

LIBRARY

No. 891.262

No. A 385

Accession No. 4185

॥ अथ सटीकमात्मपुराणं प्रारभ्यते ॥

SHANKARAYA

शङ्करानन्दस्वामी

काकारामपण्डित

पुरा किल बौद्धलौकापतिकादिपाखण्डप्रवर्तितप्रणीपतीपगामिविचारेण कलुषिताश्रयतया सहस्रोत्पद्य वेदिकं पन्थानमश्रयेन कदाचन प्रवृत्तेर्ननेः सहकृत्या कथाव-
 शेषश्रुतिस्मृत्युदिताचारमखिलभूवलपमतएवेदिकाश्रुतिमकश्रयेविमुखाकेवलं निरयातिथींश्च मानवाभ्यांलोच्योद्विचारा मर्हन्तिमिनिस्तानुद्वर्तकामः समोऽप्यनादितत्त्वप्रतिपादने
 तादात्विकाननधिकारिणो मन्वान्प्रेक्ष्य सुदूरमतिक्रान्ताप्रायपथानां महापासेनापि स्वावलम्बितसरणिमपहानुमलम्बावसराम्नामनाघ्राततत्त्वगंधानामतएव तद्विप्लुताभाजामादौ
 श्रुत्यभिमुखीकरणमेव परं श्रेयो मन्यमान इव गुडजिह्वाकात्यायेन तदुपायभूतवेदविहितयामादिकर्मानुष्ठानमहत्खल्यपनसमर्थं 'न बुद्धिभेदं जनयेदज्ञानां कर्मसङ्गिनाम्'
 'मा ते संगोऽस्त्वकर्मणि' इति च गीतोक्तश्रीमद्भगवद्वाणीं साधयितुमिव रचयतिस्म । अथाप्यखिलश्रुत्यविचारं गन्तुमसमान् शान्ततत्त्वज्ञानवबोधेन च फलसाक्ष्यभाजो नरानवे-
 क्ष्याकारणपरमकरुणाद्भूदयो भगवान्नाारायणो व्यासत्वेनावनावतीर्य प्रचुरज्ञास्वाभेदेनैकावशिष्टाया शतया सहस्रधेत्यादिक्रमेण श्रुतिं विभज्य तत्र सोलभ्यं विद्यायाखिलोपनि-
 पत्तात्पर्यबोधिनीं श्रीमद्भगवद्गीतामीवद्विस्तृतामतिसंक्षिप्तं चतुरभ्यायीमितमखिलपरमतनिरासकम् 'अत्पाप्मसंसर्गिण्यं सारवद्विश्वतोमुखम् ॥ असौभमनवयं च सूत्रं
 सूत्रविदो विदुः' इति लक्षणलक्षितमृगात्मकं ब्रह्ममीमांसाशास्त्रं च प्रणीतवान् । अथापि तत्सूत्राणामतिसंक्षिप्तार्थतयाऽर्थमाभ्यर्थ्य सम्यगनवगच्छतां सन्देहसन्दोहाद्यनिमग्रा-
 नामुज्जिह्वापावद्वपरिकरो विद्याधीशो महेश्वरस्तदाशयव्यक्तयेऽनल्पाक्षरं भाष्यमरचयत् । एवं पूर्वाचार्यपरम्परया शृणुमुपकृतानापि दुष्कलिकाललक्ष्यमलिनविषयगतपोपानिरासा-
 रांशुधिमवगादुमप्राप्तप्रवेशाननुत्सुकानेव प्रायशोऽधुनातनांस्तथा श्रीशूद्रेश्चानधिगतामधिकृतिमस्मिन्शास्त्रे सम्यगविविच्य साकल्येन सर्वानुद्वर्तुं श्रुतिस्मृतिपुराणेषु यथोत्तरं सुगमं
 सांप्रतिकजनानुरूपतया च पुराणमेव तन्समीहितसाधनायालमिति निश्चिन्वानाः निगमागमपरावारपारीया द्रविडान्ध्रप्रदीपा दक्षिणदिग्गलामापमानाः श्रीमच्छङ्करानन्दपूज्यभगवत्पादाः
 पुराणविषया तत्तत्कथोपबृंहणपूर्वकमुपनिषत्प्रतिपाद्यमानतत्त्वावेदकं मुक्तमुमुक्षुविषयीत्यधिकारिभनस्तोषकृष्टदशाभ्यायीपरिमितमात्मपुराणाख्यं पुराणं गुरुशिष्यसंवादद्वारा प्राणिषु ।
 एत एव श्रीविचारण्यैः स्वनिर्मितपञ्चशीग्रंथादौ 'नमः श्रीशङ्करानन्दगुरुपादांजुजन्मने । सविलासमहामोहप्रादप्राप्तैककर्मणे' इति गुरुत्वेन वंदिताः ।
 एभिरेव तात्पर्यबोधिन्याभिधा श्रीमद्भगवद्गीतायाः व्याख्या, दीपिका व्याख्या कौपीतकीतलवकारमाण्डूक्योपनिषदां, सूत्रदीपिकानाम्नी ब्रह्मसूत्रवृत्तिश्चेति व्याख्याप्रन्था प्रणीताः ।
 अत एव प्रकृतग्रंथविषये विषयप्रतिपादनादिशैली तत्त्वज्ञानयोग्यतावर्णने च पृथक्प्रयोजनावसरमेव न पश्यामः । एतेषां जन्मकालादिकं न तत्त्वतः सम्यग्ज्ञापने तथापि वि-
 चारण्ययतिपूर्ववर्तिन इति तत्कृतमंगलाचरणेनैव सिद्ध्यत्यतो विचारण्यकालनिर्णयेनैवेषां कालादिकं सामान्येनानुमीयते । केचन शारीरकभाष्यकर्तृश्रीशङ्कराचार्या एव इमे
 इति प्रवदन्ति परन्तु न तत्र प्रमाणमुपलभामहे अपि चेतत्प्रणीतग्रन्थेषु विचारण्यरचितपञ्चदशपरिभाष्ये च शङ्करानन्दशब्देनैव व्यवहृतमत उभयोर्भेदः प्रामा-
 णिकः । अयं ग्रंथः कावेरीतीरेऽवसितः इति 'इदं गुरुः स्वशिष्याय कावेरीतीरवासिने ॥ उक्तवान् श्रद्धानाय स्नेहादेव च केवलम्' इत्यष्टादशा-
 ध्यायस्थश्लोकोक्तोवसीयते । एतदुपरि वाराणसीप्रत्यग्दिग्विराजमानाखिलक्षितिमण्डलमण्डनापमानातिरम्यकाश्मीरजनपदललामतापन्नजंस्वभिधेयराजपानीदक्षिणकुम्भिलस-
 व्यासमंगासिरदासन्नवम्बराभिधानपुरनिवास्यानेकविधसारस्वतद्विजाववायागर्गतसप्तज्ञास्वमुणीहाराख्यजात्यन्तर्गतदत्तवंशे नेत्रश्रुतिवसुक्षितिमितवैकमाद्रे १८४२ पौषशुक्ल

द्वादश्यामातजन्मानो रामकृष्णारण्यसुरयः काकारामावरनामानः 'दिलारामारण्यनिजापितृतोयी' यः किञ्चित्काशीक्षेत्रनिवासाध्ययनकृतकचयस्तत्र गत्वाऽहोचलपूरिविश्वेश्वराश्रमयतिवर्षा
 दिभ्योऽधीतपूर्वोत्तरमरिमांसाव्याकरणतर्कादिसमयाः काशीस्थविद्वत्परिपत्प्राप्तपदवाक्यप्रमाणपारावारदक्षिणपदभाजः निजगुरुणा श्रीमद्विश्वेश्वराश्रमयतिवर्षाणांमातृपुराणव्याख्याविषयादे
 शमनुरुन्धानास्तत्परिशौलनफलभूताखंडब्रह्मानंदमुखसाक्षात्कारोपलब्धिकां सत्प्रसवाख्यां व्याख्यां निरमासिपुः । टीकानिर्माणकालस्तु तत्रैव 'वाणनामाहिविभुभि १८८५' मिते वर्षकेवि-
 क्रमात्' इत्यादिना टीकासमाप्ते प्रवर्तिताऽवगतव्यः । एवञ्चोपरिनिर्दिष्टान्मध्यमधारणेश्वरप्रमाणपदप्रत्ययमुद्रणेन सर्वविद्वत्सुगमतासंपादनेन कृतकृत्यतामंशोऽपि लब्धमिव यतमाने-
 गोपालनारायणाख्यसंस्थाधिकृतेर्मुळगांवकरोपाहनारायणवनुजविनायकरायभिरुपेक्षितप्रचारतया दुर्लभस्थानस्थापासंन कानिचिद्विस्मृतमुद्रितपुस्तकाव्यासाय व्याकरणादिस्वरूपादिसं-
 शोधनपुरस्सरपद्मभेदादिभिश्च पंडितसाहाय्येन परिष्कृत्यार्थ ग्रंथो मुद्रितः । लिखितपुस्तकप्रेषणेन भृशमुपकृतं नासिकुपंषवटीक्षेत्रनिवासिसिद्धरकरापाहवामनात्मजश्रीधरशास्त्रिभिरभ्येश्वरा
 स्त्रिभिरिति प्रमोदभरमावहतामुद्रालयाधिपतिनाऽभिनेयंते । तदत्र प्राक्तनागण्यपृष्ठाप्रचयाचनरदेहेस्तत्राप्यभिज्ञेविशेषतो मुमुक्षुभिश्चनिर्वाणपदव्यासोपानपरम्परायमाणप्रस्तुतग्रंथोऽवश्यं
 संग्रहणेन पठनपाठनादिदिशा श्रवणमननादिद्वाराऽखंडचिदसानंदब्रह्माधिगमप्राप्तकृतकृत्यताभाजनीभूयास्य यंत्रालयाधिपतेः श्रममार्थकतां सकृदपि सादरं संभावयंतु मुद्रणादसरे
 मुद्रणनिधुक्तजनप्रमादादृष्टिस्वरूपाच्च यदशुद्धं तत्क्षाम्यंत्विति च संचिनयं प्रार्थयंतो विदुषः इति शम् ॥ शके १८२७ त्रिभावनुनामसंवत्सरे चैत्र शुद्ध १५ बुधवासरे ॥

'आयुर्वेदमहापाध्याय' उपपदवारी

मुनापुरे इत्युपाह्वयाळ्यार्थतनुजो वामुदेवाचार्यः

॥ अथात्मपुराणाध्यायानुक्रमणिका ॥

प्रकरणानि	अध्यायः	प्रकरणानि	अध्यायः
(ऋग्वेदोप) ऐतरेयोपनिषदर्थनिरूपणम्	१	जाबोल गर्भे ब्रह्म परमहंस हंस आरुणेय	११
कौषीतक्युपनिषत्सारार्थप्रकाशः	२	सुरिका अमृतनाद भद्रत् आत्मप्रबोध केव	१२
इन्द्रप्रतर्दनाख्यानम्	३	ख्याख्यानामेकादशोपनिषदाः सारार्थप्रकाशः	१३
माग्यजातशत्रुसंवादः	४	(साम) छांदोग्यसारार्थप्रकाशः	१४
(वाज. ब्राह्म.) बृहदारण्यकसारार्थप्रकाशः	५	आरुणिथेतकेतुसंवादः	१५
मधुकांडसारार्थप्रकाशः	६	सनत्कुमारनारदसंवादः	१६
याज्ञवल्क्यकांडसारार्थप्रकाशेऽपियाज्ञवल्क्यसंवादः	७	प्रजापसीन्द्रविरोचनाख्याधिका	१७
याज्ञवल्क्यकांडसारार्थप्रकाशेयाज्ञवल्क्यजनकसंवादः	८	(साम) तलवकारोपनिषत्सारार्थप्रकाशः	१८
खिलकांडसारार्थप्रकाशेयाज्ञवल्क्यमैत्रेयीसंवादः	९	(आथर्व) मुंडकोपनिषत्सारार्थप्रकाशः	१९
(कृ०य०) श्वेताश्वतरोपनिषत्सारार्थप्रकाशः	१०	तत्रागिर.शोभकसंवादः	२०
तत्रश्वेताश्वतरसंन्यासिसंवादः	११	(आथर्व) प्रश्नोपनिषत्सारार्थप्रकाशस्तत्रपिप्पलादपुकेशसंवादः	२१
(यजु०) काठकोपनिषत्सारार्थप्रकाशस्तत्रप्रथमनविकेतसोःसंवादः	१२	नृसिंहपृषोत्तरतापनीयसारार्थप्रकाशः	२२
(यजु०) तैत्तिरीयोपनिषत्सारार्थप्रकाशः	१३	(वाज०) ईशावास्यसारार्थप्रकाशश्च	२३
आनंदवल्लीभृगुवल्लीनारायणीपद्याख्यानम्	१४		

॥ श्रीगणेशायनमः ॥

अथ सटीकम् आत्मपुराणम् ।

॥ अथ टीकामंगलपद्यव्याख्या ॥ ॥ दानधर्मैपुरहस्यप्रकरणेहरिहरयोरभेदइत्युपाख्यायते नारदादयोमुनयोनारायणस्यभगवतोदर्शनायसमागताःसभाजिताःस्थितास्तदानारायणस्य
मुखादकस्मात्त्रिगततेजसाहिमालयोदधः तदाचक्रितान्मुनीन्द्वाभगवतादृष्टोहिमालयस्तथाभूतोऽभवत् अथभगवतामुनयःपृष्टाःकिंचिच्चित्रंयद्भवद्दिष्टंतच्छ्रान्पतामिति ततस्तनारदो
नियुक्तःश्रावयामास कदाचिद्धिमालयेभगवान्शिवःस्थितोऽभूत्तदापार्वतीपृष्टतआगत्यनेत्रद्वयंषिदधे अथांधीभूतेलोकेहरस्यविकासिततृतीयनेत्रेणहिमालयोदधः पुनःपार्वत्यांचक्रिता
यांहरेणदृष्टतथाभूतोभवदिति ॥ तथाचपदीयादृक्शैलेशस्यहिमालयस्यांतोद्भवयोनिर्माणेएकाऽसहायाशक्ताइत्यर्थकःप्रथमपादोहरोहरेपिसमन्वितः । द्वितीयपादस्तुहरिपक्षेआकाशीया
याआकाशसंबन्धिन्याआभायाःश्यामायाभरणेनललितोमनोहरोविग्रहोयस्येति । हरपक्षेतुकाशस्येयंकाशीया यद्वा काशीयांतीतिकाशीयाः विच् तेषांभाभरणंज्ञानप्रकाशपूरणंललितंईप्सितं
प्रयोजनंयस्य ललईप्सायां एतादृशोलीलाविग्रहोयस्येति उत्तरार्थेतुहरिपक्षेरात्रमइतिविशेष्यपदं मालंकरणेनलक्ष्मीरूपभूषणेनपरमउत्कृष्टशोभः ॥ हरपक्षेरात्रमात्रासौउमाचेतिविग्रहः यद्वा
रात्रमचंद्रेणउमयाचकृतंयदलंकरणंतेनपरमइति अथवारामचंद्रोमयोःप्रेम्णाअलंकरणेतत्परइत्यर्थः ॥ वैशेषिकादिमतेनतटस्थतयाप्रतिपादनात्प्रवासमिवनीतस्तत्सखीभिःपार्वतीलक्ष्मीसंज्ञक
ब्रह्मविद्यासखीभिःश्रुतिभिःस्वांतागरेधीगुहायांनिरुद्धःप्रसाद्येवानीतःस्वात्मतयाबोधितः शेषंस्पष्टम् ॥ १ ॥ द्वितीयपद्ये आवरणरूपांतरायभंजिकावृत्तिर्गणपतिस्मृतेरुपमानं फलाचि
तहनुमतस्फूर्तः कार्यस्यघटादेःसाधकत्वात् शेषंस्पष्टम् ॥ २ ॥ तृतीयपद्ये अदितिरुपमानंरुदयोपमेयातयोःसाधारणधर्मस्तुदेवप्रसवकारणत्वमुपमानेप्रसिद्धं उपमेयपक्षेदेवाःशमादिशा
स्त्रविहितवृत्तिरूपास्तदेतुत्त्वम् द्वितीयःसाधारणधर्मोभगवत्कर्तृकश्रुतिभूषणकरणकन्यापारजन्यप्रीतिसालित्वं तत्तूपमानेप्रसिद्धम् श्रुत्योःकर्णयोर्भूषणेताभ्यामितिपट्टीसमासाश्रयणात् श्रीकृ
ष्णेनभोमामुरंनिहत्यकुंडलप्रत्यर्पणात् ॥ उपमेयेतुमयानुकूलेननभस्वतेरितमिति वदताभगवतासर्वफलप्रदात्रापवृत्तिनिवृत्तिशास्त्ररूपसामग्रीसंघटनेनसंप्रीणितासहायतांनीताइत्यर्थः श्रुती
पूर्वात्तरकाण्डेएवभूषणेइतिवर्माश्रयणात् ॥ क्षेमहेतुत्वंतुमातुर्दयायाश्चप्रसिद्धमेव ॥ ३ ॥ तुर्येपद्येकूटपदेनयंत्रंग्राहं 'कूटंपूर्द्वारयंत्रयोः' इतिहैमः ॥ तत्तत्तालाइतिप्रसिद्धम् ॥
विविक्ततःप्रवेशमिच्छतः शेषंस्पष्टम् ॥

॥ श्रीरामचंद्राय नमः ॥ श्रीकाशीविश्वेश्वराभ्यां नमः ॥ श्रीमणेशाय नमः ॥ श्रीहनुमते नमः ॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥ ॐ नमः ॥ शैलेशान्तोद्भवविरचनेदृश्यदीपालमेकाकाशीयामाभरणदलितो वि
प्रहोभाति यस्य ॥ रामेभ्यां लंकरणपरमस्तत्सखीभिर्बिरुद्धस्वान्तागरे श्रुतिभिरवताच्छं करो देवदेवः ॥ १ ॥ चिन्तां निहन्ति त्वलुपस्य महान्तरायं स्फूर्तिं विकासयति यस्य समस्तकार्यम् ॥ वृत्तिर्यथायथ
लचिद्ययानुमस्तं द्वैमातुरं च कुलदेवतामालनेयम् ॥ २ ॥ येषां कृपासकलदेवगणप्रसूते संमीणिता भगवता श्रुतिभूषणाभ्याम् ॥ क्षेमंतनोत्पदितिवत्प्रणतोऽस्य हंतान् विष्वक्पराश्रमगृह्णापिता न पादान्
॥ ३ ॥ रानानियत्रोपनिषन्मयामिकोशे समस्तान्यपिशरेते स्मिन् ॥ विविक्षतः कूटविघाटनाय कृपागुणानाममकुशिकास्ति ॥ ४ ॥ अथात्र भगवान्नुग्रहानन्दमुनिर्गुणोपसंहारन्यायेनाधिका
रिणां वाच्यत्रयचमननोपयोगितद्दर्शनपूर्वकं समस्तोपनिषदां व्याचिख्यासुरधिकारिणं सूचयन् ऋग्वेदमाथम्येन एतरेयोपबृंहणमादावारभते ॥ तत्र प्रथममधिकारित्वं लक्षणं बोध्यत्रोत्सर्गिकं गृह्यति यत्संवा
दमवतारयति ईशेत्यादिना ॥ जीवेश्वरभेदः जीवजगद्भेदः ईशजगद्भेदः जीवानां परस्परभेदः जगतः परस्परभेदः इति पंचविधभेदज्ञानात्मिकृपाकार्या विषयासकलजगत्कर्तृभोक्तृचंपंजीवतानेव्याकु
लेकारणोपाधीश्वरात्मशासितुर्भयेनाभिनिवेशाख्ये ज्ञेयनव्याप्तं 'यत् इदमन्तरं कुरुते अथ तस्य भयं भवति' इति श्रुतेः निरीक्ष्य आलोच्य एतेन नित्या नित्यवस्तुविवेकः सूचितः । कश्चिन् श्रोत्रियः विधिवद
धीतवेद्वेदांगः श्रुतार्थग्रहणक्षमः मेधावान् श्रद्धावान्श्च एतेन नित्या नित्यवस्तुविवेकश्रद्धाभ्यां भयवर्तीनि अंगानि संदर्शय्यायेन संगृहीतानि प्रमेयं तु नामैव स्फुटोक्तम् यथा आत्मा प्राणः पुरुषः पुराणः
पुरुषस्त्वयम् ॥ आत्मेत्यात्मपुराणस्य नाम्ना मेयं प्रदर्शितम् ॥ संबन्धः प्रसिद्ध इति ननु मंगलान्तरकरणान्मूलकृतेः सदाचारविरोध इति चेदत्रोच्यते त्रीण्यत्र मंगलानि बहिःकृतमेकं मग्न्यप्रयोगात्मकं

ईशानीशादिभेदेन व्याकुलं सकलं जगत् ॥ निरीक्ष्य श्रोत्रियः कश्चिच्छ्रुतार्थग्रहणक्षमः १ एकदा करुणाक्रांतं चित्तं एतद्व्यचिंतयत् ॥ अहो मंसांशुले
न क्लेशिताः सर्वदेहिनः २ कामादिका क्वासेन नारीवृकविनोदिना ॥ कथमस्माद्भवेन्नैव भीतिः सर्ववृणामिह ३ इति संचित्य मतिमान् स्वमुरुं परिपृच्छ
ति ॥ कथमज्ञानलोहाङ्गं तीक्ष्णसंसारशूलकम् ४ गुणत्रयत्रिशाखाद्यमतिक्लम्य ब्रजेत्पुमान् ॥ एवमुक्तो गुरुः प्राह स्वशिष्यं करुणानिधिः ५

द्वितीयं भगवत्प्रादेस्वभावाप्यारंभेऽयमध्यासो मिथ्येति मविमुहंतीति शुद्धतत्त्वमंगलाय स्मृतं तथैव पिभेदस्य हेयतया प्रतिपादनादहेयतत्त्वानुस्मरणरूपं तृतीयं मंगलं कृतमिति सर्वसमं जसन् १ एकदेनि
करुणाक्रांतं चित्तं करुणया व्याप्तमनाः एतेन शुद्धांतःकरणतयामुमुक्षासूचिता विचारस्वरूपमाह १ अहो इति । महागसां वधसाधनेन शूलेन देहत्रयाभिमानलक्षणसंसारतादात्म्यं प्राप्तेन सर्वदेहिनः क्ल
ेशिताः २ साधर्म्यमाह । कामादीति । शब्दव्याप्तत्वेन दिवाकाकसेवितत्त्वं तं कृत्स्नं जगत्वं च उपमाबोधितं । उपमेयं तु उद्दीपोद्दीपपतद्भिः काकेः प्रमुपायवस्थावतां कामादीनां साम्यं प्रच्छन्नभोक्तृभिर्वृ
केर्नां गीणां च अत्यंताभिनिविष्टत्वात् श्रांतपादप्रहारन्यायेन तद्दिनोदहेतुत्वं बोध्यम् संसारशूलेनेति परिणामालंकारः उपमानशूलस्य उपमेयतादात्म्यापत्तिं विना प्राप्तिं त्वावच्छिन्नं क्रमकं क्लेशनक्रियान्व
यासंभवात् मयूरव्यंसकादित्वात्समासः ३ सगुरुमेवाभिगच्छेदिति श्रुतिमनुरूपमाह ॥ इति संक्षेपेति । प्रश्नस्वरूपमाह । कथमिति अज्ञानमेव लोहप्रयस्तदंगं शरीरं यस्य तन्मृद्विति व
त्तामानाधिकरणम् ४ गुणत्रयेति । गुणत्रयात्मकसिखात्रययुक्तं । तस्मात्प्रसन्नापेत्यादिश्रुतिमनुरूपमाह । एवमुक्त इति । एवमुक्तो गुरुः एतन्महाहः प्रादिवान्नेनैतरेयशाखायां बाधितेनोत्तर
माह वाक्यस्वरूपं यथा । 'एष पंथा एतत्कर्म एतद्ब्रह्म एतत्सत्यं तस्मान्न प्रमायेत तन्नातीयात्र ह्ययायन् पूर्वैवेत्याप्यं स्तिरवाबभूवुः' । तदुक्तमृषिणा 'प्रजा इति त्वो अत्यायमो युरिति यावेता इमाः प्रजास्ति
सो अत्यायमाप्यंस्तानि इमानि वयांसि वंगावगयाश्चोरपादाः' इति एतदुपबृंहणं अष्टचत्वारिंशत्तमं श्लोकं प्रावद्बोध्यम् ५

तत्रादौ एव पन्था इति भागस्यार्थमुपबृंहयति सार्द्धं स्त्रिभिः । पथि मता विविधातोऽग्निप्रलययोऽणोऽदिके सति पथि तृशब्दो निष्पन्नः तथा च पथ्यते मध्यते इष्टदेशादि अनेनेति पन्थाः तादृशं तु ज्ञानमेव दुःख
नाशकत्वेन सर्वाभीक्षितज्ञाननाशहेतुत्वादित्याह । ज्ञानमिति । तृशब्दः कारकव्यापारनेत्येव स्वरूपवैलक्षण्यार्थकः इति शब्दोद्देशेन तथा च यतो ज्ञानमज्ञाननाशाय नियतमितरविलक्षणं च साधनं
तस्मात्तदेव पथि तृशब्दार्थ इत्यर्थः । ननु संसारशूलनिवृत्तिसाधनं पृच्छते किमज्ञाननिवृत्तिसाधनेत्यदशेनेत्यत आह ॥ संसारेति ॥ उक्तविशेषविशिष्टसंसारशूलमायिन ईश्वरस्य मायया भातं 'मायं तु प्र
कृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम्' इति श्रुतेः ननु मायाऽज्ञानभिन्ना लोके मिष्टं द्रव्यजलकमंत्रौ पक्षादिभिर्द्रष्टृणां ज्ञानवशो भेदेन व्यवत्तदाकारेण ऐंद्रजालिकस्य दशैवान्मायाया ज्ञानमेवेतीरितं माया च तमोरूपेति
नृसिंहतापनीयश्रुतौ आकरेषु च ननु लौकिकज्ञाने सत्यमिदं संसारशूलनिवृत्त्यदर्शनात्कथमुक्तं संगच्छेत्तदित्यत आह ॥ ज्ञानमिति ॥ ज्ञानबोधमिति स्मृतेरवस्थितस्याविद्यावस्थबोधनं यथावत्स्फूर्ति
ज्ञानं तादृशं तु वेदांतप्रमाणजन्यमेव तत्र यथावत्प्रमेयस्य भानात् इदमेव प्रमाणस्य प्रमेयतंत्रत्वं इतरथा वा त्वप्रमेयभास्यहितमज्ञानं बोध्यम् ७ एतदेकपक्षेरेकमुखेनाह । नहीति । न हि सन्निरपरावता
भिलषितं दोषमयुक्तं भेरीशब्दज्ञानप्रमाणमिति व्यग्रहरंतीत्यर्थः ८ फलितं दर्शयन् मार्गव्योपपादकदर्शनाय आह । संसारशूलमिति । मुक्तिर्भेदपक्षस्य सर्वांशस्तथा सन्निरहितत्वव्योतनाय यममभ्युपगमो ज्ञाना
थे पर्यवसानसूचकस्य सप्तमप्रयुक्ता एतत्कर्मेति भागव्याचष्टे । कर्तव्यमिति । एतद्विज्ञानं श्रवणाद्यनुष्ठानद्वारा कर्तव्यसंपादनोपमक एतत्कर्मेत्यर्थः ९ सर्ववैकल्यावधारणमिति न्यायेनेत्या
ज्ञानमज्ञाननाशाय नियतं साधनं त्विति ॥ संसारशूलमाखिलं वृक्काकादिसेवितम् ६ मायिनो मायया भातं मायाऽज्ञानमितीरितम् ॥ ज्ञानं वेदांतविज्ञानमज्ञान
मितरत्युनः ७ न हि भ्रांतस्य विज्ञानं लोके पि ज्ञानमिष्यते ॥ अतो ब्रह्माहमस्मीति बोधो मार्गोऽत्र संमतः ८ संसारशूलं संत्यज्य गच्छतां मुक्तिमंडपे ॥ कर्तव्यमेतद्वि
ज्ञानमात्माज्ञानापनुत्तये ९ न चान्यदग्निष्टोमादिदेहकाराद्यहप्रदम् ॥ आत्मबोधो ब्रह्मतस्मादुक्ता ज्ञानविना ज्ञानत्वं १० प्रापणाच्चात्मरूपस्य ब्रह्मणो भेदशून्यतः ॥
घटस्तिष्ठति नान्यत्र वर्तमानः स्थितो भुवि ११ नासीत् पुरानपश्चाच्च भविष्यति कथंचन ॥ अयं घटो न चान्यत्स्याद्घटा घटमिदं जगत् १२ इति त्रिधा परिच्छेदो ब्रह्म
ण्यात्मस्वरूपके ॥ न विद्यते यत्तस्माद्ब्रह्मात्माहमितीरितः १३ तस्य मेगमकं ज्ञानं ब्रह्मेत्याह श्रुतिः स्वयम् ॥ यथा ब्रह्मतथा सत्त्वमिदं ज्ञानमिहोदितम् १४ आदा
वंते च मध्ये च यत्स्वरूपं न संत्यजेत् ॥ सत्यं तत्तादृशं प्राक्तं चोन्मत्तादृशं न हि १५

वर्त्यमाह । न चान्यदिति । काम्यं कर्म मृगक्षोर्न कर्तव्यं भोगान् यथानुपपत्त्या तदुपयोगिदेहबंधहेतुत्वादित्यर्थः एतद्ब्रह्मेत्यंशं व्याचष्टे । आत्मबोध इति । सर्वोत्कृष्टं हि बृहद्ब्रह्म बृहद्यतोरर्थानुग
मात् साधनस्य बृहत्वं तु स मूलदुःखनाशकत्वं निरतिशया विनाशयानंदप्रापकत्वं च तयोराद्यमाह । उक्ता ज्ञानविनाशनादिति १ १० द्वितीयमाह । प्रापणादिति । भेदशून्यस्य भूम्नो ब्रह्मण आ
त्मरूपस्य प्रापणादित्यर्थः सार्वविभक्तिकस्तसिः यो वै भूमा तत्सुखं चाल्पे सुखमस्तीति श्रुत्यनुपेक्षेन त्रिविधपरिच्छेदराहित्यात्मकभूयस्वरूपत्वप्रतिपादनाया लपत्वात्मकत्रिविधपरिच्छेदमुदाहरणेन स्प
ष्टयति । घट इति । अत्यंताभावप्रतियोगित्वं देशपरिच्छेदः यथा भुवि बलं तस्मान्नेच्छेत्तदप्युपेक्षेन त्रिविधपरिच्छेदः अत्यंताभावप्रतियोगित्वं कालपरिच्छे
दः यथा वर्तमानो घटः पुरानासीत् पश्चाच्च न भविष्यतीति ४ अन्योन्याभावप्रतियोगित्वं बस्तुपरिच्छेदः यथा घटो न्यत्फटादिन ततो भिन्न इति यावत् इदं जगत् घटघटभिन्नात्मकमित्यनुभवाद्भेदः
स्फुट इत्यर्थः १२ अद्वितीये सर्वात्मनि ब्रह्मणि तदव्यतिरेकमाह ॥ अति त्रिषेति ॥ तत्रायमन्मा ब्रह्मेति वाक्यसंवादयति ब्रह्मात्माहमिति १३ तस्मादेतादृशब्रह्मप्रापकत्वात् ज्ञाने ब्रह्मपदप्रयोग
उपपन्न इत्याह । तस्य मे इति । एतत्सत्यमित्यंशं व्याचष्टे सत्यमिति १४ सत्यशब्दस्य आरोपेण ज्ञाने नृत्तिरिति बोधनाय सत्यशब्दस्य मूलार्थमाह । आदाविति । कालत्रये
पि निर्विकारं कृतस्थानं सत्यं तादृशं सत्यशब्देन सत्यं ज्ञानमित्यादिवाक्यगतेन प्रोक्तं तु च तः शोभिताहमर्थात्सर्वीतरादन्यज्जडविकारैव संभवतीत्यर्थः १५

एवं श्रुतिप्रसिद्धं सत्यशब्दार्थमुक्त्वा लोकप्रसिद्धा पितृदेवाभिनयति । अपि चेति । यत्रास्तीति प्रतीतिविषयत्वमस्ति शब्दवाच्यत्वं वा स सदर्थः सतां प्रमाणानामर्थः स प्रमाणमर्हतीति विग्रहवतोऽप्यस्य तात्पर्यस्य शब्दस्यापि स एवार्थोमतः । लौकिकपरोक्षैरसतो ज्ञानविषयत्वात्संभवात् सत्तापातदर्शनादष्टौ नानारूपः । वस्तुतस्तु प्रकाशावद्योदीपाः संतुरात्रौ गृहे गृहे । दिनेऽप्रकाशतां पांतिमानावेकत्र भास्वति इति न्यायेन अस्तीत्येवोपलब्धव्य इत्यादि प्रमाणोदये सत्यतामैव सर्वतः स्वरूप कीदृशस्य धीशब्दरूपिणः धीशब्दरूपिणो विषयिणो विषयिणिरूप्यत्वाद्द्रव्यवतोऽर्कस्य सत्यतास्य तथा चोक्तं 'अस्ति भाति प्रियं रूपं नाम चेत्पञ्चर्षकं । आर्यत्रयं ब्रह्मरूपं मायारूपं ततो द्वयम्' इति १६ एवं सत्यशब्दस्य मुख्यार्थमुक्त्वाऽऽरोपेण ज्ञाने वृत्तिद्वयं पूर्वकमाह । यथा वाक्यमिति । यथा लोके आसत्तावक्यं सत्यमिति व्यवहियते सत्यार्थबोधकत्वात् एवमेतत्सत्यमिति वाक्ये सत्यपदं ज्ञाने प्रयुक्तं ब्रह्मज्ञानस्य परमार्थसत्यप्रापकत्वादित्यर्थः १७ एवं परब्रह्ममुख्यार्थकस्य सत्यशब्दस्य आरोपेण प्रवृत्तिरुपपादिताऽधुना कार्यब्रह्मपरस्य सत्यशब्दस्यासत्त्वे वा स्य शब्दवैतत्यर्थकश्रुत्या शब्दसत्ता संपादकध्यानकृत्यारोपेण ज्ञाने प्रवृत्तिमाह असत्यस्येति । यथा कार्यब्रह्महिरण्यगर्भः सत्यशब्दवाच्यो विनष्टशुभेवं ज्ञानमपि विनष्टस्य विलासा ज्ञानशुभ्रमतो युक्ताऽत्र ज्ञाने सत्यशब्दस्य सादृश्येन वृत्तिरिति भावः १८ ननु हिरण्यगर्भस्य अनागतवर्तमानातीतकल्पेऽप्येकत्वादिकविधेः श्रवणवाचशब्दप्रयुक्तस्य च द्रव्यप्रयोगः संभवति ज्ञानश्रोत्रज्ञानस्यानादेरतीतवर्तमानकालसंबन्धित्वात्तत्कार्याणां च वर्तमानकालसंबन्धित्वात्कथमसत्त्वमत आह आदाविति । यद्यत्कालाव्यापित न दसन् यथा वंध्यामुत इति व्याप्तिशरीरं लाघवात् न तु कालत्रयाव्यापित्वं कालद्वयाव्यापित्वं वा निवेशं गौरवात् एवं चाज्ञानस्य भविष्यत्कालाव्यापित्वान्न तत्कार्याणां चातीतानागतकालाव्यापित्वादसत्त्वं सत्ताराहित्यं

अपि चास्तीति विज्ञानशब्दयोर्विषयोमतः ॥ सदर्थः सत्यतातेन मम धीशब्दरूपिणः १६ यथा वाक्यं जनस्यात्र सत्यार्थगमकं हितम् ॥ एवं सत्यमिदं ज्ञानं मम सत्यस्य बोधकम् १७ असत्यस्य विनाशाद्वासत्यमेतदिहोच्यते ॥ न हि ज्ञानस्य सत्तायामात्मा ज्ञानं न श्यति १८ आदौ पश्चादसत्त्वादिमध्येऽप्येतदसत्स्मृतम् ॥ न च कालद्वयाव्याप्तौ मध्ये वंध्यामुतोस्ति हि १९ न चापरोक्षं भावं स्यात्तस्य यद्वत्तथास्य हि ॥ न स्वप्रसिद्धेः सिद्धिः स्यादनयोर्विषमाकाचित् २० आनंदात्मनि चाध्यासे भेदबुद्धिस्ततो मृषा ॥ अहं ब्रह्मास्मि बोधश्चेत्पुण्यपुंजविपाकतः २१

सिद्धमिति भावः १९ किंच ज्ञानं स विलासमसदपरोक्षभानराहित्यादित्यनुमानांतरमतो न्यदार्त्तमिति श्रुत्यनुगृहीतं सूचयति न चापरोक्षमिति । यद्वत्तस्य वंध्यामुतस्यापरोक्षं भावं न स्यान्न संभवेत्तथास्य स विलासा ज्ञानस्येत्यर्थः ननु आत्मभानमादाय स्फुरणं स विलासा ज्ञाने विशेष इति चेदसत्त्वविशेषो मध्यमं प्रति श्रुतितात्पर्यविदमुत्तमं प्रति तु विशेष इत्याह न स्वप्रसिद्धेरिति । स्वेनात्मना प्रसिद्धिर्यस्य स स्वप्रसिद्धिरात्मा ल्यब्लोपे पंचमी तथा च स्वप्रसिद्धिस्वप्रकाशमात्मानमाश्रित्य सिद्धिरनयोऽज्ञानवंध्यामुतयोर्विषमानं किंतु समेव यथात्मनः सत्ता प्रकाशाभ्यामज्ञानं सति त्वव्यवहिते तर्ह्यंध्यामुतोपि तथा व्यवहिततां न हि परधनेन कश्चिद्वर्त्तनीति व्यवहियते न चासत्तदाश्रितत्वमपि सदसतोऽसंबंधासंभवात् तदुक्ते 'तुच्छानिर्वचनीया च वास्तवीचेत्यसोत्रिया । ज्ञेयामायाभिर्बोधैः श्रोतयोंक्तकलौकिकैः' यदा ननु स्फुटो वंध्यामुतस विलासा ज्ञानयोर्भेदः वंध्यामुतोऽसन्निति प्रतीयते ज्ञानं तु सदिति यदिकश्चिद्रूपात्तत्राह न स्वप्रसिद्धेरिति । अनयोर्वंध्यामुता ज्ञानयोरसत्तदाकारेण या विषमा सिद्धिः स्फूर्तिः सापि स्वप्रसिद्धेस्तयोः स्वरूपभूतप्रकाशादेर्तेर्निर्बुद्धिजनत्वेन जडत्वात्किंत्वात्मसत्ता प्रकाशबलदेव तथा त्रैवेकः सत्त्वोतु असत्तया समवेवेति भावः २० मध्यमं प्रत्यप्याह आनंदात्मनीति । यद्यंध्यासंमन्यसे तदापि अधस्तस्याधिष्ठानाभेदासंभवादद्वैतनिष्ठारूपामपवाददृष्टिमात्रं बलं सत्त्वैति भावः तस्मात्प्रमायेदित्यंशं व्याचष्टे अहमिति । ब्रह्मात्मबोधः पूर्वपुण्यस्य परिपाकात्मनि बंधनिरासपूर्वकं सामग्रीसंपादनात्मकात् ज्ञातश्चेदित्यवयवः २१

जातइति । अन्यद्वेदस्याभेदज्ञातुं योग्यं प्रमादापातात् । 'मृत्योः समृत्युमाप्नोति यश्च हनने वपश्यति' इति श्रुतेः ननु सति फले कुतो न ज्ञेयं दृश्यते हिराज्यादिलोभेन संग्रामादौ मृत्युभयेऽपि प्रवृत्तिरित्याह तदेकमिति । विषयेण विषयिणो लक्षणात् तदेकं यत्र ह्यस्मै कस्य ज्ञानं प्रमोदमिति तस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्राभ्युपजीवतीति श्रुतिबोधितं निरतिशयानन्दं करोति त्वयि जपतीत्यर्थः अतः सम्राजावराटिकार्जनवत्प्रमादो न कार्य इति भावः तत्रातीयादित्यं शब्दावच्छेदो उक्तमिति । तद्वैज्ञातजन्यज्ञानमति अतिक्रम्य न इष्यान्न गच्छेदिति श्रुतिप्रदार्थः २२ गमनकर्मदर्शयति अन्यदिति । साधनजातं जन्यफले तु भूतं लौकिकत्वेदिककर्मजातं द्विपतः अयं मोक्षार्थी तच्च बंधकारणमिति नात्यापन्पूर्वैर्हृत्पद्मीपद्मदण्डः यापराश्रमजादित्यारभ्य करिष्यमाणत्वाद्येऽत्यायं स्तेपरावभूवुरित्यं शब्दावच्छेदः । सच्चिदानंदमिति । सच्चिदानंदस्वरूपं आत्मानं सर्वोत्तरं त्रिविधपरिच्छेदराहित्यं तद्वितीयं दम्भं साक्षात्परोक्षमज्ञाने सति ईशानं सर्वं निमित्तं तारामाज्ञोद्धिनां भयप्रदं सर्ववेदप्रतिपाद्यम् २३ अतिक्रम्येति । एतादृशमतिक्रम्य वेगतास्ते परिभूता इत्यन्वयः ईश्वरातिक्रमो नास्ति तन्निःश्रुतत्वेन तद्वाज्ञारूपवेदार्थाननुष्ठानम् लोकेऽपि योऽप्यज्ञा मुलं पश्येत् स तमतिक्रमतीति न्यबन्धिष्यते वेदार्थाननुष्ठानमेव च ज्ञानाति क्रमः तत्साधनतन्निष्ठान्यतरानाचरणात् यथा धर्मं तत्साधनं चाननुतिष्ठन् धर्ममतिक्रमतीति न्यबन्धिष्यते इत्याशयेन ईश्वरातिक्रम एव परिभवकारणत्वेन मूल उक्तः परिभवस्तुतामसयोनिप्राप्तिः तदुक्तं भगवद्गीतासु 'तानहं द्विपतः क्रूरान्संसारे पुनराश्रयामात् । क्षिपाम्यजस्रमशुभानासुरीष्वेव योनिषु' इति द्वेहि नो देहाभिमानवन्तः । अत्रेति हासमवतारयति अत्रेति २४ ऋषीणां प्रति । निःश्रेयस

जातस्ततो न्यत्र ज्ञेयं तदैक्यं हि प्रमोदकृत ॥ उक्तं वेदांतविज्ञानमतिक्रम्य न च व्रजेत् २२ अन्यत्साधनजातं हि मोक्षार्थं बंधकारणम् ॥ सच्चिदानंदमात्मानमीशानमिममद्वयम् २३ अतिक्रम्य गतायेते परिभूतास्तु देहि नः ॥ अत्र चोदाहरन्ती ममिति हासं पुरातनम् २४ ऋषीणां च प्रजानां च संवादं साधनं प्रति ॥ अतीन्द्रियार्थदृष्टारो जितबाह्यात्तरांद्रियाः २५ यथोपपन्नलाभेन संतुष्टाश्च सहिष्णवः ॥ आत्मविज्ञानसंपन्ना लोकानुग्रहकारिणः २६ सनकाद्याः पुराणप्रवक्तव्यसृष्टिकारिणाः ॥ सुखार्थिनीः प्रजादृष्टा साधनज्ञानवर्जिताः २७ इदमूचुः कृपाविष्टा ज्ञानं वः सुखसाधनम् ॥ तेषां तद्वचनं श्रुत्वा प्रजास्तादिव मोहिताः २९ अनादृत्य गताः सर्वाः सुखार्थसाधनांतरम् ॥ तत्र तिस्रः प्रजामूढानवेदोक्तं च मे निरे २९ साधनं प्रज्ञयै वैताः शब्दाद्येवाभिमे निरे ॥ शब्दादिसेवनात्तासां मनोवाक्कायदोषतः ॥ ३० न भो भूभूविलासास्त्रिधा कायो व्यजायत ॥ मानुषैरूपभोग्योऽयं व्यथ्य शृङ्खेद्यश्च नित्यशः ३१

साधनस्य लक्षणभूतं त्रयं प्रजासंबन्धिसंवादरूपमिति तिहासविशेषणम् अतीन्द्रियं तर्कागोचरमागमार्थदृष्टं शीलं येषां ते तथा सुप्तप्रबुद्धन्यायेनाधिगतवेदार्थ इत्यर्थः जितानि बाह्यानि आंतराणि च द्वेन्द्रियाणि ये स्ते तथा एते न शमदमानुष्ठानं बोध्यते २५ यथोपपन्नेति । उपरताः सहिष्णव इति तिस्रा वन्तः आत्मविज्ञानसंपन्नाः साक्षात्कृतात्मतत्त्वाः तेषां तनुस्थितो प्रयोजनदर्शयति लोकानुग्रहकारिण इति २६ आत्मेति । एतादृशा आचार्यलक्षणोपेताः शुद्धसात्विकाः सनकाद्याः सृष्टिकारिणां ब्रह्मणा पुराप्रथमं सृष्टाः ते च पश्चात्सृष्टास्त्रिविधाः प्रजानिः श्रेयससाधनज्ञानवर्जिता दृष्टे चुरित्यन्वयः २७ इदमिति । देवमोहितदेवेन पूर्वैस्संस्कारेण श्रुतिस्मृतिपुस्त्युपकृतिस्वभावपदैर्व्यवहृतेन मोहिता विवेकहीनाः २८ अनादृत्येति । अन्यत्साधनं कर्मरूपं तत्रतामुपजासु तिस्रस्तामस्योऽयममध्यमोक्षमाः 'पापपापेन भवति' इति श्रुतेः पापवासिता वेदोक्तं मे निरे २९ साधनमिति । एताः प्रजाः प्रज्ञया पूर्वजन्माभ्यस्ता नुभवोऽयं संस्कारजातया बुद्ध्या शब्दादिविषयजातमेव सुखसाधनं मे निरे संकल्पविषयं चक्रः 'यक्रतुर्भवति तत्कर्म कुरुते' इति श्रुत्युक्तन्यायेन शब्दादिसेवने कृते सति मनोवाक्कायेषु दोष उत्पन्नः मनोदोषाः परद्रव्याभिलाषादयः वाग्दोषा निष्ठुरत्वादयः कायदोषाः स्तेपादयस्तेभ्यः ३० न भवति । न भो वासः पक्षादिः भूवासः वृक्षादिः भूविलासः सर्पादिरित्येवं त्रिविधः कायस्तेषां व्यजायत कीदृशस्त्रिविधोऽपि कायो मानुषैरूपभोग्योऽयं व्यथ्य शृङ्खेद्यश्च नित्य इति ३१

आ. पु.
॥ ३ ॥

अहस्तेति । तथा अहस्तपादवागादिः व्यवस्थया सुखहीनोऽतिदुःखितश्च । व्यवस्थां स्फुटयति सार्द्धेन । पक्षिणो हस्तहीनाः पादपास्तु अर्थो द्विधाः अल्पा र्थेन न अल्पानि अस्फुटानि र्थो द्विधा णि ये वा
मित्यर्थः । अतो न पुराणांतरविरोधः अपिशब्देन कर्मो द्विधा हीनाः ३२ वाचेति । उभये पि ग्राम्या आरण्याश्च पशवो विशदया वाचा हीना अवाच एव न ज्ञो ल्पार्थताया उक्तत्वात् सर्पाद्याः पादादिहीनाः
प्रसिद्धाः अत्र तामसाः एता योनीः प्राप्नुवन्तीत्येतावद्व्यक्षितं न तु ममो वा कर्मणां योनीनां च कर्मो विवक्षित इति मन्वादि स्मृतिविरोधः ३३ नात्याय नृर्वेद इत्यंशेन सात्त्विकानां गतिमाख्यातुराजसा
नां सात्त्विकानां च प्रकृतिं दर्शयति अपराधेति । अपराः प्रजाः वेदोक्त कर्मरूपसाधनं निजमात्मना कर्त्तव्यमभिमेनिरे अंगीचक्रुः कीदृश्यः अतिकांतात्मसाधनाः आत्मानं साधयति स्वराजं संप्राप्तमिदं
निष्पादयतीति आत्मसाधनं वेदां त प्रमाणं ज्ञानं । सिद्धये तस्पा रलौकिक इत्यात्मम् अंघ्रादित्वा लुब्धः १ अतिकांतात्मसाधनं याभिस्तास्तथा ३४ उपासनमिति । उपासनं च वेदोक्तं निजं स्वकर्त्तव्यं
मेनिरे केषां उक्थादिशब्दबोध्यानां आदिपदेन संवर्गादिपदग्रहः उक्थादिशब्दाध्यानामित्यर्थः कीदृशानामुक्थादिशब्दबोध्यानां वन्त्यर्कवाग्वाद्यात्मस्वरूपिणाम् वन्त्यर्कवागववाद्या आत्मानो
यस्य सवन्त्यर्कवाग्वाद्यात्मा प्राणः सत्रेयात्मानं व्यकुरुतेति श्रुतेः तदंशभूतानां सर्वशः देवतानां च उत्तिष्ठति अनेन सर्वमित्युक्तः प्राणः संवृणक्ति स्वस्मिन् विलापयतीति संवर्गः स एव । यदा वन्द्यर्क
वागववाद्यात्मा चेति द्वंद्वः वन्द्यर्केति विराजो वायुपदेन सूत्रात्मानं आद्यात्मेति दहरविद्यादिविषयस्य कारणोपाधेरीश्वरस्वरूपः शेषं समानम् ३५ अत्रापीति । अत्रापि कर्मोपासनानुष्ठाने पि प्रज्ञानां

अहस्तपादवागादिः सुखहीनोऽतिदुःखितः ॥ पक्षिणो हस्तहीनास्ते र्थो द्विधा अपि पादपाः ३२ वाचा विशदया हीनाः पशवस्तूभये पि हि ॥ पादादिहीनाः सर्पा
द्याः प्रसिद्धाः सर्वदेहिनाम् ३३ अपराश्च प्रजाः काश्चिदतिकांतात्मसाधनाः ॥ वेदोक्तं साधनं सर्वं निजं कर्मभिमेनिरे ३४ उपासनं च वेदव्यर्कवाग्वाद्यात्मस्वरू
पिणाम् ॥ उक्थादिशब्दबोध्यानां देवतानां च सर्वशः ३५ अत्रापि द्वैधमापन्नं प्रज्ञानां फलभेदतः ॥ स्वर्गादि सुखसिद्धयर्थं वैदिके ज्ञानकर्मणी ३६ चक्रुः काश्चि
त्पराजग्मुर्विचार्यैव परस्परम् ॥ सनकाद्यैर्वेदविद्विरुक्तेन साधनं परम् ३७ ज्ञानं तत्राधिकारोऽस्ति न कथंचन नो धुना ॥ सयश्चात्मा परं ब्रह्म यज्ज्ञानं सुखसाधनम् ३८
अतो देहादिसंघातादस्माभिर्न पृथक्कृतः ॥ वेदविद्योपि पूर्वैभ्यः पित्रादिभ्यः कथंचन ३९ बुद्धिमाद्भिर्न चास्माभिः स्वयं बुद्ध्यावधारितः ॥ मनसा कल्पितो ना
पि मनश्चारविशारदैः ४० घ्राणादिभिर्न वा घ्रातः कुतश्चिद्देहमादरे ॥ चक्षुरादिभिरप्येव पट्टः स्वप्नेऽपि नैवाहि ४१

द्वे र्थो द्विधा इत्यप्यप्युक्तम् । फलभेदतः भिन्नफलबोधकत्वात् यद्वैद्यमालोच्येत्यर्थः ल्यबलेऽपेक्षमि । द्वैयं स्फुटयति काश्चिद्विरुद्धस्यः प्रजाः दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत स्वर्गकाम इत्यादिवाक्यान् ये वालोच्येरजसा
गुह्यजिह्विकान्यायमनवधार्य स्वर्गायर्थं कर्मोपासने च कुरित्यर्थः या भगवद्गीतामुपामिमां पुष्पितामित्युक्ताः ३६ चक्रुरिति । पराः सात्त्विक्यः प्रजा एव वक्ष्यमाणप्रकारेण विविदिषासं वं वाचकं
तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपासानाशकेनेति वाक्यं विचार्य कर्मोपासने जग्मुः प्रापुः चक्रुरिति यावत् । तेषां विचारस्वरूपमाह सार्द्धं कादशभिः । सनकाद्यैर्नोऽस्मभ्यं परानिः
श्रेयसकरं साधनं ज्ञानमुक्तं । तत्र नोधिकारो नास्तीत्युत्तरेणावधः ३७ ज्ञानमिति । वाक्यार्थज्ञानाधिकाराभावे पदार्थज्ञानाभावे हेतुमाह । स शास्त्रप्रसिद्धः य आत्मा त्वं पदलक्ष्यः परं ब्रह्म तत्पद
लक्ष्यः यज्ज्ञानं सुखसाधनं तसंघातान्न पृथक्कृत इत्युत्तरेणावधः ३८ अत इति । पृथक्करणं लक्षणज्ञानाधारेण लक्षणज्ञानं तस्य लौकिकप्रमाणागोचरत्वात् ज्ञातमित्याहुः वेदविद्वद्योपि पित्रादिभ्यः
पूर्वैभ्यो हेतुभ्यस्तद्वाक्येन नावधारितः ३९ बुद्धिमाद्भि रिति । बुद्ध्यानावधारितः मनश्चारविशारदैः मनः प्रवृत्ति कुशलैर्मनसापि न कल्पितः ४० घ्राणादिभिरिति । घ्राणमादिः कारणं यासां वृत्तीनां
ता घ्राणादप्यस्ताभिः एवं चक्षुरादिभिरिति । शेषं स्पष्टम् ४१

ननुप्रमाणांतरागोचरत्वेपि प्रज्ञाप्रतिष्ठाप्रज्ञानं ब्रह्मेत्यादिवाक्याभिधायितामृतमाहुः । प्रज्ञेत्यादीति । किमिदं सगुणपरं निर्गुणपरं वेति संशयप्रतिबंधात्तदपि कश्चिन् शकुम इति भावः यदिकश्चिद्ब्रूयाद्भवतो ज्ञात्वामोपायंतीति तत्प्रत्याहुः । अस्माभिरिति । 'ब्रूयुः स्निग्धस्य शिष्यस्य कुरवो गुह्यमप्युत' इति प्रसिद्धेनैवं शक्यमिति भावः ४२ कियत्तर्हि भवद्भिर्ज्ञातमित्यत आहुः । किं त्विति । स्थूलदेहात्पृथग्भूतः कर्ता पुण्यपापफलभूतात्मा स्तीत्येतावन्मात्रं जानीमः अत्र श्रोतामंता विज्ञाता दृष्टादेष्टाघोष्टा सर्वेषां भूतानामान्तरः पुरुषः इति श्रुतिरप्यनुकूलाभातीत्याहुः । श्रोतेत्यादि ४३ तर्हि गुरुपसत्तिर्निर्णयाय क्रियतामिति शंक्तिवैराग्याभावात्तत्रापि नास्माकमधिकार इत्याहुः । निविरागमिति । कवपस्यापत्यानि शुभ्रादिभ्यश्चेति दृक् कावपेयामुनय आंतराग्रिहोत्रविदः अन्यदग्रिहोत्रमग्रिहोत्रांतरं वा ह्याग्रिहोत्रं तस्माद्यथा विरागं प्राप्ता एव वयं यागाध्ययनकर्मसु निविरागं प्राप्ताः वैश्यधिकरणेन दृष्टांतः अंतराग्रिहोत्रं च वाक्प्राणयोर्व्यापारे परस्परविलयनचिंतनात्मकं कोपीतकिं शाखायां प्रसिद्धं ४४ यथेवं कर्त्तव्यं स्वर्गायार्थं कर्त्तव्यमिति चेत्तर्हि जन्मवैकल्यापातः 'न चेदवेदीन्महती विनष्टिः' इति श्रुतेरित्याहुः शरीरमितिसार्थद्वयेन । सर्वेषां देहिनां शरीरं ब्रह्म बोधार्थं निर्मितमित्यन्वयः तत्र हेतुर्यत इत्यादि । पादस्याग्रमंगुलीपंचकात्मकं प्रपदंतस्याग्रं स्वाग्ररूपं प्रपदाग्रंतदारभ्य ह्यङ्गुलीपेयं चर्म ४५ ऊरूदरोरः स्थानेष्विति । गुहांतः प्रविष्टा पस्योत्तरोत्तरं प्रकाशधिक्यं द्वारतः प्रकाशाल्पं प्रसिद्धं तथात्मनो हृदयादुपलब्ध्या धियाभिप्रायेण सर्वगतस्याप्यात्मनः उत्क्रांतिप्रवेशयोः प्राणोपाधिकत्वं प्राणस्य च पादाग्रमारभ्य प्रवेशः स्फुटीकारिष्यते तदभिप्रायेण वा पादाग्रमारभ्य प्रवेशो

प्रज्ञेत्यादि श्रुतेर्वाक्यैर्विज्ञातो निर्गुणो न च ॥ अस्माभिश्च स्वशिष्येभ्यो नोपदिष्टोऽस्ति निर्गुणः ४२ किंतु देहात्पृथग्भूतः पुण्यापुण्यफलोपभूक् ॥ अस्त्यात्मेति तथा श्रोतामंतेत्यादि श्रुतिर्जगौ ४३ निविरागं वयं प्राप्ता यागाध्ययनकर्मसु ॥ मुनयः कावपेयावा अग्रिहोत्रांतराद्यथा ४४ शरीरं ब्रह्म बोधार्थं सर्वेषां मिह देहिनाम् ॥ निर्मितं यत एतस्मिन् प्रपदाग्राच्छिरोवधि ४५ ऊरूदरोरः स्थानेषु प्रविष्टं तदिति श्रुतिः ॥ तत्रापि पौरुषो देहः संपन्ना खिलसाधनः ४६ विशदात्मा बोधाय स्यादा विरिति हि श्रुतिः ॥ कर्त्तव्यं हितमस्मभ्यं तैश्चोक्तं श्रुतिसंमतम् ४७ अशक्यं चेति विज्ञाय तूष्णीं मिह समागताः ॥ ततो धिकारसंपत्त्यै कुर्महे ज्ञानकर्मणां ४८ इति संचित्य संचकुस्ताः प्रजाज्ञानकर्मणां ॥ ततो विशुद्धहृदयाः प्राप्यैतान् पिससमान् ४९ मुमुक्षवस्तत्समाना आत्मज्ञानविवाजिताः ॥ स्वाशयं त्वखिलं तेभ्य ऊचिरे ब्रह्म बुद्धये ५०

क्तिः श्रुतिः 'स एष इह प्रविष्ट आनखाग्नेभ्यः' इत्याकारा ब्रह्मरंध्रद्वारा प्रवेशाभिप्रायस्तु वक्ष्यते तत्रापीति । तत्र देहेषु पौरुषो देहः विशदात्मा बोधाय स्पष्टात्मज्ञानाय इत्युत्तरेणान्वयः यतः संपन्नान्यखिलानि आचार्यान्मादिरूपाणि साधनानि यत्र स तथा ४६ विशदेति । अत्रा विरपरोक्षः स्यात् इति इत्यर्थका हियतः श्रुतिः 'पुरुषत्वे चाविस्तरमात्मा' इत्याकारा तर्हि यदत्र शरीरे संपाद्यं तदन्विष्यतामृतमाहुः कर्त्तव्यमिति । श्रुतेः संमतं हितं च यत्कर्त्तव्यं तदस्मभ्यं ते सनकायैरुक्तम् ४७ तदतिक्रमः किंकृतो त आहुः अशक्यमिति । नास्माभिरतिक्रमः किंतु कथमस्माकमत्राधिकारः स्यादिति चिंतया इहागताः तूष्णीं चित्वास्तव्यवाचः ततश्चित्तया स्मृता तमेतमित्यादिवाक्यात् अधिकारसंपत्त्यै अधिक्रियते फलेन संबध्यते ऽनेनेत्यधिकारः साधनचतुष्टयं तस्य संपत्तिः कर्मपातमकमतिबंधादित्यंतदर्थं ज्ञानकर्मणां उपासनकर्मणां कुर्महे पापानि हि शुभप्रवृत्तिप्रतिबंधकानि सत्कर्माणि च तन्निवर्तकानि तथाच श्रुतिस्मृती 'पापः पापेन भवतीति' 'कपायपक्तिः कर्माणि ज्ञानं च परमागतिः । कपाये कर्मभिः पकेततो ज्ञानं प्रवर्तते' इति एतावतानां त्यागव्यतिष्यं शोभयाख्यातः पूर्वसनकादयो नात्यायन् तन्निष्ठा एव बभूवुरित्यप्यर्थोऽनुसंधेयः ४८ अथाधिकारिसिद्धिपूर्वकमुपनिषद्वाक्यामवतारयति इति संचिन्त्येत्यादि पंचभिः स्पष्टम् ४९ मुमुक्षव इति । तत्समानाः शमदमादयो हि जीवन्मुक्तानां लक्षणानि मुमुक्षूणां च साधनरूपाणि तदुक्तं 'बुद्धा द्वैतसत्त्वस्वप्नद्वेष्टादयो मुणाः । अयत्नतो भवत्यस्य न तु साधनरूपिणः' इति विशेषमाह आत्मज्ञानेति । स्वाशयं सोऽहं भगवः शोचामि तं मां भगवान् शोकस्य पारं तारयत्विति सिद्धम् शेषं स्पष्टम् ५०

तेषांति । तेषामुपदेशमवृत्तौहेतुमाह कृपयेति स्पष्टम् ५१ वयमिति । 'कोअद्वावेदकइहमावोच' इति श्रुतेः जातिगुणक्रियानाम्नां तत्रासंभवात्तन्मनोवचसोः साक्षात्तत्रवृत्तिर्न संभवतीति भावः ५२ ज्ञातृस्मात्वे गतिरतज्जुः तथापीति । शास्त्रसिद्धेन अर्थारोपापवादाभ्यानिष्प्रपञ्चप्रपञ्चयेत इति न्यायसिद्धेन व्यवहारेण लक्षणया बोधनात्मकेन दृष्टान्तः राजानमिति । यथानुमेराज्ञानं बन्दिनो बोधयंतितथाज्ञाननिद्रा मुनेवस्तुतः शुद्धमात्मानं वेदांतास्तात्पर्यरीत्या बोधयंतीत्यर्थः ५३ ननु कुथं शुद्धमात्मानं बोधयंतितस्य सविशेषत्वेन प्रत्यक्षादिसिद्धत्वादिति चेन्न सविशेषत्वस्य मायिकत्वादिति बोधयितुं प्रवृत्तमात्मैत्यादिवाक्यं व्याख्यातुमारभमाणस्तत्रात्मनः सर्वदा सत्त्वात्सृष्टेः पूर्वसत्त्वकथनमनुपपन्नमित्याशङ्क्यतदभिप्रायं स्फुटयन् व्यवहारकालिकविलक्षणमारोपाधिगृह्यत्वयोग्यं यदात्मस्वरूपं तत्परत्वमात्मशब्दस्य दर्शयति शब्दबोधविविधः । हेमाज्ञाः अहमित्याकारकौ तथा नाहमित्याकारकौ शब्दबोधौ लौकिकेस्तथावादिमिदं यादृष्टोत्थानयोः शब्दबोधयोरर्थद्वेष्टदृष्टमित्यन्वयः आंतरमर्थमहमिति शब्दबोधोभ्यामर्थद्विवेचित्वाभ्यां व्यवहरंति भ्रान्तास्तथा बाह्यं सर्वनाहमिति शब्दबोधोभ्यां पथोक्ताभ्यां व्यवहरंतीत्यर्थः ५४ न केवलमहं नाहं विषयादर्थमिति किंतु सर्वलौकिको व्यवहारो भ्रान्तिरूप इति दर्शयति घट इति द्व्याभ्याम् । लौकिको लौकिकप्रसिद्धो यो र्वघट इत्यादिको व्यवहारः सोऽपि शब्दप्रत्ययबोधात्मा स्यादित्यन्वयः शब्दश्च प्रत्ययश्च बोध्यश्च शब्दप्रत्ययबोधाः शब्दज्ञानार्थास्ते आत्माशरीरघनीभूतं रूपं यस्य स तथा 'आत्मा यत्नोभृतिर्बुद्धिः स्वभावो ब्रह्मवर्णमिव' इत्यमरः वर्णशरीरं तथाहि कोपमर्थ इति पृष्टे घट इत्युत्तरं लौकिकादतिवार्तिकज्ञानं

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा कृपया परयावृताः ॥ सर्वज्ञा आत्मबुद्ध्यर्थमिदं वचनमब्रुवन् ५१ वयं वक्तुं कथं शक्ता अवाश्मनसगोचरम् ॥ सच्चिदानंदमात्मानं ज्ञातुं वायूयमीदृशाः ५२ तथापि शास्त्रसिद्धेन व्यवहारेण बोधुना ॥ वक्ष्यामः परमात्मानं राजानमिव बन्दिनः ५३ शब्दबोधौ द्विधा दृष्टौ लौकिकैश्चोदिभिस्तथा ॥ अहं नाहमिति प्राज्ञा अर्थद्वेष्टं तथा नयोः ५४ घट इत्यादिको यो र्वव्यवहारो त्रलौकिकः ॥ शब्दप्रत्ययबोधात्मा स्यात्मा ओप्येतद्विवर्जिते ५५ वाचिशब्दो ह्यदिज्ञानमर्थोभूम्यादिसंस्थितः ॥ कथं स शब्दबोधात्मा भवेद्भ्रान्तिविनाश्रुणाम् ५६ शब्दबोधावपि यदा स्यातामथा तदा तयोः ॥ पृथगेव भवेतां तौ यथाभिन्नौ पितुः सुतौ ५७ अहं शब्दप्रत्यययोरात्मानि पय ईरितः ॥ व्यवहारे तथा नात्मा त्वनहं शब्दबोधयोः ५८

घट इति शब्दो घट इत्येकरूपमुत्तरम् एतमविविक्तं व्यवहारं पीगसूत्रमप्यनुवदति 'शब्दार्थप्रत्ययानामितरेतराविवेकसंस्कारः भ्रति एतद्विवर्जिते एतेन संस्करणे भ्रान्तिसिद्धेन विवां जेतवस्तु निषोयं लौकिको व्यवहार इत्यन्वयः ५५ ननु व्यवहारस्य कुतो भ्रान्तित्वमिति चेत् विचारासहत्वादित्याह वाचीति । वाचिशब्दस्तिष्ठति ह्यंतःकरणे ज्ञानं तिष्ठति अर्थोभूम्यादौ स्थितः सार्थः शब्दबोधात्मा भ्रान्तिविनाश्रुणाम् इत्यर्थः एवं सति भिन्नाधिक्येणां तादात्म्यं भ्रान्तिविनाश्रुणाम् इति निर्बहतीति भाः ५६ शब्दार्थप्रत्ययानां तादात्म्यस्वीकारे व्याघातोप्यायातोत्पत्त्याह शब्दबोधावपीति । यदापदि शब्दबोधावपि अर्थस्य प्रकाशको सतीतयोः शब्दबोधयोरर्थो प्रकाशयो स्यात्तां तदा तौ स्वस्मात्पृथक् स्यातां प्रकाशप्रकाशकयोर्हभेदो दृष्टः यथा एकसंबंधिज्ञानमपरसंबंधिस्मारकमिति न्यायेन पितृस्मारकौ मुतापि तु भिन्नौ तथाच प्रकाशकयोः शब्दबोधयोः प्रकाशार्थरूपत्वेऽर्थस्य वातूपत्वे स्वस्माद्भेदापत्तिः सात्त्विकोपपद्यत इति भावः यद्वा शब्दबोधयोरर्थो द्वेदप्रकारान्तरेणोदाहरति शब्दबोधाविति यदायास्मन् काले शब्दः शब्दस्यार्थो भवति यथानुकरणशब्दस्यानुकार्यशब्दः बोधस्य च बोधोपदार्थः यथान्यायमतेऽनुव्यवसायस्य व्यवसायः तदापि तयोर्भेद एव स्फुटः तथाचार्थान्तयोर्भेदो विवेकनामुजात इति भावः ५७ एवमुपपादितमर्थप्रकृते निवेदयति अहं शब्दप्रत्यययोरिति । अहमित्याकारकस्य शब्दस्य ज्ञानस्य च ताभ्यामविविक्तं आत्माऽऽंतरभावो व्यवहारे विषयमतः विशेषेणोत्पत्तेरतादात्म्येन व-

प्रातीतिविषयः पिबन्धनेपञ्चायत् तथाऽनात्माशब्दबोधोवाविविक्तः अनहंशब्दबोधोविषयोमत्तइति ५८ सूताहशसंकीर्णरूपवेलक्षण्ययोतकासोदग्रशब्दसाहचर्यातुशुद्धादितोयतन्वपरआत्मश
 ब्दहत्याहशब्दबोधोवाविति । औपाधिकोद्धात्मनिभेदः एवंचअहंशब्दबोधोयोऽर्थः शब्दबोधोपेविहयएकेभेदवर्जितोवशिष्यतेइतिशेषः सएवाप्रवाक्येप्रतिपाद्यहत्याह सएवेतिसाधेन मदेश्वरः भेदरा
 दित्यात्महत्त्वंसर्वेशक्तवादीभरत्वंबोधयम् ५९ एवशब्दार्थवधारणव्यावर्त्यमाह नशब्दबोधोवाविति ॥ लोकाग्रिमिदोशब्दबोधोअनात्माचनासन्नित्यर्थः दृष्टांतः भास्करोयथोपचयापचययामि
 भावरूपंतमोविरोधातुसंभश्यतमसातत्प्रयुक्तपिशाचादिभिश्चवियुक्तोदिनेविराजते एवमात्मानुत्तरेकारणत्वात्सक्यर्थेसर्वस्वस्मिन्विल्यप्याद्वितीयोवतिउवेइतिभावः दृष्टांतंविबुधोति दिवसेइति
 त्रिभिः सदानंदात्मनीति । अपभेवकारणात्माछांदोग्येसत्पदेनन्यवहतः तैत्तिरीयेआनंदपदेन अत्रत्यत्वमपदेन वेदांतनगमेकव्यत्यारदितिभारवः ६० निशास्त्विति । अस्पशस्त्वस्यसंयमि
 मुख्याधिकारिक्तत्वादिनंप्रलयोपमानत्वेनरात्रिः सर्गोपमानत्वेनचवर्णिता यथोक्तगीतासु । “यन्निशासर्वभूतानांतस्यांजागर्तिसंयमो । यत्स्यांजाग्रप्रविभूतमिदंनिशापश्यतोमुनेः”इति । दिवाकरम
 भिभूयेतिव्याप्यव्यापकभावयोतीक्षाप्रत्ययः सुखंवादायस्वपितोतिवत् यथायदाशयमेतदस्यमुखाद्यादानैतथापदातमत्त्वत्तिस्तदाविरोधाद्भास्करादर्शनमिति उत्पद्यंतइत्यत्रमूलकारणादिविद्या
 स्यादितिशेषः । तमसोप्याकाशादिवन्मूलकारणजन्मत्वस्त्वविद्युदादिवज्ज्वालितिप्रादुर्भावस्त्वविवरणकारेरुपपादितत्वादिति ६१ तमःसरम्पंदाष्टौविकेस्मृतपवि सच्चिदानंदमिति । अस्तिभाति

शब्दबोधोविधूयैकोयथोहंशब्दबोधयोः ॥ सएवजगदुत्पत्तेःपूर्वमासीन्महेश्वरः ५९ नशब्दबोधोनाऽनात्मानिस्तमाभास्करोयथा ॥ दिवसेदिवसेमानौतमोयद्
 ह्यंनवेत् ॥ सदानंदात्मनितथाजगदेतद्विलीयते ६० निशासुयद्दत्सर्वासुह्यभिभूयदिवाकरम् ॥ तमउत्पद्यतेतद्वज्जगदेतद्विजायते ६१ सच्चिदानंदमात्मा
 नमभिभूयविलक्षणम् ॥ असज्जडंदुःखरूपमनात्मवपुरेवहि ६२ रज्जुरेवयथासर्पःस्पर्शोत्पत्तेःपुरास्थिता ॥ आनंदात्मातथाऽनात्मानात्मोत्पत्तेःपुरास्थितः ॥
 ६३ यथासुपुनःपुरुषोवासनाकोटिगर्भिणीम् ॥ पश्यन्नाविद्यामप्येतांतजानात्यात्मनःपृथक् ६४ आनंदात्मपिचतथामायांविश्वेकगर्भिणीम् ॥ आत्मनोनष्ट
 थग्वेतिमायावीसमहेश्वरः ६५

यिमितिमूर्त्येवत्पष्टमप्यात्मानंतमोबदमिभूयाच्छायेयजगद्विजायतइत्यनुपेगः यतोविलक्षणंसच्चिदानंदमात्मपदार्थेवेलक्षण्यंचतुभिःपदेर्दशयति असदित्यादि ६२ सूर्योल्लापमात्रेदृष्टांतउकोन
 हिततमसोविवर्तोपादानमतोविवर्तोपादानंदंअंतमाह रज्जुरेवेति ॥ पूर्वोर्द्विस्पष्टं तथानंदात्मेवपुरासीत् अनात्मातुआत्मेरेवतौर्नैजोत्पत्तेःपुरानस्थितोभूदित्यन्वयः ६३ ननुकार्यप्रयुक्तद्वेतरा
 हत्यपिमायाऽव्याकृतदिसंज्ञककरणप्रयुक्तंतेस्थितमेवेत्याशंक्यासज्जामभावोनिरूप्यतेइतिपापेनसताद्वैतवच्यं कीदृशंचमायायाःसत्त्वमिष्यते पृथक्स्फूर्तिर्वाप्रमाणसिद्धत्वंनानावहत्या
 ह यथामुपुनइतिद्राभ्यां । यथामुनःपुरुषोवासनाकोटिगर्भिणीमविद्यांपश्यन्प्येतामनात्मनःपृथक्जानातीत्यन्वयः वासनानांकोटयोऽसंख्यातावासनाइतिपावत् तामिर्गोर्भिणोतद्रूपगर्भवती
 मित्यर्थः प्रकृत्यादित्वात्तृतीयांतत्वेनसमासः । वर्षापापेमंभूतानांस्त्वावस्थारूपसंस्कारवर्तयिष्यामृत तथाजाग्रत्स्वप्नप्रदार्थसंस्कारवत्सोपुनमज्ञानमितिभावः ६४ एवंवदृष्ट्याधिकजीवेसाधि
 तमसमष्ट्युपायकेदार्ष्टीतिकेदंशयति आनंदात्मेति ॥ भूमरूपत्वेनानंदरूपः विश्वेकगर्भिणीएकएकतामामन्नः अवाकृतइतिपावत् तादृशोर्भोऽस्याअस्तीतिएकगर्भिणीविश्वेनसर्वजयताएकग
 र्भिणीविश्वेकगर्भिणीतांतथा शेषस्वप्नम् ६५

नद्वितीयः तस्यां प्रमाणाभावादित्याह अपिमायेति सार्धैश्चिभिः । मायेत्याकारमायायाः सिद्धिरपि स्फूर्तिरपि स्वतः माया त एव प्रमाणेनैरपेक्षेणैव विवेककुशले रिति शेषः । तदुक्तं वाचिककारैः
 'अविद्यास्तीत्यविद्यायामेवास्ति त्वं प्रकल्पते । ब्रह्मदृष्टत्वात् विद्येयं नास्तीति भविष्यति' इति ६६ प्रमाणाभ्युपगमोपि किंप्रमाणं सुषुप्तिरूपायामविद्यायामनं भवता प्रत्यक्षं वा नृमानं वा
 ऽऽगमो वा ऽन्यद्वा तत्राये सुषुप्तपुरुषस्य प्रत्यक्षं तत्रक्रमते अन्यपुरुषस्य वा उभयमपि न संभवतीत्याह सुषुप्त इति । सुषुप्तः स्वयं तानजानातीत्यन्वयः । इन्द्रियजन्यं हि ज्ञानं प्रत्यक्षमिति व्यवहरति तद्विद्वान् नः सुषु
 प्रत्येन्द्रियाणि तुलीनानि तिकथं तं जानीयादिति जागरूकान्योपितानं वेत्ति अयोग्यत्वादित्यर्थः साक्षिप्रत्यक्षापादनं तु साक्षिणः सत्यग्रहणनियमाभावेनाविश्वासात् साक्षित्वस्य ज्ञानघटितत्वेन पूर्वश्लोका
 क्तस्वतः सिद्धिरूपेष्टावस्थावासमाधेयम् ६७ नद्वितीय इत्याह करणानामिति । अयं सुषुप्तिमानिन्द्रियचेष्टाहीनत्वात्संमतवीक्ष्यनुमानं भवता विद्येयं तन्न संभवति यस्मान् या करणानामचेष्टाहेतुत्वे
 नोदीरितासानलिंगं न हेतुः कुतः व्यभिचारित्वात् अन्यव्यभिचारितः संबन्धो हि व्याप्तिः तां विना कथं हेतुतेति भावः व्यभिचारः कुतः सिद्ध इत्यत आह स्वप्रादावपीति आदिपदेन समाधिग्रहः स्वप्रादौ सुषुप्ति
 भिन्ने अचेष्टाया दर्शनात् साध्याभाववद्वृत्तित्वरूपो व्यभिचारः स्फुट इति भावः ६८ नृतीय इत्याह न च तस्यामिति । तुल्यदोषे लक्षणार्थः विलक्षणमपौरुषेयं शास्त्रे तस्यां प्रमाणं पुरुषेणाप्येतद्व्यप्यते इति
 पुरुषार्थः फलतश्चाभावादित्यर्थः आगमोपि पौरुषेयो ऽपौरुषेयो वा नाद्यः तस्य प्रत्यक्षादिदांशे तेवस्तु निप्रवृत्तं तन्निरासेन निरस्तत्वात् नद्वितीयः यत्परः शब्दः स शब्दार्थ इति न्यायेन यत्र तात्पर्यं सत्ये

अपिमायेति मायायाः स्वतः सिद्धिरिहेष्यते ॥ सुषुप्तस्य यथा मुक्तिः सुप्त्यैव ह प्रसिद्धयति ६६ सुषुप्तेन च तावेति त्वयं करणसंक्षयात् ॥ न चान्यो जागरूकोपितस्य सा
 विषयो न हि ६७ करणानामचेष्टायानसालिङ्गमुदीरिता ॥ व्यभिचारित्वतो यस्मात्स्वप्रादावपि दर्शनात् ६८ न च तस्यां प्रमाणं हि शास्त्रं त्वपुरुषार्थतः ॥ तस्मा
 दनुवदयेतां स्वतः सिद्धां सुदुर्लभाम् ॥ मायेत्यादिवचः संघैरानंदात्मावबुद्धये ६९ अतः समायोप्यात्मायं निर्माय इव संलये ॥ सतमस्को यथा भानुर्दिवसे निस्तमा इ
 व ७० एवं स्थितस्तदा देवः पूर्वसंस्कारसंस्कृतः ॥ वासनानां समुद्रो धात्पर्यालोचय दीश्वरः ७१

दार्थोवाच्यः तनुपदिशितिगावसेयं तत्र उपक्रमोपसंहाराभ्यासार्थं वादाख्यः प्रमेयशेषशब्दप्रमाणनिष्ठाः अपूर्वत्वावाधितत्त्वफलवत्त्वानि प्रमेयनिष्ठानि प्रधानानि । तत्रापि प्रवृत्तौ प्रेक्षावद्विज्ञासित
 त्वात्फलवत्त्वं प्रधानं तदज्ञानप्रतिपादनेनास्तीति भावः क्रियरतं हि मायाचाविद्याचस्वयमेव भवतीत्यादिशास्त्रमत आह तस्मादिति । तस्मादेतत्प्रतिपादने फलाभावादेतां शास्त्रं मायेत्यादिवचः संघैरनु
 वदतीत्यन्वयः कीदृशीः स्वतः सिद्धां अनन्यलभ्यः शब्दार्थ इति न्यायात् प्रतिपादनानर्हं सुदुर्लभादीपेनाधिकारवत्प्रमाणेन दुर्दर्शं । अनुवादप्रयोजनं फलवत्संनिधावफलतदंगमितिन्यायेनाह आनंदा
 त्मावबुद्धये सृष्ट्यादिवाक्यानि हि अद्वैतबुद्ध्यवतारणद्वारा ऐक्यबोधकवाक्यशेषाणीति भावः न चतुर्थः अचिन्त्यशक्तेरविद्यायाः केनचि सादृश्याभावेनोपमानासंभवात् भ्रमसिद्धेः कार्यः स्वसजाती
 यस्वैवार्थापत्त्यासाधनात् अनुपलब्धस्तु तस्य भावरूपत्वाद्दूरापास्तत्वे व्यवधेयम् ६९ फलतमाह अतः समाय इति । संलये प्रलये दृष्टान्तः सतमस्को यथा भानुरिति मूलाविद्यायास्तमः कारणत्वाद्भानो
 स्तत्कार्यतमो मात्रविरोधित्वात् कारणकारतमो विशिष्टोपि भानुः स्वतंत्रतमो राहित्या निस्तमाव्यवहिततथाव्यापारात्मकत्वात् परहितमाया विशिष्टोप्यात्मानिर्माय इति चोक्त इत्यर्थः एतेनामप्यनु
 व्यापारवदन्यनूनाभूदित्यर्थं किंजातीयभेदाभावपरं द्वितीयं वाक्यं व्याख्यातमिति ७० स एषेतेत्यादिवाक्यं व्याचष्टे एवं स्थित इति द्वाभ्यां । पूर्वसंस्कारसंस्कृतः पूर्वकल्पे पुनरुपपन्न इत्यविवक्षितं
 मायापरिणामरूपमोक्षणसंज्ञं कृतं तत्संस्कारव्याप्तः वासनानां तेषामेव संस्काराणां समुद्रो धातुः सृष्टिकालोद्भूतमाप्यदृष्टकृतात्कार्यो मुखत्वात् पर्यालोचयत् आलोचनं सत्त्वयत् तत्प्रकारविषयमायावृ
 त्तिरूपमोक्षणं कृतवानित्यर्थः ७१

आलोचनप्रकारमाह इत्थंमयीति । भूतान्याकाशादीनिभौतिकंसांतविशेषं ब्रह्मांडं तद्रूपेण वृणोति प्रगल्भं भवति ज्ञानविषयीभवतीति यावत् तद्वृत्तभौतिकरूपभृक् । एतादृशं सर्वमपि अल्पकमस्त्वष्ट
नामरूपमव्याकृतसंज्ञकं मयिकारणोपाधौ स्थितं इत्थं स्पष्टवत्कृत्वेमां लोकत्रयीं स्वर्गाकाशभूलोकात्मिकां स्रष्टे इत्यर्थः । अत्र जलप्रधाने मंहरादिलोकैस्तदाधारस्वर्गस्यैकतां विवक्षित्वा श्रुतावाऽऽपदार्थ
पाताले मरुपदार्थभूलोकस्य चैकतां विवक्षित्वा आदित्यकिरणप्रधानत्वेन मरीचिपदार्थमाकाशमादाय लोकत्रयीमित्युक्तमिति श्रुत्य विरोधः ७२ इति संप्रति निव्याकुरुते इति संकल्प्येति सार्धेन । अप्सवंडमि
ति अग्रिहोत्राहुतिपरिणामजलप्रधाने पुसूक्ष्मपंचभूते पुष्टिरण्यगर्भशरीरभूते पुकार्थतया स्थितमंडं ब्रह्मांडं विराजशरीरमुदपादय जनिता इति त्वयिः । आत्मनः स्वस्मात्सदात्मकादव्यतिरिक्तं स्वकीयसत्ताहो न
मित्यर्थः । तस्य समष्टिः स्पष्टयति नामेति । नामशब्दप्रपंचः रूपमर्थप्रपंचः क्रियाएतयोः कारणकर्मप्रपंचः कर्मफलत्वान्नामरूपयोः नामरूपक्रिया आत्माशरीरं यस्य तत्तथा ७३ तत्र लोकपालसृष्टि
परंतस्य मुखमित्यादि आपहृत्य तं वाक्यं सार्द्धं कादशभिः श्लोकैर्न्याकिरिप्यंस्तदनुकूलं परं व्याकुरुते सृष्ट्यादिभिः । सर्वज्ञः सर्वशक्तिर्देवदेव इत्येवमप्युक्तं । श्लोकद्वयोक्तमालोचनं चक्रे इत्यन्वयः । दृष्टांतः
मायावीवालक इति 'जन्मोपधमंत्रतपःसमाधिजा सिद्धयः' इति योगसूत्राज्जन्मत एव मायायानेकभावनिर्माणशक्तिमानसुरादि र्द्विधा बलकृतपारामर्शे विना स्वभावाभिर्माणे प्रवर्तते तद्वद्विज्ञोपीत्यर्थः
तदुक्तं भगवता व्यासेन 'लोकवत्तुलीला केवलम्' इति केवलमेव केवलं लोकवद्वा जवत्केवलं लीले वेशस्य सृष्टिरिति सूत्रार्थः । गौडपादेऽप्युक्तं 'ईशस्यैव स्वभावो यमाप्तकामस्य कास्पृहा' इति ७४ इमानोति

इत्थंमयि स्थितं सर्वभूतभौतिकरूपभृक् ॥ अस्पष्टं स्पष्टवत्कृत्वा स्रष्टे लोकत्रयीमिमाम् ७२ इति संकल्प्य विश्वात्मा सत्यसंकल्प ईश्वरः ॥ मूरादिलोकसहितम
प्सवंडमुदपादयत् ॥ आत्मनो व्यतिरिक्तं तन्नामरूपक्रियात्मकम् ७३ सृष्ट्वा सर्वजगदेवो मायावीवालको यथा ॥ इदमालोचनं चक्रे सर्वज्ञः सर्वशक्तिभूत ७४ इ
मानि पंचभूतानि त्विदमंडं च नीरगम् ॥ अत्र स्थिता इमे लोका भूर्भुवःस्वरितारिताः ७५ अचेतनमिदं सर्वं विनश्येत्क्षणमात्रतः ॥ स्वामिहीनं गृहं यद्वन्मृतस्येव कले
वरम् ७६ इति संचिंत्य तत्रैव च्छिद्राणि विविधानि तु ॥ चकार लोकपालानां सृष्ट्यर्थं सजगत्पिता ७७ मुखच्छिद्रादि र्द्विजाता वाक्शब्दव्यवहारिणी ॥ तत्रैव तस्याः
संजातो विह्वैदिककर्मकृत् ७८ नासिकाच्छिद्रतो घ्राणं घ्राणादेव प्रभंजनः ॥ अक्षिच्छिद्रादिदं चक्षुश्चक्षुषो भगवान् रविः ७९ कर्णच्छिद्रादिदं श्रोत्रं श्रोत्राज्जाता
इमादिशः ॥ अतिसूक्ष्माण्यनंतानि देहे सर्वत्रयानि हि ८०

नीरगं जलप्रधानपञ्चभूतगतम् शेषं स्पष्टम् ७५ अचेतनामिति । स्फुटम् ७६ इति संचिंत्येति । प्रथमच्छिद्रोत्पत्तावुपपत्तिमाह लोकपालानां सृष्ट्यर्थमिति । लोकयत एभिरितिकरणं पुत्पत्त्या लोकप
दार्थवागादिकरणनिरूप्यं हिलोकपालत्वं करणत्वं च कार्यनिरूप्यं कार्यारंभस्तु गोलकमंतराकरणेर्दुःसम्पादः इत्थं यावता विनानुपपत्तिस्तत्सर्वं कल्प्यत इति न्यायाच्छिद्राणि ससंज्ञेत्यर्थः
जगत्पिता जगतः पितृव्ययोगक्षेमनिर्वाहकः ७७ मुखच्छिद्रादिति । मुखच्छिद्रं गोलकं प्राप्य शब्दव्यवहारिणी वाग्जाता प्रादुर्भूतेत्यर्थः । पूर्वस्वकारणादुत्पन्नापिशेषः एवमग्रेपि कर्मद्विषया
निहि अर्पंचीकृतभूतराजसांशेभ्यो ज्ञानेन्द्रियाणितुसात्त्विकांशेभ्यः पूर्वमुत्पन्नानीति तत्र गोलक एव सजिहोवा द्विर्देवो भूतसात्त्विकांशोत्पन्नः संजातः प्रादुर्भूतः कीदृशः वेदिकानिकर्माणि करोति निर्वाह
यतीति तथा यदा वैविकं कर्म अयुपासनं तद्वावप्रापकं पूर्वकल्पे कृतवान् स तथा बाह्मभावि त्वाद्ब्रह्मैव जमानः संजातः देवभावरूपं फलं प्राप्नोति इत्यर्थः । तथा च श्रुतिः 'अग्रिर्वा अकामयत देवानामहमज्जादे
भृयांसं स एतमग्रे कृत्तिकाभ्यः पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपत्' इति एवमग्रेपि करणदेवोपासकास्तद्वावप्राप्ता इति बोध्यम् ७८ नासिकाच्छिद्रत इति । प्रभंजनो वायुरुक्तोर्थः ७९ कर्णच्छिद्रादिति ।
पूर्वाधे स्पष्टम् यानि देहे सूक्ष्माणि च्छिद्राणि तेभ्यो देहे व्याप्य संस्थिता त्वत्स्पर्शनेन्द्रियगोलकचर्मरूपा संजाता इत्युत्तरेणान्वयः ८०

आ. पु.

॥ ६ ॥

छिद्राणीति । लोमानिकेशाश्चजिरे लोमकेशसहकृतस्पर्शनेन्द्रियमुत्पन्नमित्यर्थः ८१ लोमभ्यश्चेति । तेभ्यःस्पर्शनेन्द्रियसहकृतेभ्यःसर्वेओषध्यादिभेदभिन्नाःस्थावराजातास्तसहकृतावायु
देवतोत्पन्नत्यर्थः गंधोपाधिव्याघ्रुणाणदेवता स्थावरोपायिस्तुस्पर्शनेन्द्रियदेवतेतिविभागः ८२ पंचच्छिद्रमिति । पंचपूर्वादिक्रमेणमपेक्षमाणायपासनस्थानानिच्छिद्राणिपिम्पन्तथा अंतरिति
अंतराकाशेनदहराख्येनावच्छेदकतयाश्रितम् हृदयंहृदयपदेनश्रुनोविवक्षितंगोलकेजातंस्मान्मनइदिपंजातमिति ८३ मनसइति । नाभिच्छिद्रादिति नाभिच्छिद्रंगोलकेतस्मान्माणभेदोवाहवायोराच
मनहेतुरपानः पूर्वभूतानामिलितराजसांशोत्पन्नोजातःप्रादुर्भूतोऽतिदुःसहोदुःखेनसोदुःशयः अतएवमाणायामस्पृष्टदुष्करत्वम् ८४ तस्यापानत्वंनिर्वक्ति । मुखगतमिति । अत्रपानंअपनयतिअयो
नयतीत्यपानइतिविग्रहः तदेवतामाह । अपानतइति । ८५ अपानस्पृष्टयुजनकत्वंलोकप्रसिद्धयुक्तपासेभावयति । अन्नदोषमिति स्पष्टम् ८६ शिश्रच्छिद्रादिति । उपस्थच्छिद्रंगोलकेततो
रेतः तसहचरितमुपस्थेन्द्रियपंजातमित्यर्थः पंचमाहुतिसाधनंयज्ञेनभूमिपुरुषयोपिद्रूपाःपंचाश्रयः श्रद्धासोमवर्षाक्षरेतांसिजीवसंप्रकाश्याहुतयः पंचाश्रयिण्यापामसिद्धाः तत्रपंचमाहुतेःसाधनंयष्ट
वेरेतःप्रसिद्धंश्रुतावित्यर्थः पुनःकीदृशं जरायुजडजान्देहांस्तन्वद्विस्तारयल्लोकेपिप्रसिद्धमिति । ननुरेतसासाहचर्यसंबंधेनोपस्थेन्द्रियोपलक्षणंनसंभवतिरूपस्थसाहचर्यभेगादत आह शरीरस्येतिपादौ

छिद्राणितेभ्यःसंजातात्वक्देहंव्याप्यसंस्थिता ॥ तस्याःशरीरेलोमानिकेशाश्चापिहिजिरे ८१ लोमभ्यश्चमकेशेभ्यःस्थावराःसर्वेएवहि ॥ जाताःसर्वोपकागय
केशभाजस्त्वहर्निशम् ८२ पंचच्छिद्रंमांसपद्ममंतराकाशसंश्रितम् ॥ हृदयंनामतज्जातंस्माज्जातमिदंमनः ८३ मनसश्चेद्रमाजातो जगदानंदकारकः ॥ नाभि
च्छिद्रादयंजातःप्राणभेदोतिदुःसहः ८४ मुखगतमिदंयस्मादन्नपानंचसर्वशः ॥ अंतर्देहेऽपनयतिततोपानोयमीरितः ॥ अपानतोमहानेपमृत्युर्जनभयंकरः ८५
अन्नदोषंविनानैवमिष्यंतेप्राणिनःकचित् ॥ अन्नंचैवग्रस्तस्यस्मादपानान्मृत्युरीरितः ८६ शिश्रच्छिद्रादिदेरेतःपंचमाहुतिसाधनम् ॥ जगयुजांज्जांस्तन्वच्छर्मा
रस्यचकारणम् ॥ रेतसांपिचनीराणिब्रह्मांडांतःस्थितानिहि ८७ नाभिच्छिद्रादपानोयोमृत्योर्जनकर्दूरितः ॥ समुद्रच्छिद्रतोज्ञेयःसपायुर्मित्रपूर्वकः ८८
प्राणाद्वायुःसगंधःस्याहूमिस्तेनहिसास्मृता ॥ त्वचोलोमानितानिस्थुःसकंपानिततोमरुत् ८९

शिकशरीरस्पर्कारणमत्रेतःपदेनविवक्षितमतोऽनवोपइति तत्रत्वगमृद्धमांसाभिमांशशात् स्नाय्वस्थिभज्जातःपित्रंशादितिषट्कोक्ताःरेतसइति नाराणिनीरप्रधानपंचभूतशरीरःप्रजापतिदेवउत्पन्नइ
त्यर्थः ८७ एवमापहस्यंतंवाक्येन्याख्यायतस्यस्ववर्तिपदैरुपलक्षणेनगुणोपसंहारन्यायेनचशेषकरणदेवसृष्टिपरत्वंदर्शयति नाभिच्छिद्रादितिसार्थःसप्तभिः । योऽपानउक्तःसमुद्रच्छिद्रतोज्ञेयः
स्पष्टोभवति अतोऽेतोः सोऽपानोवायुः पायुरिन्द्रियंभवति मित्रपूर्वकःमित्रसंज्ञःपूर्वःप्रथमचित्तोदेवोयस्यसतथा उपासनामुदिप्रथममधिदेवचित्तनंयश्चाद्यात्माचित्तनमितिक्रमःप्रसिद्धः
तथाचापानपदेनसदेवंपायुरिन्द्रियगुणलक्षितमितिभावः ८८ प्राणादिति । प्राणंप्राण्यस्वयंनिर्गंधोपिवायुःसगंधोभवेत् यदा प्राणाद्धेतोःसगंधोवायुःस्यादनुभूयेतेत्यर्थः विषयेणविषयिणोलक्षणात्
तेनहेतुनासाभूमिःस्मृता प्राणंपृथिवी तत्त्वेनगर्भोपनिषदादिपुष्पमितिपुचप्रसिद्धमितियावत् सेतिलीत्वंविधेयापेक्षया तदुक्तंकेयटेन उद्देश्यविधेययोरेकतामापादयंतिसर्वनामानिकामचारेणतत्तोल
गमुपाददेइति सगंधेनवायुनापृथिवीदेवतोपलक्षितेतिभावः । त्वचइति त्वचोलोमानियायुक्तानिसकंपानिप्रसिद्धानि ततोवायुजन्यरूपशालिलोमाभिधानात् । इत्थेनिर्गंधोभवति कथंलोमभिः
स्पर्शनेन्द्रियसहकृतैः सहत्वचंगोलकामरुद्वायुदेवोजातइत्युत्तरार्थेनान्वयः ८९

लोमभिरिति । दिशइतिलक्षणैक्यं हि पदार्थाभेदप्रयोजकं आवरणविरोध्यक्काक्षरूपलक्षणं च दिगाकाशयोरभिन्नमित्याशयेन ता आकाशइतीरिताः श्रुतिपुस्मृतिपुचेतिशेषः ९० अंतःकरणमिति । चेतनस्य उपाधी तत्र विज्ञानशक्तिरूपं मनोऽहंकारबुद्धिचित्तात्मकं समष्टिप्राप्तिरूपमर्थत्वोपाधिभूतमंतःकरणमायं द्वितीयस्तु प्राण क्रियाशक्तिः तथाचायमर्थः अतःकरणं चतुर्विधं मनोऽश्रोतमनः पक्षेन ग्राह्यमित्यर्थः तत्र हेतुं श्रोतं प्रतिदिदं दर्शयति तेन हि मनसाऽखिलं जगदुत्पन्नमुक्तम् तथाच श्रुतिः 'असतोऽयि मनोऽसृजत मनः प्रजापतिमसृजत् प्रजापतिः प्रजा असृजत् तदिदं सर्वं मनस्येव प्रतिष्ठितम् ' इति असतोऽप्याकृतात् मनोऽहिरण्यमर्भः प्रजापतिर्विराडिति श्रुतिपदार्थः । नन्वेवं कारणतया प्रधानं मनः कथं कार्यभूते विराट्शरीरेशेयतात्मकांतःकरणतामश्रुते इति चेत् तथा दर्शनादित्यवे हि उपादानं हिजाते कार्ये प्राय उपसर्जनतया भासते यथा सदाकाशमित्यनुभवे कारणं सद्रस्तु सत्तारूपेण यथा वा इदं रजतमित्यत्र इदं तया पुरोवर्तिवस्तु रजते इति । फलितमाह बुद्ध्यादित्यादि । तत्र मनः प्रादुर्भावोक्तं सति बुद्ध्यहंकारचित्ताख्यमितरांशत्रयमपि जातं निगद्यते उक्तप्रायमित्यर्थः मनसा बुद्ध्यहंकारचित्ताख्युपलक्षिता नीतिभावः ९१ एवमने देवतया बुद्ध्यहंकारचित्ते देवता उपलक्षिता इत्याह ब्रह्मेति । अपानपदेन च क्रियाशक्तिर्नानाविधः प्राणो लक्षित इत्याह अपानेति ९२ एवमेकगोलकतासंबंधेन वाग्निद्विषेण रसनं द्विषमुपलक्षितं तदेव तया चरसनदेवतेत्याह वाचेति । कौपीतक्यायुक्तहस्तपादं द्विषमुद्रिमुपसंहारेणाह छिद्राणीति । हस्तपादाधिपत्यमूचकनामानो हंद्रोपेन्द्रदेवावपि जनातिव्याह हस्ताभ्यामिति । त्रयाणां जगतां लोकानां नाथः बलेनासुराग्निहृत्पृथ्वीश्वर इति स तथा बलवत्कर्म च हस्त

लोमभिः सहितो जातस्त्वचइत्थं विनिर्णयः ॥ दिशो वकाशरूपत्वात्ता आकाशइतीरिताः ९० अंतःकरणमुक्तं हि मनस्तेनाखिलं जगत् ॥ बुद्ध्यहंकारचित्ताख्यं तत्र जातं निगद्यते ९१ ब्रह्मारुद्रो महेश चंद्रशब्देन लक्षिताः ॥ अपानशब्दतः प्राणो नानावृत्तिश्च लक्षितः ९२ वाचापिरसनं तद्दग्निनापि जलाधिपः ॥ छिद्राण्येवं विनिर्माय हस्तौ पादौ च सृष्टवान् ॥ हस्ताभ्यां त्रिजगन्नाथं पञ्चाचैव त्रिविक्रमम् ९३ एवं देहो हि वैराजे मुखादिपुयथोदितम् ॥ सृष्टवान् देवताः सर्वा वागाद्याः समहेश्वरः ९४ अनंतकोटीः कोटीनां योजनानि सविस्तृतः ॥ विराड्देहार्णवो लोकात्प्राणिनां हि भयंकरः ९५

निष्ठं आहुश्चलोकिकापद्रवत्वकर्मतादिदस्येति त्रयोविक्रमाः

पादस्यासालोकाक्रमणसमर्थस्य स तथा ९३ एवमन्या अपि देवता उपलक्षणीया इति बोध्यं नृकृषवाक्यव्याख्यानमुपसंहरति एवमिति । यथोदितं उदितं देवशब्दमनतिक्रम्य तदनुसारेणेत्यर्थः तथाच श्रुतिः 'एतद्विदे प्रजापतिर्देवानां सृजत' इत्याद्या सन्नहितवाचकं देवस्थं एतद्विदेपदमालोच्यत इत्यतः पाकारणसन्निहिता देवताः स्मृत्वा ताः ससजंति श्रुत्यर्थः शेषं स्पष्टम् ९४ अथ ता एता इत्यादिकं ब्रह्मादेवानामध्यात्मभावेन व्यष्टिशरीरे प्रवेशप्रतिपादिकां द्विविंशतिभिरुपबृंहयन्नादौ तदुपयोगितया क्रमोपास्तं फलदेवभावोपि दुःखातु विद्ध इत्यभिप्रायेण च क्षत्विपासोत्पत्तिप्रतिपादकं भागं चतुर्भिर्व्याकुर्वन् विराट् देहमर्णवत्वेन निरूपयति अनंतेति त्रिभिः । विराड्देहार्णवो विराड्देहार्णवः रूपकोपयोगिसमानधर्मानाह । कोटीनां स्वांशभूतानां देवानां व्याप्यतया संबंधीनि अनंतकोटीयोजनानि अगणितकोटिस्तस्याकानियोजनानि विस्तृतः अपरिच्छिन्न इति यावत् देवानां विभुत्वे च 'एते सर्वे एव समाः सर्वे अनंताः' इति श्रुतिर्मानं तेषां विभूनामपि प्राण्यष्टवशेन प्रोद्धृतव्यष्टिशरीरे वरणेष्वभिमानस्य प्रादुर्भायतिरोभावावित्यग्रे निर्णयो भविष्यति कोटिशब्दस्यांशपरत्वे मानं तु 'कोटिरस्त्रोक्षपापेऽंशं रूपमाभेदमकर्षयोः' इति विश्वः कोणरूपास्त्रिवाचककोटिशब्दस्यावयवपरत्वं संभवत्येवेति समुद्रपक्षे कोटीनामावृत्त्याया अनंतकोटयस्तास्तत्परिमितानि प्रलयकाले गणकाभावादीश्वरस्य तद्गणेन प्रयोजनभावाद्वा संख्यातानि योजनानि विस्तृत इत्यर्थः । अनंतकोटि कोटीनामिति पाठे अनंतकोटिगुणितानामनेककोटीनां संख्यानां संख्येयतया संबंधीनि योजनानि विस्तृत इत्यर्थो बोध्यः पुनः कीदृशः लोकात्लोकानि तत्स्मिन्नंतर्भावयतीति तथा सर्वलोकशरीर इति यावत् समुद्रपक्षे सर्वलोकाऽऽव्यक्त इत्यर्थः यदा दर्शनादित्यर्थः तच्च विराट्पक्षेऽसंख्यात्मा विराडस्मृत्या कारकनिश्चयरूपमुत्तरविशेषणस्य भवेऽवधिर्वेन न्वेति समुद्रपक्षे स्ववलोकनरूपहेतुत्वेति बोध्यम् पुनः कीदृशः

प्राणिनामिति निदायामितिः भूमनिदाप्रशंसास्वितिवाक्यात् तथाचनिर्दिष्टपरिच्छिन्नतथाभासमानः प्राणोयेपांतेप्राणिनः परिच्छिन्नदृष्टयस्तेषां भयंकरः तेहिवालाइयापरिच्छिन्नभावाद्भिष्यति
दिशब्दः प्रसिद्धिद्योतेर्य तथाचप्रचित्तगोष्ठादाचार्यैः 'अस्पृश्ययोगोनामेवदुर्दर्शः सर्वयोगिभिः । योगिनोविष्यतित्यस्मादभयेभयदर्शिनः' इति समुद्रपक्षेनृत्पुटम् ९५ महाभूतेति । महाभूतान्ये
वजलानियमिन्सतथा समयुक्ताः सप्त सप्तसप्त चतुर्दशइतिपावनं तेचतेलोकाएवोर्मिमालायस्मिन्सतथा जरायुजांभजस्वेदजोद्विजतयाचतुर्विधायेशरीरोपास्तएवशुक्तिशंखास्तेर्विभूषितः अत्र
सादृश्यातिशयेनमहाभूतानांजलानांचाभेदविवक्षायांचथामहाभूतभिज्जलव्यवविराट्शरीरस्यतथासमुद्रस्यापि एवमुत्तरप्रापिवोध्यम् ९६ कामक्रोधादिनृपाणां कर्मवंधनः समुद्रेहिंस्यनानिनानविधानि कानिचित्पारगमनप्रतिबंधकानि यथाहनुमतश्छायाग्राह्यपुरादीनि कानिचिनरणप्रतिबंध
धकानि यथाजलभ्रमादीनि कानिचिद्दहिर्निःसरणप्रतिबंधकानि यथाप्राहमूखादीनि तथाविवर्तिनसंचितागामिप्रारब्धलक्षणानि कर्मोपेयवंधनानियत्रसतथा शेषस्पष्टम् अन्नदोषाणांवि
राट्समष्टिशरीरेसंबंधोपेयद्विद्वारावोध्योननुसाक्षात् अन्यथा 'नहवेदेवान्पापंगच्छते' इतिश्रुतिविरोधापत्तेः प्रापंप्रापफलमशुभमितिः ९७ एतस्मिन्निति क्षुत्पिपासापरिश्रान्तांश्वरेणविराट्शरीरे

महाभूतजलः सप्तसप्तलोकोर्मिमालकः ॥ चतुर्विधशरीरोघशुक्तिशंखविभूषितः ९६ कामक्रोधादिनृपाणामाकरः कर्मवंधनः ॥ त्वंमादिधातुदुर्गंधोविष्मूत्रमलमंश्र
यः ९७ एतस्मिन्पतिताएतावागाद्याः सर्वदेवताः ॥ क्षुत्पिपासापरिश्रान्ताजनकंस्वमथावुव ९८ अयंसर्वात्मकोदेहोविगजोभवताकृतः ॥ नैतस्माद्व्यतिरिक्तं
भोअन्नपानंचदृश्यते ९९ नभोक्तव्यंनपातव्यमस्माकमिहदृश्यते ॥ ततोऽन्यंभगवन्देहं सृजास्मभ्यंहितायै ॥ यत्रस्थितावयंस्यामद्यन्नपानस्यभागिनः १००
इत्युक्तेमहिगोदेहंचकारजनकोविभुः ॥ नतस्मिन्प्रीतिरेतेषामभूदन्नाद्यदर्शनात् १०१ पुनःसुतानांप्रीत्यर्थं देवोऽश्वमुदपादयत् ॥ तत्रापिनाभवत्प्रीतिर्हस्ता
दीनामभावतः १०२ एवंनानाविधान्देहांस्तदर्थं सृजेप्रभुः ॥ नचतेषामभूत्प्रीतिर्मानुषसोऽसृजततः १०३ तंदृष्ट्वातेभवन्प्रीतास्तातैतंसुकृतंयत ॥
भवताकृतमित्येवंहंप्राजनकमवुव १०४

मुद्राभ्यामशनायापिपासाभ्यांतदंशत्वेनगलानाः यथामानुषशरीरेक्षुत्पिपासोदयेसर्वोदियाणिन्याकुलानिभवंतितद्वदित्यर्थः एतादृशास्तेदेवाविराट्शरीरतर्पणसममन्नपानमपश्यंतः स्वंजनकमी
श्रमस्तुवाञ्छति ९८ तद्वाक्यरूपंश्रव्यंशंन्यांचष्टे अयमितिद्वाभ्यां ॥ स्पष्टम् ९९ नभोक्तव्यमिति अन्यदेहंस्वत्वेननृत्प्यंतंतर्पयंतंचमृजउत्पादय तदेवाद्वाः यत्रस्थिताइति १०० ताभ्योगामानय
दित्यादिन्याचष्टे इत्युक्तेइत्यादिपादोनविभिः ॥ गोदेहंदृष्ट्वाप्रीत्यभावेहेतुरन्नाद्यदर्शनादिति अन्नमादिः कारणबुद्धिः कर्मचसप्तान्नब्राह्मणेभोक्तंतददर्शनात् गवादिशरीरेहिदुर्वकृतमेवभुज्यते
ननुनूतनबुद्धिकर्मणोऽसंपादयितुंशक्येइतिप्रसिद्धम् १०१ पुनरिति ॥ हस्तादीनामित्यादिपदेनआंतरवात्यज्ञानकर्मसाधनानांग्रहः १०२ श्रुतोगवाश्चानयनमुत्पादनरूपमेकोनचतुरांशितिलस्यो
न्मुत्पादनोपलक्षणमित्याशयेनाह एवमिति ॥ तदर्थं देवप्रीत्यर्थं ताभ्यः पुरुषमित्यर्थं चतुर्थपादेनन्याचष्टे मानुषमिति १०३ ताअनुव्रजितिन्याकुलते तंदृष्टेति ॥ तंमानुषंनुदंष्ट्रान्देवाः प्रीताअभवन्
तथाहृष्टाः संतदर्थंयंजनकमवुव इति किं हेतात वतेतिहर्षे एतत्सुकृतं तस्यन्याएव्यानभवताकृतमिति भवतास्वयंकृतंननुभृत्पदद्वाराकारितम् कुशलस्तसादिर्हिद्यत्स्वयंकरोतितदतिरमणीयंभवति
यद्वृत्त्येनकारयतितदपकृष्टमितिप्रसिद्धम् तथाचस्वकृतशब्देपृषोदरादिभ्यस्तत्त्वयंशब्दस्यमुत्पादशेषोभुक्तमितिसिद्धमितिभावः १०४

तदेववाक्यप्रमाणान्तरसंवाददर्शनाय श्रुत्या पुनरनुदितव्या च छेदचितमिति त्रिभिः । एतदोश्वरेण स्ववैकृतत्वे पुरुषे उचितं संवदं न त्विदमसंबद्धमुक्तिमित्यर्थः तत्र हेतुतया ससाधनज्ञानक्रियासंपत्तिमाह
यतः पुमान्ज्ञात्वावकीर्ति । ज्ञात्वेति ज्ञानेन्द्रियसंपत्तिरुक्ता वृत्तिरिति कर्मेन्द्रियसंपत्तिर्यो धिता ननुवानरपदिशरीरेपि सर्वेन्द्रियजनज्ञानमस्तीत्यतो विशेषमाह चक्षुरादीति । क्रियासु व्यापारेषु मानुष
भिन्नानां त्रिन्द्रियसंयोगे ज्ञानानिःशेषतो न निवर्तत इति भावः प्रमत्तादावव्याप्तिवर्णनाय प्रायश्चित्तपदम् १०५ एवं प्रत्यक्षज्ञानसंपत्तिदर्शयित्वा परोक्षज्ञानमप्यस्मिन् स्फुटयति इहामुत्रेति । इहामुत्र सुखं
चायं वेत्ति ऐहिकमामुष्मिकं सुखं चकारात्तत्साधनं चायं वेत्ति श्रोतीति त्वस्य मन्त्रागते निभवं च वेत्ति साधनज्ञानाय सत्यं विद्मिः संगतं संबन्धप्रकाशं च वेत्ति विद्मिः सह संगते कृते कर्तव्यमकर्तव्यं विहितं प्रति
विद्मिः सर्वप्रमाणतो वेत्तीत्यर्थः १०६ एवमंगयांगयतां स्फुटीकृत्य सर्वतः प्रधानब्रह्मविद्यापोष्यत्वमाह अत्र चेति । चिद्रूपेण भासमानेपि सत्यत्वात् नन्दत्वादप्यत्वादिरूपेण भासत इत्यर्थः एतेन 'पुरुषत्वे चा
विस्तरात्मास हि प्रज्ञानेन संपन्नतमो विज्ञातवदति विज्ञातं पश्यति वेदश्च स्तनं वेदलो कालो कोमल्येनामृतमीप्सत्येवं संपन्नतमो पीते रसां पशूनामशनायापि पासे एवाभिज्ञानम्' इति श्रुतिरर्थतः सकलार्थं
सुधीता अत्रेहामुत्रपदे लोकोपपदाभ्यां समानार्थे श्रोतृनागते निभवमित्यर्थं कंश्च सत्यमदंश्च स्तनपदेन शेषपदानि तु श्रुत्या साक्षादुपलक्षणतया च बोधितमर्थं प्रतिपादयतीति बोध्यम् । सर्वदेवानां पुमपद्वै
जननमेव तस्येश्वरेण स्ववैकृतत्वासाधयतीत्याशयेनाह अत्राहति । अत्र मे निरे अनुभूतवैत इत्यर्थः यदाऽनेकशरीराणि अभ्राष्टसाधनाक्षमाप्यवलोक्यो योगपरित्यागलक्षणं संतोषमंगीकृत्य स्थिताः संतो देवाः
पुरुष उत्पन्ने संतोषमवमे निरे अनादृतवतः हर्षणिष्टसिद्धौ सो योगाज्जात इत्यर्थः १०७ कंडिकाशेषे व्याकुरुते एवं तुष्टवित्यादिना । तुष्टपुष्टेणाज्ञानमुष्टानां प्रतीक्षमाणेषु पुत्रेषु पुंसु एतन्पितावरच

उचितं पुरुषे ह्येतज्ज्ञात्वा वीक्ष्यतः पुमान् ॥ चक्षुरादिक्रियास्वेव प्रायो ज्ञानविवर्जितः १०५ इहामुत्र सुखं चायं ह्यश्वस्य मपि संगतम् ॥ कर्तव्यं चाप्यकर्तव्यं
तिसर्वप्रमाणतः १०६ अत्र चाविस्तरात्मा वेदवाक्यात्प्रकाशते ॥ अत्र तादेव ताः सर्वाः संतोषमवमे निरे १०७ एवं तुष्टेषु पुत्रेषु पिताप्येतानुवाच ह ॥ स्वस्वं
स्थानं प्रविशतस्वस्मिन् भेदं विहाय वै १०८ इत्युक्ते ततश्चाचकुर्देवाः सर्वे स्वयं शुभा ॥ अग्निर्वागात्सतां प्राप्य मुखच्छिद्रे व्यवस्थितः १०९

आज्ञापयत् आज्ञामभिनयति स्वस्वमिति । स्वनियम्यकरणद्वारेण स्वकीयं स्वकीयस्थानं गोलकं प्रविशत इति शरीरे प्रवेशं कुरुतेत्यर्थः मनुइन्द्रियाहं स्थाने कथमस्माकं व्यापकानां प्रवेश इन्द्रियेरेवार्थं
सिद्धाव्यर्थश्चात आह स्वस्मिन्नित्यादि । आत्मीयवाची स्वशब्दः आत्मीये इन्द्रिये भेदपृथग्भावं नेरेपेक्ष्यमिति यावत् तं विहाय मूपायां वातव इव एकलोलीभावरूपं लक्षणमभिमानं कृत्वा प्रविशतेत्यर्थः
अयं भावः परस्परनिरपेक्षकारकत्वं समुच्चयविरोधित्वप्रनास्ति तथा हि चक्षुर्विना प्रकाशरूपः सूर्यो न सिध्यति तं विना चक्षुरूपग्रहणासमर्थत्वात् न सिध्यति तथा स्वकीयनिरूप्यत्वात् त्वं तन्निरूप्यं च
स्वत्वं एवं शरीरे ऊर्महेतुमभिं विना वागवल्गुमक्षमात्राचं विना तस्येनाग्निः शरीरे दुर्जेषः यदा वाचोऽग्रेरुपग्रत्वादाचं विना ग्निरुपलब्धुं न शक्यः अग्नेश्च वागुत्पत्तेस्तं विना वागदुर्लभेति एतदग्रे स्फुटीभवि
प्यति एवमन्यदप्युक्तं तथा च मिलित्वा प्रवेशो युक्त एवेति भावः १०८ इत्युक्ते इति । स्वयं भुकांश्च श्वरेण अग्निर्विभगिष्ठा हृदेव तावागात्सतां पृथ्वीत्पन्नयवाचा तादात्म्यरूपमेकलोलीभावं प्राप्य मुखगो
लके स्थितः स्थितिलब्धवानित्यर्थः एवं सति च शरीरे अधिदेवा ध्यात्मा धिभूतभेदेन त्रैविध्यं संपन्नं तत्र देवं विराजमधिकृत्या धारं कृत्वा स्थितं वामादीन्द्रियविशेषं स्वशरीरवदभिन्नमानमश्यादिदे
यरूपमधिदेवम् तथा विग्रहेणात्मनि अहमिति भासमाने शरीरे रेतमानं करणरूपं तत्परिच्छिन्नमध्यात्मं तथा भूतेषु वर्तमानं विषयरूपमधिभूतमिति एवमर्थो विभागश्चेतरेन्द्रियवाक्येष्वपि बोध्यः एतत्त्वा
दस्परसपिप्रविध्यमपोच्य स्वतः सिद्धमात्मतत्त्वमुत्तरत्र निर्णयते इति १०९

अपांनाथइति । वरुणः रसनपातादात्स्येताभिमानेप्राप्यजिह्वाग्रतो जिह्वाग्रगोलके अभवन्स्थितो भूदिति सार्वविभक्तिक्रममिति । गंधप्राप्येतद्ग्राणदेशं प्रतिनेता गंधविशिष्टद्विषावन एतादृशो वायु
 ग्राणं भूत्वा विशतनासिकाविवरमित्युत्तरेणान्वयः ११० नासिकाविवरमिति । दिवाकरः चक्षुरिन्द्रियतां प्राप्यक्ष्णोरपि दिवाकरः १११ स्थावरादिति । व्याख्यातं
 ११२ नाभिच्छिद्रमिति । स्फटम् । तथैव शिश्रच्छिद्रेताः पूर्वाक्ता अपः प्रजापतिरूपाः प्रविष्टा इत्युत्तरेणान्वयः ११३ आपइति । इति हि श्रुतिः एतावता देवानां प्रवेशः साक्षादवकांक्षिकायामुक्तः अग्रे पातु
 पलसित इत्यर्थः उपलक्षणत्वं स्फटयति । एवमन्याइति । अध्यात्ममधिदैवमिति सप्तम्या अभ्यासः तथा चाध्यात्मे हिन्द्रिये अधिदैवे देवतायां च वर्तमानो यो भेदः पृथग्भावस्तेन वर्जिता इन्द्रियेण तादात्म्यव
 त्यः स्वं स्वं स्थानं न्यविशत प्रविष्टा इत्यर्थः ११४ एवं स्थानेष्विति । अशनायापिपासे देवते स्वाग्रजानां स्थानलाभे दृष्टा स्थानमपाचितां याचितवन्त्यो तयोरिति पदमुत्तरान्वयि ११५ स्थानान्तर
 मिति । तयोरशनायापिपासयोः पूर्वदेवताक्रांतस्थानादप्यस्थानमदृष्टा तास्वेवाध्यात्माधिदैवभेदभिन्ना मुदेवतामुत्थानं दत्तवान् देवतानुत्थेव युवांतु मे भवतमिदमित्युक्तवानिति भावः तेनेत्येतेन यतोः
 स्थानकरणेनेदानीमप्येवं दृश्यते यताभ्यो देवताभ्यो दत्तं हविः अधिदैवरूपाभ्यः पुरोडाशादिरूपं अध्यात्मरूपाभ्यो विषयरूपं तद्विषयतयोरशनायापिपासयोः कामनारूपयोर्भयविश्वेन प्रयोरुपशमरू
 पवृत्तिरभवेदित्यर्थः देवताभ्यो हविर्विदते तासां तृणापिपासे शास्यतः अध्यात्मविषयरूपे हविर्विदते तत्कालमशनायापिपासे शास्यत इवेतीयमेव तयोस्तु प्रीतिभावः ११६ अत्रेदेवोभ्यम् वागा

अपांनाथोरसनतां प्राप्यजिह्वाग्रतो भवत् ॥ वायुर्गंधप्राप्यनेता ग्राणं भूत्वा प्यथा विशत् ११० नासिकाविवरं तद्द्रक्ष्णोरपि दिवाकरः ॥ चक्षुरिन्द्रियतां प्राप्य दिक्श्रो
 त्रं कर्णयोस्तथा १११ स्थावरा अपिलोमानि भूत्वा हृदयं प्राविशत् ॥ चंद्रमाश्च मनो भूत्वा हृदयं प्राविशत् ॥ ११२ नाभिच्छिद्रं पुगेत्यं नृमृत्युस्तत्र समावि
 शत् ॥ उक्तापानस्वरूपः सन् शिश्रच्छिद्रे तथैव हि ११३ आपोरेतः स्वरूपास्ताः प्रविष्टा इति हि श्रुतिः ॥ एवमन्या अपि तथा देवताभेदवर्जिताः ॥ अध्यात्मम
 धिदैवं च स्वं स्वं स्थानं न्यविशत् ११४ एवं स्थानेषु दत्तेषु पित्रा तासां यथार्हतः ॥ अशनायापिपासे चायाचेतां स्थानकंतयोः ११५ स्थानान्तरमदृष्टा सद्वेतास्वेव द
 त्तवान् ॥ तयोः स्थानं हविस्तेन दत्तं ताभ्यस्तयोर्भवेत् ११६ एवं स्थानानि दत्त्वा सतेषामन्नार्थिनां प्रभुः ॥ तैरनुक्तोऽपि जनक इदमत्र व्यचिंतयत् ११७ इमे लोका
 लोकपालाः क्षुधितास्तनयामम ॥ एषामर्थं सृजाम्यन्नमिति संचिंत्य सोऽसृजत् ११८

हिन्द्रियेभ्यो देवसृष्टिप्रतिपादनेऽर्थश्रुतेरभिप्रायः येषु पूर्वविराडुपासनपाविराट् भावं प्राप्तस्ते करणैः सह प्रलये लीनाः पुनः सृष्ट्या दावीश्वरेण विराट् शरीरे सृष्टेस्वस्वगोलके पुनः पांकरणा निप्रादुर्भूतानि ना
 निष्कृष्टशरीरकृतस्यावच्छेदस्य पूर्वमेवोपासनात्मकज्ञानेन भंगादप्यपकदेवभावेन परिणतानीति 'अग्निर्वाग्भूत्वा मुखं प्राविशत्' इत्यादि श्रुतेस्तु देवेष्विन्द्रियोत्पत्तिप्रतिपादिकाया एषोभिप्रायः व्य
 ष्टिशरीरे प्रोद्भूतानामवच्छिन्नानामिन्द्रियाणां कार्याक्षमाणां अभिमानलक्षणा तादात्म्येन देवैस्तेषां समर्थत्वापादनं यत्सैव देवैश्च स्तेषामुत्पत्तिरिति पातं जलमताद्योपनिषदमतेऽप्यविशेषः यद्योगमते हिन्द्रिया
 ण्यपि विभूतिप्राप्त्यदृश्वशेनेषां शरीरेषु व्युद्भवाभिभवौ एतेषामुत्पत्तिमेतदेवा एव विभवः हिन्द्रियाणि तु परिच्छिन्नानि उक्तांतिप्रतिपादकश्रुत्यादिभ्य इत्यवश्येयम् एवं देवानामिन्द्रियाणां चोत्पत्तिमभि
 धाय तेषां प्रवृत्तिहेतुभूतयोरशनायापिपासयोश्च सृष्टिप्रतिपाद्य अथासृष्टिप्रतिपादिकां संसृष्टिं ते मे निवृत्त्यादिकां तृतीयकंडिकां संक्षेपेण व्याकरोति एवं स्थानानि दत्त्वा सतेषामन्नार्थिनां प्रभुः परमेश्वरः एवं ते
 भ्यः स्थानानि दत्त्वा सतेषामन्नार्थिनामुपकाराय तैरनुक्तोऽपि दमश्चिन्मश्रुकोक्तं पाचैतयद्विचारं कृतवान् । अनुक्तस्य हितं धितेने प्रवृत्तौ हेतुर्जनक इति जनको हि स्वभावादेव सुतयोगक्षेमयोश्चितने प्रवर्तत इति
 प्रसिद्धमिति भावः ११७ इमे लोका इति । इति संचिंत्य विविधरूपायैरन्नमृजदित्युत्तरेणान्वयः इतरत्पष्टम् ११८

अश्वइति । घटस्य मृदद्वयस्योपादानं दर्शयति । अश्वइति । आपोजलप्रधानानि पंचभूतानि तेभ्य इत्यर्थः उक्तः । अन्नविशेषं बहुविधमिति नानापोनिवर्तिनां प्राणिनां यस्य यस्य यदुचितं तथा
मानुषादीनां ब्रीहियुगादिस्थावरात्मकमन्नं सिंहोदीनां मृगाविरूपं जंगमं सर्पादीनां वायुवृषकादिरूपमिति नानाविधमिति ईश्वरस्याभिन्ननिमित्तोपादानतां सूचयति विभुरिति । तत्रेति तत्राज्ञेऽ
त्पन्ने सति इदं गृहीतं हस्तीश्वरेणाज्ञाता अपि वागादयस्तदन्नं प्राणभेदं प्राणवृत्तिरूपमपानं बहिर्दशः । मुखविलेनांतरागच्छंतं वायुविशेषमपानं संज्ञं विना नानाप्रवृत्तग्रहीतुं शक्तावभूवृत्तिरित्युत्तराव्येनार्थः ११९
विनापानमिति । तेनेश्वराज्ञया स्वयमादाय करणरूपदेवताभ्योऽन्नस्य विभज्यदानेन हेतुनाऽऽसां देवतानामीश्वरः । प्राणोज्येष्ठश्च श्रेष्ठश्च । इत्यादिश्रुतौ अयं प्राणः कथ्यते तथा न्नजीवन इत्य
र्थकान्नायुः पदेन प्रकृतश्रुतो शाखांतरे च साक्षादन्नदपदेन कथ्यते । अन्नमासमन्ताद्दाति अन्नमादत्त इति द्विधा विग्रहसंभवादिति भावः १२० एवं कर्तृत्वभोक्तृत्वोपायेर्वागादिप्राणांतस्याभ्यारोपितस्य
तदभिमानलक्षणसंसारश्रयत्वं न संभवति जडत्वात् । वेद्यमोक्षयोश्च सामानाधिकरण्याच्चेत्याशये न संसारयोग्यात्मस्वरूपनिर्धारणपरं कथमिदं दृष्टे इत्यादिवाक्यमुपबृंहयति तथापीत्यादिच नुवर्शभिः ।
यद्यपि स अन्नादत्वेन सकलेंद्रियैराश्रितोऽन्नादानव्यापारे करणांतरनिरपेक्षः कारणंच तथापि स त्रिभिर्मात्रेण प्रयोजकमात्मानं सर्वान्तरं विना कुठारादिवन्नेष्टेन समर्थो भवतीत्यर्थः । अशनायापि पासयोर
पि जडत्वादिति भावः । प्राणं विना कुणपवद्वात्मानं विना प्राणोपि कुत्सित इति योतनाय कप्रत्ययः । इति विज्ञायेति स्पष्टम् १२१ विचाराकारमाह मामृते इति । एतत्सवायुर्कं सूत्रवद्धा

अज्यो ह्यन्नं बहुविधमुपायैर्विविधैर्विभुः ॥ तत्र वागादयः सर्वा देवतानां पुनरहितत् ११९ विनाऽपानं प्राणभेदे तेनासामयमीश्वरः ॥ प्राणोऽन्नादस्ततो वायुभेदोऽयं क
थ्यते श्रुतौ १२० तथापि न विनात्मानमीष्टेऽन्नं सोऽप्यपानकः ॥ इति विज्ञाय जनकस्तैरनुक्तीव्यं चिंतयत् १२१ मामृते कथमेतत्स्याज्जगज्जातं सवायुकम् ॥
न प्रकाशं विना किंचिद्विद्यमानं प्रसिद्ध्यति १२२ न ह्यन्नाद्यमिति ज्ञानं विनाऽन्नाद्यं प्रसिद्ध्यति ॥ न ह्यंधकारे लोकोऽयं वेति किंचित्कदाचन ॥ अंधकारं च जानाति न
विना चक्षुःपीजनः १२३ यथा घटादिग्रहणे प्रकाशोऽन्यो हि साधनम् ॥ चक्षुषोऽपि प्रकाशः स्यात्तमसोऽन्यस्तथा ग्रहे १२४

रक्रियाशक्तिमत्प्राणयुक्तमपि जातं प्रादुर्भूतमेतदधिदेवादिभेदशालि जगन्मां प्रकाशरूपं विना कथं स्यात् प्रकाशनिरपेक्षं प्रादुर्भावात्मकप्रकाशविशिष्टं चेति वचोऽन्याहृतं पितामेवात्र ब्रह्मचारीति वा
क्यवदिति भावः । एतदेव स्फुटयति न प्रकाशं विनेति १२२ एवं च यज्जडं तत्प्रकाशसापेक्षमिति व्याप्तिः फलिता । तामृदाहरणे न स्पष्टयति । न ह्यन्नाद्यमिति । अन्नमपानाख्यप्राणकरणकस्यापा
रविषयः आद्यं प्रथममाविष्यस्य वागादिकरणकस्यापारविषयवत्कस्यादिविषयजातस्य तदन्नार्थं । अन्नाप्राणविशिष्टत्वेन भोक्ता प्रकाशरूप आत्मा स आद्यः प्रथमो यस्य वृद्धदृष्ट्रोत्पन्नमृतेरात्मभेदजातस्य
सोत्तायः एकस्येवात्मनो 'वदन्वाकपश्यन् चक्षुःशृण्वन् श्रोत्रम्' इत्यादिश्रुत्या करणोपधिभिर्भेदप्रतिपादनात् । तथाच इदमन्नमदनीयमिदं स्वकथमिदं दृष्ट्यमित्याद्याकारं ज्ञानमन्तृप्रभृतिप्रका
शं विना न प्रसिद्ध्यतीत्यर्थः । तत्र लोकि किं दृष्टांतमाह न ह्यंधकार इति । किंचिद्रूपादिमदृष्टादि । न ह्यंधकारे एव भवदुक्तव्याप्तेर्भेदइत्याशंक्यतस्यापि चक्षुःप्रकाशसापेक्षत्वात् भेदमित्याहां
कारमिति १२३ ननु अंधकारस्य प्रकाशसापेक्षत्वे किं मानमित्याशंक्यानुमानमित्याह यथा घटादीति । यथा घटादिग्रहणं घटादिभ्योऽन्यः सूर्यादिप्रकाशः साधनं तथा तमसोऽन्यश्चक्षुःसंबंधी प्रकाशस्त
मसोऽग्रहसाधनं स्यादित्यवयवः । तथाच अंधकारः प्रकाशसापेक्षो जडत्वाद्घटादिवदित्यनुमानं फलितमिति बोध्यम् १२४

आ. पु.

॥ ९ ॥

एवंव्याप्तिप्रसाध्यचक्षुरादिजन्यातः करणवृत्तीनां प्रकाशत्वेऽपि जडत्वादात्तमप्रकाशपक्षेऽप्यन्तर्गतः सज्जनापदशेयनि चक्षुरादिति । क्रियते इति पूर्वार्थोऽप्ययम् । ननु पूर्वार्थे प्रकाशेनाप्यथासिद्धि-
रत आह न घटेनेत्यादि । तथाच यथा घटेन विषयत्वात्सूर्योभासयितुं न शक्यस्तथा विषयभूतेन सूर्यादिनापि चक्षुरादीति भावः विषयग्रहणे सहायतारूपमनुग्रहः सूर्यादिदेवः करोतीत्यप्यनु एवं च चक्षुरा-
दिप्रकाशः प्रकाशांतरसापेक्षः जडत्वात् व्यतिरेकआत्मवदित्यनुमानं फलितं तादृशप्रकाशस्य चाप्यस्यासंभवात्परिशेषेणात्मसिद्धिरिति ध्येयम् १२५ ननु चक्षुरादिप्रकाशः प्रकाशांतरानपेक्षः प्रकाश-
त्वात्प्रदीपवदिति सत्यप्रतिपक्ष इति श्रांशक्यमप्यादिपुरुषाचारित्वेन दृष्टत्वात्प्रतिपक्षत्वं संभवतीत्याह न च प्रदीपवदिति । नापि क्षेते इति अनपेक्षणः नंयादित्वाद्दुः । सजातीयस्यानपेक्षणः
सजातीयानपेक्षणः सर्वः प्रकाशः सजातीयानपेक्ष इति नियमो न च कुतः मण्यादिपुत्रप्रकाशे पुत्रतया साहचर्येण हेतुसाध्ययोः सर्ववादिभिरदृष्टे रदर्शनादित्यर्थः १३६ ननु प्रकाशत्वाविशेषेपि केन विशेषे-
ण प्रकाशस्य प्रकाशपेक्षेति मुहूर्द्धवेन पृच्छतं प्रत्याह तत इति । ग्राह्यग्रहणेति भावप्रधानो निर्देशः तथाच प्रकाशत्वाविशेषेपि स्वल्पत्वाद्बहुल्येपरिच्छिन्नत्वापकत्वे ग्राह्यग्रहणत्वयोः कारणे प्रयोज-
केत्याप्यहति यावत् यद्यत्परिच्छिन्नं तत्प्रकाशस्य यथा दीपप्रकाशापेक्षया परिच्छिन्नं मण्यादि यद्यद्व्यापकप्रकाशरूपं तत्प्रकाशकं यथा दीपादीति व्याप्तिः सिद्धेति भावः प्रकाशप्रकाशकत्वव्याप्यं

चक्षुरादिप्रकाशानां प्रकाशेन प्रकाशनम् ॥ क्रियते न घटेनात्र विरेष प्रकाशते १२५ न च प्रदीपवत्सर्वः सजातीयानपेक्षणः ॥ मण्यादिपुत्रतया दृष्टि-
र्विद्यते सर्ववादिनाम् १२६ ततः स्वल्पत्वाद्बहुल्ये ग्राह्यग्रहणकारणे ॥ प्रकाशेन सजातित्वं बहुत्वं च मयि स्थितम् १२७ स्वल्पत्वादेव दृश्या स्याद्बुद्धिः
सर्वप्रकाशिनी ॥ मया यद्वत्तया दृश्यं भानाभानात्मकं जगत् १२८ अहं न कुत्रचिद्देशे स्थितोऽस्मि मयि गोत्ववत् ॥ नाहं कालेपि कस्मिंश्चिद्वा व्यस्तित्व-
मृतो यथा १२९ मतोऽस्ति न पृथक् किंचित्सदसच्छब्दधीनतम् ॥ यथा घटात्पृथग्भूमिर्विध्यापुत्रश्चलभ्यते १३०

यत्प्रकाशत्वे सति व्यापकत्वे तद्भानात्मकत्वेन युपनयं भूचयति प्रकाशेनेति । प्रकाशेन सजातित्वं समानजातिमत्त्वं प्रकाशत्वमित्यर्थः बहुत्वं भूमपदार्थः व्यापकत्वं उभयं मयि शोचिताहं पदार्थं आत्म-
नि स्थितं ज्योतिर्ब्राह्मणभूमब्राह्मणादिभूतिभिर्विद्वदनुभवेन च प्रसिद्धमित्यर्थः १२७ एवं व्याप्तिपक्षमन्तयोः सिद्धौ सत्यामनुमानं दर्शयति स्वल्पत्वादिति । स्वातिरिक्तसर्वप्रकाशिन्यपि बुद्धिर्म-
या दृश्या प्रकाशस्यादिति प्रतिज्ञा स्वल्पत्वात्परिच्छिन्नत्वादिति हेतुः उदाहरणं दर्शयति यदिति । तया बुद्ध्या हि रज्यगर्भोपाधित्वेन व्यापकया स्वप्राधान्येन प्रकाशरूपया भानाभानात्मकं सूर्या-
दिरूपं घटादिरूपं च जगत्तथा दृश्यं तद्वदित्यर्थः १२८ ननु श्रूयते मयि भूमरूपं चेत्सिनावतरति असंभावना प्रतिबंधादित्यतस्तद्ग्राह्याय त्रिविधपरिच्छेदासंभवरूपं तर्कस्फुटयति अहमित्यादिचतुर्भिः ।
यथा गोऽन्तरिक्षरूपदेशपरिच्छिन्ना गोत्वजातिस्तथाहं केनापि देशेनावच्छिन्नो न भवामि मां विनेत रदेशीयानां सत्ता प्रकाशानिर्वाहादिति भावः । कालपरिच्छेदाभावमाह नाहं कालेपीति । व्यतिरेके-
दृष्टांतः यथा भावी अनागतः अस्तित्वमानः मृतोऽस्तीति । एते यथा कालावच्छिन्नास्तथानाहमित्यर्थः १२९ भेदरूपवस्तुपरिच्छेदाभावमाह मत्त इति । सदसदित्युभयाकारकं शब्दविषयं च तं विष-
यत्वेन तयोर्भासमानं किंचिदपि मत्तः पृथङ्नास्ति । व्यतिरेके दृष्टांतः यथा घटादिति । भूमिः सदाकारशब्दधीनतावंध्यापुत्रश्चासदाकारशब्दधीनता यथा घटात्पृथग्वेन मत्तः किंचिदित्यर्थः १३०

ननु चिह्नभेदो लौकिकप्रमाणसिद्ध इत्यादीक्यते पांस्वप्रगतप्रमाणवन्नातो न्यदार्शमिति श्रुतिबाधितभेदसाधने शक्तिरित्याशयेन प्रपञ्चनिरूपितदेताभावे तस्याप्यस्तत्त्वं हेतुमाह मय्येवेति । स्पष्टम् ।
 फलितमाह तथाभूमेति । भूमाव्यापकः बहोर्भूरादेशः इमनिचप्रत्ययः भवितुप्रधानो निर्देशः उपसर्जनीभूतं पद्विशेषणं तद्विशिष्टाभिधायकं पदं यदा विशेषणं प्राचान्येनाभिधत्ते तदाभावप्रधानो
 निर्देश इति व्यवहारः यथा गोत्वविशिष्टत्वाच्च गोशब्दस्य नित्ये गो रिति वाक्ये गोत्वमात्राभिधाने यदा तु भावप्रत्ययांतः प्राचान्येन विशेषणाभिधानं शीलः शब्दो भावप्रत्ययार्थमुपसर्जनीकृत्य विशिष्टं
 पुनरभिधत्ते तदा भवितुप्रधानो निर्देश इति व्यवहारः यथा प्रकृतो भूमशब्दोऽप्यहिमनिजतत्वेन व्यापकत्ववहुत्ववाचकोपि प्रकृते व्यापकस्वरूपवाचक इति बोध्यम् १३१ ननु भेदांतराभावे पि घटस्य स्व
 यमैभ्योरूपादिभ्यश्च मुखसत्त्वप्रकाशेभ्योभेद आत्मनः स्यादेव तथा चागतो वस्तुपरिच्छेद इत्यत आह सुखसत्त्वप्रकाशा इति । सुखमानंदः सत्त्वसत्ताप्रकाशाश्च एते चेद्यदि मत्तः सर्वांतराद्विधाः
 स्युस्तदा ते सुखसत्त्वप्रकाशास्तेन स्युः सुखत्वादिभ्य एव च्युताः स्युरित्यर्थः तथाहि सुखं यदि भूमा आत्मनोभिर्भस्या तदा वस्तुपरिच्छेदेन भूमरूपहानात् सुखत्वादेव च्युतं स्यात् 'यो वै भूमा' इत्यादि
 श्रुतेः एवं सत्त्वमप्यात्मनः प्रकाशात्मकाद्विद्यमानमस्तस्यात्साधकाभावात् प्रकाशोपि सद्रूपादात्मनोभियमानोस्तस्यात्र याणा मेकात्मकत्वे तु न कोपि दोष इति भावः । नन्वेवं सति कथं यमैर्मभेदव्य
 वहार इत्यादीक्य यमैर्मभावनमवाश्वदत्तमभिन्नयोर्नापि घटकलशवदत्तमभिन्नयोस्तस्माद्देवाभेदो भयसपेक्षणापि व्यवहारेणाभेदपारमार्थिके लब्धेपि तादृशभेदस्यालभात्संबद्धमुक्तमहीपाल

मय्येवंमकलं विश्वं देशकालादिरूपकम् ॥ नामरूपक्रियाव्याप्तमध्यस्तं स्रजि सर्पवत् ॥ तथाभूमादमेकोत्रमतो नान्योस्ति कश्चन १३१ सुखसत्त्वप्रकाशाश्चे
 द्विन्नामतो नोपेते ॥ अध्यस्तत्वेन सर्पादिममास्तस्मादहं हि ते १३२ तस्मात्प्रकाशनं युक्तं मया सर्वस्य वस्तुनः ॥ तेजसो तेजसो वापि मम नान्येन वस्तुना
 १३३ अतोहमस्य देहादर्ज उदुःखा सदात्मनः ॥ साच्चिदानंदतां कुर्वन् प्रवेक्ष्यामि कलेवरम् १३४

न्यायेन कल्पितभेदेनापि न व्यतीतिगृहाण न च कल्पितेन सद्वितीयत्वं न हि गृहे स्वपनस्य भेदद्वारा जडः सद्वितीय इति व्यवहियने प्रामाणिकैरित्याशयेनाह अध्यस्तत्वेनेति । यदिनेऽध्यस्तामसोभिजा
 व्यवहृतास्तदारज्यसर्पादिसमाः संतो न भेदप्रयोजकाः अध्यस्तत्वात् परमार्थतस्तु सुखसत्त्वप्रकाशा अहमेव मत्स्वरूपभूता एवेत्यर्थः तथा चोक्तं विवरणकारैः 'आनंदो विषयानुभवो नित्यत्वं चेति संति
 धर्माभिन्नः पृथग्विधवाचसांते' इति १३२ ज्योतिर्ब्राह्मणार्थोपसंहारेण निगमयति तस्मादिति । तस्मात् व्यापकत्वे सति प्रकाशत्वान्मये व सर्वस्य वस्तुनस्तेजोऽस्तेजोरूपस्य जडस्य प्रकाशनं युक्तं
 मम तु सर्वप्रकाशकस्य घटेन मूर्त्यस्येवाभ्येन प्रकाशनं न युक्तं विषयस्य विषयिप्रकाशनाशक्तेरित्यर्थः १३३ एतादृशविचारस्य प्रकृतोपयोगं दर्शयति अतोहमिति । अतः पूर्वोक्तयुक्तया सर्वस्य
 जडसंघातस्य ग्रन्थीनसिद्धिकावेन मच्छेपत्वादहं कलेवरं प्रवेक्ष्यामि किमर्थं जडदुःखा सदात्मनो देहादेः स्वतादात्म्याभ्यासात् साच्चिदानंदतां कुर्वन् कुर्वन् इत्यर्थः कुर्वन्निति शत्रुप्रत्ययो लक्षणोत्त्वोः
 क्रियाया इति सूत्रेण हेतोर्बोध्यः फलस्यापि हेतुत्वादर्जं एव सतीति वत् । अत्रेदं विवेचनीयं अयं चतुर्दशश्लोकोक्तो विचारस्तथाग्रिमवाक्यव्याख्याने वक्ष्यमाणश्च एतद्व्यंजीवेन संभवति जीवस्यैवं विचारे
 कृतकृत्यत्वेन प्रवेशानुपपत्तेः किंच लुप्तिरिति प्रलयप्रवेशानुपपत्त्यास्तत्पदायं चरलक्षणानीति सिद्धांतः तस्मादनन्तरं पि जीवस्येशप्रतिबिम्बरूपस्योपाधिप्रवेशात् पूर्वमस्फुटतया कारणोपाधिः श्रुतादा
 त्म्येनेश्वरनिष्ठोयं विचारस्तत्र जीवेऽभेदमादाय पुनर्देस्तस्मात्तद्व्याप्यवत्तद्व्यतिरिक्तविरोधः जीवव्यवायेन तु विचारः अवस्थात्रयदर्शनानंतरं वक्ष्यमाणो बोध्य इति १३४

प्रवेशस्थदेमयोजनेभोगोऽपवर्गश्च अपवर्गश्चस्वरूपज्ञानमपमृज्यतेनेनेतिव्युत्पत्तेः तत्रभोक्तृत्वोपयोगिचित्स्वरूपविचारः पूर्वमुक्तः अथपुनरुक्तं ह्यपतितकरोतीतिपायेनद्वितीयप्रयोजनोपयोगि
विचारसूचकवतरेणप्रयत्नयादिकोहमित्यंतवाक्यमुपवृंहयति इतिसंचित्येत्यादिसप्तविंशच्छ्लोकेः । पूर्वाह्णस्पष्टं । चिन्ताकारमाह द्वारमित्यादि । चेतनस्पष्टज्ञानशक्तिः क्रियाशक्तिश्चेतिद्वानुपा
धी तत्रसत्त्वप्रधानोमायापरिणामोवाबुद्धिर्वाचित्प्रतिबिंबप्राहितयाज्ञानशक्तिरितिष्यवशिष्यते तत्रज्ञानेन्द्रियाणिज्ञानशक्तिरप्यवः कर्मैन्द्रियाणिनुक्रियाशक्तिरप्यप्यत्रविस्तरः तथाचमेज्ञानशक्ते
रालोचनप्रधानज्ञानशक्तयुपाधि रूपाययोग्यंरुद्धारंभवेदित्यर्थः व्यापकस्योपाधिमांतराप्रवेशानुपपत्तेरितिभावः पूर्वसदेवतयुद्धेःप्रतिबिंबरहितायाःप्रवेशात्कःइदानींनुप्रतिबिंबविशिष्टबुद्धेश्च
नोपाधितयेतिविशेषः १३५ ननुपेनकेनापिमाणेणप्रवेशोविधेयइतिषेज्जडत्वेनमार्गदोषमपश्यतः क्रियाशक्तेःप्राणस्येवसयोग्योननुममसर्वोत्कृष्टस्वेत्याह प्रपदाग्रेणेतिद्वयाभ्यां । पादस्याग्रेप्रप
दंतस्याग्रंतेनमार्गेणसर्वतोऽवस्तनेनप्राणआविष्टवान् तत्रहेतुगर्भविशेषणक्रियाशक्तिरिति दृश्यतेचमूर्छयाजडानांचेतनारंभपादाग्रप्रथमक्रियेति इदमन्यद्वाराणामपिमृज्यप्रवेशाहोणांस्वप्रवेशा
योग्यत्वेउपलक्षणं स्वत्यजज्ञानशक्तेःसर्वोत्कृष्टत्वेनेश्वरस्यतमार्गप्रवेशानहंत्वसूचनापस्वस्मिन्विशेषमूषयति नहिषेतेति स्पष्टम् १३६ ज्ञानशक्तिव्यादेवविचारान्तरमपिविधेयमित्याह ज्ञान
शक्तिरिति । यतोहंज्ञानशक्तिस्ततोयोग्यमार्गमिवेश्वरमात्मानमविचार्यकथंप्रवेक्ष्यामिदंनुस्वरूपमपिविचार्यप्रवेशोयुक्तइत्यपुनरचितयद्विचारान्तरंकृतवानित्यर्थः १३७ आत्मविचारस्वरूप

इतिसंचित्यदेवोसौपुनश्चितामवापह ॥ द्वारमत्रप्रवेशेमेज्ञानशक्तेर्भवेद्विक्रिम् १३५ प्रपदाग्रेणपूर्वहिक्रियाशक्तिःप्रविष्टवान् ॥ नहिचेष्टापिमादित्वाजडानांय
वद्भवेत् १३६ ज्ञानशक्तिस्ततोऽद्याहंकथमात्मानमीश्वरम् ॥ अविचार्यप्रवेक्ष्यामीत्येवंपुनरचितयत् १३७ इदंविचारयामासस्वात्मनोब्रबुभुत्सया ॥ देहो
नात्मावैदिकानांसुप्रसिद्धोपिहेतुभिः १३८ दृश्यत्वादिभिरात्मज्ञैःशक्योदर्शयितुंशक्यम् ॥ आपिदेहोत्रकोनामसंचालेऽवगतेसति १३९ ज्ञानकर्मैन्द्रियप्राप्त्यभू
तानांपंचतापुनः ॥ सप्तताचत्वगादीनांथातूनांचत्रितापुनः १४० दोषाणामपिवाताख्यकफपित्तात्मनामिह ॥ विष्मूत्रयोस्तथाद्वित्वंतद्वत्स्वेदाख्यपूययोः १४१

मवतार्यपंचयति इदमित्यादिना । ननुक्रिमर्थविचारः देहस्यानात्मत्वेनप्रसिद्धत्वादितिषेःसत्यंवेदतात्पर्यवतांकुशलानांविचारापेक्षाभावेपिमंश्रियांनृणामुपकारापविचारआरभ्यतत्त्वेत्या
ह देहोनात्मेति । यद्यपिवैदिकानांदृष्टादेहोनात्माप्रसिद्धस्तथापिनृणांकृतदेहइत्यत्वादिभिर्हेतुभिरात्मज्ञैर्दर्शयितुंशक्यइत्युत्तरादेनाहवयः देहोनात्मादृश्यत्वाज्जडत्वात्परिच्छिन्नत्वाच्चव्यतिरेकेणात्म
वदित्यनुमानबोध्यम् १३८ दृश्यत्वादिभिरिति । पूर्वाह्णस्याख्यातं आदिपदमूचितमनिर्वचनीयत्वंस्फुटयितुमाह अपिदेहइत्यादि । अपिनादेवतरमप्युत्पत्तइत्यर्थः अत्रानुभवगोचरेकी
नामदेहःननुप्रसिद्धप्रसंचालहेतुविचिदापातप्रसिद्धेरकिञ्चिद्वत्त्वात्प्रायाऽविरुद्धाप्रसिद्धिर्वाच्या तथाचसंहननंपरस्परमिलनंपरस्परसंबंधइत्यागं सत्संबंधःसमानानामेववाच्यःयोग्ययोग्ये
नसंबध्यतेइतिन्यायादिःपाशयेनेन्द्रियादिवर्मेःसजातोपानांसंचातान्त्रिभिर्दर्शयिष्यन्तंवातविभागेविवेकविशिष्टानुभवहेतुत्वाद् संघातेऽवगतेइति । अवगतेविचित्रदृष्टेस्तत्पुनरुक्तोक्तत्रया
थेऽतुत्वेनावेति १३९ ज्ञानेति । वर्ततेइतिपंचनादोषोऽयं ज्ञानेन्द्रियाणांपंचताश्रोत्रत्वकूक्षभुष्णारसनभेदात् कर्मैन्द्रियाणांवाक्प्राणिपादपायूपस्थभेदान् प्राणानांप्राणापानपानोदानस
मानभेदात् त्वगादीनांसप्ततात्वमपृष्ट्यसमेदोस्थिमज्जरेतोभेदात् त्रितापुनरित्युत्तरान्वयि १४० दोषाणामिति । कफवातपित्तात्मनांदोषाणांत्रितात्रित्वंवर्तते विष्मूत्रयोर्द्वैतंवर्तते स्वे
दपूययोरामृकद्वयोर्द्वैतंवर्तते १४१

आनेत्यमिति ॥ समुदायिनामपरिमेयत्वादपरिमेयः केशलोमादेः संघातइत्यर्थः अस्मिन्संघातसमुदायेकोनामसंघातोदेहः एतेषांसंघातानांसंघातोवाप्रत्येकवाएतेसंघाताः नोभयमपीत्याह स
समुदायइति ॥ वस्तुसत्त्वास्तवःनिर्वक्तृशक्यइतिवावत् तादृशोभयतीत्यर्थः १४२ समुदायस्वद्विविधस्यानिर्वचनीयत्वंस्फुटयति सक्रिमितितायेन । ससमुदायस्तेभ्यःसमुदायिभ्योमहासमु
दायाबांतरसमुदायान्यतरषट्केभ्योभिन्नोवाथवासमुदायिनःसमुदायघटकस्वरूपाभिन्नएवेत्यर्थः भिन्नत्वपक्षेदोपमाह आयेतिवति । समुदायिभ्यःसमुदायोभिन्नइत्यत्रपूर्वमुक्तंनवांशदधि
कज्ञात्रमेष्टोकेषदुक्तं पाषाणिकृद्मसिद्धिर्वाच्येत्याकारंतदेवदूषणं प्रसंजनीयमित्यर्थः यथान्यापानुसारेणसजातीयसंघातादप्योविजातीयसंघातो न संभवति एवंसमुदायिनामपेसाबुद्धिविशो
षविषयस्वरूपभिन्नःसमुदायो न संभवतीतिभावः समुदायभिन्नत्वपक्षेदोपमाह एकैकस्मिन्निति । एकैकस्मिन्नबांतरसमुदायेवातद्वटकप्रत्येकैर्दिपादिस्वरूपेवासमुदायपवहारस्यदे
हन्पवहारस्यचादर्शनं द्वितीयः पक्षःसमुदायिभ्यःसमुदायोऽभिन्नइत्याकारेणिसंभवतीत्यर्थः १४३ ननुप्रत्येकस्वरूपंनचतदतिरिक्तःसमुदायोऽप्युपगम्यतेऽनुमिलितास्तएत्यतआह सर्वेते
इति । सर्वेतेसमुदायिनोमिलिताःसंतःससमुदायःस्यादितिचत्थाचपुनरुक्तयापत्तिरित्यर्थः पुनरुक्तिंस्पष्टयति सर्वेषामिति । सर्वेषांसमुदायिनांयन्मेलनमेकबुद्ध्याविषयीकरणरूपंसमु
दायइतिस्थितिर्मर्मादासर्वतंत्रसिद्धांतः तथाचमिलितामेलनरूपसमुदायदिशिष्टाःसमुदायइत्यागतं वदिदेवदचोवर्नीजातइत्यत्रयथाविशेष्येवायाजातत्वस्यधनेन्यवस्तथान्यवयवसमुदायःसमुदायइ

आनंत्यकेशलोमादेर्वर्ततेऽत्रप्रथमकृते ॥ अस्मिन्कोनामदेहःस्यात्समुदायो न वस्तुसत् १४२ सक्रितेभ्योविभिन्नःस्यादथवासमुदायिनः ॥ आद्येत्वदर्शनं पूर्वमुक्त
मेवहिदूषणम् ॥ एकैकस्मिन्नदृष्टत्वाद्धितीयोचोपपद्यते १४३ सर्वेतेमिलिताःसस्यात्तथाचपुनरुक्तता ॥ सर्वेषामेलनं नामसमुदायइतिस्थितिः १४४ मेलनं
नामसंबंधस्तादात्म्यमथवापरम् ॥ तादात्म्येसतितैक्येनमेलनंदुर्घटंभवेत् १४५ अपरंनहिसंबंधशब्दार्थलभतेकाचित् ॥ समोबंधस्तथाकोर्थःकथनीयत्वयाऽप्यु
ना १४६ सम्यक्त्वसंधनेरर्थोबंधश्चैवापिबंधनम् ॥ नचैतमपिपश्यामोविनातेवचनंकाचित् १४७

तिलभ्यंतदापुनरुक्तिःस्पष्टेतिभावः १४४ तदिमेलनमेवसमुदायोस्त्वित्वाशंक्याह । मेलनमिति । मेलनंसंबंधरूपमित्युक्तं तन्मेलनसमवायस्थानिमीमांसकेरभिप्रेक्ष्यतादात्म्येभेदसहिष्णुर
भेदस्तादात्म्यमितिलसितंतदभिमतंपरंवा नायइत्याह तादात्म्येइति । तादात्म्यस्थलेभेदाभेदयोर्वास्तवयोःसमृद्धयासंभवान्निरपेक्षत्वेनाभेदोवास्तवोभेदःकल्पितइतिसिद्धांतः तथाचवास्तवो
वयेनमेलनंदुर्घटंभवेत्तथाचन्यायतापत्तिरितिभावः १४५ अपरपक्षंनिराचष्टे अपरमिति । शुधइतिशेषः स्पष्टार्थः । संयोगस्यसंयुक्तस्वरूपातिरिक्तस्याननुभवेनप्राभाकरेरेवविकल्पमात्र
त्वांकेःसमवायस्यचसंबंध्यतिरिक्तस्यांगीकारेतस्यचसंबंधमंतरास्थित्यसंभवाच्चदर्थसंबंधांतरांगीकारेऽनवस्थापाततत्सन्निरस्तः किंचवृक्षसमुदायोवनमिन्पादौसंयोगसमवाययोरनुपलंभश्चेतिभाक्
किंचसंबंधशब्दव्यववाथीसंभवेनसंबंधनिरूपणासंभवात्संबंधरूपःसमुदायो न वक्तुंशक्यइत्याशयेनह समोबंधेतिरिति । संबन्धशब्देसमःसमित्युपसर्गस्यबंधेर्बैयगताश्रयोर्थेइतिपृष्टवयावक्तव्य
मित्यर्थः १४६ सम्यक्त्वमिति । संबन्धेःसंशब्दस्यसम्यक्त्वमर्थःवन्धेवापिबंधनमित्येवत्वयावक्तव्यमर्थीतरासंभवादित्यर्थः एतमपितेवचनंविनाकचित्संसारिकेवस्तुनिनपश्यामःकिंतु
त्वदचनएव तथाचसंबंधशब्दार्थोचोलीकिकोविकल्पमात्रंसंबंधरूपःसमुदायस्तुमुतरामितिभावः १४७

एतदेवस्फुटयति कालत्रयइतिचतुर्भिः । नपर्येतितपरिणमतेनाप्यथाभवतीत्यर्थः पर्येतित्वेदमिति । प्रतिक्षणपरिणामिनोहिसंबन्धावाप्नोचितीतिशक्तेरितिसांख्यसिद्धान्तादतोऽप्यतर्कमितिश्चुद्धे
 तिभावः १४८ बंधनंचति । उभयोर्व्यपमानयोर्व्यवर्धनतत्ताभ्यां पृथग्भूतं दृष्टव्यधारजोभिन्नत्वेनहृष्टशोरुभयोर्गवोस्ताभ्यां पृथग्भूतारज्जुरित्यन्वयः १४९ अपिमूर्तमिति । मूर्तघनावयवतद्ग
 धनंलोकैहृष्टं व्यतिरेकैहृष्टतः आकाशेनेति स्पष्टम् १५० नचदेहेति । तथारज्ज्वादिवन्मूर्तं शेषंस्पष्टम् १५१ एवंसंयानोदेहइतिपक्षनिराकृत्यसंघातघटकानामिन्द्रियादीनामनात्मन्वंवो
 धयति तस्मादिन्द्रियादिना । आत्मयोधनेजित्ताभुमितिआत्मयोधनेकर्तव्येइन्द्रियादीनामनात्मत्वेविद्वदनुभवंतावदाह इन्द्रियादेरिति । आत्मताहिस्वीतरतासाक्षसिद्धिभास्यतयातनोघटादिव
 द्वाद्यत्वेनैन्द्रियादेर्नसंभवतीतिभावः यद्यप्येन्द्रियत्वरूपेणनैन्द्रियाणांसाक्षिसंयत्नतथापिपश्यामिजिज्ञासामित्याद्याकारेणप्रसिद्धमेवेति १५२ अनुमानमपिदर्शयति देहस्येवेति । इन्द्रियादिर
 नात्माहइत्येन्द्रियादिदेहवदियनुमानस्वरूपं ननुकर्तृत्वमात्मलक्षणशेषशास्त्रेप्रसिद्धं कर्तृत्वंस्वातंत्र्यंत्येन्द्रियादीनांन्यापारेस्फुटमित्याशंस्यस्वातंत्र्यव्यापकत्वेनवाभाव्याप्याभावदर्शनायाह
 अचेतन्यमिति । सर्वतःसर्वेषु सार्वविभक्तिकस्तसिः तथाचमामात्मानंविनामत्तादात्म्याध्यासंविनतेपुपाणादिपुंइन्द्रियातेपुसर्वेष्वचेतन्यंप्राप्तं कथंन्येदमतेइतिव्याख्यानेतथापिनिविनात्मा
 कालत्रयेनपर्येतितस्म्यगितिगीयते ॥ पर्येतित्वेदंसकलजडत्वाद्भ्रजुमर्षवत् १४८ बंधनंचतथाहृष्टमुभयोर्व्यपमानयोः ॥ पृथग्भूतंयथाग्ज्जुर्दृष्टशोरुभयोर्गवोः
 १४९ अपिमूर्तंचतहृष्टंनामूर्तकापिबंधनम् ॥ आकाशेननवध्यतेघटस्तंभपटादयः १५० नचदेहेतथाकिंचित्तत्त्वानामिहबंधनम् ॥ दृश्यतेतेनसंबंधशब्दार्थो
 नास्तिकश्चन १५१ तस्मादेकैकशस्वेतद्विचार्यस्वात्मबोधने ॥ इन्द्रियादेर्नचाप्यत्रदृश्यतेत्वात्मताक्वचित् १५२ देहस्येवाप्यनात्मत्वमिन्द्रियादेःसुनिश्चितम् ॥
 अचेतन्यमपिप्राप्तंमामृतेतेपुसर्वतः १५३ अचेतनानांन्यापारेस्वातंत्र्यंनस्तिकुत्रचित् ॥ रथादयोनगच्छंतिगवादीनपरिहायहि १५४ व्यापारास्तेनवागादेर्म
 त्कृताएवमर्षतः ॥ क्रियाज्ञानात्मकायेस्युरिन्द्रियानिन्द्रियस्यहि १५५ यद्यपिस्यादमीषांहिस्वातंत्र्यंन्यापृतौक्वचित् ॥ वागादीनांतथाप्येतेनान्यव्यापृतिपुक्ष
 माः १५६ वदनादानगतयोविसर्गानंदकावपि ॥ कर्माद्रियाणांन्यापाराःप्रत्येकंनियतायतः १५७ दर्शनश्रवणघ्राणरसनस्पर्शनानिच ॥ ज्ञानेन्द्रियाणांन्यापारा
 नियतास्तेपिपूर्ववत् १५८

नमित्यादिग्रंथेननिर्णीतमित्यर्थः १५३ चेतन्यनिवृत्तौतस्याप्यस्वातंत्र्यस्यापिनिवृत्तिरितिदर्शयति अचेतनानामिति । तत्रप्रसिद्धोदृष्टांतः रथादयइति । स्फुटम् १५४ अतस्तत्क्षणमपिआ
 त्मन्येवपर्येवस्यतीत्याह व्यापाराइति । तेनमांविनासर्वेषांचेतन्यमयुक्तत्वातंत्र्यंन्यापत्वेनइन्द्रियानिन्द्रियस्यइन्द्रियत्वेनानिन्द्रियत्वेनमाणत्वादिनाप्रसिद्धस्यवागादेःकरणस्यथेक्रियात्मकाव्यापाराः
 माणकर्मैन्द्रियसंबन्धितेनैवचज्ञानात्मकाव्यापारांतःकरणज्ञानेन्द्रियसंबन्धितेनस्तेसर्वेमत्कृतामथेवसन्निधिमित्रप्रयुक्ताइतिपर्येवस्यतीत्यर्थः १५५ 'स्वव्यापारेस्वतंत्रत्वंसंबन्धप्रत्यस्तिकारके' इतिश्री
 हर्षाशुक्ररीत्यावागादीनांस्वव्यापारेस्वतंत्रत्वाभ्युपगमेपितेपामात्मत्वंनसंभवति आत्माहिस्वतंत्रसन्निधितुन्यते अतिसातत्येनगच्छतिसर्वत्रसन्निधितइतिव्युत्पत्तेस्तत्रस्वव्यापारेपुनसंभव
 तीत्याह यद्यपीति । क्वचिद्वदनादिरूपायांन्यापृतौन्यापारेअमीषांवागादीनांस्वातंत्र्यंन्याप्यभ्युपगम्येततथापिदतरव्यापारेनसमाभ्युपगमंशुमपिनक्षमाइत्यर्थः तथाचदुर्लभमेपामात्मत्वमितिभावः
 १५६ एतदेवप्रपंचयति वदनेत्याद्यष्टभिः । शब्दशोषारणप्रवणगमनमलोत्सर्गनिंदाःक्रमेणवाक्शानिपादपाप्यस्थानं व्यापाराः नन्वप्येपि कृतोत्स्युरतआह यतःप्रत्येकंनियताः आधिकारिकेपुरा
 शेषमयासर्वाधिपतिनाध्यवस्थापिताः 'संसेतुर्विधरण' इत्यादिश्रुतिभ्यः तथाचतेषांन्यापारानियमएवमांसर्वात्मानंशेषिणंबोधयतीतिभावः एवमग्रेपि १५७ दर्शनेति । ज्ञानेन्द्रियाणांचक्षुःश्रोत्रघ्राण
 रसनत्वगाह्यानां । शेषंस्पष्टम् १५८

प्राणस्यासाधारणं कार्यमाह प्राणस्येति । पूर्ववदित्यनुभूयते प्राणस्यापि पूर्ववदव्यापारो नियतः कथं यतः प्राणनापाननादिभेदेनानाविधाश्चिप्राज्ञपानयोः सूक्ष्मनाडीच्छिद्रेषु व्यवस्थापक
तयाऽऽहुतागतिः क्रिया एकं कार्यं भवेत् तस्य सविश्वस्थानीयेतां वृक्षपिर्मुदितोप्यकार्यमपि दर्शयति जीवनमिति । अकारोभिन्नरूपः जीवनं चतत्कृन्मिष्यस्वयः जीवनं प्राणधारणं तच्च प्राणोत्क्रमणे
स्थातुमशक्तानां प्राणशरणीकरणेन लब्धप्राणसंज्ञानां वागादीनां स्थितिहेतुत्वमिति प्राणोद्दिष्टसंवादब्राह्मणे स्पष्टम् इति व्यापारद्वयविहायान्यस्यापारस्यासौ प्राणः कारणं भवतीत्यर्थः १५९ संकल्पे
ति । संकल्पः इन्द्रियविषयस्य प्रकारान्वयेण ज्ञाननिश्चयः अहंकारोऽभिमानः चेतनमनुसंधानं एतानि मनोबुद्धयश्चकारचित्तानां निपताव्यापारा इत्यर्थः १६० एवं करणव्यापारमभियायप्रसंगेन भूता
नाविषयाणां च व्यापारान्दर्शयति धारणमिति द्वाभ्यां । धारणं पात्रवद्वत्तदेः स्थितिहेतुत्वं पाकआम्रत्वनिवर्तनं व्यूहनं संकोचविकासादिभेदेन विविचक्षणं क्रिया अवकाशतास्थितौ प्रसरणे चानुकूलत्वं
यत एवोक्तं वाचस्तरनिमित्थेयथाकाशनाभविष्यत्तदान्योन्यसंयोगेनानिभूतानि मूर्च्छीभिरेष्यभेदस्येति एते पृथिव्यग्नेजोवाय्वाकाशानां नियतव्यापाराः नन्वप्येपिमोक्षवर्मादौ पृथिव्यादिव्यापारा
उक्ता अत आह नचेतरादिति । ते च ते पात्रे वा वातरविशेषा इति भावः १६१ शब्दस्पर्शेति । शब्दादिविषयाणामियमेव व्यापृतिव्यापारः यत्तत्रोच्चादौ विषयाणामात्मनः स्वभावस्य दर्शनं स्फुटीकरणमि
त्यर्थः 'आत्मा यत्नो धृतिर्बुद्धिः स्वभावो ब्रह्मवर्त्मच' इति कोशउक्तः । इन्द्रियाणां हि स्वभावावधारकत्वरूपं ग्रहणं तच्च विषयसंबन्धमंतरान् स्फुटीभवति अतएव विषयाणामतिग्रहत्वमुक्तमार्तभागत्रा

प्राणस्यापि गतिश्चित्रानानाभेदायतो भवेत् ॥ जीवनं तत्कृतं चैतिनासावन्यस्य कारणम् १५९ संकल्पज्ञानाहंकारचेतनान्येव सर्वतः ॥ अंतःकरणरूपाद्धि मन
आदेश्वत्पृथ्यात् १६० धारणं हेतुनं पाको व्यूहनं चावकाशता ॥ पृथिव्यादिमहाभूतकार्यमेतन्नचेतत् १६१ शब्दस्पर्शरूपरसगंधानां व्यापृतिस्त्वियम् ॥
श्रोत्रत्वज्ञेन रसनघ्राणानामात्मदर्शनम् १६२ बुद्धेर्यथापि सार्वज्ञ्यमन्याधीनं तथापि हि ॥ अज्ञतापि च तस्या गृह्यास्माभिर्हि सर्वदा १६३ जीवनस्य च हेतुः
स्यादात्मा यद्यप्यसुः स्वयम् ॥ तथापि मद्बलादेव जीवने हेतुरत्र हि १६४

प्रणेदति भावः १६२ ननु अन्यस्य स्वातंत्र्यासंभवेऽपि विज्ञानशक्तितया सर्वज्ञोपाधेर्बुद्धेरात्मत्वमुक्तलक्षणमस्त्वित्याशंक्याह बुद्धेरिति । सार्वज्ञ्यं सर्वज्ञस्य भावसर्वज्ञोपाधित्वमिति यावत् तद्यथापि
बुद्धेः प्रसिद्धं तथापि सात्त्विकत्वं नाहंति यतः तत्सर्वविषयकत्वरूपं सार्वज्ञ्यमन्याधीनमित्यर्थः । अयं भावः एतद्विद्वान् विश्वप्रकाशको ज्ञानपदस्य मुख्यार्थः बुद्धिस्तु स्वलेपेन घटकुड्यादीन् जलं पथा
प्रतिबिंबयोग्या करोति एवंपदार्थास्वसंबन्धेन चिप्रतिबिंबग्रहणयोग्यान् कुर्वती आवरणं चाऽभिभवंती स्वयंचतत्प्रतिबिंबं गृह्णतीति ज्ञानपदस्य गौणार्थः तथाच सूर्यादिप्रतिबिंबविशिष्टतया कुड्यादिभा
सकस्यापि दर्पणस्य पथानप्रकाशरूपत्वं तथा बुद्धेरपीति 'अन्यथा तस्या जडायाः प्रकाशरूपत्वेऽपि शिलांतरगतरीपसहस्रवत्साक्षिगंविना सिद्धे दुर्लभत्वादिति एवंच बुद्धेर्मेतंसि न्योसर्वशक्तत्वेऽपि श्री
कृष्णविरुक्ता नूनं वामाविनाऽऽशक्तत्वात् आत्मत्वमिति भावः । एतदेव दर्शयति अज्ञतापीति । अज्ञतापि जडापितस्या अस्माभिर्भयासर्वतरेण विषयाकरणपरिणतया भासनादृष्टानिर्णयित्वार्थः अस्मा
भिरिति 'अस्मदोदयोश्च' इति मन्त्रेण ब्रह्मचर्यसर्वोत्कृष्टज्ञानशक्तिभासकतयात्मनो निरतिशयोक्तत्वं व्यंजयति १६३ एवं ज्ञानशक्तेरनात्मत्वं दर्शयित्वा क्रियाशक्तेः प्राणस्य तत्पूर्वसाधितमपि तत्र श्रु
तिदर्शयितुमनुवदति जीवनस्येति । यद्यपि असुः प्राणः स्वयं जीवनस्य हेतुः तथा आत्माः पि ईन्द्रियापेक्षया तरोपि तथापि मद्बलान्मत्कर्तृकात्तस्य संवरणात्सन्निधिमन्त्रेणाहंकारादेव तस्य जीवनहेतुत्वमा
त्मत्वं चानोनासावपि मुख्यमात्मत्वं दर्शयति भावः बलशब्दो बलसंवरणोऽस्ति यातोर्निवृत्तप्रेषणात्पुंशो देवविशेषः यदा मद्बलान्मत्सामर्थ्यादित्यर्थः हियतः अत्रार्थे तेनैति यश्रुतिरतिशेषः १६४

आ. पु.

॥ १२ ॥

तांश्रुतेपठति नप्राणेनेति । प्राणापानौनजीवनप्रयोजकोक्तिसमिधिमन्त्रेणतयोःप्रवर्तकोनियामकश्चआत्मास एवेतिश्रुत्यर्थः १६२ फलितमाह ततएकैकशस्ते । तेषांश्रुतानांवागादीनां प्रत्येकमात्मन्यासंभवेउपस्तम्राप्रणोक्तक्षणासंभवमपिहेतुतयाह आत्मेति । सर्वेषामर्थानांमाणादीनांहेतुःप्रयोजकः यएतान्सन्निधिमन्त्रेणप्रवर्तयतिपदमेतत्प्रवर्ततेचमआत्मास्यात् यःप्राजेन प्राणितात्पादिलक्षणसंभवान् अन्यप्रतुतदसंभवमाह नेतेहेति १६६ अथवागादयःपरार्थाःसंहतत्वात्गृहादिवदित्यनुमानंशेषित्वेनात्मबोयकंदतेरेषामनात्मन्यमूचकंचनेनश्रुत्यनुगृहीतमाह पदार्थानामिति । संहतत्वेनसंहतेरैर्मिलित्वाकार्यकारित्वेनेत्यर्थः यडासंघातरूपत्वेनेत्यर्थः तत्राथार्थवागादयःप्रत्येकंपक्षः गृहास्यादयःकारणानितेषामित्यर्थनस्तंभकुड्यादीनांहृष्टांतवं द्वितीयार्थवागादिसंघातरूपपक्षता संघातरूपगृहादीनांचहृष्टांततेतिविवेकः एषुपरार्थेषुममान्यशेषस्यात्मात्वरूपताकथनकथमप्येतत्स्वरूपीभवितुमर्हाइतिभावः १६७ एवंसंहतत्वस्य हेतोगृहादिसपक्षेसत्त्ववागादिसंघातस्वमात्मनोविपक्षायावृत्तिश्चदंशिताअवाधित्वमसत्प्रतिपक्षत्वंचदर्शयति वागादय इति । वागादयःप्रत्येकंस्तंभकुड्यादिवत्स्वार्थानभवंतिमिलिताअपिगृहादिवत्स्वार्थाअप्यथारण्यवलक्षणात्स्वरूपादेवतेच्यवेयुः हिशब्दःप्रसिद्धियुक्तः अतोबाधंप्रत्यनुमानंवेक्तनकोपिपक्षकइतिभावः फलितमाह अतोनाहमिमेइति । यदासर्वमिलिताअपि मत्स्वरूपतांनार्हतितादकिमुतप्रत्येकमित्यर्थः १६८ ननुएवंसति एतेसर्वतेश्वरस्यभृत्यत्वादेवशब्दोच्चारणादिकार्यमनियुक्ताअपिभवद्वयेनकरिष्यंत्येवक्रितवप्रवेशेनेयाशंक्य सन्त्यंअन्यकार्यसं

नप्राणेननापानेनमर्त्योजीवतिकश्चन ॥ अपरेणतुजीवतियस्मिन्नेतावुपाश्रितौ १६५ ततएकैकशस्तेषांनात्मतास्यात्कथंचन ॥ आत्मासर्वार्थहेतुःस्यान्ने तेमर्वार्थकारणम् १६६ पदार्थानांगृहादीनांसंहतत्वेनहेतुना ॥ अनात्मतामयादृष्टाकथमेवात्मतामम १६७ वागादयो नहिस्वार्थाःप्रत्येकमिलिताअपि ॥ अतोनाहमिमेसर्वकथमेकैकशोस्म्यमी १६८ एतेचनविजानंतिमांसर्वस्यापिकारणम् ॥ एतैरभिन्नतांप्राप्यकोहमस्मीतिचितये १६९ अस्तुवायादशस्ता दक्षिणत्वाचितयानया ॥ प्रविश्यैषांसुखंदत्वाप्रतिपत्स्येनिजंवपुः १७०

पादनेपियन्मशेषित्वेनमहावाक्यप्रतिपाद्याखंडे ऋसत्त्वेनचज्ञानंतदर्थेदुःसंपादत्वेनमयैवप्रविश्यविधेयमितियदिवाचेत्यादिभागतात्पर्यदर्शयन्नाह एतेचेति । एतेस्वकार्यारंभकाअपिमामांतरत्वं पदार्थत्वेननविजानंति सवैस्यकारणंतत्पदार्थमपिमानंजानंति किमुतवाक्यार्थत्वेन अतोहमेवप्रविश्यकोहमितिचितये प्रवेशस्यस्वरूपंस्पष्टयति एतैरभिन्नतामिति । अहंवाचिमजिप्रामोत्याद्यभिमानएवप्रवेशःप्रतिविवावच्छेदपदव्यवहार्यइतिभावः १६९ ननुविचारितप्रायमात्मतत्त्वमधुनैवनिर्धार्यतांकिंविषमसंसारेप्रवेशेनान्योपकारायप्रवेशस्तृपकार्याणांजडत्वाद्विफलइतिचेत् 'कार्याणि प्रतिबध्नीचिकीर्षान्यत्रजायते' इतिन्यायेनप्रवेशेच्छाकालेविचारानंतरंविफलत्वेननविधेयमित्याह अस्तुवेति । यादृशोममात्मातादृशोस्तुभ्रनपाएतत्कालिकयात्माचितयाकृत्वाचितयाविफलत्वे नकृत्वाचिन्तासमानयाकिंनकिमपिप्रयोजनमित्यर्थः कृत्वाचित्वाभ्युपगम्यवादः 'यथायदिवेतरथाभ्रक्षयदिवेप्रभजेत्' इत्यादिजावालश्रुतिःसंन्यासविधायाविकानस्यादित्यभ्युपगम्यपरा मर्शजैमिनिस्त्याद्यधिकरणंप्रवर्तितम् यथावेवैवपदपंचाशदधिकशततमेष्टोकेचेतनमंतराशक्तानांकरणानांस्वव्यापारेस्वातंत्र्यमभ्युपगम्यान्व्यापाराक्षमत्वाभियानं साकृत्वाचित्वाविफलत्वेनप्रसिद्धा 'आक्षेपेचापवादचप्राप्त्यालक्षणकर्मणि । प्रयोजनंनवक्तव्यंयचकृत्वाप्रवर्तते' इतिवचनात् तद्वदियमपीतिभावः अतःप्रवेशस्यप्रयोजनद्वयमेवालोचनीयमालोचितमित्याह प्रविश्येति । प्रतिपत्स्येनिजंवपुः १७०

कतरेणमप्येवमस्य कोहमित्यंत वाक्यादीनिर्देशनद्वाराचितायाः प्राधान्यं संचितं स्पष्टं इति सिद्धं चेति स्पष्टम् १७१ स एतमेव सीमानमित्यादिनां दनमित्यंतं वाक्यं व्याचष्टे सदेव इत्यादि
साधैः पंचभिः । स सर्वदेवानां जनकः पिता देवः परमेश्वरो मृत्युप्रवेशमार्गस्वानुचितमालोच्यतां मूर्धसिमानमात्मसन्निधिमात्रेण विदार्यात्र शरीरे समाविशति पञ्चयः सीमाः प्रसिद्धार्थविशेषेण
इयम् कपालत्रयमध्यगां कपालानां त्रयाणि नयेति यावत् तेषामध्यगां नवकपालेष्वेति शिरः इति मुखविशिष्टस्य शिरस्त्वप्रतिपादकं श्रुतेः यदा कपालानां वामदक्षिणपुरतोभवानां मध्यमूर्धकपालं तद्वत्
मित्यर्थः 'द्वौ गंडौ च कपालानि चत्वारि' इति याज्ञवल्क्यस्मृतेः वस्तुतस्तु एतमिति श्रुतिगतपदलोकप्रसिद्धिरेवाविवक्षिता तथा च कृशस्य मुंढितेशिरसि अनुभूयमानं यत्कपालत्रयं वामदक्षिणमध्य
रूपंतस्य मध्यमं च त्रिनिष्ठं तिसृतां यथा तामित्यर्थः । उरलक्षणांतरमाह सीमंतिर्निनांसीमंते केशविभागे नृणां विदितां पुरतस्त्यक्तेशविभागे स्वायत्रसमाभेतियावत् १७२ तत इति ।
ततः परमात्मनोर्ध्वमार्गेण पविष्टवान्मुप्यमात्रस्य सर्वमनुध्याणां पुरीशरीरं द्वारवती प्रशस्तद्वारवत्त्वात् स्मृतामता प्रसिद्धद्वारवत्पासावर्धमाह अस्यामिति । यस्मादधस्तादपरिःशः कृ
ष्णः 'कृषिर्भूवाचकः शब्दो नश्च निर्भूतिवाचकः । तयोरेकं परं ब्रह्म कृष्ण इत्यभिधीयते' इति लक्षितः सदानंदात्मा पुराणः पुरुषो विश्वः प्रसिद्धायां द्वारवत्पासपि प्रवर्धणाद्विरेकं कृत्वाऽऽकाशरूपो
र्ध्वमार्गेण श्रीकृष्णः प्रथमं पविष्ट इति सूचितं चेत्तद्गमने जरासां वात्पलायनप्रस्तावे । मात्रं कात्स्न्येन चारणे इत्यमरः 'पुरं पुरेशरीरे च' इति विश्वः । अत्र मनुप्यमात्रस्येति पुरुषत्वे चाविस्तरमात्रमे

इति संचित्य विश्वात्मा प्रवेशाय कलेवरे ॥ आत्मचिंतां विहायैव द्वारमेव व्यलोकयत् १७३ स देवो देवजनकः कपालत्रयमध्यगाम् ॥ सीमंतिर्निनांसीमंते सीमांतां वि
दितां नृणाम् ॥ आत्मसन्निधिमात्रेण विदार्यात्र समाविशत् १७२ ततो मनुप्यमात्रस्य पुरीशरीरं द्वारवती स्मृता ॥ अस्यां यस्मादयं कृष्णः पुराणः पुरुषो विश्वः १७३
ऊर्ध्वभागे ततो द्वां विद्वद्भिः कीर्त्यते बुधैः ॥ विदार्यमस्तकं प्रस्मात्पुरीमेषममाविशत् १७४ द्वारे गानेन निर्गत्य योगिनोर्विषमे वहि ॥ संभवंतियतस्तेन नादं
स्यादिदं ध्रुवम् १७५ यथैव स्वर्गिणां स्वर्गे गच्छतां नंदनं वनम् ॥ सुखहेतुस्तथा मुक्तौ गच्छतां भिदमे वहि १७६ पुरमेकादशद्वारं प्राप्येन्द्रो देवराडयम् ॥ प्रा
सादानात्मवासार्थं तत्र त्रीन्सचकार ह ॥ चक्षुष्येकं परं चितेत्तृतीयं हृदयाज्जके १७७

तिश्रुतिमनुसृत्योक्तमन्त्रेषामुपलक्षणबोध्यम् १७३ ननु 'नववेपुरुषेणामाभिर्वेदशमी' इत्यादि श्रोतान्वहारे पुर इत्यादि स्मृतौ चेदद्वारं प्रसिद्धं कथमनेन द्वारवतीत्युच्येत अत आह ऊर्ध्वभाग इ
ति । यतः परमेश्वरेण मूर्धानं विदार्यानिष्पादितं ततः शिरस ऊर्ध्वभागे द्वारं विद्वद्भिरुपास्योर्ध्वं हतिसंज्ञकं कोत्थते 'तयोर्ध्वमायत्र मृतत्वमेति' इति श्रुतेः लोकेऽपि बुधैः कुशलः कीर्त्यते शिरसि क
दुत्तेलादिधारणे तदीयसंभवात् अतो बुधैर्विद्वद्भिरिति नैव रुतं यं मुदेस्तु श्रीकृष्णस्तद्वारं च दुर्ज्ञेयमिति भावः श्रुतोऽस्मृतौ च भृत्पदारेः सेश्वरप्रवेशद्वारमसमत्वात् जगति मिति बोध्यम् १७४
द्वारेणोति । योगिनेनेन द्वारेण निर्गत्य यतोऽक्षिपमेव अक्षिरायाभिमानि देवतोपलक्षितं देवयानमार्गमेव क्रममुक्तिर्दंसंभवंति प्राप्नुवन्ति । भूमाप्ताविति यातोर्गोच सन्निधौ मेनेवात्मनोपदिष्टात्साधु ते
न हेतुने दंदं नानादं नं यते आनंदो लभ्यतेऽनेनेति नंदनं नंदनमेव नानादं प्रज्ञादित्वा दण्डस्वाधिकः ध्वनिश्चितं 'तयोर्ध्वमायत्र' इति श्रुतेः इन्द्रोपवनं तु दुःखमिश्रत्वात्संदिग्धं नंदनत्वकमिति भावः १७५
इन्द्रोपवनेन सांध्यं स्पष्टपति यथेवेति । यथा स्वर्गिणानं दं वनं सुखहेतुस्तथा इन्द्रद्वारं मोक्षं गच्छतामिति हिमसिद्धं श्रुतौ 'मूर्ध्यायापात्मनः प्राणान्' इत्यादिगीतायुच १७६ एवं जीवरूपेण प
रमात्मनः शरीरे प्रवेशमभियायतस्योपाध्यभिमानप्रयुक्तं सारप्रदं शरीरं तस्य इत्यादि स्वप्रादयंतं वाक्यं व्याचष्टे पुरमित्यादिपञ्चविंशद्भिः । प्रसिद्धेनैव भिन्नान्धामूर्धद्वारेण च एकादशद्वारं पुरं मा-

अज्ञातानिति ॥ तद्वत्शरीरगतज्ञातस्तत्तदाहारपारिणामभूतान्सर्वान्विशेषानात्मतयावेति मन्यते स्वयास्वाश्रितया माययेन वस्तुतः यतोऽनंतः त्रिविधपरिच्छेदशून्यः १८७ शरीरव
र्माध्यासं प्रपञ्चयति एवमित्यादिना ॥ बालो हं वृद्धो हमित्यहंशब्दस्य सर्वप्रसंबंधः बालत्ववृद्धत्वाभ्यां युवत्वमपि उपलक्षितं पीडितोरुग्णः पुण्यात्मा शास्त्रविहिताचरणवान् पापा
त्मानि पिद्वाचारः आचारः क्रियासाधनशरीरधर्मः १८८ वर्णाश्रमाध्यासमाह एवं विप्र इति । स्फुटम् १८९ अत्रापीति । अत्र वर्णाश्रमाध्यासे सति तत्प्रयुक्तानवांतरजातितद्गर्भत
च्छेदाचारान्वहृद्यदेहधर्मानात्मनि मन्यते इन्द्रियधर्माध्यासं धर्म्यासव्याप्यं दर्शयति एवमिति । अहंस्म्यदृशी अहं मदृशीत्याद्याकारेण परकीयचित्तवर्तीन्द्रियाध्यासे हेतुस्फुटयति काणो
स्मीति ॥ यन्मनसाध्यायतितद्वाच्यवदति ' इति श्रुतेर्वचनादध्यासो नुमेय इति भावः १९० नममदेहंन्द्रियादितादात्म्याभिमान इति यदिकश्चिददेतं प्रति अपरिच्छिन्नमात्मानं परिच्छिन्नतया म
न्यन्तः कथमेवं ब्रवीतीत्युत्तरं सूचयन्नाह एकमिति । एकं किंचिदेहं समाश्रित्याभिमान्यतत्परं तस्मादेहाद्विज्ञानाभिमान्यतेऽभिमानविपर्ययं करोति अनेन हि सर्वात्मास्मीति सर्वत्राभिमानो विधेयः 'त
दात्मानमेवावेत् अहं ब्रह्मास्मि' इत्यादि श्रुतेः तत्करोतीति किन्तु भेददृष्टिमेव करोतीति भावः भेददृष्टेराकारमभिनयति अहमेतादृश इति । एतादृश ईदृग्जात्यादिविशिष्टोऽहो नान्य एतद्विज्ञात्यादिवि
शिष्टो न भवामि किंतु तद्विज्ञा एवेत्यर्थः एतादृशस्तत्तत्तत्तादात्म्यादिविशिष्टायेत्येतेऽहं किंतु तद्विज्ञा एवेति यावत् १९१ शुद्धात्मप्रतिपादकाहंशब्द एवेदादौ प्रयुज्यमानोऽहं गौर इत्यादिज्ञानानां

अज्ञाताननंतोऽन्यानभेदास्तद्वत्शरीरगतान् ॥ सर्वानात्मतयावेति शयानो मायया स्वया १८७ एवं बालस्तथा वृद्धः पीडितो नीरुजोऽपि वा ॥ रूपी कुरूपी पु
ण्यात्मा पाप इत्यादि मन्यते १८८ एवं विप्रस्तथाराजा वैश्यः शूद्रोऽथवापि हि ॥ एवं वृद्धं हीतद्वदनीभिस्तथापि वा १८९ अत्रापि बहुधा देहधर्मानात्मनि म
न्यते ॥ एवमिन्द्रियसाकल्यं वैकल्यं चापि मन्यते ॥ काणोस्मीत्यादिवचनैः प्रकटीकुरुते भृशम् १९० एकं देहं समाश्रित्य तत्परं नाभिमान्यते ॥ अहमेतादृशो
नान्यो नान्येऽप्येतादृशा अहम् १९१ अन्यो हंशब्दबोधाभ्यामेकार्थाभ्यां च तत्त्वतः ॥ भिन्नार्थमात्मबोधेन रहितः प्रतिपद्यते १९२ पित्रादिकमिदं मे स्यादिदं मे
पिनचेतरत् ॥ इदं सर्वस्य लोकास्य शयान इति पश्यति १९३ अकारणं किंचिच्छोकं हर्षं वा प्रतिपद्यते ॥ क्षुत्पिपासे प्राणधर्मावात्मन्येवाभिमान्यते १९४ का
मादिकामनोऽधुर्मान्मत्वात्मन्येष तप्यते ॥ असंगो निर्गुणोऽनंत आनंदात्मा चिदात्मकः १९५

भ्रमत्वमावेदयति परत्र परशब्दप्रयोगस्यारोपस्याप्यत्वादित्याह अन्ये इति । तत्त्वतो वस्तुतः एकार्थाभ्यां एकः केवलः सर्वांतरात्मा अर्थोऽभिधेयः फलरूपं प्रयोजनं च यो रहंशब्दबोधोऽस्ती
वेकार्थेताभ्यां अहमिति शब्दस्य शुद्धात्मेवाभिधेयः अहमित्याकारकबोधस्य च कृत्तिरूपस्य स एव फलमिव फलमिति एतादृशाभ्यामहंशब्दबोधाभ्यामयमात्मार्थत्वेन अन्यः ईदृशोऽपि अहंशब्दबो
धो भिन्नार्थानां विषयं देहादिरूपमर्थमन्यते तत्राहंशब्दं प्रयुक्ते अहमिति अभिमान्यते च यत आत्मबोधेन रहितः तथा च स्फुटमस्य भ्रान्तत्वमिति भावः १९२ एवमात्मन्युपायितादात्म्याध्यासप्रयुक्तं
भेददर्शनमभिधाय तत्प्रयुक्तं वाद्यगोचरं भेददर्शनमाह पित्रादिकमिति । इदं देवदत्तमिन्द्रादिसंज्ञं मे पितृमात्रादिकं नेतरत्तद्विज्ञानं नुमेय इति प्रादि कं न भवतीत्यर्थः तथेदं गृहादिकं मे मदीयं इतरत्तु न इदं
वालघनदीतीरादिसर्वलोकास्य साधारणमिन्द्रादिभेदान्ज्ञाननिद्रासुप्तः स्वप्रवृत्त्यतिवर्त्यः १९३ अकारणमिति । अप्रशस्तमनिर्वचनीयं कारणं स्य तत्तथा तदुक्तं महाभारते ' हर्षस्था
नमहमणिशोकस्थानशतानि च । दिवसे दिवसे मृदमाविशंति न पीडितम् ' इति । प्राणनादात्म्याध्याससूचकं तद्गर्भध्यासमाह क्षुत्पिपासे इति १९४ मनसोऽपि तमाह कामादिकानिति ।
कामः संकल्पो विचिकित्सा श्रद्धाऽश्रद्धा धृतिरधृतिर्होर्थाभिहिते तत्सर्वमन एव ' इति श्रुत्युक्तान्धर्मान् आत्मनि मत्त्वा तप्यते वस्तुत एव एतादृश इत्याह । असंग इत्यादि १९५

भूतभौतिकजातमिति । भूतानां आकाशादीनिभौतिकानि स्थावरादीनि तेषां जातं समुहस्तत्र नानाविधां दृश्यं समीचीनमिदं समीचीनमित्याद्याकाराधियं कुर्वाणो विविधं मुखं दुःखं वा प्रतिपद्यते । न हि देवपश्यते प्राप्नोति । भेददर्शनमुक्त्यप्युक्तं नृजन्ममृतिप्रवाहः । मृत्योः समुत्थुमाप्नोति पश्यन् नानेव पश्यति । इति श्रुतेरिति भावः १९६ व्यापारानिति । द्रव्यात्मनां ज्ञानं कर्मसायनत्वेन द्विविधानां शेषस्त्वप्यम् १९७ एवं जाग्रदज्ञानानामभ्यासत्वेन व्याख्याय श्रुतौ तत्र स्वप्नप्रपद्योम उपपन्न इत्याह तत इत्यादिभिः । ततो जाग्रदज्ञानानामभ्यासव्याप्त्या नित्यं सदा सविदानं दर्शयिष्येति न स्य चात्मनो यदि जगत्स्वप्न एव कुतः स्वप्नलक्षणयोगतः प्रबोधाभावे सति मिथ्यावस्तुदर्शनं हि स्वप्नलक्षणं तदपि वस्तु आत्मबोधाभावाद् दृश्यमानस्य मिथ्यात्वादेवार्थः १९८ एतदेव स्पष्टं यति योयथेति । यः कश्चित् यथावर्तते स वलेंद्रियादिसामग्रीसंपन्नोऽपि वर्तमानश्चेत्यदिस एव तत्त्वं वस्तु यथा तत्त्वं न पश्यति किंतु विपरीतधियाऽऽविष्टो भवति तदा ज्ञान इत्येव व्यवहियते तेषां दृष्टं ज्ञानं च स्वप्न इति तथाच विपरीतदर्शनं स्वप्नलक्षणं लब्धं तच्च प्रकृतपीति भावः १९९ तदेवाह आनंदं आत्मापीति । तादृक्तात् विपरीतधिया विष्टत्वात् अतो जागरणं तत्त्वं स्वप्न इत्युच्यते तदिन्द्रियाणां पृथक् ज्ञानं हिन्द्रियोपरमसाधर्म्येण किंतु विपरीतदर्शनलक्षणं साधर्म्यमादायेवेति भावः २०० एवं जाग्रदवस्थां मिथ्यारूपं पंचस्वप्नावस्थां पंचमप्यति एवं जागरण इत्यादि नवभिः । मनः प्रासादमुक्तं गौडितीयं व्याख्यातमन्यत् २०१ तत्रोक्तलक्षणं द्रष्टाण्योः पुरतो मनो नटवन्नाना रूपाणि दर्शयतीत्याह अनंतेति । मनः स्वात्मानं स्वकीयं नानाविधं रूपं तत्तत्कर्मानुसारेण दर्शयत्यत इति शेषः

भूतभौतिकजातं यत्तत्र नानाविधां धियम् ॥ कुर्वाणो विविधं दुःखं सुखं वा प्रतिपद्यते १९६ व्यापारान विविधां स्तेषामिन्द्रियाणां द्रव्यात्मनाम् ॥ भूतानां भौतिकानां च स्वात्मन्येवाभिमन्यते १९७ ततो जागरणं स्वप्नः सच्चिदानंदरूपिणः ॥ अनंतस्यात्मनो नित्यं स्वप्नलक्षणयोगतः १९८ योयथा वर्तते लोके पचतत्त्वं न पश्यति ॥ विपरीतधिया विष्टः मशयान इतीरितः १९९ आनंदं आत्मापितादृक्ताच्छयान इति कथ्यते ॥ करणानां नोपरमात्स्वप्रोजागर्गणे भवेत् २०० एवं जागर्गणे स्वप्नान्दृष्टावद्विधान्विभुः ॥ इंद्राणी सहितः श्रीमान् मनः प्रासादमाविशत् २०१ अनंतं भवसंभूतवासनावासितं मनः ॥ तत्तत्कर्मानुसारेण स्वात्मानं दर्शयत्यसदा २०२ ज्ञानकर्माद्रियैः शून्यस्तत्र देवः सवासनः ॥ मानसं वासनाचित्रं विलोकयति कर्मगः २०३ तत्रात्मनितथा दृश्येनियतं नैव पश्यति ॥ तत्र दृश्योगजः कापितरुर्भवति तत्क्षणात् २०४

ज्ञानाकारेण विषयाकारेण च परिणमत इति यावत् तस्य एतादृशनिर्माणसामर्थ्यसूचकं विशेषणमनंतेति । अनंतं भवेत्पुनरुज्जन्ममुसंभूता ज्ञानकर्मवासनास्ताभिर्वासितं संस्कृतं न केवलं स्वप्नावस्थायामेव मनः स्वात्मदर्शकं किंतु जाग्रदवस्थायाह सदेति । उक्तमेतत् । यदात्मनः साक्षाद्द्रोऽन्यमन एवाभ्यनतद्वारेति २०२ प्रसिद्धजाग्रतः स्वप्नावस्थायामविशेषमाह ज्ञानेति । ज्ञानेन्द्रियकर्माद्रियरहितः सवासनः जाग्रदज्ञानाविशिष्टः मानसमनः प्रयुक्तं वासनाचित्रं वासनाकार्यं चित्रमद्वैतकूर्चं ब्रह्मणोऽपि विवर्तितरपदेनोक्तं नाट्यं पश्यति । कर्मगः स्वप्नभोगमदकर्मविशिष्ट इत्यर्थः अत्र मन इत्यं बोध्यं मन एव स्वप्ने विषयतः ज्ञानाकारेण परिणमत इत्येकं द्वितीयं त्वज्ञानं तत्तदाकारेण परिणमते मनो निद्रावासना अनुमृः पश्यते तावात्मनस उपपन्नः आत्मा तु भासक एवेति किंच कर्तृत्वभोक्तृत्वोपाधिर्द्विरेन्द्राणीत्येव न करणमनस्तु नटत्वेनैव विवक्ष्यते इत्यपि बोध्यम् देवपदेन च स्वप्नसमष्टिरूपेण हिरण्यगर्भोऽपि रूपेण तु जज्ञ इति सूचितम् २०३ उपरतं द्रियत्वं जाग्रतो विशेषमभिधाय विशेषांतरमपि दर्शयति तत्रात्मनो नित्यं स्वात्मावस्थायामभिमन्यते पश्येत्तत्र देवपदेनैव स्वप्ननियमः सिद्धोऽन्येवैत्यादिदेशनियमः सूर्यदर्शनं दिन एवेत्यादिः कालनियमो मृद एव घट इत्यादिनिमित्तनियम एतादृशनियमविशिष्टं यथा भवति तथा स्वात्मनि दृश्ये पुरोवर्तिनि च भावावपश्यति किं त्वनि यतमेवेत्यर्थः तत्र तावद् दृश्येनियमाभावं पंचयति । तत्र दृश्य इति । स्पष्टम् २०४

तरुति । आत्मस्वरूपेनियमाभावंदर्शयति एवमिति २०५ कचित्पशुरिति । नियमांतराभावंदर्शयितुं प्रतिजानीते । देशेति २०६ देशनियमाभावंस्फुटयति । नाडीनामिति । स्वप्रवहानानाडी
नाम्नसूत्राणामंतस्तिष्ठंतश्चैवमहोदध्यादीन्वीचिकल्पेनपश्यति तथाचकृद्देशनियमइति २०७ कालनियमाभावंदर्शयति रात्रौचेति । शयनेशय्यायांस्थितइतिशेषः निमित्तनियमाभावमाह
कचिचेति । भारतेवर्षेस्वडेस्थितःसञ्जनेनैवशरीरेणचंद्राकौनापिपुरुषोपिभक्षयेत् भक्षणनिमित्तंदिमस्यस्यसंनिहितत्वंमुखापेक्षयास्वरूपत्वंचभोक्तुःसामर्थ्यचतत्सर्वमत्रनास्तीतिस्फुटम् अणुदृढा
रणमाह संकल्पादिति । रथस्यसाधनंतत्सकाष्ठवास्यावितदनपेक्ष्यसंकल्पमात्रादर्थकुरुते अथरथानित्यादिश्रुतेः । तथाचकनियमइतिभावः २०८ अस्पृश्रुतिगतस्वप्नपदविवक्षितंमिथ्यात्वंदर्शयति
अतोनास्येति । वेदवादिभिःस्वप्नावस्थामतिपादकश्रुतितात्पर्यविद्धिः सूत्रकारादिभिः तथाचसूत्रं 'मायामात्रतुक्तास्त्वेनानभिगच्छस्वरूपत्वात्' इति मायामात्रंनस्वप्नपरमार्थमयोपि
वैशकाद्यादिनियमःकात्स्न्येनकार्त्स्न्येनेति भाष्योक्तसूत्रपदार्थः २०९ अथमृतीयंस्वप्नंमुपुप्तावस्थारूपमाहत्रिभिः । इन्द्रइति । एनंस्वप्नं अविलोकयवेति जाग्रदन्तरंस्वप्नंविलोकयैवमुपुप्तिरितिनि
यमादर्शनादितिभावः हादहदवच्छिन्नाकाशरूपंमृतीयंमासादमिति २१० तत्रेति । तत्रहृदयाकाशेएनामिद्राणांभोग्यरूपांसंपरिष्वज्यानयासहगताभेदःमात्राभेदोभवतीतिशेषः । तत्रभोक्तृभो

तरुश्चपर्वतःकापिपर्वतश्चकचिचृणम् ॥ एवंद्रष्टाकचिद्विप्रःशूद्रोभवतितत्क्षणात् २०५ कचित्पशुःकचिदेवोमहाराजःकचित्क्षणात् ॥ देशकालादिनियमो
नात्रकश्चिद्विद्यते २०६ नाडीनांविरेस्वरूपेपश्यत्येषमहोदधिम् ॥ मेरुचाप्यथवासप्तद्वीपामेतावसुंधराम् २०७ रात्रौचशयनेपश्येद्वासंसदिवाकरम् ॥
कचिच्चभागेवर्षेचंद्राकौनापिभक्षयेत् ॥ अनेनैवशरीरेणसंकल्पात्कुरुतेरथम् २०८ अतोनास्यविनामायांकारणंलभ्यतेकचित् ॥ स्वप्नोमायामयस्तेनकथ्य
तेवेदवादिभिः २०९ इन्द्रएनंविलोकयैवकचित्तमविलोकयवा ॥ इन्द्राण्यासहितःशीघ्रंहादंमासादमाव्रजत् २१० तत्रैनांसंपरिष्वज्यगताभेदोऽनयासह ॥
मायाजवनिक्कांपश्यंस्तामप्येनपश्यति ॥ नैवात्मानंचिदानंदंविशेषज्ञानशून्यतः ॥ २११ आत्मनोनवलोकेनस्वरूपाज्ञानसत्त्वतः ॥ अविद्यायाश्चसत्त्वे
नस्वप्नएवोपिकीर्तितः ११२ त्रिस्वप्नस्त्रिगुहोदेवएवंद्वारवतीस्थितः ॥ अहंममाभिमानीसऐक्षतेदंजनिगतः २१३

ग्यभावोनभासतेइतिभावः नवज्ञानरूपंभोग्यंतत्रास्त्वेवैत्यतआह मायैति । जवनिक्कावत्स्वकार्यवर्गाच्छादिकांमायांसमष्टिरूपंपश्यन्नपिसाक्षिणमंतराज्ञानसित्यनुपपत्तेर्नकिंचिद्वेदिय
मितिपरामर्शानुपपत्तेश्चसंभाव्यदर्शनोपिस्फुटनपश्यति अतोभोक्तृभोग्ययोरेकीभावस्तत्रोक्तइतिभावः समष्टिरूपेणचरोन्यष्टिरूपेणप्राज्ञइत्यपिबोधयन् ननुमायाजवनिक्कायाःस्फुटत्वाभावेप्रतिबं
धकाभावात्स्वरूपंजानीयात्तथाचपुष्पमित्रात्रेणमोक्षापात्तिरतआह नैवात्मानमिति । तत्रहेतुः विशेषेति । तथाचप्रतिबंधकाभावेपिशास्त्राचार्यादिसामग्र्यभावात्स्वरूपमितिभावः २११
श्रुत्युक्तस्वप्नपदमत्रापिसंगमयति आत्मनइति । स्वरूपाज्ञानसत्त्वहेतोःआत्मनोनवलोकेनाप्रबोधेनास्फुटयाअविद्यायाश्चमिथ्याभूतायाःसाक्षिभास्यायाःसत्त्वेनएवोपिस्वप्नःमुपुप्तिरपिस्वप्नः
श्रुतीकीर्तितः प्रबोधाभावेसतिमिथ्यावस्तुदर्शनंस्वप्नइतिलक्षणयोगादितिभावः २१२ एवमध्यारोपपरंश्रुतिग्रंथेन्याख्यायापवादपरंजातइत्यादिवावदिपदिन्यंतंन्याचष्टे त्रिस्वप्नइत्यादिसमिति
श्लोकेः । तत्रतावन्श्रुतिगतसदृशितपदार्थभूतपूर्वोक्तमनूयविचारमवतारयति प्रयोजानस्वप्नमुपुप्तिरूपंउक्तलक्षणाःस्वप्नाःयस्यसतथा । प्रयोगाश्चशुद्धदयकमलतदेतराकाशरूपावस्थमाणाः
पितृशरीरंमातृशरीरंपुनःपितृशरीरमित्याकारावापस्यसतथा । एवमहंममाभिमानप्रयुक्तनानादृःस्वप्नहारैरपिप्रबोधमलभमानः देवोद्योतनात्मकः । जातपदार्थमाह जनिगतइति । ननुकूटस्थ-

नित्यस्य कीदृशं जन्मैः यत आह अहं माभिमानोति । निर्विशेषप्रकाशरूपस्याहमित्याद्यभिमान एवोत्पत्तिरिति भावः । तथा च मैत्रेयी ब्राह्मणेऽप्युक्तं 'स एव भूतेभ्यः समुत्थाय' इति ननु देवस्य कथमभिमानलक्षणाप्युत्पत्तिरित्युक्तं दारित्यादि । तथा च ययामाययान्यापकस्य प्रवेशः प्रयुक्तस्तपे वाभिमानोपीति किमनुपपन्नमिति भावः । स एव चिरं प्रमुक्तकृपावशेन गुरुणा कर्णवेदान्तमहाभर्या प्रबोधापताडयमानायां प्रबुद्धयमानः सन् हृदयस्थमाणं ऐक्षत आलोचनं कृतवानित्यर्थः २१३ आलोचनस्वरूपमाह अहं जात इत्यादिना । येभ्यस्तानीति च अत्राहार्थं तथा च येभ्यो हं जातो विशेषरूपेण प्रादुर्भूतस्तानीमानि भूतानि पंचाकाशादीनि मम पृष्ठस्योपाधिभूतानि च जातानि सन्ति कीदृशानि विविधानि शरीराद्यवांतरभेदेन विविधानि संक्षेपतस्तद्विविधानीत्यत आह जडानीति । मोक्षभोग्य स्वरूपतः तृतीयाधेतसि भोग्येन रूपेण जडानि भोक्तृरूपेण चाजडानीत्यर्थः । आत्मनिवस्तुतो भोक्तृत्वस्यासंभवात्तदुपाधौ प्रसिद्धैवमुक्तं तत्र भोक्तृत्वं भूतेभ्यो जीर्णैः न्यास्यत्वे वां स तथा सटोपादायमा नमात्मनो द्वितीयत्वं साधयिष्यतीत्याशयः २१४ भूतानां भोग्यभोक्तृरूपतां स्फुटयति द्वाभ्यां आकाशादीनीति । तत्राकाशादीनि यादृक्पाणिस्थायरजंगम कर्तृकभोग्य कर्मतयेव प्रसिद्धानि स्थावरजंगमानां परस्परं यो भोक्तृभोग्यभावः सनियतो न किंतु कदाचित् स्थावराभोक्तारः जंगमाभोग्याः कदाचित् जंगमाभोक्तारः स्थावराभोग्या इत्यर्थः उपकार्यत्वं भोक्तृत्वमुपकारकत्वं च भोग्यत्वमिह विवक्षितम एतदेवाह जलदानादिभिरिति । जलदानादिभिर्जलप्रसेकरक्षणादिभिरुपकुर्वन्तो जंगमाः स्थावरेषु तादिभिर्भोग्याः छायाकाशादिभिरुपकुर्वन्तः स्थावराश्च जंगमं ननु पादिभिरिति प्रसिद्धमिति तस्यार्थः २१५

अहं जात इमानि ह भूतानि विविधानि च ॥ जडान्यजडरूपाणि भोक्तृभोग्यस्वरूपतः २१४ आकाशादीनि भोग्यानि स्थावरैर्जंगमैरपि ॥ स्थावरणां जंगमा नां भोक्तृतानियतानि हि २१५ जलदानादिभिर्भोग्याः स्थावरैर्जंगमायतः ॥ स्थावरणां हि भोग्यत्वं प्रसिद्धं जंगमैर्नृणाम् १६ भोक्तृताजडरूपस्य सर्वथानोपपद्यते ॥ भुजेः क्रियायाः कर्तृत्वं न जडस्योपपद्यते २१७ उक्तमेतन्मयैवादौ कुतस्तस्याः फलस्य हि ॥ भुजेः फलं प्रकाशः स्यात्प्रकाशो हं न चेतः ॥ इतरस्य प्रकाशत्वं मद्योगादिति चोदितम् २१८

एवं भोक्तृतया भोग्यतया च प्रपंचस्य वर्गद्वे विध्यमुपपाद्यतस्वरूपद्वयमपि विचार्यमाणं तस्वरूपे पर्यवस्यत्युत्थं सत्तालक्षणं प्रपंचस्य स्वातंत्र्यमादाय ममाद्वितीयत्वं बोधयतीत्याह भोक्तृतेत्यादिभिः । भोक्तृता हि भुजिजात्यर्थं भोगाश्रयता भोगश्रोपकारसाधनत्वेन ज्ञानं यथाराजोपकरणानि भुंक्ते तान्युपकारसाधनत्वेन साक्षात्कुरुते इत्यर्थः बुद्धिवृत्तिपर्यंतं सर्वचेतनस्योपकरणमेवाभिन्वयति लक्षणोपकारसाधनत्वात् अभिन्वयकचेतनस्वरूपं तु भोक्तृभोग्यभावाभ्यां वा ज्ञतमेव सुखदुःखसाक्षात्कारी भोग इति लौकिकवाक्यस्याप्यत्रैवार्थपर्यवसानं सुखदुःखतत्क्रियायामिति धातोर्नृत्पत्येन सुखादिसाधनत्वेन साक्षात्कार इत्यर्थलाभात् भोग्यता तु तादृशज्ञानविषयत्वं विषयता च चित्तादात्म्यरूपा यथा घटो ज्ञात इत्यस्य घटाकारवृत्त्यभिन्वयकचेतन्याभिन्नसत्ता इत्यर्थः एवं च विषयतापि कल्पितत्वमंतरानोपपद्यते इत्याशयेनाग्रंथः पदार्थस्तु भोक्तृता उक्तलक्षणाजडस्यावरणरूपस्य विरोधात् नोपपद्यते भुजे भुजिजात्यर्थरूपायाः क्रियायाः कर्तृत्वं स्वातंत्र्यलक्षणं यतो नोपपद्यते न संभवतीति २१७ उक्तमिति । 'अचेतनानां न्यायपरिस्वातंत्र्यं नास्ति कुत्रचित्' इत्यादिग्रंथेनेति शेषः तर्हि भोग्यत्वमेवास्तु इत्यत आह कुत इत्यादि । तस्या भुजेर्बुद्धिरूपायाः फलस्याभिन्वयकचेतन्यरूपस्य तादात्म्यरूपमाश्रयत्वमिति शेषः कुतः कथं संभवेन्न कथमपीत्यर्थः अघटितघटनापठोयसीविचारासहाचमाया पूर्वसंबंधोपपादिका आसीत्सा च विचारकाले पलायितेति भावः एतदेव स्फुटयति भुजेरिति । भुजेरंतःकरणवृत्तिरूपायाः फलमिव फलं प्रकाशश्चेत्यन्यरूपः सचाहमेव 'तमेव भांतम्' इत्यादि श्रुतेः यथा प्रकाशस्यैव इत्यादि स्मृतेश्च । नन्वंतःकरणस्य वृत्तिरपि प्रकाश इति चेदतो तत्तमेतदित्याह-

इतरस्येति । बुद्धेय्यपिसावर्षयमित्यत्रोक्तं स्पष्टीकृतमित्यर्थः २१८ फलितं दर्शयन्वावदिपदित्यंतं वाक्यमर्थतोऽप्याचष्टे तस्मादिति । सर्वेषां देहिनां समाधिप्यदिष्टरूपाणामहमेकः प्रकाशः सर्वचक्षुःसमुत्पन्नं मदर्शने तथा चेहप्रपंचे किमद्रिभवावदिपत् एत वदेत् महाराजसभायां सभास्थवत्स्वतंत्रं वाक्यमप्युच्चारयेदित्यर्थं वाक्यं व्याख्यातमिति भावः २१९ अस्ववाक्यस्य मद्रिभं किंचिदपि किञ्चिदपि किञ्चिदपि निरूपयितुं शक्यतादपि तु न तस्या निवेचनीयत्वादित्यर्थोऽपि संभवति तं विस्तरेण वक्तुमुपक्रमते अप्यनंतं इत्यादिना । अपिना अर्थांतरमप्युच्यते इत्यर्थः मयि शोचिताह मर्थेनेति त्रिविधपरिच्छेदोऽने सर्वः प्रपंचः भोक्तृभोग्यरूपो मदज्ञानप्रयुक्तत्वाद् असर्ववत्कल्पित इति शेषः तथा च तस्या भिन्नत्वेन प्रतिपादनं दुःशक्यमिति भावः २२० संग्रहेणोक्तमनिवेचनीयत्वं विस्तरेणापि स्फुटयति अध्यस्ते इत्यादिना । अध्यस्ते प्रपंचेश्च श्रुतिवचनादभ्युपगते पितृस्य स्वरूपादिकमपि विचार्य असंभावना वारणाय यथा श्रुत्याचार्याभ्यां बलेनाहं स्वीकारित इत्यनुतापो मा भूदिति भावः किमर्पचो नाम रूपक्रियाणां समुदायरूपो वात्रपंचा 'इदं नाम रूपं कर्म च' इति श्रुतेः किंवा प्रत्येकरूपः तत्र नाद्य इत्याह नामेत्यादि २२१ तत्र सकृतेभ्यो विभिन्नः स्यादित्यादिना पूर्वमुक्तं दूषणं गणहेतुतया स्मारयति समुदाय इति । समुदायिभ्यो भिन्नत्वपक्षेऽदर्शनं भिन्नत्वपक्षे प्रत्येकं समुदायव्यवहारापत्तिरित्यादि दूषणमुक्तं अत्र नामादिसमुदायपक्ष एव पुनर्विचिंत्य नान्वक्ष्यमाण विधया विक्लृप्तान्तरं क्रियतामित्यर्थः २२२ विक्लृप्ताकारमभिनयति नाम रूपक्रिया इति । नामवाक्यार्थरूपमिन्द्रियगोचरः क्रियापूर्वापरीभृतात्मिकाताः नाम रूपक्रियाः समुदायो यासां प्रपंच उच्यते

तस्मादहं प्रकाशः स्यात्सर्वेषां मिह देहिनाम् ॥ मयानरहितं किञ्चित्स्वतंत्रं वचनं वदेत् २१९ अप्यनंते मयि सदा भोक्तृभोग्यस्वरूपं पृक् ॥ मदज्ञानसमुत्थत्वात् प्रपंचो रज्जुसर्पवत् २२० अध्यस्तेऽपि च को नाम प्रपंच इति चिंत्यताम् ॥ नाम रूपक्रियाणां हि समुदायात्मको न च २२१ समुदायो नाभिन्नः स्यान्नाप्यभिन्न इतीरितम् ॥ समुदायिभ्य एतद्विपुनरत्र विचिंत्यताम् २२२ नाम रूपक्रियाः किं स्युर्नाम रूपक्रियात्मिकाः ॥ अतद्रूपेऽप्रपंचत्वं तासां मेव प्रसज्यते २२३ तद्रूपत्वेऽपि किं स्वित्स्यात्तासां प्रत्येकमेव हि ॥ आत्मकत्वमथापि स्यादेकैकैकैक रूपकम् २२४ आद्येऽदर्शनमेतैकमनवस्थादिचापरम् ॥ दूषणं मूलहीनं च कल्पनं मानहानतः २२५

किमेता अपि नाम रूपक्रियात्मिका उत नेति किं शब्दस्य विक्लृप्तेः किं किमुत चेति कोशाद्विकल्पार्थकत्वेन निषेधपक्षोऽप्याहृतः अल्पदूषणकत्वादन्यपक्षं तावन्निराचष्टे अतद्रूप इति भावप्रधानो निर्देशः तथा च नाम रूपक्रियाणामतद्रूपत्वेनाम रूपक्रियात्मकत्वाभावे तासां प्रपंचत्वं प्रपंचवाह्यत्वं प्रसज्यते तथा च प्रपंचरूपाणां प्रपंचवाह्यत्वेऽप्याघातः श्रुतिविरोधश्चेति भावः २२३ अथाद्यपक्षं दूषयितुं विक्लृपयति तद्रूपत्वेपीति । नाम रूपक्रियाणां तद्रूपत्वेनामादिरूपत्वेऽस्वीकृते पीदं वक्तव्यं किं तासां नाम रूपक्रियाणां प्रत्येकं त्रयात्मकत्वं नाम रूपक्रियासमुदायरूपत्वं किं वा एकैकमेक रूपं किं नामनामात्मकमेव रूपं रूपान्तात्मकमेव क्रियाक्रियात्मिके वेत्यर्थः २२४ प्रत्येकं त्रयात्मकत्वपक्षेऽपानाह आद्ये इति । आद्यपक्षेऽदर्शनं प्रत्येकं त्रिस्वरूपताऽनुभवाभावः एकं प्रथमं दूषणं गृह्णोति शेषः न हि नामनामात्मकं रूपान्तात्मकं क्रियात्मकं च दृश्यते इत्यर्थः । द्वितीयमाह अनवस्थादिचापरं दूषणमिति । अनवस्था आदिः कारणप्रयोजकं यस्य दूषणं दृश्यते तद्रूपं दूषणं दूषणं द्वितीयं दूषणमित्यर्थः । अयं भावः तादात्म्यं द्विविधं समवायस्थानेऽभिप्रेक्ष्यत इति तत्राद्ये भेदः कल्पितोऽभेदो वास्तव इत्युक्तं द्वितीये तु दूरस्थवृक्षादौ प्रसिद्धे भेदो वास्तवोऽभेदस्तु कल्पित इति विशेषः तथा च वाच्यस्थितस्य नाम्नो यथा घटेन तादात्म्ये भेदो वास्तवस्तद्वदनाभिनाम तादात्म्याभ्युपगमेऽहं इत्यनामः सकाशाद्विधेयनामो भेदांगीकारे तेनापि नामनाम तादात्म्यवता भावितव्यमिति तत्रान्यत्र नामतत्रान्यदित्यनवस्था एव रूपक्रिययोः पराभिन्नत्वेन स्वीकृतयोस्तादात्म्येऽपि न न्वनवस्थायां मिष्टापत्तिरिति चेत् हि उत्तरोत्तरांगुक्तनामैव नामप्रयुक्तव्यवहारे सिद्धे पूर्वपूर्वनामो विधेयस्थरूपो लोप एकं दूषणमनेकनामविशिष्टे-

घटेनेनान्नाप्राप्त्यव्यवहारोत्पन्नितइतिविनिगमनाभावोद्विष्टोप्यं । एकत्रानंतनामावगाहिममाणाभावस्तृतीयमप्यपथेतेति । तथाचोक्तंखंडनकृद्धिः ' प्राग्लोपाविनिगम्यत्वप्रमाणापगमंभवेत् । अनवस्थितिमास्थातुरचिकित्स्यात्रिदोषता ' इति । तृतीयदूषणमाह मूलहीनकल्पनामिति । प्रत्येकनामाविश्रितयात्मकमितिकल्पनंमूलहीनं कुतोमानहानतः मानिरस्यार्थस्यत्यागादुपेक्षणादितियावत् नह्यत्रप्रत्यक्षादिनवाश्रुतिः साहीदंविश्वत्रयात्मकमित्येतावदाह नतुप्रत्येकत्रयात्मकमितिवक्तुंशक्ययावद्वचनंवाचनिकमितित्युपायादितिभावः २२५ एकैकात्मकमिति । द्वितीयेप्युक्तविधमनवस्थादिदूषणमविदिशति एकैकात्मतायामिति । व्याख्यातमायम् । किंचनामनामात्मकमेवेतिनियमोवक्तुमशक्यः तस्यश्रोत्रविषयत्वेनरूपत्वस्यापिसंभवात्पुर्वापरीभूतयाक्रियात्मकत्वस्याप्युपपत्तेः अनियमोपिवक्तुमनुचितः नामत्वेनेवव्यवहियमाणत्वादित्याह नियमइति । एतेनैवप्रपंचोनामादित्रयसमुदायात्मकोनवेतिविकल्पेऽत्याकोटिरपिसमाहिताद्दृष्ट्या २२६ अथनामादीनामेवदुर्निरूपत्वात्तत्समुदायादिरूपत्वंप्रपंचस्यदुर्निरूपमित्याह अपि किंनामेति । स्पष्टम् । तत्रनामविचारयति शब्दइति । शब्दोनामस्यादितिचेत्तसोपशब्दएवकइतिरूपतामित्यवयवः रूप्यतांरूपवानुलक्षणवान्क्रियतां तस्यलक्षणवक्तुमितिपर्यः २२७ एवंष्टेप्रतिवाधकलक्षणनिरसनपूर्वकंशब्दनामकनामानिर्वचनीयत्वंसाधयति स्वस्मिन्नित्यादिसार्थःप्रपंचभिः । स्वस्मिन्विषयेस्वबुद्धिजनकः स्वपदाम्भाशब्दोप्राप्तः बुद्धिपदेनचज्ञानं तयोर्विषयतासंबंधेनयोजनकःकारणसंशब्दः दृश्यतेहिउत्पन्नःशब्दः अयंशब्दइत्याकारकशब्दश्च

एकैकात्मकतायास्यादिदमेवहिदूषणम् ॥ नियमोऽनियमोवापिनशक्योवक्तुमंजसा २२६
 अपि किंनामकिंरूपंकाक्रियेयमिहोच्यते ॥ शब्दोनामेतिचेत्स्यात्सकोयमित्येवरूप्यताम् २२७
 स्वस्मिन्स्वबुद्धिजनकःसचेद्वंध्यासुतोपि सः ॥ अर्थविज्ञानजनकश्चेदसौनध्वनिस्तथा २२८
 वर्णात्मकोपिनियतःसर्वेषांज्ञानकारणम् ॥ नासौयतो नजनयेद्दधिरादौधियंकाचित् २२९

द्वीजनयन् यथाघटःस्वविषयकेघटइत्याकारकशब्दबुद्धीजनयतितद्वत् शब्दस्यसविषयकत्वंयाचितमंडन्यायेनज्ञानद्वारेत्यन्यन् तथाचस्वविषयकशब्दबुद्धिजनकत्वंशब्दलक्षणमितिचेत्तार्हवं ध्यामुतादावलीकेऽतिव्याप्तिरित्याह वंध्यामुतोपि सइति । असतोबंध्यामुतादेर्द्विर्मातरानभ्युपगमेपिअननुभावकानुपाएपादिशब्दवृत्तिविषयत्वंविरूपज्ञानविषयत्वमन्यताभावप्रतियोगित्वंचेत्येतेधर्मास्तांत्रिकैरभ्युपगम्यंतएवेत्युक्तमद्वैतसिद्धिव्याख्यानेभिष्यात्वात्निरुक्तोक्तानंदैः मूलकारिणीद्वयस्यते शब्दबुद्धीअसत्वेपीति श्लोकेन । तथाचविषयतासंबंधेनबंध्यासुतइत्याकारकशब्दबुद्धीस्वस्मिन्जनयति वंध्यासुतेऽतिव्याप्तिरितिलक्षणांतरंशकते अर्थेति । सदर्थविषयकज्ञानदेतुत्वंशब्दत्वं नाऽलीकेऽतिव्याप्तिः तस्यासत्त्वादिति । अस्यलक्षणस्यध्वनिरूपेशब्देऽर्थविषयकत्वोधाजनकेअव्याप्तिमाह नध्वनिस्तथेति ॥ अत्रलक्षणशेषांतरसंभवेपिपुरःस्फूर्तिकत्वेनप्राप्त्यादव्याप्तिरेवोक्तेतिध्वेयम् २२८ ननुवर्णादात्म्येनार्थबोधजनकत्वंशब्दलक्षणमस्यनुस्पन्धनावग्यामिः ध्वनेरपिवर्णबंधंजकस्यमीमांसकमतेवर्णतादात्म्यात्तथाजातिव्यंजकस्यतेजात्यातादात्म्यतद्वदित्याशङ्क्यकिमुक्तविषयासंबंधांबोधजनकत्वंलक्षणंकिंवापदीर्घेद्विषयसंबंधस्तं प्रत्येवेतिविकल्प्यतत्रनाशइत्याह वर्णात्मकइति । असौशब्देत्तर्मात्मकोपिनिषयतःप्रियमविशिष्टःसंसर्गेषांज्ञानकारणंभवति यतःकचिद्दधिरादौधियंजनयेदित्यवयवः आदिपदेनसुममूर्च्छितप्रमत्तरूपपरिग्रहः २२९

द्वितीयमनूयातिव्याप्यादुपयति नचेंद्रियस्येति । वर्णोत्पत्तयेसर्वोद्विषसंबंधादुज्ज्ञानहेतुः शब्दः इतित्वयालक्षणे हेरितेस्तत्पितस्मै शब्दायस्वस्तिर्लब्धनभयात्संरक्षणं नचभवेदित्यन्वयः कुतोप
तोधूमोप्येवंस्ववाचकशब्दादात्म्यवत्त्वेस्त्वित्यसर्वोद्विषसंबंधादुज्ज्ञानहेतुः तथाचतत्रातिव्याप्तिरितिभयः २३० नचिन्द्रियपदेनश्रोत्रमेवविवक्षितमतो नधूमोऽतिव्याप्तिरित्याशंक्य
तथापिशब्दत्वजातावतिव्याप्तिरित्याह नचश्रोत्रस्येति । श्रोत्रस्यसंबंधोप्राप्तत्वरूपविशेषः धूमादिनिष्ठेन्द्रियसंबंधादिलक्षणः तस्यशब्दसंरक्षणस्यकारणं प्रयोजकं नचसंभवति तत्रहेतुः त
स्मिन्नित्यादि । द्वितीयमातृस्मिन्शब्देननुगतसर्वत्रतादात्म्यसंबंधेवचनं नचैवमेजातिरूपेपिआसौविशेषोऽस्ति कीदृशः अवारितः केनापिरोद्धमशक्यः तथाचस्फुटाऽतिव्याप्तिरितिभावः अ
त्रयपिगुणपदेनविशेषजातावतिव्याप्तिर्नसंभवतितथापिगुणत्वानिर्वचनीयत्वस्याकाशनिर्वचनमसंयोग्यमाणात्वात् श्रोत्रग्राह्यत्वांशोदूषितइत्येवम् २३१ ननुजातिव्यतयोस्तत्रादात्म्या
जातिरेपिनामत्वमास्त्वितोष्टामत्तिमाशंक्याह अस्यतत्त्वेइति । अस्यानुगतधर्मस्यजातिरूपस्यत्रत्वे शब्दात्मकनामत्वेस्वीकृतेति तस्यशब्दस्वरूपस्वरूपंस्वरूपंस्वरूपंभावमाप्नुयात् इन्द्रिय
ग्राह्यत्वेनहिजात्यादिकंरूपत्वेनश्रुतोविवक्षितम् अगुनाशब्दनिष्ठजातेरपिनामत्वाभ्युपगमेनामरूपेणैवदृश्यवद्दालोपापचिरितिभावः ननुजातिरनुगताशब्दस्त्वननुगतइतिस्फोटोभेदइत्यशं
कावारणायशब्दस्याप्यनुगमसंबंधदर्शयति यथाककारेइति । शब्दसंगतिः शब्दसंबंधः तथाचरूपगतपृथक्कृतमनिर्वक्तुमशक्यमितिभावः २३२ एवंनामोऽनिर्वचनीयत्वं प्रसाध्यरूपक्रिय

नचेंद्रियस्यसंबंधाज्ज्ञानहेतुरितितीरिते ॥ स्वस्तितस्मैभवेद्यस्माद्धूमोप्येवंवृणामिह २३० नचश्रोत्रस्यसंबंधोविशेषस्तस्यकारणम् ॥ तस्मिन्ननुगतधर्मे
ह्यस्त्यसावप्यवारितः २३१ अस्यतत्त्वेध्रुवंतस्यरूपंरूपत्वमाप्नुयात् ॥ यथाककारेकत्वंस्यात्तद्वदेवाशब्दतायथा ॥ तथाघटादिपुप्रायोदृश्यतेनाममंगतिः
२३२ यथान्नामतरूपक्रियेअपिसुदुर्भणे ॥ अपिक्रियानरूपेषुविहीनमृह्यतेकचित् २३३ यथाघटेनहीनानमृह्यतेपृथुवृधता ॥ ततोनेयंपृथग्रूपरूप
रूपमदीरिता २३४ रूपंहिसकलंयस्माज्जगयेत्रामतोद्वियम् ॥ तस्मान्नवस्तुतस्तस्यात्रेतीक्ष्णाग्रशृंगवत् २३५ नचास्तिस्रस्त्यस्तत्रजायमानोनि
वार्यते ॥ अस्तिवंध्यासुतो नैवप्रत्ययोनरिनास्त्यसौ २३६

योरपितदतिदिशति यथानामेति । सुदुर्भणेदुःखेनभणितुंनिर्वक्तुंशक्ये तत्रक्रियस्याउत्कलक्षणरूपायदिभेदेकश्चिद्विचिनेनानुभवगाचरं कुर्वीततदालक्ष्यमपिप्रणयेत्तदेवनसंभवतोत्पाह अपिक्रिये
ति २३३ दृष्टांतमाह यथाघटेनेति । पृथुवृधतापृथुविशालोदुग्धोमूलभ्यामोयस्यसपृथुवृधः वृधपदमुदरोपलक्षणं परिशेषात्स्वल्पमुखः तस्यभावस्तत्ता तथाचयथाधट्स्वरूपं पृथुवृध
ताघटात्पृथक्कृतानुभूयतेतथापूर्वापरीभूतदेहादिस्वरूपाक्रियेतिभावः 'मूलं बुध्नोश्चिनामकः' इत्यमरः । फलितमाह ततइति । रूपरूपवत् रूपस्यस्वरूपवत् यथारूपंरूपात्रपृथक्कृतद
दित्यर्थः २३४ अधनामतः पृथगनिर्वचनीयतांरूपस्यस्फुटपवि रूपंहीति । यस्मात्सकलंरूपमिन्द्रियगोचरात्मकेनामतोनामपक्षपतिनाधिपंजनयेत्तस्मात्तद्रूपं वस्तुतोव । स्तवंनस्यात्किंतुचिक
क्षमात्रंतदित्यर्थः वाचार्भणमित्यादिश्रुतिरप्यनुकूला ज्ञानस्यनामपक्षपातित्वेहरिण्याप्युक्तं 'नसोस्तिप्रत्ययोलोकेषः शब्दानुगमादने । अनुविद्विमिज्ञानं सर्वशब्देनभासते' इति । ना
मतइतिसिंदवाअर्जुनतोभवन्नितिबद्धोध्यः तत्रदृष्टांतः नरइत्यादि पर्वतशृंगवत्स्यूलेश्रृंगशिखरेवतउक्तोऽस्माप्रेति २३५ ननुअलीकेनृशृंगबंध्यामुतादौअस्तीत्याकारकंज्ञानंनस्तिअस्तिव
रूपेऽनःकथंताम्यमृच्यतेइत्यतआह नचास्तीति । तत्रनृशृंगादौ उदाहरणमाह अस्तीति । वंध्यासुतोस्तिएवंइत्याकारकोऽसौप्रत्ययः नरिपुरुषेवास्तिइतिनिरुक्तुमशक्येव सांख्येयविकल्प
स्यनेयायिकार्त्तभिराहायज्ञानरूपस्यस्वाकारादितिभावः २३६

ननुरूपज्ञानवंध्यामुतज्ञानयोर्नताम्यमिन्द्रियजन्मपत्तदजन्मपत्ताभ्यांविशेषादित्याशङ्क्यकिं सर्वेन्द्रियजन्मपत्तविशेषः किंवाएकैन्द्रियजन्मपत्तमिति विकल्पतत्रनायदित्याह नचासाविति । असौ रूपप्रत्ययः इत्येतत्सर्वेन्द्रियजन्मज्ञानविषयत्वंभावकारणं सत्ताप्रयोजकोविशेषइतिनचवक्तव्यम् । हियतो गंधधियश्चक्षुरादिः कारणं न किंतु त्राणमेव तथाचविशेषकल्पनेन रूपसत्तांसाधयितुमिच्छतस्तवगंधादिसत्तापिगता एवंचवृद्धिमिच्छतोमूलहानिरितिभावः २३७ द्वितीयंविशेषमनूयवंध्यामुतेपितस्यसत्यमाह अथैकैन्द्रियेति । गंधादेरस्तीतिशेषः तर्हि एतस्मिन्विशेषेऽभ्युपगमेसति तवेवमतेमनसैन्द्रियेणानुशृंगमप्यवोधनमस्तुक्रः प्रतिवध्नाति त्वंचक्रिमपलपसि एवंचायमापि विशेषोनास्तीतिभावः २३८ ननु मनसैन्द्रियपारतंत्र्यं वंध्यामुतज्ञानेप्रतिबंधक्रिमन्याशङ्कपतः पारतंत्र्यस्याकाशचित्त्वत्वेनमुखादिज्ञानावधनेकानि साधयतोमनसोवंध्यामुतज्ञानेकोभारइत्याशयेनाह नहीति । नेत्राद्यगम्यत्वेसतिमुखदुःखयोः प्रेहेनइतिनहि किंतुमनसतेगृह्येनेष्वेवत्यर्थः तथाचवंध्यामुतोनेरंशमपिज्ञायतामितिशेषः ननु कथमसत्ज्ञाप्येत्यत्राह दुःखमिन्यादि । वाशब्दइत्यर्थे यथावेरिणिवर्तमानंदुःखंमुखरूपेणासदपिमुखमितिज्ञाप्येततद्वदिदमपिज्ञायतां प्रसिद्धंहित्येकैवरीदुःखितोपिमुखीतिमन्वतेइति २३९ एवंसतिरूपं नाममात्रमितिलोकप्रसिद्धमन्यतिरेकं दृष्टापिनिश्चीयतेइत्याह प्रवृत्त्यादाविति । प्रवृत्त्यादौप्रवृत्तिपूर्वकालेइच्छाद्वाराप्रवृत्तिकारणीभूतायां

नचामाविन्द्रियैर्जन्यइत्येतद्भावकारणम् ॥ नहिगंधधियःकापिचक्षुगादिस्तुकारणम् २३७ अथैकैन्द्रियबोधयत्वंगंधादेर्नामतस्तथा ॥ तर्ह्यस्तुनग्निं गम्यमानमावोधनंतव २३८ नहिनेत्राद्यगम्यत्वेनग्रहःमुखदुःखयोः ॥ वंध्यामुतोनेरंशं दुःखं वैरिणिवासुखम् २३९ प्रवृत्त्यादावृत्तेशब्दंनवोधोस्तिविचारिणाम् ॥ एवंशब्दादयः सर्वेसंतिनैव निरूपिताः २४० नचतद्व्यतिरिक्तानिसंतिभूतानिवैकचित् ॥ तथाहिनभइत्येतत्किं नामभवतोमतम् २४१ अवकाशस्त्वसौ कस्माद्भवेद्वंध्यामुतो नते ॥ नचशब्दगुणत्वेनतस्यवंध्यामुताद्दिदा २४२ गुणोहिगुणिनोभिन्नोनासौतस्यगुणोमतः ॥ यथाघटात्पटोभिन्नोघटस्यनघटोभवेत् ॥ अभिन्नोपिगुणो न स्यादुणोयद्वहुणो नहि २४३

बोधोविचारयतांसशब्दंविनानास्ति किंतुशब्दावगाहोवदृष्टोऽतःसहोपलंभानामरूपयोरभेदःसिद्धइतिभावः प्रपंचव्यापिकानां नामरूपक्रियाणामनिर्वचनीयत्वविचारमुपसंहरति एवमिति । स्पष्टम् २४० अथतद्व्याप्यपंचभूतानामनिर्वचनीयत्वंस्फुटयितुमुपक्रमते नचतद्व्यतिरिक्तानीति । ताभ्योनामरूपक्रियाभ्यः पृथग्भूतानीत्यर्थः तत्रज्येष्ठमाकाशविचारयति तथाहीति । किंकिंस्वरूपमित्यर्थः २४१ नन्ववकाशरूपआकाशःप्रसिद्धएवेत्याशङ्क्यएवंसत्यावरणाभावाधिकरण्यैर्किंचिदस्ति तदाकाशमितिलक्षणमागतं तच्चबंध्यामुतेपिगच्छति अलीकैपिअभावसंबंधस्यतांत्रिकेः स्वीकृतत्वादित्याशयेनाह अवकाशइति । तेतवकल्पनाविषयआकाशोऽवकाशरूपश्चेत्तर्हिबंध्यामुतएवकस्मान्नावकाशोभवेत् तस्याप्यवकाशत्वसंभवादितिभावः शब्दगुणकत्वेनविशेषमाशङ्क्यतद्विघटनं प्रतिजानीते नचेति २४२ तत्रहेतुतयाभिन्नस्याभिन्नस्यवागुणत्वासंभवमाह गुणोहीति । गुणिनोभिन्नश्चेद्गुणस्तांहितस्यगुणिनोगुणो नमतः नसंमतः भिन्नत्वेनप्रसिद्धयोर्गुणगुणिभावाददर्शनात् उदाहरणं यथेति । घटाद्भिन्नः पटः घटस्यघटः घट्यतेउपसर्जनीभूयोपकुरुतेइतिघटोगुणस्तथाभूतो नस्यात् तथाऽभिन्नोपिनगुणः स्यात् यद्वत्पथा गंधस्यगुणस्यतस्मादभिन्नो गंधोगुणइतिनव्यवहिपतेइत्यर्थः कल्पितभेदेनगुणगुणिभावस्तुपाहशोयस्तत्ताहशीबलिरिति न्यायेन कल्पितभेवाकाशसाधयेनपरमार्थमितिभावः २४३

ननुपरमाप्योभेदाभेदयोः समुच्चयः सांख्येयः सांख्येयः सांख्येयः सांख्येयः । न्यायचक्षुषाविरुद्धयोर्नसमावेशइतिन्यायानुगृहीतबुद्धिनेत्रेण दुराग्रहेणसत्त्वेसमावेशेस्वीकृतेतुतयोर्भेदाभेदयोः प्रत्येकयोर्दोषो वर्णितः सतवबलाद्भेदापद्येत्यर्थः यथाप्रत्येकमृगयादिव्यसनदोषोव्यसनद्वयंगीकारेइतिभावः २८४ किंचयदाभेदाभेदयोः स्वानिर्वचनीयत्वंतदाकिमुत्तर्तिर्वात्यानामित्याशयेनभेदाभेदोकिंवस्तुनःस्वरूपमेवकिंवाततःपृथगितिविकल्प्यतत्रनायइत्याह अपिभेदइति । वस्तुनीवस्तुस्वरूपाभिन्नेइतिचेत्तर्हिइदंतेवचोवृथाव्यर्थसमाधानासमर्थमितियावन् तत्रउ नरुक्तिप्रसंगेनेमाह इदंभिन्नमित्यादि । तथासतीत्यादिःतथासतीदंफलवृक्षाद्विन्नं इदंद्रव्यंसतोऽभिन्नेतेइमेवस्तुनीइतिवाक्यंनोचितंस्यात् भिन्नाभिन्नवस्तुपदानांप्रवृत्तिनिमित्तभेदाभावाद्धटःकलशइतिवाक्यवदितिभावः २४५ पुनरुक्तिद्वयतेनस्पष्टयति नघटइति । स्पष्टम् २४६ भेदाभेदयोःपृथक्कल्पेद्वितीयपक्षेपिभेदाभेदधारास्वीकारेऽनवस्थादोषभयेनप्रथमभेदाभेदनिर्वाहार्थेस्वीकृतयोर्भेदाभेदयोर्वस्तुमात्रत्वेमेववक्तव्यंतथाचप्रथमभेदातिक्रमेणभेदांतरप्रतिपादनेव्यर्थःप्रयासइत्याह भेदाभेदप्रसिद्ध्यर्थमिति । परोप्रथमभिन्नोयदावृणेततदापत्तिकंचित्तेवचनंतद्रक्तवंधनस्यादित्यन्वयः यथाकश्चिद्रक्तंग्रहीतुमिच्छन्नेवमुपायंकल्पयेत् अस्यआतपेस्थितस्यमत्स्यैकाग्रचेतसःशिरसिनवनीतंप्राक्षिपामितस्मिन्द्रवीभूतेनेत्रयोःपतितेधीभूतमेनंवध्नामीतितथैवचतंवध्नी

भेदाभेदौनकुत्रापिदृश्येतन्यायचक्षुषा ॥ सत्त्वेतयोर्द्वयोर्दोषोपलक्षस्तवबलाद्भवेत् २४४ अपिभेदस्तथाभेदोवस्तुनीचेद्वृथावचः ॥ इदंभिन्नमभिन्नंवावस्तुनीइति नोचितम् २४५ नघटोघटइत्येवंपटोवापटइत्यपि ॥ उच्यतेपुनरुक्तेनदोषेणाकुलितंक्वचित् २४६ भेदाभेदप्रसिद्ध्यर्थंभेदाभेदौपरौयदा ॥ वृषेकिंचित्तदातस्याद्वचनंवक्तव्यंनम् २४७ वाय्वग्निरारिभूमीनामेवमेवगुणानहि ॥ तदभावेचतासांस्याद्वंध्यापुत्रसमानता २४८ अपिदोषादिमूढानांभोनैवावकाशकृत् ॥ नवायुःस्पर्शकृत्रापिवन्हिःपाकादिकारणम् २४९ नटुषांशमयेत्रीरंष्ट्रथिवीनैवधारयेत् ॥ एवमन्येषुधर्मेषुव्यभिचारोमहानिह २५० दृश्यंतेतेनभूतानिस्वप्नभूतसमानिह ॥ नभआदीनिभूतानिनियदाऽसंतितदाकथम् ॥ तज्जःप्रपंचःसत्यःस्याद्वंध्यासुतसुतोयथा २५१ प्रपंचस्यततोजन्ममाययापिनसंभवेत् ॥ नहिबंध्यातनूजस्यमाययापिजनिर्भवेत् ॥ सतांमायाविमुख्यानांजन्मदृष्टंहिमायया २५२

यात्तस्यप्रयासोयथाव्यर्थस्तस्यशिरसिनवनीतप्रक्षेपायसमीपगमनकालएवबंधंसंभवात् तथातवभेदाभेदांतरंकल्पयित्वापुनर्वस्तुस्वरूपतामभ्युपगच्छतइतिभावः २४७ एवंगुणत्वानिर्वचनीयत्वेनाकाशमिथ्यात्वसिद्धावगम्यत्रापितदतिदेशेनाह वाय्वग्निति । गुणविनागुणिमिथ्यात्वंचवायुनाहृतगंधाभुःसलिलत्वायकल्पतेइत्यादिनापुराणेस्पष्टम् २४८ किंचाकाशादीनामवकाशदानादिकंपल्लोकप्रसिद्धलक्षणतत्किंसर्वान्प्रतिकिंवायंकंचित्प्रतितत्राद्येसंभवंस्पष्टयति अपिदोषादीतिद्विधाभ्यां । दोषोधातुवैषम्यं आदिपदेनयोनिस्वभावादिपरिग्रहः तैर्भूदानांजडीकृतानामित्यर्थः २४९ नटुषामिति । व्यभिचारःसर्वत्राननुगमरूपः शेषंस्पष्टम् २५० द्वितीयेदृष्टिसमसत्ताकत्वेनस्वप्नप्रदार्थवग्नमिथ्यात्वंप्रबोधेअसत्त्वंचस्पष्टमित्याह दृश्यंतेइति । पंचभूतमिथ्यात्वेसिद्धेतत्कार्यप्रपंचस्यमिथ्यात्वंमुतरांसिद्धमित्याह नभआदीनीति । असंतिसत्ताहीनानि बंध्यासुतस्यालीकत्वात्तत्कार्यतनुत्रोपयाऽसंभाव्यसत्ताकस्तद्वदित्यर्थः शेषंस्पष्टम् २५१ एवंपंचभूतानांसकार्याणामात्मतिरेकेणामत्त्वेप्रतिपाद्यतत्कारणतयाप्रसिद्धायामायायाअज्ञानप्रकृत्यादिपदेःप्रसिद्धायाअपितथात्वंवक्तुंकिंमायायाःकार्यान्यथानुपपत्त्यासिद्धिःकिंवाश्रत्याकिमथवाऽनुभवादितितत्रप्रथमइत्याह प्रपंचस्येति । तत्तत्तत्तत्विधयाऽसत्त्वात्तदृष्टांतोनहीति । ननुलोकेभूमिस्थोनदःकथमसत्त्वांतरमाकाशारूढदर्शयति कथंवाघटोत्कचादयोऽसताःसेनानामि-

माणाः श्रयंत इति हासेऽत आह सतामिति । मायाविषुमुल्लानां सतामेव जन्मानारूपेण प्रादुर्भावो माययानिमित्तभूतयादृष्टेन नुमायातत्र परिणाम्युपादानं किं नुमायाविषयीभूतो मायायाऽप्येव तत्तद्वर्णनभासने इत्युक्तमेव तथा च नास जनेतस्याः सामर्थ्यं दृष्टेयं तास्वते शक्यते इति भावः २५२ द्वितीयं निराचष्टे मायाया इति । अस्तीति भावप्रधानो निर्देशः अस्ति वा स्थितिः श्रूयते 'मायां नृपकृतिं वियात्' इत्यादिवाक्यैरिति शेषः । साजनिनाशास्तिहेतुतापिनास्त्येव तदोश्रयभूताया मायाया अप्यसत्त्वादित्यर्थः श्रुत्यानुसादनेन श्रूयवतारणाया नूदिनेयेति भावः २५३ नवृतीयः विचारविमुक्तप्रमत्ताय नुभवस्याधिकचित्करत्वाद्विचारसद्वृत्तप्रमा रूपानुभवागमने नृत्तस्याः पलायनादित्याह सच्चिदानंदरूपमिति । स्वमात्मानं असाविवेक्यात्मानावगच्छति नानुसंधेते तदेमां एव निरुपपत्तौ शक्यते अहमज्ञहत्यादिमन्यते विचारकालेऽविवेकिदशायाः परोक्षत्वादसाविति प्रयोगः दृष्टांतः शिशुरिति २५४ दृष्टांतं स्पष्टयति शयान इति । स्पष्टम् २५५ दार्ष्टान्तिकेऽप्यसंहरति आनंदात्मेति । एवमहमानंदात्मा भूमासच्चिद्रूपं निजं वपुःस्वरूपं विस्मृत्यैनां मायां कल्पितवान् स्मृतिशेषः आत्मनैव विवक्षापादानभूतनया श्रेयणात्मनि स्वविषयिकां स्वयमिति पदेन तरनिरेषता सूचिता विस्मृत्यति पदेन विस्मरणस्यापि तत्प्रयुक्तता तस्या अनदिता सूचिता २५६ फलितमाह तत इति । एषामयिनास्त्येव तत्र हेतुर्गमविशेषणं निर्द्वयेत्यादि । अद्वये द्वितीयावकाशो बाधित इति भावः तर्हि कथमस्याभानमत आह नेपेत्यादि । तथा चाज्ञाते मय्येव माया विपदेर्ध्वद्वार इति भावः २५७ ननु शब्दज्ञानयोर्वलेन स्वतंत्रेव माया कुतो न स्यादित्या

मायाया अपि विश्वस्य जनिनाशास्तिहेतुता ॥ श्रूयते सापिनास्त्येव मायाया अप्यसत्त्वतः २५३ सच्चिदानंदरूपं संव्यदासौ नावगच्छति ॥ तदेमां कल्पयत्येषा शिः स्वंगक्षसंयथा २५४ शयानो बालकः कापि स्वदेहज्ञानवर्जितः ॥ स्वदेहं राक्षसं मत्वा विभेत्याकुलितेन्द्रियः २५५ आनंदात्मा ह मप्येवं सच्चिद्रूपं निजं वपुः ॥ विस्मृत्यैनां कल्पितवानात्मनैवात्मनि स्वयम् २५६ तत एषापिनास्त्येव मायि निर्द्वय रूपिणि ॥ नैषामतो विभिन्नास्ति बालकादिव राक्षसः २५७ शब्दकुह्यासत्त्वेऽपि भवेतां वस्तुनो यतः ॥ वंध्यासुते हि दृष्टत्वा भ्रैतयोर्मानता ततः २५८ अपिशब्दोऽत्र नास्त्येतदुदितं हि मया पुरा ॥ बुद्धिश्च नाम केयं स्यादितं तावद्विचार्यताम् २५९ यदि बोधो घटादेः स्यात् घटादिस्तर्हि चेत्तनः ॥ तथा त्वेव परापेक्षा स्फुरणेनास्य संभवेत् १६०

शक्यस्यादेवं यदि शब्दो ज्ञानं च प्रमाणरूपे स्यातामिति मनुन तथेत्याह शब्दबुद्धी इति । वस्तुनेऽसत्त्वेऽपि त्वन्वयः मानता प्रमाणवत्स्वविषयसाधनक्षमता अत्र पदकृत्यंतच्छब्दनिरूपणे उक्तमिति २५८ नन्वेवं प्रबुद्धेन भवता सत्राजाशेषकार्याधिकृते पुस्ततापहरणेन दंडितेष्वपिलोकविषुवदेव शब्दो मंत्रिस्थानीया बुद्धिश्च दंडनीया वित्याशंक्यतर्हि शब्दस्योपमर्दितत्वाद्बुद्धिमेव विचारदंडेन प्रहरामीत्याह अपिशब्द इति । श्लोकादावपिशब्दो वाक्यान्तरारम्भ नृचक्रः प्रायो बोध्यः उदितं नाम विचारे केयं किं स्वरूपा किं बोधरूपा वांस्त्ये घटादिसमायास्तस्यान स्वातंत्र्यशंका आद्येऽपि सवोद्योगं रूपो वा सार्वाविष्टानयमिरूपोदा यदि धर्मरूपस्तदा तस्य बुद्धिः पतापि संभाव्येत द्वितीये तु बोधस्य मत्स्वरूपत्वात् स्वातंत्र्यक्षमं बुद्धेः स्वरूपमेव बुद्धिचमिति निर्णयायेदं वक्ष्यमाणं बोधस्वरूपमेव तावत्प्रथमं विचार्यतां बोधस्वरूपनिर्णयेनैव बुद्धेरपि गतिः स्फुटी भविष्यतीति भावः २५९ तत्र तावद्बोधस्य धर्मरूपतापक्षेर्द्विचार्य किं बोधो विषयधर्मः किं वा ज्ञानकरणं त्रिधर्मः किं वाऽऽत्मधर्मः किं वा बुद्धेरेवेति विकल्पतत्र नाद्य इत्याह यदि बोध इति द्वाभ्यां । यदि बोधो घटादेर्विषयस्पर्धर्मः स्यात्तर्हि घटादिश्चेत्तनः स्याद्बोधस्यैव चेत्तनवत्प्रयोजकत्वात् इष्टापत्तो दोषमाह तथा त्वेचेत्तनत्वेऽस्य घटादेः स्फुरणे भाने परापेक्षान स्यात्तद्व्यतिरेकपरापेक्षाऽतो न घटादिधर्मो बोधस्य धर्मः २६०

दोषांतरमाह विपर्ययइति । भोग्यस्य घटादेर्भोक्तृत्वेन प्रसिद्धिः स्यात्परिशेषादन्यस्य भोग्यतेत्यर्थः तदुपपादयति । बुद्धिमानिति । बुद्धिमान्बोधवान् न हि भोक्तोक्तलक्षणभोगाश्रयो भवेत्संभवेत् घटादिरपितथैव बोधवानेवेत्यर्थः २६१ द्वितीयनिराचष्टे न चेंद्रियाणामित्यादिषडभिः । ईन्द्रियाणि हि बोधस्यावरणाभिभावकांतःकरणवृत्त्युत्पादकतयोपकरणानि उपकरणानांतु सामर्थ्यनियमोदृष्टः यथा सुखोपकरणानां वैदिकानां लौकिकानां च येन येन यावदावराणां भावकमुत्पाद्यते तावत्तावत्फलमाविर्भवतीति तत्त्वभिव्यर्ग्यलब्धवत्तत्थानियमोदृष्टो ब्रह्मविदायुगपत्सर्वानन्दानुभवात् तथा चायमर्थः अयं बोध ईन्द्रियाणां च धर्मो न यतः कचिन्नियतो दृश्यते यदीमानि स्वयं बोधधर्मकाणि स्युस्तदा सर्वप्रकाशयेयुः न चावरणेन व्यवस्था जडेष्वावरणाभावादावरणस्य प्रकाशरूपबोधसामानाधिकरण्याभावाच्च आत्मनि तु बोधरूप आवरणमित्यन्यत् । नियमं स्पष्टयति न हीत्यादि । चक्षुःशब्दं न जानाति किंतु रूपमेव इतरत् श्रोत्रं रूपं न जानाति किंतु शब्दमेवेति अतो ज्ञायते नैषां धर्मो बोधः किंतु एतानि तदभिव्यक्त्युपकरणानि व्यवस्थाशालित्वादिति भावः यदा नियतः यत्रेंद्रियंतत्र बोध इत्येतादृशव्याप्तिनिरूपणशाली सन्बोध ईन्द्रियसंबंधो कचिन्न दृश्यते अतो न तेषां धर्मः यो यस्य धर्मो भवति सदा तत्र दृश्यते यथा वन्हावुष्णस्पर्शः शब्दस्तु मीमांसकमते नित्यो भिव्यंजकासां निध्यान्न दृश्यते इत्यन्यत् नियमाभावं स्फुटयति न हीत्यादि । शब्दसन्निधौ च धारणां चक्षुःसत्त्वेपिन बोधोदृष्ट एव मन्थानां रूपसन्निधौपि तथा च एतान्युपकरणान्येव न बोधधर्मकाणीति भावः २६२ अपिक्वापीति । कापि कस्मिंश्चिद्देशे मनो न वयानकाले वा चक्षुःपुरःस्थितं पश्चाद्गतं रूपं न बोधयेत् तथा

विपर्ययः प्रसज्येत प्रसिद्धौ भोक्तृभोग्ययोः ॥ बुद्धिमान् न हि भवेद्भोक्ता घटादिश्च तथैव सः २६१ न चेंद्रियाणां बोधो यं दृश्यते नियतः कचिन् ॥ न हि चक्षुर्विजानाति शब्दं रूपं तथेतरत् २६२ अपिक्वापि पुरः पश्चाच्चक्षुरूपं न बोधयेत् ॥ तथा श्रोत्रादिकं कापि शब्दाद्यपि न बोधयेत् २६३ अपि बोधः कथं नाम भवेदिन्द्रियगोधुना ॥ न हीन्द्रियेषु कुत्रापि बोधः किं त्वर्थगोहिसः २६४ यद्यन्यत्र स्थितो बोधो वस्त्वन्यद्विप्रकाशयेत् ॥ बोधो घटास्थितः कस्मात्पटं नैव प्रकाशयेत् ॥ यथा कथंचिदत्रापि संबंधको निवारयेत् २६५ अपि संबंधसाम्ये हि चक्षुषस्तु घटादिना ॥ कस्माद्रसादिकं तस्य बोधेन प्रतिभाति नः २६६

श्रोत्रादिकं स्वविषयं एषा व्यवस्था बोधधर्मकत्वबोधपक्षेनोपपद्यते उपपद्यते तु उपकरणत्वपक्षे उपकरणस्य प्रयोजकाधीनत्वादिति भावः २६३ ईन्द्रियधर्मत्वपक्ष एव दोषांतरमाह अपि बोध इति द्वाभ्यां । बोधो हि स्फुरणात्मा स च दृष्टः स्फुरतीत्याद्यनुभवेन विषयसंबंधो भाति ईन्द्रियेषु पुरोक्षेषु तु स्थितो किं मानमिति भावः २६४ ननु नैयायिकादिनये यथा त्मस्थिनो बोधो घटादीन् विषयीकरोति तथेंद्रियगोपि क रित्यतिसंबंधिद्वयस्वरूपात्मिकाया विषयताया संबंधत्वसंभवादिति चेन्मेवं बोधो च स्तेषां भावानवबोधादित्याह यद्यन्यत्रेति । यद्यन्यत्र स्थितो बोधोऽन्यद्वस्तु प्रकाशयेत्तर्हि घटास्थितो घटाकारवृत्त्याऽभिव्यक्ततादात्म्यसंबंधेन घटे स्थितो बोधः कस्मात्पटं न प्रकाशयेत् न च संबंधाभाव इत्याह पथेति । यथा कथंचित्संबंधं त्वदभिमतविषयतारूपं को वारयेत् तस्मान्नैयायिकादिभिर्बोद्धादीनामनधिका रिणां पुरतो गोणी विषयताऽऽविष्कृतति पामंतरभिमतानुभिव्यक्तचित्तादात्म्यरूपाऽतिप्रसंगहीनद्वैतबोधोपयोगिर्नाहमपेक्ष्यते इति भावः यदा हुरुदयनाचार्याः 'न ग्राह्यभेदमवधूय धियोऽस्ति वृत्तिस्तद्वाधकैर्बालिनिवेदनयेज्यश्रीः । नो चेदचिन्त्यमिदमीदृशमेव विशंत्य तथागतमतस्य तु को वकाशः' इति । दीधितिकारोप्याह 'न्यायमधीते सर्वस्तनुते कुतुकाभिव्यं यमप्यत्र । अस्पृक्तमिदमपि रहस्यं केव न वै जानते मुधियः' इति २६५ अत्रैव दोषांतरमाह अपि संबंधसाम्ये हीति । चक्षुर्निष्ठ बोधेन घटादिभानस्वीकारे भवन्मते चक्षुषो यथा घटादिना संयोगरूपः संबंधस्तथा घटनिष्ठरूपवद् रसादिनापि संयुक्तसमवायलक्षणसंबंधसंभवात्तस्य घटस्य रसादिकं कस्मान्नोस्मान् प्रतिभातीति वक्तव्यम् अस्मन्मते तु यदा कारवृत्त्यभिव्यक्तचित्तादात्म्यरूपा विषयता यत्र तस्यैव भानमिति व्यवस्था वक्तुं शक्यत इति भावः २६६

इन्द्रिये पुञ्जानाभावाद्युपपत्तिर्दशयुगपत्संहरति तत इति । ततोऽप्यनिष्ठस्याप्योपकारकत्वात्संभवात्संभवेवातिप्रसंगापाताच्चैयदि घटादिसंस्थो घटादिसंयुद्धो बोधः स्यात्तदा तेन बोधेन ते पांघटादीनां प्रकाशनं भवति उपपद्यते परंतु तस्य घटादिभिरेव विधानत्वेन तादात्म्यलक्षण एव संबंधो वाच्यः असौ बोधोऽत्र घटादिपुनर्मत्वेन न तिष्ठति तेषां भोक्तृत्वप्रसंगादित्येतत्प्रागुदीरितं यदि बोधो घटादेरित्यादिनोक्तमित्यर्थः २६५ आत्मधर्मो बोध इति वृत्तीर्यपक्षं निराचष्टे अत एवेति । अतोऽप्योपकारकत्वाभावापातादेवमपि आत्मस्य पथि धर्मरूपतया बोधो न वर्तते इत्यर्थः ननु आत्मस्वरूपोपकार आत्मनस्तु न्यवहारायात्म धर्मो बोधोऽस्ति त्वयत आह मम तेनाप्रतीतिरिति । यदि मम धर्मो बोधस्तदा मम ततो भिन्न सजडत्वमापयेत् न च घटादिवन्मयि बोधेनोपकारः शक्यः घटादीनां बोधे कल्पितानामधिष्ठानत्वेन प्रकाशनेऽपि मम निरधिष्ठानत्वाद्बोधस्य ममाधिष्ठानत्वे च तस्यैवात्मत्वापातात् मद्भिन्नस्य धर्मरूपबोधस्य प्रकाशरूपत्वेऽपि पुत्रपांडित्येन पित्रपांडित्यवगमतेन प्रतीतिर्न स्यादिति भावः बुद्धिधर्मो बोध इति च नु निराचष्टे न बुद्धेरिति । बुद्धेरपि धर्मो बोधो न संभवति यस्मात्सा बुद्धिर्बोधादव्यतिरेकिणी पृथग्भावोऽप्यतिरेकस्तद्वहिता बोधतादात्म्येन हि सा बुद्धिर्ज्ञानपदव्यवहारपदवीमाकृता बोधस्य धर्मतया ततः पृथग्भावस्वीकारे तु सा ज्ञानत्वाच्च इति भावः २६८ एवं सति तस्या घटादिसमत्वापत्तिरित्याह अपि बुद्धेरिति । बुद्धेर्धर्मो यदा बोधस्तदेवं बुद्धिस्ततो बोधात् पृथग्भिन्ना सती कार्किस्वरूपा अगुनावोधभिन्न वादेव बोधरूपावक्तुं न शक्या परिशेषादबोधरूपत्वांगीकारे तस्या घटादिसमत्वेन मयि कल्पितायामदयो न सिद्धि कत्वेन स्वातंत्र्यपक्षेति सिद्धं मदिदमित्याशयेनाह अबोधरूपत ततो घटादिसंस्थे द्वे बोधस्तेन प्रकाशनम् ॥ तेषां भवति नात्रासावित्येतत्प्रागुदीरितम् २६७ अत एव न मय्येवमम तेनाप्रतीतिरिति ॥ न बुद्धेरपि सायस्माद्बोधाद् व्यतिरेकिणी २६८ अपि बुद्धेर्यदा बोधस्तदा केयंततः पृथक् ॥ अबोधरूपतः सापि घटादेर्न विशिष्यते २६८ अपि बोधो जगत्पथ्ये कोऽप्यथवानेक एव सः ॥ एकत्वेना समाना मानसमृत्त्यादीनां मिदाकुतः २७० अनेकत्वेऽपि तस्य स्याद्भेदः कइति रूप्यताम् ॥ बोधाद्बोधांतरभेदेन भवेद्बोधरूपतः २७१ अबोधरूपतो भेदेन भवेद्बोधगो हि सः ॥ घटादेर्न हि भेदेन न भोनानाविधं भवेत् २७२ अपि बोधस्त्वबोधोऽसौ बोधांतरमपेक्षते ॥ यदि नायं भवेद्बोधो घटवद्बोधश्च न्यतः २७३ अपि बोधो न चाज्ञातो व्यवहारस्य कारणम् ॥ यथा घटस्तथा चायमबोधो घटवद्भवेत् २७४

इति । भावप्रधानो निर्देशः स्पष्टम् २६९ ननु बुद्धिरपि बोधात्मिकास्तु बोधानामनेकत्वादित्याशंकावारणाय बोधस्यात्मैकस्वरूपतावधारणाय च बोधस्वरूपे विचारान्तरमारभते अपि बोध इति । एकत्वपक्षे ज्ञानभेदव्यवहारानुपपत्तिरसमायास्यमानां दोषतया प्रसंजयति एकत्वे इति । वासनाः संस्काराः तेषां विनश्यदवस्थज्ञानजाताः प्रतियोगिभेदाद्यो न भेदाः मानपदेन भावव्युत्पत्त्या कारणव्युत्पत्त्या च ममापांफलानां तद्देवादीनां भेदकानां प्रमाणानां च प्रहः स्मृतिः प्रसिद्धा आदिपदेना प्रमाणग्रहणम् २७० अनेकत्वेऽपीति । अनेकत्वपक्षेऽपि इति रूप्यतां विचार्यतां इति किं तस्य बोधस्य भेदः कः कीदृशः किंस्वरूपमयुक्तः किं बोधाधिप्रयुक्तः तत्र नाय इत्याह बोधादिति । बोधांतरे बोधरूपेऽवकाशे भेदेन स्यान्न तिष्ठेत् कुतो बोधरूपतः बोधस्वरूपा विशेषादित्यर्थः २७१ द्वितीय इष्टा पत्तिमाह अबोधरूपतेति । अबोधरूपादुपाधेर्हेतोश्चेद्देस्तर्हि उपधेयबोधमतो न भवेत् उपाधिनिष्ठभेदस्य तत्रातोपेण भानीपत्तेर्बोधोपाधिबुद्धेश्च ज्ञानत्वपदव्यादानेन संस्कारादिभेदनिर्वाहाच्च न चारोपितस्वरूपं स्पृशतीति वाच्यं मृगशृङ्गयामहभ्रमेरादीं करणादर्शनादिति भावः उपाधिभेदेनोपधेयस्वरूपभेदाभावेऽदृष्टान्तमाह घटादेरिति । स्पष्टम् २७२ किंच बोधभेदांगीकारे तच्च बोधाः परस्परसापेक्षानिरेषावा अंत्ये एकैव सर्वनिर्वाहार्तिकभेदेन आद्ये तु प्रकाश्यस्या बोधत्वापत्तिरस्फटयति अपि बोध इति । बोधो यदि स्वभानाय बोधांतरमपेक्षते तर्हि असौ अबोध एव तत्रानुमानं दर्शयति नायमिति । अयमितरसापेक्षो बोधो न बोधः बोधत्वाभाववान् तत्र हेतुः बोधशून्यतः भानशून्यत्वात् घट इति २७३ एवं बोधस्यैकतां प्रसाध्य तस्य स्वयंप्रकाशतां साधयितुं मिदं विचार्य किं मज्ञातः सर्वव्यवहारकारणं ज्ञातो वा तत्र नाय इत्याह अपि बोध इति । अज्ञातत्वं मपि ज्ञानविषयत्वाभावरूपं द्विविधं स्वयंप्रकाशतारूपं वा जडत्वे सति चित्संबंधहीनत्वं वा तत्र प्रथमस्य सिद्धांतता-

तृतीयश्लोके वक्ष्यते द्वितीयमिह श्लोके निरूप्यते तथाचायमर्थः अपमेकतया साधितो बोधोऽज्ञातः सन्व्यवहारस्य कार्यस्थकारणं यथा घटोऽज्ञातोऽपि जलाद्याधारहेतुस्तद्वत् तथाचायमबोधोऽज्ञातत्वे न बोधोऽज्ञानः सन्व्यवहारस्य बोधेदिति २७४ ज्ञातत्वं पूर्वोपसमुचितं दोषमाह बोधे बोध इति । बोधस्य बोधे ज्ञातत्वं दोषोऽज्ञानरूपत्वापत्तिदोषोऽपेक्षया परं द्वितीयमनवस्थादिकं च बोध्यमित्यर्थः एतत्साम्यकस्यापि ज्ञातत्वं वेत्तव्यं सत्त्वादेव तत्साधकस्यापीति भावः ननु बोधो बोधो नैवास्ति त्वत्यत आह अबोध इति । तस्मादाव्यापचिभावादसौ अबोधोऽनाभ्युपेय इति शेषः विचारित इति पदमुत्तरांशे २७५ ननु प्रकारांतरासंभवात्तस्य स्वयंप्रकाशतामभ्युपगच्छामीति चेदोमित्याह सचेदिति । विचारिते सति तसोऽद्वितीयो बोधः स्वयंप्रकाश एव मुक्तिपथमवतरतीति चेत्तर्हि स्यादेवमस्तु इत्यर्थः ननु तव तदहं सत्यं तस्यामीकारे कोलाभ इति चेत्तस्य मद्भिन्नत्वे मद्भूयतया स्वयंप्रकाशताहानिभयेन मत्स्वरूपांतःप्रवेशे भूमानंदलाभ इत्याह अहमेवेति । ननु भूमानंदलाभेऽपि तस्य सौमित्रताऽवशिष्यत इति चेत्तस्याह । तथाचेति । स्पष्ट २७६ भूमानंदे नित्यताभावमेव स्फुटयति आदाविति । अनित्यत्वं पूर्वार्थे अहं सर्वदास्मितस्मान्नानित्य इति शेषः सर्वदा सत्त्वं मेव कुत इत्यत आह अहमेवेति । यद्यहं न स्यात्तर्हि कस्यादितराभावादिति भावः २७७ एवं नित्यत्वाभावे वस्तुपरिच्छेदाभावं हेतुतयाऽभिधाप्य तत्र देशकालपरिच्छेदाभावो तथात्वेनाह यदेकत्रेति । यदस्तु एकप्रकारणरूपेऽप्यत्र वा देशकाले वा स्यादततस्तदस्त्वस्मादाधारात्तथाजगतश्च भिन्नत्वात् तस्य विधेयं तेन भेदेन च विकारत्वसाधनद्वारा घटवदनित्यत्वं स्यादनुमोयेत बलात्तस्यापि प्रत्यक्षमता रूपात् 'यावद्विकारस्तु विभ्रमो लोकावत्' इति सूत्रात् विभागे भेदो विकारत्वस्य व्याप्य इति सूत्रार्थः । मयि तु कुत्रचित्कृतित्वाभावाद नित्यत्वं संभावना नास्तीत्याह अहमिति २७८ किंच देशकालावेव स्वसंबन्धे बोधे मेव भूतमनवस्थादिकं परम् ॥ अबोधे जगदंध्यं च तस्मान्न सौ विचारिते २७५ सचेत्स्वयंप्रकाशः स्यादहमेव न चापरः ॥ तथाचानित्यतानैवममसत्तेकरूपिणः २७६ आदावंते च यन्नास्ति तद नित्यमिति रीरितम् ॥ अस्म्यहं सर्वदा यस्मादहमेव न चापरः २७७ यदेकत्र भवेत्तस्यादाधाराज्जगतोपि च ॥ भिन्नं तेनाप्यनित्यत्वं तस्य स्याद्वद्वलात् ॥ अहं न कुत्रचितेन मम कस्मादनित्यता २७८ अपि देशस्तथाकालस्ताभ्यामुत्पादितं च यत् ॥ तयोः स्थितं जडं सर्वसदसत्त्वादिधर्मभूतम् ॥ मय्येव तदहं नात्र कुत्राप्यस्मिन्व्यवस्थितः २७९ यथामणिमणाः सूत्रेऽप्युच्यंतां सवो यथा ॥ अबोधोऽद्वितीयाणां विज्ञातमनुभूतम् २८० वायौ यद्वह्निं धृत्वा यथानभसि वायुनः ॥ यथासुहृदि दुष्टत्वं दुर्जने साधुता यथा ॥ यथा स्वात्मनिरक्षस्त्वं मय्येव सकलं जगत् २८१

अप्यर्थः सहस्रमाधारं कुरुतः श्रुतिश्च 'स भूमा कुत्र स्थितः स्वमेदिनि' इत्याकाराममाधारमिष्येन परा तथापि यममाधारं कल्पयति ते किं मिथ्याभियोगो दोषाच्च विभ्यति इत्याह अपि देश इति । ताभ्यां देशकालाभ्यां तयोर्देशकालयोः सत्त्वं कर्मात्मना स्फुटत्वं मत्स्वकारणात्मनाऽस्फुटत्वं तत्तस्मात्सर्वस्य मदाधारकत्वात् अत्र देशादौ शेषं स्पष्टम् २७९ नानाविधमपेक्षस्याद्वितीयात्मनि आधारस्थितौ न स्मर्यतां नाना यथामणिमणा इति ताभ्यां । तत्र स्थूलप्रपंचस्य सूत्रात्मनि वृत्तौ हेतुतः प्रथमः । द्वितीयस्तु सूक्ष्मप्रपंचस्य प्रकारेणैश्वरोपाधो वृत्तौ यथापांसवोरेणवः पृथिवी सामान्यस्य विशेषाः पृथिवी सामान्ये स्थिता सन्द्रमयि सति कारणे सूक्ष्मशरीराणां त्वर्थः । तृतीयस्तु शक्तिरूपाणामव्याकृतानां ब्रह्मणि नामरूपे विहाय स्थितौ 'यथानयः स्पन्दमानाः समुद्रे' इत्यादि श्रुत्यनुरोधात् । चतुर्थस्तु भावोऽहं तमतेऽपंचमप्रकारवियानि वृत्तिपक्षे वा प्रपंचाभावोऽवियानि वृत्तिश्रृंगभूता ब्रह्मण्यिति तृतीति स्वीकारात् तयोः स्थितौ हेतुतः उद्धृतं च धृतं दीपादिशिखाग्रभासमानतमः श्यामता रूपं यथा वह्नौ स्थितं तद्वदित्यर्थः यद्वा तमस उद्धृतं उत्कर्षेण हृतं हरणं भावेकः ध्वंस इति यावत् स यथा वह्नौ भावरूपे सामानाधिकरूपेण पृक्स्थित इत्यर्थः अथवा जडत्वेन विलक्षणस्यापिमृज्यस्य सर्गकाले धारणेऽर्ज्वन्तमोदयानोऽग्निर्हेतु इति २८० वायाविति । स्थितिकाले धारणे हेतुतः यं गंधश्रुत्यानि च तेषां सा माहो गंधश्रुतं प्रलपे धारणे हेतुतस्तु आकाशः प्रावृषि प्रादुर्भूय कालांतरे प्रलीय स्थितस्य मेघस्य धारणात् एवमात्मनस्तत्त्वदार्थतया प्रपंचधारकत्वं स्फुटोक्तत्वं पदार्थतया जावत् कर्तृत्वादि धारणे हेतुतत्रयमाह यथासुहृदीत्यादिना । स्वात्मनि बालकशरीरे सत्त्वं राक्षसत्वं मधस्तादुक्तं अथवा विवेकवता हेतुतयात्मनः सकलप्रपंचधारणे हेतुतत्रयमिदमित्यर्थः २८१

एवमात्मनःसिद्धिद्वितीयतायामनाच्यतायां सत्यां निरतिशयानंदो मया लब्धः स्वयं चोपनतो दुःखाभाव इत्याह स्वप्रकाशेति । ननु तव सर्वात्मकस्य जगति वर्तमाने न दुःखेन कथं न संवेद्यं याशं कथममसिद्धानंदधनस्य स्वरूपविचारजगतएव जडस्य वाचादित्याशयेनाह । नहीत्यादि । जातु कदाचिदपि किंचिदेशजगत्पि दुःखं नास्ति तत्र हेतुः नहि दुःखमिति । द्वियममाहुः स्वपदा एवैककालिका तयं ताभावप्रतिषेधो एतदेव कथमत आह जायमानमिति । दुःखां जायमानं जगत्प्रसिद्धं जगत्त्वं च जडत्वं व्याप्य जडस्य च मपि चिदनेनावकाश इति कथं काश्चिदपि दुःखसत्त्वं मतिपादयेदिति भावः २८२ नन्वेवं सति सुखेपि दुःखस्यायः प्रसक्त इत्यतो बलश्रयं सुखे स्फुटयति सुखं नैवमिति । एवं दुःखं तदुत्तमं जायमानमुत्पत्तिमकेनापितत्त्वतो न दृष्टमिति मुद्रास्तु मुकृतविपाकसमये अंतःकरणवृत्तिमानं दात्मप्रतिबिंबप्राप्तिं सुखमिति मत्वा जायमानतां नु भवंतुना मेति भावः ननु सावृत्तिरेवास्तु मुख्यं सुखमिति चेन्न मानविरोधादित्याह जातमिति । जगत्तुः स्वात्मकं जनिमत्त्वा दुःखवदित्यनुमानं नाल्पे सुखमस्तीति श्रुतिश्चात्र वाधिकेति भावः २८२ एवं वा वदित्यंतवाक्यतात्पर्याधिप्रपंचवाचपूर्वकं सिद्धिद्वितीयानंदं दात्मज्ञानं प्रपंचयत ननु तवाक्यं फलपर्यवसायि स्वरूपसाक्षात्काराभिनयपरं व्याख्यातुं तन्निष्ठोपयोगिवैराग्याय विषयसुखदुःखरूपतां स्फुटयति ऊनप्रिशच्छ्रोत्रैः किं विषयफलं सुखं तत्साधनत्वेन विषया एव वा सुखपदार्थेद निवि कल्प्यतत्र नाय इत्याह नहि वैषयिकमिति । वैषयिकं विषयेभ्य आगतं तत्फलं कथं तर्हितं थाव्यवहारोऽत आह किं त्विति । दुःखे त्रिगुणांतःकरणपरिणामरूपे सुखमिति याकारानृणां धीर्जायतेत

स्वप्रकाशसुखं चाहं न दुःखं मयि किंचन ॥ नहि दुःखं जगत्स्य स्मिन्न जातु विद्यते कचित् ॥ जायमानं जडं दृष्टं जडं न मयि वस्तुतः २८२ सुखं नैवं जायमानं दृश्यते कापित त्वतः ॥ जातं चेदसुखं तस्या दुःखवज्जन्मयोगतः २८३ नहि वैषयिकं नाम सुखं किंचन विद्यते ॥ किंतु दुःखे द्विविधां त्यासुखधीर्जायते नृणाम् २८४ नहि चर्मणि दुर्गंधे मां प्रलेह्य धिरोक्षिते ॥ विष्णुव्रतं घसंघाते मृदुस्पर्शोपि पिच्छिले ॥ नारी यो नौ च भेदोऽस्ति विना भ्रांतिं नृणामिह २८५ स्तनयोश्च स्फिजो नृणां निर्लोभो नास्ति वै भिदा ॥ अनिर्गतश्मश्रु मुखं पुंसां स्त्रीणां च वै समम् २८६ न पुंसकानां स्त्रीणां च नास्ति भेदो विना धियम् ॥ पुरुषाणां वधूनां च शरीरे कापि नो भिदा २८७ चतुर्विंशतितत्त्वानां समुदायः शरीरकम् ॥ जंतुमात्रस्य तत्त्वे तत्पुरैवास्माभिरीरितम् २८८

स्याहेतुस्तु पूर्वभ्रमः संस्कारद्वारेति सापि भ्रम इति सूचयति विभ्रांत्येति २८४ न द्वितीयः अयोग्यत्वेन भ्रमनिर्वाहत्वादिति वक्तुं प्रधानमहनिवर्हणन्यायमभिप्रेत्य कामसुखस्य भ्रमनिर्वाहतां तावत्स्पष्टयति नहि चर्मणीत्यादिना । मांसले प्रचुरमांसवति पिच्छिले स्निग्धे विष्णुव्रतं घातानां संघातो यत्र तथाभूते एतादृशे मंडूकादि चर्मणि उपमानेन नारी यो नौ च विशेषो नास्ति भ्रांतेर्गतिस्त्वनिर्वाच्येत्याह विना भ्रांतिमिति अश्लीलपदप्रयोगोत्र प्रस्तावे वैराग्यद्वारा ज्ञातं सपोषकत्वाद्दोषः तथा चोक्तं मम्मटेन 'वक्राद्यौचित्यवशाद्दोषोपि गुणः' इति । उदात्तं च प्रकाशकृताय थाशमकथासु 'उत्तानोच्छूनं मंडूकादि तोदरसंनिभे । क्लेदिनी स्त्रीव्रणे सक्तिरकृमेः कस्य जायते' इति २८५ स्तनयोरिति । स्त्रीणां स्तनयोः तथानृणां पुरुषाणां स्फिजोः कृत्वा तमांसं पिं डयोर्भिदानास्ति विना भ्रांतिमित्यनुपज्जयते शेषं स्पष्टम् २८६ न पुंसकानामिति । धियं कल्पनाम् वधूनां नारीणाम् स्फुटम् २८७ भेदाभ्युपगमेपि किं तत्त्वानां भेदः किं वाऽऽत्मन इति विकल्प्यतत्र नाय इत्याह चतुर्विंशतीति । 'दशेंद्रियाणि भूतानि पंच प्राणास्तैथेव च । अंतःकरणं चतुष्के च' एवं चतुर्विंशतितत्त्वानि एतेषां समुदायः तत्प्रसिद्धं जंतुमात्रस्य शरीरमित्येतत्पुरैवापि देह इत्यादिनाऽऽस्माभिरीरितमिति २८८

नद्वितीयइत्याह सर्वेषामिति । सर्वेषां हृदयेचाहं प्रवस्थितः अभिव्यक्तः कीदृशः अहं प्रत्ययशब्दयोर्विषयतावाच्यतात्मकसंबंधाभ्यां संबन्धीति शेषः । अनाधारइत्यादि स्पष्टम् २८९ एवमिति ।
 एवमुक्तविधया तत्त्वे आत्मानात्मनोः स्वरूपेण्यवस्थितेतत्त्वाधिभ्यभयादिविशेषमनंगीकृत्य स्थितेतत्त्वपिकामरूपग्रहस्य ग्रहवदुपमादादिहेतोर्विशंगताः पुरुषाः स्त्रियश्च इयं स्त्री अयं पुरुष इत्येवं कल्प-
 यित्वा परस्परसंमुखजालालं पितृमलांश्चाददतेत्यर्थः । वसाशुक्रमसृष्टमजाकर्णविष्णुप्रविष्णुखाः । श्लेष्माश्रुदृषिकास्वेदोद्गादशेतेनृणामलाः २९० आस्फालयतीति । आस्फालयति
 गात्राणि अभिधाताख्यसंयोगवन्तिकुर्वतीत्यर्थः । कर्तृविशेषणं उन्मादेति । दृष्टान्तद्वयमाह मेषा इत्यादिना । कीदृशः पिशाचाः हरस्य शंभोर्विनोदकाहासजननीयताः २९१ एवंहीति । ए-
 वं कुर्वतां तेषां गात्रेभ्यो निर्गम्यः कामो निर्गतो भवति किं हि चित्तैव निर्गच्छतीत्यवयवः । कामः स्मरेच्छपो रेतसि चेतिकोशात् । कामस्परेतोरूपेण निर्गमने हेतुमुत्प्रेक्षते हृदि हसन्निवेति शरीरांतःस्थितदेव-
 सभामध्यगतः कामः शंभुमीत्यर्थमिवारब्धनाट्यप्रयुक्तं जनानां वैकृतमीक्षित्वा हास्यवेगादिव निर्गच्छतीति दृश्यते हि सभायामागतहास्यवेगासहने वहिर्गच्छतो न्यथा च तत्रैव तिष्ठति इति एतेन काम-
 शास्त्रस्थलालाप्रभृतीन्भावानधरा मृतादिपदैरभिधयतीति लोकां प्रांत्यनुवादरूपोपहासेन लोकानां वैराग्यजनने परमतात्पर्यमिति सूचितं प्रसिद्धमेतत् । 'प्रांत्यनुवादं श्रुत्वा विवेकिनस्ततो विरज्यते' इति

सर्वेषां हृदयेचाहमहं प्रत्ययशब्दयोः ॥ अनाधारः सर्वगश्चिदानंदात्माव्यवस्थितः २८९ एवं व्यवस्थितेतत्त्वे कामग्रहवशंगताः ॥ पुरुषाश्च स्त्रियश्चेतिकल्पयि-
 त्वा परस्परम् ॥ पितृमलां मुखजालं मलांश्चाददतेपिच २९० आस्फालयति चान्योन्यं गात्राण्युन्माददूषिताः ॥ मेषा इव पिशाचा वायद्रद्वरविनोदकाः २९१
 एवं हि कुर्वतां तेषां हृदिकामोहसन्निव ॥ गात्रेभ्यो निर्गतो नैव विनिर्गच्छति किं हि चित् २९२ ग्रहाविष्टायथाक्वापि ग्रहोद्रेकात्परस्परम् ॥ ताडयंति स्फिजो मताः संमु-
 खा विमुखा अपि २९३ संप्राप्य तु श्रमं पश्चादासते सुखिता इव ॥ अनिर्मुक्तग्रहास्तद्वत् कामिनः सर्वजंतवः २९४ न हि मैथुनवर्मेण कामनाशः कचिद्भवेत् ॥
 न हि कामे विनष्टेऽपि प्रवृत्तिस्तत्र दृश्यते २९५ किं नृयावत् श्रमं तत्र प्रवर्तते परस्परम् ॥ श्रान्ता अपि निवर्तते सुखं नैवात्र किंचन २९६ मल्लयोर्युध्यतोर्यद्दच्छमो-
 त्पत्तौ निवर्तनम् ॥ स्त्रीपुंसयोर्ग्राम्यधर्मे तद्वन्नात्रास्ति वै सुखम् २९७

२९२ ननु मास्तु तत्र सुखरूपः पुरुषार्थः कामोपशान्तिरूपो हृदयस्वस्त्यस्तु स्फुटइत्याशं कथनान्यसाधनमन्यत्र क्षमत इति पायाच्छ्रममात्रसाधनस्य कुतो दुःखं वंसं हेतुत्वमित्याह ग्रहाविष्टा इत्यादिपंच-
 भिः । यथा ग्रहाविष्टा ग्रहोद्रेकात् तत्र ग्रहसंबन्धिबलान्मत्ता विकृतिचिताः संतः परस्परं संमुखा अभिमुखविमुखाः परास्मुखाश्च स्फिजः कटिप्रोथान्ताडयन्ति २९३ संप्राप्येति । ते एव श्रमं प्राप्य अनि-
 र्मुक्तग्रहा अपि सुखिता इत्यासते सुखमाप्तवान्निर्णयपारास्तिष्ठति तद्वत् कामिनोऽपि अनिर्मुक्तकामग्रहाः संतः श्रमेण सुखितवदवभासंत इत्यर्थः २९४ तत्र यथातिवाक्यं स्मारयति नहीति । तथा चोक्तं य-
 यातिना 'न जातुकामः कामानामुपभोगेन शाश्वति । हविषा कृष्णवर्त्मवभृय एवाभिवर्धते' इति । किंच प्रवृत्तिरेवेच्छा कार्यस्वकारणस्यानिवृत्तिदर्शयतीति व्यतिरेकमुखेनाह न हि काम इ-
 ति । येषां कामो विनष्टस्तेषां तु पुनः प्रवृत्तिरेव दृष्टाऽतः प्रवृत्तिरेव कामालिंगमिति भावः २९५ ननु संसारिणोऽपि कामनाशवंतो निवृत्तिमत्त्वादितस्तत्प्रातिपक्ष इति चेन्न निवृत्तेः कामनाशाभाववत्त्वे-
 न निश्चिते पुमलादिष्वपि वर्तमानत्वेन न्यभिचारित्वादित्वाह किं त्विति द्वाभ्यां । न च फललाभेन निवृत्तिरिति संकल्पं लब्धफलानां साधनोपेक्षादर्शनं । अत्र तु तदव्यतिरेकादिति सूचयितुमुक्तं सुखं नै-
 वात्र किंचनेति २९६ दृष्टान्तेन व्यभिचारं स्फुटयति मल्लयोरिति । ग्राम्यधर्मे ते स्पष्टम् २९७

॥ ३३ ॥

एवंश्राम्यथमादौवस्तुतः सुखाभावेऽपि विपर्ययेण दुःखमेव सुखमिति मन्थमानं प्रत्येवंवाच्येपदं यथापित्वदभिमतसुखलाभे किमर्थो यमनयं सार्थकर आरंभादंबरः ' अर्कचन्द्रमभ्रविदेन किमर्थं पर्वतं प्रेतेन ' इति न्यायादि व्याख्येनाह रेतस इति । तावद्विष्णुमूत्रयोर्विसर्गं पिबित्येतद्व्यन्वयः कीदृशं तत् नास्त्यधिकं किंचिदधिकम् अनुतापाभावादिति भावः ननुरतजन्मं सुखं कथं विसर्गमाश्रंजनयेदत आह रत शब्द इति । अत्र विष्णुमूत्रमिति योगिके विसर्गं किमप्रयुज्यते अत्रापि प्रयोगे किं बाधकमित्यर्थः सुखानुकूलव्यापारत्वं प्रवृत्तिनिमित्तमादायेव हि कोशकारेणैश्वर्यनरतमित्यादौ रतशब्दः प्रयुक्तस्त्वपि तदनतिक्रमादिति भावः २५८ किंचेतादशसुखस्यातिसौलभ्यात्तत्कामनपाचरणेन न कर्माणि वंशनीयानितेषामंतःकरणशुद्धौ विनियोगार्हत्वादभिनिवेशेन तत्कामनयेवाचरणेन तु प्रतिबंदीसमाधेया ह्येत्याह अपिवायोरिति । वायोरपानाख्यस्य मात्रशब्दः कात्स्पर्यार्थकः संपर्कः संयोगः यागादिपागदानप्रभृति शेषैस्त्वष्टम् २५९ किंच सुखस्य विषयजन्यत्वाभ्युपगमे किं स्त्रीपुंसयोः शरीरं कार्णाणि कियत्तयोर्गोमः किं वा प्रजोत्पत्तेः किमथ वासजातीयप्रजोत्पत्तिरिति विकल्प्यतत्र नाप्यहत्याह अपिनामिति । देहसुखं नाम प्रसिद्धं स्यादुत्पद्येत चेत्तद्विहारी न नरं प्रेतेन एव नरोपि नारां प्रेतेन फलितमाह नत इत्यादि ३०० नद्वितीय इत्याह स्त्रीपुंसयोरिति । रत्यंते ग्राम्यधर्मांते तयोः स्त्रीपुंसयोः संतापाय अनुतापाय अतएवोक्तं शिष्टेः ' भोजनान्ते श्मशानान्ते मेथुनान्ते च यामतिः । सामतिः सर्वदा चेत्स्यान्नरो नारायणो भवेत् ' इति ३०१ नतृतीय इत्याह न च प्रजाया इति । मत्कुणकीटः प्रसिद्धः आदिपक्षेन यूकादिपरिग्रहः तेषामपि प्रकर्षेण जनशालित्वेन प्रजापदार्थत्वाविशेषादिति

रतसोनिर्गमेयावतसुखंतावद्विविद्यते ॥ विष्णूत्रयोर्विसर्गेपिततोनात्यधिकंपुनः ॥ रतशब्दोविसर्गेत्रत्वयाकिंनप्रजुज्यते २९८ अपिवायोःसशब्दस्यविसर्गे
स्तिहियत्सुखम् ॥ नतदेववधूमात्रसंपर्केपिहिविद्यते ॥ कस्मात्तदर्थयागादिभ्रातैर्नक्रियतेधुना २९९ अपिनामसुखंचेतस्यान्नाग्निनरमाव्रजेत् ॥ नरोप्येवंततो
नात्रसुखंदेहेस्तिकस्यचित् ३०० स्त्रीपुंसयोर्नयोगोपिसुखकारणमिष्यते ॥ रत्यंतसतयोरेवसंतापाययतोभवेत् ३०१ नचप्रजायाउत्पत्तौसुखंभवतिकर्हिचित् ॥
कस्मान्मत्कुणकीटादेरुत्पादान्नसुखंहिनः ३०२ नवासमानजातीयसमुत्पादात्सुखंभवेत् ॥ प्रजावंतोद्विदृश्यंतेप्रजयापीडिताःस्वया ३०३ एवमत्रोदकेनैव
सुखकारणमीरितम् ॥ शुकपीतांतएतेहियतोदुःखस्यकारणम् ३०४ यथाहिज्वलतोवन्हेर्भवेत्काष्ठस्यसंचयः ॥ क्षिप्तस्तत्रक्षणंप्रौढज्वालानांविनिवारणम्
३०५ यथावासरसंदेशंवायोरुक्षंदिक्ुवंतः ॥ क्षणंतद्वारणोपायस्तत्रनीरावसेचनम् ३०६

भावः यथेवंस्पातर्त्यत्तमाश्रमस्थैरप्यनुभूयेतप्रजासुखमिति सूचनायन इति पदं प्रयुक्तमिति ३०२ नचतुर्थइत्याह नवेति । समानजातीयत्वं मनुष्यत्वादिना प्रतिकूलायाः प्रजायाः पीडाहेतुत्वं प्रसिद्धं अनुकूलाया अपि योगसेमांश्चिदाद्वारेत्पवधेयम् ३०३ एवं कामसुखहेतुतयाऽऽभिमतानां कारणतामयोग्यत्वव्यभिचारादिभिर्निरस्याथरसनाविषयस्यापिकारणतायोग्यतां स्फुटयति एवमन्नोदके इति । अन्नोदोदकं चान्नोदके पूर्वार्द्धे प्रतिज्ञा उत्तरार्द्धे व्यभिचाररूपो हेतुः कारणत्वाभावे दर्शितः भुक्तं च पीतं चेतयो रंते भावेक्तः भोजनपानांते हि परिषेपणं सिंहनादेन निवारयंतस्तत्र दुःखसाधनताज्ञानाधीनद्वेषसूचयंतीति प्रसिद्धमेवमन्यदप्युदाहरणमूढम् ३०४ कथं तर्हि लौकिकाः सुखहेतुतामन्नोदकयोर्व्यवहरंतीत्याशंक्यस्तु त्वयोः सहनक्षमतां भ्रांत्यासुखमित्यभिमत्यजनकतयेति गृह्णाणेत्याह यथाहीत्यादिपंचभिः । यथाकाष्ठसंचयः बन्धिषु ज्ञेयः सन् ज्वलतो वन्देः प्रौढज्वालानां विभिवारणमुपशमसाधनं भवेदित्येकोदृष्टांतः ३०५ द्वितीयोदृष्टांतमाह यथावेति । सरसं रसेन सहितमाद्रेमिति यावत् ईदृशदेशस्थलविशेषमंगनप्रभृतिरुसं कुर्वतो वायोः पृष्ठीचानादर इति पृष्ठी रुसं कुर्वंतं वायुमनादृत्य पत्नीरावसेचनं तद्धारगोपायः रुसं करणवारणोपायः क्षणं यथाभवतीत्यर्थः ३०६

दाष्टांतिकमाह एवमितिभिः । जठरगोशरीरांतःस्थितावेतोअग्निप्राणौजंतूनांक्षुत्पिपासेजनयतइत्यन्वयः अत्रप्राणस्यापोमयःप्राणः' इतिश्रुत्युक्तजलतादात्म्यात् 'आपएवतदशितनयंत'
इतिश्रुतेःक्षुद्रेतुत्वं । 'तेजएवतत्पीतनयते' इतिश्रुतेर्वहेस्तृपादेतुत्वमितिबोध्यम् ३०७ अन्नोदकाभ्यामिति । नृभिर्वेहस्यांतःक्षिप्तभ्यामन्नोदकाभ्यांकारणभ्यांक्षुत्पिपासयोःक्षांतिःसहनंयथा
कथंचित्सुकरासुखेनकर्तुंशक्यास्यादित्यन्वयः ३०८ क्षुत्तृपोरितिस्पष्टम् ३०९ एतन्प्राणमयप्राण्यतिदिशति एवंशब्दादीति । सुखस्यवस्तुगतिस्फुटयति किंचित्ति । औत्सुक्यस्याभि
लाषप्रयुक्तचित्तचांचल्यस्यक्षणनिवृत्तिर्जायतेतामेवचित्तदशांश्रुताःसुखमितिमन्यते बुधास्तुएवंजानंति चित्तस्यनिर्मलस्यापिकामनाभिश्चलत्वदशायामात्मप्रतिबिंबग्रहणायोग्यस्याभिलाषां
तोस्तयांस्यपरमानंदात्मनःप्रतिबिंबेनसुखवद्भानंसएवमुख्यंमुखमिति इत्थंचश्रुताःक्षयिकसुखाविदांसस्तुनित्यानंदाइतिसिद्धम् ३१० फलितमाह ततोनेति । दुःखेपुहेयतपादुःखरूपांतः
करणपरिणामेषु स्फुटमन्यत् ३११ तस्यसुखत्वासंभवंप्रकारांतरेणाप्याह जनिनाशाल्पताद्याइति । तस्मिन्फलेवीपरिणामरूपेफलेजनिनाशाल्पताद्याउत्पत्तिचिद्व्यसपरिच्छिन्न
त्वाद्याः आयपदेनपरिणामादिग्रहः एतेदोषाःसंति कीदृशादोषाविषयजाविषयेभ्योजाताःप्रादुर्भूताः स हृचंदनादिविषयसंबन्धजन्मादिभिस्तत्प्रयुक्तसुखजन्मादेःसुज्ञानत्वात् विषयजेइति
पाठेनफलविशेषणंस्फुटम् एवंचवीमतांविवेकिनांनृणांतस्मिन्सुखधीःकथंस्यात्सानसंभवतीत्यर्थः सुखपदेहिष्युत्पाद्यमानेशोभनानिप्रसन्नानिखानिह्रीद्व्यगोलकानियेनेत्यर्थोल्भ्यते विषयसुखे

एवंजठरगावेतावग्निप्राणावहर्निशम् ॥ क्षुत्पिपासेजनयतोजंतूनामनिवारितौ ३०७ अन्नोदकाभ्यांक्षिप्तभ्यांदेहस्यांतःक्षणंनृभिः ॥ यथाकथंचित्सुकराक्षां
तिःस्यात्क्षुत्पिपासयोः ३०८ क्षुत्तृपोःक्षणमात्रंयाशांतिःप्राणाग्निरोधनात् ॥ तस्यांसुखमितिभ्रातावदंत्यल्पधियोनराः ३०९ एवंशब्दादिलाभेपिसुखंनैव
प्रजायते ॥ किंतुस्वात्मनऔत्सुक्यनिवृत्तिःस्यात्क्षणंनृणाम् ३१० ततोनाजयतेकिंचित्सुखंविषयतो नृणाम् ॥ किंतुदुःखेपुसुखधीःक्रियतेभ्रांतबुद्धिभिः ॥
३११ जनिनाशाल्पताद्याश्रुदोषाविषयजानृणाम् ॥ फलेतस्मिन्कथंनामसुखधीर्धीमतांभवेत् ३१२ ततोनाजयतेकिंचित्सुखंकापिकथंचन ॥ आनंदात्मात
तोहस्यांसत्प्रकाशैकरूपवान् ३१३ नहिप्रकाशसुखयोःसत्तायाअपिभेदधीः ॥ जायतेधीमतांकापिनामांतरसमीरणात् ३१४

विचार्यमाणेतुमनोगोलकंहृदयमेवदोषचित्तयातंभवतीतिकथंतत्सुखंस्यादितिभावः । तथाचात्रभवतःपतंजलेःसूत्रं 'परिणामतापसंस्कारदुःखैर्गुणवृत्तिविरोधाच्चदुःखमेवसर्वविवेकिनः'
इति ३१२ एवंसांसारिकसुखरूपदुःखरूपतांप्रतिपाद्यप्रकृतविचारस्यआत्मस्वरूपानंदस्यपरिपूर्णताबोधकतयाप्रकृतोपयोगदर्शयन्सएतमेवेत्याद्यप्यदित्यंतवाक्यमात्मानंतततमंपूर्णतममहा
वाक्यार्थवृत्तसाक्षात्कृतवानित्यर्थंकव्याचष्टे ततोनेत्यादिबोडशभिः । ततउक्तयुक्तेः यत्सुखंतजजायतेयच्चजायतेतदुःखमेवेतिपूर्वार्थार्थः ततःसुखस्यजन्मादिविकारराहित्यात्आनंदात्माऽऽनं
दरूपोहस्यांकीदृशः सत्प्रकाशैकरूपवान्भावमयानोनिर्देशः सत्प्रकाशैकत्वेरूपवान् सत्प्रकाशैकत्वानिमग्नस्वरूपलक्षणानितद्रूपकैःसर्वमहावाक्यगतपदेरहमेवप्रतिपाद्यःस्यामिति संभावना
यांलिङ् लक्षणैकयात्तत्त्वपदार्थयोरैक्यं मयावाचकादर्शनात्संभाव्यतेययत्रानुपपत्तिकश्चेन्न्यतेसस्वाशयंप्रकाशयत्वितिभावः ३१३ नन्वनुपपत्त्यंतराभावेपित्वत्प्रतिपादकसदादिशब्दप्रवृत्तिनि
मित्तभेदएवतवस्वगतभेदमापादयिष्यतितथाचकथंतवततमत्वमितिचेन्न लोकेप्यनेकपदप्रतिपाद्यवस्तुनेभिदादर्शनेनतादृशनियमादर्शनादित्याह नहीतिद्वाभ्यां । नामांतरौभिन्नपदैःसमीरणात्
प्रतिपादनात् सत्तादीनांभेदधीर्विवेकिनांजायतेइत्यर्थः ३१४

अप्रहृष्टांताह पितृति १ दाहोक्तिकमाह तद्वदिति ३१५ घटालोकेयमिसमानसत्ताकेतरनिरूपितधर्मभेदोन्नामभेदमापादयति तदा क्रिमुनकल्पितेतरव्यावृत्तिरूपपवृत्तिनिमित्तभेदस्याशयेन सदादिशब्दानामसदादिन्यावृत्तिपरत्वं स्फुटयति असंवाहमित्यादिना । अहमसंभवाभिर्कित्वसद्विलक्षणः अस्मात् स्थस्वीपेपक्षमी इममर्थमादायसच्छदीमपि वस्तुते प्रवर्तते असद्विलक्षणं स्पष्टयति नहीति । स्वमुत्तरत्रापि ३१६ जडनाहमिति । अन्यबोधपरप्रकाश्यं । स्फुटमप्यत् ३१७ दुःखनाहमिति । योभावः प्रतिकूलोभवति यथाहिः सर्पः योवा अन्यशेषोऽन्यार्थापि धारुपादिः समुखपदेन कथ्यते किंतु सदुःखपदार्थे एव बह्विलक्षणबोधनाय ययिमुखशब्दः प्रवृत्तइत्यर्थः ३१८ इत्यन्यायमप्यत्राप्यतिदिशति एवमिति । अहमनात्माकस्यापि स्वरूपभिन्नो न भवामीति बोधनायात्मशब्दो मयि वर्तत इति दिशा बोध्यमित्यर्थः आदिपदेनेकाद्विकीर्त्यास्थूलानप्यन्वस्वादिशब्दप्रहः एतावांस्तु विशेषः सदादिशब्दाविधिमुखेन प्रथमबोधयित्वा पश्चाद्व्यावृत्तिबोधयति अत्रितीयादिशब्दास्तु साक्षाद्वाच्यं प्रतिपाद्याथार्त्तत्वरूपमिति वनुक्तिर्यति मद्रानि त्रिचारकालपसंहर्याणीति जिज्ञासा पूरण्यायात्मानं विनिश्चिद्विद्वान्नेत्यादि । तथा चेदंशं प्रमेयं यावद्विः पदे

पितापुत्रः पतिभ्राता यथैकस्मिन्नरे पृथक् ॥ शब्दास्तद्विशेषशब्दाः सदाद्यामयिकीर्तिताः ३१५ असन्नाहं भवाम्यस्मात्सच्छब्दो मयि वर्तते ॥ न हि वंध्यासुतस्येवरूपं मम कथंचन ३१६ जडनाहं भवाम्यस्मात्प्रकाशख्यामयि स्थिता ॥ घटादेरिव मे रूपं नान्यबोध्यं कथंचन ३१७ दुःखनाहं भवाम्यस्मात्सुखशब्दोऽपि विद्यते ॥ प्रतिकूलोऽन्यशेषोऽन्यानाहिः रूपादिः सकथ्यते ३१८ एवमात्मादिशब्दाश्च वर्तते मयि सर्वदा ॥ सच्चिदानंदरूपेस्मिन् सर्वभेदविवर्जिते ॥ ३१९ न प्रकाशः सुखादन्यः प्रतिकूलस्तथा भवेत् ॥ अन्यशेषोऽथवा यद्वत्सर्पोऽवाललनादिकम् ॥ अनुकूलतमत्वेन स्वात्मनो नोभयंहिसः ३२० नात्मा प्रकाशरूपात्स्यादन्योऽसौ सर्वबोधवित् ॥ तथा त्वेष्टवत्सस्यादनात्मात्मानतादृशः ३२१ सुखंचन प्रकाशेन व्यतिरिक्तं कथंचन ॥ न ह्यप्रकाशमानस्य सुखस्य सुखतेप्यते ३२२

निश्चीयते तावन्ति उपसंहर्याणीति भावः ३१९ एवं सदादिपदानां व्यावृत्तिपरत्वेनास्मिन् बोधप्रतिपाद्याथ युक्तितोपि सदादिशब्दार्थानां भेदो न संभवतीत्याह न प्रकाश इत्यादिना । प्रकाशस्य सुखादे दोन संभवति सुखादे देहि प्रतिकूलत्वं दुःखतत्साधनसर्पाद्विवत्स्यात् अथ बापदैः सुखसाधनत्वाभिमतललनादिवद्विशेषः स्यादित्यर्थः सप्रकाशस्तृभयं प्रतिकूलोऽन्यशेषोऽन्याना तत्र हेतुरनुकूलतमत्वेन तत्रानुकूलत्वं सत्त्वं नादेः प्रसिद्धं अनुकूलतमत्वं सुखत्वाभिमततातः कृत्वा वृत्तेः अनुकूलतमत्वं तु तत्प्रकाशस्यात्मस्वरूपभूतस्य भासमानानन्दस्य पुरुषार्थतया तदुपादकत्वस्य तो नोभयं प्रकाशे संभवतीति भावः ३२० ननु मास्तु सुखप्रकाशयोर्भेदस्तयोर्भिन्न्यात्मानुत्ततः पृथगस्त्विह त्राशेऽप्रतयेऽत्माभेदेऽनुमानं दर्शयित्वा विषये पूर्वपक्षं चित्तं दोषं प्रसंजयति आत्मेति । आत्मा प्रकाशरूपात्प्रकाशस्वरूपाद्विज्ञेनेति प्रतिज्ञा तत्र केवलव्यतिरेकिहेतुमर्त्यं विशेषणं सर्वेत्यादि । सर्वेषां बोधानां धीवृत्तिनां प्रकाशक इति तदर्थः यत्र प्रकाशभेदाभावाभावस्तत्र न सर्वबोधविरुद्धं यथा बुद्ध्यादित्युदाहरणं तदनुकूलं तर्कमाह तथा त्वेष्टवत्तादिना । तथा त्वेष्टवत्ताभिन्नत्वे सत्तात्मा प्रकाशप्रतिज्ञातात्मा सत्तात्मा प्राप्यतः आत्मा तु तादृशो न भवतीत्यर्थः ३२१ पूर्वमुक्ते प्रकाशस्य सुखादे भेदे युक्तं सुखस्य न

ननुप्रकाशमन्तादीपेनयत्स्येवभिन्नेनप्रकाशेनापि संभवतीत्याशङ्क्यं तथास्वीकारेदोषमाह स्वस्वातिरेकमिति ॥ स्वस्वातिरेकोभेदोपपत्तयाभुतेनप्रकाशेनसुखप्रकाशयं नभवेन्नसम्भवेत् तत्रव्यतिरेके
 दृष्टांतः अहिरज्ज्वादिवदिति । अहिः प्रातिभासिकत्वेनमसिद्धः रज्जुस्तुव्यावहारिकत्वेन तौआदयिषांप्रतिभासिकत्वंन्याय्यवहारिकाप्यवचेतथास्तदत् तेषांदृष्ट्यान्मं कल्पिकविक्रयदात्म्येनविष
 यतयाभानसंभवेपियेवैभूमातसुखमिति श्रुतेर्भूमरूपसुखस्यसर्वात्मकस्यकल्पितत्वंमसंभमतिशून्यवाद्भासेतिरधिष्ठानश्रमयोभ्याधेतिभवः तस्मात्सुखमेवावबोधनम् सुखप्रकाशपोरभेदएव
 त्वर्थः ३२३ एवंप्रकाशानंदयोरभेदेसिद्धेसाधितप्रकाशाभेदस्यात्मनःसुखप्रभेदःसिद्धस्तदभिज्ञाभिन्नस्यतदभिन्नत्वमिति न्यायादित्याह आत्मासुखप्रकाशमभ्यामिति । प्रकाशपदेदृष्टांतार्थे
 प्रकाशमभिन्नसुखाद्भेदेतुजडत्वात्घटवदनात्मत्वेत्यादित्याह सुखेत्यादि ॥ स्पष्टम् ३२४ सिद्धभिदानामात्मानंदप्रकाशनांसम्भवाध्यात्मिदंसाधयति आत्मानंदेति ॥ यदेवसर्वविष्टानंस्वात्मिन्
 कल्पितेपुंसंसाध्यासेनप्रकारतयाभासमानंस्तत्परेस्तत्त्वानवबोधात्सत्ताजातिरित्यभिमतंसएवसत्पदार्थमिति सूचनायसत्तापदंमयुक्तं विपक्षेदंमाह व्यतिरेकइति । सतोभिन्नमसदितिप्रसिद्धिरिति
 भावः ३२५ एवंसत्तायास्तेभ्योभेदेदुःखत्वानात्मत्वजडत्वानामापत्त्याघटादिसमत्वाप्रतिरिक्त्याह आनंदात्म्येति स्पष्टम् ३२६ अनात्मत्वेकोदोषहृततयाह अनात्मत्वइति । आत्माहिस्वरूपं

स्वातिरेकिप्रकाशेनप्रकाशयंनसुखंभवेत् ॥ अहिरज्ज्वादिवत्तस्मात्सुखमेवावबोधनम् ३२३ आत्मासुखप्रकाशमभ्यामिन्नोनैककथंचन ॥ सुखप्रकाशयो
 र्भेदेऽनात्मताघटवद्वेत् ३२४ आत्मानंदप्रकाशाश्चनसत्ताव्यतिरेकिणः ॥ व्यतिरेकेभवेत्तेषांविध्यास्तुतसमानता ३२५ आनंदात्मप्रकाशेभ्यःसत्तानव्यतिरे
 किणी ॥ व्यतिरेकेभवेदेषाघटवन्नात्मरूपिणी ३२६ अनात्मत्वेचसापिस्याद्वैध्यापुत्रसमावृत्ताव ॥ तस्मात्सच्चित्स्वरूपोहमानंदत्माप्सःपुमात्र ३२७ अनं
 तोदेशकालादिभेदगंधविवर्जितः ॥ उक्तेमायियतोविश्रमध्यस्तंनजिसर्पवत् ॥ सदसदेशकालादिशब्दप्रत्ययगोचरः ३२८ ततएवाहमात्मानंछष्टवानस्मिबो
 धतः ॥ अत्यंतंविस्तृततमंपदार्थदेहमागतः ३२९

तद्विन्नंस्वरूपबंधिष्कारस्तत्त्वापत्तिरितिभावः फलितमाह तस्मादिति । परःपुमान्तत्पदार्थः समानाधिकरण्येनवान्नायार्थानुभवःसूचितः ३२७ एवंत्रिविधपरिच्छेदराहित्यादनेतपदार्था
 भेदोपिसिद्धइत्याह अनंतइति । अतएवसर्वाधिष्ठानत्वंमेवासीदित्याह उक्तइति ॥ उक्तेउक्तरूपे तथाचसर्वशब्दानांसर्वज्ञानावांविषयप्रदातृत्वेनाहमेवोपजीव्यइत्यह सदसदिति । सदसच्छ
 व्दोकार्यकारणवाचको शेषस्पष्टम् ३२८ पूर्ववाक्यार्थमनुवदन्निदमदर्शमित्यंशंक्रमविषयस्यात्मनोदर्शनकर्मत्वमितिसौकांशिराकुर्वन्व्याचष्टे तत्त्वेति ॥ यतःसर्वेशब्दाः सर्वाणिचज्ञानानि
 मद्रोचरावरणनिवृत्त्यामदभिव्यक्तिसंपादनेनवामदेकरोचराणि जडेष्वारणकृत्याभावात्मादतिरेकेणतेपादुर्निरूप्यत्वाच्च ततएवउपपादित्वसंबंधाद्वेदांतत्वास्यासंजन्यवोपतोहृत्किरूपादविषय
 मपिआत्मानमहंछष्टवानतीस्मिन्कृतकृत्योहमहोइत्यर्थः अप्रास्मीतिपदमहंपदेनासेमादमिपतौयमानंमिथैकंसत्तिकृतकृत्यत्वेलापिकंसदाश्रय्येव्यंजयति आश्रय्येवोपपादकमात्मविशेषणंविस्तृतत
 ममिति । तततमंपरिपूर्णमित्यर्थः । अनादिकालादारभ्यपरिच्छिन्नमात्मानंमन्यमानस्यपरिपूर्णतामज्ञानात्किमप्रधिक्कमितिभावः । कृतकृत्यत्वोपपादकंविशेषणं यदर्थमित्यादि । यदर्थमितिसं
 कटेपवेशःकृतस्तद्व्यसिद्धमितःकिमन्यकृतकृत्यत्वमित्याशयः ३२९

तस्मादिदं दृष्ट्यादिदेवाहृत्येतं वाक्येन्याचेष्ट इदं पस्मादिनिचनुभिः । इदं पस्मसन्निकृष्टमित्युक्तेरिदं शब्दोऽपरोक्षवाचको दर्शनक्रियाविशेषणम् तथाचापदेव आत्मायस्मादात्मवोधतः आत्मसंबन्धिनो गुरुवेदांतवाक्यजन्यज्ञानादिप्रपरोक्षं यथाभवति तथास्वरूपं दृष्टवानने हेतुना इदं दर्शनक्रियासंन आनंदात्मापरः पुमान् भूत् 'ग्रहविद्वद्भवेभवति' इति श्रुतेः इदं पदपूर्वकदृष्टयातोऽप्युक्त्ये सतीदं द्रनाम निष्पत्तिर्वाध्या ३३० तस्य व्यवहारस्तु इदं पदेनैव कार्य इत्याह इदं द्रमिति । तमेतमिदं दंसंतसुराः देवावन्त्याद्यादेव भाविनामनुप्यावा इदं द्रमिति परोक्षनामकृत्याचिरेकथितवेनः नास्त्रः परोक्षत्वं रूपांतरकरणेन स्वरूपाच्छादनं हि यस्मादेते देवाः प्रत्यक्षमुक्तपरोक्षविपरीतानामग्रहं द्विपति दृश्यते हि महतामाचार्यादिपदेरभिधाने प्रसादः साक्षादेव दत्तादिपदाभिधानितुद्वेपइति एतेन पदादेवाः प्रत्यक्षं द्विपत्तिक्रियुततदापरमेष्ठरइतिसूचितम् नारायणादिनामग्रहेतुनेकप्रत्यक्षश्रुतिविहितेनाप्युपायः अर्थवादगतलिमस्य श्रुतितोदृक्त्वादिष्वप्येवम् ३३१ परोक्षप्रियाइति । ततो देवः परमेष्ठरस्येदं पदेन व्यवहारात्तेन स्वयमपि प्रत्यक्षाभिधानेन च वन्त्याद्यादेवाः पूज्याः परोक्षप्रियाः कथितान् भूविवेकिभिः व्याख्येय श्रुतिगतमिव पदं प्रसिद्धिद्योतकं हि पदं च व्याकुर्वन्नैह लोकि केऽपु सन्मार्गवतिलोक रूपे पुदेवे पुनि यमत्वेन परोक्षप्रियत्वेनानुगममाह देवव्रतमिति । नियमो व्रतमित्यमरः आये पुनृपुदेवव्रतमधुनापि दृश्यते इत्यन्वयः ३३२ उदाहरति पित्राचार्येति । स्पष्टम् ३३३ एवमेतरेष्वनुर्थ्याप्यसंनकाद्युपदंशविषया व्याख्याय पूर्वोक्ततात्पर्यपददर्शनपूर्वकमुत्तराध्यायमवतारयति इतिहासघटकरं वमात्रमेत्यादिभिर्विशिष्टातिशयोकेः । सनकादयोऽधिकारिणः प्रत्युच्युः भोऽ

इदं यस्मादयं देवो दृष्टवानात्मवोधतः ॥ हदं द्रनामातेनाभूदानं दात्मापरः पुमान् ३३० इदं द्रंसंतमेतं तमिदं द्रमिदं यच्चिरेगुः ॥ प्रत्यक्षं हि द्विपत्येते पूज्यनामग्रहं यतः ३३१ परोक्षप्रियास्ततस्तेन वन्त्याद्याः कथितान् भूभिः ॥ देवव्रतं सदायं पुदृश्यते त्वधुना नृपु ३३२ पित्राचार्यादिनामानि नवदंति नगः क्वचित् ॥ एवं नार्यो पिपत्यादेर्भाषंते नामनैव हि ॥ किंतु नामांतरेणैव व्यवहारं प्रकुर्वते ३३३ एवमात्माभवभ्योत्रकथितो ह्यधिकारिणः ॥ शब्दप्रत्ययबोधोयं नैवं रूपः स्वरूपतः ३३४ कोनामै न महात्मानमवाङ्मनसगोचरम् ॥ अविज्ञातं विज्ञानतां विज्ञातमविज्ञानताम् ॥ वदेद्वा शृणुयाद्वापि विनामाया मुदीरिताम् ३३५ आश्चर्योऽस्य भवेद्वक्ताय क्तिवाचामगोचरम् ॥ श्रोतापि च तथाश्चर्यः शृणोतीन्द्रियदूरगम् ३३६

प्रात्मज्ञानेऽधिकारिणः एवं तथापि शास्त्रसिद्धेनेत्यादि त्रिपंचाशतमल्लोकप्रतिज्ञातेनाधारोपापवादान्यायेनैतावता ग्रंथेन भवत्य आत्मा कथितः कीदृशः शब्दप्रत्ययाभ्यां वेदांतवाक्यतज्ज्यवृत्त्या त्मज्ञानाभ्यां विषयीकृतः अन्यथा शब्दार्थज्ञानतादात्म्याध्यासव्याप्यशब्दप्रवृत्त्यनुपपत्तेर्भवद्भिस्तु स आत्मा स्वरूपतएवं रूपो विषयरूपो न बोध्यः किंतु वेदांततात्पर्यज्ञानद्वारेणाऽविषयतयेवावसेयः श्रृंगग्राहिकान्यायेन नुतं कोपिनिदं ध्रुनाहंतीति भावः ३३४ ननु भवंतः शक्ताः साक्षादेव तंबोधयंति तिसंक्रामालक्ष्याहुः कोनामै नमिति । एनं पूर्वप्रतिपादितं महात्मानमद्वितीयमात्मानं उदीरिताम धारोपापवादात्मिकां मायां विनाकोवावदेकोत्वा शृणुयादित्यन्वयः तस्याविषयस्य विषयतयाऽभिधानेऽप्रमाणत्वापत्तिरित्याशयेन यतोवाचो निवर्तत इति तेत्तिरीयश्रुतं स्मारयति अवाङ्मनसगो चरमिति । केन वाक्यमत्रार्थे पठति अविज्ञातमित्यादि । विज्ञानतां तत्त्वविदामविज्ञातमिति मतं तस्याविषयत्वात् अविज्ञानतांबुत्थ्यायात्मा दर्शनां भ्रान्तानां मते तु तद्वा विज्ञातमिति प्रसिद्धम् । बुद्ध्यादेर्ज्ञानविषयत्वादिति तदर्थः शक्त्याऽभिधानंतु शक्तेः शक्पनिरूप्यत्वेन दत्तोत्तरमिति भावः ३३५ विषयबोधनसामग्र्याऽविषयतत्त्वस्वतात्पर्येण बोधनमेव दृक्करं तथापरमाश्चर्यमिति बुद्धय ध्वमिति सूचयितुं 'आश्चर्योऽस्य वक्ता कुशलोऽस्य लब्धाश्च यो ज्ञाता कुशलानुशिष्टः' इति कृत्ववाक्यमर्थतः पठति आश्चर्योऽस्येति द्वाभ्यां । वागविषयस्य वाचा बोधनादस्याद्वितीयात्मनोक्ताऽऽश्चर्यः अतीन्द्रियस्य श्रवणेन श्रुताप्रापतात्पर्यावधारणरूपेण विषयीकरणाच्छ्रोताश्रुतौ लब्धपदेनोक्तः आश्चर्य इत्यर्थः ३३६

लब्धेति । आत्मनो ज्ञानमेव प्रामिरिति सूचनाय ज्ञातोतिवक्तव्ये लब्धेति कुशलेनाचार्येणानुशासनादयमात्मनो लब्धसाक्षात्कृतसि आश्चर्यतमोऽप्याश्चर्यः वदनश्रवणयोराश्चर्यतायाः साक्षात्कारे
 यफलैरेव जायमानेन स्फुटीकरणेन अन्यथानिरर्थकवक्तृश्रोतृणां प्रायशो दृष्टेः काश्चर्यतेति भावः । लब्धुराश्चर्यतां स्पष्टपति मनस इत्यादि । मनसोऽगम्यस्य संस्कृतमनसा गोचरीकरणं चित्रमि
 त्यर्थः ३३७ तत इति । तत इतोऽस्माभिर्वक्तुमशक्यत्वादनया दिशा विषयाऽऽत्मतत्त्वसंगच्छतसं प्राप्तुम् अस्माभिस्तु दिक्प्रदर्शनमात्रं कृतं यथारामेश्वरप्रतिपिपासवेदक्षिणादिक्प्रदर्श्यतेतद्वदित्य
 र्थः । ननु कथं तद्विद्वदयमात्रमवश्यं तयो युक्तिज्ञा इति । यतो भवंतो युक्तिज्ञाः सति ततो मननेनासंभावना निराकृत्य जानीतेति भावः । अपूर्वे कथं युक्तिप्रसर इत्यत उक्तं वेदवादरता इति । यथा धर्मोऽपूर्वोऽपि
 मीमांसान्यायैरवधारितस्तथा यमपि निर्ययतामिति भावः तथा चोक्तं वाशिष्ठे “उपदेशकमो रामं व्यवस्थामात्रपालनम् । ज्ञप्तेस्तु कार्यं शुद्धाशिष्यप्रज्ञैव केवला” इति ३३८ मननादपि पुरस्ता
 द्देहाग्यदृढीकारे यत्नो विधेय इत्याहुः नचा विरक्तेरिति । योग्ययोग्येन संबद्धत इति न्यायाद विरक्तेः सविषये विषयो महेश्वरः कथं ज्ञेयः स्यादिति भावः अर्थस्तु स्फुटः ३३९ वेदाग्यमेव कथं ददयि
 तव्यमत आहुः विरक्तेरपीति । प्रीतिकारिणः सुखसाधनतया मतस्य वस्तुजातस्य सर्वस्ववस्तुनो यन्नितरां दोषावलोकनं स एव विरक्तेरुपायः सचनहि वैपयिक्तामेत्यादिनोक्तः ३४० इत्यादिश्ये

लब्धाश्चर्यतमो भूयः कुशलेनानुशासनात् ॥ आत्मनो मनसो गम्यंसाक्षात्तं कुरुते कथम् ३३७ ततो भवंतो युक्तिज्ञा विदवा दरतास्तथा ॥ बुद्ध्या स्वया विमृश्यै न संग
 च्छत दिशानया ३३८ नचाऽविरक्तैर्विज्ञातुं सुशक्यो सौ महेश्वरः ॥ तस्माद्विरक्तिर्भोधीराः संपादयतमाचिरम् ३३९ विरक्तेरपि चोपाय उक्तो दोषावलोकनम् ॥
 सर्वस्ववस्तुजातस्य नितगं प्रीतिकारिणः ३४० इत्यादिश्य महात्मानो लोकशोकापहारिणः ॥ तत्रांतर्दधिरे सर्वे पश्यतामधिकारिणाम् ३४१ गतेषु ते पुसर्वेषु सन
 कादिषु ते द्विजाः ॥ संहृष्टमनसः सर्वे इदमूचुः परस्परम् ३४२ अहो भाग्यमहो भाग्यमस्माकमधिकारिणाम् ॥ अभवन् गुरवो येषां सनकाद्यामुनीश्वराः ३४३ सर्व
 भूतसमाप्ते कामक्रोधविवर्जिताः ॥ अंतर्बहिश्चरानृणां यद्वदेष प्रभंजनः ३४४ परोपकारनिरताः स्वयं क्लेशसहिष्णवः ॥ मौनिनः परदोषेषु दोषलेशविवर्जिताः ॥
 ३४५ आत्मविज्ञानसंपन्नाः शरत्सागरसन्निभाः ॥ निश्चला विमलात्मानः पूर्णैर्दुसमवर्चसः ३४६ एते रस्माकमादिष्टमात्मज्ञानं महात्मभिः ॥ तत्सर्वं व्यर्थतां प्रापं
 वधिरेष्विव गीतकम् ३४७ आत्मबोधो न कोऽप्यत्र संजातो वचनात्परम् ॥ ज्ञानमात्रं समुत्पन्नं वाक्यार्थं ध्ययनेन यथा ३४८

ति । महात्मानः सनकाद्याः लोकानां शोकमपहर्तुं शीलं येषां ते तथा पश्यतामधिकारिणां अनादरेपट्टी तान् पश्यतः पुनः प्रष्टुमिच्छन्तोऽनादृत्येत्यर्थः ३४१ गतेष्विति । ते द्विजा अधिकारिणः
 संहृष्टमनसः दुर्लभगुरुलाभात् ३४२ एतादृशा गुरवो दुर्लभा अपिमिलिता यदेतान् यविनाऽस्माकं ज्ञानोत्पादेन सत्मावभूवुस्तदेतदेताग्यमेव तावत्संपादनीयमित्याशयेन गुरुमहिमानं वर्णयति अहो भाग्य
 मिति । स्पष्टम् ३४३ सर्वभूतसमा इति । विषमेष्वपि सर्वेषु भूतेषु समाः प्रभंजनो वायुः ३४४ परोपकारेति । परदोषेषु मौनिन इत्यन्वयः स्वयं च सर्वदोषविवर्जिताः ३४५ अप्रतिपत्ति
 विप्रतिपत्तिविप्रलिप्सादिपुरुषदोषविवर्जिता इत्येव इत्याहुः आत्मविज्ञानेति । शरत्सागर इत्येव इत्याहुः मोक्षमर्मपुत्रं दत्तं वा देशे दुःसात्त्विकतया शुक्लवर्णत्वेन निरूपिता इति सूचनाय विशेषणं
 पूर्णैर्दुसमवर्चस इति । वर्चः पदं कतिवाचकम् ३४६ एतेरिति । एतेरेतादृशैरस्माकं हिताय आदिष्टं पदं विद्वं विराजति श्रावितं गीतामेव व्यर्थतां प्राप्तमस्मद्दोषादिति शेषः ३४७ व्यर्थतायां
 हेतुफलपर्यंतं बोधाजननं दर्शयति । आत्मसाक्षात्कारः को भिन जातः परंतु एतेषां वचनाद्वाक्यार्थगोचरं परोक्षज्ञानमात्रं समुत्पन्नं तत्र दृष्टांतः अध्ययनेन यथावदुत्पन्नानामापाततः अर्थगोचरं ज्ञानं यथा
 जायते तद्वदित्यर्थः ३४८

मधुरसानुभवहंनुरपिगुह्योयथापितोद्रेकिणांतिकानुभवंजनयतितद्वत्प्रमाजनकेनाप्येतेषांवाक्येनास्मद्दोषात्संशयोऽनितइत्याहुः यथारइति । यथारोयामकर्तारःभोक्तारस्तत्फलस्येतिशेषः
एतादृशावयवके उक्ताद्वितीयोऽस्मत्प्रमातृतातुनसंभोग्यतइत्याहुः अनात्मरूपिणइति १ इतिइत्यकारकः आपतितःप्राप्तः ३४९ भ्रमतीहेति । इहतदुक्तेभ्रमतिनावितिप्रते असंभावनाम
भिनयति मुक्तात्मानःकथंवयमिति वयंकर्तृभोक्तरूपाः नन्वहंशब्दस्यलक्षणयाशुद्धंप्रतिषयध्वमित्यतआहुः नहीत्यादि । मुख्यार्थेऽनुपपत्तिरेवबाह्यप्रवणेचेतसिनावतरतीतिभावः । फ
लितमाह अतइति । अत्रप्रमेयेअप्रतिपत्तिरसंभावना ३५० अतएवतैःसर्वज्ञैर्वैराग्यरूपउपायउपदिष्टइत्याहुः विज्ञायेवमिति । महात्मानःसनकाद्याःएवंउक्तविद्यामसंभावनां
विज्ञायानुक्ताअपिअपृष्टापिज्ञानसिद्धयेउपायंविरक्तिमूचिरेइत्यव्ययः ३५१ विरक्तवपीति । पूर्वार्द्धेऽजिरइत्यनुपगः उत्तरार्धेतस्मादित्यादिः शेषंस्पष्टम् ३५२ इतिसंचित्येति । ए
तान्वक्ष्यमाणान्पंचमाध्यायेनश्रुत्यर्थीभ्यांप्रतिपादितान् तेषांविचारेयोग्यतमसूचनायविशेषणानिमहात्मानइत्यादीनि कृतात्मानःपरिष्कृतांतःकरणाः अग्निहोत्रिणइतिवक्ष्यमाणोपयोग्यपि
३५३ एवमेभिर्विशिष्टोक्तैःपंचमाध्यायसंगतिंप्रदर्शयथाविद्ययासंस्तरतोजीवस्योपाधितादात्म्येननानादृशप्रदर्शकंपंचमाध्यायंन्याकुर्वन् ' पुरुषेहवाअयमादितोगर्भः ' इत्यादिवाक्यंतावन्
व्याचष्टे सायमित्यादिचतुर्विंशत्श्लोकैः । अत्रायमितिपदेनसंसारउपाधितःपृथागात्मानमबुध्यमानःआहुतीनांसूक्ष्मावस्थारूपादृष्टसंपृक्तसूक्ष्मशरीरंणपरलोकागमनागमनशालिनाता

यथारश्वापिभोक्तारोवयवकेऽनात्मरूपिणः ॥ इतिसंशयएवायमस्मानापतितोमहान् ३४९ भ्रमतीहमनोस्माकंमुक्तात्मानःकथंवयम् ॥ नह्यहंशब्दोधाभ्यां
लक्षिताःस्मःकथंचन ॥ अतोत्रापतिपत्तिर्नोऽजायतेसुदृढाद्विज्ञाः ३५० विज्ञायेवंमाहात्मानोमतिमंतःसमूचिरे ॥ अनुक्ताअपिचोपायविरक्तिज्ञानसिद्धये
३५१ विरक्तावपिचोपायंदोषालोकंहिवस्तुनः ॥ विचारयतभोस्तस्मात्कोदोषोत्रशरीरके ३५२ इतिसंचित्येतेसर्वेएतान्दोषान्प्रपेदिरे ॥ मिलिताहिम
हात्मानःकृतात्मानोऽग्निहोत्रिणः ३५३ सायंप्रातर्हुतेह्येतेअग्निहोत्राहुतीउभे ॥ अप्रायेसूक्ष्मतांप्राप्तेअग्रेकाशमागते ३५४ आत्मनाव्यापिनास्माकंस
दासर्वत्रसंयुते ॥ असौस्वर्गायलोकायस्याहेत्यंत्याहुतिस्तथा ॥ अस्मानगृहीत्वानिर्यातियुपर्जन्यधरानरान् ३५५

दात्वाध्यासवान्जीवोविवक्षितइतिबोधयितुंपंचाग्निविद्यावाक्यप्रसिद्धौ ' तधानेइमेआहुतीउक्तामस्तस्तेअंतरिक्षमाविशतः ' इत्याद्यग्निहोत्रप्रकरणगतवाक्यप्रसिद्धांवाहुतिसंपृक्तस्यगतागतिंप्रकट
यतिचतुर्भिः सायंप्रातर्हुतेतेअग्निहोत्राहुतीउभे कीदृश्योतेआहुती अप्यायेजलप्रधानदुग्धादिपरिणामतयाजलप्रधाने होमानंतरंसूक्ष्मरूपेणाग्नेःसकाशादाकाशमागतेप्राप्ते ' तेअंतरिक्षमावि
शतः' इतिश्रुतेरित्यर्थः ३५४ आत्मनेति पुनःकीदृश्योतेउभेआहुती अस्माकंकर्मिणांप्रमातृणामात्मनाजीविनव्यापकेनसंबद्धे एकजीववादाभिप्रायेणआत्मनेत्येकवचनं आत्राहुतयोःसू
क्ष्मतयाकारणज्ञानतादात्म्येनजीवोपाधित्वंकार्याकारपरिणतयोस्तुप्रमात्रपाधित्वमितिबोधयम् एवमंतरिक्षगतेसायंप्रातराहुतीतथाअसौ ' स्वर्गायलोकायस्वाहा ' इतिमंत्रेणहुतांत्याअंत्येतेतश
रीरदाहकालेभवावृत्तीपाचाहुतिः एतास्तिन्नआहुतयःअस्मान्कर्मिणोगृहीत्वाक्रमेणपंचाग्नीनांमध्येप्रथमंयुलोकंसोमरूपंस्वर्लोकंमग्निं ततःसुकृतोपभोगानंतरंपर्जन्यंमेघंद्वितीयमग्निं ततोऽष्टिद्वाराध
रांपृथिवींतृतीयमग्निं ततोऽन्नद्वारानरंपुरुषंचतुर्थमग्निंप्रापुर्वतीत्यर्थः अत्राहुतीनांस्वातंत्र्याभिधानंकर्मप्राधान्यवादिकर्मिदृष्ट्यानुवादितेइमेआहुतीइत्यादिश्रुत्यनुसारेण वस्तुतस्तुकरणाभिमानि
देवानांतत्रतत्रनयनेस्वातंत्र्यबोधोऽप्यं पंचाग्निविद्यावाक्यादिति ३५५

तत्रस्वर्लोकाद्भूमिलोकेऽपि जन्मद्वारा ममनेऽप्यमवांतरो विशेषो बोध्य इत्याह जीव इति द्वाभ्याम् । कश्चि जीवः क्रमेण मोक्षतः सुकृतदुष्कृतकः स च प्रथमं सुकृती मोक्षतः सुकृतो भवेत्तु सुकृतस्यैव स्वर्गात्परिभ्रष्टो भवति पुनर्दुष्कृती मोक्षतः सुकृतो यमयातनाभोगानंतरं नरकात्परिभ्रष्टः स नूतनस्तदनंतरं रमणीयचरणारमणीयां पोषिमापद्यते । कपूयचरणाः कपूयां पोषिमापद्यते । इति श्रुत्युक्तमकारेणान्नकर्मानुसारतस्तत्कालमादुर्भूतकर्मानुसारतानानाविधानां जंतूनां योनीः प्राप्नोति अनिच्छया स्वात्तं यराहित्येनेत्यर्थः ३५६ केवलसुकृतभोगवतस्तु स्वर्गात्तरकयो निव्यवधानं विनैव भूलोकप्राप्तिरित्याह सुकृतीति । स एतलोकमायाति इत्यन्वयः कीदृशं लोकमनाय पूरितं अंशं च तदायं च तेन पूरितं ओषधिद्वारा भूत्वा आयुरूपेण भक्ष्यरूपेण भक्षयंतीति भावः यद्वा अन्नस्याद्याः कारणीभूना ओषधयस्ताभिः पूरितं अन्तायेति पात्रे अन्तारश्च आयमन्नं च तैः पूरितमित्यर्थः ३५७ एतावता श्रुतिगता यमिति पदार्थव्याख्याय पुरुषगर्भताप्रतिपादनोपयोगिनं पुरुषशरीरं तस्य प्रवेशमाह उभाभ्यामिति । उभाभ्यां पुण्यपापाभ्यां मानुषशरीरप्राप्तिनिमित्ताभ्यां प्रयुक्तः तथा अन्नेन सह मूर्छितः । मूर्छा मोहसमुच्चययोरिति धातोः कर्तरि क्तः । अन्नेन सहोषधिभ्यां वाद्धिं प्राप्तः एकलौली भावं गत इति यावत् यद्वा मूर्छितः मृदः स न अन्नेन सहरेतः स चोरेत सः स च कस्य पुरुषस्य देहैतः स विशति अवशः परतंत्रः ३५८ तत्र दृष्टांतमाह रज्जुवद्ध इति । स्पष्टम् ३५९ दृष्टांतं तत्रमाह राजशृङ्गेरिति । दोषी कृ

जीवः स्वर्गात्परिभ्रष्टः सुकृती दुष्कृती पुनः ॥ नरकाच्च ततो भूयो निजकर्मानुसारतः ॥ नानाविधानां जंतूनां योनीः प्राप्नोत्यनिच्छया ३५६ सुकृती सुकृतं सर्वस्वर्गे लोकेऽनुभूयसः ॥ वृष्ट्या सहैतमायातिलोकमनाय पूरितम् ३५७ उभाभ्यां पुण्यपापाभ्यामन्नेन सह मूर्छितः ॥ देहेरेतः सितोतः स प्रविशत्यवशः पुनः ३५८ रज्जुवद्धो घटो यद्वत्कूपे प्रविशति क्षणात् ॥ कर्मवद्धस्तथा जंतुः पितुर्देहं समाविशेत् ३५९ राजभृत्यैर्यथा दोषी शृंगखलावद्गगात्रकः ॥ कारागृहं प्रवेशयेत् हतसर्वस्वबांधवः ३६० एवं जंतुः स्वकर्माख्यं शृंगखलाभिः सुयंत्रितः ॥ नीयते पितृगात्रं तदेकाकीत्यक्तबांधवः ३६१ अंधकूप इवाभाति पितुर्देहः शरीरिणः ॥ सर्पोपमैः कृमिगणैर्निवीतोऽतिभयंकरैः ३६२ जाठरो जातवेदाश्च पितुस्तं जठरं गतम् ॥ संतापयति कारास्थं धनार्थं किं करायथा ३६३ संशोषयति तं प्राणः पितुर्जठरं भृशम् ॥ व्याधितंदुर्बलं यद्वन्महावातो महागिरौ ३६४ क्षुत्पिपासा तिसं पत्रं पितरं स्त्रीसमं स्वकम् ॥ अन्नगर्भार्थिनं त्वास्य यो निच्छिद्रेण गच्छति ३६५ कालः पुमान् पिता चास्य पिता माता तथा भवेत् ॥ संयोगस्त्वनयोर्ग्राम्यधर्मो गर्भस्य कारणम् ३६६

तापराधः ३६० दार्ष्टान्तिकमाह एवं जंतुरिति । नीयते ईश्वरप्रयुक्तैः करणाभिमानिदेवैरिति शेषः ३६१ प्रवेष्टव्यपितृशरीरमेवालोचने भयहेतुतया दुःखदमित्याह अंधकूपसाम्येपि वन्दिक्वाशु कृतोपद्रवात्ततो विशेषोपीत्याह जाठर इति द्वाभ्यां । तं जंतुं कारास्थं बंधनागारगतं किं करः राजपुरुषाः ३६३ संशोषयतीति । महागिरौ हिमालये अत्र तस्य जंतो मूर्छितत्वेपि वैराग्यापतधावर्णनमुचितमेव ' अतो वै खलु दुर्निष्पत्तयः ' इति श्रुत्यनुसारात् अतः अन्नभावदुःखेन निष्पत्तिं तु निष्कमि तुं शक्यमितिलुप्तकारकश्रुत्यर्थः ३६४ अथ गर्भतांसाधम्यं णोपपादयति क्षतिपिपासैति । स्त्रीसमं स्वकं स्वीयं पितरं आस्य यो निच्छिद्रेण अलोमकत्वेन यो निःसमानमुखच्छिद्रेण गच्छति प्रविशति ' समुखाच यो निःस्तं भायां चाग्रिमसृजतस्मादेतदुभयमलोमकमंतरतोऽलोमकाद्विपोनिः ' इति श्रुतिरलोमकत्वेन साम्येभूत् । कामजार्जितमत्यागर्भाधिग्याचस्त्रियासां योपपादयति पितुर्विशेषणद्वयं क्षुत्प्रेतजपानकामनारूपत्वात् जीवप्रविष्टा जस्य च गर्भं त्रिदिव्यमाणः चादिति ३६५ ननु फितुः स्त्रीसमत्वे गर्भाधायकः पुमान् तस्यापारश्वक्त्यप्येतत्त्याह काल इति । ' कालः कलयतामहम् ' इति स्मृतेः काल ईश्वरो मायापोषाधिः सर्वस्रष्टा पुमान् पिता चास्य जीवस्य भवेत् तथा एवं सति पित्रा लोकि को माता भवेत् अनयोः कालपित्रोः संयोगः संबंधः गर्भकारणत्वेन ग्राम्यधर्मसमो बोध्य इति ३६६

एवंसाधर्म्यान्नेरेभतामुपपायदुःखलाभेनापिसाम्यदर्शयितुं प्रतिजानीते जननीजठरइति । तावदेव न्यूनमित्यर्थः तत्राष्टममासादौ चेतनालाभेजन्मांतरस्मृत्यादिनादुःखभयस्त्वमश्रुदंनचर्वणादिनाधातुप्रवेशेन चतुष्टयस्त्वमितिसाम्यमेवेति भावः ३६७ एतदेव स्पष्टीकरोति मुखमेव इत्यादिना । एषो ज्ञतादात्म्यशाली जंतुः पुरः प्रथमं मुखं प्राप्य दंतैर्भिन्नानि आत्मसंवेदीनि ग्राशानि यस्य स तथाभूतः मुखसंवेदिदुर्गं येनाचृतमाकांतं ग्राणं यस्य एवंभूतश्च सन् कथंचित्खेदेन गलविषरंगच्छेदित्यर्थः ३६८ कंठाविवरे क्लेशस्फुटयति कंठइति । स्वल्पमागं कंठेजंतुरतिदुःस्विन्नकृमिवच्छेदेनैः पच्यः तत्र हेतुतया विशेषणानि योज्यानि श्लेष्माविलः कफकृपासः ३६९ दृष्टांतमाह गरुडस्येति । स्पष्टम् ३७० एवं कंठांतगतकफस्थानरूपकफाश्रयप्राप्तिदुःखमभिधापयततोयस्तनपित्ताशयप्राप्तिदुःखं दर्शयति कंठात्कथंचिदिति । योनियंत्रोपमात् योनियंत्रसमानादित्यर्थः एतेन पत्नीगर्भे पसवकालेदुःखमनुभूयते तदत्र प्रवेशकाल इति सूचितम् ततो निमुक्तः पितेह दिदेशे स्थिते पतति कीदृशे पिते विष्टारसाकारे विष्टाद्रवसमानाकारे ३७१ वदुःखे दृष्टांतमाह यथा तैलइति । उत्पाद्यद्यज्जृत्पटूरीकृत्येतियावत् पतितयो गं प्राप्नोति ३७२ पित्तादिति । प्रागेन उदरा

जननीजठरेयावहुःखंसोनुभविष्यति ॥ तावेदयसमाप्नोतिजंतुर्जठरगःपितुः ३६७ मुखमेपपुरःप्राप्यदंतैर्भिन्नात्मगात्रकः ॥ मुखगंधावृतघ्राणःकथंचित्कं
ठमावजेत् ३६८ कंठेऽश्लेष्माविलःस्वल्पमार्गेव्याकुलितेंद्रियः ॥ रुमिवच्चेष्टतेजंतुःशक्तिहीनोतिदुःखितः ३६९ गरुडस्यमुखेमात्स्योयद्रच्चलतिसर्वतः ॥
आत्मनोमुक्तिमिच्छन्सन्नेवंकंठेजनःसदा ३७० कंठात्कथंचिन्निर्मुक्तोयोनियंत्रोपमात्पुमान् ॥ पित्तेविष्टारसाकरिहृदिदेशेपतत्यसौ ३७१ यथातैलेसुमंतमे
त्वचमुत्पाद्यनिःक्षिपेत् ॥ श्लेष्माशयादयंपित्तमेवंपततिदुःखितः ३७२ पित्तात्प्राणाग्रिसंतप्तादितश्चेतश्चधावतः ॥ मर्कटादिवदुःखानिप्राप्नोत्येपजनोहृदि
३७३ अधःकाचित्काचिच्चोर्ध्वकाचित्तिर्यक्काचित्पुनः ॥ पित्तएवैतिगतिमांस्तप्ततैलेयथाजलम् ३७४ एवंपित्ताशयेस्थित्वापुनरगयातिमारुतम् ॥ पुगीत
दुर्गमध्यस्थंनभिपर्वतनिर्गतम् ३७५ वास्याभिरिवसर्वांगैश्चित्रैर्विह्वलितेंद्रियः ॥ वाताशयेनिपततिदृणंयद्वत्प्रभञ्जने ३७६ तस्मिन्नाग्रिसमस्पर्शेवायौरुक्षे
तिदुःसहे ॥ स्थित्वाकालात्प्रयात्येषजाठरंजातवेदसम् ३७७ तत्रपाकोस्यभवतिप्रियतेनचतेनसः ॥ त्रिधाभूतेततस्तस्मिन्नन्नेमध्यमभागतः ३७८

प्रिनाचसंतप्तात्प्राणाद्यभिघतेनमर्कटवद्वावतश्चापि ताद्धेतोः तैपाप्येति वा हृदिदेशेऽप्यजनोदुःखान्निप्राप्नोतीति ३७३ अथ इति । एतिभ्रमति ३७४ एवमिति । मानुतंवाता
अयं पुरितदंश्रंतदात्मकदुर्गमध्यगतं नामीति नाभिरूपात्पर्वतान्निर्गतं पर्वतेभ्योऽदिगुहामुखैर्वायुनिर्गच्छतीतिप्रसिद्धम् ३७५ वास्याभिरिति । तत्रान्नस्पृश्याकायवायुनाशोषणपूर्वकं विक्री
र्णभावः क्रियते सोऽत्रकाष्ठतल्लसनाधनवास्याकरणकच्छेदनेनोत्प्रेक्षितः यद्यप्याशयाज्जवावायुर्वेदउक्तास्तथाप्यत्रयएवदर्शिताउपयोगादिति ३७६ वायुनान्नविकिरणफलं तद्वराप्रिमांश्चि
दर्शयति तस्मिन्निति । अप्रिसमस्पर्शजाठराप्रिसन्निधानादितिशेषः कालात्कृच्छिकाठमनुभूय ३७७ तत्रेति पाकौरूपांतरापात्तिः तेनपाकेन ततःपाकात् तस्मिन्नन्नेत्रिवाभूतेउत्तममध्य
मायमभार्वगतेसतितश्रोत्तमभागेमनोरूपेणपरिणतेऽधमभागेपुरीषतांश्रगतेसतितमध्यमभागेऽधमभागरूपेणअसौजीवस्त्वगादिरूपातांश्रच्छतीत्युत्तरणाम्बयः
अत्रान्नमशिशंत्रेयाविभज्यते ।
इत्याद्यालंदांश्रयपृष्ठगताश्चतिरनुसंधेया ३७८

त्वगसृष्टिर्मांसमेदोऽस्थिमज्जारूपानिगच्छति ॥ पूर्वपूर्वततः प्राप्य परं परमतो व्रजेत् ॥ पूर्वमन्नसोभूत्वा समानानुग्रहात्पुमान् ३७९ एकैकास्मिन् यदत्रास्यदुःखंतदुः
सहंभृशम् ॥ किमुषड्धातुदुःखानिदुःसहानि नृणामिह ३८० केशाग्रशतभागेभ्यः सूक्ष्मानाड्यः सहस्रशः ॥ अयमन्नसोभूत्वा ताभिर्वावतिवै त्वचम् ॥ शरीर
व्यापिर्नासर्वकेशलोमावृतावहिः ३८१ आसां प्रवेशे गमने निर्गमे च त्वचस्तथा ॥ प्राप्ता भवति यदुःखंतं नृमोह एतितः ३८२ त्वचोरुधिरमायातिलाक्षारस
समं हि सः ॥ दर्शने यस्य मोहोऽयं भीरूणां भिहृदश्यते ३८३ ततो मांसं सुनिविडं शाल्मली सुमनः समम् ॥ मूर्च्छितश्च कचिद्भीतः कचिद्बिह्वलितेक्षणः ३८४ ततो मे
दोति धवलं चूर्णकूटसमं पुनः ॥ मांसास्त्रिपतितो वन्निह प्राणाभ्यां घृतवद्भजेत् ३८५ ततः शरीरशालायाः स्थूणाभूतान्यनेकधा ॥ अस्थीनियतिगर्भस्थो मृद्यथा
दारुसंचयम् ३८६ अस्थ्यामंतस्ततस्तेषां मज्जानं साररूपिणीम् ॥ प्रपातिकाष्ठं यद्वज्रीरं मंतः शनैः शनैः ३८७ एवं स्थिते थकालेन कामवन्तिः पितुर्यदा ॥ ह्यादेया
तित दामज्जासारं मुंचति सर्वतः ३८८ आमस्तकं तथा पादमंगं दद्याद्वि सर्वतः ॥ मज्जारसो विनिर्यातिदुःसहो जनकेन सः ३८९ दशमे मासि यद्वत्स्याद्वर्भिण्यादुः
सहस्तथा ॥ गर्भेषु प्रथमतो जनकेनापिदुःसहः ३९० आर्द्रोऽवनस्पतिर्यद्वत्सहतेन हि कोटरे ॥ वन्ति तथास्य जनकः सहतेन कथंचन ३९१

प्राणोऽयुर्वेदे रुधिरादिमध्येऽप्यग्निस्थितिप्रतिपादनेन वन्ति शलज्जहेतुत्वमविरुद्धम् तत्पुमानजलादो दर्शनात् घृतवत् घृतं यथा चूर्णं प्रविशति तद्वत् ३८५ पंचमधातुप्रवेशं दर्शयति ततः शरीरेति । तदनेतरं
शरीरात्मकगृहस्य स्थूणाभिनिभान्यनेकधा प्रत्यधिकशतत्रयसंख्यया स्मृतो गणितान्यस्थीनि गुंभर्भस्थोजंतुर्याति कथं यथानृत्काष्ठसमूहमिति ३८६ षड्धातुप्राप्तिमाह अस्थ्यामिति । तेषामस्थ्यामंतः
स्थितां साररूपिणीं सारं रेतोरूपचरमयानुरूपवंतं कर्तुं शीलं यस्यास्तां तथा मज्जानं जनैः शनैर्याति किमिव काष्ठलज्जलवत् ३८७ एवं जीवस्वपुंश्चरिरे गर्भतोपपादकं प्रवेशमभिधाय तत्र तस्य रेतोरूपे
ण गर्भवत् स्थितिप्रतिपादकं यदेतदेतद्वत्पादिविभर्तृत्वं तं व्याचष्टे एवं स्थिते इत्यादिसप्ताऽधिकं चाशङ्किः । एवमुक्तविधयामज्जासाररूपेण जीवे स्थिते सति कालेन निमिचेन कामवन्तिः तापकत्वेन
द्रावकत्वेन च वन्ति सप्तः कामः हृदि मनसि याति प्रादुर्भवति । मज्जाकर्त्री ३८८ सर्वत इति विवृणोति आमस्तकमिति । अभिविधावाङ् आपादमिति चेष्टः तस्य सन्निहितप्रसवकगर्भवन्नानेषु द्रव
कारितां प्रपंचयितुं प्रतिजानीते दुःसह इति ३८९ तत्र दृष्टांतमाह दशमे इति ३९० दृष्टांतं तत्राह आर्द्रो इति । आर्द्रो दावणा ईरसः कोटरी वृक्षांतं शिथिलं वद्धिमिति पूर्वार्थान्वयि ३९१

तृतीयं निदर्शने दर्शयति यथाभिचारेति । अभिचारो नाम शत्रुणा कृतमदृष्टद्वारा तत्तु शत्रुबाधकं कर्म तेन दुष्टस्य प्रकृतिविपरिणामगतस्य दाष्टीति के मनःपदेन न दापनं चरमभ्यानुग्राहः ३९२ नारीगर्भं स्वचालकः प्रसूतिहेतुर्वायुः अत्र तृकामो वायुसख इत्येवांतरविशेषेपि मातुरंतरस्थित्वं न्यामो ह कर्त्तव्यं च समानमित्याह मज्जारस इति । मज्जाशब्ददृष्टान्तोपि । मज्जोक्ता मज्जया सहति द्विरूपकोशात् निर्ममोद्वारः पाररसः पाररसः ३९३ तस्य न्यामो ह कर्त्तव्यं न्यामो ह कार्यविपर्ययप्रदर्शनेन स्पष्टयति श्लेष्मण इति । दृष्टान्ते मधुरताकारेण परिणाम्यज्ञानस्य कफोद्रेकः श्लोभकः प्रकृते तु कामकृतो रेत उद्रेक इति । सुखमिति पदमभेदाध्यवसानेन तत्साधने प्रयुक्तम् ३९४ विपर्ययमेव प्रपञ्चेन दर्शयति सुखमित्यादिसन्निभः । दुर्गन्धेन नारीरेणादृष्टं हर्षविरोधि ग्लानिजननाहं आल्लादकं च वल्लक्षणं चंद्रसाधर्म्यान् दर्शयति यावत् एवमुत्तरत्रापि विशेषणभावो बोध्यः ३९५ कटाक्षा इति । नरकग्रामस्य नरकसमुद्गस्य जनकतया संबंधिनो मार्गाणां विपत्तिप्रवाणाः स्मृतौ दुर्गतिहेतुतया प्रसिद्धाः एते पितृसमाः हर्षहेतुपृथ्व्य समत्वं नाहंतीति भावः ३९६ नासिकेति । पयोवत् दुग्धवत् ३९७ केशा इति । तमो धकारस्तद्वत्स्यामस्य यानेन शक्तिप्रमोषार्हाः आप्यायनं तुभिः । मांसग्रंथी इति अमृतेन सुपुरितो द्रव्यव्ययः निर्भातः भाति इत्यर्थः ३९८ उदरमिति । मांसलं प्रचुरमांसं तद्विपरीतं निर्भातं शुनां सूकराणां चोदरसमानं सदा यदा यदा दोषो दपस्तदा तदेत्यर्थः ३९९ स्फिजाविति । कटिमांसं पिंडा मर्कसिफिजाया

यथाभिचारदुष्टस्य मनोनिश्चलं भवेत् ॥ एवं कामाग्नितापेन न भवेत् निश्चलं मनः ३९२ मज्जारसो रेत इति कामाग्निर्निर्गतः सदा ॥ स्थितिं न कुरुते कापि देहपा रसो यथा ३९३ श्लेष्मणस्तु स मुद्रेकाद्यथामधुरतां व्रजेत् ॥ निर्वादिः कामजोद्रेकात्रारी देहस्तथा सुखम् ३९४ सुखं दुर्गन्धनीराद्यं चंद्रवद्भातिकामिनः ॥ अक्षिणीमलसंपूर्णे पद्मपत्रोपमेयथा ३९५ कटाक्षामनेत्राणां नरकग्राममार्गणाः ॥ पुष्पाणीव प्रमत्तस्य कामिनो भाति सर्वदा ३९६ नासिका श्लेष्मणो मार्गः पयोवद्भातिका मिनः ॥ अधरः पायुसदृशो मधुरो भातिकामिनः ३९७ केशास्तमः समास्यानेत्राप्यायनकारिणः ॥ मांसग्रंथीस्तनौ तद्वद्भेदमकुंभौ सुपुरितौ ॥ अमृतेनैव निर्भातः कामिनो निजदोषतः ३९८ उदरं मांसलं चास्या निर्मासमथवा पुनः ॥ श्वसूकरोदराकारं विष्मूत्राद्यालयः परम् ॥ भातिकामग्रहार्तस्य मदानंदस्य काण्डम् ३९९ स्फिजौ पायुनदीतीरभूतो विष्ठानुलेपिते ॥ पीवरे जघनं रम्यं निर्भात इति कामिनः ४०० भगंदरसमायो निर्मूत्रगंधविदूषिता ॥ कामिनः स्वर्गसदृशी प्रातिभाति विमोहतः ४०१ एवमूर्वादिकौ पादावस्थिस्थूणौ च मांसलौ ॥ स्वर्णरंभासमौ भातः कामिनो निजदोषतः ४०२ पुरुषस्य यथा कामात्रारी भात्यमृतोपमा ॥ नार्या अपितथा कामात्पुमानमृततां व्रजेत् ४०३ एवं कामाग्निजे पिते कामिनः कुपिते सति ॥ वेति धर्मं न चाधर्मं रात्रिवा वासरं तथा ४०४

युरुपनयास्तीरसमाने पीवरे चंद्रगंधजघनमित्याकारेण भासेते इत्यर्थः स्फिक् शुद्धः स्त्रीलिङ्गः ४०० भगंदरेति स्फुटम् ४०१ एवमूर्वादिकाविति । ऊरुआदी ऊर्ध्वदेशतया घट्टो योऽस्त्रो तथा पादशब्देनात्र ऊरुमभूतिर्न स्वाग्रपर्यंतोऽपरकायो विवक्षितः ४०२ न केवलं कामोर्वायुसखतया पुंगुर्भेचालकत्वेन पुंगुं त्रिविविधवि कारहेतुः किंतु पुंगुर्भेगाधारी करिष्यमाणायाः त्रियोपीत्याह पुरुषस्येति । अमृततां अमृतवत्प्रियताम् ४०३ कामो दोषः आत्सर्गिककार्यप्रतिबंधकत्वात् विपरीतकार्यारंभकत्वाच्च यत्र यत्रैतद्वैद्यतत्तत्र दपोषत्वं यथापि ते शंखेति मभानमतिबंधके यथावा दग्धे व्रजी केदली जनके इत्यनुमानमभिव्यक्त्यर्थं मुखदौ चंद्रादिभ्रमजनकत्वप्रदर्शनेनां स्पष्टो रूपपादितत्वादाय हेतुं स्पष्टी कुर्वन् सर्वप्रमा करणशक्तिप्रतिबंधं प्रदर्शयन्नाह एवं कामाग्निज इति । एवमुक्तविषया विपरीतज्ञानजननेन कामाग्निजेततः प्रादुर्भूतेषु तेषु तव दुष्मादादिहेतुं पुंगुं कुपिते विरुद्धकार्यमारभमाणे सति योग्यकार्यप्रतिबंधोपि दृश्यत इति शेषः यतः प्रमाणैर्धर्मादिज्ञाने जनने विपितदानजन्यतया ह वेत्तीत्यादि ४०४

आत्मानमिति : पूर्वार्द्धे पूर्वार्धव्यपि । सुहृत्पत्युपकारानपेक्षः मित्रस्नेहवान् स्पष्टदोषेष्वपि नार्थव्यवेपुदोषादर्शनाय भुरादिज्ञानेन्द्रियशक्तिप्रतिबन्धदर्शयति पश्यन्नपीत्यादिना ४०१ जिघ्रन्ति
वेति । दुर्गन्धिजिघ्रन्ति प्राणरोगिवन्नजिघ्रन्तीत्यर्थः । रसयन्नपिरसनयान्यामिषमाणोपिरसनं विना यथाक्लिष्टवतितद्वृत्त्येतद्विशेषः । स्पृशन्नपित्वग्दोषीवभवति कर्मिन्द्रियवैकल्यं स्पष्टयति
वक्तीत्यादिना पण्डितोपिजडोयथावक्तुंथावक्तोति ४०६ आदत्तेति । कुण्ठितस्तरोमीतद्वत्संकुचितद्वस्तइति यावत् शेषं स्पष्टम् ४०७ उदरस्येति । पायुन्यापारप्रतिबन्धोत्रद्विधा उ
दरस्याध्यानेमलविसर्गाकांक्षाजनकेत्यपिनीरोगोप्ययंकामीनविसर्जयेदित्येकः । द्वितीयस्तु अथवेत्यादिनेक्तः मुञ्चन्नपिप्रलोत्सर्गं कुर्वन्नपि तत्फलशरीरमलदर्शनेत्यवेराग्याभावान्मुञ्चतीवेति
४०८ बलेश्वर्यप्रभुत्वानांप्रतिबन्धदर्शयति सप्राणइति । सप्राणोबलवानपि नष्टबलोभवति भूतिरेश्वर्यसंपदिति यावत् तद्दानपिदरिद्रइवेति । प्रभुश्चेत्यादिस्पष्टम् । उदाहरणमपि रसिद्धं ४०९
अंतःकरणचतुष्टयव्यापारप्रतिबन्धं स्फुटयति बुद्धिमानपीति ४१० फलितमाह एवमिति । शोच्यतमांशोचितुं पश्चात्तापगोचरीकर्तुं योग्या अतएवसद्भिः सुधीभिर्विगर्हिताम् ४११ नन्वेवं

आत्मानं च परं चैव सुहृन्मित्रादिकं तथा ॥ पश्यन्नप्यंधवत्सस्यात् शृण्वन्सबधिरोपमः ४०५ जिघ्रन्निवप्राणदोषीरसयन्नरसनां विना ॥ त्वग्दोषीव स्पृशन्नचित्पं
डितोपिजडोयथा ४०६ आदत्ते कुण्वत्सर्वपाणिमानपिकामभृत् ॥ पादयोरप्यवैकल्ये पंगुवद्याति सर्वतः ४०७ उदरस्याप्यथाध्याने पायुनानविसर्जयेत् ॥
नीरोगोप्यथवाक्पापिमुञ्चन्नपि नमुञ्चति ४०८ सप्राणोपिमृतप्राणोदरिद्रइव भूतिमान् ॥ प्रभुश्चभृत्यवद्भातिकामग्रहसमावृतः ४०९ बुद्धिमानपिदुर्बुद्धिः स
मनानिर्मनाइव ॥ निरहंकारवद्भातिसाहंकारस्वरूपवान् ॥ अचित्तइवचित्तेस्मिन्स्थितेकामीप्रजायते ४१० एवंशोच्यतमामेतामवस्थां साद्विगर्हिताम् ॥ प्र
यातिगर्भघृकामीकामज्वरवशोनरः ४११ सतदाललनानि त्रैः पिबत्यविरतं सदा ॥ कर्गाभ्यामपितामेव शृणोत्येकाग्रमानसः ४१२ जिघ्रत्येतामयंकामीप्राणे
नाकुलितेन्द्रियः ॥ आस्वादयत्यमुष्याः सरसं रसनयामुहुः ४१३ स्पृशत्येनां सर्वगात्रैः स्पर्शनेनादृतो हि सः ॥ वक्तुंचैतां सुखकर्त्रीवचनेन सकामभृत् ४१४ आ
दत्ते च तथैवैनाहंस्ताभ्यामादृतो मुहुः ॥ गच्छत्येनामयंकामीपद्मचंदिवगुरुपमाम् ४१५ प्रवर्तते त्वयंकामी विसर्जयितुमप्यमूमम् ॥ पायुनां किं त्वशक्यत्वात् कर्मणो
स्मान्निवर्तते ४१६ मनसापिस्मरत्येवललनां निजदैववत् ॥ धियापिप्रमिणोत्येनामात्मानमिवयोगभृत् ४१७ चित्तयत्येवललनां कामीविष्णुमहर्निशम् ॥ यो
गारुरुक्षुर्यद्वत्सविशुद्धधिषणोनरः ४१८ आत्मानमपितामेवमनुतेकामदीपनात् ॥ यतो नयाभर्त्सितोपितामेव बहुमन्यते ४१९

कामेन हतरप्रसवैन्द्रियव्यापारप्रतिबन्धः किमर्थं क्रियते इति चेच्छृणु महामोहो हि प्रत्यगात्मानं मोहनिमडे बंध्वास्वयं राज्ञं चिकीर्षति तेन च विवंधकाद्विभ्यताकामः प्रधानमंत्रित्वेऽभिपिक्तः स च प्रभुं महामो
हमाश्रासयन्नवेदं निवेदयति श्रीमद्भिः कुतश्चस्यते यत्र विवेकाशासपुरूपो मया बीभत्सेपि नारी देहे सहैन्द्रियैः सकलैः प्रवणः क्रियते इति पत्रप्रतिज्ञातंतत्परिपूरणायेति एतदभिप्रायेण कामिनः सर्वेन्द्रियव्या
पारं कामिनीसंज्ञके संयाते दर्शयति सतदेत्याद्यष्टभिः । पिबतिपेपदुग्धादिव वक्षुर्द्वारांतः प्रवेशयतीवेत्यर्थः तां शृणोति तच्छब्दस्यापि संयातांतर्भावविवक्षणादिति भावः । एवमुत्तरत्रापि बोध्यम् ४१२
जिघ्रतीति । स्पृष्टम् ४१३ स्पृशत्येनामिति । आदृतः आदिकर्मणि कर्त्तरिक्तः आदरं कुर्वन्नित्यर्थः । एवंज्ञानेन्द्रियतत्परत्वं प्रदर्शयं कर्मिन्द्रियाणां दर्शयति वक्तीत्यादिना ४१४ आदत्तेति । स्फुटम्
४१५ पायुन्यापारमिवृत्तितस्याशक्यत्वादर्शयति उपहासाय प्रवर्त्तते इति । वायुनेति पूर्वार्धार्थव्यपि अस्मात्पायुसंबन्धिनः ४१६ अंतःकरणचतुष्टयव्यापारदर्शयति मनसोति । प्रमिणोति नि
श्चिनोति ४१७ चित्तयतीति । योगारुरुक्षुर्विशुद्धधिषणश्चरोगद्विगुं चित्तयतितथाएवकामीललनांचित्तयतीत्यन्यथः ४१८ आत्मानमिति मनुते अभिमन्यते तत्र हेतुः यतइत्यादि ४१९

आ. पु.
॥ २७ ॥

नन्वेवंभावकोदापइतिचेत्तन्नेनुश्रुतिस्मृत्यभिधुक्तप्रसिद्धादोषालोकिज्ञानेवतावदवधारयेत्याशयेननरस्यसतःकोडाभृगुत्वलाभइत्यादीत्रारोपारतंयप्रयुक्तान्दोषान्दर्शयितुंनृपयुक्तात्रारोदोषास्फुटयति साप्येनमित्यादिषोडशभिः । सानारीनर्तयतिस्वाभिमायानुसारेणचालयति एतेननार्यानस्त्रीस्वातंयमर्हतीत्यादिनिषेधोल्हयित्वरूपोदोषःसूचितः ४२० तमेवदोषंस्फुटयन्नवस्थितस्वभावतांदर्शयति क्वचिदितिप्रिभिः । उपचारकैः स्वार्थकैः सेवामकारैरित्यर्थः कर्णवाणैःकर्णवत्प्रत्यह्मुखशूकयुक्तबाणसमैःसुदुःसहेत्यतंसोदृमशक्यैरितिज्ञेयः ४२१ देहेति । पादत्रयेणैकंवाक्यं कापिएनंकामुकंस्वत्वंचोभवासिनजानेत्वामितारयेदितिचतुर्थपादार्थः ४२२ कुरुतेइति । स्फुटम् ४२३ पुरुषांतरेतिचतुर्भिःसाहस्ररूपंदोषंप्रपंचयति । कापिसुमंस्वकीयंपतिनिपातयेत्पातयेदिति ४२४ एवमिति । पत्यादिभिः पतिप्रभृतिप्रयोज्यकर्तृभिः स्वानिष्ठान्स्वस्यद्वेषविषयान् साध्वीतथात्वेनप्रसिद्धापि तथाचासतीनांकिमुवाचपमितिभावः ४२५ तान्वेति । तान्स्वानिष्ठान् अन्यैःपरपुरुषैः वाशब्देनासतीत्वंचोत्पद्यते स्नेहंआगतार्हपदता स्नेहस्येपद्भावंस्फुटयति क्वचिदित्यादिना ४२६ साधूनपीति । विडंबयतिमित्र्याभिशापेनोप

साप्येनंकामुकंस्वस्यक्रीडाभृगुसमंनरम् ॥ नर्तयत्यनिशंदीनेनरोयद्वद्विमर्कटम् ४२० क्वचिदेनंमानयतिविविधैरुपचारकैः ॥ भर्त्सयत्यपिकुत्रापिकर्णवाणैःसुदुःसहैः ४२१ देहप्राणेभ्यएतेभ्योनाथत्वमधिकोमम ॥ इतिक्वापिवदत्येनंक्वाप्येनंकस्त्वमीरयेत् २२ कुरुतेवचनंक्वापिकापिनैवकरोतिमा ॥ याचतेद्रविणंक्वापि स्वयंक्वापिप्रयच्छति ४२३ पुरुषांतरसंसक्ताकापिसुसंनिपातयेत् ॥ पतिस्वकीयंकुत्रापिवंचयेद्वचनादिना ४२४ एवंपत्यादिभिश्चान्यान्स्वानिष्ठान्पुरुषानपि ॥ घातयत्यात्मनोनारीसाध्वीत्वायतनेष्विह ४२५ तान्वान्यैर्हिबलोपेतैर्घातयेत्स्नेहमागता ॥ क्वचित्परस्यसंकेंतंरुत्वान्यस्मैप्रदर्शयेत् ४२६ साधूनपिक्वचित्रारी विडंबयतिसंसदि ॥ पितरंभ्रातरंपुत्रंब्राह्मणंवावहुश्रुतम् ॥ अप्यल्पेहिस्वकार्येसावधूहंतिनसंशयः ४२७ संगेवध्वाभवेदुःखमिहजन्मानिनिश्चितम् ॥ मृतस्यनरकस्तद्वत्कोस्याःसंगंसमाचरेत् ४२८ आसक्तावाविरक्तावावधूहंतिनसंशयः ॥ आसक्तायदिसास्वस्यतदान्यस्त्रीगमादिना ॥ कुपिताविषदानादिप्रयोगेननिपातयेत् ४२९ यदान्यस्यतदास्वस्यमात्रादिद्वारतो नरम् ॥ निपातयतिसानारीलोकद्वयभयंकरी ४३० विरक्ताहियदास्वस्यसैनंकामज्वगतुर्म ॥ एकांतैविविधैर्वाक्यैर्भर्त्सयित्वानचावजेत् ४३१ कार्यारंभसमुत्पाद्यवजेद्वापुरुषांतरम् ॥ एनंकामातुरंत्यक्काशयनेस्वैरचारिणी ४३२ जानीयाद्यदिचेद्वर्तावलम्विशिसाहितम् ॥ हंतिस्वयमशक्ताचेदन्यैर्घातयत्यपि ४३३

हासयोग्यान्करोतीत्यर्थः पितरमित्यादिस्फुटम् ४२७ तस्याःसंगद्वारालोकद्वयदुःखहेतुतैवमहाह्वोपइत्याह संगतिसंगेआसक्ततारूपेसति निश्चितंप्रसिद्धं नरकःप्रसिद्धःस्त्रीभावनाप्राप्तिरूपश्च ४२८ राजप्रभृतयोविरक्ताएवप्रति डाकिनीतुअनुरक्तेव नारीतूभयथेतिमहाह्वोपइत्याह आसक्तेति । तत्रायंस्फुटयति आसक्तायदोति । यदिसानारीआसक्तास्वस्यस्वकीयाभवतितदान्यस्त्रीगमादिनाकुपितासतीविषादिनामारयेदिति ४२९ यदान्यस्येति । यदान्यस्यपरकीयाआसक्तास्यादित्यनुपगंः तदासास्वकीयसंबंधिद्वारेणहंतीति प्रसिद्धमेतत् न्यभिचारिणीमातृप्रभृतयोपतंतेपरपुरुषंहंतुमिति ४३० अथस्वकीयापरकीयाभेदेनविरक्तायाविविधदुःखहेतुतांस्फुटयंतत्रायायाश्चरितमाह विरक्ताहीतिप्रिभिः । सास्वकत्वेसतिविरक्ता ४३१ कार्यारंभमिति । स मुःपायदर्शयित्वा ४३२ जानीयादिति । जानीयात्परपुरुषगमनमितिज्ञेयः सातंस्वयंहंति अशक्ताचेदन्यैर्घातयतीत्यन्वयः ४३३

विरक्तपरकीयाचारितमाह परस्यविति । स्फुटम् ४३४ दृष्टदोषानुपसंहरति एवमिति । स्फुटम् ४३५ अनवस्थितस्वभावत्वादिभिर्दोषैः कामुकं प्रतिदुःखहेतुताननार्या एव किंतु कामुकीं प्रतिनरस्या पीत्याह यद्वदिति । एतादृशदोषशालिन्या नार्या अपिदुःखहेतुत्वेन नारीत्वमेतावदोषशालित्वं वा प्रयोजकमकामितायास्तथादुःखहेतुताऽदर्शनात् तादृशनारीत्वरहितपुरुषस्यापि सकामनारीं प्रतिदुःख दत्त्वदर्शनाच्च तस्मादनन्यथा सिद्धान्वयन्यतिरेकशालित्वात्तद्वेतोरितिन्यायाश्च काम एवदुःखहेतुरिति भावः ४३६ उक्तव्याप्तिदर्शनेन संभावितार्थानि श्रुतियुक्तयभियुक्तवाक्यानि स्मारयति तत इति । तथाच श्रुतिः ' काममय एवार्थपुरुषः ' इत्याद्या स्मृतिरपि ' काम एष क्रोध एषः ' इत्याद्या ' काम किंकरतां प्राप्य जनो नो कस्य किंकरः । एकं कामं परित्यज्य जनो सौ कस्य किंकरः ' इत्यभियुक्तवच नंच । फलितमाह एवमिति ४३७ ननु कथं कामोद्देश्य इत्याशंक्यतन्मूलनिर्कृतनेनेति वक्तुं तन्मूलपरंपरांत विवृत्युपायंचाह संकल्पादिति । संकल्पोरमणीयत्वाध्यासः गुणबोधोरमणीयत्वप्रयोजकगुणा ध्यासः दोषाणामुक्तलक्षणानाम् ४३८ दोषावलोकस्य गुणबोधविरोधिर्वंदेयत्यागपूर्वकं वस्तु याथात्म्यदर्शनेन गुणबोधमूलमोहविघटकतया दर्शयति दोषाणामिति । दोषाणामवलोकनेन मोहो विनश्य तीत्यन्वयः मोहस्यावरणशक्तिमाह जगदाध्यकृदिति विक्षेपशक्तिर्दर्शयति अतस्त्वइत्यादि । अतस्मिंस्तद्धर्महीने च तत्तद्धर्मध्यासहेतुरित्यर्थः पुनः कीदृशो मोहः तृष्णायाः विस्तृतकामस्य विटपिनो

परस्य तु विरक्ताचेत्सद्यो मरणकारणम् ॥ एकातिमांयाचितवानियुक्तामारयेन्नरम् ४३४ एवं नारीपुदोषा हि संति स्वासु परासु च ॥ अनंता ह्यनुभूयंते कामिभिस्ते ह्य हर्निशम् ४३५ यद्वन्नारीदुःखकरी कामिनः पुरुषस्य हि ॥ नार्या अपि च कामिन्याः पुमान्दुःखकरस्तथा ४३६ ततो दुःखकरः कामो न नारी न रोपि च ॥ एवं वि ज्ञायमतिमान् कामं शत्रुमिदं त्यजेत् ४३७ संकल्पाज्जायते कामः संकल्पो गुणबोधनात् ॥ गुणबोधस्य नाशः स्याद्दोषाणामवलोकनात् ४३८ दोषाणामवलोकनेन मोहो यं जगदाध्यकृत् ॥ अतस्त्वेतत्त्वधीहेतुस्तृष्णावीजं विनश्यति ४३९ तस्मिन्नष्टे स्वयं कामो निर्भूल इव पादपः ॥ विनश्यति क्षणादस्मिन्नष्टे क्रोधोऽपि नश्यति ॥ ४४० इच्छा विघाते सत्ये प्रक्रोधो द्वेषाभिधो नृणाम् ॥ जायते निच्छतः केन क्रोध उपपद्यते पुनः ४४१ विवेकवाहिनादग्धे कामक्रोधे समूलके ॥ संसारे भगवानेष आनं दात्मा प्रसीदति ४४२ कामजानामिते मूलं संकल्पात्किल जायसे ॥ संकल्पे तु मया त्यक्ते कथं त्वं मयि जायसे ४४३ इति विज्ञानश्च न्योयंगर्भी कामग्रहाकुलः ॥ प्राचाग्राव्णाहिने वा त्रदष्टो वेति न किंचन ४४४

बीजसमानः एतेन कामतरो गुणबोधोऽङ्कुरः संकल्पो मूलमज्ञात आत्मा च विवर्तोपादानं क्षेत्रमिति सूचितम् ४३९ ततः किमत आह । तस्मिन् मोहेन एकैकामः स्वयं पृथग्निवृत्तिसाधनयत्नानपेक्षो नश्यति अङ्कुर द्वारा मूलप्रयोजकबीजाभावे पादप इवेति रामात्मककाम निवृत्तौ द्वे निवृत्तिः सहैव भवति नारीयकत्वादित्याह अस्मिन्नित्यादि ४४० क्रोधनाशस्य कामनाऽनियतत्वे उपपत्तिर्दर्शयति इच्छा विघात इ ति । इच्छा काम एव केनचिद्विघाते प्रतिरोधे कृते सति क्रोधो जायते क्रोधरूपेण परिणमत इत्यर्थः अनिच्छत इच्छाम कुर्वतः ४४१ नन्वेवं कामे जिते किं भवतीत्यत आह विवेकेति । कामेति समाहारद्वंद्वः सं सारे इहैव शरीरे एव भगवानात्मा महावाक्यार्थः प्रसीदति प्रादुर्भवति इति एतमर्थं श्रुतिरपि दर्शयति ' यदा सर्वे प्रमुच्यंते कामा ये स्य हृदि श्रिताः । अथ मर्त्याऽमृतो भवत्यत्र ब्रह्मसम श्रुते ' इति ४४२ अय मेव कामहानोपाय इत्यत्र स्मृतिवाक्यं पठति कामेति । उक्तोर्थः ४४३ इति विज्ञानेति । इति शब्देन पूर्वोक्ता कामस्यानर्थमूलता तत्र विवृत्युपायश्च परामृश्यते अयं पूर्वोक्तो गर्भीरितो मय गर्भयुतः विज्ञान शून्यत्वे हेतुः कामग्रहेति । विज्ञानाभावं हेतुं तरेणाप्याह प्राचेति । बृहदारण्यकेऽष्टमाध्याये चतुर्थब्राह्मणे वाजपेयहृदि प्राश्न्य धर्मो विदितः तत्र च नारीरहस्यां गेसोमाभिपवणफलकभावनपुरुषरहस्यां गेचोप लभावनोक्ता तदभिप्रायेण प्राचेति विशेषणं तथाच प्राचाग्राव्णासोमाभिपवोपलहृष्टिविषये मेहनेन अहिनेव सर्पसमानेन दृष्टो दंश फलं व्यामोहनीतः सन् किंचन न वेति न जानातीत्यर्थः ४४४

तद्यदेत्यादिप्रथममित्येतन्वाचष्टेहामभेतिचतुर्दशभिः । उपस्थाहेरितिकर्तरिपृष्ठी उपस्थाहिनाभसणात्तदंगनादित्यर्थः मोक्तुं त्यक्तुं ४४५ आत्मन इति । आत्मनः शरीरस्य सारमत्तत्वात्मानं रेतोरूपं सर्वगिभ्यः पृथग्भूतं यदा वोढुं न शक्नोति भवति तदानारीयो नोक्षिपेदिति ४४६ प्राचोग्राव्णो विनिर्गत्येति । अस्थनिपेक्तुः आत्मस्वरूपकं स्वल्पार्थकः स्वल्पं स्वरूपं नेजोरेतोवध्वाः निपाः पोनिमायातीत्यन्वयः ४४७ तस्य निर्गमं स्त्रीगर्भं निर्गमवन्मातुः सुखत्वाभिमतहेतुतया दृष्टांताभ्यामाह यथेति द्वाभ्यां । स्पष्टम् ४४८ ग्रहाविष्ट इति । ग्रहः पिशाचादिः ४४९ वस्तुन स्तुरेतो निर्गमे महती हानिरिति दर्शयति । अजीर्णमपि पक्वमशनं भुक्तां प्राणां तथा भवति तथाऽऽपदं कृत्वा निर्गच्छति तथारेतो निर्गच्छति अजीर्णां जरेतसो निर्गच्छतोः साधर्म्यमाह बलेत्यादि ४५० दृष्टांतान्तरमाह अतीसार इति । स्फुटम् ४५१ रेतो निर्गमे हानिं स्फुटयंतं दृष्टव्यं तिरैकरूपग्रहचर्यफलं दर्शयति अस्येति । पुंसामिति कर्तरि पृष्ठी अस्थरेतसः अवस्थाननो निरोधान् मम मघातुरूपरेतसो ज्ञाः संज्ञाष्टमी दशा भवति ओजो नमपीतवर्णो हृत्तं जीवनिवासभूतं वासिष्ठादो मसिद्धम् । तत्फलमाह यथेत्यादि ४५२ फलांतराण्याह अस्येति । अस्थरेतसः सम्यक्त्वा

कामग्रहसमावेशादुपस्थाहेश्वभक्षणात् ॥ रेतो गर्भेण खिन्नः स न गर्भं तं मोकुमिच्छति ४४५ आत्मनः सारमात्मानं सर्वगिभ्यः पृथक्कृतम् ॥ वोढुं शक्नोयदा नायं नारीयो नैतदाक्षिपेत् ४४६ प्राचोग्राव्णो विनिर्गत्य तेजो स्यात्स्वरूपकम् ॥ निपेक्तुर्यो निमायाति वध्वास्तद्ग्राम्यघर्मतः ४४७ यथा भारातुरो जंतुस्त्यक्ते भारे सुखी भवेत् ॥ गर्भसंत्यागयोगर्भात्तद्वत्सुखमवाप्नुयात् ४४८ ग्रहाविष्टो यथा जंतुर्ग्रहनिर्गमतः सुखम् ॥ अवाप्नोति तथा गर्भरेतसो निर्गमात्सुखम् ४४९ अजीर्णमशनं यद्वत्कृत्वा प्राणां तमापदम् ॥ निर्गच्छति तथारेतो बलक्षयकरं नृणाम् ४५० अतीसारो यथानृणां सर्वतेजोपहारकः ॥ रेतसो निर्गमस्तद्वद्वलवीर्यापहारकः ४५१ अस्यावस्थानतः पुंसामो जो नापाष्टमी दशा ॥ भवत्ययं यथा जंतुस्ततेजस्वी स न हि जीवति ४५२ अस्य संस्थापने नृणां ब्रह्मैक्यकारिणी ॥ मृत्युश्च न भवेत् स्त्रीघ्नं वलं चेह न नश्यति ४५३ परलोके ब्रह्मलोकं अधस्ताद्ब्रह्मचारिणाम् ॥ कीर्तिश्च विपुललोकद्वयं ते पां भवेत्सदा ४५४ अस्य बंधनतो योगाः खेचरत्वं दंति हि ॥ ऐश्वर्यं चाष्टानृणामणिमादिकमेवाहि ४५५ यथेष्टुदंडो निःसारः पीडितस्तद्वदेवाहि ॥ पुमान् भवति निःसारो वधूवाहुनिपीडनात् ४५६ आत्मनश्चोद्धतं तेजस्वस्यामेष निषिचति ॥ आयुर्वलकरं मूढो मोहितो मायया स्वया ४५७ एवमस्य निषिक्तस्यरेतसो यो निमंडले ॥ तृगर्भनिर्गमाख्यं तत्प्रथमं जन्म गच्छति ४५८

पनेजराभावो मृत्युपरिभवो बलौकर्वश्रफलानिवोध्यानि ४५३ य एतं ब्रह्मचर्यं ज्ञानुविदिति पां वैषम्यलोकः इति श्रुतिमनुरूपमाह परलोक इति । परलोके ब्रह्मचारिणां ब्रह्मलोके भवति आधस्तात्मानुपेलोके विपुलकीर्तिश्च भवति तेन ते पां ब्रह्मचारिणां लोकद्वयं सिद्धं भवेदिति ४५४ अस्येति । अस्थरेतसो बंधनतो विरोधविशेषात् नृणां मध्ये योगाः अर्श आर्यश्च योगविदः खेचरत्वमाकाशमनसमत्वं प्राप्नुवति तथाऽऽणिमाद्यैश्वर्यं जन्तीति ४५५ एवं व्यतिरेकद्वारा सुचितारेतो विसर्गे हानिं साक्षादप्याह यथेष्टुदण्ड इति । यथर्षाद्विदुः सुदंडो निःसारो भवति तद्वत्पुमान् वधूवाहुनिपीडना निःसारो भवतीत्यन्वयः ४५६ कथमित्यत आह आत्मन इति आत्मनः उद्धतं प्रगल्भं उद्धृतमिति पठि अंगदं मां निःसृतं आयुर्वलकरमपि तेज एव मूढो विपरोतदर्शितस्यां वध्वां निषिचति तस्य जति यतः स्वाश्रितमाश्रया मोहित आवृत्त इति ४५७ स्वमिति ॥ रेतसः तत्संक्षिप्तं जीवस्य ब्रह्मण्यजन्मद्वयापेक्षया प्रथमं जन्म बोध्यमिति ४५८

गर्भदुःखोत्कर्षसंभावयति विधेति । विष्टामूत्रगृहेजनन्युदरेवासात्पदुःखंनदिदं दुःसहमिति तृतीयेनान्वयः तस्यदुष्टगृहसाम्योपपादकानिविशेषणानिदं प्रयाम्गभ्यांचांचितंलिप्तंअंतरंमध्यंयस्यत स्मिन् नानावर्णकफादिधातुमयेश्चित्रैरादये मांसमपीभित्तिःकुड्यंयस्यतस्मिन् अतएवसुदुःसहे ४७२ कृमीति । उदरकृमयएवसर्पास्तेपांशेतराकीर्णं व्याधयएववृश्चिकास्तेःप्रूरिते मातृप्राण महावायुनाविनिःसारितानिचालितानिवंधनानिनाडीरज्जवोयस्यतस्मिन् तृणांगारतुल्येइतिपावत् ४७३ अंतरिति । अंतर्वन्हिर्जाठरोयस्यातएवार्धदग्धेभुत्कालेउदरदाहात् संकीर्णःसंकुचितः स्वस्पगर्भस्यावकाशोयत्रतस्मिन् कीदृशदुःखं विवेकिनांश्रवणमननशालिनांप्रसिद्धंनिश्चयगोचरः विशेषतस्तुयोग्यनुभवगम्येतदित्याह स्मर्यतेइति । जातीःपूर्वजन्मानिस्मरंतीनिजातिस्म रायोगिनस्तेरिति ४७२ अस्माभिस्तुवर्णयितुमशक्यानिगर्भदुःखानीत्याह गर्भेति । दिङ्मात्रमुपलक्षणमात्रम् ४७५ गर्भोपनिषदिति । स्फुटम् ४७६ तत्रप्राधान्येनकानिबिहःखसाधनान्य नुवदति अत्रेति । अत्रगर्भे अज्ञानंसुखं पूर्वप्रथमं अष्टोमासानितियावत् कीदृगज्ञानं सर्वाणिदुःखानिकरोयस्यहस्तामलकवत्स्पष्टदुःखं मूर्छादिदुःखावधिः । क्षदिति । स्वस्यमातृश्रुत्पपासा भ्यांजातःसंतापः अनीश्वरत्वमसामर्थ्यम् ४७७ अनेकेति । भवोजन्म नवममासेस्मृत्याहिएवंवदति ' आहाराविविधाभुक्ताःपीताश्रविविधाःस्तनाः । मातरोविविधादृष्टाःपितरःनुहदस्तथा ।

विष्टामूत्रगृहेवासात्पूयाऽसृक्चार्चितांतरे ॥ कफपित्तादिचित्राद्वेमांसभित्तौसुदुःसहे ४७२ कृमिसर्पशताकीर्णेव्याधिवृश्चिकपूरिते ॥ मातृप्राणमहावातविनिः सारितबंधने ४७३ अंतर्वन्हावर्धदग्धेसंकीर्णस्वावकाशके ॥ सुदुःसहमिदं दुःखंप्रसिद्धंहिविवेकिनाम् ॥ स्मर्यतेपिचकैश्चिद्विनैर्जातिस्मरैरिह ४७४ गर्भदुः खान्यनंतानिनशक्यानिकथंचन ॥ वक्तुंजन्मशतेनापिदिङ्मात्रमुदितंतव ४७५ गर्भोपनिषदाप्येवदिङ्मात्रंतस्यकथ्यते ॥ साकल्येनचकोनामवक्तुमीष्टकथं चन ४७६ अत्राज्ञानंभवेत्पूर्वसर्वदुःखकरंतृणाम् ॥ क्षुत्पिपासोत्थसंतापोनीश्वरत्वंचदेहके ४७७ अनेकभवदुःखानांस्मृतिश्चातीवदुःसहा ॥ जनन्याअपिसं वाधःसर्वपापकरोहिसः ४७८ एवंनानाविधैर्दुःखैःपरिभूतंप्रभंजनः ॥ कलिलादिक्रमेणैवसंपन्नावयवंनरम् ४७९ त्यक्तगर्भासनंकालेजरायुपटवर्जितम् ॥ इत श्वेतश्चथायंतंमंडूकसदृशंशिशुम् ४८० पाणिभ्यामपिपादाभ्यांगात्रस्यचलनेनच ॥ जननीजठरस्यांतर्भेदायेवसमुत्थितम् ४८१ कुक्षौकदाचिद्वावंतंकदाचि दृढयेपिच ॥ जनन्यायोनिंयंत्रेपिर्मर्कटोपममर्भकम् ४८२

यदिपौन्याःप्रमुच्येततत्प्रपद्येमहेश्वरम् ' इति । जनन्याइति संवाधःपीडावक्ष्यमाणा ४७८ अथजननीदुःखंजननकालेजायमानजंतुदुःखं चस्पृष्टयितुंसोम्रएवेत्यादिवाक्यगतजन्मपदार्थमाह एवमित्यादिसप्तभिः । एवंनानाविधैर्दुःखैःपरिभूतमेनंप्रभंजनेबहिर्द्वारंनयतीतिपष्टेनान्वयः । कलिलादीति । ' एकरात्रेणकलिलंसमरात्रेणबुद्धदमर्धमासेनपिंडंमासेनकाठिण्यंमासद्वयेनशिरस्तृती यमासेनपादप्रदेशश्चतुर्थेनांगुलीजठरकटिप्रदेशःपंचमेनपृष्ठवंशः षष्ठेनमुखनासिकासिस्थ्रोत्राणि सप्तमेनजीवसंयोगोअष्टमेनसर्वांगपरिपूर्तिर्नवमेनज्ञानपूर्णतयापूर्वजातिस्मृतिः' इतिगर्भोपनिषद्कृष्ण कोरेणसंपन्नाःपरिपूर्णावयववायस्यतमिति ४७९ त्यक्तेति । त्यक्तगर्भासनंकुंडलीकृतपृष्ठग्रीवत्वेसतिसंकुचितपाणिपादत्वेचसतिकुस्त्रिंस्तशिरस्कृत्वरूपंयेनसतथातम् कालेप्रसृतिसन्निधि कालेजरायुरूपेणपटवर्जितंत्यक्तमिति ४८० पाणिभ्यामिति । भेदायेतिभाववचनाश्चेतितुमर्थेयत् तथाचपाण्यादिभिर्जननीजठरभेदायजननीजठरंभेतुमिवांतःसमुत्थितमुद्यतमित्यर्थः ४८१ कुक्षाविति । पुनःकीदृशं जननीकुक्षिहृदयोनिंयंत्रेपुअनियतभ्रमणंकपिसप्तमर्भकंस्वल्पशरीरम् ४८२

स्वशरीरहति । पुनः कीदृशं स्वशरीरे स्वशरीरमध्ये विनिःक्षिप्य कृतमधोदेशमस्तकं येन सतथात् विनिःक्षेपकर्मतापिमस्तकस्यैव जननीमित्यादिस्फुटम् ४८३ विक्रोशंतमिति । सपेणप्रस्तमंडूकव
 दृशं विक्रोशंतम् द्वाराद्वहिर्बहिर्द्वारं नयतेर्द्विकर्मकत्वम् ४८४ ककचेति । ककचः काष्ठविदारणसाधनम् स्फुटम् ४८५ जननीसंवायं स्पष्टयति व्रणइत्यादिदशभिः । प्रकुपितेपरिपाकाति
 शयंगतेव्रणसकीटकीटव्याप्तेसतिपाहशोभ्यंथाभवति ततइत्यादिस्फुटम् ४८६ गर्भधारणदुःखेदृष्टांतमाह यद्वादिति । जठरस्यांतव्रणे सर्पेस्थितेसतियद्दुःखमित्यन्वयः ४८७ व्यतिरेकेणापित
 दाह प्रतीति । पूयपूरिततयादुर्गंधिप्रणस्पविभेदेनविदारणेनततःसर्पादिःकीटस्यनिर्गमेयत्सुखं दुःखाभावोभवतितज्जारीणांगर्भमोक्षेपीति ४८८ दृष्टांतंतरमाह मलेति ४८९ तदेवव्यतिरेकेणाह
 सुखमिति । तयोर्मलमूत्रयोः ४९० अभूतोपमयागर्भप्रतिबंधदुःखं संभावयति विंशतीति द्वाभ्याम् । श्वसन्श्वासयुतः परिणाहोविशालता ४९१ धारणं प्रतिबंधः तस्यतादृशकृमः ४९२ जनन्याः प्रस

स्वशरीरे विनिःक्षिप्य कृतमधोदेशमस्तकम् ॥ जननीं बहुधा क्लेशैः क्लेशयंतं जुगुप्सितम् ४८३ विक्रोशंतं च सपेणप्रस्तमंडूकवदृशम् ॥ बहिर्द्वारं नयत्येनं भुजगोमूष
 कं यथा ४८४ ककचाग्रहस्त्रेभ्यः कर्कशाद्योनियंत्रकात् ॥ स्वल्पच्छिद्राद्विनिष्क्रम्य भूमौ पतति कीटवत् ४८५ व्रणे भृशं प्रकुपिते सकीट्यादृशव्यथा ॥ ततोधि
 कतमास्त्रीणां योनियंत्रे गतेर्भके ४८६ यद्दंतःस्थिते सर्पे जठरस्य व्रणे भवेत् ॥ दुःखं तद्बद्धभिर्णिनांगर्भधारणतो भवेत् ४८७ पूतिव्रणविभेदेन सर्पादेर्निर्गमे हियत् ॥
 सुखं भवति नारीणांगर्भमोक्षेपितत्सुखम् ४८८ मलमूत्रनिरोधेन दुःखं यावत्तृणां भवेत् ॥ ततोधिकतमं दुःखं स्त्रीणांगर्भस्य धारणे ४८९ सुखं यथा विसर्गस्यात्तयोश्चि
 रनिरुद्धयोः ॥ गर्भिण्यागर्भमोक्षेपितथातज्जायते सुखम् ४९० विंशत्यंगुलमात्रश्चेद्दीर्घः सास्थिः कृमिः श्वसन् ॥ वितस्तिमात्रो विस्तारात्तावांश्च परिणाहतः ९१
 अस्माकं जठरे यावत्स्यावस्थानतो भवेत् ॥ दुःखं तावद्भवेत् स्त्रीणांगर्भधारणतः सदा ४९२ विनिर्गमे पायुमार्गाद्यावदस्माकमापतेत् ॥ दुःखं तस्य भवेत्तावद्गर्भिण्या
 गर्भमोक्षणात् ४९३ षोडशांगुलकच्छिद्राद्दुर्लुक्कचाद्यथा ॥ निर्गमेनो भवेद्दुःखं तथा जंतोश्च गर्भतः ४९४ एवमेतदनौपम्यं दुःखं जंतोः प्रजायते ॥ समाटक
 स्य गर्भांतस्तद्वन्निःसरणेपि च ४९५ एवमेषा विनिष्क्रांतो लोक संततिहेतुतः ॥ गर्भात्स्वदर्शनेनैव पितुरानंददो भवेत् ४९६ तं कुमारं पिता जातमंकेवास्वस्य वा भु
 वि ॥ संस्थाप्य जातकर्मादिकुरुते तदृष्टमानसः ४९७ यदिदं सत्क्रियाजातं कुरुते स्वकुमारके ॥ तत्सर्वं स्वस्य जनकः कुरुते नात्र संशयः ४९८

वदुःखमभिनयति विनिर्गमेहति । तस्यतादृक्कृमेरस्माकंपुरुषाणांपायुमार्गाद्विनिर्गमेयावदुःखमापतेत्प्रसज्येतावद्गर्भिण्याः प्रसवेइत्यर्थः ४९३ जायमानजंतोर्दुःखं स्फुटयति षोडशांगुलकेति ।
 षोडशांगुलकच्छिद्रं मध्यावकाशो यस्य तादृशं तुलं ककचं यदि भवेत्तन्मध्येन चास्माकं निर्गमे भवेत्तत्कालीनदुःखमंजायमानस्य दुःखमिति ४९४ गर्भदुःखवर्णनमुपसंहरति एवमिति । समाट
 कस्यमात्रासहितस्य गर्भांतर्गर्भमध्ये निःसरणे गर्भां निर्गमे ४९५ सोऽग्रेवेत्यादिप्रतिनिधीयते इत्यंतं व्याचष्टे एवमेव इति । एष गर्भस्थः पितुरात्मा गर्भाद्विनिष्क्रांतः प्रादुर्भूतः किमर्थं लोक
 संततिहेतुतः लोकानां संतत्ये प्रवाहाविच्छेदाय अतएव सः स्वदर्शनेन पितुरानंददो भवेदिति ४९६ तं कुमारमिति । पिता जंतं कुमारं स्वस्यांकेभुवि वा संस्थाप्य संस्क्रुते इति ४९७ यदिदमिति ।
 यदिदं सत्क्रियाणां संस्काराणां जातं त्रुदं श्रुतिमताग्रपदद्वयमध्ये प्रथमाग्रपदद्वयं चित्तं गर्भसंविधयं बज्रमकालवाचिद्वितीयाग्रपदोत्तराधिपदसूचितं जन्मोत्तरभावितत्सर्वं संस्कारजातं स्वस्यैव जनकः कुरुते सं
 घातादात्मनः पृथग्भावाज्ञानादित्युक्तम् ४९८

आ. पु.
॥ ३० ॥

पुत्रे स्वपदमयो मेहेतुतयापतिर्जायामित्याद्युक्तमत्रार्थस्मारयति यस्मादिति । स एव पिता विनियोगेऽप्यमाणस्य संस्कारात् संस्कारफलं विनियोगे दर्शयन् पितृकार्यं कर्तव्यरूपं पितृपतिनिधित्वं स्पष्टयति
पौत्रादिनेति । पित्राकार्या प्रजासंततिमेव सुतः पौत्रादिरूपेण तनुते इत्यर्थः ४९९ स्वर्गस्यापीति । पुत्रः सन्मार्गवर्ती 'अयं लोकः पुत्रेण जयः' इति श्रुतिमनुभूयाह किंचेति । विद्याकर्म
पुत्रेर्जन्मानां देवपितृमनुष्यलोकानां मध्येऽप्यमनुष्यलोकस्य कारणं साधकः पुत्रः तत्र हेतुः कस्येत्यादि । विजयो वशीकारः एतेन एतल्लोकजयाय पुत्रो न मोक्षाय 'न प्रजयानयेन' इत्यादि श्रुति
विरोधादिति सूचितम् । एतदिति । एतन्मातृतोजन्मपितृजन्मापेक्षया द्वितीयं जन्म तृतीयं तत्तत्र वक्ष्यते ५०० एतादृशं जन्मलब्ध्वा परमपुरुषार्थः साधनीयोनवृथा क्षदकामाय वंचनीयमिति प्रसंगसंग
स्यादर्शयति अनेनेति । अनेन मानुषेण जन्मना हतरस्य पामरस्यापि स्वर्गो गम्यते बुद्धयेतत्संसादिभिरित्यर्थः 'इतरः पामरो भिन्नः' इति विश्वः । यदा स्वर्गः परलोकः अनास्थाद्योति अपिशब्दात् स्व
स्य गम्यते अनुमीयते इतरश्चेति पाठे स्वर्गो लोक इतरश्च लोको लभ्यते इत्यर्थः । सर्वलोकसाधनमिदं जन्मेति भावः दुर्लभमित्यादि स्फुटं । अपि देवा इति । देवा अपि देसमिच्छन्तीत्यन्वयः वस्तुतस्तु पुण्येभ्यः पु
ण्यानि संविश्रम्य कर्तुं भवपित्रा पुत्रः प्रतिनिधिः क्रियते इति श्रुत्यंशार्थस्फुटयितुमाह अनेनेति । अनेन पितुरात्मभूतस्य पुत्रस्य जन्मनरसत्कर्महेतुना इतरस्य पितुरपि स्वर्गो लभ्यते किमुत स्वस्य अत्र च पुण्या

यस्मात्पुनर्नवोभूत्वा जायायां जायते हि सः ॥ पौत्रादिना प्रजातंतुरनेन च वितन्यते ४९९ स्वर्गस्यापि भवेद् हेतुः पुत्रः किंचास्य कारणम् ॥ लोकस्य तस्य विजयः
प्रजासंततितोयतः ॥ एतदस्य भवेज्जन्मद्वितीयं पितृजन्मतः ५०० अनेन जन्मना स्वर्ग इतरस्यापि गम्यते ॥ दुर्लभं वतमानुष्यं जन्मकोटिशतैरपि ॥ अपि दे
वा इदं जन्मसमिच्छन्ति हि सर्वदा ५०१ तत्रापि भारते वर्षे भवेच्चेदधिकारकृत् ॥ अचिकित्सस्य भैषज्यं भवेद्दोषाष्टकस्य हि ५०२ इच्छा द्वे पोभयं मोहः क्षुत्तृष्णिद्रा तथै
व च ॥ विष्मूत्रवाधा चेत्येतदचिकित्स्यं हि देहिनाम् ५०३ सात्विकामोक्षमिच्छन्ति राजसा विषयानपि ॥ तामसा विषयानेव नेच्छाश्च न्योस्तिकश्चन ५०४ विष
यान्सात्विको द्विष्टि राजसे वैरिणोपि च ॥ तामसे वैरिणः शुद्धानिति द्वेषात्मकं जगत् ५०५ सात्विकस्य भयं मोहाद्राजसस्य यमादपि ॥ तामसस्य चराजादेः केवला
दिति भीर्तृषु ५०६ सात्विकस्यात्मनो ज्ञानं विद्यादेराजसस्य च ॥ तामसस्य च सर्वत्र मोह एव व्यवस्थितः ५०७ क्षुत्तृष्णिद्राश्च सर्वेषां भूतानामेकरूपतः ॥ स्था
वरव्यतिरिक्तानां वाधा विष्मूत्रयोरपि ५०८ अथवा सर्वजंतूनां वाधा विष्मूत्रयोर्ध्रुवा ॥ स्थावरा अपि दृश्यन्ते यतो निर्यासमोक्षिणः ५०९

न्येव विधेयानीत्याहुः दुर्लभमित्यादिना ५०१ तत्रापि अंतर्भूतसर्वकर्मफलं सर्वानर्थनिवृत्तिसाधनं ब्रह्मात्मविज्ञानमेव संपाद्य 'न चेदवेदीमहती विनष्टिः' इति श्रुतेरित्याह तत्रापीति । अधिकारं सा
धनचतुष्टयं करोति संपादयति तार्ह्यं जन्म चेत्याह तदा अचिकित्सस्य दुष्करापनयनसाधनस्य दोषाष्टकस्य सारज्वरोपद्रवाष्टकस्य भैषज्यं ब्रह्मविद्याद्वारानिवृत्तिसाधनं भवेदिति ५०२
दोषाष्टकं दर्शयति इच्छेति । मोहोऽविद्या देहिनां त्रैगुण्याभिमानिनाम् ५०३ तत्रेच्छानुगमं दर्शयति सात्विका इति ५०४ द्वेषानुगममाह विषयानिति । शुद्धान् सज्जनान् ५०५ भया
नुगमं स्फुटयति सात्विकस्येति । मोहात् प्रमादात् ५०६ सात्विकस्यात्मन इति । सात्विकस्यात्मनो ज्ञानं वर्तते तज्ज्ञासादर्शनादिति शेषः ५०७ क्षुत्तृष्णिद्रानुगममाह क्षुदिति । एक
रूपतः समानरूपेण सात्विकत्वादिप्रयुक्तविशेषनैरेष्येणेति यावत् विष्मूत्रवाधां स्थावरपर्युदासेनाह स्थावरेति ५०८ वस्तुतः स्थावरेष्वपि विष्मूत्रवाधानुगम इत्याह अथवेति । ध्रुवानिश्चिता
निर्यासश्चिक्कणवृक्षरसो गुरुगुलुप्रभृतिः ५०९

पूर्वाक्तमनुप्रदत्तदोषाष्टकजयसाधनदर्शयति इतीति । ब्रह्मात्मताज्ञानं विना अशक्तित्वात् प्रत्यक्षः । ब्रह्मात्मताज्ञानस्य तन्निवर्तकत्वे हेतुगर्भविशेषणम् । देहित्वेति । देहित्वस्य त्रेगुण्यभिमान
 स्याभावकारणमशक्तानां भूमवान्निवृत्तिसाधनमिति ५१० दोषाष्टकानुगमनं पुनर्दृश्यति स्वेदजश्चेति ५११ दोषाष्टकवर्णनं प्रकृत्यो जयति एवमिति । एवमुक्तविधयान्न ह्यविद्याधिकारसंसा
 दनद्वारा एतन्मानुष्यदोषाष्टकजयाय भवति हि प्रसिद्धमेतत् एवं स्थिते निर्णयितुं पिमं दानरास्तेनैव दोषाष्टकेन विजितावशीकृताः ५१२ नृणां दोषाष्टकविजयप्रदर्शनमुखेन बाल्ययौवनवाद्धक्यानि नि
 रूपयिष्यन् बाल्ये तदनुगममाह तथाहीति । तथा हि दोषानुगमः प्रदर्श्यते इत्यर्थः स्तन्येच्छया इच्छाशुचिरूपास्पष्टेति भावः ५१३ इति । इतः स्तनपानेच्छादुःखमारभ्य पानिदुःखानि
 प्राप्नोति तानि सर्वाणि एतदंतानि एतस्मिन् दोषाष्टके कारणत्वरूपवसानं येषां तानि तथा भूतान्येवेति उत्तरोत्तरदोषाष्टकं प्रति पूर्वपूर्व संस्काराणां हेतुतामाह दोषाष्टकेति । विदूषितः संस्कृतः ५१४
 इच्छाद्वेषदुःखप्रयोजकमशक्तत्वं दर्शयति यथेति । नांगानां प्रभुर्यथेच्छं प्रवर्त्तनशक्तौ न भवेदिति ५१५ कंडूताविति । कंडूतौ कंडूपने ५१६ अवैशयेनेति । कंठस्य अवैशयेन वाग्वाहिनानां

इति दोषाष्टकं सर्वैरचिकित्स्यं हि देहिभिः ॥ विना ब्रह्मात्मताज्ञानं देहित्वाभावकारणम् ५१० स्वेदजश्चांडजो वापि जंतुर्वास्याज्जरायुजः ॥ उद्विज्जोपिन संत्यज्य
 दोषाष्टकमिदं स्थितः ५११ एवमेतद्विमानुष्यदोषाष्टकजयाय हि ॥ भवत्येवं स्थिते मंदास्तेनैव विजितानराः ५१२ तथा हि जातमात्रो यस्तन्यमिच्छति
 मानवः ॥ कुर्वन्नानाविधान् शब्दां च्छयानो धरणीतले ५१३ इत आरभ्य दुःखानि ह्येतदंतानि नित्यशः ॥ प्राप्नोत्येष जनो मंदो दोषाष्टकविदूषितः ५१४
 यथा गर्भे तथा बालो नांगानां हि प्रभुर्भवेत् ॥ शक्तो भवति नैवायं मत्कुणादेर्निवारणे ५१५ कंडूतावप्यशक्तो यमंगानां मातुरो भृशम् ॥ नेच्छया ह्यन्नपानादि प्राप्नो
 त्येषोति दुःखितः ५१६ अवैशयेन कंठस्य वदन्नपि वदन्नसः ॥ उच्चैः स्वरं जननीमावहयत्येव दुःखितः ॥ श्रुत्वा वाक्यं तथैवापि तत्रायात्यथवानवा ५१७
 एवं विष्णुत्रलेपेन मुखलालादिनापि च ॥ दिग्धमंगं सुतस्यैषा प्रक्षालयति वानवा १८ वृथा हसत्ययं बालो विभेति च तथा वृथा ॥ रोदित्येष वृथा तद्वद्विष्टायप्य
 तिमोहितः १९ वक्तुं गंतुं तथा दातुं मिच्छत्येष पुनः पुनः ॥ न शक्नोति ततः क्लेशं महांतं प्रतिपद्यते २० जननीं जनकं वा पित्रा तं वा पिराक्षसम् ॥ पिशाचं वाप्य
 भेदेन बालो जानाति मोहितः २१ एवं बाल्ये स दुःखानि कोटिशोप्यनुभूय च ॥ तत्रैवावांतरावस्थां कौमारीं प्रतिपद्यते २२ जानुभ्यामपि हस्ताभ्यां च्छत्येष श
 नैः शनैः ॥ अपि चार्थांतरप्राप्तं वर्णजातं वदत्यसौ ५२३

व्याः कफव्याप्तत्वेन वदन्नपि वदन्नं विफलत्वादिति । किंचिद्देशे जातेऽप्याह उच्यते । आवहयति आकारयति श्रुत्वेत्यादेः सावित्यादिः ५१७ द्वेषप्रयोजकं मालिन्यं दर्शयति एवमिति ।
 दिग्धं क्लिष्टं एषा जननी ५१८ भयमोहयोः प्रयोजकमन्यवस्थितस्वभावः वंदर्शयति । वृथेति । अक्षिभक्षयति ५१९ इच्छादुःखमभिनयति वक्तुमिति ५२० मोहं स्फुटयति जननीमि
 ति । स्फुटय ५२१ एवमिति । यद्यपि बाल्यमाप्यं च मांदादिति श्रीधरेरैकादशेऽध्याख्ये तं तथाप्यत्रोत्तरश्लोकांनुगुण्यादापोडशां द्वाह्यालयावस्थां न्यापिकां विवक्षित्वा दंतजननप्रभृत्यवस्थां तद्व्याख्या
 कौमारीविवक्ष्यते अवस्थात्रितयस्य विवक्षणादिति ग्रंथकर्तुराशयोलक्ष्यते तत्रैवावस्था एव अवांतरां न्याप्याम् ५२२ जानुभ्यामिति । शनैः शनैरेत्यनेन त्वरया जिगमिषायामपि तदपूर्या इच्छादुःखं
 चितं एवमुत्तरत्रापि दुःखहेतुदोषानुगमः । अपि चेति । अशक्तयोषार्यमाणत्वादर्थान्तरं विवक्षितार्थांश्चिन्मर्थं प्राप्तं बोधयदित्यावत् एतादृशं वर्णसमूहं वदति ५२३

श्वदिति ! श्वाकुङ्कुरः शङ्कितः शङ्काव्याप्तः ५२४ इंगिते इंगितमभिप्रायसूचिकाङ्गचेष्टा । अथेति । विशदयास्पष्टया तथापि स्वहितं न वेति ५२५ पितृभ्यामिति भर्त्सयते दृष्ट्वा चाभ्यर्पते ५२६ श्वदिति ५२७ धूलीति २५८ गृहहति । अविद्यमानमितिच्छेदः ५२९ यौवनावस्थादोषादृष्टशालितपावर्णयितुमृपक्रमते एवमिति । आकरमुद्रवस्थानम् ५३० अत्रेति । अत्रयो वने सजंतुः स्त्रीपुंभेदेन स्त्रीभावेन पुंभावेन चावच्छिन्नानि दुःखानि प्राप्नोतीत्यन्वयः यतोऽनीश्वरः 'अनीशया शोचति मुह्यमानः' इति श्रुतेः अनीशया असामर्थ्येन ५३१ तत्र नारीभावदुःखं स्पष्टयति जंतुरिति चतुर्भिः । पत्यादितः पतिप्रभृतिवाङ्मयेभ्यः ५३२ पुरुषाणामिति । वधूनां रीम् ५३३ पत्यादिभिरिति । एवमायोदयमानो वधूजनः पत्यादिभिः कुलेन वानिरुद्धः अपरः कश्चिदेव धर्मलोपेनालोचितेन निरुद्धः सन् शृङ्खलाबंधनबद्धवत्कालं न वेदिति ५३४ नार्थाश्रितुः प्रधानदुःखहेतुर्दृश्यति पुरुषाणामिति । अनिच्छया अराचनेन ५३५ पुंसो योदनस्थस्य दुःखं फट

श्ववत् शङ्कित एवायं स्वगृहादिप्रवेशने ॥ सर्वेभ्यश्च विभेद्येपमात्रादिभ्यो विमोहितः ५२४ इमितादिनवेत्येव पशोरप्यधमस्तथा ॥ अथ कालेन पदत्रयमव्रजत्ययं तच्चंचलः ॥ वक्तिवाचा विशदया हितं स्वस्मै न वेत्यसौ ५२५ पितृभ्यामपि चान्येन बंधुना हितकारिणा ॥ बालेन बालिना वा पिताडयते भर्त्सयते हिंसः ५२६ श्वदे पट्यायाति स्थानात् स्थानांतरं प्रति ॥ उन्मत्तवत्समादत्ते वक्तिचायं वृथैव हि ५२७ धूलिधूसरसर्वाङ्गश्रमेण महता वृतः ॥ स्नेहद्वेपौ वृथैवायं बालैरन्यैः कगोति हि ५२८ गृहे स्वेऽविद्यमानं च याचते राजवच्छिशुः ॥ तदलामेन भुङ्क्ते सौकुंदाच्चिप्ररोदिति ५२९ एवं नानाविधदुःखं क्रौमारे त्वनुभूयसः ॥ यौवनदुःखकोटीनां माकरं प्रतिपद्यते ५३० अत्र स्त्रीपुंसभेदे बहूनि विविधानि सः ॥ प्राप्नोत्यनीश्वरो जंतुः कर्मपाशवर्शगतः ५३१ जंतुर्भवति चेन्नारीतदा पत्यादितो भयम् ॥ अस्वा तं प्रतथानित्यं व्यापारश्च महान् गृहे ५३२ पुरुषाणां यथैवेच्छा कामिनां हि वधून् प्रति ॥ एवं वधूजनस्यापि कामिनं पुरुषं प्रति ५३३ पत्यादिभिः कुलेनैव धर्मलोपेन चापरः ॥ निरुद्धः स्त्रीजनः कालं शृङ्खलाबद्धवन्नयेत् ५३४ पुरुषाणामसंप्राप्त्या प्राप्तानामप्यनिच्छया ॥ पुत्रेच्छया पिगर्भेण नारी दुःखार्णवे पतेत् ५३५ पुरुषस्य सदा भीतिः शास्त्रज्ञस्य यमादितः ॥ पित्रादिभ्यश्च मूढस्य राजादिभ्यश्च धीमतः ५३६ अस्वातं ज्यं च पुंसः स्याद्वनादिरहितस्य हि ॥ बध्वायथा यौवने स्यात् प्राप्य प्राप्योर्निरस्य हि ५३७ यौवनं प्रथमो दोषो नराणां कर्मवर्तिनाम् ॥ तत्रापि च कुलं विद्याधनं चेति त्रिदोषता ५३८ कुलविद्याधनोत्थे हि त्रिदोषे यौवनज्वरे ॥ न पश्यामः प्रतीकारं मरणादपरं नृणाम् ५३९ यौवनज्वरसंमूढो जंतुर्गायति वल्गति ॥ हसत्यपि क्षिपत्यन्यत्र नृद्वान् पितृसमानपि ५४०

यति पुरुषस्येति । यमादितः यमः प्रसिद्धः आदिपदेन श्वरः 'यमो वैवस्वतो राजायस्तवैवस्थितो हृदि' इत्यत्रोक्तस्तद्विदश्च गृह्यते धीमतो व्यापारकुशलस्य ५३६ अस्वातं ज्यमिति । अस्वातं ज्यं परायीनता । बध्वायथेति । इच्छानिच्छाप्रयुक्तदुःखमिति शेषः ५३७ यौवनमिति । प्रथमो दोषो ज्वरसमः प्रधानदोषः त्रिदोषता कुपितयानुव्रजसमः इत्यर्थः ५३८ कुलेति कुलविद्याधनेर्मदजनकैरुत्पिष्टति अनर्था यो यतं भवतीति तत्तथा तस्मिन् यौवनज्वरे सति प्रतीकारं तच्छोषणं न पश्यामः ५३९ सन्निपातज्वरसाम्यं यौवनस्य प्रपंचयति यौवनेति । संमूढोऽनवस्थितचित्तः वल्गतिविविधा गतीर्दर्शयति क्षिपति मत्तगजवत्प्रातयसति ५४०

युद्धयतीति । अनुदात्तत्वलक्षणात्मनेपदस्यानित्यत्वात्साधु आस्फोटयति युद्धयमानं विशीर्णं करोति स्फुटिरविशरणे । दुर्दीतो निरंकुशः दुश्चेष्टस्ति ५४१ एवमिति । कार्यकार्यविहितप्रतिपिद्धं समाहारद्वंद्वः ५४२ वधूजनेति । मानस्यांतरतर्मानसंबधूतनेन गृहीतमंतर्मानसं यस्य सतथातस्य ॥ स्वयं ॥ शास्त्रमुत्क्रम्य च मानस्य एतादृशस्य जंतोः स्य जरावरधिर्महान्कालोयातीति द्वयोरन्वयः ५४३ गृहेति । यौवने स्थमं रूक्षमं अभ्येति उपसर्पति ५४४ अहर्निशमिति । चितया दूतीसमयावृत्तं आर्विक्रमरचैसमं श्वित्रं श्वेतकुण्डवद्वती ५४५ तस्यादिति । तस्याः जरायाः ५४६ अपीति । परिभ वस्यानां स्वरूपपात्रं भवति ५४७ तदेति । यौवने कृतानीत्यन्वयः ५४८ पुत्रादय इति । मन्यंते आदिष्यते २४९ यममिति । यमवस्थां पारतंत्र्यलक्षणां बाल्ये प्राप्तवान्तामेवावस्थां वृद्धतां प्राप्य पुनः प्राप्नोति निदामात्रं तु विशेष इति ५५० निदासादित्यं स्फुटयति बालमिति । तामसंमालिन्यादित्यमो गुणलक्षणवत्वं प्राकृताः पामराः ५५१ एवमिति ५५२ इच्छाहोति । अशक्तितः ईदृशसं

युद्धयत्यास्फोटयत्युच्चैर्नृत्यत्यपि च धावति ॥ अहं करोति दुर्दातं श्वसित्येपमुद्गृह्णुः ॥ दुश्चेष्टाविविधा एव यौवने कुरुते पुमान् ५४१ एवं हि कुर्वतस्तस्य जंतो यौव नवर्तिनः ॥ यौवने तु सिहीनस्य कार्यकार्यमजानतः ५४२ वधूजन गृहीतं तर्मानसस्य दुरात्मनः ॥ परस्वस्यापहारार्थं नित्यमुत्कंठितस्य च ॥ उच्छास्त्रवर्तिनः शीघ्रं कालोयाति महानयम् ५४३ गृहक्षेत्रकलत्रादावासकंदुर्धियं नरम् ॥ युवमंडूकमभ्येतिकालसर्पोतिदारुणः ५४४ अहर्निशं हि दुःखानामाकरं चितया वृतम् ॥ युवानमार्तमभ्येति पिशाचीं श्वित्रिणी जरा ५४५ तस्याः संगमदुष्टो यं श्वेतो भवति सर्वतः ॥ कुरूपः शक्तिहीनश्च दुःखशोकसमावृतः ५४६ अपि विस्मृतशीलः सन्पात्रं परिभवस्य च ॥ भवत्यहर्निशं मंदः कासश्चासाकुलाननः ५४७ तदा कृतान्यनेकानि दुष्कृतानि स यौवने ॥ स्मरन्निदति चात्मानं कष्टं वतमया कृतम् ५४८ पुत्रादयोपितत्रैव मन्यंते जरठजनाः ॥ अपि विद्याधनैर्युक्तं किमु पूर्वच निर्धनम् ५४९ यामवस्थां पुरा बाल्ये प्राप्तवांस्तान् पुनर्जनः ॥ प्राप्नोति वृद्धतां प्राप्य निदया स हितामिह ५५० बालं नैव विनिंदति शक्तिहीनं मलावृतम् ॥ वृद्धं तु तामसं दृष्ट्वा निंदति प्राकृता जनाः ५५१ एवं नानाविधं दुःखं जंतुः सर्वोपि सर्वदा ॥ वृद्धत्वे स मवाप्नोति कालपाशवशगतः ५२ इच्छा हि महती वृद्धे विषयासावशक्तितः ॥ न किंचिद्विषयं वृद्धः प्राप्नोतीति द्वयसंक्षयात् ५५३ स्नेहश्च वृद्धस्य तथा वृद्धे तस्वजनं प्रति ॥ दुर्जनं प्रति द्वेषश्च न च कार्ये क्षमावुभौ ५५४ यौवने जनितं पुत्रं द्वितीयं देहमात्मनः ॥ नानाविधेभ्यः पुण्येभ्यः प्राप्तं संसारसागरे ५५५ वेदाध्ययनयज्ञानां भूतानां हि सुखस्य च ॥ स्वयं सामि कृतस्यापि स्वेन वाप्यकृतस्य च ५५६

क्षयान् किंचिद्विषयं प्राप्नोतीत्यन्वयः ५५३ स्नेहश्चेति । उभोस्नेहद्वयो कार्ये उपकारात्प्राप्तमोक्षमोक्षेति ५५४ एतवता ग्रंथेन सोऽस्यायमित्यादिप्रतिनिधीयते इत्यंतमं शं पुण्यानि कर्तुं पुत्रः पित्रे हलोके प्रतिनिधिरवस्थाप्यते इत्यर्थं परतया व्याकुर्वता ग्रंथकृता प्रसंगानुप्रसंगेन बाल्ययौवनवार्द्धकानि प्रदर्शितानि अथ तमेव श्रुत्यंशं पुण्यं भ्य इति हेतुपंचम्यंतं मत्वा व्याकरोति यौवने इति त्रिभिः । ततः पुत्रमस्मिन् लोके संस्थाप्य जनको मुमुक्षुर्वापि मिच्छतीति तृतीयेनान्वयः । कीदृशं पुत्रमात्मनो जनकस्य द्वितीयं देहम् पुनः कीदृशं नानाविधेभ्यो देवाराधनादिभेदभिन्नेभ्यः पुण्येभ्यो हेतुभ्यः प्राप्तम् ५५५ पित्रा स्वयं कर्तव्ये पुण्येभ्यः अध्ययनादिकर्मसु पुत्रो नियोज्यते इत्याकारं प्रतिनिधीयते इति पदार्थं स्पष्टयति वेदेति । पृथग्यतनां कर्तारमित्युत्तरस्य पदेनान्वयः तथा च वेदाध्ययनयज्ञानां पित्रा कर्तव्यं नाना कर्तारं तथा भूतानां पंचयज्ञे तर्पणीयानां सुखस्य कर्तारं अपि च स्वयं पित्रा सामि अर्द्धयत्कृतं कूपटकादित्येककर्तारं स्वेन वा न यत्कृतं तस्यापि कर्तारमित्यर्थः ५५६

कर्त्तारमिति । प्रतिभवतितत्कार्यैतद्वद्वतीतिप्रतिभूः यथान्यवहारेप्रतिभूः स्वासन्निधौस्वकार्यकरः स्थाप्येतत्समम् द्विजमिति वेदाध्ययनाद्युपक्रमानुरोधेनोक्तं ततोऽवस्थात्रयभोगानन्तरं मुप्यति
मर्तुमिच्छति यतो जरयायुतः ५५७ अथास्पायमित्यादिप्रतीत्यंतमष्टाच्चत्वारिंशद्विर्न्याकरिष्यंस्तदर्थे यथाऽनःसुसमाहितमुत्सर्जयायादिति वृहदारण्यकपृष्ठगतवाक्यार्थमुपसंहरति परलोकेति द्वा
भ्याम् । वृद्धस्वपरलोकयियासायांगमनेच्छायांसत्यां अयं सुक्ष्मदेह रूपो महान् रथः कालरूपेण सारथिना सजीक्रियते सामग्रीसंपन्नः क्रियत इत्यर्थः ५५८ रथत्वमुपपादयति पुण्येति । पुण्यपापैर
थांगे चेतान्भ्यामादयः दुःखमेव पाथेयं पथिभोग्यं शंबलापरपर्यायं तेन पूरितः प्राणाः प्राणप्रधानेन्द्रियाण्येव दृष्टाश्चास्तेर्युतः बुद्धिरूपेण काष्ठेन रचितः कासश्चासघोरो घः प्रवाहः स एव घोषो दूरे श्रुयमा
णः विनिस्तेन संपन्नः हिकाप्रसिद्धातया दृष्टं यथाभवति तथा मार्गेशब्दनः शब्दकरः नंयादित्वा ह्युः ५५९ वृद्धत्वेनेति । सजंतुः पस्परथः सजीकृतः हातुं त्यक्तं यतो मोहितः अभ्यासप्रस्तः ५६० तदेति ।
शमरणसन्निधौ उद्गमः शोभः वेपथुः कंपः ५६१ तदांतरं सिंतुकोपिनश्नोतीत्याह बांधवा इति । परिवृत्त्यवेष्टयित्वा । दृष्टांतमाह हिंसति । सामिहिंसितमर्द्धहिंसितं हन्यमानमिति यावत् तेय

कर्तांगमानुषेलोके प्रतिभूस्तदृशं द्विजम् ॥ ततः संस्थाप्य जनको मुमुर्षातिजगत्ततः ५५७ परलोकयियासायां वृद्धस्यायं महान् रथः ॥ कालसारथिना सजीक्रियते सू
क्ष्मदेहकः ५५८ पुण्यपापरथांगादयो दुःखपाथेयपूरितः ॥ प्राणदुष्टहयैर्युक्तो बुद्धिकाष्ठविनिर्मितः ॥ कासश्चासौ घघोषादयो हिकादुर्मार्गशब्दनः ५५९ वृद्धत्वेना
तिदुःखानि स एव मनुभूयाह ॥ शरीरं दुःखनिकरं हातुं नेच्छति मोहितः ५६० तदा पुत्रकलत्रादीन् स्मरत्येषोतिदुःखितः ॥ त्रासश्च मरणोद्देगान् महान् वेपथुं कृद्धवेत्
५६१ बांधवा अपिते सर्वेति धृतिपरिवृत्त्याह ॥ हिंसास्थानगताय द्रव्यपशवः सामिहिंसितम् ५६२ द्वासप्ततिसहस्राणि वृश्चिका एकहेलया ॥ यथादशंतिगात्रे पुपुच्छैः
सूच्यग्रसन्निभैः ॥ तथा तज्जायते दुःखं मुमुर्षोर्देहमोचने ५६३ हस्तौ पादौ क्षिपंतं च भूमिपृष्ठगतचेतनम् ॥ स्वजनास्तं हि शोचंतिकाकाः काकं यथा तुग्म् ५६४
ग्रामसूकरवच्छब्दान्मुचंतं मृत्युलुब्धकः ॥ बध्नानयतितंदूरे बांधवानामदर्शनम् ५६५ कालपाशवशं प्राप्तो जंतुर्न गमनेक्षमः ॥ वागुराभिरिवावद्धः कपोत इ
व दीनधीः ५६६ पुत्रक्षेत्रादिवाडिशं भक्षणार्थमुपागतम् ॥ जंतुमत्स्यं नयत्येष मृत्युधीवर उग्रधीः ५६७

धारसितुमश्नास्तद्वदिति ५६२ तत्कालभवदुःखमुपमया स्पष्टयति द्वासप्ततीति । व्यधिकसप्ततिसहस्रपरिमिता वृश्चिकाश्चेद्वहेलया एकव्यापारेण एकदैवेति यावत्पुच्छेर्देशेयुस्तज्जन्यदुःखसंप्रताव
न्नाडीकदेहाभिष्क्रमणे दुःखमित्यर्थः ५६३ हस्ताविति । क्षिपंतं विशस्तपशुवस्वरयाचालयंतं आतुरं वंधनादिना दुःखितं एतावदेव तेषां शक्यमिति भावः ५६४ मृत्युरूपोलुब्धको व्यापस्तंदूरेनयति
कीदृशं नीयमानग्रामसूकरवत् शब्दान्मुचंतं क्रोशंतमिति यावत् बांधवानामदर्शनं यथाभवति तथेति नयनक्रियाविशेषणम् ५६५ कालेति । जंतुर्दीनधीः कपोत इव भवतीति शेषः यतो गमनेयथे
च्छया व्यापारेण क्षमः तत्र हेतुः कालेत्यादि ५६६ रूपकांतरमाह पुत्रेति । पुत्रक्षेत्राद्येह लोकिव भोगयजातमेव बडिशं पच्छन्नं स्वभक्षकवधसाधनं तद्भक्षणाय मर्त्यलोकात्मकं हृदमुपागतं जंतुरूपमस्य
मृत्युरूपोधीवर इति भक्षयतो भोगार्थे प्रयोगस्तं देवाभक्षयंतीत्यादि श्रुतिप्रसिद्धः छेपस्य रूपकांगस्यानुकूलः तं स्वर्गगतं देवाभक्षयंति भोगसाधनं कुर्वतीति श्रुत्यर्थः एतेनाहंता ममताहीनानां वि
दुषां मृत्युरिति सूचितम् ५६७

मुमुर्षुमिति । मृगपोतोमृगबालस्तत्समं ज्वरादिन्याधिरूपेणबाणेन मृगयुष्पाधः ५६८ प्रस्विजेति । प्रस्विज्जलानंमुखंयस्यतं हिकानांशतेन अतल्लयातहिकाभिरितिपावत् समावृतमाक्रांतं
 ईदृशदृष्टापिमृत्युर्दृष्टानप्राप्नोति यतोनिपुराशयः लोकेपिकुराशयादीनेपुनानुगृह्णीतीतिप्रसिद्धम् । मृत्युपक्षेनिपुरायांप्रजाहननरूपायां वृक्षोपजापतेराग्रहातशेतेधिकृतोभवतीतिनिपुराशयइत्यर्थः प्र
 सिद्धमेतन्मोक्षचमपु एतदधिकारविद्युत्तरेअनेकार्युवसमास्तपस्यतेऽपिमृत्यवेष्टतमधिकारंप्रजापतिर्देवाविति ५६९ हापुवेति । इतिइत्थंशब्दगणंमुंचंतंजंतुरूपंयथार्थकालश्चोरद्वहंतीति ५७०
 श्लेष्मेति । श्लेष्माकफः कालस्यस्वकार्यजननमरणसामानाधिकरण्यसंरक्षणं सूनाप्रशुवधस्थानंतस्यप्रभुरभ्यसः मेघमेडकमिवेति ५७१ बांधवेष्टिविति । क्रोशतोबांधवाननादत्यएनंजंतुन
 यंतियमकिंकराः दृष्टांतोयथेत्यादि ५७२ द्वाप्तततीति । नाड्योहिस्वांतर्गतंप्राणंधारयंत्यस्तंबध्रंतीवतद्वंधनंमृत्युनाच्छिद्यते ५७३ मृत्युरिति मृत्युर्देवःकालेनायुरंत्यक्षणेनकुठारेणअस्यजं

मुमुर्षुमृगपोतामंसंसारवनमध्यगम् ॥ हंतिव्याधिशरेणैवमृगयुःकालसंज्ञकः ५६८ प्रस्विन्नवदनदीनंहिकाशतसमावृतम् ॥ निरीक्ष्यकरुणामेतिनमृत्युर्नि
 ष्टुगशयः ६९ हापुत्रहाकलत्रेतिभृशंशब्दसहस्रकम् ॥ मुंचंतंचोरवत्कालोजंतुंपांथनिहंत्यसौ ५७० श्लेष्मावरुद्धकंठंतंभूरिषुर्षुरशब्दकम् ॥ हंतिकालःस्वकार्या
 र्थमेवंसूनाप्रभुर्यथा ७१ बांधवेष्टुभृशंशब्दानमुंचत्सुयमकिंकराः ॥ नयंत्येनंयथाराजभृत्याजातापराधकम् ७२ द्वाप्तततिसहस्राणांनाडीनामिहबंधनम् ॥
 असिरेच्छियतेतस्यमृत्युनाजनघातिना ७३ मृत्युःकालकुठारेणच्छिनत्यस्यांगबंधनम् ॥ यथाप्रकुपितःकश्चिद्दालिकःकदलीवनम् ७४ पादाग्रात्केशपर्यंतंसर्व
 तोरोमकूपके ॥ कार्यतेवेदनास्तत्रमृत्युनादुःसहानृणाम् ७५ कोट्यर्धसहितास्तिस्त्रःकोट्यःसूच्यःसुतीक्ष्णकाः ॥ यादृक्शरीरिणःकुर्युस्तादृग्दुःखंमृतौनृणाम्
 ७६ क्रकचैर्वहुधाच्छेदादंगानांजीवतोयथा ॥ तथाभवतितदुःखंमरणेसर्वदेहिनः ७७ पादाग्रात्केशपर्यंतंत्वचउत्पाटनेयथा ॥ जीवतोहिभवेदुःखंतथादुःखं
 मृतौनृणाम् ७८ तप्ततैलप्रवेशेनदुःखंयादृङ्मृणांभवेत् ॥ जीवतांतादृगेवात्रदुःखंस्यान्मरणेनृणाम् ७९ नवानामपिच्छिद्राणारोधाद्यादृङ्मृणांभवेत् ॥
 दुःखंतादृङ्मृतौतस्माद्भवेद्वाप्यधिकंपुनः ५८० एवमेतदनौपम्यदुःखंदुर्मागवर्तिनाम् ॥ यथानरकजंदुःखंतादृग्वापिततोधिकम् ८१ मुमुर्षुर्मूर्च्छामभ्ये
 निकाचिक्वापिप्रबुद्धयते ॥ विभेतिचभृशंदृष्टादारुणान्यमकिंकरान् ५८२ विष्मूत्रेचक्वचिन्मुंचेदभूण्यपिचवाक्वचित् ॥ कचिच्छब्दंमहानादंदृष्टासौयम
 किंकरान् ५८३

तोर्गबंधनंअंगैःप्राणसंबंधमनायासेनच्छिनन्ति अनायासेनच्छेदनेदृष्टांतः यथेति । दालिकः हलवदनकर्ताक्षेत्ररक्षायेसकंडकवृक्षच्छेत्तृत्वेनप्रसिद्धः ५७४ पादाग्रादिति । पादाग्रमारभ्यमृ
 त्युनाप्रयोजककर्त्राकालेनबंधच्छेदकर्त्राप्रयोज्येववेदनाःपीडाःकार्यतेइति ५७५ मरणकालिकदुःखमुपमानैरभिनयति कोट्यर्थेत्यादिपंचभिः । एतावत्यःसूच्यःशरीरेयुगपलप्रायादशंदुःखंकुर्यु
 स्तावदत्रबोद्धव्यमित्यर्थः ५७६ क्रकचैरिति । जीवतांगानांच्छेदादित्यन्वयः ५७७ पादाग्रादिति । जीवतस्त्वचउत्पाटनेइतिसंबंधः ५७८ तमेति । जीवतामिति पूर्वान्वयि ५७९ नवानामिति ।
 छिद्राणांप्राणद्वाराणांरोधात्प्रतिबंधात्पाददुःखंतादृग्दुःखंमृतौसंभान्यतेतस्मादधिकंचेति ५८० एवमिति । दुर्मागवर्तिनांपापिनांपथानरकदुःखंतादृगत्रभवतिततोविकंचेति ५८१ मुमुर्षुरिति ।
 कचित्तक्षणेश्तिशेषः ५८२ विष्मूत्रेइति । नादोभवतिः ५८३

अतिदीर्घानिति 'वर्षैःकेशविन्यासे' इतिविश्वः भयप्रदविन्यासशालिकेशयुतान् कशाश्रमादिताडनसाधनतयाप्रसिद्धा तानुपमकिंकरान् वेपथुःकंपः ५८४ मुखेनेति स्पष्टम् ५८५ तएनमिति । तेयमस्यभटाःपुरतःसंमुखआगत्यएनंपूर्वाक्तंपापिनंआदौप्रथमंभर्त्सयंति वक्ष्यमाणविषयादुर्वार्त्तिकंविद्धंयतीत्यर्थः पश्चात्प्रयंतीत्यादिपदेनव्यञ्जने भर्त्सनयास्यान्वाह निष्कृत्वामित्यादिना । स्वात्मानंविपरीतदर्शनेनहंतिअसंतमिवकुरुतेइतिसतथातं तथाचोक्तंभागवते 'नृदेहमायंमुलभं' इत्यादि । एतदेवस्फुटयति येनेति । अस्मिन्मानुषे स्वहिंसनिःश्रेयसात्मकंमूल्यं अभ्युदयात्मकंगोणमिति ५८६ आत्महननप्रयोजकंदर्शयति अपंशत्रुरिति । इत्यादिबुद्धिरूपेणमोहेनविपर्ययेणभवतापूर्वसंस्कारिजायमानेनभवान्वांचितःप्रतारितः त्वया शास्त्ररूपमुहदुक्तयामादोनजितइतिभावः ५८७ एवंचप्रमादसत्रोर्विनाशसामग्रीसन्निधानलब्ध्यापितमविनाशितवतस्तवेवस्वशत्रुतेत्याहुः शत्रुरिति । भवतस्तव गीतास्वयुक्तं 'अनात्मानस्तुशत्र्वेवैतंतामेवशत्रुवत्' इति ५८८ एतदेवस्पष्टयति आत्मनइति । यदात्मनःप्रतिकूलमपमानादिभासतेतदेवपरस्परत्वेनाभिमतस्ययःकुरुतेसमृद्धःस्वस्यशत्रुरित्युक्तः अत्रविवेकिव्यवहारे ५८९ अतोभेदबुद्धिरनर्थकारित्वात्रकार्या 'सर्वतंपरादाद्योन्यत्रात्मनःसर्ववेद' इतिश्रुतेरित्याहुः जंतोरिति । परपीडाकरस्यजंतोर्जीवतस्तुवलिनःसकाशाद्रातिमृतस्यनुअस्मत्तोयमकिं

अतिदीर्घान्करालास्यान्कालान् वर्षैःकेशकान् ॥ कशापाशादिहस्तांस्तान्दृष्ट्वावेपथुमान्भवेत् ५८४ मुखेनफेनं वमतिमलान्मुंचतिसर्वतः ॥ भयप्राप्तमनाजंतुर्दृष्ट्वातानुपमकिंकरान् ५८५ तएनंभर्त्सयंत्यादावागत्यपुरतोभटाः ॥ धिक्त्वांमनुष्यदेहस्थंपापिनंस्वात्मघातकम् ॥ येनत्वयाशरीरेस्मिन्नकृतं स्वहितंक्वचित् ५८६ अयंशत्रुरिदंमित्रमुदासीनस्त्वयंमम ॥ इत्यादिबुद्धिमोहेनभवतावंचितोभवान् ५८७ शत्रुस्त्वमेवभवतो नान्यःकोपिद्विविद्यते ॥ येनत्वयानैवकृतमात्मनोबंधमोचनम् ५८८ आत्मनःप्रतिकूलयःकर्मणामनसागिरा ॥ परस्यकुरुतेस्वस्यसोत्रशत्रुरितीरितः ५८९ जीवतोवलिनो भीतिःपरपीडाकरस्यहि ॥ जंतोर्मृतस्यचास्मतःकस्तांकुर्वीतबुद्धिमान् ५९० पित्रोरुच्चारणस्यदेहःसर्वशरीरिणाम् ॥ प्रत्यक्षोमूत्रविष्ठादिपूरितोतिजुगृप्सितः ५९१ विनाशीचकृतघ्नश्चपरिणामसहस्रवान् ॥ अस्वाधीनःसदादुःखकारीस्वार्थविनाशकः ९२ इमंदेहसमाश्रित्यभवतादुःकृतंकृतम् ॥ एतदुःखान्यनंतानिप्राप्स्यंतित्वामहर्निशम् ९३ देहोपभोगसिद्ध्यर्थं पुत्रदारधनादिकम् ॥ अश्रित्यभवताकिंचिन्नकृतंसुकृतंवत् ५९४

करेभ्योभीतिरतस्तांभेदबुद्ध्यापरपीडांकःकुर्वीतिति ५९० राजपुरुषाहिअपराधंस्मारयित्वाकृतागसंभ्रवान्यंतीतिप्रसिद्धंतथेतिभेदबुद्धिरूपमपराधंस्मारयित्वाग्रहानर्थेनृदेहात्माभिमानंशुद्धात्मविस्मृत्याकृतंस्मारयंतस्तदनोचित्यार्थदेहदोषांस्तत्रात्माभिमानस्याऽनर्थकरत्वंतज्ज्ञानार्थंचदर्शयंति पित्रोरितित्रिभिः । पित्रोर्मातापित्रोःउच्चारोमलम् एवमानुषादिः तदुक्तं 'यदंतरस्यदेहस्यबहिःस्याच्चतदेवचेत् । दंडप्रहावारयेयुःशुनःकाकांश्चमानवाः' इति ५९१ विनाशीचेति । पददेहविशेषणानि कृतघ्नःशतवर्षाणिसेवितोपिजहातीति परिणामोऽयथाभावस्तदवांतरभेदसहस्रवान् स्वार्थस्यपुमर्थस्याभिमानद्वाराविनाशकः ५९२ इममिति । समाश्रित्यआत्माभिमानगोचरीकृत्य दुःकृतमितिजातिपरोर्निर्देशः तदुक्तंभवतात्यासेन 'सर्वाशुचिनिधानस्यकृतघ्नस्यविनाशिनः । शरीरकस्यापिकृतमूढाःपापानि कुर्वते' इति । एतदुःखानि एतस्यदुःकृतस्यकार्यभूतानिदुःखानि ५९३ अहंत्वाभिमानकृतममत्वाभिमानरूपमपराधंविहिताकरणप्रतिषिद्धाचरणहेतुंस्मारयंति देहोपभोगेति । आश्रित्यममत्वाभिमानगोचरीकृत्य वतेतिखेदे सुकृतंकृतदुःकृतंचकृतमितिशेषः ५९४

स्मर्तव्यः सततं विष्णुर्धर्मस्मर्तव्यो न जातु चित् । सर्वविचिनिषेधाः स्युरेतयोरेव किंकराः । इति विष्णुपुराणोक्तरीत्या परमात्मन एकेक्यज्ञानरूपं मुख्यस्मरणं तस्य स्वरूपभूतत्वेनातिमुकरं कुतो न कृतमिति महत्प्रश्नः । अपि क्लेश इति । सुकृतार्जने स्वल्पः क्लेशः शरीरायायासोऽपि भवति । आत्मबोधेतु सोऽपि नेति तस्य साक्षादपरोक्षत्वादिति । बर्दति हि शिष्टः कुसुममर्दनादप्यात्मबोधमुकरतामिति ५९५ मुख्याशक्तौ गौणमपित्वयानानुष्ठितमित्याहुः अपि चोदिति ५९६ उपासनाशक्तावपि द्रव्यव्यायासादिसाध्यादधर्मादिति मुकरं धर्माज्जनमेव कुतो न कृतमित्याहुः अपि पापकृत इति । स्वर्गदेमुकृतेनामकीर्तनादिरूपे ५९७ तिष्ठतु बाह्योपकरणसापेक्षः प्रयासः मनोमात्रार्थिनः क्षणमात्रानुष्ठानेऽपि महाफलः स्वात्मचिंतनात्मकोऽपि कुतो न कृत इत्याहुः परदोषा इति । यद्वत्स्वयासावधानेन परदोषाः सर्वदेवनिश्चिता निर्णीतास्तथात्मा क्षणमात्रं कुतो न निश्चित इत्यन्वयः । क्षणमात्रात्मचिंतनफलमप्युक्तं 'स्नातं तेन समस्ततीर्थं सलिलेन चान्नसर्वानि र्थज्ञानां च कृतं सहस्रमखिला देवाश्च संपूजिताः । संसाराच्च समुद्रताः स्वपितरस्त्रैलोक्यपूज्योऽप्यसौ यस्य ब्रह्मविचारोऽक्षणमपि स्थैर्यमनः प्राप्नुयात्' इति । 'क्षणमेकं कृतं शतस्य' इति श्रुतिरपि ५९८ यदित्वं स्थावरवन्निरुद्यमोऽभूस्तर्हि त्वानेत्थमुपालभेमर्हि त्वं तु शक्तः सन्निविद्धमनुषदिष्टमपि कृतवान् विहितं तु स्वल्पमपि नानुष्ठितवानिति तदंबयोसीत्याहुः यथेति । परस्य शत्रोर्विनाशार्थं स्वर्गमोक्षयोः कृते सिद्धये कृजो

अपि क्लेशो हि भवति सुकृतस्य समर्जने ॥ स्वल्पः सोऽपि न चात्रास्ति परमात्मविचिंतने ५९५ अपि चेन्निर्गुणं ब्रह्म ज्ञातुं नैव भवानक्षमः ॥ कस्मादुपासनं तस्य न कृतं सुखदं त्वया ९६ अपि पापकृतो यावत् क्लेशस्ते समभूदिति ॥ तस्य लेशोऽपि सुकृतेन भवेत्स्वर्गदेष्टव्यम् ९७ परदोषास्त्वया यद्वत् सावधानेन निश्चिताः ॥ सर्वदेवतथात्मार्कक्षणमात्रं न निश्चितः ९८ यथा परविनाशार्थं मुद्यमो भवता कृतः ॥ तथा स्वल्पोऽपि कस्मान्न स्वर्गमोक्षकृतैः कृतः ९९ इदं त्वया कृतं पापमेकांते बलतस्त्विदम् ॥ इति ते मर्मसदृशं पापं सर्वे वदंति हि ॥ अपि चैवं वदत्येनं पापिनं स्ववशंगतम् ६०० मतो न बलवान् कश्चि लोके स्मिन् विद्यते पुमान् ॥ एवं प्रवृत्तं को वामां शिक्षयेदिति दुर्धिया ६०१ विचार्य बहुशो दर्पात् प्रवृत्तः पापकर्माणि ॥ भवानुज्झितमर्यादो लोकशोककरः सदा ६०२ तस्य ते दुर्धियो नित्यं लोकोपद्रवकारिणः ॥ शासितारो वयं प्राप्तास्त्वतोऽपि बलवत्तमाः ६०३ त्वत्कृतं सकलं विद्मोऽदुष्कृतं यमार्किकराः ॥ वासरादिभिरत्यर्थं श्रावितं यमसंसदि ६०४

भावे किं कस्मान्न कृत इति ५९९ लोकि कशास्तुभ्यो राजादिभ्यो गोपितं वा प्रकाशं वा सर्वैरेकं तं साक्षिभ्यो विद्म इत्याहुः इवमिति । इदं पापं त्वयैकांते कृतं इदं तु बलतः प्रकाशं कृतमिति ते पापं सर्वं आदित्यादयः साक्षिणो वदंति हिमसिद्धमेतत् यथाहुः 'आदित्यचंद्रावनि लोनलश्च यो भूमिरापो हृदयं यमश्च । अहश्चरात्रिश्च उभे च संश्लेषे धर्मश्च ज्ञानातिरस्य वृत्तम्' इति । कीदृशं पापं मर्मसदृशं मर्माण्यपि भिद्यमानानि दुःखयंति पापमपि भिद्यमानं प्रकाशयमानं दुःखयतीति साम्यं । अपि चैवमिति । किंच ते यमार्किकराः स्ववशं प्राप्तं पापिनमेवं वक्ष्यमाणविधया पिवदंतीति ६०० पुनर्यद्वदंति दाहं मत्त इति पादुः । अहं बलीको वाममशिसक इत्याकारपादुर्धिया दुर्बुद्ध्या बहुशो विचार्येत्युत्तरेणान्वयः ६०१ विचार्येति । दुर्विचारं कृत्वा दर्पाद्वान् पापकर्माणि प्रवृत्तः उज्झितमर्यादः उज्झितात्यक्ता मर्यादा येन स तथा । लोकेति । लोकेऽशोच्य इति यावत् जीवन्मृतत्वादिति भावः भागवतेऽप्युक्तं 'स एष जीवन्मृतः सुखं परतो वर्तेत योऽत्यंतं नृशंसितेन' इति ६०२ तस्येति । तस्योक्तविशेषणवतः दुर्धियो लोकोपद्रवकारिणश्चेतः शासितारोऽहं वितारो वयमिति ६०३ त्वत्कृतमिति । वयं यमार्किकराः त्वत्कृतं सकलं दुष्कृतं विद्मः कीदृशं दुष्कृतं वासरादिभिः कर्मणां साक्षिभिर्यमसभायां श्रावितं निवेदितम् ६०४

आ. पु.

॥ ३४ ॥

वासरादिश्रावितत्वमेव प्रपंचयति वासरेणेति । ससूर्येण दिनेन दिवसे भवत्कृतं कथितं निश्यनुष्ठितं च द्वादिना रात्र्या च कथितं आदिपदेन आदित्यचंद्रादिमनुश्लोकोक्ता अत्रानुक्ता गृह्ये संध्यो रिति । संध्योः सायंप्रातरात्मकयोः कृतं संख्याभ्यां कथितं सर्वदा सर्वत्र काले पश्यत्स्वयाकृतं तद्वृत्तपंचकैरुक्तं भूतानां प्रत्येकं पंचकानि स्वसंबंधेन पंचाकृतत्वात्तरिति । यद्वा पंचयति स्वसंबंधेन विस्तारयतीति पंचकाः भूताभिमानि देवास्ते रित्यर्थः ६०५ ननु मयारहसिकृतं कथं वासराद्यैर्ज्ञातमत आहुः वासराद्या इति । यमचराः यमस्पर्शाज्ञश्चरा गृध्रपुष्पाः सर्वैः प्राणिभिः सह चरा विचरन्तः ६०६ इत्यादीति । स्पष्टम् ६७ अथास्माहोकादुक्तं पुनर्जीवमानस्तृतीयं जन्मानुभवतीत्यर्थं स इतर इत्यादि जन्मेत्यंतं वाक्यं व्याकारिण्यनृत्यक्तशरीरदशांतद्बुद्धदशा उक्तांतस्य पारलौकिकी दशाश्च वर्णयति तस्मिन्नित्यादि जन्म त्रिंशत् श्लोकैः । तस्मिन् द्वारवतीनाथे प्रवेशं प्रयोक्तृत्वा देह रूपं द्वारवतीपतो पुरुषे तस्या देहद्वारवत्याः पुर्याः सकाशात् सप्यमात्रा द्रव्येति केन कालसारथि युक्तेन रथे न सूक्ष्मदेहात्मना अनंतरमग्निसागरः तां पुरीं अदर्शनं नयतीत्युत्तरेणान्वयः ६०८ पुरीमिति । स्वदत्तांस्वेवाग्निना धुपजं न्यभृमिष्टरूपयोषारूपेण दत्तां विस्तृतत्वेन रात्रिसागरयोः साम्यम् ६०९

वासरेण ससूर्येण कथितं दिवसे कृतम् ॥ चंद्रादिना रात्र्या कथितं निश्यनुष्ठितम् ॥ संध्योरपि संध्याभ्यां सर्वदा भूतपंचकैः ६०५ वासराद्या यमचराः सर्वैः सह चराः सदा ॥ त्वादृशायात्र जानंति मोहिता देवमायया ६०६ इत्यादि वचनान्युक्ता वद्धापाशैः सुदारुणैः ॥ कशादिभिश्च संताड्य नयंति यमकिंकराः ६०७ तस्मिन् द्वारवतीनाथे पुर्यास्तस्या गते सति ॥ रथेन कालयुक्तेन क्षणमात्रादनंतरम् ६०८ पुरीं द्वारवतीं सर्वांस्वदत्तामाग्निसागरः ॥ अदर्शनं नयत्येव सर्वपांमिह देहिनाम् ॥ ६०९ यदा द्वारवतीनाथो जहात्येनां यदृच्छया ॥ तदा तिशोभनाप्येषा विधवेन शोभते ६१० क्लेशेनापि न शक्नोति सार्जुना वंधुता पुरः ॥ बध्वादिदुर्जनाभीरैर्हतं रोदुंकथंचन ६११ येन द्वारेण संप्राप्तः पुरीं द्वारवतीं प्रभुः ॥ तेनैव चेद्ब्रह्मलोकं पाति न संशयः ६१२ चक्षुरादिभिरुक्तं सुकृती स्वर्गमेत्यसौ ॥ अपगेदुष्कृतं कृत्वा प्रयातियमसादनम् ६१३ यं विना नैव दाराद्या भुंजते कवलं पुरा ॥ अदंत्यस्मिन् गते सर्व आकुंठं स्वादु बांधवाः ६१४ यं पुरा शयने शुभ्रे मृदौ केशादि वर्जिते ॥ शायंति क्षिपंत्येनं ज्वलिते जातवेदसि ६१५

यदेति एनां पुरीम् ६१० क्लेशेनेति । यथा प्रसिद्धं द्वारवतीनाथे गते सति अवशिष्टा सार्जुना अर्जुनेन पार्थेन सहिता बंधुता बंधुसमूहः दुर्जनाभीरैर्हतं बध्वादिपिग्रहं रौद्रक्षितुं न शक्नोति यत्र श्लेषवलेन साम्यं । तथाहि उक्तांतस्य द्वारवतीपतेः संबंधिवध्वादिदुर्जनरूपैराभीरैर्हतं पुरः संमुखे पिरोदुं क्लेशेनापि प्रार्थिता बंधुता न शक्नोति । कीदृशी बंधुता सार्जुना 'तृणमर्जुनम्' इत्यमरः गृहीतवृषा तृणच्छेदनेन संबंधं परित्यागशीलेति यावत् । यद्वा सार्जुना अर्जुनेन त्रयोणेन सहिता यतः प्रशंस्य पिन पश्यतीति 'अर्जुनंतुणेनेन प्रगदेव' इति विश्वः ६११ प्रसंगात्तत्तद्वारनिर्गमनफलं दर्शयति येनेति । येन द्वारेणैकादशेन अथस्तादुक्तेन संप्राप्तः प्रविष्टः न संशयः 'ज्ञातं चेका' इत्यादि श्रुतेः 'मूर्खायां पातमनः प्राणम्' इत्यादि स्मृतेश्चेति ६१२ सक्षरादिभिरिति । सुकृती चेदिति शेषः अपरः सुकृतिभिन्नः दुष्कृतं पुरतः कृत्वा त्वभुरादिभिरप्युक्तमन्यमसादनं यातीति तथा चैकादशद्वारभिन्नद्वारोक्रमेण सुकृतदुष्कृतयोर्द्वयं प्रवर्ततदधीना गतिरिति ६१३ तद्वंधुनां दशाः स्फुटयति यं विनेत्यादिना ॥ दाराद्याः बांधवाः पुराजीवनकाले यं विना कवलमपि प्राप्नुमपि न भुंजते अस्मिन् पुरलोकं गते सति आकुंठं स्वादु अदंत्यस्मिन् अन्वयः ६१४ यमिति । शाययंति स्वापयंति जातवेदसि बध्नो ६१५

यंपुरामृदुलेति । कोमलहस्तस्पर्शकाः तच्चितागतम् ६१६ वाजिनेति वाजिनाथेन शिविकानृत्यानम् ६१७ मंगलेरिति । वादित्रैः पटशदिवायेः ६१८ यस्याग्रत इति । एतेवं वृ-
जनाः ६१९ पुत्रेति । एष सर्वव्यक्ताप्रयातिविरक्तस्तु पुनर्नवजेत् एकवारमेव गच्छेदिति न स पुनरावर्तते इति श्रुतेः । अयंतु विनावैराग्यं पुनः पुनरेव गच्छति म्रियते इति भावः ६२० यं विनाक्षण-
मात्रमिति । निर्वृताः सुखिता आशया ये पातेतथा ६२१ यः पुरेति जमानां वक्राण्येव ह्यज्ञानातिद्विकासनेभास्करः सुरोपमो देवसमः तस्य संदर्शने च स्नानं प्रकुर्वते ६२२ पादाग्रादिति । यस्य
पादाग्रान्निःसृते नीरं मूर्द्धनि विभ्रति धारयंति जनास्तस्य संस्पर्शतः स्नानं प्रकुर्वते वक्षतस्तु स्पर्शनेव प्रकुर्वते इति ६२३ फलितमाह एवमिति । नो वेत्ति न गमयति ६२४ पारलौकिकीर्दशाः स्फुटयति

यंपुरामृदुलस्पर्शां गंधपुष्पकरा अपि ॥ स्पृशंतो भयमायां तिकाष्ठैस्तीक्ष्णैः स्पृशंतितम् ६१६ वाजिनावाशिविकया यं गजेन रथेन वा ॥ नयंति तं नयंत्येते बद्धाका-
ष्ठेन काष्ठवत् ६१७ मंगलेरपि वादित्रैः प्रयाणं कुरुते हि यः ॥ संप्रयात्य धुना स्त्रीणां सशोकैरोदनैः सह ६१८ यस्याग्रतो नयंत्येते दधिलाजादिमंगलम् ॥ त एव तस्य पु-
रतो नयंत्यग्रिसंभूमकम् ६१९ पुत्रभार्यादिकं पूर्वयः क्षणं न विमुंचति ॥ त्यक्त्वा सर्वप्रयात्येष विरक्तो न पुनर्व्रजेत् ६२० यं विनाक्षणमात्रं हि न पुरा स्थातुमीशते ॥
तं विना वांधवाः सर्व आसते निर्वृता शयाः ६२१ यः पुरा जनवक्राजभास्करोऽभूत् सुरोपमः ॥ तस्य संदर्शने स्नानं स्पर्शने च प्रकुर्वते ६२२ पादाग्रान्निर्गतं तस्य नीरं
मूर्द्धनि विभ्रति ॥ तस्य संस्पर्शतः स्नानं स्पर्शनेव प्रकुर्वते ६२३ एवं प्रत्यक्षदोषे पि जनः संसारशूलके ॥ पतितो वेत्ति नो दुःखं मोहितो देवमायया ६२४ एवं शरी-
रं संत्यज्य गच्छत्येषोऽतिदुःखितः ॥ क्षुत्पिपासापरिश्रान्तो भस्मितो यमकिंकरीः ६२५ अनेकशतकोटीनां योजनानि यमालयम् ॥ स्वल्पेनैव हि कालेन नीयते यम-
किंकरीः ६२६ पाशबद्धो यथाच्छागस्ताडितश्चक्रशादिभिः ॥ नीयते राजभृत्या यैर्वलादेव मसावपि ६२७ अत्र दुःखान्यनेकानि स्मृतानां यमशासनात् ॥ भवंति
तानि को न मय कुंश्चोतु च वाक्षमः ६२८ दंष्ट्रिणां सूकरादीनां काकगृध्रादिपक्षिणाम् ॥ उषद्रवो महावमार्गे यमराजपुरस्य हि ६२९ चोराश्च शतशस्तत्र घ्नंति वैराक्ष-
सोपमाः ॥ शस्त्रैर्नानाविधैर्नैव म्रियते सोऽपि दुष्कृतात् ६३० पूयविष्ठादिपूर्णां च दीनस्य पिलंघनम् ॥ निमज्जनं च तत्रैव काचिन्नकादितो भयम् ६३१ बन्दिशस्त्र-
जले लानां वा योश्चापि विकारतः ॥ यमालये हि नरकादुःखदाः पापकारिणाम् ६३२ अनेककल्पपर्यंतमसिपत्रयनादिषु ॥ कुरे पुनरकेष्वेव दुःखान्याप्नोति दुष्कृती
६३३ प्रसिद्धानरकास्तो हि पुराणेषु विपश्चितः ॥ भृशं दुःखकरानृणां पापिनां परजन्मनि ६३४ एवं स नारकं दुःखमनुभूयाथ कालतः ॥ दुष्कृती वीजतां प्राप्य लो-
कमेतं पुनर्व्रजेत् ६३५

एवं शरीरमिति ६२५ अनेकेति । योजनानि विस्तृतं यमालयं यमकिंकरीष्वस्वल्पेन कालेन नीयते इत्यन्वयः ६२६ दृष्टान्तमाह पाशबद्ध इति । छासोऽजः एवमसौ जंतुः ६२७ अत्रेति ।
अत्र यमालये ६२८ दंष्ट्रिणामिति । स्पष्टम् ६२९ चोराश्चेति । दुष्कृतात् भोग्याद्धेतोः ६३० पूयेति ६३१ बद्धेति । इलापृथ्वी एते पांथावा योश्च कारादाकाशतमसोश्च विकारतो-
नरकरूपेण परिणामात् ६३२ अनेकेति ६३३ ननु ते नरका अपि वर्णनीया अत आह प्रसिद्धा इति । परजन्मविमानुषजन्मतो भिन्नजन्मवि ६३४ दुष्कृत्यतिमुपसंहरति एवं स नारकमिति ।
कालतः कालानुसृतः बीजतामन्नभावं एतमानुप्रम ६३५

सुकृतिनोगतिमाह । सुकृतांतिसुकृतभोगांते पर्जन्यधारयापूर्वोक्तनीत्या ६३६ सप्तहत्पादिवाक्यं व्याचष्टे ममुमिति । अमुमानुवं पूर्ववत् अन्नभावेन पुण्यपापानुसारेण पुनः पितृमानुदाराजायतइति ६३७ जातस्येति । पुत्रमपेक्ष्यतदूपेनोक्तजन्मद्वयमपेक्ष्येदपितृजन्ममृतीयं वक्तव्यं किमिति पितृरूपेण तृतीयमुक्तमितिशंकाभाभिप्रायाविष्करणेन वारयति उक्तमिति । उक्तं जन्मद्वयं चकारात्तृतीयं जन्म च एतद्वयं घटीयं त्रिमिवेति सूचनायतथोक्तिः । एवं हि पुत्रस्यापितृतीयं जन्म बोधितमेवेति श्रुत्याशयः ६३८ एतमाशयं स्फुटीकुरुते मृतहत्पादिना । तत्त्वज्ञानं विना जन्मधारानविच्छिद्यतइति भावः ६३९ वाराइति । यथारवींद्वारजगुरुसितशनिवारधारानविच्छिद्यते तथाऽज्ञस्य जन्मादयोपि ६४० नैरतयेदृष्टांतांतरमाह पथेति । भावं परिणामम् जंतुरविवेकी ६४१ प्रतिक्षणपरिणामिनो हि सर्वे भावाः श्रुतेचितिशक्तेरितिसिद्धांतात्परिणममानोपाधितादात्म्याभिमानवतां निरंतरं जनिमृतीइति सूचकं लक्षणार्थं शतृप्रत्ययांतं प्रयत्निति पदं दृष्टांतेन व्याकरोति तमइति द्वाभ्याम् । यथा तमो धकसस्ते जो दीपादिलक्षणं संप्राप्यास्तं न्यवहाराभावरूपं लयं प्रयातितथा मृतिर्मरणावस्थानि मुचरदेहाभिमानात्किं प्राप्येव समाप्ता भवतीति यद्यपि देवयानपितृयानप्रतिपादकश्रुत्यादिभ्यो लोकांतरे गत्वा जन्मलाभो निर्धारितस्तथापि स विज्ञानो भवतीत्यादिश्रुतेर्मरणकाले भाविशरीराकारं विज्ञानं जायते तदेव शरीरांतरग्रहणमित्यभिप्रायेण नैरतयेव्यपदेशः ६४२ ननु तयो रस्तु नैरतयेव चेतनस्य किमत आह तेज

सुकृतीचताथास्वर्गे ह्यनुभूय सुखं महत् ॥ सुकृतांते पतत्यस्मिन् लोके पर्जन्यधारया ६३६ अमुं लोकां हि संप्राप्य पूर्ववत् पुण्यपापतः ॥ जायते विविधो जंतुः पितृमात्रादितः सदा ६३७ जातस्यास्य तृतीयं स्याज्जन्म पुत्रमपेक्ष्य हि ॥ उक्तं जन्मद्वयं चैवं घटीयं त्रिमिव अव्रजेत् ६३८ मृतो जातः शिशुस्तद्वद्युवाच दृढः पुनर्मृतः ॥ जंतुर्भ्रमति संसरेयावदात्मावबोधनम् ६३९ वारायथाभास्करादेव तैत्तेच्छेदवर्जिताः ॥ एवं जन्मादयो भावा जंतूनां छिदवर्जिताः ६४० यथा प्राप्य न वं वासः पूर्ववा सः परित्यजेत् ॥ एवं जंतुः परं भावं प्राप्य पूर्वपरित्यजेत् ६४१ तमो यथा प्रयात्येतत्तेजः संप्राप्य वै तथा ॥ मृतिर्जनि हि संप्राप्य स्वयमस्तं प्रयाति हि ६४२ तेजसस्तम सोवापि यद्वदेकं न संत्यजेत् ॥ जगदेवं न रं मंदं मृतिर्वाजि निरेव वा ६४३ तस्मादेतत्समग्रं हि दुःखदेहादिकं नृणाम् ॥ विना नंदात्मविज्ञानं दुःखकारणनाशनम् ६४४ एवं ते पां प्रवृत्ते स्मिन् विचारे ह्यधिकारिणाम् ॥ विरक्तावपि जातायां स्वात्मन्यप्यविचारिते ६४५ उपदेशे स्मृतिपथमानीते मुनिजेषां ॥ तेषामन्यतमः कश्चिद्दामदेवो ममारह ६४६

सहति । तेजस्तमसश्चानयोरेकमन्यतरयथा जगन्मानुषादिलोकं न त्यजेदेवं मंदमज्ञं कार्यकारणाज्ञानशालिनं रं पुरुषं वस्तुतः परिपूर्णमपि मृतिजं न्नोरन्यतरं जहातीत्यज्ञस्य तत्प्रसंगोद्वारं इत्यर्थः ६४३ योयं नानार्थसं कुलः संसारो दांशितः स पूर्वप्रपंचिताद्वितीयानं दात्मप्रबोधे स्वप्रबद्धिलीयते इत्यभिनीयमंत्रेण दांशितमित्यर्थं कंतदुक्तमित्यादिवाक्यं व्याचष्टे तस्मादिति । तस्मान्मद्वत्त्वस्य संसारव्याप्यत्वादितत्समग्रं दुःखमानं दात्मविज्ञानं विनेव तदुदयात्प्रागेव प्रतीतिशेषः कीदृशं दुःखं देहादिकं देहाः कारणादिशरीराणितत्प्रभृति आदिपदेन तदवस्थानाग्रदादयोग्यं भवेद्वेशाद्याजन्मप्रयत्नलक्षणा श्रमग्राह्याः कीदृशमात्मज्ञानं दुःखानां कारणस्य प्रयोजकस्याज्ञानस्य विरोधि इति ६४४ अथ गर्भेभ्य इत्यादिमंत्रं श्रौतार्थतात्पर्यार्थौ प्रदर्शयन् व्याकरोति एवं तेषामित्यादिना एवमादिवच इत्यतः पूर्वग्रंथेन । एवं पुं गर्भेवेशाग्रंथमारभ्य प्रदर्शितप्रकारेण तेषां सनकादिशिष्याणामधिकारिणां दोषविचारे प्रवृत्ते सति तत्फलभूतायां विरक्तौ च जातायां सत्त्वात्मानि विरक्तिफलभूतविचारंगोचरी कर्तुमिष्टे प्यविचारिते सति परंतु विचारारंभाय सनकादिमुनिजेषां उपदेशे स्मृतिपथमानीतेषां अधिकारिणामन्यतमो वामदेवो ममारहेति द्वयारंभः ६४५ उपदेश इति । व्याख्यातम् ६४६

सहीति । सवामदेवः श्रवणेजतेपि जन्मांतराभक्तकर्मरूपभाविप्रतिबंधेन मननादिविरोधिनानसाक्षात्कृतआत्मापेन सतथातस्य भावस्तस्मात्मातुर्गर्भे दुर्गर्भाभावद्वारा प्रविष्टवान् प्रविष्टश्च गर्भे न वमा
सान्शयनमवस्थितिप्राप्तः तथाभावे हेतुदर्शयति पूर्वैति । तत्त्वसाक्षात्कारे हि ज्ञानकर्मसंस्कारादवगोचराभावतां तांति सत्त्वास्पतिबंधान्जातइति भावः ६४७ नवमेमासिपत्नेनियति
वशादुत्पत्तेसतिमयसर्वोपि जंतुः पूर्वाजातीर्जन्मानि स्मरतीति गर्भोपनिषदादौ प्रसिद्धं । वामदेवे विशेषमाह तस्मिन्मिति । एवामदेवः प्रबुद्धवान् पूर्वजातिस्मृतिकाले प्रतिबंधकदुरितशांतो स न कायु
क्तस्मृत्या मनननिदिध्यासनसंपत्त्या नंदात्मानं ब्रह्मात्मात्कृतवानित्यर्थः ६४८ प्रबुद्धश्चेति । प्रबुद्धाऽऽनंदात्मानं साक्षात्कृत्य तत्र गर्भे एव स्थितः स भिदवस्थमात्रं वाक्यं स्वसखीन्येः सह श्रवणं संसारदुः
खालोचनं च कृतवान् स्तानेव मुनीनाधिकारिणः प्रतिउक्तवान् यत आत्मवित्तमः अतिशयेनात्मविदिति ६४९ अहमिति । भवतां युष्माकमप्यतमोहमितः पूर्वजन्मनि परिच्छिन्नदेहात्माभिमानेनाल्पतमः
अत्यंतपरिच्छिन्नः स्थितोऽभूवमिति शेषः इदानीं विद्यावस्थायामेकोऽद्वितीयोऽहमेवास्मीत्येवकारण्यावर्त्यमाह नाप्यमिति । अप्यं पृथग्भूतं तथाच श्रुतिः ' यत्र त्वस्य स वै मात्मेवाभूत् ' इत्यादि
६५० स्वस्य सर्वात्मतां दर्शयति मयेत्यादिना । प्रदिशोऽप्यादिकोणाः मनुः स्वायंभुवादिरहमेवासमिति तथाऽऽदित्यः । कीदृशो महेश्वरः बुद्धिमेरकत्वादिति । लोकपाला इति । प्रभवः शक्तिसंपन्नाः

सह्यसाक्षात्कृतात्मत्वाद्गर्भमातुः प्रविष्टवान् ॥ गर्भे सशयनं प्राप्तः पूर्वसंस्कारसंस्कृतः ६४७ नवमेमासि संपन्ने शोधे जातीः स्मरत्ययम् ॥ जंतुः सर्वोपितस्मिन्नाहि
कालेषु प्रबुद्धवान् ६४८ प्रबुद्धश्च मुनीन् सर्वान् स्वसखीनाधिकारिणः ॥ इदं न त्रिस्थितो वाक्यमुक्तवानात्मवित्तमः ६४९ अहं हि भवतां पूर्वजन्मन्यल्पतमः
स्थितः ॥ इदानीं महमेवात्र नान्यं पश्यामि कंचन ६५० मया सर्वादिशः पूर्णाः प्रदिशश्च न भस्तथा ॥ मनुः पूर्वमहंतद्रत्नसूय्योऽप्याऽऽसं महेश्वरः ॥ लोकपा
लास्तथा सर्वे मद्रूपाः प्रभवोपि हि ६५१ स्वेदजानितथायानि सुद्विज्जान्यं हजानि च ॥ जरायुजानि भूतानि मतोनान्यानि कानिचित् ६५२ ब्रह्माद्याः स्थावरा
ताये जंतवो नैककर्मिणः ॥ ते सर्वे मम देहाः स्युरानंदात्मस्वरूपिणः ६३ जायतेऽस्ति विवृद्धश्च परिणाम्यथ नाशवान् ॥ विनष्टश्चापि देहो यं सेंद्रियो नाहमत्र हि
३४ अहं जानामि देवानां वागादीनामनेकशः ॥ जन्मानि नममैकंच सुखंदुःखंच गच्छति ६३६ इदानीमात्मविज्ञानसंपन्नं सर्वसाक्षिणम् ॥ न स्पृशंती
हवागाद्याः सशरीरा इमे सुराः ६५६

सर्वलोकपाला इत्याद्या अहमेव ६५१ न केवलमुत्कृष्टा एवमदात्मानः किंतु ' ब्रह्मवाशा ब्रह्मे मे कितवा ' इत्यादि श्रुतिभ्योपकृष्टा अपीत्याह स्वेदजानीति द्वाभ्यां स्पष्टम् ६५२ ब्रह्माया इति । ब्रह्मपदे
नादिजीवस्य हि रण्यगर्भस्य ग्रहः । अनेकेति । नानाविधकर्मशालिनः कर्मधारयान्नमत्वर्थोपपत्तिरिति नियमस्तु प्रायिकः अनुवृत्तइति भाष्योक्तेः तन्नियमाभ्युपगमे तु अवियमानमज्ञानेनावृत्तमेकतत्त्वे
येपांतेऽनेकास्ते च ते कर्मिणश्चेति विग्रहः तेजंतवो ममानंदात्मस्वरूपिण आनंदाभिज्ञात्मनास्वरूपिण प्रकृत्यावित्वात्तृतीयान्तं पूर्वपदं देहाः रूपाणीति ६५३ तथात्वेऽप्युपकारप्रसक्तिनिषेधेति
जायते इति । नाशवानपक्षयवान् इति भावविकारवान्सेंद्रियो देह एव नाहं कुत इत्यत आह अत्र हीति । यतो ब्रह्माक्षरपरोक्षे मयिते कल्पिताः न हि कल्पितधर्मा अधिष्ठानं स्पृशंतीति भावः ६५४ अहमिति ।
वागादीनां देवानामनेकशः विधानिसर्वाणि जन्मानि जानामि तेषां मध्ये एकमपि ममेभ्यः पृथग्भूतस्य सुखंदुःखंच न पच्छति ददाति करोतीति यावत् ६५५ तत्राभ्यासाभावं हेतुतयाह इदानीमिति ।
इदानीं वागाद्याः सुराः अध्यात्माधिदेवोऽभिज्ञासां सर्वसाक्षिणं पुवं वृत्तस्पृशंति तत्र हेतुगर्भविशेषणं आत्मेति । तथाच कथं तदीया जन्मादयो विकृतं कुर्युरिति भावः ६५६

॥ ३६ ॥

शतमेत्याद्यंशं व्याकरोति कराग्रहेति । काराग्रहसमाबहवः पुर्येश्वरशीतिलक्षशरीराणि आसन्नितिशेषः कीदृश्यः क्लेशकारिणाऽयसालोऽहवहभैरवकृष्णेनवाज्ञानेननिर्मिताः मद्बन्धनप्रयोजन
काः ६५७ अज्ञानलोहमयपुरीणाबंधकत्वं स्फुटयन्नधः इयेन इत्याद्यंशं व्याकरोति यथेत्यादिभिः । यथालोकमहाकायं इयेन क्रींचादिघातकत्वेन प्रसिद्धं बलिष्ठत्वेन पाशकैः कुत्सितैः पाशैर्दुःखे
नग्रहीतुं शक्यमायसैः पुरैः पंजररूपैर्यंतिताऽज्ञानलोहमयस्ताः सर्वाः पुरोमा मद्द्वितीयत्वे सति सर्वांतरत्वेन दुर्ग्रहं अरक्षन्परिच्छेदाभिमानरूपपाशैर्निरोधं नीतव्य इत्यर्थः ६५८ अहमिति । अहं
तानेनानज्ञानपाशान् विपर्ययरूपपाशान् सपुरान् पूर्वाभिः सहितान् ब्रह्मविज्ञानरूपेण तु न्नेन बन्धुना न्यनाशयेत् खंडितवानस्मि कीदृशानज्ञानपाशान् कामक्रोधादिरूपाणि कीलकानि दृढत्वेन तु संकोचये
पतितयानानिति ६५९ यथाग्रहइति । यथाग्रहेनिरुद्धः इयेनो दुर्भेदभेदकत्वेन वज्रसमं गीरकसमं मानं मुखं यस्य स तथा अयः पंजराद्यो देशं भित्वा विनिर्गच्छेत् तथाहमेताः पुरोऽयो भित्वा जवसावे
गेन निर्गतोऽस्मीति अत्र सर्वशरीररूपपुराणामधोदेशः सत्सामान्यं इदं रजतमिति भ्रमे पि भासमाने हेतुदार्थवदाधारसंज्ञकं तस्य भेदं न नाम प्रमावृत्त्याऽऽवरणांशविभोक्तः एतदभिप्रायेणोक्तं वार्तिकका
रेः 'अपामार्गलतेवासो विप्रमोहि भवभ्रमः । प्रत्यग्रहं विमोक्षाय निबधाय बहिर्दृशाम्' इति ६६० एवं त्रयश्रोतार्थप्रपंच्यतात्पर्याधिप्रपंचयति । भवतामित्यादिना । यदेहपुत्रादौ वि
रक्तिरूपं भवतामात्मविज्ञानकारणमुक्तं सनकाद्यैरिति शेषः एतद्विरक्तेः कारणत्वं विनिश्चितं मया फलदर्शनेन निर्धारितम् ६६१ फलजनकतामेवाह ममेति । यस्मान्ममेदं देवस्य माणस्वरूपज्ञानं

काराग्रहसमाः पूर्वमयसालेशकारिणा ॥ निर्मिता बहवः पुर्यो मम बंधनहेतवः ६५७ यथा इयेन महाकायं दुर्ग्रहं पाशकैरपि ॥ एवं मां दुर्ग्रहं सर्वास्ता अरक्षन् समंत
तः ६५८ अहमज्ञानपाशांस्तान् कामक्रोधादिकीलकान् ॥ सपुरान् ब्रह्मविज्ञानतुंडेनैवानुव्यनाशयम् ६५९ यथाग्रहेनिरुद्धः स न इयेनो वज्रसमाननः ॥ अधो
भित्वा विनिर्गच्छेत् तद्देता अहं पुरः ६६० भवतामात्मविज्ञानकारणं कथितं पुरा ॥ विरक्तिर्देहपुत्रादौ यदेतद्विविनिश्चितम् ६६१ मम यस्मादिदं ज्ञानं मनका
देः प्रसादतः ॥ जातं विचारे युष्माकं प्रमाने मरणे सति ६६२ नाहं विभेमि संसारान्न कालान्नापि मृत्युतः ॥ सर्वमेतन्मयि यतः स्थितं स्रजियथा फणी ६६३ किं
करिष्यति मे मृत्युर्मुह्योरात्मस्वरूपिणः ॥ न ह्यसावात्मनात्मानं हंतुमीष्टे कथंचन ६६४ अपि मृत्युस्तथा जन्म बाल्यं यौवनमेव वा ॥ जरावापि न मे किंचिद्दे
हेयस्माद्विदृश्यते ६६५ अन्यस्य सुखदुःखाभ्यां नान्यो भवति तादृशः ॥ अन्यो हं देहस्तस्मात्कस्मादेतद्देवेन्मम ६६६

जातं तत्र मुख्यः प्रयोजकस्तु गुरोरनुग्रह इत्याह सनकादेः प्रसादत इति । प्रतिबंधापगमस्तु द्वारमित्याह मरणे सतीति । मरणकालमुपक्षयति विचारे इति । विचारोपलक्षितकाल इत्यर्थः की
दृशो विचारे युष्माकं समाने युष्माभिः सहानुष्ठिते इति यावत् भवतां प्रतिबंधवशादनुत्पत्तावपि न कारणत्वापकर्ष इति भावः ६६२ ज्ञानस्वरूपं प्रपंचयति नाहमित्यादिना । द्वितीयादिभ्यं द्विती
यत्वं तु स्रजि कल्पितफणिनः स्रजश्च मत्तः सर्वस्य न संभवति अतोऽद्वितीयोऽस्मीति भावः ६६३ अमृतोऽस्मि त्युपपादयति । किं करिष्यतीति । मृत्युर्मे ममाशेषतया संबंधि मज्जिष्ठमिति यावत् किं स्व
व्यापारजन्यफलं करिष्यति न किमपीति कीदृशस्य मे मृत्योरात्मस्वरूपिणः आत्मभूतस्य कर्मत्वे कर्मकर्तृत्वविरोधं दर्शयति नहीति । असो मृत्युः ईदृशको भवति 'तस्य हृदेवानाऽभृत्या ईशत आ
त्मा हिते पां भवति' इति श्रुतेरिति ६६४ किंच मृत्युर्जन्मादि न्याप्यः जन्मादिकं च देहत्व न्याप्यं मयि तु 'अकायमग्र' इत्यादि श्रुतिभ्यो देशविविक्ते देहत्व लक्षणं यापकनिवृत्तौ तद्व्याप्यनिवृत्त्याप
सिद्धा इति वदन् विजरोऽस्मीत्यपि दर्शयति अपि मृत्युरिति । मृत्युप्रभृति न मे किंचिद्यस्मादेतत्सर्वदेह इत्यत इत्यन्वयः ६६५ विशोकोऽस्मीति प्रपंचयति अन्यस्येति । तादृशः सुखदुःखोपल
क्षितशोकमोहवान् एतन्सुखादिकम् ६६६

ननु दोषाष्टके सति कथं विशो कतेत्याशंक्यतस्य साक्षिमास्य मनः प्रभृति धर्मत्वात्तद्भासके साक्षिणि प्रसंगः न हि पंकमालिभ्यरविस्पृशतीत्याह दोषाष्टकमिति । इदं इच्छाद्वेषभयमोहसृष्टिग्निराविष्मूत्र
बायाच्युक्तं दोषाष्टकं मां सुखरूपकमात्मानं कथंचन न स्पृशेत् तत्र हेतुर्गर्भात्मविशेषणं मन आदिभ्योऽन्यमिति । तत्रेच्छाद्वेषभयमोहामनोधर्माः क्षुत्तृप्ताणस्य निद्राहंदिषाणां विष्मूत्रवा
याशरीरस्येति मन आदिभिर्लंक्यं दोषाष्टकं स्पृशेदिति भावः ६६७ एतदेव न वभिः प्रपंचयन्निच्छायास्तावन्मनोधर्मतामाह मोक्ष इति । मोक्षः स्वर्गः तथाह स्थितं वैपयिकं सुखं एतन्नयं यथाक्रमं सात्त्विकं
कराजसंतामसं च मन एवेच्छति अहं तु निस्त्रैगुण्यो न तदिच्छामि आत्मकाममात्मकाममकाममित्यादि श्रुतयोपि इच्छानिषेधंतीत्याशयेनात्मविशेषणमाह आनंदरूपमृदिति ६६८ द्वेषस्यापि त्रिवि
धविषयस्य त्रिगुणमनोधर्मतामाह अज्ञानमिति । अन्यदेहलौकिकं प्रति कुलवेदनीयं सज्जना अपितामसस्य तथेति न पूर्वविरोधः ६६९ आनंदरूपतापि दोषाभावहेतुरित्याह अनासकाम इति । भिन्नोभे
ददर्शी परः अभेददर्शी ६७० भयमोहयोर्मनोधर्मत्वमात्मधर्मत्वात्संभवहेतुप्रदर्शनं न स्पृशति भयेति । मनसो धर्माविति शेषः न मे धर्मौ तथा चाहं न तयोर्धर्मौ तयोर्धागतं तत्र चेहेतुभूते आत्मविशेषणे
इति न हेतुसाध्यव्यवधिकरण्यं भयाभावेऽद्वितीयत्वं हेतुः मोहाभावे च चिन्मात्रत्वं सर्वात्मा चासौ बोधः सर्वात्मबोधः एकं च तद्रूपः स्वरूपं तदेकवपुः सर्वात्मबोध एकवपुर्न सत्यसत्तासावात्मा च

दोषाष्टकमिदं नित्यं न स्पृशेद्विकथंचन ॥ आत्मानं मन आदिभ्यो मामन्यं सुखरूपकम् ६६७ मोक्षः स्वर्गस्तथा चान्यत्सुखजातमिह स्थितम् ॥ मन इच्छति
नाहं तदिच्छाम्या नंदरूपमृत् ६६८ अज्ञानं न रक्तं वापि दुःखं चान्यत्ससाधनम् ॥ मन एव हितद्वेष्टि नाहं द्वेष्टि मिकथंचन ६६९ अनासकामो भिन्नो यः स द्वेष्टि न पुनः
परः ॥ अहं सर्वस्वरूपः स न कस्माद्वेष्टि माह किंचन ६७० भयमोहौ च मनसो न मे स्यातां कथंचन ॥ अद्वितीयस्य सर्वात्मबोधैकवपुः परात्मनः ६७१ यो द्वितीयं विजा
नाति प्रतिकूलकरं तथा ॥ स एव हि जनो लोके विमुह्यति विभेति च ६७२ नाहं द्वितीयं जानामि शत्रुं मित्रं तथा परम् ॥ तस्य मे केन वा स्यातां भयमोहावकारणौ ७३
क्षुधातृषाच तद्रन्मे प्राणश्चान्यस्य कर्हि चित् ॥ मा स्यातां यत एते द्वेष्टश्येते प्राणसंगते ७४ निद्रा च मनसः कापि वागदेर्नित्यमेवाह ॥ इन्द्रियादिविहीनस्य ममेकेन
भवेद्विसा ७५ विष्मूत्रवाधादेहस्य नाशरीरस्य कर्हि चित् ॥ अकायो ह्यवणश्चाहं ममेकेन भवेद्विसा ७६ वचसां व्यवहारेण भवतामेतदीरितम् ॥ मया स्वात्मस्व
रूपं तत्रेदं शंसुतः कचित् ६७७

तस्येति विग्रहः अत्र महावाक्यार्थसूचना निरावरणत्वं बोधितं तच्च मोहप्रयोजकतमो विरोधि इति ६७१ किंच विषादात्मकमोहस्य भयस्य च भिन्नत्वेन हाने प्रतिकूलकारणत्वज्ञानं हेतुस्तच्च मयि नास्तीत्याह
यो द्वितीयमिति द्वाभ्यां । यः किंच द्वितीयं जानाति तथैव द्वितीयं प्रतिकूलकरं जानातीति योजना । स एवेत्यादि स्पष्टम् ६७२ नाहमिति । अहं तु द्वितीयमेव न जानामि तस्य प्रतिकूलत्वादिज्ञाना
भावो व्यापकभेदज्ञानाभावादेव सिद्ध इत्याशयेनाह शत्रुमित्यादि । परमुदासीनम् अकारणोक्तकारणहीनौ ६७३ क्षुत्तिपासयोः प्राणधर्मत्वादात्मन्यसंभवमाह क्षुधेति । एते क्षुधातृषे संगते सं
वद्धे मे प्राणश्चान्यस्य मा स्यातां न संभवत इत्यर्थः ६७४ निद्राया धर्मिप्रदर्शनपूर्वकमात्मनि व्यतिरेकमाह निद्राचेति । निद्राद्विचारणेलयरूपा सा च मनसः कापि यदा स्वप्नं पश्यति तदेव प्राप्तिद्वि
याणां तु नित्यमेव स्वप्नप्रदर्शनेऽदर्शने च ममत्वजस्य मनसर्द्धिद्विभ्यश्च भिन्नस्य न सा संभवतीत्याह इन्द्रियादीति ६७५ अष्टमं दोषं श्रुतिसिद्धं शरीरभेदवत्त्वात् निरस्यति विष्मूत्रेति ६७६ न च द्वितीया मृता जाज
रविशोकत्वं निषेधमुखेनैवात्मानं किमभिदधासि सखिभ्योऽस्मभ्यं विधिमुखेन श्रृंगप्राहिकान्यायेन प्रदर्शयेत्याशंकां वारयन् विषयतामाह वचसामिति । यदेतद्भवतां हिताय वचसां व्यवहारेण स्वात्म
स्वरूपमीरितं तद्रस्तु तर्हं शंसं इदं त्वय मोचर निभं विषयरूपं वस्तु तो न भवतीत्यन्वयः निषेधवाक्यान्वयपितात्पर्यवृत्त्यैव बोधयंतीति भावः ६७७

अविषयतामेव स्फुटयति इन्द्रियैरिति । एतदात्मतत्त्वमखिलैर्वाङ्मिरिन्द्रियैश्चर्यायैर्गम्यं तथा आन्तरं नो बुद्धिश्चित्ताहंकारैर्गम्यं नैति । ननु वेदांतवाक्यजन्यबुद्धिवृत्तेर्विषयो भविष्यत्येव तथा जडगोचराया अविद्यायाश्चेत्याशङ्क्याह धीवृत्तेरित्यादि । ब्रह्माकारवृत्तेश्चिद्रास्यत्वमेव विषयत्वं तदुक्तं योगभाष्ये न च पुरुषप्रत्ययेन बुद्धिस्तत्त्वात्मना पुरुषो ह्येतत्पुरुषएव तत्प्रत्ययस्यात्मा बलं च न पश्यतीति विज्ञातात्मा रमरेकं विज्ञानीपादिति परंतु बुद्धिवृत्तिस्तस्यावैषयत्वस्यानुपयोगिन्यपि प्रतियोगित्वेनोपचाराद्यवहिते एवमविद्यायामपि बोध्यम् ६७८ विधिरूपोपदेशानामप्याधिकेतरव्यावृत्तिबोधेनैव प्रसस्ता भवत्याशयेन विधिरूपेण विशेषणद्वयमाह आनंदात्मेति । दुःखाऽनस्तमासज्जडानेकविलक्षणमित्यर्थः तादृशस्वभावत्वे त्रिविधपरिच्छेदराहित्यलक्षणमद्वितीयत्वमुपक्रमोक्तं हेतुतयोपसंहरति देशेति । स्वरूपं वस्तु गंधोलेशः ६७९ अत इति । अतो ममेतादृशज्ञानजनकत्वेन गुरूपदेशस्य ज्ञानं प्रति परिपुष्कलकारणतया निधायिना दृढादृतमुपदिष्टं अवगच्छंतु ज्ञानंतु एनमानं दात्मानं तत्कामकमपि भाविप्रतिबंधभावाद्विचारप्रवृत्तिर्दुःशका इति वाच्यम् भाविप्रतिबंधस्यादृष्टरूपस्य दृष्टद्वारेणैव प्रतिरोधकत्वाद्वा दृष्टं तत्राकरोतीति न्यायात् तदभावस्तु वर्तमानप्रतिबंधभावेन मुक्तानः तदुक्तं 'न देवादेहमादापरस्तपि शुपालवत् । पंक्षिरक्षितुमिच्छंति बुद्ध्या संयोजयंतितम्' इति । तस्मात्प्रतिबंधो वर्तमानो विषयासक्तिलक्षणः प्रज्ञा मां यं कुर्वेत्तद्विषयं पुराग्रह इति वर्तमानप्रतिबंध

इन्द्रियैरखिलैर्गम्यं नैतद्वा द्वैस्तथांतरैः ॥ धीवृत्तेरप्यविद्यायाः साक्षिभूतमवस्थितम् ७८ आनंदात्मस्वरूपं सत्प्रकाशैकस्वभावकम् ॥ देशकालस्वरूपोत्थमेदं धवि वर्जितम् ७९ अतो भवंतो मुनयः सनकाद्यैरुदाहृतम् ॥ विचार्य स्वयमेवैनमवगच्छंतु माचिरम् ८० अतो भवतां मद्रन्माभूजन्मांतरं क्वचित् ॥ अहं हि मम दृष्ट्यास्मि देहादिपरिवर्जितः ॥ अधुना भवतां दृष्ट्यागर्भेतिष्टामिसंक्टे ८१ यादृगेव पुरास्माभिर्गर्भे दुःखं विचारितम् ॥ अधुना तु भवाम्येतत्तावद्वापिततोधिकम् ८२ तथापि मम सर्वात्मबोधपूर्णेन्दुसेवया ॥ दुःसहो गर्भचंडांशुः संतापं न करोति हि ८३ एवमादिव च स्तूकामुनीनां प्रत्ययाय हि ॥ वामदेवो विनिर्गम्य गर्भालोकमिमं ययौ ८४ सनकादिममः सोपिलोकद्वयगतस्पृहः ॥ आरब्धकर्मनिर्वाणं कुर्वं शुभमवर्जितः ८५ इहामुत्र च संप्राप्तान् भोगान् भुङ्क्ताति निर्मलः ॥ आरब्धकर्मणो नाशे त्वमृतं ब्रह्म सोऽभवत् ६८६

परिहारेण विचारयतेति भावः ६८० विचारप्रवृत्तिरेव प्रतिबंधलक्षणं तां परिहरत अन्यथा पुनर्जन्मप्रसंगादित्याह अतरेति । अत्र संसारे । ननु विचारे प्रवर्तमाने परंतु तत्तत्त्वविदोऽपि गर्भवासदुःखमालोच्य फले संशयः प्रवृत्तिप्रतिवध्नातीत्याशङ्क्य स्वदृष्ट्या दुःखाभावमाह अहमिति । आदिना ईन्द्रियादीनां तद्वर्गदुःखादीनां च ग्रहः ६८१ प्रारब्धनाशात्प्रतिभासनाश इत्यविद्युतेः प्रारब्धेन भासमानत्वे पि बाधितत्वेन स्वप्रदुःखवन्नव्याप्नोहकत्वमित्याह यादृगेवेति द्वाभ्यां । अस्माभिः सनकादिशिष्यैर्मिलितैः ६८२ तथापीति । सर्वात्मबोध एव पूर्वेन्दुस्तस्य सेवया गर्भे एव चंडांशुर्ग्रीष्ममध्याह्नार्कः ६८३ स एवमित्यादिसमभवदित्यंतावत्कर्मज्ञानस्याप्यभिचारिकत्वत्वाद्वा मदेवेन तत्फलैर्लब्धमित्यर्थं कन्याचष्टे एवमादीति त्रिभिः । प्रत्ययो विश्वासः श्रद्धातिशयरूपः गर्भान्निष्कर्म्येति संबंधः इदं प्रत्यक्षगमसिद्धं भूतभृतिसत्यलोकांतययौ तत्र विचचार ६८४ सनकादीति । जीवन्मुक्तः लोकद्वयाद्वतानिवृत्तास्पृहेच्छास्पृश्यसत्तथा निर्वाणमंतम् ६८५ इहेति । इहमानुपे अनुग्रस्वर्गे अति निर्मलः पुण्यानामप्युपभोगेन क्षपितत्वात् । अत्र यद्यपि भाष्यकारैरिदं वाक्यं मूर्खस्वर्गशब्दयोः कदाचिदप्यधोभावशून्यप्रसंगार्थवस्तु परत्वं माद्वामविदेहमोक्षपरव्याख्यातं तथाप्येतैर्ब्रह्मविदो लोकेऽपि निरतिशयोक्तैर्ब्रह्मसूत्रेण प्रवृत्तिविशेषकरत्वं लोभेन जीवन्मुक्तिपरतया प्रिप्राख्यातमित्यधिकेः ६८६

एवमेतरेयपंचमं व्याख्यायपुन्यव्याख्यातुं शिष्टाधिकारेणाविचारेप्रवर्तकं वामदेवफलदशनेनाधिकारिणामुक्तं तादृशपराग्यदादौ च वर्णयति वामदेवस्येत्यादिसप्तदशभिः । विस्मयाविष्टा आश्चर्यदर्शनेन द्रुतचित्ता अमुवन् परस्परमिति शेषः ६८७ तेषां वाक्यान्मुक्तं ताम्रवकामिनिबध्नति अहो इत्यादिना । तत्र दृष्टान्तः पंकजप्रमोसमृद्धात्पुण्यविशेषेणैकोनिर्गच्छन्गौरित्याह गोभ्य इति ६८८ दृष्टान्तराणि दर्शयति पाशैरित्यादिपंचाभिः । तथानां स्मान्द्विवावामदेवो गत इति ६८९ यथेति । राष्ट्रादीनां भंगेषु लपद्रवेपुसत्केषु आदिपदेन नगरादिप्रहः स्वबन्धुन्मोहेन राष्ट्रादीनस्य जत परिहायनिःस्नेहो यच्छति पथा तथा वामदेवो गत इति ६९० यद्वादिति । पांथेषु गच्छत्सुकश्चिद्व्ययतमः निधिभूमिगतं धनम् ६९१ गुरुशुश्रूषण इति । गुरुशुश्रूषणे प्रवृत्ता बन्धूनां मध्ये कश्चिदेव वित्यां प्राप्नोति तथास्माकमयं वामदेवः अतः स एव पुमान् पुरुषो वयं तु फलालाभात् क्लीबनिभा इति भावः ६९२ मंत्रादीनामिति । बहुषु जपादौ प्रवृत्तेषु एकस्यान्यतमस्य महात्मनो वामदेवस्य ६९३ मृगाणामिति । मृगयुवातेन व्यायसमूहेन वृत्तानां सवैतानि रुद्राणां मध्यात् कश्चिदेव याति स्नेहेणेति शेषः ६९४ अहो इति । अत्र सर्वसामग्रीसंपन्नैः स्थितानामिति शेषः ६९५ तस्य चार्भसंकटस्थितस्याप्यस्मद्भो यनप्रवृत्तौ करुणे वप्रयोजिकानस्नेह इत्याहुः अस्मानिति । स्नेहे वचेदुपदेशे प्रवृत्तिः स्यात्तर्हि वार्हगिर्गत्वबन्धुनप्युपदिशेदिति तत्काले अस्मदुपदेशे पयोजनं तु विचारितगर्भं

वामदेवस्य वचनं गर्भस्थस्य महात्मनः ॥ श्रुत्वा ते विस्मयाविष्टा अमुवन्नधिकारिणः ६८७ अहो अयं वामदेवो निर्गतोऽस्मत्समूहतः ॥ गोभ्यः पंके निमग्रेभ्यो यथा गौः पुण्यकर्मतः ६८८ पाशैर्वापि निबद्धेभ्यः पक्षिभ्यः क्वचिदंजः ॥ यथा श्रयातिता न्हित्वा वासदेवस्तथा हिनः ॥ कामक्रोधादिभिर्वद्वान्नाहित्वा सर्वान्गतोऽधुना ६८९ यथाराष्ट्रादिभंगेषु स्वबन्धून् परिहाय हि ॥ निःस्नेहो याति मनुजस्तद्वदेव गतोऽधुना ६९० यद्वत्पांथेषु गच्छत्सु निधिकाश्चिदवापुयाव ॥ वामदेवस्तथास्मा सुलब्धवान् स्वात्मबोधनम् ६९१ गुरुशुश्रूषणे यद्वद्बहूनां कश्चिदेव हि ॥ प्राप्नोति सहर्ता विद्यां तथास्माकमयं पुमान् ६९२ मंत्रादीनां यथासिद्धिर्बहुष्वेकस्य जायते ॥ अस्माद्विचारजासिद्धिस्तथा जाला महात्मनः ९३ मृगाणां मृगयुवातेन वृत्तानां कश्चिदेव हि ॥ याति तद्वद्वामदेवो गतोऽस्माकंच दुःखिनाम् ९४ अहो अस्य महत्पुण्यं वामदेवस्य धीमतः ॥ गर्भस्थितस्य यज्ज्ञानं जातं नास्माकमत्र हि ९५ अस्मान् गर्भस्थितो वाक्यमुक्तवान् वार्हगितः ॥ तेन मन्यामहे नास्य स्नेहः किंतु रूपैव हि ६९६ बंधून् सर्वानुपेक्ष्या सौ पितरं मातरं तथा ॥ जातमात्रो मत्कापि जडो न मत्पिशाचवत् ६९७ अहो वयं व्यतिक्रान्तकालाः किंचिदबोधनाः ॥ हितं स्वेभ्यो यतो नात्मविज्ञानमिह साधितम् ६९८ दुःखानि विविधान्यत्र भुक्तानि शतशोपि हि ॥ अस्माभिः स्वर्गलोकेऽपि सुखं नैवाऽतममपि ६९९

दुःखसंवादो ज्ञानबलेन दुःखस्य सुसहता बोधनं चेति करुणयेव तस्य प्रवृत्तिरिति भावः ६९६ स्नेहाभावं स्फुटयति बंधूनि । यतोऽहो वामदेवो जातमात्र एव कापि बन्धुलक्षितदेशगतः तेन नास्य स्नेह इत्यनुपमः । किं कृत्वा बंधूनि त्यादि । वध्नति स्नेहेनेति बंधवः ब्राह्मणपरिव्राजकन्यायेन पित्रोः पृथङ्निर्देशः । अलक्षितगमने दृष्टान्तो जडोऽप्यादि । द्वंद्वः कर्मधारयो वा ६९७ अत्र तत्त्वज्ञानाऽऽपदीर्घादिर्निर्वेदः स्वावमाननमित्युक्तलक्षणो निर्वेद उक्तं तापरिपोषितः प्रतिपिपादयिषितस्तद्धेतुरीर्ष्यापूर्वदाशितात्स्वरूपस्वावमानं दर्शयति अहो इत्यादिना । अहो वयं किंचित्स्मृत्क्रीवदवमानपात्रं स्मयतोऽप्यतिक्रान्तकालाः व्यर्थगतसमयाः एतत्कुत आहुरबोधना इति । नंथादित्वा लब्धः अज्ञा इत्यर्थः ननु स्वर्गादिसाधनविदां कथमज्ञत्वं मुख्यस्वहिताज्ञानादित्याहुः हितमित्यादि । यतः स्वेभ्यो हितमात्मज्ञानरूपं साधितमित्यन्वयः स्वेभ्य इति पदमात्मवाचकं हितपदयोगेन प्रवृत्त्यर्थं चतुर्थ्यर्थम् ६९८ ननु तत्त्वज्ञानं हिततममिति वक्तव्यमिति चेत्स्यादेवं यदि विवेकिदृष्ट्या हितपदमयोगार्हस्वर्गादिकं स्यात्तस्य तु दुःखतेव दुःखमेव सर्वविवेकिन इति भगवत्पत्रं ब्रह्मयुक्तेरित्याशयेनाहुः दुःखानां वि । अत्र संसारे स्वर्गलोकेऽपि अवपि सुखं न लब्धमिति ६९९

स्वर्गस्य सन्निपातज्वरसाम्यं दोषप्रयत्नपाआहुः तत्रेति । सातिशयत्वपारतंत्र्यपतनानिर्द्विष्यभयशोकहेतुपात्रयोदोषाः ७०० स्वात्मावमाननरूपो निर्बेदलोके द्रिधा दृष्टः मया हितं किं नाचरितमित्येकः असाधुव्यथानिष्टजनकान्यतरत्किमाचरितमित्याकारोऽपरस्तत्रायत्तको द्वितीयमाह भूमेरित्यादित्रिभिः । भूमेः भूमिलोकं विहाय स्वर्गसंचरामो गच्छामस्ततः स्वर्गाद्भूमिततः पुनस्तस्वर्गं कचिदुत्कृतोदयेनरकमित्युपपन्नः संचरामः । पारावतसमाः कपोतसमाः अत्र कपोतो भ्रमणां श्रेष्ठतः कपोतभ्रमणस्य दृष्टर्षजनकत्वेऽप्यस्मद्भ्रमणस्य महात्मनां शोकहेतुत्वेन न्यतिरेकस्यापि विवक्षितत्वादिति ७०१ दार्ष्टान्तिके योजयति यथेति । नभस्थः आकाशगतः सपारावतः पतेतु गच्छेत् ७०२ दार्ष्टान्तिके योजयति एवमिति । अप्रपारावतीसमाः विषयाः देवादिस्थावरांतशरीराणि पतनकर्मदेशसमानि साम्योपपादको धर्मो दुःस्वेत्यादिनोक्तः कपोतं प्रत्यपि भूम्यादंस्तथात्वात् ७०३ एवमात्मविचारश्रद्धातिशयप्रयोजकं वैराग्यमुपवर्णयति विचारं भ्रमतिपादकं कोयमित्यादि उपास्मद्दृष्ट्यंतं व्याचष्टे एवमिति द्वाभ्यां । विचार्य वैराग्योपयोगिनं विचारं कृत्वा उत्पन्नवैराग्याः गुरुत्तरे गुरुभिः सनकाद्यैस्तत्तत्तरे उपदेशे जातश्रद्धाश्रंतः आत्मबोधिनीमांसां विचारं च कुरिति ७०४ श्रद्धाप्रयुक्तगुरुवाक्यस्मरणानुकूलचिंतामभिनयति कोयमिति । एवं चिंतायां कृतायां तेषां वाक्यस्मृतिर्जातिरित्युच्यते ७० उपदेशे स्मृते च तत्प्रदर्शितोद्भावोऽस्मृतौ उपलभ्य

तत्रैश्वर्यसातिशयं देवानां वशवर्तिता ॥ पतनंच तथा स्वर्गे ह्यचिकित्स्यान्निदोषता ७०० भूमेः स्वर्गततो भूमिं पुनस्तं नरकं कचि ॥ उपर्यधः संचरामः पागवतसमावयम् ७०१ यथा पारावती दृष्टान्नभःस्थः स भुवं पतेत् ॥ भूमिष्ठश्च नभः कापि दिशोऽपि च दिगंतरम् ७०२ एवं विषयदृष्ट्या तर्तव्यमुच्चावचानि च ॥ शरीराणि हिंसप्राप्तादुःखशोककराणि हि ७०३ एवं विचार्यते सर्वे मीमांसामात्मबोधिनीम् ॥ चकुरुत्पन्नवैराग्या जातश्रद्धा गुरुत्तरे ७०४ कोयमात्मा द्विजश्रेष्ठाय वयं ज्ञातुमुद्यताः ॥ गुरुभिश्चोपदिष्टाः स्मो वामदेवेन चाधुना ७०५ देहोऽयं सेंद्रियग्राम एकस्तावत्प्रतीयते ॥ शास्त्रतश्चापरः कश्चित्कोनयोर्यात्मशब्दभाक् ७०६ देहस्य नात्मता युक्ता जनिमृत्यादियोगतः ॥ घटवत्स्वात्मनस्तत्त्वेकः कुर्यादुद्यमनरः ७ जातस्य हि ध्रुवो नाशो नष्टस्यास्ति न किंचन ॥ पुण्यं वा पातकं वापि व्यर्थं वेदोदितं ततः ८ अपि देहस्य नैक्यं हि दृश्यते बालवृद्धयोः ॥ ततो लोकेऽपि कर्मस्याद्वयं यत्क्रियतेऽधुना ९ न ह्यन्यः कुरुते कर्मफलमन्यश्चैव दिति ॥ विना स्वाभ्यादिसंबंधं न चासौ बालवृद्धयोः ७१०

तोपलंभकरणताभ्यां प्रसिद्धोद्भवः कार्यकरणत्मेकः उपलब्ध्या च द्वितीयो यस्य मूर्द्धद्वारेण प्रवेश उक्तः तयोः कआत्मेत्यर्थकं कतर इत्यादि पदद्वयं वाक्यं व्याचष्टे देह इति । इन्द्रियाणामांतरवाहकरणानां ग्रामेण समूहेन सहितोऽयं देहः संयात एकः प्रतीयते किमप्यमात्मा किं वा शास्त्रतोयः सत्यं कृती पते उपलब्धा स विद्वानंदाद्वयरूपोऽपरो भावः स आत्मेत्यर्थः ७०६ तत्र प्रथमकोटिपदकदेहस्यानात्मतां स्फुटयति देहस्येत्याद्यभिः । देहो नात्मा जन्मादिमत्वात् घटवदिति पादत्रयार्थः । विषयेकृतनाशकृताभ्यामप्रसंगलक्षणं तर्कमाह स्वात्मन इति । स्वात्मनस्तत्त्वे देह रूपत्वेऽयमवेदार्थानुष्ठानगोचरं कोनरः कुर्यात् आमुष्मिकफलभोक्तुरभावादिति भावः ७०७ चतुर्थपादार्थं स्फुटयति जातस्येति त्रिभिः स्पष्टम् ७०८ न केवलं शास्त्रोक्तकर्मणामेव वेद्यर्थरूपो दोषः किंतु लौकिककर्मणामपि तत्रापि बालादिकृताभ्यपननादिफलस्य ध्रुववृद्धाभ्यां भोगायोग्यत्वादवस्थाभेदेन शरीरात्मनो भिन्नत्वादिन्याह अपि देहस्येति । स्पष्टम् ७०९ व्यर्थत्वं स्पष्टयति नहीति । अन्यकृतफलमप्यन्योभुक्तेयथा सेवककृतयुद्धफलं राजा यथा वापि वृद्धवैश्वानरेऽपि फलं पुत्रः पुत्रकृतगयाश्राद्धफलं च पिता परंतु तत्र स्वामित्वपुत्रत्वपितृत्वाद्यन्यतरः संबंधः प्रयोजक इह तु सोऽपि नास्तीत्याह विनेति ७१०

किंच देहस्यात्मत्वेवाल्लवृद्धात्मैक्यानुसंधानं न स्यात् भिन्नयोस्तथानुभवोदित्याह अपिदेहात्मतायामितिद्वयम् ॥ ७११ भेदइति स्नेहस्यापितथानुभवानुपपादकत्वमूच
नायपितृपुत्रदृष्टांतः एतेनबालदृष्टेर्द्वेनस्मरेत् अन्यदृष्टस्याग्येनस्मरणायोगादतिप्रसंगोपि सूचितः ७१२ देहस्यानात्मतायामनुमानांतरमाह अपिदेहोजडइति । देहोनात्मज्ञत्वात् घट
वत् विषयेदोषमाह साम्येपीति । जडत्वेनघटसाम्येपिपिद्वेहस्यचेतन्यमिष्यतेतद्विघटस्यापितस्यादित्यर्थः ७१३ नान्विद्विद्याधारतदेहस्यघटाद्विशेषस्ततोदेहएवचेतनो न घटइतिचेन्न घटस्यापि
विषयत्वेनैन्द्रियाधाररूपाद्याधारत्वेनैन्द्रियाधारत्वात् परंपरयाधारोप्याधारएव अन्यथापर्येकेशयानः प्रासादशेतेइतिनव्यवहिपेतस्याशयेनपरमतानुवादपूर्वकंनिराचष्टे ईद्विचेति । आसनानां
चैलाजिनकुशानांसमाधारःस्थंडिलरूपःआसनादिःआसनेष्वादिःप्रथमगण्यःकिंनकिंतुआसनमेव समेशुबोशकैरावद्विवालुकाविबजितेइत्यादिश्रुतौदेशस्यापितथात्वबोधनात् तथैन्द्रियाणांविष
यतयाधारभूतरूपाद्याधारोघटोपिकथंनैन्द्रियाधारस्तथास्तस्यापिचेतन्यपत्तिरितिभावः ७१४ किंचैन्द्रियाधारतयादेहस्यचेतन्यप्रत्याक्षातदाभवेद्यदिईन्द्रियाणांचैतन्यविकल्पसहेतुतदेवतुनास्ति त
थाहि किमेकैकमिन्द्रियंचसुराद्यन्तरचेतनंकिंवातेषांसमुदायः तत्रनायइत्याह अपौन्द्रियाणामिति । यदिचक्षुरेवंप्रत्येकपदेनगृह्यतेतदांधस्यकिमपिज्ञानंनस्यात्नचतथाहइत्यते एवंवधिरादाव

अपिदेहात्मतायांस्यान्नायंबोधःकथंचन ॥ योहंबालःपुरावृद्धःसएवास्म्यधुनास्थितः ७११ भेदःप्रत्यक्षतोयस्माद्दृश्यतेबालवृद्धयोः ॥ भिन्नयोरेकताज्ञानं
नयथापितृपुत्रयोः ७१२ अपिदेहोजडोनस्याच्चेतनोघटवत्सदा ॥ साम्येपिपिदिचैतन्यदेहस्यनघटस्यकिम् ७१३ ईन्द्रियाधारतानास्तिघटस्येतिमतंयदि ॥
आसनानांसमाधारआसनादिस्तथानकिम् ७१४ अपौन्द्रियाणांचैतन्यंप्रत्येकंनहिदृश्यते ॥ अंधादीनांयतोज्ञानंशब्दादौविद्यतेस्फुटम् ७१५ रूपाज्ञानंच
नास्त्यत्रशब्दादेरूपबोधनात् ॥ एवमोष्ठादिचलनाच्छब्दज्ञानंचजायते ७१६ अपौन्द्रियाणामात्मत्वेप्रत्येकंनात्मताभवेत् ॥ प्रधानगुणभावोयंसमानांनोपप
द्यते ७१७ सर्वेषामात्मताचेत्स्यादेकस्मिन्निगतेसति ॥ निरात्मकमिदंदेहंभवेन्नैवंचदृश्यते ७१८ नचावशिष्टान्यात्मानोग्रामेयद्वन्महाजनाः ॥ पूर्ववद्विषयावा
सिर्भवेन्नासौहिदृश्यते ७१९

पिबोध्यमितिअभिचारमाह अंधादीनामिति ७१५ नचरूपज्ञानमवस्थनास्तीतिवाच्यम् शब्दस्वरूपस्यैवरूपत्वात् अन्यथाप्रपंचबहिर्भावापातइत्यर्थस्यनामरूपक्रियाःकिंस्युरित्यादिनाप्रपं
चितत्वादित्याह रूपाज्ञानमिति । एवंश्रोत्रादिकंविनापिज्ञानंनदृश्यतइतिसोदाहरणमाह एवमिति । आदिपदेनपृष्ठसंयुक्तकरस्याक्षरलेखकस्यग्रहः ७१६ किंचचसुरादेरन्तरस्यचेतनत्वेत
स्येवप्रधानत्वंवाच्यंस्यात्तुनवक्तुंशक्यंविनिगमनाविरहादित्याह अपौन्द्रियाणामिति ७१७ समुदायईन्द्रियाणामात्मैतिपक्षमनूयनिरस्यति सर्वेषामिति । यथासहस्रतंतुकपटादेकतत्त्वपाये
सहस्रतंतुकपटोनश्यतीतिनैपायिकामर्थं तथैकैन्द्रियापायेतत्समुदायरूपआत्मानदृष्टिदेहस्यनिरात्मकत्वापत्तिरित्यर्थः देहशब्दःक्लीबोपि 'देहःक्लीबपुंसोः' इत्यमरोक्तेः ७१८ ननुयथा
ग्रामेप्रधानपुरुषापेसंतितेपुनृतेपुप्रधानपुरुषतावशिष्टेषुतिष्ठतितद्वन्नाप्येकैन्द्रियनाशेऽवशिष्टेष्टिन्द्रियेष्वात्मतास्यादित्याशंक्यदृष्टांतपूर्ववद्व्यवहारोदृश्यतेइहतुपूर्ववद्विषयदर्शनरूपव्यवहाराभावाच्चैव
मित्याह नचेति । यद्ध्रामिमृतेभ्योऽवशिष्टामहाजनाःप्रधानपुरुषाव्यवहितेतद्वदवशिष्टानांन्द्रियाण्यात्मानइतिनचवाच्यं तथासतिपूर्ववद्विषयावाप्तिःस्यादसौतुनदृश्यतेइत्यन्वयः ७१९

दृष्टान्तपूर्ववद्वयवहारोदृश्यते इत्याह नहीति । विषयो विवादविषयस्तस्यावामिनिर्णययोपस्थितिस्तस्याहामिर्नहिदृश्यते प्रत्युत विपरीतं कचिन्प्रधानपुरुषाणां शिष्टताधिक्ये यात्रिभ्यं ग्रामांतरविषयेष्वपि निर्णयरूपमिह दृष्टान्तोदृश्यते ७२० ननु दृष्टान्तकुत्रचिद्वानिरपि दृश्यते इति चेत्तत्रापि तत्साम्याभ्युपगमे केषांचिद्वानां दर्शनापत्तिरित्याह एवमिति । कुत्रचिद्वानि दृष्टान्तेन तथाप्यसौव्यवहारहानिर्नियतायतो न दृष्टान्त एव तवनेष्टव्यवस्थासाधिका कचिद्वेयरूपज्ञानापत्तेरित्यर्थः ७२१ इन्द्रियेभ्यः पृथगात्मस्वीकारे तु व्यपवस्थोपपद्यते इत्याह इन्द्रियेभ्य इति । स्थानि स्वकीयानि इन्द्रियाणि साधनानि विषयदर्शनोपकरणानि यस्यात्मनः स तथा तस्मिन् आत्मनि अदर्शनं विषयाणामिति शेषः ७२२ उपकरणनाशे उपकरणवत्तदुपकरणभिन्नत्वेन तदुपकरणनाशेनाविनष्टस्य तदुपकरणसाध्यक्रियाभावोदृश्यतुदाहरति नहीति । प्रदीपे विलोकनोपकरणेन दृष्टव्यस्तुमानपरः पुमान् मण्यादिकं न विलोकयति न स मय्यपश्यति न च पुंसोऽपि नाशः प्रदीपभिन्नत्वादित्याह विनाशेन विवर्जितः ७२३ नन्वस्तु तर्हि प्रदीपसाम्यमिन्द्रियाणां तदुपकारां देह एव चात्मेत्याशंक्य तव तमे प्रदीपविनाशे प्रदीपांतरवच्चक्षुर्नाशे चक्षुरंतरं संपाद्येत न चादृष्टरूपकारणवत्कल्यात्तथानाशक्यते इति वाच्यं भवन्मतेऽदृष्टकारणजन्मांतराभावादित्युत्तरश्लोकेन वक्तुमास्ति क्रमेत्प्रदीपवदुपादानेन संभवति अदृष्टपारतंत्र्याभ्युपगमादित्याह नचेति । परं विद्यमानेभ्यो भिन्नं पूर्वपरदेहत्यागोपादानयोर्मध्ये मूर्छाभ्युपगमा

न ह्येकस्मिन्मृते ग्रामे विषयावामिसंक्षयः ॥ प्रत्युत कचिदाधिक्यं विषयेष्विह दृश्यते ७२० हानिश्चेत्कुत्रचिद्वदृष्टानैवासौ नियतायतः ॥ एवमंधेपिकस्मात्त्ररूपसाक्षात्क्रियाकचित् ७२१ इन्द्रियेभ्यः परश्चेत्स्यादात्मास्वेन्द्रियसाधनः ॥ करणानामभावाद्विद्युक्तं तस्मिन्नदर्शनम् ७२२ नहि प्रदीपेन दृष्टेस्मिन् चक्षुष्मानपरः पुमान् ॥ विलोकयति मण्यादिविनाशेन विवर्जितः ७२३ न च प्रदीपवच्छक्यमिन्द्रियं हि परं नृभिः ॥ आदातुं कर्मवशगैः शरीरांतरचारिभिः ७२४ येषां तु न भवेदात्मा शरीरादपरो नृणाम् ॥ इन्द्रियांतरमादातुं शक्यं तैर्हि प्रदीपवत् ७२५ ग्रामेयद्वन्मृते तस्मिन् समर्थे हि महाजनाः ॥ समर्थमपरंतस्य कार्य आदत्ते क्षणात् ७२६ यथा प्रजाश्वराजानं पूर्वस्मिन् हि मृते सति ॥ स्वीकुर्युरपरंतद्वदिन्द्रियाणीन्द्रियांतरम् ७२७ ऐकमत्यं न चेत्तेषां क्रियाकाचिन्नसिद्धयति ॥ ग्रामादौ न भवेत्कार्यमैकमत्यं विना कचित् ७२८ इन्द्रियाणां न चैतन्येन संभाव्यते कचित् ॥ किंतु व्यापारमात्रं हिरूपादीनप्रतिदृश्यते ७२९ चेतनाधारता तेन देहस्यास्तितनकाचन ॥ ततो घटस्य देहस्य वैषम्यं केन ते भवेत् ७३० न जायते तत्र चैतन्यं भूतपंचकमेलनात् ॥ घटेपि मिलितं ह्येतत्कस्मात्तत्र न जायते ७३१

दपि नेयमापत्तिरास्ति क्रमेत् इति सूचयति शरीरेति ७२४ येषामिति । येषां चार्वाकाणां मते इति शेषः ७२५ न केवलमयं देहात्मवादे एव प्रसंगः किंतु इन्द्रियात्मवादेपि जन्माभावेनादृष्टकारणनेरपेक्ष्यादिनष्टशिष्टेन्द्रियेस्तादृश्यसंपादनापत्तेरितिसदृष्टांतमाह ग्राम इति द्वाभ्याम् ७२६ यथेति । स्पष्टम् २२७ नन्विन्द्रियाणि कुर्युरेवं पंचकैकमत्यं स्यादिति चेत्तर्हि भिन्नत्वात्मानामिन्द्रियाणामेकमत्याभावे दर्शनादिक्रियापिनस्यादितिसदृष्टांतमाह ऐकमत्यमिति । ऐकमत्यं समानानि श्रयः ७२८ फलितमाह इन्द्रियाणामिति । तेनेष्टानुपपत्त्यनिष्टप्रसंगरूपतर्कसंभाव्यते बुद्धावरोहपि तु न शक्यते किंतु रूपादीनप्रतीन्द्रियाणां व्यापार एव दृश्यते प्रकाशकत्वं तु कस्यचिद्व्यस्येव तेनैतानि करणान्येव न त्वात्मान इति ७२९ तथा च चेतनाधारत्वेन देहस्य घटादिशेषोऽक्तो निरस्त इत्याह चेतनेति । तेन शरीराधिकरणकानामिन्द्रियाणां चेतनत्वाभावोपपादनेन ७३० ननु यथा गृहदधिसंयोगे पीनसस्य नाशशक्तिरभिव्यज्यते तथा च तालबूलेखादिरादियुते रागशक्तिरेवं भूतसमुदाये शरीरे ज्ञानशक्तिः सेवचघटादिशेष इत्याशंक्य घटेपि तथाभावात् नैवं कृतं शक्यमिति याह न जायते इति । एतत्भूतपंचकं न जायते चैतन्यमिति शेषः ७३१

घटेवाय्वाभावमाशंक्यनिराचष्टे नचेति । घटेवायोरभावोस्तीतिनवाच्यं यतः सर्वत्रनभसिवायवःस्तिमिताः संतितश्चनभोघटेप्यस्तीत्यन्वयः स्तिमिताआर्द्रचूर्णवत्परस्परमिलितावयवाः अत एवशब्दन्त्यत्ववादिनोमीमांसकाआहुः वक्तृमुखोद्गताहिवायवीयाःसंयोगविभागाःप्रसरंतःस्तिमितवाय्वपसारणेनशब्दैर्गन्तव्यतितदभावात्सतोपि शब्दस्याग्रहणमिति नभस्वानितिनामापिवायो राकाशेनन्त्ययोगमाख्यातिअनुभूयतेचप्यजनचालनेनघनीभावापचयइति ७३२ प्रत्यक्षमात्रप्रमाणवादिनंप्रतिप्रत्यक्षविरोधमप्युदाहरति अपिसंयोगतइति । घटेतथासृतेदेहेवायोःसंयोगतो पिन्यजनादिनाविहिताचेतनाज्ञानंनदृश्यतेतस्मादेतद्भूतमिलनेनचेतन्यलाभपरमीरितित्वद्वचनंयत्किंचित्छमितिपर्यः तस्माच्छरीरस्यनमुख्यात्मतेतिसिद्धम् ७३३ इंद्रियाणांचेतन्याभावप्रतिपा दनफलंचशरीरस्यतदाधारतयागौणात्मतानिरासः इंद्रियाणांचमुख्यात्मतानिरासइत्याह चेतनानामिति । समाधारात्धारणात्तत्स्येदहस्यगौणीआत्मतामताचेत्सापिदुर्लभायतइंद्रियाणांनचे तन्यंमंतंतुइंद्रियेष्वपिसात्मतानभवेदिति ७३४ चार्वाकाश्चतुर्विधाःदेहोद्विगमनःप्राणात्मवादभेदात्तत्राद्योनिरस्तौ तृतीयमतेचमनःपदेनमनोनिवास्तोहृदयदेशोविवक्षितःप्रत्यक्षमात्रप्रमाणक त्वादितितनिरस्यति हृदयइति । हृदयदेशोऽनात्मात्मांसरूपत्वात्सृज्यशरीरवदितिप्रयोगः ७३५ प्राणात्मवादंनप्रत्याह प्राणोपीति । नचदर्शनेनमृत्युप्रयोजकत्वमात्मलक्षणमितिचेन्न अ दर्शनेहिप्रत्यक्षमात्रप्रमाणकेनप्रत्यक्षाविषयत्वमेववाच्यं तथाचस्थावरप्राणेष्वप्यस्तिरित्याह प्राणस्येति । प्राणस्यादर्शनाच्छृणांमृत्युनिषतोभवेदितिप्राणात्मत्वोपपादनायवाच्यं यतःस्थावरा

नचवायोऽरभावोस्तिस्तिमितावायवोयतः ॥ संतिसर्वत्रनभसितत्रभोस्तिघटेपिहि ७३२ अपिसंयोगतोवायोर्दृश्यतेनचचेतना ॥ घटेसृतेतथादेहेतस्माद्यत्किंचि दीरितम् ७३३ चेतनानांसमाधाराद्गौणीतस्यात्मतामता ॥ इंद्रियाणांचैतन्यंनतस्तेष्वपिसाभवेत् ७३४ हृदयेयद्यपिज्ञानंदृश्यतेसर्वदेहिनाम् ॥ तथापिदे हवत्तस्यनात्मतामांसरूपतः ७३५ प्राणोपिनभवेदात्मावायुत्वाद्वाह्यवायुवत् ॥ प्राणस्यादर्शनान्नैवमृत्युःस्यान्नियतोऽनृणाम् ७३६ स्थावराणांभवेन्मृत्युर्नतस्या दर्शनेकचित् ॥ जंगमेष्वपिमूर्च्छादौप्राणःक्वापिनलभ्यते ॥ श्रियंतेनैवतेतत्रप्राणोनात्माभवेत्ततः ७३७ निर्गमाद्यस्यमृत्युःस्यात्सआत्मेतिवृथावचः ॥ अपिनिर्ग मतोऽन्वेष्टव्युद्देष्टोहिदेहिनाम् ॥ भवतांनात्मतातस्यप्राणआत्मेतिवादिनाम् ७३८ निर्गमोहियथास्पर्शात्प्राणस्येहानुमीयते ॥ तथाग्रेरपिसंस्पर्शाच्छीतलादनु मीयते ७३९ अग्निप्राणौनचस्यातामात्मानेकात्मताभवेत् ॥ तथात्वेसाचनोयुक्ताप्रत्यभिज्ञाद्यभावतः ७४०

णांतस्यप्राणस्यादर्शनेपिकिंचिमृत्युर्नदृष्टइति ७३६ जंगमप्राणेपि एतल्लक्षणस्यनानुगमइत्याह जंगमेष्वपीति । तेजंगमाः तत्रमूर्च्छादौ ततःउक्तलक्षणस्याप्यनुपपत्तेः ७३७ अथनिर्गमेण मृत्युप्रयोजकत्वमित्यस्तुलक्षणमितिचेन्न तथापिजठराग्नौन्यभिचारादित्याह निर्गमादिति । वन्हेरपिनिर्गमइत्यन्वयः नचेष्टापत्तिः प्रतिज्ञाहान्यापत्तेरित्याह भवतामित्यादिना । तस्यवह्नः ७३८ नचप्राणनिर्गमःप्रत्यक्षत्वेनविशेषयितुंशक्यः अनुमेयतयावद्विनिर्गमेनसमत्वादित्याह निर्गमोहीति । यथाप्राणस्यनिर्गमोऽस्पर्शात्सासिकाद्यप्रभृतहस्तादिनास्पर्शाभावज्ञानादनुमीयते तथाग्रेरपिनिर्गमःशीतलात्स्पर्शादनुमीयतेइति । प्रयोगस्त्वेवं एतच्छरीरात्प्राणोनिष्क्रांतः योग्यत्वेसनुपलभ्यमानस्पर्शकत्वात् व्यतिरेकेजीवत्प्राणवत् इदंशरीरंनिष्क्रांताग्निकं शीतलस्पर् शकत्वात् व्यतिरेकेजीवच्छरीरवत् ७३९ अग्निप्राणसमुदायोऽस्त्वात्मत्वाशंक्यनिराचष्टे अग्निप्राणोद्गोऽसमुदायभावेनैकात्म्यानचस्यात् समुदायदुर्निरूपतायाःप्रपञ्चितत्वात् किंतुतथात्वेतथाभा वांगीकारेऽनेकात्मताआत्मनोद्विष्यस्यात् नचेष्टापत्तिरित्याह साचेत्यादिना । साऽनेकात्मतानयोग्या प्रत्यभिज्ञाद्यभावापातात् 'नान्यदृष्टस्मरत्यन्यः' इतिन्यायात् आदिपदेनयएवाहमद्रा क्षंसएवसृशामीत्याद्यनुसंधानंशृण्वते ७४०

अनेकजडामात्रात्प्रत्ययमिज्ञायनुपपत्तिरन्याधातश्चेत्याह उक्तदोषत इति । ननु नजडत्वेपरिच्छिन्नत्वव्याप्यं अतएवाकाशादयोनित्यादित्याशङ्कानिराचष्टे कालेति । तेषामपिस्वोपादानिकदेशवृत्तिवेनपरिच्छिन्नत्वादनित्यत्वाच्च ७४९ विमुत्वाभ्युपगमेप्राह अपीति । परैरपिभेदप्रतियोगित्वंरूपोवस्तुपरिच्छेदेभ्युपेयतेवचस्ययावद्विकारमितिन्यायात्कार्यत्वेनानित्यत्वमिति ७५० परिच्छिन्नत्वस्यानित्यत्वनिरूपितव्याप्तिग्रहोपयोगिसाहचर्यग्रहमाभिनयति वस्तुनेति । वस्तुपरिच्छेदइत्यस्याप्यमर्शवस्तुनापटादिवत्तद्वैतव्याप्तिरवयवाकल्पितेनरस्यप्यपरमार्थतःपूर्णस्पच्छेदनंभेदप्रतियोगितयाकल्पनारूपंविद्यते एवंदेशकालपरिच्छेदइत्यस्यदेशकालाभ्यां कल्पिताभ्यामर्त्यताभरवप्रतियोगितायाः प्रगभाबन्धैर्वाप्रतियोगितायावाकल्पनारूपंछेदनंविद्यते वस्तुतोऽवस्तुनिमानसंभ्रमंकल्पनारूपंविनाभेदोऽणुरपिनविद्यतेइति तथाचविवेकिनांपरिच्छेदेनसहकल्पितत्वमनित्यतारूपमुपलभ्यते ज्ञानांवाचांतुवृत्तमन्यदितिभावः ७५१ तृतीयेद्वितीयसदृशपक्षेददर्शयति अथान्यइति । अथेतमनआदिपदार्थांअन्येजडभिन्नस्तर्हिप्रकाशरूपावक्तव्यमस्तथाचानंददात्मसदात्मकाःआनंददात्मसद्रूपाःस्युः प्रकाशस्वदृष्टाभेदतवापरिपूर्णत्वेनानंदरूपत्वात् तादृशानंदस्यचसर्वांतरत्वेनतद्भावस्यसाक्षिणमंतराऽसिद्धेश्चेति तथात्वेपिभेदःकुतोतस्यादितिमूढशंकांमालक्ष्यभेदाभावंप्रतिजानीते भेदोभेति । अत्रमनआदिपदार्थानांसदानंददात्मभिन्नप्रकाशरूपत्वेसति तेषांसदादित्वरूपाणांभेदोनभवेत् भेदहेतोरभावाहुर्वचत्वादितिभावात् ७५२ किमेषांस्वरूपाणांसतःसतोभेदआनंदस्यानंदाद्वेदइत्येवंभेदआपावतेकिंवापरस्परमिवविकल्पतत्राद्यइत्याह सदा

परिच्छेदादनित्यत्वाद्दृष्टवन्नोक्तदोषतः ॥ कालाकाशप्रदयोप्येतेजडानित्यानतुक्वाचित् ७४९ अपि वस्तुपरिच्छेदस्तेषुतिष्ठतिवादिनाम् ॥ अनित्यत्वंतथात्वेस्यातपरिच्छिन्नत्वहेतुतः ७५० वस्तुनावापिदेशेनकालेनाप्यथच्छेदनम् ॥ विद्यतेनहिभेदोत्रविनास्वंमानसंभ्रमम् ७५१ अथान्येतेप्रकाशःस्युरानंददात्मसदात्मकाः ॥ भेदोन्ननभवेतेषांभेदहेतोरभावतः ७५२ सदानंदप्रकाशानामात्मनश्चात्मनोभिदा ॥ नदृश्यतेयथालोकेस्वस्यस्वस्मादिवस्तुनः ७५३ नप्रकाशःसुखादन्यप्रतिकूलोजडोभवेत् ॥ नसुखंवोधाभिन्नमज्ञानसुखंयतः ७५४ नसत्तासुखवोधाभ्यांभिन्नास्यादसतःपृथक् ॥ असुखज्ञानरूपत्वेकोभेदःसदसत्वयोः ७५५ सुखवोधावनचस्यातांभिन्नोसत्तास्वरूपतः ॥ असत्त्वेचतयोर्विध्यामुत्रादस्ति कुतोभिदा ७५६ सदानंदप्रकाशेभ्योनात्माभिन्नःकथंचन ॥ तथात्वेऽसदनानंदाज्ञानानिस्थुस्तवात्मनः ७५७ नास्तिनश्चित्कूलोनजडःसर्वदेहिनाम् ॥ आत्मायतोहमस्मीतिस्वानुकूलोविदन्सदा ७५८

नंदेति । सदानंदप्रकाशानामात्मनश्चएषांचतुर्णामात्मनःस्वरूपाद्विदानदृश्यते यथालोकेपटादिवस्तुनःस्वस्यस्वरूपस्यस्वस्मात्स्वरूपादिति ७५३ द्वितीयंनिरस्यति नप्रकाशइत्यादिना । अन्यत्वेप्रतिकूलत्वेनजडत्वापत्तिरित्यर्थः सुखस्यवोधाद्विन्नत्वेऽभासमानत्वेनासुखत्वापत्तिर्भासमानसुखस्यैवपुरुषार्थत्वादिति ७५४ नसतेति । सत्तासुखवोधाभ्यांभिन्नाचेदहंअसत्तःपृथक्स्यात्किंतुअसद्रूपेवस्यात् एषंचसत्ताया असुखज्ञानरूपत्वेसुखज्ञानभिन्नरूपत्वेतस्याएवासत्त्वात्सदसत्त्वयोर्जगतिभेदोनस्थदिति ७५५ सुखवोधाविति । स्पष्टम् ७५६ सदानंदेति । आत्मासदानंदप्रकाशेभ्योभिन्नः तथात्वेअत्मनःसदानंदप्रकाशेभ्योभिन्नत्वांगीकारितवमतेआत्मनःअसदानंददाज्ञानानिस्थुः भावप्रधानोनिर्देशः तथाचाऽसत्त्वानानंदत्वाज्ञानत्वानिस्थुरित्यर्थः अज्ञानत्वंप्रकाशत्वविरोध्याचरणत्वम् ७५७ तर्कस्यविपर्ययपर्यवसायितांशंयत्नात्मनोऽसत्त्वानानंदत्वाज्ञानत्वानिनसंतीत्याह नास्तिनेति । सर्वदेहिनामात्मानास्तिनकिंत्वस्त्येवप्रतिकूलोनकिंत्वनुकूलः नजडः किंतुप्रकाशः अत्राशंक्रमानंप्रतिन्याघातंमूचयन्नात्मसत्त्वादावनुभवंदर्शयति यवइत्यादिना । यतआत्माहमस्मीत्याकारेणतथास्वानुकूलःप्रतिकूलविलक्षणःकदाप्यप्रियोनभवामीत्याकारेणविदन्ज्ञाननस्फुरन्भामीत्याकारेणसदाभासतेइतिशेषः ७५८

आ. पु.

॥ ४१ ॥

एवंविचारपतांतेषामधिकारिणामात्मनोऽनंतत्वस्मृतिमपेजानामभिनयति आत्मेति । भोसखायः आत्मेतितथाहमिति अनंतस्यात्मनोज्ञानंयतः सर्वस्य प्राणिजातस्पृश्यतइति आत्मपदार्थोहि 'यथाप्रोतिपदादत्तेयचात्तिविषयानिह । यथास्यसंततोभावस्तस्मादात्मेतिकथ्यते' इतिनिरुक्तः । कीदृशंज्ञानं संदेहादिविवर्जितमिति । अतएवाहमस्मिन्वेतिनाहमस्मीतिवानकश्चिद्वदतीति ७५९ अतएवेति । अतःआत्मनःसदानंदप्रकाशरूपत्वेत्यनंतत्वदेवसदानंदप्रकाशाःआत्मनोभिन्नाः तत्रहेतुमात्मभिन्नेसदादिबुद्ध्यभावमाह नरेति । यदिसदादिपदार्थाआत्मभिन्नाःस्युस्तर्हिआत्मभिन्नतयामतेपुनृश्रंगसर्पकुडचेपुयथाक्रमंसदानंदप्रकाशबुद्ध्यःस्युरित्यर्थः ७६० ननुकथमात्मनोऽनंतत्वंजडवस्तुकृतपरिच्छेदादित्याशंक्यजडस्यात्ममाप्रकारणत्वादात्मनःपृथक्स्फूर्तिरादित्याद्यभिन्नत्वंदुर्वचमित्याहनचास्तीति । कारणंआत्मनःपृथक्किञ्चिन्नास्ति तथात्वेकारणस्वनिःस्वरूपतापत्तेः 'आत्मनएवेदंसर्वम्' इत्यादिश्रुतेश्च । नचात्मनःपृथक्किञ्चिदृश्यते कथंमन्यतआह नहीति । लोकयतेइतिलोकोविषयोघटादिर्जडोनामजडत्वेनप्रसिद्धःस्वधियंस्वस्यआत्मनोधिपंभानंविनानविद्यतेकिंतुप्रकाशरूपात्मभानपृथक्कैवविषयस्फूर्तिरित्यर्थः तथाचयथाघटोमृत्कारणकोमृदुपलंभशालीचनमृदःपृथक्कथात्मनःप्रपंचइतिभावः ७६१ ननुयथात्मनोभिन्नंनकिञ्चित्हिमुष्टिश्रुतयःकथंकारणतामाहुरित्याशंक्याद्वेत्तुबुद्धचवतारणायतथाहः नचतासांतत्रतात्पर्यमिति बोधयन्जडंस्वयमुत्पद्येततिशंकामपिवारयति स्वयमिति । कार्यपूर्वक्षणवृत्तिस्वरूपकारणत्वस्वतदुत्तरक्षणवृत्तिस्वरूपकार्यत्वस्वसहभावविरोधादिति नन्वज्ञानात्स्वस्यस्वंप्रतिहेतुतास्त्वत्यतआह

आत्माहमित्यनंतस्यदृश्यतेज्ञानमात्मनः ॥ सर्वस्यप्राणिमात्रस्यसंदेहादिविवर्जितम् ७५९ अतएवभिन्नाःस्युःसदानंदप्रकाशकाः ॥ नरश्रृंगाहिकुड्यादौनैवंधीर्दृश्यतेयतः ७६० नचास्तिकारणंकिञ्चिदृश्यतेस्वात्मनःपृथक् ॥ नहिलोकोजडोनामविद्यतेस्वधियंविना ७६१ स्वयंस्वस्यनहेतुःस्यात्पदार्थःकोपिकुत्रचित् ॥ अज्ञानादपिरज्ज्वादेःसर्पादेरेवहेतुतां ७६२ नचात्माकुत्रचिद्देशेस्थितोस्तिगविगोत्ववत् ॥ आधारोहिप्रकाशेनविनानैवप्रसिद्धयति ७६३ ततोदेशश्चकालश्चवस्तुयत्सदसद्रूपः ॥ अद्यस्तंसर्वमेवैतत्प्रकाशेशर्वरीसमम् ७६४ दृश्यतेमोहतोस्माकमानंदमात्मप्रकाशतः ॥ शयानानांयथामोहात्स्वप्नेसदसदात्मकम् ६५ ततोऽनंतत्वमायातंसदानंदात्मरूपिणः ॥ प्रकाशस्ययतश्छेदस्त्रिधास्मिन्नैवविद्यते ६६ एषदेवःपुरासर्गउपदिष्टोमहात्मभिः ॥ गुरुभिश्चाधुनास्मभ्यंवामदेवेनचेरितः ७६७ अस्यजिज्ञासयास्माकंसमाजोयमहानिह ॥ अंतःकरणभेदानांविकल्पेनात्रनिश्चितः ७६८

अज्ञानादिति । अज्ञानादपियारज्ज्वादेर्हेतुतासापिसर्पादिकंप्रत्येव नरज्ज्वादेर्प्रतीतिअतोवस्तुतोऽजमेवतत्त्वमिति तदुक्तंगोडपादेः 'एतत्तदुत्तमसत्यंयत्रकिञ्चिन्नजायते' इति । एवंवस्तुपरिच्छेदंनिरस्पदेशकालपरिच्छेदाभावमप्याह नचात्मेति । गोव्यक्तिरूपेदेशेगोत्वयथातिष्ठतितद्वत्कुत्रचिद्देशेनस्थितइत्यर्थः । तत्रोक्तलक्षणात्मभिन्नाधारस्यसिद्धययोगंहेतुमाह आधारोहीति । एतेनकालपरिच्छेदाभावोप्युपलक्षितः ७६३ ननुयदीदृशमात्मतत्वंतर्हिकथंप्रपंचभानमतआह ततइति । सदसद्रूपःअनिर्वचनीयंयद्वस्तुआकाशादिअध्यस्तंकल्पितं कीदृशं प्रकाशेमध्यान्हाकंशर्वरीसमंपृथक्कल्पितरात्रिनिभम् ७६४ दृश्यतेइति । एतादृशंसर्वमस्माकंमोहतोदृश्यते मोहेनाप्यात्मप्रकाशांशोनाच्छादयितुंशक्यइतिदर्शयति आनंदात्मेति । दृष्टान्तमाह शयानानामिति ७६५ फलितमाह ततइति । ततःउक्तयुक्तिद्वंवात् सदानंदात्मरूपिणःप्रकाशस्यानंदत्वमायातंसिद्धमिति यावत् यतोस्मिन्प्रकाशेश्रिधापरिच्छेदो नवर्त्ततेइत्यन्वयः ७६६ एतावदेवसर्वशास्त्रमेयमित्याह एषइति । एषसर्वीतरोऽद्वितीयोदेवःगुरुभिःसनकाद्यैःपुरासर्गपूर्वसृष्टावस्मभ्यमुपदिष्टः तथावामदेवेनैरितोबोधितः ७६७ अस्मेति । पूर्वधिंस्पष्टम् । अंतःकरणेति । विकल्पेनविचारेणद्वारभूतेनविनिश्चितोऽयमात्मेत्युत्तरेणान्वयः ७६८

अयमात्मेति १ । ईरितमस्माभिर्विचारंभेउक्तं स्पष्टमप्यत् ७६९ अत्रेदमप्युक्ततात्पर्यमनुसंधेयं येनवापश्यतीत्यादेर्यदेतदित्यतस्तस्यवाक्यस्ययेनचक्षुरादिरूपपरिणतेनदर्शनादिन्यापारं करोति तदुपलब्धिकरणमनात्मेतिश्रीतोर्थस्तमनुसंधयतामधिकारिणांविमर्शांतःकरणस्वरूपस्पज्जडांशविमोकेनानुसंधयानाचस्येववाक्यस्यतात्पर्योपपन्नगतः तत्स्वरूपं चतदुपलब्धिकरणं पदर्थसंप्रकाशो विचार्यमाणः सदानंदात्मासर्वोत्तरोद्वितीयश्चाक्षादपरोक्षआत्मेतिस एषद्विविधोऽर्थः पूर्वप्रथेनदर्शितः । अथहृदयमित्यादिनामधेयानीत्यन्तवाक्यपर्याप्तशक्तिश्लोकेऽप्याचिरव्यासुर्भूमिकामारभयति यतोतैरित्यादिभिः । आनंदात्माअपरिच्छेदो नंतश्चसत्प्रकाशः पुमान्पतंतः करणोपाधिर्हृदयेऽवलोकितस्तस्मादित्युत्तरेणान्वयः यतोस्माकमुक्तात्मदर्शनंतःकरणंसवृत्तिकमुपाधित्वेनस्वोपहित चित्समारकतयाहृदयंचदेशतयोपकृतवदित्यर्थः ७७० तस्मादिति । अत्रेतिपदस्यदेहलीदीपन्यायेनोभयप्रसंबंधः तस्माद्धृदयांतःकरणयोरात्मोपलब्धिसाधनत्वस्यनिर्णीतत्वात् अत्रहृदयांतःकरणयोर्वर्तमानाभिहृदयादीनिअनेकानिनामानि अत्रहृदयांतःकरणयोःस्वोपलब्ध्याधारतासंबंधेनस्वोपाधितासंबंधेनवर्तमानस्यास्यावाङ्मनसगम्यस्याप्यात्मनःअस्मैइतियावत् दास्यामःसमर्पयामइत्यर्थः । संबंधत्वेनसंप्रदानत्वस्यविवक्षयापथी । एवंनामार्पणेकृतेचहृदयादीनांवाचारंभणश्रुत्यानाममात्रात्मकानांभ्रांत्रह्यार्पणेनकृतज्ञतासिद्धिः तात्स्यात्ताच्छब्दमिति न्यायानुसरणंफज्तीति यदायतोतरित्यादिश्लोकयोरेवमर्थः यतोस्माभिसिद्धिदानंदलक्षणः पुमान्हृदयेऽहंकारादिरूपेसवृत्तिकंतःकरणेविचार्यमाणेऽवलोकितः साक्षात्कृतः । ननुकथंशबलवाचकाहंकारा

अयमात्मायदर्थं हिकोयमात्मेतिचेरितम् ॥ अस्माभिःकृतकृत्याःस्मोवयंसर्वेत्रसंगताः ७६९ यतोतःकरणोपाधिर्ह्यस्माभिर्हृदयेपुमान् ॥ आनंदात्मापरिच्छेदःसत्प्रकाशोवलोकितः ७७० तस्मादस्यात्रनामानिदास्यामःसंगतावयम् ॥ अथाङ्मनसगम्यस्यहृदयादीन्यनेकशः ७७१ एतैर्नामभिरात्मायमस्मद्वद्गम्यतेयथा ॥ सर्वैःसंसारशूलार्तैःसर्वदुःखविवर्जितः ७७२ उपासनाद्विचाराच्चहृदयंलभ्यतेयतः ॥ ततोहृदयमित्यस्तुसंज्ञानंदात्मरूपिणः ७७३

दिपदार्थालोचने शुद्धोपलब्धिरतोहेतुगर्भविशेषणं अंतःकरणोपाधिरिति । अंतःकरणं हि प्रकाशात्मकार्यवाचकाहंकारादिपदानां शक्तिविषयतायामयोग्यं सत् श्रोत्रपदवृत्तौ कर्णशङ्कुलीवदुपाधिभावमवलंबते उपाधित्वंचकार्यानिश्रयित्वे सति वर्तमानत्वे च सति न्यावर्तकत्वं तथाचांतःकरणस्योपाधितानुसंधानद्वारास्माकं शुद्धोपलब्धिरिति भावः । तस्मादिति । तस्मादुक्तविषयाहंकारादिवाचकहृदयादिपदानामस्मदृष्ट्या शुद्धे पर्यवसानात् अत्रांतःकरणे सति हृदयादीन्यनेकशो नामान्यवाङ्मनसगम्यस्याप्यस्य शुद्धात्मनः दास्यामस्तत्र प्रयुक्तान्कुर्मइतियावत् ७७१ ननु शुद्धात्मन्यवाङ्मनसगम्येशबले प्रसिद्धनाम्रां प्रयोगरूपः प्रयासः किमर्थं इत्याशंखावशिष्टाधिकारिणः प्रत्यस्माभिरुपाधिविमोकेनात्मासाक्षात्कृतो भवद्विरप्येवं बुध्यतामित्युपदेशार्थं इत्याहुः एतेरिति । एतेर्हृदयाद्येर्नामभिः सर्वैरधिकारिभिर्पथाऽस्मद्वदुपाधिनिर्माकेन गम्येत एतदर्थं नामानि दास्याम इति पूर्वैण संबंधः नवापमुपायोपदेशोऽनपेक्षिताभियानरूपः संसाररूपशूलरोगार्तैस्तान्निवृत्त्युपायस्यापेक्षितत्वात् एतदुपेयात्मलाभस्य सर्वदुःखाभावरूपत्वाच्चेत्यभिप्रायेणाधिकारिणामात्मनश्च विशेषण इति ७७२ तत्र हृदयपदस्याहंकारे प्रसिद्धस्यापि शुद्धात्मनि पर्यवसाने एवमेवार्थः फलित इत्याह उपासनादिति । उपासनादहरविद्यादिरूपात् विचारात्पंचकोशलोचनादिरूपात् हृदि हृत्कमले बुद्धिगुहायां वाऽयमपरोक्षः सन्पतोलभ्यते परमात्मा तत एव रूपार्थपर्यवसानात् हृदयमित्याकारिकाअधुनानंदात्मरूपिणोपाधिविवेकात्मनः संज्ञास्त्विति ७७३

उक्तविधमनःपदार्थमाह मनुतेइति । यस्मादेवमात्मासकलंविश्वं प्रपञ्चमनुतेऽवबोधयति अधिष्ठानतया प्रकाशयति यस्मात्ततोधिष्ठानतया प्रकाशनादेव स कलस्वप्रकाशाद्वयमात्मानं मन्यते जानाति 'तदात्मानमेवावेदं ब्रह्मास्मीति' इति श्रुतेः यतश्च सर्वं मुमुक्षुभिर्मन्यते मननेनावधार्यते तस्मान्मन इत्येव स्मृत इति ७७४ अथ संज्ञानपदं चेत्तत्तत्प्रतिविधांतःकरणवृत्तिवाचिप्रसिद्धमप्युपाधिविविक्तस्वरूपपरं सदेवमर्थकं भवतीत्याह स्वात्मनीति । यतः स्वात्मन्यध्यस्तं सकलं सत्सदनिर्यचनीयं एव आत्मा अखिलः परिपूर्णः सम्यग्बुजानाति तस्मात्संज्ञानमिति नामवान्स्यादिति ७७५ प्रभुरस्मीत्यसकलं चिच्छब्दवृत्तिवाचकमाज्ञानपदमात्मपरतया व्याकरोति आह्वयेति । यस्मादस्यात्मन आज्ञया सन्निरूप्ययाऽऽधिदेवादिभेदभिन्नावामाद्याद्यादेवताः प्रवर्तन्ते तस्मादाज्ञाननामाभविष्यति विमतं प्रत्यपि स्फुटोभविष्यतीति लक्ष्यप्रयोगाशयः ७७६ व्यवहरोपयोगिचतुःषष्टिकलादिज्ञाने प्रसिद्धं विज्ञानपदमात्मपरतया व्याचष्टे आत्मानमिति । यतो जडाजडविमतः जडाजडयोर्भेदमालोच्य तत्पूर्वकमात्मानं च विशेषेणातिशयेन जानाति तद्विज्ञानमिति नाम्नोच्यते इति ७७७ नवनवोन्मेषशालिशवलवृत्तिवृत्तिविशेषवाचिप्रज्ञानपदं शुद्धपरतया व्याचष्टे आत्मानमिति । प्रकृष्टं सर्वभासकत्वेनेति शेषः ईदृशमात्मस्वरूपमहमस्मीत्याकारेण यत आनंदात्मा जानाति तस्मात्प्रज्ञानमित्युच्यते इति ७७८ ज्ञातस्याविस्मरणशालिवृद्धिवृत्तिविशेषस्य चित्तशब्दस्वरूपवाचकमेवापदमात्मपरतया व्याचष्टे आत्मानमिति । इतरदनात् स्वरूपं बुद्धं ज्ञातं यतो न विस्मरति तेनेत्यादि स्फुटम् ७७९ ईदृशद्वारानिष्क्रान्तवृत्तवाचकं दृष्टिपदं शुद्धपरतया

मनुते सकलं विश्वं स्वप्रकाशाद्वयंततः ॥ मन्यते पि च सर्वैर्हितस्मादेव मनः स्मृतः ७७४ स्वात्मन्यध्यस्तमाखिलः सकलं सत्सद्यतः ॥ सम्यग्जानाति तस्मात्स्यात्संज्ञानमिति नामवान् ७७५ आज्ञयैवास्यवर्तते वागम्याद्याश्च देवताः ॥ तस्मादाज्ञाननामाऽयमानं दात्मा भविष्यति ७७६ आत्मानं च पञ्चापि जडाजडविभागतः ॥ विशेषेणैव जानाति विज्ञानं तेन कथ्यते ७७७ प्रकृष्टमात्मनोरूपमहमस्मीति सर्वदा ॥ आनंदात्मा ज्ञानाति प्रज्ञानमिति तेन सः ७७८ आत्मानमितरद्वापि बुद्धं विस्मरतीह न ॥ तेन मेधेति नाम्रायमानं दात्मानि गद्यते ७७९ अनेन चक्षुषा सर्वो जंतुः पश्यति सर्वतः ॥ तेन दृष्टिमाख्यानमानं दात्मा समाप्तवान् ७८० दधाति सर्वदेहान्सप्रविश्यांतर्हं यथा ॥ स्तंभस्तेन धृतिर्नामास्यानंदात्मनि दृश्यते ७८१ सेतुवद्विदधात्येवमर्यादां लोकधारिणीम् ॥ वर्णाश्रमादिजातानां तेन चासीदृतिः स्मृतः ७८२ भिनोति सकलं विश्वं प्रस्थं यद्व्यवानिह ॥ स्रग्यथा वापि सर्पादीन् भतिस्तेनायमीरितः ७८३

व्याचष्टे अनेनेति । अनेनात्मरूपेणाविलुप्तेन चक्षुषा सर्वो जंतुः सर्वतः सर्वयतः पश्यति तेन दृष्टिरित्याकारकं समाख्यानं नामानंदात्मा समाप्तवान् लब्धवानित्यर्थः ७८० धैर्यरूपचित्तशबलवृत्तिपरं धृतिपदमात्मपरतया व्याकरोति दधातीति । गृहस्यांतरंतर्गृहं तत्प्रविश्य यथा स्तंभो धारयति तथा सर्वदेहान् प्रविश्य स आत्मा दधाति तेन धृति संज्ञ इति ७८१ प्रकारांतरेण दृष्टिमात्मनि संगमयति सेतुवदिति । यथा मृदार्वादिनिर्मितः सेतुः क्षेत्रमार्यादां विदधाति तथैव आत्मा वर्णाश्रमादिजातानां आदिपदेन तत्कर्मणां ग्रहः मर्यादां विदधाति कीदृशी मर्यादां लोकनां कर्मफलानामसंकरलक्षणधारणशीलां तेन वानिमित्तेन धृतिरिति । स एष सेतुर्विधरणः इत्यादि श्रुतेरिति ७८२ तर्कात्मकमननवाचिमतिपदमात्मनि संगमयति भिनोतीति । यद्वत्प्रस्थं मानपात्रविशेषोपवान् भिनोति स्वस्मिन् प्रसिपतिपरिच्छिन्नत्वात् । यथा वा स्रक्मालावच्छिन्नं तेन न्यस्वस्मिन् कल्पितान् सर्पादीन् तथा यमात्मा विश्वं भिनोति परिच्छिन्नत्वेन मतिरिति संज्ञक इत्यर्थः कल्पितस्याधिष्ठानरूपदेशपरिच्छिन्नत्वात्मानक्रियाकर्मत्वं प्रसिद्धमेव दुर्मिन् प्रक्षेपणार्थं स्यामिनेति परिमाणाथैव प्रयोगोपि नीचैः सदो भिनुयादित्यादौ प्रसिद्धः अस्मिन् कल्पे मतिशब्दो भिनोतेति प्रत्यये उगादौ व्युत्पायः संज्ञात्वात् एवं कर्तृसाधनाधृतिमभृत्य इति ७८३

प्रकारांतरेणमतिशब्दार्थमाह सर्वेति । प्रमिणोतिसम्पत्कृतिश्चिनोति ७८४ मनसर्षपाईसाआदानंवा ईषयतिईसाऽऽदानेप्वितस्मरणात् मनोनियमनशक्तिसालिचितशबलवृत्तिविशेषवाचि
मनीषापदमात्मनिसंगमयति इदंभेति । यतोयमात्माइदंमेमाभूदिदंभूयादितिशेषः इत्याकारस्यमनसोनियंतुनियमनेईष्टेशक्तीभवतिअस्मान्मनीषेत्युक्तइति ७८५ विषादाख्यविच्छबलवृत्तिवाचकं
जुतिपदमात्मपरत्वेसतिपादशार्थकंभवतितर्जयति देहंद्रियेति । तमोऽज्ञानमेतेषांप्रकाशनाज्ज्योतीरूपमात्माज्योतिरितिवक्तव्येजुतिरितिप्रोक्तःपरोक्षणेतिशेषः ७८६ प्रकारांतरेणास्यार्थमाह जूर्ति
रिति । यदाजूर्तिर्जुतिर्भवेत् इदंपदस्थानेईदंपदवज्जूर्तिरितिवक्तव्येजुतिरितिवदंतीत्यर्थः साचजूर्तिश्चन्द्रिदुःखधीःअध्यात्मादिदुःखानुभवउच्यतेइतिशेषः दुःखस्याप्यात्मनैवप्रकाशनादिदम
पिपरमात्मनएवोपपद्यतेसर्वभासकत्वादित्याह सापीति । सापिज्वरधातोःक्तिनिज्वरत्वरेत्यादिनोटिचव्युत्पन्नजूर्तिपदस्ययत्परोक्षरूपंजुतिरप्यात्मनएवनामयस्मात्सएवप्रकाशकादिति ७८७
अथवाद्युतिपदंजुतिरितिपरोक्षाकारेणनामास्तुइत्याह युतिरिति । संभवतिचेदमित्याह यस्मादिति ७८८ स्मरणरूपचित्तशबलवृत्तिवाचकस्मृतिपदमात्मनिसंगमयति आत्मंति । यथा

सर्वप्राणिस्थितश्चायंप्रमिणोतिहिताहितम् ॥ तेनवामतिनामायमानंदात्मानिगद्यते ७८४ इदंमेभूदिदंमाचेत्येतस्यमनसोयतः ॥ इष्टेनियंतुमित्यस्मान्मनी
षेत्ययमीरितः ८५ देहंद्रियांतःकरणतमसांहिप्रकाशनात् ॥ ज्योतिर्जुतिरितिप्रोक्तआनंदात्मा महात्मभिः ८६ जूर्तिर्जुतिर्भवेद्वापिसाचलोकेत्रिदुःखधीः ॥
सापिचात्मनएवस्यान्नामयस्मात्प्रकाशकत्वात् ८७ युतिरेषात्रजुतिर्वापरोक्षेणास्यसाभिधा ॥ यस्मादात्मप्रकाशेनयुज्यतेसकलंजगत् ८८ आत्मायस्मात्स्मर
त्येतन्मास्मृतेस्यात्कथंत्विति ॥ अपत्यानीवजननीस्मृतिस्तेनसईरितः ८९ आत्माजागरणंस्वप्नसुषुप्तंचेतिसत्रिधा ॥ संकल्पयतितेनायंसंकल्पइतिगद्यते
७९० क्रतुरिच्छाविशेषोयमात्माभवतुसर्वदा ॥ इच्छयैवास्यजातंयज्जगदेतच्चराचरम् ९१ ज्ञानवान्क्रतुरस्त्वत्रयतआत्मेक्षणादिदम् ॥ जातंतेनक्रतुः
प्रोक्तआनंदात्मा मनीषिभिः ९२ असुःप्राणःसमुद्दिष्टस्तदुपाधिःक्रियाकरः ॥ भवत्यात्मायतस्तस्मादसुरेपनिगद्यते ९३ कामोनामभवेल्लोकइच्छामात्रंसु
खार्थिनाम् ॥ कामनामाभवत्येपआनंदात्माप्रकाशवान् ९४ स्त्रीसंगमाभिलाषोयंवशोयस्मादयंपुमान् ॥ प्रजायतेततोभूयादशनामाप्यसौपरः ७९५

जननीअपत्यानिस्मरतीतिनेननिमित्तेनसआत्मास्मृतिरित्युक्तइति ७८९ सविकल्पकज्ञानेरुदंसंकल्पपदंसम्पक्लपयत्यवस्थानत्रयमितिव्युत्पत्त्यात्मानिसंगमयति आत्माजागरणमिति ७९०
उत्प्रेच्छायांप्रवृत्तिजनिकायांप्रसिद्धंक्रतुपदमप्यात्मनियोजयति क्रतुरिति ७९१ प्रकारांतरेणसंगमयति ज्ञानवानिति । करोतीतिक्रतुरितिव्युत्पत्त्याउपादानमोचरज्ञानवान्क्रतुपदार्थोत्रप्रकृतेऽस्तु
तथात्वमपीक्षणश्रुतेरात्मनिसंभवतीत्याह यतइत्यादिना ७९२ अथक्रियाशतयुपाधिकेप्राणापानमेरेकेवात्मनिप्राणेप्रसिद्धेऽमुशब्देऽप्युपपन्नइत्याह । असुरिति । असुरितिप्राणःसमुद्दिष्टोलोके आ
त्मापियतस्तदुपाधिः क्रियाकरःसंनिधिनाक्रियाप्रयोजकस्तस्मादमुनामाऽस्त्विति ७९३ विच्छबलेच्छावृत्तिवाचकंकामपदमात्मनिसंगमयति कामोनामेति । प्रकाशवान्महतिशेषः ७९४
वशकांतवितिधातुप्रकृतिक्वशपदंजननशक्तकामवाचकमात्मनिसंगमयात् स्त्रीसंगमेति । स्त्रीसंगमाभिलाषोयंवशइत्युक्ततत्र । 'प्रजनश्चास्मि कंदर्पः' इतिगीतावाक्यंस्मारयति यस्मादयंपु
मान्जायतेइति । ततइत्यादिस्फुटम् ७९५

एवंलक्षणयाहृदयादिपदानां शुद्धात्मपरत्वेपादगर्थो भवति सप्रदर्शितः अथलक्षणमूलमूलपार्थसंबंधं स्फुटपञ्चमधेयपदवागोणमित्यपि सूचयति एवमेतानीति द्वाभ्यां । एतानि हृदयादीनि नामानि हृदिवर्तमानस्यांतःकरणस्य प्रसिद्धानीति शेषः तत्रांतःकरणे अस्माभिरधिकारिभिरानंदात्मादृश्यति ७९६ तत इति । ततोतःकरणस्य सवृत्तिकस्य विचार्यमाणस्य तदुपलब्धिसाधनत्वा गन्तव्यतःकरणे नामानितान्यस्यात्मनो बोधायहितानि समर्पितानि दधाति रूपं यद्वाप्यन्तःकरणरूपाणीति शेषः तास्यस्यात्मनो नामधेयानि हि तानि समर्पितानीत्यर्थः लोके नामधेयमपि स्वार्थस्मारकं अंतःकरणरूपाण्यमित्यस्मात्करणोपसिद्धादृश्यान्नामधेयपदेनान्युक्तानीति भावः । एतदेवाह बुद्धिमद्भिरिति । यतोत्रांतःकरणे सुविचारिते सत्ययमात्मा दृश्यते ततोन्तःकरणरूपाणां नामधेयतयोक्तिरुचितेति भावः ७९७ एवं सवृत्तिकांतःकरणसाक्षितपार्थपदार्थत्वेनात्मा दर्शितः अथ तत्पदार्थतया तत्प्रतिपादनपरमेष ब्रह्मेत्यादि व्याकृत्युसंगतिं सूचयति अंतःकरणेति । अंतःकरणनाम्नां लक्षणवाचोयुक्तिरपि आत्मस्वरूपा परिचयेनैव दत्तावकाशा तत्परिचये तु सर्वोपाणिनामानि सर्वैशब्दाश्च विषयांतरालाभात्तत्रैव पर्यवस्यति तथाचांतःकरणनाम्नामवयुः पानुवादग्यापेन तत्र प्रयोग इति भावः एतेन पूर्वग्रंथे कस्योक्तरीत्या द्वितीयतां विनानुपपद्यमानेन सूचितामद्वितीयतां स्फुटयितुमुत्तरोग्रंथ इति संगतिरपि सूचिता सर्वमानवेद्यतास्य वार्तिककृद्भिरुक्ता ' अतोनुभव एवैकोविषयोऽज्ञातलक्ष

एवमेतानिनामानिहृद्यंतःकरणस्यहि ॥ तत्रास्माभिर्यदृष्टआनंदात्मापरःपुमान् ७९६ ततोतःकरणेयानिनामान्यस्यहितानिवै ॥ बुद्धिमद्भिर्यतोत्रायंह
इयत्तेसुविचारिते ९७ अंतःकरणनामानिसर्वात्मनिमहेश्वरे ॥ उपपन्नानिनैवास्मात्पदार्थोन्योस्तिकश्चन ९८ आनंदात्मापरंब्रह्मनामरूपविवर्जितम् ॥
अव्याकृतंचजगतःप्रागवस्थास्वरूपभृत् ७९९ हिरण्यगर्भोप्येषस्याद्विराजोजनकःप्रभुः ॥ विराडप्येषएवस्यात्सर्वलोकशरीरभृत् ८०० विराजस्तद्वद
स्माकंशरीरेसर्वदेहिनाम् ॥ त्रिलोक्याःसमाधिष्ठाताभोक्तासर्वप्रकाशवान् ॥ ईद्रोप्येषजगन्नाथोनास्मादन्योस्तिसक्वचित् ८०१ मरिच्यादिःप्रजानांस्यात्पातिर्यः
कश्चिदत्राहि ॥ आनंदात्मैवसर्वःस्यान्नास्मादन्योस्तिकश्चन ८०२ वागभ्याद्याश्चयेकेचिद्देवादेहादिसंश्रिताः ॥ आनंदात्मैवतेसर्वेस्वप्नदृष्टायथावयम् ८०३
पृथिव्यापस्तथावेजोवायुराकाशमेवच ॥ इमानिपंचभूतानिनास्मादन्यानि संतिहि ८०४

णः । अज्ञादीनां स्वतः सिद्धोपपत्तेर्नां प्रमाणात् । इति । सर्वनामाधिपेताय 'सर्वनामाचसविभरूपः' इति विष्णुपुराणादिप्रसिद्धा श्रुत्यस्तुपदार्थशोभनपराभ्रानुकूला इति सर्वसुष्ठम
७९८ तत्र तावदेक्यसामानाधिकरण्येन सातीत्यभेदवारकमेव प्रसिद्धादिपुत्रसर्वदेवात्पतं व्याकुर्वन् शुद्धमायाशबलहिरण्यगर्भविराभेदेन चतुर्विधब्रह्मपदार्थनोक्तात्मनैक्यमाह आनंदात्मतेतिदा
भ्यां । आनंदात्मैवोक्तः प्रब्रह्मेत्यर्थः स्वमुत्तमब्रह्मपदार्थापाशबलश्रीभरत्वेन प्रसिद्धं मायब्रह्माकारणत्वम् ७९९ हिरण्यगर्भ इति । हिरण्यगर्भः सूक्ष्मसमष्ट्युपाधिः विराजः स्थूलसमष्ट्यु
पाधेर्नैककारणम् ८०० इदं शब्दस्मर्यो मायाभिरित्यादिश्रुतिप्रसिद्धं बर्थालीकपालान्यतमरूपचर्दस्यैतत्वातेनैक्यमाह विराज इति । समष्ट्यव्यष्टिशरीरेणैकोभोक्ता श्रोत इदोप्येव तथा
अज्ञातः प्रसिद्धोपपत्तिरित्यर्थः ८०१ मरीच्यादिरिति । मरीचिः कश्चपपि तावत्प्रभृतिः प्रजापतिरेष इति आदिपदेन अज्ञादीनां ज्ञादीनां च प्रहः ८०२ वागइयाया इति । ते देवा आनंदा
त्मैवेति तत्र दृष्टान्तः स्वमेति । यथा स्वप्रदष्टाः स्वमेत्यस्माभिर्भ्रतया कल्पिताः प्रमातारो वयमेव तथा एते प्रतीत्यर्थः ८०३ अथ विजातीयभेदाद्यसामानाधिकरण्येन निषेधदिमानोत्यादि
स्वात्मरहितं तत्रात्मन्याचष्टे पृथिव्याप्रतिप्रतिभिः । इमानि सर्वं ज्ञीरोपपन्नतया प्रसिद्धानि ८०४

उद्दिज्जानीति ॥ स्वेदाज्जातानिस्वेदज्जानिर्देशादौवि भूतानिप्राणिषटीश्वरिचतुर्विधाऽप्यस्यास्वरजसमत्वाभ्यन्तरेद्विविधानि चकाराद्दीजेतरपदोक्तस्यकारणत्वेनकार्यत्वेनचोक्तदेविद्वयस्यपरिग्रहः
समोद्विषरीराणिपूर्वस्यकार्याणिउत्तरस्यकारणानीतिप्रसिद्धं इमेदेविष्येसुद्रपयैतानमितिश्रुतेऽद्विमिश्राबीवेत्युक्तं इवशब्दस्त्वन्वर्थकइति ८०५ नास्मादिति । एतानिआनंदात्मस्वरू
पिणोऽन्यानिनविद्यतिइत्यन्वयः ॥ सर्वपदार्थमाह सदसदस्त्विति । स्थूलसूक्ष्मसंपन्नचतसर्वमित्यर्थः ८०६ इममर्थमदंस्त्वंबुद्धचारुर्दकृष्टंतेरुपपादयति उष्णतेत्यादिनाअस्माभिर्प्रा
नीत्प्रतःपूर्वंप्रथेन । सदसत्तामरूपात्मकःप्रपंचः आनंदात्मस्वरूपसत्तामकाशः आनंदश्चअस्तिप्रियमिद्विचप्रसिद्धम् ८०७ स्निग्धतेति ८०८ काठिन्यमिति । वसुधात्मनःपृथ्वीस्वरूपात्

उद्दिज्जपितथास्वेदाज्जातान्यडोद्वानिच ॥ जरायुजानिभूतानिस्थवराणिचराणिच ८०५ नास्मादन्यानिविद्यंतेआनंदात्मस्वरूपिणः ॥ सदसदस्तुना
न्यस्त्यादानंदात्मस्वरूपतः ८०६ उष्णताचमकाशश्चनभिन्नमप्रितोयथा ॥ तथानभिन्नंसदसदानंदात्मस्वरूपतः ८०७ स्निग्धताचद्रवत्वंचनान्येनीरायथात
था ॥ इमेसदसतीनान्येअनंदात्मस्वरूपतः ८०८ काठिन्यंचैवगंधश्चनभिन्नौवसुधात्मनः ॥ यथातथासदसतीआनंदात्मस्वरूपतः ८०९ यथास्पर्शक्रियेवा
योभिन्नेस्त्वौचैवकाहंचिच ॥ तद्वदेतेसदसतीआनंदात्मस्वरूपतः ८१० यथासुषिरताशब्दावाक्काशादपरौनहि ॥ तद्वदेतेसदसतीआनंदात्मस्वरूपतः ८११
यथासर्वगतेश्वानोःप्रकाशेदोषवर्जिते ॥ तमस्तद्वदिदंविश्वमानंदात्मन्यलौकिके ८१२ अमूर्तेयद्वदाकाशेमूर्तमेवादितिष्ठति ॥ आनंदात्मप्रकाशेस्तितद्वज्जडमि
दंमयत् ८१३ कदाचिद्वापिकिंचिद्वाकेनचिद्दृश्यतेयथा ॥ मेधादिकंनभस्येवमानंदात्मन्यदोजगत् ८१४ मायावीदारकोयद्वच्चेष्टतेव्यर्थमेवहि ॥ आनंदात्मा
पितद्वद्विचेष्टतेव्यर्थमेवहि ८१५ मदिरामदमंदाक्षःपुरःपश्यतिभित्तिकाम् ॥ असर्तातद्वदेवेदमानंदात्मापिपश्यति ८१६ यथास्वाशयदोषेणपित्रादौदोषवर्जि
ते ॥ दोषंवलोकयेत्कश्चित्तद्वदात्मात्मनात्मनि ८१७ यथाशयानःपुरुषोनेवेत्येकत्वमात्मनः ॥ एवंस्वप्नत्रयंपश्यन्नानंदात्मापिवेत्तितत् ८१८ नलिकाभ्रमणे
यद्वन्नलिकादत्तपादकः ॥ शुकोभ्रमत्यद्भोपिबंधवानितिबोधतः ८१९ एकोनंतःसत्प्रकाशआनंदोस्मीत्यबोधतः ॥ संसारशूलेभ्रमतितद्वदेवपरःपुमान् ८२०
कमलस्ययथागर्भेभ्रमरोगंधलोभतः ॥ दुःखंप्राणांतमाप्नोतिस्वात्मविषयतस्तथा ८२१ यथाविभ्रांतधीःश्रीमान्विस्मृत्यस्वंहितादृशम् ॥ लोकेदारिद्र्यमाप्नो
तिव्यर्थमेवातिदुःखदम् ८२२

८०९ यथेति ८१० यथासुषिरतेति ॥ सुषिरताऽवकाशः ८११ यथासर्वेति । तमोघूककल्पितम् ८१२ अमूर्तेति । मूर्तत्वंघनीभावास्तद्वद्वि ८१३ कदाचिदिति । यथापद्विविधंमेधा
दिदृश्यतेतन्मस्येवमभ्येभिन्नधिकरणकंन वप्रचनिपिद्वयमानंमिच्येतिनिश्चितमेवमात्मनिजगद्वि ८१४ मस्यावीति । दारकोवालः उक्तार्थमेतत् ८१५ मदिरेति । असर्ताभित्तिकांकुड्य
निभम्रावरणम् ८१६ यथास्वाशयेति । स्वाशयदोषःस्वर्तचित्तदोषः पित्रादौपितृभृत्याप्ते ८१७ यथाशयानइति । शयानःस्वप्नपश्यन्नात्मनएकत्वंनपश्यतितद्वदानंदात्मापिनपश्यतीति ८१८
नलिकेति ॥ नलिकारज्जुनामयेप्रेताशुक्रबंधनसाधनमितिप्रसिद्धा बोधतःभ्रमात् ८१९ एवार्थाद्विकमाह एकइति ८२० दृष्टांतंरमाह कमलस्यति । गर्भेवद्वद्वितीयेः दुःखंरात्रिर्गमिष्य
तिप्रविष्यतिच ॥ इत्यादिप्रपसिद्धम् ८२१ यथाविभ्रांतधीरिति । यथाकश्चित्धीमान्विभ्रांतधीःसन्स्वभावात्मानंतादृशंश्रीमंतंविस्मृत्यदरिद्रोस्मीतिमन्यतेइति ८२२

तद्वदिति । तद्वत्प्रांतग्निकवत् आत्मापमुरपि निजं रूपं त्यक्त्वा विस्मृत्य सुखार्थं दीनदशां कर्तुं त्वादिसंसाररूपां प्राप्नोतीति ८२३ यद्वदिति । यद्वत्सर्वगुणोपेतोऽपि पुमान् कयाचिन्सर्वैरिण्यापुंश्चर्या मोहितः कर्मणेन वशीकृतो देव्यं गच्छेत्तथात्मा माययेति ८२४ यथेति । यथालोकत्रयीनाथोऽपि इंद्रः कामेन कामिनीपरतंत्रो भूत्वा कामस्य देवत्वेन स्वस्य च देवाधिपतित्वेन स्वस्मिन् विद्यमानयपि न त्रियमन शक्तया तां कामिनीं निपंतुं शक्तो भवति तथात्मा स्वाश्रितत्वेन स्वनिष्कामाया मिति ८२५ प्रियेति । प्रियेण पुत्रादिना कृतेऽधिकेपे अनादरे दोषेऽपि यथासौ पुत्रादिभिः यदंशो दोषे तस्य दोषात्कृत्वे त्तथात्मा मायादोषमिति ८२६ भारेति । भारशृंगोनाम मृगविशेषः सः सः प्रदेशात्पतन् शृंगेः प्रथमं भुवं स्पृशतीति प्रसिद्धः स यथा मृगः शृंगभारं हर्षणेन वहति तथात्मा मायाभारमिति ८२७ यथादुर्जनेति । स्पष्टम् ८२८ यथादुर्जनदृष्टेति । दोषितादोषवत्ता मायादृशा ज्ञदृष्ट्या पुंसि आत्मनि ८२९ यथाजनेति । यथाराजा जनस्थितं प्रजामतंदुःखं स्वस्मिन् मन्यते आत्मा यथा

तद्वदात्मानिजं रूपं सुखोदधिसमं महत् ॥ त्यक्त्वा सुखार्थं मभ्येति दशां दीनतां प्रभुः ८२३ यद्वत्सर्वगुणोपेतः कयाचिन्मोहितः पुमान् ॥ स्वैरिण्यादीनतामेति मा यं यात्मा तथाकृतः ८२४ यथालोकत्रयीनाथः कामिनीं निनियच्छति ॥ तद्वत्सर्वनियंतापि मायानैव नियच्छति ८२५ प्रियपुत्राद्यधिकेपे दोषं यद्वन्नवेत्यसौ ॥ दो पंतथापुमानेषमायादोषं न पश्यति ८२६ भारशृंगोष्ठगोयद्वद्भारं शृंगोत्थितं यथा ॥ हृष्टो वहति मायायाभारं तद्वदयं पुमान् ८२७ यथादुर्जनसंपर्कात्साधुर्भवति दू षितः ॥ एवं मायासमाश्लेषादात्मा भवति दूषितः ८२८ यथादुर्जनदृष्ट्या स्यान्निर्दोषोऽपि हदोषता ॥ एवं मायादृशा पुंसि संसारोऽनेकदोषभाक् ८२९ यथाजनास्थि तं राजा दुःखमात्मनि मन्यते ॥ एवं जडेस्थितं दुःखमात्मन्येवाभिमन्यते ८३० यथाशयाने पुरुषे एकस्मिन् हेतुवर्जिते ॥ अकस्मादेव निखिलं जायते भूतभौतिकम् ८३१ एवं पुराणे पुरुषे माययापि विवर्जिते ॥ जायते सकलं हेतुद्विश्वं सदसदात्मकम् ८३२ यथास्वप्ने यथादुःखं स्वयं स्वस्य प्रयच्छति ॥ एवं जागरणेऽप्यात्मा व्यर्थ मेव प्रयच्छति ८३३ यथास्वप्नाद्विबुद्धस्य स्वप्नदुःखक्षयो भवेत् ॥ वेत्ति चैतन्न मेदुःखमासीन्नास्ति न भाव्यपि ८३४ एवं त्रिस्वप्नसंसारोऽप्यवोक्षीयतेऽसुखम् ॥ वेत्ति चात्मानमेदुःखमासीन्नास्ति न भाव्यपि ८३५ अस्मात् त्रिस्वप्नसंसारो धनं ब्रह्मवेदनम् ॥ जातमस्माकमेतस्मादहो पुण्यतमावयम् ८३६ अस्माभिर्यानिद तानि ब्रह्मणो विविधानि हि ॥ बुद्धिना मानितेष्वत्र प्रज्ञाना मातिशोभनम् ८३७

भिमानात्तथात्मा जडैः करणे स्थितं दुःखं स्वस्मिन्मिति ८३० यथाशयाने इति । हेतुवर्जिते रथादिनिमित्तसामग्रीहीने ८३१ एवमिति ८३२ यथास्वप्ने इति ८३३ यथास्वप्नादिति । विबुद्धस्य लब्धजागरणस्य वेदनमभिनयति न मेत्यादिना ८३४ एवमिति । एवं स्वप्नात्प्रबोधवजाग्रदाद्यवस्थारूप त्रिस्वप्नलक्षणसंसारोऽप्यवोक्षीयतेऽसुखं दुःखं नश्यतीति ८३५ अस्मादिति । ब्र ह्मवेत्स्वरूपं बोधनं जागरणं जातमिति ८३६ एवमात्मनः प्रतिपादितायां तत्पदार्थवच्छेदकभूतायामद्वितीयतायामुपपत्तिपदार्थपरतत्प्रज्ञेत्यादिप्रतिष्ठेत्यंतं वाक्यं व्याचष्टे अस्माभिरित्याद्येकत्रिंश च्लोके । यान्यस्माभिर्युद्धिनामान्यंतः करणनामानि ब्रह्मणो दत्तानि समर्पितानि ते पुण्ये प्रज्ञेति नामातिशोभनमिति । यद्यपि प्रज्ञेतिनाम हृदयादिनाम मुनोर्दिष्टं तथापि प्रज्ञानां प्रज्ञाद्विष्टे आतश्चो पसर्ग इति भावार्थं का रूपं तत्पदां तत्त्वेन तत्समानार्थं प्रज्ञानमप्युद्दिष्टमेवेति भावः ८३७

ननु कथमस्य नाशोऽतिशोभनत्वमित्याशंक्य आत्मयाथात्म्यबोधनादित्याह यत इति । यतो वा तुनाप्रकाशोऽप्येते प्रशब्देन च त्रिविधभेदशून्यतारूपः प्रकर्षोऽत्येते यथा ब्रह्मशब्देनिरतिशयमहत्त्वपर-
 स्तदिति एतादृशावयवार्थकचप्रज्ञापदं महावाक्यात्तांसां विदमाह यस्यांसं विदिस्व सजातिविजात्यात्माभेदो न ततोऽतिशोभनमेतन्नामेतिसंबंधः स्वस्वरूपसंज्ञातिः सजातीयश्च विजातिः विजाती-
 यश्चेत् आत्मानिरूपकतया शरीरस्य भेदस्य सतथेति ८३८ एतदभिप्रायमेव प्रज्ञानमिति नाम पूर्वमुक्तमुत्तरत्रयवाक्ये इत्याह तस्मादिति । तस्य विश्वनिर्वाहकतां न त्रपदेन वक्तुं सर्वत्र स्थितिमाह ब्रह्मा-
 दीति ८३९ स्थावरमिति । भूतपृथिव्यादिभौतिकतत्कार्यैश्च स्थावरादियत्किंचित्सर्वप्रज्ञाने त्रपज्ञोक्तलक्षणाने त्रनिर्वाहकस्य सततया नीयते स चाप्राप्यतेऽनेनेति नेत्रमिति भाष्यमिति तद्वदंतां-
 यथाऽस्मदादिशरीराणि मांसनेत्राणि मांसमयनेत्रे विनाऽसंति अप्रशस्तानि तदिति उक्तप्रज्ञायानिर्वाहकत्वेन नेत्रसाम्येऽपि उपादानतया निर्वाहकत्वं व्यतिरेकोऽपि बोध्य इत्याह प्रतिष्ठितमिति । ईरितं
 'ब्रह्मपुच्छं प्रतिष्ठा' इत्यादिश्रुतिषु ८४० 'तस्य भासा सर्वमिदं विभाति' इति श्रुतिमनुरूपोक्तमर्थं स्फुटयति अपीति । यत्रि लोकयाजठरेतः स्थितः सूर्येन्दुवन्दिमुख्यानां प्रकाशः कीदृशः लोके लो-
 कावभासक इत्येवमीरितः सोऽपि प्रज्ञाने त्र इत्यन्वयः ८४१ तत्रोक्तप्रज्ञाभानमंतराभानाभावं हेतुमाह नहीति । उक्तप्रज्ञारूपांश्च विना प्रकाशस्यापि सौरादेः किंभानस्यादपि तु नेत्यर्थः न ह्यसाक्षिकं

यतो ज्ञप्तिः प्रकाशः स्यात्प्रकर्षो भेदशून्यता ॥ स्वसजातिविजात्यात्माभेदो यस्यां न संविदि ८३८ तस्मात्प्रज्ञातशब्देन प्रकाशात्मायमीरितः ॥ ब्रह्मादिस्थावरांतानां
 देहेकाष्टेऽग्निरस्थितः ८३९ स्थावरं जंगमं वापि यत्किंचिद्भूतभौतिकम् ॥ प्रज्ञाने त्रहितत्सर्वमांसनेत्रायथावयम् ॥ प्रतिष्ठितं जगत्सर्वं प्रकाशे ब्रह्मणीरितम् ८४०
 अपि प्रकाशो यः कश्चिन्निलोकयाजठरे स्थितः ॥ सूर्येन्दुवन्दिमुख्यानां लोक इत्येवमीरितः ॥ लोकावभासकः सोऽपि प्रज्ञाने त्र उदाहृतः ८४१ न हि प्रज्ञादृशं हित्वा प्र-
 काशस्य प्रकाशनम् ॥ नोक्तं परोक्षमेतत्स्यात्सर्वानुभवसंश्रितम् ॥ कदाचित्कुत्रचित्किंचिद्वस्तु सर्वोऽपि वेत्ति यत् ८४२ स्थावराणां हि विज्ञानं दृश्यते सुखदुःखयोः ॥
 अस्मद्वद्विद्यते ते पांशुद्विहान्यादिकं यतः ८४३ स्थावरा हि जलान्याप्य यथा कालं सुशोभनान् ॥ स्वदेहान् विभ्रतो दृष्टास्तेन ते सुखिनः स्थिताः ८४४ मूलघातादिना त-
 द्बद्धतस्नेहादिदुर्भगाः ॥ पतनादिकृतो दृष्टास्तेन ते दुःखिनः स्थिताः ८४५ अन्नपानादिसंप्राप्त्या यथा कालं सुखं यथा ॥ संप्राप्य वृद्धिर्भवति ह्यस्मदादेर्मनोरमा ८४६

किंचित्सिद्ध्यति साक्षिप्रतिपादकताप्रज्ञापदस्योक्तेति भावः अयमर्थः सर्वानुभवसिद्ध इत्याह नोक्तमिति । एतत्सर्वस्य जडस्य प्रज्ञाने त्रत्वं यदुक्तं तत्परोक्षधर्मादिवत्परोक्षमानवेद्यमेव न किंतु सर्वानु-
 भवसंश्रित एतदेव कथमत आह कदाचिदिति । यद्यस्मात्सर्वोऽपि प्रमाता कदाचित्किंचिद्वस्तु वेत्त्येव तथा च यस्य सिद्धं तदुक्तप्रज्ञायास्तमेव सिद्धं उक्तप्रज्ञयाऽसंबद्धं सिद्धमिति वदतो न्यायात् इति भावः
 अत एवोक्तं विवरणकारैः सर्वे हि वस्तुज्ञाततयाऽज्ञाततया वा साक्षिचेतनस्य विषय इति सर्वत्र चिदन्वये मृदनुयतघटस्य मृन्मात्रत्ववद्विधस्य चिन्मात्रत्वमिति भावः ८४२ सर्वोऽपि वेत्तीत्युक्तं चिदप्र-
 काशस्य सर्वत्रानुगमं द्रवयितुं स्थावरेषु तावत्साधयति स्थावराणामिति । तत्रानुमानं दर्शयति अस्मद्वदिति । स्थावराः सुखादिज्ञानवतः वृत्त्यादिमत्त्वादस्मदादिवदिति ८४३ एतदेव स्फुटयति
 स्थावर इति । सुशोभनान् स्वदेहान् विभ्रतो दारयंतः तेन सुखज्ञानकार्यं वृद्धिर्भवेन्न सुखिनः सुखज्ञानवतः ८४४ मूलेति । मूलघातो जटाच्छेदः आदिनाऽतिशोभनसंमर्गादिप्रहः तेन गतस्नेहाः शुष्का इति
 पावत् तथा दुर्भगानिः श्रीकाश्च संतः पतनादिकृतः पतनादिशालिने दृष्टा इति ८४५ अस्मद्वदिति दृष्टांतं स्फुटयति अनेति । यथास्मदादेर्यथा कालमन्नपानादिसंप्राप्त्या सुखं संप्राप्य मनोरमा वृद्धिर्भवति ८४६

तथेति १ तथास्माददेरेवशस्त्रप्रहारादेर्दुःसहावेदनां संप्राप्यस्योहानिःस्थानथैवस्थावराणां संपवृद्धीति एतेन पर्वतानां पृथिव्यादीनां चाभिमानि चेतनानुमानं सूचितम् ८४७ पशुप्यापि
तेदर्शयति पशुनामिति १ उभयेषां प्राप्यान्वाभाषणानां चानुकूले हरितृणपूर्णं प्राण्युपलब्धौ सति प्रवृत्तिर्दृष्टा विपर्ययेदं दृष्टस्य प्रति कूलदर्शननिवृत्तिश्च दृश्यते इति तेनैते पशवो मनुजैः समा इति ८४८
पिपीलिकादावप्यतिदिशति जंगमानामिति १ अस्मादनुकूलप्रतिकूललाभात्प्रत्यादेः ८४९ मुनीनामिति १ मुनीनां विशिष्टादीनां तथा ब्रह्मादीनां देवानां शास्त्रतस्तथानुमानाद्युच्यते न त्वल्लिङ्गाका
त्सुखदुःखान्यतमभोगोक्षेयः ८५० तथा सति प्रकृते किमागतमत आह सुखेति १ सप्रज्ञाप्रकाशरूपैव नात्र क्रियागंधोपीत्याह नचेति ८५१ प्रत्युत क्रियोपरमो दृश्यते इति त्वपि तरेकमुखेनाह यावदिति १
यावत्सुखं दुःखं फलं बोध्यते तावदेव कारणानि क्रियाः कुर्वन्ते इत्यन्वयः ८५२ फलोत्पत्तौ तु क्रियोपरम इत्यत्र दृष्टान्तमाह यथेति १ यथा तृप्ता ज्ञातायां विद्यमानैरपि कारकैः कर्त्रादिभिर्भुजि क्रियान क्रियते
तत्र हेतुः तस्याः सत्तया तस्य स्तूप्रेः सत्तयानिष्यत्येति यावत् ८५३ दार्ष्टान्तिकमाह एवं सुख इति १ स्पष्टम् ८५४ एवं प्रज्ञायाः स्वरूपं दर्शयित्वा तस्याः प्रज्ञेयं प्रति उपादानतयाने प्रज्ञां स्फुटयति सुखेति १
नोऽस्मरकं भोक्तृणां सुखदुःखे प्रज्ञया विरहितेन ज्ञयेतेन वा कदाचित् क्वचित् विद्येतेतस्तत्प्रज्ञातो विविक्ते सति शशृङ्गाभे इति ८५५ एवं स्वकीय सुखदुःखयोः प्रज्ञा मात्रा नानि श्रित्य तदृष्टान्तेन परकीय सुखदुः

तथा शस्त्रप्रहारादेर्दुःसहाप्राप्यवेदनाम् ॥ क्षयः स्यात्स्थावराणां च क्षयवृद्धीतथैव च ८४७ पशुनामुभयेषां स्यादनुकूले विपर्यये ॥ प्रवृत्तिश्च निवृत्तिश्च तेनैते मनुजैः
समाः ८४८ जंगमानां हि सर्वेषां व्यवहारः समो यतः ॥ पिपीलिकादयोप्यस्मात्सुखदुःखोपभोगिनः ८४९ मुनीनामपि देवानां ब्रह्मादीनां हि शास्त्रतः ॥ अनुमा
नाच्च गम्येत सुखदुःखोपभोगिता ८५० सुखदुःखोपभोगोयः सा प्रज्ञेति प्रकीर्तिता ॥ न च क्रियात्रकाचिद्वि सुखे दुःखे च दृश्यते ८५१ यावदुत्पद्यते नैव सुखं वा दुः
खमेव वा ॥ तावदेव क्रियाः सर्वाः कुर्वन्ते कारणान्यपि ८५२ यथा तृप्तौ च ज्ञातायां कारकैर्न भुजि क्रिया ॥ क्रियते सत्तया तस्या विद्यमानैरपि स्वयम् ८५३ एवं सुखे
च दुःखे च जाते तत्कारणैर्न च ॥ क्रियते हि क्रियानाम विद्यमानैस्तु सर्वतः ८५४ सुखदुःखे च जायेते प्रज्ञा विरहितेन हि ॥ विद्येते शशृङ्गाभे कदाचित् क्वापि वात्र नः
८५५ यथास्माकं तथान्येषां सर्वेषां मिह देहिनाम् ॥ प्रज्ञैव सुखदुःखे ते सुखदुःखत्वे हेतुतः ८५६ प्रज्ञा मात्रेयथोक्ते ते सुखदुःखे तथैव हि ॥ प्रज्ञा मात्रे स दसती तस्यां
सत्यां प्रकाशनात् ८५७ रज्ज्वां सत्यां यथा सर्पो भासमानः पृथक्कृतः ॥ न स्यात्सुखादिकं तद्वत्प्रज्ञातो न पृथग्भवेत् ८५८ प्रज्ञा बुद्धिः प्रकाशाख्याजडासापि जडे त
रम् ॥ सुखादिवदपेक्षेत प्रकाशं स्वकाशकम् ७५९ तस्मादालोकमात्रायां प्रज्ञा वा गुपचारतः ॥ यथा प्रकाशो भान्वादेरुपचारात् प्रकाशगीः ८६०

स्वयोरपि तथा त्वं निर्धार्य सुखदुःखत्वरूपहेतुभ्यामित्याह यथास्मरकमिति ८५६ तदृष्टान्तेन चान्यत्र प्रज्ञा मात्रा तावद्यार्थेत्याह प्रज्ञा मात्रे इति १ तेव के सर्वभोक्तृसंबन्धिनी सुखदुःखेयथा प्रज्ञा मात्रे प्रज्ञा
तिरिक्तस्वरूपहीने तथा स दसती यावत्कार्यकारणे प्रज्ञा मात्रे कुतः तस्यां प्रज्ञायां सत्यामेव भासमानायामेव प्रकाशनात् स्फुरणात् ८५७ दृश्यं प्रज्ञापरिणाम इति भ्रममपाकर्तुं विवर्त्तोपादानं दृष्टान्तमाह
रज्ज्वा मिति १ यथा रज्ज्वां सत्यां भासमानसर्पो रज्जोः पृथक्कृतश्चेत्तर्हि न स्यात् शशृङ्गसमो भवेत् तद्वत्प्रज्ञातः पृथक् सुखादिकं प्रपञ्चो न भवेत् असन्नेव भवेदिति यावत् ८५८ ननु किं बुद्धिरियं प्रज्ञेति कस्य
विभ्रमं प्रोपसर्गार्थं प्रकर्षानुपपत्त्या निरस्यति प्रज्ञेति १ या बुद्धिः प्रकाशाख्या प्रकाशत्वेन लोके प्रसिद्धा सापि जडे तस्वप्रकाशप्रकाशमपेक्षेताऽतो प्रकृष्टत्वात्सान्मुख्या प्रज्ञा शिला मध्यमतसहस्रदी
पवत्सा सिण्मंत रासिद्धेर्दुर्बलत्वादिति भावः ८५९ बुद्धौ तु प्रज्ञापदं गौणमित्याह तस्मादिति १ आलोकमात्रायां आलोकस्य भूतानां सात्त्विकांशगणस्य प्रकाशस्य मात्रायां कार्यतया लेशभूतायां
यद्वाऽऽलोकस्यात्मप्रकाशस्य प्रतिबिम्बतया लेशे विदाभासे बुद्धिर्विशिष्टे प्रज्ञापदं गुपचारतः इति १ दृष्टान्तमाह यथेति १ ॥ लिप्यां मात्रा बुद्धिः पुंसि लवले शक्यमाणवे ॥ इत्यमरः ८६०

कलितमाह तथेति । तथातथासंतिअथप्रसमंभ्यामावेसतिआनंदात्ममिप्रज्ञाशब्दोमुख्यहति । तत्रहेतुमर्भविशेषणेबोभ्येइति । अग्रप्रज्ञापदमानंदात्मनिमुख्यमितिवदतां प्रथकतामपमाशयः
 व्यवहारेहिभाद्रनयइत्यभ्युपगमः भट्टमतेचजातोशक्तिः जातिश्चप्रतिबिंबविशिष्टवृत्तीनां विबंभेव अतएवविवरणकाररपिज्ञानादिपदानां मुख्य्यावृत्तिः शुद्धेदक्षिता नचावाह्यनसगम्यत्वप्रतिपाद
 कश्चुतिविरोधः तस्याः श्रुतेर्मनोविषयविषयकत्वाविषयस्वनिषेधपरत्वात् अधविशिष्टवाचकपदानां शुद्धेलक्षणयेववृत्तिरितिवादिनांसंक्षेपशारीरककृतांमतेतुमुख्येत्पस्यप्रज्ञस्तत्त्वज्ञानोपयोगित्वादि
 त्पर्थइति । यतएवमिति यतउक्तयुक्तेः एवंप्रज्ञाशब्दस्यानंदात्मनिमुख्यत्वंततएवाज्ञायात्श्रुत्याएवंकथ्यतेएवंकथं लोकोद्देश्यवर्गः प्रज्ञानेत्रइति नहिसञ्जुद्धिनिर्वात्यः बुद्धेःस्वसिद्धयेपरापेक्षायाउक्तत्वा
 दानंदात्मनात्वभिन्ननिमित्तोपादानेननिर्वाह्यइतिभावः ८६१ प्रज्ञानेत्रइतिवाक्यार्थसंदेहकमनुवदन्प्रज्ञानस्यप्रतिष्ठात्वंस्फुटयति भूतेतिचतुर्थः । यतोमायासहितभूतभौतिकजातरूपस्यसर्वस्वप्रपं
 चस्य कीदृशस्य सदसदात्मनःस्थूलसूक्ष्मकस्य स्वप्रकाशप्रकाशेनस्वरूपेणप्रकाशनात्प्रज्ञाकलक्षणानेत्रनिर्वाहिकाभवतिततःसंबलोकस्यप्रतिष्ठाऽऽधारः उपादानस्यमृदादेरुपादेयघटाद्याधार
 त्वंलोकेपिसिद्धमित्याह हेतौकार्यस्थितंतयतइति । हेतौउपादानेइतिद्वयोरर्थः ८६२ । ८६३ हेतौकार्यस्यस्थितत्वमभिनयति । अव्यक्तेति । अदोसृष्टेःपूर्वअंतेविनाशानंतरंचसकलंजगत्

तथासर्वप्रकाशानांप्रकाशेभेदवर्जिते ॥ आनंदात्मनिशब्दोयंमुख्यःप्रज्ञेतिसंभवेत् ॥ यतएवंततःप्रज्ञानेत्रोलोकोपिकथ्यते ८६१ भूतभौतिकजातस्यमाय
 यासहितस्यच ॥ प्रपंचस्यास्यसर्वस्यसदासदसदात्मनः ६२ प्रज्ञानेत्रस्वप्रकाशप्रकाशेनप्रकाशनात् ॥ यतस्ततःप्रतिष्ठासाहेतौकार्यस्थितंतयतः ६३
 अव्यक्तामरूपाभ्यामादावंतेचसंस्थितम् ॥ मध्येचताभ्यामव्यक्ताभ्यांप्रज्ञायांसकलंजगत् ६४ यथाविशुद्धेनभसिगंधर्वनगरादिकम् ॥ यथावात्मानियाल
 स्यदुःखदंराक्षसादिकम् ६५ प्रज्ञानमतएवैतद्ब्रह्मेत्याहुर्मनीषिणः ॥ नह्यस्मादधिकंकिंचित्सदसद्वापिविद्यते ६६ देशःकालस्तथावस्तुभावाभावस्व
 रूपकम् ॥ तत्सर्वंप्रज्ञयाव्याप्तंपर्णानीवचशंकुना ६७ पातालंभूतलंवापिदिवंवावाह्यमेवच ॥ तिष्ठत्येकंनभोव्याप्यप्रज्ञैवसकलंजगत् ८६८

अव्यक्ताभ्यामस्पष्टाभ्यानामरूपाभ्यांप्रज्ञायांसंस्थितंमध्येचमृद्धिकालेव्यक्ताभ्यांताभ्यानामरूपाभ्यांसंस्थितमिति घटादीनामपिमृदाद्युपहितमात्मचैतन्यमेवोपादानमित्याकरेस्पष्टमिति ८६४ त
 त्रापिविवर्तोपादाननैवेतिदृष्टांताभ्यांस्पष्टयति यथेति । आत्मनिमनासि ८६५ महावाक्यंन्याचष्टे प्रज्ञानमिति । अतःप्रज्ञानपदपर्यायप्रज्ञापदस्योक्ताधर्पत्वादेवएतत्साक्षादपराक्षंप्रज्ञानंत्र
 ह्येत्याहुर्मनीषिणोवेदांतविदइति । ब्रह्मपदार्थमाह नहीति । यत्किंचित्सदस्तत्सर्वंआस्मात्प्रज्ञापदार्थत्वात्प्रज्ञानात्अधिकंपृथग्नविद्यतेतस्माद्ब्रह्मपदप्रयोगमर्हतीति ८६६ नन्वेकमेवपदंशुद्धतांबो
 धयिष्यतिकिंपदद्वयात्मकेनवाक्येनेतिचेन्न पदमात्रस्यस्मारकत्वेनैकपदंविशिष्टमर्थमपिस्मारयेत् वाक्यभावेतुसामानाधिकरण्येनपदांतरार्थेकतांलभ्युतदनुकूलमेवस्मारयेदितिविशेषादित्याशये
 नब्रह्मपदसमानाधिकृतेनप्रज्ञानपदेनयादृशोर्थोवोधितस्तमाह देशइतिद्व्याभ्यां । योयंदेशः कालश्च यततदवच्छिन्नंभावाभावरूपंस्वस्तुजातंतत्सर्वंप्रज्ञायासर्वोतरचेतनव्याप्यमिति । अत्रदृष्टांतः
 यथापर्णानिपत्राणिशंकुनावृत्तेनव्याप्तानितद्वदिति ८६७ दृष्टांतांतरमाह पातालमिति । पातालंभूतलंदिवमंतरिक्षंस्वर्गंवाततस्त्रिलोक्यावाह्यदेशंचव्याप्यपथानभस्तिष्ठतितथाप्रज्ञैवसकलंव्याप्य
 तिष्ठतीति सर्वोतरंस्वस्तुप्रज्ञानपदार्थइतिभावः ८६८

तत्समानाधिकृतेन ब्रह्मपदेन च तस्या द्वितीयतानि विशेषतारूपा बोध्यते इत्याह यैवैति । यथा काशे कल्पिते गंधर्वेनगरादिकमाकाशमेव तत्र कल्पितं तु नैवास्ति तथा प्रज्ञायां कल्पितं विश्वं प्रज्ञेयास्ति । कल्पितं जडाजडविशेषरूपमशेषं प्रज्ञामात्रमित्यर्थो ब्रह्मपदस्य दलभ्य इति ८६९ स एतेनेत्यादिसंभवदित्यंतं व्याकरोति एवमित्यादि त्रिभिः । स्वामदेव वाक्यतो विचारे प्रवृत्तेऽधिकारिजनः प्रभुः साधनसंपत्त्या समर्थः एतच्छरीरादिपिया विवेकेन जहोत्यक्त्वान् ८७० अभिमानमिति । परिष्कार उपकरणं गृहादितत्सहितेशरीरेऽभिमानमहंकारममकारात्मकं परित्यज्य आरब्धकर्मणां निर्वर्णमं तं कुर्वन् द्वेति शता तदर्थमिति यावत् भोगानवापजीवन्मुक्तो विजहार इति यावत् ८७१ आनंदेति । आनंदात्माहमस्मीत्याकारेणा विभवं यत्प्रज्ञामात्रैकरूपं प्रज्ञामात्रं च तदेकरूपमद्वयवस्तु तद्विभं निरंतरमनुसंधयातीतिसत्ता इत्यधिकारिजनविशेषणं । विदेहमोक्षमाह । स्वात्मनीति ८७२ एतेरेषां व्याख्यामुपसंहरन्नेतरेषां पदव्युत्पत्तिं सूचयन्नयमर्थोऽधिकारिभिस्तत्परैरवधार्य इति दर्शयति अर्थात्पेयैरित्यादिना । अपौरुषेयैः पुरुषेणार्थद्वयानिर्मितानि पूर्वानुपूर्वीनि निरूपेसरेधारणकानि भारतादीनि पौरुषेयाणि तद्विलक्षणेनैव चनेरात्मा वेत्याद्यैरयमिति हासदतरासंज्ञकाया अपत्येन अपिणादो ईरितस्तपसा अनुस्मृत्य प्रकाशितः कीदृशेन इतरायाः सुतेन एषं पथा इत्यादिवाक्यं प्रथमं प्रकाशयत् तद्वाक्यस्वरूपं चतुर्थं श्लोकव्याख्यायां दर्शितम् ८७३ तद्वाक्यं पूर्वं विस्तरेण व्याख्यातमपि सुखबोधायां संक्षिप्तमर्थतः पठति अयं मार्ग इति । यद्ब्रह्मणो वेदनं अयमेव मार्गस्तथेदमेव कर्मावश्यं संपाद्यंतथेदमेव ब्रह्मसत्यं च तत्प्राप्यत्वादिति अस्मात्प्रमादेन कार्य इति ८७४ नचेति । ब्रह्म

गंधर्वेनगरं मेघोनीलिमादिकमेव वा ॥ न भवत्यथा तद्वत्प्रज्ञैवैतज्जडाजडम् ८६९ एवं विचारतः सोयमधिकारिजनः प्रभुः ॥ वामदेवदेताद्विशरीरादिजहौ धिया ८७० अभिमानं परित्यज्य शरीरे सपरिष्कारे ॥ आरब्धकर्मनिर्वर्णं कुर्वन् भोगानवापसः ८७१ आनंदात्माहमस्मीति प्रज्ञामात्रैकरूपभूत ॥ स्वात्मनि स्वर्गरूपेऽभूदमृतो वामदेववत् ८७२ अपौरुषेयैर्वचनैरिति हासो यमि रितः ॥ इतरायाः सुतेनादवेष इत्यादिवादिना ८७३ अयं मार्गस्तथा कर्मब्रह्मसत्यं च वेदनम् ॥ ब्रह्मणो न प्रमादोऽस्मात् करणीयः कथंचन ८७४ न चातिक्रम्य गंतव्यं वेदसंसाधनांतरम् ॥ अस्य येऽतिक्रमचक्रुः पराभूता हि दुर्धियः ॥ संसारसुभटे नैव ते सर्वे विजिताः शणात् ८७५ इत्यस्मिन्वचने नृणां विश्वासाय महा मुनिः ॥ उदाजहार मतिमानिति हासमिमं शुभम् ८७६ अस्यार्थे येन जानंति मनुजास्तानेकशः ॥ संसारसुभटो हन्याद्यथात्र मृगयुर्मृगान् ८७७ पितृमातृदरे सतथा तु गर्तनिपातनैः ॥ विष्णून् प्रादिकृतैर्लपैर्जराय्वस्थ्यादिबंधनैः ८७८

णो वेदनमतिक्रमसाधनांतरं प्रतिनगंतव्यमिति अस्वेति । अस्य ब्रह्मवेदनस्यातिक्रममुपेक्षारूपं ये चक्रुस्तदुर्धियः पराभूताः पराभवं गता इति । ननु पराभवः प्रतिद्वंद्विनः सकाशाद्भवति अत्र क्रः प्रतिद्वंद्वी त्वांशक्यय उदरमंतरं कुरुते तस्य भयं भवतीत्यादि श्रुतेर्मायोपाधिरीश्वरो यमराजवदज्ञानां भयहेतुर्मायाकार्यं संसारश्चाभिमानलक्षणो यमकिं कृतवत्पराभवर इत्याह संसारेणि । संसार एव सुभटो महा बलो यो यस्तेनेति क्रमणशालाः क्षणेन विजिता इति ८७५ तद्वाक्यानुवादप्रयोजनं दर्शयति इत्यस्मिन्निति । इत्यस्मिन्वाक्ये प्रथमं प्रकाशने केचिदित्यंशं कृतवतः ननु भवदुक्तमपि ब्रह्मवेदनस्य मार्गत्वादिक्रान्तरमद्वावचरतीति तेषां नृणां भेदद्वयार्थं विश्वासाय विश्वासं श्रद्धां जनयितुमिति हासं उदाजहार उदाहरणवत्प्रकटीकृतवानिति उदाहृते च संकानि वर्तते वा मदेवादीनं प्रतिज्ञानस्य सत्यं ब्रह्मप्राप्तिसाधनतां भिद्यनेन मार्गादीनां निर्णयात् ८७६ जन्मम्रयनैरंतर्यप्रतिपादनेन चातिक्रमशालिनां पराभवोऽप्यत्र दर्शित इत्याह अस्यार्थमिति । अस्वेति हासस्यार्थप्रमेयं ये मनुजामानुषं पुल्लिङ्गापि न जानंति तां संसारसुभटो यमभटवत् हन्यात् इत्यर्थः ८७७ कथं हन्यादिति प्रकारजिज्ञासायामेतेः कृत्वेत्यन्वययोग्यां स्तुतीययानि दिशति यमयातनासाधं च बोधयति पितृमातृदरे इत्यादिपद्भिः । सत्तायावत् एव गतास्तत्र निपातनैः गर्भस्थस्य विष्णून् संसर्ग एव लेपस्ते जराय्वस्थ्यादिभिर्नगंतव्यं हन्येन रूपैर्वचनैः निरूप्येते पदार्थाः प्राप्तिदाः ८७८

कृमीति । उदरकृमयएवनागास्तम्भयैःपाशैः तथादुःसहैर्जठरभैर्वैतामिभ्यांजनितैस्तापैः सूत्रीमुखनिरयसाम्यं बोधयति उपस्थेति ८७९ अनेकेति । अनेकजन्मनां स्मृतिर्दुःखातिशयाय
मूर्ध्यात्मविस्मृतिश्चनिरयेपिगर्भगतस्यचेतिसाम्यं बाल्यदुःखानांनिरयसमतां दर्शयति अशक्तीति ८८० क्रीडते बालपक्षेक्रीडानामप्राप्तिरध्यापकादिभ्योभीतिश्चप्राप्तिर्वा निरयेपिस्वर्गवा
सिनांयाःक्रीडादुःखातिशयायस्मृतिपथमवतरत्यस्तासामप्राप्त्यादुःखं । तथागुर्वीयामात्रादिभीतिस्तपाचेति अत्रपक्षेमातृशब्दोमीर्द्धसायामितिधातोस्तृचिमीनितिमिनोतःत्यात्वेचव्युत्पन्नोर्द्ध
सकचचनः । आदिपदेनतदुपकरणग्रहः । यौवनदुःखानांतत्साम्यमाह पंचेति । पंचवाणेनकामेनकृतैश्चित्रैर्नारीमूर्त्तेश्चिन्तभूमोलिखनैः तथाविचित्रैर्नानाविधैर्भ्रमैर्भ्रमणेःकृतं दुःखंप्राप्तिदं निरयपक्षे
तुमत्प्यालीढादिस्थानभेदात्पंचविधानिचवाणकृतानितत्तथा मयूरव्यंसकादित्वात्समासः । यद्वा नाराचादिभेदात्पंचविधैर्वाणेःकृतानीतिविग्रहः । एतादृशानिचित्राणिआश्चर्याणिताः
यमदूतादिदुष्कृतिशरीराणि लक्ष्मीकृत्यवाणप्रहणाभ्यासं कुर्वतीतिपुराणप्रसिद्धम् । विविधंभ्रामयंतीतिचेति 'आलेख्याश्चर्ययोश्चित्रं' इति । तथा 'स्यात्प्रत्यालीढमालीढमित्यादिस्थानपंचकं'
इत्यमरः । आदिपदेनसमपदविशाखमंडलानांयनुर्वित्यादभ्यासभेदानांग्रहः ८८१ वार्द्धकादिदुःखानांनिरयसाम्यमाह श्वित्रिणीति । श्वित्रिणीजरातत्सममकृतैर्दोषैरोगाद्यैः निरयपक्षेकु

कृम्याख्यनागपाशैश्चदुःसहैर्जठरोद्भवैः ॥ वाताग्निजनितैस्तापैरुपस्थच्छिद्रनिर्गमैः ८७९ अनेकजन्मसंस्मृत्याविस्मृत्याचात्मनस्तथा ॥ अशक्तिपारतंत्र्याभ्यां
विष्मूत्रादेश्वभक्षणैः ८८० क्रीडानामनवाभ्याचगुरुमात्रादिभीतितः ॥ पंचवाणकृतैश्चित्रैर्विचित्रैश्चभ्रमैरपि ८८१ श्वित्रिणीसंगमोत्थैस्तेर्दोषैर्नानाविधैस्तथा ॥
कालसर्पग्रसनतस्तथैवयमकिंकरैः ८८२ नानाशस्त्रादिसंपातैर्वैषम्यैश्चघनादिजैः ॥ स्वर्गादिपतनैस्तद्बद्वद्रेहाद्यवासितः ॥ पुनःपित्रादिदेहेषुसमावेशैःसुदारु
णैः ८८३ एवंसंसारसुभटोजंतून्जंतुकप्रतिभान् ॥ अध ऊर्ध्वतथादिक्षुविदिक्ष्वपिचसंक्षिपन् ८८४ पितृमातृप्रवेशाद्यैस्तुदंतैर्विविधायुधैः ॥ निपातयत्यमू
न्दीनानात्मज्ञानविवर्जितान् ८८५

द्विसंस्मृतात्तदुज्जालाभःप्रसिद्धएव । कालेति । कालएवसर्पस्तेनप्रसन्नं निरयपक्षेतुकालाःश्यामाश्चैतेसर्पास्तेर्ग्रसनानितैरिति यथायमकिंकरैरुक्तवाक्यैरिति ८८२ नरकदुःखान्याह नानेति । य
नादिजेःघनःपृथ्वी आदिपदेनजलादिग्रहः पृथिव्यादिमयनरकदुःखैरित्यर्थः तदुक्तयोगभाष्ये 'घनसलिलानलानिलाकाशतमःप्रतिष्ठाःमहाकालाऽवरीपरौरवकालसूत्रतामिसांयतामिसामहा
नरकभूमयः'इति । घनादिजेरितिपाठेभिहावलोकनन्यायेनयौवनदुःखानांवर्णनं कामनाद्वाराधनादिभ्योजतैर्युद्धादीनानाशस्त्रादिसंपातरूपैर्वैषम्यैरित्यन्वयः । निरयेपिवैषम्यानिधनादिकामनाफल
भूताप्येवेत्यवयवयं । स्वर्गादिपतनैरवीचिनिरयसमैः अत्रमानुषेलोकेदेहाद्यवाहितः तदर्थपुनःपित्रादिदेहसमावेशैश्चेति संसारभटोहत्यादितिसंबंधः ८८३ संसारस्यसुभटत्वमप्येतदुपनिषदार्था
ज्ञानप्रयुक्तमेवेत्याह एवमितिद्वाभ्यां । एवमुक्तविधयासंसारसुभटोऽमून्जंतून्निपातयतिप्रतिमलवत्पराभवति किंकुर्वन् अध ऊर्ध्वतथादिक्षुविदिक्ष्वसम्यक्सिपन् नानायोगिनियनमेवचसंसा
रमलस्यनियुद्धविशेषइतिभावः । पुनःकिंकुर्वन् तेःपूर्वोक्तैःपितृमातृशरीरप्रवेशादिरूपैर्विविधायुधैस्तुदन्त्यधयन् । जंतूनांनिपातनेचसंसारमलस्यनृश्लेशोपीतिसूचनायजंतूनांविशेषणानि जंतु
काःक्षुद्रजंतवोयूकादयस्तत्सन्निभान् । तत्रहेतुर्दानानिति । तत्रापिहेतुरात्मज्ञानेति । अज्ञानमेवजीवानांबाधयोग्यत्वेसंसारस्यबाधकत्वेचप्रयोजकमितिभावः ८८४ । ८८५

नन्वेतदर्थविधारणेकोहेतुरिति चेद्वैराग्यमेव 'वैराग्यं परमैतस्य द्वास्तस्य परमोऽवधिः । इति सिद्धांतादित्याभिप्रायिणाह संसारिति । संसारसुभटप्रोत्थानदुःसहान्स्वपराभवान्यविजानंति तद्विज्ञान
फलं परवैराग्यमासादयंति तत्तत्स्य वेदांतस्य सुनिश्चितमर्थविज्ञानंति अर्थज्ञाते च तत्सु सुभटाः संसारस्तु मुदं तु वदनायासेन धृतिसेपपात्रतां गत इति भावः ८८६ नन्वयमर्थो ब्रह्मात्मैकत्वलक्षणः कथं
निश्चयगोचरो भवेदस्य वेदांतानामर्थान्तरपरत्वसंभावनया प्रतिबंधादिति चेन्न सर्ववेदांतानां गतिसामान्यात् तदेव कथमिति चेच्छृणुकमेणेत्वा शयेन न वेदब्राह्मणोपनिषत्तया उपस्थितायाः कौपीतक्युप
निषदो न्याख्यामुपन्यस्यति इति ते इति । स्पष्टम् । अपि संबन्धो वेदस्य प्रवचननिमित्तः 'संज्ञाचप्रवचनात्' इति जेमिनि सूत्रात् प्रवचनं पथमं प्रकाशनमित्यप्यत्र विस्तरः ८८७ समाप्तिवा

संसारसुभटप्रोत्थानदुःसहान्स्वपराभवान् ॥ सुभटाय विजानंति अर्थमस्य सुनिश्चितम् ८८६ इति ते ज्ञानमाख्यातमैतरेयसमर्पितम् ॥ कौपीतक्युक्तमाखिल
मिदानीं श्रोतुमर्हति ८८७ ॥ ॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येण श्रीशंकरानंदभगवता विरचिते उपनिषद्ब्रह्मे आत्मपुराणे ऐतरे
यार्थप्रकाशो नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

कपे उपनिषद्ब्रह्मे इति पदस्य उपनिषदोरत्नानियत्र कोशसमेतत्तयेति विग्रहः । टीकानामनुसृत्य सवा इति सतांगुरूणां प्रसवोऽभ्यनुज्ञानं प्रारंभे यस्य सा इत्यर्थसमन्वयात् । श्रीशंकरानंदमुनेः प्रबंधः श्री
शंकराचार्यमतानुगामी ॥ श्रीशंकरेष्टे विवृतिंगतः पुरेश्रीशंकरो नुग्रहमातनोतु ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलककृष्णचंद्रात्मजदिलारामसूरितनुज रामकृष्णस्य श्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुग्रहीतस्य कृतो आ
त्मपुराणटीकायां सत्प्रसवाख्यायां प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥ ॥ ग्रंथसंख्या ॥ ४२०० ॥

॥ इत्यात्मपुराणे प्रथमोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे द्वितायाऽध्यायप्ररंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ नमस्तस्मै भगवते परमानन्दरूपिणे ॥ उपाधिपरिहाणोत्तयः सर्वत्र प्रकाशते ॥ १ ॥ अथ कौपीतक्युपनिषदं व्याचिख्यासुस्तत्र प्रथमं द्वितीयं त्रयाय योः सगुणविद्यापरयोस्ता
त्पर्यस्योपासनं च वन्द्यैक्यादिनोपासनानां निर्गुणविद्याधिकास्तस्यैवास्तं निरूप्येन दाशितप्रायत्वाज्जोषस्वरूपमदर्शयपरमर्तदनेह वैश्यादितृतीयाध्यायव्याख्या तावदारभते इदमित्यादिना । इदं
वक्ष्यमाणं प्रतर्दनाख्यायिकाप्रकाशितज्ञानं जन्मकोटिशतायुतैर्दुर्लभमपि पुरुषव्याप्तिः पुरुषश्रेष्ठैर्गुरुश्रुश्रूषणादिना प्रप्यत इत्यन्वयः । आदिपदेन श्रद्धादिप्रहः १ नातइति । अतो ज्ञानान्मनुष्यस्य हि
ततमं नस्ति यत इदं ज्ञानं सुखावाप्त्यै समूलस्य दुःखस्य विनाशने च साधनमिति २ अत्रेति ३ आसीदिति । विवोदाससंज्ञस्य काशिराजस्य सुतः जिता अभिप्राः शत्रव आंतरावाह्याश्रयेन स तथा ४ जिगा
येति । जिगाय जितवान् धर्मतः धर्मयुद्धेन अथमानुपलोकजयानंतरं देवान् जेतुं स्वर्गं जगामेति ५ एकाकीति । इन्द्राय ईदं बोधयितुं दूतं प्रेषयामास संदेशवाक्यं श्रावयेत्याकारप्रेषणाविषयं चकार ६ संदे
शवाक्यमभिनयति भवानिति चतुर्भिः । हे देव स्वभावान् देवैर्द्रष्टृलोकैर्ष्यप्युक्तस्तथाहमनुजेन्द्र इति तथापि उभयोर्देवैर्द्रष्टृमनुजेन्द्रपदार्थयोर्धेदिका इन्द्रवान्युक्तमनुपलुपा कुवोर्थं शून्यत्वात् इदिपरमैश्वर्ये

श्रीः ॥ इदं सुदुर्लभं ज्ञानं जन्मकोटिशतायुतैः ॥ प्राप्यते पुरुषव्याप्तिर्गुरुश्रुश्रूषणादिना १ नातो हिततमं किंचिन्मनुष्यायास्तिसाधनम् ॥ सुखावाप्त्यै समूलस्य
दुःखस्य च विनाशने २ अत्र चोदाहरंतीममिति हासं पुरातनम् ॥ प्रतर्दनस्य संवादं देवराजेन वैष्णुरा ३ आसीत् प्रतर्दनो नाम दिवोदाससुतो महान् ॥ काशीश्वरो जि
तामित्रः क्षत्रधर्मरतः सदा ४ जिगाय शत्रून् खिलान् धर्मतः सनराधिपः ॥ देवान् जेतुं जगामाथ स्वर्गं देवैर्द्रूपालितम् ५ एकाकी धनुरादाय स्वर्गं द्वारिस्थितो हिंसः ॥
इन्द्राय प्रेषयामास दूतं वाक्यार्थकोविदम् ६ भवान् देवेन्द्र इत्युक्तो मनुजेन्द्रस्त्वहं तथा ॥ इन्द्रतानोभयोर्युक्ताह्वयर्थं शून्यत्वहेतुतः ७ जिताः सर्वमया भूमौ राजानो दीप्ति
जसः ॥ भवंतमेकं हित्वा तस्त्वामिहास्मि समागतः ८ युद्धार्थं सबलः शीघ्रमेकाकी वासमाव्रज ॥ पराजितो हमित्येवं वाक्यं वावदमां प्रति ९ धनुर्द्वितीयो भवतः प्रियं
धाम समागतः ॥ प्रतर्दनो हमेनं त्वं विचार्योचितमाचर १० एवमुक्तस्ततो दूतो देवैर्द्रुं सूर्यवर्चसम् ॥ सुधर्मायां स्थितं देवैर्वृतं न त्वोक्तवानिदम् ११ लोकानां लोक
पालानां सर्वेषामेक एव हि ॥ नाथस्त्वं भगवान् कंचित्त्वाहिविज्ञापयाम्यहम् १२ अस्ति भूमौ महान् देशः काशी नामांकितः शुभः ॥ उत्कंठिते वयं यातिस्वर्गं पुनीभवतां
नदी १३ तस्यास्तीरे पुरी रम्या निश्चलस्योपरि स्थिता ॥ पिनाकपाणेः सततं स्वर्गस्यापि तिरस्करी १४

इति धातोरर्थानुगमात् ऐश्वर्यस्य परमत्वं हि साम्यातिशयराहित्यतत्त्वे कत्रैव संभवति तथा च देवमनुजावच्छिन्ने श्वर्यवाचित्वे ईदृताया गौणत्वं स्पष्टमिति भावः ७ तस्मादहं ईदृताया गौणतायाः परिहारार्थं
भूमिस्थान् राज्ञो भवद्विभ्राज्जित्वा त्वं जेतुमागतोऽस्मीत्याह जिता इति ८ युद्धार्थमिति । सबल्येवा एकाकी वा युद्धार्थं समाव्रज अथवा मां प्रतिममपुरतः पराजितो हमित्याकारं वाक्यं वदेति ९ धनु
रिति । धनुरेव द्वितीयं सहायभूतं यस्य स तथा नाप्राप्ततर्दनो हं भवामि एतैर्मां विचार्योचितं योग्यं समाचर इति १० एवमुक्त इति । वर्चस्तेजः सुधर्मादेव सभा इदमिदं बोधावचनमिति
यावदस्य माणमुक्तवान् ११ दूत उवाच लोकानामित्यादिना स्पष्टम् १२ अस्तीति । अस्ति काशीति नाम्ना प्रसिद्धो देशः शुभः स्वर्गादपि रमणीयः तद्देशस्य रमणीयतां च स्वर्ग्युत्पातः स्वर्गमुपैष्यतत्र सो
त्कंठं मनमेव सूचयतीत्याह उत्कंठितेवेति । भवतां देवानाम् १३ तस्या इति । तस्याः स्वर्ग्युत्पातं प्रेरयामास पुरीवर्तते कीदृशी पिनाकपाणेर्भगवतस्त्रिचलस्योपरि स्थिता पुनः कीदृशी स्वर्गस्यापि ति
रस्करीतिरस्करणाशीला कृजो हेति वितिटः १४

कृमिरिति । यस्यामित्युत्तरश्लोकादनुषज्यते तथाचयस्यामृतोजरायुजत्वादिनाश्चतुर्विधोपि जंतुस्त्रिनेत्रत्वमुपैति त्वयः सचजन्तुः कृम्यादिभूजन्तुरूपस्तामसोवाभवन् बहुश्रुतः ब्राह्मणरूपः सात्विकोवाभवत्तदपेक्षयाफलेविशेषोनास्तीतिपूर्वाद्धाशयः । कृमिनिरस्थिः कीटः सास्थिः पतंगोदीपविरोधीप्रसिद्धः । त्रिनेत्रत्वं शिवत्वं सविशेषरूपे त्रिनेत्रत्वं प्रसिद्धं नावशेषरूपे च त्रिणिश्रुतं सूक्ष्मकारणानि सप्तमिष्टिष्टिरूपाणि नेत्राणि प्रापकाणि विचारद्वारापस्यत नुरीयंतस्वमिति विग्रहेण बोध्यम् । तथाच श्रुतिः प्राणाग्निहोत्रोपनिषदि ' वाराणस्यां मृतो वापि इदं वा ब्रह्म यः पठन् । एकेन जन्मना चैव ध्रुवं मोक्षमवाप्नुयात् ' इति । तथा जावालतापनीयमोक्षधर्माश्च मेधर्वसुमत्स्यादिपुराणपाराशरायुषपुराणसन्तकुमारसंहितादिपुद्गेदीप्यमाने काशीमहिमसूर्ये संदिहान एव स्वदृष्टिदोषमावेदयतीत्यलम् । १५ यस्यामिति । यस्यां पुण्यां भगवान्सर्वज्ञः परमेश्वरोलीलाविग्रहेण तारकोपदेष्टावसति कीदृशः सर्वात्मा सर्वांतरः भूतभावनः भूतस्य कार्यमात्रस्य जनकः अद्वितीय इति यावत् । पुनः कीदृशः भवानीह दयाब्जं दुग्धमध्यमः सूर्यः इंदुमध्यमाकांतिः प्रतिबिंबितायस्येति विग्रहः सूर्यप्रतिबिंबेनैव चंद्रकलावद्धं तद्वति ज्योतिः शास्त्रे प्रसिद्धम् । धवलप्रभः कर्पूरगौरः । धवलप्रभुरिति पाठेय वलस्य महोक्षस्य पारित्यर्थः । ' धवलः सुंदरोऽस्ति महोक्षे ' इति विश्वः १६ भवद्विरिति । पुनः कीदृशो भगवान् भवद्विरखिलैर्देवैर्मौलिरत्नपदांशुभिः कर्तृभिर्मौलिरत्नपदानिरत्नस्थानभूतानि भूषणानि तेषां शुभिः किरणैरारात्तक्यदीपनिर्भेर्नाराजिते पदांबुजे यस्य स तथा १७ मुनय इति । ये च मुनयः स्मृत्यादिप्रणेतारो ये च वेदाश्चत्वारः प्रसिद्धास्ते सर्वे यं भगवंतं बहुधा वर्णयन्ति । कैकेय राजानं वंदि

कृमिः कीटः पतंगो ब्राह्मणो वा बहुश्रुतः ॥ मृतश्चतुर्विधो जंतुस्त्रिनेत्रत्वमुपैति हि १५ यस्यावसति सर्वात्मा भगवान् भूतभावनः ॥ भवानीह दयाब्जं दुग्धमध्यमो धवलप्रभः १६ भवद्विरखिलैर्देवैर्मौलिरत्नपदांशुभिः ॥ नमद्भिः सर्वदा हर्षां न्निराजितपदांशुजः १७ मुनयो ये च वेदाश्च बहुधा वर्णयन्ति यम् ॥ कृतोपकारा राजानं वंदिनश्चाराण्य १८ यस्य भूषणमात्रेण ब्रह्माद्याः सकलाः सुराः ॥ शतवारं जगत्यस्मिन् भवंति न भवंति च १९ तपउग्रं च चारादौ यमुद्दिश्य महेश्वरम् ॥ हिमवत नया देवी नारीणां प्रथमा वधूः २० सेनानी श्वगणेशश्च यस्य पुत्रौ महाबलौ ॥ प्रमथायस्य सैन्यानि जयकाशीनि सर्वतः २१ यन्नामग्रहणाजंतुः प्राप्नुयान्न भवापदम् ॥ यस्य पादार्चनात्सिद्धिः स्वोप्सिता जायते नृणाम् २२ निस्पृहो यः सदा देवो ब्रह्मांडविषयभ्रमे ॥ आत्मबोधोदधिः स्वच्छो योगिनां प्रथमो गुरुः २३ यस्मादेतज्जगत्सर्वं जायते यत्र लीयते ॥ तिष्ठत्यपि च कोनाम वर्णयेत्तद्गुणान्पुमान् २४

नश्चाराण्य इव । यथा कालं स्तावका वंदिनः कीर्तिगायकाश्चाराणा इति भेदः । कृतोपकारत्वं दृष्टान्तेन दानादिना प्रसिद्धं दार्ष्टान्तिके तु मुनिनां तपःफललाभो ज्ञानलाभश्च । वेदानां कृतोपकारत्वं प्रामाण्यलाभः यदिकर्मफलप्रदः परमार्थरूपो भगवान् स्यात्तर्हि कं प्रतिपाद्य वेदाः प्रमाणतां लभेरिति १८ यस्येति । शतवारं न तं वारं स्मिन् जगति सैरिभवंति प्रादुर्भवन्ति न भवंति तिरो भवंति त्वयः १९ तप इति । यं परमेश्वरमुद्दिश्य हिमवत नया देवी उग्रतपश्चकार कीदृशी नारीणां प्रथमा पुनः कीदृशी प्रथमा वधूः पूर्वजन्मस्य पितृरूपेण भगवतो जायेति प्रथमापदस्योभयत्र संबंधेनार्थः ' आदौ प्रधानं प्रथमं स्त्री पु ' इत्यमरः २० सेनानी श्रेति । सेनानीः रूढः । प्रमथा गणा यस्य सैन्यानि कीदृशानि जयकाशीनि जयेन काशं तेशोभते इति तानि तथा २१ यन्नामेति । भवरूपामापदं भवापदं । तदुक्तं शिवपुराणे ' महादेव महादेव महादेव इति यो वदेत् । एकेनैव भवेन्मुक्तिर्द्वाभ्यां शंभुर्ऋणी भवेत् ' इति । स्वोप्सितात्वेन पूजकेन रूप्सिता प्राप्नुमिष्टा २२ निस्पृह इति । यो देवो ब्रह्मांडवृत्तिविषयाणां भ्रमे मिथ्या ज्ञानात्मके भोगे निस्पृहः । आत्मेति । आत्मज्ञानसिंधुः योगिनां चित्तनिरोधमभ्यस्यतामायोगुरुः स पूर्वेषां पिगुरुः ' कालेनानवच्छेदात् ' इति योगसूत्रात् २३ यस्मादिति । अपि च यत्र तिष्ठति इति तस्य गुणान्को वर्णयेत् वर्णयितुं शक्नुयात् २४

एवंनवभिरतादृशोभगवान्पस्यावसतीत्युत्कर्षमभिधायसाक्षात्तामाह यस्याइति । सप्तानांमुक्तिदात्रीणांपुरीणांमध्येयस्याःपुर्याःअधिकंसौभाग्यसर्वैरपिजंतुभिर्भोगमोक्षयोःमुलभत्वाद्दृश्यते ।
 त्रासांतुक्तेऽश्विदेवेतिविशेषः २५ नैतयेति । देवाएतयाशंभुपुर्यासमाभवताममरावतीनामपुर्यपिनभवति पातभयशालित्वेननाम्नोगौणत्वात् तथाभोगैरेवप्रसिद्धानागानांभोगवतीनामपुर्यपि
 क्रियुतायेति २६ तस्यानामनिर्वक्ति गंगायाइति । काशतिदेदीप्यतेइतिकाशी तत्रहेतुत्रयं गंगाकर्तृत्वेनमहादेववासःसौभाग्यप्रकटताचेति २७ तस्याइति । तस्याःपुर्याः सत्यसं
 धःसत्यप्रतिज्ञः २८ चतुरंगेति । 'हस्त्यश्वरथपादातंसेनागंस्याश्चतुष्टयम्' इत्यमरः । सोयदिवोदासोभवतांदेवानांविदितः यतोयज्वायागपरः अत्रकाश्याम् २९ तस्येति तस्यदिवो
 दासस्यपूर्वजैःपितृपितामहैः ३० अस्येति । अस्यप्रतर्दनस्यमाहानागामहागजाःपर्वतनिभाःसंति तथा रविवाजिनिभाःसुलक्षणावाजिनोपिसंति ३१ रथाइति । युद्धयतःपुरारैःरथसदृ

यस्याःसौभाग्यमधिकंपुरीणामिहदृश्यते ॥ सप्तानांमुक्तिदात्रीणांसर्वैरपिचजंतुभिः २५ नैतयाहिसमादेवाभवताममरावती ॥ भोगवत्यपिनागानांकानामा
 न्याभवेत्समा २६ गंगायाःसेवनान्नित्यंमहादेवस्यवासतः ॥ सौभाग्यस्यचकाशेनकाशीत्येषाभवत्पुरी २७ तस्याःप्रभुर्जितामित्रोदिवोदासइतिस्मृतः ॥
 ब्रह्मण्यःसत्यसंधश्चक्षत्रधर्मरतःसदा २८ चतुरंगबलोपेतःस्वयंचातिबलोनृपः ॥ भवतांविदितःसौर्ययज्वाह्यत्रैवतिष्ठति २९ तस्यपुत्रोपिमितिमानप्रत
 र्दनइतिश्रुतः ॥ पूर्वजैःसदृशःसर्वगुणैर्भूतदयापरः ३० अस्यसंतिमहानागाःपर्वताद्वकोटिशः ॥ अनेकलक्षणोपेतावाजिनोपिरवेरिव ३१ रथाअपिमाहा
 घोषाःपुरारैरिवयुद्धयतः ॥ पादाताःस्वसमाःसंतिपराद्धाधिकसंख्यया ३२ अप्रमादीसदाशास्त्रेमाययाचविवर्जितः ॥ अस्त्राण्यसौविजानातिप्रयुक्तेनैवकुत्र
 चित् ३३ संधानंचविसर्गंचस्थितितद्वच्चसंहतिम् ॥ अस्त्राणावेतिसर्वेषांमहादेवप्रसादतः ३४ अस्त्रेणनिहतोजंतुर्नमयानिहतोभवेत् ॥ अभिचारवधात्क
 स्माद्रिशेषोस्त्रेणघातने ३५ इतिसंचिन्त्यसततंरिपुमस्त्रैर्नहंत्यसौ ॥ रिपूणामिच्छयायुद्धंददात्येवहिसर्वदा ३६ नायंप्रथमतोहंतिरिपुंतेनह्यताडितः ॥ ताडितो
 पिनपंचाशद्वर्षादत्यधिकंकचित् ३७ ऊनषोडशवर्षंचवीरव्रतमुपाश्रितः ॥ कुतोभीतातुरादीनिनिहन्त्याद्धर्मविद्धिसः ३८ विजित्यवसुधांकृत्त्वामेकदासपुरेनि
 जे ॥ भवंतंक्षत्रधर्मेणवर्तमानमिहाभृणोत् ३९ ब्राह्मणाअपिदेवाश्चगावःसदृषभाअपि ॥ नावमान्याःसदातेनव्रतमेतन्महात्मनः ४० अन्यच्चस्यव्रतंराज्ञःक्षत्र
 धर्मरतान्सदा ॥ देवान्विप्रान्पितृन्वापिजेभ्याम्यात्मबलोद्धतान् ४१ एवंह्रितिनस्तस्यमुनयोनारदादयः ॥ समागताःप्रसंगेनकदाचिदिदमुचिरे ४२

शामहाघोषारथाश्चसंति पदातयस्त्वसंख्याताःस्वेनप्रतर्दनेनसमाः ३२ अप्रमादीति । शस्त्रेशस्त्रविद्यायां माययाच्छलेन असौप्रतर्दनः यद्यपिअस्त्राणिविजानातितथापिनप्रयुक्ते ३३
 वृतीयपादार्थमपंचयति संधानमिति । अस्त्राणांसंधानप्रयोगं विसर्गनिर्माणं स्थितिर्मर्यादां 'अस्त्राणिनप्रयोज्यानिहीनकार्यैकथंचन' इत्यादिनोक्तां संहतिमुपसंहारंचवेत्तीति ३४ प्रयुक्ते
 नैवकुत्रचिदितस्फुटयति अस्त्रेणेतिद्वाभ्यम् । अभिचारणशस्त्रमरणकामनयाकृतेनश्येनादिनायोवधस्तस्मात् ३५ इतीति ३६ नायमिति । तेनरिपुणाप्रथमतोऽताडितोहंतीति ताडितोपिपंचाशद्वर्षा
 दधिकायुषंपोडशवर्षान्मृनयुषंचनहंति यतोवीराणांव्रतंनियमंश्रितः 'मूर्च्छितंनैवविकलनाशस्त्रंनान्ययोधिनम् । पलायमानंशरणगतंनैवचर्हस्येत्' इत्यादिनाधनुर्वेदोक्तंश्रितः ३७ । ३८ विजित्ये
 ति भवंतंदेवराजम् ३९ ब्राह्मणाइति । एतदपीतिशेषः ४० अन्यदिति आत्मबलेनउद्धतान्सगर्वान् ४१ एवमिति ४२

राजभ्य इति ४३ एकमिति । एकमसहायम् सवलसेस्यम् ४४ श्रुत्वेति । पौरुषेण जस्ताहेन ४५ आगत्येति । समभूमौ समेदेशे प्राहिणोत्प्रेषितवान् ४६ इदमिति । तद्वीरि-
तमर्तदनेक्तम् ४७ श्रुत्वेति । साहसमपरनामस्य एतादृशेनाभयस्वरूपेणास्य प्रतर्दनस्य पौरुषेण च विस्मितः 'साहसं तु दमेदुष्करकर्मणि' इति हेमः ४८ देवैरिति । सहसा अविमृश्येव ४९ तंदेवैरिति
५० दृष्टेति । निघ्नंतुताडयंतु देशकत्वं च महरेति शेषः ततो युष्मत्कर्तृकप्रहरणानन्तरम् ५१ इत्युक्तेति । कुंडलाकारेण व्यूहेन सेन्यासेन क्रोधो मूर्च्छितो गेपांते तथापरिवर्तयेष्टयामामुः ५२
॥ २ ॥ वादित्राणामिति । शंखरवांताः शंखनादपर्यंताः ५३ शस्त्रवर्षमिति ५४ प्रतर्दनोपीति । सर्वेषां देवानां शस्त्रैर्भिन्नात्मविद्वत्स्वरूपं गात्रं वयस्य स तथा पंचवाणान्यूनानतुतोन्यूनाः समूहिनोपे

राजभ्यः क्षत्रधर्मणवलिनः सकलाः सुराः ॥ न हितैः समरे योद्धुमसुरा अपि दानवाः ॥ दैत्या अपि तु शक्ताः स्युः किंपुनर्मनुजा इमे ४३ एकमप्यत्र कोनामजयेद्विद्रंश-
चीपतिम् ॥ किंपुनः सवलं लोकपालैरपि समावृतम् ४४ श्रुत्वेत्यादिवचांस्येपस्मृत्वा च व्रतमात्मनः ॥ पौरुषेणैव वा योद्धुमेकाकी स समागतः ४५ आगत्या स्याः
पुरोद्धारिसमभूमौ सवर्तते ॥ प्राहिणोच्चात्रमाद्रूतं देवराजं प्रतीश्वरः ४६ इदं चोवाच वचनमित्युक्त्वा तदुदीरितम् ॥ देवराजाय सकलं दूतस्तत्र न्यवेदयत् ४७ श्रुत्वा
दूतस्य वचनं देवराजो तिविस्मितः ॥ साहसापरनाम्नास्य पौरुषेणाभयात्मना ४८ देवैश्च सहितः सोपि क्षत्रधर्मगतः प्रभुः ॥ संकुद्धः सहसा पुर्यानिर्जगाम यलान्वि-
तः ४९ तंदेवैः सहितं दृष्ट्वा स्वयुद्धार्थमुपागतम् ॥ न च चालततः स्थानात्समयमानः प्रतर्दनः ५० दृष्ट्वा तं वचनं चेदमुवाच च शचीपतिम् ॥ मां शस्त्रैर्विविधैस्तीक्ष्णै-
र्निघ्नंतु सकलाः सुराः ॥ शकत्वं च ततो ह्योहनिष्यामि शितैः शरैः ५१ इत्युक्ते सकला देवाः सशक्ताः क्रोधमूर्च्छिताः ॥ कुंडलव्यूहस्तं हि परिबधुः समंततः ॥ प्रतवर्धत
चैवेन मित्युचुश्च परस्परम् ५२ वादित्राणां हि चित्राणां सिंहनादविमिश्रिताः ॥ शब्दाः शंखरवांतास्ते प्रादुरासन् सहस्रशः ५३ शस्त्रवर्षं च ते सर्वे मशका मुमुचुस्तदा ॥
तोयदा इव संकुद्धाः पर्वताभे प्रतर्दने ५४ प्रतर्दनोपि सर्वेषां शस्त्रैर्भिन्नात्मगात्रकः ॥ सर्वान् जघान सहसा पंचन्यूनाः शरोत्करैः ५५ भुजयोः स्तनयोश्चैव ललाटफलके त-
था ॥ सुरः कश्चिद्विद्वोत्र देवसैन्येन दृश्यते ५६ आयुधानि च सर्वे पान्यपतन् भूमि मंडले ॥ भुजवाणव्यथार्तानां सेंद्राणामसुरदुहाम् ५७ वाणानां हि शतैर्विद्वः क-
श्चित्पंचाशतावरः ॥ सहस्राक्षः सहस्रेण विद्वोति वलिना तदा ५८ सर्वांस्तान् मरान् दृष्ट्वा भूमौ निपातिता युधान् ॥ प्रतर्दनो धनुःस्वीयं विज्यमत्र चकार ह ५९ युद्धमे-
तन्महद्दृष्ट्वा साहसारूपं च पौरुषम् ॥ विस्मया विष्टुह दयदं द्रुचे प्रतर्दनम् ६० प्रतर्दनवराभीष्टं वरमद्य ददाम्यहम् ॥ तृष्टोस्मि भवतो युद्धपौरुषाभ्यां महीपते ६१ एका-
की कइह स्वर्गे मां जेतुं सामरं प्रभुः ॥ कोवादेवान्मया सार्धं सशल्यान्कुरुते क्षणात् ६२ इत्युक्ते देवराजेन तदा तत्र प्रतर्दनः ॥ निपत्य दंडवद्भूमौ विदं वचनमूचिवान् ६३

पुन दृशोः शरोत्करैः शरसमूहेर्जघानेति ५५ भुजयोरिति । भुजादावविद्धो न दृश्यते किंतु सर्वे विद्वः ५६ आयुधानीति । भुजेपुवाणप्रयुक्तापान्यथा तयार्तानाम् ५७ वाणानां मिति । सहस्रा-
क्षस्तु वाणानां सहस्रेण विद्वः अतिबलिना प्रतर्दनेन ५८ सर्वां निति । विज्यं विगताऽवतारिता ज्यागुणोपस्पतादृशम् ५९ युद्धमिति । पौरुषमुत्साहं प्रतर्दनस्येति शेषः ६० इन्द्रोक्तिमा-
ह प्रतर्दनेति द्वाभ्याम् ६१ युद्धपौरुषयोरितरेलक्षणं तोपहेतुतोपपत्तये पूर्वोत्तराद्भिन्नां दर्शयति एकाकीति ६२ इत्युक्तेति ६३

उक्तमिति । व्रतं बलोद्धतान् जेष्यामीति प्रतिज्ञारूपं तेन त्वया प्रतर्दनं सामरोऽहं जित इति वाक्याभियानेन ६४ अपराधमिति । तथापीत्यादिः अपराधमभिनयति पुष्पेरिति । पुष्पाण्यपि यत्र अत्यादरेण समर्पणीयानीत्यर्थः ६५ भवंत इति । पूज्यैर्मत्पितृप्रभृतिभिः पूज्याः तथा च मम नितरां पूज्या इत्यर्थः उत्तराद्धीर्घप्रपञ्चयति भवंतः सात्त्विका इत्यादिना ६६ तत इति । सात्त्विकत्वेनेति उच्यतं भवेत्तुः तथा च भवंतं देणसात्त्विकतया वरं दातुं उच्यते कृत इत्यर्थः ६७ वैषम्याभावमभिनयति साधूनामिति । समे ब्रह्मणि चित्तमनुसंधानरूपं ये यामीदृशानां साधूनां धीर्विपमा अर्थस्वः परश्चेत्याकारानभवति इयं व्याप्तिश्च भवतो वरदानोद्यमं दृष्ट्वा मयानिर्णीतित्याह वरमिति ६८ प्राय इति । हे हं द्रभवा दृशाः प्रायो वाहुल्येन पुरुषोत्तमा एव भवन्ति किंते पांलक्षणम त आहोपकारमित्यादि केचिदपकारिणि शापाद्यपि ददते इत्यभिप्रायेण प्रायः पदम् ६९ अपकारिष्विति । अपकारिष्वपि भूतेषु ये उपकारिणो भवन्ति तेः पुरुषैः स्तं भनिभैः त्रिलोकी विधृता तत्प्रभावा देवत्रिलोकी स्थितेति यावत् तत्र हेतुरूपां त्रिलोक्या विशेषणं यज्ञमंडलीति । यज्ञसमूहात्मिका कार्यकारणयोरभेदात् 'उपकारो हि सर्वयज्ञात्मकोपकारात्परोधर्मः' इत्यादि श्रुतेः । सच यज्ञपरिणा

उक्तं यद्भवता वाक्यं सामरोऽहं जितस्त्वया ॥ व्रतं मे पूरितं तेन भवता शक्र सर्वथा ६४ अपराधं क्षमस्व त्वं मम बालस्य दुर्धियः ॥ पुष्पैरपि न ताड्यायेतेशैस्ताडिता यतः ६५ भवंतः पूज्य पूज्या मे सर्वे साधुविचेष्टिताः ॥ भवंतः सात्त्विका देवा मानुषो राजसोऽस्म्यहम् ६६ ततो रजः समुद्रे कात्पापमेतन्मया कृतम् ॥ सात्त्विकत्वेन भवता वरं दातुमिहोद्यतम् ६७ साधूनां समचित्तानां विपमानां स्तिथीः क्वचित् ॥ वरं ददासि यस्त्वं हि मय्येवमपकारिणि ६८ प्रायो भवा दृशाः सर्वे लोके स्मिन्पुरुषोत्तमाः ॥ उपकारं हिकुर्वन्ति मादृशेऽपकारिणि ६९ अपकारिषु भूतेषु ये भवंत्युपकारिणः ॥ तैः स्तं भैर्विधृता सर्वा त्रिलोकी यज्ञमंडली ७० उपकारेष्ूपकारान् प्रायः सर्वेऽपि कुर्वन्ते ॥ अपकारेष्ूपकारं त्वा दृशाः केऽपि कुर्वन्ते ७१ अहं हि रजसा विष्टो वेदस्वस्मै हिताहितम् ॥ नैव यस्माद्भवंतं हियोऽहं मन्त्रागतोऽधुना ७२ महता गजयूथेन मशको यद्ददाव्रजेत् ॥ योऽहं तद्ददं शक्र भवद्विर्योऽहं मागतः ७३ अत एता दृशाऽहं किं वृणोते हि तमात्मने ॥ त्वमेव त्रिजगन्नाथ यत्स्याद्वि ततमं सदा ॥ मह्यं मानुषरूपाय तत्प्रयच्छातिनाशनम् ७४ एवमुक्तो ह्ययं शक्रः प्रतर्दनमथाब्रवीत् ॥ अयाचितं वरं कश्चित् स्वधियानैव यच्छति ॥ परस्मै तत एव त्वं वृणीष्वैव प्रतर्दन ७५ एवमुक्तः पुनः शक्रं बुद्धिमान् स प्रतर्दनः ॥ उवाच न्यायसहितं वचनं सत्यवादिनम् ७६ सत्यमेतत्त्वया शक्यदुक्तमधुनावचः ॥ किं नु तद्विषमेष्वेव वर्तते न भवादृशे ७७

मात्मिकां त्रिलोकीं धारयितुमर्हतीति भावः ७०० उपकारेष्विति । उपकारापकारशब्दैर्मत्वर्थोपाच्यतयां तो केऽपि विरलाः ७१ अहमिति । अहं यतो रजसा विष्टो व्याप्तस्त्वस्वस्य हि ताहितं नैव वेदमि भवंतं प्रति युद्धार्थं मागमनमेव ममावोदं दर्शयतीत्याह भवंतमिति ७२ स्वस्य हिताहितज्ञानाभावं दृष्टान्तेन स्फुटयति महतेति । महता गजयूथेन योऽहं यद्ददं शक्र भवद्विर्योऽहं मागतः ७३ अत इति । अतोऽहो रजसा विष्टो हि तमात्मने हितं किं वृणोते मया प्रार्थयामि तस्मात्तद्दे त्रिजगन्नाथ मह्यं मानुषरूपाय यद्वि ततममातिना शक्ररूपं स्यात्तत्त्वयमेवालोच्य प्रयच्छेति ७४ एवमिति । नैवैव रो रजस्मै इति व्याख्येयश्रुतिवाक्ये वरशब्दः परशब्दसमानार्थ इति दर्शयंस्तद्व्याचष्टे अयाचितमिति । कश्चित्परः परस्मै अन्यस्मै अयाचितं वरं स्वधियैव न प्रयच्छति तथा सति तस्य दत्तस्य वरत्वमेव हीयेत त्रियते याच्यते इति वरपदं युत्पत्तेः ततोऽहं प्रतर्दनं त्वमेव वृणीष्वेति ७५ एवमुक्तः पुनरिति । न्यायसहितं युक्तिसहितं वचनं सत्यवादिनमिन्द्रप्रत्युवाचेति ७६ सत्यमिति । हे शक्र यत्त्वयेतद्विद्वोऽहं किं न्यायानुवादकं वच उक्तं तत्त्वमवाधितमेव लोके परं नु तद्विषमेषु भेदां शिष्येव वर्तते समन्वितं भवति भवादृशे समचित्ते नु युज्यते इति ७७

भवतस्तुसमदांशतामयावरदानोद्यमादेवानिर्णोतेत्याह त्वांविनेति ७८ कलितमाह ततइति । यदित्वयामेदेयोवरःप्रतिज्ञातस्तर्हिस्वयाधिपणयेवहिततमंबुद्धानिर्णोयमंलदेहीति ७९ ' रुद्रि
योगाद्रलीयसी ' इतिन्यायमाश्रित्याह वरइति । श्रेष्ठःपदार्थोहेदिवरइतिरूढपाप्रोक्तःश्रेष्ठोनामहितनमः अर्हंतुतंहिततमंनवेप्रततोऽज्ञानाद्यादियाचितस्तर्हिअवरोऽश्रेष्ठःस्यात्तथाचभवतोवरदान
प्रतिज्ञाहानिःस्यात्तस्माद्भवतेवात्मनःप्रतिज्ञापरिपालनायवरोदेयइतिभावः ८० इत्युक्तेइति । प्रतर्दनस्यबुद्धिजांचातुरीवीक्ष्वेद्रस्तुष्टइति ८१ ननुपदींद्रस्तुष्टस्तर्हितस्यतोपोविद्यादानमयोज
कस्तथाचंद्रःसत्यान्नचचालेत्यर्थकमथोखल्विदःसत्यादित्यादिवाक्यकथमुपपद्येततद्विप्रतिबंधकेप्रसक्तपिसत्पसंरक्षणार्थेद्रोविद्यांदावितितात्पर्यकमित्याशंक्यविद्यावाक्यस्मृतिःप्रतिबंधिकासीदि
तिवक्ष्यमाणःषोडशभिर्विद्यावाक्यमनुवदंस्तत्र ' विद्याहवेब्राह्मणमाजमाम गोपायमाशेवधिष्ठमस्मि । असुयकायाजुज्वशेठाय नमादद्यावीयेवतीयथास्याम् ' इतिश्रुतिमर्थतःपठति ब्रह्मविद्येतिस
प्तभिः । ब्रह्मविद्यातदभिमानिनीदेवताऽतिसंखिन्नाऽनधिकारिपुमाप्तिभेयोद्विद्वास्तोब्राह्मणययोगत्वाचेदमाहेतिशेषः ब्राह्मणपदस्यार्थोब्रह्मिष्ठमिति अतिशयेनब्रह्मवांस्तद्रोचवानितिब्रह्मिष्ठस्तं
विष्मतोरेल्लुक् । हेब्राह्मणत्वंमांसर्वजनसेवितत्वेनवारांगनपापण्ययोपितासमानांमाकुर्विति ८२ गोपायेति । किंतुकुलांगनामिवमांगोपापरस्परहस्यांकुर्वितियावत् यतोहंतवलो कद्रयोपकारि

त्वांविनात्रहिकोनामरिपवेदुष्टचेतसे ॥ वरंदद्यादतोन्नंभवान्नविषमःकचित् ७८ ततस्त्वयावरोदेयःप्रतिज्ञातोस्तमेयदि ॥ देहिमह्यंहिततमंबुद्ध्याधिपणयास्व
या ७९ वरःश्रेष्ठइतिप्रोक्तःश्रेष्ठोहिततमोभवेत् ॥ तत्रवेद्मिंततोऽज्ञानाद्याचितोनवरोभवेत् ८० इत्युक्तेभगवानिन्द्रःपुनस्तोपमुपागतः ॥ प्रतर्दनस्यसंवीक्ष्यचा
तुरींबुद्धिजाभिमाम् ८१ ब्रह्मविद्यातिसंखिन्नाब्रह्मिष्ठंब्राह्मणययौ ॥ वारांगनासमानांहिमाकृथाःसर्वसेविताम् ८२ गोपायमांसदैवत्वंकुलजामिवयोपितम् ॥ शेव
धिस्त्वक्षयस्तेऽहमिहलोकेपरत्रच ८३ अथैवंचेदशकोसिकर्तुंमद्वचनंद्विज ॥ जनोपकारनिरतोवदान्योतिरुपावृतः ८४ तथापिगुणहीनायनमांदद्याःकथंचन ॥
स्वसुतामिवरूपाब्धांपुरुषेविगतस्पृहे ८५ एतेगुणाममसदाब्रह्मव्रत्यंतदुःखदाः ॥ निंदागुणवतांतद्वत्सर्वदाऽऽर्जवशून्यता ८६ इंद्रियाधीनतानित्यंस्त्रीसंगोप्य
विनीतता ॥ कर्मणामनसावाचागुरौभक्तिविवर्जनम् ८७ एवमाद्याहियेषांस्त्युस्तेभ्योवर्जयमांसदा ॥ एवंहिकुर्वतो नित्यं कामधेनुरिवास्मिते ॥ वंध्यान्यथाभवि
ष्यामिलतेवफलवर्जिता ८८ अपिन्यायंवदान्यत्रनोपकारायतेद्विज ॥ योनाशयेद्विदुर्भेद्यमादित्याद्यैरपीश्वरैः ८९

काऽक्षयनिधिसमास्मीति ८३ अथेवमिति । अथेतिपक्षांतरे चेद्यदि एवमुक्तंमद्वचोऽनुष्ठातुमशक्तोसि तत्रहेतुगर्भविशेषणत्रयं वदान्यत्वंबहुप्रदत्वम् ८४ तथापि ममाविद्यायादानेतवमवृत्तावापि
शमादिरहितायमानंदेहि यथागुणादवांस्वसुतांक्लृवेनकश्चिददातितद्वदिति ८५ एतइति । एतेवक्ष्यमाणाअगुणादोपाहेब्रह्मनृममातिप्रतिकूलाः । दोषानाह निंदेति । गुणवतांनिंदादोषारोपात्मिका
ऽसूया आर्जवंकौटिल्यराहित्यंतच्छून्यताकौटिल्यम् ८६ चतुर्विधंभूर्भुवःशठतादोषमाह इंद्रियेति । अविनीतताऽनम्रत्वं विवर्जनंराहित्यम् ८७ एवमाद्याइति । दोषाइतिशेषः । येषांस्त्युस्तेभ्यो
दातुंमांवर्जयनिवृत्तोभव एवंकुर्वतोविद्यापारहस्यतांप्राप्तेदानंवाऽऽचरतस्तेसर्वदृष्टादवीर्यवत्यस्मीतिअन्यथातुबंधेति ८८ अथपंचभिःश्लोकेः 'यःसंतृणत्यवितयेनकर्णोतमोहरन्नमृतंतंसंप्रयच्छन् । तंवि
द्यात्पितरंमातरंचतस्मैनद्रोहोत्कृतमस्पृजानन् ' इतिवाक्यंविद्यामुखेनार्थतःपठति अपिन्यायमिति । हेद्विजअत्रदोषवतेविद्यानदेयेतिविषयेन्यायंउपजोष्यनविहत्यादितिपुक्तियुक्तंवदामिकेवलंतवो
पकारायैववदामीति । यइति । योगुरीश्वरैःसमर्थैरप्यादित्याद्येदृभेयंस्वस्वशिष्यस्पृहदिवर्तमानमज्ञानतमःस्तोमंनाशयेत् कस्मात्सत्यादयितथादात्मबोधाद्येतांस्तथात्वंब्रह्मभवसीत्या
दिमहावाक्यरूपंवचोमृतंपाययेत् ८९

१० कर्णोऽहति । किं कुर्वन्वचोमृतं पाययेत् कर्णोऽहति । खभाजौ कुर्वन्मनुः खंदुः स्वध्वंसं भजतः प्राप्नुत इति तौ तथा तया आसमंताद्युक्तिभिरपि बोधनं कुर्वन् स एव गुरुस्याधिकारिणः पितामाता च नित्यं शरीरस्य ग्रहणा मरुपस्य व्यंजकत्वात् नचापरौ लौकिकशरीरकर्तारौ तत्र हेतुमाह यत इति । यतोऽस्य गुरोः संततौ विद्यासंप्रदाये पातात्मवेशात्सर्वदुःखं विनश्यतीति पारक्षणे मानपूजायामिति धातुभ्यां तु च प्रत्ययेन लोपे च निष्पन्नौ पितृमातृशब्दौ संसारभयाद्रक्षके स्वाराज्यपदप्रदानेन पूजके च ब्रह्मविद्याप्रदे गुरोरेव सम्यक् संलग्ने इति भावः ११ अन्ययोरिति । अन्ययोरौ लौकिकयोः पित्रोः संततोपातात्पुत्रस्य तादृशं संसारलक्षणं दुःखं जायते यस्य दुःखस्य प्रतीकारो निवृत्त्युपाय उक्ताया गुरुसंबन्धिसंततैर्विद्यासंप्रदायरूपायाः सकाशात्परो भिन्नो नास्ति कुत एवेति १२ तत इति । तत उपजीव्यत्वाद्ब्रह्मात्मवोधस्य दात्रेऽत एव पित्रे मात्रे च गुरवेशरीखाह्ननोभिर्न द्रष्टुं द्रोहमनिर्घृष्टं तनं कुयादिंति असूयकादयस्तदुक्तं तस्मात्तत्तु भ्यो विद्यानदेवेति भावः १३ एतदिति । एतत्पूर्वयदुक्तं ब्रह्मविद्याप्रदं गुरुं प्रति मुख्यवृत्त्योक्तं वेदस्त्याचार्यदेवो भवेत्यादिरूपः सर्वार्थानां लौकिकानामपि शिक्षासु योगुरुस्तत्परमप्येतद्वाक्यमन्यते अभिप्रेतौति १४ अत एव लौकिकविद्या गुरुष्वपि तथा शिक्षाचारस्तथा चरतामना चरतां च फलान्वयव्यतिरेको च दृश्यते इत्याह अध्यापिता इति । लोके पिथे येनाध्यापितास्तैस्तत्स्वगुरुमन्यते इति तथाप्येते शिष्या गुरोर्वर्तते विद्यापिते पुंशिष्ये पुं तथा वर्तते फलं दानातिप्रसिद्धम् १५ फलि

तमः स्तोमं हृदि स्वस्य सत्यादेवात्मबोधनात् ॥ ब्रह्मत्वं भवसीत्यादि पाययेच्च यो मृतम् १० कर्णविदुः खभाजौ च कुर्वन्ना बोधनं तदा ॥ स एवास्य पिता तद्ब्रह्माता चात्र नचापरौ ॥ यतोऽस्य संततौ पातात्सर्वदुःखं विनश्यति ११ अन्ययोः संततौ पित्रोर्दुःखं पुत्रस्य जायते ॥ यस्य नैव प्रतीकार उक्तायाः संततेः परः १२ ततो ब्रह्मात्मबोधस्य दात्रेऽपि त्रैसदैव हि ॥ न दुह्येदुःखे तस्मै कर्मणामनसागिरा १३ एतन्मयात्र कथितं ब्रह्मविद्याप्रदे गुरौ ॥ वेदः सर्वार्थशिक्षासु गुरोरेव तद्विमन्यते १४ अध्यापिता हि ये शिष्या मन्यन्ते ते गुरुं स्वकम् ॥ गुरौ यथैते वर्तन्ते तथा विद्यापितेऽपि १५ गुरुभक्तस्ततोयः स्याद्विद्यायाः श्रवणे तथा ॥ आहतस्त्वप्रमादी च मेधावी स्त्री विवर्जितः १६ ब्रूयात्स्वं यदि ते वक्तुमिच्छा स्याद्विजसत्तम ॥ ब्रह्मविद्यामिमांस्तस्मै रक्षको यदि मे भवेत् १७ इति विद्यावचः स्मृत्वा संशयं परमंगतः ॥ सत्यपाशाभिवद्धः सन्निद्रः सत्यात्मरूपघृक् १८ नायं सर्वैर्गुणैर्युक्तो विद्योक्तो हि प्रतर्दनः ॥ यद्यप्यस्मिन् गुणाः संतितथाप्येपरिपुर्णिः १९

तमाह विद्यागुरुभक्त इति द्वाभ्यां । तत उक्तनियमात् यः शिष्यो गुरुभक्तस्तथा विद्यायाः श्रवणे आहतः श्रद्धावान् अप्रमादी सावधानश्च मेधावी धारणाशालिमतिकः स्त्रीविवर्जितो ब्रह्मचर्यवांश्च स्यात् । यदि च मे विद्याया रसको रसाकरो भवेत्तर्हि हे द्विजसत्तम तस्मै शिष्यायेमां ब्रह्मविद्यां ब्रूयाः यदि ते वक्तुमुपदेष्टुमिच्छा भवेदिति द्वयोः संबन्धः १६ । १७ एवं विद्यावाक्यं षोडशभिः प्रपंच्यतस्मरणस्य प्रतिज्ञाया पाशवद्वशीकृतेन्द्रनिष्ठ संशयजनकतया श्लेषमात्रं प्रतिबंधकतामाह इति विद्येति । सत्यपाशाभिवद्धः सन्नप्रां दशति विद्यावचः स्मृत्वा संशयं गतो भूदित्यन्वयः संशयाकारस्तु किमस्मै विद्यानदेया देयावेति । तथापि दात्रः सत्यान्नचालसत्यरूपत्वादित्यर्थं कहीं द्रष्टव्यं तवाक्यं व्याकुर्वन्निंदं विनिश्चि सत्यात्मेति । सत्यं शास्त्रप्रतिपाद्यात्मकरूपं धर्मस्वरूपं तेन धृष्णोति प्रगल्भो भवतीति सतथेति वृद्धारण्यकभाष्यानुसारेणार्थः तथा च धर्ममर्षादास्थापकस्य परमधर्मसत्याच्चलनं न युक्तमिति भावः । यद्वा सत्येन परमार्थेनात्मनारूपेण प्रजापत्युपदेशाल्लब्धेन तत्त्वज्ञानविषयेण प्रगल्भ इति तथा चानृताविप्रयोजकाऽविद्यायास्तत्त्वज्ञानेन नष्टत्वादिदस्य सत्याच्चलनं न संभवतीति भावः १८ अथ संशयमयुक्तं विचारमभिनयनं न देयेति पूर्वपक्षकोटिं दर्शयति नायमिति । अयं प्रतर्दनो विद्योक्तैः सर्वैर्गुणैर्युक्तो न भवति तस्मान्न देयेति प्राप्तं ननु प्राणाग्निहोत्रनिष्ठया शुद्धांतः करणत्वादयं गुणवानेवेत्याशंक्याह यद्यपीति । रिपुर्वै १९

देयादियेति सिद्धांतकोटिमादने अथवेति त्रिभिः । मद्रात्ममवरमालोच्येति ल्यप् लोपेपंचमी भाजनं पात्रम् १०० बहुनेति । स्पष्टं १०१ तत्र हेतुतया प्रतिज्ञायाः पूर्णायत्वमाह वरमिति । यस्माद् रतेन्द्रामातिमया ईरितं प्रतिज्ञातं तस्मात्तुक्तमात्मविद्यादानेन सत्यं कुर्वेति । इति इत्थं सत्यात्मकधर्मस्य प्राबल्ये संचित्यंद्रः प्रतर्दनमुवाचेति । अयमत्र सिद्धांतकोटिराशयः यद्यपि विद्यावाक्यं श्रुति रूपं प्रबलमपि गृहस्थतया मध्यमाधिकारिणाभेन सावकाशं ददानीति प्रतिज्ञायास्तु स्मृतिवाक्ये रपि नानृतं वेदित्यादिभिर्निर्णीता वश्यकर्तव्यतायां निरवकाशत्वादानार्थं यद्यपि तद्विज्ञानां विपरीतं बलाबल मिति न्यायेन प्राबल्यमिति १०२ अथ तद्वैदवाचेत्यादिविज्ञानीयादित्यंतं वाक्यं व्याकरोति मामेवेत्यादिपंचविंशतिश्लोकैः । मामेव हेतुतर्दनविज्ञानीहीति चतुर्थेनान्वयः । शास्त्रदृष्ट्या नृपदेशो वा मदेव वदितिन्यायेन एकज्ञतवर्षं ब्रह्मचर्यतोषितप्रजापत्युपदेशजगत्याद्वितीयात्मज्ञाने स्थित्वैदवादिदेशयथावामदेवो गर्भे स्मृतसनकाद्युपदेशजगत्याने स्थित्वा सर्वात्मभावप्रतिपादकान्मंत्रानुवाचतद्वदि त्पथेकनमामिति पदमद्वितीयात्मा र्थकमित्याशयेन मामिति पदार्थविशिष्टे सर्वज्ञगतामात्मानमित्यादिना । अद्वयमित्यर्थः बुद्धिसाक्षिणं सर्वोत्तरमितियावत् एतत्स्फुटयति १०३ स्वप्नेति । सर्वैः

अथवारिपुतानेन परित्यक्तात्रमद्वरात् ॥ ततः सर्वगुणोपेतो विद्याया भाजनं भवेत् १०० बहुना किं विचारेण गुणीवाप्यगुणस्त्वयम् ॥ विद्यां हिततमामस्मै कथयि ष्यामि सर्वथा १०१ वरं ददामि ते यस्मादिति पूर्वमयेरितम् ॥ सत्यंतत्सर्वथा कुर्वे आत्मविद्याप्रदानतः ॥ इति संचित्य भगवानूचेशक्रः प्रतर्दनम् १०२ मामेव सर्व जगतामात्मानं बुद्धिसाक्षिणम् ॥ न भो वद्वहिरंतश्च व्याप्य सर्वमवस्थितम् १०३ स्वप्नदृष्टसमैः सर्वप्रपंचैरहितं शिवम् ॥ देशकालस्वरूपाख्यभेदत्रयविवर्जितम् १०४ स्वसजातिविजात्याख्यभेदबीजविभावसुम् ॥ अधिष्ठानं समस्तस्य सदा सदा सदात्मनः १०५ प्रपंचस्य यथारज्जुः सर्पादेरेकमीश्वरम् ॥ प्रतर्दनविज्ञानी हि तुभ्यं हिततमं त्विदम् १०६ न सुखं स्वर्गं बद्धब्रह्मलोकस्थितं परम् ॥ ससाधनं मनुष्येभ्यः कदाचिद्विद्यते हितम् १०७ कुतो मनुष्यलोकादौ स्थितं न श्वरमल्पकम् ॥ हितं भवेन्मनुष्येभ्यो वनितादिसमुद्भयम् १०८ कदलीस्तं भवत्सर्वोदेहः सारविवर्जितः ॥ जलबुद्बुदवच्चापिविनिश्चयत्येपतत्क्षणात् १०९ अस्मिन् यत्साधनैः साध्यं सुखंतदुःखमेव हि । आनंदात्मानमेवैकमिन्द्रमां परिहाय च ११० ततो हितं जगत्स्य स्मिन्नास्ति किंचित्कदाचन ॥ कुतो हिततरं वा स्यादाशाहिततमं प्रति १११

स्थूलसूक्ष्मकारणरूपैः प्रपंचैर्वस्तुतोरहितं यतस्ते प्रपंचाः स्वप्नदृष्टसमा इति । अतएव शिवंतुरीयं । देशेन कालेन स्वरूपेण वस्तुना चाख्या निरूपणं यस्य तादृशेन भेदत्रयेण वर्जितमिति १०४ स्वसजातीति । स्वेन स्वरूपेण सजातिना विजातिना विजातीयेन च आख्याये पांस्वगनादिभेदानां तेष्वसजातिविजात्याख्यभेदास्तद्रूपबीजानां प्रादुर्भावेनाप्रिवृद्धाहकं तदेव कुत इत्यत आह अधिष्ठानमिति । समस्त स्य सदा सदात्मनः प्रपंचस्याधिष्ठानं कथं यथारज्जुः सर्पादेरिति । अधिष्ठानस्य च ज्ञानेन कल्पितदाहकत्वं प्रसिद्धं अतएकं अज्ञानेवेश्वरमिति । तुभ्यं मनुष्याय इदमेव ज्ञानं हिततममतिशयेनाहितमिति १०५ १०६ श्रुतिगते वकारार्थमाह न सुखमिति । स्वर्गगतं कर्मफलं तथोपासनफलं ब्रह्मलोकगतं सुखं साधनैः सहितं मनुष्येभ्यो हितं विद्यते त्वं यद्वेतुत्वादिति भावः १०७ यदानुश्रविकसुखस्य हितत्वं दुर्लभं तदेव हि क स्य किमु वक्तव्यमित्याह कुत इति । १०८ लोकादयो कथं हेतुमाह कदलीति द्वाभ्यां । देहएव निःसारो विनिश्चरश्च तदाश्रितसुखस्य भंगुरतरस्य शोकहेतुतया दुःखता स्पष्टा तस्मादानंदात्मेवैदंपदार्थ एको हिततम इति श्लोकद्वयभावः । अस्मिन् शरीरे । परिहाय त्वत्का १०९ । ११० फलितमाह तत इति । हितमेव यदा जगतिनास्ति तदा हिततरं हिततमयोः का सद्भावं प्रत्याशेत्पथः १११

ननुयदिजगतिहितं नास्ति तर्हि कथं ज्ञानेहितं तमिति तमप्रत्ययप्रयोग इत्याशङ्क्यथा कल्पितशरीरत्रयापेक्षया शुद्धतुरीयमित्युच्येत तथा भ्रमसिद्धितायपेक्षयेत्याह तथापीति । लौकिकराजादिषु
 खंहितमिति मत्ततो विरागस्तु हिततरस्ततो हिततमत्वं ज्ञानस्योपपादयिष्यते इति ११२ ननु तथाप्येह लौकिकं सुखं हितमस्तु आमुष्मिकं नूत्कृष्टत्वादितरमित्याशङ्क्य किं स्वरूपतः सुखस्य विशेषः किं वासा
 धनत इति विकल्प्यतत्र नाय इत्याह ब्रह्मलोक इति । ब्रह्मलोकादौ विषयजन्यसुखे विशेषो नास्ति अनुकूलत्वादिरूपाविशेषादिति शेषः ११३ नद्वितीय इत्याह आहार इति । सर्वत्र ब्रह्मलोकादा
 वाहारेर्देहिन्द्रियाणां ललनादीनां च सत्त्वं मनोरमत्वं चाविशिष्टं नद्विरक्तः स्वाहारादौ न तुष्पतीति भावः । न च आमुष्मिकसुखे पारतन्त्र्यं नास्तीति वाच्यं राजादिसेवाफलवद्देवाराधनफलस्य पारतन्त्र्यमिय
 मादित्याह पारतन्त्र्यमिति ११४ केमुत्पन्नयार्थसूचयन् पारतन्त्र्यमुदाहरति ब्रह्मेति । ब्रह्माहिरण्यगर्भः परमेश्वर इति तर्पामी अहमिदं सातिशयत्वेनापि सर्वलोकसुखस्य साम्यमित्याह सुखस्ये
 ति ११५ सातिशयतामुदाहरति परेति । यश्चतुर्मुखस्य हिरण्यगर्भस्यानन्दः प्रसिद्धः सपरब्रह्मण आनन्दो वाच्छतांशेन न्यून इति ११६ चतुर्मुखस्येति । ममैव त्रस्यानन्दः हिरण्यगर्भानन्दो वाच्छतांशेन न्यून
 मजापत्यानन्दो वाच्छतांशेन न्यूनत्वादयुतांशत्वेन न्यूनः तथा चान्येषां किमुवाच्यमिति ११७ भवतामिति । भवतां मनुष्याणां यद्व्यथा विधं ललनालिंगनजन्यं सुखं जायते प्रादुर्भवति तद्वन्ममं द्रुपतथा

तथापि नरदेवादेः सुखं हितमितीरितम् ॥ विरागस्तस्य लोकेस्मिन् ज्ञेयो हिततरस्ततः ११२ ब्रह्मलोके तथा स्वर्गमाप्नुष्वानविद्यते ॥ विशेषः कोहिराजैर्द्रसुखे विष
 यजेसदा ११३ आहारोस्ति हि सर्वत्र विविधः सर्वदेहिनाम् ॥ देहाश्वसेन्द्रियास्तद्ब्रह्मलनाश्च मनोरमाः ॥ पारतन्त्र्यं च सर्वत्र विद्यते सर्वदेहिनाम् ११४ ब्रह्मामहेश्वरा
 धीनस्तथाहं ब्रह्मणोपि च ॥ सुखस्यातिशयोद्वष्टः सर्वलोकस्थितस्य हि ११५ परब्रह्मण आनन्दो न्यूनोऽसौ शतभागतः ॥ चतुर्मुखस्य यो नामस्वानन्दोऽस्य अधिकोऽपुना
 ११६ चतुर्मुखस्य चानन्दो न्यूनतमस्तथा ॥ अयुतांशेन चानन्दः को न्यूनो न्यूनो भवेन्न च ११७ भवतां जायते यद्ब्रह्मलनालिंगनात्सुखम् ॥ सुखं तद्वन्ममाप्येत
 ब्रह्मणोपीश्वरस्य हि ११८ मामूदिदं कदाचिद्दिसुखं दुःखकरं मम ॥ एवंभूतो विरागो यं तस्माद्विततरो मतः ११९ विनश्यति यतः सर्वसुखजातं यथा घटः ॥ नाशं
 नैति विरागो यं जातः सत्पुरुषस्य हि १२० छर्दिते वाथ विधायां दोषधीरेव कारणम् ॥ विरागे तद्ब्रह्मापि दोषधीरेव कारणम् १२१

हिरण्यगर्भेश्वरयोरिति । तथा च वैषयिकसुखे विशेषाभावात् तत्र तदप्रत्ययोनप्रयोगमर्हतीति भावः ११८ अथ विरागस्वरूपं दर्शयित्वा तस्य हिततरत्वं प्रतिजानीते माभूदिति । इदं विषयजन्यं अतएव
 भङ्गुरत्वेन दुःखदं च यत्सुखं तन्माभूदित्येवंभूत एवमाकारो विरागस्तस्माद्वैषयिकसुखाद्वितर इति ११९ विरागस्योत्कर्षविषयसुखादुपपादयति विनश्यतीति । वैषयिकसुखमोत्सुक्यनिवृत्तिमात्र
 रूपमिति प्रथमेऽध्याये प्रपञ्चितं तथा च तृष्णारूपदुःखाभावत्वेन वैषयिकसुखविरागयोर्हितत्वसाम्येऽपि वैषयिकसुखं तन्मानंतरमपचीयत एव विरागसुखं तृप्तचीयत एव उपचीयमानधनादेरेषीयमा
 नादुत्कर्षः प्रसिद्ध एवेति भावः । सर्वविषयेभ्यो जातं तत्सुखं घटवद्दिनश्यत्यपचीयते विरागस्तु सत्पुरुषस्य मंदभिन्नस्य जातः सत्तांशेनेति न प्राप्नोति किं तु वर्द्धत एवेत्यर्थः १२० विशेषांतरमाह छर्दि
 त इति द्वाभ्यां । यथा वातान्नादिविषयकविरागे दोषधीमात्रं कारणं तद्ब्रह्मविषयेभ्यो विरागे तस्मादांतरसाधनमात्रापेक्षत्वाद्विरागो तं रंगोलुप्युश्च विषयसुखं तु वासावहुवितन्मयाऽऽयासतां यत्वाद्ब्र
 ह्मिर्गुरुचेति स्पष्टो विरागस्योत्कर्ष इति भावः १२१

साधनांतरेति । यद्वैषयिकसुखसाधनांतरं विचिन्तय्यादिविचिंतयतात्र विरागोऽनोदोषधिः स काशात्साधनांतरं विचिंतितोऽंतरंगत्वाद्बुद्ध्याद्यपिशब्दात्पूर्वोक्तो कोऽप्येवमानत्वाद्येव विरागो न
णाहिततर इति १२२ किंच विषयसुखसहस्तेनाऽप्यस्य दैन्यस्य नाशकत्वात्स्फोटविरागस्योत्कर्ष इत्याह अयमिति द्वाभ्यां । अयं मत्सज्जातीयादिर्मत्तो मद्दृष्ट्या मुखोऽहं नृत्न भवामि एतद्वनप्रशुभ्रं नृति
सुखसाधनं बोधुं प्रामादमेव वर्त्तते न ममेतीत्याकारं वैषम्यरूपविज्ञानमेव बद्धिः सर्वान्जंतून् दूढहतिं त्युत्तरेणान्वयः १२३ जंतूनि निति । कीदृशान्जंतून् वैषयिकसुखे जातस्फुटान् अयं दैन्यवद्देहपदबोलाका
नां कुतो हेतोर्नस्माज्जात्वा विषयदोषां स्तेभ्यो विरागो नास्ति तस्मादसंनिधानसंनिधानयोरनर्थतदभावप्रयोजकत्वात्स विरागोऽहिततर इति सिद्धम् १२४ अथ ततोऽप्युत्कृष्टवादात्मज्ञानस्य हिततमत्वं
माह अस्मादिति त्रिभिः । अस्माद्विरागात् सविशेषणं विशेषणैरिद्वितीयत्वादिभिः सहितं तदवगाहीतियावत् विरागस्य मूलज्ञानानुच्छेदकत्वाच्च मत्संस्कारेभ्यो भयं न निवर्त्तते तत्त्वज्ञाने तु संस्कारै
र्जनितोऽपि भ्रमोऽकिंचित्कर इति स्फोटविशेष इत्याह उत्पन्नमिति । यन्ममज्ञानमुत्पन्नं स तदनेकवासनाभिः कार्यद्वारापि न नाशयितुं शक्यमित्यर्थः । आकारतोऽनर्थपृच्छेदकत्वाच्च ज्ञानस्योत्कर्षमाह
आनंदात्म्येति १२५ अंतरंगतयाप्युत्कर्षविरागाज्ज्ञानस्य दर्शयति विराग इति । स्वरूपानंदभानप्रतिबंधकदुःखनिवर्त्तने विरागोऽहोर्भवेति नेव साक्षात्सुखभाने इदं ज्ञानं तु अत्र सुखसाक्षात्कारे तस्मा

तत्साक्षादुपकारकत्वाज्ज्ञानं हिततममिति फलितमाह मज्झानादिति १२६ त्रिशोर्षाणमित्यादित्याचष्टे मज्झानतइत्यादिना १२७ स्तुतिमात्रमिति । एतत्सर्वपापनिवारकत्वाभिवानं स्तुतिमात्रमर्थवादमात्रं बाधितार्थमिति यावत् न मन्येथानजानीहि किं नुत्थमेवजानीहि । तत्र हेतुं मया ज्ञानानंतरं पापनिवृत्तिफलस्यानुभूतत्वादित्याह बोधेति । बोधस्य प्रसादादनुग्रहात्मभावादि ति यावत् १२८ शृण्विति । शृणुएतद्विस्तरणेति शेषः । अहं त्रिलोकीराज्ये स्थितः सन् स्वस्यात्मनोरक्षणाय तथा त्रिलोकीरक्षणाय बहूनि पापान्यकरं कृतवानस्मीत्यर्थः । तथापि मेरोमापि च्छिन्नमिति वक्ष्यमाणेन संबंधः १२९ तत्र त्वापूर्ववत् प्रपंचयति अमूदित्यादिना । त्वदुर्देवविशेषस्य १३० दैत्यानामिति । पुनः कीदृशः कुत्रचिद्दुर्विर्कास्मिंश्चिन्नेत्येवमिति नैत्यभगिनीगर्भादुत्पन्नः 'भूः पृथिव्यां स्थानमात्रे' इति विन्धः । तस्य विश्वरूपस्य गुणत्रयं गुणत्रयस्य स्वभावविशेषेण पृथक्पृथक् भजंतीति तानि तथा १३१ तुर्यपादार्थं स्फुटयति सात्त्विकेनेति सात्त्विकेन शीर्षेण एष विश्वरूपः सोमं पिबति कीदृशः देवाननुग्रतोऽनुगतः नित्यसापेक्षत्वादेकदेशान्वयाद्वितीया । भूमतः मनुष्यः १३२

कृत्विगिति । सविश्वरूपः कृत्विग्याजकोभूत्वा कस्मिंश्चिद्विततेसतिदेवेभ्यः स्पष्टमुच्चस्वरेण असुरेभ्यस्तु शनैर्मदस्वरेण भामाग्रप्रच्छति ददाति तेषां मातृपसत्त्वादिति १३३ नन्वसुरेभ्योऽपि प्रत्यक्षमेव कुतो न ददातीत्याशयः भामानर्हस्योदानमेवमेव ददं लोकेपीत्याह प्रत्यक्ष एवेति । प्रशस्तः वामित्वादिना न्याय्यो भामो येषां ते भागिनो राजभृत्स्वामिप्रभृतयस्तद्भिजाः स्वामित्वादवरोपिता लुंठनाद्युपजीविनोऽभागिनो ग्रामादौ आदिपदेन देशादिग्रहः तथा च ग्रामादौ यो भागिनां भागः स सर्वेषां प्रत्यक्ष एवापतेत् आगच्छेत् । अभागिनः प्रतितुपदिभागो याति तर्हि बाधकस्य दंढापितुराजादिः परोक्षमेव अज्ञातमेव यथा भदतितथायातीत्यन्वयः ३४ तादृशदानं च स्वामिनोऽनर्थकरमित्याह परोक्षमिति । एवं परोक्षं प्रच्छन्नं यथा भवति तथा भागे दीपमाने सति अभागभाक् भागायोग्यः शत्रुः शनैः क्रमेण बलं सामर्थ्यं प्राप्तः सन् पतीन् ग्रामादि स्वामिनोऽन्याद्वा मादिकं च हरेदित्येतादृशोऽनर्थो भवतीति भावः १३५ इति संचिन्तेति । इति श्लोकोद्धरणोक्तमर्थं संचिन्त्य तस्य विश्वरूपस्य कर्तुः देवानां तद्गृहामसुराणां च प्रत्यक्ष परोक्षरूपेण संवर्धिनीं दानक्रियां दृष्ट्वा च विश्वरूपे पुरोहिते इमां श्लोकचतुष्टयेन वक्ष्यमाणा धियं मनुप्राप्तोऽभूवमिति शेषः । अत्र दर्शनं चित्तनयोरर्थवशात्पेक्षापर्यवोच्यम् १३६ तांबुद्धिमभिनयति राज्ञामिति । एतादृशः परहिते पीपुरोहितो राज्ञां राष्ट्रस्य चातंकुर्यात् तस्मादयं दुरात्मा वधमेव समर्हतीति १३७ दुरात्मतां स्फुटयति अहमिति । निहतो घातमिव नीतः त

कृत्विग्भूत्वा कदाचित्सकस्मिंश्चिद्विततेसति ॥ यज्ञे भागान् हि देवेभ्यः स्पष्टमेव प्रयच्छति ॥ असुरेभ्यः शनैः स्वस्य मातृपक्षेभ्य एव च १३३ प्रत्यक्ष एव सर्वेषां भागिनां भाग आपतेत् ॥ ग्रामादौ बाधकस्यात्र परोक्षं यात्य भागिनः १३४ परोक्षं दीयमाने हि शनैर्वलमुपागतः ॥ ग्रामाद्यपहरेच्चैतान् पतीन् हन्याद भागभाक् १३५ इति संचिन्त्य दृष्ट्वा हंतस्य दानक्रिया मिमाम् ॥ प्रत्यक्षं च परोक्षं च देवानां तद्गृहामपि ॥ इमां धियमनुप्राप्तो विश्वरूपे पुरोहिते १३६ राज्ञामेतादृशो नृनं घातंकुर्यात् पुरोहितः ॥ राष्ट्रस्य च दुरात्मा यं वधमेव समर्हति १३७ अहं विश्वासमापन्नो निहतोऽस्म्यधुना मुना ॥ रिपुभ्यो मे ददात्येष यज्ञभागान्यतः शनैः १३८ यो यस्यान्नं समश्नातिसतस्यात्मा प्रकीर्तितः ॥ आत्मने दुह्यति ह्येष पापोऽस्मात्कृतमः स्मृतः १३९ तस्मादेनं दुराचारं मद्वाताय समुद्यतम् ॥ अपि वेदविदं विप्रं निहन्मि स्वपुरोहितम् १४० इति बुद्धिमिमां प्रातो वज्रेण शतपर्वणा ॥ शिरां स्यच्छिन्नदंतस्य सर्वाणि सुरसंसदि १४१ वर्णाश्रमाचाररतानुत्तमाश्रमिणस्तथा ॥ आत्मास्माकमयं शक्र इति ज्ञानविवर्जितान् १४२ कदाचिदहमापृच्छं मिलितान् कोटिशः कचित् ॥ के भवंत इमे सर्व इत्युक्ते मामथा वदन् १४३

ब्रहेतुः रिपुभ्य इति १३८ इतश्च दुरात्मा यमित्याह यो यस्येति । सोऽन्नदाता स्यान्न भोक्तुः आत्मा शरीरमिव मतः एव विश्वरूपो मं ह्यं यजमाना यद्गृह्यन्तात्मनि द्रव्यति अस्मादात्मद्रोहिणोऽपरः कः पापवान् मतः १३९ फलितमाह तस्मादिति । अपि पदस्य वेदविदमित्यादिभिस्त्रिभिर्द्वितीयां तैः संबंधः १४० इति बुद्धिमिति । इति चतुर्भिरुक्तां शतं पर्वणि यारारूपाणि पश्यतस्तथा तेन अच्छिन्नदं छिन्नवानस्मि । तस्य विश्वरूपस्य । सुरसंसदि देवसभायाम् १४१ अथ रुतवेदांतवाक्यं नास्ति मुखे येषां तादृशान् पतीन् नवनश्वभ्यो दत्तवानस्मीत्यर्थं क्रमरुन्मुखानित्यादिवाक्यमुपबृंहयति वर्णेत्यादिना अन्येऽपि वेदविद्वांस इत्यतः प्राक्तनेन ग्रंथेन । वर्णाश्रमयोराचारे रतास्तत्परान् एतेन पारमहंस्यालाभः सूचितः । उत्तमोऽत्य आश्रमो येषां ते तथा तान् यद्वा उत्तमाश्रमे तथाश्रमिण इति विशिष्टविशेषणस्योत्तमत्वस्य विशेषणहीति न्यायेनाश्रमेऽप्येव वसानम् अयं शक्र इदं कूर्चं ब्राह्मणाद्युक्तरि त्यास्माकं यतीनामात्मैवेत्याकारज्ञानहीनान् १४२ कदाचिदिति । कदाचित् कचिदंशो कोटिशो मिलितां तादृशान् पतीन् हंमिद्रोऽपृच्छं पृष्टवानस्मि तदा हमे सर्वे भवंतः के भवंतीति मयोक्ते सति अथ ते यतयो मां प्रति वक्ष्यमाणं वचोऽवदन् १४३

तद्वाक्यमाह वर्णाश्रमेति । उच्युः वक्ष्यमाणवाक्येन पृष्टवतः देवं फलाभिमुखं कर्म १४४ कस्त्वमिति । अधिक्षेपोऽनादरोक्तिः । कृपया कथंचिद्रोषितामवन्वित्याकारया आविष्टोऽन्यामोऽहं इदं वक्ष्यमाणं वचः ५ अहं हि । अहं हि भवतां पतीनां विश्रुतः श्रुतोऽप्रसिद्ध इत्युक्तं मयेति शेषः । मूर्खाः कर्ममीमांसाया अपितात्पर्यानि भिज्ञत्वात् कर्मानुष्ठानकाले कर्मवसद्गुणसत्फलदास्यतितनुदेवतासंभावनया कर्मवे गुण्यविधेयमित्यभिप्रायेण हि देवताविग्रहादिकं फलदेवतयोश्चेत्यधिकरणे निराकृतं । वस्तुतस्तु वार्तिककारादिभिर्विशुद्धज्ञानदेहायेत्यादिमंगलाचरणान् 'इत्याहनास्तिक्यनिराकरिण्युरात्मास्तितंभाप्य कृदत्रयुक्तया । दृढत्वमेतद्विषयः प्रबोधः प्रयातिवेदांतनिषेवणेन । इत्यादिभिधानाद्यदेवताविग्रहादिकं वेदांतप्रामाण्यं च तेषामभिप्रेतमेवेत्यलम् १४६ साधिक्षेपमिति । साधिक्षेपं यथाभवतितथामां प्रति ते सर्वे यत उच्युदेवतादिनिराकरणवाक्यं वेदांतविरुद्धमुक्तवतः । तद्वाक्यमभिनयति त्वं हीत्यादिना । विग्रहवत्त्वात् कथं त्वं द्रव्यमित्यर्थः १४७ ननु काममद्रत्वेऽनुपपत्तिरित्यत आह इंद्रोनामेति । इंद्रोऽपि कर्मकं शब्दं तदर्थं हि त्वान्यः कश्चन इंद्रोनास्ति । तत्रायेकं त्वत्तत्त्वं द्वयं द्वितीयेपि किमिदं प्रत्यक्षं विग्रहादिमान् देवताविशेषः किंवा त्वयोक्तोऽस्मदादीनां सर्वेषामात्मेत्येवं रूपः तत्र नाद्य इत्याहुः इंद्रोऽतिथिसम इत्यादिना । 'विग्रहो हि विषां भोगैश्वर्यं च प्रसजता । फलप्रदानमित्येतत्पंचकं विग्रहादिकम्' इत्युक्तविग्रहादिपुत्रयमेन विग्रहेण युताय दिदेवतास्यात्तर्हि इंद्रो देवताऽतिथिवय मे समागता इत्ये तनेवतु इत्येतस्मादनुपलब्धिव्यापितं देवताविशेषणं विग्रह इति ४८ इति विषां भोगे निराक्षते देवतायेति । देवतायेत्येकं इति सादेवताऽतिथिव्यापितं भुंक्ते । ननु भोजनभावेपिसारमादत्त इत्याशं कयात्रा

वर्णाश्रमाचाररताः सर्वे हियतयो वयम् ॥ इत्युक्तामुनयोऽप्येतेषामुच्युर्देवमोहिताः १४४ कस्त्वमत्रयतीनस्मान्प्रष्टुं सर्वान्समागतः ॥ इत्यधिक्षेपसदृशं वाक्यं ते पा महंतदा ॥ श्रुत्वापि कृपया विष्टुदंतान् बुवंयतीन् १४५ अहं हि भवतामात्मा त्विदं इत्येव विश्रुतः ॥ इत्युक्ते जहसुः सर्वे मूर्खाः पंडितमानिनः १४६ साधिक्षेपं च मां सर्वे उच्युस्ते देवमोहिताः ॥ त्वं हि विग्रहवानत्र कथमिद्रो भविष्यसि १४७ इंद्रोनामं द्रशब्दाद्यैर्हि त्वान्योऽस्ति कश्चन ॥ इंद्रोऽतिथिसमो नैव यागेनाद्यष्टिमागतः १४८ देवतायै हविस्त्यक्तं नातिसातिथिवत्कचित् ॥ नैषामधुकरीवातिसारमन्नस्य कर्हि चित् ॥ मोदकादिगणेशस्य जहुर्दंतानसारताम् १४९ ऐश्वर्ययदितस्याः स्याद्वागिणी सा भवेत्ततः ॥ वारांगनेव कोनामपूजयेत्तामनिदितः १५० एषा प्रसादमभ्येति किं कर्मण्यलुतेपि हि ॥ कृते चेदेवतायाः स्याद्विशेषः कश्चनोऽधुना १५१ अपि चात्मात्रकर्ता स्याद्भोक्ता तद्वदमूर्तकः ॥ सर्वेषां प्राणिनामेषां भिन्नोऽस्त्वादिमाजनम् ॥ प्रत्यक्षस्त्वं कथं स्वस्मादेकोनेकस्वरूपपृक् १५२

प्यनुपलब्धिविरोधं दृष्टांतेनाहुः नेपेति । एषा देवताभ्रमरीवा अस्मिन्निवेदितस्य सारं नादत्ते फतो गणेशाय दत्तामोदकाः सारतं न जहुर्न त्यक्तवतः तथा च न्यभिचारः स्पष्ट इति भावः १४९ ऐश्वर्यं निराकुर्वन्ति ऐश्वर्यमिति । ऐश्वर्यं हि स्वामित्वं ममत्वरूपं बानायाये पुगन्नायनारूपधारणशक्तत्वं वा उभयथाप्यति सारमिति प्रसक्तं तथा च नानारूपधारिण्या रमिण्या च वारांगनया समत्वात्तां देव तां कः पूजयेत् १५० प्रसन्नारूपं विशेषणं निराकुर्वन्ति एषेति । एषा देवता किं कर्मणि कृते सति प्रसादमेति अकृते वा कृते चेत्तर्हि देवतायाः सकाशात्त्रोस्माकं मनुष्याणां को विशेषो भेदः स्यात् वयमपि हि सेवा रूपे कर्मणि कृते सति प्रसादं प्राप्नुम इति भावः । अकृते कर्मणि प्रसादस्तु बहुत्रापि दृष्ट इति प्रसाद निरासे नैव तत्प्रयुक्तं फलप्रदानं निरस्तं विदितव्यम् १५१ एवं विग्रहादिमती देवतं द्रव्यं इति पक्षे निरस्य सर्वात्मं द्रव्यं इति पक्षं निराकरोति अपि चेति । सर्वेषां प्राणिनामात्मा प्रतिसादीत्येव जिज्ञासायादि नयेमतः कीदृशः कर्ता भोक्ताऽमूर्तो विभुर्दुःखादिप्राप्तप्रत्यसोहमिति प्रत्यक्षगोचरश्च त्वं तु स्वस्मादस्मादात्मन एको भिन्नः सन्नैक रूपं धृक् सत्त्वं भिन्न रूपः कथमिति । एकोऽन्यार्थ इत्यमरः । यद्वा त्वं एकोऽद्वितीयः सन् स्वस्मादात्मा यमप्रस्वात्कथमेकैक रूपं धृमिति । तथा चार्थस्य दत्त्वात् संभवात् शब्दमयी देवते वै दृष्ट इति त्वं कथमिदं इति भावः १५२

इत्यादीति । तेकुत्सिताइत्यादिकुतर्कबहुलंसाधिक्षेपंचसंप्रोच्यमायिकोपेक्षकः १५३ तेषामिति । तेषांयतोबांविहिर्मुखत्वंवचसेनैर्धुर्यंभूत्वंविनाकारणकोपेक्षदृष्टापुनरवदमुक्तवानिति १५४ देवतेति ।
 हेयतीश्वरादेवताविग्रहादीनामभावेतथात्मनोवस्तुभेदेप्रतिशरीरस्वरूपभेदेतथाभेदस्यानात्मत्वेअतस्त्वभिस्त्वेवपदिवेदवाक्यानिमानसंतिताहिभवंतोभवंत्विति १५५ एवमुक्तइति । मयैवमुक्तेस
 ति एतेमूढाअत्रदेवताविग्रहाभावादेविकामपिक्वचनोचिरेःकोटशोमापेक्षमन्त्रार्थमन्यशेषभूतमन्यार्थबादरूपापि यथायज्ञज्ञाल्यद्वारविधानार्थवादेवाक्यंकोटितद्देवयमुष्मिन्लोकेस्पाद्वानवेति
 वाक्येनस्यगोनिप्रकरणपरंकिंत्वतीकाशसंज्ञद्वारविधिपरंतत्प्रमापिक्वचनतेषांमुखाजिर्गतेत्यर्थः १५६ पृष्ठइति । तेषामःपुनर्मेषाकृपापृष्ठाःसंतःप्रानिदित्वात्प्रच्छेदमिदमवदन् तदभिवान
 मपिनमुखेनकिंतुहस्तसंज्ञयाहस्तचेष्टयाछोटिकांमुद्रयेतिपावत् १५७ ततइति । त्रिलोक्यारसण्मधमाद्रूपारणालनंतदर्थमुद्यतःसुरेश्वरःबाह्यंतरासुरविरोधीहंसोहंमनसाव्यंचितपम् । चिंतास्वरू
 पमाह किमिति । एषुएतदशेषुयतिषुअत्रकर्तव्यसंज्ञयेकिमुचितंविष्णुसोदाहोवा नात्यस्त्रिलोकेऽत्रसकृत्वादिविशेष्यविरोधात् अंत्यस्तुअवरावनिर्णयधीनइतिभावः १५८ तत्रापरावनिर्णेतुंकिमे

इत्यादिकुत्सितावाक्यंकुतर्कबहुलंतथा ॥ साधिक्षेपंचसंप्रोच्यचक्रुःकोपंचतेमयि १५३ तेषांविहिर्मुखत्वंचनैर्धुर्यंवचसोपिच ॥ कारणेनविनाकोपेमायितद्वत्सुदा
 रुणम् ॥ विलोक्यपुनरेवाहंरुपाविष्टोऽवदंयतीन् १५४ देवताविग्रहादीनामभावेचात्मनस्तथा ॥ वस्तुभेदेममाप्येवमनात्मत्वेयतीश्वराः ॥ वेदवाक्यानिमानं
 चेत्संतितानिवदंत्विह १५५ एवमुक्तेषुनर्भूटाःकोपाकुलितमानसाः ॥ एकामपृचमत्रैतेहान्यार्थामपिनोचिरे १५६ पृष्ठानिदित्वामहंतेशुकुटीकुटिलाननाः ॥
 अवदन्गच्छगच्छेति सर्वेतेहस्तसंज्ञया १५७ ततस्त्रिलोकीरक्षार्थमुद्यतोहंसुरेश्वरः ॥ व्यचिन्तयंस्वमनसाकिमेष्टुचितमत्रहि १५८ आत्मावलोकनार्थायशांति
 दांत्यादिसंयुतः ॥ संन्यसेत्सर्वकर्माणिश्रुतिस्त्वेवमुवाचह १५९ संन्यस्यसर्वकर्माणिवेदांतार्थविचारणा ॥ गुरूपदेशतःकार्यातर्केणध्यानतोपिच १६० एवं
 माद्वितीयस्यचिदानंदात्मरूपिणः ॥ साक्षात्कृतिर्भवेद्यस्यदुःखंनैतत्समाप्नुयात् १६१ क्रमप्राप्तश्चसंन्यासःसप्तत्याःस्यादनंतरम् ॥ युवानःसर्वेषुवैतेआत्मज्ञान
 विवर्जिताः १६२ अविनीताःक्रोधशत्रोर्वैशंप्राप्ताहिदुर्धियः ॥ शृण्वन्तिनाहितंमूढाअपिमहांद्विपंतिच १६३

पांसंन्यासोयोग्योनेवेतिविचारयन्संन्यासतत्कर्तव्यतत्फलप्रतिपादिकाःश्रुतीरर्थतःपठति आत्मेतित्रिभिः । आत्मावलोकनमात्रमासात्कारः । श्रुतिः ' आत्मानमेवलोक्यमिच्छंतःप्रवर्जते ' इत्या
 या शांतोदांतइत्याद्याच १५९ ' आत्मावारेद्रष्टव्यःश्रोतव्यः ' इति श्रुत्यर्थमाह संन्यस्येति । सर्वकर्माणिसंन्यस्यवेदांतार्थविचारणैवकार्या केगुरूपदेशतर्कध्यानेऽश्रवणमनननिदिध्यासनपदानां
 क्रमेणवाच्येतिरत्यर्थः १६० फलबोधिका ' ब्रह्मसंस्थोमृतत्वमेति ' इत्याद्याश्रुतीरनुसंदधाति एवमिति । एवंसंन्यासवेदांतविचारयोःकृत्योर्ध्वस्यविवेकिनोऽद्वितीयादिलक्षणमद्विषयिकासंन्यासा
 त्कृतिर्भवेत्सप्तसंसारलक्षणदुःखानांश्रुयात् । एतेषांतूक्तश्रुतिप्राप्तःसंन्यासोनदृश्यतइतिभावः १६१ ' प्रतीभूत्वापृष्टीभवेत् गृहीभूत्वावनीभवेत् वनीभूत्वाप्रवर्जते ' इतिश्रुत्यनुसारित्वमाशंक्य
 निराकरोति क्रमप्राप्तश्चेति । यःक्रमप्राप्तःआश्रमक्रमविधायकश्रुत्यनुसारीसआयुषोवर्षाणांसप्तत्याअनंतरंयोग्यइतिसोप्येपुनास्तोत्याह युवानइति । पूर्वोक्तश्रुत्यनुसारित्वाभावेहेतूनाह आत्मेत्या
 दिना १६२ अविनीताइति । विनयेनजितंदिशत्वेननीत्यावाहीनाः । यतःक्रोधशत्रुशान्तएवदुर्धियः । तत्रहेतुः शृण्वन्तीति । मयंहितोपदेष्टे १६३

हितोपदेशकप्रतिद्वेष्टांतः प्रज्ञावतइति । यथासंनिहितमरणकाःसद्वैद्यापदिपतितद्वदित्यर्थः । ननुतथापित्वयासंतर्प्यतेपांश्रेषस्तृपदेशकांतराद्विष्यनीत्याशङ्क्याह मदुक्तमिति । यदी
मेमदुक्तं कुर्वन्तिताहिनेनोपदिष्टं कुर्वन्तिरिति १६४ स्वस्वोपदेष्टुं श्रेयोविशेषं दयातिशयरूपं सूचयन्तेपांश्रुत्यतिक्रमरूपापराधादन्यमपराधंच दर्शयति सुदुःसहानिति । दुःखेनसोदुःशस्यान्सोदुःमर्ष
यित्वाप्रयाप्यप्रमाणं पृष्टं दप्येतेनोक्तमिति १६५ त्वयापीदृशाः किमर्थे पृष्टा इत्याशङ्क्याह ममैवमिति । पूर्वमित्यनेतरमासीदिति शेषः । तेनेव एतदुक्तवाक्येनेव एतान्यतीन् १६६ तेषां
विरुद्धाचरणांतराण्यपराधरूपाणि दर्शयति एतेचेति । कारणशून्यतइतिसार्वविभक्तिकस्तसिः । तथाचक्रोधकारणशून्ये मयिक्रोधः प्रमाणज्ञानाभावः कुतर्काभियानंचैवामपराधः १६७ पृष्ट
नसाधुना सर्वेभ्य उत्तरं देयमिति न्यायातिक्रमश्चैवामपराधइत्याह वक्तव्यमिति । तात्पर्येण तत्परतया पृच्छति प्रश्नं कुर्वति अंत्यजादिचतुष्टया न्यतरस्मिन्नपि युक्तयोग्यमृत्तवं कल्पयामितिनयः । एने
तुमयासुरेश्वरेणापि पृष्टा मोनिनइति १६८ जन्मवैफल्यसंपादनंचापराधइत्याह इमेनेति । एतेन कर्मयोग्याः संन्यस्तत्वात् । नात्मज्ञानार्हाः विरागाभावात् । विरागाभावस्तु क्रोधाज्जातइति ।
साविरक्तिः १६९ अथक्रोपस्य विरागाभावहेतुतांस्फुटयितुं दुःखनिवर्तकतयाहिततरत्वेनोक्ताद्विरागाद्विपरीतस्वभावतांतस्याह जन्मेति । ततः जन्मनःवीतरागजन्मादर्शनाजन्महेतुः कामः कष्ट

प्रज्ञावतेपिभिपजेयथालोकेमुमूर्षवः ॥ मदुक्तं तेन कुर्वन्ति कस्य कुर्वन्ति मेऽधमाः १६४ सुदुःसहानां धिक्षेपान्सोद्वृतेपांदुरात्मनाम् ॥ बोधायन्यन्यापृष्टं प्रमाणंतच्चनोरी
तम् १६५ ममैवमाशयः पूर्वमिमैकिंचिद्विषैदिकम् ॥ त्वाक्यंहिकथयिष्यन्ति तेनैवैतान्निबोधये १६६ एतेचमयिष्यंजातकोपाः कारणशून्यतः ॥ नजानंतिचमा
नानिकुतर्काश्चवदंतिहि १६७ वक्तव्यंसाधुनायुक्तमंत्यजेवाथवैरिणि ॥ पतितेपिदुराचारेतात्पर्येणैहपृच्छति ॥ मयापृष्टादमेसर्वेएवंमौनं समाश्रिताः १६८ इमे
नकर्मयोग्याः स्युः संन्यस्तत्वाद्दिदुर्धियः ॥ विरक्तिं नैवचापन्नाः कोपेसति कुतो हि सा १६९ जन्मकष्टं नृणामेतत्कामः कष्टतरस्ततः ॥ क्रोधः कष्टतमस्तस्मात्स एते
पुसमाश्रितः १७० विपाकेदुःखं कामस्यनाधुना सर्वदेहिनाम् ॥ विपाकेप्यधुनाक्रोधः सर्वदादुःखदः स्मृतः १७१ जायतेयत्रसक्रोधस्तंदहेदपसर्वतः ॥ विषयंच
कचिक्रोधः सफलो निर्दहेदयम् १७२ चतुर्विधानां भूतानां क्रोधाद्भवति हि सनम् ॥ कर्मणामनसावाचाकस्तंक्रोधंसमाश्रयेत् ॥ नाशयत्येपवैकीर्तिस्फीतारोगइय
त्वचम् १७३ स्वर्गाग्निः सारयत्येपसंजातः सफलो नृणाम् ॥ सफलोदुर्जनोयद्वत्फलदं राजमंदिरात् १७४

तरइति सक्रोधः एतेपुपतिपु १७० क्रोधस्य कामात्कष्टतमतांस्फुटयति विपाकइति । कामस्य कार्यदुःखं विपाकेपरिणामेवनाधुना कामवर्त्तमानतादशायां क्रोधस्तु विपाकेवर्त्तमानकालेचस
वदेहिनां दुःखदइति १७१ कामआश्रयस्येवदुःखदः क्रोधस्तु विषयस्यापीति विशेषांतरमाह जायतेइति । यत्राश्रये तमाश्रयंसर्वतः समं तादहेत्तापयेत् विषयमाश्रयभिन्नं सफलः फलेन परताड
नादिनासहितः १७२ कामो राजसः सृष्टिहेतुत्वात् क्रोधस्तुतामसोत्तरत्वादिति स्पष्टमस्य कष्टतमत्वमित्याह चतुरिति । शरीरवाङ्मनोन्यापौर्यश्चतुर्विधमणिर्हि सनंततः क्रोधाद्भवति हि सा
हेतुं क्रोधं कआश्रयेदिति विशेषांतरमाह नाशयतीति । दानादिजन्मांस्फीतां विश्वव्याप्तामपि कीर्तिमेकदेशेव वर्त्तमानः क्रोधः भिन्नरोगस्त्वचमिव नाशयतीति १७३ स्वर्गनरकोपति विरोधितां हेतुतां
चक्रमेणाह स्वर्गादिति द्वाभ्यां । स्वर्गहेतुस्तपोदानादिरूपचारात्स्वर्गस्तस्मादेव क्रोधाग्निः सारयति तेन संबंधनाशयतीति यावत् निरुद्धवेगस्तु शक्नोतीहैवेति गीतावाक्यादतादृशोपीत्यतो विशिनाष्टि
सफलइति । सफलस्यानर्थकस्त्वेदृष्टांतः सफलइति । यथादुर्जनः सफलः राजगृहप्रवेशरूपफलमाप्तः सन्फलदं प्रवेशस्य कारयितारं राजमंदिरान्निःसारयति तद्वदिति दार्ष्टान्तिकेपिताडनदिनाक्रोधं
सफलं कुर्वाणः फलदो बोध्यइति १७४

अश्ववारमिति । अश्ववृणुनेति अश्ववारः अश्वारोहः कर्मण्यम् १७५ फलितमाह सुखार्थिन इति । निर्यतव्यो निरोद्धव्यः १७६ दृष्टान्तरमाह यथेति । विश्वसर्वमभ्युदयनिःश्रेयसहेतुं विनिर्देष्टुं फलजननशक्तिहीनं कुर्यात् १७७ कोपस्य विरागविरुद्धरागात्मककामव्याप्यतयापि विरागाभावा नुमिति हेतुतामभिव्यनक्ति यथा शाद्वललोतिद्राभ्यां । यथा नृसुनिष्ठः शाद्वलतायाः सरसतायाः अभावो वद्वेहेतो ज्ञानादूरस्थपुरुषनिश्चयविषयो भवेत् तथा कोपालो केससति विरक्तिलेशोपेन निश्चितः किंतु विरक्तेरभाव एव निश्चितो भवति १७८ तत्रोपपत्तिमाह इच्छेति । विहन्यमाना इच्छे वहिक्रीधात्मना परिणमते । विघातो नाम फलप्रतिबंधः सचाजातस्याप्रसिद्धः न हि वंध्यामुनराज्यं कश्चित्प्रतिवध्नातीत्युच्यते प्रसक्तहिमतिविषयते इति न्यायादिति । तथाच कोपे सति इच्छासत्त्वाद्विरागाभावः स्पष्ट इति भावः १७९ कामपदार्थमकृतोपयोगिनमाह न स्त्रीति । व्यतिकरः संबंधः अपेक्षा इच्छा । इच्छामात्रं सर्वापीच्छा १८० कामक्रोधयोरुभयोर्विरक्तया विरोधमाह तावुभाविति १८१ ननु कथमचिकित्स्पावित्युक्तं मुमुक्षुभिः कृतायाश्चिकित्सायादशनादित्याशंस्य एतदुपायासंभवादित्याह अयुषाय इति । अनयोः कामक्रोधयोर्निवर्तक उपायोपि दृष्टः ससतां मुधियां सेवापरिमश्राद्यात्मकसंसर्गरूपः एते तु मय्येदेण सतामात्मविदामुल्लेखेन वदनमपि न कुर्वतीति १८२ विरागाभावे चैषां संन्यासोऽयोग्य इत्याह अविरक्तेष्विति । अविरक्तेष्वेपुं संन्यासात्किं फलं न किं

अश्ववारं यथादुष्टो वा जीगर्ते निपातयेत् ॥ एवं क्रोधोऽपि न केन रमाशु निपातयेत् १७५ सुखार्थिनस्ततः पुंसो नास्तिकोपसमोरिपुः ॥ ततः क्रोपो नियंतव्यः कामादप्यतिकृष्टः १७६ यथा वह्निर्महान्दीप्तः शुष्कमाद्रौ च निर्देहेत् ॥ एवं क्रोपोऽत्र संजातो विश्वमेतद्धि निर्देहेत् १७७ यथा शाद्वलताभावो वृक्षे वद्वेर्विलोकनात् ॥ दूरे स्थितस्य सहसा पुंसो निश्चितमात्रजेत् ॥ किंचिद्विरक्तिलेशोऽपि कोपालो केन निश्चितः १७८ इच्छा विघातं न विना कोपो देहिषु जायते ॥ अनुत्पादेन चेच्छाया विघातः कापि दृश्यते १७९ न स्त्री व्यतिकरापेक्षामात्रं काम उदीरितः ॥ किंतु कामो भवेदिच्छामात्रमत्र शरीरिणाम् १८० तावुभौ यदि विद्येते कामक्रोधौ दुरासदौ ॥ अचिकित्स्यौ कथं ह्येषा विरक्तिः संभवेदिह १८१ अप्युपायो न योर्दृष्टो यत्संसर्गः सतामिह ॥ सतामग्रेसरेणैते मयानैव वदंत्यपि १८२ अविरक्तेषु किं नाम न्यासात्स्यात्फलमेपुहि ॥ प्रत्युतानेन पतनं भवेद्विदुमानिनाम् १८३ गुरुनेतेन गच्छंति मूर्खाः पंडितमानिनः ॥ स्वयंचनविजानंति मम संन्यासं संभवम् १८४ कामक्रोधाद्यारिगणं सम्यक् संछिद्य सर्वदा ॥ सकारणमहमह्येतीत्यं विज्ञानहेतिना १८५ नितरामासनं स्वस्य पुनरावृत्तिवर्जितम् ॥ यदेतत्स हि संन्यासस्तर्हि नैतेषु विद्यते १८६

मपि प्रत्युत विपरीतं अनेन संन्यासेन तनुमानिनां देहाभिमानिनां पतनं भवेदिति १८३ अविरक्तानां संन्यासफलाभावं स्फुटयति गुरुनिति । विविदिषा संन्यासस्य फलं गुरुमुखात् तत्त्वनिश्चयः एषां तु तन्नास्ति विविदिषाभावात् विद्वत्संन्यासफलाज्ञातुविद्याभावेन तत्संन्यासाभावादेव दूरापास्तेत्याह स्वयमिति । ममशब्दोऽत्र विभक्तिप्रतिरूपरूपव्ययं तथाच मम संन्यासस्यात्मीय संन्यासस्य संभवमुपपत्तिं किमस्मा सुसंन्यासपदार्थ उपपन्नो न वेत्याकारेण जानंति किमधिकं ज्ञास्यंतीति भावः १८४ तत्र विद्वत्संन्यासमन्वितं संन्यासपदार्थमुक्त्वाऽविरक्तेषु तदभावमाह कामेति द्वाभ्यां । यथा प्रादेशं विपरिलिखतीत्यत्र विद्वत्पुसर्गो मानक्रियाक्षेपितया त्रसंन्यासपदसंशब्ददृष्टिद्विक्रियामाक्षिपति तथाच ब्रह्मेत्याकारविज्ञानरूपशब्देण सकारणं समूलकामादिरिपुगणं संछिद्य इति संपदार्थः । न्यासः नितरामास आसनं स्थितिः निपदार्थातिशयमभिनयति पुनरावृत्तिवर्जितमिति । तथाच कर्मफलविलक्षणज्ञानफलब्रह्मभावेनावस्थानमित्यागतं यद्यदि एतदुक्तवियमासनं संन्यासस्तर्हि एतेष्वविद्वत्सविरक्तेषु च सनविद्यते इति १८५ । १८६

विविदिषासंन्याससंग्रहायप्रकारांतरेणसंन्यासपदार्थमाह अथवेति ।। अत्रपक्षेसमुपसर्गणेत्यागक्रियासेपः तथाचसमित्यस्यकोर्थः गम्यक्रियालभ्यंससाधनफलजातमिहामुत्रचयतेमानंचियासं
त्यज्यततोविरज्यन्वासःनितरामासनं कुत्रगुरुसमीपे किमर्थमात्मविज्ञानस्यसंतत्ये सदुक्तविधमासनमप्येयुमास्तीति १८७ उक्तविधावन्वर्थसंन्यासावेवमोक्षहेतुनिष्कामतालक्षणव्यापार
लाभात् यदासर्वप्रमुच्यंतइतिश्रुत्यनुसारात् आश्रममाश्रयत्वतिप्रसंगान्नमुक्तिहेतुरित्याह नहोति ननुयःकामक्रोधोवशीकर्तुंनशकृपात्सार्कंक्रुपादित्याशंक्याह सर्वात्मनेति । सर्वात्मनाकाम
क्रोधविवर्जनस्याशस्यत्वेपिदेवंतरादपिमोक्षोभवति किंतुदेवतंरं साधुशास्त्रसमाश्रयः साधुःसज्जनःशास्त्रं चतयोःसम्पगाश्रयणात् १८८ सत्संगशास्त्रयोरपिपरंपरयामोक्षजननेनिष्कामतासं
पादनमेवव्यापारइत्याह कालुष्यमितित्रिभिः । यथाशरद्वर्णनंराराणांकालुष्यंमालिन्यंइत्यात्तथासत्संगशास्त्रेकामादिविचिंतनमलंघतःनिवर्तयतः १८९ तत्रदृष्टानमाह दुर्दातइति । दुर्गंतंहीनंदां
तंदमनंयस्यसतथादुष्टइतियावत् तादृशोवाजीअन्धःतज्ज्ञेःशिक्षाविधिज्ञेनैरेःशिक्षाविशेषेःशिक्ष्यमाणोयथादमंदोपराहित्यमाप्नुयात् १९० दार्ष्टान्तिकमाह दुर्दातमिति १९१ आशेति । एते
पुण्यतिपुसापिसाधुशास्त्रसमाश्रयेणमोक्षसंपादनविषयापिआशासंभावनानास्ति तत्रहेतुभूतानिविशेषणानि अनादृतंरुक्तेवदांतवचोपेस्तेतथातेषु १९२ कर्मणामिति । कर्मणामासनेःपूर्वसं

अथवासंधियागम्यंफलजातंससाधनम् ॥ इहामुत्रचसंत्यज्यनितरामासनंगुरौ ॥ आत्मविज्ञानसंतत्येतदप्येपुनविद्यते १८७ नहिसंन्यासतोमुक्तिर्नदानांसाकु
तो नहि ॥ किंतुसर्वाभिलाषस्यकोपस्यचविवर्जनात् ॥ सर्वात्मनाप्यशक्यत्वेसाधुशास्त्रसमाश्रयात् १८८ कालुष्यंहियथाह्न्यात्रीराणांहिशरच्छनैः ॥ कामक्रो
धौतथादीप्तौसाधुशास्त्रेहतःशनैः १८९ दुर्दातोहियथावाजीकालेनदममाव्रजेत् ॥ शिक्ष्यमाणोनरैस्तज्ज्ञैःशिक्षाभेदेरनेकशः १९० दुर्दातंमनएवंहिकामक्रोधवशं
गतम् ॥ गुरुशास्त्रैःशिक्ष्यमाणंदांतंभवतिकालतः १९१ आशनैतेपुसाप्यस्तिनित्यंपंडितमानिषु ॥ अनादृतवचःस्वात्मबोधश्चन्येपुकार्मिषु १९२ कर्मणान
हिसंन्यासोविहितःसप्ततिविना ॥ किंतुस्वात्मावबोधार्थयदित्यादिवचोभवेत् १९३ आत्मानात्मविवेकार्थसंन्यासोविहितःश्रुतौ ॥ नैतेकुर्वतितंमंदाःपतितास्ते
नहेतुना १९४ क्रमप्राप्तेतुसंन्यासेसंन्यासाद्ब्रह्मलोकगाः ॥ अन्येषामुभयभ्रंशःस्वात्मबोधविवर्जनात् १९५ यद्यप्येतेसदाचाराश्चतुर्थाश्रमसंश्रयाः ॥ विप्रास्त
थापिदुर्दाताःशासकाभावतोधुना १९६ नैतेपांगुरुस्तीहनियच्छेद्यहमान्बलात् ॥ नैतेहिस्वात्मनात्मानंप्रभविष्यंतिकर्हिचित् १९७

न्यासोनविहितःकिंतुपूर्वमपिस्वात्मावबोधार्थमेवविहितः यतोपदित्यादिश्रुतिवचोज्ञानकारणस्यवेरागस्यसंन्यासनिमित्तताबोधकंभवति 'यदहरेवविरजेत्तदहरेवप्रव्रजेत्' इतिश्रुतिः यदोत्पा
दिपाठेयदिवेतरथाब्रह्मचर्यादेवप्रव्रजेदित्याद्याश्रुतिर्वर्ष्या । इतरथापरवेरागस्यत्वेइत्यर्थः १९३ आत्मेति । श्रुतौआत्मानमेवलोकमित्याद्यायामुक्तायां तंआत्मानात्मविवेकं वातिककृद्भिर
प्युक्तं 'प्रत्यक्तत्वविवेकापसंन्यासःसर्वकर्मणाम् । श्रुत्याविधीयतेयस्मात्तस्यामीपतितोभवेत्' इति १९४ क्रमप्राप्तेत्विति । ब्रह्मलोककामस्यसप्तत्यूर्ध्वक्रमसंन्यासेधिकारइत्यर्थः अन्ये
षामात्मबोधार्थेनक्रमप्राप्तेनचसंन्यासेनहीनानांसंन्यासिनां उभयमभ्युदयनिःश्रेयसरूपम् १९५ ननुकिमप्येषामुभयभ्रंशउच्यतेअहिंसादिप्रवानयतिधर्मस्यमहाफलत्वेनप्रसिद्धत्वादंततोयोगश्च
ष्टमतिर्नकेनाप्यपहृताइत्याशंक्यतथाप्येषांवेदांतविरुद्धमतेभिनिवेशेनधर्मातिक्रमाहंइत्येत्येव्याह यद्यपीति । यद्यप्येतेसदाचारादिभिरुक्तृष्टास्तथाप्यधुनामयासंन्यवहारकालेदुर्दातादुर्दाताऽथव
न्मार्गातिक्रमशीलाःसंति शासकस्यशिक्षयितुरभावात् तथाचमयेवशासनीयाइतिभावः १९६ शासकांतराभावंस्पष्टयति नैतेषामिति । यएतान्नियच्छेत्तुनियंतुंमार्गस्थापयितुंशकृपात्तादृशोगुरु
नास्ति तथैतेस्वात्मनास्वयमेवात्मानंनियंतुंमार्गस्थापयितुंनपक्षविष्यंतिसमर्थाभविष्यति यद्यतोमयासुरेश्वरेणाप्युक्ताःसंतोवेदार्थेधिष्यंदधुरेकांप्रांनकृतवंतस्ततोज्ञातमेपांनमनोनियमनेसा-

मर्थ्यमिति । एतादृशाश्चराशास्याः राजत्वंतुत्रिलोकीं निरूपितं मध्येव तस्मात् मध्येव शास्या इति भावः १९७ । १९८ एवं दंडचत्वे निर्णीते सति एभ्यः किमाकारो देयो दंड इति विचार्यति न वैषा
मिति । विसादानरूपो वधो नैषां दंडो वित्ताभावात् नापि भुङ्क्ते रूपः सिद्धत्वादि त्वर्थः १९९ देशान्निःसारणरूपस्त्वसंभवीत्याह देशादिति स्पष्ट २०० अमीषामिति । यथेते सशरीरा
स्त्रिलोक्या बहिर्गुणैः स्युस्तर्हि देशनिःसारणरूपमेवां दंडं कुर्यात् एषां तु बहिर्गतिरेव नास्तीति ततस्तस्मात् शरीरदंडादेवामपरो दंडो नास्तीति २०१ इति संक्षिप्त्येति । आत्मावलोकनार्थापेत्यार
भ्योक्तप्रकारेण संक्षिप्त्यशब्देन वेदांतशब्देन शून्यमानं मुखं येषां तैत्थान् यतीन् विपिने हत्वा शालावृक्षेभ्यः शब्दोऽदां दत्तवानस्मि पतोलोकरक्षकः ' शालावृक्षाः कपिकोष्ठान ' इत्यमरः २०२ ते
चिरीयशाखायां यतीनामद्यमानानां शीर्षाणि परापतन्तानि खर्जुरा अभवन् नित्यादिकारी रीतिविषयं वा दोक्तं कथाशेषमुपन्यस्यति यतीनामिति । शालावृक्षे तद्यमानानां भक्ष्यमाणानां यानि मस्त
कान्या संस्तानि वनभूमावेवापतन्पतितान्यासन् यतोऽस्थिरूपत्वा दनाद्यानि अनुमयो गम्यन्तीति २०३ शालावृक्षा इति । तेषां मांसानि तु उत्तरवेद्यां पागभूमेर्दक्षिणभागे आनीय अंतर्पामितयामत्प्र
युक्ताः शालावृक्षा आदन्भक्षितवन्तः कस्मै कर्मिणः प्रतिदर्शनाय २०४ दर्शनेन च कर्मिणः प्रतिपद्भो धितं तदभिनयति कर्मोति । विरागेण विना कर्मन त्याज्यं त्यज्यते चेत्तर्हि दुष्टचेतसामेवा एतादृ

नियंतुं यन्मयाप्युक्ता वेदार्थेन धियंदधुः ॥ शास्याराज्ञादुरात्मानो राजा हं जगतोपि च १९८ न चैषां वित्तमस्त्यत्र यदाऽऽदानाद्वधो भवेत् ॥ मुंडिता हि स्वयंतस्मादमी
पानवधोपितत् १९९ देशान्निःसारणं प्राप्तं देशो यस्य सकलो मम ॥ कथं निःसारयिष्यामि विना देहविमोचनम् २०० अमीषां विद्यते नैव त्रिलोक्याश्च बहिर्गतिः ॥ त्रि
लोकी च समग्रामेव धान्नास्त्यपरस्ततः २०१ इति संक्षिप्त्यतान्सर्वान् शब्दश्च न्याननान्यतीन् ॥ शालावृक्षेभ्यो विपिने हत्वाऽदालोकरक्षकः २०२ यतीनामद्यमा
नानां शालावृक्षतैस्ततः ॥ मस्तकान्यऽपतन्भूमावनाद्यान्यस्थिरूपतः २०३ शालावृक्षास्तु मांसानि तेषां दक्षिणभागतः ॥ आदलुत्तरवेद्यास्ते कर्मिणां दर्शना
यहि २०४ कर्मनैव परित्याज्यं विरागेण विना क्वचित् ॥ त्यागे चैषा भवेन्नूनमवस्था दुष्टचेतसाम् २०५ तेषां शीर्षाणि खर्जुरायतीनामभवंस्ततः ॥ खर्जुराणां हि यः
सारो रस ऊर्ध्वमुपागतः २०६ करीराण्यभवंस्तानि सौम्या न्याहुतिसाधनम् ॥ यतः संन्यासिनः सौम्याः स्वभावात् क्रोधवर्जिताः २०७ देहत्यागाद्गतक्रोधा ऊर्ध्वरेत
स्त्वहेतुतः ॥ ऊर्ध्वभागात् शिरोरूपाद्दशमद्वाररूपकाः २०८

शी अवस्थादशाप्रभोः कोपात्स्यादिति २०५ तेषामिति । तेषां यतीनां यानि वने पतितानि शीर्षाण्यां संस्तानि खर्जुराकारेण परिणतान्यभवन् ततस्तदनंतरं खर्जुराणां यः सारभूतोरसः स ऊर्ध्वं मूर्ध्वभागं
गतो भूदिति २०६ करीराणीति । सरसो भूमौ पतितः सन् प्रसिद्धवंशं कुरूपेण परिणतः ' वंशं कुरे करीरोऽस्त्री ' इति मेदिनी । कीदृशानि करीराणि सौम्यानि अनुप्राणिशांतानीति यावत्
' सौम्यं बुधेमनोज्ञे च ' इति विश्वः सौम्यत्वादेव देवताप्रसादातिशये दुष्टत्वाद्दुतिसाधनम् कथं करीराणां सौम्यत्वमित्याशंक्यतदुपपादयति यत इत्यादिना । यतः परंपरया करीराणां कारणभूताय
तयः स्वभावात् क्रोधवर्जिता आसन्नितिशेयः २०७ ननु तेषां यतीनां संक्रोधवर्जितत्वमित्याशंक्याह देहेति । देहत्यागाद्देहत्यागरूपदंडाद्गतक्रोधः पापमयो येषां तैत्थेति तथा च दोषे त्रिलोकीरा
जेन दंडाद्भूते सति ते स्वभावभूतसौम्यतायामेव स्थिता इति भावः । करीरेषु तदीया सौम्यता कथमागतेत्यत आह ऊर्ध्वत्पादि । तेषां रेतस ऊर्ध्वं वहनलक्षणस्वभावस्य शिरसि स्थितस्यापि स्वभावानपा
यात्तत्प्रयुक्तशिरोरूपशरीरोर्ध्वभागमात्त्व खर्जुराजाताः कीदृशाः खर्जुराः दशमद्वाररूपाः तन्मया इति यावत् । तेषु दशमद्वारेषु पश्चिर्भूतं सुसौम्यं कामाश्रितक्षोभराहित्यादत्यंतं शांतं चरेतस्तदेव खर्जुर
सभावक्रमेण करीराणां तमिति कीर्तितं चिरीयशाखायां कारीरीष्टिप्रकरण इति शेषः २०८

आ. पु.

॥ ९ ॥

२०९ आहुत्येति । अनयाऽतिसौम्यया करीराहुत्याहमिन्द्रः सर्वात्मकः प्रीतः सन् वृष्टिं करोमीत्युत्तरश्चोकादनुपंगः । कीदृशी वृष्टिः सौम्यतमां यतपो हि सौम्यास्तद्वेतः परिणाम करीराणि सौम्यतराणि तत्परिणामत्वाद्दृष्टेः सौम्यतमेति २१० करोमीति । ननु तेपां यतीनां कागतिरित्यत उक्तम् ते चेत्यादि । ते यतयो देहेन शुद्धाः संतः शरीरांतरे ज्ञानं लब्ध्वा मां प्राप्ता इति २११ व्यासेति । पूर्वतेपां दुरदृष्टास्तत्संप्रदायोनलब्ध्वासीद्देहेन प्रतिबंधकापगमे तु न्यासनारायणादिसंबंधिनीया विद्या संततिविद्या वंशस्तपतिर्नृपसंश्लेषेपां तादृशाः संतः अहं ब्रह्मेति विज्ञानेन विश्वस्तमखिलतामसं तमः प्रयुक्तयेपां तादृशाः । व्यासो ब्रह्मसूत्रकृत् । नारायणो वदत्किं श्रमस्थेभ्यो नारदादिभ्यो विद्यासंप्रदायप्रवर्तको विष्णोर्लोलाविग्रहः । आदिपदेन नारदादय इति २१२ उक्तमर्थप्रकृतये योजयति न केवलमिति । केवलं विश्वरूप एव न हतः किंतु ग्राहणत्वादिविशिष्टाय तपश्च वेदांतहीनत्वापराधादताः । वेदः कर्मकांडः । शापरनुग्रहकारिणो योगबलात् २१३ बद्धीरित्यादिकालखं जानित्यंतं व्याचष्टे अन्येषां त्रिभिः । अन्येषां कोटिशोदैत्यानिहताः कीदृशाः वेदविद्यादिशालिनः प्रल्हादपुत्रादयः मयेऽन्नेन समाः मत्तदंदात् २१४ तत्कृता इति । तेदैत्यैः कृताः प्रयुक्तामहामायास्तथातेषामलौकिकं चित्रं वीर्यात्मविज्ञानबलादतिक्रम्या गणयित्वा तान् पहनं हतवानस्मीति । कीदृशीर्मायाः मायिनां मया दीनामपिमोहिनीर्विस्मयजनिकाः २१५ दिवीति । दिविस्वर्गलोके प्रल्हादनामा अंकं खर्जूरस्तत्र संजातास्तेषु रेतश्चिरं धृतम् ॥ साररूपं तु सौम्यं तत्करीराणीति कीर्तितम् २०९ आहुत्यात्वनया हं हि प्रीतः सर्वात्मकः पुमान् ॥ वृष्टिः सौम्यतमां सर्वजंतुनामुपकारिणीम् २१० करोमि ते च यतयोगतदेहामहाधियः ॥ देहांतरेण मामेव प्राप्ताः क्रोधादिवर्जिताः २११ व्यासनारायणादीनां विद्या संततिपातिनः ॥ अहं ब्रह्मेति विज्ञानविध्वस्ताखिलतामसाः २१२ न केवलं विश्वरूपो ब्राह्मणाय तयस्तथा ॥ निहता वेदविद्वांसः शापरानुग्रहकारिणः २१३ अन्येषां वेदविद्वांसो वलिनो मायिनस्तथा ॥ निहताः कोटिशोदैत्याः प्रल्हादतनयादयः ॥ बलेन मत्समास्ते हि मत्तो वाभ्यधिका इमे २१४ तत्कृताश्च महामाया मायिनामपिमोहिनीः ॥ अलौकिकं तथा वीर्यतेषामादित्यवर्चसाम् ॥ अतिक्रम्यात्मविज्ञानान्यहनंदैत्ययूथपान् २१५ दिवि प्रल्हादनामां कान् पोलोमांश्च विहायसि ॥ कालकारुण्यास्तथा भूमौ हतवानहमासुरान् २१६ ब्रह्मस्य यतिप्रस्यदैत्यानां घातकस्य च ॥ लोमापिन विनष्टं मेशपेनापिशरेण वा २१७ अपकीर्तिर्न मे कापिलोके भूत्कूरकर्मणः ॥ प्रत्युतात्राभयकीर्तिः कीर्तनीयामहात्मभिः २१८ आत्मविज्ञानसंपन्नः कृतवान्हि स हस्तशः ॥ लोकवेदनिपिद्धानि कर्माण्येवं प्रतर्दन २१९ शापाद्विजोत्तमानां ये प्रतीकारविवर्जिताः ॥ ब्रह्मास्त्रादीनि चास्त्राणि तादृशानि सहस्रशः २२०

चिह्नमुपलक्षणं येपां तैतथा प्रल्हादसंबंधिनदतिपावत् एतादृशान् आसुरान् असुरान् प्रजादित्वात्स्वार्थेऽण् हतवानस्मि । तथा विहायसि अंतरिक्षलोके पोलोमान् पुलोमाया वैश्वानराख्यदानवसुताया अपत्यभूतान् हतवानस्मि । कालकृपापुलोमाभिगिन्यामात्राख्यानि रूपण्येषां कालखं जानां तैतथा तान् । कालखं ज्ञानि तेषां साधुः । भुविलोके हतवानि सप्तृणमिति श्रुतिपदस्यार्थः २१६ ब्रह्मस्येति श्रुतिगवतस्येति पदस्यार्थः पूर्वार्थेनोक्तः । शापेनेत्यतः पूर्वतेषामिति शेषः । श्रुतिगतामीयतेति पदस्यार्थो विनष्टमिति २१७ अयेति । अपकीर्तिर्न जाता प्रत्युत विपरीतकीर्तिः प्रशंसेवजाता इति २१८ कीर्तिमभिनयति आत्मेति । आत्मविज्ञानसंपन्नः सन्निद्रोलोके वेदनिपिद्धानि कृतवानित्येवमित्याकाराकीर्तिरभूदिति पूर्वोक्तसंबंधः २१९ लोमापिन विनष्टमित्युक्तमेव स्फुटयति शापादिति चतुर्भिः । द्विजोत्तमानां शापादेत्यानामस्त्राणि मायाः शस्त्राणि च मम लोमोपि हिंसां न चकुः ततश्च मे ज्ञानेन ब्रह्मभूतस्य व्यथा कुतः स्यादिति चतुर्णामन्वयः । कीदृशाः शापाः प्रतीकारविवर्जिता अमोघा इति पावत् । कीदृशान्यस्त्राणि तादृशानि प्रतीकारविवर्जितानि । कीदृशो मायाः मयस्य मायाचार्यस्यापि मोहिका विस्मयजनिकाः । कीदृशानि शस्त्राणि शूरत्वादिविशिष्टैरपदैत्यैः प्रेषिता निनिर्मुक्तानि मृत्पौरास्येन समानितया मे रुमं दद्यादिपर्वतानामपि मे देन समर्थानीति २२०

२२१ । २२२ । २२३ । नचेतन्ममेवसामर्थ्यकिंतु एतादृशज्ञानवतोपस्पक्षस्यापीत्यर्थं योमाभित्यादिपितृवधेनेत्यतवाक्यं व्याचष्टे । यथेत्यादिषट्तिः । यथाममैदस्वस्वविज्ञानादात्मतत्त्वस्य स
म्यगुज्ञानालोकद्वये ऐहिकामुष्मिकरूपे हिंसाहानिरूपानाभूत्तथान्यस्यापि मज्ज्ञानान्ममस्वरूपस्य ज्ञानाद्विज्ञानजायते इति २२४ अथयानिहानिजनकतया प्रसिद्धा निष्कर्माभिता नितृतीयापंचम्याच
निर्दिशति लोकेति । लोकवेदनिपिदेनातएवदुष्करेणहानिकरत्वाहुः खेनकर्तुंशक्येनकर्मणापि हिंसाजनजायतइतिपूर्वेणसंबंधः । एवमुत्तरत्रापि । सुवर्णस्पक्षप्रभृतिपरिणामपरिमितकांचनस्यस्तेये
नचोर्येण २२५ भूणवधेनेतिव्याचष्टे श्रोत्रियस्तेति । सूत्रप्रवचनाध्यायीभूणइतिबोवापनसूत्रस्यवेदाध्ययनानंतरंसूत्रभाष्याध्यायीभूणसंज्ञइत्यर्थकस्यानुसारेणभूणपदार्थःपूर्वाद्धेनोक्तः । श्रोत्रि
यस्यद्विजेंद्रस्यवधेनेत्यन्वयः । द्विजेंद्रत्वेहेतुगर्भविशेषणं गुणोदधिसमस्येति । गुणाःप्रवचनांताविद्याः वाशब्दोभिन्नक्रमोगर्भस्येत्यस्याऽऽप्रेबोध्यः । अविज्ञातस्येत्यपिगर्भविशेषणमध्याहार्यं ।
' इत्वागर्भमविज्ञातमेतदेवप्रतंचरेत् ' इतिमनूक्त्यनुसारि । तथाचसप्तममासादौपुर्णदेहोपियोगर्भोऽविज्ञातोलक्षणेऽपुंस्त्वादिनानिर्णेतुमशक्यस्तस्यवधेनचेत्यर्थः । 'गर्भोभूणः'इत्यमरः । 'भूणोगर्भ
ण्यांश्रोत्रियद्विजे गर्भेऽर्भकेच' इतिहेमः । अथ ' आततायनमायांतमपिवेदांतपारमं । जिघांसंतंजिघांसीतनतेनभूणहाभवेत् ' इतिव्यासेनब्राह्मणेवेदांतपारमेभूणपदप्रयोगमालस्याह राज्यायह
स्यधीमतोवावधेनेति । सर्वैस्त्वाब्राह्मणोर्हतीतिवचनाद्ब्रह्मविदोराज्याधर्पणाहर्त्वम् स्वकीयस्यसुहृदइत्यर्थः कृत्वाचैवसुहृदधर्मितिमनुनानुहृदस्यब्रह्मइत्यासांम्याभिधानात् तस्माल्लोकवेदविरो

मायाश्चदैत्यभेदानामयस्यापिविमोहिकाः ॥ शस्त्राणिदितिजैःशूरैर्मतोधिकबलैरपि २२१ प्रेषितानिभृशंकुदैर्मृत्युवक्रसमान्यपि ॥ मेरुमंदग्भेदीनिनानाभेदा
न्यनेकशः २२२ हिंसांलोमोपिनोचकुःकुतःस्यान्मेव्यथाततः २२३ यथाममस्वविज्ञानान्नामूलोक्तद्वयेपिहि ॥ हिंसातथैवचान्यस्यमज्ज्ञानान्नैवजायते २२४
लोकवेदनिपिदेनदुष्करेणापिकर्मणा ॥ पितृमातृवधेनापिसुवर्णस्तेयतोपिवा २२५ श्रोत्रियस्याद्विजेंद्रस्यगुणोदधिसमस्यवा ॥ पूर्णदेहस्यगर्भस्यराज्याद्यहस्य
धीमतः ॥ स्वकीयस्यचवातस्मादुष्करेणवधेनवा २२६ विप्रस्यवात्रिवर्णस्यसुरापा नोत्थितेनवा ॥ निजांवाजननीकामाद्राम्यधर्मसमागमात् २२७ संवत्सरं
वासंसर्गाद्ब्रह्महत्यादिकारिभिः ॥ चतुर्भिःकर्मचंडालैःपतितैःपापहेतुभिः २२८ एवमन्यैर्महाकूरैःपातकैश्चोपपातकैः ॥ संकरीकरणाद्यैश्चलोकद्वयविनिर्दितैः २२९

धाहःशक्नेनवधेनवेति तथाचसुहृदपिभूणपदस्यगौणोर्थइतिभावः २२६ श्रुत्युक्तपापानामुपलक्षणतामभिमेत्याह विप्रस्येति । विप्रस्यसुरापा नोत्थितेनपापेन 'यस्यकायगतं ब्रह्ममयेनापुन्यतेसकृत् ।
तस्यन्यपेतिब्राह्मण्यंशूदत्वंचसमच्छति' इतिमनूक्तेः । त्रिवर्णस्यवातेनपापेन 'सुरावेमलमाल्यातंपाप्माचमलमुच्यते' । तस्माद्ब्राह्मणराजन्योवैश्यश्चनसुरांपिवेत्' इतिमनूक्तेः । गुरुतल्पगता
माह निजामिति । निजांजननींप्रतिकामाद्देतोर्ग्राम्यधर्मरूपसमागमात्पापेनवेतिपूर्ववत्संबंधः २२७ पंचमंतत्संसर्गरूपंमहापापमाह संवत्सरमिति । ब्रह्महत्यादिकारिभिश्चतुर्भिर्ब्रह्मसुरापस्ते
नगुरुतल्पग्रूपैःकर्मणाचंडालैरतएवपतितैःस्वसंसर्गाणांचपापहेतुभिरेतैःसहसंवत्सरंसेवत्सरपर्यंतंसंसर्गात्एकशय्यासनादिरूपात् ३२८ एवमन्यैरिति । एवमन्यैरपिपातकैर्महापापसमतयोक्तैः
शरणागतघातादिभिः । उपपातकैर्गोवधादिभिः संकरीकरणैः 'स्वराधोऽमृतेभानामजाविक्रयस्तथा । संकरीकरणंज्ञेयमीनाहिमहिपस्यच' इत्युक्तेः । आदिनाजातिभ्रंशकरादिग्रहः । यथा
'ब्राह्मणस्यरुजःकृत्वाग्रातिरग्नयमययोः । जेहयंपुंसिचमैथुन्यजातिभ्रंशकरंस्मृतम् । निर्दितेभ्योयनादानंवाणिज्यंशूदसेवनम् । अपात्रीकरणंज्ञेयमसभ्यस्यचभाषणम्' इति 'कृमिकीटवयोह
त्यामद्यानुगतभोजनम् । फलेधःकुसुमस्तेपमधैर्यचमलावहम्' इति अग्रयंलशुनादि जेहयंकौटिल्यं मद्यानुगतमधेनसहेकापटकादावानीतमिति २२९

कांडिकाशेषव्याकरोति अपिवेति । मर्मेद्रस्यय आत्मास्वरूपमद्वितीयात्मरूपतस्यमदात्मतयास एवाहमस्मीत्याकारेणविज्ञानमनुभवस्तेनसंपन्नस्यमहाविदःपापेच्छोरपिपापचिकीर्षोरापिमुत्वात्
कांतिःश्रुतिगतनीलपदेनोक्तानापैतिनदूरीभवति इतरेषांनुपापाचरणमुखकांतिर्दूरीभवतीतिप्रत्यक्षवब्रह्मवियोत्कर्षइतिभावः २३० उक्तसूचितेसर्वमाग्यतालक्षणंमभावांतरमप्याह राजेतिद्विभाषां ।
॥ १० ॥ राजादयोवंध्यादयश्चास्यविदुषःएतांसाम्येस्थिताधिपदृष्टांतविद्वांसंपापेच्छानिरतंतथामहापापकारिणमपिनत्यजंतिनबहिष्कुर्वन्तिभिर्दंतिभेदंशारीरंदंडेनप्रापयंतिनैवशिक्षांप्रकुर्वते वाचापीतिशेषः ।
प्रत्युतेत्यादिस्फुटम् २३१ । २३२ ' तस्यहृदेवाश्रनाभूत्याईशतेआत्माहितेषांभवति ' इतिश्रुतिमनुष्योक्तार्थोपपत्तिमाह नहीति । सर्वात्मविदपेक्षयाभेदःकुत्रापिवस्तुनिनास्ति तस्यसर्वात्मत्वा
त् तथाकस्यापिदेहिनःस्वात्मास्वस्यात्मनोनिष्ठंनकुर्वतेइतिप्रसिद्धं तथाचाप्यविद्वान्राजादीनांसर्वेषामात्मासंपन्नस्तेनात्मत्वेनास्मिन्नुविदुषिदंअपकाराकरणंआदरातिशयकरणंचसर्वेषामुचित
मिति २३३ अथद्वितीयांकांडिकांरूपानुभूमिकामाह एवंहिततममित्यादिनाप्राणोभवाभ्यंहराजजित्यतःपूर्वतनेनग्रंथेन । शक्रस्यमुखादितिशेषः । ईंगितानिअभिप्रायसूचकचेष्टारूपाणिर्तः २३४
ईंगितमभिनयति विस्मयेति । विस्मयेनविस्मयकार्येणविकासादिनाआविष्टव्याम्रवदनंयस्यसतथासप्रतर्दनःसाधुकृतार्योस्मीत्याकारकंअसाधुविरोधसंशयायावेदकंवावाक्यंतमिदंप्रतिनोक्तवा

अपिवाप्यात्मविज्ञानसंपन्नस्यममात्मनः ॥ पापेच्छोरपिनापैतिमुखकांतिःकदाचन २३० राजवंध्यादयस्तद्वज्ज्ञात्वास्यैतांधियंसदा ॥ पापेच्छानिरतंतद्वन्म
हापापौघकारिणम् २३१ नत्यजंतिनभिर्दंतिनैवशिक्षांचकुर्वते ॥ प्रत्युताधिकमेवैनमाद्रियंतेतिविस्मिताः २३२ नहिसर्वात्मविज्ञातुरन्यःकश्चनविद्यते ॥ ना
निष्ठकुर्वतेस्वस्वस्यात्माकस्यापिदेहिनः ॥ राजादीनामयंस्वात्मातेनास्मिन्नुचितंविदम् २३३ एवंहिततमंज्ञानंश्रुत्वाशक्रस्यधीमतः ॥ ईंगितैरेवप्रच्छशक्रं
सोपिप्रतर्दनः २३४ विस्मयाविष्टवदनःसम्यगुत्फुल्लोचनः ॥ नोक्तवान्प्रतिवाक्यंतंसशक्रमाध्वसाधुवा २३५ तंस्तव्यसदृशंदृष्ट्वासर्वज्ञःसशर्चापतिः ॥ इति
तज्ज्ञःस्वमनसाव्यचितयदिदंप्रभुः २३६ प्रतर्दनःस्वमनसाचितयत्येवमत्रहि ॥ इंद्रेणस्वात्मविज्ञानमुक्तंहिततमंस्फुटम् २३७ तत्स्तुतिंकुर्वतास्वस्यपापा
स्पर्शश्चदर्शितः ॥ दृष्टांताययथामेस्याद्विश्वासोस्मिन्नलौकिके २३८ तथापिविषयेमेऽस्यसंदेहोवर्ततेधुना ॥ मांजानीहीतियत्प्रोक्तंमह्यमिंद्रेणबोधनम् ॥ तत्रा
स्मच्छब्दबोधोभ्यामर्थःकोविपयीकृतः २३९

निति । एतेनदृष्टानिष्टयोर्दर्शनेनजगत्याकर्तव्यपानवधारणात्मिकाजडतासूचिता । तदुक्तं ' अप्रतिपत्तिजडतास्यादिष्टानिष्टदर्शनश्रुतिभिः । अनिमिषनयननिरीक्षणतूष्णींभावादयस्तत्र ' इति । प्रकृ
तेर्दृष्टदर्शनेश्रुतप्रभावतत्त्वज्ञानदानेइंद्रस्यवरेणवशिकृतत्वालोचनं अनिष्टदर्शनंचमात्रमेवेतिवाक्यमतास्मच्छब्दस्यानेकार्थतालोचनजग्यसंज्ञापस्याभिलोपेबुद्धिमांयमादुर्भावात्मकदोषालोचनरूपं ।
तथाचजडतायाईंगितेःप्रकटनेनसंशयोर्षांदायप्रतर्दनेनप्रकाशितः अयमाशयउत्तरश्लोकेःस्फुटीभविव्यतिगति १३५ तंस्तव्यमिति । स्तव्येनजडेनसदृशं जडतांलमानांकृत्रिमत्वादितिभावः । इदं
व्यमाणम् १३६ इंद्रविचारमभिनयतिप्रतर्दनइत्यादिना । अयंप्रतर्दनःएवंवक्ष्यमाणप्रकारेणस्वमनसाचितयति अथप्रतर्दनाचिंतामिंद्रोभिनयति इंद्रेणेत्यादिना २३७ तत्स्तुतिमिति । तस्यात्म
विज्ञानस्यस्तुतिंकुर्वताऽनेनंद्रेणस्वस्यात्मनःइंद्रस्यपापासंबंधोदर्शितः । कस्मे दृष्टांताय तत्रदृष्टांतंवरुं यथायेनसदृष्टांततयाभिधानरूपेणप्रकारेणमेप्रतर्दनस्यास्मिन्स्त्वज्ञानफलेऽलौकिकेकेलोकाप
सिद्धेविश्वासोभवेदिति २३८ तथापीति । तथापिज्ञानस्यहिततमत्वादोनिर्णयतिअस्यंद्रोप्रोक्तज्ञानस्यविषयेमेसंशयोस्तिकिंविषयकमिदंज्ञानमेतादृशफलकमिति । एतदेवस्फुटयति मामिति । बोध
नंज्ञानजनकंमांजानीहीत्याकारकंवाक्यंयदिदंदेणमत्यंतप्रतर्दनायप्रोक्तंप्रवाक्येमामितिशब्देनतज्ज्ञयबोधनचकोवार्थोविषयीकृतोभवेत्किंदेवताविग्रहोवातदभिमानाजीवोवातत्साक्षीवेति २३९

एतत्संशयमभिनयति इन्द्रोयमिति द्वाभ्याम् । ममपुरःस्थितइति शेषः २४० किमयमिति । अपदेवताविग्रहोवास्मत्पदार्थः किंवाऽप्यः बाह्यावावर्तनापान्यपदार्थविशेषणदेहांतरात्मेति । देहांतर आत्मास्वरूपस्य सतथा । अन्यत्वपक्षेपिकोटिद्वयदर्शयति सोपीति । सः देहांतरोऽन्योपि हीदृशः किंवागादिकरणविशिष्टः किंवाकेवलइति तत्रायाकोटिरस्मच्छब्दस्य वक्तव्यत्वेनेनोक्ता । द्वितीयातुततोऽन्योवेति ततोविशिष्टात् । अन्यस्यसंभावनापेक्षेशेषणबोधनइति । नयादित्वात्कर्तरिल्युः । प्रकाशकइत्यर्थः । जडोपाधिविशिष्टेनस्वप्रकाशनासंभवात्ततोऽन्योपिकश्चित्प्रकाशकः संभाव्यतइति भावः । एवंचोक्तत्रिकोटिकः संशयः फलितः २४१ इत्यादिभिश्चिताभिर्व्याकुलितं व्याकुलतां नैतमानसंयस्यसतथा आदिपदेन संशयकोटिद्वयायोः परिच्छिन्नज्ञानादप रिच्छिन्नफलानुपपत्तिरित्यायांकोटोज्ञानविषयत्वानुपपत्तिरित्यादिदोषचिंताग्रहः संशयप्रकाशनाप्रकाशनयोरुपेक्षितोपाधितयाश्रयः एतादृशोऽप्ययं प्रतर्दनोमां प्रतिन किंचिद्वक्ति तत्रेदृशोऽपि धनत्वेने ति धीरेव धनं धनवत्परिपालयाइष्टसाधनं वायस्यसतथातस्य भावस्तत्त्वतेन तथाच बुद्धिमतां बुद्धचपकर्मसुचिकाक्रियानरोचते इति भावः २४२ यथा बुद्ध्या प्रतर्दनेन मोनं कृतं तामिदोनुसंदधाति इद इति । मया उक्तस्त्वमेव वृणीष्वेति प्रयुक्तः सत्त्विन्द्रः स्वपक्षेऽप्ययं धिततमं वरं वृत्तवान् प्रतिश्रुत्य प्रकाशितवान् इति यावत् । तेन ईदृशस्य वरदानवशीकृतत्वेन अत्रसंदिग्धेपि विषये मेममवक्तव्यं प्रष्टव्यं नास्ति । स्वयमेव सत्यसंरक्षणाय संशयमप्यपाकरिष्यतीति भावः २४३ इतिसंचित्येति । इतिसंचित्यार्यप्रतर्दनो राजात्रनपृच्छति न वाकृतार्थोऽस्मीति भावते । एवमभाषणे हेतुः असंपन्न

इन्द्रोऽप्यदेवतारूपः सहस्राक्षः पुरो मम ॥ वज्रपाणिः शचीनाथः सुरार्चितपदांबुजः २४० किमयं वास्य देहांतरात्मान्यः सोपि कीदृशः ॥ अस्मच्छब्दस्य वक्ता वा ततो न्योवापि बोधनः ४१ इत्यादिचिंताकुलितमानसोऽयं प्रतर्दनः ॥ धीधनत्वेन मानैव वक्तुं किंचिन्नराधिपः ४२ इन्द्रो मदर्थं वृत्तवान् नरहिततमं स्वयम् ॥ मयोक्तस्तेन मेनात्र वक्तव्यं विद्यते कश्चित् ४३ इतिसंचित्य राजार्यं न पृच्छति न भाषते ॥ कृतार्थ इत्यसंपन्नविज्ञानत्वात्प्रतर्दनः ४४ ततो मयैव वक्तव्यमपृष्टेनापि भूभुजे ॥ याव दस्य न संदेहो बोधे हिततमे भवेत् ४५ आनंदात्मा मयानायमवाङ्मनसगोचरः ॥ वक्तुं शक्यो न चानेन ज्ञातुमप्यत्यलौकिकः ४६ ततो ज्ञानक्रियाशक्ती प्राणप्रज्ञे हि लौकिके ॥ आश्रित्याहं स्वमात्मानं कथयिष्याम्यलौकिकम् २४७ प्राणप्रज्ञे विहायैतेन देहादीहतिष्ठति ॥ क्रियाशक्तिस्तथा प्राणो न तिष्ठति धियं विना २४८

विज्ञानत्वादिति । असंपन्नमवधारणरूपतालक्षणसंपत्तिमप्राप्तज्ञानं यस्य सतथा तत्त्वात् तथाच धीधनः सन्नसंपत्ते ज्ञाने कथं कृतार्थोऽस्मीति ब्रूयादिति भावः २४४ एवं प्रतर्दनाभिप्रायमिन्द्रोऽप्ययं स्वकर्तव्यमालोचयति ततइति । तत एतन्मोनाभिप्रायस्य ज्ञातत्वात् अपृष्टेनापि मयैवास्मै भूभुजे राज्ञे वक्तव्यं । निरूपणावधिमाह यावदिति । अस्परान्नो बोधे असंदेहः संदेहाभावो यावद्देवतावदक्तव्यमेवेति २४५ वक्तव्यत्वेपि किंसाक्षादयमात्मा वक्तव्यः किंवा उपाधिद्वारा तत्रनाद्योऽसंभवादित्याह आनंदात्मेति । अयमात्माऽलौकिकत्वेनावाङ्मनसगोचरत्वान्मयानसाक्षात् वक्तुं शक्यो न चाऽनेन ज्ञातुं शक्यइति २४६ द्वितीये पक्षे प्राप्ते विप्रकृष्टमुपाध्यंतरा मुपेक्ष्य तत्प्रत्यासन्नो प्राणप्रज्ञारूपोपाधोऽवाङ्मनसो बोधयामि त्वाह ततो ज्ञानेति । ज्ञानशक्तिः क्रियाशक्तिरूपे लौकिके लोकात्मसिद्धे च प्राणप्रज्ञे उपाधी आश्रित्या लौकिकं स्वात्मानमस्मै बोधयामि त्वम्वयः २४७ प्राणप्रज्ञयोरेवोपन्यासे हेतुमुपाध्यंतरा द्वितीयं दर्शयति प्राणप्रज्ञे इति । एते प्राणप्रज्ञे द्वे विहाय देहादिकं न तिष्ठति प्राणप्रज्ञयोः सत्त्वे च तिष्ठतीति स्पष्टमव्यव्यतिरेकाभ्यामितरसत्त्वात् सत्वप्रयोजकत्वं प्राणप्रज्ञयोरित्यर्थः । अयं भावः । आत्मबुद्धोऽपि यथा स उपाधिरुपन्यासमर्हति यत्रोपन्यास्यमाने बोधसौकर्यलाघवं च भवेत् । भवति चान्वयव्यतिरेकाभ्यामितरसत्त्वात् सत्वप्रयोजकत्वरूपत्वात् लक्षणेन प्राणप्रज्ञयोरित्यात्मबुद्ध्या ववतारितायां तयोः प्रवर्तकमुल्यात्मानमपि परिचयः प्राणप्रज्ञापदयोः साक्षात्प्रवर्तकतया सन्निहिते लक्षणायां चलाघवं इतरोपाधुपन्यासे तु तदंतर्गतप्राणादिद्रात्मपरिचयः परंपरासंबंधरूपलक्षणागौरवं च स्यादिति । ननु प्राणप्रज्ञयोः परस्परव्यतिरेकेपि सत्त्वात्कथमुक्तमात्मलक्षणमनयोरवतारार्थ इत्यपि शक्यतयोरव्यतिरेकं दर्शयति क्रियेत्यादिना । धियं प्रज्ञाम् २४८

आ. पु.

॥ ११ ॥

यत्र प्रज्ञाभावस्तत्र प्राणाभाव इत्यत्र दृष्टान्तमाह स्थावरेष्विति । न दृश्यते प्रत्यक्षो न भवति प्ररोहादिना तत्र प्राणानुमाने तु लतानामुद्यदेशान्वेषणादिलिङ्गेन प्रज्ञानुमानमप्यविशिष्टं सुमौतु प्रज्ञायाः मूलरूपेणावस्थानमेवेति भावः । यत्र प्राणाभावस्तत्र प्रज्ञाभाव इति सदृष्टान्तमाह प्राणमिति २४९ प्राणपञ्चयोः स्वप्रवर्तकमूलयात्मपरिचये हेतुतां दर्शयति बुद्धिश्चेति । बुद्धिः स्वात्मनः स्वस्वरूपात्परिभिन्नमपेक्षते जडरूपत्वात् यथास्तम्भः स्वभानस्थितिप्रवृत्तीनां सिद्धये परं दीपादिकमपेक्षते तद्वदित्यनुमानं पादयति । प्रकाशमिति विशेषणं तु प्रकृताभिप्रायं । ततः परापेक्षत्वात् प्राणेन सहस्रीति । तथाच प्राणपञ्चयोरुक्ततर्केणात्मनि परिचयहेतुताप्रसिद्धे वेति भावः २५० अथ लक्षणालाघवं स्फुटयितुं प्राणपञ्चाशब्दयोर्मूलपार्थप्रकृतेर्मूलपार्थवाच्यं च दर्शयति अंतर्वायुरिति चतुर्भिः । शरीरांतर्गतो वायुः प्रकर्षेण चलितस्मात् प्राण इत्येतस्यांतर्वायो नाम प्रकर्षेण अनिति चलति त्वर्थसमन्वयात् यस्माद्यथाः प्रकर्षेण जानाति तस्मात्प्राण इत्येतस्यानामेति । कौटशनाम देहिनामात्मज्ञानहीनानामपि प्रसिद्धमिति शेषः २५१ वस्तुतस्तु मूलपार्थोऽनयोर्बाधित इत्यभिप्रेत्य प्राणशब्दार्थस्वपदार्थावदाह वस्तुत इति । वस्तुतोजडानां स्वयमेव चलनं न दृश्यते यथा रथादयो जडा अश्वादींश्चेतनान् हित्वा स्वयमेव चलंतः संतः कांश्चित्कचिच्च न दृश्यते । एवं सति प्राणशब्दं तर्गतान्वात्त्वर्थश्चलनमेव जडतेर्वायोनोपपद्यते तर्हितत्र चलनप्रकर्षः प्रकाशार्थः केन हेतुना स्यादुपपद्येत अपि तु न स्यादेव कस्मान्मु

स्थावरेषु यतो नैष दृश्यते बुद्धिर्वर्जनात् ॥ प्राणं विना तथा बुद्धिर्न दृष्टा हि घटादिषु २४९ बुद्धिश्च जडरूपा हि प्रकाशं स्वात्मनः परम् ॥ अपेक्षते यथास्तम्भः प्राणेन सह शीततः २५० अंतर्वायुः प्रचलति प्रजानाति तथैव धीः ॥ प्राणः प्रज्ञेति वै तस्मादेतयोर्नाम देहिनाम् २५१ वस्तुतश्चलनं नैव जडानां दृश्यते क्वचित् ॥ रथादयो यथानैव दृश्यन्ते स्वयमेव हि २५२ अश्वादींश्चेतनान् हित्वा चलंतः कांश्चित्कचिच्च ॥ प्रकर्षस्तत्र केन स्यान्मूलाभावात्तु हेतुतः २५३ ज्ञप्तिश्च न जडेकापि दृश्यते हि घटादिके ॥ प्रकर्षश्च जडे ज्ञप्तेर्दूरापास्तः सदैव हि २५४ तस्माद्यत्संनिधावस्य जडस्येदं विजायते ॥ प्रकर्षेण तथा वायोः स प्राणश्चेतनो भवेत् २५५ प्रकाशयति यः सर्वं स ज्ञप्तिश्चेतनः स्मृतः ॥ आत्मानं च प्रकर्षेण जडजातप्रकाशनात् २५६ स्वसजातिविजात्युत्थभेदाभावेन हेतुना ॥ स्वप्रकाशेन चात्मानमात्मा जानाति नापरः २५७

लाभावरूपाद्वेताः यथा मूल्यने सति तस्य बुद्धिरूपः प्रकर्षोपि संभाव्येत नेतरथा तथा चलनसामान्यरूपमूलस्याभावात् प्रकर्षो बुद्धिसमो दुर्वच इति भावः । मूलाभावत्वे हेतुत इति पाठे प्रकर्षो बुद्धिसमः मूलेन संबध्येत अंतर्वायो तु मूलाभावत्वं मूलसमस्य चलनस्य सोपपत्तिकस्याभावत्वं वर्ततेऽभावस्याधिकरणात्मकत्वाभ्युपगमात् तस्माद्वेतोरित्यर्थः २५२ । २५३ प्रज्ञापदार्थं वायं ब्रूदो दर्शयति ज्ञप्तिश्चेति । प्रज्ञापदार्थं तर्गतज्ञायात्वात् ज्ञप्तिः प्रकाशो घटादिकेषु बुद्धिर्पते जडे बाधितः प्रकर्षस्तु नितरामित्यर्थः २५३ तस्मात्प्रमाणप्राणशब्द आत्मनि पर्यवस्यतीत्याह तस्मादिति । तस्माद्यस्य चेतनस्य सन्निधौ सति अस्य प्रत्यक्षाद्युपस्थापितस्य जडस्येदं द्विषादिरूपस्य तथा वायोश्च जडं प्रकर्षेण जायते स चेतन एव प्राणपदार्थ इत्यन्वयः । प्रकर्षेण जानयति चेष्टयति इति व्युत्पत्तेः प्रकर्षश्चालनस्यानायाससाध्यत्वं । यदा प्रकृष्टचलनशालिपुशक्तः प्राणशब्दः प्रयोजके गौण इति २५५ प्रज्ञापदस्यापि तथात्वमाह प्रकाशयतीति । यः सर्वं प्रकाशयति स चेतनः ज्ञप्तिः प्रज्ञापदघटप्रज्ञायात्वात् भवेत् आत्मानं यतः प्रकाशयति तस्मात् प्रकर्षेण ज्ञप्तिः प्रज्ञापदार्थो भवेत् चकार एवकारार्थः सर्वं प्रकाशयतीत्यत्र हेतुः जडजातप्रकाशनादिति । जडजातस्य जडसामान्यस्य गौणप्रकाशो बुद्धिस्तु स्वात्मकजडमपि न प्रकाशयतीति प्रसिद्धम् २५६ आत्मानं चेत्येतदुपपादयति स्वसजातीति । आत्मनः सजातोपादिभेदाहित्येन परस्य प्रकाशस्य दुर्वचत्वात् स्वप्रकाशेन यदात्मा प्रकाशयति तदात्मानमेव प्रकाशयति एतादृशश्चान्योन्यास्तीत्यर्थः २५७

फलितमाह प्राणेति । अभिधेयः प्रतिपाद्यः तत उक्तानुपपत्तेः । इति संचित्य मनसि निधाय द्वितीयकंडिका व्याख्यामारभते शक्र इत्यादिना । शक्र इन्द्रः राजानं प्रतर्दनम् २५८ प्राणो भवामीति । परंप्रवृत्तिक्रियायाः यतः कारणमस्मि ततः प्राणोऽस्मि प्रज्ञावपुः प्रज्ञारूपोऽप्यस्मि यतः स्वप्रकाशो भेदवर्जितश्चेति २५९ तं मामिति । तं मां तत्पदार्थमभिनयति ज्ञानक्रियाहेतुज्ञानानां क्रियाणां च सन्निधिमात्रेण साधकं भेदशून्यं स्वयंप्रभं चेति आयुरिति विशेषणस्योक्तात्मपरत्वाद्यर्थस्तमाह आयुः प्रक्रमिति । जीवनप्रयोजकममृतपदार्थमाह । स्वयंमृत्युशून्यमिति । मामिति पदार्थमाह त्वदुपदेशकं त्वदुपदेशकेनानेन देवतारूपेणोपलक्षितम् २६० एतादृशं मामिति अनेन प्रकरणोपासनावद्विजातीयप्रत्ययतिरस्कारेण सजातीयप्रत्ययधारामोचरं कुर्वितिव्याकुर्वन्नाह प्रत्ययानिति । मयोक्तं प्रज्ञाप्राणाऽऽयुरमृतपदेः प्रतिपादितं मद्रूपं मुहुर्विचार्य अपरान्विजातीयगोचरान् प्रत्ययान्वोधान् हि त्वामदेकविषयैर्मानसे बर्त्तमानैर्बोधैर्विद्धि अपरोक्षं कुरु कथं घटवत् यथा घटो धारावाहिकज्ञानविषयः क्रियते तद्वदिति तत्परो भवेति यावत् । एवं श्लोकत्रयेणोपास्वेत्यन्तवाक्यस्य प्राणादिपदलक्षणपालभ्यहृदविवक्षितोर्थ उक्तः । शक्तिलभ्यस्तु प्राणप्रज्ञात्माऽऽयुरमृतमस्मीत्याकारेणोपास्वेत्याकार एव उपाभ्युपन्यासस्यापिलक्ष्यप्राप्तिसाधनताया उक्तिरित्यवश्यम् २६१ पूर्ववाक्यद्वयार्थसंक्षिप्ते किंप्राणप्रज्ञायुरमृतानि समप्रधानान्यहंपदार्थानाम्बितानि भवन्ति किंवा प्राण

प्राणप्रज्ञाभिधेयो ह मानं दात्मानचापरः ॥ तत एवेति संचित्य शक्रो राजानमुक्तवान् २५८ प्राणो भवाम्यहं राजन क्रियायाः कारणं परम् ॥ प्रज्ञावपुः स्वप्रकाशः सर्वभेदविवर्जितः २५९ तं मां ज्ञानक्रियाहेतुं भेदशून्यं स्वयंप्रभम् ॥ आयुः स्वयंमृत्युशून्यं त्वदुपदेशकम् २६० प्रत्ययानपराह्निहत्वा विचार्योक्तं मयामुहुः ॥ मदेकविषयैर्बोधैर्घटवद्विद्विमानसे २६१ आयुस्तथा मृतं यत्ते द्वयमुक्तं विशेषणम् ॥ न तत्प्राणाद्विभिन्नं त्वं जानीथा दंडवन्नरात् २६२ यथा काशो न भः प्रोक्तं न भोऽप्याकाशमेव हि ॥ तथा युरमृतं प्राणः प्राणायुरनश्वरम् २६३ न चात्र व्यर्थतां शंक्या पुनरुक्तत्वे हेतुतः ॥ यतो जीवाति लोकेऽस्मिन् प्राणेन प्राणभृज्जनः २६४ तया शरीरसंपाते स्वर्गमोक्षमृतं वजेत् ॥ ततोऽमृतायुः शब्दाभ्यां प्राण आत्मा मयेरितः २६५

पदार्थविशेषणोभूय इतराणि तत्रान्वयंतीति प्राणपदार्थविशेषणोभावेऽपि कीदृशी विशेषणता किं भेदघटिता मनोब्रह्मेत्युपासीतेत्यत्र मनसितद्भिन्नस्य ब्रह्मण इवाकिंवा भेदेन ब्रह्मणिसत्त्वत्वादेरिवेत्येतत्संशयवारकं प्राणोवा आयुरित्यादिसंयोगलोकेऽप्यन्तवाक्यं व्याचष्टे आयुरित्याद्यष्टभिः । आयुरमृतमित्याकारकं विशेषणद्वयमुक्तं विशेषणद्वयं पुरुषार्हं बोधयथा भिन्नस्तथाऽऽयुः प्राणाद्विभेदो न भवति किं त्वभिन्नमेवेति तथा च प्राणायुरमृतापेक्षया प्रधानं भेदेन च विशेषणतेति सिद्धम् २६२ अभेदं पर्यायशब्दार्थद्वयं तस्मिन् स्पष्टं पति यथेति । यथा काशो न भः पदार्थयोर्भेदस्तथा युरमृतपदार्थयोः प्राणशब्दार्थेनाभेद इति अनश्वरममृतम् २६३ पर्यायद्वयवदन्यतमवैषम्यमाशंक्य सत्प्राणानादिशब्दवत्प्रवृत्तिनिमित्तभेदाभेदमित्याह न चात्रेति । अत्र आयुरमृतपदयोः प्राणपदेन सह प्रयोगे पुनरुक्तत्वरूपा द्वे तौ व्यर्थतां शंक्या ताभ्यामर्थविशेषावगतेरिति शेषः । कथमिति चेच्छृणु यतः प्राणभृज्जनः प्राणेनैव शरीरे स्थितेन जीवतीत्युच्यते जीवनप्रयोजकश्च भाव आयुः पदार्थो लोकेऽपि तथा शरीरपातानंतरं स्वर्गरूपं मोक्षरूपं वा मुष्मिकफलममृतं प्राणेनैव जनो व्रजेत् ' विद्यया मृतममृते अपामसोऽमममृता भूम् ' इत्युक्तं कर्मविषयोः फलं देवभावोऽमृतं स च प्राणात्नातिरिच्यते इति । तत एतादृशविशेषवोचकत्वादमृतायुः शब्दाभ्यां प्राण उक्त इति २६४ । २६५

प्रज्ञारूपविशेषणेतु प्राप्तेन समप्रधानभावरूपविशेषमाह प्रज्ञेति । प्रज्ञारूपविशेषणेतु प्राणभेदविवर्जिते मध्येव साक्षाद्विवर्तितमिति शेषः । प्राणभेदो विवर्जितो येन स तथा तस्मिन् यथा प्राणः क्रियाशक्तिरुपाधिरभेदेन मयांगीकृतस्तथा प्रज्ञापीत्यर्थः । प्रज्ञाया विज्ञानशक्तिर्यास्वरूपलभप्रयोजकता तत्र हेतुतयाह यत इति । यतो हं प्रज्ञया प्राप्यो भवामि कथमिति चेच्छृणु अहं प्रज्ञयेव एतादृशं सद्रूपः सत्पुः सत्पुः व्यावहारिकं असद्रूपः संकल्पमात्रशरीरं प्रतिभासिकं वावेति तथा च सापेक्षकरणतया मामुपलक्षयतीति भावः २६६ प्राणोपाधेरारूपेणा मृतरूपेणोपासनस्य फलमाह उपास्तेपीति । यो मां प्राणमायुरितिरूपेणोपास्ते स शतसंवत्सरं जीवति तथा मृतमतिरूपेण यः प्राणमुपास्ते सोऽविच्युतमस्यं श्रुतावसिति शब्देनोक्तं स्वर्गलोकां गच्छेदिति । उभयेन विशेषणद्वयेन विशिष्टात्प्राणोपासनाददत्तं शतसंवत्सरं जीवन् स्वर्गलोकरूपं फलद्वयं भवेदिति २६७ । २६८ यदा प्राणविशिष्टस्य मेरुकोपासनादीह शफलं तदा यदर्थमुपाधिरूपं तत्तद्विज्ञानफलं किमुवाच्यमित्याह किंपुनरिति । अत्र शुद्धविज्ञाने २६९ अथ तद्वैकल्याय नुप्राणं तोत्यं त्वं वाक्यं न्वाकरोति एवमित्याद्यष्टादशभिः । एवं प्राणोऽस्मात्प्रेष्य कवचनप्रयोगादिभिः निजे रूपे मुख्यप्राणात्मकतया वर्णिते सति तस्मिन् प्राणस्यैव निजरूपतया कथने कारणं प्रयोजकं प्रतर्दनः पप्रच्छ । यत इति तानि अभिप्रायसूचिकाः क्रियाः प्रयोक्तुं जानातीति २७० प्रतर्दनप्रश्नमभिनयति भगवन्नित्यादिना । एकस्य प्राणस्य प्रा

प्रज्ञाविशेषणं चैव प्राणभेदविवर्जिते ॥ यतो हं प्रज्ञया प्राप्यो वेदयेतत्स दसद्रूपः २६६ उपास्तेपि च मां यो हि प्राणमायुः स जीवति ॥ शतसंवत्सरं गजत्रमृतं च तथैव हि २६७ य उपास्ते स गच्छेद्विस्वर्गलोकमविच्युतम् ॥ उभयोपासनात्तद्वत्फलद्वयमदो भवेत् २६८ किंपुनर्निर्विशेषं यत्सर्वाध्यासविवर्जितम् ॥ विज्ञानातिप्रयात्यत्र स आयुरमृतं पुमान् २६९ एवं शक्रेण कथिते प्राणरूपे निजे सति ॥ पप्रच्छ कारणं तस्मिन्निमित्तज्ञः प्रतर्दनः २७० भगवन्संशयः कश्चिन्मम चेत्तमि वर्तते ॥ मुनीनां वचनं स्मृत्वा वाक्यं श्रुत्वा तवापि हि २७१ केचिद्विमुनयः शकसमायामागता मम ॥ कदाचिद्विचिरे वाक्यं प्रसंगाद्वेदवित्तमाः २७२ प्राणशब्दो हि सर्वेषामिन्द्रियाणां स्मृतः समः ॥ स प्राणानां न चैतेषां नियतास्ति प्रधानता २७३ एकतां प्रतिपद्यते भिन्नानामादिकार्यतः ॥ ग्रामे महाजनाय द्रव्यकार्यार्थत्वे कृतमियुः २७४ वदंत्यां नाम वाच्ये ते च शुराद्यान कुर्वते ॥ व्यापारं हितथाने त्रेषु इत्यन्ये निजं च न १७५ एवं प्राणे पु सर्वेषु वरस्ये वास्ति नैव हि ॥ गुणप्रधानभावो यं नियतो तः समादमे २७६ सर्वे समा अनन्ताश्च श्रुत्यापि कथिता यतः ॥ तर्कतोऽपि न चैतेषां वैषम्यं विद्यते क्वचित् २७७

वाच्यपरं भवद्वयं श्रुत्वा प्राणानामनि यत प्राधान्यपरं गुणवाक्यं स्मृत्वा च विप्रतिपत्तेः संशयो भवति कुत्रात्मबुद्धिः कर्तव्येति २७१ मुनिवाक्यमवतारयति केचिदिति २७२ तदा कथमभिनयति प्राणेत्यादि चतुर्भिः । स प्राणानां प्राणैरन्तर्यामिभिः सहितानां सर्वेषामिन्द्रियाणां समः साधारणोऽयं प्राणशब्दः न त्वन्यतमस्यैव वाचक इत्यर्थः प्रकर्षेण प्रधानाभावेनानिति स्वव्यापारं कुरुते इति योगार्थस्य सर्वत्राविशेषणादिति भावः । अविशेषमेव दर्शयति न चैतेषां मित्रि २७३ एकस्यैव प्राणनेति नियमाभावे उपपत्तिमाह एकतामिति । वाचोनामकार्यं च क्षुपो दर्शनं कार्यमित्येवं नामादिकार्यरूपेण भिन्ना अपि ब्रह्माद्याः स्वस्वकार्ये एकतामेकभावं श्रुतावेकभूयपदेनोक्तां प्राप्नुवन्ति । दृष्टान्तपट्टिप्रामाण्येति । कार्यार्थे एकस्यैव विवाहादिकार्यार्थे इयुः प्राप्नुयुः २७४ अत्रैकतान्यव्यापारस्त्वव्यापाराकरणरूपे वेति दर्शयति वदंत्यामिति । वाचिनामवदंत्यां सत्यान्वभुराद्या एते प्राणाः स्वव्यापारं न कुर्वन्ति तथानेत्रेषु इत्यसति अन्ये निजं व्यापारं न कुर्वन्ति इति २७५ एवमिति । वरस्य यथा स्वविवाहे प्राधान्यं परविवाहे तु तस्यैव वरस्य गुणत्वं तद्वदेषां गुणप्रधानभावो निपटो न भवति । फलितमाह अत इति २७६ 'साम्ये एते सर्वे एव समाः सर्वेऽनन्ताः' इति बृहदारण्यकश्रुतिर्वादादपि सर्व इति । न केवलं श्रुत्यैव साम्यमुक्तं किंतु तर्कसहकृतानुभवादपि तथैव तर्कत इति २७७

तर्कसहकृतानुभवंस्फुटयति वाचेति । क्रमेणप्राधान्यसर्वेषामनुभूयतेइतिभावः । यदिवैषम्यस्यासौर्द्ध्वाव्यापारोगुणभूतस्यचक्षुषस्त्वभावत्यागायोगात्कदाचिदपिप्राधान्येनस्यादितितर्कः २७८ एवमिति । एवंवाक्चक्षुषोरिव एकस्मिन्वायादौउपरतेसामान्यापारसतिपरस्तद्विभ्रमुरादिः २७९ ननुसर्वकरणव्यापारायुगपदनुभूयंतइतिसंकेते वदन्नितिसार्धचतुर्भिः । वदन्सन्नदं नेत्रादिव्यापारं करोमीतिचतुर्णांसंबन्धः २८० । २८१ विसृजेइति । विसृजेविसर्गकरोमि प्राणिमिश्रासादिक्रियां करोमि मनसस्त्युत्तरान्वापि २८२ मनसासंकल्पयामि नामजात्यादिविशिष्टतयाज्ञानामि । चित्तेनतुसामान्यरूपेणवेमि । धियासुखदुःखेदेहकेवर्चमानेविशेषरूपेअसामान्यरूपेणचवेमोति २८३ एकेति । अनुभूयंतइतिशेषः । तथाचकथंतेषांक्रमिकप्राधान्यरूपदेतुनासाध्यमुच्यतेइतिभावः । उत्तरयति एककालाभिमानोयमिति । शीघ्रत्वप्रयुक्तकालप्रतीतिमतेज्यायमानत्वादेककालतानिश्चयोभ्रमइत्यर्थः २८४ कालाप्रतीतिदृष्टान्तेनस्पष्टयति यथेतिद्वाम्पां । यथानंतानपंप्रप्राप्पमूर्ध्वाधोभावेनावस्थितानांसूक्ष्मसूच्यभिवेधनेक्रियमाप्तेप्रतिदलंभिन्नोपिकालोनलक्ष्यतेतथैवप्राणानांन्यापुतावपिकालोनलक्ष्यते । तस्मात्करणव्यापाराणामेककालतानास्त्योति २८५

वाचावदन्यतःश्विचक्षुषानैवपश्यति ॥ तथानेत्रेणसंपश्यन्नैववक्तिकथंचन २७८ एवंप्राणेषुसर्वेषुयुगपन्नास्तिहिक्रिया ॥ किंत्वेकस्मिन्पुपरतेव्यापारंकुरुतेपरः २७९ वदन्नेत्रेणपश्यामिश्रोत्रेणचगृणोम्यहम् ॥ जिघ्रामिघ्राणतस्तद्वत्स्पर्शनेनस्पृशामिच २८० रसनाद्रसयाम्येवपाणिभ्यामाददेतथा ॥ पश्यांगच्छामिशिश्रेनतद्वदानंदयाम्यहम् २८१ विसृजेपायुनातद्वत्प्राणेनप्राणिमीहच ॥ अहंकारेणचैवाहं करोमिमनसातथा २८२ संकल्पयामिचित्तेनसामान्येनैववेद्म्यहम् ॥ सुखदुःखेधियातद्वद्विशेषेणापिदेहके २८३ एककालमिमिसर्वव्यापाराःकरणेषुहि ॥ एककालाभिमानोयंतेषुकालाप्रतीतिः २८४ यथापद्मपलाशानामाधाराधेयभावतः ॥ स्थितानामप्यनंतानांसूक्ष्मसूच्यभिवेधने २८५ दलेदलेप्रभिन्नोयंकालोनैवप्रतीयते ॥ तथैवव्यापृतौकालःप्राणानानैककालता २८६ एवंप्राणेषुसर्वेषुसमेष्वसमताकुतः ॥ एकस्मिन्नेवयतस्मिन्नात्मबुद्धिस्त्वयेरिता २८७ आत्मबुद्ध्यावैकस्मिन्चक्षुकामःसकारणम् ॥ अंगीचकारतद्वाक्यमेवमेवेतिदेवराट् २८८ अस्त्येवकारणंराजन्निहामुत्रचजीवनम् ॥ निःश्रेयसारूप्यंप्राणेस्मिन्वागादिष्वस्तिनैववत् ॥ एतदेवहि वैषम्यंवागादेर्नापरंकाचित् २८९ गुणप्रधानभावोयंनियतो नैवविद्यते ॥ यदुक्तंतदपिप्राणव्यापारादपरेषुहि २९० व्यापारोपरमेनैवप्राणस्यास्तिक्रियाकाचित् ॥ काचित्कदाचिद्वाप्यत्रकथंचिच्चप्रतर्दन २९१

२८६ प्रतर्दनःपूर्वपक्षनिगमयति एवमिति । एवमुक्तर्नात्याप्राणेषुसर्वेषुसमेषुसत्सुअसमताएकस्येवप्राधान्यरूपा कुतःकारणात् यद्यस्मादेकस्मिन्नेवात्मबुद्धिविधानमिति १८७ एवमुक्तेदित्यादिद्वितीयकंठिकाशेषंन्याकरोति आत्मेतिचतुर्भिः । एकस्मिन्प्राणेआत्मबुद्ध्यावुक्तायांकारणंप्रयोजकंवक्तुकामादेवराट्द्विदस्तस्यप्रतर्दनस्यवाक्यंएवमेवेतिवाक्येनांगीचकारअंगीकारपूर्वकमुत्तरंददावित्यर्थः २८८ उत्तरमभिनयति अस्त्येवेति । हेराजन्इहामुत्रचजीवनंलोकद्वयस्थितिहेतुत्वंएतदेवनिःश्रेयसमित्युच्यते । एतन्निःश्रेयसंप्राणेनिःश्रेयसात्मनोममोपाधावस्त्येवनत्वासीद्दिव्यपतिवागादौतुतन्निःश्रेयसर्नैवास्ति एतदेवतत्रआत्मबुद्धौकारणंप्रयोजकमिति एतन्निःश्रेयसाभावरूपमेववागादौवैषम्यमिति २८९ तर्हिअपिवाक्यविरोधइतिचेन्न मुख्यप्राणव्यतिरिक्तेषुसावकाशत्वादित्याह गुणेति । गुणप्रधानभावो नियतो नैवविद्यतेतन्मुख्यप्राणव्यापारादपरेषुव्यापारेषुबोध्यम् २९० तत्रहेतुतयाप्राणसंवादायुक्तमर्थमाह व्यापारोपरमेइति । प्राणस्यव्यापारोपरमेसति कापिक्रियानदृश्यतेइतिप्रसिद्धम् । व्याख्येयश्रुतौप्राणानामितिवहुवचनंप्राणनापाननादिवृत्तिभेदाभिप्रायेणेति २९१

जीवतीत्यादिमृतीयं संज्ञिकाया एवंप्रथमाहं यंतं वाक्यं वागादि कं विनापि जीवन्तं दृश्यते यथा मूकादिष्वित्यर्थं कं व्याकरोति वाक्पाणीति चतुर्भाः । वागादीनामेकैकस्य व्यापारा विनापि जीवन्तं दृश्यते वा अथवा ते पांसमुदितानां व्यापारा विनापि जीवन्तं दृश्यते इत्यन्वयः २९२ तत्र दाहरणम् मूका इति । पूर्वश्लोकोक्तं द्रियाणां क्रमेण व्यापारहीना मूकादयो घ्राणदोषिण्येतावन्ध्याः । रुद्धो वायुरपानो वेपां ते तथा । जडोन्मत्तादयो स्वतः करणहीनाः प्रसिद्धाः २९३ । २९४ जीवन्तीति । प्राणव्यापारं विना केपि जंतवः कदाचिदपि न जीवन्तीत्युच्यते तेनेतरेभ्यो विशेषेण प्राणमेवोपायितया स्वीकृत्य प्राणोऽहमस्मीति तुभ्यं प्रथमोपदिष्टमिति २९५ अतएव श्रुत्यंतरे प्राणस्योक्तत्वेनोपासनं विहितमित्यर्थं कथं स्वल्पादित्यादिसर्वाभिरित्यंतं वाक्यं व्याकरोति मृतप्रायमिति । ईदृशेऽपि च दृष्टेस्तद्वैलक्ष्येन हितमपि मृतप्रायं देहं गृह्णतां दिशरीरं तथाप्यतितेन उन्थापनेनैव निमित्तेन उक्त्यनायासं प्राणउपास्य उक्तमिति । उक्त्यमिति रूपं उत्पूर्वकात्स्थानाशोरंतर्भाविताप्यर्थोक्तप्रत्ययेछांदसम् २९६ अतएव प्राणस्य सर्वात्मभावेनानंदतात्त्वात् सर्वाभिरित्याह उक्त्यमिति । उक्त्यमिति प्राणस्यास्य पूर्वमुत्थानतो भवति प्यर्थानंतर्भावे उत्पत्तिगुणकारणत्वात् सर्वेभ्यः पूर्वप्रकाशते इति न्युत्पत्तेः । यद्यप्युत्पत्तिरंतर्भावेऽपि श्रेष्ठमिति यथा हिरण्यमर्भादि साच श्रेष्ठता प्राणे प्राणोपलक्षितेऽद्वितीयात्मनि पर्यवस्यति हिततमत्वात् अतएव प्राणोऽस्मीति मया तुभ्यमुपादिष्टमित्याह साहमिति । सोऽहं प्राणः हि

वाक्पाणिपादपायूनामुपस्थस्यतथैव च ॥ त्वक्चक्षुःश्रोत्ररसनाघ्राणानामपि वा विना ॥ व्यापारान्मिलितानां वाप्यन्यथा वास्ति जीवनम् २९२ मूकाश्च कुणयस्तद्वत्पंगवोरुद्धवायुकाः ॥ ब्रह्मचर्यरतास्तद्वत्कुष्ठिनो नेत्रवर्जिताः २९३ बधिरारसनाघ्राणदोषिणो पीहजंतवः ॥ अंतःकरणशून्याश्च जडोन्मत्तादयोऽपि हि २९४ जीवन्ति विना प्राणव्यापारं केपि कर्हिचित् ॥ प्राणस्तेनाहमस्मीति प्रतर्दनमयेरितम् २९५ मृतप्रायमिमं देहं सौद्रियाच्छिद्रदैवतम् ॥ आमनाच्छयनात्स्थाना तु तथाप्यतितैव यतः ॥ प्राणस्तेनोक्त्यनायासं ज्ञातव्यो वेदवादिभिः २९६ उक्त्यमुत्थानतः पूर्वश्रेष्ठं पूर्वोत्थितं भवेत् ॥ श्रेष्ठो हिततमः प्राणः सोऽहं हिततमात्मवीः २९७ प्रज्ञात्मत्वं न चाप्यस्य कदाचिद्योगतो भवेत् ॥ प्रज्ञयानेत्रवागादेर्यथा स्यादुपचारतः २९८ भेदोऽमृतायुषोर्यद्वत्प्राणस्य च न विद्यते ॥ प्राणप्रज्ञानयोरैवं भेदः क्वापि न विद्यते २९९ प्राणप्रज्ञे प्रसिद्धे येलौकिके सर्वदेहिनाम् ॥ खट्वांगवन्नलभ्येते अपि ते क्वापि वै पृथक् ३०० अस्मिन् जंगममात्रस्य शरीरे सहिते स्थिते ॥ जीवने मरणे तद्वत्सहोक्तामत एव ते ३०१ यतोलौकिकयोः प्राणप्रज्ञयोर्नास्ति वैभिदा ॥ ततोलौकिक एकस्मिन्मयिकेन भवेदिह ३०२

ततमात्मत्वेन धीर्ज्ञानं यस्य स तथा २९७ पूर्वप्राणप्रज्ञयोरद्वितीयत्वेन सर्वांतरत्वेन च परमार्थवस्तुने बोधकत्वात् तत्त्वं पदार्थोपाधिभूतयोः समप्राधान्यमुक्तमथ तयोरलक्ष्यैक्यप्रतिपादकयोर्वे प्राण इत्यादिवाक्यं व्याकरोति प्रज्ञात्मत्वमिति पंचभिः । यथानेत्रादेर्ज्ञानं द्रियस्वभागादेः कर्मेन्द्रियस्य च कदाचिद्वृत्तिरूपेण प्रज्ञया योगादौ पारिकंप्रज्ञात्मत्वं तद्वदस्य प्राणस्य न गौणं प्रज्ञात्मत्वम् २९८ किंतु मुख्यमेव प्राणस्य प्रज्ञात्मत्वमित्याह भेद इति । यथायुरमृतयोः प्राणेन भेदाभाव उक्त एवंप्रज्ञाया अपि त्वर्थः लक्ष्यैक्यादिति भावः २९९ लक्ष्यैक्यं केमुत्पन्न्यायेनापि दृष्टयितुं प्राणप्रज्ञापदवाच्ययो रूपाभ्योरपि भेदः पृथग्भाव रूपो न दृश्यते इत्याह प्राणेति द्वाभ्याम् । येलौकिकैर्तवायुबुद्धिरूपे प्राणप्रज्ञेते अपि खट्वांगपादवत्पृथक्पृथक् परस्परपरिहारेण न लभ्येते न दृश्येते इति ३०० किंतु सहभूते एव दृश्येते इत्याह अस्मिन्निति । अस्मिन् सर्वजंगमशरीरे जीवने काले सहिते स्थिते सती प्राणप्रज्ञे मरणकाले सहोक्तामत उर्ध्वगच्छत इति प्रसिद्धमिति शेषः ३०१ केमुत्पन्न्यायमभिनयति यत इति । यतोलौकिकयोः प्राणप्रज्ञयोरपि भिदानास्ति तद्विभक्तिरपि कुतो भिदा स्यात् सिध्येत् तत्र प्रमाणाभावात् संभवयोः सूक्ष्मे विशेषणे अलौकिके एकस्मिन्निति ३०२

तस्यैवेत्यादिवाक्यं व्याकरोति अन्वयेति । अन्वयः मुपुत्पादावनुगमः व्यतिरेक इतरेषां तत्र लयरूपः ताभ्यां प्राणस्यैवात्मता भवेत् निश्चितिशेषः । अन्वयव्यतिरेकयोर्विषयद्वयमाह सुप्ताविति ३०३ श्रुतौ दृष्टिपदेष्टि साधनेऽन्वयव्यतिरेकानुसंधाने लाक्षणिकमिति दर्शयति इदमिति । इदमन्वयादिचितनरूपं मृत्तिसुप्तिभ्यां विषयता संबन्धेन समुत्थितं तत्प्राणात्मभाव रूपस्य वस्तुनो विदां तम मेयस्य दर्शनाय साक्षात्काराय भवेदिति ३०४ सुप्तोतावदन्वयव्यतिरेकस्फुटो करणाय यत्रैतद्विद्यादिलोका इत्येतं वाक्यं व्याकरोति यत्रायमिति नवभिः । यत्रयस्यामवस्थायामयं प्रसिद्धः पुरुषः स्थूलसूक्ष्माभिमाना जीवः सुप्तः शयनं गतः सन् कंचन कमपि स्वप्नं जाग्रद्व्यासनाकार्यं पदार्थं जातं न वेत्ति तदा प्राणात्मनि प्राणरूपे प्राणोपाधिक इति यावत् । एतादृशे देवे परमात्मनि एकधा ऐक्यमप्रकारेणाभेदरूपेणैवावतिष्ठते । स्वप्नजाग्रतीरुपाधिप्रयुक्तभेदास्तवाभेदरूपं प्रकारद्वयमासीदत्र त्वभेद एव शिष्यते इत्यर्थः ३०५ एवकारार्थस्फुटयन्भेदाभावं हेतुतयाह कर्मैति । कर्मैन्द्रियेर्ज्ञानेन्द्रियैरतः करणेन च तथैते पां कर्मैन्द्रियादीनां विषयैश्चोपाधितया प्रयुक्तो भेदः स यस्मान्न प्रतीयते तस्मादेकैवेत्युक्तमुपपन्नमिति पूर्ववर्णनं सर्वं यः ३०६ उपाधिप्रयुक्तभेदाभावे उपाधिलयं हेतुत्वेन दर्शयति अयं हीति । अयं वागादिः करणग्रामः आत्मीयेनामादिविषयैः सह सुप्तिकाले प्राणोपाधौ मयीश्वरे लीयते इत्यन्वयः ३०७ आत्मनि सर्वलप्यप्रतिपादनफलमद्वितीयत्वमभिनीय दर्शयति तत इति । यतो वास्तवो भेदः स्वरूपमहिम्ने

अन्वयव्यतिरेकाभ्यां प्राणस्यैवात्मता भवेत् ॥ सुप्तौ मृत्तौ च तावेतौ कर्तुं शक्यौ महात्मभिः ३०३ इदमेव हि विज्ञानं मृत्तिसुप्ति समुत्थितम् ॥ दर्शनाय भवेन्नृणां प्राणात्मत्वस्य वस्तुनः ३०४ यत्रायं पुरुषः सुप्तः स्वप्नं वेत्ति न कंचन ॥ प्राणात्मनितदा देव एकैवावतिष्ठते ३०५ कर्मज्ञानेन्द्रियैस्तद्वदंतः करणकेन च ॥ एतेषां विषयैर्नापि भेदो यस्मात्प्रतीयते ३०६ अयं हि करणग्रामः प्राणोपाधौ मयीश्वरे ॥ प्रत्येकमात्मविषयैः सह सुप्तौ प्रलीयते ३०७ तत एकत्वमेवात्र मम प्राणस्वरूपिणः ॥ सर्वप्रकारो भेदोऽयं विलीनो मयि सर्वथा ३०८ प्रबोधकाले नैवैतज्जायंते न्यत एव हि ॥ मत्तः प्राणात्मनस्तस्मात्प्राणात्मा हं प्रतर्दनं ३०९ जायमानास्तथा प्राणाज्ञानं कर्मैन्द्रियात्मकाः ॥ मत्तः प्राणात्मनो भिन्नानस्युरेते कथंचन ३१० किं त्विमम रूपानि जायंते मत्त एव हि ॥ अभेदेऽपि जनिर्दृष्टायथाग्नेर्ज्वलतः कणाः ३११ ज्वलतो महतो वन्द्यः प्रजायंते कणायथा ॥ प्रबुद्धात्प्राणतो मत्तः प्राणा अपितथैव हि ३१२ इन्द्रियेभ्यस्ततो देवा अग्न्याद्या अपि जाजिरे ॥ अग्न्यादिभ्यश्च संजाता विषया लोकशब्दिताः ३१३

वनिरस्तोपाधिकोऽप्युपाधिलयादित्येवं सर्वप्रकारो भेदो मयि विलीनस्ततो ममेकत्वमेव सिद्धमिति कीदृशस्य मम प्राणस्वरूपिणः प्राणोपलक्षितस्वरूपस्येति ३०८ लयाधारत्वप्रदर्शनेनोपादानत्वेवोचितोपकर्त्ता कश्चिदन्वयः स्यादिति शंकायारणेनाभिन्नमितोपादानतां बोधयितुमुत्पत्तिकारणतामपि दर्शयति प्रबोधेति । प्रबोधकाले ज्ञाप्रति एतेवागादयो न्यतोजायंते किंतु मत्तः प्राणात्मन एव जायंते तस्माद्ब्रह्मलक्षणयोगात्प्राणपदार्थोऽयं देवांतं वेद्यरूपोऽस्मीत्यर्थः ३०९ लयोक्तिवत्स्फुटुक्तेरप्यद्वितीयतायां पर्यवसानं दर्शयति जायमाना इति । मत्तः प्राणात्मनो जायमानाः प्राणात्मत्साक्षात्सृष्टो घटवत्कथंचिदपि भिन्नानस्युरिति ३१० ननु यदि भिन्नास्तर्हि कथं भिन्ना इव दृश्यंते इत्यत आह किं त्विति । रूपाणि विभूतयः महिमान एवैते इत्यादि श्रुतेः एते देव भेदा इति श्रुतिपदार्थः । ननु विभूतीनां विभूतिमत्त्वो भेदाभावात्कथं ततो जन्मेत्यत आह अभेदेऽपीति ३११ दृष्टांतस्फुटयति ज्वलत इति । प्रबुद्धात्प्रबोधजागरणप्राप्तात् । प्राणा इन्द्रियाणि ३१२ इन्द्रियेभ्य इति । तत इन्द्रियोत्पत्तेरनंतरं इन्द्रियेभ्योऽधिष्ठेभ्यो देवास्तदधिष्ठितारोऽग्न्यादयो जाता अग्न्यादिदेवैभ्यो विषयानामाया जाताः कीदृशा विषयाः श्रुतिमतेन लोकशब्देनोक्ताः लोकयंते प्रकाश्यंते इति व्युत्पत्तेः ३१३

एवं प्रेत्यादिवाक्यार्थप्रदर्शयतदाक्यमूलकं दृष्टिपूर्वित्वात्स्फुटयन्नुक्तमर्थतर्केणापि संभावयति सुषुप्ते इत्यादिना । सुषुप्ते सुषुप्पवस्थायां नामादिविषयसहितं वागादिकरणजातं तेन मुमुक्षुत्वेन वा अन्ये न मुमुक्षुत्वेन केनचिदान्न दृश्यते प्राणस्त्वन्येन मुमुक्षुत्वेन दृश्यते इत्यादि विवादमिति शेषः ३१४ तथा च प्राणकार्यतावागादीनामायातीति दर्शयितुं यद्यद्व्ययप्रयुक्तभानयोगितत्तस्य कार्यमितिकार्यलक्षणं सोदाहरणमाह यद्यस्मिन्निति द्वाभ्यां । यथा मृदुस्तु निसर्गलभ्यं दृश्यं घटादिकं तत्र मृदुस्तु निसर्गवत्त्वलभ्यते तद्वद्वटादिकं तस्य मृदुस्तु नो व्यापकस्य कार्यमिति ३१५ भानमात्रनिर्देशे आलोकादिकार्यताया रूपादीप्रसंगात् सत्तापिलक्षणे निवेश्या इत्याशयेनाह न सत्तेति । यस्येति शेषः पूर्वोद्धृतं ३१६ तल्लक्षणं तु प्रकृतपीत्याह करणानामिति । करणग्रामोपि सुषुप्तप्राणे सत्येव न दृश्यते प्रबोधे च प्राणे सत्येव अन्यस्मात् प्राणभिराज्ञजायते किंतु प्राणादेव जायते सत्तां लभेत तस्मात्सकरणग्रामोऽस्य प्राणस्य कार्यमिति सिद्धम् ३१७ तथा च प्राणे कार्यलयाभिधानमुपपन्नमित्याह सुषुप्ताविति । यस्मात्सुषुप्तो करणग्रामो विषयैः सह नैव लभ्यते दृश्यते तस्माद्दर्शनादेव ज्ञायते करणग्रामः कारणेलीनो ध्वस्तघटवत् । प्रध्वस्तो घटो यथा कारणेलीनो भवति तद्वदिति ३१८ नन्वसिंस्त्रिषल्यस्तथापि त्रिषल्येतद्विज्ञानां विषयाणां लयः कथं संभाव्यते तस्यांशक्यतत्रोपपत्तिमाह तदभाव इति । तेषामिन्द्रियाणामभावे तदीय इन्द्रियसंबन्धी यो विषयो नामादिः स कथं स्यात्कथं सत्ताणोर्गीभवेत् न कथं चिदपि तस्य सत्ता संभा

सुषुप्ते न हि वागादिनामादिसहितं कचित् ॥ दृश्यते तेन चान्येन प्राणस्त्वन्येन दृश्यते ३१४ यद्यस्मिन्सर्गलभ्यं तत्रैव च न लभ्यते ॥ तत्तस्य कार्यविज्ञेयं मृदोयद्वद्वटादिकम् ३१५ न सत्ता लभ्यतेऽन्यस्माद्यस्मिन्सत्येव लभ्यते ॥ तत्तस्य कार्यविज्ञेयं तन्नाहियथापटः ३१६ करणानां समूहोपि प्राणे सति न दृश्यते ॥ प्राणे सत्ये व नान्यस्माज्जायते कार्यमस्य सः ३१७ सुषुप्तौ करणग्रामो लभ्यते विषयैः सह ॥ नैव तस्मादयं लीनः प्रध्वस्तघटवत्तदा ३१८ तदभावे कथं स स्यात्तदीयो विषयो हि यः ॥ न प्रदीपं विना तस्य प्रभालो केन दृश्यते ३१९ यो हि यत्र विलीयते निर्गच्छति ततो हि सः ॥ अग्नौ यथा कणो लीनोऽप्यग्रे रेव विनिःसरेत् ३२० न चान्यः कणवत्प्राणान्निःसरणुपलभ्यते ॥ इन्द्रियग्राम एतस्मात्स एवातो विनिःसरेत् ३२१ न चानुमानतस्तस्य विलीनादन्यता भवेत् ॥ धूलिपुंजे विलीनस्य घटादे रन्यतान च ३२२

व्यत इत्यर्थः । तत्र निदर्शनमाह न प्रदीपमिति । प्रदीपं विना प्रदीपकार्थभूता प्रभालो केन जनेन न दृश्यते यथा तथा ध्यात्मा धिदेव करणकार्यभूता विषयाः करणाभावे कथमुपलभ्येरन्निति ३१९ तथा लयाधारादुत्पत्तिरपि संभाव्यत इत्याह योहीति । स्रष्टुम् ३२० मनुकणो जायमानो विलीनात् कणाद्यथा भिन्नस्तथा करणग्रामोपि विलीनाद्विज्ञोस्त्वित्याशंक्यमाना भावा न्मैवमित्याह न चान्य इति द्वाभ्याम् । यथाग्नेः कणो निस्सरन् विलीनकणादनुपलभ्यते तद्वत्प्राणा निस्सरन् करणग्रामो विलीनादन्यो भेदशालीनोऽपलभ्यते । एतस्माद्देवावगाहिप्रत्यक्षाभावाद्देतोः स एव यो विलीनः स एव करणग्रामोऽतः प्राणाद्विनिःसरेत् तथा च भेदे प्रत्यक्षप्रमाणेनेति भावः ३२१ नाप्यनुमानमित्याह न चेति । तस्य जायमानेन्द्रियग्रामस्य विलीनपि स्यात्तदभेदोऽनुमानादपि न भवेन्नसिद्धयेत् भेदव्याप्यलिंगानुपलब्धेरिति भावः । ननु विलीनत्वलिंगेनातीतस्य वर्तमानाद्भेदमनुमाय तद्विरुद्धधर्मरूपलिंगेन वर्तमाने भेदोऽनुमाय तद्विरुद्धाशंक्य विलीनत्वस्य धूलिप्रच्छादिते घटे भेदाभाववति व्यभिचारित्वान्मैवमित्याह धूलौति ३२२

ननुपुलिप्रच्छादितघटादेः कथं विलीनत्वमित्याशङ्क्यादर्शनादन्यस्य विलयपदार्थस्य दुर्वचत्वादित्याह नचादर्शनेति । प्रबोधकालेऽदृष्टानां स्वप्नप्रपदार्थानां विलीनत्वस्य व्यवहारादिति भावः । ननु प्रातिभासिकेऽदर्शने विलीनत्वव्यवहारात्तथात्वाभ्युपगमेऽप्यवहारिकेतथानाङ्गीकर्तुं शक्यमिति शङ्कते नहीति । अदृष्टाः स्वस्य पुत्राद्याः विलीयन्ते विलीनव्यवहारगोचरा भवन्तीति न हि दृष्टमिति शेषः । तथाच कथं भवदुक्तं संभावयेति भावः ३२३ प्रातिभासिकत्वेऽपि विलीनत्वव्यवहाराभावप्रयोजकत्वेऽप्यत्र मोक्षस्य तद्वति मनसि निधाय सांभावनाप्रयोजकमनिष्टप्रसंगं सिद्धांती पृच्छति तदेति । तदाऽदर्शनकाले तेषां बंधादीनां लपोऽस्तु पुनर्दर्शनकाले जनिरुत्पन्निरस्तु क्रमनिष्टप्रसंगं पश्यतीति । ननु मृतानां पुनरुत्पत्त्यापत्तिस्तवमतेऽस्त्याशङ्क्यानिषेधं प्रतिजानीते नैवमिति । नमर्यापुनर्दर्शनप्रयोजकं न वा जीवने किं त्वन्यदेव दृष्टादृष्टसामग्रीसंनिधानमिति मनसि निधाय जीवतोऽपि पुनर्दर्शननियमभंगमाह जीवतइति । कापि दूरे देशगमादौ ३२४ ननु दूरदेशस्थानां दूरदेशगत्वादर्शनं संभवतीति जीवने दर्शनप्रयोजकमेवेति शक्तिवातर्हि मरणमपि प्रयोजकमस्तु कादाचित्कस्वप्ने मृतानामपि दर्शनादित्याह देशांतरेति । तस्माददृष्टादिसामग्र्येव पुनर्दर्शनादि निधायामि केति न काचिदनुपपत्तिरिति भावः ३२५ शङ्कते ततइति । येलोके जायमानाः पुत्रादयस्तेषां मित्येषा इत्याकारा बुद्धिर्विच्यते नियमेन दृष्टा इति किम् ततः देवदत्तादेः पितुः सकाशादहं यज्ञदत्तादिसंज्ञां जातइति तथा च ततोऽहं जातइत्याकारि

नचादर्शनमात्रात्स्यादन्यो हि विलयः कश्चित् ॥ न ह्यदृष्टा विलीयन्ते पुत्राद्याः स्वस्य कस्यचित् ३२३ तदा तेषां लयो भूयादर्शनेऽस्तु पुनर्जनिः ॥ नैव मृतानामुत्पत्तिः प्रसज्येत कथंचन ॥ जीवतोऽपि यतः कापि पुनर्नैवास्ति दर्शनम् ३२४ देशांतरगतौ दृश्याः पुत्राद्या न मृतास्तथा ॥ अत्राप्येव हि दृश्यन्ते कापि स्वप्ने मृता अपि ३२५ ततोऽहं जातइत्येषा पुत्रादीनां हि विद्यते ॥ बुद्धिरस्मात्त्र जायन्ते पुत्राद्याः सति दर्शने ३२६ यतो घटोऽपि नैवास्ति जातोऽहमिति धीः कश्चित् ॥ किंतु तद्गुणैरेवैषा तस्माद्व्यर्थमिदं वचः ३२७ चेतना अपि नैवात्र जानन्त्युत्पत्तिमात्रतः ॥ वयं जातास्ततोऽव्यर्था जडा जडविभागधीः ३२८ अपि कुत्रापि चैतन्यं जगत्यस्मिन्न जायते ॥ देहे जाते पुमान् जातइत्येषा भ्रांति धीर्दृष्टा ३२९

का बुद्धिर्जन्मव्यापिकाऽस्मादुक्तबुद्धेर्जन्मव्यापकत्वात् दृष्टिदृष्टिवा विन्भवदुक्तीत्यादर्शने पुत्राद्या न जायन्ते व्यापकाभावे व्याप्याभावस्य व्याप्यत्वात् यदि जायेरस्तर्हि वयमस्माज्जाता इति मन्येरन्तथा मतेरभावात्त्र जायन्तइत्यर्थः ३२६ दृष्टिदृष्टिवादी उत्तरयति यतइति । जातोऽहमिति बुद्धेर्जन्मव्यापकत्वं साहचर्यदर्शनादवधार्य साहचर्यं तु घटे जन्मसत्त्वेऽपि तादृशबुद्धेरदर्शनादुर्वचमिति पूर्वोद्दिश्यः ननु घटद्रष्टुः पुरुषस्य जातोऽयमिति बुद्धिरस्त्येवेति चेदस्तु नाम तथापि घटनिष्ठजन्मनो दृष्टिनिष्ठबुद्धेश्चैव अधिकरणग्रहस्य व्याप्तिज्ञानप्रतिबंधकस्या किंतिरोधाय कमुक्तमित्याह किंतु तद्गुणैरेवेति । तस्मादुक्तबुद्धेर्व्यापकत्वस्य दुर्वचत्वादित्युक्तं बुद्धेर्व्यापकत्वालं बनेन दृष्टिदृष्टिराक्षेपपरं भवदुक्तव्यर्थमिति ३२७ ननु जडेषु तथा बुद्ध्याभावेऽपि चेतना जायमाना जातोऽहमिति मन्यन्ते एवेति चेतनोत्पत्तेरियं बुद्धिर्व्यापिकैवेत्याशङ्क्याह चेतना अपीति । उत्पत्तिमात्रानंतरं चेतनेष्वपि वयं जाता इत्याकारिका बुद्धिर्न दृष्टा किंतु मातृपितृप्रभृतिवचनादिनिमित्तवशात् तथा बुद्धिर्दृश्यते इत्यन्यापि कैवततो जडा जडविभागस्य धीः कुशकाशवत्स्वयास्मत्पक्षाक्षेपाया लंघ्यमाना व्यर्थ इति ३२८ चेतनाः प्रजायन्तइति वाक्यमेव व्याहतमित्याह अपीति । इत्येषा इत्याकारा भ्रांतिस्तु दोषरूपोपाधि परंतवान्वयापकतां साधयितुमलमिति भावः । दृष्टिदृष्टिवादिनोपाधीनामेव सुधेरभ्युपगमाच्चेतनोत्पत्तेराक्षेपोऽनुक्तोपालम्भइत्यपि बोध्यम् ३२९

विचजनिधात्वर्थालोचनादपिदृष्टिपक्षःसिद्धयतीत्याह प्रादुर्भावइति । समप्रादुर्भावोदर्शनरूपएवेतिदृष्टिरेवमृष्टिरित्यस्मन्मतसिद्धिरितिभावः प्रादुर्भावपदस्यदर्शनरूपाधेप्रयोगदर्शयति प्रादु-
रिति ३२० ननुदृष्टिमुष्टिमतेप्रतिदर्शनंनुप्राप्त्युत्पत्तौजातकर्म्यापत्तिरित्याशंक्ययथायुवशरीरस्यबालशरीरात्परिमाणादिनासुदभेदस्येत्यपत्तावपिभवन्मतेनसंस्कारापत्तिस्तथास्मन्मतेपीत्याह नचे-
वमिति । आपतेत्प्रसज्येत ३३१ परमतेसमदोषप्रसंगंस्फुटयति भवत्रोपीति । देहभेदेसत्तत्तत्जातकर्म्यादिदृष्टंयथापुत्रान्तरेजातेइति । तथात्वयत्रोभयोःसमोदोषइतिन्यायेननुप्यनुभवान्निमित्ताभावः
३३२ अभेदाभावंस्फुटयति अभेदइति । पटयोः हस्वदीर्घयोरितिशेषः ३३३ एवंदोषसाम्यंप्रदर्श्यपरिहारसाम्यमपिदर्शयति प्रत्यभिज्ञेति । संस्कारसहकृतप्रत्यक्षसामग्रीजन्यंज्ञानंतदेवेदमित्या-
द्याकारकप्रत्यभिज्ञा सायदास्वस्यदेहवत्तोजायतेतदात्मनोधर्मदिक्यादभेदाध्यासेनदेहआरोपितात्वाच्या यदातुअपरस्यदेवदत्तादिसंज्ञदेहवतःसकाशाद्विअस्ययज्ञदत्तादेःप्रत्यभिज्ञाजायतेतदानदी-
यायज्ञदत्तादिसंबंधिनोविश्वासादयंपूर्वदेहाद्विज्ञोनभवतीत्यायभिमानरूपादेववाच्याइत्युभयोःसमःपरिहारः ३३४ ननुतवेवायंपरिहारःमममतेतुआरंभकस्यावयवसंयोगस्येकत्वात्प्रत्यभिज्ञेतिनि-
त्यसंयोगांगीकर्तृनेयापिकेकदेशिमतेनाशंक्यआरंभकपदेनकारणमात्रविवक्षणे शुक्रशोणितादिकारणेक्यात्प्रत्यभिज्ञास्त्वितिवाशंक्यपरिहरति आरंभकस्येति । पूर्वार्थस्फुटम् । तत्रत्यभिचारदर्श-
यति स्तंभयोरिति । एकदृष्टकांसंयोगरूपोहेतुर्योरितिप्रथमशंकासमाधानपक्षेऽर्थः । द्वितीयशंकासमाधानपक्षेतु एकःएककाष्ठरूपएकपाषाणरूपोवाहेतुर्योरित्यर्थः ३३५ ननुदृष्टिमुष्टिपक्षे

प्रादुर्भावोजनेश्वार्थःसस्याद्दर्शनमेवहि ॥ प्रादुर्भवसवितेत्यादौदर्शनमीरितम् ३३० नचैवंजातकर्मादिप्रसज्येतक्षणेक्षणे ॥ बालस्ययौवनेकस्माद्भवतोपिन-
चापतेत् ३३१ भवतोपिनचैकत्वंबालयौवनदेहयोः ॥ देहभेदेहितदृष्टंयथातेतनयांतरे ३३२ अभेदोनैवयुक्तोयंबालयौवनदेहयोः ॥ विभिन्नपरिमाणादेर्दर्शना-
त्पटयोरिव ३३३ प्रत्यभिज्ञाचदेहेस्मिन्स्वस्यस्वात्मनएक्यतः ॥ अपरस्यतुविश्वासात्तदीयादेवजायते ३३४ आरंभकस्यचाभेदात्प्रत्यभिज्ञानसंभवेत् ॥ स्तं-
भयोरिकहेत्वोर्नप्रत्यभिज्ञास्तिकर्हिचित् ३३५ नचस्तंभादिविषयेनैषास्यादुक्तहेतुतः ॥ विश्वासादात्मनस्तत्रसंभवेद्देहवत्सदा ३३६ कारणानुगमोप्येवबालयौ-
वनदेहयोः ॥ कोयतो नैवविद्येततेउभेशुक्रशोणिते ३३७ नैवावयवसंस्थानंकारणं दुर्भणत्वतः ॥ नप्रत्यक्षावयववाःसूक्ष्मत्वाद्दृग्गताणुक्त् ३३८

सएवायंस्तंभइत्यादिप्रत्यभिज्ञानिर्वाहःकथं तत्रात्मनोभेदनिश्चयेनात्मनिष्ठेकारोपेणनिर्वाहस्यदुर्वचत्वादित्याशंक्यमास्तुप्रथमोहेतुर्द्वितीयस्तुविश्वासलक्षणोजागर्तीत्याह नचेति । स्तंभादिपु-
उक्तहेतोरामेक्याध्यासरूपात्प्रत्यभिज्ञानस्याज्ञापयेतेतिवचशंक्यम् यतोद्गुह्यतमनोविश्वासरूपाद्धेतोःसांसंभवेदेव यथादेवदत्तदेहयज्ञदत्तादेःप्रत्यभिज्ञोक्तातद्वदित्यर्थः ३३६ बालयुवशरी-
रयोःकारणानुगमोपिभवतादुर्निरूपइत्याह कारणेति । बाल्ययौवनावस्थाश्रयणोर्देहयोःकारणस्यभवन्मतस्यानुगमःकः नकोप्युपपद्यतइत्यर्थः । यतस्तेभवदभिमतेशरीरकारणे शुक्रशोणिते
अंकुरोत्पत्तौसात्यांवीजवत्त्वियेतेविनष्टेइति यावत् अस्मन्मतानुसारेणबीजाद्यवच्छिन्नत्वेतन्धमायाशबलंस्तपदवाच्यंकारणमभ्युपेयितेचार्हितत्रकल्पितस्वप्नप्रदार्थवद्दृष्टिदृष्टिरेवर्षयवस्यतीति तस्य
सतःप्रत्यभिज्ञानिर्वाहकत्वंतुनवाच्यंसर्वत्रैक्यधीप्रसंगादितिभावः ३३७ ननुअवयवसंस्थानरूपकारणेक्यालंबनात्प्रत्यभिज्ञाभविष्यतीत्याशंकांनिराचष्टे नैवेति । अवयवानांसंस्थावर्चनावि-
शेषःकारणमेवसंभवति दुर्भणत्वाद्भिरूपत्वात् । कथमितिचेच्छृणु परमाणवत्वत्वावयवत्वेनवाच्याः दण्डकादीनांतत्समुदायरूपाणांतत्समवेतरूपाणांवासमुदायसमवाययोःप्रथमाध्यायो-
क्तविधयानिरासेननिरस्तत्वात् परमाणूनांचकारणत्वेवप्रत्यक्षंपरमाण्वत्वात्तन्मूलकमनुमानाद्रीत्याशयेनाह नप्रत्यक्षाइति । दृग्गताश्चक्षुर्गोचरेणताअणवोयथानप्रत्यक्षास्तथादेहादयारंभकाअपि-
त्यर्थः । श्रुतिस्तुअण्व्योधानादित्याद्यादुर्लक्ष्यंत्वेतन्मवेवाणुपदेवप्रतिपादयतीतिभावः ३३८

परमाणूनांकारणत्वेबाधकंचवर्ततेइत्याह नचेतैरिति । एतैःपरमाणुभिःसंस्थानंसंस्थानवत्कार्यं तत्रहेतुमाह तेषामिति । जडैरालोचनाभावाद्वचनादुष्करा परमाणूनांचेतनत्वाभ्युपगमेतुव
हृनांचेतनानांभिन्नाभिप्रायत्वदेककार्यैरचनानुपपत्तिः ब्रह्मणःकारणतत्त्वस्मदुक्तेरीत्येवेतिभावः ३३९ स्थूलत्वचम्याभ्युपगमेपिप्रकृतेसंस्थानैक्यनास्तीत्याह संस्थानमपीति । संस्थानमपि
स्वैकंविद्यतेतस्यसंस्थानस्यैकत्वेसतिमानादीनांपरिमाणपराक्रमादीनांभेदधीर्नस्यदिति ३४० अवयवेष्वपचपापचयोःसंस्थानैक्यनास्तीत्यत्रोदाहरणमाह मरपेति । मापराशोःसकाशान्मा
पाणनिर्गमिसत्तत्रतेषांसमागमेवाराशिसंस्थानस्यैकतानमन्यतेस्थलरक्षकास्तिसंस्थानस्यरक्षकाइतिप्रसिद्धम् ३४१ फलिक्रमाह युवेति । युवदेहस्ययौवनशालिदेहस्यजनौसत्यतिमतेयथासं
स्कृतिर्जातकर्मोद्यानएवममापीति ३४२ यदितत्रजरतोयमितिबुद्धेरभावत्नसंस्कारापत्तिस्तर्हिमत्पक्षेपिसमंसमायावामित्याह जातोयमिति । साजातोयमितिबुद्धिः ३४३ यथाजन्मप्रयुक्त
संस्कारापतेःसमंसमायानंतथाऽदर्शनात्मकमरणप्रयुक्तदाहादिप्रसंयस्यसमंसमायानमित्याह अदर्शनेइति ३४४ साम्यस्फुटपति नदृश्यतेइतिद्वाम्पां । यथायौवनेसत्तिबालशरीरेनदृश्यतेत
थाबाहिष्ठत्वेसत्तिबहिर्गतत्वेसत्तिबधुतानदृश्यते अदर्शनमेवचनाशो णशब्ददर्शनेइतिथात्वर्थानुगमात् ३४५ अथेकेति । अथेतिपक्षान्तरे अत्रबहिर्गतेपुत्रादौएकबुद्धिरकत्वावमाहिनीबुद्धिरस्तीति

नचैतैरचितंकिंचित्संस्थानमिहविद्यते ॥ तेषांजडबहुत्वाभ्यांरचनानुपपत्तितः ३३९ संस्थानमपिनैवैकंवालौवनदेहयोः ॥ विद्यतेतस्यचैकत्वेनस्या
न्मानादिभेदधीः ३४० मापराशोर्हिमापाणांनिर्गमिसमागमे ॥ संस्थानस्यैकतानैवमन्यतेस्थलरक्षकाः ३४१ युवदेहजनौयद्वत्संस्कृतिर्नैवतेभवेत् ॥
एवंभेददर्शनाज्जातेपुत्रादौनैवसंस्क्रिया ३४२ जातोयमितिधीस्तत्रयौवनेचेन्नविद्यते ॥ सममत्रापिदृष्टेषुपुत्रादिषुनसास्तियत् ३४३ अदर्शनेपिमरणेवाहि
दाहादिनापतेत् ॥ यथाबालशरीरस्यभवतोयौवनेनहि ३४४ नदृश्यतेयथाबालशरीरंयौवनेसति ॥ तथैवचबहिष्ठत्वेपुत्रादिर्नैवदृश्यते ३४५ अथैकबु
द्धिरत्रास्तिपुत्रादौसासमातव ॥ बालयौवनदेहेपिबिनामानसमाग्रहम् ३४६ बालदेहेगतेयद्वत्तशोकःस्वस्यपरस्यन ॥ अदर्शनेनमरणेपुत्रादेरपिवैतथा ३४७
नमृतावयमित्येवंयदितेदर्शनेपुनः ॥ वदंतिताहिदेहोपिपूनएवंवदत्ययम् ३४८ अन्यथापरिमाणादिभेदादेहेस्फुटायदि ॥ कालभेदेहिपुत्रादौकेनासौविनि
वार्यते ३४९

बालयौवनदेहादिसंवेदत्रपेतहिंसाबालयौवनदेहेष्वपिसएवायमितिबुद्धिर्दाहादिप्रसंगप्रतिबंधिकासमेवमानसंमनोनिष्ठदुराग्रहविना तथासममेवसमाधानमिति ३४६ एवमदर्शनेनमरणेसति
शोकप्रसंगस्यापिसमाधानसममित्याह बालेति । बालदेहेमृतेसतिपथास्वस्यतदेहवतःपरस्वचतत्पितृपभृतेःशोकौनभवतिसएवायमित्यभिमानात्तथाप्रकृतेपीति ३४७ नन्वदर्शनस्यमरणत्वे
नमृतावयमितिपुनर्दृष्टानांवाक्येनविरोधइत्याशंक्यसाम्येनसमायत्ते नमृताइति । यदितेपुत्रादयःपुनर्दर्शनेसतिनमृतावयमित्येवंवदंतिइतिद्वयावयवविरोधंशंकसेतर्हिपूनेदेहेमात्रेसतिबालदेहेगतेचस
तिअयंपुरुषएवंनमृताहमितिबदतितत्रापितद्राक्यविरोधेनबाल्यनिवृत्तेरभावमंगीकुरु । यद्विचबालयुवशरीरभेदाज्ञानरूपदोषशालिव कृत्वात्तद्राक्यप्रमाणमितिमन्यसेतर्हिप्रकृतेपितथामन्यस्वेति
भावः ३४८ पूर्वापरभेदज्ञानप्रतिबंधकोदोषोऽवश्यमभ्युपेयस्त्वयापीत्याह अन्वथेति । अन्यथातादृशदोषानभ्युपगमेस्फुटा आपदोरोगादिलक्षणापरिमितेतादृशेदेहेकालभेदनिमित्तकानांपरि
माणादीनांभेदात्पुत्रादावसौशोकौमृतायांवाकेननिवार्यतेति ३४९

भेदो विद्यते भेदोऽपि न विद्यते इति दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः स्फुटयति कालेति द्वाभ्यां । यथा तव मतेऽपि कालभेदे सति युववाल्शरीरयोः भेदो न विद्यते तद्वन्मम मते पूर्वोत्तरयोर्बन्धयोर्विषयभूतपुत्रादीनामभेदो निति ३५० बालदेहेति । यद्वत्तुक्तदोषबलात् ३५१ तिष्ठतु दृष्टिमुष्टावन्नुदाहरणं जन्ममरणे एवात्रोदाहरणमित्याह अपीति । येलोके सर्वदेहिनां प्रसिद्धे जनिमृतीति अपि विज्ञानमात्रेण वप्रसिद्धे कार्यकरत्वरूपलौकिकसत्त्वं प्राप्ते अन्यस्मात्ज्ञानभिन्नात्कारणानुनसत्त्वं प्राप्तेति ३५२ जन्ममरणयोर्ज्ञातिसत्त्वं स्फुटयति जातमिति द्वाभ्याम् ३५३ स्वयमिति । अयं जनः स्वयमपि यजन्ममरणपयुक्ते सुखदुःखे समागुयात्तदप्येवमेव अन्यवचनादिना तज्ज्ञानादेवेत्यर्थः । जनिमृत्योरज्ञानेन तु ते सुखदुःखेकस्यचिदपि नैव स्यातामिति प्रसिद्धेऽपि ति शेषः ३५४ किञ्चल्यो किञ्च जन्ममरणं च मूर्च्छा यशेन स्य यद्वद्दृष्टमशस्यत्वात्परवचनानि नैव त्वयामन्तर्यं तथा च परमात्मवेदवाक्यादर्शनादर्शनयोर्जनिमृती कुतो नान्युपेयीत्याह अप्येति इति चतुर्भिः । एते जनिमृतीकम्यापि प्राणिनः प्रत्यक्षसिद्धेन भवतः किंतु मात्रादिवचनादनुमानाद्वा तयोर्जनिमृत्योर्धोर्भवति ३५५ तत्र जन्मनः प्रत्यक्षत्वासंभवं दर्शयति कोहोति । विनिर्याणे निर्गमनकाले ३५६ मरणस्यापि प्रत्यक्षत्वासंभवमाह एवमिति । प्राणिनिर्गमे तत्काले विशेषाकारविज्ञानानां लोपे सति मरणकः साक्षात्कर्तुं शक्य इति ३५७ अत इति । अतः स्वप्रत्यक्षासंभवात्तद्विज्ञानादिरूपप्रमाणादेव जनिमृतीपथात्पुद्गे जा

कालाभेदेन चाभेदो युववाल्शरीरयोः ॥ भवेत्तद्वद्विपुत्रादौ पूर्वोत्तरविबोधयोः ३५० बालदेहे गते यद्वन्मृतधीर्नैव जायते ॥ अदर्शनेऽपि पुत्रादेर्मृतधीस्तद्वदेव न ३५१ अपिलोके जनिमृती प्रसिद्धे ये हि देहिनाम् ॥ तेषां विज्ञानमात्रेण प्रसिद्धेनान्यकारणात् ३५२ जातं वापि मृतं वापि यावज्ज्ञानातिनैव हि ॥ तावद्दर्शनेऽपि तेषां पिहर्षशोकौ न गच्छति ३५३ स्वयमप्येवमेवायं सुखदुःखे समागुयात् ॥ अविज्ञाने तयोर्नैव स्यातां तैकस्य चित्कचित् ३५४ अप्येते स्वस्य न स्यातां प्रत्यक्षे प्राणिनः कचित् ॥ किंतु मात्रादिवचनादनुमानात्तयोर्हि धीः ३५५ कोहियो नैर्विनिर्गमे मूर्च्छा प्राप्ताः शरीरमाक् ॥ यो निनिर्गमनं स्वस्य प्रत्यक्षीकर्तुं मर्हति ३५६ एवं विशेषविज्ञानविलोपे प्राणिनिर्गमे ॥ कोनाममरणं स्वस्य प्रत्यक्षेणावगच्छति ३५७ अतः शब्दादिविज्ञानाद्द्वे जनिमृतीयथा ॥ तद्वच्छास्त्रस्य विज्ञानाद्दर्शनादर्शने स्थिते ३५८ प्रत्यभिज्ञा च नैवास्ति करणग्रामसंश्रया ॥ तदेव च क्षुरेतर्हि यथा सीन्मामकेंद्रियम् ॥ एवं न कस्यचिद्बुद्धिरिन्द्रियेऽप्युपलभ्यते ३५९ आपे प्रत्यक्षतानास्ति सदैवेंद्रियसंश्रया ॥ प्रत्यभिज्ञा कुतस्तत्र यतः प्रत्यक्षगाहिसा ६० इन्द्रियाणामधिष्ठात्र्योवन्धाद्या अपि देवताः ॥ प्रत्यक्षानयतस्तेन तासां मिन्द्रियतुल्यता ३६१

ते तथा शास्त्रस्य व्याख्येयश्रुतिरूपस्य विज्ञानाद्दर्शनादर्शनरूपे जनिमृती स्थिते सिद्धे इत्यर्थः ३५८ ननु भवता दृष्टिमुष्टुषपत्तयो बालेषु पुत्रादिविषयेष्वेव कुत प्रपञ्चिता ईन्द्रियेषु देवेषु कुतो न दर्शिता इत्याशङ्क्य ईन्द्रियाणां देवानां च परोक्षतया तत्र विरोधि प्रत्यभिज्ञाऽनवताराद्वा क्यश्रवणमात्रादृष्टिमुष्टिः संभाव्यते बाह्यविषयेषु तु प्रत्यभिज्ञा गतिदर्शनीयेति विषयेषु तत्प्रपञ्चः कृत इत्यभिप्रायं स्फुटयति प्रत्यभिज्ञेत्यादि चतुर्भिः । करणग्रामः संश्रयो विषयतया श्रयो स्यात्तादृशी प्रत्यभिज्ञा च नास्ति । कुतोऽनुपलब्धेरित्याह तदेवेति । मामकेंद्रियं च श्रुयंथा पूर्वं मासीत्तदेव तथा विधमेवेतर्हि वर्तत इत्येवमाकाराबुद्धिरिन्द्रियगोचराकस्यचिदपि जनस्य नोपलभ्यते इति ३५९ ईन्द्रियाणामतीन्द्रियत्वाद्यसंस्कारसहकृतेन्द्रियजन्यज्ञानरूपा प्रत्यभिज्ञानसंभवात्त्याह अपीति । ईन्द्रियसंश्रया ईन्द्रियनिष्ठा तत्र ईन्द्रियेषु प्रत्यक्षगाप्रत्यक्षवस्तुगता सा प्रत्यभिज्ञा ३६० एव तदेवेव पि न प्रत्यभिज्ञेत्याह ईन्द्रियाणामिति । ईन्द्रियाणामधिष्ठात्र्योवन्धाद्या देवता अपि यतो न प्रत्यक्षास्तेन प्रत्यक्षत्वाभावेन हेतुः तासां देवतानां प्रत्यभिज्ञा विषयत्वाभावेन सा धर्म्येणेंद्रियतुल्यतेति ३६१

विषयादिति । विषयास्तु श्रुतिगतेन लोकशब्देनोक्ता लोक्यंते प्रत्यक्षज्ञानेन विषयीक्रियंते इति योगार्थसमन्वयात् । तेषु सुतादिरूपाः प्रदर्शितास्तेषां दर्शनमेव जन्माऽदर्शनमेव च नाश इति सम्प्रपत्तिपूर्वकमीरितं प्रत्यभिज्ञादिविरोधपरिहारायेति भावः ३६२ श्रुतोलोकशब्दप्रयोगेण च यो ह्येतत्प्रत्यक्षं करोतीति सूचनान्न जन्मात्रस्य दृष्टिस्तद्विरोधमिता उपपद्यते चेदं परोक्षभावान्तर्यामिणीयादीनां स्वाभिमानिदेवादिप्रत्यक्षत्वात्तथाचतुल्यन्यायाद्भौतिकवद्भूतानामपि दृष्टिस्तद्विरोधमुपेत्याह भौतिकमिति । तथाचार्यप्रयोगः भूतपंचकंदर्शनादर्शनयोजनं भविनाशप्रतियोगिजडत्वादानात्मत्वाद्वा भौतिकवदिति न चानादिषु 'जीवईशो विशुद्धाचिद्विभागश्चतयोर्द्वयोः । अविद्यातत्त्वितोयागः पञ्चस्माकमनादयः' इत्युक्तेषु व्यभिचारः तत्रापि जडांशस्य कल्पितत्वेन यावत्प्रतिभासमवस्थितः प्रतिभासानादित्येवानादित्वाभ्युपगमादिति । चेतस्य सत्त्वोपाधिष्वेकत्वात्तत्त्वैककल्पितानां सत्त्वैतत्पर्यवसानात्तत्राश्चिद्विरोध इति सर्वसमंजसम् ३६३ भौतिकवदेव च प्रत्यभिज्ञादिविरोधपरिहारोऽपि बोध्य इत्याह प्रत्यभिज्ञेति । प्रागुदाहृता उपपादिता अस्याः प्रत्यभिज्ञायाः संस्थानमवयवाश्चकारणनसंभवेतीत्यपि प्रागुदाहृतमित्यन्वयः ३६४ कर्मणां धर्माधर्मरूपाणां मायायादुर्घटकारिण्याः सर्वव्यवस्थोपपादकत्वाच्च न काचिदृष्टिस्तद्विरोधमुपपत्तिरिति दर्शयितुं कर्मणां कारणत्वं तावच्छेकापूर्वकमवतारयति न चेति । दृष्टिस्तद्विरोधेऽदर्शनस्येव नाशत्वाददृष्टस्य तदगादिस्थजलस्य नाशे सति तत्र न दृष्टेः तेजसो जलविरुद्धस्य जनिः स्यादिति न च शंका मिति पूर्वोद्घातः । इमां च शंकां पूर्वपक्षीहृदयेन्यासि मनो लोच्यैव कृतवान् । न ह्यत्र जलाभावस्तत्र तेजो जन्मनि नियम आकाशदेशा

विषयालोकशब्देन कथितास्ते सुतादयः ॥ दर्शनादर्शने तेषां जन्मनाशौ समीरिते ३६२ भौतिकं पदं देवं जायते च विनश्यति ॥ भूतपंचकमप्येवं जडत्वादात्मभेदतः ३६३ प्रत्यभिज्ञापि सर्वत्र देहवत्प्रागुदाहृता ॥ न संस्थानं नावयवा अस्याः कारणमित्यपि ३६४ न च नीरविनाशे स्यात्तेजसस्तत्रैव जनिः ॥ पुंसो बाल्यविनाशे किं युवावानभवेद्भवान् ॥ कर्मतत्र निमित्तं चेत्तदत्रापि समं मम ३६५ महाभूतजनौ नैव कर्मकारणमिष्यते ॥ भवतोप्येतदप्यात्माऽज्ञानमाविष्कृतं त्वया ३६६ यतो हि जन्मतो योनिः प्राणात्मा कर्मवासितः ॥ भूतभौतिकजातं हि सृजत्यच्चिदसंभवात् ३६७ संसारस्य न कस्यापि प्राथम्यमिह विद्यते ॥ अनादित्वान्न चाप्यंतो विनामोक्षेण विद्यते ३६८

दोष्यभिचारात् । तथाचाहृदयवचसामहृदयमेवोत्तरमितिन्यायेन तथाविधमेवोत्तरं ददातिसिद्धांती पुंस इति । कस्यचित्पुंसो बाल्यावस्थानाशेतद्विरुद्धं यो वने त्वयि कुतो न जायते इत्यर्थः । एवं प्रतिरुद्धो वादी कर्मणोपि सृष्टिप्रतिकारणत्वेन नुसृष्ट्याह कर्मेति । तत्र यो वनसृष्टौ । तथाच मयापि कर्मणानि मित्तत्वं स्वीकृतं भवेत्त्याह सिद्धांती तदत्रापि समं मेति । अत्र दृष्टिस्तद्विरोधमुपेत्याह न व्यवस्थोपपादनं ममापि समं मयापि मुक्तमित्यर्थः ३६५ शंक्ते महाभूतेति । भवतो दृष्टिस्तद्विरोधमुपेत्याह न संस्थानं नावयवा अस्याः कारणमित्यपि ३६६ यदज्ञात्वा पूर्वपक्षिणा शंकितां श्रुतिस्मृतिन्यायसिद्धमर्थं कर्मपेक्षयात्मनः सृष्ट्यादिकारणत्वरूपं दर्शयति यत इति । यत इति श्रुत्यादिसिद्धमितिशेषः । इति किम् जगतो यो निरभिज्ञ निमित्तोपादानं प्राणात्मा कारणोपाधिः कर्मवासितः कर्मणां सूक्ष्मावस्थारूपा दृष्ट्यापेक्ष एव सृष्ट्यादिकरोतीति तथाच सप्ताब्दब्रह्मणं 'सप्ताब्दानि मेधया तपसाऽज्जनयत्पिता' इति सप्ताब्दपदेन कार्यमात्रसंग्रह इति तत्रैव स्पष्टम् । तपसा कर्मणा वैषम्यनैवृद्धयेन सापेक्षत्वादितिन्यायः स्मृतयश्च पुराणरूपाः ३६७ ननु कर्मणो जन्ममात्रकारणत्वं न संभवति प्रथमसृष्टौ कर्मणो निमित्तत्वात्संभवादित्याह संसारस्योते । तथाच पूर्वपूर्वकर्मनिमित्तकोत्तरोत्तरासृष्टिरिति भावः ३६८

॥ १७ ॥

ननु कर्मणो यस्य सर्वनिर्वाहे सति मायास्वीकारोऽप्यर्थ इत्याशंक्याह कर्मेति । मायाव्यर्थेतानवक्तुं शक्यादृश्यमात्रनिर्वाहकत्वात् कथमेतदिति चेत्कर्मण्येव तावन्निर्वाहकत्वं मायायाः पश्यतु भवानित्याह कर्मणोपीति । नियतिर्व्यवस्था ३६९ अनुपपत्तिस्फुटयन्मायायाः सर्वनिर्वाहकत्वं सर्वानुभवारूढं करोति इदमिति । यथा 'कात्तिक्रियां कृत्तिक्रायो मेयः कुर्यात्स्वामिदर्शनं । सप्तजन्मसु विप्रः स्यादनादयो वेदपारगः' इत्याद्युक्तमिदं कर्मास्त्येव ब्राह्मणदेहस्य धनादथैव प्रयुक्तमुत्स्येव च कारणमपरस्य ब्राह्मणदेहमिजस्य शरीरस्य दुःखस्य च कारणं भवतीत्येतत्कुतः किमत्र नियामकमिति चोद्यस्य प्रतिक्रियापरिहारः न जानामीति मायायाः वाचकं शब्दरूपं बोधकं हित्वा नास्ति किंतु न जानामीति शब्दप्रयोग एवोत्तरं तथा च सर्वानुभवसिद्धाया मायायाः अशक्योऽप्यव इति भावः । फलितमाह तस्मादिति । तस्मात्सर्वनिर्वाहकत्वादियं दुर्घटकारिणी माया सार्थान् व्यर्थ इत्यर्थः । ननु न जानामीति शब्दः कथं भावरूपा ज्ञानवाचकः ज्ञानाभावबोधकत्वादिति चेत्किं क्वचित्ज्ञानाभावं प्रतिपादयति किं वा ज्ञानसामान्याभावं । नायः पटज्ञानकाले पिष्टज्ञानाभावमादाय न जानामीति प्रतीतिप्रसंगात् । न द्वितीयः अभावज्ञाने प्रतियोग्यनुयोगिभाननियमेन ज्ञानसामान्याभावस्य दुर्बलत्वात् सामान्याभावस्य यावद्विशेषविरोधित्वात् । तस्मान्न जानामीत्यत्र न ज्ञः प्रकृत्यर्थान्वयेन ज्ञाया तो ज्ञानविरोधिभावपरत्वमेवेत्यत्र विस्तरः ३७० । ३७१ मायाया दुर्घटकारित्वं स्फुटिकुर्वन्तस्या दुर्घटकार्यतिरोपलक्षणमेकं दुर्घटकार्यमादर्शयति स्वभावाद्याहति । स्वभावाद्याः स्वभावकालप्रभृतयोपचारार्थादिपक्षास्तान्सर्वानप्येव खंडनतर्कपूराक्षसराजहमां मायारूपां जननीं विना कुतः सहायादतिभक्षयति किंतु मायाजननी प्रसादादेवाति । विज्ञमतस्य खंडयितुमशक्यत्वात्तमः प्रभवचार्याकादिमतखंडनकाले खंडनतर्काक्षसस्य खंडनीयमतानां च जननी माया न जा

कर्मकारणपक्षे हि मायाया व्यर्थेतानहि ॥ कर्मणोपि विना मायां नियतिर्नोपपद्यते ३६९ इदं कर्मकुतोऽस्यैव शरीरस्य सुखस्य च ॥ कारणं न परस्येति नास्ति चोद्यप्रतिक्रिया ३७० न जानामीति मायाया वाचकं शब्दबोधकम् ॥ हित्वा तस्मादियं माया सार्था दुर्घटकारिणी ३७१ स्वभावाद्याहियेपक्षास्तान्सर्वानति सर्वदा ॥ कुतो राक्षसराजोऽयं विना स्वां जननीमिमाम् २७२ दुर्घटत्वमपि स्वस्य धर्मभूतं न लक्षयेत् ॥ कुतो राक्षसराजस्य स्पर्धानास्यैह विद्यते ३७३ न जानामीति वचनं कुतः स्याद्विनिर्र्थकम् ॥ नह्यज्ञेषु कुतः कश्चिद्भूते मानं समाश्रितः ३७४

नामीति रूपेण चार्वाकादिचित्तादुर्भारूपकरणे चार्वाकादिमतान्पादायेव कनिष्ठपुत्राय खंडनतर्काक्षसराजाप्यअशनमिव ददातीति मायायाः खंडनजयसंपादनरूपं दुर्घटं कर्म पश्यतेति भावः । चार्वाकादिमतानामज्ञानमूलत्वे मानं च 'यावेदवात्याः स्मृतयो याश्च तासां प्रवृत्तयः । सर्वास्तानिष्फलाः प्रेत्यतमो मूलाहिताः स्मृताः' इति स्मृतिः ३७२ परमतखंडनकाले स्वरक्षणरूपं च दुर्घटमायायाः कर्म त्याह दुर्घटत्वमिति । मायाजननी स्वस्यात्मनो धर्मभूतं दुर्घटत्वमपि न लक्षयेत् खंडनतर्काक्षसराजा द्रोपयेदिति यावत् । यदि तु लक्षयेत्तर्हि तदपिराक्षसराजो भक्षयेदवराक्षसानां स्वकुलभक्षकत्वमसिद्धेरित्याह कुत इति । राक्षसराजस्य अस्यैव जनन्यै जननीं प्रत्यपि स्पर्द्धां कुतो न जायते किंतु जायत एव राक्षसत्वादेवेति । तथा च परमतपृष्ठभावेन प्रच्छन्नेव राक्षसराजमुपसर्पति प्रायो माया यदा तदृष्टिगोचरी भवति तदा तामपिराक्षसराजो भक्षयत्येवेति भावः । तदुक्तं खंडनकृद्भिः 'अभीष्टसिद्धावपि खंडनानामखंडिराज्ञा मि वनैव माज्ञा । तत्तानि कस्मान्नपथावदेवसेद्वांति केऽप्यध्वनि योज्यध्वम्' इति अस्यार्थः अभीष्टस्य परमतनिरासस्य सिद्धावपि खंडनतर्काणां राजनिभानामाज्ञाप्रभुशक्तिर्न केनचिदखंडिखंडिता तत्तस्मात्तानि खंडनानि यदिसिद्धांतस्वीकृतमायादिपदार्थं खंडयितुमुद्यतानि स्युस्तर्हि न वारणीयानीति ३७३ ननु न जानामीति वचनस्य चोद्यप्रतिक्रियात्वं पटुक्तं ननु पत्रनिर्र्थकत्वेनानुत्तरत्वादिति चेन्न सर्वत्रोत्तराणां दृष्टस्य फलस्य पूर्वपक्षिपूकतासंपादनरूपस्यात्रापि सिद्धावादित्याह न जानामीति । न जानामीति वचनं कुतो हेतोर्निरर्थकस्यान्न कुतोपीत्यर्थः । तत्र हेतुतपावादपि पूकतासंपादनरूपं फलं दर्शयति नह्यति । कुत इत्यप्रेक्षणीति शेषः । मानं समाश्रित एव हि मायो वादोऽप्यतो भवति स चाज्ञेषु वयमत्राज्ञा इति वदत्सुकुत इति न भूते कुतस्तवाज्ञानमिति न पृच्छति अज्ञानस्य पर्यनुयोगाद्योग्यत्वमसिद्धेः । किंतु मोनमेव करोतीति भावः ३७४

ननु अज्ञानरूपदोषालंबनेन वादियजोपि पराजयनिभ इति चेत्सत्यं । आत्माज्ञानस्य दोषत्वमेव 'न चेदिहा वेदीन्महतीं विनष्टिः' इत्यादि श्रुतेः प्रपंचस्य तु मुक्तो विस्मरणीयत्वात्तदज्ञानगुण एवेत्याशयेनाह जन्मादीति । नृणामात्माज्ञानाधानां । अयं भावः आत्मज्ञाने सर्वस्य ज्ञातत्वात्प्रपंचस्योपेक्षणीयत्वाच्च विशेषाज्ञानमदोषात्माज्ञानेतु कर्दमलितस्य धूलिलेपवज्जन्माज्ञानमदोष इति ३७५ प्रपंचस्यानिर्वचनीयत्वेन विशेषतो ज्ञातुमशक्यत्वाच्च तदज्ञानमदोष इति सूचयितुं प्रपंचोत्पत्तेस्तर्कायोग्यत्वमाह आनंदात्मेति त्रिभिः । आनंदात्मेकरसोऽद्वितीय आत्मा विचित्रत्वादिविशेषणकं विश्वं कथमनेकधा जनयं इति पृष्ठे वक्तुं समाधातुं तदसंभवे जिज्ञातुमपि वाक्यप्रभुः समर्थो भवेदिति त्रयाणां संबंधः ३७६ । ३७७ । ३७८ जगतोऽचित्पशक्ततां स्फुटयति यस्मिन्निति । यस्मिन्विश्वस्वरूपे एकैकमपि वस्तु अनेकप्रमाणैरपि किमस्य स्वरूपं कियंतो स्पष्टमर्थः कियंतो व्यवहारित्येवं ज्ञायते तद्विश्वं समं प्रवक्तुं शक्नुवादिति ३७९ जानीम इति । वयं विश्वं जानीम इति येषामभिमानस्ते स्मार्कपुरतः पृष्टाः संते एकं पुरोवाचिनं घटं निरूपयंतिति ३८० एतद्वदस्मिन्निरूपणं नाम तत्स्वरूपस्य तदितरव्यावृत्तेर्यावृत्तिप्रयोजकधर्मस्य च निरूपणमिति मत्वा स्वरूपादिकं पृच्छति घट इति । घटः कोयमिति पुरोवाचि घटस्य स्वरूपप्रश्नः । अयं घटोऽघटः घटभिन्न एव कुतो न भवति तथा चास्य कथमितरव्यावृत्तिरित्यव्यावृत्तिप्रश्नः । एतद्वदस्येतरव्यावृत्तिप्रयोजकधर्मोपि चक्षुरादिसंबंध एव वक्तव्यः जात्यादेस्तथात्वस्वनिरसिष्यमाणत्वात् सचनेत्रादिसंबंधोऽस्यैव घटस्यास्ति परस्य एतद्विन्नस्य नेत्यत्रैवाकिं निषामकं । इदं पदार्थं पुरोवाचित्वस्य घटत्वस्य च विवादादुक्तत्वे तन्निषेधे द्विषसंबंधस्य व्या

जन्मादिविषये नृणामज्ञानात् नैव दूषणम् ॥ अंधस्य हि न दोषोऽस्ति रूपाज्ञानेनैकं यंचन ३७५ आनंदात्मा प्रकाशैकस्वभावो द्वयवर्जितः ॥ असंगो निर्गुणोऽनंतो वि क्रियादेरनाश्रयः ३७६ आवाज्ञानसगम्योपि विश्वमेतदजीजनत् ॥ विचित्रं विविधाकारमचित्यानंतशक्तिकम् ३७७ विलक्षणं प्रमाणादिभेदभिन्नमनेकधा ॥ इतिकेनामथैव कुं विज्ञातुं च प्रभुर्भवेत् ३७८ यस्मिन्नैकैकमप्यत्र प्रमाणशतकोटिभिः ॥ न ज्ञायते स्वरूपेण तथा धर्मादिनापि च ३७९ जानीमो वयमित्येवं बुद्धिर्येषां महात्मनाम् ॥ ते पृष्टाः प्रवदंस्त्रघटमेकं महाधियः ३८० घटः कोयं कुतो वा स्याद्वदोऽयमघटो न हि ॥ कस्मादस्य हि संबंधो नेत्राद्यैरपरस्य न ३८१ अयमित्येष निर्देशः सर्वस्यास्ति हि वस्तुनः ॥ घट इत्यपि निर्देशो विद्यते हि घटांतरे ३८२ यथा घटे घटाभावः पटेष्वेवं स विद्यते ॥ कुतो घटः पटो न स्यात्पटो वापि घटो न किम् ३८३ नेत्राद्यैर्विद्यते यावत्संबंधो तत्र घटस्य हि ॥ यादृगेव हि संबंधः परस्यापि सतैः समः ३८४

वर्तकतयाऽऽश्रयितुमशक्यत्वादित्याशयेन धर्मप्रश्नः नेत्राद्यैरिति ३८१ अथ घटस्वरूपसाधनाय वादिनावक्तव्यत्वेन संभावितानि लक्षणानि व्यभिचारेण दूषयति अयमित्यादिना । अयमिति निर्देशयोग्यत्वं लक्षणं चेत्तद्वृत्त्यमात्रेऽतिप्रसंगि इदं पदस्य पराभाववाचकत्वात् घटपदप्रयोगयोग्यत्वं लक्षणं तर्हि घटांतरेऽतिप्रसंगः ३८२ अघटव्यावृत्तिरूपघटत्वशाली घट इति नास्तिकमतेन लक्षणमाशंक्य तदसंभवमाह यथोक्तं । तादृशलक्षणार्थं घटस्तावन्निरूपणीयः घटभेद एव च तद्व्यवहारार्थं घटभेदनिर्णयश्च घटस्वरूपनिर्णयाधीनस्तदनिर्णयश्च घटाभावो घटभेदरूपोऽयथाभवदभिमतघटेऽसंदिग्धरूपेण वर्तते एवमेव पटेष्वपि विद्यते पट एव घटः किं न स्यादिति शंकाया अनिवारितत्वात् एतादृशघटव्यावृत्तस्य घटत्वे तु घटः पटः कुतो न स्यात्पटो वा घटः कुतो न स्यादिति घटनिरूपणाधीनाऽघटव्यावृत्तिरूपं घटलक्षणमात्माश्रयग्रस्तमिति भावः ३८३ एवमिदं विषयभिन्नत्वे सति एतद्वद्वैयस्य संबंधनिरूपकत्वमप्यलक्षणमित्याह नेत्राद्यैरिति । अत्र देशे वर्तमानस्य घटस्य नेत्राद्यैः सह संबंधोपावयत्क्षणावच्छिन्नोपादौ वचसंयोगादिकुर्यादिति परस्यापि एतद्वदभिन्नस्यापि तत्समीपस्थस्य समः । तत्र संबंधे एतत्स्वरूपस्य निवेशस्तु स्वरूपनिर्णयाधीन इत्युक्तमिति भावः ३८४

उदकेति । उदकानयने शक्तत्वं घटत्वं त्वयाभिमतं चेत्तर्हि घटांतरस्य एतद्वद्विभक्त्यप्युक्तं तत्रांतरस्य वा जलानयनसमर्थस्य एतत्संज्ञविद्यते तथा चायं घटः स घटांतरादिरूपः कुतो न स्यादिति उद्देश्यपक्षे
यापुंस्त्वम् ३८५ उदकाहरणं चापमिति । उदकाहरणमपि क्रियात्वेन कारकमात्रं पूर्वकारणसंज्ञातीयमपेक्षते यथा पश्चिक्किपाग्नित्वेन पूर्वाग्निं सज्जातीयमग्निमेवं च पार्थिवत्वेन पृथिवीविकारत्वेन
पूर्वघटसंज्ञातीयोऽयं पुरोवर्ती उदकाहरणकरः पट एव कुतो न भवतीत्यर्थः ३८६ नन्वस्य पटत्वे घटत्वाभावापत्तिः स्यादित्याशंक्य किं घटत्वभावे पटत्वाभावो नास्ति तथा चेन्न स्याभावेऽवश्यमंगीकर्तव्ये
विना प्रमाणं घटत्वमभ्युपगम्य पटत्वाभावांगीकरणमयुक्तमिति याह घटस्येति । घटस्य पटत्वं न स्यादिति चेद्दूषेत्तर्हि पटस्य घटत्वमपि न स्यादेव एवं घटत्वपटत्वयोरन्यतरांगीकारेऽन्यतरस्याभावे स्वीका
र्यत्वेन समाने अयं घट एवेत्यभिमाने कस्ते पक्षपातो दुराग्रह इत्यर्थः ३८७ उदकाहरणे शक्त इति । उदकाहरणे शक्तिमान् यो घटः स एव घटः घटे शक्तो भवतीति योगस्यैव लक्षणत्वादिति चेद्वा विनिर्दिष्टस्य चि
द्रघटादौ घटवीर्यस्यात्सा तु भवतीत्यन्यामिः ३८८ किंच शक्तेः कार्यानुभवे सत्त्वात् कार्या रभात् पूर्वमसिद्धपातपालक्षणभूतया घटधीनं स्यात्सापि दृश्यत इत्यलक्षणमेतदित्याहोदकाहरणाभाव इति । आ
पाको घटपाकस्थानम् ३८९ अत्र लक्षणे पात्रांतरेष्वतिव्याप्तिश्चेत्याह उदकाहरणे शक्तमपीति । तद्वांडादिकं तदा एतादृश लक्षणकरणे ३९० घटत्वजातिमान् घट इति लक्षणमाशंक्य तत्र घटत्वजा

उदकाहरणे शक्तो घटो यमिति चेन्मतम् ॥ घटांतरादेरेतस्यात्कुतः सोऽयं घटो न हि ३८५ उदकाहरणं चायं कुतः कुतः ॥ पार्थिवत्वं हि सामान्यं विद्यते तूभयो
र्यतः ३८६ घटस्य न पटत्वं चेद्वद्वत्त्वं च पटस्य न ॥ द्वयोरन्यतरासत्त्वे पक्षपातः कुतो घटे ३८७ उदकाहरणे शक्तो घटश्चेद्विघटो भवेत् ॥ सच्छिद्रादौ घटे न स्याद्वटो
यमिति धीः क्वचित् ३८८ उदकाहरणाभावे तच्छक्तिर्नैव गम्यते ॥ आपाकादिस्थिते कुंभे घटधीस्ते कथं भवेत् ३८९ उदकाहरणे शक्तमपि भांडादिकं बह्वु ॥ विद्यते
तत्कुतो न स्याद्वटधीशब्दभाक्तदा ३९० घटत्वजातियोगोऽपि निर्यतुं नैव शक्यते ॥ जातेः सर्वगतत्वे स्यात्पटेनापि बलाद्विसः ३९१ आकाशो घटसंबद्धः पटे
नासौ न योगभाक् ॥ न कदाचिदतस्तस्या एकदेशस्थितिर्भवेत् ३९२ असर्वगाजडाकेन घटमेव न जेद्विसा ॥ अपि मूर्तं तथा द्रव्यं वादिनां गतिमद्रवेत् ॥
अमूर्ताद्रव्यरूपेयं कुतो यात्याश्रयं विना ३९३

तिः सर्वगता परिच्छिन्नावेति विकल्प आद्येऽतिप्रसंगं दर्शयति घटत्वेति । जातेः सर्वगतत्वे सति घटत्वजातियोग एतादृशव्यक्तित्वेनान्यास्वितिनियमोऽवकुमशक्यः तथा सति स घटत्वजातियोगः प
टेनापि स्यात् बलाद्विभुत्वसामर्थ्यादन्यथा विभुत्वं व्यावर्तयति स्यादित्यर्थः ३९१ विभोः सर्वगतत्वे दृष्टांतमाह आकाश इति । आकाशो घटसंबद्धः स न कदाचिदपि पटेन सह न योगभाक् असंबद्धो न
भवतीति किंतु संबद्ध एव अतो विभुत्वपक्षे कुत्रचित्संबंधः कुत्रचित्चेति न्यवस्थानुपपत्तेः तस्या जातेः स्थितिरेकदेशा एको देशो यस्य स्यात्सा दृश्यत्वयावाच्या भवेत् तथा च परिच्छिन्नत्वकल्पः समागत इ
त्यर्थः ३९२ अपरिच्छिन्नपक्षं दूषयति असर्वगतेति चतुर्भिः । सा जातिरसर्वगा सती घटमेव न जेदिति कुतो नियमः न च सा स्वकीयाव्यक्तीरालोच्यत तत्रैव गच्छेदिति वक्तुं शक्यं आलोचनस्य जडे वा
धात् । किंच परिच्छिन्नपरिमाणरूपमूर्तत्वशालिद्रव्यत्वस्य क्रियाव्यापकस्याभावाज्जातौ गमनं दूर्बलमित्याह अपि मूर्तमिति । वादिनां वैशेषिकादीनां मते यमूर्तद्रव्यं तदेव गतिमद्रवेत् इधं तु अ
मूर्तभावरूपा आश्रयं विना कथं घटं याति अमूर्तगुणादीनां गमनव्यवहारस्याश्रयमनोपाधिकत्वमसिद्धेः तदाश्रयस्य न्यस्य तत्तरस्य न्यस्य तत्तरगमनं तु बाधितमिति भावः ३९३

ननु घटादन्यस्तस्या आश्रयो भविष्यति तेन च सहामिष्यतीत्याहं कथं ननु पल्लवि विरोधा नैवमित्याह घटादिति । तस्या जातेर्घटादन्य आश्रयस्तु न स्यादेवानुपलब्धेः अतो हेतोरघटागमे आश्रयस्य घटाभि-
 न्नस्य जायमानव्यक्तावागमनस्यागमनस्याभावेऽप्येवाजातिः कथमायच्छेदित्याकारं चित्तरूपं च सन्नेविष्यदपर्यायमवर्तते तस्या निरस्तत्वादवयवद्वाराऽप्यागमनं न संभवति पूर्वाश्रयपरित्यागानुपलब्धेश्च
 गमनानुपपत्तिरिति भावः तदुक्तं 'नायातिन चतत्रासीनास्ति पश्चात्तत्त्ववत् । जहातिपूर्वनाधारमहोव्यसन संततिः' इति ३९४ उदाहृतश्चोकेन च तत्रासीदित्यंशस्फुटयति घट इति । घट उत्पद्यमानेऽपि
 सत्त्वेवाजातिः प्रादुर्भावयतत्रैव स्थिताऽऽसीदिति न संभवेन्नोपपद्येत कुतः कारणस्य आश्रयस्थितिरूपस्य प्रयोजकस्य घटोत्पत्तेः पूर्वमभावोदित्यर्थः । स च कारणाभावो जातेऽपि घटे कस्मान्न कित्वस्त्येव अ-
 न्यत्र स्थिताया जायमानव्यक्तावागमनप्रयोजकाश्रयागमनाभावस्योक्तत्वादिति भावः ३९५ ननु घटेन सहोत्पद्यतां जातिरित्याशंक्यतथासति जातित्वाभावापत्तिः यत्र यत्रोत्पद्यमानं तत्र तत्र जा-
 तित्वाभावोऽप्यथाऽयमरूपादाविति नियमदृष्टेरित्याह घटेन सहैति ३९६ जातिदूषयितुं प्रकारांतरेण विकल्पयति अपिसेति । साजातिरभावरूपाभावरूपावा अभावरूपत्वपक्षेऽपि कोऽभावस्त-
 द्रूपतस्याजातेः स्वरूपमिति वक्तव्यम् ३९७ कोभाव इति सूचितमभावभेददर्शयति अभाव इति । वादिभिरभावो द्विविधः प्रोक्तः अनित्यो नित्यश्च प्रागभावश्च संस्तान्यतररूपोऽनित्यः भेदात्पता

घटादन्योन तस्याः स्यादाश्रयो तोऽघटागमे ॥ कथमेषा समागच्छेदहोव्यसनमागतम् ३९४ घट उत्पद्यमानेऽपि नैषा तत्रैव संभवेत् ॥ कारणाभावतः कस्मात्तत्र जाते
 घटेऽपि ३९५ घटेन सह नैषाऽपि जायते श्यामतादिवत् ॥ तथा त्वेसां जातिः स्यात्तस्यामतादिर्यथागुणः ३९६ अपिसाऽभावरूपा स्यादथवा भावरूपिणी ॥
 अभावत्वे च कोऽभावस्तद्रूपमिति कथ्यताम् ३९७ अभावो द्विविधः प्रोक्तोऽनित्यो नित्यश्च वादिभिः ॥ अनित्यः प्रागभावः स्यात्सकस्येति नानिश्चयः ३९८ अर्थ-
 स्येति तदुत्पत्तौ जातेर्नाशः सुनिश्चितः ॥ नित्योऽपि जायमानश्चेन्नित्योऽसौ घटवन्न हि ३९९ अपरस्यापि नित्यस्य कुतो योगो घटेन किम् ॥ कस्माच्च न पटेनेह वैषम्ये-
 नास्ति कारणम् ४०० भावेऽप्यभाववन्न स्यादनित्यत्वं कथंचन ॥ नित्यतायां च सानित्या कस्मादिति हि कथ्यताम् ४०१

भावान्यतररूपश्च नित्यः तत्र प्रागभावस्य जातिस्वरूपत्वेऽप्येव विशेषसंबन्धनियमो न स्यात् यतः प्रागभावेऽपि नित्यः इति किम् स प्रागभावः कस्यार्थस्य पदार्थस्य संबंधीति न हि प्रागभावस्य प्रतिपत्ति-
 रितिशेषेण संबंधोऽस्ति चिन्तामकं च कथं तथा प्रतिपत्तिरिति नित्यस्य प्रागभावस्य जातिस्वरूपत्वेऽपि जातेर्नाशः सुनिश्चितो भवेदिति । एतौ दोषौ भव्यं रूपत्वपक्षेऽपि समाजातिरिति पक्षे नित्यपदेन ध्वंसव्यावृत्तिं शंकापूर्वकमाह नित्योऽपि नित्योऽपि अभावो जातिस्वरूपत्वेन विवक्षितो जायमानोऽजायमानो वाऽऽद्ये तस्य नित्यत्वं घटवन्न हि संभवतीत्यजायमानोऽत्यंताभा-
 वादिदेव जातिस्वरूपतया वाच्यस्तत्र दोषमाह अपरस्येति । अपरस्या जायमानस्यापि नित्यस्यात्यंताभावादिर्घटे नैव जातिरूपतया रूपाः पटेऽपि योऽर्थः कस्मान्न भवतीति पर्यनुयोगेऽसिद्धमाथा तु मश-
 क्ये वैषम्ये कुत्रचिदवस्थितिरूपे कारणं निमित्तं नास्तीति नित्याभावस्यापि जातिस्वरूपत्वमिति त्रयाणामर्थः ३९८ । ३९९ । ४०० एवमभावरूपा जातिरिति पक्षे नित्यस्य भावरूपेति पक्षं प्रत्याह भा-
 व इति । भावत्वपक्षेऽपि साजातिरित्याऽनित्यावातत्रा नित्यत्वं कथंचन न स्यान्नोपपद्येत तोऽभाववत् अभावव्याप्तं । अनित्यत्वेऽपि कृतेऽप्येकघटाभावे तस्या अभावोऽपि स्वीकार्यः स्यात्तथा च सर्वदेशेषु
 घटाभावबुद्धिर्पसंग इति भावः । नित्यत्वं चेज्जातेऽप्येतादित्यस्याः कस्माद्देतोर्नित्यतेति घृष्टसति नित्यताप्रयोजकत्वावाच्यमिति ४०१

आ. पृ.

॥ १९ ॥

ननुविनाशकारणाभावो नित्यताप्रयोजक इति चेत्सत्यं सन्तु अद्वितीयात्मन्येव चेत्तेऽत्रजातो न भ्रमदेव तव भासत इत्याह विनाशेति । यदिवस्तु तोजातिनिन्यास्यानर्हि आश्रितनित्यताया आश्रय नित्यताधीनत्वाद्दृष्टेऽपि विनाशकारणाभावः स्यात्सन्तुनास्तीत्याह कस्मादिति । एष विनाशकारणाभावः ४०२ त्वत्सम्भवेत्वाप्येवानित्याश्रितानामनित्यत्वं सिद्धमित्याह आश्रितानामिति । भाव कार्यतया घटे दृष्टानित्यता इति शेषः तस्या जातेस्तन्निष्ठायाः केन निवार्यते ४०३ घटत्वजातिरभ्युपगमे पितदभ्युपगमफलं लक्षणत्वेनेतरव्यावृत्तिसिद्धिरूपेन संभवतीत्याह यादृशमिति द्वाभ्यां । यादृशता दृशवा घटत्वमस्तु तथाप्यनेनाभ्युपगमेन घटेन नोस्माकं किं फलमिति नन्वितरभेदानुमितिरिव फलमिति चेत्स्यादेवेतत्फलं यदि घटस्य विषयव्यावृत्त्यात्मकं हेतुरुपस्यान विषयव्यावृत्तिश्च विषयव्यपेयत्वादिभेदरूपेति । घटत्वस्य पटत्वाद्भेदे हेतुर्वाच्य इत्याह आहो इति । आहो इत्यप्यर्थवितर्क इत्यत्र प्रश्नेतदुत्तरं वेदति ४०४ घटेति । घटत्वं पटत्वाद्भेदे घटाश्रयत्वात् घटरूपवदिति चेदत्रैतर्हि श्रद्धा विवेकसा मशीसन्निधानेपि स्थितत्वादाश्रयरूपस्तयमहानपमोहः प्रमादः । तमभिनयति यदिति । ययस्मादसिद्धेन संदिग्धत्वात्स्वरूपासिद्धेन हेतुना पटाश्रयत्वेनासिद्धं साध्यं भेदरूपं साध्यते निश्चिन्तने हेतुना हि साध्यं साधनीयं दृष्टव्यं घटत्वमिति घटाश्रयत्वनिश्चयो हि नाप्यपावजातः घटस्वरूपस्यानिर्णयेतन्निरूपिताश्रयतायानिर्णेतुमशक्यत्वादिति भावः ४०५ एवं घटशब्दवाच्यत्वं घट इति वृद्धि विषय त्वंवा घटस्य लक्षणं संभवतीत्याह एवमिति । यथा घटत्वं न लक्षणमेवं घटशब्दविषयतापि घटस्य लक्षणं न स्यादित्यन्वयः । तत्र विषयता सामान्यं वा लक्षणं विषयता विशेषां वा नाश इत्याह विषय

विनाशकारणाभावो भवतैवात्र कल्पितः ॥ कस्मादेव घटेन स्यात्तस्या आश्रयरूपके ४०२ आश्रितानामनित्यत्वं त्वयैवांगकृतं यतः ॥ कार्यभावे घटे दृष्टान्तस्याः केन निवार्यते ४०३ यादृशता दृशवास्तु घटत्वं किमनेन नः ॥ अहो भिन्नपटत्वाद्भिकुत इत्यत्र तद्वद ४०४ घटाश्रयत्वादि ते चेदहो मोहो महानयम् ॥ यदसिद्धमसिद्धेन साध्यते भवता धुना ४०५ एवं विषयतान स्याद्दृशब्दधियोरपि ॥ घटस्य विषयो यस्मात्पटादिश्च घटो यथा ४०६ विषयः को यमित्यत्र पृष्ठे सति घटो यथा ॥ न ज्ञातो विषयोप्येवं भवतानावधार्यते ४०७ विषयेनियतानैव काचिदर्थक्रियास्ति हि ॥ न जातिर्न च धीशब्दौ तस्यैवाऽसिद्धितोऽधुना ४०८ उदकाहरणादीनामपि सत्वे घटेन च ॥ अयं घटस्त्वयामहं कथितोऽस्ति कथं च न ४०९

इति । यथा घटो विषयस्तथा पटादिरपि यतो विषयस्तथा चातिप्रसंगः स्पष्टः न द्वितीयोपि घटशब्दधीनरूपिता घटनिष्ठा विषयता हि लक्षणत्वेन वाच्यासाचपरैः संबंधिद्वयस्वरूपात्मिकां ज्ञानजन्यफल आश्रयत्वरूपां वा विषयतामभ्युपगच्छद्विर्घटस्वरूपनिर्धारणं विना दुर्वचेति सिद्धांतसिद्धाच्चिदादात्म्यरूपा विषयता तु अज्ञानजन्यत्वव्याप्यकल्पितत्वसिद्धयर्थेनेति भावः ४०६ असिद्धेनासिद्धस्य साधनरूपो दोषोऽप्यत्र स्थित एवेत्याह विषय इति । कोऽयं विषयपदार्थ इत्यत्रार्थमप्यपृष्ठे सति भवता यथा घटस्वरूपं निर्धारितं एवं विषयपदार्थस्वरूपमतिप्रसंगपरिहारेण निर्धारयितुं शक्यं घटो या विषयता पटो या कुतो न भवतीत्याक्षेपस्यापरिहारात् तथा च तादृशविषयता घटसाधनमसिद्धेनासिद्धसाधनमेवेति भावः ४०७ अवधारणाभावे तद्व्याप्यलिमालाभे हेतुयाह विषय इति । विषयेन यता विषयत्वव्याप्या काचिदपि अर्थक्रिया अर्थस्य फलस्य निष्पत्तिर्यथा वहेद्दोहक्रिया तादृजास्ति न च ज्ञानमेव विषयताफलं विषयताया ज्ञानात्पूर्वमसिद्धेः तस्य विषयस्यैव नियता जातिरपि न वाच्या न च तन्निर्णयतोऽप्येवं निरूपयितुं शक्यो कुतः अधुनापि पर्यनुयोगकाले असिद्धितः असिद्धत्वात् अतिप्रसंगशंका विरेण मूर्छितत्वादितियावत् अभिमानमात्रेणाप्यदासत्वं तु युद्धकाले प्रच्छन्नी भवदो यवदिकंचित्करमिति भावः ४०८ किंच यत्रोदकाहरणादयो लोकप्रसिद्धा हेतवो लब्धास्तस्य घटस्यापि निर्धारणस्य भवतो दुष्करमासीत् तस्य ते विषयनिर्धारणदुष्करता किमुवाच्येत्याह उदकाहरणादीनां सत्वेऽप्ययं घटो मयैव यान च कथित इति संबंधः ४०९

ननुपुत्रुद्गोदरादिरूपाकृतिर्घटस्यलक्षणमस्त्विति चेत् ॥ इति व्याप्तेरित्याह पृथिव्यति । पुत्रो मूलोऽर्द्धमर्धश्च पुत्रोऽर्द्धः पृथुर्नोऽर्द्धोऽर्द्धेऽपि शेषोऽप्यस्त्वित्यप्यत्र तादृश आकारोऽप्यस्य पुरोवर्तिनोऽप्यस्य नियमक इतरव्यवच्छेदेन निर्धारको न संभवति । यतः सर्वेऽपि भवदभिमतघटास्तादृश आकारवतोऽदृश्यत इतीदमपि पुरोवर्तिमात्रलक्षणं न संभवतीति भावः ४१० एतद्देशकृत्तित्वमेतत्कालकृत्तित्वं वा घटस्य नलक्षणमेतद्देशकालवृत्तीनामप्येवामपि भावेनातिव्याप्तेरित्याह देशेति । एवं पूर्वोक्तलक्षणवत् अस्य घटस्य एतादृशा एतद्देशकालसंबन्धाः परमतेदिकालयोः सर्वाधारताभ्युपगमात् घटदेशोऽप्यप्यपदार्थानां सद्भावादिति भावः ४११ तस्मादनिर्वचनीयत्वेनाज्ञानोपादानको घटः न च घटोपादानमज्ञानं नानुभूयत इति वाच्यम् तदननुभवेन जानामीत्युत्तरस्य वक्तुमशक्यत्वादित्याह किंचेत्यादिना । यो यो घटः केनचित्कथ्यते त्वयाभिमानमात्रेण ज्ञायने वा तत्र घट इति कथने ज्ञाने च कुत इत्याकारेण नियामकमप्योदिते पृष्ठे सति न जानामीति वचनं वा वादिप्यसि कोपवाकारिप्यसि इतोऽप्युत्तरमभिमानिनोऽपि भवतो नैव तेन च दृष्टं संभाव्यते तत्र कोपविनायदुत्तरवानायतवचित्ताभासे तदेवाज्ञानं घटोपादानमिति द्वयोरर्थः ४१२ । ४१३ घटोदाहरणं रोपलक्षणत्वात् एवं नीत्यासर्वप्रपञ्चकारणमज्ञानमवधार्यमित्याह एकांमिति । स्पष्टम् ४१४ ननु माया तु प्रकृतिर्विद्यादित्यादि श्रुतिभ्योऽपि जगते मायोपादानकत्वं निश्चयसंभवात् किंतवानपाघटं खंडनवाचोयुक्त्या इति चेत्सत्यं तथापि येषां बुद्धिदोषेण श्रुत्यर्थः

पृथुद्गोदरादिः स्यादाकारोऽपि नियामकः ॥ न घटस्यास्य दृश्यं ते यतः सर्वेऽपि तादृशाः ४१० देशकालादिकंचैवं न स्यादस्य नियामकम् ॥ यत एतादृशाभावाः संतिलोके सहस्रशः ४११ किंच यो यो घटो नाम कथ्यते तेन चित्त्वया ॥ ज्ञायते च यथा तत्र कुत इत्युदिते सति ४१२ न जानामीति वचनात्कोपाद्वा दुष्टचेतनात् ॥ उत्तरं नान्यदीक्षितं भवतोऽप्यभिमानिनः ४१३ एकं घटं यतो नैवं शक्ता वक्तुं कथंचन ॥ कुतो विश्वमिदं कृत्स्नं भवं तो वक्तुमीशते ४१४ भवतामपि सर्वेषामज्ञानमभिमानिनाम् ॥ मदुक्तेः सहकारित्वात् पुरतो भातिसर्वतः ४१५ सुदुर्घटमिदं यस्मात्त्रिरूपयितुं न संशयात् ॥ विश्वं समग्रं तस्मात्तदज्ञानादुत्थितं भवेत् ४१६ न हि माया विना मायां सकार्या वेति कश्चन ॥ पश्यन्नपि तथा विश्वं जानाति हि न कश्चन ४१७ स्वप्ने पश्येद्यथा रात्रौ सागरं हृदये निजे ॥ सूर्यग्रहणं संयुक्तं मथुरोपवने स्थितः ॥ असंभावितदेशादिमेव मेतच्चराचरम् ४१८ मायैपातस्य देवस्य योऽवाह्यमनसो चरः ॥ यादृशं तादृशं ह्यस्याः कार्यमेतच्चराचरम् ४१९

संभावनाताम्रस्यपि मदुक्तिः सहकारीभूयमुखं दर्पणमिवाज्ञानमनुभावयतीत्याह भवतामिति । सर्वेषां भवतामभिमानिनामपि अज्ञानं पुरत इव भातिकस्मान्मदुक्तेः सहकारित्वादित्यन्वयः ४१४ अनिर्वच्यत्वमेवास्याप्रपञ्चस्य मायिकत्वमावेदयति सुदुर्घटमिति । यस्मात्समग्रं विश्वं निरूपयितुं सुदुर्घटमशक्यं तस्मादज्ञानादुत्थितं भवेदिति तदुक्तं 'यथासतो जनिर्नैव मसतोऽपि जनिर्न च । जन्मत्वमेव जन्मस्य मायिकत्वसमर्पकम्' इति ४१५ दृष्टं मायिकानां निरूपणसमर्थज्ञानविषयत्वमित्याह न हीति । लोकेऽपि माया विना भेदजालिकादीनां सकार्या मायां कश्चन अपि पश्यन्नपि न वेति निरूपणसमर्थज्ञानविषयीकरोति तथा विश्वं कश्चन न जानातीति ४१७ स्वप्नवदसंभावितदेशादिसंवेद्यमानाश्च विश्वस्य मायाप्रत्यक्षमिति दर्शयति स्वप्ने इति । यथा रात्रौ स्वप्ने मथुरोपवने मथुराया उपवने स्थितः सूर्यग्रहणं संयुक्तं सागरं निजे हृदये पश्येत् कीदृशं सागरमसंभावितदेशकालादिसंबद्धम् एवमयं मूढ एतच्चराचरं पश्यतीति ४१८ एतज्ज्ञानं न स्वतंत्रं कारणं किं त्वीश्वरस्य शक्तिभूतत्वात् त्वस्तंत्रमित्याह मायैपेति । एषाऽज्ञानत्वेनोक्तदेवस्य एको देव इत्यादि श्रुतिप्रसिद्धस्याविषयत्वेन ज्ञेयस्य हि यतो यादृशं तादृशं निर्वचनीयमतो स्यात्मायाया एतज्जातकार्यमिति ४१९

आ. पु.

॥ २० ॥

तस्य देवस्य ज्ञानवतां प्रपंचस्य तु च तया भाता तदज्ञानवता मेव च प्रपंचभाता दज्ञानमूलत्वे स्पष्टमित्यभिप्रायेणा लीकभाते प्रपंचभाते दृष्टांती करोति सर्पस्येति । सर्पस्य नभसि गच्छतः पादविन्यासवि
 न्यासि यथा योऽवलोकयेत् यथा वाऽनेडमूकवचनं वधिरः शृणुयात्तादृशं विज्ञादृष्ट्या प्रपंचविज्ञानमिति ४२० प्रपंचदर्शनमेवाज्ञानलिंगमित्याह अत इति । अतो वस्तुतोऽस्त्वेऽपि प्रपंचस्य भासमानत्वा
 यो मन्थतेऽहं मायाविचेष्टितं जानामीति तस्याभिमानमात्रमित्याह विनेति ४२१ अत एव सृष्ट्यादिविषयेऽज्ञातनैव दूषणमित्युक्तमित्याह एवं भूत इति । अस्मिन्मायाविचेष्टितं एवं भूतेऽतिदुर्विधे
 सति सर्वेषां जगत्तत्त्वगोचरमज्ञानमुचितमेवेति ४२२ मम कुत्रापि नाज्ञानमिति वादिनो दुराग्रहं केमुत्पन्न्यायेन खंडयति अपियत्रेति । यत्र सांनिध्यादात्मबुद्धिरपि कृता तस्य शरीरस्यापि तत्त्वमविदु
 यो वा ह्यगोचरमज्ञानं किमुवाच्यमित्यर्थः ४२३ देशदृष्ट्यांतराणां मिद्रियाणामज्ञानमनुसंधाय ज्ञातं स्वस्वप्रत्येतु भवानित्याह यैरिति द्वाभ्याम् । यैरिन्द्रियैर्यंजनो विविधानेन क्रोधापाराः कुरु
 ते कुतः स्वात्मधीवोधात्ते पुस्वात्मधीरूपवोधमासाद्य कीदृशान् रूपापारान् नरकादेहेतुभूतान् तत्र मोक्षहेतुत्वं चित्तशुद्धिद्वारा बोध्यं तानां दिव्याप्यपि योनपश्यति स इदं रूपं गवेयत्वादन्यरूपमव
 स्थितं विश्वं कुतो वलोकयेदिति ह्योः संबंधः ४२४ । ४२५ इन्द्रियेभ्योऽप्यंतरार्थबोधकस्याभ्यस्यमानस्य चास्मच्छब्दस्याप्यर्थयोनं जानाति तस्य विज्ञानाभिमानो बुध्येत्याह सुखेति । मम सुखं भूयान्म
 मदु खं माभूदित्येवमाकारायाधिया प्रवर्त्तनं कुर्वन्नेप जनो मम शब्दार्थमपि न जानाति सोऽप्यं कुतो जानीयादिति ४२६ अस्मच्छब्दार्थवत्तत्संबंध्यज्ञानमपि दर्शयति प्रवर्त्तते । मम तत्संबंधि इति प्रवोक्तं प्र
 सर्पस्य यदि पादानां विन्यासात्र भसि स्थितान् ॥ अंधोऽवलोकयेत्तदृष्ट्या दधिरोपिहि ॥ अनेडमूकवचनं तादृग्विश्वस्य बोधनम् ४२० अतो मायाविनस्तस्य
 महेशस्य विचेष्टितम् ॥ न कोपि किंचिज्ज्ञानातिविनाहंकारमात्मनः ४२१ एवं भूतेऽतिदुर्विधेऽस्मिन्मायाविचेष्टिते ॥ जगत्स्य ज्ञानमुचितं सर्वं पामिह देहिनाम् ॥
 अपियत्रात्मधीर्जाता शरीरेऽस्य शरीरिणः ॥ न पश्यति तदप्येप कुतो न्यमवलोकयेत् ४२३ यैरिन्द्रियैर्यंशश्च द्यापारान्विविधानपि ॥ नरकस्वर्गमोक्षादेहेतुभूता
 ननेकशः ४२४ कुरुते स्वात्मधीवोधात्तानप्येन पश्यति ॥ कुतो वलोकयेद्विश्वं स्वान्यरूपमवस्थितम् ४२५ सुखदुःखमेत्येवं धिया कुर्वन्प्रवर्त्तनम् ॥ मम श
 ब्दार्थमप्येन जानाति कुतो परम् ४२६ पूर्वजन्मनि किं मे भूदागामिन्यपि भाविकम् ॥ इतियोवेति न स्वस्य जानीयात्सकथं परम् ४२७ अनुभूतान्यपि स्वेन क
 त्त्र शो न स्मरेद्विद्यः ॥ आगामि च न जानीयाज्जानीयात्सकथं परम् ४२८ अर्थेष्वतीन्द्रियेष्वस्मात्प्रत्यक्षं नैव कारणम् ॥ किंतु पित्रादिवचनं प्रमाणं लोकाईरितम्
 ४२९ पुरुषास्तेपि वेदेन ज्ञातवन्तोऽस्मदादिवत् ॥ वेदस्य वेदेनैव स्याद्भूषं यस्मादपौरुषम् ४३० कारणस्वस्यात्मनः संबंध्यपि योनवेत्ति स परमन्त्यकथं जानीयादित्यन्वयः ४२७
 किंच यो ज्ञातान्यपि विस्मरति तस्याज्ञानेकः संशय इत्याह अनुभूतानीति । कृत्स्नशः कृत्स्नानीत्यर्थः बह्वल्यार्थादिति शम् ४२८ एवं जीवानामज्ञानप्रचुरत्वे सति प्रत्यक्षस्य दृष्टकरणजन्यत्वेनाभा
 सत्वात्प्रत्यक्षविरोधेन वेदार्थसंभावना न कारयेति वक्तुं लोकेश्वरस्य प्राधान्यं दर्शयति अर्थेष्विति । अस्मादज्ञानमाधुर्यादेव हेतोरिति लोकाईरितं इति किं अतीन्द्रियेष्वर्थेषु अतीतव्यवहारकुलाचारा
 दिपुत्र्यसंस्कारणसाधकं न भवति किंतु पितृप्रभृत्या प्रवचनमेव प्रमाणमिति तथा चोक्तविषयाद्यदि स्वरूपस्यापीन्द्रियेर्निर्णेतुमशक्यत्वेनातीन्द्रियत्वाच्च प्रापिशब्द एव हि दृष्टदृष्ट्या दिवादी प्रमाणमि
 ति भावः ४२९ यदि कश्चिद्लौकिको ब्रूयात्तास्मत्पित्रादयो हि दृष्टदृष्ट्या दिवदंतीति तत्प्रत्येवं वेदं मावदंतु तेषां परमगुरुर्वेदस्तु वदतीत्याशयेनाह पुरुषा इति । येषां वचनं लोके प्रमाणं तेपि मन्वाद्याः पुरुषावे
 दवाक्येन ज्ञानं लब्धवन्तः यथास्माभिर्वेदवाक्यादात्मज्ञानं लब्धं तथा मन्वादिभिरतीन्द्रियवक्तुः । ननु वेदेन कुतो ज्ञातमत आह वेदस्येति । वेदपुरुषस्य ज्ञानं तु वेदेन वनत्वयनेन केनचिदित्यर्थः । यतो वे
 दपुरुषस्य रूपं शरीरं वेदात्मकमपौरुषं भवति पुरुषेण बुद्धिपूर्वं किं निमित्तं न भवति किंतु निःशसितवत्पूर्वसमानरूपेण प्रादुर्भूतमित्यर्थः 'अस्य महतो भूतस्य निःशसितमेतद्यद्वेदः' इत्यादि श्रुतेः 'ब्रह्मस्यैव
 भवानर्पत' इति च श्रुतिः अभ्यानर्पत्स्वसिंप्रदायेन प्रादुरभवदित्यर्थः । वेदाभिमानि पुरुषसत्त्वेमानं च वातिकं यथा 'शब्दब्रह्मेति यदेवंशाखं वेदाख्यमुच्यते तदप्यधिष्ठितं सर्वमेकेन परमात्मना' इति ४३०

तस्मादिति । यस्मादपीरुपमस्य रूपं तस्मादेवास्त्वैव तस्य ज्ञानाय स्ववाक्यप्रामाण्याय वा प्रपेक्षा इतरपुरुषाणां यथा भवति तथानास्ति तस्मात्परमेश्वरोपमिति भावः । तस्मादेव हेतोर्बद्रूप ईश्वरोप-
 दस्माकमधिकारिणां कर्तव्यं वेन कथयेदुपदिशेत्तदस्माभिराहते रादरं श्रद्धातिशय रूपं कुर्वीण राजाज्ञावद्वाह्यमंगीकर्तव्यमित्यर्थः ४३१ एवं च प्रकृतव्याख्येयश्रुतिरूपेण वेदपुरुषेणोक्तमर्थमसंभावनाप-
 रिहृत्य प्रवृत्तं शृणुतेत्याह असाविति । असौ वेदः सुप्ते सुप्तिकाले मरणकाले च मन आदेः कर्णजातस्य प्राण एवोपसंहृतिमाह कीदृशस्य मन आदेः जीवोपाधितया जीवात्मसंज्ञस्य तथा प्रबोधे जागर-
 णकाले जन्मकाले च तस्मादेव प्राणाद्विलीनस्यैव मन आदेः पुनर्जनिचनोऽस्मात्प्रतिमाह उपदिशति । तदपि अनुग्रहमात्रेणेत्याह पित्रादिभ्य इति । यतो वेदः प्रत्युपकारानपेक्षत्वेन पित्रादिभ्योपि पर-
 मो नृणां सुहृदिति द्वयोरर्थः ४३२ । ४३३ अस्माकमस्माद्वेदात्परोहितकृत्वा स्तोत्राह अस्मिन्निति । मायामये मायाप्रचुरेऽतएव वाग्व्युत्थो रगोचरे वक्तुं चित्तयितुं मशक्ये चास्मिन् प्रपंचे स्थिताना-
 मस्माकमुपकाराय वेदो यद्वदति तत्सर्वथैवास्माकं पथ्यम् निःश्रेयसप्राप्तिसाधनमिति यावत् ४३४ तत्र दोषशंकां वारयति अस्वेति । अस्या वेदपुरुषस्याव्याहृतविज्ञानत्वात् सूर्यदर्शनाय प्रवृत्तं च लु-
 र्यथा प्रतिघातं गच्छति तथा अन्यार्हतं प्रतिघातशून्यं विज्ञानं यस्य एतादृशत्वादज्ञतानुवृत्तिरपि विषयेऽज्ञानं नास्ति अज्ञानभावे चाज्ञतानुवृत्तिरपि युक्ता दोषाश्रमः प्रमादो विप्रलिप्सा च वंचनेच्छारूपा इत्याद्याः कुतः
 स्युः । अस्या निरावरणज्ञानता वेदइति नामैवाख्यातीत्याह यस्मादिति । यस्माद्वेदनमेव शुद्धं ज्ञानमेव वेदपदार्थ इत्यर्थः । चित्प्राधान्येन वेदसृष्टेराकारोपप्रपंचितत्वात्तदभिमानिनोपि परमेश्वररू-

तस्मादस्य नचापेक्षा भवेत्पुरुषवत्सदा ॥ तस्मादेव यदस्माकं कथयेद्वेद ईश्वरः ॥ राजशासनवत्तद्विग्राह्यमस्माभिराहृतैः ४३१ असौ च सुप्ते मरणे प्राण एवोपसंह-
 रतिम् ॥ मन आदेस्तु जीवात्मनामधेयस्य सर्वदा ४३२ प्रबोधे च जनौ तद्वत्तस्मादेव पुनर्जनिम् ॥ विलीनस्यैव नः प्राह पित्रादिभ्यः सुहृन्नाम् ४३३ अस्मि-
 न्मायामये कार्ये वाग्बुधोरप्यगोचरे ॥ यद्वदत्ययमस्माकं पथ्यं तत्सर्वथैव हि ४३४ अस्या व्याहृतविज्ञानरूपत्वादज्ञतानहि ॥ नदोषः कोपियस्मात्सवेदो वेदनमे-
 वाहि ४३५ वेदनं न जडं प्रोक्तं परिच्छिन्नं च कर्हिचित् ॥ आनंदात्मा ततः प्राणो वेद एष प्रकीर्तितः ४३६ कस्तं पर्यनुयोक्तुं स्यात्प्रभुरन्यः पुमानिह ॥ चक्षुष्मं
 तं स्वजनकं यथांघोरूपभेदेन ४३७ तस्मात्तदुक्तविज्ञानेयावदुद्धिः प्रधावति ॥ तावत्तस्य प्रसिध्यर्थं यतितव्यं प्रयत्नतः ४३८ धर्मात्मनो यथाराज्ञः पितुर्वां जति-
 हितस्य च ॥ वचनं न परित्याज्यं तथा वेदस्य शासनम् ४३९

पत्नोक्तेरिति भावः ४३५ वेदनरूपत्वे ब्रह्मरूपतां स्पुष्टयति वेदनमिति । वेदनस्य जडत्वं परिच्छिन्नत्वं च मानाभावात् संभवतीति प्रथमाध्याये प्रपंचितं तथा च पूर्णत्वेन चिद्रूपत्वेन चानंदात्मा यः
 प्राणोपाधिराश्रयः स एव वेदः अतएव शब्दब्रह्मेति प्रसिद्धिश्चेति भावः ४३६ यदा एवं वेदः परमेश्वरस्तदा तं प्रतिदृष्टे विरोधोद्भावनमत्र भवेत्तैव कथनोक्तमित्याकारकप्रश्रुतः पर्यनुयोगोपि दुष्कर इत्या-
 ह कस्तमिति । तत्सर्वज्ञं पर्यनुयोक्तुं मध्यमः कः पुमान् प्रभुः शक्तो भवेत्तु कोपीति । तत्र हेतुप्रज्ञानां धत्वं सूचयन् दृष्टांतमाह चक्षुष्मं तमिति । रूपस्य भेदेन भेदाख्यानप्रसंगे यथांघ्रश्रवणशालित्वेन
 विशेषज्ञं पितृत्वेन मान्यं च पर्यनुयोक्तुं न शक्तस्तद्वदित्यर्थः । न च ब्रह्मोमित्त्वा पर्यनुयोक्तव्यं ततिशयं शतमप्यंधानामेकेन बुचक्षुपानसममितिन्यायात् पर्यनुयोगकर्तृतायाश्च समेष्वेव दृष्टेरिति भावः ३७
 तस्मादस्माभिरतावेव कर्तव्यमित्याह तस्मादिति । तस्माज्जीवानां तत्पर्यनुयोगाय योग्यत्वात्तदुक्तविज्ञाने तेन वेदेनोक्तस्यार्थस्य विशेषेणावधारणयावदुद्धिः प्रधावति प्रसर्पिततत्पराभवतीति याव-
 त् तस्य बुद्धिप्रधावनस्य सिद्ध्यर्थमस्माभिः प्रयत्नतो यतितव्यं साधनैर्भविताव्यमित्यर्थः ४३८ ज्ञात्वा च तन्निष्ठैर्भवितव्यमित्याह धर्मात्मन इति । श्रोत्रे तु यत्तच्छ्रोत्रादपकृष्यते तथा च धर्म-
 राजवाक्यवदतिहितपितृवाक्यवच्च वेदस्य शासनं श्रोत्रान्परित्याज्यमित्यन्वयः ४३९

फलितमाह श्रोत्रेति । वेदसंयोजिविज्ञानाभाषमर्थः सिद्धः तमर्थमभिनयति सुषुप्तावित्यादिना । आदिपदेनविषयाणां व्यापाराणां च ग्रहः उत्थाने जागरेण ४४० प्रसिद्धमुनिवन्महापु
 पुत्तितयाप्रसिद्धे मरणेऽपि लोदयो बोध्यावित्याह प्रलीयते इति द्वाभ्यां । तथा त्वं स्पष्टयति प्राण इति । प्राणे एतद्विद्रियादिकं एवं सुप्तावुक्तक्रमेण प्रलीयत इति चतुर्थपादार्थः ४४१ उत्थान इति ।
 जन्मनि पुनर्जन्मकाले ४४२ एवं यत्रेत्यादिवाक्यार्थस्त्वित्तरमुपवर्णयति तस्यैवापि सिद्धिरित्यादित होत्कामत इत्यंतं वाक्यं व्याकरोति तस्य प्राणस्येत्यादिषोडशभिः । तस्य पूर्वमद्वितीयतया वर्णित
 स्य प्राणस्य प्राणोपाधेर्देवस्य एवावस्थमाणा सिद्धिः सिद्धिर्निश्चयस्य साधनं मरणे अव्यवयवतिरेकानुसंधानरूपमुक्तमित्यर्थः । सिद्धिश्च दस्य सिद्धिसाधने लक्षणया वृत्तिसदृष्टांतमाह यथेत्यादि ।
 यथा भूमिष्ठस्य निधानस्य निधेरं जनेन सिद्धौ सत्यामं जन्म सिद्धिरित्युच्यते तथा मरणकालेऽव्यवयवतिरेकाभ्यामनुसंधीयमानाभ्यां प्राण एव सर्वात्माऽस्तीत्येवोर्थः सिद्धयति निश्चितो भवति अस्माद्धेतोर्व
 क्षमाणमव्यवयवतिरेकज्ञानं सिद्धिरित्युक्तमिति द्वयोरर्थः ३४३ । ३४४ व्याध्यादिनेति । यदा यत्रावस्थायां पुमान्मनुष्यत्वादिना प्रसिद्धो व्याध्यादिनाऽसत्यं दुःखं प्राप्नुयात् आतुरो भवेदिति

श्रोत्रावेदस्य विज्ञानात्सुप्ताविद्रियादिकम् ॥ प्राणे विलीयते तद्दुत्थाने जायते ततः ४४० प्रलीयते यथा सुप्तौ प्राणे स्मिन्निद्रियादिकम् ॥ मरणे पितथा प्राण ए
 तदेवं प्रलीयते ४४१ उत्थाने प्राणतो यद्वत्सर्वमेतत्प्रजायते ॥ जन्मन्यपि तथा प्राणादिदं सर्वं प्रजायते ४४२ तस्य प्राणस्य देवस्य ह्येषा सिद्धिरुदीरिता ॥ यथा
 सिद्धिर्निधानस्य भूमिष्ठस्यां जनेन च ४४३ अव्यवयवतिरेकाभ्यां मरणे प्राण एव हि ॥ सिद्धयत्यस्माद्धक्ष्यमाणं ज्ञानं सिद्धिरिति रितम् ४४४ व्याध्यादिना य
 दाहुः खमसहं प्राप्नुयात्पुमान् ॥ सुपूर्व लक्ष्म्यत्वाच्छक्तो वक्तुं नैव हि ४४५ एवं मूर्तांतदा वीक्ष्य दशादीन तमा मिमाम् ॥ बांधवाः परिवृत्त्यैनं पृच्छन्त्या तुरचे
 तसः ४४६ जानासि मां प्रियं पुत्रं मां जानास्यपि ते प्रियम् ॥ एवमादिस उक्तोऽपि यदा काष्ठसमः पुमान् ॥ न जानाति तदा हुस्त उक्तांत ज्ञान एव हि ४४७ यद्य
 नुक्तांत विज्ञानः शृणुयाच्चावलोकयेत् ॥ वदेद्वा पूर्ववन्नयं तादृक्तस्मादचित्तकः ४४८ अस्मिन्नवसरे सर्वे वागाद्याः करणाभिधाः ॥ स्वैः स्वैस्तैर्विषयैः सार्धं लीयंते
 प्राण एव ते ४४९ यदा यं जनिमान् भूयात्पुमान् सुष्ठु बुद्धवत् ॥ ततः प्राणादिमे प्राणा जायंते स सुतादयः ४५०

पावत् । अथ मुमुर्षु भवति ततो बलशून्यत्वात् श्रुतावावस्यपदेनोक्तं बलशून्यत्वं प्राप्य वक्तुमपि न शक्नोति भवति संमृदो भवतीति यावत् ४४५ एवमिति । परिवृत्त्यवेष्टयित्वा स्थिता इति शेषः वक्ष्यमा
 णमकारेण पृच्छंति ४४६ जानासीति । मां प्रियं पुत्रं जानासि मां प्रियं मुहुर्दृष्टवानासीत्येवमादिकं प्रश्नावाक्यं उक्तः श्रावितोऽपि मुमुर्षुर्देवान जानाति तदा ते समीपस्थाः पुत्रादय एव माहुः । एवं कथं
 यदपमुक्तांत ज्ञानो जातः उक्तांतं तं ज्ञानं श्रुतौ चित्तपदेनोक्तं वक्ष्यस्य तथा ४४७ वदीति । यद्यनुक्तांत ज्ञानो भवेत्तर्हि पूर्ववत् श्रवणादिकं कुर्यात् अर्पयतु तादृक् पूर्ववत् श्रवणादिकं तन्मभवति तस्मादचि
 त्तक उक्तांत ज्ञान एवेति ४४८ अस्मिन्निति । अस्मिन्नवसरे ज्ञानोत्क्रमणव्यवहारकाले सर्वे वागाद्याः स्वविषयैः सह प्राण एव लीयंते इति ४४९ तैर्वागाद्यैर्लौकिकैः सह वशीरांतरंगच्छतितत्र च प्राणात्स
 वैवागाद्या जायंते इत्याह यदापमिति । यथा सुप्तः प्रबुद्धो भवति पूर्वपदामृतः पुमान् पुनर्जनिमान् भूयाच्चदा प्राणादेव मेवागाद्याः स सुतादयः सुतादिभिर्बाह्यैर्विषयैः सह जायंते इत्यर्थः ४५०

ननु मरणकालेऽपि वागादयो भोगं कुतो न प्रयच्छन्तीति शङ्कां वारयति मरणेति । स्वामिनः पुंसः कार्यकरणभिमानी नो जीवस्य ये पूर्वभृत्यवत्स्थिता वागादयमासंस्ते एवं पुमांसं मरणावसरेऽसमर्थं संतं त्यजति तदर्थं विषयव्यापारादुपरम्य भोगं न प्रयच्छन्तीति यावत् यथाऽसमर्थो राजानं प्रजास्त्यजति तद्वदिति ४५१ दृष्टान्तांतरमाह अलब्धेति । न लब्धं वित्तं येरेतादृशभृत्याः संग्राममूर्धनि संग्रामस्य मस्तकसमेप्रधानकाले यथा त्यजति तथा वागाद्या आत्मत्वाभिमानलक्षणं विचमप्राप्तमरणकाले त्यजन्तीति ४५२ ननु वाचं विनापि नाम न्यवहारो प्राणविनापि गंधन्यवहार इत्येवं करणन्यवहारा अन्यतोऽपि कुतश्चित्स्युरिति चेन्नान्यस्राध्यन्यवहारस्यान्येनादर्शनादितिसोदाहरणमाह यथा वैश्यस्येति । यथा वैश्यजात्यानगरस्य सम्यक्कृत्यागो कृते सति पचने तत्र नगरे आपणादिकं वैश्यजाति साध्यं वाणिज्यादिकं न दृश्यते एवं वागादिभिः संत्यागाद्वेतोर्नरि पुरुषे वचनादिकं नो दृश्यत इति । एतेन वागादिकं स्वस्वविषयमभि विमुज्यते त्यजति तद्विना च तत्कार्यं दुर्लभमित्यर्थं कंवागे वेत्यादिपर्यायचतुष्टये व्याख्यातम् ४५३ तत्र देहेऽनुपलभ्यमाना वागाद्याः कुत्र यांतीति चेत् प्राण एवेत्याह रिपुणेति । स्वरूपदेशाधिपतेः सामंतस्य सम्राट् कार्यापयुद्धं च मानस्य भृत्याः स्वामिनिसामंतवलिष्ठेन रिपुणानि हते सति अयथाभेति गमिष्यंतां पि स्वामिभक्तत्वात् प्रभोः सामंतस्य प्रभुमेव श्रयंति ४५४ एवमिति । एवमेते वागाद्याः यः सम्राट् स्थानीयप्राणसामंतनिभो मनुष्यो ह्यमित्यादि रूपेण कार्यकरणभिमानी जीवस्त

मरणावसरे पुंसः स्वामिनो भृत्यवत्स्थिताः ॥ त्यजंत्येनं यथानाथमसमर्थं प्रजाहमे ४५१ अलब्धवित्तकायद्वद्रटाः संग्राममूर्धनि ॥ त्यजंति स्वामिनं तद्वद्वागाद्या मरणे ध्रुवम् ४५२ यथा वैश्यस्य संत्यागे पत्तनेनापणादिकम् ॥ एवं वागादिसंत्यागान्नरिनो वचनादिकम् ४५३ रिपुणातिवलिष्ठेन प्रभो विनिहते यथा ॥ संश्रयंति मटाः स्वामिभक्ता अन्यं प्रभोः प्रभुम् ४५४ एवमेते सविषया देवाः करणसंयुताः ॥ शरीरे पतिते देहनाथं प्राणं समा ययुः ४५५ अन्वयव्यतिरेकाभ्यामेवं सर्वाप्तिरिष्यते ॥ प्राणतो नैव तस्मात्स्याद्विभिन्नं किंचिदत्र हि ४५६ प्राणप्रज्ञानयोरेक्यमेकदोक्तांतिवासतः ॥ यदुक्तं तत्स्थितं तं यस्मादप्राणेनास्ति वेदनम् ४५७ यथा प्राणोत्र न श्वासमात्रं किं नु परः पुमान् ॥ तथा प्रज्ञापिनो बुद्धिः किं नु संवित्स्वयं प्रभा ४५८ संविदेकायथा भूयाद्बुधायैकधा तथा ॥ शृणुराजन् हि वक्ष्यामि त्वमेकाग्रमानसः ४५९

स्य भृत्या यमानाः वागाद्याः स्वामिनि शरीरतादात्म्यापत्तेरिति मूर्ध्नि ते सति देहस्य सर्वसंघातस्य परमनाथं प्राणमेव समापयुः प्राप्ता इति ४५५ कलितं दर्शयति अन्वयेति । प्राणसत्त्वे सर्वस्य सत्त्वं तदुत्क्रमणे तदभाव इत्येवमाकाराभ्यामन्वयव्यतिरेकाभ्यां प्राणस्य सर्वाप्तिः सर्वस्य स्वस्मिन् विलापनरूपाप्तिरत्र वाक्ये दृष्टा तस्मात्प्राणतोऽपि भिन्नं किंचिदपि नास्तीति सिद्धम् ४५६ अस्मान् मरणोदाहरणात् प्राणप्रज्ञयोरभेदोऽपि सिद्ध इत्याह प्राणेति । एकदा स देवो त्कांतं तेषां प्राणप्रज्ञयोरैक्यमुक्तं तदपि स्थितमिति कुतः प्राणोत्क्रमणे ज्ञानमस्योत्कांतमिति पार्श्वस्थानां न्यवहारप्रदर्शनादिति भावः ४५७ उपाध्योः प्राणप्रज्ञयोरद्वितीयत्वे च तदुपलक्षितस्याद्वितीयत्वं बुधो धर्मिते दर्शयितुं प्राणप्रज्ञयोरैक्यमभिनयति यथा प्राणोत्रेति । स्पष्टम् ४५८ तत्र प्राणस्याद्वितीयता स्फुटोक्ताऽऽथ प्रज्ञायाद्वितीयता स्फुटीकरणपदमथ यथाऽस्ये इत्यादि श्रुतिप्रबंधा कुर्वन् प्रज्ञावाक्यार्थमाह संविदेकेति । संवित्प्रज्ञापदलक्ष्यार्थरूपावस्तुत एकापि यथा येन प्रकारेणोपाधिर्बुधाभवनरूपेण बुधावह विधेव भवेत् तथा बुधाभासमाना पुनरेकापि यथा भवेत् तं प्रकारं वक्ष्यामि त्वमेकाग्रमानसः सन् शृण्विति ४५९

अथप्रज्ञाबहुवाभवनविधाप्रदर्शकस्त्वयागेत्येव्यादेःकामाःपरस्तात्प्रतिविहितभूतमात्रेत्यंतस्त्वयाख्यायार्थमाह पंचेत्यादिसप्तभिः । अत्रश्रुतौज्ञानेन्द्रियाणिकर्मैन्द्रियाणिदेहः अंतःकरणंचेतानिप्रज्ञायाविभेदकानिविवक्षितानि कैर्भेदकानि विषयैः कीदृशेविषयैः स्वैःस्वैर्व्यापारेर्विषयीकृतैर्व्याप्तिरित्यर्थः । तत्रत्वचोदेहेपापोश्चोपस्थं तर्भावंविबक्षित्वादशेवोक्तानेत्यवधेयम् ४६० एतेषांविषयान्दर्शयति नामेतित्रिभिः । नामचादानं ग्रहणंचश्रुतौकर्मपदोक्तं गतिश्रुतौइत्यापदेनोक्तात्पागश्चांतर्भावाभिप्रायेणानुक्तः सुखंचश्रुतोआनंदरतिप्रज्ञातिपदेरुक्तः । इमेकमेणकर्मैन्द्रियावपयाःकीदृशाःप्रज्ञाभेदेनैन्द्रियावच्छिन्नप्रज्ञाभागेनकृताःकल्पिताः दृष्टिप्रदेरुक्तत्वादिति ४६१ शब्देति । शब्दशदयोज्ञानेन्द्रियैराहताःआदरेणगृहीताविषयाः तत्रस्पर्शस्त्वमुखदुःस्वयोरंतर्भावो विवक्षितइतिबोधम् ४६२ देहस्येति । देहरूपकरणस्त्वमुखदुःस्वविषयो देहाद्बहिस्तपोरनुपलब्धेरितिभावः । अंतःकरणस्यकामादृच्छाविशेषाआदिपदेनसंकल्पादयोविषयाःश्रुताःश्रुतोभूतमात्रापदेनोक्ताः भूतानांपृथिव्यादीनांमात्रालेशादितितर्कः ४६३ एतैःप्रज्ञायाविभागैर्देष्टांतामाह यथेति । यथाद्वादशगोपालाःसुपयस्विनींप्रचुरदुग्धांशील्यकामधेनुसमांचएकांगांदुहंतितद्विकारंपयस्ततःपृथक्कुर्वन्ति किमर्थंस्वार्थस्यस्वप्रयोजनस्यसिद्धयर्थः । एवंतेवागायाःप्रज्ञाभेकामदूदुहन् चिदाभासत्वेनप्रसिद्धान्प्रज्ञाभागान्पृथक्कृतवन्तइत्यर्थः अदूदुहदित्यस्यादूदूमिति वि

पंचज्ञानेन्द्रियाण्येवपंचकर्मैन्द्रियाणिच ॥ देहोतःकरणंचेतिद्वादशात्रविभेदकाः ॥ प्रज्ञायाविषयैःस्वैःस्वैर्व्यापारेर्विषयीकृतैः ४६० नामादानगतित्याग सुखाख्याविषयाइह ॥ कर्मैन्द्रियाणांकथिताःप्रज्ञाभेदकताइमे ४६१ शब्दस्पर्शरूपरसगंधाज्ञानेन्द्रियाहताः ॥ विषयानियतास्तेहिप्रसिद्धालोकवेदयोः ॥ देहस्याविषयवेतेसुखदुःखेइहेरिते ॥ तथातःकरणस्यापिकामाद्याविषयाःश्रुताः ४६३ यथाद्वादशगोपालागामेकांसुपयस्विनीम् ॥ कामधेनुसमांसर्वे दुहंतिमिलिताअपि ॥ स्वार्थसिद्ध्यर्थमेवंतेवागाद्याअप्यदूदुहन् ४६४ शिखांवर्हेयथाभिन्नाकाष्ठैर्द्वादशभिस्त्वह ॥ भिन्नावदतिमनुजास्तद्वदेतैरिमां वयम् ४६५ यथाद्वादशभिर्दीपैःप्रकाशाविषयेष्विह ॥ प्रजायंतेद्वादशधातथाभूतेषुबोधनम् ४६६ इदंद्वादशधासर्वज्ञानकर्मैन्द्रियात्मकम् ॥ शरीरं बुद्धिसहितंप्रज्ञातादात्म्यमागतम् ॥ स्वस्वंविषयमाप्नोतिप्रज्ञाविरहितंनहि ३६७

परिणामःश्रुतो ४६४ एकस्याःप्रज्ञायाःउराधिवशादनेक्याभावैर्देष्टांतामाह शिखामिति । यथावन्दिशिखामेकांद्वादशभिःकाष्ठैरुपाधिभिर्भिन्नामनुजावदंतितद्वदिमांप्रज्ञामेतेवागाद्योभिन्नीकृतां वयमोपनिषदावदामइत्यर्थः ४६५ येनयेनैन्द्रियेणयोयःप्रज्ञाभागःपृथक्कृतस्तत्तदिन्द्रियविषयस्तेनतेनप्रकाश्यतइतिश्रुतिगतप्रतिविहितपदार्थदर्शयति यथाद्वादशभिरेति । यथाद्वादशभिर्दीपैर्द्वादशधाद्वादशप्रकाराःप्रकाशाविषयेषुगृहादिदेशेषुजायंतेतथाद्वादशभिर्वागाद्यैर्भूतेषुभूतमात्रारूपेषुविषयेषुएकंबोधनंप्रज्ञास्वरूपेद्वादशधाजायते द्वादशरूपैर्विषयान्प्रकाशयतीत्यर्थः ४६६ अथ प्रज्ञायाअविभागप्रदर्शनपरंप्रज्ञायावाचमित्यादिःपानान्प्राप्नोतीत्यंतंवाक्यं व्याकरोति इदमिति । इदं सर्वज्ञानकर्मैन्द्रियात्मकंकरणबुद्धेशरीरेणबुद्ध्याचसहितंद्वादशविधंपदुक्ततत्प्रज्ञायातादात्म्यंवक्ता स्मिद्रष्टास्मि श्रोतास्मीत्याद्यभिमानरूपं श्रुतोसमारोहणत्वेनोक्तसमागतं प्राप्नोतदेवस्वस्वंस्वकीयंस्वकीयंनानामादिकंविषयंप्राप्नोतिप्रज्ञाविनातुनप्राप्नोतीति । तथाचप्रज्ञाविनाइन्द्रियाभावादिन्द्रियाभावे चविषयाभावात्विषयाणांमिन्द्रियमात्रत्वादिन्द्रियाणांचप्रज्ञामात्ररूपत्वात्सिद्धःप्रज्ञायाअविभागः यथाघटानांभूतमात्रत्वेनदृष्टइतिभावः ४६७

ननुवागादयः प्रज्ञानिरेषा एव कुत्सेन विपर्ययप्रकाशयेयुरिति चेन्न सत्यपि विषयसंबन्धे प्रज्ञा विना प्रकाशव्यतिरेकस्य सर्वाभुवसिद्धत्वादिति हि प्रज्ञायेतेत्यादिपर्यायदशकेनोक्तमर्थमाह ज्ञानेति द्वाभ्यां ।
 ज्ञानेन्द्रियकर्मेन्द्रियशरीरधिषणापदवाच्यातः करणरूपाणि द्वादशकरणाणि प्रज्ञायावलेनेव जानन्ति स्वबलेन स्वसाग्रप्रपेनतुन किंचिज्ज्ञानंति प्रज्ञाया अपाये विषयप्रकाशादर्शनादिति ४६८ अथार्थे लोका नु
 भवमभिनयति यत इति । यत एव वक्तारो भवन्ति दृश्यन्ते एव कथमुक्तमपि नामनाज्ञा सिम्पन्नवर्षे ज्ञातवतः यतो नोस्माकं मनश्चित्तावात्म्यापन्नप्रज्ञारूपमत्र उक्तेनामतिनासीदिति एवं च सुपादृष्टमासी
 तज्ञारिरेण मुखं बुद्धमासीत् तथापि मनसोऽयत्र भावाज्ञाज्ञासिम्पन्नेति उपलक्षणं चेत्तद्व्येपांतथा च धृत्तं तर् अग्रमनां भूवनां श्रौषमित्यादि तथा चेंद्रियव्यापारेपि प्रज्ञायाश्चित्प्रतिबिंबग्राह्याव्यतिरे
 के प्रकाशव्यतिरेकः सर्वानुभवसिद्धः । अयथा तथा भिलापानुपपत्तेरिति भावः ४६९ उक्तार्थे फलं प्रज्ञायाऽवविभागमद्वितीयतारूपमभिनीय दर्शयति विषया इति द्वाभ्यां । एतेनामाया द्वादशविषयाः
 करणैः संगताः संवद्धा अपि प्रज्ञा विरहिताः प्रज्ञा विना न प्रतीयन्ते यथा मृदं विना घटादयो विकारा इति ४७० तत इति । ततो यद्यहं न व्याप्यमानं कृतं ततो न भिन्नं यथा घटादयो मृद इति नियमात् करणानां
 त्रिषयाणां च प्रज्ञा मात्रत्वात् प्रज्ञा एकरूपे वेति सिद्धम् । न च प्राणभेदज्ञाऽपि स होक्त्वादिना तदभेदस्योक्तत्वादित्याह प्राणतादात्म्यमागतेति । ननु केयं प्रज्ञायास्या एकरूपमुच्यते इत्यत आह अन्व
 येति । यास्वीयाव्यव्यतिरेकाभ्यां करणानां विवोधिनी सामर्थ्याधान करी प्रसिद्धेति ४७१ ननु उक्तीत्या प्रज्ञायाः सर्वात्मत्वे वागादयोपि स विषयास्तस्या एवरूपाणीति तेष्व्यात्मत्वबुद्धौ को दोष इ

ज्ञानकर्मेन्द्रियाणीह शरीरं धिषणा तथा ॥ प्रज्ञाबलेन जानन्ति स्वबलेन न किंचन ४६८ यतो भवन्ति वक्तारो नाज्ञासिम्पन्मयं त्विदम् ॥ उक्तं दृष्टं सुखं बुद्धमासीदत्र मनो
 ननः ४६९ विषया द्वादशैवैते करणैः संगता अपि ॥ प्रज्ञा विरहिता यस्मात्प्रतीयन्ते न किंचिच्च ४७० ततः प्रज्ञैवैकरूपा प्राणतादात्म्यमागता ॥ अन्वयव्यतिरे
 काभ्यां करणानां विवोधिनी ४७१ प्राणप्रज्ञास्वरूपमांततो विद्धि प्रतर्दन ॥ मात्मे भवतु संदेहो वक्तारं वाग्विजितम् ४७२ एवं द्वादशधा योयं करणग्राम ईरितः ॥
 तत्र सर्वत्र कर्तारं करणग्रामवर्जितम् ४७३ करणं द्वादशविधं व्यापारेणात्मनस्तथा ॥ सहितं वेति यः प्राणस्तं मां जानीहि नापरम् ४७४

ति चेन्न तेषां प्रज्ञास्वरूपत्वेपि अकृतस्वरूपत्वात् यत्कृतस्ते प्रज्ञास्वरूपमिन्द्रियाद्यनवच्छिन्नं तत्रैव प्राणोऽस्मि प्रज्ञा तमेत्युक्तविषयाऽहं बुद्धिः कर्त्तव्या इत्यर्थं कृत्यनवाच्यमित्यादेर्मतारं विद्यादित्यंतस्य वाक्य
 स्यार्थमाह प्राणेति । ततः प्रज्ञायाः सर्वात्मकत्वाभिधानाद्वागादयोप्यात्मत्वेन वेद्या इत्याकारकस्ते संदेहो मा भवतु किंतु प्राणप्रज्ञास्वरूपं पूर्णमेव मां विद्धि पूर्णरूपा भिव्यक्तिहेतुश्चोपाधिविमोक्त इत्य
 भिप्रायेण विशिनष्टि वक्तारमिति । वक्ता हि वाग्व्यपकरणविशिष्ट एवाख्यायते यथा छिदाकरणवास्यादिविशिष्ट एव तस्माच्छेतेति वाचोऽवच्छेदिकाया विवर्त्तने तु वक्तारव्यापकप्राणप्रज्ञारूप एवाविशिष्टते
 इति प्राणप्रज्ञारूप एवाहं वेद्युक्तमिति भावः ४७२ एवं विषयेभ्यः करणान्तरेभ्यश्च विविचयावशिष्टं रूपमात्मत्वेन जानीयादित्याह एवमिति । एवं रीत्या द्वादशधा यः करणग्राम उक्तस्तेन विशिष्टकर्ता
 रंसंतं करणग्रामवर्जितं कृत्वा वशिष्टं जानीयादिति ४७३ एवं प्राणपदमद्वितीयार्थपरं प्रज्ञापदं च सर्वोत्तरार्थपरं दर्शितं तयोः पक्षयोस्त्रिविधपरिच्छेदशून्यात्मका लब्धार्थपरत्वं सामानाधिकरण्यलभ्यं स्फुटी
 कर्तुं प्रपञ्चमिथ्यात्वदर्शकस्य तावा इत्यादेर्नानित्यंतस्य वाक्यस्यार्थचतुर्दशभिर्निरूप्य संस्तत्रैकेन श्लोकेनोपाधुपलक्ष्यस्य स्वरूपं शृंगग्राहिकान्यायेन दर्शयति करणमिति । आत्मनः करणस्य व्यापारेण
 विषयगोचरेण वदनदर्शनादिरूपेण सहितं स विषयं च करणवृद्धं द्वादशविधं सर्वं प्रपञ्चरूपं यो वेति प्रकाशयति प्राणः प्राणोऽपलक्षितकारणत्वोपलक्षितस्तं मां जानीहीति ४७४

ननुतस्याद्वितीयताकथं प्रकाश्यात्प्रकाशकस्यभेदादितिवेत्र प्रकाशस्यभिन्नत्वेभूतैरनिरूपत्वादित्याह करणमिति । द्वादशविधैकरणं प्रज्ञामात्राशब्दितं तथा तस्य द्वादशविधैकरणस्य विषयोपि तावान् द्वादशविधैः एतद्वयं करणविषयरूपं अयोऽप्यपरस्परमपि भिन्नं संभवति एतादृशस्यास्य द्वयस्य प्रज्ञाभेदस्तु कुतः स्यात् अधिष्ठानभूतप्रज्ञाभावेदोऽत्यंतदुर्निरूपः सापेक्षत्वेन मिथ्यात्वादित्यर्थः ४७५ विषयकरणयोः सापेक्षतां स्फुटयति विषयइति पंचभिः । योभूतमात्रात्मको द्वादशविधो विषयः असौ निविषयो विषयपदं भावप्रधानं विषयत्वेन हीनो न सिद्ध चेन् किं तु विषयत्वरूपे गेव सिद्ध चेन् विषयत्वं तु निरूपकत्वेन करणसापेक्षमिति भूतमात्राविषयरूपाः प्रज्ञामात्राधीना इत्यागतं तथा तादृशं निविषयं विषयानपि संकरणं नास्ति करणमित्युक्ते कस्येति विषयापेक्षणादिति प्रज्ञामात्राभूतमात्राश्रिता इत्यर्थः ४७६ करणं विषयइति । करणं विषयइत्यनयोर्मध्ये यद्येक एव करणं वा विषयो वा भवेत् अपरो द्वितीयस्तु न भवेत् तर्हि तस्यैव लस्य करणस्य विषयस्य तत्त्वं करणत्वं विषयत्वं वा विहन्तेति विघातं प्राप्नुयात् निरूपकाभावेनिरूप्याभावात् अत इदं द्वयं करणविषयरूपं परस्परसापेक्षमिति ४७७ तत्र द्वां तमाह पुत्रइति । पितृपुत्रयोरेकस्य तस्याप्यभावे पित्रा पुत्र इति संज्ञाद्वयं प्रधानं दृश्यते तथा करणं विषयइति संज्ञे इत्यर्थः ४७८ विषयः करणेति । विषयः करणसापेक्षः करणं तु विषयापेक्षमित्यन्यतरस्याभावे परं द्वितीयमपि न भवेदिति ४७९ ननु श्रुतौ भूतमात्रारूपेण विषयेषु दशसंख्ये

करणं द्वादशविधं तावांश्च विषयोपि हि ॥ भिन्नान्योन्यमप्येतत्प्रज्ञायास्य कुतो भिदा ४७५ विषयो द्वादशविधो भूतमात्रात्मको हि यः ॥ करणग्राममाश्रित्य स सिद्धो नान्यथा क्वचित् ॥ एवं हि करणग्रामः प्रज्ञामात्रात्मको हि यः १ नासौ निविषयः सिध्येत्करणं नास्ति तादृशम् ४७६ करणं विषयो वापि यद्येको नापरो भवेत् ॥ तस्य तत्त्वं विहन्त्येतन्न्यापेक्षमिदं द्वयम् ४७७ पुत्रः पितेति संज्ञेयं नाभावे पितृपुत्रयोः ॥ यथा तथैव संज्ञेयं विषयः करणं त्विदम् ४७८ विषयः करणापेक्षः करणं विषयं तथा ॥ अपेक्षते यतस्तेन नान्याभावात्परं भवेत् ४७९ शरीरमंतःकरणं विहाय करणद्वयम् ॥ सुखदुःखेतथा बुद्धिकामाद्यांश्च विहाय हि ॥ दशेति वचनं ज्ञेयं श्रुतेर्वा ह्येन्द्रियार्थयोः ४८० सापेक्षाणि न सिद्ध्यंति ह्यन्योन्यापेक्षयैवा हि ॥ किं त्वन्यनिरपेक्षं तमाश्रित्यैनामवाप्नुयुः ४८१ रज्जुसर्पधियो यद्वत्सापेक्षेनैव सिद्धयतः ॥ अन्योन्यरज्जुमेवैकामनपेक्षां विहाय हि ४८२

क्ता तथा करणे पुंश्रं कृता च द्वादशेति कथमुक्तमित्याशंक्य अंतर्भावाभिप्रायेण दशेत्युक्तमितिसमाधानं संभवेपि वक्ष्यमाणेन मर्यादादृष्टान्तानुगुण्या यद्विहिरिन्द्रियाणि बाह्यविषयानेव च विवक्षित्वा दशत्वाभिधानमिति समाधानमाह शरीरमिति । शरीरं तर्थातः करणमित्येतद्वार्तार्थबोधकत्वात् तत्करणद्वयं विहाय तथा सुखदुःखरूपं शरीरविषयं यथार्थज्ञातव्यं स हि तत्कामसंकल्पादिरूपमेतः करणविषयं च विहाय बाह्येन्द्रियपरं बाह्यार्थं परं च श्रुतिसंवेदिदं ज्ञेयं तस्यैव वचनं बोध्यमित्यर्थः तथा सति बाह्यविषयाणां नेमिनिभानां मर्यादामपेक्षामने पुत्रहिरिन्द्रियेष्वपि श्रितत्वाभिधानं पुत्रोऽपि भविष्यतीति भावः । ग्रंथकृता तु आंतरोपविषयः करणापेक्षया बहिर्देवभासते इति मत्वा द्वादशेत्युक्तमित्यवश्यम् ४८० मन्वस्तु करणानां विषयाणां च परस्परसापेक्षत्वं तथापि परस्परसापेक्षयैव स्वरूपलाभः सिद्धौ सत्ताभानयोः कृते तृतीयानपेक्षणात्तेषां सत्ताभाननिर्वाहकत्वेनात्मानसिद्धये इत्याशंक्य परस्परसापेक्षाणां स्वानपेक्षतृतीयापेक्षानियमं दर्शयति सापेक्षाणां तिद्वाभ्यां । यानि यानि सापेक्षाणि वस्तुनिता नितान्योन्यापेक्षयैव न सिद्ध्यंति सत्ताभानरूपानलभंते किं त्वितरानपेक्षं तं स्थातिरिक्तं कश्चिद्भावमपेक्षयैवैनां स्वरूपसिद्धिर्भवामुयुः प्राप्नुयुरित्यर्थः ४८१ तत्रोदाहरणमाह रज्जुसर्पेति । यथा अस्य सर्प इति भ्रमे इदं पदार्थो रज्जुर्विशेष्यतया भासते सर्पस्तु प्रकारतया सर्पोऽपि मिति भिन्नविषयं येषु । तथा रज्जुसर्पयोः प्रकारताविशेष्यशालिनीधियो विशेषणविशेष्यतया-

सापक्षविषयत्वेन स। पेक्षतया प्रसिद्धे ते धियोरज्जुस्वरूपं निरपेक्षं विहायानपेक्ष्यमन्योऽर्थमन्योऽन्येनैव न सिध्यतः किं नुरज्जुस्वरूपं शुद्धमपेक्ष्येव सिद्ध्यत इत्यर्थः । एवं प्रकृतेः सापेक्षेः करणे विषये अस्व सिद्धयेऽपेक्ष्यमाण आत्मा सिद्धस्तेषां सापेक्षत्वेन मिथ्यात्वं चेति भावः ४८२ एतत्सापेक्षं नानाभिन्नं न भवति इत्यर्थं क्रम्यालये यथुतिवाक्यशेषमनुमानविषयान्याकरोति विषया इति पंचभिः । करणेः सह विषया येऽकास्ते परस्परमाश्रयाच्च न भिन्ना इति प्रतिज्ञासद्वैसापेक्षत्वादिति हेतुः ४८३ सापेक्षमिति । यत्सापेक्षं तत्तन्मिथः परस्परं आश्रयाच्च कथंचन भिन्नं न भवति यथोक्तं रज्जुसर्पज्ञानादिकं स्वयं परस्परं रज्जुतोरज्जुस्वरूपाश्चाश्रयान् भिन्नभिन्नमित्युदाहरणम् ४८४ यदि विषयाः करणेभ्यो भिन्नाः स्युस्तर्हि निःस्वरूपाः स्युः मिथ्याभूतानां ज्ञातृज्ञातृपृथक् सत्तासंभवादिति तर्कसूचयन् करणपदं करणावच्छिन्नप्रज्ञाभागपरमिति दर्शयति विषयाः सर्वे इति । सर्वे एते विषयाः स्वज्ञानात्पृथक् भिन्नान् भवत्येव यथारज्जुसर्पविज्ञानात्कर्णारज्जुसर्पेनामप्येति सर्वे एवेत्युक्त्या करणेऽपि विषयो विषयांशः सोऽप्येवमिति सूचितम् ४८५ एवं प्रज्ञापदार्थं चित्तशबलवृत्तिरूपं विषयाश्रिता इत्युक्तमथ प्रज्ञापदार्थं चित्तशब्दधिरूपं विवेकसूच्या विमुच्यत ब्रजडांशवृत्तिरूपं ज्ञानं विषयाणामाश्रयभूतं स्वभासकचित्तोऽनवच्छिन्नायानिरपेक्षाश्रयत्वेनोक्तायाः सकाशात्ताम्रित्याह करणादिति द्वाभ्याम् । यतः करणादुत्थितानि अतएव नित्यचिद्रूपज्ञानविलक्षणत्वेन जडानिवृत्तिरूपाणि देहिनां विज्ञानानि कीदृशानि करणेः सह वर्तमानानि तदवच्छिन्नत्वात् । पुनः कीदृशानि विषयाणामाश्रयभूतानि शुद्धचित्तोऽसंगत्वेन शबलप्रज्ञापदार्थं निष्ठाया विषयनिरूपिताश्रयतायाः सविशेषणे हीति न्यायेन विशेषे

विषयाः करणैः सार्धं न भिन्नास्ते परस्परम् ॥ आश्रयाच्च सहैव ते सापेक्षत्वेन हेतुना ४८३ सापेक्षं न मिथो भिन्नं आश्रयाच्च कथंचन ॥ सर्पज्ञानादिकं यद्वत्स्वयं वारज्जुतोपि वा ४८४ विषयाः सर्वे एवैते स्वज्ञानान्न पृथक् कचित् ॥ रज्जुसर्पस्य विज्ञानाद्यथानान्योस्त्यसौ फणी ४८५ करणादुत्थितानि ह जडानि करणैः सह ॥ विषयाश्रयभूतानि विज्ञानानि तु देहिनाम् ४८६ विज्ञानद्रष्टृतः प्राणान् भिन्नानीति कर्हिचित् ॥ स्वप्रविज्ञानवद्द्रष्टा प्राज्ञः प्राणस्ततोस्ति हि ४८७ चक्रस्यारेणुलो केस्मिन्नेमि र्द्रष्टृप्रतिष्ठितः ॥ नाभावराः स्थितानैव नाभिः कुत्रापि संस्थितः ४८८ विषयाः करणेऽप्येवं करणानिमयी श्वरे ॥ प्राणे प्रज्ञास्वरूपेस्मिन्नहंकापि न संश्रितः ४८९ विषये द्वेय रूपस्य विश्वचक्रस्य सर्वदा ॥ अहं नाभिरिति प्रोक्तो ह्यनन्याश्रयहेतुतः ४९० विषयो विषयीचेति द्वयं संसार ईरितः ॥ अस्य सर्वस्य विज्ञाता प्रज्ञा प्राणो हमीरितः ४९१ मत्तः प्राणात्मनां प्राज्ञादिदं सर्वं विनिर्गतम् ॥ सदसद्रूपकं विश्वं यत्र मुह्यति तस्मै रयः ॥ मय्यस्ति च तर्थातोपिलयमेप्यतिमय्यदः ४९२

यणे पर्यवसानादिति भावः ४८६ विज्ञानेति । तानि जडविज्ञानानि सर्वविज्ञानानां द्रष्टुः प्रकाशकात् प्राणपदलक्ष्यार्थं भिन्नानि यथा स्वप्रविज्ञानानि सविषयाणि द्रष्टुः साक्षिणेन भिन्नानि तद्वत् । फलितमाह द्रष्टेति । तस्माद्यः सर्वद्रष्टा प्राज्ञः प्रज्ञोपलक्षितः प्राणः प्राणोपलक्षितश्च एवास्ति न ततो द्वितीयमस्तीति सिद्धम् ४८७ उक्तार्थं स्पष्टं तैर्न स्फुटीकरणपरंतप्येत्यादित्याकरोति चक्रस्येति । यथालोके रथचक्रस्यारेणुतिर्काष्ठेषु नेमिर्भूमिस्पृक् वलयकारकाष्टरूपः प्रतिष्ठितस्तानाश्रितः तेऽरास्तुनाभोचक्रमध्यकाष्ठेऽक्षाधारच्छिद्रवतिप्रतिष्ठिताः सनाभिस्तु कुत्रापि न प्रतिष्ठिताः किंतु सर्वाधारः ४८८ दार्ष्टान्तिकमाह विषया इति । विषयानेमिनिभाः करणेऽप्युत्तरनिभेषु मयिमाभिनिभे ४८९ नाभिसाम्यमेव स्फुटयति विषये द्वेयेति । विषयाः कार्यरूपाः इन्द्रियाणि करणरूपाणि तथात्र कार्यकरणरूपस्य सर्वस्य संसारचक्रस्य नाभिरहं नान्य आश्रयो यस्य स तथा भावप्रधानो निर्देशः तथाचानन्याश्रयत्वाद्देतुतः साधर्म्यादित्यर्थः ४९० दृष्टांते तदस्थस्य नाभेः संयोगमात्रेणाधारत्वं प्रमत्तविवर्तरूपप्रपंचस्य सत्ताभानप्रयोजकत्वलक्षणाभिन्ननिमित्तोपादानतयाधारत्वमिति विशेषोपि बोध्य इत्याह विषयो विषयीति द्वाभ्याम् । विषयानामादि विषयीचरणतयोक्तः समष्टि र्व्याष्टरूपः एतावानेव संसारस्तस्य विज्ञाता भासकोऽहमिति ४९१ मत्त इति । प्राज्ञात्प्रज्ञाकार्यरूपा उपाधिभूतानि त्यातुस्वरूपभूता स्यातीति प्राज्ञस्तस्मात् सूरयोपीति शेषः अद-विश्वम् ४९२

विवर्त्तोपादानतायादृष्टांतमाह यथेति । राक्षसस्य स्वशरीरेकलिपतस्य ४९३ जडप्रपञ्चेअखंडचितोभेदेनभानेदृष्टांतमाह एकस्मिन्निति । इमेनानाप्रमातृरूपाः ४९४ अयंभेदोपिपराग्दृष्टानुपाधि
 दांशानामेवभासतेप्रत्यग्दृष्टानुपाधिमुपेक्षमाणानांतुनभासतइतिसूच्यनृदृष्टांततरमाह पटइति । यथाचित्राधारपटसमैकतत्त्वावनतत्त्वादिहीनेपिरंगनिमित्तमासादादिरूपचित्रस्यदृष्टोत्पत्त्याविष
 माउन्नतत्वावगाहिनीधीर्गृणांभवतिपटस्वरूपमेवानुसंदयतांतुनसा एवमपिसमेपिविश्वस्योपाधेर्दृष्टोत्पत्त्यमेवभेदधीरितरथातुनेति तदुक्तवार्तिककृद्भिः 'अपामार्गल्लेवासोविषमोहिभवभ्रमः ।
 प्रत्यग्दृष्टाविमोक्षायनिबंधायबहिर्दृष्टा' इति ४९५ नाभिस्थानीयस्यात्मनःप्राणादिविशेषणानिश्रुतौदत्तानितेषामर्थमाह चतुर्विधानामिरयादिना । यतःसर्वेषांजीवननिमित्तमहमस्मीतिने
 ननिमित्तेनप्राणेशब्दस्यतज्जन्मयुद्धेश्चसमाश्रयोवैषयोहंभवामि प्राणयतिजीवयतीतिन्युत्पत्तेः नतुवायुविशेषरूढस्यप्राणशब्दस्ययत्प्रवृत्तिनिमित्तंजातिविशेषस्तदाश्रयत्वेन यतोहमप्राणा
 वायुविशेषात्मकजडप्राणाद्विशिष्टरूपइत्यर्थः ४९६ ननुचिद्रूपस्यकथंजीवनहेतुत्वमपीतिशंकांतोत्तिरीपवाक्येननिरस्यति नप्राणेनेति । प्रज्ञयाऽविलुप्तचिन्ताश्रुतिगताऽपरपदोक्त्याउपाश्रितोसन्नि
 धिमात्रेणप्रवर्तितो ४९७ प्रज्ञाविशेषणार्थमाह ज्ञानेति । प्रकृष्टज्ञानं हिप्रज्ञा प्रकर्षश्चसर्वभासकस्वरूपः सचमय्यात्मरूपेणसाक्षिरूपेणसर्वभासकेवर्त्ततेनेननिमित्तेनप्रज्ञेत्युक्तोस्मीत्यर्थः ४९८ सर्वो

यथैकस्माच्छिरोरेवसृष्टिस्थितिलयाःसदा ॥ राक्षसस्यभवंत्येवंमत्तोविश्वस्यसर्वदा ४९३ एकस्मिन्नेवमभिसर्वभेदविवर्जिते ॥ यथाभेदाःप्रतीयंतेमयिभेदास्त
 थाइमे ४९४ पटसमेयथाचित्रदृष्टौविषमधीर्भवेत् ॥ एवमयिसमेप्राणेश्विष्वदृष्टौविभेदधीः ४९५ चतुर्विधानांभूतानांजीवनंमत्तएवाहि ॥ तेनाऽप्राणोप्यहंप्राण
 शब्दबुद्धिसमाश्रयः ४९६ नप्राणेननापानेनमर्त्योजीवतिकश्चन ॥ प्रज्ञयैवतुजीवंतियस्यामेताउपाश्रितौ ४९७ ज्ञानकर्मेन्द्रियगणंसांतःकरणदेहकम् ॥ प्रजाना
 म्यात्मरूपःसन्प्रज्ञातेनाहमीरितः ४९८ मज्ज्ञत्तौसकलंविश्वंभातिनान्येनहेतुना ॥ तेनप्रज्ञोतिनामाहमुदितोवेदवादिभिः ४९९ देशकालस्वरूपाख्यभेदत्रय
 विवर्जनात् ॥ स्वप्रकाशस्वभावाच्चप्रज्ञाहंवाप्रतर्दन ५०० अथवाज्ञानतोभिन्नाअध्यासानांसमाश्रयाः ॥ रज्ज्वादयस्तथानाहंतेनप्रज्ञेतिर्कीर्तितः ५०१ स्वस
 जातिविजातीयवर्जितात्मस्वरूपया ॥ प्रज्ञयानित्ययुक्तत्वात्प्राणःप्राज्ञोहमीरितः ५०२

पजीव्यत्वलक्षणंप्रकर्षप्रशब्दार्थमभिप्रेत्यार्थान्तरमाह मज्ज्ञत्ताविति । मज्ज्ञत्तौसत्यामेवसर्वविश्वंभातिनस्वीयप्रकाशेन 'तस्यभासासर्वमिदंविभाति' इतिश्रुतेः तेनवाप्रज्ञानामाहमिति ४९९ अप
 रिच्छिन्नत्वलक्षणंस्वप्रकाशत्वलक्षणंवाप्रकर्षप्रशब्दार्थमभिप्रेत्यार्थान्तरमाह देशेति । देशकालस्वरूपैराख्यानिरूपणंयस्यतादृशस्यभेदत्रयस्याविवर्जनात्स्वप्रकाशत्वाद्वाप्रज्ञास्मीति ५०० लोकेऽधिष्ठा
 नत्वंपराभूषणांशुक्तिकारज्जुप्रभृतीनामेवप्रसिद्धंनतुप्रत्यग्वस्तुनः ममतुज्ञानरूपस्यप्रत्यग्वस्तुनोपिसर्वाधिष्ठानत्वमितिलौकिकाधिष्ठानेभ्योजडेभ्योवैलक्षण्यरूपंप्रकर्षप्रशब्दार्थमभिप्रेत्यार्थान्त
 रदर्शयति अथवेति । लोकेरज्ज्वादिरूपाध्यासानांसमाश्रयाधिष्ठानानीतियावत् तेप्रत्यग्रूपाज्ज्ञानाद्विन्नाःपराश्चःअहंतुतथाज्ञानाद्विन्नोनास्मिन्किन्तुज्ञानरूपएवसर्वाधिष्ठानमस्मिन्नेनविशेषे
 णवाप्रज्ञेत्युक्तइत्यर्थः । रजतादीनामपिशतयवच्छिन्नचेतन्यमेवाधिष्ठानमिति तुलोकानजानंतीतिभावः ५०१ प्राज्ञेतिपाठान्तरमभिप्रेत्याह स्वसजातीति । सजातीयादिहीनस्यात्मनःस्वरूपभू
 तयाप्रज्ञयानित्ययुक्तत्वादहंप्राणः प्राज्ञश्चोतीरितः प्रज्ञाश्रद्धार्चोभ्योणइतिमत्त्वर्थोपस्यणस्यनित्ययोगेपिसम्भवादिति ५०३

आत्मपदार्थमाह योयमित्यादिपंचभिः । योयमविलुप्तप्राप्तीमाज्ञः परः पुमांस्तु यमप्राप्ताः प्राणोपाधिकः प्राज्ञः प्रज्ञोपाधिकश्चासकृतकथितो बोधितः सते आत्मावास्तवस्वरूपन केवलं तदेव
 क्रिन्तु सर्वस्वस्थावरस्यचरस्यचेति ५०३ सर्वान्तरत्वादायात्मशब्दोत्रवर्तते इति दर्शयन्नेकवचनार्थमप्याह अस्मदिति । अहमित्याकारपाधियाहमिति शब्देन चांतरभावाभिमुखत्वेनायंगम्यते उ
 पलक्ष्यते न तु साक्षाद्विषयीक्रियते अहमिति धियस्तद्भास्यत्वाद् अहमिति शब्दस्य च विशिष्टशक्तत्वादिति भावः । उपलक्षणभृताभ्यामहंशब्दाभ्यां वर्जितोऽसंस्पृष्टः । उत्तरार्द्धे स्पष्टम् ५०४ यथाहमिति ।
 हिरण्यगर्भस्य नामैकं रूप्येण सर्वशरीरेष्वभिव्यज्यमानं हिरण्यगर्भस्यैकतां सूचयन्तीति ब्रह्मदारण्यकै प्रोक्तं तथा त्मेति नामममैकत्वमिति न भोदृष्टान्तेनाह न भस इति । यः सर्वाधिकरणेषु घटमठादिपूपा
 धिपुनभइत्याकारमेकमेव नाम तद्वन्ममात्मनः स्वरूपस्यात्मेत्येव नामेति ५०५ ननु यथैकमात्मतत्त्वं तर्हि कथं बहुशाभावोभासते इत्याशङ्क्या विद्यारूपदोषादेवेति स्वप्रदृष्टांतेनाह स्वप्रदृष्ट इति । यथा स्वप्ने
 सुखदुःखादिभागिन आत्मानः प्रमातार एकेन दोषबलान्कल्पितास्तद्दिग्मेजाप्रतिभासमानाः कल्पितास्तु तत्तु न भिन्ना इति ५०६ एतदेव स्पष्टयति एक एवेति । स्वप्ने पि देहा एव कल्पितास्तेषामात्मा
 तु पूर्वसिद्ध एव भवति तद्वद्वापीति भावः ५०७ आनंदपदार्थं निरूपयति अनुकूलेति चतुर्दशभिः अनुकूलस्वभावः अनुकूलैकस्वरूपः सर्वेषामतिशयेन प्रियत्वात् लोके भोग्याभावाः प्रियास्तज्जगत्पं
 सुखं तु प्रियतरं आत्मा तु सर्वशेषात्वात् प्रियतम इति हेतोरानंद इत्युक्त इति । आत्मनः सर्वशेषितां स्पष्टयति आत्मार्थमिति । सर्वो जंतुः सुखादिकं यद्विच्छति तदा त्मार्थमेवेच्छति वैरिसंबन्धित्वेनाभिमत

योयंप्राज्ञो मयानुभ्यं कथिता ह्यसकृत्पुमान् ॥ प्राणः प्राज्ञः स आत्मा ते स्थावरस्यचरस्यच ५०३ अस्मद्वीशब्दगम्यो यमस्मद्वीशब्दवर्जितः ॥ एक एव जगत्पस्मिन्न
 भोवद्वेदवर्जितः ५०४ न भसो न भइत्येव नानाधिकरणेष्वपि ॥ एकं नाम यथा तद्भास्यत्वे कं ममात्मनः ५०५ स्वप्ने यथा हि बहवः सुखदुःखादिभागिनः ॥ आत्मा
 नस्तद्देवे मे न भिन्ना वस्तुतः कचित् ५०६ एक एव यथा स्वप्ने नानादेहात्मतां व्रजेत् ॥ प्रतर्दनतथैको हंत्वमन्येपि च जंतवः ५०७ अनुकूलस्वभावो हं सर्वप्रियतम
 त्वतः ॥ आत्मार्थं सर्वेषां यं जंतुरिच्छति सर्वदा ॥ सुखादिकं तदर्थं न स्वात्मानं कर्हि चित्कचित् ५०८ नंदः सुखं समाख्यातं मनुकोक्तिः समाप्तिरुक्त ॥ आनंदात्मा
 ततो हं हि निःसीम सुखरूपभृत् ५०९ प्रजापतेः शतं ये स्थुरानंदाः शतवत्सरम् ॥ आनंदवारिधेस्तेऽपि मम स्थुर्हिक गोपमाः ५१० सुखानि ये प्रयच्छंति शब्दस्पर्श
 सादयः ॥ तेऽपि मामेव मत्प्राप्तिप्रकटीकृतमीश्वरम् ५११

तसुखे कामनाऽदर्शनादिति तदर्थं सुखाद्यर्थतु कर्हि चिदप्यात्मानं नेच्छति अतः सुखादीनामप्यात्मार्यत्वेन काम्यमानत्वात् सर्वशेषितात्मनः सिद्धेति भावः ५०८ आसमंतात् स्थितो यो नंदः सुखं मानु
 पानंदत्वादि तारतम्यपर्वसानभूमि स आनंद इत्यभिप्रेत्याह नंद इति । मये श्वरेण निःश्वसितवदुक्तो वेदस्तस्य या उक्त्यो मानुषानंदादिप्रतिपादिकाः साक्षात्समाभिकृत् यत्र ताः समाप्ता इत्यर्थः एतादृशो
 हमानंदात्मेति ५०९ मानुषपितृगणवर्धकर्मदेवाऽऽजानजदेव प्रजापतिरहिरण्यगर्भानंदाः शतगुणोत्तराऽकास्तत्र प्रजापत्यानंदाः शतगुणीकृता हिरण्यगर्भानंदरूपा अपि मे लेशः किमु तां पश्यत्याह प्रजा
 पतेरिति ५१० तत्र हेतुतया एषो वानंदयातीति वाक्यार्थं सूचयति सुखानामिति । येशब्दस्पर्शसादयो विषयाः सुखानि प्रयच्छंतीति सुखप्रद वेन न्यविहयंते तेऽपि मामेव ईश्वरं भूमानं प्रयच्छंतीति न्यव
 हायाममेव सुखरूपत्वादिति भावः । ननु कथं भयतो नाना सुखाः त्वत्वे पुंभवलक्षणानुपलब्धेरिति या शङ्क्या विशिनष्टि मत्प्राप्तीति । मम या वेदांत वाक्यात्प्राप्तिस्तथा प्रकटीकृतं स्पष्टतानंति मित्यर्थः ।
 तथा च ये प्रांमस्वरूपे परिचयस्ते सर्वे सुखेषु उपाधिपरिहारेण मम सत्यज्ञानादिलक्षणानि पश्यंत्येव मूढानां त्वज्ञानमेवोत्तरमिति भावः । एष परमात्मैव हि यतो लोकानां नंदयति स्वरूपेणानंदवतः करो
 तितस्मादा नंदरूपो यथा गुडः स्वसंस्पृष्टा मयुरां कुर्वन्मयुर इति भूमि कोक्तश्रुत्यर्थः ५११

आ. पु.

॥ २५ ॥

एतमर्थं दृष्टान्तेन स्पष्टयति यथेति । अनृणां शीतोपि वायुर्यथा समुद्रसंसर्गोऽनृणां श्रोतानोऽशीतदः स्मृतः । वस्तुतः समुद्रस्यैव कणरूपेण शीतकरत्वात् । एवमस्ति भातिप्रियमित्युक्तरूपस्य ममनादात्म्यलक्षणस्पर्शवन्तो विषयाः सुखदाइति मूढैरेव स्मृताः । सुखं सत्यमद्रूपत्वादिति भावः ५१२ ननु तत्रैव सुखरूपत्वे सर्वदा कुतो न सुखभानं विषयाः सुखप्रदाइति लोकप्रमेचकिं बोजमिति शंकादूष्यनिरस्यति सुखे केति पञ्चभिः । एतस्य सुखैक्यरूपत्वादिनोक्तस्य मद्रूपत्वाज्ञानं यदा भवेत्तदेत्युत्तरेणावयवः ५१३ तदेति । तदात्माऽज्ञानकाले आवृत्तं अज्ञानगततमसाऽऽदिनमात्मस्वरूपेणातेतथा एनेन सर्वदा सुखरूपत्वेनाभा ने हेतुरुक्तः तादृशा जंतवोरजसा विषयार्थिनः संतो महदुःखं प्राप्नुवन्ति तदात्मतत्त्वं वेत्ति स अधुना मदुपदेशात्साक्षात्करोषि यदा तदज्ञानजं दुःखं वेत्ति स्मरसीत्यर्थः ५१४ विषयेति । पुण्यकर्मविपाकेन काम्यमानस्य विषयस्य प्राप्तं हंतोस्ते पांजनानां एतदिच्छारूपेण परिणतं रजो मयं दुःखं विनश्यति तदा तं पांशुनि गच्छति विनष्टदुःखांशं तज्जसा सती क्षणमात्रं सत्त्वगुणोदयान्निश्चला भवतीति ५१५ यावदिति । यावत्पराअन्वेच्छान जायते तावद्बुद्धिः सुखैक्यरूपेव भाति । कीदृशी बुद्धिः मयानंदरूपेण सर्वात्मस्वरूपिणा व्याप्ता मूर्धेण दर्पणवदनुप्रविष्टा अतएव व्याप्यार्थिनः स्पृहा । कीदृशी इच्छा दुःखकरी दुःखवर्द्धनशीलेति ५१६ सुखव्याप्तत्वेन सुखरूपलाभे दृष्टान्तमाह अयः पिंड इति । अयो लोहं । सुखं भवेत् सुखरूपा भवेदित्यर्थः । एतेन तां बुद्धेरवस्थामेव सुख

यथा समुद्रजो वायुः शीतदोऽनृणां स्मृतः ॥ एवं तस्पर्शेन स्तेपि विषयाः सुखदाः स्मृताः ५१२ सुखैक्यरूपः सर्वपांशुद्विसाक्षी महेश्वरः ॥ प्रज्ञा प्राणो ह मेतस्य यदाऽज्ञानं नृणां भवेत् ५१३ तदा तदात्मरूपा स्ते जंतवो विषयार्थिनः ॥ आप्नुवंति महदुःखं तत्त्वं वेत्ति प्रतर्दन ५१४ विषयप्राप्तिस्तस्ते पांशुः खमेतद्विनश्यति ॥ विनष्टदुःखाधिषणा क्षणं भवति निश्चला ५१५ यावन्न जायते जंतो रिच्छा दुःखकरी परा ॥ तावद्बुद्धिर्मयानंदरूपेणात्मस्वरूपिणा ॥ व्याप्ता सुखैक्यरूपे व भाति व्याप्यार्थिनः स्पृहा ५१६ अयः पिण्डो यथा वह्निव्याप्तो भाति हितादृशः ॥ प्रतर्दनं तथा बुद्धिर्मयानंदरूपेणात्मस्वरूपिणा ५१७ समुद्रांतःस्थितो राजन्सच्छिद्रः सर्पपो यथा ॥ स्वप्रमाणेन गृह्णाति नीरं नैवाधिकं क्वचित् ५१८ एवं विषयजा बुद्धिर्मय्यनंतसुखोदधौ ॥ पतिता मां हि गृह्णाति स्वसमानं सुखप्रदम् ५१९ सुखं क्षुतादिजेभ्ये वमं गजाड्यादिमोचने ॥ तत्रापीच्छानुमातव्या तद्रोधे स्ति स्फुटा हि सा ५२०

मिति प्रत्वा तस्या अवस्थाया विषयप्राप्त्यन्वयव्यतिरेकी च दृष्टा विषयाः सुखप्रदाइत्यज्ञानैर्न्यवहियंत इति दर्शितम् ५१७ नन्वेतादृशबुद्धयवस्थाया एवलौकिकसुखत्वे लौकिकसुखानामविशेषा पतिरित्याशंक्य यथानैर्मल्यतारतम्या दर्पणस्य प्रतिबिंबग्रहणे विशेषस्तथा बुद्धेः सत्त्वगुणात्मिकायाः सत्त्वेनैर्मल्ययानुसारेणात्मनः सुखरूपस्य प्रतिबिंबग्रहणे निसृष्टांतमाह समुद्रांतरिति द्वाभ्यां । यथा सर्पपक्ष्णश्छिद्रेण विलेन सहितः समुद्रेऽपि स्थितः स्वविलपरिमितमेव जलं गृह्णाति ५१८ एवमिति । एवं मय्यनंतसुखोदधौ पतितापि विषयजा बुद्धिः स्वसमानस्वरूपेण सत्त्वगुणेन तारतम्यावस्थितेन समानमेव मां गृह्णाति स्वस्मिन् प्रतिबिंबितं करोतीति यावत् कीदृशं मां सुखप्रदमिति ४१९ सर्वैर्बालैकिकसुखानामिच्छोपशमाभिर्व्यंग्यत्वमिच्छोपशमस्य च पुनरिच्छोदयात्क्षणभंगुरत्वेनानित्यत्वं च समानमित्याह सुखइति । क्षुतं छिक्वा तत्प्रभृतिजन्यतया प्रसिद्धे सुखेऽपि एवं क्षणभंगुरेच्छोपशमाभिर्व्यंग्यत्वादिकंसमानमित्यर्थः । ननु छिक्वा सुखस्थले इच्छानप्रसिद्धादित्यत आह अंगेत्वादि । तत्र छिक्वा जन्यसुखस्थलेऽपि अंगजाड्यादिमोचनविषयकाममपीनसादिजन्यमंगजाड्यं निवर्ततामित्याकारिकेच्छा सुखरूपकार्यालोभेनैवानुमातव्या । नन्वेवमनुमानमेव तत्रेच्छायाः किनुसाक्षि मत्पक्षसिद्धत्वं मपीत्याह तद्रोधेइति । तस्याऽच्छिकाया रोधे सा इच्छा स्फुटा अनुभूयमानैवास्तीत्यर्थः ५२०

फलितमाह - एवमिति । एवमिच्छोपशमद्वाराभिन्त्यक्तिस्त्वाप्तवत्स्वरूपमेवेत्याह । आनन्दत्वेति ॥ ५२१ अजरामृतविशेषणव्याचष्टे एवंपूतस्येति । एवंभूतस्यपरिपूर्णानन्दरूपं जानतेदि-
होऽवच्छेदकतपानांस्ति अध्यासमूलाविद्यायाजभावादितिभावः । तदभावेदेहाभावेतन्निष्ठजराकरणेकुतःस्यातामिति ॥ ५२२ नसाधुनाकर्मणाभूयानित्यादिव्याकरोति नचतेइतित्रिभिः ।
' विज्ञानंयज्ञंतनुते कर्माभितनुतेपिच ' इतिश्रुतेर्धर्मायर्मयोस्तत्कारणपत्तस्यचाश्रयभूताबुद्धिरेवतावतवनास्ति । कीदृशस्यतव तस्याबुद्धेःसाक्षिरूपस्य । नहिलोकेपिसाक्ष्यंसाक्षिणंस्पृशतीति त-
दभावात्तस्याबुद्धेरभावादकर्तृत्ववपुण्यपातकेकथंस्यातामिति ॥ ५२३ तयोरिति । तयोःपुण्यपापयोरभावेततिइहामुत्रवालोकेफलोपभाक्फलभोक्ताकेनहेतुनाभावेदितिनकेनापीति फलोपभोगि-
नएवचऐश्वर्यस्यकर्मफलस्याधिक्ययूनताभ्यांवृद्धिहासौभूयस्त्वकर्तृयस्त्वरूपोस्यातां तवतुअकर्तृत्वावभोक्तरेतौवृद्धिहासौकथंस्यातामिति ॥ ५२४ । ५२५ एवंज्ञाततत्त्वंप्रतर्दनंस्वाराज्यपदे-
स्थापयित्वातस्मिन्नंतर्पामिणोयमार्गान्वपदिशन्एषल्लेखाधुकारयतत्यादिवाक्यं व्याकरोति सर्वेति । यस्त्वंसर्वसाक्षीसर्वतरोमद्रूपोममेश्वरस्यरूपमद्वयत्वंतदेवरूपंयस्यएतादृशोवर्णितोसिसत्वं
कर्मपराधीनोनासिकंतुबुद्ध्यादीनपुण्यपातकंचकारयसि कुर्वतःसन्निधिमित्रेणभ्रयसीति ॥ ५२६ तत्रव्यवस्थामाह पुण्यमिति । एतत्त्वमीश्वरोयंस्वर्गंनेतुमिच्छसितंपुण्यंसाधुकर्मकारयसिपंतुन

एवंसर्वशरीरेषुसुखदोहनंचापरः ॥ आनन्दत्वात्त्वमेवैषप्रतर्दनसंशयः ॥ ५२१ एवंभूतस्यनैवास्ति तवदेहःकथंचन ॥ तदभावात्कथंतस्यधर्मोस्यातांजरामृती ॥
५२२ नचतेबुद्धिरप्यस्ति तस्याःसाक्षिस्वरूपिणः ॥ तदभावात्कथंस्यातामकर्तुःपुण्यपातके ॥ ५२३ तयोरभावेकेनत्वमिहामुत्रफलोपभाक् ॥ आधिक्ययूनता-
भ्यांस्तऐश्वर्यस्यहिसर्वदा ॥ ५२४ फलोपभोगिनो नित्यंवृद्धिहासौप्रतर्दन ॥ अभोक्तुस्तवकेनैतौस्यातांराजन्नकारणौ ॥ ५२५ सर्वसाक्षीमयायस्त्वंमद्रूपइहकीर्तितः ॥
सत्वंकर्मपराधीनोनासिकापिकथंचन ॥ कारयस्येवबुद्ध्यादीनकिंतुत्वंपुण्यपातके ॥ ५२६ पुण्यंतंकारयस्येषयंस्वर्गंनेतुमिच्छसि ॥ पातकंचाधिकंतंयनरकंनेतु-
मिच्छसि ॥ ५२७ पुण्यपापेचतद्वद्विकारयस्यपिदेहिनम् ॥ तंयमानुषलोकंत्वंनेतुमिच्छसिसर्वदक् ॥ अतःकर्मपराधीनःकथंभवसिमद्रूपः ॥ ५२८ यएषत्वंमया
प्रोक्तःसाक्षीसर्वनियामकः ॥ एषएवजगत्पासिमातृवद्दीनवत्सलः ॥ ५२९ अधिष्ठायतथासर्वस्वकीयत्वेनदेवराट् ॥ स्वामीचिविविधैर्भोगैःपासिसर्वानहर्निशम् ॥
५३० एषसर्वान्हिश्नुरादीन्मर्यादासेतुभेदकान् ॥ राजेवस्ववलेनैवनियच्छसिमहेश्वरः ॥ ५३१

रकंनेतुमिच्छसितमधिकंपापंकारयसीति ॥ ५२७ आधिक्यमर्थमाह पुण्यपापेचेति । तंदेहिनंपुण्यपापेउभेकारयसिपंतमानुषलोकंनेतुमिच्छसीति नचवैषम्यंनेपुण्यप्रसंगः ' पुण्यःपुण्येनभवति '
इतिश्रुतेः पूर्वकर्मपेक्षयाप्रवर्तनादित्याह सर्वदमिति । सर्वज्ञत्वात्पूर्वकर्मजामपिद्वेष्टेत्यर्थः । फलितमाह अतइति । मद्रूपमद्रूपः ॥ ५२८ लोकापालेतिविशेषणस्यार्थमाह यएषइति । जग-
त्सर्वलोकंपासिपालयसिमानुवदिति ॥ ५२९ लोकाधिपतिविशेषणस्यार्थमाह अधिष्ठायेति । सर्वजगत्स्वकीयत्वेनाधिष्ठायामिभ्यन्तेतियान्त् सर्वान्विविधैर्भोगैरहर्निशंपासितर्पयसीति कइव
स्वामीव । यथालोकेगृहस्वामीवंशुन्विविधैर्भोगैस्तर्पयतितद्वदित्यर्थः । यतस्त्वंदेवराट्देवानामद्रुपादीनांशमादिप्रतांवाराट्राजेति ॥ ५३० लोकेशविशेषणस्यार्थमाह एषसर्वानिति । मर्या-
दायाःपुण्यवंतःस्वर्गंगच्छंतिपापिनोनरकमित्यादिरूपायाःस्वकृतायापेसेतवः मृदावादिमयःसेतुयथाजलानांविधारकस्तद्वयेविधारकावेदब्राह्मजादयस्तेपांयेभेदकाविरोधिनःशूराआदिपदेनमायावि-
नश्रतांस्वबलेनैवराजवन्निपच्छसिदमंप्रापयसि ॥ ५३१

॥ इत्यात्मपुराणे द्वितीयोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे तृतीयाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ जीवाःसर्वेष्वपि प्राप्य सुखावानंदसीमगाः ॥ भवंति परमात्मानं विदेयं स्मरामितम् ॥ १ ॥ पूर्वोऽप्याये प्राणोपाधिकमात्मोक्तः स चोपशिवेकासमर्थेन दुर्ज्ञेयोऽतस्तस्यात्मनः प्राणाद्विविच्य बोधनपरं कोपीतकिन्नाक्षणचतुर्थोऽप्यायं चित्वा सुखाज्ञानाद्विगुरवस्तुपन्थासेनोत्थापितं शिष्यजिज्ञासां प्रभुत्वेनाभिनयति एवमिति सप्तभिः ५ संशयेनाविष्टं संहृदयं स्पसतथा १ इदं स्पसमाणम् १ श्रुतपूर्वं भनुवदति भगवन्निदिद्वाभ्यां ॥ एतेरेयमैतरेयोपनिषत्प्रकाशयं ज्ञानं सेति हासे समीरितमिति संवयः २ इदं इति ५ तदेव ज्ञानमिदं प्रतर्दनाख्यानेन दृढीकृतं सन्म ह्यंकथितं यस्माच्चतोऽन्यद्विस्तर्तमस्ति एतेन हिततमस्य दृढीकृत्या अभियानेन कृतकृत्योऽस्मीति ३ किंत्विति ५ कश्चिजिज्ञासावर्द्धत इति शेषः संशयरूपो भ्रमरो मद्दमरूपं कमलं बालयति कुर्वं करोति कीदृशः भवद्वाक्यरूपाद्यायोरुत्थितः १ प्रसिद्धं ह्येतद्यद्वायुवेगादुड्डीयमानो भ्रमरः कमलं बालयतीति ४ संशयहेतुं वाक्यं स्मरयति भवतेति ५ गुरुकोप्यस्याज्ञानाच्छिष्या भवंतीति श्रवतोक्तं ए तद्यममदुर्घटं दु खेन घटयितुमुपपादयितुं शक्यं प्रतिभाति अतः संशयो भवतीति भावः ५ ननु मदुक्तेर्येकथं तव सच्छिष्यस्य संशय इत्याशंक्य भवद्वाक्यस्य ऐदं पर्यामिश्रपादित्याह त्वयेति ॥ किमेवाज्ञान स्पस्तुतिरेव कृता अथवा एतदयोत्तरं भावप्रधानो निर्देशः अथ स्थाप्ये भावा ईत्योत्तरत्वमुत्तपदलामरूपं कश्चित्पूर्ववृत्तं सिद्धमास्तीत्येकोक्तमया त्वेतददृष्टमिति ५ तथा च ममातींद्रियाथैमानस्य भवद्वा

श्रीः ॥ एवं हिततमं ज्ञानं श्रुत्वा शिष्योति विस्मितः ॥ संशयाविष्टहृदयः पप्रच्छेदं गुरुं प्रति १ भगवन्भवता ज्ञानमैतरेयं समीरितम् ॥ सेति हासं हि संसारशूलप्रतिक्रम कारणम् २ इदं प्रतर्दनाख्याने तदेव सुदृढीकृतम् ॥ नातो हिततमं यस्मादुत्तरीत्यास्ति किंचन ॥ मह्यंकथितमेतेन कृतकृत्योऽस्मि संप्रति ३ किंतु महदयं भोजं सं शयभ्रमरो मुहुः ॥ चालयत्युत्थितो यस्माद्भवतो वाक्यमारुतात् ४ भवता गुरुः शिष्या अस्याज्ञानाद्भवति ॥ इत्थमीरितमेतद्विदुर्घटं प्रतिभाति मे ५ त्वया हितत मज्ञानस्तुतिरेषा कृता अथवा ॥ वृत्तमेतत्कश्चित्पूर्वं मद्दष्टमघरेतरम् ६ पादत्रैहिकं शीर्ष्णिमौलिघाग्रेणिवर्तते ॥ शिष्याः केन गुरुत्वं हि मुरावेद्युर्वत्यमी ७ अतो स्तियदिवेदेषु प्रवृत्तमघरोत्तरम् ॥ तत्त्वं कथय नान्यो मम भवतो बोधयेत्पुमान् ८ एवमुक्तो गुरुः शिष्यं प्रत्युवाचातिहृष्टधीः ॥ नैषास्तुतिर्मयोक्ता ते किंतु वृत्तमिदं पुरा ॥ कौपीतकिरुवाचेदंतद्वदपदिवाकरः ९ कौपीतकिस्तपस्तप्त्वा प्राप्त्वा न्यमंत्रदर्शनम् ॥ लोकानुग्रहकमयो द्विजातीन् प्रत्युवाचह १० सवितापितृणां च ययाज्ञव ल्क्येन तोषितः ॥ मधुकांड उवाचेदं लोकानुग्रहकारकः ११

कस्यस्य किमिदं स्तुतिमात्रपरं तत्त्वाल्लयानपरं वेति तात्पर्यं संशयादनिश्चायकत्वे मम संशय उपपन्न इति भावः ६ एवं भवद्वाक्यानि श्रायकत्वेऽप्यनयोक्तुं दुर्घटं प्रतिभाति मे इति तदुपपन्नमिति सूचयन्ननुपपत्तं स दृष्टांतमाह पादत्रमिति १ पादत्रापते इति पादत्रमुपानत् ॥ शीर्ष्णिशिष्ये १ मौलिः किरीटं 'मौलिः किरीटेश्चिह्नं' इति विश्वः ५ गुरुविषयकं गुरुत्वं शिष्याः केना प्रवृत्ति न कोपि हेतुस्त त्रसंभाव्यत इत्यर्थः ७ भवच्छिष्यस्य ममायं संशयो भवते त्वेवोक्तत्वाभियानेन परिहाय इत्याह अतश्चि ५ प्रवृत्तं वर्णितमिति यावत् वेदार्थनिर्णयप्रसंगाद्देव्युक्तम् ८ गुरुवाक्यमवतारयति एवमिति ५ तदभिनयति नेपेति ५ वृत्तं भूतम् ॥ वेदोक्तत्वं स्फुटयति कौपीतकिरिति ५ एतन्नामाशास्त्राप्रवर्तकः ५ तथा एपदिवाकरश्चाजसनेयोपदेष्टा इदमुक्तवानिति ९ एतत्स्पष्टयति कोपोक्ता कि स्तप इति १ कौपीतकिर्नाम ऋषिर्मंत्रदर्शनं मंत्रस्पदर्शनसामर्थ्यरूपमृषित्वं प्राप्तः सन्ननुग्रहेण द्विजातीन् प्रतिस्वनामांकितां शास्त्राप्रोक्तवान् तस्यामिदमुक्तमिति शेषः १० सवितेति ॥ सविता सूर्यः भक्त्या याज्ञवल्क्येन तोषितः संस्तव्ये शुक्रानियजुंष्युपदिशंस्तत्रमधुकांडे इदमुक्तवानिति ॥ बृहदारण्यकंहिकांड चतुष्टयात्मकं तत्रप्रथमाध्यायद्वयं परमवर्गकांडः तृतीयचतुर्थाध्यायो मधुकांडस्ततः परंपाज्ञवरूप कांडः खिलकांडश्चेति तत्रमधुकांडघटके चतुर्थाध्याये बालाक्यजातशत्रुसंवादे इदमुक्तमित्यर्थः ११

इदंपदार्थमाह वर्णिन इति । सकलावर्णिनः सर्ववर्णा इति यावत् । ब्राह्मणा एव गुरव इति प्रसिद्धं तथा प्यात्मज्ञानार्थं ब्राह्मणो राज्ञः शिष्यो भूदिति विश्वं कोपीति किञ्च हदारण्यकचतुर्धाः पापयोः प्रसिद्धमित्यर्थः १२ अत्र चेति शांतेन उपशमवता १३ अथ ह गार्ग्य इत्यादि व्याकरोति गर्गाणां मित्यादिना १४ तस्येति । तस्य बलाकस्य पुत्रो बालाकिः तादृशः वेदवेदांग इत्यनुचानपदार्थः । धर्मसंस्थितिस्तु तत्समदवशात्तद्भादिति हेतुगर्भे विशेषणैर्दर्शयति लालित इत्यादिना । लालितपदेन यनमदः सूचितः एवमेव माकारासदपार्थीर्यस्य स तथा १५ सदिशामिति । स बालाकिः इमां नृवक्ष्यमाणान् । उशीनरानिति । हिमस्य हिमालयस्य सेतोः सेतुबंधस्य च मध्यगानपरांश्च देशान् च चरेत्यनुपगमः १६ स्फीतेति स्फीता प्रख्याता कीर्तिर्यस्य स तथेति श्रुतिगतसंस्पष्टपदार्थः । सर्वज्ञात्मात्मव्यतिरिक्तसर्ववित् यतः प्राणमेवात्मानं मन्यमानः । वाग्मी प्रशस्तवाक् १७ निवसन्निति । तेषु उशीनरादिषु जिगापजितवान् १८ काशीत । हनः सदपः गार्ग्यो बाला

वर्णिनः सकलाः शिष्या गुरवो ब्राह्मणाः स्मृताः ॥ ज्ञानार्थं ब्राह्मणः शिष्यो राज्ञो भूदिति विश्रुतम् १२ अत्र चोदाहरंतीमिति हासं पुरातनम् ॥ ब्राह्मणस्य हि संवादं राज्ञा शांतेन तृण १३ गर्गाणां गोत्रजः कश्चिद्बलाक इति विश्रुतः ॥ ब्राह्मणो वेदवेदांगपारगो धर्मसंस्थितः १४ तस्य पुत्रो भवन् कश्चित्तादृशो लालितो युवा ॥ अहं विद्याधिको नान्यो मत्त एव सदपः १५ सदिशां विजयं कुर्वंश्चारविषयानि मान् ॥ उशीनरांस्तथामस्यान्कुलं चालकानपि ॥ काशीं निवेदहानपरां हिमसेत्वोश्च मध्यगान् १६ स्फीतकीर्तिः समेधावी स्वात्मबोधविवर्जितः ॥ सर्वज्ञः प्राणमात्मानं मन्यमानश्च वाग्म्यपि १७ निवसंस्तेषु देशेषु जिगाप्यात्मवलेन सः ॥ त्रैवर्णिकान् नेकांश्च ग्रामेषु नगरेषु च १८ काशीनामांकिते देशे कदाचिद्गार्ग्य आगमत् ॥ दृष्टो विद्याधिको विप्रोजेतुं त्रैवर्णिकान् परान् १९ त्रैवर्णिका जितास्तत्र तेन ते राजवर्जिताः राजानं जेतुकामः स तमप्येष जगाम ह २० काशीं श्वरोति धर्मात्मा योऽग्रणी ब्रह्मवादिनाम् ॥ विनीतः सत्यसंधश्च सतां शुश्रूषणरतः २१ बलाधिक्यान्न तस्यास्ति जातः शत्रुः पुमान् भुवि ॥ तेन संज्ञामसौ प्राप्तोऽजातशत्रुरिति श्वरः २२ शत्रौ मित्रे तथोपेक्ष्ये स्वदेहे च कृमावपि ॥ नयस्य विषमा बुद्धिः स्वप्रेप्यास्ति महीभृतः २३ तमे कदा सभासं स्थं जेतु कामो द्विजोत्तमः ॥ काश्यमागत्य सहसा वचनं त्विदमुक्तवान् २४ अजातशत्रवे तुभ्यमज्ञायात्र निमज्जते ॥ वदामि ब्रह्मयत्तत्त्वं सावधानमनाः शृणु २५ इत्थं गार्ग्य वचः श्रुत्वा राजानिर्मत्सरः स्वयम् ॥ उत्पन्नहर्षः सहसा वचनं त्विदमुक्तवान् २६ गार्ग्य इदं वता प्रोक्तं वचनं निष्प्रसंगकम् ॥ तेन मे कर्णविवरे कृतं तृप्तेव शीतले २७ निर्वृतिहृदयं मे य प्राप्तं पुत्रगिरायथा ॥ नष्टपुत्रस्य वृद्धस्य मुमूर्षोर्धनिनो भुवि २८

किः परानुत्कृष्टान् १९ त्रैवर्णिका इति । तं राजानं जगामोपगतः २० राजानं विशिनष्टि काशीं श्वर इति । अग्रणीं मुख्यः सत्येत्संवास्थितिर्यस्य स तथा 'संवास्थितो प्रतिज्ञायाम्' इति विश्वः २१ तन्नामन्युत्पत्तिमाह बलेति । तेन शत्रो राजा तत्त्वेनासौ काशिराजः अजातशत्रुरिति संज्ञा प्राप्तः २२ आंतराश्वभावादपि तादृशान् प्रोक्षितमित्याह शत्राविति । व्यापिकाया विषमबुद्धेरभावात्तस्याप्यानां रागद्वेषादीनामभावो न्यायसिद्ध इति भावः २३ तमिति । तं राजानं जेतुकामः तु काममनसो रपीति मलोपः सहसा अविचार्य २४ अजातेति । अत्र संसारे २५ इत्यभिहितम् । मत्सरेण परोत्कर्षा सहनरूपेण हीनः इदं वक्ष्यमाणम् २६ गार्ग्येति । तेन भवद्वाक्येनामृतवृष्टिसमेन मम कर्णविवरे अपि शीतले गतसंतापे कृतं इति २७ निर्वृतिमिति । तद्वाक्येन मे हृदयं निर्वृतिमुत्साति शयनीतम् तत्र दृष्टांतः यथानष्टपुत्रस्य देशांतरगमनादिनाऽदर्शनगतपुत्रकस्य मुमूर्षोः सन्निहितमरणस्य धनिनो बृद्धस्य तत्कालागतपुत्रगिरा इत्थं निर्वृतिमेति २८

ब्रह्मतत्त्वप्रकाशनप्रतिज्ञारूपं भवद्वाक्यं दोलेभ्यामप्रमातिर्हर्षहेतुरिति वक्तुं तस्य दोलेभ्यमाह आयातीति द्वाभ्यां । धीरेव यन्वत्परिपाल्यायेवाते तथा आगत्य च चित्राणि विस्मयजनकानि स्वकर्मणि दर्शयति कुतः वेदपाठात्तथार्थतः ल्यबलोपेपंचमी वेदस्य पाठविधायार्थप्रकाश्यचेत्यर्थः २९ वदंतीति । तथा स्पष्टाः प्रसिद्धा विविधा विद्या भवदंति ब्रह्मात्मविद्यायां स्तुप्रशंसने जाते पिपृष्टां पिचतानं वदंति न च तेषां ब्रह्मविद्येनाप्रसिद्धिः । अनौचित्यमसहायत्वं वाऽनभिधाने कारणमासीदिति बोधयितुं विप्रान् विशिनष्टि प्रसिद्धा इत्यादिविशेषगत्रयेण ३० त्वपातृकविशेषणव्यतिरेकेपितथोक्तत्वादहंतुष्टोस्मीत्याह बाल इति । इदं ब्रह्मेत्यादिवाक्यं तेन तव विशिष्टकर्मणा तुष्टोस्मीति ३१ तिष्ठत्वर्थे एतादृशवाक्यमात्रस्येपंदक्षिणामयासजीकृतेत्याह भवानिति । निष्क्रयो दक्षिणा अयं वक्ष्यमाणः ३२ निष्क्रयस्य रूपं देयत्वेन दर्शयति घटो धीनामिति । घटवद्वृथापनीयं यासां तास्तथा तासां नारीप्रजानां वत्सीप्रसवानां सौम्यवर्चसां अनुग्रहे जसां सुशीलानामिति पावत् सद्यः प्रसवानंतरमेव द्वितीयं प्रजननं गर्भप्राप्तानां प्रतिवर्षं प्रसूयमानानामिति पावत् एतादृशां गवांसहस्रं शुभलक्षणं कृते तु भ्यं ब्रह्मवच्चीति भाषिणे दशमोति ३३ इत्युक्तेति । हृष्टचेतनः प्रसन्नमनः अभिप्रायेणेति । असौ नरेश्वरोऽमुनाऽऽशयेन गोसहस्रं वक्तवान् ३४ राज्ञोभिप्रायमभिनयति अजातेति त्रिभिः । मामजानशत्रुं तव गुणमज्ञात्वेन जनाजनकं प्रति प्रयाति यदि मां जानीयुस्तर्हि न गच्छे

आयातिशतशो विप्राः सभायां मम धीनाः ॥ दर्शयंत्यपि चित्राणि वेदपाठात्तथार्थतः २९ वदंति विविधा विद्याः स्पष्टा जाते प्रशंसने ॥ पृष्टा अपि वदंत्येते ब्रह्मविद्यां कर्हिचित् ॥ प्रसिद्धाः स्थविराः सर्वे मिलिताश्च सहस्रशः ३० बालो भवानेक एव न पृष्टः केनचित् तथा ॥ प्रसंगेन विनायस्मादिदं वचनमुक्तवान् ॥ ब्रह्मतुभ्यं वदानीति तेन तुष्टोऽस्म्यहंतव ३१ भवान्वदतु मे ब्रह्ममावा किं तु त्वयेदं शम् ॥ ईरितं तस्य वाक्यस्य निष्क्रययोगं मया कृतः ३२ घटो धीनां गवां नारीप्रजानां सौम्यवर्चसाम् ॥ सद्यो द्वितीयं प्रजनं प्राप्तानां शुभलक्षणम् ॥ सहस्रं ते ददाम्यद्य ब्रह्मवच्चीति भाषिणे ३३ इत्युक्त्वा स्मा अदाद्राजा सहस्रं सगवां ततः ॥ यथाशास्त्रं सुवर्णादिसहितं हृष्टचेतनः ॥ अभिप्रायेणामुना सौगार्ग्यायादान्नरेश्वरः ३४ अजातशत्रुं धर्मज्ञं वदान्यं ब्रह्मवादिनम् ॥ अज्ञात्वे मे प्रयात्येनं जनकं मिथिलेश्वरम् ३५ धनस्य ब्रह्मविद्याया अपि दातापितेयसः ॥ श्रोता तस्याश्च जनक एव व्यर्थं विमोहिताः ३६ यतो हं ब्रह्मविद्याया वचने पिददाम्यदः ॥ गवांसहस्रं जनकस्तूपदेशे ददाति सः ३७ इत्यविज्ञाय गार्ग्योऽपिराज्ञोऽभिप्रायमल्पधीः ॥ आर्तमेनं हि मन्वानो ब्रह्मवक्तुं प्रचक्रमे ३८ अध्यात्ममधिदैवं च समष्टिष्यष्टिरूपपृक् ॥ ब्रह्मा व्याकृतपर्यंतमुक्तवाग्निर्गुणं न तु ३९

युरेवेति भावः ३५ धनस्येति । कीदृशा इमे जनाः व्यर्थमेव माकारं विमोहगताः एवं कथं यत्जनक एव धनस्य ब्रह्मविद्यायाश्च पितेव दाता श्रोता चेति पितापथाधनं ददाति पुत्राधीतं च शृणोति तद्वदित्यर्थः । श्रुतो जनकपदस्याभ्यासो देहजनकपदं पित्रमुपमानतया व्याख्यातमिति बोध्यम् ३६ विमोहितत्वं च जनानां प्रततोधिकमज्ञात्वा जनकं प्रति यावनादाति वृचयितुं स्वस्यायि स्यंदर्शयति यत इति । वचने प्रकाशनप्रतिज्ञामात्रे पिजाते सति गवांसहस्रं ददामि स जनकस्तूपदेशे जाते सति पश्चादतीति स्पष्टो विशेष इति भावः ३७ इत्यविज्ञायेति । इति श्लोकत्रयेण वर्णिते राज्ञोऽभिप्रायमल्पधीत्वादविज्ञायेव मार्ग्यो बालाकिर्ब्रह्मापरं यथाज्ञातं वक्तुमुपपन्नमप्यपारं मे कीदृशो गार्ग्यः एनं राजानं आर्तं जिज्ञासया व्याकुलं मयमानः । अनेन तत्त्वजिज्ञासया एतद्रूपाय नंदवमतोऽस्य जिज्ञासा पूरणोयेति भ्रमं प्राप्तः सन्नित्यर्थः ३८ अथ द्वितीयकंडिकां प्रारभ्य सप्तदशकंडिकार्थं संगृह्याह अध्यात्ममिति पठि । अध्यात्मं व्याकृतपर्यंतमुक्तवाग्निर्गुणं न तु ३९ अधिदैवं समष्टिरूपपृक् च विशेषं ब्रह्ममाणरूपं यथाज्ञातं बालाकिरुक्तं वास्तदपि व्याकृतपर्यंतं व्याकृतपर्यंतं परस्तादस्य तत्त्व अध्याकृतादप्यपरमेवावददित्यर्थः । निर्गुणं तु न तस्य परतरत्वादिति भावः ३९

यद्यदिति । बालाकिर्येयदवदत्तराजातत्रिराकरोत् किंकुर्वन् । एतन्मयाज्ञातत्वाज्ञोपदेष्टव्यमितिसूचनायमामाऽप्रसंवादं कुर्वितिवदन्मनथाहस्तौवारणमुद्रयाचालयन्सन्निति ४० आदि ये
ति । आदित्यचंद्रविद्युतःप्रसिद्धाः । स्तनयितुर्मेघमंडलशब्दः । नभआकाशम् । मरुद्वायुः । अग्निः । आपः । इमेऽष्टौअधिदेवतंदेवतेविराट्शरीरेष्यकृतयास्थिताःब्रह्मपुरुषाःअपरब्रह्मणोवि
भूतिरूपाणांपुरुषाणांशरीरभूताः तथाचेतेपुअट्पुअष्टौउपास्यानिब्रह्मस्वरूपाणिउक्तानौत्यर्थः ४१ अध्यात्ममिति । अध्यात्मंआत्मनिव्यष्टिशरीरेस्थिताःएतेऽष्टौपूर्ववद्ब्रह्मपुरुषाउक्ताः । एतेरे
आदर्शःदर्पणाशुज्ज्वलंप्रतिबिंबग्राहकंवस्तु १ । दिग्रूपंश्रोत्रंश्रुतौप्रतिश्रुत्पदेनोक्तं २ । गच्छंतंवेगेनचलेतंपुरुषमनुतस्यपश्चाद्योऽयंश्वनिरूपःशब्दः ३ । पुरुषाकृतिपुरुषसमानाकारंछायास्वरूपंच ४
स्थूलंशरीरंशरीरपदेनैवोक्तं ५ । तथासूक्ष्मंशरीरंप्राज्ञइतीरितंसुप्रत्यर्ततस्वप्रदर्शनसाधनत्वेननस्वप्रमाचरतौतिवाक्येप्राज्ञपदयोगाहत्वेनविवक्षितं ६ । दक्षिणेनत्रस्थःसूक्ष्मशरीराकारः ७ । वामने
त्रस्थश्च ८ । एवमष्टावष्टौअधिदेवमध्यात्मंचब्रह्मपुरुषाउक्ताइत्येतावदत्रविवक्षितंकमस्तुतेपांपुरुषाणांविशेषणरूपागुणास्तेषांगुणानांचितनजन्यफलानिचक्षुतेरेवबोध्यानीति ४२ । ४३ गार्ग्येणेति ।
गार्ग्येणगेडशपुरुषाअस्यराज्ञउपास्यतयोक्ताअहमेतान्पुरुषानादित्यादिस्थितानुपासेत्वेवमप्युपास्वेत्येवमुपदिष्टाः । राजानुतान्पुरुषानुपास्यत्वेननिराकरोत् नेतेममोपास्यत्वेनोपदेष्टव्यायतोमया
ज्ञाताउपासिताश्चात्रतयोपदेशःसिद्धसाधनमित्युत्तररूपंनिराकरणंकृतवान् । कीदृशांपुरुषान् बालाकेःपुरुषविशेषणज्ञानात्तत्फलज्ञानाद्ययोभिमानस्तत्रिराकरणायातिष्ठादिगुणत्वेनोक्तानुक्तान्

यद्यद्दतिबालाकीराजातत्रिराकरोत् ॥ वदन्मामेतिहस्तौचचालयन्सन्नपोतमः ४० आदित्यचंद्रौविद्युच्चस्तनयितुर्नभोमरुत् ॥ अग्निरापइमेब्रह्मपुरुषाअ
धिदेवतम् ४१ अध्यात्मंचतथादर्शोदिग्रूपंश्रोत्रमेवच ॥ गच्छंतमनुशब्दश्चछायात्मापुरुषाकृतिः ४२ स्थूलंशरीरंतद्वच्चसूक्ष्मंप्राज्ञइतीरितम् ॥ दक्षम
व्याक्षिंसंस्थौचह्यष्टावष्टाबुदीरिताः ४३ गार्ग्येणराज्ञोऽस्योपास्याराजातानक्रमतोखिलान् ॥ अतिष्ठादिगुणत्वेनयुक्तानुक्तान्त्रिराकरोत् ४४ आदित्यादिस्थिताने
वंपुरुषानपिषोडश ॥ ब्रह्महृष्ट्यास्वयंप्रोक्तान्प्राज्ञावीक्ष्यनिराकृतान् ४५ अतःपरमजानानोब्रह्मात्मानंसनिर्गुणम् ॥ अपप्रतिज्ञोबालाकिःपरिम्लानमुखांबु
जः ॥ चोरवत्तत्सभामध्येतुष्णीमासीदवाङ्मुखः ४६ कुलविद्याधनमदैर्मतंब्राह्मणवालकम् ॥ नानात्रैवर्णिकजनतिरस्कारगतश्रियम् ४७ अजातशत्रुस्तंवी
क्ष्यशरन्मेघाभगर्जनम् ॥ मदंसांत्वयितुंराजातस्यपापकरंतथा ॥ इदंवचनमाहोच्चैःसभायानिर्घृणोयथा ४८

वारंवारंराज्ञावर्णितान् । तत्रातीत्येष्वर्थेणसर्वमतिक्रम्यतिष्ठतीत्यतिष्ठाइदमादित्यपुरुषस्यविशेषणम् । आदिपदेनबृहत्पांडुरवासाइत्यादिविशेषणानांजलप्रधानंचंद्रमयमुप्रातादात्म्येनलब्धना
नामयेवविशेषणानांतथान्नस्यात्मेत्यादीनांचंद्रादिविशेषणानांचग्रहः ४४ तत्तज्ज्ञेत्यादिइतिहोवाचबालाकिरित्यंतवाक्यंव्याकरोति आदित्यादिस्थितानित्वद्वयभिः । आदित्यादिगतान्पिषोडश
पुरुषान्ब्रह्महृष्ट्याब्रह्मबुद्धयोपास्यत्वेनस्वयंबालाकिनामोक्तान्प्राज्ञानिराकृतान्वीक्ष्यबालाकिस्तस्यराज्ञःसभामध्येचोरवत्तुष्णीमवाङ्मुखश्चासीत् । कीदृशोबालाकिः अतःपरंब्रह्मात्मानंकारणो
पाधिकंवस्तुतोनिर्गुणमजानानःअविद्वान्सन् । पुनःकीदृशः अपप्रतिज्ञोऽपगताहानिंगताप्रतिज्ञायस्यसतथा अतएवपरिम्लानमुखांबुजइतिद्वयोरर्थः ४५ । ४६ कुलेति । कुलमभिजनःवि
द्याचयनेचएतेर्मदैर्मदरूपेणपरिणतेर्मत्संसमदं तदुक्तं 'विद्यामदोधनमदस्तथेवाभिजनोमदः । एतेमदामदांधानांतएवहिसतांदमाः' इति । मदकृतेननानात्रैवर्णिकजनतिरस्कारेणवगतानष्टाश्रीः
कांतियस्यसतथातम् अतएवशरत्कालिकमेघगर्जनाभंग्यर्थगर्जनंयस्यसतथातम् एतादृशंब्राह्मणवालकंवीक्ष्यतस्यबालाकेःपापकरंपापस्यपरापमानरूपस्यप्रयोक्तृकमदंसांत्वयितुंइदंवचनंसभाया
मुच्चैराह । कीदृशोराजा निर्घृणोयथा अंतःसदयोपिबहिर्निर्घृणवद्वासमानइतिद्वयोरर्थः ४७ । ४८

राजवाक्यमाभिनयति रेवालाकेतिविभिः । किंपदंश्रुतिगतमुपदार्थं वितर्कमाह रेवालाकेविप्रकृतवएतावदेवज्ञानं किंवाधिकमप्यस्ति कीदृशस्यतव त्रैवर्णिकानांआक्षेपतिरस्कारं कर्तुमीहं पश्यए तादृशस्य पुनःकीदृशस्य दुष्टधियः ४९, विप्राइति । त्वदधिकज्ञानाअपि विप्राअत्रसभायांसंतिपरंतुत्वद्वत्त्वमिवत्वदन्यएकोपिमदविमोहितोनास्तीत्यन्वयः ५० ततइति । स्पष्टम् ५१ एतावदेवे ति । हेराजेंदएतावदेवब्रह्मस्वरूपमहंशुक्तिरहितमुपदिष्टमासीत् तेनाधिकानुपदेशेनएतस्मान्निरूपितात्कार्यब्रह्मणोऽधिकंनजानेइति ५२ बृहदारण्यकचतुर्थोऽध्यायस्यप्रथमब्राह्मणेनेतावताविदितंभवती त्युक्तंतदर्थमाह एवमिति । एतद्वक्ष्यमाणंउदैरपत्तुक्तवान् ५३ मृषावेइत्यादिवाक्यार्थंपंचपति पुत्रैरितित्रयोदशभिः । पुत्रादिभिरपिस्ववच स्ववचनंरक्षणीयं यदिपुत्रादयोपित्यज्यमानाःस्ववच नरक्षणेसाधनंस्तुतदापिस्ववचनंरक्षणीयंसत्यंकर्तव्यमितिपावत् । यतोऽनृतात्परंपातकंनस्ति तदुक्तंमनुना 'अन्यथासंतमात्मानंथोऽन्यथासत्सुभाषते । सपापकृत्तमोलोकेस्तेनआत्मापहारकः । वाच्यार्थानियताःसर्वेवाभूलावाग्विनिःसृता । तांतुयस्तेनपेदाचंससर्वस्तेयकृन्नरः' इति । स्तेनयेयभिचरितार्थीभूयादित्यर्थः ५४ मृषेति । कर्मणाचांडालःअपचादिस्तुजात्येतिविशेषः ।

रेवालाकेशिशोविप्रज्ञानमेतावदेवकिम् ॥ तत्रैवर्णिकाक्षेपकारिणोदुष्टचेतसः ४९ विप्रास्त्वदधिकज्ञानाअत्रसंतिसहस्रशः ॥ सभायांममनैकोपित्वद्वदन्योविमो हितः ५० ततोयद्यस्तितेकिंचिज्ज्ञानमभ्यधिकंपुनः ॥ तद्वदेत्येवमुक्तःसवालाकिरिदमुक्तवान् ५१ एतावदेवराजेंद्रमह्यब्रह्मोदितंपुरा ॥ तेनाहंनाधिकंजानेएत स्माद्रह्मणःकचित् ५२ एवमुक्तेतदाराजावाक्यमेतदुदैरयत् ॥ ब्रह्मनैतावतागार्ग्यविदितंकनचिद्वेत् ५३ पुत्रैर्दारैर्धनैर्वापिनानाविद्याविभूतिभिः ॥ रक्षणीयं हि वचनंनानृतात्पातकंपरम् ५४ मृषावादीजगत्यस्मिन्कर्मचांडालईरितः ॥ विशेषतोहिगुर्वादिसन्निधौस्ववशोहियः ५५ अकारणंहियोवाक्यंमृषाब्रूयान्नरा धमः ॥ तस्यजिह्वांनिरुन्तंतिसंदंशैर्यमकिंकराः ५६ अपिप्रसिद्धालोकेस्मिन्नधमाःपुरुषाहिये ॥ अधमःप्रथमस्तेपुयोऽनृतंवक्तिमानवः ५७ अग्न्यादीनांगुरु णांचराज्ञांनसन्निधौहियः ॥ अनृतंवक्तितंपापंहन्यादेवाविचारयन् ५८ ब्राह्मणत्वान्नतेपापदैहिकोत्रवधःकृतः ॥ धर्मज्ञेनमयाराज्ञासभायांचविशेषतः ५९ मि थ्याप्रतिज्ञस्त्वंजातोब्रह्मवच्मीतियत्त्वया ॥ प्रतिज्ञातंनतत्सिद्धंजनोपद्रवकारिणः ६० साधूनांसमचित्तानांब्राह्मणानांविशेषतः ॥ कर्मणामनसावाचापीडांयः कुरुतेऽधमः ॥ सूर्यादयःसदातस्यप्रतिस्वार्थान्मनोरथान् ६१

यस्तुस्ववशःस्वतंत्रःसन्गुरुणामादिपदग्राहाराजादीनांचसन्निधौमृषावादीसविशेषतश्चांडालइति ५५ अकारणमिति । अकारणं 'वर्णिनांहिवधोयत्रतत्रसाक्ष्यनृतंवदेत्'इत्यादिशास्त्रबोधितंकारणंवि नायोमिथ्यावदतितस्यजिह्वांयमकिंकराःसंदंशैर्निरुन्तंतितिच्छेदंति । संदंशोदुर्ग्रहस्यग्रहणसाधनंस्वर्णकाराद्युपकरणेषुप्रसिद्धः ५६ अपीति । लोकेयेऽधमाःप्रसिद्धास्तेपुगण्यमानेपुप्रथमगण्योऽधमः सधोमिथ्यावदतीति ५७ अग्न्यादीनामिति । अग्निप्रभृतीनांदेवानांगुरुणांवाराराज्ञांवासन्निधौपोऽनृतंवक्तिंतराजाह्न्यादेवेति ५८ ब्राह्मणत्वादिति । हेपापतवदैहिकवधःशारीरोदंडोभयानकृतस्त्वब्रा ह्मणत्वात् । कीदृशेनमया धर्मज्ञेनसदाधर्मनिष्ठेनसभायांचविशेषतस्तत्रधर्मसाधनानेनेति । तथाचमनुः 'अक्षतोब्राह्मणोब्रजेदिति' । नारदोपि 'वधादृतेब्राह्मणस्यनवधंब्राह्मणोर्हति' इति ५९ ननुकेनागसामपिदंडप्रसक्तिरित्याशंक्यत्वत्कृतोजनोपद्रवएव येनादृष्टद्वारातवप्रतिज्ञाहेतव्याह मिथ्याप्रतिज्ञस्त्वंजातः यतोब्रह्मोपदिशामीतित्वयाप्रतिज्ञातंतच्चतवप्रतिज्ञातंसिद्धंजनोपद्रवकारि त्वादिति ६० जनोपद्रववशात्स्वकीपकरणदेवताएवतत्स्वेषंनृतीत्याह कर्मणेति । सूर्यादयश्चक्षुरादिदेवताः ६१

न्याय्याचपरापकारिणोऽनिष्टप्रसक्तिरित्याह भूतानामिति । योहिस्वशिरःपरशिरोबुद्ध्याताडयतिसपीडितएवभवतिएवमात्मनोऽनतिरिक्तानिभूतानिपरबुद्ध्यापीडयन्कथंनदुःखितोभवेदितिभावः
६२ भवानपितादृशइत्याह विद्यादीति । विद्यादिमदजन्यमोहेनकरणेनभवताकर्त्रावहवःसाधवस्तिरस्कृतास्तत्तस्मात्ताद्युतिरस्कृताद्वेतोर्जन्यफलत्वामयमाप्तमिति ६३ अयेति । अनएतादृशफलदर्श
नादयमभूतिब्रह्मतेहंन्याणीत्याकारमृपावादंवृथामाकृथाःयथामृपावादंमरंप्रत्युक्तवानस्तीति ६४ गुरुरिति । आत्मवतांपुरुषार्थादनपेतानांवंश्यंदिषाणामितियावत् । ईदृशानांसर्वदेहिनांगुरे
वशास्ता अनुशासकः । अविप्रःक्षत्रियादिस्तुनशासकः । अविप्रस्यविद्योपदेशेनधिकाराद्विद्यातिरिक्तस्यचात्मवद्विरनपेक्षितत्वादिति । ब्राह्मणानांतुक्षत्रियाद्यशास्यत्वेब्राह्मणवज्जातिविशेषवहे
तुरित्यर्थः । तवतुऽन्मार्गवर्तित्वेनात्मवत्त्वाभावान्मयाशासनंकृतमितिभावः ६५ तवदंडोप्येवंविचार्यमयाकृतइत्याह दंडश्चाइति । दुरात्मानउक्तान्मवद्विपरीताधर्माचलिताइतियावत् । तेराज्ञादं
ड्याइत्यर्थकभेदंशास्त्रं यथा ' नार्दंडोनामराज्ञोस्तिथर्माद्विचलितःस्वकात् ' इत्यादि । ब्राह्मणनैवदंडश्चाइत्यर्थकमपरं यथा ' अक्षतोब्राह्मणोव्रजेति ' । ततश्चास्त्रद्वयंसमाश्रित्योत्सर्गापवाद
न्यायेनन्यवस्थाप्यतेतवभर्त्सनमेवकृतमिति तथाहि धिग्दंडस्त्वधवाग्दंडोऽधनदंडःशरीरदंडश्चेतिचतुर्विधदंडेषुचतुर्थस्यद्वितीयशास्त्रेणवाधानूनीयस्यानोचिःपान्थमयोरनुष्ठानमिति ६६ उत्तमे
भ्यइति । सर्वेभ्योराज्ञाहितमुपदेष्टव्यमित्यर्थकंशास्त्रमालंब्यतुभ्यंहितमुपदिशामीत्यर्थः । तथाचमनुः ' प्रजानांपालनंदानम् ' इत्यादिसत्रयमानुपदिशति तत्रपालनंहितोपदेशः । उपदेशातिक्रमदंडः ।

भूतानांकुरुतेयोत्रसुखंवादुःखमेववा ॥ आत्मनःकुरुतेसर्वमिहलोकेपरत्रच ६२ विद्यादिमदमोहेनभवतात्रतिरस्कृतः ॥ बहवःसाधवस्तत्त्वाफलमयसमागतम्
६३ अद्यप्रभृतिमातस्त्वंमृपावादंकृथाःक्वचित् ॥ ब्रह्मतेहंब्रवाणीतियथामामुक्तवानिह ६४ गुरुरात्मवतांशास्तावालाकेसर्वदेहिनाम् ॥ विशेषतोब्राह्मणानाम
विप्रःशासकोनहि ६५ दंडचाराज्ञादुरात्मानोब्राह्मणनैवचेतिहि ॥ शास्त्रद्वयंसमाश्रित्यमर्त्सनंतकृतंमया ६६ उत्तमेभ्योऽधमेभ्योवाराज्ञावाच्यंहितंसदा ॥ एत
च्छास्त्रंसमाश्रित्यहितंतेवच्चिमत्तच्छृणु ६७ षोडशानांत्वदुक्तानांपुरुषाणामह्यात्मनाम् ॥ कर्ताविश्वस्यचाप्यस्यज्ञातव्योमयतासदा ६८ गुरुपदेशतस्तस्मादु
रून्गच्छात्रमाचिरम् ॥ विद्यादिमदएपत्वामन्यथानरकंनयेत् ६९ ब्रह्मशब्दधियोर्गम्यःसएवेहनचापरः ॥ सृष्टिस्थित्यंतहेतुर्योजगतोस्यजगच्चयः ७० इतिराज
वचःश्रुत्वागतदर्पोमहामनाः ॥ अभिप्रायेणामुनैनंगुरुत्वेनजगामसः ७१ गुरुर्गरीयसोर्त्थस्यदर्शकोधर्मतःस्मृतः ॥ यःकश्चिदखिलेलोकेधातकोपिलधीयसः ७२

वृत्तिपरिरूपनैप्रतिपक्षिभ्यस्त्वाणंचेतिनानाविधप्रतोहितोपदेशोमयाक्रियतेइतिभावः ६७ योवेवालाकएतेषामितिवाक्यार्थमाह षोडशानामिति । त्वदुक्तानांषोडशपुरुषाणांयःकर्त्ताजनकः । तिष्ठन्तु
पुरुषाःसर्वस्यास्यजगतोपियःकर्त्ताप्यस्यसर्वकार्यंश्रुतोऽकर्मपदेनोक्तंसएवपुरुषेणज्ञातव्यइति ६८ ' नैषातर्कणमतिरापनेया ' इत्यादिश्रुतेर्गुरुपदेशादेवसंज्ञेपइत्याह गुरुपदेशतइति । अन्यथागुरुपदेशा
त्तज्ज्ञानासंपादने नरकंजन्ममरणप्रबंधरूपम् ६९ ब्रह्मेति । सएवमदुक्तोजयत्कर्त्तैवद्वितीयपरस्यब्रह्मशब्दस्यतज्जन्मधियश्चमयोगोत्तरइत्यर्थः । तत्रहेतुत्वेनब्रह्मलक्षणंस्मारयति सृष्टीति । तस्य
तादृश्यंवारयतिजगच्चइति ७० ततउहेत्यादिवाक्यंन्याकरोति इतिराजवचइति । महद्विचारक्षमंमनोयस्यसतथाएतादृशःसवालाकिरमुनावक्ष्यमाणेनाभिप्रायेणएवमजातज्ञमेवगुरुत्वेनगुरु
भावेनजगामनिश्चितवान् ७१ बालाक्यभिप्रायमावेदयति गुरुरितिद्विवंशतिविलोके । लोकेयःकश्चिदप्येतादृशःसधर्मतोऽन्यायतोऽगुरुःस्मृतः ' धर्मोऽन्याये ' इतिविश्वः । एतादृशःकैटशः गरीयसः
स्वज्ञातुर्गुरुत्वावायकत्वादितिगुरुभूतस्यात्मतत्त्वादर्शकःप्रकाशकः । तथापिधीयसःस्वाश्रयस्त्वलघुत्वावायकत्वेनातिलघोर्मदादेर्धातकोनिवर्तकश्चेति । तथाचस्वसंसृष्टंमधुरंकुर्वन्स्वरसविपरीतरसं
चाभिभवन्गुडादिन्याय्यमधुरताकस्तथास्वराज्ञोऽगुरुतापिऽन्याय्येतिभावः ७२

तत्र लघीयसोपातकत्वं स्पष्टयति विद्येति द्वाभ्यां ; विद्याधनं च कुलं च एते राख्यमिदं रूपं यस्य ईदृशो मदीयः पानतिलयुः यस्य मदस्य संपर्कादहमीदृशः सत्सभायामनादत रूपो लघुलार्घवगतो भूवमिति ७३ असाविति । असौ ममालघुदुःखकरो मदः अनेन राज्ञा निहवस्तेन लघीयसोऽनेन नेन गुरुलक्षणेनाधोराजा गुरुभूदिति कीदृशो मदोऽनेन राज्ञाऽनादतः चित्तभूमौ जायमानो भिद्येकेन प्रतिरुद्ध इत्यर्थः । तथाच परेषामदहरः स्वयं निर्मादं चार्थं न गृह्यतामर्हतीति भावः ७४ परित्यज्येति । एनेन राजानं गुरुत्वमप्योजकव्यापारं कृतवन्तं परित्यज्याहं यद्यन्यामिदं यत्र गुरुत्वं भावयामितदा कृतघ्नो भविष्यामि कृतं व्यापारं हेति विफलपतीति कृतघ्नः एतादृशः स्यामिति । तथाच तस्मै न दुष्टे कृतमस्य जानन्निति निषेधो लघुन प्रयुक्तो दोषः स्यादवज्ञानरूपदोषोऽप्येव चेति भावः ७५ गरीयसोऽर्थस्य दर्शकत्वमप्यत्रेति दर्शयति अपि चात्रेति । अत्र लोके द्रष्टव्यदर्शको भवतीति भावः ७६ ननु ननु पूर्वगुरवोऽपि ब्रह्मज्ञानंतीत्याशंक्ययदितेऽज्ञास्यं स्तर्हि ब्रह्मप्राणप्रियायोपादेश्यत्त्वादेसाभावाज्ज्ञापतेते पथावन्नविदंतीत्याह गुह्य इति ७७ तर्हि गुरुभ्योऽन्यान् ब्रह्मविज्ञानायां पगच्छेत्प्राशंक्यतेषां चिच्छिप्यतां तत्त्वात्तत्त्वज्ञास्यममनादितेत्याह त्रैवर्णिकानिति द्वाभ्याम् ७८ एतदप्येति । एतस्माद्राज्ञा इतरेषां शिष्यतामगमनपासास्ततः शिष्यतां गतत्वाच्चैभ्यस्त्रैवर्णिकेभ्यः केन हेतुना ब्रह्मविद्यां लप्स्ये प्रप्तो भविष्यामि तेषां मच्चोऽधिकज्ञत्वमेव हितेभ्यो विद्यालाभे हेतुः स्यात् मच्छिप्यतां तत्त्वेन चाधिकज्ञताया अभवावो निर्णत इति भावः

विद्याधनकुलाख्योऽयं मदीयः मेन रक्तप्रदः ॥ लघीयान्यस्य संसर्गादभवं लघुरीदृशः ७३ असावेनेन निहतोऽलघुदुःखकरो मम ॥ अनादतोऽपि तेनासावभूद्राजा गुरुर्मम ७४ परित्यज्य दायामि गुरुमन्यमहं तदा ॥ भविष्यामि कृतघ्नोऽत्र तत एनं व्रजाम्यहम् ७५ अपि चात्र यथा राजाऽजातशत्रुर्महामनाः ॥ ब्रह्मवेति स्फुटं तद्वन्नान्योजानातिमानवः ७६ गुरवो मे स्वयं यावज्ज्ञातवन्तो महाधियः ॥ प्राणप्रियाय तत्सर्वमहमेते समादिशन् ७७ त्रैवर्णिकानहं चान्यान् हि मसेत्वोश्च मध्यगान् ॥ स्फीतकीर्तिं न्यजित्वा त्रराजानं जेतुमागतः ७८ एतदप्येततः सर्वे शिष्यतामगमन्मम ॥ लप्स्येतेभ्यस्ततः केन ब्रह्मविद्यां सुदुर्लभाम् ७९ राजा यं देवसदृशस्तेभ्यो वाप्यधिको यतः ॥ ब्रह्मविद्यां विजानाति परेभ्यश्च प्रयच्छति ८० देवादेव बभूव क्रमद्यपानविमोहिताः ॥ जानंतोऽपि न जानंति मद्यपा इव भूमिगाः ८१ अयं चैतादृशो लक्ष्मीप्राप्तोऽपि मुनिवत्स्थितः ॥ हर्षशोकौ न च स्तोस्य प्रियाप्रियसमागमे ८२ पुत्राश्च शत्रवस्तद्वत्समा अस्य महीभृतः ॥ यतो न कुरुते द्वेपद्वेपिष्यपि महायशाः ॥ कामक्रोधविहीनो यमेक एव न चापरः ८३ यतो मे ब्रह्मवच्मीति वादिनेऽदात्सहस्रकम् ॥ गवामेते न नास्त्यस्मिन् कामः कोऽपि न संशयः ८४

७९ अस्माद्राज्ञास्तु ब्रह्मविद्यालाभः संभाव्यते इति दर्शयति राजायमिति । अयं राजा मानुषोऽपि पुणैर्देवसमः वाऽथवा तेभ्यो देवेभ्यः समधिको भवति । तत्र हेतुमाह यत इत्यादि । ब्रह्मविद्यां विजानाति अग्रमच्चोधारयति परेभ्योऽधिकारिभ्यः प्रयच्छति चेति ८० देवेभ्य आधिक्यं स्फुटयितुं देवानां भोगव्यासं मरूपमपकर्षमाह देवा इति । देवा जानंतोऽपि न जानंति यतो देवधूनां वक्राण्येव दर्शनरूपपानेन मादकत्वान्मद्यं तत्पानेन विमोहिताः तथाच भोगलिप्साप्रतिबद्धेन ज्ञानेन स्वरूपनिष्ठताया असंपादना जानंतोऽपि न जानंतीत्युक्तमिति भावः । विफलज्ञानानजानंतीत्येव व्यवहार इत्यत्र दृष्टांतः मद्यपा इव भूमिगा इति भूलोकगताः सुरापा इत्येत्यर्थः ८१ राज्ञो विशेषं स्फुटयति अयमिति । मुनिवत्परमहंसयतिवत् मुनिवत्स्थितिमाभिनयति हर्षेत्यादिना ८२ हर्षशोकाभावे रागद्वेषाभावं हेतुत्वेनाह पुत्रा इति । द्वेपि द्वेपशिले । कामेति । अयमेक एव कामक्रोधविहीनो मयान दृष्ट इति यावत् ८३ तत्र कामहीनतां प्रपंचयति यत इति चतुर्भिः । ब्रह्मतेव चमीति वादिने महांसहस्रं यतोऽदात्तवान् एतेन हेतुना ज्ञापते यदस्मिन् राज्ञि कामो नास्तीति ८४

आ. पु.

॥ ४ ॥

ननु ब्रह्मवादिने दानं कथं कामाभावे हेतु रित्याशं यथा यथैव व्यापकविविधं जलं हृदादौ भूमाभावानुमिति हेतुस्तथा कामव्यापकापाप्रदानविरुद्धत्वात्पात्रदानं कामाभावे हेतुन्यापकविरुद्धस्य व्याप्याभावहेतुताया न्याय्यत्वादित्याशयेनाह कामिन इति द्वाभ्याम् । कामिनो हि कामिनीभ्यः कामिनीपृष्ठगामिभ्यः कामिनीकिं करेभ्यो वानटेभ्यो वा कामिन्यनुकारिभ्यो मुद्रिकाणां सहस्राणि शतानि च दयुरिति अपात्रत्वसूचनाय पृष्टीप्रयोगः ८५ ब्रह्मेति । तैकामिनः ब्रह्मवादिभ्यः पंचवराटकान् पिनदयुः कीदृशेभ्यो ब्रह्मवादिभ्यः तस्मै कामिने वदद्वयः उपदिशद्व्योपि वाशब्दोऽप्यर्थः 'परंभ्योऽनुपदिशद्वस्तु पुनः कथं दयुः अनुपदिशद्व्योदानवार्त्तापि दुर्लभेत्यर्थः ८६ फलितमाह तत इति । ततः पात्रे दानप्रवृत्तेरेव ज्ञायत इति शेषः । किं ज्ञायत इत्यत आह कामेत्यादि । एषमहीपतिः कामकृतो दोषज्ञा नाति यश्च पुमान्मदनस्य कामस्य दोषज्ञः स एव निश्चितं निष्कामो भवतीति कामकृतो दोषश्च 'मृगयाऽक्षादिवास्वप्नः परिवादः स्त्रियो मदः । तौर्यत्रिकं वृथा च कामजो दशको गणः' इति मनूक्तः । काम एष क्रोध एष इति भगवद्गीतायुक्तः संसारसंततिलक्षणो वा बोध्यः ८७ क्रोधविहीनतां फलं यति कृतेति द्वाभ्याम् । क्रोधो नो हि पुरुषः कृतोऽपकारो यस्य एतादृशः सन्स्वस्मिन् शरीरे परस्मिन्वा क्रोधफलं दर्शयति अस्मिन्मृषातौ कृतापकारे पिसति क्रोधः क्रोधफलं कापि न दृश्यत इति । एतदेवाभिनयति आगत्येति । यस्मान्मयाऽज्ञेनात्र सभायामागत्यास्यद्युमणे रिवमूर्धसदृशस्य

कामिनः कामिनीनां वा कामिनीपृष्ठगामिनाम् ॥ नटानां चापि दयुस्ते सहस्राणि शतानि च ८५ ब्रह्मवादरतेभ्यस्तेनापि पंचवराटकान् ॥ दयुस्तस्मै वदद्व्योवापरेभ्यस्तु कथं पुनः ८६ ततः कामकृतो दोषज्ञा त्वेषमहीपतिः ॥ दोषज्ञो मदनस्य स्यान्निष्कामो निश्चितं पुमान् ८७ कृतापकारे नृपतौ क्रोधः कापि न दृश्यते ॥ आगत्यात्र कृतं यस्मात्सभायां हेलनं मया ॥ अज्ञेन ब्रह्मविदुपो राज्ञोऽस्य द्युमणेरिव ८८ अवज्ञातोऽप्ययं मह्यं हितमिच्छति भूपतिः ॥ क्रोधस्ततोऽस्य नैवास्ति लोकद्वयभयंकरः ८९ कामक्रोधौ च पूर्वस्य हृदि जंतोः प्रतिष्ठितौ ॥ हित्वा ब्रह्मविदं त्वित्थं गुरुशास्त्राच्छ्रुतं मया ९० अप्रत्यक्षा अपि सुरास्तपोभिर्वहुभिर्नृणाम् ॥ जन्मन्यस्मिन् भवंत्येते दृश्या जन्मान्तरेथवा ९१ ब्रह्मनिष्ठेषु कश्चित्स्यादेकः सोऽपि हिराजसः ॥ वदेन्मह्यं न वा ब्रूयान्मोहयेद्वा वरांतरात् ९२ सुरेभ्यस्त्वपरे सर्वे जंतवो ब्राह्मणादयः ॥ मतो न्यूनात्मविज्ञानास्तस्मादेनं व्रजाम्यहम् ९३ इति संचित्यवालाकिर्गतपापो महामनाः ॥ श्रोत्रियो ब्रह्मविद्यार्थं समित्पाणिस्तमभ्ययात् ९४

ब्रह्मविदुपो ब्रह्मविदो राज्ञो हेलनमवज्ञाकृता इति ८८ अवज्ञात इति । एवमवज्ञातोऽप्ययं भूपतिर्मह्यं हितमिच्छति ततः कृतापकारस्यापि हितप्रवृत्तेरस्य क्रोधो नैवास्तीति ८९ कामक्रोधाभावादेवास्पन्नब्रह्मवित्त्वं निश्चितमित्याह कामक्रोधाविति । ब्रह्मविदं हित्वा वर्जयित्वा सर्वस्य जंतोर्हृदिकामक्रोधौ प्रतिष्ठितौ इत्थं मया गुरुशास्त्राच्छ्रुतं गुरुशस्त्रास्त्रं च तयोः समाहारो गुरुशास्त्रं तस्मात् गुरुमुखात् तथा शास्त्रात् । योऽकामो निष्काम आत्मकाम इत्यादेरात्मकामतां निष्कामतायां हेतुतया ब्रुवत इत्यर्थः ९० तस्मादेनं राजानं हित्वा ब्रह्मविद्यार्थं मय्यत्र गतं व्यमिति दर्शयितुं देवेभ्यो ज्ञानलाभः संदिग्ध इत्याह अप्रत्यक्षा इति द्वाभ्याम् । यतः सुरा अतस्तपसामप्रत्यक्षाः संतितदर्शनाय बहुभिस्तपोभिः कृतेरप्यस्मिन् जन्मनि दृश्याः प्रत्यक्षा भवेयुर्जन्मान्तरे वेतिसंशयः ९१ ब्रह्मेति । प्रत्यक्षत्वेऽपि ब्रह्मनिष्ठेषु एकः प्रथमं गण्यः कश्चिदेव विरल एव देवः स्यादिति सोऽपि मिलितः सन् भोगमाप्नुयैराजसो महामुपदिशेन्नवोपदिशेद्द्वारांतरं देवा मोहयेद्वा इति विद्यालभे संशय इति ९२ देवभिन्नास्तु मतो न्यूना विज्ञानकृता भोगमंतव्या इत्याह सुरेभ्य इति । तस्मादितरव्रजानलाभसंशयात् एनं अजातशत्रुम् ९३ एवं श्रुतिगतस्यो हेति पदस्यार्थवितर्कमभिनीय परे शिष्टं व्याचष्टे इति संचित्येति । गतपापः निर्भर्त्सनदंडेन शुद्धः तं राजानम् अभि अभिमुखमयात् ९४

हस्तेति । हस्तेसमिधंगृहीत्वेतिसमित्पाणिपदार्थः गर्भाष्टमः गर्भकालादष्टमवर्षावच्छिन्नः अष्टवर्षइति यावत् । एतादृशस्त्रैवर्णिकः पुमान् बालो गुरुमेत्यशिष्योऽहंशाधीतिवदति एवं राजानमागत्य बालाकिर्वाक्यं जिज्ञासयोपगच्छामितं शार्धात्याकारं श्रुताबुपायानीत्युक्तमब्रवीदिति ९५ दर्शयन्निति । किं कुर्वन् बालाकिरेवमब्रवीत् इति दर्शयन् इतिकिम् अस्मिन् लोके यो ब्रह्मविद्यायाधिकः स एव गुरुः । अपरस्तु विद्यान्तरेषु बृहस्पतिसमोपि शिष्य एवेति ९६ तद्दोषाच्चेत्यादर्शयन्पिप्यामीत्यंतस्य वाक्यस्यार्थप्रपंचयति इत्यमित्येकविंशतिश्लोके । इत्थं विनीतं तत्तत्तुल्यगर्वगार्ग्ये निरीक्ष्य विनयान्वितः प्रणतोऽसौ राजा प्रांजलिर्बद्धांजलिः सन्नासनत उत्थायेदं वक्ष्यमाणं वचनं प्राहेति ९७ गुरुवदति । अत्र सगर्वे विद्यात्रा ब्रह्मणा ब्राह्मणा जातयेव गुरोर्वा निर्मिताः अपरे सत्रियाद्यावर्णिनः स्वभावेन शिष्या निर्मिता इति । तथाच मनुः 'उत्तमांगोद्भवाज्ज्येष्ठ्या ब्रह्मणश्चैवधारणात् । सर्वस्यैवात्यस्य सर्गस्य धर्मतो ब्राह्मणः प्रभुः' इति ९८ तर्हीति । तर्हीतथासत्तित्वं ब्राह्मणो भूत्वा सत्रिये मपि आत्मनः शिष्यत्वरूपं प्रतिज्ञो मं विपरीतं कर्म किं वा छसि कुतस्तव विपरीतकर्मणा च्छेत्यर्थः ९९ तत्र हेतुं न्वितर्कयति अपीति । मद्बचनादपि ज्ञातकोपः सन्निदं प्रति लोमं कृतवानसि हितोपदेष्टुर्वचनात्कोपो नोचित इत्यपि नासूच्यते । भीतः भयाद्वा बाल्याद्वा । कीदृशाद्वा बाल्यादज्ञानभावतः अज्ञानं भावः स्वभावो यस्य तत्तथा तस्मात् १०० तत्र कोपश्चेदत्र हेतुस्तर्हि क्षमया निवर्तनीय इति समापो

हस्ते गृहीत्वा समिधो यथा गर्भाष्टमः पुमान् ॥ त्रैवर्णिको वदत्येत्यशिष्योऽहंशाधिमा मिति ॥ एवं राजानमागत्य बालाकिर्वाक्यमब्रवीत् ९५ दर्शयन्नितिलोके स्मिन् ब्रह्मविद्याधिको गुरुः ॥ यः कश्चिदपरः शिष्यः स्वयं साक्षाद्बृहस्पतिः ९६ इत्थं गार्ग्ये निरीक्ष्या सौ विनीतं विनयान्वितः ॥ उत्थायासनतः प्राह प्रांजलिर्वचनं त्विदम् ९७ गुरो ब्राह्मणा जात्या विद्यात्रा त्रैवर्णिमिताः ॥ स्वभावेनापरे शिष्याः सत्रियाद्यावर्णिनः ९८ तर्हि किं ब्राह्मणो भूत्वा कर्मदं प्रति लोमकम् ॥ आत्मनः शिष्यतामत्र सत्रिये मयि वांछसि ९९ अपि मद्बचनाद्ब्रह्मण जातकोप इदं वत ॥ कृतवानसि भीतो वा बाल्यादज्ञानभावतः १०० क्षमस्व त्वं मया यत्ते कटुकं वाक्यमीरितम् ॥ राजधर्मसमाश्रित्य बालेना कृतबुद्धिना १०१ मदत्रयपराधीनो भवान्बहुजनान्मया ॥ श्रुतो दृष्टश्चेतेनैतत्तत् शिक्षार्थं भवतः कृतम् १०२ ब्राह्मणा अपि निर्मत्स्यादुराचारामही भुजा ॥ दृढं परीक्ष्य विज्ञाता इति शास्त्रं मया श्रुतम् १०३ प्रसीदाज्ञस्य विप्रं द्रतेन पंडितमानिनः ॥ मम घिड्मांतथाराज्यं धर्मं कूरतमं त्वमुम् १०४ भीतिश्च तव माविप्रभूयान्मतः कथंचन ॥ महापराधिनं चाहं न हन्मि प्राणिनं क्वचित् १०५ चोरेभ्योपि च वित्तानि दत्त्वा चौर्यान्निवर्तये ॥ तावता पिचये पापान्निवर्तते न मोहिताः ॥ निःसारयामि ताम्देशात्स्वकीयात्पापकारिणः १०६

ग्यतां दर्शयन्प्रार्थयते क्षमस्वेति चतुर्भिः । यन्मयाराजधर्मसमाश्रित्य ते तुभ्यं कटुकं वाक्यमीरितं तत्क्षमस्व ब्राह्मणस्य गुरुत्वं स्फुटयन् शिष्यवदात्मानं विशिनष्टि बालेना कृतबुद्धिनेति । अकृता आगमाचार्यसत्संगादिभिरपरिपाकाबुद्धिर्यस्य सतथातेन १०१ कटुवाक्याभिधाने प्रयोजकं निवेदयति मदेति । भवान्मदत्रयस्य विद्याधनकुलारूपस्य पराधीनो मया बहुजनमुख्याच्छ्रुतः स्वयं दृष्टश्चेतेनापराधनिर्णयेन एतत्कटुकाभिधानं भवतः शिक्षार्थं कृतमिति १०२ राजधर्मं वाक्यार्थमभिनयति ब्राह्मणा इति । शास्त्रस्वरूपं तूक्तं १०३ भवद्ब्रह्मणोरेवोपदिष्टदुर्लभ्ये धर्मं मम प्रमादं पश्यसि चेत्तथापि क्षमस्वाहं नु भवत्सो भंडास्मादुद्दिष्टोऽस्मीत्याह प्रसीदेति । तेन ब्राह्मणैरुपदिष्टस्येव मया चरणेन ममाज्ञस्योपरि प्रसीदेति अमुं राजसंवादिनम् १०४ द्वितीयोऽनुचिता चरणहेतुर्भय रूपो यः शंक्तिस्तं वारयति भीतिश्चेति पंचभिः । मत्तो भीतिस्तव माभूयात् यतो महापराधिनमपि प्राणिनं प्रापो न हन्मीति १०५ प्रायेणाह न नमभिनयति चोरेभ्य इति । प्रथमेऽपराधे वित्तदशनेन चौर्यान्निवर्तनं करोमि द्वितीये देशाग्निः सारणमिति १०६

अथैवमिति । अथैवमपि देशान्निस्सारणे कृते पितृणां चौर्यस्यागस्याशक्यत्वे सति तृतीयेऽपराधे इति यावत् तान् तृतीयापराधिनः ललाटे शुनः पदेन लोहमयेन तमेनांकयामि । अथ चतुर्थीदिकमपराधं चेत् कुर्युस्तर्हि वामदक्षिणहस्तयोर्वा मदक्षिणपादयोश्चैकमन्यतरं छेदयामि । एवं सप्तमापराधपर्यन्तं पर्वस्थायां सत्यामप्यष्टमं चेत् कुर्युस्तदाहन्मीति १०७ युद्धेऽपि यमं नेष्ये वहन्मीत्याह युद्धायेति । युद्धाय युद्धं कर्तुं अभिमुखः सावधानो युवा च सन्मांशेऽपि पूर्वो हन्यात्तमे कं युद्धे हन्मिना परमुक्तविशेषगद्दोनमित्यर्थः १०८ भवतस्तु शंखेनोचितेत्याह कुत इति । स्वस्थः शोभते नः गतज्वरोगतस्तापः १०९ प्रतिलोममिति । कर्मतिशेषः अज्ञानरूपबाल्यनिवृत्त्ये चेदेवं करोषितथापि गुरुन्गच्छते तुभ्यं न मोक्ष ११० एवमिति । एवमुक्तो बालाकिर्नागमतीकृतुं चिंतालज्जयोः मुच्यतायाधो वदनत्वेन श्वासादिवेशिष्ठचरूपातुरत्वेन विशिष्टः पादाग्रेण भूमिलिखन्सरेखां कुर्वन्तस्थावेयेति । इंगितज्ञ इति । इंगितेर्भाववेत्ताऽजातशत्रुर्वक्ष्यमाणविधया पुनरुक्तवान् तत्राद्यो वदनत्वमृते खनाभ्यां लिङ्गाभ्यां क्षत्रियपादग्रहणाय मरूपशास्त्रविरुद्धाचरणजन्यालज्जाज्ञाता श्वासादेश्च कथमन्यतो ज्ञानं लप्स्य इति चिंता च ज्ञाता तथा चोक्तं 'दुराचारादिभिर्ग्रीडायाः प्रशंभावो भिद्योयते । वस्त्रां गुलीय कस्पशं भूरेखाधो मुखदिकृत्' इति । 'चिंताभ्यां न हितानाभिः शून्यता श्वास्तापकृत्' इति च १११ तत्र लज्जादुःखं चिंतानिवृत्त्योपशान्तं भविष्यतीति मत्वा बालाकिचिंतितं विद्याभ्रमकारमपवदन्

अथैवमप्यशक्यत्वे ललाटेऽपदेन तान् ॥ अंकयाम्यथ चेत् कुर्युश्छेदयाम्यंगमेवाहि ॥ हस्तयोः पादयोरेकमष्टमे हन्मि तान्नरान् १०७ युद्धायाभिमुखो यो मां हन्यात्पू र्वयुवापुमान् ॥ सावधानः सुशस्त्रेण तमे कं हन्मि नापरम् १०८ कुतो द्विजो तमं हन्यामवध्यं सर्वदेहिभिः ॥ इति विज्ञाय विप्रेन्द्रस्वस्थो भव गतज्वरः १०९ प्रतिलोमं कथामा त्वं लोकद्वयविनिर्दितम् ॥ यथागतं प्रयाहित्वं गुरुन्वाव्रजते नमः ११० एवमुक्तो बालाकिरधो वदन आतुरः ॥ नागमन्निःश्वसन्तस्थौ भूमिपादाग्रतोलिख न् ॥ इंगितज्ञोऽजातशत्रुर्बालाकिं पुनरुक्तवान् १११ प्रतिलोममिदं विप्रब्राह्मणः क्षत्रियं व्रजेत् ॥ ब्रह्ममेव क्षयतीत्येवमभिप्रायेण धार्मिकः १२२ याजनाध्यापनं चैव विशुद्धाच्च प्रतिग्रहः ॥ ब्राह्मणस्यैव कर्मैतत्क्षत्रियस्य न कर्हिचित् ११३ अध्यापने धिकारोऽस्ति यस्य नैव कथं हिंसः ॥ उपनेता भवेत्लोकेश्च क्षत्रियो धमवर्णभाक् ११४ व्रतं च मविप्रेन्द्र ब्राह्मणेभ्यः सदैव हि ॥ ददामि याचितं प्राणान्किमुदारादिकं परम् ११५ गुरवे पितृस्तुभ्यमहं विज्ञापयामि भोः ॥ याचकायात्मनो विद्यां प्राणेभ्यो पिगरीयसीम् ११६

प्रकारांतरं दर्शयति प्रतिलोममिति पादुः । इदं विपरीतरूपं कर्म मन्ये इदं किं यद्वा ह्यण उच्यते वर्णः क्षत्रियमथ मवर्णमयं महांस्यत्युपदेश्यतीत्यभिप्रायेण ज्ञेयं तदीक्षायै उपगच्छेत् कीदृशो ब्राह्मणः धार्मिकः स्वधर्मं चरति आसेवत इति स तथा धार्मिकस्तु शूद्रवत् 'नानुतिष्ठति यः पूर्वानोपास्तेष्वश्रयश्चिमात् । स शूद्रवद्बद्धिर्कार्यः सर्वस्माद् द्विजकर्मणः' इति मन्त्रैः द्विजकर्मणः सत्कारादेरिति तस्याख्यातारः ११२ क्षत्रियस्य च ब्राह्मणोऽपि क्षणमनुचितमित्याह याजनेति । याजनाध्यापनं यथेति युक् । विशुद्धादपतितात् एतन्नयं ब्राह्मणस्यैव विहितमिति शेषः । क्षत्रियस्य यजनध्यापनदाने ब्राह्मणसमानकर्मणोपायजनादिकं न कर्हिचित् द्विजमिति ११३ अध्यापने इति । यस्य क्षत्रियस्याध्यापनेनाधिकारः स उपनेता उपनयनस्याचार्यत्वफलकस्य विधिवदात्मसमीपनयनरूपस्य कर्ता कथं भवेदिति 'अष्टवर्षं ब्राह्मणमुपनयति तमध्यापयति' इत्यादि श्रुतौ उपनयनस्य अध्यापनसमानकर्तृत्वेन विधानादिति भावः ११४ तथापि तुभ्यं दानविधया वक्ष्यामीत्याह व्रतमिति । ममेदं व्रतं निषमः इदं किम् यद्वा ह्यणोभ्यः प्राणरूपं याचितमपि ददामि किमुदारादिकं ११५ गुरवेपीति । तत्तत्कृतिमवसात् ब्राह्मणत्वेन गुरवे पितृस्तुभ्यं याचकायात्मनो विद्यां विज्ञापयाम्येव ददाम्येव न तु तां प्राणेभ्यो गरीयसीम् नुसंधाय वंचयिष्यामीत्यर्थः ११६

दातृयाचकेति । आवयोदात्त्याचकत्वलक्षणः संबंधोभूयादिति गुरुशिष्यतरूपस्तु माभूयादिति । अतएतस्मात्तवविद्यालाभोपायादिति तादृशोऽस्त्वंतच्छृणुयत्तुं विज्ञापयामि बोधयामीति ११७ तद्व्याख्यादिकमुक्तस्थायित्वं तावक्यं वा करोति इत्युक्तेत्यादि त्रयोदशभिः । श्रुतेः प्रथमांशेन पाणावाभिमुख्येनात्यादरेण गृहीत्वेत्यर्थे केन सूचितमत्यादरतावदर्शयति तं बालाकिं प्रणम्यात्मन आसने राजा सने संस्थाप्य उभेऽप्यस्वयं तुराजाभूमौ नीचासने उपविश्य इदमुत्तरश्लोकमयं वाक्यमुक्तवानिति ११८ प्राणादिभ्य इति । प्राणादिभ्यो जडेभ्योऽप्यतिरिक्तविशेषपरिच्छेदो न ईश्वरः स्वप्रकाशानंदरूपः सर्वात्मा योऽस्ति तमेव ब्रह्मपदार्थं विद्वेति ११९ इत्युक्तं इति । इति वाक्ये राज्ञोऽस्ति जात्रो विश्वास उत्कटकोटि कंसं शयात्मकं सभावनात्वेन प्रसिद्धो यस्य एतादृशं गार्ग्यं मन्यव्यतिरेकाभ्यां बोधयितुं स निश्चयं कर्तुं स्वयमासनादुत्स्थापिति १२० तस्येति । तस्य बालाकर्महासनादवतरतो मानाधिक्यापराजसत्तमोऽजातशत्रुः स्वकरं दत्त्वा रहस्यार्थं बोधनाय सभां त्यक्त्वा बालाकिना सहातः पुरं विवेशेति १२१ तत्रेति । तत्रांतःपुरे द्वारिद्वारदेशे सुप्तो निःश्वसन् प्राणमात्रं व्यापारवांस्तित्थिस्मेति तदंतिके बालाकिना सह तस्याविति १२२ अजातेति । तत्र स्थित्वा त्मत्वेन बालाक्यभिमतं प्राणस्यानात्मतास्फुटोत्तरागार्ग्यं प्रसिद्धे गार्ग्येण सम्यग्ज्ञातेन दीपूरितैरुच्चैरुच्चारितैश्च प्राणस्य नामभिरेव सुसंपुष्टं पुरुषमामंत्रयत् संबंधो धितवानित्यर्थः १२३ प्राणस्य सर्वदेवतारूपस्थनामान्यभिनयति

दातृयाचकसंबंधोनावयोर्गुरुशिष्यता ॥ भूयादतः शृणुत्वं तच्छृण्वं विज्ञापयामि यत् ११७ इत्युक्ताऽजातशत्रुस्तं प्रणम्यात्मन आसने ॥ संस्थाप्याथ स्वयं भूमावुपविश्येदमुक्तवान् ११८ प्राणादिभ्यः समस्तेभ्योऽप्यतिरिक्तो महेश्वरः ॥ आनंदात्मा स्वप्रकाशो गार्ग्यब्रह्मेति विद्वितम् ११९ इत्युक्ते जातविश्वासं गार्ग्यं बोधयितुं नृपः ॥ अन्वयव्यतिरेकाभ्यामुत्तस्थौ स्वयमासनात् १२० तस्य दत्त्वा करं स्वस्य राजवद्राजसत्तमः ॥ परित्यज्य सभामंतःपुरं मेघविवेश ह १२१ तत्र कश्चित्पुमान्सुप्तो द्वारि तिष्ठति निःश्वसन् ॥ गार्ग्येण सहितस्तस्थौ राजा तस्य समीपतः १२२ अजातशत्रुः पुरुषमामंत्रयत् दने कथा ॥ गार्ग्यप्रसिद्धैः प्राणस्य नामभिर्ना दीपूरितैः १२३ आदित्यचंद्रमोरूपवृद्धत्पांडुरनीरग ॥ उपर्यधो विभागेन वा सो वस्त्रीरसंवृत ॥ प्रियदर्शनसो मारुपराजन्दीप्तिहस्तभाक् १२४ एवमामंत्रितः प्राणो देवतानामभिस्तदा ॥ अभो नृत्वा जागरूको नाबुध्यत कथंचन १२५ घटबुध्नो दराकारपृथोजलविधारण ॥ इत्यादिनामभिर्बोध्यः स्वं न वेति यथा घटः ॥ अचेतनत्वात्प्राणोऽपि नैवमात्मानमण्वपि १२६ दोधूयमानोऽपि भृशं न विदूषालबोधितः ॥ अनात्मता ततस्तस्य घटस्येव विनिश्चिता १२७

आदित्येति । आदित्यचंद्रमोरूपेयस्य प्राणस्य सतथा तत्संबोधनं हे आदित्यचंद्रमोरूप हे बृहन्नभ्यधिकं पांडुरंशुः कृष्णं यस्त्रीरं तद्वच्छित्ति आश्रयते ' आपोमयः प्राणः ' तत्संबोधनं हे पांडुरनीरमेति उपरि अधो विभागेन वा स सा उ त्रीयां त्रीयरूपेण एकैकं यथा पुरुषः संबोधो भवति तद्वत् त्रीरेण संवृत । हे प्रियदर्शन हे सोमालयसोमनामक हे ब्राह्मणानां राजन् । हे दीप्तिहस्तभाक् असंख्यातदेवतारूपकिरणशालिन् २२४ एवमिति । एवं देवतानामभिः प्राणस्य समष्टिरूपप्रतिपादकैर्नामभिरामंत्रितः संबोधितोऽपि प्राणो नाबुध्यत न प्रबोधं प्राप्तः कुतः अभो नृत्वात् अचेतनत्वेन भोगाश्रयतानर्हत्वात् यदि प्राण एव अचेतनत्वव्याप्यभोक्तृत्ववास्यात्तर्हि स्वकीयं नाम बुद्ध्या प्रबुद्धयेति भावः न च प्राणस्याप्रबोधे सुप्तिः प्रयोजिका । आसादिस्वव्यापारारूढत्वेन सुप्तेर्देवत्वत्वादिति दर्शयितुं प्राणं विनिश्चितां जामरूक इति १२५ अचेतनत्वादबोधं सट्टांतमाह घटेति । हे घटबुध्नो दराकारमूलमभ्यधोराकारः पृथुर्विशालो यस्य सतथा तत्संबोधनं हे बुध्नो दराकारपृथो हे जलविधारणजलधारक इत्यादिनामभिर्बोध्यः संबोधयितुमिष्टोऽपि घटः स्वमात्मानं यथानवेति अचेतनत्वात् । एवं घटवत् प्राण आत्मानं अण्वपि किंचिदपि न वेति स्मेति १२६ ततः किमत आह दोधूयमान इति । यतः प्राणो दोधूयमानः स्वव्यापारं कंपनरूपमति शयेन बुद्ध्या भूपालेन राज्ञा संबोधितोऽपि नाचेतनज्ञातवान् ततः अबोधो देवहेतोस्तस्य प्राणस्यानात्मता बालाकिनानिश्चितासीदिति १२७

एवं प्राणस्यानात्मता बोधनेऽपि शुद्धात्मनः साक्षाद्बोधयितुमशक्यत्वात्स्थूलारूपेणानुभूयमानाया विविक्षितरूपेण भोक्तारिणात्मबुद्धिमतारयितुमुपायांतरं चकारेत्याह बालाकिनेत्येति । अथ बालाकिने भोक्तारं दर्शयितुमिदमर्थो राजा चकार इदं किम् यत्स्वकीयेन करेण अस्मत्प्रत्ययकारं पेषयामास गाढं न्यपीडयति । यच्च परेण प्रयोज्यकर्त्रा पुरुषेण एव भूयं पृथग्यायष्टि कया घातयन्ताडितं कृतवानिति १२८ यथेति । यष्टिघातपाणिपेषणरूपहेतुद्वयात्संज्ञातावेदनापीडा यस्य एतादृशो भोक्ता सुखदुःखयोरनुभविता पुरुष उक्तस्थो पीडानुभवेन प्रबोधं प्राप कीदृशः दीप्तः क्रोधेन ज्वलन्ति वेति दीप्तोदृष्टांतः भस्मापाये भस्मनोपनयेऽप्यहारे कृते सति यथानल इति १२९ एवमुक्तस्यावित्यंतं न्याख्यायतद्वाच्यमभिनयन्नुत्तरश्रुतिग्रंथमवतारयति करणेति द्वाविंशतिश्लोकेः । एतावतानि दर्शनेन बालाकिः सोपाधिकमेव भोक्तारं ज्ञातवान् । ततो भोक्तृभिर्ब्रह्मज्ञानं ज्ञातवानित्यर्थः १३० ननु शुद्धस्यैव भोक्तृत्वं कुतो न स्यादित्याशंकां वारयितुं भोक्तृपदप्रवृत्तिनिमित्तभूतां भुक्तिं निरूपयति भुजिक्रियेति द्वाभ्यां । भुजिधात्वर्थयोः फलव्यापारयोर्मध्ये भुजिक्रिया व्यापाररूपानभुक्तिर्न भोक्तृपदप्रवृत्तिनिमित्तताहा । तत्र हेतुनियमेन भोक्तारि सत्त्वाभावमाह नैषा भोक्तारि निश्चितेति । एषा भुजिक्रिया भोक्तारि निश्चितानियमेनोपलभ्यमाना न भवति तत्रासतीति यावत् । नियमाभावे हेतुव्याप्याप्यतिव्याप्तिदर्शयति मध्यपादद्वयेन । कष्टं कर्मतिन्यायेन क्रियायादुःखरूपत्वात् भोक्तृत्वस्य

बालाकिनेऽथ भोक्तारं दर्शयन्न करोदिदम् ॥ स्वकीयेन करेणास्य पेषयामास वैकरम् ॥ भृशं तथा परेणैनं यष्ट्या घातय दीश्वरः १२८ यष्टिघातात्पाणिपेषाद्भोक्तारं संज्ञातवेदनः ॥ उत्तस्थौ स तदा दीप्तो भस्मापाये यथानलः १२९ करणग्रामसहितं भोक्तारं ज्ञातवानसौ ॥ बालाकिर्न ततो भिन्नं बुद्धिसाक्षिणमीश्वरम् १३० भुजिक्रियानभुक्तिः स्यात्क्रियायादुःखरूपतः ॥ हस्तास्यादौ च सत्त्वेन नैषा भोक्तारि निश्चिता १३१ यद्यप्येषा भवेत्तत्तिर्न पुष्ट्या ख्येयमीरिता ॥ लेपनेन यतः कुडचं पुष्टं भवति नित्यशः ॥ सुखदुःखे ततो ज्ञेये तुष्ट्या ख्ये भुक्तिशब्दिने १३२ दुःखं न भोगशब्दाख्यं मुख्यं लोके स्ति कुत्रचित् ॥ स्रग्विणं भोगिनं प्राहुर्न शूलस्थं यतो नरम् १३३ कस्मैचिदपि नैवात्रोचते दुःखमप्यपि ॥ तेन तृप्तिश्च नैव स्यादरुचौ तृप्तता कुतः १३४

सुखेनापि निरूपितत्वादन्यासिः भोक्तृत्वानधिकरणे पुदंतमुखजिह्वादिपुक्रियायावर्तमानत्वेन चातिव्याप्तिरिति भावः १३१ यद्यपीति । यद्यपि भुजिधातोः फलत्वेनार्थभूता तृप्तिरेषा प्रवृत्तिनिमित्तभूता भुक्तिः स्यात्तथापि अर्थविशेषोऽवधार्य इति शेषः । यतः फलेस्तृप्तिः पितृनताप्रादित्यादिप्रयोगवशात्तृप्तेः पुष्टिस्तृप्तिरिति हेतुत्वे प्रसिद्धे न च पुष्टिस्तृप्तिशब्दयोः पर्यायत्वं यथाश्रतः स्युस्तुष्टिः पुष्टिः क्षुद्रपायोनुपासमिति भागवते कादशेऽहमयोगात् तत्र पुष्ट्याख्यातृप्तिः इषं भुक्तिर्नैरिता । तत्र हेतुं भुजिक्रियावदतिप्रसंगमेव दर्शयति लेपनेनेति । कुडचे भोक्तृत्वाभावेऽपि पुष्टेर्दर्शनदित्यर्थः । परिशेषात्सुखदुःखात्मिका तुष्टिस्तृप्तेः स्वरूपभूतता भुक्तिरित्याह सुखेति । विद्यारण्यैरप्युक्तं 'सुखदुःखाभिमानाख्यो विकारो भोग इत्येते' इति १३२ तत्र दुःखस्य भोगशब्दार्थो भाव उपचारादिति वक्तुमुत्पार्थताया असंभवमाह दुःखमिति त्रिभिः । दुःखं लोके किञ्चिदपि मुख्यं भोगशब्देन वाच्यं न भवति । तत्र हेतुं तथाप्यवहाराभावमाह स्रग्विणमिति । स्रग्विणं स्रग्वज्जन्मसुखशालिनमेव नरं यतो लोकाभोगिनं प्राहुः शूलस्थं शूलारोहदुःखमनुभवंतं तथाहुरिति १३३ ननु मास्तु सुखरूपतया दुःखस्य भोगशब्दार्हत्वं सुखजनकतया तु स्यादित्याशंकां यतः तथापीत्याह कस्मैचिदिति । अत्र लोके दुःखं कस्मैचिदपि अप्यपि न रोचते न कस्यापि प्रीतिजनयतीति यावत् । दुःखेन प्रीतिजननाभावे तस्य तृप्तिजनकत्वमपि दुर्वचं तृप्तेः प्रीत्यात्मकतुष्टिरूपताया दर्शितत्वादित्याह तेनेति । तेन दुःखेन अरुचौ प्रीत्यानुकूलव्यापाररूपरुच्यभावे दुःखते सति तेन दुःखेन तृप्तता कुतः स्यात्कारणाभावे कार्याभावस्य व्याप्यत्वादिति भावः १३४

सामान्याप्रयोजकस्य विशेषप्रयोजकत्वमिति यावावपि दुःखस्वप्नस्य प्रयोजकत्वमिति दर्शयितुं हेतुः प्रीतिविशेषतामाह अनुकूल इति । अनुकूले भुज्यमाने सति भोगस्यावृत्तौ पोषः पुण्यरूपाणां सत्यांयः सुखोदयः उदितं सुखमिति यावत् सातृप्तिरित्युच्यते सातृप्तिः प्रतिकूलकथं स्यादिति १३५ फलितमाह तत इति । ततः मुख्यत्वासंभवात् उपचारः सादृश्येन प्रवृत्तिः इह न्यवहारे । उ पचारे बीजमाह सुखेति । पुंसि भोक्तारि अतिशयं चित्परिणामविशेषं दर्शयितुं सादृश्यावाप्तिः अतोऽतिशयावापकत्वरूपसाधर्म्यात् १३६ एतादृशभुक्त्या श्रयस्य भोक्तृज्ञानमात्रेणानुकूलकृत्यतेति हेतोर्ज्ञापयिष्याम्येवेति प्रतिज्ञावतोरज्ञावक्तव्यमवशिष्यत एवेति सूचयन्नुक्तभोक्तृत्वस्य शुद्धेऽसंभवाभ्यासिकत्वं कल्पितस्य तस्य कल्पितमेवाश्रयं च दर्शयति पुंसीत्पादिना । योऽयं भुक्तिसंज्ञः सुखदुःखसमागमकालिकोऽतिशयः पुंसि विशिष्टरूपेण अहं सुखीत्यादिरूपेणानुभूयमानः स आनंदात्मनि अद्वितीये असंगे चात्मनि स्वरूपतः स्वरूपमालोच्य कथं स्यात्संभवेत् अद्वयादिरूपे आत्मनि परिच्छिन्नादिरूपस्य भोक्तृत्वस्य न कथंचिदपि संभव इति यावत् १३७ कथं तर्हि भोक्तृत्वस्यात्मनि भानोपपत्तिरिति चेदध्यासादित्याह स्वयमिति । पूर्वाद्धोक्तं आनंदात्मनि भोक्तृत्वमध्यासादिनाऽध्यासमंतरेण न कल्पते नोपपद्यत इति अध्यासस्त्वतस्मिंस्तद्बुद्धिरित्युक्तलक्षणः कार्याद्विद्यात्वेन प्रसिद्धः १३८ अध्यासाप्यथानुपपत्त्येव च मायादिपदवाच्यमज्ञानमभ्युपगतामिति याह स्वसजातीति ।

अनुकूले भुज्यमाने आवृत्तौ च सुखोदयः ॥ तृप्तिरित्युच्यते लोके प्रतिकूलकथं हि सा १३५ ततो दुःखस्य भोग्यत्वमुपचारादिहोच्यते ॥ सुखावाप्तिर्यथा पुंसि कुरुते गति शयंतदा ॥ दुःखावाप्तिस्तथा साऽतो भुक्तिरित्युच्यते जनैः १३६ पुंसियोतिशयोदष्टः सुखदुःखसमागमे ॥ आनंदात्मनि चासंगे कथं सस्यात्स्वरूपतः १३७ स्वयंप्रकाशचैतन्ये कार्यकारणवर्जिते ॥ आनंदात्मनि नाध्यासादिना केनापि कल्पते १३८ स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जिते ॥ आनंदात्मनि मायाऽतः कल्प तावेदवादिभिः १३९ द्विस्वभावाहिसादृष्टाविक्षेपावृत्तिकारिणी ॥ आवृत्तिः सर्वदा सिद्धा विनानंदात्मबोधनम् १४० विक्षेपो द्विविधः प्रोक्तः स्वप्रोजागरणं त्विति ॥ सुप्रसिद्धं जागरणं भूतानां बुद्धिजीवनम् १४१ यत्रायं व्यवहारः स्यादिति द्विर्वाह्यचारिभिः ॥ स्वप्नः संस्कारजो ज्ञेयो मनोमात्रैकहेतुकः १४२ सुखदुःखकृतोदष्टः स्वप्रेष्यति शयो नृणाम् ॥ स्वप्रेष्यत्रैव दृष्टोऽयं तत्र जागरणेऽपि च १४३

स्वश्च सजातिश्रविजातिश्चेति स्वसजातिविजातयस्तेऽप्युत्तिष्ठति निरूपितं भवतीति स्वसजातिविजात्युत्थ एतादृशं भेदत्रयं तेन विवर्जिते आनंदात्मनि अतोऽध्यासानुपपत्तेरेव माया कल्पिता वेदवादिभिरित्यनेन बंधमोक्षादिश्रुतार्थापत्तिरप्यज्ञाने मानमिति सूचितम् कल्पितेति पदेन च मध्याभूताध्यासोपपादनाय कल्पमाना मध्याभूतैव कल्पते यादृशोपक्षस्तादृशो बलिरिति न्यायादिति सूचितम् १३९ भोक्तृत्वाध्यासोपपादकं तस्याः स्वभावद्वयमाह द्विस्वभावेति । सामायायतो विक्षेपावरणयोः करणशीलाऽतो द्विस्वभावाद्भौतिकविक्षेपावरणशक्तिरूपोऽस्वभावोपस्था एतादृशो दृष्टार्थानुपपत्त्या कल्पिता तत्रावृत्तिर्मायास्वभावप्रयुक्ता सर्वदा सुषुप्त्याद्यवस्थात्रयेऽपि सिद्धा साक्षिप्रत्यक्षेणैति शेषः । कीदृशी आवृत्तिः आनंदात्मबोधनं विनावर्त्तमाना आत्मबोधैकनिवर्त्तयतीति यावत् १४० द्वितीयस्वभावप्रयुक्तं विक्षेपं विभजते विक्षेप इति । तत्र जागरणं भूतानां प्रसिद्धं कीदृशं जागरणं बुद्धिजीवनं बुद्धिजीवनं धारणं यस्य बुद्ध्याश्रितमिति यावत् । 'जीवनं वर्त्तनेनोदयानयारणयोरपि' इति विधेः १४१ जाग्रदवस्थायाह यत्रेति । बाह्याः स्थूलविषयाः । स्वप्नलक्षणमाह स्वप्न इति । मात्रपदेन इन्द्रियव्यावृत्तिः १४२ एवमध्याससामग्रीप्रदर्शयं भोगस्यात्मन्यध्यासेन भासमानतयोक्तस्य मुख्यमाश्रयनिर्धारयति सुखेति त्रिभिः । सुखादिकृतोतिशयः परिणामविशेषः स्वप्रेषिदष्टः अयमिति शयः स्वप्रेष्यत्रयनिष्ठस्तत्रैव जागरणेऽपि भंतव्यः १४३

अंतरिति । भोगसंज्ञस्यातिशयस्याश्रयतायोग्यत्वमेतन्मन एव । तत्रहेतुमाह इन्द्रियाणामिति । शुद्धात्मनोऽसंगत्वाच्चेत्यपि बोध्यम् १४४ सुखदुःखातिशयवदिति । तेनाप्यस्य भोगाश्रयतायोग्यस्याभावेऽन्यतएव तदाश्रयत्वेन मन्तं चेत्तद्विजाप्रत्ययपितदेवासिचि । अन्यथास्वप्नप्रजाप्रतोभोगस्य भिन्नाश्रयत्वाभ्युपगमे प्रत्यभिज्ञाय एवाहंस्वप्ने साप्राप्त्यस्य सुखमन्वृत्तं स एवाहं मन्तं वास सुखमनुभवाभीत्याद्याकाराभोक्त्रेययावगाहिनीनोपपद्येतेति १४५ ननु मनसोऽपि प्राणवज्जडत्वात्कथं भोगाश्रयतायोग्यत्वमित्याशङ्क्य विशेषेण दर्शयति यद्यपीति । तन्मनःयतः प्राणादेः प्राणकारणाद्गतम् स्वरूपादादिमूलव्यजन्मकं तथाप्यस्य मनसः प्रकाशत्वमभ्युपगंतव्यं दर्शनबलात् अपरस्य प्राणादेस्तु न प्रकाशत्वमिति १४६ जडत्वेऽप्यन्तरविशेषेऽप्येष्टमाह जडतायामिति । प्रदीपघटयोरजडतायांसमानायां प्रदीपेनैव घटोदृश्यः प्रकाश्यः तेन घटेन दीपस्तु न प्रकाश्य इति सर्वमन्तं तद्वदिति १४७ ननु मनसो जडस्यापि प्रकाशकत्वाभ्युपगमे बाध्यमतापत्तिरित्याशङ्क्य न वयं स्वतंत्रां मनसः प्रकाशतां मन्महेऽक्रित्चित्प्रतिविंबसापेक्षाम् पूर्वप्रदर्शिताप्रकाशतातु प्रतिविंबग्रहणयोग्यतारूपेणैव त्पाह नचेति । मानसोऽपि प्रकाशो वृत्तिरूपश्चेत्येवंचिदाभासमनपेक्ष्य न प्रकाशयति किं त्वपेक्ष्येतेन चिदाभासापेक्षणेनायं मनसः प्रकाशो जडतां जहाति चेत्तनायमानो भवति नः औपनिषदानामन्ते इति शेषः । एतेन सर्वदा ज्ञानापत्तिश्च परास्तेत्याह तत इति । ततश्चेतः सापेक्षाभ्युपगमादेवातः करणं नानाविद्यज्ञानशालि उक्तमिति । तथाच योगसूत्रं तदुपरागोपेक्षत्वाच्चित्तस्य वस्तुज्ञाताज्ञातमिति । अयं भावः यद्यंतःकरणं स्वभावतश्चिद्रूपस्यात्तर्हि एकविद्यज्ञानमेव स्यात् परापेक्षत्वेन युदापदाश्च्छादिविलक्षणवि

अंतःकरणमात्रं हि स्वप्नेतिष्ठति नापरम् ॥ इन्द्रियाणां विलीनत्वात्प्राणस्याचेतनत्वतः १४४ सुखदुःखातिशयवत्स्वप्ने तेन मनोमतम् ॥ ततो जागरणेऽपि स्यात्तदेवातिशयास्पदम् ॥ अन्यथा शयनोत्थाने प्रत्यभिज्ञानसंभवेत् १४५ यद्यप्यचेतनं तस्यात्प्राणादेरादिमद्बुधम् ॥ तथाप्यस्य प्रकाशत्वं विद्यते नापरस्य हि १४६ जडतायांसमानायां प्रदीपघटयोरिह ॥ प्रदीपेनैव घटोदृश्यः स्याद्वदस्तेन न दीपकः १४७ न चानपेक्ष्य चैतन्यं प्रकाशो मानसोऽपि हि ॥ प्रकाशयति तेनायं जडतां च जहाति नः ॥ ततो नानाविद्यज्ञानमन्तःकरणमीरितम् १४८ तत्र स्थः परमात्मायं विज्ञानमयशब्दितः ॥ पूरयत्येव देहादितस्मात्पुरुष इत्यपि १४९ यद्वदुःखं सुखं तद्वज्जडत्वाद्यैर्हिकारणैः ॥ न विद्यते जायमानमानं दात्मनि किंचन १५० स्वयं प्रकाशमात्मानं बुबोधयिषुरीश्वरः ॥ पुरुषं विज्ञानमयमिति बुद्ध्या सप्रष्टवान् १५१

प्रतिविंबग्रहणक्षमावृत्तिर्जायते तदेव सज्ञानं भवतीति नानाविद्यज्ञानतोपपद्यते इति १४८ तत्र स्थ इति । तत्रांतःकरणेतिष्ठति आविद्यकसंबन्धेन संबद्धो भवतीति स तथा ईदृशः परमात्मा विज्ञानमयशब्दितो भवति प्रकृतवचनेनैव विज्ञानमन्तःकरणं प्रकृतसुखदुःखान्वये प्रधानं यस्य स तथा ईदृगर्थकविज्ञानमयशब्दभाग्य भवतीत्यर्थः । तथा एव तत्र स्थः परमात्मा यतो देशादिकं पूरयति चिदाभासरूपेणाप्याययति तस्मात्पुरुष इत्यपि शब्दितो भवति पुरी आप्यायने इत्यस्मादौणादिको बाहुलकात्कुपन् १४९ यद्वदिति । वस्तुतस्तु आनन्दमात्मनि आनन्दरूपे आत्मनि यद्वदुःखं न विद्यते न संभवति तद्वजायमानं जन्ममन्तःकरणवृत्तिरूपं सुखमपि न विद्यते जडत्वादिभ्यो हेतुभ्यः तथाच यो योगः जन्मसुखमात्मनि न विद्यते जडत्वात्परिच्छिन्नत्वाद्दृश्यत्वाच्च दुःखवदिति निष्कलं निष्क्रियं शांतिमित्यादि श्रुतयोप्यनुसंधेयाः अत्र फलभूतसुखदुःखयोर्निरासे तत्साधनानामर्थान्निरासात्कार्यकरणवर्जितमात्मेति सूचितम् १५० स्वयमिति । स्वयं प्रकाशमात्मानं विज्ञानमयस्य पारमार्थिकरूपं बुबोधयिषुर्वो धयितुमिच्छन्तीश्वरो राजाऽज्ञातशुश्रूषं विज्ञानमयं पृष्टवान् विज्ञानमयमोक्षरान्मश्रान्श्चकार कया इति बुद्ध्या इत्येकं विंशतिश्लोकैर्हिकृतेनाभिप्रायेणेत्यर्थः । बालाकिना ज्ञातोऽपि भोक्ता विज्ञानमयांऽतः करणात्मनोऽन्योन्याध्यासेन सिद्धरूपत्वाग्निमध्यात्मा तस्य पारमार्थिकरूपमस्मै प्रतिज्ञावद्देनावश्यं मया बोधनीयमित्यभिप्रायस्वरूपम् १५१

केष्वेतद्गालाकेत्यादिप्रश्नवाक्यसाभिप्रायव्याकरोति पुरुषइतिपञ्चभिः । यएषविज्ञानमयःपुरुषःप्राणादिलक्षणःसएवभोक्तृत्वेनत्वयासुप्तीत्थापनव्यापारेणावमतोबुद्धः । अथैतत्त्वयावक्तव्यं
अयंप्रभुर्भीक्षाककस्मिन्देशेस्थितःसन्शयनमकरोत्कृतवानितिप्रथमःप्रश्नः । तथाशयनंकुत्रकिमाधारकमितिद्वितीयः । अयंपुमान्कुतआमातुजागरणमागतवानितितृतीयः । अत्रविज्ञानमयइति
विशेषणंवृहदारण्यकसुर्थोक्त्यायप्रथमंमन्त्राक्षणादुपसंहृतमितिबोध्यम् १५२ तेषांप्रश्नानांलौकिकदृष्ट्याप्रसक्ताभेदबुद्धिबाधित्वातत्त्वप्रदर्शनार्थत्वमितिसूचयितुंलौकिकदृष्ट्यनुसारेणप्रश्नविषय
स्यसंदिग्धत्वमाह स्वस्मिन्निति । लोकेशयानःशयनंकुर्वन्पुरुषःकदाचित्स्वस्मिन्स्वाश्रितोभवेत् यथातिष्ठन्शयानःकदाचित्परिस्मन्शय्यादिरूपेपरश्रितोभवतीतिशयानाधारगोचरःसंशयःप्र
सिद्धः । नचैतत्संशयनिवृत्त्याशयनाधारगोचरःसंशयोनिवर्तते शयनाधारस्यशयानाधारात्पृथक्त्वेनापिलेकिप्रसिद्धेरतएवचद्वितीयःप्रश्नःपृथक्कृतइतिसूचयन्शयनाधारगोचरसंशयमाह शयानइति ।
शयनकर्त्तामंचकादिरूपयदाधारकःशयनमपितदाधारमित्यपिलेकिप्रसिद्धं । अपरत्रशयानाधारादपराश्रितमित्यपिप्रसिद्धमित्यर्थः ५५३ अपरत्रवेत्येतत्स्पष्टयति मंचकेहीति । द्विष्टोमंचके
शयानस्यपुरुषस्ययदंतरमंचकांतर्थापकंतूलकादितदेवशयनंशयनाधारेनृभिःकथ्यतेव्यवहित्यतेतेनएतादृशलोकाव्यवहारदर्शनेनशयनंशयनाधाररूपंपृथगीरितंपृष्टमितिप्रर्थः १५४ ननुतथापितृतीयः
प्रश्नःकिमर्थः शयनाधारनिर्णयेनैवागमनावधेर्निर्णयसंभवादितिचैत्र लोकेइतरथापिप्रसिद्धेरित्याह मंचकेहिशयानइति । मंचकेशयानःसंपुरुषस्ततोमंचकादागच्छतीतिलोकेनहिष्यवहितपतोर्क

पुरुषोविज्ञानमयोभोक्तृत्यवगतस्त्वया ॥ प्राणादिलक्षणःकायमकरोच्छयनंप्रभुः ॥ शयनंचतथाकुत्रकुतश्वागादयंपुमान् १५२ स्वस्मिन्वापिपरस्मिन्वाशयानः
पुरुषोभवेत् ॥ शयानोयत्रतत्रैवशयनंचापरत्रवा १५३ मंचकेहिशयानस्यपुरुषस्यांतरंरुभिः ॥ कथ्यतेशयनंतेनशयनंपृथगीरितम् १५४ मंचकेहिशयानः
सन्नागच्छतिततो नहि ॥ किंतुतस्मात्समुत्थायगृहेस्थित्वागृहादहः ॥ आगच्छतिततोयुक्तंकुतइत्यादिभाषणम् १५५ शयानंशयनंतस्यागतेश्वाधारकावधीन् ॥
तंचबोधयितुंराजागार्ग्यमेतद्विपृष्टवान् १५६ गार्ग्योपिगहनार्थतंप्रश्नंस्वात्ममनस्ययम् ॥ विचार्यबहुधानैवप्रत्यपद्यतकिंचन १५७ ततोराजाऽजातशत्रुरनू
द्यवचनंनिजम् ॥ अदादुत्तरमेतद्विसर्वसंशयभेदकम् १५८

तुतस्मान्मंचकात्समुत्थायगृहेस्थित्वागृहादहिरागच्छतीतिव्यवहित्यतेतःशयनाधारादागमनावधेःपृथक्त्वेनप्रसिद्धेःकुतइत्यादिकंकुतआगतवानित्याकारंतृतीयप्रश्नरूपंभाषणंयुक्तंयोग्यमेवेत्यर्थः
१५५ उक्तविषयभेददाशिशुमददृष्ट्याप्राप्तांबुद्धिमपाकृत्यराज्ञाप्रश्नंबोधययितमर्थसंगृहाह शयानमिति । शयानंशयनकर्तुःस्वरूपंकेबलांतःकरणविशिष्टरूपंदेहायात्मदाशंभिरज्ञातंतगार्ग्यबाला
किंबोधयितुंतथाशयनं 'परिच्छिन्नस्यपूर्णनतादात्म्यंशयनंभवेत् । साहंकारस्यजगतोविलयःसुप्तिरुच्यते'इतिविज्ञानमयजगद्व्याप्तिरूपणभेदेनद्विविधंयत्शयनसुप्तिपदान्याविधारण्येव्यवहितंवक्ष्य
माणस्वप्नसुप्तिभेदेनवादिविधंतच्चबोधयितुंतस्यद्विविधशनस्यागतेरागमनस्यचानयोराधारकावधीन्आधारकौचावधिश्रुतेतथातान् अज्ञातेकप्रत्ययः तत्रविज्ञानमयशयनाधारःपरमात्माविज्ञान
मयस्यपरमार्थतःस्वरूपभृतःजगन्निरूपितशयनाधारोपिपरमात्मैवाज्ञानविशिष्टःवक्ष्यमाणभेदपक्षेस्वप्राधारोनाड्यःसुषुप्ताधारःपरमात्मेति शयनाधारएवागमनावधिरित्येतानर्थोश्रवोययितुंरा
जाएतत्प्रश्नत्रयंगार्ग्यप्रत्युवाचेत्यर्थः १५६ ततउहेत्यादियतएतदगदित्यंतवाक्यार्थमाह गार्ग्योपीति । अयंगार्ग्यस्तराज्ञास्त्रिविधंप्रश्नगहनार्थंदुरवगात्थार्थकंस्वात्ममनसिस्वीयचित्तबहुधाविचार्य
क्रिश्नान्पुत्तरंनैवप्रत्यपद्यतनविज्ञातवान् १५७ ततइति । ततोबालाक्यप्रबोधंनिरीक्ष्यापिप्रतिज्ञाबद्धोराजास्वयमेवोत्तरमदात् । किंकृत्वा निजवचनंप्रश्नत्रयरूपमनूद्यपुनःपठित्वा । कीदृशमु
त्तरं सर्वसंशयभेदकमिति १५८

भा. पु.

॥ ८ ॥

अथशयानस्यस्वरूपं केवलांतःकरणविशिष्टात्मकं स्वभावस्थायां स्पष्टबोधयितुं स्वप्नमुपनिभेदेन द्वैविध्यं राजापतिजानीते बालके इति । द्वैधप्रकारद्वयं । तत्र स्वप्नः सुषुप्तिद्वारभूतानिरूप्यते इति शेषः । तत्र वृद्धास्त्वयं कचतुर्थस्य प्रथमब्राह्मणात् यएव विज्ञानमयः पुरुषस्तदेवां प्राणानां विज्ञानेन विज्ञानमादायेति वाक्यमुपसंहृत्य व्याख्येयमिति । जाम्बत्काले हि मानसेन मनस्य विभक्तेन चिदाभासलक्षणे न विज्ञानेनाभिमानाकारेणैन्द्रियेभ्यो विज्ञानं स्वस्वविषयसामर्थ्यरूपमात्मा ददाति तेन चक्षुर्मयः श्रोत्रमय इत्यादिसंज्ञो भवति । शयनाभिमुख्ये तु तेन मानसेन विज्ञानेनैव एवां बाह्येन्द्रियाणां शब्दादिविषयकं विज्ञानसामर्थ्यं स्वीकृत्य समादायेव शयनं याति प्राप्नोतीति १५९ विज्ञानेति । तदा तस्मिन्निन्द्रियसामर्थ्यापसंहारकाले केवलं विज्ञानमयशब्दवाच्यो भवति चक्षुर्मयादिसंज्ञाः परित्यजतीति यावत् । तदा च विविक्तं भोक्तुः शयानस्य स्वरूपं भवतीति भावः । अथ हितानामित्यादितामुतदा भवतीत्यंतं वाक्यं शाखांतरवाक्योपसंहारपूर्वकं व्याकरोति अपमित्यादिना । अयं विज्ञानमयो भोक्ता अत्र स्वप्नसंज्ञप्रथमशयनेनाडीपुहिता संज्ञाशुशेते शयनं करोति प्रकृतश्रुत्यनुसारात् हृदये वा 'यएवोत हृदय आकाशस्तस्मिन् श्वेते' इति वाजसनेयकेऽजातशत्रुब्राह्मणगतश्रुत्यंतरात् । तत्राकाशस्य परमात्मलक्षणस्य द्वितीयशयनायारतायावद्व्यमाणत्वेन हृदयं स्वप्राधारश्चेति भावः । पुरीततिवा तत्राभिः प्रत्यवसृत्य पुरीततिशेते इति तत्रत्यश्रुत्यंतरात् एतेषां प्रासादशेतेष्वप्येकशेते इति प्यायेन समुच्चय एव । वाशब्दस्तु नानाशाखावाक्या

बालकेशयनद्वैधं पुरुषस्यास्ति सर्वदा ॥ एषां बाह्येन्द्रियाणां हि शब्दादिविषयं सदा ॥ स्वीकृत्य याति विज्ञानं मानसेनैव तेन सः १५९ विज्ञानमयशब्दो यं भोक्ता भवति वैतदा ॥ अयं शेते त्रिनाडीपुहृदये वा पुरीतति १६० प्राणिनामिह सर्वेषां सच्छिद्रे उदरो रसी ॥ देहांतरे तयोः संभावस्ति पद्ममधोमुखम् ॥ हृदयं नाम तत्प्रोक्तं हृदयस्यायतनं परम् १६१ परितो हृदयस्यास्य कृमिपुंजनिर्भमहत् ॥ गोलकाकारमंत्रारुखं पुरीतदिति गीयते १६२ उदरस्य विभेदे हि द्रष्टुं शक्यं स्वयं हितम् ॥ स्वस्य मांसेन नेत्रेण हृदयं नात्मनस्तथा ६३ केशः सहस्रधा भिन्नो यावान् भवति मानतः ॥ मानेन तावता नाड्यो हृदये संत्यने कशः ६४ प्रथमग्रंथितो यद्बालमूत्राण्यने कशः ॥ निर्गच्छंति तथानाड्यो हृदयादिह निर्गताः १६५ हृदयद्रुमतः पूर्वशतमेकाधिकं बहिः ॥ निर्गतं कंदसदृशं नाडीनां मूलकाणरम् ६६ एकैकस्मिन् हि नाडीनां स्कंधे स्कंधेशतं शतम् ॥ प्रौढशाखात्मकं जातं नाडीनां दिव्यवर्चसाम् १६७

नुसाराभिप्रायकहन्वाकरेपुविस्तरः १६० तत्र हृदयपदार्थमाह प्राणिनामिति । उदरं च उरश्चेतसच्छिद्रं भवतः तपोरुदरो रसोऽसिंधिदेशे यत्पद्मं मांसमयमयत्रपसिद्धं तद् हृदयं नाम तत्पचत् हृदयं संज्ञकचि तस्य मुख्यायतनत्वात् चित्तस्यैव मुख्यत्वे हृदयपदवाच्यता तु हृदयमिति छांदोग्ये मात्पोल्लिखित्वत्वात् तत्त्वस्य प्रवृत्तिनिमित्ततया भिगानादिति भावः १६१ पुरीततो लक्षणमाह परित इति । अस्फोक्तलक्षणस्य हृदयस्य परितः समंताद्येष्टेन चर्म कीदृशं कृमिराशिनिर्भंगोलकाकारमंत्रारुखं च तत् पुरीतदित्युच्यते १६२ उदरस्येति । तत्संबेष्टं हृदयं हि पतुदरस्य विभेदे विदारणे सति स्वयं द्रष्टुं शक्यं अतएव स्वकीयमांसमयनेत्रेण आत्मनो हृदयं न द्रष्टुं शक्यं किंतु परस्यैव मांसमयनेत्रेण द्रष्टुं शक्यमिति १६३ अथ नाडीर्वर्णयति केश इत्याद्यष्टभिः । भिन्नो विभक्तः समानतो मानेन यावान् भवति तावता मानेन परितच्छिन्ना नृने कशो नाड्यः संतीति १६४ तत्र दृष्टांतः प्रथमेति । स्पष्टम् १६५ तदेकं शतं नाडीनां तासां शतशतमेकैकस्याद्रासततिद्रासपतिः पतिशाखानाडोऽसहस्रार्थातिप्रश्रवाक्यानुसारेण नाडी संख्यामाह हृदयेति त्रिभिः । पूर्वं प्रथमे हृदयद्रुमादिकाधिकं नाडीशतं निर्गतमुदितम् । कीदृशं नाडीशतं स्कंधसदृशं यत इतरनाडीनां मूलभूतं कारणमिति १६६ एकैकस्मिन्नि । एकैकस्मिन्नुत्तनाडी शतान्यतमरूपे स्कंधे स्कंधे प्रौढशाखानिर्भनाडीनां शतं शतं जातमिति । कीदृशीनां नाडीनां दिव्यवर्चसामलोकिकानाम् १६७

प्रोदेति । तस्मिन्स्वकं जयततयोक्ते प्रौढशाखा रूपे एकैकस्मिन् अथ चिह्नसमिति सहस्राणि नाडीरूपाः स्वल्पशाखा ज्ञाताः । संकलेनैव स्यात्स्वरूपे तु द्वासप्तति कोटयो द्वासप्ततिलक्षणि दशसहस्रं शतद्वयं एकच भवतीति प्रथमप्येकैकोक्तं बोध्यम् १६८ प्रकृतवाक्यमादत्ते 'पिंगलेनेति' इति विधेः रसेनाच्चत्येति शेषः । पीतेनेति स्फुटमन्वत् १६९ रसानामिति । रसानां सूक्ष्मतामालोच्य मे मनोमूलसिन्ध्याकुली भवति यत एते रसास्तासां सूक्ष्मतमनाडीनामंतश्चरति तस्माच्च पुरसेषु काकीदृशी सूक्ष्मता भवेदिति १७० हृदयादिति । एतानां चोद्देशात् त्रिगुणैर्यदेहमापादमस्तं कं व्याप्यतिष्ठति । कथं यथा पर्णप्रत्येकं व्याप्य शंको वृत्तरूपास्तिष्ठति तथेति १७१ तानि पदेत्यादीत्युच्चारणं निगच्छतीत्युक्त्वा क्वाप्यनिमनोऽर्हतिमित्यंशस्य व्याख्यास्यमानत्वेन तद्विज्ञाननिवृद्धारण्यकचतुर्थस्य प्रथमब्राह्मणमन्त्रार्थतः संगृह्यति इन्द्रियाणि प्रतिपंचभिः । इन्द्रियाणि प्राणादीनि गृहीत्वा उपसंहृत्य ततः सार्वविभक्तिरस्तसिः तस्मां नाडीनामंतं यदा मनोयाति तदेत्युत्तरेण संबन्धः । मनोविशेषणानि कर्मपाशनिबद्धमित्यादीनि । कर्मदृश्ये रथादिकर्ता द्रष्टा क्रिया च तदाकारवृत्तिरूपा एतन्निपुटीरूपेण स्थितं पुरुषेण साक्षिणाभासितम् १७२ तदेति । शयानः पुरुषो विज्ञानमपोलेकान् कर्मफलानि मायायावलेन विलोकयेत् पश्येत् । कीदृशान् लोकान् पूर्वदृष्टैल्लोकैः सरूपकान्समानरूपान् । एतेनेत्याख्यलोकान् इत्यंशो व्याख्यातः १७३ कथमित्याकांक्षायां भाह भिमुक इति । श्रुतावुत्पदमप्यर्थकं इव पदं

प्रौढशाखात्मके तस्मिन्नेकैकस्मिन्नलौकिके ॥ द्वासप्ततिसहस्राणि नाडीशाखाः प्रजज्ञिरे १६८ पिंगलेन रसेनैव पूर्णाः काश्चिद्विनाडिकाः ॥ शुक्लेन काश्चिदपराः कृष्णेनैव प्रपूरिताः ॥ पीतेन काश्चिदन्यास्तु लोहितेन रसेन हि १६९ रसानां सूक्ष्मता हृदया मूलसिन्ध्या मूलमम ॥ आसामंतश्चरत्येते तस्मात्ते पुटिका भवेत् १७० हृदयाभिर्गता एता व्याप्यतिष्ठति सर्वतः ॥ आपादमस्तकंदेहं यथा पर्णहिंशं कवः १७१ इन्द्रियाणि गृहीत्वा तस्ततो यातियदामनः ॥ कर्मपाशनिबद्धं सद्वासनाकोट्वासितम् ॥ कर्मकर्तृविभेदेन स्थितं पुरुषविक्षितम् १७२ तदा शयानः पुरुषः पूर्वदृष्टसरूपकान् ॥ मायावलेन निखिलानि हलोकान् विलोकयेत् १७३ भिक्षुकोपिमहाराजो भवतीह कदाचन ॥ गुल्फोपिकदाचितुमहाविप्रो भवेदयम् १७४ ब्रह्मापि स्थावरः कापि विट्चरो वा लुभिर्भवेत् ॥ स्थावरो वा लुभिर्वापि काचिद्भूयात्पितामहः १७५ एवमुच्चार्य च देहं स्वप्ने प्राप्नोति देहभाक् ॥ तत्तत्कर्मानुसारेण मायया परिमोहितः १७६ यथा स्वप्नं तथा गार्ग्यं विद्धि जागरणं त्विदम् ॥ मायया दृश्यते स्वप्ने तथा जागरणेऽपि च १७७ अज्ञानं स्वात्मनः स्वप्ने तथा जागरणेऽपि च ॥ दुर्धटं दृश्यते स्वप्ने दृष्टं जागरणे तथा १७८ जडानामेकरूपत्वे भेदो दीर्घाऽवकारणम् ॥ पार्थिवत्वं यतो दृष्टं धनवस्त्रदृष्टेऽपि हि १७९ करोति विपमं कार्यं करणं नैव दृश्यते ॥ एक एव शयानः स न स्वप्ने भेदान् प्रपश्यति ॥ आनंदात्मा तथैवैको भेदान् जागरणेऽपि च १८०

च मिथ्यात्वसूचकमिति बोध्यम् । ब्राह्मणशब्दात् पूर्वस्य महाशब्दस्य लोके गार्हितत्वे पिच्छं दसिबाहुल्यजन्यतात्वमिति च १७४ ब्रह्मेति । ब्रह्माहिरप्यगर्भः स्ववृत्त्येति शेषः विट्चरो ग्रामसूकरः १७५ एवमिति । स्फुटम् १७६ एतत्तत्करणस्यात्मनः परिशुद्धत्वं बोधने तात्पर्यान्मिथ्याभूतस्वप्नसाम्यं जागरणस्य दर्शयति यथेति चतुर्भिः । मायामयदर्शनं स्वप्ने न समं जागरणे ह्येत्युत्तरार्द्धार्थः १७७ आत्मतत्त्वाज्ञानं दुर्धटं दर्शनं च सममित्याह अज्ञानमिति । स्फुटम् १७८ ननु स्वप्नप्रदर्शने जाग्रतप्रदर्शनादीर्घत्वादिलक्षणो भेदोऽपि दृश्यते इति आह जडानामिति । जडानां पृथिवीत्वाद्यवांतरसामान्यरूपेण सत्त्वरूपमहासामान्यरूपेण च एकरूपत्वे सति दीर्घादि भावप्रधानो निर्देशः दीर्घत्वादिलक्षणो भेदः अकारण्यवस्तुभेदेनोपयोजकः विशेषाणां सामान्यकल्पितत्वेन भृगुनृग्यानदीवद्भिस्संस्पृष्टाभावादिति भावः । वाचार्थगमित्यादि श्रुतिरप्यत्रानुकूलेति । एतेन तदुपाधिक आत्मभेदः प्रत्युक्तः । एकरूपतामभिनयति पार्थिवत्वमिति १७९ विपमं कार्यं करणत्वं विचारसदोपकरणत्वं च स्वप्ने न सममित्याह करोतीति । यथाऽमृतमयश्चंद्रो विरहिणस्तपयतीत्याद्युदाहरणं बोध्यम् । वस्तुत एकस्यानेकदर्शित्वं सममित्याह एक इति १८०

शयनकर्तुर्विज्ञानमयस्यात्रावस्थायां स्पष्टतामभिनयति प्राणादिति । पुरःस्थूलशरीररूपपुरस्य तस्य प्राणरूपभृत्यस्यांतर्पामी अंतस्थः सन् परे को भोक्तान्तः प्राणादप्यो महाराजवन्महान् भासते इति शेषः १८१ तत्र दृष्टं तत्परं बृहदारण्यकचतुर्थाध्यायप्रथमब्राह्मणवाक्यस्य यथा महाराज इत्यादिकं व्याकरोति यथतिद्ग्रन्थाम् । यथा देशाधिपतिर्महाराजः कुतश्चित्कुतुकादिनिमित्तादेकं भृत्यं पुरः क्षायां संस्थाप्य स्वदेशे ज्ञानपदं निशासिभिः सह भ्रमेत् १८२ इन्द्रियाणीति । एवं भोक्तापि इंद्रियाणि गृहीत्वा समनस्कः कलेवरे पट्टच्छया पथेच्छं ततिपरिवर्तते । नानाविषयदर्शनलक्षणं भ्रमणं करोति तत्पर्यः १८३ अथ प्राणो वा ज्ञानेन पक्वतस्तु पुमि परवाक्यनामार्थसंगृह्य शयनं शयनमित्यत्र शयनपदेन विवक्षितां सुषुप्तिं स्वप्रापेक्षया द्वितीयशयनत्वेनाह यदा चेत्पादिना । यदा च तन्मनो विलीयते कारणज्ञानोपाधौ विलयं क्षयं गच्छति तदा देवः उपाधिपरिच्छिन्न आत्मा द्वितीयशयनं परिपूर्णतालक्षणं त्रजेत् । कीदृशं मनः विज्ञानमयशब्दमवृत्तेः कारणं । पुनः कीदृशं अंतर्पामी भोक्तोऽवीनं । अवश्यमिति चेदे विज्ञानमयस्यानधीनमित्यर्थः १८४ तदाधारमाह द्वाभ्यां नाडीभिरिति । उक्तरूपाभिर्नाडीभिरभूताभिः पुरीतद्वेष्टितं हृदयां बुजमध्यस्थं च आत्मरूपाकाशमसौ विज्ञानमयो व्रजति उपाधिकृतपरिच्छेदं विहाय परिपूर्णभावं व्रजति । आत्माकाशस्य हृदयादिवेष्टनमयुक्तापरिच्छिन्नानेति सूचनापतद्विशिनष्टि महदिति । 'यावान्वा अयमाकाशस्तावानेषोत हृदय आका

प्राणादन्यो मया भोक्ता स्वप्ने स्मिन्कथितः स्फुटः ॥ यतः प्राणः पुरो रक्षां कुरुते राजभृत्यवत् ॥ तस्यांतर्पामी भोक्तान्यो महाराजसमो महान् १८१ यथा जनपदाध्यक्षो महाराजः कुतश्चन ॥ सर्वैर्जानपदैः सार्धं स्वदेशे सर्वतो व्रजेत् १८२ इंद्रियाणिसमादाय समनस्कः कलेवरे ॥ एवमेवात्र भोक्तापि व्रजत्येपयट्टच्छया १८३ यदा च तन्मनो वश्यं विज्ञानमयशब्दकृतं ॥ विलीयते तदा देवो द्वितीयं शयनं व्रजेत् १८४ नाडीभिरुक्तरूपाभिः पुरीतद्वेष्टितं महत् ॥ हृदयां बुजमध्यस्थमात्माकाशं व्रजत्यसौ ॥ १८५ सेंद्रियंच मनो ह्यत्र लीयते शयने सदा ॥ यथा विलीयते नीरे सामुद्रे लवणं घनम् १८६ चित्रं यथा विलीयते पट्टे संकोचमागते ॥ एवमेव विलीनं तन्मनश्चित्रमिहात्मनि १८७ पांथः कामी परिष्वक्तः प्रियया द्यष्टवर्षया ॥ माघे सौधांतरे सुप्तो यथा वेत्ति न किंचन १८८ आनंदपरिपूर्णः सन् सुरतस्यांतर्कर्मणि ॥ आत्मानं च प्रियां चैव पश्यन्नेव न पश्यति १८९ एवमानंदं भुग्देव आत्मन्याकाशशब्दिते ॥ आगत्य च न वेत्त्येष मायामप्यात्मनि स्थिताम् १९० कुतः स्वप्नादिकंतस्याः कार्यलीनस्वरूपकम् ॥ अन्यत्किंचिद्विजानीयात्परिष्वक्तस्तथा पुमान् १९१

शः' इत्यादिच्छांदोग्यश्रुतेः । तथा चात्मेव विज्ञानमयस्य शयनाधार इति भावः १८५ मन आदिजडवर्गलयाधारोपयमेवात्माऽज्ञानविज्ञानविशिष्ट इत्याह सेंद्रियमिति । अत्रात्माकाशशयने सुषुप्तिकाले कार्यस्य कारणे लये दृष्टांतः यथेति । समुद्रजलभेव घनीभूतं लवणमासीत् यथा पुनर्नीरे भवेत्तद्वदिति १८६ चित्तलयेन तत्कार्यलये दृष्टांतः चित्रमिति । मनसानिर्मितं चित्रं सकार्येन्द्रियरूपं मनश्चित्रं इह उक्ते १८७ ननु कथं सुषुप्तेऽद्वितीयताऽज्ञानस्यावशेषादिति चेत्सत्यं तथापि तस्य स्फुटतया भावाभावादसत्प्रापत्वमित्यभिप्रायेण तदयथाभिययाक्षियासं परिष्वक्तो न बाध्यं किंचन वेदनांतरमित्यादिवाक्यार्थमाह पांथ इति चतुर्भिः । पांथः प्रवासाद्दृष्टमागतः । परिष्वक्त आलिंगितः । द्यष्टवर्षा । माघे मासे । सौधांतरे हर्म्यंतरे १८८ आनंदेति स्पष्टम् १८९ एवमिति । आनंदं भुञ्चेत्तस्य शोभाभिरज्ञानवृत्तिभिरानंदानुभवे तद्विशो विज्ञानमयः आकाशशब्दोऽत्मानि आगत्य तादात्म्यं लब्ध्वा आत्मनि स्वस्मिन् स्थितामपि मायां न वेत्तीति १९० मायाया एव स्फुटतया दर्शनाभावे तत्कार्यदर्शनाभावः केमुत्पन्न्यापसिद्ध इत्याह कुत इति । तस्यामायायाः । तथा उक्तप्रकारेण परिष्वक्तः श्रुतो प्राज्ञशब्दितेन परमात्मना तादात्म्यं लब्ध्वा आत्मनि न्यतः १९१

सुषुप्तिकालविशेषाभिमानलक्षणदुःखपरिहारेण निरतिशयानन्दप्राप्तादृष्टतास्वयोवाजसनेपकजकाः कुमारोमहाराजोमहाब्राह्मणश्चेति तत्र कुमारदृष्टान्तविशदयति स्तनं च य इति श्रिभिः । यदौर्वेवा
लस्य विशेषज्ञानप्रसक्तिस्तद्वारकाणि विशेषणानि । स्तनंधयः स्तन्यमात्रमुक्त्वाः मात्रा आगलं गलपर्यंतं स्तन्यपात्रे पायितः स्तन्यपानं नीतः सन्तथा यूकादिरहिते मृदोकोमले शुचो निर्मले चासने पर्यं किं
कायां शायितश्च सन्त्यथा परमानन्दं प्राप्य किंच नापि न वेति । हियतः सबालः हसन् हासेनानन्दं सुखं यस्मिन् स्थानं पश्यति तत्र पश्यतीति द्वयोरन्वयः । अत्र परमानन्दपदं मन्त्रिपदेनातिशयेन दुःखं
हन्तीत्यर्थं कृतवानन्दपरमकाष्ठाभिधायकं न समानार्थमिति १९२ । १९३ वार्ष्टातिकमाह एवमिति । तत्र आनन्दपरमकाष्ठांगतः अतएव गतार्तिको गतदुःखो भोक्ता विज्ञानमय इमां मायां पश्यन्नपि
न पश्यतीति १९४ महाराजदृष्टान्तं स्फुटयति उदयास्तमयाविति पादुः । राज्ञोपि विशेषणानि यैश्च विश्लेषो भवति तादृशलिप्सादिदोषवारकाणि दृढः स्थूलो बलवान्श्च १९५ नीरोग इति । ला
वण्यमंगेषज्वलता । कीर्तिमान्धर्मसंपन्नत्वाच्चरकभयशून्यः । मूर्खतादुःखहीनतामाह वेदेति १९६ मनोनुकूलेति । मनोनुकूलललायूथेन कर्त्रा तूर्यवादित्रयोपेण मधुरेण गीतेन च करणेन च

स्तनंधपो यथा मात्रा पायितस्तनमागलम् ॥ यूकादिरहिते तद्वत् शायितश्च मृदौ शुचौ १९२ आसने परमानन्दं प्राप्य वेति न किंचन ॥ पश्यन्नपि समीपस्थान्न पश्य
ति हसन् हिंसः १९३ एवमस्मिन् हिंशयने भोक्ता हसोगतार्तिकः ॥ मायामिमां हिंसं पश्यन्न पश्यति कदाचन १९४ उदयास्तमयो यावत्तावदाप्त इमां भुवम् ॥ वित्तैर्ब
हुविधैः पूर्णमसपत्नां दृढो युवा १९५ नीरोगो बलसंपन्नो रूपलावण्यसंयुतः ॥ कीर्तिमान्धर्मसंपन्नो वेदवेदांगपारगः १९६ मनोनुकूलललायूथेन परिसेवितः ॥
तूर्यवादित्रयोपेण गीतेन मधुरेण च १९७ जयाशीर्भिर्द्विजैर्द्राणां तथा चारणवंदिनाम् ॥ स्वसमानगुणैः पुत्रैः पितृभक्तिपरैरपि १९८ एवं सर्वगुणोपेतो महाराजो य
था सुखम् ॥ प्राप्नुयाद्गोसंप्राप्त्या सुपुत्रोपितथा पुमान् १९९ महाराजो यथा दुःखं न जानातीह किंचन ॥ सुषुप्तोपितथानैतद्वेति विशेषश्च न्यतः २०० इंद्रियाणि
यथा जित्वा बाह्याभ्यन्तराणि च ॥ इच्छामात्रं परित्यज्य प्राप्तं प्राप्तं भजन्सदा २०१ कर्मणामनसा वाचा परैरपलतोपि सन् ॥ जानन्नपि च तेभ्यो न द्वेष्टि तेषूपकार
कृत् २०२ आत्मनः प्रतिकूलं यः परस्य कुरुते पुमान् ॥ कर्मणामनसा वाचा कर्तुरेव भवेद्विदित् २०३ इदानीं वापि देहस्मिन् पतिते वानसंशयः ॥ अनुकूलम
पि वामिति ह्ये बुद्धिं समाश्रितः २०४

रिसेवितः १९७ जवेति । द्विजैर्द्राणां तथा चारणवंदिनां जयाशीर्भिः परिसेवितः । पुत्रैश्च परिसेवितः । चारणावंदिविशेषाः 'वंदिनस्त्वमलप्रज्ञाः प्रस्तावसदृशोक्तयः' १९८ एवमि
ति । भोगानां सम्यक्साध्या १९९ दुःखज्ञानाभावेनापि महाराजसमतामाह महाराज इति । स्पष्टम् २०० महाब्राह्मणदृष्टान्तं प्रपंचयति इंद्रियाणीति चतुर्दशभिः । ब्राह्मणस्य महत्त्वं यै
विशेषणैर्भवति तानि दर्शयति । यथा शब्दस्य तथेति त्रयोदशैर्गतेन संबंधः । इंद्रियाणि जित्वा निष्कामः सन् प्राप्तं प्राप्तं प्रारब्धफलं भजन्सेवमानः २०१ कर्मणोति । कर्मणा शरीरव्यापारेण । परैः
अपकृतः कृतापराधः सन् तदपकारं जानन्नपि च तेभ्योऽपकारिभ्यो न द्वेष्टि किंतु तेषूपकारकृदेव भवतीति २०२ एनाह शोपयानुद्धचा भवति तामभिनयति आत्मन इति द्वाभ्यां । आत्मनो यत्प्रति
कूलं भासते तयः परस्य कुरुते कर्मादिभिस्तत्प्रतिकूलं कर्तुं रेव भवति प्राप्नोति २०३ कदा भवतीत्याकांक्षा यामाह इदानीमिति । इदानीं जीवदशायां वा देहे पतिते परलोके वेत्यर्थः । एवमनुकूलमपि स्व
स्मिन्परीक्षितं सत्परस्य कृतं चेदपि कर्तारं भजत इत्येवमाकारां बुद्धिं समाश्रितः २०४

आ. पु.
॥ १० ॥

वेदार्थस्येति । समग्रस्यवेदार्थस्यवेत्ता । परनिंदकत्वाभाववान् स्वदोषेष्टवदृष्टिर्न स्यात्तथा कुसंगहीनश्चेति २०५ जडमिति । जडमाश्रयिनाश्रयजडमेव ज्ञाश्रयतन्निर्णयान्तिव्यविवेकवान् ऊहापोहयोः पूर्वपक्षसिद्धांततर्कयोः कुशलः २०६ अनेति । छर्दितं वातं । तेषु विषयेषु । इहामुत्रभोगविरागवानित्यावत् २०७ सुखेति । सशरीरस्य देहद्वयेनाध्यासलक्षणसंबन्धज्ञानिनो देहिनः प्राणिमात्रस्य सुखदुःखेनियते अवश्यं भावेनो न ह वै सशरीरस्येत्यादिश्रुतेः इति विज्ञानेन देहद्वयात्मकसंसारान्मुमुक्षुर्वर्ततो देहदोषवित् २०८ मोक्षसाधनं ज्ञानमेव दृष्टातसाधनसंन्यासपूर्वकश्रवणादिकर्तव्याह सशिवमिति । शास्त्रोक्तविधिना सशिवपुंड्रनकृत्वाऽप्यंत्रपाणां वानप्रस्थांतानामन्यतममाश्रमं विहाय परिष्करेर्देहागुपकरणैः सहितं तुरीयमाश्रमं मोक्षसाधनमादाय गृहीत्या अथ ब्रह्मनिष्ठं गृहं विधिवदुपेत्याथ तस्य गुरोर्मुखां वृत्तांसां निवेदवाक्यानि श्रुत्वा तेषां वाक्यानां स्वार्थपरत्वे उपनिषद्शरीरके प्रपञ्चितं तन्मसाविचार्य एतादृशं श्रवणं तं पाठेति यावत् । अथ तत्त्वमस्यादिवाक्यार्थबोधे पांडित्यं श्रवणाभ्यासं परित्यज्य रागद्वेषराहित्येन जडबालपिशाचवद्भारूपं मननं संपाद्या तन्मसाप्रकाशप्रतीतिनिर्दिष्टासनं श्रुतौ मोक्षशरीरं संपाद्य तदा च श्रुतिः 'तस्माद्ब्राह्मणः पांडित्यं निर्वियबाल्येन तिष्ठते द्वालयं पांडित्यं निर्वियथ गुनिरिति' तिष्ठति स्थातुमिच्छेत् । अथोक्तसाधनफलभूता महं ब्रह्मेत्याकारां वाक्यार्थसाक्षात्कृतिमुपेयिवान्मात्रमिति चतुर्णां

वेदार्थस्य समग्रस्य वेत्तानपरनिंदकः ॥ स्वदोषदृष्टिः सततं दुष्टसंगविवर्जितः २०५ जडं विनश्वरं तद्वदजडं शाश्वतं पुनः ॥ एवं विवेकसंपन्न ऊहापोहविशारदः २०६ अन्नपानानि चित्राणि ललनाश्च मनोरमाः ॥ शब्दादीन् विषयांश्चान्यान्लोकद्वयगतानपि ॥ छर्दितान्न समान्पश्यंस्तेषु नेच्छापरः सदा २०७ सुखदुःखे सुनियते स शरीरस्य देहिनः ॥ इति विज्ञानसंपन्नो मुमुक्षुर्देहदोषवित् २०८ स शिखं वपनं कृत्वा परित्यज्यान्यमाश्रमम् ॥ स परिष्करमादाय तुरीयं मोक्षसाधनम् २०९ आश्रमं ज्ञानसंपन्नं गुरुमेत्यविधानतः ॥ वेदवाक्यानि श्रुत्वाथ गुरुवक्त्रारविंदतः २१० सार्थानि मनसा तेषामुपपत्तिविचार्य च ॥ परित्यज्य च पांडित्यं तत्त्वमस्यादिवोधने २११ एकाग्रं मनः आपाद्य जडबालपिशाचवत् ॥ अहं ब्रह्मेति वाक्यार्थसाक्षात्कृतिमुपेयिवान् २१२ आनंदात्मसुखं प्राप्तो ब्राह्मणेषु महानयम् ॥ तथा सुपुतः पुरुषः सुखमभ्येति नित्यशः २१३ रागद्वेषादयो दोषाः सर्वानर्थकरायथा ॥ न विद्यंते महाविप्रे सुषुप्तेऽपि तथा न हि २१४ शयानस्य तथा सुषुप्ते हृदयाकाश एव हि ॥ आश्रयो न परः कश्चित् शयनं चैतदेव हि २१५ भोक्तव्यं स्तेमया प्रोक्तो हृदयाकाश एव सः ॥ आसमंतादयं यस्मात्काशते देहधारिषु २१६

मर्थः २०९ । २१० । २११ । २१२ अनंदात्मेति । अपमुक्तविद्यो ब्राह्मणेषु महान् श्रेष्ठतमः । 'मोक्षं चा मोक्षं च निर्विषयाय ब्राह्मणः' इत्यादि श्रुतिप्रसिद्धत्वात् पुराणेऽप्युक्तं 'मय्यर्पितं तन्म नः पुंसो मयि संन्यस्तकर्मणः । न पश्यामि परं भूतमकर्तुं समदर्शनात्' इति । स यथा आनंदसंज्ञं पूर्णात्मसुखं प्राप्तो भवति । तथेत्यादि स्पष्टम् २१३ रागद्वेषाद्यात्मकानर्थरूपसंसारभावोपनिषुप्ते महामाह्वने च सम इत्याह रागेति २१४ अथ न्यायत्वात् श्रुतिप्रथमस्य तत्त्वमस्यादिपक्षपाति शयानस्येत्यादि पक्षत्वारं शङ्कोके । शयानस्य शयनकर्तृत्वात् शयनस्य चाश्रयआधारोऽप्रथमद्वितीयमाश्रयपट्टः सहृदयाकाश एव हृदयोऽपलक्षितः परमात्मरूपाकाश एव नान्य इति । शयनस्वरूपमपि एतदेव यत् विज्ञानमयस्य हृदयाकाशभाव उपपाद्ये हृदयाकाशे लय उक्त इति २१५ आधाररूपबोधनेन च त्वं पदार्थविज्ञानमयस्य तत्त्वमस्यादिपरमात्मनैक्यं बुबोधयिष्यति इति दर्शयति भोकेति । यस्तु भ्यं बालाक्ये मया भोक्ता विज्ञानमयो घटाकाशसमः प्रोक्त समहाकाशसमहृदयाकाशरूप एतत्सर्वं संसारधर्मातीति रूपं सुषुप्तावुपाधिलेपे तु भ्यंदं शितमिति यावत् । हृदयाकाशस्याद्वितीयत्वरूपं परमात्मतां स्पष्टं ज्ञाकाशपदस्यावयवाभ्यंततत्र वृत्तिमाह आसमंतादिति । यस्मादप्यहृदयोऽपलक्षितः परमात्मा आसमंतादधि न्याय्यकाशते दीप्यते तस्मादाकाश इत्युक्त इति शेषः २१६

समंतात्काशनमेवाभिनयति मामिति । मामात्मानमन्यन्वनजानामीत्याकारेणाज्ञत्वेनाज्ञानाश्रयत्वेनरूपेण अहंस्वस्वस्वाप्समिति सुषुप्तिसाक्षित्वेनवामहेश्वरः आत्मा मदीयोऽन्यदीयोवाभासते अतो
स्मात्समंताद्भासनरूपहेतोराकाशवदभिनएकरूपइत्यर्थः । तथाचप्रयोगः । आत्मा एकरूपउपाधिपरामर्शमतेरेणानुपलभ्यमानभेदेत्वादाकाशवदिति । एतेनाकाशपदस्यभूताकाशरूढत्वाभ्युपगम
त्वेपिअत्रगौणवृत्तिसंभवात्कोपिदोषइतिभावः २१७ अस्यात्मनःसर्वदेकरूपत्वेपिसुषुप्ताधारतयाप्रदर्शनंतुउपाधिविविक्ततयाप्रदर्शनार्थमेवेत्पभिप्रायमावेदयति विज्ञानमयतेति । स्वप्नजाग्र
तोःसविलासान्तःकरणसंबंधरूपाविज्ञानमयताभेदकारणं सुषुप्तेतुनस्यविज्ञानशब्दवाच्यसविलासांतःकरणस्यविनाशेसति केनभेदो निरूपणीयोनकेनापि यथाघटाद्युपाधिनाशेनभसोनभेदइतिद्वयो
र्थः २१८ । २१९ सुप्ताद्युपाधिनाशमभिनयति सुप्ताविति । हृदयाकाशभेदकामनसासहितावागादयःसर्वेहृदयाकाशेलीयंतइति २२० ननुसुप्तौशिष्यमाणाज्ञानमेवभेदकमस्त्वित्याशं
यकिमावरणरूपेणज्ञानस्यभेदकत्वंविशेषरूपेणवा नाचस्तत्रैवभेदाननुभवात् नद्वितीयःकार्यरूपविशेषस्यसुप्तौलयादित्याह सुप्तौयद्यपीतिद्वाम्भा । अज्ञानमावरणं । विशेषयोर्विशेषरूपयोरुपा

मामन्यंवनजानामीत्यज्ञत्वेनमहेश्वरः ॥ सुखमस्वाप्समितिवाकाशतेसर्वदेहिषु ॥ आकाशवदभिन्नोतोममतेप्यपरस्यच २१७ विज्ञानमयतास्वप्नेतद्वज्जागर
णेपिच ॥ हृदयाकाशरूपस्ययिद्यतेभेदकारणम् २१८ सुप्तेतस्यविनाशेहिभेदःकेनहिसंभवेत् ॥ घटादीनांविनाशेकिंभेदोनभसितिष्ठति २१९ सुप्तौवांगा
दयःसर्वेभनसासहिताइमे ॥ हृदयाकाशेलीयंतहृदयाकाशभेदकाः २२० सुप्तौयद्यपिमायेयमात्माज्ञानस्वरूपिणी ॥ अस्तिनैषातथाप्यत्रभवेद्वेदस्यकारणम्
२२१ अज्ञानेनहिभेदोस्तिसर्वेषामिहदेहिनाम् ॥ किंतुविशेषयोर्भेदःसुप्तौसचविलीयते २२२ यथातिबहुलरात्रौतमस्यभ्रोद्धवादिकम् ॥ वर्षासुलीयतेतद्
दात्माज्ञानइदंगजत् २२३ यथातस्मिन्नपगतेभानुनिर्गमनादिना ॥ नष्टप्रायंतदैवैतत्तस्मादेवविनिःसरेत् २२४ हृदयाकाशतोप्येवंजगदेतत्प्रजायते ॥ कर्म
प्युद्धूतएकस्मिन्स्वप्नेजागरणेपिवा २२५ स्वप्नाज्जागरणंयातिसुषुप्तादपिवाप्रभुः ॥ सुवज्जागरणात्स्वप्नं सुषुप्तंवापिसव्रजेत् ॥ कदाचित्स्वप्नतःसुप्तिव्रजेजागर
णंचवा २२६ आत्माज्ञानादयंदेवःक्रीडाकंदुकवत्सदा ॥ अस्मिन्देहेतथान्यत्रह्यवस्थात्रयमाव्रजेत् २२७

धोरेवभेदः यथादेवदत्तयज्ञवत्तौभिन्नावित्यप्रदेवदत्तपज्ञदत्तोपाधीएवप्रतियोग्यनुयोगितयाभेदनिरूपको सुप्तौतुसचविशेषोविलीयतइति २२१ । २२२ सुप्तौकार्यवर्गलयेदृष्टांतमाह यथेति ।
यथावर्षासुराप्रायतिबहुलेतमसिसतिअभ्रोद्धवादिकंद्रवदभ्रादिकं कृदभिहितोभावोद्रव्यवत्प्रकाशतइतिन्यायात् जायमानंमेप्रादिकंविलीयते तत्रतमसिलयंगच्छति तथेदंजगत्सुप्तावात्माज्ञाने
विलीयतइति २२३ यथातस्मिन्निति । यथादृष्टांतैर्हिमस्तमसिभानुनिर्गमनादिनापगतेभिभूतेसतितदैवतत्तत्क्षणमेवएतदभ्रादिकंतस्मादभिभूततमसएवविनिःसरेत्प्रादुर्भवेत् एवंहृदयाकाशाद
ज्ञानशबलादेतज्जगत्स्वप्नेजामरणेवाप्रजायते कस्मिन्सति स्वप्नजाग्रदोगमदकर्मणोरेकस्मिन्नप्यतरत्रउद्धूतेसतीत्यवयवः २२४ । २२५ कर्मनिमित्ताव्यवस्थामेवाभिनयति स्वप्नादिति ।
कदाचित्स्वप्नानंतरंजागरणंगच्छति कदाचित्सुषुप्ताप्रानंतरं एवमप्रेपि २२६ उक्तरीत्याकर्मणोव्यवस्थामात्रहेतुत्वेपिसंसारंमतिमुख्यप्रयोजकत्वमज्ञानस्यैवेत्याह आत्माज्ञानादिति । अस्मिन्न
परोक्षे अन्वयत्रामृष्टिके अज्ञतेत्प्राप्नुयात् २२७

क्रोडाकंदुक्कृष्टांतस्फुटयति यद्येति । गोपबालेर्घोष्टेप्रहारेणभसिस्त्रिभुक्तःकंदुकःपतंश्चपुनस्ताडितोपथानेकप्रभ्रमति २२८ एवमिति । चित्रेनानाविधरूपप्रदेःजीवन्नविद्ययाजीवभावंगच्छ
न्सन् २२९ कर्मनिमित्तकानवस्थितसृष्टोद्घातांतराणिदर्शयति वायुनेतित्रिभिः । देहेपोत्यनंतरमवस्थात्रयगतिरितिशेषः २३० भ्राम्यतेइति स्पष्टम् २३१ यथेति । जाग्रद्वर्तमानदेह
आमुष्मिकदेहास्तुस्वप्रवदितिसूचयितुंयोनिष्वित्युक्तम् २३२ योनिष्वित्युक्तंविशदयति देवइति । उत्तरार्द्धेऽप्येवमित्यादिः २३३ उक्तावस्थानांसर्वश्रानुगमएवेत्याह सर्वत्रेति । बुद्धि
जीविपुसांतःकरणेषु २३४ ननुदेवानामस्वप्रसंज्ञापाप्सिद्धत्वात्कथंतेष्ववस्थात्रयानुगमइत्याशंक्यअनुदराकन्येतिवज्रोऽल्पार्थतायाअपिदृष्टेर्मैवमित्याह अस्वप्रतेतिद्वाम्यां । उपचारतः अ
स्वप्रपदघटनक्रोभावार्थस्यवायेनाल्पत्वरूपगोणार्थपरत्वादित्यर्थः । मूलपार्थस्तुबहुमशक्यः यस्मादेवानामाद्योभगवान्विष्णुरप्यवस्थात्रयानुगमसूचनायलोलाविग्रहेणशेषशयनलीलामगो
करोतीति २३५ अल्पतामभिनयति यथेति २३६ एवमिति । एवमुक्तविधयातस्यविज्ञानमयस्यसदाजागरणंभवेत् कीदृशस्यतस्य सुपुत्रस्य हृदयाकाशरूपिणः सुपुत्रेहृदयाकाशरूपपरमात्म

यद्विहस्तैर्यथागोपैःक्षिप्तोभसिकंदुकः ॥ दिक्षुभूमौतथाकाशेशावत्येषानिरंतरम् २२८ एवंपूर्वकृतैश्चित्रैःकर्मभिर्जगदीश्वरः ॥ स्वप्नेजागरणेसुप्तौजीवन्धाव
तिनित्यशः २२९ वायुनानीयमानस्यतूलस्यनगतिःस्थिरा ॥ यथातथात्रदेहेपिनस्थिराकर्मवायुना २३० भ्राम्यतेवायुनायद्वत्त्वेसर्वमिधमंडली ॥ तद्व
द्देहादिकानृष्टिर्भ्राम्यतेकर्मवायुना २३१ यथाजलप्रवाहेणकाष्ठमुच्चावचस्थले ॥ पात्यतेजंतुरप्येवंयोनिष्यायातिकर्मतः २३२ देवोवामानवोवायंकर्मिर्वास्थाव
रोपिवा ॥ भवत्युच्चावचस्थानेकाष्ठंयद्वद्विनीरमम् २३३ सर्वत्रैवमवस्थास्ताज्ञातव्याबुद्धिजीविषु ॥ अवस्थात्रयनिर्मुक्तंस्त्वंकिंचिन्नविद्यते २३४ अस्वप्रता
पिदेवानज्ञियास्यादुपचारतः ॥ देवानांप्रथमोयस्मात्तेशेतेषोऽप्यतोहरिः २३५ यथाक्षणेक्षणेस्वप्नं पश्यंतिमनुजादयः ॥ नैवंदेवास्ततस्तेस्युरस्वप्नानान्यथाक्वचित्
२३६ एवंतस्यसुपुत्रस्यहृदयाकाशरूपिणः ॥ उद्वेकर्मणोह्यस्यसदाजागरणंभवेत् २३७ सुप्तौविलीयतेसर्वकार्यश्चासात्मकंविना ॥ प्राणंतेनप्राणशब्दोहृदया
काशैरितः २३८ प्राणेस्मिन्हृदयाकाशेसर्वभेदविवर्जिते ॥ कार्यकारणसंघातएकतायात्यदर्शनात् २३९ सुपुप्तौनहिलभ्यंतेवागाद्याविषयैःसह ॥ मनोतास्त
तएवैतेप्राणेलीनास्तदाभवन् २४० हृदयाकाशसंप्राप्तोविज्ञानमयएवहि ॥ नाधाराधेयभेदेनतमाप्रोतिकदाचन २४१

भावंगतस्य जागरणविमिश्रितूक्तोऽस्यजाग्रद्विषयप्रदकर्मण्युद्वेकोविषयाकाशमिषुखतारूपइति २३७ ननुवाजसनेयानुसारेणहृदयाकाशेऽद्वितीयात्मनिलपस्यवर्णनेपिब्यालप्येयकोपीतकिवाक्येनविरोधः
अत्रप्राणएवैकधाभवतीतिप्राणेलयाभिधानादितिवेच सुप्तपुरुषाभिप्रायेणनकिंचिद्वेदियमितिपराशरैरूपेणपरमात्मनिलयाभिधानेपिलौकिकानांप्राणशेषतामन्यमानानामभिप्रायानुसारेणप्राणेल
याभिधानाविरोधादित्याशयंस्पष्टयति सुप्ताविविचित्रिभिः । सुप्तोश्चासात्मकंप्राणंविनासर्वकार्यं विलीयतेतेनप्राणस्फूर्तिक्रिदृशवशेपेणप्राणशब्दोल्लसणयाहृदयाकाशैरितःप्रकृतश्रुतोप्युक्तइत्यर्थः
२३८ तथाचप्रकृतवाक्यस्येवमर्थइत्याह प्राणइति । प्राणपदलक्ष्यायहृदयाकाशेऽस्थूलसूक्ष्मप्रपंचोलीयते दर्शनाभावाद्बुद्धिदृष्टेःपूर्वाध्यायेप्रदांशतत्वादिति २३९ अदर्शनमभिनयति सुपुत्राविति ।
मनोतामनःपर्यंतप्रागाद्याःसुप्तोसहविषयेनैलभ्यंतेअतएवप्राणेलीनाउच्यंतेइतिशेषः २४० एकधाभवतीत्यंशस्यतात्पर्यमाह हृदयाकाशेतिद्वाम्यां । हृदयाकाशंप्राप्तोविज्ञानमयएवइंद्रियादिव्य
तिरिक्तस्तेहृदयाकाशंआवाराधेयभेदघटितसंबंधेनवाप्रोतिकत्वेकप्रमेयमवच्छति इन्द्रियादिकंतुभेदसहिष्णुमभेदंतादात्म्यं गच्छतीत्यर्थः २४१

एकतापचोदष्टांतमह गृहाकाशेति । गृहाकाशेयटाकाशोगत्वाघटस्फुटनानंतरंयादृशमेकतालक्षणसंबंधं गच्छेत्तादृशसंबंधं पुरुषोविज्ञानमयोप्रतदपाकाशेष्टुसिकालेउपाधिसंबंधंविहायगच्छतीति २४२
परमात्मनोत्तदपाकाशव्यवहारेप्रयोजकसंबंधंविशेषदर्शयन्तदृष्टांतदार्ष्टिकसंगमयति यावदितिद्वाम्भ्यां । शरीरमरमरपर्यंतपुरुषःपरमात्मात्तदवैतर्प्यामिरूपेणविशेषसंनिहितोस्ति अंतर्प्यामिमात्र
णादिश्रुतिभ्यः ' ईश्वरःसर्वभूतानांत्तद्देशेर्जुनतिष्ठति ' इत्यादिस्मृतिभ्यश्च । सपुरुषोगृहाकाशसमस्तस्वनगमनागमनेइति २४३ घटेति । एवउक्तएवात्मानसिन्वयवस्थितःप्रतिबिंबितःसन्घटाका
शवद्गमनागमनेभजतीत्यर्थः । गमनागमनमितिसमाहारद्वंद्वः २४४ अथोक्ताथैमुपपादयन्तर्प्यामितपात्तदयेस्थितिबध्ममापोपयोगायानुवदति यद्यपीति । यद्यप्यात्माकाशवदेहस्यसमष्टिव्यष्टिरू
पस्यांतर्वहिरवस्थितस्तथाप्यत्रात्मनिहृदयावच्छेदेनान्तर्प्यामितारूपोतिष्ठत्योस्त प्रसिद्धइति २४५ उक्तांतर्प्यामिनिष्पन्नमनसःकरणांतरेभ्योविशेषप्रतिबिंबग्रहणाद्युपयोगिनंदर्शयति सुखेतिषड्विः ।
देहोहिभोगार्थः भोगस्तुप्रकाशरूपउक्तः सचविषयप्रकाशश्चंद्रियरूपकरणाधीनः सकलकरणनियामकत्वात्प्रमनसःस्पष्टोव्यतिरेकइति २४६ करणनियामकतेवकुतइत्यतआह अमूनीति । अमूनिच
सुरादिकरणानिव्यापारवन्त्यपिसंविधित्तसंबंधंविनाथैविषयस्वस्वनविदंतिनजानंतितदावयमेतज्जानीमोषधिसेनतानिपराधीनानि चित्तेनेतिप्रकृत्यादित्वातृतीया तथाचचित्तरूपंयत्परंतदधीनानो

गृहाकाशेयटाकाशोगत्वाघटविभेदतः ॥ संबंधयादृशं गच्छेत्तादृशं पुरुषोत्रहि २४२ यावच्छरीरमरणं पुरुषो हृदये स्तिहि ॥ गृहाकाशसमस्तस्य गमनागमने नहि
२४३ घटाकाशसमोज्ञेयो मनस्येव व्यवस्थितः ॥ गमनागमनंतस्य भवेन्नित्यं मनःकृतम् २४४ यद्यप्याकाशसदृशो बहिरंतरवस्थितः ॥ देहस्यात्मा तथाप्यत्र हृदये
ति शयोस्तिहि २४५ सुखदुःखोपभोगार्थं जंतोर्देहोत्र जायते ॥ उपभोगः प्रकाशः स्यात्प्रकाशः करणैर्भवेत् ॥ अंतःकरणमेवैकं करणानां नियामकम् २४६ अमूनि
न विदंत्यर्थं यतो व्यापारवन्त्यपि ॥ तदा चित्तेन जानीमः पराधीनानि सर्वथा २४७ यथाकाष्ठकृतानां स्युर्दशानां वाजिनानामपि ॥ सूत्राण्येकत्र बद्धानि नानास्थानानि
वासिनाम् २४८ नलिकायां तथा देहे ज्ञानकर्मात्मनामपि ॥ सूत्राणि हृदये संति निर्मितानि स्वयंभुवा २४९ बालको हियथा सूत्रैर्व्यापारयति तान् हयान् ॥ मनोवा
लकमप्येवं व्यापारयति तान्यपि २५१ आश्रित्य हृदयां भोजं पंच छिद्रमधोमुखम् ॥ अनेकनाडीविवरं वायुसूत्रसमाश्रयम् २५१ सावित्रं हियथा तेजः सर्वदेहेष्वव
स्थितम् ॥ एकरूपं तथाप्यस्य भेदो दृष्टो महानिह २५२

त्यर्थः २४७ मनसःकरणनियामकतदृष्टांतेन विज्ञेय इति श्रुतेति चतुर्भिः । लोकप्रसिद्धमेपक्रीडनकवत्पदिकाष्टनिर्मितादशवाजिनोऽश्वानानास्थाननिवासिनोदीर्घकाष्ठकृतनानाविधायतनाः स्युस्ते
पांचपादवद्धानि दीर्घास्त्राण्यप्यच्छिद्रद्वारा एकत्र नलिकायामयः स्थायांबद्धानि मोत्रानि स्युस्तथा देहे दीर्घकाष्ठसमेजानंद्रियकर्मेन्द्रियरूपाणां वाजिनानामाकर्षणमूत्राणि वायुमपानि नाडीरूपच्छिद्रद्वारा हृ
दये नलिकानि भेद्योतानि संति । कीदृशानि सूत्राणि स्वयंभुवापरमेश्वरेण माययानि निर्मितानि तित्द्रयोरर्थः २४८ । २४९ बालक इति । दृष्टांतं यथा बालकः पितुरंकस्थः पित्राग्राहितमूत्रः संस्ताकाष्ठमया
न हयान् श्वान् व्यापारयेत् चालयेत् एवं बालकवद्बालकमज्ञमनः अंतर्प्यामिणः पितुरंकस्थं तेन ग्राहितमूत्रं संस्तुतानि ज्ञानकर्मेन्द्रियाणि अपिशब्दाद्वायुमप्यसूत्राणि च व्यापारयतीति 'बालकोऽज्ञो' इति विश्वः २५०
अंतर्प्यामिरूपपितुरं कोपमितं दर्शयति आश्रित्येति । तदृषां भोजदेशमाश्रित्य तानि व्यापारयतीति पूर्ववत्संबंधः । दिक्चतुष्टये मध्ये च पंचच्छिद्राणि यत्र तदृषां भोजेत तत्तथा । अनेकानि नाडीरूपाणि
विवराणि सूक्ष्मच्छिद्राणि यत्र तत् वायुमप्यसूत्राणामाधारमिति २५१ एवं मनसःकरणांतरेभ्यो उत्कर्षप्रदर्शनेन तस्य सत्त्वातिशयः सूचितस्तस्य सत्त्वातिशयस्य प्रतिबिंबविशेषे चितो गृहाकाशसमतोपपाद
के उपयोगं दृष्टांतेनाह सावित्रमिति चतुर्भिः । यथा सावित्रं सूर्यसंबन्धेनः स्वभावादेकरूपतया सर्वत्र स्थितं तथापि तस्य सावित्रतेजसः कुसूलाद्युपाधिवशाद्देवविशेषो दृष्टइति २५२

आ. पु.

॥ १२ ॥

उत्तरोत्तरमभिव्यक्तयाधिक्यहेतुनुषाङ्गणयति कुसूलइति । कुसूलेधातुमयात्रकोष्ठेस्वल्पासाविप्रतेजसोभिव्यक्तिस्ततोधिकार्पणेततः कृपाणेततोमणोः सर्वतः सूर्यकांते पतस्तत्रसूर्यकांतेस्थितंसाविप्रतेजोदाहादिकंकरोतीति २५३ एवमिति । कुसूलदर्पणकृपाणमणिसमेपुदेहप्राणकर्मद्रियज्ञानेन्द्रियेषुसूर्यकांतसमबुद्धौचात्मापेक्षयाबाह्यापातिप्रतिप्रतिविवितोभवति । कीदृशत्रात्मा स्वतःसर्वत्रैकरूपइति २५४ तथापीति । तथापिसर्वत्रविवितत्वेपि मनसिबुद्धिशब्देनोक्तैःकरणस्थित्वेवभोक्ताभवति एतत्स्फुटयति सूर्येति । सूर्यकांतसंज्ञेमणोःस्थितोभास्करोयथा दाहकर्त्ताभवतितथातःकरणेस्थितआत्मासंमृतिर्कर्तृत्वभोक्तृत्वादिरूपाप्राप्नुयात् । घटाकाशवदिहामुत्रगामीभवतीति यावत् २५५ अथघटाकाशसमविज्ञानमयस्योपाधेर्यत्समायाबुद्धेर्गृहाकाशोपाधिगृहसमहृदयेस्थितिलयरूपभंगचोपपादयति बुद्धिश्चेत्पृष्ठभिः । बुद्धिरुक्तातःकरणंसर्वसूत्राधारेहृदयंभोजरूपेतिप्रतिगृह्यदस्यचित्तक्षरादिदेशंतुबुद्धिर्बृत्तिरूपेणप्रवासमिवगच्छतीति यावत् ततोहृदयस्यस्वोपाधिवुद्धेर्निवासस्थानत्वात्पुरुषोविज्ञानमयोदाक्षिणंनैत्रादिवेशात्तत्रहृदयेपुप्तिकालेनैवामागच्छेदुपाधिपरतंत्रवादित्यर्थः २५६ इतस्ततःपरिवृत्त्यबुद्धेर्हृदयेदेशागमनेदृष्टांतमाह पशवइति । नाशानाशौक्षयोदयोसमोऽकृत्वा हानिमपिउदयसमाप्तत्वेति यावत् एवमत्वापशवोमनुष्यावास्वदेशं प्रति यथायांति तथाबुद्धिर्हृदयाच्चमिति २५७ जंतवइति । यथानिजदेशं

कुसूलेदर्पणेतद्वत्कृपाणेचमणावपि ॥ सूर्यकांतेचतत्रस्थंदाहपाकादिरुद्धवेत् २५३ एवंदेहेतथाप्राणैकर्मज्ञानात्मकेषुच ॥ बहिर्बुद्धौचसर्वत्रतिष्ठत्यात्मैकरूपं २५४ तथापिमनसिस्थित्वाभोक्ताभवतिसप्रभुः ॥ सूर्यकांतिमणौयद्वत्स्थित्वादहतिभास्करः ॥ स्थित्वातःकरणेतद्वदात्मासंसृतिमाप्नुयात् २५५ बुद्धिश्चहृदयेनित्यंसर्वसूत्रविधारिणि ॥ तिष्ठत्येषाततस्तत्रसुषुप्तौपुरुषोव्रजेत् २५६ पशवोवामनुष्यावादेशंयातियथानिजम् ॥ नाशानाशौसमौकृत्वाबुद्धिस्तद्वद्दंबुजे २५७ जंतवोहिनिजदेशेभवेयुःसुखिनोगताः ॥ कदाचिदुःखिनोपिस्थुरेवंबुद्धिर्हृदंबुजे २५८ देहःसकरणग्रामःपुरितच्चशिरस्तथा ॥ बुद्धेर्विदेश इत्युक्तोमुक्तैकंहृदयांबुजम् २५९ स्वप्रजागरणोद्भूतेप्रक्षीणेकर्मणीयदा ॥ तदातत्रगताबुद्धिर्भूछिताभवतिक्षणात् २६० दृढांमूर्छायथाप्राप्तःपुरुषोमृतउच्यते ॥ मूर्छिताबुद्धिरप्येवंविलीनेत्यत्रगीयते २६१ यथानभोगतंतूलसूक्ष्मलीनमितीरितम् ॥ एवंहृदयगाबुद्धिर्वेदलीनेतिकीर्तिता २६२ यथापटस्यसंकोचात्पटचित्रंप्रलीयते ॥ एवंहृदयसंकोचाबुद्धिर्लीनेतिगीयते २६३

तानांजंतूनांक्रदाचित्सुखंक्रदाचिदुःखंवाभवति एवंहृदयकमलगताबुद्धिःसुखदुःखेभजति । हृदयदेशेवसुखदुःखयोरनुभवादितिभावः २५८ देहइति । नखाग्रपर्यंतोदेहःसंद्रियमोलकःपुरीतदुक्ता शिरश्चेतानिबुद्धेःपरदेशसमानि । हृदयांबुजंतुस्वदेशइति यावत् २५९ अथबुद्धेर्घटविभेदसमंलभ्यमभिनयति स्वप्नेति । स्वप्रजागरणार्थेयउद्भूतेफलाभिमुखतांगतेकर्मणीतेयदाप्रक्षीणेभवतस्तदातत्रहृदयकमलमध्यवर्तिन्याकाशेदहाराख्येमायाशबलेगतासतीबुद्धिर्भूछीकारणलयरूपांप्राप्ताभवतीति । एतेनहृदयकमलदलादिदेशोबुद्धेःस्वप्रादिस्थानमेवेति सूचितम् २६० तत्त्वज्ञानात्पूर्वकारणेषुसूक्ष्मतयास्थितिरेवलयः औपनिषदमतेनिरख्यनाशानभ्युपगमात् लोकेषितथाव्यवहारदर्शनाद्येत्वाह दृढमिति । लोकेमूर्छितस्यमृतव्यवहारोयथाएवंमूर्छितबुद्धेरत्रवेदांतविलीनेतिव्यवहारइत्यर्थः २६१ हृदयांतराकाशबुद्धेर्लयेदृष्टांतमाह यथानभइति । अत्यंतसूक्ष्मस्यशास्त्रमल्पादितूलस्याकाशलोप्यवच्छिद्यते एवंहृदयांतराकाशगाबुद्धिर्लीनेत्युक्तावेदेदृष्टांतमनइति वाजसनेयके मनःसर्वध्यानेःसहायेतीतिप्रकृतश्रुतोच्चेत्यर्थः २६२ उक्तबुद्धिरयंमतिपिचेनद्वारनिरोधात्मकोहृदयकमलसंकोचोपिहेतुरितिरिदृष्टांतंनदर्शयति यथापटस्येति । पटचित्रंपटांतगतंचित्रं प्रलीयतेलीनमिति व्यविहयते २६३

सप्तमप्रतिबुध्यतइत्यादेर्लोकास्त्यंतस्यार्थमाह एवंसइतिपट्टिः । सपुरुषोविज्ञानमयोवस्तुतःपरःपरमात्मरूपएवमुक्तविशयाशयित्वाउपाधिलयद्वारापूर्णभावरूपशयनमनुभूयजाग्रद्वेगप्रदकर्मणः
पश्चात्प्राप्तस्यउद्भूतौप्रादुर्भावेसतिसदाजागरण्यातीति २६४ तंतुनाभइति । तंतुनाभोलूतासंज्ञःकीटोपथापरंसाधनमनपैक्ष्यतंतून्मृजतिएवंशयनादुत्थितःपुमान्प्राणादीन्मृजतीत्यर्थः २६५
यथाज्वलन्निति । यथामहावग्निहर्ज्वलसन्कणकांमृजतिएवमंतर्मेन्द्रियादिकंमृजति । कीटशांक्रणकानात्मरूपकान् अल्पाथैकनृप्रत्ययः ' रूपमाकारलेपयोरपि'इतिविश्वः । कंचित्स्वार्थिकालि
गवचनान्यतिक्रामंतीतिवचनानुपुंस्त्वं तथाचारमनःस्वल्पाकारानित्यर्थः २६६ उत्थितइति । अयंविज्ञानमयीहृदयाकाशादुत्थितःसन्प्राणांमृजति । प्राणपदार्थमाह बुद्धिमित्यादिना । ज्ञान
कर्मैन्द्रियैःसव्यापारैःसहिताबुद्धिःश्रुतिगतप्राणपदार्थइतिभावः । अत्रवाध्यात्मकप्राणस्यसुप्तपुरुषवृत्त्यालयस्यसिद्धांतितत्त्वात्तस्यापिप्राणशब्देनसंग्रहोबोध्यः २६७ इंद्रियेभ्यइति । इंद्रियेभ्योदे
वमृष्टेराशयःप्रथमाध्यायेदर्शितः अधिदैवतंदैवतेविराजिकरणतयावर्तमानावग्यायादेवाइंद्रियेभ्योजायंतेततोदेवैभ्यएतेविषयैःसंवृताःसहितालोकाःसंजायंतइति २६८ नित्यमिति । एवंसर्वदेहिंसं
धिनामिन्द्रियाणांतथामहात्मनामिन्द्रियदेवानांलोकानांचनित्यंजनिमृतीबोध्येइत्यव्ययः २६९ अयमर्थानसंभाव्यतइत्याशंक्यद्वितीयाध्यायेप्रपंचितंसमाधानमधिकयुक्तयभिधानायानुवदति अवि
श्वासइति । शास्त्रस्यवेदस्यार्थइविश्वाप्तो नकर्तव्यः । अविश्वाप्तोहिप्रमाणांतरशिरोधार्यसंभवतिविरोधश्चसमानविषययोःप्रसिद्धः । अत्रतुशास्त्रविषयेप्रमाणांतरस्याप्रवृत्तेःसविरोधोदुर्वचइत्याह

एवंसहृदयाकाशेशयित्वापुरुषःपरः ॥ उद्भूतौकर्मणःपश्चाद्यातिजागरणंतदा २६४ तंतुनाभोयथाजंतुस्तंतून्मृजतिभूरिशः ॥ अनपेक्ष्यपरंकिंचित्थासाबुत्थितः
पुमान् २६५ यथाज्वलन्महावग्निःकणकानात्मरूपकान् ॥ शयनादुत्थितोप्येवंमृजत्यन्तेन्द्रियादिकम् २६६ उत्थितोहृदयाकाशात्प्राणांनुद्धिमृजत्ययम् ॥
ज्ञानकर्मैन्द्रियैःसार्धंव्यापारैर्विविधैरपि २६७ इंद्रियेभ्यस्ततोदेवावहन्त्याद्याअधिदैवतम् ॥ जायंतेतत्सएवैतेलोकाविषयसंवृताः २६८ नित्यंजनिमृतीएवमि
न्द्रियाणामहात्मनाम् ॥ देवानांचसलोकानांसर्वेषामिहदेहिनाम् २६९ अविश्वासो नकर्तव्यःशास्त्रार्थेपंडितैःसदा ॥ अर्थत्वर्तोन्द्रियेयस्मान्मानंशास्त्राद्वेतेनहि
२७० प्रत्यक्षस्यचबाधोत्रदृश्यतेप्रायशोक्तृभिः ॥ अनुमानंचमानंस्वंप्रत्यक्षैवजायते ॥ अन्यथानानुमानत्वंभवेत्तस्यकथंचन २७१ अक्षमक्षंप्रतियदाप्रत्यक्षं
जायतेनृणाम् ॥ सर्ववस्तुपुतत्रैकंतदामानंहितद्रवेत् २७२

अर्थत्विति २७० शास्त्रविषयेमानांतरस्याप्रवृत्तिविशयति प्रत्यक्षस्येतिपट्टिः । अत्रशास्त्रविषयेस्वर्गोपूर्वदेवतादौप्रत्यक्षस्यप्रमाणेषुज्येष्ठस्यबाधोऽभावःप्रायशोक्तृभिर्दृश्यतेनवयमेतत्प्रत्यक्षेणप
श्यामइत्याकारेणानुभूयते योगिगवावृत्तयेप्रायःपदं योगिप्रत्यक्षविशेषस्यापिशान्दानुकूलचरणेनजायमानस्यनपूर्वसिद्धशास्त्रसमानविषयत्वंशास्त्रस्यानुवादकताप्रयोजकं वक्तुंशक्यमितिभावः ।
अनुमानस्यतथात्वंनिरस्यति अनुमानमिति । अनुमानोहस्वस्वोपयोगिव्याप्त्यादिग्राहकतयास्वसंबंधिप्रत्यक्षादिकमपेक्षोपजीव्येवजायतेअन्यथाप्रमाणांतरस्यप्रथमवृत्तिमनपेक्ष्यप्रवर्तमा
नत्वेतस्यानुमानस्यानुमानत्वमनुमानशब्दात्प्रत्यक्षंनभवेत् मानमनुगतमनुमानमित्यवयवार्थोसम्भव्यादित्यर्थः । अत्रानुमानशब्देअत्यादयःक्रांताद्यर्थेद्वितीययेतिसमाप्तोविवक्षितः । अयंभावः
अर्तोन्द्रियेभ्यैप्रमाणांतरसापेक्षस्यानुमानस्यप्रत्यक्षापेक्षावाप्रवृत्तिःशास्त्रापेक्षावा । नायःप्रत्यक्षस्यबाधोक्त्यानिरस्तत्वात् । नद्वितीयःपूर्वसिद्धशास्त्रापेक्षयाप्रवृत्तस्यशास्त्रनिष्ठानुवादकतायापकत्वा
नुपपत्तेरिति २७१ प्रत्यक्षस्यस्वल्पविषयाप्रसिद्धेरपिशान्दानुविषयंतत्प्रसरोवक्तुमंशक्यइत्याशयेनप्रत्यक्षस्यविषयेपुसंकुचदृष्टितामाह अक्षमितिद्वाम् । अक्षमक्षंप्रतियजायतेतत्प्रत्यक्षमितिगुत्प-

—चित्तेनप्रतिपरिसमनुभ्योक्ष्यप्रत्ययांतेनप्रत्यक्षशब्देनाभिधेयप्रत्यक्षज्ञानं प्रतीतिं प्रपृथक्पृथक् जायते इति यदानीं श्रितं तदा सर्ववस्तु पुनरुक्त्यसंमानं एकं भवेत् किं त्वनेकं चक्षुरादिकरणभेदाभासपरा
सनादिसंज्ञमेव भवेदिति तस्य च चक्षुराय योग्येनास्त्रार्थेनावकाश इति भावः २७२ सन्निकर्षापेक्षतयापि प्रत्यक्षस्य संकुचवृत्तित्याह अपि स्वस्येति । स्वस्य कस्याचित्प्रमाणः कस्मिंश्चिद्वस्तुनित्योगं
द्रिययोगोपि यदा स्यात्तदापि परस्परतद्विन्नस्य तत्प्रत्यक्षं न भवतीति प्रसिद्धं तथा च द्रिययोगेष्वपि न प्रत्यक्षस्य स्वतंत्रावृत्तिः अतीन्द्रियवस्तुमिदं किं वक्तव्यमिति शेषः । न च वेदेऽपि श्रवणादिकमपेक्षज्ञान
जनकसमानोपदोष इति वाच्यं सूर्यवद्भासकस्य वेदस्य प्रमाणननेऽप्यनपेक्षत्वात् श्रवणमननादीनां तु मंदहरेरजनवत् बुद्धि संस्कारमात्रत्वात् चक्षुरादीनां तु दीपवत्सामर्थ्यमेव स्वस्वमेव विशेषादिति
२७३ दोषवत्त्वेन प्रसिद्धेऽपि प्रत्यक्षस्य निर्दोषवेदसमानविषयतेत्याह अपि दोषेति । केवलमागमनिरोपसंप्रत्यक्षं तदोपकलाशून्यं दोषलेखहीनं न संभवेत् । यत इन्द्रियदोषाणामंशत्ववगिरत्वादीनाम
ध्यक्षेण निदर्शनं निश्चय इत्यर्थः २७४ प्रत्यक्षस्याल्पविषयताभिवानफलमाह अनुमानमिति । तत्रातीन्द्रियेऽप्येवमूलस्य प्रत्यक्षस्याभावादनुमानं कथंचनापि न स्यादिति नन्वर्थापस्यादीनामस्तु प्रवृत्ति
रिति चेत्ते किमनुमानादभिन्नाभिज्ञावानाद्य इत्याह अनुमानविभेदा इति । येऽर्थापस्यादयो नुमानभेदास्ते प्रशास्त्रविषये कथं मानं भवेयुः यतस्तेर्थापस्यादयः स्वयमनुमानाद्विन्नाएव न भवन्ति अनुमा

अपि स्वस्य यदैव स्यात्तद्योगोपि हि वस्तुनि ॥ तदा परस्य तत्रापि किमतीन्द्रियवस्तुनि २७३ अपि दोषकलाशून्यं नाध्यक्षं केवलं भवेत् ॥ यतो क्षणतदोषाणामध्यक्षे
ण निदर्शनम् २७४ अनुमानं न तत्र स्यान्मूलाभावात् कथंचन ॥ अनुमानविभेदायेत्यर्थापस्यादयः कथम् ॥ मानमत्र भवेद्युक्तेभिन्नानस्वयमेव हि ७५ अनुमानाद्वि
भिन्नत्वमस्तु तेषामथापि ॥ निदर्शनमुपाश्रित्य तोषयंतिकचिन्नम् ॥ निदर्शनं च प्रत्यक्षं प्रत्यक्षं च निराकृतम् २७६ अतोयं भगवान्वेदः सर्वदोषविवर्जितः ॥ यद्
क्तित्परिग्राह्यं राजाशसनवत्सदा २७७ इन्द्रियाणामयं प्राहृष्टिसंहतिमेव च ॥ दिनेदिने ततो गार्ग्यविश्वासं व्रज सर्वदा २७८ आकाशे नुपपत्तिं त्वं माकृथाः स्वात्मदे
हगे ॥ हृदयाकाशेऽप्येवमानं दात्मस्वरूपिणि २७९

नाभेदे हि अनुमानदोषास्तेषु प्राप्ता एवेति भावः २७५ न द्वितीय इत्याह अनुमानादिति । तेषामर्थापस्यादीनामनुमानाद्विन्नत्वमस्तु तथापि एवमपि ते स्वतंत्राः प्रमाणजनयंति किंतु निदर्शनं दृष्टांतमा
श्रित्य पुरुषस्य बालस्येव कचित्परितोषमात्रं जनयंति निदर्शनं तु प्रत्यक्षं तदभूतं प्रत्यक्षं तु निरस्तमेवेति २७६ फलितमाह अत इति । अतः प्रमाणांतरा विषयबोधकत्वादिति २७७ अविश्वासनिरासमुपसं
हरति । इन्द्रियाणामिति । अयं वेदः प्रकृतश्रुतिरूपः प्रतिविनं इन्द्रियाणां सर्वेष्वतानां संविषयाणां च सृष्टिजागरादौ संहारं च क्षणमेव प्राह ततः प्रभुणा वेदेनोक्तत्वादेवात्रार्थे विश्वासं श्रद्धां देगार्ग्यबालाक्रमेण
ये इत्यर्थः २७८ स एष प्राण इत्यादि द्वितीयानखेभ्य इत्यंतं वाक्यं तात्पर्यतो न्याकरोति आकाश इति वक्ष्यते । अनवच्छिन्नेषु आकाशे आनंदात्मरूपेऽनुपपत्तिं पूर्णे नुपपत्तिमतीति परिच्छिन्नत्ववद्विमाकृथा
माकुरुष्व । ननु को मम परिच्छिन्नत्ववद्वेः प्रसंगे हेतुरत आकाशं विक्षिणष्टि स्यात्त्वमेव हेतुः सोत्थापनादिवाक्यैर्वैततितोक्ते य एषौ तर्ह्यदय आकाश इति वाजसनेयवाक्येन हृदयं चिद्व्रततया चोक्ते तथा च
तादृशवाक्यानि हृदयाकस्य चिन्मंदमतेर्वागाद्यवच्छिन्नमपि मत्वा तस्मिं श्रोतास्मीत्याद्याकाराभ्रंतिरात्मनि प्रसज्यते तां न्यावर्त्तयितुं स एष इत्यादिवाक्यमिति भावः २७९

एतमभिप्रायमेवविशदयति आकाशरूपइति । अयमाकाशरूपआत्मावागादौएकैकत्रप्रत्येकमपिस्थितः यथाशरावेन्ममयपानपात्रेषटादिपुचतद्वत् । एनैवागायवच्छिन्नमपिमृदाआत्मतयामग्र्यं
तेतत्तुतथानावमच्छेतिबोधयितुमश्रुरहृष्टांताबुच्येतेइतिशेषः २८० ननुदृष्टांतयोरपिपरिच्छिन्नदृष्टिपरत्वंकिनस्यादितिर्मदाशंकावारयितुंदृष्टांतेनविवक्षितार्थदर्शयति नचात्रेत्पादिना । यथासुरो
नापितस्यसुरपात्रेश्रुतिगतसुरधानपदेनाधिकरणसाधनेनोक्तैकचिदेकदेशेस्थितस्तथात्रहृदयांभोजएकदेशेन्यवस्थितत्वेनात्मानविवक्षितइतिशेषः २८१ कथंविवक्षितइत्यतआह किंत्विति । यथा
सर्वत्रस्थितमप्यप्रिकाष्ठउपलब्धियोग्यताभिप्रायेणकाष्ठेस्थितंजानंतितथासर्वत्रस्थितमात्मानंमनइंद्रियदेहादाबुपलब्धियोग्यतयास्थितंविद्वांतिविवक्षितमिति २८२ एतत्स्फुटयन्सुरहृष्टांताशय
माह अयंहीतिद्वाभ्यां । अपमात्मायदृष्ट्यांभोजनिष्ठबुद्धिरूपेएकदेशेनिरूपितः तन्निरूपणममुनैवाभिप्रायेणबोध्यं अमुनाकेन यत्सुरयनिनापितपात्रेसुरस्येवतत्रबुद्धावात्मनःप्रकाशःशीघ्रमुपल
ब्धिरुपजायते कस्माद्बुद्धेर्विशुद्धरूपत्वेनाभिव्यक्तिहेतुत्वादिति तत्रबुद्धावेवात्मानान्यत्रैववर्गमाप्यनुगतयोक्तइतिदोषःसंबन्धः २८३ । २८४ एवंहृदयेविशेषव्याप्तिप्रदर्शकसुरहृष्टांतव्याकृत्यशरीरेतद
पेक्षयापकृष्टसामान्यव्याप्तिप्रदर्शकंद्वितीयंश्रुतिगतविश्वभरपदोक्ताग्निहृष्टांतंविशदयति चतुर्विधानीतिचतुर्भिः । अतउक्ताभिव्यक्तयभिप्रायादेवमहेश्वरइत्युक्तइतिशेषः इति किं यच्चतुर्विधानिजरा

आकाशरूपआत्मायंवागादौचव्यवस्थितः ॥ एकैकत्रयथाकाशःसशरावघटादिषु ॥ अकृत्स्नमेनमात्मानंमावगच्छकदाचन २८० नचात्रहृदयांभोजेएकदेशे
व्यवस्थितः ॥ सुरोयथानापितस्यसुरपात्रेकचित्स्थितः २८१ किंतुसर्वत्रजंतुनांबहिरंतरवास्थितम् ॥ मनइंद्रियदेहादौकाष्ठेग्रिमिवविक्षितम् २८२ अयंहिह
दयांभोजेबुद्धावात्मानिरूपितः ॥ सुरवानादिदृष्टांतैरेकदेशेमहेश्वरः २८३ बुद्धेर्विशुद्धरूपत्वात्प्रकाशस्तत्रजायते ॥ अभिप्रायेणामुनैवतत्रनावगमायहि २८४
चतुर्विधान्यतोदेहान्युत्पाद्यायंमहेश्वरः ॥ चैतन्यव्याप्तिमकरोदाऽनखाग्रादिसर्वतः २८५ यथासर्वगतोवन्दिःकाष्ठेष्वस्तिविशेषतः ॥ एवंसर्वेषुदेहेषुसो
स्तिबोधविशेषतः २८६ यथासर्वगतोवन्दिःकाष्ठेष्वेवोपलभ्यते ॥ ततःकाष्ठेप्रविष्टोयंकथ्यतेलौकिकैरिह २८७ एवमाकाशआत्मायंचैतन्येनोपलभ्यते ॥
आनखाग्राच्छरीरेषुप्रविष्टस्तेनकथ्यते २८८ मनइंद्रियदेहादौसंघातेविक्रियास्तिहि ॥ प्रज्ञाकापिनतस्मिन्हित्वाप्राज्ञंमहेश्वरम् २८९

युजादीनिदेहानिउपायमानखाग्राचैतन्यरूपेणतेषुव्याप्तिमकरोदिति । देहःक्रीडपुंसोरित्यमरः २८५ तत्रहृष्टांतमाह यथेति । यथासर्वगतोपिवद्विर्विशेषमालोच्यकाष्ठेष्वस्तीतिन्यवहियते एवमा
त्मापिचेतन्यप्रयुक्तंविशेषमालोच्यदेहस्तीतिन्यवहियतइत्यर्थः २८६ दृष्टांतवादीतिकयोर्विशेषपदार्थमुपलब्धियोग्यतारूपमभिनयति यथासर्वतद्वाभ्यां । काष्ठेषुअरणीप्रभृतिपुश्रुतौविश्वभर
कुलापपदोक्तेषु कुलापपदंनीडवाचकं ततःकाष्ठेषूपलब्धियोग्यत्वादेव २८७ एवमिति । आकाशःपरिपूर्णआत्माचेतन्यरूपेणदेहेतउपलभ्यतेतेनतत्रप्रविष्टइत्युक्तइति २८८ एवमुपाधिभ्योविवे
चितआत्मेवसर्वेश्वरइतिबोधनेतत्त्वपदार्थस्यस्वराभावेन्यवस्थापनपरंतमेतमित्यादिआत्मानंभुंजंत्येवंवाक्येन्याचष्टे मनइत्यादिद्वादशभिः । मनइंद्रियदेहादिरूपेसंघातेविक्रियापरिणामित्याप
सिद्धेवतस्मिन्परिणाभिनिष्ठुदादिसमेप्रज्ञाकापिमुल्लयागोणीवान्नवकुंशकयाययपिचेतन्याविवेककालेतेषुगोणीआभ्यासिकीप्रज्ञाऽऽसीद्विवेककालेबुसापिगतेत्याह हित्वेति । प्राज्ञस्वरूपभूतया
प्रज्ञयानित्युक्तंमहेश्वरहित्वाविविच्येत्यर्थः २८९

आ. पु.

॥ १४ ॥

ननु बुद्धिरूपप्रज्ञातेष्वस्तीत्याशङ्क्य किं तया भवति तस्या बुद्धेरपि जडत्वादित्याह अज्ञेति । अतः चिदातिरिक्तस्य जडत्वादेव मन इन्द्रियदेहादौ जडे सर्वविकाराश्रये या काचित्प्रकृता बुद्धिरुपाप्रज्ञास्ति साप्यज्ञेव जडेव परिणामित्वाविशेषादिति भावः २९० यथात्मव्यतिरिक्ते पुद्गलान्नान्ति एवं सुखमपि नास्तीत्याह एवमिति । एतेषु आत्मव्यतिरिक्तेषु २९१ एवं सुखज्ञानाभ्यां राहित्ये मन आदीनां निश्चिते सति यत्ते पुद्गलान् सुखं वा भासते तत्सर्वमात्मप्रसादलभ्यमित्याह सुखेति । सुखरूपः प्रकाशरूपश्चायमानं दात्मा पूर्ण आत्मा स्वतः सुखज्ञानाभ्यां वाजितान् मनः प्रभृतीन् स्वात्मसंपत्त्या स्वीय सुखादिसंपदां करणभूतया सुखभागिनो ज्ञानभागिनश्च करोति यथा धनिकः स्वाश्रितान् इत्यर्थः २९२ एवेतात्पर्यार्धे प्रदर्श्यत प्रवाक्यं समन्वितं करोति एतमिति । एतं स्वात्मसंपत्त्या परान् सुखज्ञान भागिनः कुर्वाणमात्मानमानं दात्मा कुरुत्वत्सर्वप्रियतमं देवता अध्यात्मा धिदेव भिन्ना वागाद्या अनुसृत्य जानति नित्यवसायं लभते न स्वतंत्राः सामर्थ्यहीनत्वादिति भावः २९३ तत्र दृष्टान्तभागं विवृणुते सम्यगिति द्वाभ्याम् । यथा धनिनं अनेकैरुपजीव्यत्वेन प्रशस्तं धनं वतं प्रकृतेर्भावप्रधानत्वेन श्रेष्ठत्वं द्वाचक्र श्रेष्ठिप्रदेन श्रुतिगतोक्तं प्रभुं । तदीयास्तत्सर्वं धिनः श्रुतोऽस्वपदेनोक्तास्तस्य सर्वतः परिपाल्ये स्थितामनुजास्तमनुसृत्य जानन्ति निश्चयं कुर्वते इत्यर्थः २९४ ननु बाह्यकार्ये आश्रितानां प्रभुपरतंत्रत्वेऽपि निश्चयं परतंत्रता इत्याशङ्क्य प्रभुनिश्चयविना आश्रितनिश्चयस्याकार्यसमत्वेनासत्त्वात्वा

अज्ञातः प्रकृता प्रज्ञाया काचिदिह लभ्यते ॥ मन इन्द्रियदेहादौ जडे सर्वविकारिणि २९० एवं सुखं च नैतेषु किंचिदस्ति कदाचन ॥ हित्वा प्राणं महेशानमानं दात्मस्वरूपिणम् २९१ सुखप्रकाशरूपो यमानं दात्मा महेश्वरः ॥ मन इन्द्रियदेहादीन् सुखज्ञानविवर्जितान् ॥ कुरुते स्वात्मसंपत्त्या सुखज्ञानविभागिनः २९२ एतं सर्वप्रियतमं प्रज्ञानं दात्मा रूपिणम् ॥ नित्यबोधेन जानन्तमनुजानन्ति देवताः २९३ सम्यग्वा विपरीतं वा जानन्तं धनिनं यथा ॥ अनुजानन्ति मनुजास्तदीयाः सर्वतः स्थिताः २९४ धनिनं विहायैते स्वयंकृत्वापि कुर्वते ॥ निश्चयं कार्यमुत्पन्नमनुजानन्त्यतस्त्वमे २९५ तथैव परमात्मानं जानन्तमनुजानते ॥ कार्याकार्यादिकं सर्वं वागाद्या मिलिता अपि २९६ सुखं वैश्यो यथा भुंक्ते भृत्या यैः स्वजनैः सह ॥ एवमात्मापि विषयान् भुंक्ते वागादिभिः सह २९७

दित्याह धनिनमिति । एते आश्रितमनुजाः कार्यविशेषानुकूलं निश्चये स्वयंकृत्वापि धनिनं विहायोपेक्ष्य उत्पन्नं प्रसक्तमपि कार्यं न कुर्वते किंतु धनिकनिश्चयं प्रसीक्षन्तेऽतस्तेऽपि निश्चयस्याकार्यसमत्वादिमे आश्रिता धनिनमनुजानन्तीति नित्यव्यवहिते इति संबन्धः २९५ दाष्टीति के योजयति तथेवेति । तथा वागाद्या देवामिलिताः समुदिताः संतः अपिशब्दात्प्रत्येकं वा स्थिताः यदि दं कार्यमवश्यं कर्तव्यमिदमकार्यमिति आदिप्रदेन इदं च कृत्यमिदमवक्तव्यमित्यादिरूपेण जानन्ति तत्सर्वं परमात्मानमनुसृत्यैव जानते इत्यन्वयः । अत्र दृष्टान्ते आश्रितानां धनिकज्ञानात्पृथक्ज्ञानानि दाष्टीति केतु आत्मज्ञानमेव वागाद्यवच्छिन्नानेव 'तस्य भासा सर्वमिदं विभाति' इति श्रुत्यंतरात् इति विशेषसत्त्वेऽपि अनुजानन्तीति प्रदेन द्विविधज्ञानसंग्रहात् श्लेषेण साम्यमिति बोध्यम् २९६ एवं ज्ञाने प्राधान्यबोधकं दृष्टान्तं विहाय कृत्यभोगे सुखसाक्षात्काररूपे प्राधान्यप्रदर्शकं तद्यथेत्यादिनोक्तं दृष्टान्तं विशदयति सुखीति । यथा सुखी बहुविधमोगसाधनसंपन्नो वैश्योऽपि कृत्स्नप्रभृतिस्वकीयजनैः सहैव भुंक्ते न तु केवलः चोरादिभयात् एवमात्मापि । अत्रापि पूर्ववत् श्लेषेण साम्यं बोध्यम् । एतदृष्टान्तेनात्मन उपहितस्यैव भोक्तृत्वाननुकेवलस्येति सूचितम् २९७

भोक्तृत्वस्यमित्यात्वंस्फुटयितुंवागादीनामपि केवलानां न भोक्तृत्वमिति प्रदर्शकं यथा वा स्वास्तिंशं विवृणोति वैश्यस्येति । वैश्यस्य धनिनः पुत्ररूपाः सर्वे धिनी पथा वैश्यं विना अन्नं न भुंजते तदनेवा
गाद्या अपि आत्मना सहैव भुंजते केवलान् भोक्तार इति यावत् । तथा च भोक्तृत्वस्य वास्तवाश्रयालाभा मिथ्यात्वं स्फुटमिति भावः । अप्रव्याख्येयश्रुतेरप्राप्यैसमन्वयस्तु स्वकीयाय द्रं जतितदनिन
मेव यनद्वारा भोग्यभावमापन्नं भुंजतितं विना तु ते पां न भोक्तृत्वमित्यर्थेन बोध्यमिति २९८ ननु भोक्तृत्वरूपेणोपसंहारे आत्मनः प्रतिपादनं किमर्थमिति चेत् तदस्य त्ववारणेन महावाक्यार्थमूचनायेत्याह
एवमिति द्वाभ्यां । एवमुक्तान्वयव्यतिरेकाभ्यामभिधानेन तद्दयाकाशः शुद्धतया य उक्तः स एव महेश्वरः सर्वसंघाताधिपतिरिति प्रोक्तो भवति । अन्यथा तु अयमात्मा संघातेन एकतांतादात्म्याध्यासं प्राप्तः
स न बुद्धिमद्विरपि दुर्ज्ञेय इति । अयमर्थः श्रुतावपि तमेतमिति तत्पदेन तद्दयाकाशं पराभृश्य प्राधान्यविधानेन सूचितमिति बोध्यः २९९ अस्य दुर्ज्ञेयतां तव महामतेर्विश्रम एव स्फुटपतीत्याह तन्न इति ।
ततो दुर्ज्ञेयत्वात् । ननु संघाते दुर्ज्ञेयश्चेदात्मा तादृहिः कुत्रचिन्नरूपणीयस्तत्रैवाहं प्रणिशस्यामीत्याशं कांवारयति मा कृथा इत्यादिना । त्वमन्यत्र विज्ञानायाण्वपि यथा भवति तत्त्वेदं स्वेदमदमु
त्साहं मा कृथाः तत्र हेतुं न्यायविरोधं दर्शयति कोशिमिति । इधन संसृष्टमुपलीव्य स्थानभूतेन धनेन संबद्धमग्निविहायान्यतदसंस्पृष्टकः प्रतिपद्यते प्राप्तिन कोपीति यावत् । तथा चाग्नेरधनवदात्मन उपल
ब्धिस्थानं संघातं विहाय तदव्येषणं वृथेति भावः । तदुक्तं भागवतेऽपि ' त्वामात्मानं परं मत्वा परमात्मानमेव च । आत्मा पुनर्वर्हिर्मृग्य आहो ज्ञानता ज्ञता ' इति ३०० प्रश्नत्रयेणोक्तमर्थं जातसंगृहाति ।

वैश्यस्य पुत्रा वैश्येन विना यद्वन्न भुंजते ॥ वागाद्या अपि तद्वत्ते आत्मना सह भुंजते २९८ एवं हि हृदयाकाशः प्रोक्तः प्राज्ञो महेश्वरः ॥ संघाते नैकतां प्राप्नोति दुर्ज्ञेयो धीघनैरपि
२९९ ततो गार्ग्याऽसि विभ्रातो मा कृथाः स्वेदमप्यपि ॥ कोशिमिधनसंसृष्टं विहायान्यं प्रपद्यते ३०० हृदयाकाश आत्मा यमाधारो वधिरेव च ॥ शयनस्य शयानस्य
तद्दगच्छतोऽपि च ३०१ शयानः करणग्रामः शयनं बुद्धिसंश्रयम् ॥ आगंतापि स एव स्यात्सर्वो विषणया सह ॥ स्वप्नं जागरणं वापि प्रोक्तमागमनं बुधैः ३०२ प्राण
प्रज्ञे मयायस्ते हृदयाकाशरूपं पृच्छ ॥ उक्तः प्रतर्दनाये ममादा विद्रोजगादहं ३०३ एतद्विज्ञानतः पूर्वजिगायेंद्रोऽसुरान्महान् ॥ ब्राह्मणां श्रयतींस्तद्वद्वतवा
ध्यायवर्जितान् ३०४

तद्दयाकाश इति । हृदयाकाश एव सर्वस्यात्मा शयनस्य शयानस्य च आधारतयोक्तः आगच्छतश्चागमनस्यावधितयोक्त इति ३०१ शयानादिस्वरूपमभिनयति शयान इति । शयनशब्दस्य कारणलप
रत्वात्त्वप्रसङ्गशयनस्य कर्त्ता करणग्रामो बुद्धिर्व्यतिरिक्तः । द्वितीयं सुषुप्ति संज्ञं शयनं तु बुद्धिसंश्रयं बुद्ध्याश्रितं तत्कर्तृत्वं बुद्धेरेवेति यावत् । यद्यपि पूर्वविज्ञानमयस्य कर्त्तृत्वमुक्तं तथापि विज्ञानमयशब्दस्य
बुद्धिर्विशिष्टचिदाचकत्वेन विशेष्ये कर्त्तृत्ववाच्ये विशेषणपर्यवसानस्य सविशेषजोहीति ग्यापसिद्धत्वादेव मुक्तमिति बोध्यम् एवं सति आगंता आगमनकर्त्तापि स करणग्राम एव बुद्धिसहितो बोध्य इति ३०२
अध्यायद्वयोक्तज्ञानस्य फलं पूर्वमिद्रेण लब्धमिति प्रदर्शकं स यावदित्यादिवाक्यं व्याकर्त्तृपूर्वाध्यायेनैकवाक्यतां दर्शयति प्राणेति । प्राणश्च प्रज्ञाचतयोः समाहारः प्राणप्रज्ञातस्मिन् प्राणप्रज्ञे उपाधौ तद्दयाका
शरूप आत्मायस्ते मयोक्तः सुषुप्तोलो कट्ट्या प्राणावशेषात्प्राणोपाधिकस्य विज्ञानमयविशेषणेन बुद्ध्युपाधिकस्य चाऽभिधानात् इममेवात्मानमादौ पूर्वमिदं उवाचेति ३०३ एतदिति । एतस्यात्मनः
प्रजापत्युपदेशाद्यद्विज्ञानं तद्वत्त्वेन महानिदः पूर्वपुरा असुरान् जिगाय जितवान् तथा न्यायवर्जितान् ब्राह्मणान् त्वाप्रादीन् यतोश्च हतवान् । न्यायवर्जित इति प्रथमां तपाते उत्तरत्रासुरहननकर्त्ता संबन्धः
छलेनेते पाहननस्य पूर्वाध्याय उक्तेरिति ३०४

॥ १५ ॥

[illegible]

॥ इत्यात्मपुराणे तृतीयाध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे चतुर्थाऽध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ नमःपुर्णायदेवायवेदाचार्यादिरूपिणे ॥ यस्यांतरस्यांतरायगणेशमपतिस्मृतिः ॥ १ ॥ एवमुक्तेदोषनिषेदोन्परलयापाचयजुर्वेदोपनिषदामथेससभिरुपायैःप्रपञ्चयिष्यं
स्तत्रत्रिभिर्बृहदारण्यकार्थेस्फुटयितुं तत्रशिष्यजिज्ञासापूर्वमुत्थापितादर्शयति एवमिदं त्रिभिः ॥ उक्तमारुहयानं श्रुत्वाऽतिविस्मितः सन् शिष्य आदित्येन याज्ञवल्क्याय कथितां विद्यां प्रष्टुकामोपितां
साक्षात्प्रापृच्छत् किंतु इन्द्रात्कौपीतकिर्भातइति गुरुमुखात् श्रुत्वा संशयाविष्टहृदयः सन्निरुद्धमयनिमिचमेव प्रपच्छत् ततो विबुद्धिमान् मयनिमिचाभिधानद्वारे वेते सर्वे विष्पंतीति गुरुणामाशयविदितद्वयोः
संबंधः १ । २ प्रश्नमभिनयति इन्द्रइति । हे ब्रह्म इन्द्रः किं कुरु कर्माऽकरोत् यत इन्द्रकृतवत् कुरु कर्मणो हे तोरिन्द्रसक्तशास्त्रं यं कौपीतकिं संस्पृश्य मुनेरभूदिति । तद्विचित्रमाख्यानं श्रोतुमिच्छामीति
३ उत्तरमवतारयति एवमिति । उक्ते पृष्ठे सति चित्रमद्भुतां मंत्रेण वंशमाल्यानां नंतरं प्रदर्शयिष्यमाणास्वरूपकेषु समीरितां स्फुटमभिहितां दध्यहृद्भीदसंबन्धिनो कथां वक्तुकामो गुरुर्वेदोक्तं मधु
कांडयाज्ञवल्क्यकांडखिलकांडानामंतपुर्णीति तां गुरुपद्धतिविशालं सर्वाणां परंपरां संस्मार । तत्स्मरणस्याध्ययनं गताया भाष्यकारे रुक्तेः तथा च मधुकांडवंशब्राह्मणे भाष्यं 'मंत्रश्चायं स्वाध्यायाथार्थो
जपार्थश्चेति' अयं ब्राह्मणरूपः वंशस्वाध्यायः स्वाधीनोच्चारणसमवेतस्त्वाध्यायनं जपश्च प्रत्यहमावृत्तिरिति तद्व्याख्यातारः । मधुकाण्डादिस्वरूपं तु पूर्वोपाये दर्शितम् ४ तत्र वंशेषु मधुकांडयाज्ञवल्क्य
कांडयोरेत्योपुल्लिङ्गनाम पठितत्वात् पुवंशविद्याख्यायेते अंत्यस्तु स्त्रीबामपठितत्वात् स्त्रीवंशइति तत्रांत्यस्य सर्वातीकीर्तनेन सर्वाकारकता सूचनात् प्राधान्यं सर्वसंमतं वंशप्रवर्तिनामृषीणामभेदं केचिदं

श्रीः ॥ एवं विचित्रमाख्यानं श्रुत्वा शिष्योति विस्मितः ॥ आदित्यकथितां विद्यां प्रष्टुकामो विहायताम् १ इन्द्रात्कौपीतकिर्भातइति श्रुत्वा तिबुद्धिमान् ॥ संशयावि
ष्टहृदयः प्रपच्छेदं मुरुं प्रति २ इन्द्रः किं करोद्ब्रह्मन्यतः कौपीतकेर्मयम् ॥ इन्द्राद्भुद्विचित्रं तत्र श्रोतुमिच्छाम्यहंगुरो ३ एवमुक्ते गुरुश्चित्रां कथां मंत्रसमीरिताम् ॥
वक्तुकामो वेदोक्तं संस्मारगुरुपद्धतिम् ४ पौतिमाषीजमत्यास्मिन् सर्वेषां जननीहिनः ॥ यस्याः पुत्रोऽपि दुष्प्रापमदाज्ज्ञानं द्विजन्मनाम् ५ एतमारभ्य सर्वास्तान्गु
रून् ब्रह्मावधीन्हिते ॥ कथयामिततः सर्वं ज्ञातुं शक्तो भविष्यसि ६ सहिकात्यायनी पुत्राद्विद्यां गौपवनादगात् ॥ भारद्वाज्यास्तु तनयः पौतिमाप्योपरो भवत् ॥ त
स्माद्गौपवनः सर्वा विद्यामेतामवाप्तवान् ७

दंतिकेचिदभेदं तत्राभेदस्य प्रतियोगिसापेक्षाद्वेदादभ्यर्हितत्वेनैकस्य ब्रह्मण एवाचार्यमूर्त्यां बस्थानस्य सिद्धांतितत्त्वेन चाभेदपक्षेण तावद्वंशं व्याकुर्वन् स्त्रीवंशयानामासुरिपर्यंतानामासुरिपर्यंतैरितरवंशेष्वे
हुभिरभेदोभूयसामनुग्रहो न्याय्यइति न्यायेन संप्रदायेन च यथायथा सिद्धस्तथा दर्शयति पौतिमापीत्यादिना । पूतिमाषस्यापत्पत्नी पौतिमाषी यज्ञं ताण्डीप् । एयासं वंशानोस्माकं विद्याधिकारिज
नानां जननीमातृसमागुरुजननीत्वात् । तदेवाह यस्याइति । यस्याः पौतिमाष्याः पुत्रः स्त्रीवंशस्यादौ पौतिमाषी पुत्रपदेनोक्तः पुवंशयोश्च पौतिमाष्यपदेनोक्तः लोके द्विजेभ्यो मधुकांडायुक्तज्ञा
नं ददाविति । पौतिमाष्यपदे दोहित्रेऽपत्यत्वोपचारेण यन्बोध्यः ५ एतमिति । एतं पौतिमाषी पुत्रवंशब्राह्मणेषु प्रथमां ततयेवोक्तमारभ्य उत्तरां तरेषु गुरुवः पंचम्यंततया वंशेषु कावशपर्वनिभात्र
ह्याद्विषयगर्भस्तत्पर्यंतं तास्तं स्ते शिष्याय कथयामिततस्तेषां श्रवणात्प्रतिबंधकदुरितोपशमेन सर्वमर्थं ज्ञातुं शक्तो भविष्यसि । तदनुसंधानस्य स्वाध्यायायार्थताया उक्तेः 'यस्य देवे पराभक्तिर्यथा देवे तथा
गुरो । तस्यैते कथिताः अर्थाः प्रकाशं ते महात्मनः' इति श्रुतेश्चेति भावः ६ सहीति सपौतिमाषी पुत्रः स्त्रीवंशे कात्यायनी पुत्रपदेनोक्ता पुवंशयोगोपवनपदेनोक्ता द्रौविद्यामगतामवाप्तव्यार्थः ।
एवमप्रेषि पुत्रपर्यायानां तन्मास्त्रीवंशगतमितरं पुवंशगतमितरं बोध्यम् । भारद्वाज्याइति उक्तो गोपवनः कात्यायनी पुत्री भारद्वाजी पुत्राभिजातौ पौतिमाष्यात्पूर्वोक्तपौतिमाष्यभिन्नदेतां विद्यां प्रापद्
त्यर्थः । अत्र यद्यपि स्त्रीवंशे कात्यायनी पुत्रस्तस्य गुरुर्गौतमी पुत्रस्य गुरुर्भारद्वाजी पुत्रइति प्रायः पुस्तकेषु पठ्यते तथापि पुवंशयोगो गौतमी पुत्रस्य समसंख्याकनामांतरानुपलंभाद्विद्यमाननाम्नां संख्याणां-

आ. पु.

॥ १ ॥

बहूनामभेदस्य एवमेवाभिधाने सुबोधतामपि संधाय गुरोः परमगुरोश्चाभेदस्य लोकेऽपि सिद्धत्वात् सर्वेषामेकरूपताया उपसंहारे वक्ष्यमाणत्वाच्च कात्यायनीपुत्रानंतरं भारद्वाजीपुत्र एवोक्त इति बोध्यम् । एवमेव वक्ष्यमाण कौशिकीपुत्रे तच्छिष्यकात्यायनीपुत्रांतर्भावोर्मतव्यः ७ पाराशरीसुत इति । भारद्वाजीसुतः पौतिमाप्यस्तु पाराशरीसुतादौ पवननात्पूर्वोक्तगोपवनभिन्नादिमांविद्यां प्राप्त इति ८ औपस्वस्तीति । उपस्वस्तेर्गोत्रापत्यं स्त्री औपस्वस्ती अर्णतातुड्डीप् तस्याः पुत्रः कौशिक इति पुवंशयोर्व्यसिद्धस्तस्मात्पाराशरीसुतो विद्यां प्राप्तवान् ९ पाराशरीति । उक्तः कौशिकस्तु अपरपाराशरीसुतात्कौंडिन्यानामो विद्यां प्राप्त इति १० कौशिकीतनय इति । पाराशरीसुतः कौंडिन्यस्तु कौशिकीपुत्रात्शांडिल्याद्विद्यां प्राप्त इति । अत्र कौशिकीपुत्रे कात्यायनीपुत्रांतर्भाव उक्तः ११ शांडिल्यस्येति । उक्तस्य कौशिकीतनयाभिन्नशांडिल्यस्य कौशिकीगौतमश्चेतद्वोपुवंशोक्तो गुरुः अभूता । स्त्रीवंशे तु कौशिक आलंबीपुत्रत्वेनोक्तः । गौतमस्तु वैयाघ्रपदीपुत्रत्वेनोक्तः व्याघ्रपदो गोत्रापत्यं स्त्रीवैयाघ्रपदी । यज्ञान्ताण्डीप् एजागमश्च १२ आलंब्या इति । आलंबीपुत्रः कौशिकस्तु तपसाराधितब्रह्मानुग्रहादेव विद्यां प्राप्त इत्यर्थः १३ वैयाघ्रपद्या इति । वैयाघ्रपदीपुत्रो गौतमो ना

पाराशरीसुतः कश्चित्पुनर्गोपवनोपरः ॥ अभूत्तस्मात्समाप्तोसौ भारद्वाजीसुतस्त्विमाम् ८ औपस्वस्तीसुतः कश्चित्कौशिको नाम वैद्विजः ॥ तस्मादौपवनो विद्यां प्राप्तवानखिलामिमाम् ९ पाराशरीसुतः कश्चित्कौंडिन्यो नाम तो भवत् ॥ कौशिकस्तु ततो विद्यां प्राप्तवानखिलामिमाम् १० कौशिकीतनयः कश्चित्शांडिल्यो नाम तो भवत् ॥ कौंडिन्यस्तत एवेमां विद्यामधिजगाम ह ११ शांडिल्यस्य गुरुस्य ता मुभौ कौशिकगौतमौ ॥ आलंब्याश्च तथा वैयाघ्रपद्यास्तनयौ हितौ १२ आलंब्यास्तनयो योसौ कौशिको नाम विभुतः ॥ ब्रह्मप्रसादतः सोयं विद्यामेतामवाप्तवान् १३ वैयाघ्रपद्यास्तनयो गौतमो नाम नामतः ॥ कापीपुत्रादाग्रिवेश्यात्काण्वीपुत्राच्चलब्धवान् १४ काण्वीपुत्रः कौशिकवल्हवयान्हिस्वयं भुवः ॥ उग्रेण तपसात्यर्थं परितोप्यमहेश्वरम् १५ आत्रेयीपुत्रतः प्राप्त आनभिम्ब्लाततस्त्विमाम् ॥ शांडिल्याच्चाग्रिवेश्योयं क्लेशेन महता द्विजः १६ शांडिल्यो जन्मतः सिद्धः काण्वीतनयवन्महान् ॥ अन्यस्मात्प्राप्तवान्विद्यामुक्ता ब्रह्माणमीश्वरम् १७ आनभिम्ब्लात एवायं गार्ग्यो गोत्रत ईरितः ॥ गौतमीतनयाद्विन्नादानभिम्ब्लाततस्त्विमाम् १८ गार्ग्याद्विप्राप्तवान्विद्यामात्रेयीतनयो महान् ॥ भारद्वाजीसुताद्गार्ग्ये गौतमादाप्तवानिमाम् १९ पाराशर्यास्तनयतः सैतवाद्गौतमस्त्विमाम् ॥ प्राचीनयोग्यतश्चापतावुभौ च सहोदरौ २०

मसनामत आग्रिवेश्यात्कापीपुत्राभिन्नात्तथाकाण्वीपुत्राद्विद्यां प्राप्तः । काण्वीपुत्राभेदयोग्यः पुवंशयोर्नास्तीति नोक्तः । कपेर्गोत्रापत्यं स्त्रीकापी यज्ञान्ताण्डीप् १४ काण्वीति । काण्वीपुत्रस्तु स्वयं भुवो ब्रह्मण एव विद्यां प्राप्तः किं कृत्वा तपसा परमेश्वरमाराध्य १५ आत्रेयीति । कापीपुत्र आग्रिवेश्यस्तु आत्रेयीपुत्राभिन्नादानभिम्ब्लातात्शांडिल्याच्च द्वाभ्यां गुरुभ्यामिमां विद्यां प्राप्त इत्यर्थः । शांडिल्याभेदयोग्यः स्त्रीवंशेनास्तीति नोक्त इति बोध्यम् १६ शांडिल्य इति । आनभिम्ब्लात शांडिल्ययोरन्यतरः शांडिल्यस्तु ब्रह्माणमीश्वरमुक्ताऽन्यस्माद्विद्यां प्राप्तवानिति १७ आनभिम्ब्लात इति । अयं महानात्रेयीपुत्र आनभिम्ब्लात एवायं ब्रह्मण्यकांडे गोत्रतो गार्ग्ये इतीरितः सन् भिन्नादानभिम्ब्लाताद्गौतमीतनयाभिन्नाद्याज्ञवल्क्यकांडे गार्ग्यपदे उक्तदिमां विद्यां प्राप्तः । गार्ग्यो गौतमीतनय आनभिम्ब्लातस्तु भारद्वाजीसुताभिन्नाद्गौतमादिमां विद्यां प्राप्त इतीति द्वयोः संबंधः । अत्र तृतीयानभिम्ब्लातो द्वितीयेऽन्तर्भाव इति बोध्यम् १८ । १९ पाराशर्या इति । भारद्वाजीसुतो गौतमस्तु पाराशरीपुत्राभिन्नात्सैतवात्प्राचीनयोग्याच्च आभ्यां भुकांडोक्ताभ्यामिमां विद्यां प्राप्तः । चतुर्थपादस्योत्तरश्लोकेन संबंधः २०

वात्सीति । तौसेतवप्राचीनयोग्योतुतपस्विनौसोदरभ्रातरौवात्सीपुत्रादिमांविद्यांप्राप्तौ । कीदृशाद्वात्सीपुत्रात् मधुकांडेपाराशर्यपदोक्तात्पाज्ञवल्क्यकांडेपाराशर्यायणपदेनोक्तादित्यर्थः २१ पाराशरीतनयतइति । पाराशर्यायणाख्यःपाराशर्यस्तुपाराशरीपुत्राद्विद्यांप्राप्तः । कीदृशात्पाराशरीपुत्रात् मधुकांडेभारद्वाजपदोक्ताद्याज्ञवल्क्यकांडेगार्ग्यायणसंज्ञात् २२ वार्कारुणीति । भारद्वाजोमार्ग्यायणस्तुवार्कारुणीपुत्रात्तथागौतमाद्वाग्भ्यांविद्यांप्राप्तः । कीदृशाद्वाकारुणीपुत्रात् याज्ञवल्क्यकांडेउद्दालकायनपदोक्तामधुकांडेभारद्वाजपदेनोक्तादिति । वृकारुण्यपत्राप त्पत्नीवार्कारुणी २३ भारद्वाजस्त्विति । गार्ग्यायणगुरुद्वयमध्येभारद्वाजस्तुसाक्षाद्ब्रह्मण्येवविद्यांप्राप्तः । द्वितीयोगुरुगौतमस्तुअपरवार्कारुणीपुत्राद्याज्ञवल्क्यकांडेजाबालायनेतिशब्दिनामधु कांडेभारद्वाजपदोक्ताद्विद्यांप्राप्तः २४ आर्तेति । गौतमगुरुभारद्वाजस्तुआर्तभागीपुत्राद्याज्ञवल्क्यकांडेमाध्यंदिनायनशब्देनोक्तामधुकांडेपाराशर्यपदोक्तादिमांविद्यांप्राप्तः २५ माध्यंदिनाय नइति । उक्तोमाध्यंदिनायनस्तुशौंगीपुत्राद्याज्ञवल्क्यकांडेसौकरायणेतिपीक्तात्तेजस्विनोमुनेर्विद्यांप्राप्तः । मधुकांडेतुत्तुल्यसंख्योनास्तीतिनोक्तः २६ सांस्कृतीति । अपंशौगौतनयःसौक

वात्सीपुत्रादिमांविद्यांलब्धवंतौतपस्विनौ ॥ पाराशर्यायणाख्याद्विपाराशर्यान्महात्मनः २१ पाराशरीतनयतःपाराशर्योमहामनाः ॥ भारद्वाजादिमांविद्यांप्राप्तौगार्ग्यायणाख्यतः २२ वार्कारुणीतनयतस्तद्बुद्दालकायनात् ॥ भारद्वाजाद्वैतमात्रप्राप्तौगार्ग्यायणस्त्विमाम् २३ भारद्वाजस्त्विमांविद्यांब्रह्मणःप्राप्तवान्मुनिः ॥ वार्कारुण्यास्तनयतोजाबालायनशब्दितात् ॥ भारद्वाजाद्वैतमाख्योविद्यांप्राप्तमहामुनिः २४ आर्तभागीतनयतःप्राप्तोमाध्यंदिनायनात् ॥ पाराशर्यादिमांविद्यांभारद्वाजोमहामुनिः २५ माध्यंदिनायनःप्राप्तःशौंगीतनयतस्त्विमाम् ॥ सौकरायणसंज्ञाद्विमुनेःसंदीप्ततेजसः २६ सांस्कृतीतनयात्प्राप्तोविद्यांकापायणादिमाम् ॥ सौकरायणसंज्ञोयंमुनिर्धर्मविशारदः २७ आलंबायनीतनयात्सायकायनशब्दितात् ॥ वैजवापायनात्प्राप्तोमुनिःकाषायणोमहान् २८ आलंबीतनयात्प्राप्तोविद्यांताकौशिकायनेः ॥ वैजवापायनाख्यस्तुमुनिर्धर्मपगयणः २९ जायंतीतनयात्प्राप्तोविद्यांताघृतकौशिकात् ॥ कौशिकायनिरित्युक्तोमुनिर्धर्मरतःसदा ३० मांडूकायनीतनयात्पाराशर्यायणाभिधात् ॥ घृतकौशिकनामायंविद्यामेतामवाप्तवान् ३१ मांडूकीपुत्रतःप्राप्तःपाराशर्यान्महामुनेः ॥ पाराशर्यायणाख्योयंविद्यामेतामनन्यधीः ३२ शांडिलीतनयात्प्राप्तोजातूकर्ण्यन्महात्मनः ॥ पाराशर्यइमांविद्यांदुर्लभामनुजैर्भुवि ३३ राथीतरीतनयतआसुरायणसंज्ञितात् ॥ यास्काच्चप्राप्तवान्विद्यांजातूकर्ण्योमहामुनिः ३४

रायणस्तुसांस्कृतीपुत्रात्काषायणाद्याज्ञवल्क्यकांडीयादेवेमांविद्यांप्राप्तः २७ आलंबायनीति । महान्मुनिःकाषायणस्तुआलंबायनीपुत्राद्याज्ञवल्क्ययोयेसायकायनशब्दितामधुकांडेवैजवापायनसंज्ञिताद्विद्यांप्राप्तः २८ आलंबीति । वैजवापायनाख्यस्तुमुनिःआलंबीतनयाभियानात्कौशिकायनेःपुवंशयोक्तुद्विद्यांप्राप्तः २९ जायंतीति । कौशिकायनिरित्युक्तोमुनिस्तुपुवंशयोर्वृतकौशिकपदोक्ताजयंतीपुत्राद्विद्यांप्राप्तः । इतःप्रभृतिपुवंशयोर्नामानिपरस्परसमानरूपाणिबोध्यानीति ३० मांडूकायनीति । मांडूकायनीपुत्राभिन्नात्पाराशर्यायणसंज्ञाद्वृतकौशिकोविद्यांप्राप्तः ३१ माण्डूकीति । पाराशर्यायणाख्यस्तुमाण्डूकीपुत्राभिन्नात्पाराशर्याख्याद्विद्यांप्राप्तः ३२ शांडिलीति । पाराशर्यस्तुशांडिलीतनयाभिन्नाजातूकर्ण्यात्प्राप्तोविद्यामिति ३३ राथीतरीति । जातूकर्ण्यस्तुगुरुद्वयाद्विद्यांप्राप्तः । गुरुद्वयंतुराथीतरीतनयाभिन्नाआसुरायणाएकः यास्कोद्वितीयइति ३४

आ. पु.
॥ २ ॥

यास्क इति । तयोर्मध्ये यास्कस्तु साक्षात्स्वयं भुवः सकाशादेव विद्यां प्राप्नोति । वज्रितालेन तनयः कौशिक इति । द्वितीय आसुरायणस्तु भालुकी तनयाभिन्ना त्रैवणिसंज्ञाता प्राप्नोति ३५ अधस्त्री
वंशे अधिकान्परस्परमभेदस्फुटीकरणायासुरायणे निवेश्यति । कौंचिकीति चतुर्भिः । भालुकी तनयस्त्रैवणिः कौंचिकी पुत्राभ्यां विद्यां प्राप्नोति । तौ कौंचिकी पुत्राभ्यां वेदभृती पुत्रात्प्राप्नोति ३६
प्राप्नोति । वेदभृती पुत्रः कार्षकेयी पुत्रात्प्राप्नोति । कार्षकेयी पुत्रः प्राचीनयोगी पुत्राद्विद्यां प्राप्नोति । कृषिकस्यापत्यं स्त्रीकार्षकेयी । शुभ्रादित्वाद्ब्रह्म । प्राचीनयोगीति यज्जताङ्गी ३७ प्राची
नेति । प्राचीनयोगी तनयः सांजीवी तनयाद्विद्यां प्राप्नोति । सांजीवी तनयस्तु एतां विद्यां प्राश्री पुत्रात्प्राप्नोति । कीदृशात्प्राश्री पुत्रात् । स्त्रीवंशे स्त्रीनामघटितपरंपरायामंतस्थितत्वेन प्रसिद्धात् प्रा
श्री पुत्रपदाभ्यां सेनांते स्थितेः सूचनादिति भावः । पुनः कीदृशात् आसुरिवासिनः आसुरिसंज्ञे देशविशेषे गुरोबावसनेनासुरिवासीति नामांतरशालिनः ३८ प्राश्री पुत्रोऽप्येति । प्राश्री पुत्रस्तु आसुरा
यणाद्विद्यां प्राप्नोति । कोसावासुरायण इति चेत् योराधीतरीतनयोजातूकर्ण्यस्य गुरुस्त्रैवणेऽश्विप्युक्तः स एवेति गृह्याणेत्यर्थः । ननु त्रैवणिगुरुपरंपरावर्तिनः प्राश्री पुत्रस्य त्रैवणिशिष्यात्कथं विद्याग्रहणं
भवति चेन्न । दृश्यते हि कृताध्ययनानामपि कुतश्चिन्निमित्ताद्विस्मरणे संशयोत्पादे वा पुनर्विद्याग्रहणं । यथामहाभारते गदापर्वणि द्वादशाध्दिकदुर्भिसाद्विस्मृतविद्यानां सारस्वतात्सरस्वती प्रसादजीवि

यास्कः कौशिक इति विद्यां प्राप्नोति । तनयः भुवः ॥ भालुकी तनयात्प्राप्तस्त्रैवणे रासुरायणः ॥ कौंचिकी तनयाभ्यां हि भालुकी तनयोप्ययम् ॥ प्राप्तवांस्तावुभौ विद्यां प्राप्नो
वेदभृती सुतात् ३६ प्राप्नो वेदभृती पुत्रः कार्षकेयी सुतादिमाम् ॥ कार्षकेयी सुतोऽप्येतां प्राप्नोति । तनयः भुवः ॥ प्राचीनयोगी तनयात्सर्वशास्त्रविशारदात् ३७ प्राची
नयोगी तनयः सांजीवी तनयादगात् ॥ सांजीवी तनयोऽप्येतां प्राश्री पुत्रादवाप्तवान् ॥ स्त्रीवंशे प्रथितादंतस्थिता आसुरिवासिनः ३८ प्राश्री पुत्रोऽथ धर्मात्मा प्राप्नोति ।
सुरायणात् ॥ जातूकर्ण्यस्य गुरुस्त्रैवणेऽश्विप्युक्तः ३९ त्रैवणिः प्राप्नोति । तनयः भुवः ॥ औपजंघनिरप्याप्त आसुरेयं त एव हि ॥ भेदो भवति वंशस्य
ह्यसमाधेय रूपभाक् ४० पौतिमापी तनयतः स्त्रीवंशं पृथगेव हि ॥ वर्णयंति महात्मानः कोचिदेकमथापरे ४१ पुंवंशेऽपि विभिन्नत्वमाग्निवेश्याद्वदंति हि ॥ कौशिका
यनिपर्यंतं कोचिदेकं विदुः ४२ सर्वथाऽभिन्नतैव स्यादत्र स्त्रीपुंसवंशयोः ॥ अतः पुंवंशमेव मधुना कथयामि ते ४३

नोभ्यस्तविद्यादिति ३९ त्रैवणिरिति । आसुरायणगुरुस्त्रैवणिरौपजंघनिसंज्ञान्मुनेरपि विद्यां प्राप्नोति । औपजंघनस्तु आसुरेवंशत्रयेऽपि समानाकारात्प्राप्नोति । कीदृशो यमासुरिः यतः यमासुरिमार
भ्याघस्तनवंशस्य भेदो नानारूपतालक्षणो भवति ज्ञापते विषयेण विषयिणो लक्षणात् । कीदृशो भेदः असमाधेय रूपभाक् समाधातुमशक्यस्य रूपमाकारं सादृश्यमिति यावत् तद्भजतीति स तथा 'रूप
माकारश्चोक्तयोरपि' इति विश्वः । अस्माभिस्तु यथासं प्रदायं समाहित इति भावः ४० आसुरिपर्यंतानां वैरूप्यं संख्यावैषम्यं ब्रह्मकोचिद्वदंति । सारूप्यभूयस्त्वदांशिनोऽपरे तु भेदमेवेत्याह पौतिमापी
ति । पौतिमापी तनयमारभ्य स्त्रीवंशं केचिन्महात्मानः पृथग्वर्णयंति । अपरे तु एकमेवेति ४१ पुंवंशोऽपि । केचित् पुंवंशयोऽपि आग्निवेश्यमारभ्य कौशिकायनिपर्यंतं परस्परं नाम्नां वैरूप्यं ब्रह्मविभिन्नत्वं
दंति आग्निवेश्यात्पूर्वतने पुंकोशिकायनेऽपरतने पुंत्वभेदमाहुरिति यावत् । केचित् केचिन्महात्मानोऽप्येवमेवाहुरित्यर्थः ४२ सर्वथेति । मतभेदमयुक्तेः सर्वैः प्रकरेण्यत्र आसुरो
स्त्रीवंशपुंवंशयोरेव आसुरेनंतरं तु भेदो दुर्वच इति यावत् । अत आसुरिप्राप्य वंशत्रयाभेदसिद्धेः पुंवंशमेव मधुना कथयामि ते अत्र पुंवंशयोरेकतायामविवादस्फुटीकरणात् पुंवंशमित्येकवच
नमयोगः ४३

समुक्तं प्रपञ्चवत्स्यकांतात्प्रयोः पुंवंशयोरासुरिमारुपमश्रपयैतवंशं कर्तव्यं । भारद्वाजादिति दशभिः । उक्तमासुरिभारद्वाजादियां प्राप्तः । भारद्वाजस्तु आश्रेयात्प्राप्तः । आश्रेयोमांस्तिष्ठान्त
 च गौतमात् । एवमश्रेयिषं चर्म्यतो गुरुः प्रथमां तश्च शिष्यो बोध्यः ४४ गौतमोऽपरगौतमात् । सचवात्स्यः शांडिल्यतः । शांडिल्यः केशोर्यां भिज्जात्काप्यात् । काप्यः केशोर्यां पि कुमारहारितेति संज्ञका
 त । सुकुमारहारितोऽपि गालवात् ४५ प्राप्त इति । विदर्भी कौंडिन्यसंज्ञकाद्गालवः प्राप्तः । वत्सनयाद्वाभ्रवो वत्सनयाद्वाभ्रवस्तस्मादिदर्भी कौंडिन्यो विद्यां सम्पगाप्तवान् ४६ वाभ्रवोऽपि ।
 वत्सनयाद्वाभ्रवोऽपि सौभरीतिनामांतरशालिनः पथः पथिसंज्ञकात्प्राप्तः । सौभरिः पंथा अपि अपास्यसंज्ञकादां गिरसात् । स आं गिरसः अपास्य इत्युत्तरादपकर्षः । त्वाष्ट्रात्त्वष्ट्रपत्यादाभूतिसंज्ञकादि
 यां प्राप्त इति ४७ अपास्य इति । अपास्य इति पूर्वां चित्तमुक्तं तु शब्दो भिज्जक्रमः । आभूतिसंज्ञकत्वाद्भूतविश्वरूपसंज्ञात्वाद्वा । विश्वरूपस्त्वाद्भूतुः अश्विभ्यां । ययोरश्विनोरुपदेशे निमित्ते सति तद्देवस्य
 माणविषयाक्षोभं जगामेति ४८ आथर्वणादिति । अथर्वणोऽपत्यादधीचोर्दध्यह्नसंज्ञकात् शक्रदेशिकादिंदगुरोः सकाशादिमावश्विनो विद्यां प्राप्नोति । दध्यह्नाथर्वणोऽपि देवादेवापत्यादथर्वणः प्राप्तः ४९

भारद्वाजादासुरिस्तु भारद्वाजोऽप्यवाप्तवान् ॥ आश्रेयादयमाश्रेयोमांस्तिष्ठान्तगौतमात् ४४ गौतमो गौतमात्सोऽपि वात्स्याच्छांडिल्यतः सच ॥ शांडिल्योऽपि चक्रे
 शोर्यात्काप्यात्काप्योऽप्यवाप्तवान् ॥ कुमारहारिताख्यात्सगालवादीति तेजसः ४५ प्राप्तो विदर्भी कौंडिन्याद्गालवो वेदवित्तमः ॥ वत्सनयाद्वाभ्रवतः कौंडिन्योऽपि समा
 प्तवान् ४६ वाभ्रवोऽपि च संप्राप्तः पथः सौभरिसंज्ञितात् ॥ पंथा अपास्यां गिरसादाभूतेस्त्वाद्भूतेऽपि सः ४७ अपास्यस्तु विश्वरूपात्त्वाद्वा प्रादाभूतिसंज्ञकः ॥ विश्वरू
 पः पुनस्त्वाष्ट्रोऽश्विभ्यां प्राप्तवानिमाम् ॥ ययोर्निमित्ते भगवानिन्द्रः क्षोभं चकार ४८ आथर्वणादिमौ प्राप्नोदधीचः शक्रदेशिकात् ॥ दैवादथर्वणोऽप्येष दध्यह्नाथ
 र्वणोऽपि ४९ दैवोऽथर्वाणुनः प्राप्तो मृत्युः प्राध्वंसनाद्विषः ॥ मृत्युः प्रध्वंसनात्प्राप्तो विद्यां प्राध्वंसनोऽपि च ॥ एकर्वस्त्वेकार्षिः प्राप्तो विप्रचित्तेरिमां महान् ५० प्राप्तो
 व्यष्टिर्विप्रचित्तिर्व्यष्टिः प्राप्तः सनारुतः ॥ सनातनात्सनावाख्यः सनकात्सनातनः ५१ परमेष्ठिनः ससनको ब्रह्मणः परमेष्ठयपि ॥ अतः परं न वक्तास्ति ब्रह्मणो हि स्व
 यं भुवः ५२ नमोस्तु ब्रह्मणे तस्मै सर्वदेवस्वयं भुवे ॥ मूलभूताय जगतस्तथा वेददुमस्य च ॥ एष पुंवंश उदितः स्त्रीवंशाभेदतस्तव ५३ स्त्रीवंशे सर्वथाभेदः सम्यगित्ये
 वमातिनः ॥ ततोभेदेन नारीणां वंशमुक्तं निशामय ५४

देव इति । देवोऽथर्वाणुना प्राध्वंसनेति नामांतरशालिनो मृत्युसंज्ञकात् । प्राध्वंसनो मृत्युस्तु प्रध्वंसनसंज्ञात्प्राप्तः । प्रध्वंसनसंज्ञस्तु एकर्विसंज्ञात् । एकर्विस्तु विप्रचित्तिसंज्ञात् ५० प्राप्तो व्यष्टिरिति । विप्र
 चित्तिर्व्यष्टिसंज्ञात् । व्यष्टिसंज्ञः सनारुतसंज्ञात् । सनारुतः सनारुतसंज्ञः सनारुतनात् । सनातनस्तु सनकात् ५१ परमेष्ठिन इति । ससनकः परमेष्ठिनो विराजः सकाशात् । परमेष्ठितु ब्रह्मणोऽहित्यगर्भा
 त । हिरण्यगर्भस्य जीवकोटिनिवेशाभिप्रायेण केचिद्देशाः प्रवृत्ताः केचित् स्त्रीश्वरकोटिनिवेशाभिप्रायेणेति स्फुटमभ्युपगम्य जेतित्वात्प्रभाष्ये । तत्रेदं वाक्यमश्वरकोटिनिवेशाभिप्रायेणेव प्रवृत्तमित्याह
 अत इति । अतो ब्रह्मणः स्वयं भूत्वात्परमश्रेयस्कानास्तीति ५२ वंशात्प्रवाक्यं व्याचष्टे नम इति । तस्मै स्वयं भुवे ब्रह्मणे सर्वदेवनमोस्तु कीदृशाय सर्वस्य जगतस्तथा वेदात्मकदुमस्य मूलभूताय । उपसं
 रति एष इति । ल्यब्लोपेयं चमी स्त्रीवंशाभेदपक्षमादाय पुंवंश उक्त इत्यर्थः ५३ एवमभेदपक्षेण वंशत्रयं व्याख्याय भेदपक्षेण स्त्रीवंशव्याख्यानं प्रतिजानीते स्त्रीवंश इति । पुंवंशयोः सारूप्यभूयस्त्वेनाभे
 दांगीकारेऽपि स्त्रीवंशसंख्याभेदात्प्रकरणभेदात्प्रभेदाच्च भेद एव सम्यग्योग्य इति न श्रेयसि प्रतिभाति ततोभेदस्य योग्यत्वाद्भेदेन वर्णितं नारीणां वंशं निशामय शृण्वति ५४

पूर्वपतिमाप्यमारभ्योत्तरोत्तरं गुरुनिर्देशक्रमेणाधुरिपर्यंतांशः स्त्रीवंशस्य व्याख्यातोऽथ परमगुरुं ब्रह्माणमारभ्याधोवः शिष्यपरंपरां सांजीवीपुत्रपर्यंतां शिष्यसमानमासांजीवीव्यतः परमं शंभ्या करोति ब्रह्मेति पंचभिः । यः पुवंशांते स्वयं भूर्ब्रह्मासमीरित उक्तस्तस्माद्ब्रह्मणः प्रजापतिर्विराट् एतां विद्यां प्राप्नोति ५५ प्रजापतेरिति । प्रजापतेस्तु स काशात्कावयेयः कवयाया अपत्यं तुरेति संज्ञको मुनिः प्रातस्तस्मात्तुरात्कावयेयान् यज्ञवचः संज्ञको राजस्तं वायनः राजस्तं वस्य पुवापत्यरूपः प्राप्नोति ५६ ततः कुशिरिति । ततो यज्ञवचसः कुशिरं प्राप्नोति ५७ एवमपि तस्मात्तु शांडिल्याष्टा मक्षायण संज्ञः । तस्मान्माहिथीति संज्ञकः ५७ माहिथ्येति । माहिथ्येः कौत्सः कौत्सान्मांडव्यो मांडव्यान्मांडूकायनिसंज्ञस्ततो मांडूकायनेः सांजीवीपुत्रः प्राप्नोति ५८ सांजीवीति । सांजीवीतनयस्य वंशपरंपराधोवः क्रमेण पतिमापी पुत्रांतायोक्ता सेवविज्ञेया परंतु पुमाख्यां स्त्रीनामाऽऽघटितां पौतिमाप्यमोषवनादिसंज्ञां परिहृत्य ज्ञेया अयमत्र पक्षे विशेष इति शेषः अंतर्भावं च परिहायेत्यपि बोध्यम् ५९ समानमासांजीवीव्यतः पूर्वतनमवशिष्टभागं व्याकुर्वन्नादित्यादपि परमगुरोः प्रवृत्तां सांजीवीपुत्रपर्यंतां शिष्यपरंपरां पूर्ववन्निरदेशति स्त्रीवंशे पुनरित्येकादशभिः । स्त्रीवंशस्य मूलं स्वयं भूर्ब्रह्मा भिकमुक्तं ततोऽपि मूलमनीषिणः प्राहुः । त्रितित्याकांक्षायामाह यस्येत्यादि । यस्यादित्यदेवस्य स्वरूपभूतं भर्गस्तेजस्तद्देवांतप्रसिद्धं महात्मभिः संसारभीरुभिर्वरणीयं सध्याग्भजनोयं कथं भज

ब्रह्मा स्वयं भूर्योयंते पुवंशांते समीरितः ॥ तस्मात्प्रजापतिः प्राप्नोति विद्यामेतां सुदुर्लभाम् ५५ प्रजापतेस्तु संप्राप्तः कावयेयस्तुरो मुनिः ॥ तस्माद्यज्ञवचानामराज स्तं वायनो मुनिः ५६ ततः कुशिरस्ततो वात्स्यो वात्स्यातु शांडिल्यसंज्ञितः ॥ वामकक्षायणस्तस्मात्तस्मान्माहिथ्यसंज्ञितः ५७ माहिथ्येः कौत्सनामा तः कौत्सान्मांडव्यसंज्ञितः ॥ मांडूकायनिर्मांडव्यात्सांजीवीतनयस्ततः ५८ सांजीवीतनयस्यादावुक्ता शिष्यपरंपरा ॥ स्त्रीनामा सेवविज्ञेया पुमाख्यां परिहाय हि ५९ स्त्रीवंशे पुनरन्यच्च मूलमाहुर्मनीषिणः ॥ यस्य देवस्य भर्गस्तद्द्वरण्यं महात्मभिः ॥ ध्यायेमेति धियो यो नः प्रचोदयति नित्यशः ६० आपोज्यातिस्तथा ब्रह्म भूर्भुवः स्वारसो मृतम् ॥ ओंकारनामा भगवानादित्यो मूलमीरितः ६१ आदित्यादंभिणी प्राप्ता तस्या वाक् सर्ववक्त्रणा ॥ कश्यपो नैधुर्विर्वाचो नैधुवेः शिल्पकश्यपः ६२ कश्यपो हरितः शिल्पात्प्राप्नोति वर्षगणोऽसितः ॥ हरितात्कश्यपाद्विद्यां वाध्योगश्चासिता तथा ॥ जिह्वावानिति विख्यातस्ततो वाजश्रवामुनिः ६३

नीयमित्यत आह तंध्यायेमेति । विजातीयवृत्तिरिस्कारेण सजातीयवृत्तिसंतानगोचरं कुर्महति । तं योऽस्माकंधियो वृत्तिरंतर्गामी स न्यर्मादिपुचोदयति मेरयति । तस्य सर्वात्मतामाह आपइति । यो ब्रह्माव्याकृतोपाधिब्रह्मरूपः अथापः हिरण्यगर्भोपाधिभूतापंचीकृतभूतरूपः ततो ज्योतिर्वैश्वानरात्मकः भूरादिपदत्रयवाच्यलोके देवावस्थादेवप्रयात्मकः रसः सारभूतः यद्वा वासंतरसवज्जानावस्थाविकासहेतुः अमृतं ज्ञातो मोक्षहेतुः अध्यात्ममधिदैवं तद्ब्रह्म प्रकरो योगयाज्ञवल्क्येनोक्तः 'रविमध्ये स्थितः सोमः सोममध्ये हुताशनः । तेजोमध्ये स्थितं सत्यं सत्यमध्ये स्थितोऽच्युतः' इति अतएव सार्द्धं त्रिमात्रप्रणववाच्यः । एवं स शिरस्कसावित्रीप्रतिपाद्यः संभगवानादित्योपि नाममात्रेण भिन्नो मूलतपोक्तः । स्वारस इति रेफलोपेन दीर्घः । इति द्वयोरर्थः ६० ६१ आदित्यादिति । तस्मादादित्यादंभिणी संज्ञा देवताविद्यां प्राप्ता तस्या अंभिण्याः सकाशात् सर्वव्यापामास्यमतावागभिमानिनी देवताप्राप्ता वाचः सकाशानुने ध्रुविनिद्रुवस्थापत्यं यः कश्यपः स प्राप्नोति नेत्रवेः कश्यपानुशिल्पेति नामांतरशाली कश्यपः प्राप्नोति एवमुत्तरप्रापि ६२ कश्यप इति । शिल्पात्कश्यपात् हरितः कश्यपः प्राप्नोति । हरितात्कश्यपाद्वर्षगणो वृषगणस्यापत्यं योऽसितनामा स विद्यां प्राप्नोति । असिताद्वर्षगणा जिह्वावानिति विख्यातो ब्राह्मयोगनामा प्राप्नोति । ततो जिह्वावतो वाध्योगाद्वाजश्रवः संज्ञो मुनिः प्राप्नोति ६३

याज्ञवल्क्यकांडीयविशेषमाह याज्ञवल्क्यस्वेतिचतुर्भिः । अग्निवेश्यगुरुर्गार्ग्यस्तस्यागार्ग्यस्यापरोगार्ग्योगुरुः । तस्यापरोगार्ग्यस्यगुरुर्गौतमस्तस्यसैतवः ७७ पाराशर्यायणस्त । तस्यगौतमगुरुःसैतवस्यपाराशर्यायणोगुरुः । तस्यपाराशर्यायणस्यगार्ग्यायणस्तस्यगार्ग्यायणस्योद्दालकायनः ७८ जावालायनेति । तस्योद्दालकायनस्यगुरुर्जावालायनस्तस्यजावालायनस्यमाध्यंदिनायनस्तस्यमाध्यंदिनायनस्यसौकरायणः ७९ सौकरायणनाम्नहति । पूर्वार्द्धेस्पष्टम् । एतस्यकाषायणस्यसायकायनस्तस्यसायकायनस्यकौशिकायनिरिति ८० एषएवेति । कांडयोर्मधुयाज्ञवल्क्यसंबन्धिनोरुक्तस्यपुंवशस्यविशेषएवएतावानेव एतावदिशेषादेवकेचिद्वेदमाहुरितिशेषः । केचित्वेकएवायंवशःकांडत्रयातेपुकीर्तितःसन्कांडोपाधिकंभेदंनहत्याहुः । अपरेतुक्लपभेदादस्यभेदइत्याहुरिति ८१ सिद्धांतकोटिमाह अभेदमिति । 'अपरंत्वधुनार्थेसात्' इतिविश्वः । तथाचापरमधुनासिद्धांतदशायामितियावत् । केचिद्वाप्यकारादयोवेदार्थस्याद्वैतस्यदर्शनशीलाभेदमेवमाहुः तथाचभाष्यं तच्चैतद्ब्रह्मजपतिप्रबंधपरंपरयाऽऽगत्याऽस्मान्मुपविस्तृतमिति । नन्वभेदपक्षेएकवारंकीर्तनेनेवसर्वेष्टसिद्धौत्रिधाकीर्तनंकिमर्थमतआह नामेति । यथैकएवप्राणोज्येष्ठश्रेष्ठदिगुणभेदेनधितनाद्विन्नफलप्रदस्तथैकःपुरुषःपरमात्मातत्तन्नामधेयभेदेनभिन्नइवनानाफलानिददातीतिप्रसिद्धम् । तथाचमधुकांडांतेविशिष्टानुपूर्वाकःकी

याज्ञवल्क्यस्यकांडेतुभेदोयस्तंनिशामय ॥ अग्निवेश्याख्यस्यगुरुर्गार्ग्यस्तस्यापरोभवत् ॥ गार्ग्यस्तस्यापिचगुरुर्गौतमस्तस्यसैतवः ७७ पाराशर्यायणस्तस्यसैतवस्यगुरुर्मतः ॥ तस्यगार्ग्यायणस्तस्यगुरुर्दालकायनः ७८ जावालायननामाभूदुरुस्तस्यमहात्मनः ॥ माध्यंदिनायनस्तस्यतस्याभूत्सौकरायणः ७९ सौकरायणनाम्नोपिगुरुःकाषायणोभवत् ॥ सायकायनएतस्यतस्याभूत्कौशिकायनिः ८० एषएवविशेषोत्रकांडयोर्नापरोस्तिहि ॥ कांडभेदादयंवशस्त्रिविधःकैश्चिदीरितः ॥ अपरैःकल्पभेदेनकथितोमुनिसत्तमैः ८१ अभेदमपरंप्राहुःकेचिद्वेदार्थदर्शिनः ॥ नामधेयविभेदोयंपुरुषेनास्तिवैभिदा ८२ स्त्रीवंशेपिचभेदोयःसोपिनात्यंतभेदकृत् ॥ कौशिकायन्याग्निवेश्यमध्येवंशद्वयंयथा ८३ पुरुषाधिकाःकापिकचिन्न्यूनाउदाहृताः ॥ गुरुद्वयंकचित्कापिसंप्रदायद्वयंतथा ८४ आदित्योपिनभिन्नोहिब्रह्मणोपिस्वयंभुवः ॥ परमेष्ठ्याद्यानततोभेदोज्ञेयोपिसोपिच ८५ सांजीवीपुत्रतःसाम्यंश्रुतिराहस्वयंयतः ॥ आपौतिमापीतनयंभेदोवंशेपुतेनन ८६

तितोवंशआगमप्रधानमधुविद्याप्रतिबंधकमदृष्टंशमयति याज्ञवल्क्यपुकांडांत्यस्तु उपपत्तिप्रधानविद्याप्रतिबंधकमत्यस्तुसर्वविद्याप्रतिबंधकमित्युक्तम् । अपरेइतिपाठेपिपरेपूर्वपक्षिणस्तेभ्योभिन्नावपरोसिद्धांतिनइत्यर्थः ८२ नन्वेवंसतिस्त्रीवंशेश्वर्थाभेदःसम्यग्गतिरसंप्रदायादिभेदेनभेदःकथमुक्तोआहस्त्रीवंशइति । स्त्रीवंशेपियोभेदोविशेषःसोपिनात्यंतभेदमयोजकः । एतदेवस्फुटयति कौशिकेति । यथाकौशिकायनेराग्निवेश्यस्यचमध्येवंशद्वयंवंशभेदव्यवहारमयोजकंनामभेदादिनात्यंतभेदकृत्तथाभूनाधिकपुरुषाभिधानंकचिद्रुद्रयाभिधानंसंप्रदायद्वयाभिधानंचनात्यंतभेदकृत् । धर्मिणश्चकृत्पबलप्रमाणेननिश्चितधर्मभेदःप्रतिहत्यधर्मेष्वेवपर्यवस्यतीतिद्वयोर्भावः ८३ । ८४ वस्तुतःसंप्रदायभेदोपिनास्तीत्याह आदित्यइति । द्विपतःआदित्योब्रह्मणोभिन्नः सावित्र्यासर्वात्यतायाउक्तत्वादिभिभावः । एवंस्वयंभुवःसकाशात्परमेष्ठ्याद्यानभिन्नाइतिसंबन्धः । विराजोज्ञानेनतद्वावंप्राप्तानामृषीणांचानौपाधिकभेदस्यदुर्बलत्वादितिभावः । फलितमाह ततइति । ततोनाममात्रेभेदोर्ध्वमिणितुसोभेदएवज्ञेयइत्यर्थः ८५ ब्रह्मणआरभ्यसांजीवीपुत्रपर्यंतवंशोवाजसनेयिपंचदशशाखासुसमानाकारस्त्याधिकसासमानमासांजीवीपुत्रादितिश्रुतिरप्यभेदपक्षेऽनुकूलेत्याह सांजीवीति । सांजीवीपुत्रमारभ्यब्रह्मपर्यंतमुक्ताश्रुतिःसाम्यंसमानाकारतामयतआह तेनप्रायोऽभेदाभिधानेनपोतिमापीपुत्रांतंभेदोर्ध्वमिणितुसोभेदएवज्ञेयइत्यर्थः ८६

अथवातिष्ठतुभेदाभेदविचारः एतावतांग्रूणांस्मरणमवश्यं कर्तव्यमित्येतावद्विद्वत्तितमिरयाह भेदइति । स्मर्तव्याइतिशेषः । अपरेषजुर्वेदभिन्नेवेदेतुनस्मर्तव्याइत्यर्थः । ननुअपरइतिगुरुविशेषणं
माध्यंदिनादौअधिकानामप्यभिधानात् । यदा यजुर्वेदब्रह्मविद्यायांएतेष्वसंप्रदायप्रवर्तकाःस्मर्तव्याइत्यर्थः । अधिकास्तुक्रमंकांडज्ञानेउपयुक्ताइतिभावः ८७ सर्वेषांस्मरणाशक्तीप्रोत्तिमाप्नोव
श्यंस्मरणीयइत्याह सर्वथेवेति । अस्माकंमानवलोकितानांदिज्ञानांगुरुःपोतिमाप्योज्ञेयः अत्रलोकितेनैवविद्याप्रवर्तनादित्युक्तं । कीदृशःपोतिमाप्यःस्त्रोपसंयोरुभयोरपिबंधयोःश्रुतइतिशेषः ८८
उपसंहरति वंशइति । त्वत्पृष्ठंवक्तुमेवात्रप्रकरणेएषवंशःसमाख्यातः । द्विपस्मादस्मिन्वंशेभवंतीश्चित्राऽद्भुताकथामयाश्रुता । कीदृशेवंशे पौरुषेपुरुषाणामहाप्रभावाणामयंपौरुषस्तस्मिन् तस्येदमि
त्यण् ८९ एवंमंगलार्थमादौवंशत्राक्षणाथैप्रदृश्याचक्षुहदारण्यकद्वितीयचतुर्थीध्यायरूपमधुकांडार्थबुद्धिसौकर्यायेतिहासविषयादर्शयितुमितिहासमवतारयति ऋषिणेति । भोक्षिष्यत्वमिममध्या
यांतयावत्प्रपंच्यमानमितिहासंशृणु । कीदृशं केनचिद्विषयान्मंत्रदशिनान्भिन्नोवीक्ष्यक्रीपतःप्रोक्तं । पुनःकीदृशं ईदृशश्चिन्तोषतेषामर्मरूपंरहस्यव्यवहारप्रकाशकमितिवाचत् ९० एतदितिहास
सूचकोत्तद्वात्रासनयइत्यादिकौद्वौर्मत्रौ चतुर्थीध्यायांतेमधुत्राक्षणानंतरंरपठितौर्तत्रैतयोःप्रथमस्यपूर्वाद्धार्थइदंवेतरित्पादिपूर्ववाक्यार्थसंहितमेतद्वृत्तंजानन्कश्चिद्विराश्चिनोप्रत्युक्तवान्हेनानराकारा

भेदोवायदिवाऽभेदः सर्वथागुरुवस्त्वमे ॥ यजुर्वेदसमाख्याताविद्यायानापरेकचित् ८७ सर्वथैवगुरुज्ञेयोह्यस्माकंतुद्विजन्मनाम् ॥ स्त्रीपुंसयोःपौतिमाष्योवंशयो
रुभयोरपि ८८ वंशएपसमाख्यातस्त्वत्पृष्ठं वकुमत्रहि ॥ पौरुषेस्मिन्यतोवंशेकथाचित्राश्रुतामया ८९ ऋषिणाकेनचित्प्रोक्तमितिहासमिमंशृणु ॥ इंद्राश्विनौ
मर्मरूपमश्विनौवीक्ष्यकोपतः ९० ऋषिःकश्चित्पुराप्राप्तोह्यश्विनौकार्यगौरवात् ॥ अवज्ञातस्ततस्ताभ्यामुचेतौकुपितोहिसः ९१ अश्विनौयुवयोर्जानेकर्मपा
पतमंरुतम् ॥ घनाघनोमहावृष्टिप्रकटीकुरुतेयथा ९२ प्रकटं दुष्कृतं कर्मकरिष्यामितथाह्यहम् ॥ करिष्यतोयदानैतत्कार्यमेनोहितौयुवाम् ९३ एवमुक्तौमहा
त्मानावश्विनौदीर्घदर्शनौ ॥ आवयोःकीर्तिरेवेतिमत्वेत्थमोचतुर्मुनिम् ९४

वशिनोसनयेविद्यालाभायवांयुवयोर्द्वैतः कर्मउग्ररूपंआविःकृणीमिप्रकटीकरोमितयतुर्मेघोवृष्टिनवृष्टिमिवेत्याकारत्रिभिर्दर्शयन्कोपतइत्युक्तंस्फुटयति ऋषिरिति । कस्मेचित्कार्याणांशिनोः
समीपंगतःकश्चिद्विस्तारध्यामश्विभ्यांप्रत्याख्यानेनावज्ञातःसंस्ततोऽज्ञारूपहेतौःकुपितश्चसन्निवमुवाचेति । यद्यप्यत्रभाष्यकारैर्ऋषिर्मत्रइतिव्याख्यातंतथापिमंत्रमंत्रशोरभेदस्तौवैवसितइत्य
विरोधः ९१ अश्विनाविति । हेअश्विनोअहंयुवयोःपापतमंकर्मयुवाभ्यांयदहसिकृतंतज्जाने युवांमोहितौगर्ववशात्कर्तव्यानवधानवतोसंतौममेतत्कार्येचेन्नकरिष्यतस्तर्हिघनाघनोमेघोयथावृष्टिप्रकटी
कुरुतेतथाहंयुवयोर्दुष्कृतंकर्मप्रकटीकरिष्यामीतिद्वयोःसंबंधः ९२ । ९३ एवमंत्रपूर्वार्थोर्ध्वेतिहासमुत्थाप्यप्रथममंत्रोत्तरार्धेद्वितीयमंत्रश्रव्याख्याक्रमप्राप्तमधुब्राह्मणव्याख्यानानंतरमेवव्याख्या
स्पष्टेइतिमनसिनिधायमूलव्याख्यारंभोपयोगिनींकथांतावत्प्रबधिकृतातश्लोकैःप्रपंचयति एवमुक्तावित्यादिना । एवमृषिणाप्रौक्तौमहात्मानौमहान्अविद्याकृतपरिच्छिदमतीतःआत्माययोस्तौत
थायतोदीर्घदर्शिनोविद्वांसौएतादृशावशिनोतंकुपितमृषिंप्रत्यूचतुः किंकृत्वा इतिमत्वा इतिकिं यदनेनावयोरुग्रकर्माविष्करणंतावयोःकीर्तिरूपमेवंति । अज्ञस्वदुष्कृतकर्माविष्करणेहितस्यभवि
दुर्गतिस्मूढेनननिर्दामंवतिमहात्मनान्तुप्रकर्मअहोएषांविद्याप्रभावांपदेतेःकृतेनैतादृशेनकर्मणालोमापिनच्छिन्नंपथंदकृतेनविश्वरूपपतिवधादिनेतिप्रशंसामेवगमयतीतिभावः ९४

आ. पु.

॥ ५ ॥

अभिनावृत्तः आवाभ्यामितिद्वाभ्यां । आवाभ्यां क्रूरजनवर्तिकदुष्कृतकृतकथेवाकृतकेन निमित्तेन वाकृतं तत्सर्वं नौ आवयोः पुरतो वर्णयेति ९५ रहस्यमिति । आवयोः रहस्यं गृहं कर्मसम्पत्त्येव हि सिविदिप्यसिततोरहस्याभिधानानंतरं त्वदीये कार्यं करिष्यावः । नौ आवयोरेतद्वाक्यमनूतनं किंतु तस्य मेवेति ९६ इत्युक्तमिति । इति इत्थं अधिभ्यामुक्ते सति आत्मीयकार्यसिद्धिकामां मुनिस्तदीयंतयो रश्चिनोः संबंधिकर्मनिखिलं निमित्तेन सहितं तयो रश्चिनोः पुरतो जगो उक्तवानिति ९७ अपिरादित आरभ्य तद्भुक्तमनुकीर्तयति परमेष्ठिनमिति अध्यायान्तं यावद्भुक्तेन । ब्रह्मणः शिष्ये परमेष्ठिनमारभ्य पौतिमाप्यपर्यंतः शिष्ये शिष्ययोः मधुकांडांते वर्णितो विद्यावंशोऽने कथाप्रवृत्तस्तस्मिन्पुंवंशे पुंवंशतया प्रसिद्धे ब्रह्मणोऽथः क्रमेण संख्यया योद्वादशोदस्य इडाथर्वण इति प्रसिद्धो देवस्याथर्वणः शिष्यो युव योर्गुरुर्ब्रह्मविद्यासंपन्नो मधुकांडार्थे विद्यमानमुनिर्युवां प्रतिवेदं पाठतः समध्याप्य युवयोरविरक्तयोरपोग्यं वेदांतभागाथं विहाय कर्मकांडार्थमात्रमब्रवीदिति त्रयाणां संबंधः ९८ । ९९ । १०० ऊच्यु रिति । युवांतदधीच आथर्वणात्प्राप्तं वेदं यथाधीतं यथाश्रुतं तत्त्वाप्राय विश्वरूपा योच्यु रक्तवंतौ सोऽपि विश्वरूपः अन्यस्मै आभूतयेत्वा प्रायसोऽपि आभूतिस्त्वाष्टीपास्याया द्विरसा योवाचेति । गुरोरक्षरग्रह

आवाभ्यां किं कृतं कर्मदुष्कृतं क्रूरवत्कथम् ॥ केन वापि निमित्तेन तत्रौ वर्णय भो मुने ९५ रहस्यमावयोश्चेत्त्वं सम्यग्वक्ष्यसि मानद ॥ करिष्यावस्ततः कार्यं त्वदीयं ना नृतां हि नौ ९६ इत्युक्ते मुनिरप्यात्मकार्यार्थं सर्ववित्तमः ॥ तदीयं कर्म निखिलं स निमित्तं तयो र्जगौ ९७ परमेष्ठिनमारभ्य पौतिमाप्यावधिर्महान् ॥ विद्यावंशः प्रवृ त्तोयं चित्रः शिष्यैरेनेकधा ९८ ब्रह्मणोद्वादशोयस्तु दध्यइडाथर्वणः स्मृतः ॥ पुंवंशेथर्वणः शिष्यो देवस्य युवयोर्गुरुः ९९ ब्रह्मविद्याभिसंपन्नो मधुकांडार्थे विन्मुनिः ॥ युवांवेदं समध्याप्य कर्मकांडार्थमब्रवीत् ॥ वेदांतार्थं विहायैव युवयोरविरक्तयोः १०० ऊच्युश्च युवांतं हियथाधीतं यथाश्रुतम् ॥ त्वाप्राय विश्वरूपाय ह्यन्यस्मै सोऽपि सोऽपि च १०१ एवं परंपराप्राप्ता पौतिमाप्येत्त्वियं परा ॥ विद्यासापौतिमाप्यो भूदुरुः सर्वद्विजन्मनाम् १०२ दध्यइडाथर्वणः पूर्वब्रह्मज्ञानान्महायशाः ॥ संप्रदायं प्र वत्यंकाप्यवात्सीत्कृताश्रमः १०३ देवानामसुराणां च मनुष्याणामपि द्विजः ॥ समो भूत्वा तदा तत्र निवसन्न करोत्सुखम् १०४ यस्मै यद्रोचते तस्मै फलं सोऽपायमा दिशत् ॥ उदर्कानपितत्रत्यान्सुखदुःखकरान्बहून् १०५ ब्रह्मविद्यार्थिनः पुंस एव वंक्ति द्विजोत्तमः ॥ अधिकारं साधयत पश्चाद्दक्ष्यामि वस्त्विमाम् १०६

गमभ्ययनं श्रवणं तु तात्पर्यावधारणमिति भेदः १०१ एवमिति । एवं विधया परंपरया इयं सा प्रसिद्धा परा उत्कृष्टा विद्या पौतिमाप्ये प्राप्ता स पौतिमाप्यो नृलोकवर्तिनां द्विजानां गुरुरभूदिति १०२ दध्यइ ति । एवं संप्रदायं प्रवत्यं ब्रह्मज्ञानहेतुकं महद्यशः प्राप्तो दध्यइडाथर्वणः कापि देशे कृताश्रमः स जवात्सीद्वा तं कृतवानिति १०३ देवानामिति । समः पक्षपातहीनतया उपकारको भूत्वा तत्राश्रमे निवसन् दे वादीनां सुखमकरोत्सुखप्रदोऽभूदिति यावत् १०४ यस्मै इति । यस्मै यादृशायाधिकारिणे यत्फलं स्वर्गं पशुपुत्रवैरिभ्रणारिदुर्गं रोचते तस्मै तत्फलं सोऽपायमादिशत् अस्मिन्पागादि रूपउपायेकृते इदं फलं भवतीत्युपदिष्टवान् तेषां पृच्छतां हितकाम्यया तत्रत्यां स्तेषु फलेषु भाविनः सुखदुःखकरानुदर्कानुत्तराणि फलान्यपि बहून् बहुविधानुपादिशत् । अस्मिन्पागेकृते स्वर्गं भविष्यति परंतु पातादिदुः खंस्तदुल्लेजनादि च भविष्यति । अस्मिन्पागे कृते शत्रुमरणं भविष्यति तदन्तरं नरकोऽपि भविष्यति । अस्मिन्कृते चित्तशुद्धिस्तदनंतरं च ज्ञानाधिकारलाभ इत्यादिविधयोऽपि दिष्टवानित्यर्थः १०५ ब्रह्मेति । ब्रह्मविद्याकामान् जनान् प्रति तु एवं वाक्त्स्मयं यमधिकारं साधयन् चतुष्टयसंपत्तिरूपं संपादयत तत्संपत्तेरन्तरं मिमांसा ब्रह्मविद्यां वक्ष्यामि उपदेश्यामीति १०६

एवमिति । एवं उक्तविधया तस्मिन् दधीचि व्यवस्थापयत्तमाने सति अस्म्यमहात्मनः कीर्तिः सर्वत्र प्रसूतवतीत्यर्थः १०७ तत्रापीति । हे अभिनैत प्रसमत्वेन वर्त्तमानत्वे पितृस्य दधीचो महात्मनः स्नेहो युवयोर्विषये भूयानधिकोऽभूद्यतो युवांतस्य बाल्यमारभ्य शिष्याविति १०८ युवयोरिति । एवं स्नेहाधिक्ये पित्रे भवं व्याप्तिं तोषिष्य युवयोर्विषयासक्तिर्विद्यासौ दध्यङ्गाथर्वणः पूर्णात्मनो विद्यानां ऽदात् नदत्तवान् युवयोस्तत्राधिकाराभावादिति १०९ अकाले हीति । कीदृशो मुनिः अधिकारिणामधिकारमिच्छतां जनानामधिकारसंपादने तत्परतां संपादयितुमेवं नित्यं वदन् एवं कथं अकाले दृष्टिः सूर्य स्पष्टः प्रकाशाय निहितो दीपः । अजीर्णपूर्वाग्नेर्ज्वलं भुक्तं । देयवस्तु निस्पृहाहीने दत्तं च एतानि यथा विफलानि तथा अधिकारविना ब्रह्मवेदनमिति द्वयोः संबंधः ११० । १११ इत्थं मुनौ वर्त्तमाने सति भवतो रीद्रेण द्वेपः कुतश्चिन्मिच्छतां जात इत्याह रूपेति । कचिन्मिच्छेत् सति युवां देवराजस्यावज्ञां कृतवन्तौ यतोरूपादिभिर्गर्विताविति ११२ यज्ञभागमिति । अवज्ञां दृष्ट्वा ईद्रेण युवयोर् यज्ञभागं निवारितवान् । निवारणमभिनयति अपूताविति । एतावन्निनोपतो भिषजो चिकित्सकौ पूर्वजन्म निनराधमौ चास्तामृतोऽपूताव शुद्धोऽशुद्धत्वादेवानयोर् यज्ञयोः भाग आश्विनग्रहादिरूपः सोऽद्यारभ्य माभूदियमेवमा

एवं व्यवस्थिते तस्मिन् नमस्कीर्तिरस्य हि ॥ लोकत्रयीं दिशश्चैव प्रदिशोऽपि महात्मनः १०७ तत्रापि युवयोः स्नेहस्तस्य भूयान् भून्मुनेः ॥ बाल्यमारभ्य शिष्यौ च युवां तस्य महात्मनः १०८ युवयोर्विषयासक्तिर्विद्यासौ याचितोऽपि हि ॥ नादात् पूर्णात्मनो विद्यामधिकारविवर्जनात् १०९ अकाले हि यथा वृष्टिर्यथा दीपो दिवाकरे ॥ अन्नं यथा त्वज्जीर्णे स्यादत्तं वापि गतस्पृहे ११० अधिकारं विना तद्वद्विफलं ब्रह्मबोधनम् ॥ एवं वदन् मुनिर्नित्यमिच्छतामधिकारिणाम् १११ रूपविद्याभिः संपन्नौ तरुणौ युद्धदुर्मदौ ॥ अवज्ञां देवराजस्य चक्राते कचिदेव हि ११२ यज्ञभागं सुरेन्द्रोऽपि युवयोर्विन्यवारयत् ॥ अपूतौ भिषजावेतौ भूतपूर्वनराधमौ ॥ यज्ञभागो नयोर्मा भून्ममाज्ञेयं जगत्रये ११३ सुराणां च मुनीनां च समक्षं ह्येव मीरिते ॥ शक्रेण यज्ञभागोऽगा युवयोः सर्वयज्ञतः ११४ युवामेवं सुदुर्द्वीतौ यज्ञभागविवर्जितौ ॥ संततौ स्व गुरुं प्राप्य भागार्थं पर्यपृच्छतम् ११५ शक्रेणाद्यसमामध्ये यज्ञभागो हतो गुरो ॥ आवयोः कितु युक्तं नैकथयत्वं महामुने ११६ आवां योधयितुं शक्तौ शक्रं सामरमाहवे ॥ अनुज्ञातस्तव गुरोः संदेहं मा कृथाः कचिन् ११७ ब्रह्माण्वामहेशं वा हरिं शक्रमथापि वा ॥ एक एवावयोर्जेतुं शक्तौ लोकत्रयीवृतम् ११८ आवयोर्भरणं नैव शस्त्रैश्चैव दारुणैः ॥ व्याध्यादिभिर्भयतश्चावां जानीवो मृतजीवनीम् ११९ मायाश्च न स्पृशं त्यावां सुरासुरनरैः कृताः ॥ विषाणि च विचित्राणि जंगमानि स्थिराणि च १२०

कारात्रिलोपयाममाज्ञेति ११३ सुराणामिति । देवादीनां संमुखे ईद्रेणैव मुक्ते सति युवयोर् यज्ञभागः सर्वेभ्यो यज्ञेभ्योऽगात् निवृत्त इत्यर्थः ११४ युवामिति । एवमनेन प्रकारेण दुर्द्वीतत्वाद्यज्ञभागहीनौ युवां संततोऽसंतोऽस्व गुरुं दध्यङ्गमाथर्वणं प्राप्य पुनर्यज्ञभागलाभायोपायं पृष्टवन्ताविति ११५ गुरोरेऽश्विनोर्वाक्यगणमभिनयति शक्रेणेति दशभिः । अद्येद्रेण आवयोर् यज्ञभागो हतो निवारितस्तत्रावयोः किं कर्तुं योग्यं तत्कथयेति ११६ आवयोः सामर्थ्यं तावच्छ्रोतव्यमित्याशयेनाह युः आवामित्यादिना । सामरंशक्रमपि योधयितुं युद्धेन तर्पयितुमिति यावत् आवां शक्तौ स्वोयद्याहवेतवाज्ञास्यादिति ११७ आवयोरेकोऽपि ब्रह्मादीन् सपरिकरान् जेतुं शक्तः किमु तसहितावित्याह ब्रह्माणमिति ११८ शक्तत्वे हेतुमाह युः आवयोरिति । यत आवयोः शस्त्राद्यैर्भरणं न मृतजीविन्यावियया सहितत्वादिति ११९ प्रभावांतरमाह युः मायाश्चेति । देवादिपुक्तमायाश्चावां न स्पृशंति तथा विषाणि जंगमानि सर्पादि संबंधीनि स्थिराणि स्थावराणि कालकूटादीनि प्रत्येकं विचित्राणि न स्पृशंति १२०

औपधानीति । शत्रुभिः प्रयुक्तानि कूरोपधानि मंत्राश्च न स्पृशन्ति तथा भूतानि पिशाचाश्च न स्पृशन्ति द्विजोत्तमैः प्रयुक्ता अभिचाराः शत्रुमरणहेतवः इषेनाद्यायागाः शापाश्च न स्पृशन्तीति १२१ श्लोकद्वयोक्तं
 स्थेहेतुमाहयुः आवागमिति । प्रतीकारं निवर्तनेनोपायमावांजानीवः यतस्त्वदनुग्रहात्स्वभावाच्च सिद्धिः शालित्वेन सर्वाधिकी १२२ एवं स्वीयां परेरेजेयतामभिधाप्य परेषां युद्धविनाश्यापयमंत्रादिप्रयोगमात्रेण मारणादिकं कर्तुं शक्नोति स्वइत्याहयुः एकोपयेति । स्वर्गे वहेत्यांगमायाः सलिलस्य मध्ये एकस्यापयस्य प्रक्षेपमात्रेण देवैः सहितमिन्द्रक्षणादावांमारयावइति १२३ उच्चाटयावइति । उच्चाटयावः उद्भिन्नचिचं कुर्वः । स्वर्गात्क्षितो वापातयावः एतेन स्तभनं सूचितम् आकाशे उड्डीपमानानां पक्ष्यादीनामुड्डयनशक्तिस्तंभेन भूमौ पातप्रसिद्धेरिति । अथवा एतं सामरं देवराजं दिगंतरगतं गतं दिशां मध्ये भ्रमंतं मोहयावः मोहितं कुर्वः । मोहवशादन्यदिशि प्रस्थितमन्यदिगंतं कुर्वइति यावत् १२४ वशीकरणक्षमतामाहयुः उत्पादयावइति । अतिमोहतइतिल्यल्लोपेपचमी । अप्सरस्सुदेवानां मुनीनांच कामः पुराणादोप्रसिद्धः । आवांतु सामरस्यशचीपतेर्वामुनीनां वाऽतिमोहं संपाद्य अधमानां मर्त्यलोकवधूनामेव संबन्धिनं काममभिलाषमुत्पादयावइति । अत्र द्वितीयो वाशब्द एवायं बोध्यः वास्या

औपधानिचमंत्राश्च तथा भूतपिशाचकाः ॥ अभिचाराश्च शापाश्च प्रयुक्ताश्च द्विजोत्तमैः १२१ आवांसर्वप्रतीकारं जानीवामुनिसत्तम ॥ त्वत्प्रसादात्स्वभावाच्च सिद्धौ सर्वाधिकौ यतः १२२ एकोपधप्रयोगेण स्वर्धुनीनीरमध्यतः ॥ सामरं देवराजं तं मारयावः क्षणान्मुने १२३ उच्चाटयावः स्वर्गाद्वापातयावः क्षितावपि ॥ मोहयावः शणाद्वैतं दिगंतरगतं गतं १२४ उत्पादयावः कामं वा सामरस्यशचीपतेः ॥ मर्त्यलोकवधूनां वामुनीनां वातिमोहतः १२५ एवमादिवचः पूगैर्भवद्वा मात्मनो बलम् ॥ उक्तं दधीचः पुरतो गुरोर्विश्वासकारणम् १२६ सविचार्यचिरं पश्चाद्युवांच न मब्रवीत् ॥ क्रोधशत्रोर्विशंयातं मायुवां शत्रुतापिनौ १२७ न शक्रो युवयोः शत्रुः शत्रुर्वामे पशुवहि ॥ शक्रं जेतुं पुरा कस्माद्युवयोर्ना भवन्मनः ॥ इदानीं केन वा जातमिति कस्मान्नर्चित्यते १२८ इंद्रियाणि पुरा जित्वा कामक्रोधादिकं करान् ॥ युवां देवत्वमापन्नौ दुर्लभं सर्वदेहिभिः ॥ अधुना तौ कथं क्रोधशत्रोर्वशमुपागतौ १२९ क्रोधराजं समाश्रित्य नूनमिन्द्रियकिंकराः ॥ पूर्ववैरस्मृतिं प्राप्ता हंतुं वामगमन्दि वि १३० इंद्रं जेतुं कथं स्यातां युवांशक्ता विहाधुना ॥ क्रोधशत्रुर्हतो नैव युवयोर्हतयोर्हतिः १३१ कामशत्रुर्हतौ दृष्ट्वा युवां बलविवर्जितौ ॥ वाक्सायकैः सभामध्ये शक्रेण निहतौ भृशम् १३२

द्विकल्पोपमयोरेवार्थेऽपि समुच्चये इति विश्वात् । प्रथमहृत्पीययोस्तु समुच्चयवाचितेति विज्ञेयः १२५ एवमादीति । एवमादिवाक्पसमूहेरात्म्यां बलं दधीचो गुरोः पुरतो विश्वासापोक्तमिति १२६ सविचार्येति । स भवतां गुरुर्विचार्य युवां प्रतिवचनमब्रवीत् हे अश्विनौ युवां शत्रुतापिनौ भूत्वा क्रोधसंज्ञस्यांतरं शत्रोर्वशं प्राप्य तं माप्राप्तौ भवतमिति १२७ क्रोधस्य शत्रुतां स्फुटयति न शक्र इति । शक्रो युवयोः शत्रुर्न भवति किंतु युवांशक्रोः शत्रुः एव हि निश्चयेन । ननु कः क्रोधस्यापराधइति चेदनर्थे प्रभोरिन्द्रस्य वधे प्रवर्तनमेव तावदवधार्यतामित्याह शक्रमिति । इतः पूर्वमिन्द्रं जेतुं युवयोर्मनोनाभवदिदानीं तु जातमत्र क्रोधेति क्रोधस्य शत्रुताविकाशं कुतोन युवाभ्यां चिंत्यते इति १२८ येन सामर्थ्येन कामक्रोधयोः शत्रुराजयोरिन्द्रियरूपान् किंकरान् जित्वा कामक्रोधो निरुद्धय युवां देवभावमापन्नावधुना तत्सामर्थ्यं गतमित्याह इंद्रियाणीति १२९ अहंत्वेवं मध्येऽजितपूर्वाः क्रोधराजस्येन्द्रियरूपाः किंकराः पूर्ववैरस्मरंतः संतो युवां हंतुं स्वर्गेऽप्यगता इत्याह क्रोधेति १३० इंद्रमिति । आंतरशत्रोः क्रोधस्य जयाभावे इंद्रं जेतुं युवयोः काशक्तिरिति । किं इंद्रेण युवयोर्विजयाय कैषां हतिस्तान् कृतासापूर्वकामेन हतयोरेव कृता १३१ चतुर्थपादार्थस्फुटयति कामेति । निष्कामस्य तु विद्यया सर्वान् भूतस्य कोऽपकर्तति भावः १३२

कामस्याप्यनयेहेतुतान्वय्यतिरेकाम्यामवसेया युवांतुतद्विवेकज्ञेनावित्याह कस्मादिति । कीदृशोयुवाम् इतिबुद्धिविवर्जितो इति किं कस्मादित्यादि १३३ यदाएकेनकामेनयुवयोरीह
 शलघुत्वंकृततदार्थामतामग्रगण्यत्वेनगुरुतरमिदंजेयथइतिकाप्रत्याशेत्याह शक्रमिति । कुंभसाध्यफलंयस्याःसातथा इदानींतुयुवयोःपूर्वहंतासकामःक्रोधेनपुत्रेणापिसहितःसन्किंनकरिष्यतिअपितु
 सर्वमनर्थंकरिष्यतीति १३४ कामक्रोधयोःशत्रुतामेवस्फुटयसि कामक्रोधाविति । तौकामक्रोधोविहायोपेक्ष्यपरंतद्विजयोजयेत्जेतुंप्रवर्ततेतियावत् समदः १३५ सामर्थ्यमस्तिचेत्तावेवतावजेयावि
 त्याह युवयोरिति । जयंतयुवामितिशेषः १३६ कामस्यमहाबलतामभिनयति कामेनेति । जगदीश्वरापिलीलाविश्रंहेणकामलीलांदधानाःकामस्यजगत्पनुगमंदर्शयंतोतिभावः अपरेत्विति ।
 अपरेऽमराःकामस्यपुरतःविष्मणनीरयायतोनारीक्रीडामृगाश्च १३७ फलितमाह पंचेति १३८ कामादपिप्रबलस्यक्रोधस्यजयेविजयेतयत्नोविधेयोपतस्तेनकामजयिनोपिमुनयःप्रायोजीयमा
 नादृश्यंतइत्याह जयंतोति १३९ तस्माद्भवतोःशक्तिश्चेत्तावेवजेयावित्याह पितृपुत्रावित्तिद्वाभ्याम् । पिताकामःपुत्रःक्रोधएतौदुरासदौदुःखेनासक्तुंउपसर्पितुंशक्यौशूरावितियावत् जयेनका

कस्माच्छक्रःपुरावज्ञानाकरोयुवयोःप्रभुः ॥ कस्मादिदानीमकरोदितिबुद्धिविवर्जितौ १३३ शक्रंजेतुंसमर्थौतौकथंधीमत्पुरोगमम् ॥ कामेनैकेनदुःसाध्यायुव
 योर्लघुताकृता ॥ अधुनाक्रोधसहितःसतुकिंनकरिष्यति १३४ कामक्रोधौमहाशत्रूदेहिनांसहजाबुभौ ॥ तौविहायपरंशत्रुंयोजयेत्सतुमंदधीः १३५ युवयो
 र्यदिसामर्थ्यंजेतुंशत्रून्निविद्यते ॥ जयतंदुर्जयौशत्रूकामक्रोधौमहाबलौ १३६ कामेनविजितोब्रह्माकामेनविजितोहरः ॥ कामेनविजितोविष्णुःशक्रःकामेननि
 जितः ॥ अपरेत्वमराःकिंनुनारीक्रीडामृगाहिये १३७ पंचबाणस्ततो जेयःशत्रुरस्तिहिदेहिनाम् ॥ युवाभ्यांचजितोनायंकिंतुतेनयुवांजितौ १३८ जयंतिमु
 नयःकेचित्पंचबाणंकथंचन ॥ तदीयंतनयंक्रोधंशक्ताजेतुंनतेपिहि १३९ पितृपुत्रौमहावीर्यौकामक्रोधौदुरासदौ ॥ विजित्यसकलंविश्वंवर्ततेजयकाशिनौ १४०
 युवांयदिवलोपेतौमानिनौशत्रुकार्पणौ ॥ जित्वेमौजयतंशक्रंसामरंबलदर्पितम् १४१ इत्येवमादिवचनैःक्रोधशान्तिकरैर्मुनिः ॥ उक्तवान्वैवसंशान्तौयुवांक्रोधा
 ग्निदीपितौ १४२ यदातदामुनिःसामभेदौत्यक्त्वाऽतिबुद्धिमान् ॥ उपप्रदानमारेभेयुवयोःक्रोधदीप्तयोः १४३ सर्वभूतैर्युवांवरैर्यजथोऽथयदातदा ॥ ब्रह्मवि
 द्यांचिरप्रार्थ्यादास्याम्येवनसंशयः १४४ एवमुक्तौयुवांकोपदीप्तौतंप्रोचथुर्गुरुम् ॥ नैवसाम्नो गुरो कालेनभेदस्यास्तिसंप्रति १४५ दानस्यचयतःपूर्वमसकृ
 त्कथितंव्या ॥ अधिकारोहिसंपन्नेदास्याम्येवनसंशयः ॥ आज्ञापयक्षणातशक्रंजेय्यावोनात्रसंशयः १४६

शितुंशीलंययोस्तौतथा १४० युवामिति । शत्रून्कष्टंतापयितुमिति यावत्शीलंययोस्तौतथाईदृशोयवियुवांतर्हिहमौकामक्रोधौजित्वाइंद्रंजेतुमुत्साहंकुरुतमिति १४१ इत्येवामिति । इत्या
 दिकैःक्रोधेप्यशामकैर्वाक्यैर्मुनिर्युवयोर्गुरुकृत्वा नवैरनिवृत्तिमुपदिष्टवांस्तथापियुवांक्रोधाग्निदीपितौयदानशान्तौतदासमुनिःसामप्रियवचनैःक्रोधोपशमनरूपम् । भेदःप्रकृतेक्रोधशत्रुपक्षपाताद्विहि
 त्वात्मीयपक्षेसमतात्मकेऽस्यापनरूपः ईदृशोसामभेदोविहाययुवयोरुपप्रदानमारुचवान् । उपप्रदानंनान्प्रदानस्यसंनिहितमिष्टद्रव्यदानप्रतिज्ञारूपमितिद्वयोरर्थः १४२ । १४३ मुनेर्द्रव्यंतु
 विद्यारूपमेवेतितद्दानंवेरनिवृत्तयेप्रतिजानीते सर्वेति । एतेनवक्ष्यमाणविद्यायाअधिकार्यपिसूचितः १४४ एवमुक्ताविति । एवंगुरुणाप्रोक्तावपियुवांतंगुरुंप्रतीत्यमुक्तवंतौ । इत्थंकथं
 हेगुरोअयंकालःसामदानभेदानानांस्तिसाधिकारोविद्यादानंतुप्रतिज्ञातंपूर्वमेवेतिनतल्लोभेनापिबैरंयजावस्तस्मादिंद्रंजेतुमाज्ञापयेवेतिद्वयोरर्थः १४५ । १४६

एवमुक्तइति । एवंभवद्भामुक्तेसतियुवयोर्गुरुर्दंडरूपराजप्रयुक्तदंडेनभयद्वाराधर्मप्रवर्तकेनसमानाकारवचोऽब्रवीत् युवयोर्हितकामत्वादिति १४७ दंडरूपवचनमभिनयति पंचानामितिर्विश-
तिश्लोकेः । पंचानांप्राणिनामपिभर्तापालकोयःकश्चिदपिजंतुर्भवतिपंचभूतपतौतस्मिन्नाकाशादिपंचभूतशरीरस्येश्वरस्यसंपत्तिसंज्ञाऽभेदभावनाकर्तव्या तंपंचानांभर्तारंप्राणिनमपिपोहन्वात्ससेश्व-
रसमधिभूतपंचकहननप्रत्यवायंप्राप्नुयात् । भर्तुर्हनेतदुपकार्णानामपिहननात्किमुतेंदस्यसर्वलोकभर्तुर्हनेनेतिभावः १४८ उपजीव्यस्यप्रभोर्हनेने 'कृतघ्ननास्तिनिष्कृतिः' इत्यादिवचने
भ्यःप्रायश्चित्तरपरिहार्यःकृतघ्नतादोषोप्यापततीत्याह यस्मादिति ! यःकश्चिद्यस्मादुपकारंलब्ध्वास्तपकृतसमुपकारिणंहंतितेचेतर्हिस्ववैयर्थ्येनेकेःसहमातृपित्रोर्हनेनप्रत्यवायंप्राप्नुयादिति १४९
सकांगतिगच्छतीत्यतआह अथेति । नरकाधिपःनरकराजः तमःप्रचुरत्वादंधतामिससंज्ञःतत्रतेयांतीति १५० ब्रह्मग्रादपिचिरंतनवसंततीत्याह कल्पेति १५१ अपिभूमेरिति । भूमेरेकदेशमपियः
पालयतिसराजत्वादवध्यःप्रसिद्धःकिमुतेंदस्त्रिलोकीपतिरिति १५२ किंच येषांलोकपालानामिंद्रादीनामंशसंबन्धाद्वाज्ञोऽवध्यतातेषांसाक्षादवध्यताकिमृवक्तव्येत्याह लोकेति । लोकपालावपु

एवमुक्तेगुरुर्दंडरूपवचनमुक्तवान् ॥ युवयोर्हितकामःसन्सर्वसूतसमोमुनिः १४७ पंचानामपियोभर्ताजंतुर्भवतिकश्चन ॥ ईश्वरःसहिविज्ञेयःपंचभूतात्मकःपुमान् ॥
यस्तंहंतीहहन्वात्ससेश्वरंभूतपंचकम् १४८ यस्मादुपकृतःकश्चिद्वंतितेचंतनराधमः ॥ सहन्यात्पितरंस्वस्यजननींचकुलैःसह १४९ अंधतामिस्रनामायोनरको
नरकाधिपः ॥ प्राणिनोनिवसंत्यत्रस्वामिद्रोहपरायणाः १५० कल्पकोटिसहस्रातिब्रह्महानरकार्णवात् ॥ मुच्यतेनैवमुच्येतस्वामिद्रोहपरोजनः १५१ अपिभू-
मेःखंडमात्रंपालयेद्यस्तुदेहभाक् ॥ सराजनैववध्यःस्याद्राशंप्राप्तोपिवैरिणाम् १५२ लोकपालवपुष्कत्वाद्वाजावध्योहिदेहिनाम् ॥ लोकपालाःकथंनामवध्याः
स्वर्गनिवासिनः १५३ भूदेवाब्राह्मणानैववधमर्हतिकर्हिचित् ॥ देवाइमेकथंनामवध्याःस्युःस्वर्गवासिनः १५४ यावंत्योदेवताःस्वर्गेब्राह्मणस्यवपुष्यमूः ॥ वसं-
तिदेवविदुषोविप्रोवध्योनेतेनसः ॥ देवतानिखिलाःस्वर्गेवधमर्हतिकेनताः १५५ गवांब्राह्मणानांविदेवतानांचयोधमः ॥ लोकोपकारिणांतद्ब्रह्माज्ञाधर्मात्मना
मपि १५६ कर्मणामनसावाचाकुरुतेहिंसनंहिसः ॥ नरकाव्रविमुच्येतकल्पकोटिशतैरापि १५७ लोकपालांस्तथादेवानहत्वाशक्रमाहवे ॥ हंतुंशक्तोहिकोनामदे-
वोवादानवोथवा १५८ इंद्रमग्निंयमंरक्षोवरुणंचप्रभंजनम् ॥ धनेशमीश्वरंशेषंब्रह्माणंचजयेद्विकः १५९ एतेषांसंप्रसादेनयुवयोर्हितवलंस्मृतम् ॥ विमुखत्वेपुनस्ते
पांयुवांकाष्ठसमौमतौ १६०

पियस्यसतथतस्यभावोलोकपालवपुष्कत्वंतस्मात् १५३ अपिचभूमिनिरूपितंयेषांपूज्यतारूपंदेवत्वंप्रतिब्राह्मणावध्याःकिमुतसर्वत्रयेदेवाहत्याह भूदेवाइति १५४ ब्राह्मणानामवध्यवेराज-
वहेवसंबंधोपिप्रयोजकस्तथाचसएवकेन्युपन्यायइत्याह यावंत्यइति । स्वर्गेयावंत्योदेवताअमृःएताःसर्वांब्राह्मणस्यवपुषिशरीरेवसंतितेनेसविप्रोऽवध्यःकिमुतसाक्षात्तादेवताइति । देवविदुषः
देवान्तत्प्रतिपादकमंत्रान्ज्ञानतः १५५ गोब्राह्मणदेवतानांवाग्मिष्ठनृपाणांचापकोरयत्फलतर्हश्यति गवामितिद्वाभ्यां । स्पष्टम् १५६ । १५७ किंचशिरसागिरिभेदनवदशक्यइंद्रजयोर्लोक-
पालादिजयपुर्वकत्वादेंद्रजयस्येत्याह लोकपालानिति १५८ दशलोकपालांर्जुजयान्दर्शयति इंद्रमिति । इंद्रादयोष्टोक्रमेणपूर्वादिदिक्पतयः । ब्रह्माऊर्ध्वदिक्पतिः । शेषोद्योदिक्पतिः । अ-
त्रैदस्यविप्रदविशेषः पूर्वदिक्पतिः । विष्णोरिवपादेंद्रियाधिपतिरितिबोधम् १५९ युवयोरपिबलमेतेषामिंद्रादीनामनुग्रहेणतेषांकोपेतुकयुवयोःसामर्थ्यामित्याह एतेषामिति १६०

किंयुवांद्वादिद्वयोद्वादिशादिसंख्यगणास्त्रां कथं जेप्यथेत्पाह आदित्या इति १६१ इन्द्रिययुद्धे सर्व एते पुरतो भविष्यति तस्य सर्वोधिपतित्वादित्याह लोकपाला इति द्वाभ्यां । अनुपातिञ्ज
 नुस्यवर्तत इति १६२ ब्रह्मेति । विष्णुरुपेदसंज्ञः पंचभूतानितदभिमानिदेवाः सौमश्वदः नक्षत्राणितारकाश्चेत्पांसमाहारस्तथा १६३ अपिष्युद्धप्रसक्तावपिसमेयोद्धन्यनाधिकैरिदंस्तु
 बलेन बुद्ध्या सहायेश्वभवज्यामधिक इत्याह संग्राम इति १६४ इन्द्रस्य सहायेराधिक्यं स्फुटयति भवतीरिति । भवतीरपिनोयां वत्सामर्थ्यतावदेवानां मध्ये एकैकस्य सर्वस्याप्यस्ति 'एते सर्वे एव
 समाः सर्वेऽनंताः' इति श्रुतेः १६५ प्रत्येकदेवसामर्थ्यमभिनयति एकैक इति । इन्द्रांतिकवासी एकैकोपि देवो जगतः सर्गादिकरणे शक्त इति १६६ स्वर्गात्पातस्य लक्षणभूतत्वाच्च दोहो हेय इत्याह
 कारणमिति । स्वर्गस्वर्गवासिदेवेषु दोहः सराजसत्त्वेन तापकत्वात् अमृतमयस्वर्गशरीरद्रावकत्वात् स्वर्गपातहेतुर्बुधैरुक्तः पुण्यफलस्वर्गोद्देश्यस्य पापफलस्यासमावेशाद्वा । तस्माद्बुद्धिभिच्छतो मूलद्वा
 निरिति न्यायापातात् स्वर्गस्यापि हानिकरो द्वे दोहो हेय इति १६७ रहस्यविकासको मुनिराह इत्येवमिति । इत्यादिभिर्लोकद्वयेभ्यः प्रदर्शकैर्वाक्यैः सयुक्तिकैर्युवांगुरुणादंबनीतो १६८ यज्ञेति । तथा

आदित्यावसवोरुद्रामरुतः साध्यसंयुताः ॥ विज्ञेयास्ते महात्मानो युवाभ्यां केन हेतुना १६१ लोकपाला इमे देवा मुनयः सिद्धचारणाः ॥ अन्यान्यपि हि भूतानि श
 क्रमेवानुयांति हि १६२ ब्रह्मा विष्णुस्तथा रुद्रः शक्तयो विविधा अपि ॥ भूतानि पंचसौमश्वग्रहानक्षत्रतारकम् ॥ अन्यच्च सकलं विश्वं शक्रमेव समाश्रितम् १६३
 संग्रामः सर्वदा कार्यः समेन विषमैर्न च ॥ भवज्यामधिकः शक्रो बलबुद्धिसहायकैः १६४ भवतीर्यावदत्रास्ति वीर्यतावत्सुरेष्वपि ॥ एकैकस्यैव सर्वस्य देवमात्रस्य वि
 द्यते १६५ एकैकोपि समर्थोऽयं सृष्टिस्थित्यंतकर्मणि ॥ जगतः स्वर्गवासीयो देवः शक्रसमीपगः १६६ कारणं स्वर्गपातस्य द्वेषः स्वर्गोद्दीरितः ॥ त्यजथो द्वेषमेतेषु
 युवांस्वर्गार्थिनो यदि १६७ इत्येवमादिवचनैरिहामुन्नभयंकैः ॥ नानोपपत्तिसहितैर्गुरुणादंडितौ युवाम् १६८ यज्ञभागापगमनात्सभायां मानसं क्षयात् ॥
 दुखितौ नैव वाक्यंतद्भ्राते कर्णरंघ्रयोः १६९ ऊचतुश्च युवांभूयो दुःखितौ हि गुरुं प्रति ॥ मरणं नरको वानो भवेद्युद्धं समादिश १७० युवयोर्मानसं भावं विज्ञाय करुणा
 वृतः ॥ यज्ञभागप्रसिद्धयर्थं गुरुः पुनरुवाच ह १७१ पुष्पैरपि न योद्धव्यं तीक्ष्णैः शस्त्रैस्तु किंपुनः ॥ संदेहो विजये भ्रातृव्यं प्रधानपुरुषक्षये १७२ अक्षतश्चापरिक्षीण
 बांधवो न जयं व्रजेत् ॥ पराजये च तावत्स्यादयशस्त्वधिकं त्विह १७३ मरणे नरको यत्र जीवनेऽपि यशः क्षयः ॥ वरं क्षत्रियकस्यापि तस्माद्युद्धात्पलायनम् १७४
 विप्राणां बांधवानां देवतानां च संक्षयः ॥ यत्र युद्धे भवेत्तत्र धीमान् कुर्यान्न मानसम् १७५

पि यज्ञभागापहारात्सभायां मिद्वृत्तमानभंगाच्च दुःखितौ संतौ युवांस्तस्य गुरोर्वाक्यं कर्णयोः पतितमपि न दध्नातेनांगाच्च क्रतुरिति यावत् १६९ ऊचुरिति । युवांभूयस्तं गुरुं प्रत्येव मृचतुर्मरणादिकं यद्भव
 तितद्भवतु युद्धमेव करिष्यावहेत्तस्मादिशाज्ञापयेति १७० युषयोरिति । ततो युवयोर्मनोनिष्ठमभिप्रायं पुनर्यज्ञभागलाभः कथं स्यादित्येवमाकारं ज्ञात्वा यज्ञभागस्य प्रकर्षणं अनायासेन सिद्धये उप
 यं विवक्षुर्गुरुः पुनरुवाच ह १७१ सुकरमुपायांतरं विवक्षुर्बुद्धतावज्जिदति पुष्पैरिति सप्तभिः । पुष्पकरणक्रमपि युद्धमप्रशस्तं शस्त्रकरणकस्याप्रशस्तता किमुवाच्यायत एते युद्धदोषाः सांते । एते के ।
 विजयसंशयः १ । श्रेष्ठपुरुषाणां क्षयस्यावश्यं भाविता २ । युद्धागतो मरणबांधवक्षयं च विना जयं न गच्छतीति ३ । पराजये परमर्निदेति ४ चतुर्थ इति द्वयोरर्थः १७२ । १७३ अयमर्थं युद्धं लोकद्वये
 ऽनिष्टकारं क्षत्रियेणापि परित्याज्यमित्याह मरणे इति १७४ अयमर्थं युद्धमभिनीय निवेदति विप्राणामिति १७५

आ. पु.

॥ ८ ॥

किंचक्षणभंगुरेसंसारेदुर्लभमधिकारिदेहमाप्पहितमंतस्वज्ञानसाधनीयेतद्विपरीतेयुद्धादित्याह असारइतिद्वाभ्यां । दुःखैःपूरितंजीवितंजीवनकालोयत्र अक्षिपक्ष्मणोःप्रचलनेननिमेषेणसमंजीवितंयत्र एतादृशेसंसारेस्वहितमेवकुर्वीतनान्यत् युद्धंतुदेवैर्वसंपदायुक्तेर्हितंनप्रोक्तमितिद्वयोःसंबंधः १७६ । १७७ तर्हि युद्धशास्त्रवैषम्यमनस्तत्कालदर्शयति अयुद्धइति । यत्रकालेएवंजानीयात् यद्युद्धेयुद्धाभावेमरणंनिश्चितंयुद्धेनजीवनस्यसंशयःस्यादपिजीवनमित्याकारःतत्रकालेयुद्धं कुर्वीत युवयोस्त्वेवयुद्धकालोनागतः अन्यथापीष्टसिद्धेरितिभावः १७८ तर्हि किंकर्तव्यमितिचेदुद्धचान्वेष्टव्यउपायइतिवक्तुंबुद्धेःपराक्रमादुत्कर्षदर्शयति शस्त्रमितिद्वाभ्यां । शस्त्रंमुक्तंप्रयुक्तंनतत्कालंशुनिर्हतिजयति कदाचित्तनैवहंतिइत्यपिसंभाव्यते उपायान्वेदिणीयुद्धिसुधीमतामुक्ताप्रयुक्तासतीसकलंविश्वंनिहन्त्याजयेदितियावत् १७९ जंतुरिति । जंतुर्यानर्थानुपायेभ्योहेतुभ्यःसाधयतितान्पराक्रमात्साधयितुंनशक्यात् यथापराक्रमेणयुद्धादिरूपेणाशक्योब्रह्मलोकत्रयोहिरण्यगर्भापासनारूपोपायेनशक्यः कर्तुमितिप्रसिद्धम् १८० ननुयुद्धातिरिक्तश्रुपायंनजानीवइतिचेत्तर्हि श्रूयतामित्याह उपायमिति । तेनोपायस्यदुष्करकरणेपि शक्तत्वेनयज्ञभाग

असारेस्मिन्हिसंसारेदुःखपूरितजीविते ॥ अक्षिपक्ष्मप्रचलनसमानेजीवितेपुमान् १७६ कुर्वीतसततंस्वस्मैहितंनपरमण्वपि ॥ नहितंयुद्धमुद्दिष्टदेवैर्लोकद्वयेपिहि १७७ अयुद्धेमरणंयत्रयुद्धेजीवितसंशयः ॥ तत्रयुद्धंनयुवयोःकालेषुसमागतः १७८ शस्त्रंमुक्तंनिर्हंत्येकमथवातंचनैवहि ॥ निहन्त्यात्सकलंविश्वं बुद्धिर्मुक्तात्रधीमता १७९ जंतुर्नानाविधानर्थान्साधयेद्यानुपायतः ॥ पराक्रमान्नताम्कोपिसाधयेज्जन्मकोटिभिः १८० उपायंतेनवक्ष्यामियज्ञभागप्रसिद्धये ॥ युवयोर्युद्धतोर्नायंप्राशुंशक्यःकथंचन १८१ शर्यातिर्नाममूपालोयशुभेषसमुद्यतः ॥ होतारंच्यवनंस्वस्यजामातरमथावृणोत् ॥ मनसानेत्रहीनत्वात्संदिग्धश्चास्ति सर्वदा १८२ सुकन्यानामकन्यास्यबाल्यात्कापिवनेगता ॥ सूर्यं पश्यंमुनिंसात्रच्यवनंतापसोत्तमम् ॥ बल्मीकावृतदेहंतंचक्षुर्मात्रप्रकाशनम् १८३ दृष्ट्वाकिमिदमित्येवंधियाभूविलसंस्थिते ॥ तृणेनकेनचित्रेच्यवनस्याविभेदह १८४ निर्गमादुधिरस्यासौराजाज्ञात्वामुनितदा ॥ अंधशुश्रूषणार्थंतांतस्यकन्यांहिदत्तवान् ॥ मुनयेनेत्रहीनायसंप्राप्त्योर्द्विग्रमानसः १८५ च्यवनोनेत्रहीनश्चदृष्ट्वेत्रेवत्रवान्युवा ॥ युवाभ्यांक्रियतेवासयज्ञभागप्रदास्यति १८६

भोपायंवक्ष्यामि यतोयंयज्ञभागोयुवयोर्युद्धान्प्राशुंशक्यइति १८१ उपायमभिनयति शर्यातिरितिपंचभिः । शर्यातिर्नामराजायागाद्योद्यतोवर्ततेसचस्वस्यजामातरंच्यवनंनाममुनिहोतृत्वेन ऋग्वेदोक्तकर्मकर्तृत्वेनमनसावृणोदृतवान् यागेएनंहोतारंकरिष्येइतिसंकल्पितवान् परंतुजामातुर्नैत्रहीनतामालोच्यकथमात्विज्यंकरिष्यतीतिसंदिग्धोस्तीति १८२ ननु कथंशर्यातिर्जामाताच्यवनःकथंवानेत्रहीनइतिशंकाद्वयंवारयति सुकन्येतित्रिभिः । अस्यशर्यातेःसुकन्येतिसंज्ञिकाकन्यापित्रासहकुत्रचिद्वनेगतासतीसूर्यं पश्यंसूर्यमीक्षमाणंचिरस्थित्याबल्मीकावृतदेहंचक्षुर्मात्रेप्रकाशनंस्यएतादृशतापसोत्तमंच्यवनंमुनिदृष्ट्वाकिमिदमित्याकारयाधियाभूमिच्छिद्रगतेच्यवनस्यनेत्रेनेत्रेनचिंतुणेनबाल्याद्विभेदहेतिद्वयोःसंबंधः १८३ । १८४ निर्गमादिति । ततोऽरुहिरस्यनिर्गमात्मुनिज्ञात्वाउद्विग्नंभेत्मानसंयस्यएतादृशोराजातस्यच्यवनस्यांधत्वोपयोगिशुश्रूषणंकर्तुंतासुकन्याख्यांकांन्यानेत्रहीनायतस्मैमुनयेसंप्राप्त्यर्हदत्तवानित्यन्वयः १८५ च्यवनइति । एवंच्यवनोनेत्रहीनोवृद्धश्चवर्ततेसचेयुवाभ्यांनेत्रवान् युवाचक्रियतेतर्हिस्वयंयुवाभ्यांयज्ञभागंदास्यतीति १८६

रहस्यप्रकाशकोमुनिराह एवमिति । एवंगुरुणोक्तसतिभवद्भ्यामभिम्यांसचयवनेमुनिस्तथायुवानेत्रवांश्चकृतस्तेनचयवनेनापियुवयोर्ज्ञभागोवलेनदत्तइतिभागवतेनवमेविस्तरः १८७ एवंस्थितेइति । एवंयुवयोर्चैतस्थितेसिद्धेसतियुवयोर्गुरोराथर्वणस्यदधीचआश्रमकदाचिद्विद्वद्भागतः १८८ तेनापीति । तेनभवतोर्गुरुणासईद्रःकृतातिथ्यःसन्पथासुखमुपविष्टोनानाविधाःकथाःकृत्वाहृष्टचित्तोजातइति १८९ एवमिति । संतुष्टदेवराजमेवंभवतोर्गुरुःप्राह । एवंकथं तदितिथयेत्रिलोकीपतयेत्वांत्रिलोकीपतिप्रोणयितुंकिंप्रियंसंपादयामीति १९० एवमुक्तइति एवमुक्तइदंस्वभावद्रुमेवंप्राह एवंकथम् यदिमेप्रियंकुरुषेतांस्वर्दुर्लभांविद्यांवदेति १९१ एवमुक्तेत्विति । एवमिद्रेणोक्तसतिभवद्गुरुःपरंसंशयंप्राप्तोयथाकन्यापितेति १९२ दृष्टांतंस्फुटयति कस्मैचिदिति । यथाकन्यापिताकस्मैचितेतुभ्यंकन्यांदादामीत्युक्ताथयस्मेकन्यादातुंप्रतिज्ञातातस्यगुणहीनतामालोक्यनवद्यांदद्यांवाइत्याकारेसंशयेपतितोभवेदिति १९३ दार्ष्टान्तिकेयोजयति एवमिति । एवमेवदध्यङ्गुहाथर्वणोपिईदंयष्टेदातुंप्रतिज्ञातवान् देवराटुगुरुभक्त्यादिहीनत्वेनतादृशोविद्यादानयोग्योभवतीतिसमुनिःसंशयंप्राप्तइति १९४ एकतइति । ततःसमुनिराथर्वणःइतिनवद्यांदद्यांवे

एवमुक्तेभवद्वाचतथैवसत्कृतोमुनिः ॥ दत्तस्तेनापियुवयोर्ज्ञभागोमहात्मना १८७ एवंस्थितेकदाचित्तुशक्रआश्रमआगतः ॥ आथर्वणस्ययुवयोर्गुरोःसर्वेहितस्यसः १८८ तेनापिसकृतातिथ्यउपविष्टोयथासुखम् ॥ कथानानाविधाःकृत्वाहृष्टचित्तःशर्चापतिः १८९ एवंभवद्गुरुःप्राहसंतुष्टदेवताप्रभुम् ॥ करोम्यतिथयेकिंतेत्रिलोकीपतयेप्रियम् १९० एवमुक्तस्तमाहेंद्रःकुरुषेयदिमेप्रियम् ॥ महाविद्यांवदैकांस्वर्दुर्लभांसर्वजंतुभिः १९१ एवमुक्तेतुशक्रेणदध्यङ्गुहाथर्वणोमुनिः ॥ संशयंपरमंप्राप्तःकन्यायाजनकोयथा १९२ कस्मैचितेददामीतिमुक्ताकन्यांयथापिता ॥ गुणहीनत्वमालोक्यसंशयेपतितोभवेत् १९३ एवमेवोपिशक्रायप्रोक्तवान्नचतादृशः ॥ गुरुभक्तिविरक्त्यादिवर्जितत्वेनदेवराट् १९४ एकतोवचनंमिथ्याभवेद्विद्यातथैकतः ॥ निष्फलाचेतिसंदेहंपरमंप्राप्तवान्मुनिः १९५ विद्यानिष्फलायांहिदोपस्तादृङ्संभवेत् ॥ मिथ्यावचसियादृक्स्यादितिसंचित्यसोवदत् १९६ शक्रदस्रौहिमेशिष्योविदितोतौसदातव ॥ ताभ्यांसंप्रार्थ्यमानोपिनादामेतांकथंचन ॥ तामेतांकथयिष्यामिविद्यामत्यंतदुर्लभाम् १९७ मुख्योविद्येतिशब्दोऽस्यानान्यस्यानुकथंचन ॥ विविधंवासनाजालमूलमज्ञानमुत्कटम् ॥ द्यातिसर्वात्मनायस्मात्तस्माद्विद्येतिगीयते १९८ विशेषेणाहमस्मीतिचानंदात्मानमव्ययम् ॥ दद्याद्वाद्योतयेद्वातोविद्यैषापरिगीयते १९९

त्याकारयोरपिपक्षयोर्दोषमालोच्यसंशयंप्राप्तः । इतिकथं एकतःएकस्मिन्पक्षेनिषेधरूपेऽनृतदोषः एकतोविधिरूपेपक्षेविद्यानिष्फलतेति १९५ तथाप्यनृतदोषप्रावर्त्यविचार्यप्रतर्दनायेंद्रवत्सत्यप्राशब्दोक्तमुपचक्रमइत्याह विद्येति । सदध्यङ्गुमुनिः १९६ दध्यङ्गुहाथर्वणोमुनिरुवाच । शक्तेति । हेशक्रदस्रावश्विनोमेशिष्योतौतवत्पयापिविदितो कस्यचवर्तमानेइतिपृष्टो ताभ्यांप्रियशिष्याभ्यांसंप्रार्थ्यमानोपिनामेतांविद्यानांदांनदत्तवानस्मि तामेतांविद्यामतिदुर्लभांतेकथयामीति १९७ यथासुखशब्दस्यमुख्यार्थत्वाद्भ्रमानंदोदुर्लभस्तथेयमित्याह मुख्यइति । अस्यांवक्ष्यमाणायान्तर्दध्विद्याशब्दंन्युत्पादयति विविधमिति । विविधंमूलज्ञानरूपैरनेकविधंवासनाजालानांमूलभूतमुत्कटंभयप्रदमज्ञानंसर्वात्मनानिःशेषेणपरमाद्यतिखंडयतितस्माद्विद्येत्युक्ता विपूर्वात्स्वर्दुर्लभायांहीनतातोऽर्थमत्ययोणादिकेसाधुः १९८ ददातिद्यंतैवतिस्मिन्प्रत्ययेसाधुरित्याह विशेषेणेति । अव्ययमानंदात्मानंविशेषेणवदातिअधिकारिणःकरामलरुवदधीनंकरोति अथवाद्योतयति अपरोक्षयतितस्माद्विद्येति इतरविद्यासुअज्ञानस्याभिभवमात्रंकुर्वाणासुगोणोविद्याशब्दइतिपावत् १९९

अथेन्द्राद्योपदेशविधयामधुकांडस्पनिर्गुणवियोगयोगिवाक्यानामधुमाश्लेषपर्यंतानामर्थेदिदर्शयिषुःप्रथमं सस्तोपनिषदर्थमदर्शयितुं सप्तमं मंगलार्थं सप्तमं खिलकांडादौपत्रितस्य पूर्णमदः पूर्णमिदमिदं पदार्थं
 त्रस्यार्थमभिनयति पूरयतीति पंचभिः । अयं सस्तोपनिषत्प्रतिपाद्यः साक्षादपरोक्षो ब्रह्मसंज्ञः पुरुषो यस्य सादखिलं विश्वं स्वात्मना स्वस्वरूपेण सच्चिदानंदं आत्मकेन पूरयति त्वया श्रोतीति यावत् तस्मात्सपु
 मान् पूर्णसंज्ञांगत इत्यर्थः । तथाच पूरयतेः कर्तरि क्तप्रत्ययेऽर्थादितो निष्ठाया मिती ङभावेणि लोपे च पूर्णशब्दोऽप्युत्पन्न इति २०० परोक्षमिति । यत्परोक्षमसच्छब्दधीभ्यांगम्यं तत्पदार्थभूतं मंत्रेऽदः
 शब्देनोक्तं यच्च प्रत्यक्षं सच्छब्दधीभ्यांगम्यं तत्पदार्थभूतं तदुभयं स्वीयेन वास्तवेन परमात्मरूपेण पूर्णमेव व्यापकमेवेति युद्धयस्वेत्यर्थः । एतेन मंत्रस्य प्रथमपादोऽप्याख्यातः २०१ ननूपाधोपारोक्ष्या
 पारोक्ष्याभ्यां द्विविधे भेदे कजाग्रति कथमपरिच्छिन्नत्वलक्षणा पूर्णतेत्याशङ्क्योपाधेरुपादानात् पूर्णादव्यतिरेकमाह पूर्णादिति । उत्पत्तिस्थितिलयेऽप्यपूर्णपरित्यज्य न वर्त्तते तस्मादेतद्विश्वमुपाधिरूपं पूर्णं
 भवेति पादत्रयार्थः । एतेन मंत्रस्य द्वितीयपादोऽप्याख्यातः । तत्र हि उदच्यते इति पदस्योद्गच्छतीत्यर्थः । मंत्रोत्तरार्थार्थमाह अंत इति । वस्तुतः परिपूर्णस्योपाधेः कल्पितरूपस्यांते बाधेऽधिष्ठान
 विवेकलक्षणे कृते सति पूर्णमेवावशिष्यते इति २०२ अत्र ह्यंतांमाह नभस इति २०३ उपाधिवाधेन पूर्णमात्रावशेषो विद्वदनुभवसिद्ध इत्याह आकाशेति । तमुक्तपुरुषं महांतः शुद्धांतः करणाः

पूरयत्यखिलं विश्वं पुरुषो ब्रह्मसंज्ञितः ॥ स्वात्मनैव ततः सोऽयं पूर्णनामा भवत्पुमान् २०० परोक्षं यच्च किंचित्ते प्रत्यक्षं वा शचीपते ॥ सदसच्छब्दधीगम्यं पूर्णमेवाव
 धारय २०१ पूर्णादुत्पद्यते चैतत् पूर्णं संप्रति वर्तते ॥ पूर्णं विलीयते चांते पूर्णमेवावशिष्यते २०२ नभसो जायते तद्वन्मेघो नभसि वर्तते ॥ विलीयेत नभस्य ते नभ एवा
 वशिष्यते २०३ आकाशसदृशं पूर्णं सर्वदैकस्वभावकम् ॥ ज्ञानानंदात्मरूपं तं महांतो ब्राह्मणा विदुः २०४ असंगे निर्गुणे पुंसि सृष्टिस्थित्यंतर्वाजते ॥ सृष्ट्यादिकं समा
 श्रित्य गुरवो बोधयंतितम् २०५ गम्यते नैव मात्मा यमांतरैः सवद्विश्वैः ॥ करणैर्वा न्यतो वापि स्वयं बोधस्वरूपतः २०६ एतादृशेषु सृष्ट्यादिकथं स्यादिति बु
 द्विभिः ॥ मायानामतदज्ञानरूपात्रपरिकल्प्यते २०७ अयं सर्वधियां साक्षी स्वप्रकाशैकबोधतः ॥ आनंदात्मा सदा स्वात्मन्यभेदगंधविवर्जितः २०८ अनुभूते हि
 विषये शब्दादौ यदिकश्चन ॥ अन्यस्मै स्वसुखं ब्रूयाद्दृष्टान्तीकृत्य किंचन ॥ तथा तथैव पूर्णं च शक्रविप्रैरुदीर्यते २०९

२०४ तर्हि यथानुभवं स पुरुषो महं वर्णेनीय इति इन्द्राकांक्षामालक्ष्य तस्य वागाद्यविषयत्वेन यथावदुक्तमज्ञप्यत्वाद् अपारोपापवादस्यायेनैव निरूपणमित्याह असंगे इति सप्तभिः । समाश्रित्याध्यारोप्य
 २०५ तत्र हेतुमविषयतां दर्शयति गम्यते इति । सोऽयमात्मा बह्विश्वैर्बाह्यैश्च शुरादिभिर्न गम्यते आंतरैर्वा मन आदिभिर्न गम्यतेऽप्यतस्तेभ्यो भिन्ना दान गम्यते स्वयमेव बोधरूपत्वादिति ६ एतादृशे इति । एना
 दृशेऽसंगत्वादिना उक्तं पुंसि सृष्ट्यादिकं तदस्थलक्षणतया विवक्षितं कथं स्यादुपपद्येत्येवमाकाराद्बुद्धिर्येषां मेतादृशो विद्वद्भिर्गुरुभिर्मायानामपदार्थः परिकल्प्यते सा मायानुभूयमाना दज्ञानानार्थो तस्मिन्
 क्तप्रथमेऽध्याये २०७ सामायापितस्य स्वरूपं सर्वथानावृणोति तद्वत् सत्त्वादन्यथास्मिभामिकदाप्यप्रियो न भवामीत्यादिरूपेण भानं न स्यादित्याशयेनाह अयमिति । अयमुक्तः पुरुषः स्वप्रकाशे
 ने केनाखंडेन बोधेन रूपेण सर्वधियां साक्षाद्दृष्टा आनंदरूपः सदा स्वातिरिक्त निरूपितेन भेदेन वर्जित इति २०८ एवं स्वतः सिद्धस्यापि निरूपणाशक्तो केमुत्पन्न्यायमाह अनुभूत इति द्वाभ्यां । यथा शब्दादौ
 विषयेऽनुभूते सति जायमानं स्वकीयं सुखं यदिकश्चनान्यस्मै ब्रूयाच्च दार्कश्चनपदार्थांतरं ह्यंतांतीकृत्यैव ब्रूयात्तु विशेषतः शृंगमाहिकान्याधेन वदेदिति यावत् । दाष्टीति कमाह तथेति २०९

केसुत्यस्फुटयति यथानुभूतमिति । यदाविषयजं सुखमपि यथानुभूतं तथानिबबलेः शक्यं तदा पूर्णस्यालौकिकस्य वक्तुमशक्यता किमुवाच्येति २१० फलितमाह अत इति । परिपकाशुद्धाबुद्धिर्दृश्यस्य
तथा २११ तत्र अध्यारोपपन्नं चयति अनादाविति । अनादावनिर्दम्यमेऽत्र संसारेन यथारात्रिविषयोः प्रवाहः संततस्तथा सृष्टिप्रलययो रित्यर्थः । सृष्टिरधिष्ठानावरणप्रयोजकत्वाद्वाऽप्योपमितेत्युक्तम् १२
तयोर्मध्यमतत्वात्स्थितिसंध्ययोपमिनोति रात्रीति २१३ मधुकांडोपाध्यायांतगतत्रयं वा इदं नाम रूपं कर्म चेत्यादिवाक्यानुसारेण सृष्ट्यादिप्रतियोगिनो जगतः स्वरूपं दर्शयति सर्वमेतदिति चतुर्भिः ।
देशक एतत्सर्वं च जगन्नामादित्रयात्मकमित्यर्थः । तत्रानुगतं नामादित्रयमुदाहरति अस्वजगतो विश्वशब्दादिकं नाम आदिपदेन लोकोद्देश्यमित्यादिग्रहः पंचभूतानि भौतिकानि तद्विकाराश्च एतेषां समाहा
रात्मकमस्वरूपं सृष्ट्यादिरूपास्तु सर्वस्वजगतः क्रिया इति २१४ असाधारणं नामादित्रयमुदाहरति घटादिकमिति । घटस्य घटः कुंभ इत्यादिकं नाम प्रसिद्धं वर्तुलं पृथुनुद्गोदरात्मकं रूपं जलानयना
दिकाः क्रियाः एवं विधया षटादिष्वपि नामादित्रयात्मकत्वं बोध्यम् २१५ नामादीनां वस्तुमातादात्प्यं स्फुटयति अवस्थाया इति द्वाभ्यां । यतो नूतनत्वपुराणत्वादिवत्क्रियापि प्रोच्य प्रचयात्मिकाव
स्तुनोऽवस्थाविशेष एव तस्माद्वस्तुनः स्वरूपात् क्रियानामपदार्थेन भिन्न इत्यर्थः २१६ नामेति । षट्घटादेरूपं तन्नाममात्रेण निरूप्य यतो विचारे क्रियमाणे तद्वस्तुनो रूपं नामातिरिक्तं नास्ति न दृश्यते
यथानुभूतं नैवात्र वक्तुं शक्यं कथं चन ॥ यदा सुखं विषयजं किमु पूर्णमलौकिकम् २१० अतो मयापि केनापि प्रकारेणोच्यते धुना ॥ तुभ्यंतं पक्वबुद्धिः सन्स्वयं चावग
मिष्यसि २११ अनादाविह संसारेन यतौ रात्रिवासरौ ॥ यथा तथैव जगतः सृष्टिना शौ सुनिश्चितौ २१२ रात्रिवासरयोः संधिलोके संध्यायथेति ॥ तथा स्थितिः
समाख्याता संधिः सृष्टिविनाशयोः २१३ सर्वमेतज्जगच्छक्रानाम रूपक्रियात्मकम् ॥ विश्वमित्यादिनामास्य रूपं स्याद्भूतभौतिकम् ॥ सृष्टिस्थितिलयास्तस्य
क्रियाः प्रोक्ता मनीषिभिः २१४ घटादिकं घटस्योक्तं नाम रूपं च वर्तुलम् ॥ जलाहरणमुद्दिष्टं क्रियैवं सर्ववस्तुषु २१५ अवस्थाया विशेषः स्याद्वस्तुनोऽत्र क्रियायतः ॥
तस्मान्न रूपतो भिन्ना क्रियानामात्रविद्यते २१६ नाममात्रेण रूपं स्याद्विचारेनास्ति तद्यतः ॥ तस्मान्नमात्मकं कार्यं नाम्नो नान्यद्विवस्तुसत् ॥ एकमेतत्रयं सर्वं
नाम रूपक्रियात्मकम् २१७ नामादिनैव भिन्नं स्यात्कारणात्स्यात्मनस्तथा ॥ कार्यत्वेन यथा स पर्परज्जोर्भिन्नो न विद्यते २१८ इदं सर्वजगच्छक्रब्रह्म पूर्णमभूत्पुरा ॥
मेघादिकं यथा काशं मेघाद्युत्पत्तितः पुरा २१९ नामरूपात्मकं विश्वं ब्रह्मात्रव्यवास्थितम् ॥ अवगम्यात्र विद्वांसो मायां ते कल्पयंति हि २२० मायाभिधायकैः शब्दैर
वाङ्मनसगोचरम् ॥ कारणत्वप्रसिद्धयर्थं तत्ते व्यवहरंति हि २२१

तस्मात्कार्यविकारमात्रं नामात्मकं हि यस्मान्नाम्नोऽन्यद्विस्तुं वस्तुघटादिसंज्ञितं च नीयं नास्तीत्यर्थः । फलितमाह एकमिति । एतद्वर्णितं नामादिरूपं त्रयं एकं परस्परमभिन्नमित्यर्थः २१७ अत्राद्विती
यात्मबोधनायाध्यारोप्यद्वयं कार्यकारणत्वं चेति तत्र कार्यस्वरूपं दर्शितं अथोपादानकारणतां संभावयितुमुक्तं कार्यस्य तत्रात्मन्यभेदं दर्शयति नामादीति । नामादित्रयात्मकं कार्यं यथा परस्परमभिन्नं
तथा स्वात्मनः स्वस्य कार्यस्य वास्तवस्वरूपात् कारणादभिन्नं कार्यत्वात् यद्युपादानं कार्यं तत्ततोऽभिन्नं यथा रज्जोः सर्प इति वाचारं भणमित्यादि श्रुतिरप्यत्रानुकूला २१८ एवं संभावितं कारणता
मुक्तं पूर्णपुरुषे योजयन् कारणपरवाक्यानां तद्देदं तर्ह्यव्याकृतमासीदित्यादीनां तात्पर्यं दर्शयति इदमिति षड्भिः । इदं नामाद्यात्मकं सर्वजगत्पुरा मृष्टेः पूर्वं पूर्णमद्वितीयं ब्रह्मेवाभूदिति श्रुतावुक्तम् । यथा मे
घाद्युत्पत्तेः पुरा मेघादिकमाकाशे कल्पितमात्रमेवासीदित्युच्यते तद्वदिति २१९ नामरूपात्मकमिति । मृष्टेः पुरा ब्रह्ममात्रं तदावस्थितं विश्वमवगम्य ज्ञात्वा कारणतां विना ब्रह्मणि विश्वावस्थानानुपपत्त्या
कारणतानिर्वाहिकं मायामात्रब्रह्मणिते विद्वांसः कल्पयंतीति २२० सामायाप्यज्ञातब्रह्मणो नार्थतरमिति दर्शयन्नाह मायेति । शुद्धेऽनुपपन्नस्य कारणत्वस्य प्रसिद्धये उपपत्तये विशेषणतया मायाया
अभिधायकैरव्याकृतादिशब्दैस्तद्ब्रह्म व्यवहरंतीति २२१

मायाशब्दः। भिषायाकान्शब्दः नृवेदांतेषु प्राप्तिरिति दर्शयति अत्राकृतमिति । अत्रमाधीश्वरश्चेशः कारणमिति शब्दाः श्वेताश्वतरादौ प्रसिद्धाः इतरेष्वेवकांडत्रये इति देवंपरमिति शेषः २२२ तत्रा व्याकृतपदार्थमाह जगतइति । अन्यत्वे अफुटे २२३ तस्य सर्वकारणतामभिनयति तस्मिन्निति । निरपेक्षेपितस्मिन्परेषु सिस्रयाकृतोपाधौ स्थितं समग्रं नामाद्यात्मकं जगत्पुनर्जायते न भसः सकाशात् प्रे धर्मंडलवदिति २२४ एवं परमेश्वरस्य कारणोपाधेः स्वरूपं प्रदर्शयति धर्मं ब्रह्म तया प्रसिद्धस्य हिरण्यगर्भस्य स्वरूपं प्रदर्शयति नामाद्युने वेदमावृत्तमासीदित्यादिवाक्यानां तात्पर्यमाह भूतानीति चतुर्दे शभिः । भूतैर्द्रियमाणानां प्रत्येकं पंचकानि मनश्चेतस्सुदुष्यं षोडशकलं सूक्ष्मं शरीरमिति युच्यत इति २२५ हिरण्येति । अत्र समष्टि सूक्ष्मशरीरे मानो अभिमान्युक्तः कारणोपाधिर्महेश्वर एव हिरण्य गर्भसंज्ञो भवति अस्य हिरण्यगर्भस्य सूत्रादयः संज्ञाः ब्राह्मणे वेदो विद्भिः कृता वेदप्रसिद्धा इति यावत् । तत्र सूत्रसंज्ञा कुमुमानां सूत्रवत्सर्वलोकानां विधारकत्वात् । अज्ञे चोपलक्षितबुद्ध्याधिकत्वादज्ञ नापासेज्ञा । अतएव मृत्युसंज्ञा । यो हि यं भक्षितुमिच्छति स तं हंतीति लोकप्रसिद्धेः । प्राणोपाधित्वात् प्रभंजनसंज्ञा । स्वयं भवनात् स्वयं भूरिति । महेश्वर्ययोगादीश इति संज्ञा । आदिपदेनापरब्रह्मेत्या दिसंज्ञाग्रहः २२६ अत्येति । अस्य हिरण्यगर्भस्य रूपं सुदुर्लक्ष्यं सूक्ष्ममिति यावत् । नानावर्णवक्ष्यमाणहरिद्राकंबलं द्रवोपाद्युपमितवर्णशालि सूक्ष्मोपाधिकत्वान्नानाविधमिति वार्थः । नानावि

अव्याकृतं तथा काशमक्षरं मायधीश्वरः ॥ अंतर्यामीत्येश्वरः कारणं ब्रह्म पूर्णकम् ॥ इत्यादिनामभिर्देवं दंतं व्यवहारिणः २२२ जगतोस्य समग्रस्य त्वव्यक्ते नामरूपके ॥ भवतः प्रागवस्थायामेनाव्याकृतमरितम् २२३ तस्मिन्नव्याकृतेषु सिस्रयापेक्षा विविर्जिते ॥ स्थितं जगत्समग्रं तत्पुनरेव प्रजायते ॥ नामरूपात्मकं यद्वन्नभसो मेघमंडलम् २२४ भूतानि पंचचमन इन्द्रियाणितथैव च ॥ प्राणाः पंचचसूक्ष्मं तच्छरीरमिति गीयते २२५ हिरण्यगर्भ एष स्यादत्र मानो महेश्वरः ॥ अस्य सूत्रं तथा मृत्युरशनाया प्रभंजनः ॥ स्वयं भूरीश इत्यादिसंज्ञास्ता ब्राह्मणैः कृताः २२६ अस्य रूपं सुदुर्लक्ष्यं नानावर्णं महेश्वरः ॥ इन्द्रियाणितथा प्राणा विषया श्वतथैव धीः २२७ अयं समग्रभूतानां भौतिकानां च कारणम् ॥ अस्य स्वप्नः समग्रस्याद्विश्वमेतन्महात्मनः २२८ आत्मानमपि दन्नेपजीवो भवति नित्यशः ॥ जानाति तं सदैवायं परमात्मेति गीयते २२९ अयं जडाजडं विश्वमयं देवाः सवासवाः ॥ दिशो यं प्रदिशश्चायमध ऊर्ध्वमयं तथा २३० एतस्यैव जगत्सृष्टिर्नापरस्य कदा चन ॥ अयं विश्वमिदं सर्वं सृजत्यतिचपाति च ॥ महाभूतैः समं देवो मायावी बालको यथा २३१

वत्त्वमभिनयति महेश्वर इत्यादिना । उपाधि शुद्धचितिशयादस्येश्वरकोटिनिवेशपक्षे महेश्वरोप्यस्वरूपं इन्द्रियादिकंच । विषयाः सूक्ष्मा इति शेषः धीरंतःकरणम् २२७ कारणोपाधिरीश्वरो जीवजिव विश्वकारणमयं हिरण्यगर्भस्त्वं कुरु वदित्याह अयमिति । अयं हिरण्यगर्भः । अस्य स्वप्ननिभः सर्वप्रपंच इति २२८ नवस्य जीवत्वं विना कथं स्वप्नं दर्शयित्वा शक्यं विवक्षाभेदेन तस्मिन् जीवत्वमी श्वरत्वं चोभयं संमतमित्याह आत्मानमिति । एष हिरण्यगर्भ उपाधिप्राधान्यविवक्षायां मातृस्वरूपमविदन्ननुसंधानः स न जीव इति स दोष्यते चित्प्राधान्यविवक्षायां त्वयं हिरण्यगर्भस्त्मात्मानं सदे व जानातीत्यतः परमात्मेत्युच्यत इत्यर्थः । अयं भावः पूर्वकल्पे हिरण्यगर्भोपासनया हिरण्यगर्भभावं प्राप्नुवतामनुग्राह्य परमात्मेतदुपेणावतिष्ठते इति वस्तुस्थितिः तथा च यथा भारते द्रौपदी विवाहे पं चेंद्रोपाख्यानं पांडवे पुदेवांश आदेवांशश्च स मुचिता उक्तास्तथात्र हिरण्यगर्भभूतपूर्वोपाध्यभिमानशालि जीवोपाध्याय विवक्षायां जीवव्यवहारदतरया तु परमात्मेव व्यवहार इति २२९ अस्य परमात्मतां स्फुटीकुर्यन्तु सर्वात्मतामाह अयमिति । अयं हिरण्यगर्भः । प्रदिशः कोणाः २३० अस्य परमात्मत्वविवक्षयैव परमात्मनो धर्मान् जगज्जन्मादिकारणत्वादीनस्मिन्निवेशयति एतस्यैवेत्यष्टभिः । एतस्य एतत्कर्तृवैव जगत्सृष्टिरिति प्रापा विबालकव्यमहाभूतैः सहितं विश्वमयमेव सृजतीत्यादि २३१

निरतिशयैश्वर्यदर्शयति एतस्मादिति । सर्वोधिकत्वादेवसमोपिनास्ति सतिसमेसर्वोधिकत्वानुपपत्तेरित्युत्तरार्थः २३२ अंतर्प्राप्तितां दर्शयति कारयतीति । यथा लोके इष्टान् प्रियां भू-
 त्यान्साध्वसाधुनीसम्यगसम्यगपेकर्मणीयथारुचिकुर्वीणान्राजादिः प्रेरयति तथार्यसर्वजंतुं विहितमिष्टे कुर्वीणान् प्रेरयतीति । इष्टभृत्यदृष्टान्तेन ते पुद्गेषाभावः सूच्यते २३३ तत्र व्यवस्थामाह
 यानिति द्वाभ्याम् २३४ । २३५ कामानुरूपफलप्रदत्वमाह राजेति । वैषम्याभावमाह इच्छेति । तेषां जंतूनां यत्र यत्रेच्छा तत्रैव यतः प्रवर्त्तयति तेन तद्विद्यानुसारणेन विषम इति २३६
 अनिष्टफलानां नरकादीनां तच्छुद्धार्थमेव प्रदानाच्च निर्वृणोति स दृष्टान्तमाह जननीति । भूतानामित्यनेन तरेतेति शेषः २३७ ईक्षणं स्रष्टव्यालोचनरूपं यच्च तत्तदप्यस्य धर्म इत्याह विचार्येति । वि-
 चार्ये ईक्षित्वा । एनं स्वयं भुवं सर्वात्मानं विना पर एतद्भिन्नः स्रष्टानास्तीति २३८ अथ ब्रह्माद्योत्पत्तिद्वारा विराडुत्पत्तिप्रतिपादकानामाद्योवा अर्क इत्यादिवाक्यानामर्थसंगृह्णाति उत्पाद्येति पंचभिः ।
 भूतानि भावयति त्वर्द्धयतीति स तथा नयादित्वाह यः । यद्वा भूतमतीतकल्पभवं वृष्टिप्रकारभावयत्यनुस्मृतं वेदेनानुसंधयतीति स तथा एतादृशी भगवान्निरण्यगर्भोजलप्रधानानि पंचभूतानि सृष्टा तत्र ज-
 लेषु आत्मीयं वीर्यं शक्तिरूपं उपासकानुष्ठितकर्मोपासनयोः सूक्ष्मपरिणाममयं समाक्षिपत् प्रक्षिपवान् स्वकीयस्थूलशरीरात्मकविराडारंभो मुखं कृतवानिति यावत् । मनुरप्येवमाह 'अप एव स सर्जादौ

एतस्मादधिको नान्योजगत्यस्मिन्निविद्यते ॥ कुतः समो भवेदस्य पुंसः सर्वाधिकस्य हि २३२ कारयत्येव एवैतान् जंतून् नानाशरीरिणान् ॥ भृत्यानिष्ठानि वसदाक-
 र्मणीसाध्वसाधुनी २३३ यानयं नरकं नेतुं समिच्छति महेश्वरः ॥ एतान् कारयति स्वामी पापं कर्मैव केवलम् २३४ स्वर्गं नेतुं हियानिच्छेत् कारयेत् पुण्यमेव तान् ॥
 मनुष्यजातिनेष्वन्यस्कारयेत् पुण्यपातके २३५ राजेवायं फलं दद्यात्कर्मणोः साध्वसाधुनोः ॥ इच्छानुसारतस्तेषां कारयत्येष कर्मणी ॥ विषमस्तेनैवायं सर्वभूता-
 धिपो महान् २३६ जननी जनको वापि सुखदुःखेयथैव हि ॥ ददाति तद्ब्रह्म वा भूतानां निर्वृणोति हि २३७ विचार्यैष जगत्सर्वं सृजत्यतिचपाति च ॥ न च स्रष्टा प-
 रोऽत्येनं विनात्मानं स्वयं भुवम् २३८ उत्पाद्य स्थूलभूतानि भगवान्भूतभावनः ॥ नीरेषु स्वात्मनो वीर्यं सहसैव समाक्षिपत् २३९ क्षिप्तं तेन हितद्वीर्यं नीराणामुप-
 रिस्थितम् ॥ दधिमंडोपमं कालात्काठिन्यमभवद्भनम् २४० कठिना पृथिवी सेयं रूक्षा सा दृश्यते धुना ॥ तस्याः सारः समुहूतो गोलको भून्महानयम् २४१ कुकु-
 टांडसमाकारः सप्तलोकस्य संस्थितिः ॥ अनुसंवत्सरं कालं नीरेष्वसीत्समंततः २४२ शुष्काला बुसमो नित्यं वायुनाभ्यहतो भृशम् ॥ स तु संवत्सरे पूर्णे विभिन्नः कुकुटां-
 डवत् ॥ तदंतः पुरुषो जज्ञे सप्तलोकशरीरभृत् २४३

तामुवीर्यमवामृजत्' इति २३९ क्षिप्तमिति । तेन भगवतः क्षिप्तं द्वीर्यं जलानामुपरि स्थितं कुर्वद्भीजवदुच्छेदनां गतमिति यावत् सदा दधिमंडोपमं जातम् । साऽवस्था यदप्यंशर आसीदिति श्रुतो
 शरपदेनोक्ता । अथ घनगाढं काठिन्यमभवत्प्राप्तमित्यर्थः । भूमासौ चौरादिकोणिज्वनिमुक्तः परस्मैपदीत्युक्तम् २४० कठिनेति । सातत्संघातावस्था इयं प्रत्यक्षा पृथिवी संपन्ना सा पृथि-
 वी अधुना रूक्षा परुषा दृश्यते निगंतसारत्वान् । कोसो सारीयोऽस्याः सकाशात् निर्गत इत्यत आह तस्या इति । तस्याः पृथिव्याः सारः सम्यगुद्धृतः स्पष्टः सन्न ब्रह्मांडगोलरूपोऽभवदिति २४१ कुकुटे-
 ति । कीदृशो गोलकः कुकुटां निभः भूरादिलोकसप्तकस्याधारश्च संस्थितिरित्यधिकरणेक्तिन् । सगोलकः अण्डोत्पत्तेः पुरा संवत्सरव्यवहाराभावात् पश्चाद्वा वीर्यः संवत्सरस्तावतं कालं समंततः
 सर्वतः स्थिते पुनरेषु आसीदवसदित्यर्थः । अत्र ब्राह्मणानेन संवत्सरो बोध्यः पुराणेषु सप्तसंवत्सरोक्तिरितरमानाभिप्रायेत्यविरोधः २४२ शुष्केति । सगोलकः शुष्कतुं बीफलसमो वायुनाभृशं
 ताडितः सन्संवत्सरे पूर्णे सति कुकुटां डवद्विभिन्नो विदीर्णस्तस्य मध्ये सप्तलोकमप्यंशरो विराट् पुरुषो जज्ञे मादुर्भूत इत्यर्थः २४३

यथाध्यातमं प्राज्ञतेजसविश्वेकात्मानमवमधिदैवमीश्वरहिरण्यगर्भविराज इति स्पष्टयितुं षोडशैवस्य पुरुषसूक्तस्यात्र विराजिसमन्वयं सप्तदशभिर्दर्शयन्तत्रार्थक्रमेण द्वितीयाया मचः पुरुष एवेदमित्यादिका
या आरभ्यार्थदर्शयति इदमित्यादिना । भूतं भावि स्थितं वर्तमानं च यदिदं सर्वं तदेव विराडात्मकः पुरुष एव एष पुरुषो भोगस्य स्वर्गादिमुखस्य आपोक्षिका मृतस्य मोक्षस्य मुख्यामृतस्य च सर्वदा ईष्टप्रदा
नसमर्थः प्रभुरिति यावत् । यतो यमेवाज्ञेन चराचराणि भूतानि वर्द्धयति एतेन श्रुतौ रोहितपदमर्भा वितण्यर्थमिति दाज्ञेयम् २४४ तृतीयाया ऋचोर्थमाह वक्ष्यमाण इति द्वाभ्यां । एतत्परिमाणो
वक्ष्यमाणोऽस्य महिमा विभूतिर्वोध्यः । महिमानमभिनयति पाद इति । सर्वाणि विश्वानि भूतानि तदीयमहिम्न एकः पादोऽह इति यावत् परिशिष्टपादत्रयवान् महिमानुत्तम्यात्मनि दिवि ति पदेनोक्त
योतनात्मके स्वरूप एव ति प्रतीति २४५ अस्या द्वितीयापादार्थमाह महिमेति । यथालोके सेनापत्यदिरूपमहिम्नः सकाशात् महिमाश्रयो विभूतिमान् राजादिरथिकः प्रसिद्धस्तथास्य पुरुषस्य महि
म्नः सकाशादयं पुमानधिक इति २४६ चतुर्थी मृचं व्याकुर्वन्तत्र पूर्वार्थमहिम्नः पादत्रयविशिष्टः पुरुष उपरिष्ठात् स्थितस्तत्स्यैकः पादः सर्वभूतात्मकोऽव्यवहारभूमौ स्थित इत्यर्थं कंठ्याख्यातप्रार्थम्यत्वात् त
रार्थार्थमाह मार्गति । वेदपूर्वोत्तरकांडयोः प्रसिद्धस्य क्रमेण सकामनिष्कामाधिकारिकस्य प्रवृत्तिनिवृत्तिरूपस्य मार्गद्वयस्यायमेव पुरुषः कर्ता प्रवर्तकः कीदृशस्य मार्गद्वयस्य अज्ञेनेन भोगेन सहितं
स्वर्गरूपं पुरंतद्विपरीतं मोक्षरूपं पुरंच प्रति अभिलक्ष्य क्रमेण प्रसृतस्येति शेषः । तथाच स्वर्गमीश्वरूपेण प्रत्यक्षपराभावेनावस्थानात् सर्वत्र व्याप्तिस्तृतीयापादार्थ उपलक्षित इति २४७ पंचम्या ऋचोर्थ

इदं सर्वं पुमानेव भूतं भावि स्थितं च यत् ॥ एष भोगस्य मोक्षस्य सर्वदेष्टे महेश्वरः ॥ अत्रेन वर्धयत्येष स्थावराणि चराणि च २४४ वक्ष्यमाणोऽस्य महिमा विज्ञेयः सर्वदा
नृभिः ॥ पादः सर्वाणि भूतानि त्रिपादात्मनि तिष्ठति २४५ महिमाश्रयभूतो यो महिम्नः सोऽधिको यथा ॥ तथैवाऽस्य महिम्नोऽपि पुमानभ्यधिको मतः २४६ मार्गद्वय
स्य कर्ता यं वैदिकस्य सदा प्रभुः ॥ प्रवृत्तेश्च निवृत्तेश्च स्वर्गमोक्षपुरे प्रति २४७ अयमभ्यधिको यस्मात्सर्वस्माद्भौतिकात्मनः ॥ तस्माद्विराडिति प्रोक्तो विशेषाद्वाज
तेयतः २४८ अधिष्ठाय पुरः सर्वाः स्थिरजंगमदेहिनाम् ॥ पूरयत्यात्मना यस्मादतो यमधिपूरुषः २४९ सर्वस्मादधिकः सोऽयं ब्रह्मांडांतः स्थितः पुमान् ॥ तस्य
कार्यमिदं सर्वं गिरिदेहधरादिकम् २५० अयं यज्ञः पुमान् हेतुर्ऋक्सामयजुषां तथा ॥ छंदांस्यपि च सर्वाणि गायत्र्यादीनि जज्ञिरे ॥ अस्मादजादयश्चापि विराजः पुरु
षोत्तमात् २५१ इंद्रश्चाग्निश्च विप्राश्च मुखतोऽस्य विनिर्गताः ॥ क्षत्रिया बाहुतस्तद्दूवो वंश्याश्च जज्ञिरे २५२

माह अयमिति त्रिभिः । यस्मादयं सर्वभौतिकप्रपंचादधिकस्तस्माद्धेतोर्विराट्संज्ञो जातः । तद्व्युत्पत्तिमाह विशेषादिति २४८ अचिदैव विराड्भावानंतरं सर्वाध्यात्मभावेनावस्थानाद्याधिपु
रुषसंज्ञो जात इति व्युत्पत्तिदर्शयन्नाह अधिष्ठायेति २४९ पूर्वपश्चिममध्ये पुदेशे पुकाले पुच सर्वत्रातिरिक्तोऽधिको भवदित्याकारमुत्तरार्द्धार्थमाह सर्वस्मादिति । तत्र हेतुं सर्वकारणत्वमाह तस्ये
ति । धरापृथिवी २५० अस्मादेव पुरुषाय जज्ञरूपा हविमिश्रिता ज्योत्स्मकपृषदा ज्यमभृति हविः पशवो वेदा इच्छंदांसि च जातानीत्याकारं पृथ्यादिति मृणा मृचामर्थं संकल्प्याह अयं यज्ञ इति । अय
मेव पुमानयं ज्ञरूपः ऋगादीनां हेतुः कारणं तथा अस्मादेव विराजो गायत्र्यादीनि च्छंदांसि अजच्छागस्तत्प्रभृतयोऽग्राम्पारण्यपशवश्च जात इति १५१ एतेन सर्वापि दानादस्मात्पुरुषादतिरिक्तपशोरलाभेन
पूर्वदेवाऋचयश्च एतमेव पशुं कल्पयित्वा एतमेव पूजितवंत इत्यर्थं कानवमीश्वरव्याख्यातप्रार्थयति मत्वा दशम्यादीनां च तमृणा मृचामर्थमाह इंद्रश्चेति । इंद्रो देवराजोऽग्निश्च एतो देवो विप्राश्च मुखा जाताः ।
क्षत्रिया देवोऽप्येव द्रवणुदायो मानवाश्च बाहुभ्यां । ऊरुदेशे इन्द्रियाः देवो गुणगणालिनो विभेदे वा दयो मानवाश्च जातः । यद्यपि द्रोदेवसे त्रैष्वेव चतुर्थब्राह्मणे पठितस्तथापि तस्याग्निमुचितस्य ब्राह्मणत्व
सूचनाय 'मुखादग्निस्तथेन्द्रश्च मानादायुरजायत' इति तैत्तिरीयशाखा पुरुषसूक्ताव्याख्यानुसारेण मुखानुत्पत्तिरुक्तेति बोध्यम् २५२

भूमिरिति । भूमिःपृथक्संज्ञोदेवशूद्रोमानवशूद्राश्चपञ्चाजाताः । शेषैस्त्वष्टम् २५३ प्राणादिति । उक्तानामुपलक्षणत्वमभिप्रेत्याह एवमिति । लोकशब्दस्यकर्मकरणव्युत्पत्त्याविषयाणां देवानां च ग्रहः २५३ चतुर्विंशोपचदशयोश्चार्थसंगृह्णाति द्रव्याणीति । द्रव्याणिआज्यादीनि तत्तादात्म्यापन्नवसंतादिरूपःकालः एतदुपलक्षितोदेवतापञ्जमानोवाक्रियाकर्मवाञ्छतःपुरुषात्पराभिन्नानेति २५४ उक्तः पुरुषोहृदयेभ्येयइत्यर्थविधायकत्वादधुनाप्रथमायाःशब्दार्थमाह सहस्रेति । वृत्तौसहस्रशब्दोऽसंख्यातवचनः । यानिलेकिमस्तकादीनितान्यस्यैवेत्यतःसहस्रमस्तकः । एवमग्रेपि । सपुरुषोभूतानिभौतिकानिचसर्वाणिआवृत्त्याभिभवाप्यस्थितःसंनिहितः । दशांगुलपरिमितेहृदयेइतिशेषः । अत्रवृत्तापदस्यार्थआवृत्त्येत्युक्तः भूमिपदंचभूतोपलक्षणमितिर्वाशितम् २५६ तस्यहृदयेसन्निधानेचवेदाहमेतं पुरुषमिति श्रुत्यनुसारिणस्वानुभवदर्शयति बुद्धीति । एतस्माद्दृश्यवर्गाचमोरूपात्परतःपरस्तात्स्थितंबुद्धिसाक्षिणस्वप्रकाशनिरावरणचात्मानमहंवेदसाक्षात्करोमीति २५७ 'सर्वाणिरूपाणि विचिंत्यधीरोनामानिकृत्वाभिभवदन्पास्ते' इतिश्रुतिमपिसंवादयति नामेति । कृत्वेतिविचिंत्यपदस्यार्थः । वदन्अभिबदनादिव्यवहारंकुर्वन्इहहृदयआस्तेसंनिहितइत्यर्थः । तवापिप्रतिवं

भूमिःशूद्रास्तथापञ्चाजाताअस्यमहात्मनः ॥ चंद्रमामनसोजातोनेत्रातद्वदिवाकरः २५३ प्राणात्प्रभंजनोजातोनाभेस्तुगगनंमहत् ॥ मस्तकात्स्वर्गलोकोयं श्रोत्राज्जाताहमादिशः ॥ एवमन्येपिपुंसोस्माज्जातालोकामहात्मनः २५४ द्रव्याणिचतथाकालोवसंताद्यात्मकोमहान् ॥ देवतायजमानोवाक्रियावाऽतःपरा नहि २५५ सहस्रमस्तकोदेवःसहस्रेन्द्रियवानपि ॥ भूतभौतिकजातंसआवृत्त्यात्मापरःस्थितः २५६ बुद्धिसाक्षिणमात्मानमेतस्मात्परतःस्थितम् ॥ स्वप्रकाशमहंवेदसर्वाज्ञानविवर्जितम् २५७ नामरूपात्मकं सर्वकृत्वाऽऽस्तेयोवदन्निह ॥ शक्रयंघातृवदनात्सम्यग्विज्ञास्यतेभवान् २५८ दिशोपिप्रदिशस्तद्वदधूर्ध्वसए वहि ॥ यतस्ततोत्रयज्ञेनयक्ष्यंतेतेनतंद्विजाः ॥ धर्मशब्देनतेनैतस्वर्गयास्यंतितच्छिरः २५९ पुंसोस्यमूर्धास्वर्गःस्याच्चंद्रसूर्यौचचक्षुषी ॥ प्राणःप्रभंजनः प्रोक्तोमध्यदेहोतरिक्षकम् २६० जलानिविविधान्यस्यमूत्राशयउदीरितः ॥ भूर्लोकस्तुसमग्रायंपादावस्यप्रकीर्तितौ २६१ वक्रमाहवनीयस्तुहृदयंचतथैवहि ॥ योगार्हपत्यनामास्यादक्षिणाग्निर्मनोमतम् २६२ उरोवेदिस्तथादर्भालोमजातमुरःस्थितम् ॥ ओषधोवनस्पतयःशेषाःकेशाःशरीरगाः २६३ किंवहूक्तेनश काद्यमंक्षेपेणावधारय ॥ यदस्ति यच्चनास्त्यत्रतत्सर्वसमहेश्वरः २६४

यस्येतदपरोक्षंभविष्यतीत्याह शक्नेति । देशक्रयमात्मानंघातुर्ब्रह्मणोमुखादेकशतवर्षब्रह्मवर्षानंतरंभवानपिअपरोक्षीकारिष्यतेइति २५८ षोडशीमृचंव्याकरोति दिशइति । यतोयमेवदिगादिरूपत्वात्सोपकरणयज्ञरूपस्ततस्तेन एतत्पुरुषात्मकेन यज्ञेनतमेतंपुरुषंयेयक्ष्यंतेपूजयिष्यंतितेमहात्मानस्तेनयज्ञेनपूर्वैःपूर्वैर्धर्मशब्दव्यवहृतेनसाधनेनतस्यविराजःशिरोरूपंस्वर्गयास्यंति यत्रपूर्वयज्ञकर्तारोगताइतिशेषः अत्रयास्यंतीतिसंचंतेतिपदस्यार्थः । एवंपुरुषसूक्तसमन्वयप्रदर्शनेनविराजःसकाशाद्वेदादिमृष्टिप्रतिपादकानिप्रथमाध्यायवाक्यानिप्रायोक्त्याख्यातप्रायाणीतिबोधयम् ३५९ अयमेवपुरुषोवैश्वानरविद्यायांमूर्ध्वमुतेजातइत्यादिवाक्येनप्रतिपादितइत्याह पुंसइतिचतुर्भिः । प्राणोमुखनासिकावर्त्तीप्रसिद्धःसतस्यवायुः । अंतरिक्षलोकोदेहमध्यम् २६० जलानीति । मूत्राशयो बस्तिः २६१ वक्रमिति । आहवनीयनामाऽग्निस्तस्यमुखं । गार्हपत्यनामाऽग्निस्तस्यहृदयं । दक्षिणाग्निनामाऽग्निस्तस्यमनइति २६२ उरइति । यापागेवेदिःसंस्कृताभूमिःसातस्योरोवक्षः । कुशास्तुलोमानि शेषालोमभिजाःकेशाओषधिवनस्पतिरूपाःएवमुपासकेनस्वशरीरेभ्येषोपमितिभावः २६३ फलितमाह किंवहूक्तेनेति । अथअधुनेतिपावत् । अत्रास्मिन्लोके नास्तिनदृश्यते सर्व्विराट् २६४

भा. पु.

॥ १२ ॥

एवंहिरण्यगर्भविराजोः परमैश्वर्यमुपासनाकर्मणोः फलोत्कर्षावधिभूतं प्रदर्शितम् । अथतत्रसुधाभयं कामवैकल्यमित्यादिदोषप्रतिपादकानितं जातमभिव्यादादित्यादिवाक्यानि व्याख्येयानि दोषाभिधानं च मुमुक्षुणांतत्रैवाग्यायक्षुधाभिधानं तु हिरण्यगर्भस्य भोक्तृत्वेनोपासने विराजश्चाश्रित्वेनेति विधानायापि भवतीत्येतत्सर्वमभिसंधाय सुधावाक्यान्थत्वावदाह एवंभूतमिति । एवंवाणितं विराजं पुत्रं वीर्यसुधायां लित्वा देवमृत्युसंज्ञो हिरण्यगर्भस्तं पुत्रमनुं भक्षितुं मुखं व्याप्तं प्रसृतं कृतवानिति २६५ ननु कथं पुत्रादनेच्छा भगवतो हिरण्यगर्भस्य जातेत्याशंकां वारयितुं सुधाया अनर्थकारित्वं दर्शयति अदोहति पोडशभिः । अदोहो विस्मयकरी क्षुधा रूपिशाची कस्य बुद्धिभ्रंशनं कुरुते यतोयं देवो हिरण्यगर्भः सुतादने समुद्यतः कृतइति २६६ अस्मिन्निति स्पष्टम् २६७ पुत्रस्येति । सुधयेतादृशं वैकल्यं संभाव्यते यतः पुत्रस्य मरणे दुःखं ततो धिक्तरं सुधादुःखमिति २६८ तत्र हिरण्यगर्भ एवोदाहरणमित्याह यस्मादिति । मरणाद्यदुःखं तिरस्कृत्याऽगुणायित्वा प्रवर्तते मुमिति शेषः २६९ अधुनाप्येवं हश्यते इत्याह पिप्रिति । अत्रलोके २७० सत्यमिति । बलं शरीरं । वीर्यमानसं । पराक्रमो युद्धादिशक्तिः । स्वकारेण दयादिग्रहः २७१ गुणहंतृत्वं स्फुटयति बुभुक्षितइति । क्षुधितः करुणया हीनो भवति यतः स्वीया

एवंभूतं सुतं वीक्ष्य मृत्युः क्षुत्पीडितो भृशम् ॥ हिरण्यगर्भो वदनमनुं व्यातमथाकरोत् २६५ अहो क्षुधापिशाचीयं मतिभ्रंशनं कस्याहि ॥ कुरुते यदयं देवः सुतमनुं ममुद्यतः २६६ अस्मिन् समग्रसंसारे क्षुधारोगोऽतिदुःसहः ॥ यस्य नास्ति प्रतिकरो विना त्रस्य हि भक्षणात् २६७ पुत्रस्य मरणे दुःखं निःसीमं जायते यतः ॥ ततो धिक्तरं मंदुःखं सुधाजं नास्ति संशयः २६८ यस्माद्विरण्यगर्भेयं सुधादुःखप्रशांतये ॥ सुतस्य मरणादुःखं तिरस्कृत्य प्रवर्तते २६९ पितृमातृगुरुभ्रातृपुत्रमित्रकलत्रकम् ॥ सुधातुरो हि नस्त्यत्र निर्घृणो राक्षसो यतः २७० सत्यं शौचं श्रियो धैर्यं बलं वीर्यं पराक्रमम् ॥ यशो वर्मादिकांश्चान्यान् गुणान् हंति सुधाक्षणात् २७१ बुभुक्षितो निष्करुणः सद्य एव विजायते ॥ श्ववद्वत्स्यति स्वीयान्यतो भार्यादिकानयम् २७२ अस्या बलमहो चित्रं दृश्यते सर्वदेहिषु ॥ यत एषानि हंत्येतां गुणान् दोषांश्च कृत्स्नशः १७३ मृदौ श्लुचौ शयानोऽपि यतो निद्रां न गच्छति ॥ क्षुधितः क्रोधमायाति नैव चित्तापहारिणीः २७४ पीनोन्नतकुचा मृद्वीः पृथुश्रोणीः सुमध्यमाः ॥ चंद्राननाद्व्यष्टवर्षामनोनेत्रसुखप्रदाः २७५ विबोधीर्षुदुभाषिण्यो नीलालकविराजिताः ॥ सीमंतिनी रप्सरोभिः समानाः काममोहिताः ॥ नेच्छत्यालिंगितोऽप्याभिः क्षुधितो वालवयुवा २७६ हिरण्यं च पशून्वापि धान्यं भूमिमथापि वा ॥ लोकत्रयी वित्तपूर्णं क्षुधितो नेच्छति क्वचित् २७७ कामः क्रोधस्तथा लोभो जितलोकत्रया इमे ॥ क्षुधापिशाची भयतः कापियाति विभीतवत् २७८ कामादयो यदा श्वराः प्रापिता हि दशामिमाम् ॥ तदा तैर्विजिता ये स्युर्वरा काहि गुणा इमे २७९

भार्यादिकान् शुनइव तिरस्करोतीति २७२ अस्याइति । अस्याः क्षुधायाश्चित्रं बलं यत एतान् सत्यादीं गुणान् दोषांश्च प्रबलतया प्रसिद्धाभिदादीनेषां हंति जयतीति । अतिबलतया दोषविजया घतस्यामहादोषत्वं पर्यवस्यतीति भावः २७३ तत्र निद्राक्रोधयोर्जयं दर्शयति मृदाविति । क्षुधितः कोमलशय्यायां यो निद्रां न गच्छति तथा ज्वादातरितिरस्कुर्वत्यपि क्रोधेनैव यातीति प्रसिद्धं चित्तापहारिणी रित्यस्योत्तरान्वयः २७४ कामजेतृत्वमाह पीनोन्नतेति द्वाभ्यां । यतः क्षुधितो युवाप्याभिः सीमंतिनीभिरालिंगितोऽप्येताः सीमंतिनी नेच्छति । चित्तापहारिणी रित्यादीनि द्वितीया बहुवचनानि सीमंतिनी विशेषणानि बोध्यानि । भार्येतुं विबोधी रिति पाठः साधुः २७५ २७६ लोभजयमाह हिरण्यमिति २७७ त्रयाणां कामादीनां महाबलानां विजयमभिनयति कामइति । जितलोकत्रयं यैस्ते तथा २७८ कामादिभ्यो हीनबलानां गुणानां विजये कैमुत्यमभिनयति कामादय इति २७९

गुणानां कामादिभ्योहीनबलतांस्फुटयति कामादीनामिति । सत्यादयो गुणाः कामादीनां मध्ये एकस्यान्यतमस्यापि पुरोऽग्रे युद्धे स्थातुं समानं भवति ते कामाद्या अपि क्षुधया जिता इति २८० फलितमाह
इयमिति । उत्तरार्धे देव इति शेषः २८१ एवं हिरण्यमर्भे जीवकोटिपक्षपातोऽक्षुधादोषो दर्शितोऽथ प्रजापति संज्ञो विराजितादृशस्यैव भयस्यार्थोत्पदशंके सभाणित्याद्यं शंभ्या करोति एवं प्रवृत्तमिति । एवमप्यु
प्रवृत्तप्रसारितमुखं च पितरं विलोक्य भयं प्राप्तः सुतो विराट् भाणित्याकारं शब्दमकरोदिति २८२ येन संस्कारद्वारा विराज्य पिभयं जनितं तं देहाभिमानं संस्कारणं निंदति अहो इति दशभिः । अहो आश्चर्यरूपः
अनिर्वचनीयत्वात् पापतमो जीवत एवांधतामिस्रादिसंज्ञके भये पातनात् एनादृशः प्राणिनां देहाभिमानः । एतत्स्पष्टयति क्षुधितं पितरमपि दृष्ट्वा सुतो पितृपते देहाभिमानात् भीतो भयवानभूदिति
२८३ धर्मप्रतिबंधकत्वाच्च देहाभिमानः पापरूप इत्याह भक्षयिष्यंतीति । यद्यपि भक्षः शरीरं श्वानो भक्षयिष्यन्तीति सर्वथा जानाति तथाप्यधुना जीवदृशायां जनकायापि देहदानात्मकं धर्मं करोति पतो
देहाभिमानरूपात् प्रतिबंधकात् सत्यपापरूपतायां क्रः संशयः २८४ ननु देहाभिमानादप्यद्वेददेहाने प्रतिबंधकं भविष्यतीति चेत् किमिति सत्यं न तां ज्ञानं वा विफश्य ज्ञानं वा नाद्यः न्यासवत् परकीयस्यैव परे
ण यथेष्टविनियोगे कृते प्रत्यर्पयितुं निष्ठा संभवादिति परकीयतां स्पष्टयन्नाह एतस्येति । एतस्य जनकस्य वीर्यपरिणामेन इदं शरीरं जायते तच्छरीरं इत्थमात्मीयमयं जनकोपदि भक्षयेत् हि देहिनो वृथ देहाभि

कामादीनां पुरः स्थातुमेकस्यापि भवंति न ॥ गुणाः सत्यादयस्ते हि कामाद्याः क्षुधया जिताः २८० इयं सर्वाधिकालोके क्षुधानामापि दुःसहा ॥ अनया परिभूतः सन्न
नुमैच्छत्सुतं स्वकम् २८१ एवं प्रवृत्तं जनकं विदारितमुखं सुतः ॥ निरीक्ष्य भयमापन्नः शब्दं भाणितिसो करोत् २८२ अहो पापतमो देहाभिमानः प्राणिनामिह ॥
क्षुधितं जनकं दृष्ट्वा यतो भीतः सुतो भवत् २८३ भक्षयिष्यंत्यदः श्वानः सर्वथा स्वात्मनिर्गमे ॥ तथापि नाधुना देहं जनकायापि यच्छति २८४ एतस्य वीर्यपाकेन जाय
ते तदयं यदि ॥ भक्षयेत्प्रतिकूलं किं भवेदत्र हि देहिनः २८५ परोपकारो देहेन भवेच्चैत्किमतः परम् ॥ देहिनः करणीयं स्याज्जातं देहफलं यतः २८६ अत्रान्यन्यशरी
राणां ददत्स्वर्गं समाप्नुयात् ॥ किमु स्वात्मशरीरस्य दानतो न फलं व्रजेत् २८७ यस्मै कस्मै च यत्किंचिद्वत्त्वात्स्वेष्टं फलं भवेत् ॥ पित्रे स्वस्य स्वदेहं हि दत्वा किं नामनाप्नु
यात् २८८ विष्णून् प्रादिमलानां हि संचयो देह ईरितः ॥ अस्मिन्नहं प्रति श्वेतस्याद्वाह्ये कस्मान्न सा भवेत् २८९ मायामहेश्वरस्यैषामायिनामपि मोहिनी ॥ अनयामो
हितो यस्माद्विराण्मायाश्रयः पुमान् २९०

मानिनः किंप्रतिकूलं स्यान्न किंचिदपि देहस्य परकीयत्वादेवेति भावः २८५ न द्वितीय इत्याह परोपकार इति । चेद्यदि देहेन परोपकारो भवेज्जायेत तर्ह्यतः परोपकारात् परमधिकं किं करणीयमवशिष्यते न
किञ्चिदपि देहफलस्य जातत्वादिति २८६ देहदानस्य फलवत्त्वं केमुत्पेनाह अन्नादीति । अन्यशरीराणां परकीयशरीराणामुपकारकमन्नादिकं ददत्प्रयच्छन् स्वर्गमश्नुते एवं सति स्वात्मनः शरीरस्यै
व दाने किमु फलं वाच्यमिति २८७ केमुत्पेन्यायमेव प्रकारांतरेणाह यस्मै इति । यस्मै कस्मै चिद्विज्ञातायापि यत्किंचिद्वत्त्वादि कमपि दत्त्वात्स्वेष्टं फलं भवेत् स्वस्य पित्रे स्वदेहस्यैव दाने फलं किमु वाच्यमिति
२८८ अशुद्धावलंबनत्वाच्च देहाभिमानः पापरूप इत्याशयेनाह विष्णून् प्रादीति । ब्रह्मसंघाते शरीरे च देहं प्रतिः क्रियते तर्हि बाह्ये शरीराद्बहिः पतिते पितृमले क्रियतां नो चेदत्रापि एवमस्त्वित्यनौचित्यप्र
स्तत्वादेहाभिमानः पापरूप इत्यर्थः २८९ अथवा कार्याविद्यारूपदेहाभिमानस्यापि यत्कारणमायाविद्यादिशब्दवाच्यं तदेव सर्वानर्थप्रयोजकमित्याह मायेति । अनयामाययामायाश्रयो विराट्संज्ञः
पुमान् यस्माद्विप्रो हितस्तस्मात्पूवोक्तं युक्तमवेति २९०

आ. पु.

॥ १३ ॥

कथंविमोहितोऽत आह अस्वकीयमिति । अस्वकीयत्वादिविशेषणकमपि देहं पित्रेपिविराट्पन्नादाब्जदत्तत्वास्तन्मोहादेवेति । आस्थास्थिरत्वनिश्चयः २९१ यदा एतेन कार्यकारणताभ्यां द्विविधे नमोहेन विराज्यपि भवत्पोनार्थो जनस्तदा पत्रतजननं किमुवाच्यमित्याह अहो इति । अर्पद्विविधो विमोहः कस्य विदुषोपि किमयुक्तं नकारयेत् न प्रयुज्यतेति यत्पतःपित्रेपि क्षुधिताय मुनः स्वमात्म शरीरं नादाब्जदत्तवानिति २९२ भाणिति । भाणित्याकारावावाग्निभिर्भूतितः भयाद्विराजा विसृष्टा प्रकटो कृतासासर्वदेहिसर्वधिवैखरीवागासीदिति कीदृशी वर्णात्मिका ध्वन्यात्मिका चेति २९३ ततः किञ्च तत्तत् आह हिरण्येति । हिरण्यगर्भेऽन्तु प्रवृत्तोऽप्यमुं विराजं सुतं नादतन्भक्षितवान् यतोऽर्पविद्वान् विद्यावलेन निवृत्त इति यावत् २९४ विद्याया अनर्थनिवारकत्वं युक्तमेवेत्याह अहो विद्येति । सुतस्य हतिर्हननं तस्यां । अर्पाहिरण्यगर्भः २९५ विद्यां प्रशंसति अकार्यमिति पंचभिः । अकार्यं कुर्वतोऽपि दीनादीनतमां दशं प्राप्तस्यापि पुंसो विद्याधर्मकरी धर्महेतुर्भवति धर्मशब्दः सुखतत्साधनसमुदाये लक्षणिकः २९६ विद्येति । प्राप्तं दुस्तरमपि आपद्रूपं समुद्रं लोकद्वयहानिकरं यशोनाशनं च विद्यया तरतीति २९७ विद्याहीति । विद्येयं सर्वेषां माता यतो नया विद्यया

अस्वकीयमिदं देहं दुर्गंधमशुचिक्षणात् ॥ नश्वरं घटवन्नात्मरूपमास्थाविवर्जितम् ॥ नादाद्विमोहितः पित्रे क्षुधिताय विराट्पुमान् २९१ अहो विमोहः कस्यायं विदुषोपि नकारयेत् ॥ किन्नामपित्रेनादायत्सुतः स्वं क्षुधिताय च १२ भाणित्येव विसृष्टाया विराजा वाग्निभिर्भूतितः ॥ वर्णध्वनिस्वरूपा सा वागासीत् सर्वदेहिनाम् १३ हिरण्यगर्भो भगवान् क्षुधया पीडितस्तदा ॥ प्रवृत्तोऽप्यनुमेवामुं नादद्विद्वानयं यतः १४ अहो विद्यान कस्येयमुपकारं करोति ॥ सुतहत्यां प्रवृत्तो यमनया विनिवारितः १५ अकार्यं कुर्वतः पुंसो दीनादीनतमां दशाम् ॥ प्राप्तस्यापि भवेन्नित्यं विद्याधर्मकरी हि सा २९६ विद्याया तरति प्राप्तं दुस्तरं स्वापदर्शवम् ॥ लोकद्वयक्षयकरं स्फीतकीर्तिविनाशनम् २९७ विद्या हि सर्वजंतूनां जननी नापरास्मृता ॥ जातो नया पुमान्यस्माद्गच्छेत् लोकद्वये सुखम् २९८ विद्या हि धनमुद्विष्टमक्षयं सर्वदेहिनाम् ॥ वृद्धिप्रयातिदानेन मृतं च न विमुंचति २९९ क्षुधया कामतो वाथ क्रोधलोभादिभिः पुमान् ॥ हन्यमानो जयेत्तर्हि विद्याशस्त्रेण वैरिणः ३०० धातारं क्षुधया भिन्नमर्यादं हृदि चैत्यसा ॥ इदमाह न मृत्यो त्वं सुतं भोक्तुं समर्हसि ३०१ भवान्सर्वगुरुलोकमर्यादां यद्विभेत्स्यति ॥ अतः परं कथं तां हिपालयेयुः परे जनाः ३०२ लोकेनियामकः कश्चित्त्वादृशानां महात्मनाम् ॥ न विद्यते विनैकां मां हृदये तव संश्रिताम् ३०३ सुतस्य भक्षणान्मृत्यो तव लोकद्वयेऽपि हि ॥ यशोधर्मस्वरूपं तत्सुखमेतद्विनश्यति ३०४ माकृथाः पातकं मृत्यो चां डालैरपि निर्दिष्टम् ॥ क्षुधार्ता अपि चां डालाः सुतान्नादंति कर्हिचित् ३०५

जातः प्रादुर्भूतः पुमान् सर्वत्र सुखीति २९८ विद्या हि धनमिति स्पष्टम् २९९ क्षुधयेति । क्षुधादिभिर्हिन्यमानोऽपि पुमान् तर्हि तस्मिन्काले क्षुधादिरूपान् वैरिणो विद्यारूपेण शस्त्रेणैव जयेदिति ३०० धातारमिति । यस्या उक्तविधया माहात्म्यं दर्शितं सा विद्या क्षुधया मर्यादाभिर्दनेन यतः धातारं हिरण्यगर्भं हृदये देशे एव प्राप्य इदं वचः प्राह इदं किं हे मृत्यो त्वं सुतं हंतुं नाहंसीति ३०१ तत्र हेतुं लोकं ग्रहस्य कर्त्तव्यत्वमाह भवानिति । तां मर्यादाम् ३०२ लोकानां मर्यादास्थापका भवादृशानां तु मर्यादायां स्थापिका हं विद्येवेत्यतो मयैव मुक्तमित्याह लोक इति । एकां त्वद्दृढपनिवासिनीं मां विना त्वादृशानां नियामको न्योनास्तीति ३०३ स्ववचनोद्धरणेनोपमाह विद्या सुतस्येति । हे मृत्यो सुतस्य भक्षणाल्लोकद्वयेऽपि प्रसृतं तत्प्रसिद्धं यशस्तथा एतत्प्रत्यक्षं पुत्रसुखं च विनश्यति कीदृशं यशोधर्मस्वरूपं धर्मपरिणामभूतमिति यावत् ३०४ अति निर्दिष्टत्वाच्चेवमित्याह माकृथा इति । सुतभक्षणात्मकं पातकं माकुरु कीदृशं पातकं चां डालैरपि शब्दात्पशुभिश्च गर्हितं । तन्निर्दिष्टत्वं तेषां तत्राप्रवृत्तेर्निश्चितमित्याह क्षुधार्ता अपीति । सुतान्नादंति न भक्षयंतीति ३०५

पशूनामप्राप्तवृत्तिमभिनयति चेपीति । येषशवःकामेनविमोहिताःसंतोजननीमपिस्वसारमपिचगच्छतितेपिसुतान्नादतीति ३०६ इत्यादीति । इत्यादिकैविचारैर्हृदयेपादुर्भूतयाविषया सहकृत्वायवर्ततनिवृत्तोऽभवत् । कीदृशोमृत्युः जातंजातमुत्पन्नमुत्पन्नमनुकामोपि आदिपदेनसस्यांकुरसमस्यात्येवादानेऽन्त्यतास्यात् स्थितौतुच्चिरमनुवर्तमानस्यान्यथालोभोभविष्यतीत्यादि विचारपरिग्रहः । जातंजातमितिवीप्सयाविराजामृज्यमानेप्यपिमृत्योरदनेच्छाविचारेणतन्निवृत्तिश्चसूचिना ३०७ ततःकिंवृत्तमतआह तस्मैइति । तस्मैविराजेतनयायाआत्मज्ञानंदत्वात् धामृष्ट्यादिहेतुभूतान्वेदान्दत्वात्सोपिताहिरण्यगर्भोन्तर्धानगतः ३०८ मृत्युजइति । मृत्योःसुतोविराडेवएकाकीएकलःस्थितःसन्पितरमदृष्ट्वाक्षणंभयंप्राप्तःपथाअजनेजनरहितदेशेबालोभीति गच्छतितद्वदिति ३०९ क्षणमिति । क्षणमितिपूर्वाश्वपि पश्चाद्विचारेणतांभीतिजहोत्युक्तवान् । विचारेणभयत्यागेभयकारणबाधंद्वारमाह अग्नेति । यदिब्रह्ममद्विज्ञंस्यात्तदासद्वितीयता पत्याअद्वितीयतालक्षणस्वरूपजयातएवमात्मानमद्विज्ञश्चेत्स्यादनात्मैवतदास्यादित्थंब्रह्मात्मपदार्थयोर्दृष्ट्यालोचनेनभेददृष्टेरदर्शनाहोपाद्वायादितियावत् तथाचपदार्थद्वयेप्यालोचितेपरस्पविनाशहे तोरदर्शननिमित्तकस्वोच्छेददर्शनात्मकंभयंजहाविति ३१० भेददृष्टेरभयकारणतांस्फुटयति स्वात्मनइति । प्रतिकूलंसर्पादिकंभिन्नलोकेभिन्नतयाभिमतमपियदास्वात्मनोऽन्यधियाप्रपद्यतेनि

येपिगच्छंतिजननींस्वसारंचविमोहिताः ॥ कामेनपशवस्तेपिसुतान्नादंतिकर्हिचित् ३०६ इत्यादिविद्ययासार्धंविचार्यहृदयेनिजे ॥ अनुकामःसुधार्तोयंजा तंजातंन्यवर्तत ३०७ तस्मैदत्वात्मविज्ञानंवदान्मृष्ट्यादिहेतुकान् ॥ उक्ताचतनयायासौतत्रैवांतर्दधेपिता ३०८ मृत्युजःपुरुषाकारेविराडेकावयवस्थितः ॥ अदृष्टापितरंभीतिमगाद्बालोऽजनेयथा ३०९ क्षणंविचार्यपश्चात्सजहौभीतिपरःपुमान् ॥ ब्रह्मदृष्ट्यास्वदृष्ट्याचभेददृष्टेरदर्शनात् ३१० स्वात्मनःप्रतिकूलंहिभिन्न मन्यंयदाधिया ॥ प्रपद्यतेतदासर्वोभयमेतिनसंशयः ३११ धियमेतांयदाजह्यान्नतदाभयमावजेत ॥ यथातथैवभगवान्विराणिर्भयतामगात् ३१२ तथापिनैवत स्याभूत्कामिनःसुखमण्वपि ॥ शून्यएवसमग्रोभूदाकाशोवामभागः ॥ कामिनोहियथालोकेयुवतीनामभावतः ३१३ कंदर्पसर्पसंदष्टोविराडेतदचितयत् ॥ स क्ष्याम्यन्यमहंदेहमात्मनःसुखकारणम् ॥ अयंसर्वात्मकोदेशोभोक्तुंभोगान्नचक्षमः ३१४ इतिसंचित्यभगवान्प्राणिकर्मप्रचोदितः ॥ पंचबाणप्रभिर्नागोदेहमन्य मथासृजत् ३१५

श्रिनोतितवेवरावोर्जनोभयमेतिप्राप्तीतिभेददृष्टेरभयव्यापकतामसिद्धा ३११ धियमिति । एतांभेदावगाहिनींधियंयदाजह्यात्तदानभयंगच्छेदिति । यथालोकेपिप्रसिद्धंतथाविराडपिभेददृष्टि बाधनेननिर्भयोभवदिति । एतेनश्लोकत्रयेणचतुर्थेब्राह्मणगतस्यसोविभेदित्यादिःसाक्षाद्भयप्रदर्शकस्यविद्ययातन्निवृत्तिचप्रतिपादयतोवाक्यस्यार्थोदर्शितः ३१२ चतुर्थेब्राह्मणगतस्पसवेनैवरेमेइत्यादेः कण्डिकाद्वयस्यकामवेकून्यप्रतिपादकस्यार्थमाह तथापीत्यूनविंशतिश्लोकेः । यद्यपिविद्ययाभयंनिवृत्तंतथापितस्यविराजःकामिनःसृज्यप्राणिकर्मवशादुत्पन्नकामात्मकदोषशालिनःअणुस्वल्पम पिसुखंनभूत् । कामदोषेणसुखाभानप्रतिबंधेजननीयेद्वारमाह शून्यएवेति । यथालोकेकामिनःकामुकस्ययुवतीनामभावेवामभागावच्छिन्नःसमग्रअकाशःशून्यतयाभासतेतथाविराजोपिसआ काशःशून्यतयामतोभूदिति एकत्रांशेशून्यताभिमानजननंसर्वकामनासुप्रसिद्धम् यथापशुकामोऽगृह्णामात्मकाकाशेशून्यमन्यते पुत्रकामोऽकाकाशंवनकामःकोशाकाशम् एवमन्यप्रापि । निष्कामस्तुपूर्णमेवात्मानमन्यतइतिबोध्यमिति ३१३ कंदर्पेति । कंदर्पःकामस्तद्रूपेणसर्वेणसंदष्टःशून्यतयाभिमानात्मकेनतद्विषेणव्याप्तइतियावत् एतादृशोविराडेतदचितयत् एतत्किं अस्य व्यापकदेहस्यभोगाक्षमत्वात्तत्समर्थदेहांतरंक्षयामीति ३१४ इतिसंचित्येति । इत्थंसंचित्यसृज्यप्राणिनांकर्मभिःप्रचोदितोभगवानन्यदेहमसृजत् कीदृशोभगवान् पंचबाणेनकामेनविद्धमनाः ३१५

विराडिति । ईश्वरत्वात्सत्यसंकल्पोविराट्पादशुक्तिकयोः संपुटं मिलितयोराकारविशेषो भवति तादृशदेहमजनयदिति । पुनः कीदृशं स्त्रीपुंसात्मकं संसक्तस्त्रीपुरुषरूपमिति । पुटशब्दस्य पुटोऽप्यत्वात्पुंस्त्वाद् ईश्वरपुंसकेऽपि प्रयोगो दृश्यते यथा भागवते 'विलेखतोरुक्त्रमविक्रमान्येन शृण्वतः कर्णपुटेन रूप' इति । अत एवोक्तं 'आमृशियमित्यादि ३१६ विराजामृष्टे पुनोक्तदेहप्रभृतिदेहैर्गर्भहिरण्यगर्भे विराजोऽत्राणां समष्टितया तादात्म्यबोधमिति वक्तुं हिरण्यगर्भे विराजोऽस्तावदाह हिरण्यगर्भेति । अयं स्त्रीपुंसात्मको देहः हिरण्यगर्भरूपो विराट् रूपोऽपि वसंतव्यः वा शब्दः समुच्च । उभयोः सर्वदेहभृत्त्वादस्य च सूक्ष्मस्थूलसमुदायात्मकत्वादिति भावः । उभयोः सर्वदेहभृत्त्वमभिनयति एतावति । एतौ हिरण्यगर्भे विराजौ स्त्रीलोके यावत् स्त्रीशरीरं तदेतन्मयं पुरुषो वा पुरुषशरीरमप्येतन्मयं न पुंसकशरीरमप्येतन्मयमित्यर्थः तथैतावेव स्थावरादिरूपाविति ३१७ त्रयाणां तादाह हिरण्यगर्भः सर्वेषामिति । सर्वेषां निनां समष्टिसूक्ष्मरूपो हिरण्यगर्भः स्थूलसमष्टिरूपा विराट् तृतीयं समष्टिशरीरं तु कारणोपाधिकेश्वररूपमित्यर्थः ३१८ उक्तं शरीरं तु समष्टे विराजो देहांतरत्वात् समष्टिकोटावेव गणनीयं न च्यष्टिमात्रमिति विशेषं दर्शयन्नाह स्त्रीपुंसेति । यत्स्त्रीपुंसात्मकं वपुरादिष्टमुक्तं तत्कामिनो विराज एव देहमन्यदेहांतरमिति यावत् ततो देहादेवाप्रत्यक्षादिसिद्धा सर्वा सृष्टिर्जातेति ३१९ ततः सर्वसृष्टिप्रपञ्चयन्नाह अर्द्धेति । अर्द्धनारीशरीरं यस्मिन्नेतादृशं तदेहं द्वाविराट्

विराडजनयत्यसंकल्पः शुक्तिकापुटम् ॥ यादृशं तादृशं देहं स्त्रीपुंसात्मकमीश्वरः ३१६ हिरण्यगर्भे देहोऽयं विराट् सर्वदेहभृत् ॥ एतौ स्त्रीपुरुषावैतावेतावेव न पुंसकम् ॥ एतौ नानाशरीराणि स्थावराणि चराणि च ३१७ हिरण्यगर्भः सर्वेषां सूक्ष्मदेहमुदाहृतः ॥ विराट् स्थूलं च विद्वद्विस्तृतीयं कारणं स्मृतम् ३१८ स्त्रीपुंसवपुरादिष्टं विराजः कामिनो हियत् ॥ देहमन्यततः सर्वासृष्टिरेषा व्यजायत ३१९ अर्धनारीशरीरं तं निरीक्ष्य परमेश्वरः ॥ द्विधा चकार भगवान्कीटः शुक्तिपुटं यथा ३२० शकले द्वे समाख्याते स्त्रीपुंसौ काममोहितौ ॥ स्वायं भुवः पुमान् ज्ञेयः शतरूपा तथा वधूः ३२१ आभ्यां हि मानवी सृष्टिरुत्पन्नाविविधा भुवि ॥ भाविकर्मानुसारेण वधूरे तदचित्तयत् ३२२ अयं मम पिता वा स्याद्भाता वा धर्मतः पुमान् ॥ अनेनाहं कथं यामिस्वैरिणीव विनिदिता ३२३ पुमानेष न जानाति धर्मं कामविमोहितः ॥ अहं कस्मान्न जानामि धर्मस्वर्गप्रदं सदा ३२४ पुरुषाः प्रायशो दीनाः कामार्ता धर्मभेदकाः ॥ न वध्वस्तदहं कस्मान्न जानाम्यात्मनो हितम् ३२५ इत्यादिव दृशो नारी चित्तयित्वा मनो गतम् ॥ उपायं चित्तयामास पुरुषस्य निवारणे ३२६ पुरुषः कामसंभ्रांतो मयानैव निवारितः ॥ करिष्यत्यत एवाहं तद्वर्जानं व्रजाम्यतः ३२७

द्विधा चकार शुक्तिः संपुटं कीट इवेति ३२० शकले इति । तस्य ये द्वे शकले खंडौ तौ काममोहितस्त्रीपुरुषरूपौ जातौ तत्र पुमान् स्वायं भुवो मनुजैः स्त्री तु शतरूपा संज्ञातपत्नी ज्ञेया । शतमसंख्यातानि वस्त्रमाणविषया रूपाणि यस्याः सा तथा ३२१ आभ्यामिति । आभ्यां मनुशतरूपाभ्यां मानवी मनुसंबंधितया प्रसिद्धा सृष्टिर्मनुष्यसृष्टिरिति यावत् सा प्रथममजायतेति । ततो भाविनां प्राणिनां कर्मानुसारेण वधूः शतरूपैतद्वक्ष्यमाणमचित्तयदिति ३२२ तद्धितामभिनयति अयं ममेति । अयं पुमान् मनुर्विराट् भेदालोचने मम पिता स्यात्सहोत्पन्नत्वालोचने तु भ्राता वा स्यादित्यतोऽनेन सह मम न विनिदितं स्वैरिणीव ममानुचितमिति ३२३ पुमानिति । यद्यप्येष पुमान् धर्मं न जानाति तथापि मया संज्ञेयः ३२४ तत्र हेतुं स्त्रीणां कामाधिक्ये पिथारं वप्रसिद्धिमाह पुरुष इति । कामार्ताः पुरुषा एव प्रायशो दीना धर्मोद्धकाश्च भवंति वध्वस्तु तथान भवंतीति तत्तस्मादहं मात्मनो हितं कुतो न चित्तयामीति ३२५ इत्यादीति स्फुटम् ३२६ पुरुष इति । अयं पुरुषो निवारितोऽपि कामसंततत्वात् न दुस्तेन वां गी करिष्यत्यत एव रूपांतरग्रहणेनार्थानं व्रजामीति ३२७

इतिसंचित्येति । एवमालोच्यसानारीशतरूपामोरूपाजातातदापुमान्मनुरपिवृषभरूपोभूत् । तत्रनिमित्तकारणंमृज्यानांकर्माणीति अत्रउभाभ्यामित्थंगोजातिरूपग्रहणेकृतेसतिलोकरूपगतता
गावोजाताइति ३२८ एवमन्यप्रापिशतरूपयावडवाविरूपग्रहणेकृतेमनुनापितत्तज्जातीयपुंरूपग्रहणात्तत्तज्जातीयशरीराणिजनितानीतिबोध्यमित्याह एवमश्वादीतिद्वाम्पां ३२९ एवमिति ।
स्थावरेष्वपिबल्लघादोस्त्रीत्वव्यवहारःवृक्षादोचपुंस्त्वव्यवहारःप्रसिद्धः तथाचस्थावरजंगमवास्त्रीपुंसात्मकमिदंविश्वमेवंजातमित्यन्वयः ३३० एवंचयद्यालपास्यमानेमधुकांतांगतेपुरश्चक्रेदि
पक्ष्यादिमंत्रेदिपदादिशरीरात्मकपुरीनिर्माणमुक्तंदिद्यमुपपन्नमित्याह एवमेवइति । एवमदेशानःएवंदिपदादिरूपाःपुरश्चक्रे द्वौपादौपासुतास्तथा एवंचतुष्पदइति । पदहीनाःपादरहि
ताउरगादिरूपाः ३३१ एवंनामरूपात्मकोपाच्यभ्यारोपपराणिसृष्टिवाक्यानिव्याख्यातानि । अथपरमात्मनस्तटस्थत्वभ्रमवारणद्वारातत्रजीवत्वाभ्यारोपपरस्यप्रवेशवाक्यस्यसप्तहमपिष्ट
इत्यादेरर्थमाह सएषजगतइति । यःपरमात्माप्राकृतादिपदवाच्यमायामनुप्रविष्टोजगत्स्रष्टाकारणमितिचोक्तस्ततःसूक्ष्मसमष्टिमनुप्रविष्टोमृत्युर्त्तियादिपदेरुक्तःस्थूलसमष्टिमनुप्रविष्टोविराडित्यु
क्तःसएषएवप्रिविधैश्वरः सर्वामुण्यधिभृतामुपुरीषुप्रविवेश तत्रहेतुर्भविष्येति आत्मेत्यादि । यदिसनप्रविशेच्छिह्युर्यानिरात्मकाःस्युस्तदितरस्यात्मनोऽभावादितिभावः ३३२ तस्यान्याकृता

इतिसंचित्यसानारीगौरभूदृषभःपुमान् ॥ तत्क्षणादभवत्सोपिभाविकर्मप्रचोदितः ॥ अत्रगावःसमुत्पन्नालोकत्रयगताहियाः ३२८ एवमश्वादिरूपेषुयत्रयत्रग
तावधूः ॥ तत्तज्जातिःपुमान्भूत्वातत्रतत्रगतःपुमान् ३२९ एवंसर्वमिदंजातंस्त्रीपुंसात्मकमेवहि ॥ प्राणिजातंस्थिरंचैवजंगमंचमहीतले ३३० एवमेषपुरश्चक्रेदि
पदोपिचतुष्पदः ॥ पदहीनामहेशानोलोकत्रयगताहियाः ३३१ सएषजगतःस्रष्टाकारणंमृत्युरीश्वरः ॥ विराड्विवेशसर्वासुपुरीष्वात्मस्वरूपपृक् ३३२ महाका
शोमठाकाशेसोप्यांतरगृहेपुनः ॥ घटेसोपिचयद्वत्स्यात्प्रविष्टस्तद्वदीश्वरः ३३३ चैतन्यरूपतोनित्यसुखविग्रहवानयम् ॥ आपादमस्तकंदेहंजंतूनांसंगवर्जितः
३३४ यथाकाशोघटाकाशेवर्तमानोनविद्यते ॥ एवमेषपुमानेषुवर्तमानोनविद्यते ३३५ घटेजातेयथाकाशःप्रविष्टोगीयतेजैः ॥ तथाशरीरेसंजातेप्रविष्टइति
गीयते ३३६ यथासर्वगतोभानोःप्रकाशोलभ्यतेकचित् ॥ दाहादिहेतुरेवंसहृदयेलभ्यतेपुमान् ३३७ नापितस्ययथापात्रेशुराधारेऽतिविस्तृते ॥ लभ्यतेऽत्रसु
रःकापिदेहेहदितथापुमान् ३३८

युपाधीनामंतरंतरनुप्रवेशेदृष्टांतमाह महाकाशइति । यथाचमहाकाशोमठेऽनुप्रविष्टोमठाकाशोभवति समठाकाशोपिमठांतरगृहेऽपरकसंज्ञेनुप्रविष्टोऽपरकाकाशोभवति सोप्यपरकाकाशो
घटेऽनुप्रविष्टोघटाकाशोभवति तद्वदीश्वरःसुखविग्रहवान्सुखरूपोजंतूनांप्रतिदेहंचैतन्यरूपेणापादमामस्तकमनुप्रविष्टइतिद्वयोरन्वयः । अत्रमठोऽन्याकृतोपमानंअंतर्गृहंतुसूक्ष्मस्थूलोपाधोर्घटोऽन्यदि
शरीराणामितिविवेकः ३३३ । ३३४ अस्यप्रवेशउपाधिस्थतयायदुपलभनंसांप्रदायिकैराभासपदेनोक्तंमात्ररूपोपचगृहादाविवान्नसंयोगादिरूपइतिसूचयितुंवस्तुतस्तत्रवृत्तानियामकसंब
धाभावंसदृष्टांतमाह यथाकाशइति । यथाकाशोघटेवर्तमानतथाभ्रातैर्न्यवहियमाणोपिबस्तुतस्तत्रनविद्यतेएवमत्रात्मेति ३३५ तस्यप्रविष्टव्यवहारेउपाध्यारोपएवप्रयोजकइतिसदृष्टांतमाह घटे
इति । पूर्वसिद्धएवाकाशोघटस्यावच्छेदकस्योत्पत्त्यातत्रप्रविष्टइत्युच्येततथात्मेति ३३६ एवंशरीरप्रविष्टवेपिहृदयेविशेषतःप्रवेशइतिप्रदर्शकंश्रुतिगतंशुरदृष्टांतंन्याकरोति यथासर्वगतइतिद्व
म्पां । यथामूर्त्यप्रकाशःसर्वगतोपिक्वचिदेवसूर्यकांतादौप्रविष्टःसन्दाहादिहेतुरेवमात्माहृदयेस्थितइति ३३७ नापितस्येति । यथानापितस्यविस्तृतेशुराधारेपात्रेकापिएकदेशेश्वरःशीघ्रंलभ्यते
तथात्मादेहनिष्ठइत्येवइति ३३८

देहेसामान्यव्याप्तिदर्शकं द्वितीयमग्निदृष्टांतं विवृणुते यथा सर्वेति पंचभिः ३३९ एतेन दृष्टांतेन उत्कृष्टत्वापकृष्टत्वलक्षणं तारतम्यमप्योपाधिकमिति दर्शितमित्याह तारतम्यमिति ३४० सर्वगतत्वे सर्वत्रोपलब्धिः स्यादिति शंकाप्यनेन दृष्टांतेन समाहितेत्याह मथनेनेति । श्रुतिः श्रवणं तत्प्रभृत्युपायेन ४४१ उपाधिर्मभाक्मुपाधिवशाज्ज्ञानारूपत्वं चानेन दृष्टांतेन दर्शितमित्याह यथावन्दिहिति द्वाभ्याम् ३४२ । ३४३ ननु भासमानात्मनिकथमेवमप्यारोप इति चेदज्ञानेन तत्सम्यग्भासप्रतिबंधादित्याह विद्यमान इति । यथारात्रौ सूक्ष्मरूपेण विद्यमानोपि सति विदुः प्रकाशस्तमसा भिभूतत्वाज्जप्रकाशतेन यथा विद्यमानोप्ययमात्मा अज्ञाने सति प्रकाशत इति ३४४ ननु प्रकाशरूपे कथमावरणसंभव इत्याशंकावारणाय दृष्टांतमाह प्रकाशमिति । यथा दिवसे निविडंतमोरादुरूपं प्रकाशरूपमादित्यमाश्रयेत् तद्भास्यत्वात् तथात्राज्ञानमिति । अधुनाविद्यातः पूर्वदशायाम् ३४५ उक्ताध्यारोपहेयतामतिपादकस्य तं न पश्यंतीत्यादेरेकैकेन भवतीत्यंतस्य वाक्यस्यार्थमाह उद्योत इति चतुर्दशभिः । यथा उद्योते सूर्यस्यातपः क्रदेशे शुभ्रमणौ सूर्ये च प्रकाशत्वं पचपिसमं तथापि कृत्स्नः पूर्णप्रकाशो शुभ्रणोरेव गण्यते नापरः तथा घ्राणादिरूपे करणे तदवच्छिन्नतया वत्तमानश्चित्प्रकाशोऽकृत्स्नोऽपि पूर्ण उक्त इति ३४६ ननु वस्तुतः पूर्णस्य कल्पितावच्छेदेन पूर्णता क्षतिरिति चेत्सत्यं तथापि विपरीताभिमानः संसारे पातयत्येवेति निश्चित्य कुधाः परिच्छिन्नदृष्ट्यं जंतीत्याह प्रत्ये

यथा सर्वगतो बन्धिः काष्ठेष्वेवोपलभ्यते ॥ एवं सर्वगतोऽप्यात्मा देहेष्वेवोपलभ्यते ३३९ तारतम्यं यथा दृष्टं बन्धेः काष्ठगतस्य हि ॥ सर्वदेहास्थितस्यापि तारतम्यं तथात्मनः ३४० मथनेन यथा कापिकाष्ठे बन्धिः प्रजायते ॥ श्रुत्यादिना तथात्मा यं देहे काप्युपलभ्यते ३४१ यथा बन्धिर्महानल्पः काष्ठभेदैः प्रजायते ॥ एवमेव महानल्पः पुमान् देहविभेदतः ३४२ यथेधनस्य भेदेन प्रकाशो विविधो भवेत् ॥ तथा करणभेदेन भेदो नानाविधो भवेत् ३४३ विद्यमानो यथारात्रौ प्रकाशो न प्रकाशते ॥ विद्यमानस्तथाऽऽमायमज्ञानेन प्रकाशते ३४४ प्रकाशमाश्रयेद्यद्विद्वसे निविडंतमः ॥ तद्वदात्मानमाश्रित्य ह्यज्ञानं वर्तते धुना ३४५ उद्योते शुभ्रमणौ चैव प्रकाशत्वं समं सदा ॥ तथापि शुभ्रमणिः कृत्स्नः प्रकाशो नापरो यथा ॥ तथा घ्राणादिकरणे प्रकाशोऽकृत्स्न इति ३४६ प्रत्येकं कृत्स्न एवायं तथा हं विषयो मतः ॥ अकृत्स्नत्वेन वागादौ तत्र पश्यंति सूरयः ३४७ वागादीनि च नामानि कर्मणानि स्वरूपतः ॥ वदन्वाक्येति तौ देवः करणेन करोति च ३४८ कुर्वन्नेव यतः सर्वमादत्ते च घटादिकम् ॥ पदेस्तु गतिकर्म त्वं यस्मात्पादस्ततो भवत् ३४९ पालनात्पायुरुद्दिष्टो विसर्गस्येह मोचनात् ॥ विसर्गमोक्षरहितानि हि जीवंति जंतवः ३५०

कमिति । यद्यपि प्रत्येकं वागादौ वत्तमानोप्ययमात्मा वस्तुतः कृत्स्न एव तथापि तथा वागादिरूपेणाहमिति ज्ञानस्य वागहमित्याकारकस्य विषयः सन्न कृत्स्नत्वेना पूर्णत्वेनैव तत्तम कृत्स्नं परिच्छिन्नं सूरयो विद्वांसो न पश्यंतीति ३४७ तस्य वागादिरूपस्या कृत्स्नता तस्फुटपति वागादीनीति । यथैकस्य देवदत्तस्य पाचकपाठकादीनि नामानि तत्तत्कर्मणि भिन्नकान्येव न स्वरूपतः स्वरूपमात्रमालोच्य न भवंति तानि चाकृत्स्नस्यैवोपस्थापकानि पाकक्रियाविशिष्टस्योपस्थापने पाठक्रियाविशिष्टस्यानुपस्थापनात् एवं वागादीनि नामानि बोध्यानीति । वागादिशब्दानां तत्तत्कर्मणि भिन्नकताम भिनयति वदन्नित्यादिना । वदनरूपं व्यापारं कुर्वन् देवो वागित्युक्तः तथा करणेनानुष्ठानरूपं व्यापारेण कर इत्याकारिकां संज्ञां प्राप्तः ३४८ ननु पाण्योरादानं व्यापारः प्रसिद्धः कथं करणं व्यापारतयोक्तमित्यत आह कुर्वन्निति । यतः कुर्वन्नेव व्यापारो भवन्नेव सन् घटादिमादत्ते गृह्णाति अत आदानादिर्यापकं करणमेव प्रवृत्तिनिमित्ततपोक्तमिति शेषः यस्मात्पदेः पदधातोर्गतिकर्मत्वं गतिरूपक्रियावाचकत्वं ततो गतिं कुर्वन् देवः पाद इति पदेनोक्तः ३४९ पालनादिति । विसृज्यते त्यज्यते इति विसर्गो मूलं तस्य मोक्षद्वारा पालनं कुर्वन् पायुरित्युक्तः । विसर्गमोक्षस्य जीवने हेतुत्वमन्वयव्यतिरेकसिद्धमित्याह विसर्गेति ३५०

आनंदइति । आनंदोऽनुभूयमानःप्रशंसायाःस्वजनकस्यस्तुतेहेतुःप्रयोजकइति इतिप्रसिद्धं । तथाचप्रशंसापदंप्रशंसाहेतावानंदेउपचरितं साप्रशंसातुशंसेर्योतोरर्थः ततःशंसतिप्रशंसतिआनंदंन
नयतीतिव्युत्पत्त्याशिश्रःपदार्थेदेवोजातआनंदहेतुत्वादिति संसृपातोर्नैप्रत्ययेउपधाकारयोःरित्वेऽत्यस्यताल्लघ्वत्वेचशिश्रःशब्दःसाधुः ३५१ उपतिष्ठतीति । उपपूर्वेकतिष्ठतेःसमीपस्थितिवचन
त्वादूर्ध्वरेतसंज्ञानफलमोक्षाधिकारात् अचोरेतस्कत्वेनजंतूनांपुण्यपापयोःफलभोगाधिकारीसन्उपस्थितिनामभजतीत्यर्थः ३५२ कर्मद्विषयसंज्ञासंबंधतादात्म्याध्यासबुलकमभिधायतथाज्ञा
नेन्द्रियसंज्ञासंबंधमाह जिघ्रक्षिति । जिघ्रन्पंचमुपादानोप्राणसंज्ञोभवति चष्टेयक्तंकथयति दृष्ट्यनिःशंकमभिधानप्रसिद्धेः तथाभवन्दर्शनेनन्यक्तमभिधानसमर्थोभवश्चसुरित्युक्तः श्रु
ष्वन्नित्यादिस्पष्टम् ३५३ प्राणसंज्ञांयुत्पादयति देहेति । देहरूपेयंत्रेप्रकर्षेणानन्वचलन्सन्प्राणइत्युक्तः ३५४ अंतःकरणचतुष्टयसंज्ञायोगमाह मनुतेइतिचतुर्भिः । विश्वंजगद्वावापन्नमात्मा
नंसकलंमनुतेविकल्पयतिपतस्ततोमनःसंज्ञाः ३५५ दधातीति । स्वस्यांगभैरकस्त्रीसमेस्वरूपेवासनारूपेणसकलमतीतानागतवर्तमानात्मकंविश्वंयतोदधातिधारयतिततोधीरित्युक्तः ३५६
चित्तिरिति । चित्तिरनुसंधानाख्याचित्संवलितावृष्टिःसंविदितिप्रसिद्धा ततःसंविदंशवेदनरूपात्कर्मणोनिमित्तावृष्टिमित्युक्तः ३५७ अहमिति । सोहमस्मोत्यग्रेव्याहरदितिश्रुतेविराजामपथममु

आनंदोहिप्रशंसायाहेतुःशंसेरियंसृष्टता ॥ अर्थःशिश्रंततोलोकेआनंदस्यैकहेतुतः ३५१ उपतिष्ठतिवासर्वपुण्यापुण्यफलंसदा ॥ जंतूनांतेनविज्ञेयमुपस्थइतिना
मतत् ३५२ जिघ्रन्प्राणमयंदेवश्चष्टेचसुस्तथाभवन् ॥ शृण्वन्श्रोत्रंहरिसयनरसनंपरिकीर्तितः ॥ स्पर्शनंहिस्पृशन्नेषएवंनामान्यवापुयात् ३५३ देहयंत्रेसदा
यस्मात्प्रकर्षेणचलत्ययम् ॥ उत्तमश्चायमेतस्मात्प्राणएषोभिधीयते ३५४ मनुतेसकलंयस्माद्विश्वमात्मानमव्ययम् ॥ तस्मान्मनइतिख्यातिमगाद्ब्रह्मस्वरूप
धृक् ३५५ दधातिनिखिलंस्वस्यांवासनारूपतोयतः ॥ धीरित्येषततोदेवःकथितोवेदवादिभिः ३५६ चित्तिःसंविदितिख्यातासंविद्वेदनकर्मतः ॥ चित्तमेषसदा
ज्ञेयःसर्वज्ञःपुरुषोत्तमः ३५७ अहमित्यात्मनोनामजंतुमात्रस्यकथ्यते ॥ पृष्ठमात्रोयतःपूर्वमानवोहंकारोत्ययम् ३५८ एवमेतानिनामानितथान्यान्यपिकोटी
शः ॥ अकृत्स्नएपनज्ञेयःकिंतुकृत्स्नोमनीषिभिः ३५९ कृत्स्नआत्मेतिविज्ञेयःसंततोयंनभोयथा ॥ नात्रकश्चिद्विभेदोस्तिस्वान्योत्थःकर्हिचित्कचित् ३६०
आत्मधीशब्दयोर्यस्माद्विषयस्ताद्विवर्जितः ॥ आत्मेत्येवसविज्ञेयोह्यहमस्मीतिजंतुभिः ३६१

चरितत्वादहमित्याकारंनामसर्वसाधारणं यतोधुनापिकोसीत्पादिनापृष्ठोजनोऽहंदेवदत्तइत्याद्युत्तरयजहंशब्दपूर्वमभिधानोदृश्यतेइत्यर्थः ३५८ अकृत्स्नवर्णनमुपसंहरति एवमिति । एव
मेतानिअकृत्स्नोपस्थापकानिनामान्युक्तानितथान्यान्यपिदेवमानुषासुरादीनिकोटीशःअकृत्स्नरूपस्याभिधायकानिदृष्टव्यानितादात्म्योऽकृत्स्नस्तुमनीषिभिर्नज्ञेयइति ३५९ उक्ताधारोपमेवकारे
णापोयकृत्स्नरूपाभिनयपरस्यात्मेत्पादेर्विद्यासूत्रभूतस्यवाक्यस्यार्थमाह कृत्स्नआत्मेतिर्षचभिः । आत्मेतिपदमत्रावर्तते तथाचयथाउपाधिकल्पिताभेदाःप्रतिबिंबरूपाःसूर्यबिंबभूतेएकतांग
ताएवंयत्रात्मनिनिरूपिताविशेषाएकतांगच्छन्तिसकृत्स्नआत्माआत्मेत्युपास्यः इतिशब्दोऽविषये तत्रात्मशब्दोऽप्युपचरितइतिद्योतयति तस्यकृत्स्नतांस्फुटयति संततइत्यादिना । यथाघटाकाशा
द्विविशेषेपुनभःसंततंतथायमिति अत्रात्मनिस्वोत्थःस्वगतःअन्योत्थःसजातीयादिनिरूपितश्चभेदोनास्तीति ३६० तत्रानुपलब्धहेतुतयाह आत्मयतीति । यस्मादात्मेत्याकारक्योर्थीशब्दयो
र्विषयःसंस्तेनभेदेनविवाजितोऽनुभूयते आत्मेतिरूपेणदृष्टेभेदोनोपलभ्यतेइतिपावत् । फलितमाह आत्मेत्येवेति । तस्मात्सर्वतरबोधकेनात्मशब्देनलक्षणयातत्समानार्थेनाहंशब्देनवासविज्ञेयइ
ति । एतेनात्रवाक्येउपासीतेतिपदंप्रामाण्यविज्ञानपरमितिमुचितम् ३६१

नन्वेकप्रमातृणां तत्राहंशब्दप्रयोगभेदात्तत्रभेदः स्याद्वेदवदित्याशंकादृष्टांतेन वारयति एकस्मिन्निति । यद्वदेकस्मिन्नपि षटेऽनेकेरपि वक्तृभिर्जनैर्भूभिर्घटइत्येव समानरूपेणोच्येत तत्र च वक्तृणां भेदोऽपि वस्तुनो घटस्य न भेदः संभवतीति तथा च वक्तृभेदाधीनप्रयोगभेदोऽप्यभिचारीति भावः ३६२ अत्रापि प्रयोगैकरूप्यं दर्शयति अहमिति । अत्र लोकेऽपि सर्वजंतवोऽहमित्येवात्मानं पतौ वर्दतिततएकएव ज्ञेय इति । कीदृशमात्मानम् यद्वन्नभस्तद्वदेकरूपेण स्थितमिति ३६३ नभोऽहं तं स्फुटयति गृहइति । यथा घटाद्युपाधिकस्य न भसो घटाकाशादिरूपेण भेदेऽपि न भइत्याकारकशब्दाभ्यां गम्यस्य भिदाभेदो न एव शब्दात्मानः शब्दजात्मेत्याकारकः प्रतिपादको यस्य शब्दात्मा तस्यात्मशब्दार्थस्येति यावत् एतादृशस्यात्मनोऽपि न भेदइत्यर्थः ३६४ तदेतत्पदनीयमित्यादेः श्लोकां विदतइत्यंतस्य वाच्यस्यार्थमाह प्रापणीयमित्यष्टभिः । यदात्मेति शब्दगम्यरूपं मेरितं अदएतदेवाधिकारिभिः प्रापणीयं ज्ञानलक्षणप्राप्तेर्विषयतां नेयमिति यावत् अतोऽन्यच्छब्दादिकं न प्राप्तव्यमिति ३६५ अन्यस्या प्राप्तव्यत्वेऽप्यपत्तिमाह ग्रहइति । सुखमुदकं उत्तरं फलं यस्य एतादृश एव पदार्थो ग्रहेऽग्रहणे योग्योऽबुधैरुक्तः । विषयास्तु न तथेत्याह विषयाइति ३६६ विषयाणां दुःखोदकं त्वाद्ये पत्वे सति विषयभोगसाधनं स्थूलसूक्ष्मकारणसंज्ञं शरीरत्रयमपि हेयमिति सिद्धमित्याह विषयप्राप्तीति । सा ज्ञानमज्ञानेन कारणशरीरेण सहितं स्थूलसूक्ष्मं च शरीरम् अतएव दुःखोदकं विषयप्राप्तिहेतुत्वादेव न प्राप्तव्यं

एकस्मिन् षटे यद्वद्वदइत्येव जंतुभिः ॥ उच्यते वक्तृभेदेन वस्तुभेदो न संभवेत् ३६२ अहमित्येव चात्मानं जंतवोऽत्र वर्दंति हि ॥ तत एकः स विज्ञेय आत्मा यद्वन्नभः स्थितम् ३६३ गृहे मठे घटे चास्य न भसो न यथाभिदा ॥ नभोऽधीशब्दगम्यस्य ह्येवं शब्दात्मानोऽभिदा ३६४ प्रापणीयमदोरूपं यदात्मेति मेरितम् ॥ नान्यच्छब्दादिकं लोकेऽप्याप्त्यर्थं स्यात्कदाचन ३६५ ग्रहे योग्यः सुखोदकः पदार्थो गीयते बुधैः ॥ विषयानसुखोदकाः प्राप्त्यर्हाः स्युः कथं नुते ३६६ विषयप्राप्तिहेतुः स्यात् स्थूलं सूक्ष्मं शरीरकम् ॥ सा ज्ञानमतएवैतन्न प्राप्त्यर्थं कथं चन ३६७ अभिन्नेन पदायद्वद्गोर्गामेतेन विंदति ॥ अभिन्नेनात्मनात्मानं लभते सुखरूपिणम् ३६८ गोपदांकां भुवं दृष्ट्वा गौर्गता तत्र परत्र न ॥ विज्ञाय लभ्यते यद्वत्तस्मिन् मार्गेऽनैर्वज्र ३६९ पदनीयं तथा त्मात्मस्थमानं दात्मानमेत्यसः ॥ सर्वभूतस्थितं तादृशं पतं लभतेऽमुना ३७० आत्मना पदरूपेण निजचेतोऽध्वचारिणा ॥ स्थावरं जंगमं सर्वं लभते स्वात्मरूपतः ३७१ आत्मलाभात्परोलाभो लोके नास्तीह कश्चन ॥ यशः कीर्त्यादिकं तेन लब्धं फलमेव जायते ३७२

मिति ३६७ एवं कारणशरीरपर्यंतं दृश्यं परिहायेत तत्संघातांतर्वर्तिन्यात्मस्वरूपेऽसिद्धानंदतया परिचिते सति सर्वत्र तत्परिचयो भवतीत्यस्मिन्नर्थे पददृष्टांतं विवृणुते अभिन्नेनेति । यथा गोर्बृषभस्याभिन्ने नासंबिडेन पदाचरणां कृतदेशेनेति यावत् तेन तं गां विंदति एवमत्र संघाते वागाद्यवच्छेदकैरभिन्नेनास्वहितेनात्मना परिचितेन सुखरूपिणं भूमानमात्मानं लभते परिचिनोतीत्यर्थः ३६८ एतदेव स्फुटयति गोपदांकां मिति । गोः पदेनां कोऽप्यस्य गोऽहं भुवं भूमिं स्वं दृष्ट्वा त्रैवदेशे गोर्गता तत्र परत्र एतद्विज्ञेयताइत्येवं विज्ञाय निश्चित्य तस्मिन् पदांकां वति मार्गेऽनैर्वज्रजन्सागौरन्वेऽप्येकैर्लभ्यते ३६९ दाष्टीतिकेयो जयति पदनीयमिति दाभ्याम् । तथा पदनीयं प्राप्तव्यतयोक्तमात्मस्थं संघातांतर्वर्तिनमानंदरूपमात्मानं पदांकां स्थानीयमेत्यप्राप्या मुना परिचितेन सर्वभूतेषु स्थितं तादृशं स्वरूपं सद्धानंदलक्षणमात्मानं लभते साक्षात्कुरुते इति ३७० आत्मनेति । निजचित्तरूपेऽध्वनि साक्षितया प्रचरणशीलेनात्मना पदरूपेण पदांकां समेन निश्चितेन स्थावरादिकं सर्वं सद्धानंदं दात्मा तयानिश्चिनोतीति ३७१ तस्य परमफलरूपतामाह आत्मलाभादिति । आत्मलाभस्य निरतिशयत्वात्तेनात्मलाभेन तदपेक्षया फलपुण्यसादिकं लब्धमेव भवति ज्ञानफलेऽसर्वोत्तमादिति भावः ३७२

अन्यत्परिहृत्योक्तात्मतत्त्वनिष्ठैवकार्यैत्यर्थपरयास्तदेतत्प्रेषइत्यादिकंङिकायाअर्थनिरूपयति आत्माप्रीत्यष्टादशभिः । आत्माप्रियइत्युक्तःपुत्रादिकमपिप्रियमुक्तमनयोःप्रिययोर्मध्येनिरुपाधिकप्रे
मास्पदत्वेननिश्चितंयथाभवतितथाप्रियत्वातिशयादात्मप्रियास्तोपाधिप्रमास्पदत्वादात्मभिन्नसुतादिकंतुतथानेति ३७३ पुत्रादेःसोपाधिकप्रेमविषयतांस्फुटयति पुत्रेति । पुत्रादेर्याप्रियतासास्वात्मा
यैस्वोपकारायेवमता अन्यथापुत्रार्थत्वेपुत्रत्वायविशेषाद्वैरिपुत्रादेःसाप्रियताकुतोऽनस्यादिति फलितमाह आनंदात्मनइति । अतोमुख्यप्रियत्वात्भूयानभ्यधिकइतिपावत् ३७४ नकेवलंवात्मा
नांपुत्रादीनामेवसोपाधिकप्रेमविषयत्वंकिंतुसंघातवर्तिनांप्राणादीनामपीतिसूचयितुंतेषांपुत्रादिवद्वात्मात्स्फुटयन्नात्मनःसर्वोत्तरत्वमाह इन्द्रियाणीतिप्रिभिः । अत्रहृदयवर्गेविषयेभ्योबाह्येभ्यःस्थू
लशरीराकारपरिणतेभ्यश्चइन्द्रियाणिप्राणविशिष्टाण्यांतराणिअंतर्भवानिऐतेभ्योमनःसंकल्पविकल्पात्मकमांतरंततोपिवहिर्मुखनिश्चयात्मिकाबुद्धिरिति ३७५ बुद्धेरिति । ततोबुद्धेरपिजीवआंतरः
जीवस्वरूपमाह मतइति । अहंतावगाहिण्यांप्रत्यक्षप्रवणायामहमिदस्याकारायांमतोविषयतयास्थितिगतः अहंकारविशिष्टइतिपावत् अस्मादहंकारविशिष्टरूपाज्जीवादपिपरमांतरमन्यक्तमन्याकृ
तादिशब्दवाच्यकारणमज्ञानंयत्सुषुप्त्यादिप्रसिद्धंतदिति ३७६ आंतरस्त्विति । ततोऽन्यत्कातशुद्धात्माआंतरःयत्रांतरत्वतारतम्यंविश्रान्तिमिति ३७७ उक्तार्थेऽसंभवावनांवारपन्थाघट्टपट्टाघटादां
तरस्तथेतेषामांतरत्वंपरिचयमित्याह विषयानितिप्रिभिः । अपमात्माइन्द्रियविशिष्टःसन्विषयान्वेक्षिततोर्वैतृविशेषणत्वेनैन्द्रियाणामांतरत्वंस्फुटमेवमग्रेपि मनोविशिष्टइन्द्रियाणिवेत्तिपश्यामिनि

आत्मापिप्रियउद्दिष्टःप्रियंपुत्रादिकंयथा ॥ अनयोर्निश्चितंप्रेयानात्मानान्यत्सुतादिकम् ३७३ पुत्रवित्तकलत्रादेःस्वात्मार्यंप्रियतामता ॥ अन्यथावैरिणःकस्मा
त्पुत्रादेःसानसंभवेत् ॥ आनंदात्मनएवातोलाभोभूयानुदाहृतः ३७४ इन्द्रियाण्यांतराण्यत्रविषयेभ्योहिदेहिनाम् ॥ आंतरंमनएतेभ्योबुद्धिस्तस्मादिहांतरा ७५
बुद्धेरथांतरोजीवोगतोहंतामतिस्थितिम् ॥ अस्मात्परंसदाज्ञेयमध्यक्तंकारणंहियत् ३७६ आंतरस्तुततोज्ञेयआनंदात्मानमीषिभिः ॥ नातोंतरतमंलोकेविद्यते
वस्तुकिंचन ३७७ विषयानिन्द्रियैर्वेतिमनसाचेंद्रियाण्यपि ॥ मनःसंशयरूपंतद्वियानिश्चितयापिच ३७८ धियंधीयुक्तरूपेणधीयुक्तंकारणात्मना ॥ कारणंच
स्वरूपेणस्वप्रकाशेनसर्वदा ३७९ आनंदात्माततोलोकेसर्वोत्तरतमःस्मृतः ॥ पुत्रादिभ्यःप्रियश्चैवस्थिराणांचचरात्मनाम् ३८० प्रियंयस्मात्परंब्रूयाद्देहपुत्रघना
दियः ॥ मनुजस्यास्यसर्वतद्रोत्स्यत्येवमसंशयः ॥ आनंदात्माकदाचित्सनरोत्स्यतिस्वरूपतः ३८१

ग्रामिवेति । अथसंशयरूपंमनस्तुनिश्चितंनिश्चयरूपावृत्तिरस्त्यस्यामित्यर्थेआद्यचिनिश्चितानिश्चयवृत्तिमतीबुद्धिस्तयापश्यति अत्रसंदिहानीस्मीति ३७८ धियमिति । उक्तनिश्चयरूपांधियमपिधी
युक्तेनअहंकाराख्यबुद्धिवृत्तियुक्तेनजीवरूपेणपश्यतिअहंनिश्चिनोमीति अथोक्तधीयुक्तंजीवमपिकारणात्मनाकारणाज्ञातोपाधिकसाक्षिरूपेणपश्यति अज्ञानंतुत्त्वप्रकाशेनस्वरूपेणैवेति ३७९ फलि
तमाह आनंदात्मेति । ततउक्तविधयात्मनिआंतरत्वतारतम्यविश्रान्तेःसर्वेषामात्मैवसर्वोत्तरःसर्वोत्तरत्वाच्चसएवानंदात्माआनंदरूपत्वाच्चसएवपुत्रादिभ्यःकारणांतैभ्यःप्रियः विवेकदशायामितरत्रबु
त्त्वनिर्णयादतिशयवाचीतमवादिप्रत्ययोपिनप्रयोक्तुंशक्यतेइतिभावः ३८० ननुमुख्यप्रियत्वस्यात्मन्येवसंभवेपिगौणप्रियत्वस्येतरत्रापिसंभवात्कथमात्मेवप्रियइत्यवधारणमित्याशङ्क्यात्मेत
स्यातोऽन्यदार्तमित्यादिश्रुतेर्विनाशित्वेनतस्यगौणप्रेम्णोपपन्नत्वादनुत्तमवधारणमुष्णमितिआशयेनाह प्रियमिति । यस्मात्परंसर्वोत्तरात्माभिन्नंदेहादिकंप्रियमितिब्रूयात्तस्यास्यमनुजस्यतद्देहा
दिकंरोत्स्यतिरोधंगमिष्यति । रोधोनामावरणंतच्चकारणेनकार्यग्राप्तात्मकविनाशरूपंतथाचविनश्यतीत्यर्थः । एतादृशेचमेमनयुक्तमितिभावः । आत्मातुस्वरूपेणकदाचिन्नविनश्यतीतितत्रै
वप्रेम्णोयुक्तत्वात्सएवप्रियइतिभावः ३८१

आ. पु.

॥ १७ ॥

इत्थमात्मन एव प्रियत्वे पारमार्थिकेऽन्यस्य प्रियाभासत्वे सति पथारजततत्त्वविदः समीपे रंगरूपमिथ्यारजतं मृदेन रजतमित्युच्यमानं तत्त्वविदोऽनृतमसहमानस्य रंगमिदमिति वचनादिनश्यति तथादे
तरप्रियस्य विनाशप्रियात्प्रियात्मविदः समीपे आत्मेतरत्विपनं वक्तव्यमित्याह तस्मादिति । तस्मादात्मेतरस्य विनाशित्वे सत्यप्रियत्वात् विदुषः प्रियात्मविदः पुरः समीप आत्मनोऽन्यत्विपनं वक्तव्यं ।
वदनेऽनर्थप्रसंगमाह यदीति । मृदोक्तमनृतमसहमानो विद्वान्पदिशदंतवप्रियं विनाशित्वे चूपात्तर्हितप्रियं ग्राहोत्स्येवेति ३८२ कथं विदुषो वचनमात्रेणात्मतरप्रियनाश इत्यत आह ईश इति ।
यतः प्रियात्मवित्तत्त्वज्ञत्वादनुत्तं वाग्यापारेण नाशपितुमीशः समर्थस्तस्मादितो रित्यर्थः । एवं यदि वाच्याहारेण ईश्वरो हीत्येतस्यार्थो दक्षितः अथेश्वरपदस्य परमेश्वरपरतां गृहीत्वा विदुषोपेक्षा ग्रीलेनत
थाऽनभिधाने पिदोषो भवतीत्याह सन्निधावित्यादिना । तस्य विदुषः संनिधौ समीपदेशेऽनृतनवदेत् कुतः यद्यतः सधिद्वान्ब्रह्मवन्नपि फलं दद्यात् तदेव कुतः यद्यतो हेतोः पुण्यपापयोः क्लमद ईश ईश्वरः
'ब्रह्मविद्वद्ब्रह्म भवति' इति श्रुतेः । तथा च गंगातीरादिव द्विद्वत्संनिहितदेशस्य कृतपुण्यपापयो रूतकर्षाधायकत्वात् दुष्कृष्टपुण्यपापानामिहैव फलमिति प्रसिद्धे नैर्नैर्पुण्यपापप्रसंगोपीति भावः ३८३ ब्रह्मवि
त्संनिधेः पुण्यपापयोः शीघ्रफलप्रदत्वरूपोत्कर्षाधायकत्वे कैमुत्यन्यापमाह अल्पानामपीति । यद्विअल्पानां स्थावरत्वादिनापकर्षशालिनामपि देवानां संनिधौ अनृतवदेतां हेतुदेवा अवदंतोपि फलं ददति
किमुत सर्वदेवात्मकः सवाग्यापारश्च विद्वानिति ३८४ एवं सति विदुषोपेक्षात्मैव प्रियमिति सत्याभिधाने इह सति द्विरपि भवतीत्याह । यथेति । यथाऽनृताभिधाने प्रियस्पर्शो विनाशः स्यात्तथा सत्याभि

तस्मादन्यन्न वक्तव्यं प्रियं हि विदुषः पुरः ॥ यदि ब्रूयात्क्षणादस्य रोतस्य तीदं न संशयः ३८२ ईशः प्रियात्मवित्तस्मात्संनिधौ तस्य नानृतम् ॥ वदेत्स यत्फलं दद्याच्च
दीशः पुण्यपापयोः ८३ अल्पानामपि देवानां संनिधा वचतं यदि ॥ वदेतेपि फलं दयुरवदंतोपि भूरिशः ॥ वदन्विद्वान्कुतो नायं तत्फलं हि प्रदास्यति ८४ यथारोघः
प्रियस्य स्यादरोधोपितथैव हि ॥ सत्यवादफलं लोके देवानां संनिधौ यथा ८५ एकैकोपि फलं दद्याद्देवः स्थावररूपभाक् ॥ जंगमोयं वदन्विद्वान्सर्वदेवः कथं तु न ८६
ततो यो लोक एतस्मिन्माययाति विमोहितः ॥ पुत्राद्यरोधमिच्छन् सोऽप्यात्मानं हि प्रियं सदा ॥ उपासीतापि चेद्व्यातुं शक्नो न मनुजो भवेत् ८७ उपासनं हितप्रोक्तं
गुरुशास्त्रादिवाक्यतः ॥ जायते यद्विद्विज्ञानं सत्यसत्यपि वस्तुनि ८८ विश्वासमात्रतो नृणां प्रत्ययानां प्रवाहतः ॥ उपदिष्टे सजातीनां विजातीनां च वर्जनम् ८९ प्रि
यानं दात्मा विज्ञानात्सर्वदेवपुः पुमान् ॥ विद्वान्भवति नैवात्र विचार्यं शक्यं हि चित् ३९०

यानस्य फलं प्रियस्य पुत्रादेररोधोपि भवेदिति ३८५ दृष्टांतं स्फुटयति एकैकोपीति । सर्वदेवः सर्वदेवात्मकः ३८६ तत इति । ततः प्रियात्मविदुष ईश्वरत्वदर्शनात्तत्प्रियत्वाभिधाने पीप्रबलदर्शनाच्च सोपि
मनुज आत्मानं प्रियरूपेणोपासीत सकः यो माययाति विमोहितः वैराग्याभावेनात्मनः प्रमारूपविज्ञानेऽनधिकृत इति यावत् पुत्रादिरूपप्रियाणामरोधं कामयमानश्चेति ननु तादृश उपासनमपि कथं कुर्या
दत आह अपि चेदिति । चेद्यदि ध्यातुमपि भावना संतानं कर्तुमपि न शक्नो भवेत्तथापि कुर्याद्वेति । तथा चावश्यं कार्यं तत्र यथा हेतुनापि करोति तथापासनमपि कार्यमिति भावः ३८७ ननु प्रमारूपविज्ञानादु
पासनस्य कोभेद इत्यतस्तत्स्वरूपं दर्शयति उपासनमिति द्वाभ्यां । यद्विज्ञानं सति विद्यमानेऽसति अविद्यमाने भावस्तु निगुरुशास्त्रादिवाक्यमात्राधीनं वस्तुस्वरूपावरणभंगो दासीनमिति यावत् एतादृशं
मानसवृत्तिरूपं जायते जाते च तत्र ज्ञाने विश्वासमात्रेण उपदिष्टार्थविषयकानां तत्सजातीयानां प्रत्ययानां धीवृत्तीनां प्रवाहतो विजातीनामन्याकाराणां प्रत्ययानां वर्जनं देतावदुपासनमित्युक्तमिति द्वयो
र्थः । एतेन उक्तज्ञानस्य वस्तुस्वरूपावरणभंगकत्वे वस्तुसौंदर्योद्यतप्रचेतसः स्थिरत्वे प्रमारूपत्वमिति सूचितम् ३८८ । ३८९ प्रमारूपप्रियात्मविज्ञानस्य फलमाह प्रियानं दात्मेति । प्रियत्वेनानंदरू
पस्यात्मनो विज्ञानात्सम्पद्भिश्च याचु विद्वान्सर्वदेवपुः पुमान्सर्वात्मभूत ईश्वरो भवति हेतुक अत्रार्थेन विचार्यं न संशय इति यावत् ३९०

तदाहुरित्यादिः सर्वमभवदित्यंतस्यार्थप्रपंचयति अत्रते इत्यादिद्विषष्टिल्लोकैः । अत्र आत्मविज्ञानात्सर्वात्मभावलाभ इत्यस्मिन्नर्थे हेतुभूमिर्द्रावपुरातनवृत्तवृत्तांतं कथयिष्यामि कीदृशं वृत्तं यदनेके
पांमहात्मनां ब्राह्मणानां समाजे विचारतो निष्पन्नमिति शेषः ३९१ ब्राह्मणा इति ३९२ तत्रेति । तत्र समाजे । कथाः वाक्यप्रबन्धाः प्रवृत्ताः निष्पन्नाः समाश्रयो विषयः एषावक्ष्यमाणा ।
तत्र केचिन्महात्मान एव द्विजोत्तमानाहुः प्रपञ्चुः ३९३ प्रथममभिनयति मानवा इति चतुर्भिः । मानवा विद्याधिकारिणो ब्रह्मणो विद्यया ज्ञानेन सर्वात्मभावलाभं वदंत तत्रैवं विचार्यते यस्य ब्रह्मणो विद्यया
सर्वात्मभावः फलतः ब्रह्मापि किंचिज्ज्ञात्वा सर्वात्मभूतं अज्ञात्वैव वा । आद्ये तन्निरूपणीयं ब्रह्म किं ज्ञातवत् येन पद्विषयकज्ञानेन सर्वसर्वात्मकमभूदिति ३९४ द्वितीयमनूय दृश्यति विप्रा इति । देवि प्राय
दित ब्रह्म न ज्ञात्वा ज्ञानं विनैव सर्वरूपमभूत्तर्हि नरा अपि सर्वदातीतादिकालेषु अज्ञानादेव सर्वस्युः सर्वात्मभूताः स्युः किं ब्रह्म विद्यार्थप्रयासेनेत्यर्थः ३९५ आद्येऽन्यस्य विज्ञानाद्ब्रह्म सर्वात्मभूतमात्मन एव वा
तत्र नाय इत्याहुः ब्रह्मान्यस्येति । यदि स्वस्मादन्यस्य ज्ञानाद्ब्रह्म सर्वमभवत्तदा तेनान्यविषयकज्ञानेनैव ब्रह्म वत्तमानवा अपि तत्सर्वस्युः अनपावेदांतप्रसिद्धया ऐक्येन ब्रह्मविषयकया विद्यया किं प्रयोजनमि

अत्र ते कथयिष्यामि पुरावृत्तं विचारतः ॥ अनेकेषां समाजेय ब्राह्मणानां महात्मनाम् ३९१ ब्राह्मणामिलिता आसन्वेदवेदांगपारगाः ॥ एकदा कापि कस्मिंश्चिन्मिति ते स
मुपस्थिते ३९२ तत्र नाना कथावृत्तालोकवेदसमाश्रयाः ॥ तत्रैषापि कथा कापि प्रसंगे सत्यभूतदा ॥ तत्र केचिन्महात्मान एव माहुर्द्विजोत्तमान् ३९३ मानवाः सर्व
भावास्तिवदंति ब्रह्म विद्यया ॥ ब्रह्म किं ज्ञातवद्येन तदभूत्सर्वमेव हि ३९४ विप्राय दिनतज्ज्ञात्वा ब्रह्माभूत्सर्वमेव हि ॥ अज्ञानात्सर्वदेवस्युः सर्वमेव नरा अपि ३९५
ब्रह्मान्यस्य यदि ज्ञानात्सर्वमेवाभवत्तदा ॥ संतु ते नैव तत्ते किमनया ब्रह्म विद्यया ३९६ ब्रह्म चेत्स्वात्मविज्ञानात्सर्वभावं समाप्तवत् ॥ नृणामप्यात्मविज्ञानात्स्याद्व्यर्था
सा तथापि हि ३९७ एवं विचारकैः पृष्टा ब्राह्मणाः शास्त्रकोविदाः ॥ अज्ञानमन्यविज्ञानं परित्यज्योत्तरंदहुः ३९८ नाज्ञं ब्रह्म न चान्यस्य विज्ञानसहितं च तत् ॥ किंतु
स्वात्मन एवैतज्ज्ञानात्सर्वात्मतांगतम् ३९९ सर्वात्मता समाख्यर्थविज्ञेयो मानवैरपि ॥ स्वात्मानैव हि तद्विभ्रंजंतोः कस्यचिदात्मनः ४०० बृहंतं ब्रह्मणः शब्दः प्राहा
र्थत्वात्मनोपि च ॥ शब्दस्ततो न भिन्नार्थाविमौ पाणिकरोक्तिवत् ४०१

ति ३९६ द्वितीये दोषमाहुः ब्रह्म चेदिति । चेद्यदि ब्रह्म स्वात्मविज्ञानादेव सर्वभावं समाप्तवत् प्राप्तं तर्हि नृणामपि यथास्वमात्मविज्ञानादेव सर्वभावाप्तिः स्यात्तथापि सा प्रकृता ब्रह्मविद्या न्यर्थेति आत्मभेदमत्वे
पाकोटिरिति बोध्यम् ३९७ सिद्धांतमवतारयति एवमिति । एवं विचारकैर्विचारं कुर्वानेः पृष्टाः शास्त्रतात्पर्यविदो ब्राह्मणा उत्तरंदहुः किं कृत्वा पूर्वोक्तपक्षाणां मध्येऽज्ञानपक्षमन्यविज्ञानपक्षं परित्यज्ये
ति ३९८ आत्मब्रह्मपदार्थगतो भेदो नास्तीत्याशयेन सिद्धांतमभिनयति नाज्ञमित्यादिना । ब्रह्माज्ञमज्ञानविशिष्टं सन्न सर्वात्मतां प्राप्तं तथान्यविषयकविज्ञानविशिष्टं सर्वात्मतांगतं किंतु स्वात्मन एव ब्रह्मा
त्मपदाभ्यामुक्तस्य विज्ञानात्सर्वात्मतांगतमिति । अत्र ब्रह्मैव स्वस्मिन्कल्पितेन ज्ञानेन विद्याधिकारीभूत्वात्मविद्यया सर्वात्मभावं तमित्यस्यार्थस्य प्रपंचो भाष्ये दृष्टः ३९९ सर्वात्मतेति । ए
वमात्मन एव ज्ञानस्य सर्वात्मतालाभप्रयोजकत्वे मानवैरपि सर्वात्मता समाख्यर्थमात्मैव विज्ञेयः । ननु ब्रह्मविज्ञानं विना कथमात्मज्ञानमात्रेण सर्वभाव इत्याशंकां ब्रह्मात्मपदार्थयोरेक्यस्फोरणेन वारयति
नैवेत्यादिना । ह्यस्मात्तद्ब्रह्म कस्यचिदपि जंतोरात्मनः सकाशात् नैव भिन्नमिति ४०० तत्र हेतुतया ब्रह्मात्मपदयोः समानार्थतामाह बृहंतमिति । ब्रह्मणो वाचकः शब्दो ब्रह्मेत्याकारकावृहंतं त्रिविध
परिच्छेदशून्यमर्थमाह प्रतिपादयति तथात्मनोपि शब्द आत्मेत्याकारकः सर्वांतरत्वेन तमेवार्थमाह । ततश्चौ ब्रह्मात्मशब्दोपाणिकरादिपर्यायशब्दवत्समानार्थावित्यर्थः ४०१

पर्यायताशंकां प्रवृत्तिनिमित्तरूपद्वारभेदप्रदर्शनेन वारणसमानार्थतां स्फुटयति बृहत्पतीति । बृहतिर्बृहद्व्यावृत्तिव्यातुः अतिः सातत्यार्थकोऽतथातुश्चातोपांरच्छेदहीनत्वेन समानेऽप्येव सत्रो य
तो बृहतेर्वचो बृहतिघटितं ब्रह्मपदमधिकरूपमर्थमाह तथा अततेर्वच आत्मपदं संततमांतरतया व्यापकमाहेति ४०२ उभयोः पदयोरद्वितीयतायां पर्यवसानं दर्शयति सर्वाधिक्यमिति त्रिभिः । द्विप
तः अथाद्गोचो बृहन्त्रित्यादिप्रयोगेष्ववधिवशात्परिच्छिन्नमहत्त्वबोधकत्वेपि संकोचकविना बृहतेः सर्वाधिक्यरूप एव मुख्यार्थः । सर्वाधिक्यं च त्रिविधपरिच्छेदहीनत्वात्मात्मकत्वात् सर्वाभिन्नतारूपं कु
तश्चिदपि भेदसति एष सर्वाभिन्नतारूपो नैव सिद्धयति न ज्ञानपथमारोहतीत्यर्थः ४०३ अतिरिति । सत्सु स्थूलेषु अस्तसु सूक्ष्मेषु अभिन्नसंतमभिन्नतया वर्तमानमसं कुचिनोऽतिरतिव्यातुघटितामा
त्मपदमाह अत उभयोर्ब्रह्मात्मपदयोः समानार्थतेत्यर्थः ४०४ देशेनेति । अधिको ब्रह्मपदार्थः सर्वमात्मपदार्थश्च देशादिभिर्भिन्नश्चेत्तर्हि मुख्यो न स्यात् महाराजपदार्थो मंडलेश्वररूपद्वयगोण एव स्या
दितियावत् ४०५ भेदस्य कल्पिततया वाच्यारंभमात्रविकारोपाधिकत्वेन गोणत्वाच्च ब्रह्मात्मपदयोरखंडपरतेति दर्शयति यथेति चतुर्भिः । यथा तज्जैर्न भसो जाते मेघवियुत्प्रभृतिभिर्न भसि अखंडेभे

बृहत्पती समानार्थानि श्रितौ पदयोरेदिभिः ॥ बृहतेस्त्वधिकं प्राह सततं त्वततेर्वचः ४०२ सर्वाधिक्यं हि मुख्यार्थो बृहतेर्नापरः कश्चित् ॥ सर्वाभिन्नो भवेत्सोऽर्थो भेदेनैव प्र
सिद्धयति ४०३ अतिः सर्वेषु देशेषु कालेषु सत्त्वसत्सु च ॥ अभिन्नसंतमाहातो न भिन्नाऽर्थैर्बृहत्पती ४०४ देशेनापि च कालेन सतावाप्यसतापि वा ॥ भिन्नो मुख्यो
भवेन्नार्थो ह्यधिकः सर्वगोपि वा ४०५ यथानभसि भेदो यंतज्जैरभ्रादिकैः कृतः ॥ तथा ब्रह्मणि भेदोऽपि तज्जैः सदसदात्मकैः ४०६ गंधर्वनगरेणादौ प्रासादैस्तत्र संस्थितैः ॥
तत्र स्थितैरन्यगृहैः पदार्थैश्चात्र संस्थितैः ४०७ यथानभसि भेदो यमाययैव प्रजायते ॥ एवमात्मनि भेदोऽपि माययैव प्रजायते ४०८ आदौ पंचमहाभूतैः स्थूलैः सूक्ष्मै
श्च देहकैः ॥ प्राणबुद्ध्यादिभिश्चापि चरस्थारशब्दितैः ४०९ आत्मनो ब्रह्मणो यस्माद्भेदः कोऽपि न विद्यते ॥ ततः सर्वात्मता प्राप्तिरेकया ब्रह्मविद्यया ४१० मनु
ष्याय द्विमन्यंते नानृतं तत्कदाचन ॥ ब्रह्मज्ञानाय तो ब्रह्म सर्वमेतदभूत्पुरा ४११ महाराजो यथा सुप्तो वेत्ति नात्मानमीश्वरम् ॥ एवं माया तृतं ब्रह्म वेत्ति नात्मानमंजसा
४१२ यथा विशुद्ध आकाशे निर्भेदे भेदकारणम् ॥ धूमाभ्रपवनादिस्यादेवं मायांतरात्मनि ४१३ यथा तमो निशाकाले प्रकाशं निरुणाद्विहति ॥ एवं संसारकालेऽपि माया
स्वात्मप्रकाशकम् ४१४

दः कृतस्तथा तज्जैर्ब्रह्मविचरैः स्थूलसूक्ष्मैर्ब्रह्मणि भेद इति ४०६ समष्टिषट्पदोपाधिकृतकल्पितपरिच्छेदे दृष्टांतमाह गंधर्वेति । यथा दौ प्रथमं कल्पितेन गंधर्वनगरेणाकाशस्य भेदस्ततस्तत्र गंधर्वनग
रांतरात् प्रासादे भेदस्ततस्तत्र प्रासादेऽप्यंतस्थितैरन्यगृहैरप्यवरकालेषु भेदस्ततो ब्रह्मणो स्थितैर्यथा पदार्थभेदो मायामय एवमात्मनि पंचमहाभूतैस्तदंतर्वातस्थूलसूक्ष्मदेहैस्तदंतर्वातप्राणायामैश्च मायामयो भेद
इति । कीदृशोऽस्य लोकेऽथ चरस्थारसंज्ञैरिति त्रयाणामर्थः ४०७ । ४०८ । ४०९ फलितमाह आत्मन इति द्वाभ्यां । ब्रह्मात्मनो रेकया ब्रह्मविद्यारूपेणेकेन साधनेन सर्वात्मता प्राप्तिरिति प
न्मनुष्यामन्यंते तत्सत्यमेव यतो ब्रह्मकारणादिसमष्टिषट्पदोपाधिकं पूर्वं पूर्वब्रह्मज्ञानात्सर्वात्मकमभूदिति ४१० । ४११ पूर्णस्यापि स्वरूपविस्मृतौ दृष्टांतमाह महाराज इति । यथा महाराजश्चक्रवर्ती
सुप्तः सन्नात्मानमीश्वरं महाराजं न वेत्ति तथा ब्रह्मापि मायावशादात्मानमिति । समष्ट्युपाधिकं निष्ठिविशेषतुकारणोपाधिकं स्थित्यादिनावश्यतेति बोध्यम् ४१२ आवरिकामायेव विक्षेपशक्त्या सविला
सा सती भेदकारणमपि भवतीति दृष्टांतमाह यथा विशुद्ध इति ४१३ उक्ताज्ञानस्य जडे आवरणवैषम्येऽपि धूमाभ्रविषयतां दृष्टांतमाह यथा तम इति । प्रकाशं चाक्षुषादिरूपम् ४१४

उक्ताज्ञानस्यानादितादृष्टान्तेन स्फुटयति वाहीकस्येति द्वाभ्याम् । यथावाहीकस्य खरण्यवेष्टितप्रामवासिनः कस्यचित् शत्रुराजसेनातत्कर्तृकं लुठनाविकं चकोटशे भवतीत्येवंपरसेनादिक्रमज्ञातं वर्तते कदाचित् दर्शने सति निवृत्तमज्ञानं पुनर्न जायते इति ४१५ एवं ब्रह्मणीति । एवमस्मिन्नात्मरूपे ब्रह्मणि अनादि उत्पत्तिदीनमेवाज्ञानं वर्त्तते तद्यदा ब्रह्मज्ञानात्तद्वत्तदारभ्य पुनर्न जायते इति ४१६ उक्ताज्ञानस्याभावरूपतां वारयति अज्ञानमिति पट्टिः । हे विप्रा अज्ञानं ज्ञानाभावरूपं न भवति यतः आत्मा आत्मरूपः प्रकाश एव ज्ञानम् अत आत्मनोऽपरं जडं बुद्ध्यादितु ज्ञानं जडत्वादिति आत्मनो भावस्तु साधकाभावादयुक्त इति भावः ४१७ कथं तर्हि अंतःकरणवृत्तौ ज्ञानव्यवहार इति चेदुपचारादित्याह जड इति । प्रकाशकृता चित्तादात्म्याध्यासकृतेत्यर्थः दृष्टांतः स्फुटः ४१८ ननु मास्तु जडस्य प्रकाशता तथापि प्रकाशरूपात्मनो धर्मः प्रकाशांतरमस्तु तदभावश्चाज्ञानमिति शंकां जडत्वादिप्रसक्त्या वारयति प्रकाश इति । आत्मभिन्नप्रकाशाभ्युपगमे यावद्विकारं तु विभाग इति न्यायेन विकारत्वाद्द्वयोरपि जडत्वं प्रसज्येतेति दृष्टापत्तौ तु घटतद्गतशुक्लरूपयोरिव जडत्वादनोत्पत्तिरित्यर्थः ४१९ आत्मन आनंदरूपतां स्फुटयितुमुक्तं न्यायं सुखेऽप्यतिदिशति न भिन्नमिति । ताभ्यामात्मप्रकाशपदार्थाभ्यां सुखं न भिन्नम् भेदे स्वीकृते हि त्रिषु आत्मप्रकाशसुखपदार्थेष्वपि अनात्मता स्यात् केवलमन्यतरस्येवेत्यर्थः त्रयाणां भेदशालिनामनात्मत्वे दृष्टांतमाह यथेति । यथा परकीयदेह

वाहीकस्य यथाऽज्ञातं परसेनादिवर्तते ॥ तद्दर्शने निवृत्तं चेत् पुनर्नैव प्रजायते ४१५ एवं ब्रह्मण्यनाद्यस्मिन्नज्ञानं वर्तते यदा ॥ ब्रह्मविज्ञानतो नष्टं पुनर्नैव प्रजायते ४१६ अज्ञानं न भवेद्विप्राज्ञानाभावः कथंचन ॥ यतो ज्ञानं प्रकाशः स्यादात्मा तोनापरं जडम् ४१७ जडे प्रकाशतायेयं सा प्रकाशकृता भवेत् ॥ दग्धत्वमायसे पिंडे यथा वह्निकृतं भवेत् ४१८ प्रकाशो नात्मनो भिन्नो भेदे जाड्यं द्वयोरपि ॥ जडयोर्नात्मता दृष्टा यथा त्रघटशुक्लयोः ४१९ न भिन्नं हि सुखं ताभ्यां भेदे त्रिष्वप्यनात्मता ॥ यथान्यदेहगौरत्वदीपानां हि प्रतीतितः ४२० अन्यतो बोध्यमाने हि स्यात्प्रकाशेऽप्रकाशता ॥ यथा दीपे त्रेण प्रकाशयेज्जटा स्फुटा ४२१ ततः स्वयंप्रकाशो यमानं दात्मा सदैव सन् ॥ असत्येवात्मतान स्यान्न रशुंगे यथानसा ४२२ स्वयंप्रकाशस्य सत आनंद आत्मस्वरूपिणः ॥ भेदशून्यस्य याविद्या ब्रह्मविद्येतिसोच्यते ४२३ संतं स्वयंप्रकाशं तमानं दात्मानमद्वयम् ॥ अनादिमायया ब्रह्मरूपेण ब्रह्म न ह्यवेत् ४२४

स्य तद्गतगौरत्वस्य तत्प्रकाशकदीपस्य च एषां भिन्नानामनात्मता प्रतीत्यानुभवेन सिद्धा तद्ददिति ४२० किंच प्रकाशरूपे आत्मनि प्रकाशाभ्युपगमो जडभानाय आत्मभानापवा नाद्यः आत्मप्रकाशेनैव निर्वाहात् अंत्येऽनदस्थापादिका जडत्वापत्तिरित्याह अन्यत इति । प्रकाशेऽन्येन बोध्यमाने स्वीकृते सत्यप्रकाशता जडत्वे स्यात् चाक्षुषवृत्त्यवच्छिन्नचिद्वा स्य दीपवदिति तथा च प्रकाशस्य प्रकाशांतरभास्यत्वनियमेऽनदस्थापत्तिरिति भावः ४२१ फलितमाह तत इति । तत उक्तयुक्तः अयमानंदरूप आत्मा स्वयंप्रकाशः प्रकाशांतरानपेक्षप्रकाशः सर्वभासकत्वाच्च सदैव सन् सद्रूपस्तस्य चाभावोऽसाक्षिको नांगीकर्तृशक्यते येन तदभावो ज्ञानं स्यादिति भावः । नन्वात्मा शून्यरूपोऽस्तु तद्धर्मश्च प्रकाश इत्याशंकां व्याघातेन वारयति असतीति । असति शून्येन रशुंगवदात्मतानं संभवति अधिष्ठानत्वाद्यनुपपत्तेः सर्वत्रासदवगाहि प्रतीत्यापत्तेश्चेति ४२२ एवमज्ञानस्याभावरूपताऽसंभवाद्भावरूपत्वं प्रदर्श्यतं त्रिवृत्यासफलं ब्रह्मविद्यां निरूपयति स्वयंप्रकाशस्येति । स्वयंप्रकाशस्य सद्रूपस्य आनंदाभिन्नात्मना स्वरूपवतः अतएव भेदशून्यस्य वस्तुनो विद्यातदाकाराचित् संवलितवृत्तं ब्रह्मविद्येत्युक्ता ४२३ एतां विद्यां विनात्मभूतमपि ब्रह्म संसारान्न रक्षति 'स एनमविदितो न भुनक्ति' इति श्रुतेरित्याह संतमिति । सच्चिदानंदादय रूपमेवमात्मानं मायया वृत्तं ब्रह्म कर्तृरित्यतो ब्रह्मरूपेणाविर्भूय न अवन्नरसेत् तस्मान्मायानिवर्तकं ब्रह्म विद्यार्थेऽनो विधेय इति भावः ४२४

समष्ट्युपाधिकनिर्गुविशेषमाह कारणोपाधीति । तद्वत्कारणाज्ञानसमष्ट्युपाधिकर्माश्रयसंज्ञसत्तथा मृत्युसंज्ञादिरण्यगर्भशरीरगतसत्त्वयमेवोपदेशविनावेदांतार्थानुसंधानाद्युच्यते उक्तंविद्याया
प्रमित्यर्थः । तत्रापि कारणज्ञानस्य संज्ञेशरीरकोक्तरीत्याहमज्ञाद्व्यहंकारोहमन्तेरेणावरणाभ्यामोहकारणत्वाभावादीश्वरेचाहंकाराभावात्सर्वज्ञतयानिःश्रिततत्त्ववेदानुसंधानं सदेव दिरण्यगर्भस्य
तु कार्याभिमानात्किंचिदावरणमनुभूयस्मृतवेदार्थानुसंधानमिति विशेषो बोध्यः ४२५ स्वयंविबोधेदृष्टांतमाह यथेतिद्वाभ्यां । यथाभयव्यथाशब्दोदनाद्वाराजागरणनिमित्तेर्जलादिभोरहितेऽकृष्ट
देशे सुप्तो मनुष्यः स्वप्नापश्यन्गाढं सुप्तो वापरेणानुत्थापितः स्वयंविबुध्यते जागरणं लभते इति द्वयोरर्थः ४२६ । ४२७ दार्ष्टान्तिके योजयति तथेति । तथा कारणसमष्टिस्त्वसमष्टिरूपोपाधिद्वयस्थोपि
ब्रह्मात्मपदार्थः परः पुरुष आत्मनैव स्वयमेव आत्मविज्ञानादात्मविद्याभादात्मानं प्रतिपद्यते प्राप्नोति ४२८ न नूतविधया सर्वज्ञस्याप्युपाधिद्वयस्थस्य परमेश्वरस्य कथं सृष्ट्यादिकारणत्वं व्यापाराभा
वादित्याशंकां सोपाधिकेऽस्त्येव कर्मेति प्रदर्शयन् वारयति शयान इति । शयाने स्वप्नापश्यति गाढं सुप्ते वाप्युपाधिके पुंसि पुरुषे यादृशं कर्म स्वप्नपदार्थं सृष्टिबीजभूता ज्ञानाननुभवः सन्निधमात्रेण प्राण
धारणमित्यादिरूपं वर्तते तथा परमेश्वरेऽपि समष्ट्युपाधिके बोध्यमित्यर्थः ४२९ उपाधि विमुक्ते तु निर्गुणत्वात् कुत्रचिदपि कर्मेत्याह सुप्तेति । यथा स्वप्नसुप्त्योरुपाधिविविक्ते निर्गुणे पुरुषेनाकिंचिदपि

कारणोपाधिसंस्थं तत्तथा मृत्युशरीरगम् ॥ वेदांतार्थपरिज्ञानात्स्वयमेव व्यबुध्यते ४२५ यथा शयानो मनुजो जलवृक्षविवर्जिते ॥ चतुर्विधप्राणिजातैरहिते वायुना
पि च ४२६ स्वप्नान्नाविद्यापश्यन्न ज्ञानेन समावृतः ॥ सर्वविज्ञानशून्यो वा स्वयमेव विबुध्यते ४२७ तथोपाधिद्वयस्थोऽपि ब्रह्मात्मा पुरुषः परः ॥ आत्मनैवात्म
विज्ञानादात्मानं प्रतिपद्यते ४२८ शयाने यादृशं कर्म तादृशं परमेश्वरे ॥ उपाधिद्वयसंस्थेऽपि विद्यते नात्र संशयः ४२९ सुप्ते वा यथा स्वप्ने निर्गुणे पुंसि कर्म न ॥ कार
णे वा तथा सूत्रे निर्गुणे तत्र विद्यते ४३० अन्तःकरणभोगार्थं यद्वदत्र प्रबुध्यते ॥ तथा जीवात्मभोगार्थं देवेषु प्रबुध्यते ४३१ प्रबुध्य गुरवो यद्वत्प्रवर्तते सुखाय नः ॥
उपाधिद्वयसंस्थः सत्रीश्वरोऽपि तथैव सः ४३२ आश्रमान्निह्यथा दयुर्नाना क्लेशकरानपि ॥ सुखायैव तथैवोपि दद्याद्देहोन्द्रियादिकम् ४३३ गुरुत्वं पालयन् शिष्यो यथो
दकैः सुखं व्रजेत् ॥ ईश्वरोक्तं तथा देही कुर्वन् सुखमवाप्नुयात् ४३४ एक एव शयानः सन्न ब्रह्मात्मानं विदन्नपि ॥ पुरुषः सृजते स्वप्ने विश्वमेतच्चराचरम् ४३५

कर्म तथा कारणोपाधिके सूक्ष्मसमष्ट्युपाधिके सूत्रसंज्ञे वा तद्विविक्ते निर्गुणे तत्कर्मनेति ४३० उक्तं ब्रह्मविद्यायाः सर्वज्ञताप्रयोजिकाया धारणमपि ईश्वरस्य नित्यमुक्तस्य परार्थमेवेत्याह अंतरिति । यद्वदत्र
व्यष्टिं संपाते अभोक्तुः पुरुषस्य प्रबोधो जागरणमन्तःकरणनिष्ठश्रुलभोगार्थं तथा देवस्य परमेश्वरस्य प्रबोधो जीवानां भोगार्थ इत्यर्थः ४३१ ईश्वरस्य सृष्ट्यादिप्रवृत्तिः परार्थे वेति स दृष्टांतमाह प्रबुध्येति ।
यथा लोके गुरवः प्रबुध्य प्रकृष्टं बोधं लब्ध्वा स्वार्थं निरपेक्षाः संतो नः शिष्याणां सुखायैव प्रवर्तते तथे श्वरोऽपि जीवानां भोगायेति ४३२ यद्येव कथं तद्देहकारागृहे पुजीवात्पातयतीति शंका मपि दृष्टांतेन वारयति
आश्रमानिति । यथा दृष्टानाना क्लेशशालिनोऽप्याश्रमान् ब्रह्मचर्यादिवर्मान् गुरवः शिष्येभ्यो दिशति स चोपदेशः शिष्याणां शुद्धिद्वारा सुखायैव भवति तथे श्वरोऽप्यवश्यं भोक्तव्य कर्मणां भोगाय अपवर्मापचर्जने
भ्यो देहादिकं दिशतीत्यर्थः ४३२ अभ्युदयनिःश्रेयससाधनं च वेदादिरूपेणोपदिशति यदनुतिष्ठंती जीवाः सुखिनः स्युरित्याह गुरुत्वं कर्मिति । यथा गुरुत्वं पालयन् यथा वदनुतिष्ठन् शिष्य उदकं उत्तरं फल
काले सुखी भवेत्तथे श्वरोऽपि कर्मपीति ४३४ ननु द्वैतान् विरोधि न्यायि यानि त्वमुक्त ईश्वरः कथं सृष्ट्यादिकरोतीति शंका मपि दृष्टांतेन परिहरति एक एवेतिद्वाभ्यां । यथा एक एव शयानो ब्रह्मविदपि त्वप्रभो
गप्रदपारव्यकर्मवशात् स्वप्ने विश्वं सृजते तथे श्वरोऽपि । एतावांस्तु विशेषः ब्रह्मविदः सृष्टिप्रवृत्तौ स्वयंकृतपूर्वाणिकर्माणि प्रयोजकानि ईश्वरस्य तु जीवसंबन्धिन्येवेति द्वयोरर्थः ४३५

४३६ उक्तमेवस्फुटयति अलुप्तेति । यथाब्रह्मविद्याभ्यासेनालुप्तब्रह्मबोधोन्नतवित्त्वादेवनिष्कामश्चविद्वान्पुरुषःशयनेस्वप्नरूपेसंवीक्ष्यसम्पगालोच्यलीलामात्रेणानायासेनरथादीन्सृजतेएवंपरमेश्वरो
पिनित्यमुक्तः प्राप्यदृष्टवशादीक्षणपूर्वकंजगत्सृजतीतिद्वयोरर्थः ४३७ । ४३८ ननुशुक्तिरत्त्वज्ञानेनरजतमिवसमष्ट्युपाधेराश्वरस्यब्रह्मात्मविज्ञानेनविश्वकुतोनिर्बततइतिशंकापिब्रह्मवित्स्वप्रदृष्टांते
नपरिहृतेत्याह यथास्वप्नेतित्रिभिः । यथासोऽलुप्तमबोधोविद्वान्स्वप्नं विलोक्य सत्त्वात्मानं तथा स्वप्नं स्वप्नप्रदृष्टपदार्थं जातं च भेदेन न पश्यति तस्य च इति ज्ञानेन पितृप्रोनेलीयते इति किं अदृश्यनंगतः सन्
सकलं विश्वं मदात्मकं अहमेवात्मा स्वरूपं पश्य एतादृशं पश्यामीति द्वयोः संबंधः ४३९ । ४४० तद्वदिति । तथा ब्रह्म ईश्वरः संसारे निर्वाह्यतया स्थितेऽप्यानंदरूपमात्मानमद्वयं पश्यति अदः दृश्यं स्थूलसूक्ष्मा
त्मकमात्मनो भिन्नं न पश्यति अस्मेश्वरस्य इदं सर्वं मदात्मकमित्याकारकज्ञानेऽप्येतद्विश्वं न लीयते इति । अत्र दृष्टांतदार्ष्टान्तिकयोः स्वीयपरकीयकर्मणामपि स्थितिहेतुतोक्तानविस्मर्तव्या ४४१ एवमेकात्म्य
सिद्धांते सति कल्पितबंधमोक्षव्यवस्थापि विद्वत्स्वप्नप्रदृष्टांतेनोपपादनीयेत्याह विदुष इति द्वाभ्यां । यथा अलुप्तब्रह्मात्मविज्ञानं यस्मिन्नेतादृशो विदुषो ब्रह्मविदः स्वप्ने स्वप्नावलोकितः स्वप्नकल्पिताः केचिज्जी
वाः प्रमातारः अस्य विदुषो विदेहमोक्षं विनापि विमुच्यंते मुक्ततामप्यंतेतेभ्योभ्ये संसारस्थितिप्रयोजकावद्धाः संतितत्त्वेन मय्यंते इति ४४२ एवमिति । एवमीश्वरेऽमुक्ते संसारनिर्वाहकत्वेन स्थितेऽपि क

माययैव यथा तद्वदीश्वरोऽप्येक एवाहि ॥ जानन्नात्मानमखिलं सृजते भूतभौतिकम् ४३६ अलुप्तब्रह्मबोधः सन्नासकामो यथा पुमान् ॥ लीलैव च संवीक्ष्य सृजते शयने
थत् ४३७ एवमेव जगत्स्रष्टा प्राप्तकामो विदन्नपि ॥ ईक्षित्वासकलं विश्वं सृजते भूतभौतिकम् ४३८ यथा स्वप्नप्रदशायां स विद्वान्स्वप्नं विलोकयन् ॥ आत्मानं च तथा
स्वप्नं भेदेन प्रपश्यति ४३९ अहं हि सकलं विश्वं पश्यामि शयनंगतः ॥ मदात्मकमिति ज्ञानेन च स्वप्नो विलीयते ४४० तद्वद्ब्रह्मापि संसारे आनंदात्मानमद्वयम् ॥
न पश्यत्यात्मनो भिन्नमदः सदसदात्मकम् ॥ अहमेवेदमित्यस्य ज्ञानेऽप्येतन्न लीयते ४४१ विदुषोऽलुप्तविज्ञाने स्वप्ने स्वप्नावलोकितः ॥ केचिज्जीवाः प्रमुच्यंते ह्यस्य
मुक्तिं विनापि हि ॥ अन्ये बद्धाश्च संत्यत्र स्वप्नसंस्थितिहेतवः ४४२ एवमीशे ह्यमुक्तेऽपि मुच्यंतेऽत्र मुमुक्षवः ॥ बद्धाश्च केचिद्रतंते संसारस्थितिहेतवः ४४३ अलुप्तात्मा
बोधस्य स्वप्ने यद्वन्न विद्यते ॥ बंधमोक्षादिकं किंचित्पश्यतोऽत्र जडाजडम् ४४४ नापितेन प्रदृश्यानां बंधमुक्तिजुषामपि ॥ विचारे सति जीवानां भिन्नाभिन्नधिया
मपि ४४५ विचारे सति नैवं स्याद्वंधमोक्षादिकं सदा ॥ ईश्वरस्य न जीवानां बंधमुक्ती प्रधावताम् ४४६ स्वप्ने यथोपदेशस्य वैवैयर्थ्येनैव विद्यते ॥ बहून्प्रतितथाचा
पि शास्त्रादेश्वन विद्यते ४४७

ल्लिप्ताबंधमोक्षव्यवस्था बोध्येत्यर्थः ४३ परमार्थतस्तु बंधमोक्षादिकं दृष्टांते दार्ष्टान्तिके च नास्ति न निरोधो न चोत्पत्तिरित्यादि श्रुतेरित्याह अलुप्तात्मेति त्रिभिः । यथाऽलुप्तात्मविज्ञानकस्य विदुषः स्वप्ने जडा
जडरूपं विश्वं पश्यतोऽप्यत्रात्मनि किंचिद्वंधमोक्षादिकं न वतंते वस्तुतो बंधाभावादेवेति ४४४ नापीति । न केवलं विदुष एव बंधाद्यभावः अपि तु तेन स्वप्नप्रदशायेकाल्पिता एते भिन्नदृशो बंधभाजः एते भिन्नद
शो मोक्षभाज इति परमार्थविचारे क्रियमाणेतेषामपि बंधादिकं न विद्यते आत्मनो नित्यमुक्तस्यैकत्वादेवेति ४४५ विचारे इति । एवं विद्वत्स्वप्नप्रदस्तु विचारे क्रियमाणे ईश्वरस्य न बंधमोक्षादिकं न वा जीवानां
कीदृशानां बंधमुक्ती बंधमोक्षं प्रति धावतां ग्रीष्मसायने गच्छतामिति ४४६ ननु परमार्थतोऽपि बंधाद्यभावस्तर्हि शास्त्रस्य वैवैयर्थ्यमापत्तिरिति चेन्न ज्ञानप्रतिसार्थक्यादिति स्वप्नप्रदृष्टांते नैवाह स्वप्न इति ।
यथा स्वप्ने बहव उपदिष्टार्थानुष्ठानेनाभ्युदयनिःश्रेयसे प्राप्नुवन्ते तादृश्यंतेतामत्युपदेशस्य न वैवैयर्थ्यं तथा जागरणे पि शास्त्रवेदः आदिपदेन स्मृत्यादयस्तेषां नैव वैवैयर्थ्यं विद्यते अज्ञाना मधिकारिणां लाभादिति ४७

विदुषःप्रतिशुशास्त्रादिवैयर्थ्यमिष्टमेवेत्याह स्वप्रेयथैवेतिद्वाभ्यां । यथाउक्तस्वप्रेस्वप्रदृष्टारविद्वांसंप्रत्युपदेशस्यवैयर्थ्यमेवतथान्वेषयेजीवन्मुक्तयाकल्पितादेहिनस्तान्प्रतिषोपदेशस्यवैयर्थ्यमेव
निवर्त्याज्ञानाभावात् । तथाजागरणेप्यात्मज्ञानवतःपुंसःगुरुष्वभ्यस्तितथामहेश्वरंचप्रतिशुशास्त्रादेवैयर्थ्यमिष्टमेवेतिद्वयोःसंबंधः ४४८ । ४४९ वस्तुतस्तुशास्त्रस्यवैयर्थ्यं तद्विशास्त्रस्यसर्वाप्र
तिप्रवृत्तौस्वात् शास्त्रंतुयथोत्सर्गोऽपवादविषयंपरिहृत्यप्रवर्ततेतथानधिकारिणःपरिहृत्यैवप्रवर्ततेइत्याशयेनसर्वसंमतं सर्वत्राधिकाराभावंप्रतिपादयति सर्वाधिकारतेति । सर्वत्राधिकारःफलार्थम
नुष्ठेयतारूपोपस्यतत्सर्वाधिकारंतस्यभावःसर्वाधिकारतासाएकस्यापिकस्यचिदपिशास्त्रस्यनास्ति । हिपतोवैश्यस्तोमनामायामविशेषोवैश्याधिकारिकत्वाद्वाजानं ब्राह्मणंचापेक्ष्यर्थएवेति ४५०
वैश्येत्विति । वैश्येष्वपिनसर्वेषुवैश्यस्तोमःसफलःकिंतुअर्थित्वंफलकामत्वमादिपदेनशक्तत्वंपरित्यादिदोषराहित्यंचगृह्यते एतादृशविशेषणवतोवैश्यानपेक्षैवसफलः अर्थित्वाद्विमानु
इत्यस्तुवैश्यस्तोमेनकृतार्थःस्यादेव इयंन्यवस्थाकचिदप्यन्यथानभवतीति ४५१ विज्ञेयाइति । यतएवंवैश्यस्तोमवदेवब्राह्मणाद्यधिकारिकाएवबृहस्पतिसवादयः आदिपदेनराजमयादयः एते
सार्थकाज्ञेयाः । तथामोक्षशास्त्रमपिसाधनचतुष्टयसंपन्नेज्ञानवर्जितेजिज्ञासोसार्थकमिति ४५२ योयोदेवानामित्यादिवाक्यार्थमाह ब्रह्मसर्वात्मतामितिदशभिः । ब्रह्मकारणमूक्षमसमष्टु

स्वप्रेयथैवविद्वांसंस्वप्रदृष्टारमेवहि ॥ उपदेशस्यवैयर्थ्यमुक्तानन्यांश्चदेहिनः ४४८ तथाजागरणेपिस्याच्छास्त्रादेवैयर्थ्यतासदा ॥ आत्मज्ञानवतःपुंसोह्यपेक्ष्यच
महेश्वरम् ४४९ सर्वाधिकारताचात्रनैकस्यापिहिविद्यते ॥ वैश्यस्तोमोयथाव्यर्थोराजविप्रावपेक्ष्यहि ४५० वैश्येषुचनसर्वेषुह्यर्थित्वादिविशेषणात् ॥ वैश्या
नपेक्ष्यवैश्यःस्यात्कृतार्थोर्नान्यथाकचित् ४५१ विज्ञेयाःसार्थकाह्येवंबृहस्पतिसवादयः ॥ मोक्षशास्त्रंतथैवस्यात्सार्थकंज्ञानवर्जिते ४५२ ब्रह्मसर्वात्मतांप्राप्तंयथै
वब्रह्मविद्यया ॥ विराडादिस्तथाप्राप्तःप्राप्स्यन्प्राप्नोतिचापरः ४५३ कचिद्विषयभावतोविद्याभवेद्वद्विहायसि ॥ पक्षिणांगमनंनरिरेमत्स्यानांवापिजन्मतः ॥
४५४ पूर्वपुण्यविपाकेनकचिदेपाप्रजायते ॥ यशआदिसुखंयद्वज्जायतेयौवनादिषु ४५५ गुरुशास्त्रोपदेशेनसर्वेषामेवजायते ॥ नेत्राभ्यांहियथैवस्याद्रूपज्ञानम
निंदितम् ४५६ स्वयंभातायदाविद्यायदावाकर्मजाभवेत् ॥ तत्रापिप्रथमंशास्त्रंभातिपश्चादियंततः ४५७

पाचिकंयथाब्रह्मविद्यासर्वात्मभावंप्राप्तंथास्थूलसमष्ट्युपाधिकोविराट्प्रभृतिर्मन्वादिरेपिविद्ययासर्वात्मतांप्राप्तः कश्चित्प्राप्स्यन्प्राप्नोतिविद्ययातिपावन् अपरोऽनुनाप्राप्तइति ४५३ एवं
ब्रह्मविद्यायाःफलेविशेषाभावेप्युत्पत्तौविशेषंदर्शयति कचिदितित्रिभिः । कचिद्विराट्पिलसन्तुमारोस्वभावतःनिसर्गादागतुकनिमित्तमनपेक्षैवेतिपावत् ब्रह्मविद्याजायते । यथापक्षिणामा
काशगमनकोशलंमत्स्यादीनानोरगमनकोशलंचजन्मतएवप्रभवतितद्वदिति । तत्रविराट्विषयिका 'ज्ञानमप्रतिषंयस्यवैराग्यंचजगत्पतेः । ऐश्वर्यंचैवधर्मश्चसहसिद्धंचतुष्टयम्' इतिस्मृतिः अ
प्रतिषंकुतश्चदपिप्रतिपातशून्यंसर्वविषयकमितिपावत् । 'कपिंसुतंकपिलंयस्तमग्रेज्ञानैर्विभर्तिजायमानम्' इत्याद्याश्रुतिःकपिलविषया । एवमन्यत्रापिमानंबोधम् ४५४ पूर्वैति । क
चिद्ब्रह्मदेववाल्मीक्यादेोदेशकालनिमित्तवशाभिव्यक्तफलाभिमुखपूर्वपुण्यतोविद्याजायते यथायौवनाविकालेपुण्यविपाकात्पशोधनपुत्रादिसुखंजायतेतद्वदिति ४५५ गुर्विति । गुरुशास्त्रोपदेशोप
दिष्टशास्त्रमितिपावत् कृदभिहितइतिन्यायात् सर्वेषांज्ञानकारणं रूपज्ञानंप्रतिष्युर्वेति ४५६ ननुकथंशास्त्रस्यविद्याकारणतापूर्वोक्तपुण्यभिचारादतआह स्वयमिति । स्वयंभातास्वभावजन्त्याकर्म
जापूर्वपुण्यपरिपाकजावापदाविद्यातत्रापिशास्त्रंविद्यातःप्रथमंभातिपक्षिणामाकाशगमनोपयोगिपसवत् स्वभावतएवेत्याद्यवधारणंनुशास्त्रलभेष्टमध्ययनादिरूपंसाधनंवारयतीतिभावः ४५७

एवमन्यभिचारेचवाक्यतात्पर्यावधारणरूपश्रवणस्य श्रोतव्यइत्यादिश्रुतिसिद्धाकारणताउपपन्नैत्याह ब्रह्मविद्येति । ततोऽन्यभिचारात्सर्वेषुपक्षेषुकचित्स्वभावइत्यादिनोक्तेषुप्रतिश्रुतव्यवहाररूपउपापस्तु
 तिमितिभोजनवन्नित्यःन्यापकइत्यर्थः ४५८ ब्रह्मविद्यास्वरूपमभिनयति । ब्रह्मेति । बृहतेर्घातोर्तेःस्वस्वारस्यात्सर्वाधिकसर्वतरूपोब्रह्मात्मशब्दयोर्युक्तः स एवार्थोब्रह्मात्मशब्दाभ्यां
 जन्यबुद्धिभ्यामपि विनिर्मुक्तः सन्नहंशब्दवाच्यार्थातर्मतजडांशीनोहंभवामीतीपमेवमाकाराब्रह्मविद्याविज्ञेयतेति ४५९ इयंविद्याउत्पन्नासतीफलप्रदानेजात्यादिकंनापेक्षतेइत्याह अनयेतित्रि
 भिः । अनयाविद्ययायाथाब्रह्मसर्वात्मकमभूत्तथान्योपियःकश्चित्सर्वात्मकोभवत्येवेति ४६० मानवइति । स्पष्टम् ४६१ ब्रह्मेति । भगवद्गीतास्वयुक्तं 'बहवोज्ञानतपसापूतामद्वाव
 मागताः' इति ४६२ उक्तविद्याफलेयामदेवानुभवोपिमानमित्यर्थपरस्यतद्देतदित्यादेरर्थमाह परोक्षमिति । इदंविद्याफलं सर्वेषांब्रह्मवेदिनांपरोक्षंभवति किंतुविद्योत्तरक्षणएवोपलभ्यतइति ।
 यतोस्माकमन्यतमोगर्भएवविद्याफलं सर्वात्मतारूपंपश्यन्सन्माकमनुग्रहार्थंविद्याफलेविश्वासांजनयन्नद्वेष्यमाणंवाक्यमस्मान्प्रत्यक्षीदितिद्वयोरन्वयः ४६३ । ४६४ वामदेवउवाच ब्राह्म

ब्रह्मविद्यासमुत्पत्तावुपायःश्रवणंततः ॥ नियतःसर्वपक्षेषुतृतीयद्विभोजनम् ४५८ ब्रह्मात्मशब्दधीशून्यउक्तोयोबृहतेरतेः ॥ अर्थोभवामिनान्योहंशब्दधीविष
 योजडः ॥ ब्रह्मविद्येयमाख्याताविप्रैःसूक्ष्मार्थदर्शिभिः ४५९ अनयाहियथाब्रह्मसर्वात्मकमभूद्वित ॥ सर्वात्मकस्तथान्योपिस्यात्तथैवसंशयः ४६० मानवो
 वामुनिर्वापिदेवोवादानवोथवा ॥ धीमानन्योपियःकश्चिद्ब्रह्मस्याब्रह्मविद्यया ४६१ ब्रह्मसर्वात्मकंप्राप्ताबहवोत्रद्विजोत्तमाः ॥ असुरामुनयःसर्वेब्रह्मास्मीत्यात्मवो
 धनात् ४६२ परोक्षेनेदमस्माकंसर्वेषांब्रह्मवेदिनाम् ॥ वामदेवःस्थितोर्गर्भेकश्चिदस्मासुसद्विजः ४६३ अनुग्रहार्थमस्माकंविश्वासांजनयन्नदम् ॥ अस्मान्प्रत्य
 ब्रवीद्वाक्यंपश्यन्सर्वात्मतामिमाम् ४६४ ब्राह्मणाःशृणुतात्रैतद्विश्वासायवदामियत् ॥ युष्मभ्यंब्रह्मविद्यायाहेतौप्राप्तासमाप्यताम् ४६५ वामदेवोभवेदृष्ट्याग
 र्भेतिष्ठामिसंप्रति ॥ त्यक्तपूर्वशरीरःसन्भवतांकश्चिदेवहि ४६६ भवतांममचाप्यासीदुपदेशोमहात्मनाम् ॥ विषयांधियःसर्वेदृष्टवंतोनाकिंचन ४६७ हृदयस्थं
 स्वमात्मानंजात्यंधाःस्वकोरयथा ॥ नपश्यंतिमणिंसंतमादित्यसमवर्चसम् ४६८ तेनदोषेणमेदेहकारागृहमदःपरम् ॥ जातंतद्भवतांमाभूद्यतध्वंस्वात्मवोधने
 ४६९ ब्रह्मविद्यासमुत्पत्तौसदासर्वात्मताभवेत् ॥ विश्वासार्थमहंवक्ष्येप्राप्तांसर्वात्मतांदिजाः ४७०

णइतिप्रयोदशभिः । भोब्राह्मणाः यदहंयुष्मभ्यंवदामितन्मत्संनिधिंप्राप्ताःसंतोयूयंशृणुत । कस्मेवदामि ब्रह्मविद्यायाःहेतोफलेविश्वासाय । फलस्यहेतुत्वमध्ययनेनवसतीत्यादौप्रसिद्धं ।
 किंस्त्वावदामि तांविद्यांसम्यक्प्रतिबंधराहित्यंयथास्यात्तथाआप्यशब्देत्यर्थः ४६५ वामदेवइति । अहंभवतांदृष्ट्याभवतांमध्येकश्चिदन्यतमोवामदेवनामात्यक्तपूर्वशरीरःसन्संप्रतिअधुनाग
 र्भेतिष्ठामि । स्वदृष्ट्यातुसर्वात्मास्मीतिभावः ४६६ भवतांममेति । पूर्वशरीरेममभवतांचसनकादिमहात्मभिःकृतउपदेशःसमआसीत् तदानेसर्ववयंविषयांधियःसंतोहृदयस्थमपिस्वमा
 त्मानंनदृष्टवंतः यथाजन्मांथाःकरेपिस्थितमुज्ज्वलंमणिंनपश्यंतितद्वदितिद्वयोरन्वयः ४६७ । ४६८ तेनेति । तेनप्रतिबंधवशादात्मसाक्षात्कारालाभरूपेणदोषेणमेदेहहृदयंकारागृहंजातं
 तदेहकारागृहंभवतांयथामाभून्नभवेत्तथावोधेतध्वमिति ४६९ नचविद्याफलेसंशयोमयानुभूतत्वादित्याह ब्रह्मविद्येति । सदासर्वकालेपुनरुक्तयुगादावेवेतिनियमः तत्रभवतांविश्वासार्थमहं
 विद्याफलंसर्वात्मतांवक्ष्येइति ४७०

वामदेवसुक्तायक्रव्यथार्थमाह अहंमनुरितिसप्तभिः । मनुःस्वार्थभुवादिहमेवाभूवं तथासूर्योहमेव तथाक्षीवान्नाम्नाप्रसिद्धोमुनिरप्यहमेवेति ४७१ कुत्समार्जुनेयमित्यंशस्यार्थमाह शुक्राना
मिति । शुक्रानामर्जुनपदोक्तानां दीक्षितानां सूर्यादीनां यत्कुत्सं कुत्सपदार्थमाह गोप्यमिति । तमेवभांतमित्यादिश्रुतेरादित्याभासक्रमपिपत्तत्त्वमादित्याद्येन्येवहारभूमोपक्राशकतयाप्रसिद्धे
रपावृतमिवतदहमस्मीति एतेनतत्पदार्थभावोदांशतः । अथक्रञ्जइतिपदेनआत्मनेपदगत्यर्थक्रजियातोर्लेहुत्तमपुरुषैकवचनप्रयोगरूपेणत्वंपदवाच्यजीवरूपतामाह अहंसंसारेति । अहमेवा
स्मिन्संसारमंडलेजातउपाधिजन्मानाजन्माभिमानासन्नवावचलोकगतयोनिसद्वर्जितरागच्छामितीति ४७२ अहंकविरित्यार्थंशस्यार्थमाह क्रांतेति । क्रांताप्रसृताहृष्टिर्ष्यसतथाउशनाशुक्रः ।
अहंभूमिमदामायायेत्यर्थमाह जामदग्न्यः परशुरामः । सर्वज्येष्टायआयायकश्यपायअदांतत्त्वानस्मीति ४७३ अहंवृष्टिंदाशुपेयमर्त्यायेत्यर्थमाह अहंचतुर्विधायेति । चतुर्वि
धायजरायुजादिरूपायवर्मकारिणेदाशुधात्यर्थदानादिकर्मकृतेजंतवेमेघःसन्वृष्टिददामीति । कीदृशोवृष्टिम् सम्पगसम्प्रपूणेणमुकृतदुष्कृतफलानाशरीरोत्पत्तिनिमित्तत्वेनवामुखदुःखदाम्
४७४ अहमपोअनवाइत्यर्थमाह अंतरिति । उपवयवोलोकस्थिलोक्तस्तरुपांतःस्थावहिस्थाश्रुताअपोजलानिनयामिआकृष्टाःकरोमि वैश्वानरादिरूपतायांतर्बहिःस्थितसूर्यात्मनेति ४७५

अहंमनुस्तथासूर्यःक्षीवानप्यहंमुनिः ॥ अर्तीन्द्रियार्थद्रष्टृत्वात्प्रसिद्धोब्राह्मणोहियः ४७१ शुक्रानां दीप्तिभाजां सूर्याकुत्संगोप्यमहंसदा ॥ अहंसंसारचक्रेस्मि
नजातो गच्छामि सर्वदा ॥ नितरां यो निसाहस्रमुच्चावचगतं हियत् ४७२ क्रांतदृष्टिरहंतद्रदुशनाभार्गवो हियः ॥ जामदग्न्यवपुर्भूत्वा सर्वज्येष्टाय वैपुग ॥ कश्य
पायक्षितिं सर्वामदां वितेन पूरिताम् ४७३ अहंचतुर्विधायास्मै जंतवे कर्मकारिणे ॥ वृष्टिददामि मेघः सन्मुखदुःखप्रदामदा ४७४ अंतर्बहिश्चरो नित्यमहंसूर्य
स्वरूपधृक् ॥ अंतर्बहिस्त्रिलोकस्थानयाम्येता अपः सदा ४७५ मामेव शरणं प्राप्ताः शक्राद्याः सर्वदेवताः ॥ दैत्याभिभूता जननी यथावालाक्षुधादिताः ४७६
शंवरस्यासुरेन्द्रस्य नवतीस्तु नयाधिकाः ॥ मायाभयंकरी नित्यं देवतानां दुरात्मनः ॥ व्यधमंतारको यद्वत्तम एतद्दुरासदम् ४७७ इत्यादिना हि भो विप्राः स्वात्म
नः सर्वभावताम् ॥ वामदेवो वदत्यंतः स्मृतौ नो वर्तते ऽधुना ४७८ एवं ते कथयन् विप्राः शक्रब्रह्मात्मबोधने ॥ अथापि ब्रह्मवित्तस्मात्सर्वात्मैव प्रजायते ॥ यः कश्चि
दपि देवो वा दानवो मनुजोऽथवा ४७९

वशानाममदेवासोनुकेतमायन्नित्यर्थमाह मामेवेति । वशकंतीवशानारसामिच्छंतःशक्राद्यादेवामामेवमहेश्वररूपंशरणंगताअन्नमिच्छंतीवालाजननीमिवेति ४७६ अहंपुरइत्याद्युग्वार्थमाह
शंवरस्येति मंदमनायासेनस्यतिअमुरानुहंतीतिमंदसान.स्वामिकातिंकेयस्तद्रूपःसंस्तारकासुरपक्षपातिशंवरस्यनवाधिकनवतिसंख्यामायामयीःपुरःदेवभयंकरीव्यधमंन्यनाशयमिति यावत् । य
थातारकःप्रणवएतद्दाहंदुरासदंतमोविधमतिददिति । इयंकथयणेशपुराणेष्यष्टा ४७७ इत्यादिनेति । आदिपदेनसततमर्मित्यादिशेषस्यदेवोदासिप्रतर्दनाद्गीतंहकुलशतसंख्यापूरणवोतहव्य
माश्रमेप्रविष्टंभृगुरूपोहंब्राह्मणजातोप्रावेशयजिघांसवेप्रतर्दनायनात्राश्रमेऽब्राह्मण्योस्तीत्यभिधानात् । प्रतर्दनेताहंशंसामर्थ्यंकृतइत्यतआह दिवोदासमिति । यद्यतःदिवोदासंबोतहव्यकुल्येभ्यो
भीतिंशरणागतंभारद्वाजरूपोहमावंरक्षितवानस्मि पुत्रकामेष्ट्याप्रतर्दनाख्यपुत्रप्रदानादित्याद्यर्थकस्यप्रहः इत्यादिनावाक्ययणेनवामदेवआत्मनःसर्वभावतांवदति वर्त्तमानसाम्प्रोपेलह् तच्चनोऽस्माकं
स्मृतौअंतःस्मृतिमध्यविपयितासंबंधेनवर्त्ततइति ४७८ इतिहासमुपसंहरन्फलितंदर्शयति एवंतेइति । तेसमुदिताविमाम्राह्मात्मबोधविचारेवमकथयन्निति तस्मायःकश्चिदपिदेवादिरू
पोविद्वांससर्वात्मरूपोभवत्येवेत्यर्थः ४७९

उक्तविद्याफलदेवेरपिप्रतिबद्धं न शक्यमितिप्रदर्शकस्यतस्यहनदेवाहत्यादिवाक्यस्वार्थमाह त्वदाद्याहतिदशभिः । देशकृत्यत्प्रभृत्योदेवाअपि एनंविद्वांसंनियंतुमाज्ञोह्यनेअभूतिप्रदर्शनेनवशेस्थापयितु
मितियावत् नेशतेनसमर्थाः । तत्रहेतुंन्यायातमाह भवंतइति । भवंतोदेवाहियतःस्वमात्मानंनियंतुंनशक्ताः नह्यग्निरात्मानंदहतीतिप्रसिद्धम् ४८० नन्वात्मानोनीयम्यत्वाभावेपिविदुषः
कथं तथात्वमितिचेद्विद्वानपिविद्ययासर्वात्मभूतत्वाद्वयतामात्रमेवेत्याह भवतामिति । नन्वात्माऽऽतरोभवतिविद्वांस्तुस्वदेहावच्छिन्नःकथमस्माकमात्मेतिसंकांष्टांतेनवारयति नचेति । यथा
काशोघटाद्युपाधिविमुक्तःसन्कस्यचिदपिहृदयदेशेनास्तीतिनकिंत्वस्त्येव तथाविद्ययाबाधिताविद्यकपरिच्छेदेविद्वानपिसर्वातःस्थत्वात्सर्वात्मेति ४८१ एवंविदुषमात्मत्वेष्टतदनिष्टप्रवृत्तिःस्व
शिरस्ताडनप्रवृत्तिवत्त्वानिष्टहेतुरेवेत्याह अस्ययदिति । अस्यविदुषःप्रतिकूलं तथाभिमतंयद्भवद्भिरणुस्त्वल्पमपिकृतंतत्सर्वंभवतामेवसंबंधिजायतेतस्यविदुषोऽसंगस्यानिष्टमल्पमपिसंबंधिनजायतेइति
४८२ उक्तंविशदयन्सर्वेषांविद्वानसंगंरूपंवास्तवंकर्तृत्वभोक्तृत्वाद्यभिमानिरूपंतुद्वितीयंसंयमाविद्यकंतत्रयोग्येनसंबध्यतेइतिन्यारेनअसंगरूपोद्देशेनप्रयुक्तमपिप्रतिकूलंसंगरूपएवनिविशतेइत्यत्र
दृष्टांतमाह स्मेराननमितिद्वाभ्याम् । यथाबालःस्मेरंमंदहासयुक्तंस्वस्याननंदर्पणासंग्यपिदर्पणेसक्तंमत्वातस्यदर्पणसंमितयाऽभिमतस्यमुखस्यानिष्टंविदुषास्वरूपंविधास्यन्करिष्यन्चिकीर्षयित्वा

त्वदाद्याअपिशक्रेन्नंनियंतुंनेशतेसदा ॥ भवंतो न स्वमात्मानंनियंतुं प्रभवोयतः ४८० भवतां सर्वदेवानामात्मान्ब्रह्मविदीरितः ॥ सर्वात्मत्वात्रचाकाशःकस्यचि
हृदयेनहि ४८ अस्ययत्प्रतिकूलंस्याद्भवद्भिःकृतमण्यपि ॥ भवतामेवतत्सर्वंभवेन्नालंपंचतस्यतत् ४८२ स्मेराननंयथावीक्ष्यदर्पणेस्वस्यबालकः ॥ तस्यानि
ष्टंविधास्यन्सस्वात्मनःकुरुतेपुरः ॥ पश्चात्तस्यनचैतेनजायतेदुःखमण्यपि ४८३ दर्पणेदृश्यमानस्यमुखस्यासंगरूपिणः ॥ कर्तुरेवहितत्सर्वंभवेदुःखंससाध
नम् ४८४ असंगरूपिणस्त्वद्विदुषोविद्यतेनहि ॥ अनिष्टंकिंतुभवतांभोक्तृत्वात्स्यात्ससाधनम् ४८५ अलंकाराच्छरीरेस्वेभवत्येषोप्यलंकृतः ॥ तिरस्का
राच्छरीरस्यप्रतिबिंबस्तिरस्कृतः ४८६ यथातथैवभवतांविद्वान्बिंबमुदाहृतः ॥ भवंतःप्रतिबिंबानिनीरेयद्वत्प्रभाकृतः ४८७ भवंतोयद्विकुशंतिशकास्यविदु
षःसदा ॥ भवतामेवतत्सर्वंमुखंदुःखंनसंशयः ४८८ जलेनपांसुनावापिच्छादयेद्योदिवाकरम् ॥ तस्यैवाच्छादकंभूयात्तद्व्यंनानात्रसंशयः ४८९

वत् । पुरःप्रथमंस्वस्यात्मनस्तथाभिमतसंघातस्यतद्विकृतत्वरूपमनिष्टंकुरुतेपश्चात्तस्यदर्पणेदृश्यमानस्यमुखस्यकुरुते एतावतादर्पणेदृश्यमानस्यासंगस्यमुखस्यनकिंचिदनिष्टंजायते किंतुबालस्या
भिमानिकेकर्तृत्वादिमितिसंगरूपएवससाधनंसोपकरणंदुःखंजायतेइतिद्वयोरर्थः ४८३ । ४८४ दार्ष्टान्तिकमाह असंगेति । तथाविदुषोनिःसंगस्यतदनिष्टंनजायते भवतामेवतुर्कर्तृत्वाद्यभि
मानिनांतजायते दुःखसाधनक्रियावत्त्वेनयोग्यत्वादित्यर्थः ४८५ नन्वस्मदभिन्नस्यापिविदुषोनदुःखंजायतेऽस्माकमेवतुजायतेइत्यत्रकिंनियामकमितिचेदुपाधिस्थत्वाभिमानलक्षणप्रतिबिंबत्व
मेवोपायेःप्रतिबिंबपक्षपातित्वादित्याह अलंकारादितिप्रभिः । यथाविंबभूतशरीरालंकारापकाराभ्यांप्रतिबिंबस्यतथात्वंतथाविदुषोब्रह्मभूतस्यविंबत्वाजीवानांचप्रतिबिंबत्वाजीवैःकृतंमुखा
दिकंजीवैरेवसंबध्यतेइतित्रयाणामर्थः भागवतेप्युक्तं 'नेवात्मनःप्रभुरलंजितलभपूर्णोमानंजनादविदुषःकरुणोवृणीते । यद्यज्जनोभगवतेदिदधीतमानंतद्यात्मनेप्रतिमुखस्यतथामुखश्रीः' इतिमु
खेविंबेश्रीःकृतासतीप्रतिमुखस्यप्रतिबिंबस्यसंबंधिनीभवतीतिदुर्गपादार्थः ४८६ । ४८७ । ४८८ मुखस्यविंबस्यालंकारादिसंगर्पिविदुषोनसंसर्गलेशोपतस्तत्पूजनदिकंपूजकात्मानं
त्येवसफलंजायतीतिदृष्टांतेनाह जलेनेति । पांसुर्धूलिः तस्याच्छादकस्येवेति ४८९

आ. पु.

॥ २२ ॥

एवंसफलविद्यास्वरूपं दर्शितमथाविद्यास्वरूपादिप्रवेशकस्य अथयोन्यामित्यादेर्विशुद्धित्यंतस्य वाक्यस्यार्थमाह आत्मनश्चैकादशभिः । एतत्प्रसिद्धं यथाभवति तथावे आत्मनः सकाशाद्विभ्रंमत्वा देवताजातमुपासतेतेषां भेददर्शनलक्षणाविद्याशालिनां भवंतो नियंतारः प्रभवः हेतुः क्रेति ४९० उक्तविधाज्ञानशालिनः पशुत्वं निरूपयति अज्ञानजेति त्रिभिः । अज्ञानरूपमृत्काष्ठोपादानिकास्वयं भुवापरमेश्वरेण निर्मिता इयं संसृतिरूपामहतांशालावर्तते । कीदृशी भेददर्शिरूपाणां गवां वासस्थानमिति शेषः । कीदृशानां भेददर्शित्वां अत्र व्यवहारभूमौ भवतां देवादीनामुपजीव्यानां हन्यक्त्वा दिरूपवृत्तिप्रदत्तेनाश्रयभूतानामित्यर्थः ४९१ कामेति । तत्र शालायां कामक्रोधादिरूपाः स्थूणाः श्रान्ताभारेण न्याकुलादवस्थिताः संति तामुक्तामदिरूपस्थूणां मुक्ताविधिनिषेधात्मकवेदलक्षण वायुपातंतिर्दीर्घरज्जुर्वद्भावंते कामिनएवकर्माधिकारात् निष्कामस्य तु ब्रह्मवित्त्वाच्च विधिकैक्यमिति भावः ४९२ तत्रेति । तत्र वाग्लक्षणदीर्घरज्जो अधिकार्युपस्थापकब्राह्मणादिनामानि दामानि प्रतिपशुनिवेष्टिस्त्वपरज्जुभूतानिवर्तत इति तथाच श्रुत्यंतरं 'तस्य वागेवर्तन्तिर्नामानि दामानि' इत्यादि । तेषु दाममुवहूनामज्ञपशूनां वद्धत्वेऽपि पागदानादिकारिगृहस्थरूपोऽज्ञस्तु हेतुः कभवतां देवादीनां कामधेनुसम इति ४९३ कामधेनुसमत्वमुपपादयति एकएवेति । यतोऽयं स न्यागादिकारिगृहस्थरूपोऽज्ञो नाकभाक् स्वर्गाहः योऽयं मान्देवान् स्वाहाकारेण पितृन् स्वधाकारेण मुनीन् स्वाध्याये

आत्मनो व्यतिरिक्तं ये देवमेतदुपासते ॥ भवंतो हि नियंतारस्तेषां शक्रनसंशयः ४९० अज्ञानजामहाशालागवां भेददृशामियम् ॥ भवतामुपजीव्यानां निर्मितात्र स्वयं भुवा ४९१ कामक्रोधादयः स्थूणास्तत्र श्रान्ताः सहस्रशः ॥ तास्वैकैव निबद्धेयं वाक्कंतिः सुदृढाभृशम् ४९२ तत्र नामानि दामानि पशूनां वंधनानि च ॥ काम धेनुसमस्त्वज्ञो भवतां शक्रसर्वदा ४९३ एकएव यतोऽज्ञो यं सर्वान्वः पाति नाकभाक् ॥ पितृन् मुनींश्च मनुजान् प्राणिनोऽन्यांश्च स नृही ॥ स्वधास्वाहा हंतकारप्रमुखै र्नित्यमेव सः ४९४ मनुजानामनेके स्युः पशवो मनुजः स तु ॥ एकैकस्यापि भवतामेकएव पशुस्त्वयम् ४९५ चोरादिहरणाहुः खं पशोरेकस्य जायते ॥ नरस्य किमु वक्तव्यं सर्वेषां हरणे सति ४९६ सर्वेषां हरणे यावद्भवेदुःखं कुटुंबिनः ॥ भवतां तावदेव स्यान्नरस्याज्ञाननाशने ४७ उपद्रवं यथा कुर्युश्चोराणां पशुहारिणाम् ॥ अहर्निशं नरायत्ता इतश्चेतश्च धावताम् ४९८ ब्रह्मविद्यार्थिनां तद्ब्रह्म चर्यादिसेविनाम् ॥ उपद्रवं भवंतोऽपि यथाशक्ति प्रकुर्वते ४९९

न अतिथी हंतकारेणान्यान् प्राणिनो बलिप्रभृतिकर्मणा पातीत्यर्थः 'अथो अपमात्मा सर्वेषां भूतानां लोकः' इत्यादि श्रुतेः ४९४ अज्ञ इत्येकवचनतात्पर्यं दर्शयति मनुजानामिति । मनुजानामे कैकस्यापि अनेके बहवः पशवः स्युः भवतां देवादीनां तु स तु स गृहस्थरूपो मनुज एकएव पशुः कामधेनुवत्सर्वोपकारक इत्यर्थः ४९५ एकस्मिन्नेवेत्याद्यं शस्यार्थमाह चोरादीति पंचभिः । यथा बह्वपशु कस्य नरस्य चोरादिकर्तृकैकपशुहरणेऽपि दुःखं किमु तसर्वेषां हरणे सति तत्र सर्वेषां पशूनां हरणे यादृशं दुःखं नरस्य जायते तादृशं दुःखं सर्वेषु स्थानीयस्य नरस्य मनुष्यस्याज्ञाननाशनरूपे हरणे सति देवादीनां जायते इति द्वयोरर्थः ४९६ । ४९७ उपद्रवमिति । यथा इतस्ततो धावतां पशुहारिणां चोराणां मुपद्रवमिष्टसिद्धिप्रतिबंधोपापं नानाविधं यत्ताः सावधानाः संतो नराः कुर्युस्तद्भवंतो देवा अपि ब्रह्म विद्याकामना ब्रह्मचर्यादिसेविना मुपद्रवं बुद्धि विपर्ययात्मकं यथाशक्ति कुर्वन्ते इति द्वयोरन्वयः । अत्रायं श्रुतेराशयो भाष्यकारैः काकुस्वरसूचितो दर्शितः तस्मान्मुमुक्षुर्विद्याकामः श्रद्धादिसंपन्नो देवा दाराधनपरो भवेद्यथा ते स दुद्धिप्रदानेन प्रतिबंधादक्षेयुरिति । तदुक्तं 'न देवादं ब्रह्मादाय रक्षंति पशुपालवत् । यं हरिं सति तु मच्छंति बुद्ध्या संयोजयंतितम्' इति । देवपराङ्मुखानां हि विघ्नमाजुर्वेदस्य ते त दुक्तं 'प्रमादिनो बहिश्चिताः पिशुनाः कलहोत्सुकाः । संन्यासिनोऽपि हस्यंते देवसंदृष्टिताशयाः' इति । विद्यासिद्धयन्तरं तु न काचित्प्रतिबंधांशं काज्ञानसमकालं सर्वात्मभावादिति पूर्वमुक्तम् ४९८ । ४९९

नराणामिति । यद्वत्पशुहारिणः पाटञ्जराश्चोरायेऽवस्थां तदुमशक्यतास्तेनराणामप्रियास्तथाएनेविद्वांसोभवतां देवादीनामप्रियादिति । अत्राप्यात्मभूतानां विदुषामप्रियत्वानुपपत्तेः न बुद्धिभेदजनये
 दज्ञानां कर्मसंमिनाम' इत्यादिशास्त्रोक्त्यानामेव विदुषां देवदेवविषयत्वं तत्रापिसविशेषणे हीतिन्यायाद्विशेषणांश एव देव इति बोध्यम् ५०० फलितमाह तस्मादिति । तस्माद्विद्यालाभात्पूर्वाविघ्नसं
 भवेपिविद्याफलस्य देवैरपि प्रसिद्धमशक्यत्वात् अथ विद्यासंवात्सल्यभूतत्वात्सर्वदेवरूपस्तथा ब्रह्मभूतत्वादेवेभ्योऽधिकश्चास्य विदुषः संनिधावनृतमात्मेतरप्रियरूपं न वदेदिति पदुक्तं दुष्पत्रमिति ५०१
 अथ यो ह वाक्त्वादिकं विद्याया अर्थमाह पुत्रादेरेतिसप्तभिः । पुत्रादेः सकाशात्प्रियमात्मानमज्ञातवेवयोम्रियतेतस्यस्वरूपभूतोपि स आत्मा अज्ञातः सन्नानंदरूपाविर्भावेण तमज्ञानपालयेत् जन्मप्रवाहा
 न्नरसेदिति ५०२ अज्ञात आत्मानरसतीत्यत्र दृष्टांतमाह अनधीत इति । यथा गुरुपुस्तकादिद्वारा सन्निहितोपिवेदः अनधीतः सन्स्वस्वरूपप्रकाशेन न द्विजं पावयति न पुतं करोति यथा वा न्यत्पुत्रकृतया
 गारिरूपं कर्मज्ञातमपि न कृतमननुष्ठितं सन्न फलाय प्रभवति तथा आत्मज्ञात इति ५०३ अज्ञात्वेति । एनमात्मानमज्ञात्वा अश्वमेधादिकं महदपि कर्म कृतं सत्फलरूपेण लोभोभूत्वादुःस्वमेव वदतीति ।
 ततो नित्यानंदमिच्छता आत्मज्ञानेयत्नः कर्तव्य इति भावः ५०४ उपास्त इति । ज्ञानाशक्तौ लोपासनमपि वरं उपासको ज्ञानस्योपासनस्य कर्मणश्च प्रसादेन प्रभावेण हि चित्तशुद्धिद्वारा इह ब्रह्मलोके

नराणामप्रियायद्वदवध्याः पशुहारिणः ॥ पाटञ्जरास्तथैवैते विद्वांसो भवतामपि ५०० तस्मादयं सर्वदेवरूपः शक्रतथैव हि ॥ देवेभ्योभ्यधिको नास्य संनिधावनृतं व
 देत् ५०१ पुत्रादेः प्रियमात्मानमज्ञात्वा यो मृत्तिं व्रजेत् ॥ आनंदात्मप्रकाशेन सोपितं पालयेन्न च ५०२ अनधीतो यथा वेदः स्वप्रकाशाद्विजोत्तमम् ॥ न पावयेत्
 था चान्यत्सुकृतं न कृतं च तत् ५०३ अज्ञात्वा चैनमात्मानमश्वमेधादिकं यदि ॥ कुरुते तदपि क्षीणं पुनर्दुःखं प्रयच्छति ५०४ उपास्ते योपि चात्मानमशक्तो ज्ञातुं न
 सा ॥ ज्ञानकर्मप्रसादेन कालाद्विद्यां समाप्नुयात् ५०५ संसारेपि वसन् सोयं नानैश्वर्यं समावृतः ॥ हिरण्यगर्भेण समः स वाभूयात्कदाचन ५०६ यद्यत्कामयते तत्तत्सृ
 जते जगदीश्वरः ॥ हिरण्यगर्भोत्रयथा ज्ञानकर्मप्रसादतः ५०७ ब्रह्मास्मीत्यनया बुद्ध्या साक्षाद्यः कुरुते पुमान् ॥ तस्य सर्वमिदं हेयं वातं शक्यथा तव ५०८ इतो न्य
 यो विजानाति नासावात्मज्ञ ईरितः ॥ यथा दृष्टो बालाकिर्गार्ग्यो हि विदितस्तव ५०९ अज्ञातशत्रुशिष्यो भूदुरुत्वेन समागतः ॥ तां कथां त्वं च जानीषे काश्यां वृतां
 महीतले ॥ ततः शक्रन विज्ञेयमन्यत्किंचित्कदाचन ५१० इंद्रियैरुपलब्धिर्यास्थूलार्थानां प्रकीर्तिता ॥ स्थूलदेहेन तत्सर्वं भवेदात्मा यथा घटः ५११

वाकालं प्रतीक्ष्य विद्यां प्राप्नुयादिति ५०५ अवांतरं फलमुपासनस्याह संसारेपीति । सन्नपासक उपासनोत्कर्षानुसारेण हिरण्यगर्भसाम्पत्त्यर्थं तमेश्वर्यं लभते इत्यर्थः ५०६ ऐश्वर्यमभिनयति यद्य
 दिति । हिरण्यगर्भं विच्छामात्रेण कामितं सृजते इति ५०७ ब्रह्मविष्णुशिवरूपेण सर्वैः सृजन्नपि निःकिंचिदकामयते इति विशेषमाह ब्रह्मास्मीति । ब्रह्मास्मीत्याकारया बुद्ध्या य आत्मानं साक्षात्कुरु
 ते तस्य विदुष इदं सर्वं दृश्यजातं हेयमेव हे शक्यथा तव देवराजत्वाभिमानिनो वांतां हरेषमिति ५०८ अथ चतुर्थोऽध्यायः तात्पर्यं प्रदर्शनमुपक्रमणोपादात्मब्राह्मणेतृतीयाध्यायगते विधिमुखेन प्रदर्शितं तत्त्वमे
 तदेव भूतामूर्तब्राह्मणे निषेधमुखेन च्यते इति सूचयन्न ज्ञातशत्रुब्राह्मणव्याख्यातमिति दर्शयति इतोऽप्यदिति द्वाभ्यां । इतो विधिमुखेन वर्णितात्मस्वरूपादन्यत्प्राणादिरूपं य आत्मेन जानाति असावना
 त्मज्ञ एव बालाकिवदिति महीतले प्रसिद्धमिति शेषः । फलितमाह तत इति ५०९ ५१० अथ भूतामूर्तब्राह्मणतात्पर्यमभिनीय दर्शयति इंद्रियैरिति चतुर्भिः । यास्थूलदेहेऽभिमानिन इंद्रि
 येः स्थूलार्थानामुपलब्धिर्यागरणसंज्ञोक्ता तत्सर्वं जात्रिपुद्गोरूपं साक्षिभास्यत्वेन दृश्यत्वाद्ब्रह्मवदनात्मेवेत्यर्थः ५११

स्योपैति । स्वप्नेपिमानसंमनोविकारभूतं त्रिपुटीरूपं तन्मात्रमित्युक्तं । यथा च भगवद्वासमूत्रं मायामात्रं तु कास्त्वेनाभिष्यक्तस्वरूपत्वादिति । तदपि गंधर्वनगरोपमत्वाजनिमृत्युयोगा
 चानात्मेति शेषमिति ५१२ नाडीभिरिति । यः पुरीतद्वर्गमध्यगते हृदये नाडीद्वारेण गत्वाऽज्ञो भवति सोऽपि तेनाज्ञानविशिष्टत्वेनाज्ञत्वाविशिष्टत्वाद्दृढवदनात्मा मुल्लयात्मा भिन्नश्रुतः । विशिष्टके
 वल्लभेर्दादिति भावः । तद्विहित्वरूप आत्मेति पृच्छति किं त्विति । उत्तरयति स्वप्रकाशेति । सहिनिश्रयेन स्वप्रकाशरूप इत्यर्थः ५१३ सुपुत्र इति । यः सुपुत्रावस्थायां हृदये कीर्तितः
 स्वप्रकाशेन मानसे मनसि कीर्तितः जागरणे तु स्थूलदेहे कीर्तितः स आत्मा त्रप्रकरणे देशककथ्यते निषेधमुखेन निरूप्यते इत्यर्थः ५१४ अथ प्रतिपाद्यस्वब्रह्मणः सार्थकं नाम यत्कोपीत किं नैव भयात् प्रोक्तमित्यु
 क्तं तावद्वर्णयति ज्ञानेति चतुर्भिः । सांतःकरणज्ञानेन्द्रियकर्मेन्द्रियाणां सुप्तेर्गमैऽन्ते आगमे आदौ च यथोक्तं नुत्पत्तिविनाशशालित्वमतएवामसत्यतास्पष्टेति भावः ५१५ प्राण इति । यद्यपि प्राणः
 सुषोमलीयतेऽतएव तदेतज्जायते इति सत्यः तथापि अस्मात्प्राणादसावात्मा परः परमार्थसत्यत्वेनोत्कृष्टः ५१६ प्राणोजड इति । प्राणो हि यतोऽनात्मा चातएवापरोऽपकृष्टः एवं सति सत्यस्य सत्य
 इति नामात्मनः सिद्धमिति ५१७ प्राणावा इत्यादि श्रुत्यनुसारिणां नामान्युत्पत्तिमाह सत्यमिति । भूतभौतिकसमुदायः स प्राणत्वाच्छत्रिणां पांतीति तत्र प्राणपदार्थः सत्यस्तस्य विवर्तोपादानत्वा

स्वप्नेपिमानसंयत्स्यान्मायामात्रं तदीरितम् ॥ देशकालाद्यभावेन गंधर्वनगरोपमम् ॥ तदप्यनात्मेति ज्ञेयं जनिमृत्योश्च योगतः ५१२ नाडीभिर्हृदये गत्वा पुरीतद्व
 र्गमध्यगे ॥ अज्ञो भवति यः सोऽपि तेनानात्मा समीरितः ॥ अज्ञत्वाद्दृढत्वं किं तु स्वप्रकाशवपुर्हिंसः ५१३ सुपुत्रे हृदये यो त्रयश्च स्वप्नेपिमानसे ॥ देहे जागरणे योऽपि स
 आत्मा शक्यते ५१४ ज्ञानकर्मेन्द्रियाण्यस्य ह्यंतःकरणमप्यदः ॥ जायते च विलीयंते जंतोः सुप्तेर्गमागमे ५१५ प्राणो यद्यपि नैवायं लीयते जायते च नः ॥ सुप्तौ
 तेन भवेत्सत्यस्तथाप्यस्मादसौ परः ५१६ प्राणोजडस्तथानात्मा ततएवापरः स्मृतः ॥ सत्यस्य सत्य इत्येतदस्य नाम ततो भवत् ५१७ सत्यं वेदे समुद्दिष्टं स प्राणं भूत
 भौतिकम् ॥ तस्यायं कारणं यस्मात्सत्यस्य ततः पुमान् ५१८ प्रत्यक्षयोग्यलोकेऽस्मिन् प्रसिद्धं स्थितिमतथा ॥ मूर्तसंष्टनां शंसदित्येतद्विगीयते ५१९
 तस्यैतस्य समुक्तस्य सतः सार उदाहृतः ॥ मंडलं सवितुर्यो यं तापात्मा पुरुषः परः ५२० परोक्षं शास्त्रगम्यं यत्प्रसिद्धं गतिमतथा ॥ अदृष्टनाशं तज्ज्ञेयं त्यच्छब्देन स
 मीरितम् ५२१ अस्यत्यस्य समुक्तस्य सवितुर्मंडले पुमान् ॥ सार उक्तोऽत्र विद्वद्भिरधिदेव समाश्रयात् ५२२

तपुरुषः सत्यस्य सत्य इत्युक्त इति ५१८ नन्वनृतस्य प्राणभूतभौतिकसमुदायस्य कथं सत्यपदार्थे तेत्याशंकां वारयन्मूर्तामूर्तब्राह्मणकंडिकापंचकस्यार्थमाह प्रत्यक्षेति दशभिः । नीरूपस्यापि ब्रह्मणः प्रति
 पत्त्युपायभूते द्वैतपेक्षायां रूपंचतुर्विधेऽपेक्षकं तत्र प्रत्यक्षयोग्यत्वेन लोकप्रसिद्धत्वात् सवितुश्चपते परिच्छिन्नत्वात् स्थितिमतमित्युच्यते दृश्यमानावयवरचनाविशेषशालित्वान्मूर्तमित्युच्यते संष्टनां श
 क्तत्वात्प्रत्यक्षमित्युच्यते इत्यर्थः ५१९ तस्यैतस्येति । तस्यैतस्याय रूपस्य समुक्तस्य सतः स्थितत्वादि रूपेण वर्जितस्य सवितुर्मंडले सारो गोरसेन वनीतवत्प्रधानमुक्तः सर्वरूपाभिष्यंजकत्वादिति । किंतु
 मंडलमत आह योयमिति । योयमपरोक्षस्तापात्मा तपनस्वभावः परः पुरुषः परमेश्वरविग्रहः प्रसिद्ध इत्यर्थः ५२० द्वितीयरूपमपि चतुर्विधेऽपेक्षकत्वेन दर्शयति परोक्षमिति । यद्वितीयं रूपं तत्परोक्ष
 त्वेन शास्त्रमात्रप्रत्यक्षाद्यच्छब्देनोक्तं ज्ञेयं व्यापकत्वाद्गतिमतमित्युक्तं तथा अदृष्टं निवेशकत्वाद्मूर्तमिति अदृष्टनाशकत्वाद्मूर्तमित्युक्तमिति ५२१ अस्यत्यस्येति । अस्य समुक्तस्य पदार्थगतस्यत्यस्यत्य
 च्छब्दार्थस्य सारः सूर्यमंडलं तवर्तोलिंगसमष्टिरूपो हिरण्यगर्भाख्यः पुरुष उक्तः तच्छरीरारंभाय सूक्ष्मभूतसृष्टेरिति भावः । एवमधिदेवं रूपद्रव्यं दाशतमित्यर्थः । अत्र सवा एष पुरुषोऽनरसमप्यहत्या
 दिश्रुतो यथात्मयकोशे पुरुषशब्दप्रयोगस्तथा सूक्ष्मशरीरे बोध्यः ५२२

अध्यात्ममपिरूपद्वयदर्शयति अध्यात्मेपीति । अध्यात्मेऽग्रसंघातेपिस्थितयोर्द्वयोरूपयोःपूर्ववत्सारभावोबोध्यः । तदेवाभिनयति सत्पदार्थस्वसारश्चक्षुरात्मकोबोध्यः । शब्दरेतसःसिक्त
स्वचक्षुषीएवप्रथमसंभवतः । इतिश्रुतेश्चक्षुषःप्राधान्यादितिभावः । तथादक्षिणेशनिवेशेणवर्तमानःपरःस्थूलापेक्षयाश्रेष्ठःपुमान्सूक्ष्मव्यष्टिरूपस्त्वच्छब्दार्थस्वसूक्ष्मस्वसारोबोध्यः । पूर्ववदि
ति । इतिरूपद्वयादन्यद्गतपंचकमसारमिति ५२३ सत्पदस्वत्पदस्यचार्थविभिनीयदर्शयति पृथिवीति । पृथिव्यादित्रयंप्रत्यक्षत्वात्सदित्युक्तंवाध्याकाशौतुपुरोक्षत्वात्तदिति एतेनसद्य
व्यसत्यमितिब्युत्पत्त्यासत्यशब्दस्यानृतेपिप्रयोगलपन्नइतिसूचितम् ५२३ स्थूलव्यष्टिसमष्ट्योरभेदसाराभेदमुखेनाह मंडलमिति । सवितुर्मंडलंतथापुरुषस्वदक्षिणचक्षुश्चएतद्वयमभिन्नमेवमूर्त
भूतत्रयात्मकत्वाविशेषादिति ५२५ एवंसूक्ष्माभेदोपबोध्यइत्याह मंडलेइति । स्थूलान्तरत्वादात्मेत्युक्तःअमूर्तःपुरुषउभयत्रैकएवेत्यर्थः ५२६ ननूक्तविषयास्थूलस्वभूतत्रयात्मकत्वेसूक्ष्मस्य
भूतद्वयात्मकत्वेचशरीरत्वंनस्यात् पंचात्मकंपंचगुणमित्यादिश्रुत्याशरीरस्यपंचभौतिकत्वमसिद्धेरितिशंकावारयन्शरीरत्वंसाधयति वाध्याकाशादितिद्वाभ्याम् । पंचीकरणवलेनवाध्याकाशयोः
स्थूलेपिवर्तमानत्वात्स्थूलस्वदेहत्वमित्यर्थः ५२७ खवाय्वोरिति । सूक्ष्मारंभकयोःखवाय्वोःसूक्ष्मरूपेणपृथिव्यादीनामपिवर्तमानत्वादमूर्तःपुरुषःसूक्ष्मदेहसंज्ञकोबोध्यइति ५२८ पृष्ठकंडि

अध्यात्मेपिचसारत्वंविज्ञेयंपूर्ववद्बोध्योः ॥ चक्षुःसारःसतोज्ञेयोदक्षिणेशप्ययंपरः ॥ पुमांस्त्यस्यचसारःस्यादसारंभूतपंचकम् ५२३ पृथिव्यापस्तथातेजः
सदित्येतदुदाहृतम् ॥ वायुस्तथांतरिक्षंचत्यदित्येतदिहोच्यते ५२४ मंडलंसवितुश्चक्षुःपुरुषस्यापिदक्षिणम् ॥ एकमेवसमुद्दिष्टंमूर्तंभूतत्रयात्मकम् ५२५ मं
डलेसवितुर्योग्यश्चायंदक्षिणेशेण ॥ अमूर्तएकएवायंपुमानात्मेत्युदाहृतः ५२६ वाध्याकाशौसूक्ष्मौतौविद्येतेभूजलाग्निषु ॥ पंचीकरणतस्तेनस्थूलंदेहमि
दंस्मृतम् ५२७ खवाय्वोरपिविद्यंतेसूक्ष्मास्तेभूजलाग्रयः ॥ तेनसूक्ष्ममिदंदेहममूर्तःपुरुषःस्मृतः ५२८ सूक्ष्मदेहस्यरूपाणिवासनाजान्यनेकशः ॥ विद्यंतेका
निचितानिशक्रवक्ष्यामितेऽधुना ५२९ हरिद्रारूपितंवस्त्रंयादृशंतादृशःपुमान् ॥ कापिकापिभवेत्सोऽयंयथाश्वेतोत्रकंबलः ५३० इंद्रगोपोयथारक्तस्तथाकापिभवे
त्पुमान् ॥ अग्रेरचिर्यथादीप्तापुमानेपतथाक्वचित् ३१ सितांभोजयथाशुभ्रंमृदुलंचतथापुमान् ॥ क्वचित्क्वचिच्चपुरुषोविद्युद्दीप्तिस्समोभवेत् ३२ विद्युद्दीप्तिस्माना
श्रीरस्यपुंसउपासनात् ॥ रागिणोजायतेशक्ररागःशस्तोनकर्हिचित् ३३ एवमादीनिरूपाणिशक्रसंतिसहस्रशः ॥ तानिवक्तुंनशक्तोहंश्रुतिश्चापिमहात्मनः ६३४

कायाअर्थमाह सूक्ष्मेत्यादिना । तत्रदेहद्वयमध्येसूक्ष्मदेहस्यतार्किकाणामात्मत्वप्रकारकभ्रमविषयस्यपूर्वपूर्ववासनाजन्यानिनानाविधानिरूपाणिविद्यंतेतेषुकानिचिद्रूपाणिशृण्विति ५२९ हरि
द्रेति । हरिद्रारूपितम् रूपभूषायाम् रक्ताभितियावत् तादृशवस्त्रसमरूपःकापिपुरुषोरजसाभवति यथानार्यादिदर्शनकालेइति । कापिकुत्रचित्स्थेतकंबलसमाकारःपुरुषोभवतियथापर्व
तकंबलईपत्पांडुः पुरुषश्चतद्वत्सत्यनश्रद्धादिमान्जरजसाचरोपादिमानपीतियावत् ५३० इंन्द्रेति । इंद्रगोपोवर्षाकालिकोजंतुविशेषस्तद्वत्तथंतरक्तरूपोभवति । यथाएकान्तेस्थितोपिरजसोऽ
तिशयेनविषयस्मरणपरः । क्वचिन्नाभोज्यायथाप्रकाशमानादंतीचतत्समरूपोभवति । यथासत्त्वगुणेनविद्यावानपिराजसेर्प्यादिनापरेपांडुःखकरइति ५३१ सितांभोजमिति । यथाश्वेनकमलंस्व
भावतःशुद्धत्वकामलत्वादिमद्भवतितथाविधःक्वचित्पुरुषोजन्मनैवशमादिमान्भवतीति । क्वचिदुत्कृष्टस्त्ववशाद्विद्युद्दीप्तिवत्सर्वभासकज्ञानवान्भवतियथाहिरण्यगर्भः सहसिद्धंचतुष्टयमितिवचनात्
५३२ हिरण्यगर्भवत्सर्वज्ञतापितकामोपासनफलत्वेनानित्यतादिदोषशालित्वान्मुमुक्षुभिर्नकामनीयेत्याह विद्युद्दीप्तीति । रागिणःसकामस्यपुंसःसाजायतेरागःकामस्तुकस्यापिविषयस्यनयुक्तो
योग्यः स्वरूपानंदमतिव्यक्तत्वादितिभावः ५३३ एवंज्ञानकर्मवासनाभिन्वक्तुगुणवशान्नानाविधान्यमूर्तपुरुषस्यरूपाणिसर्वाणिमयाश्रुत्याचनमणपितुंशक्यानीत्याह एवमादीनीति ५३४

एवंवर्णितस्वरूपद्वयस्य निषेधयोग्यतां स्फुटयन्नज्ञानप्रयुक्ततामाह अविद्येति । अस्मिन् द्वयेऽनुगतातादात्म्येन संबद्धा ५३५ निषेधांशव्याचष्टे स्थूलमिति । स्थूलं सूक्ष्ममविद्याचेतत्रयमपि नात्मादृश्यत्वात् घटवदिति प्रथमनकारार्थ ईति भावः ५३६ द्वितीयनकारार्थमाह सर्वस्येति । सर्वस्य कार्यकारणरूपस्यो निषेधोऽभावो मया कृतः प्रकाशितः सोपि नात्मा अभावस्य प्रतियोगिसमानयोगक्षेमत्वादिति । नहि गुक्तिरजताभावः सत्त्व इति भावः । एवं नकारद्वयार्थं प्रथमकृदेव स्फुटोक्तिरिष्यतीति ५३७ नेतीत्यस्मादन्यदधिकमादेशनं ब्रह्मणो नास्तीत्यर्थमाह एतदिति । आदेशनमुपदेशप्रकारः गुरोर्गुरुकृत्यकमिति ५३८ अस्यादेशस्य मुख्यतां चतुश्चत्वारिंशच्छ्लोकेऽप्रपञ्चपन्त्रद्वयवित्तं प्रदाय प्रसिद्धतां तावदाह आदिश्यते इति । अयं परात्मा भावाभावरूपजडभिन्नत्वेन रूपेण नेति नेतीति वाक्येनैव सदादिश्यते इत्यन्वयः । सर्वदेत्युत्तरान्वयि ५३९ आत्मन एतद्विज्ञोपदेशायोग्यत्वाद्यायमुपदेशो मुख्य इत्याह अवाङ्मनस इति । वक्तुं विधिमुखेनाभिधानुम अतस्यात्मभिन्नस्य व्युदासो निषेधस्तत एव सर्वदा अयमात्मोपदिश्यते इति ५४० अस्मोत्कर्षस्फुटपन्त्रविधिमुखोपदेशस्यापकर्षमभिनयति ब्रह्मास्मीत्यादिना । अयं विधिमुखेन बोधः शब्दस्यानुवेधेनानुगमे न विशिष्ट एव जायते स चावाङ्मनसगम्ये बधित इति भावः ५४१ तत्र क्लेशान्तरं दर्शयति अपीति । अत्र विधिमुखेन प्रवृत्तेर्बोधोपेपारोक्ष्यदुःखिताभ्यां तत्त्वं पदवाच्यार्थगताभ्यां हृष्टेभेदः स जडजडहृष्ट

अविद्याकार्यमखिलं स्थूलसूक्ष्मात्मकं द्वयम् ॥ अस्मिन्ननुगताविद्यातंतवोत्रपट्यथा ५३५ स्थूलं सूक्ष्मं च साविद्यामिति यत्कथितं मया ॥ न तदात्मेति विज्ञेयं इत्येव न घटो यथा ५३६ सर्वस्यास्य निषेधोऽयः कार्यकारणवस्तुनः ॥ इत्थं मया कृतः सोपि नात्मा शक्यं कदाचन ५३७ एतदादेशनं मुख्यं शक्यं कदाचन दत्तमिदं रूपिणः ॥ नास्मादभ्यधिकं किंचिदस्य त्रिदेशनं गुरोः ५३८ आदिश्यते हि गुरुभिरयमात्मा सदा परः ॥ भावाभावजडादन्यो नेति नेतीति सर्वदा ५३९ अवाङ्मनसगम्यो यं न वक्तुं शक्यते यतः ॥ अतमुदासतस्तस्मादात्मायमुपदिश्यते ५४० ब्रह्मास्मीति च बोधः कथितः शक्यते पुरा ॥ अयं शब्दानुवेधेन जायते न तु केवलः ५४१ अपि बोधे त्रहृष्टो यं भेदस्तत्त्वं पदार्थयोः ॥ पारोक्ष्यदुःखिताभ्यां स वाक्येन विनिवार्यते ॥ मुख्यार्थस्यापरित्यागाल्लक्षणायाः समाश्रयात् ५४२ त्वं पदार्थस्य यद्वा तस्यादभेदो ह्यधिकारिणि ॥ अभेदस्तद्वदेव स्याज्जंतुमात्रस्थितात्मनि ॥ इत्येतदनुमानस्याप्यपेक्षा सहकारिता ५४३ व्युदासश्च जडस्यायमपेक्षो बहुधा पुनः ॥ तदर्थं मनुमानं स्यादपेक्षं पुनरेव हि ५४४ अनुमानस्य चापेक्षा भवेन्मानांतरस्य च ॥ अन्यथानानुमानत्वं स्वतंत्रं न भवेत्सदा ५४५ प्रवर्तते मानमनुमानं तदीरितम् ॥ स्वातंत्र्येण भवेन्नानि रर्थकमिदं यथा ५४६

णाश्रयणाद्भ्रमणीय इति क्लेशः ५४२ किंच विधिमुखेन बोधेऽनुमानापेक्षा गौरवं चेत्याह त्वं पदार्थस्येति । त्वं पदार्थस्य सच्चिदानंदलक्षणस्य यथाधिकारिस्वरूपोऽभेदो भेदाभावस्तथा जंतुमात्रे सर्वत्र स्थितात्मनि तत्पदार्थेऽपि भेदाभाव इत्यर्थसाधकानुमानस्यापि सहकारितया भवत्त्वार्थमपेक्षणीयेति क्लेशः अनुमानस्वरूपं त्वं पदार्थः परमात्मनो न भिद्यते सच्चिदानंदलक्षणत्वादधिकार्यात्मवदिति । जडे मोक्षाधिकारवाचात् परमात्मे बोधोऽनुप्रविष्टोधिकारीति प्रपञ्चितमाकरोषु ५४३ न केवलमेकमनुमानं तदापेक्षं किंतु पदार्थशो धनापदेहादिव्यावृत्तयेव हूनीत्याह व्युदास इति । जडस्य देहादिरूपस्य व्युदासो व्यावृत्तिः ५४४ ननु मंतव्य इति मननविधानाचक्षोरवसंहिष्यते इति चैतथापि निषेधवाक्यविनाननिस्तार इति वक्तुमनुमानस्येतरसापेक्षां पूर्वोक्तानुवदति अनुमानस्येति । अनुमानस्य मानांतरापेक्षा भवत्येवान्यथानुमानत्वहान्यापत्तिः यतो नुमानं सर्वत्रैव न भवेत् मानमनुप्रवर्तते इत्यनुमानमित्युक्तत्वादिति स्वातंत्र्येनिरर्थकत्वाच्च मानानुग्रहो हितं कल्पानुमानस्य फलमिति द्वयोरर्थः ५४५ । ५४६

प्रकृतात्मनात्मनोत्तरानुमानानां श्रुतिनिरपेक्षरूपेण स्वातंत्र्येण निरर्थकत्वं यथेति पदेन प्रदर्शनीयतया प्रतिज्ञातं स्फुटयति प्रत्यक्षमिति दशभिः । प्रमाद्विपर्ययनिश्चयात्मिका प्रमाणफलतश्च प्रकृता
 नुमानेन जनयितुं शक्यं अनुमानस्य देशे व्याप्तिः पक्षधर्मत्वाच्चेति प्रसिद्धव्याप्तिरूपं गवेषकत्वेन दीर्घत्वात् तच्च अनात्मत्वरूपस्य संप्रजडत्वादिरूपहेतूनां च साहचर्यस्य प्रत्यक्षेण प्रहीतुं शक्यत्वाच्चे
 तदुक्तं प्रत्यक्षमिति । अस्यार्थस्तु अस्य देहाद्यनात्मतासाधकानुमानगणस्य व्याप्तिग्राहकतया मूलभूतं प्रत्यक्षं न संभवति यतः कापि वृद्धापि वा जटादिपुंभावप्रधाननिर्देशेन जडत्वादिपुंहेतुपुंसत्तु अनात्म
 त्वमात्मभेदरूपं प्रत्यक्षेन दृष्टमिति । प्रत्यक्षस्य घटादिसत्त्वमात्रावगाहत्वात् प्रतिषेधो ग्यात्मनो विषयीकरणमंतरावद्वेदस्य दुर्ग्रहत्वादिति भावः ५४७ आत्मनः प्रत्यक्षविषयत्वाभ्युपगमेऽपि विषयबाध
 काभावेन व्याप्तिदुर्ग्रहेत्याह घटस्येति । जडत्वेन देहानात्मतासाधने दृष्टांतस्यानात्मतायद्यपि दृष्टांतथापि साऽनात्मता तस्य घटस्यैव भवतादस्तु ततोऽन्यस्य देहस्य माभूदिति केन चिद्विषयो द्वावेन कृते सति
 बाधकं किंचिन्न दृश्यते इत्यर्थः ५४८ एतदृष्टांतेन स्पष्टयति घटे इति । यथा घटे स्तंभानां दृष्टांतत्वावगाहि प्रत्यक्षेण न गृहीता तथापि सा स्तंभानां निवर्तते किंतु तत्र वर्तते एव एवं घटे आत्मतामास्तु सा आ
 त्मनि देहेऽस्तु इत्यत्र किंचिद्वाधकमिति वक्तव्यमिति विशेषः ५४९ ननु देहोऽयमात्मता सा च हि जडो न स्यादिति तर्क एव विषयबाधक इति चेन्न विरोधमूलकस्यास्य तर्कस्य देहस्यात्मता स्वभाव इति वादिनां श्रार्वाक

प्रत्यक्षं न भवेन्मूलमस्य कापि कदाचन ॥ नहि प्रत्यक्षतो दृष्टमनात्मत्वं घटादिषु ५४७ घटस्यानात्मता दृष्टासातस्य भवतात्सदा ॥ माभूदन्यस्य सायस्माद्वाधकं
 नात्र दृश्यते ५४८ घटेन स्तंभता दृष्टान सा स्तंभा निवर्तते ॥ तद्वद्वटादिगामाभूदात्मता सा स्तु चात्मनि ५४९ जाड्यदृश्यादयो नैव स्वभाववस्तुनः काचित् ॥
 एतेऽन्यथयितुं शक्ता घटकुड्यादिरूपिणः ५५० सत्त्वं यथा समग्रेषु वर्तते वादिनो मते ॥ तथापि नैव तत्कुल्याद्वस्तुनोत्र विपर्ययम् ५५१ जाड्यदृश्यादयस्तद्वदात्मा
 नात्मस्वरूपगाः ॥ संतु किं वादिनश्छिन्नं येन स्युर्नात्मगाहि ते ५५२ अपि नात्मनि वर्तते चक्षुरादीनि सर्वथा ॥ तेनायं मनसा ग्राह्यो विज्ञेयो वादिभिः पुमान् ५५३
 गृह्णाति च मनस्त्वेकमहमित्येव नापरम् ॥ तत्र केन निवर्तते जाड्यमस्यात्मनोऽधुना ५५४

स्य पुरतोऽकिंचित्कृतत्वात् नहि जडत्वं पदार्थस्वभावं विपरितं करोति । घटे विद्यमानेन जडत्वेन घटस्याप्यटाया असंपादनादित्याह जाड्येति । दृश्येति भावप्रधानो निर्देशः घटकुड्यादिरूपिणो
 वस्तुनः स्वभावमन्यथयितुमन्यथा कर्तुमेते जाड्यदृश्यादयो न शक्ता इति संबंधः तथा च देहस्यात्मतालक्ष्यं स्वभावं कथमन्यथा कुर्युरिति भावः ५५० जाड्यादीनां वस्तु स्वभावाविरोधित्वे
 दृष्टांतमाह सत्त्वमिति । यथा सत्त्वं सत्त्वाजातिः सर्वत्र वर्तमाना कस्यचिद्वस्तुनो विपर्ययं स्वभावान्यथात्वं न करोतीति ५५१ दार्ष्टान्तिके योजयति जाड्यदृश्यादय इति । तद्वत्सत्त्ववजाड्यादयो
 प्यात्मनि च संतु वर्तताम् अत्र एवमभ्युपगमे वादिनः श्रुतिनिरपेक्षा नुमानप्रयोक्तुः किं कार्यकारणभावादिच्छिन्नं भ्रंशं भवति येन कार्यकारणभावादिभंगभयेन ते जाड्यादय आत्मगान स्युरित्युच्येतेति
 बहिर्विना भूमाभ्युपगमे तयोः कार्यकारणभावभंगवदत्र किंचिद्वाधकमिति भावः ५५२ नन्वात्मनश्चेतनत्वेनानुभवात्तद्दिरोधेन जडस्यात्मतानमंतुं शक्यते इति चेत् किमत्रात्मनश्चेतनत्वेनानुभवकरणं
 बहिर्विदियापि मनो वा तत्र नाद्यः बहिर्विदियविरोधादिवाह अपि नेति । अंत्यपक्षं दूषयितुमनुवदति तेनेति । विज्ञेयो मंतव्यः ५५३ मानसमहमित्याकारकज्ञानमात्मनः सत्त्वमात्रं
 साधयिष्यति न तु तस्य चेतन्यादिकं तत्रोदासीन्यात्तथा च जाड्यमवाधितं स्थितमेव स्यादित्याह गृह्णातीति । परमतेऽपि हिंदियाणां मध्ये एकमन्यतमं मनोऽहमित्याकारेणैवात्मानं गृह्णाति तत्राहमित्या
 कारेणात्मग्रहणेऽप्यत्रात्मनो जाड्यं केन निवर्तते न केनापि जाड्यविरुद्धत्वेन्यावयाहनादिति भावः ५५४

ननु जानामीति ज्ञानमात्मनश्चेतन्यमवगाहतेदति चेन्न अस्मिन्मनःसंवलितान्म विषयकत्वेन शुद्धात्मधर्मविषयकत्वानवधारणादित्याह जानामीति । अन्यस्मिन्मनः । तत्र दृष्टान्तमाह यथेति ५५२ प्रत्यक्षेणात्मनश्चेतनस्यैवाग्रहणेनस्यविभुत्वादिरूपेण ग्रहणेकाप्रत्याशेत्त्याह आत्मन इति । यदाऽऽत्मनश्चेतनत्वेन रूपेणापि प्रत्यक्षेणास्ति तदा सर्वगतत्वादौ परोक्षतायापरैरप्यभिमतप्रत्यक्षं कृतः स्यादिति ५५६ एवं श्रुतिविनामूलोत्तरप्रलभमानं विधिमुख्यवृत्तयाक्यसाहाय्याय प्रवृत्तमनुमानं परिपृच्य श्रुतिवाक्यमेव शरणीकुरुते इत्याह अनुमानमिति । तत्रात्मनिर्णये अस्यानुमानस्य । हि तत् श्रुतिवाक्यमनुमानस्य मूलभूतमिति चेत्पदार्थशोधकावात्तरवाक्यरूपमिष्याह सत्यमिति । समनुरूपानुमानस्य मूलभूतः आगमः सत्यमित्यादिरूपो बोधपदार्थः ५५७ वस्तुतस्तदपि सत्यमिष्यादित्याक्यं न नीतिवाक्यस्वभावमितरण्यावृत्त्या बोधनरूपमालंब्येवाखंडबोधयत्सन्निवेशमुख्योपदेशमाधान्यं योतयतीत्याशयेनाह तस्यापि वेति । वाऽथवा तस्य सत्यमित्यादिवाक्यस्यापि अभिन्न एकस्मिन्नखंडेयैक्यं च न लक्षणया प्रवृत्तिविद्वाद्भिरिष्टा संमता । केनद्वारेण असदज्ञानपरिच्छेदानां व्युदासेन व्यावृत्त्या । तत्र सत्यपदमसद्व्यावृत्त्या ज्ञानपदमज्ञानव्यावृत्त्या अनंतपदं परिच्छेदव्यावृत्त्या ब्रह्मणि पथं वस्यति तथानंदो ब्रह्मेति वाक्यगतमानंदपदं दुःखव्यावृत्त्या शुद्धे पथं वस्यतीत्यर्थः ५५८ नन्वेवं निषेधमुखेन प्रवृत्तिः शास्त्रेण किमर्थमाश्रीयते इति चेत्प्रमेयानुसरणेन प्रामाण्यलाभायाविशिष्टस्य विशिष्टता बोधने हि अप्रामाण्यं स्यादित्याशयेन प्रमेयस्य ब्रह्मपदार्थस्य स्वरूपमभिनयति एकमिति । एकमित्यादिपदत्रयेण स्वगतादिभेदान्निरस्य भूमरूपेण स्वमेहि निप्रतिष्ठितं पंचतद्रूपेति बो

जानामीति च यो बोधः सस्यादन्यस्य योगतः ॥ यथा तांबूलयोगेन मुखे स्याद्वक्तिमानृणाम् ५५५ आत्मनश्चेतनत्वेन प्रत्यक्षं नैव विद्यते ॥ कुतः सर्वगतत्वादौ यस्य नित्यं परोक्षता ५६ अनुमानं कथं तत्र मूलभावात् प्रवर्तते ॥ आगमस्तत एवास्य मृग्यो मूलमनीषिभिः ॥ सत्यं ज्ञानं तथानंतं ब्रह्मेत्यादि हि संस्मृतः ५७ तस्यापि वाऽसदज्ञानपरिच्छेदव्युदासतः ॥ आनंद इति वा स्यापि दुःखस्यैव व्युदासतः ॥ इष्टा प्रवृत्तिर्विदुषां निभ्रार्थे कथं च न ५८ एकमेवाद्वयं ब्रह्म स्वसजातिविजातिजान् ॥ भेदान् व्युदास्य सततं तं स्वेमहिमि प्रतिष्ठितम् ५५९ शास्त्रतोऽवगतं यस्माद्रूपादिव दलौकिकम् ॥ ततः शास्त्रस्य विश्वासाद्ब्रह्म ज्ञेयं मनीषिभिः ५६० शास्त्रं चात्र प्रवृत्तं सत्प्रवृत्तिं कुरुते द्विधा ॥ विधानेन निषेधेन लोकदृष्टिमाश्रयात् ६१ शृंगग्राहिकया यद्विबोधयेत्तद्विधायकम् ॥ यथालोके करे ते स्ति फलमित्यादि भाषणम् ५६२

ध्यमित्यन्वयः । स्वेमहिमि इति श्रवणतावारकं यथा स्वयं दासास्तपस्विन इतीतरदा स व्यावृत्तिपरमिति बोध्यम् ५५९ नन्वेतादृशं ब्रह्म लोकेऽप्रसिद्धं कथं शास्त्रेण बोधयेत् पदार्थप्रसिद्धे वाक्यार्थबोधे नुत्वादित्याशं कां दृष्टान्तेन परिहरंस्तस्य शास्त्रमात्रेयता माह शास्त्रत इति । उक्तलक्षणं ब्रह्मालौकिकमपि यतः शास्त्रादेव गम्यते ततः शास्त्रस्याप्रामाण्यप्रयोजकं बोधकत्वसांशयिकत्वगृहीतग्राहित्ववाधितार्थत्वेन त्वेन विश्वासाद्विश्रंभान्तेन ब्रह्मविवेकिभिर्ज्ञेयमवधार्यमिति यथाऽलौकिकोपि रूपपदार्थः 'यूपंतस्तियूपमष्टाश्रीकरोति' इत्यादिवाक्यवशात्संस्कारविशेषविशिष्टकाप्ररूपबोधयते आदिपदेन संस्कारविशेषविशिष्टा विरूपाहवनीयादिग्रहः । तथा ब्रह्मापि सत्यमित्यादिवाक्यादवधार्यते इति ५६० सत्यमित्यादिवाक्यस्य प्रथमं याविशिष्टवाचकपदैर्ब्रह्माभिधाने प्रवृत्तिस्तावन्मात्रेण विशिष्टास्त्वन्वयहारः प्रमेयमनुसृत्य नुद्दमपि निषेधशास्त्रात् भजत इति दर्शयितुं शास्त्रप्रवृत्तिरेव विधेयं दर्शयति शास्त्रमिति । अत्रात्मनि प्रवृत्तं सच्छाखं विधानेन साक्षाद्बोधनरूपव्यापारेण इतरनिषेधरूपव्यापारेण च द्विविधां प्रवृत्तिं कुरुते लोकदृष्टिमाश्रयात् यथा कालवासनया युतं शिष्यं बोधयितुं सदेव सोम्येदमग्र आसीदित्यत्राग्रहस्य भिधानंतथा विधाननिषेधाभ्यां द्वाभ्यामपि प्रकाराभ्यां द्विप्रभवतो लोकाननुरूपेति यावत् ५६१ तत्र विधायकशास्त्रस्य लक्षणं लौकिकमुदाहरणं बाह शृंगेति । शृंगस्य ग्रहणं यस्यां किपायां सा शृंगग्राहिका । संज्ञायामिति पण्डित् । यथामो वने कामदीयामोरिति गोपः पृष्टः शृंगं गृहीत्वा मां प्रदर्शयेत्तथा बोधकं शास्त्रं विधायकमुच्यते यथा हस्ते तवामलकमिति ५६२

आमनिनुएवंप्रवृत्तमपिशास्त्रतदपोष्यतामालक्ष्यन्वावृत्तिपरतामाह नचैवमिति । एवमभिगमयितुं वीर्ययुक्तोऽभिगम्योनचात्माभवति अवाङ्मनसगोचरत्वात् अतस्तत्सत्यंज्ञा
नमित्यादिरूपंविधायकंशास्त्रमपिस्वस्मिन्नात्मनिद्वयव्यावृत्तिमुखेनैवप्रवर्ततेइति ५६३ निषेधकंशास्त्रंलक्षयति निषेधकमिति । यच्छास्त्रं प्रकृतान्प्रस्तुतान् लक्ष्यरूपतया भ्रातृभिमितान्प्रतियो
मितयापेक्ष्यप्रवर्तमानं एतां प्रकृतान्निषिध्यपरिशेषालक्ष्यं बोधयेत्तन्निषेधकमुच्यतेइति प्रसक्तप्रतिषेधयत्राप्रसंगाच्चिष्यमाणे संप्रत्ययःपरिशेषइति ५६४ निषेधकंशास्त्रंलोकउदाहरति महारा
जमितिदशभिः । यथाआरामगतस्वसमानवेपथ्वश्चत्रादिहस्तेवृत्तं चमहाराजमज्ञात्वाकश्चिन्मूढः प्रत्ययिनं विश्वस्तं नरं पृच्छेदित्यन्वयः ५६५ बुबोधयिपुरिति । एवप्रत्ययोनरस्तंमूढं बुबोधयिपुर्वो
धयितुमिच्छन्नंराजेतिनब्रवीति । यतोवाह्यानां पामराणां बुद्धिवृत्तस्यसाक्षादभिधानविपरीतग्राहित्वरूपस्यविशारदोऽभिज्ञः ५६६ बाह्यबुद्धिविशारदतांविशदयति अवमिति । एनंप्रत्येष
राजेतिपरिव्यामितहिंराजपार्श्वगतमर्थपुरुषंलत्रादिकमेववाराजतयामन्येतमूढधीत्वादिति ५६७ इत्यमिति । सत्रुबोधयिपुर्नरस्तस्मैमूढायएवंप्राह । एवंकथं एतेवृक्षामहीपतिर्नभवन्ति

नचैवमभिगम्योयमवाङ्मनसगोचरः ॥ आत्मातस्तदपिस्वस्मिन्व्यावृत्त्यैवप्रवर्तते ५६३ निषेधकंतुयच्छास्त्रं प्रकृतान्समपेक्ष्यतत् ॥ प्रवर्ततेनिषिध्यैतान्परि
शेषात्प्रबोधयेत् ५६४ महाराजंयथाकश्चिदारामस्थंडिलस्थितम् ॥ स्वसमानैवृत्तं पुंभिश्छत्रचामरशोभितैः ॥ अज्ञात्वामूढधीर्बालः पृच्छेत्प्रत्ययिनंनरम् ॥
५६५ बुबोधयिपुरेषोपिमूढं तं बालकं पुमान् ॥ अयमित्येव न प्राह बाह्य बुद्धिविशारदः ५६६ अयमित्येव चेदेनं वक्ष्याम्येषोत्रमूढधीः ॥ गृहीयात्पुरुषं चान्यंतद्
च्छत्रादिकंचवा ५६७ इत्थंविचार्यतंप्राहनैतेवृक्षामहीपतिः ॥ नाश्वानकरिणस्तद्वन्नरथानपदातयः ५६८ नानायुधधरायेत्रस्थंडिलस्यसमीपगाः ॥ नतूर्याण्य
पिचित्राणिसच्छत्राणिनचामराः ५६९ नचतूर्यादिहस्तायेपुरुषाश्वधूगणाः ॥ ननीलकंठुकोराजानचायंपीतकंचुकः ५७० नरक्तकंचुकस्तद्वन्नचचित्रांवरो
पिहि ॥ नस्वर्णकरवालोयंनहेमधनुराश्रितः ५७१ इत्येवमादिवचनैर्महाराजात्परान्नरान् ॥ निराकरोतिवालोपिपरिशिष्टंप्रपद्यते ५७२ महाराजंसुवर्णांगंश्वेत
च्छत्रविभूषितम् ॥ पतद्गिरुत्पतद्भिश्चचामरैर्हंससंनिभैः ५७३ पुरवारवधूहस्तपंकजौघप्रचारिभिः ॥ सेवितं विलसद्भेतदुकूलं दिव्यवर्चसम् ॥ अध्रक्षेणैवजा
नातिवालः सर्वविलक्षणम् ५७४ एवंनानाविधाभायानात्मनोत्रविलक्षणान् ॥ निषेधयतितच्छास्त्रमात्मनःपरिशेषकत् ५७५ शास्त्रेणचनिषिद्धेपुतेपुसर्वेष्वनात्म
सु ॥ परिशिष्टंमात्मानमात्मनैवप्रपद्यते ५७६ अयमेवाहिसम्यक्स्यादुपायः स्वात्मबोधने ॥ भावाभावविनिर्मुक्तमात्मानंकोहिवोधयेत् ५७७

तेऽश्वाअपिमहीपतिर्नभवन्ति एवमत्रेपि ५६८ नानेति । पूर्वोद्धेनकारस्यानुपगः ५६९ नचेति स्पष्टम् ५७० नरक्तेति । करवालः खड्गः हेमपृष्ठकयनुषाआश्रितः ५७१ इत्येवमि
ति । परान्भिन्नान् ५७२ इतरव्यावर्तकत्वेपिपरिशिष्टरूपभासेनेनशब्दस्यव्यापारइत्याह महाराजमिति । बालोमहाराजेसर्वविलक्षणमन्यक्षेणैवजानाति सर्वविलक्षणतार्थविशेषणानिसुव
र्णांगमित्यादीनि सुवर्णांगंशोभनवर्णशाल्यंगं कुरस्यवारवधूनांगणिकानां हस्ताएवपंकजानितत्रप्रचारिभिश्चामररूपदंशैः सेवितम् स्फुटमन्यदिनिदयोरर्थः ५७३ । ५७४ दाष्टीतिः कपोजयति
एवमितिद्वाभ्यां । एवंतन्निषेधशास्त्रमात्मनोविलक्षणान्नाभावाभिषेधयतिव्यावर्तयति आत्मानंचपरिशेषयतीत्यर्थः ५७५ ततआत्मास्वयमेवभासतइत्याह शास्त्रेणेति । आत्मनैवस्वयमेव
५७६ निषेधवाक्योत्कर्षमुपपादितंनिगमयति अयमेवेति । उत्तरार्द्धस्यान्यथेत्यादिः ५७७

आ. पु.

॥ २७ ॥

यन्मनसाध्यायतितद्वाचावदतीति नियमान्मनोविषयत्वसाक्षादबोधनीयत्वे हेतुः करोति अवाङ्मनसेति । तस्मात्मानमेनेसाकः प्रतिपद्यते विषयीकरीति कीदृशं महावाक्यानां तात्पर्यार्थमूर्तं जात्यादिहीनत्वात्साक्षात्ज्ञाद्वत्समुदायप्रतिपाद्यताहीनमित्यर्थः ५७८ अवाक्यार्थस्यापि निषेधवाक्यव्यापारानंतरं स्वयमेव भाननियममात्राद्यतस्य वाक्यार्थे न्यवहार इत्याह यदेति । सदात्मकं भावाभावरूपं प्रकाशतेत्यत्र मेवेति शेषः ५७९ निषेधवाक्यस्यात्मभानउपयोगे हेतुमाह यथेति । यथादीपस्य भामप्रतिबंधकतमोपनयन एव व्यापारो घटादिर्ज्ञाने तु चाक्षुषः पुरुषः स्वतंत्र एवेति भावः । निःसारयेन्न विवर्त्तयेत् ततः प्रतिबंधकापनयादित्यर्थः ५८० दार्ष्टान्तिकमाह भावेति । भावाभावरूपं कार्यकारणरूपं वाद्वैतनात्मेति यदाशास्त्रं बोधयेत्तदा स्वयमेवाधिकारी आत्मानं बुद्धयते इत्यन्वयः ५८१ फलितमाह निषेधइति । तस्मादात्मबोधार्थं निषेधरूप एवादेश उपदेशः परमः श्रेष्ठो यतस्तत्र निषेधरूप आदेशोऽस्य चित्पदार्थोऽबोधनस्यानुमानादेर्वापेक्षानास्तीति ५८२ ननु मूर्तामूर्तयोः श्रुतिमतयोर्न बुद्धयेन निषेधेऽपि यत्ततो न्यत्किंचिज्ज्ञेयत्वात्तद्वैतनात्माध्यासादात्मभानं न स्यादिति शंकावारयति इयमेवेति । इयदेतावदेव जडं यत्स कारणमूर्तामूर्तमिति अयिकं तु नास्ति सकारणमूर्तामूर्तव्यतिरेकमात्रेणात्मपरिचयस्य विद्वदनुभवसिद्धत्वादिष्याह यदभावइति । यतः सकारणस्य मूर्तामूर्तस्य अभावेऽप्यतिरेके कृते सत्यात्मनोऽप्यपरोक्षो विभावः परिचयोऽप्यते

अवाङ्मनसगम्यं को मनसा प्रतिपद्यते ॥ वाक्यार्थभूतमात्मानमवाक्यार्थैकरूपिणम् ५७८ यदा सर्वं निषिद्धयेत्तत्स्यात्सदात्मकम् ॥ प्रकाशते तदा देवानं दात्मा स्वयंप्रभः ५७९ यथा दीपः समागम्यतमोनेत्रनिरोधकम् ॥ निःसारयेत्ततोनेत्रं वस्तु जातं प्रपद्यते ५८० भावाभावात्मकं तद्वत्कार्यकारणरूपं पृक् ॥ नात्मेति बोधयेच्छास्त्रमात्मानं बुद्धयते स्वयम् ५८१ निषेध एव तस्मात्स्यादादेशः परमः सदा ॥ आत्मबोधयेत्तत्तत्र नापेक्षाकस्य चिद्वेष ५८२ इयदेव जडं प्रोक्तं मूर्तामूर्तसकारणम् ॥ यदभावे विभावश्च स्वात्मनोऽयं चापरम् ५८३ नकार एको भावाख्यं स्थिरं यत्कार्यकारणम् ॥ तं निषेधति चान्योऽपि द्वयाभावमनात्मकम् ५८४ भावाभावौ यदा स्वस्मान्निर्गतौ जडरूपिणौ ॥ तदानं दात्मको बोधः स्वप्रकाशो वतिष्ठते ५८५ इधने पगते वह्निर्यथा तिष्ठति रूपतः ॥ तथात्मापि गते तस्मिन् भावाभावात्मके जडे ५८६ अहंत्वं दृश्यमेतच्च तथान्येऽपि च जंतवः ॥ मूर्तामूर्तविभेदोऽयं शक्रनात्मनि विद्यते ५८७ एतास्मिन् विद्यथाकाशे धूमविबुद्धनाचनाः ॥ भेदना नानाविधं कुर्युस्तद्वदात्मनि जंतवः ५८८ मूर्तामूर्तमिदं विद्विमायाकार्यं न वस्तुतः ॥ मायाचनहि सत्यासालोके मायाविनिर्मिता ५८९

'विभावः स्यात्परिचये' इति विश्वः ५८३ एतत्सुदृढं पूर्वसूचितानं कारणं योजनां दर्शयति नकार एक इति । कारणपर्यंतं भावमैकोनं निषेधयति परस्नुतदभावमित्यर्थः ५८४ उभयोर्निषेधे आत्मपरिचयं दर्शयति भावाभावाविति । स्पष्टम् ५८५ अग्रहेतुमाह इधने इति । यथा विशेषभावप्रयोजक इधनेऽपगते दग्धे सति वह्निः सामान्यरूपेणावतिष्ठते तथा तस्मिन् जडे गते सत्यात्मा स्वैनसिद्धानं दात्मनावतिष्ठते भासते इति यावत् ५८६ आत्मनोरूपमुपलक्षयति अहंत्वमिति । अहंत्वादि रूपो मूर्तामूर्तापाधिप्रयुक्तो भेदो यत्र स्वरूपेणास्तीत्यर्थः ५८७ अथ ब्रह्मात्मविद्याया निगमभूतं मधुब्राह्मणमेकादशभिरवतारं यस्तत्र सूचयिष्यमाणमिदमनुमानं जगत् एककार्यं परस्परोपकारकत्वादेकमातृजपुत्रवदिति । तत्र न्यायवर्तनीयभेदमोपाधिर्दृश्यति एकस्मिन्निति । यथा भूमेन विद्युताघनाघनेर्मधेश्च आकाशे कल्पितसंबंधैराकाशस्य भेदः क्रियते तथात्मनि जंतवः स्थूल सूक्ष्म शरीराणि भेदं कुर्युरिति ५८८ दृष्टान्तं ब्रह्मादीनामाकाशोपादानकत्वाभावेऽपि दार्ष्टान्तिकेऽप्यादीनामात्मोपादानकत्वमस्तीति विशेषं सूचयन् कथमात्मनः कारणतेति शंकावारणायासंगत्याप्यात्मनो मायाशब्दस्य मूर्तामूर्तविवर्त्तोपादानता संभवतीत्याह मूर्तेति । मूर्तं स्थूलममूर्तं सूक्ष्ममेतदात्मकमिदं दृश्यं मायाप्रयुक्तमत एव न वास्तवमिति । मायायाः सविलासायामिष्यात्वं लोकेऽपि सिद्धमित्याह मायावेति । मायाविनानिर्मिता प्रयुक्ता ५८९

चतुर्थपादार्थविशदयति मूर्तामूर्तमिति । यथालोकमूर्तामूर्तस्थूलसूक्ष्मपदार्थरूपमिन्द्रजालमिन्द्रजालिकनिर्मितप्रतीयेततथाएतन्मूर्तामूर्तमिन्द्रजालनिर्मितमिन्द्रजालमिति । ' जालोदभानाययोः ' इति हेमचन्द्रः । दंभश्चमिष्याकृतिः इन्द्रसमायायिनोजालमिन्द्रजालमिति । लिङ्गमशिष्यमित्याद्युक्तेः कृत्वम् ५९० दाष्टातिकेऽहमेवेदइतिमन्यमानंप्रत्याह इन्द्रइति । इन्द्रः स एवात्रविवक्षितोयः पूर्वसर्वात्मनात्मानंहृष्टवान् इदंहृष्टवानिति युत्पत्तेः समन्वयात् परमेश्वर्यवाचकत्वेपिन्द्रपदस्यब्रह्मात्मविद्येवसमन्वयइत्याह इन्द्रएवेति । यतोब्रह्मात्मवित्सर्वज्ञत्वादिशालित्वादिन्द्रः परमेश्वर्यवानेवप्रतीयतेप्रसिद्धः । तथाचब्रह्मेवमुक्तोपसृप्यमज्ञातमत्रेन्द्रपदार्थजगत्कारणमितिभावः । त्वमुक्तमूर्तामूर्तदेहद्वयाभिमानित्वेनतत्कार्यत्वाच्चेन्द्रपदाहइत्याह नत्वमिति । देशकृत्वमिन्द्रेनभवसि यतोमूर्तामूर्तशरीरतादात्म्याध्यासात्ततोजातस्तत्कार्यमसीत्यर्थः ५९१ कथंतर्हिममिन्द्रत्वमसिद्धिरतआह इन्द्रत्वमिति । यत्वर्योद्वत्लोकामन्यतेतदस्मदादेरपकृष्टेश्वर्यस्यापेक्षयेव यतस्तत्वास्मदादिभ्योमहदैश्वर्यमस्तीति ५९२ विवेकहृष्ट्यातुब्रह्मात्मविदीश्वरएवेन्द्रः कार्योपाधिगतमुत्कर्षादिकंलभमानमात्रं सचिदानंदरूपात्मनस्तादात्म्येनकीटादिशरीराणामपिप्रियत्वाविशेषादापेक्षिकेश्वर्यादीनामपिमन्यमानत्वादात्मविद्येकेतुदेवशरीराणामपिदुःखत्वादिरूपेणभानादित्याशयेनाविद्ययादेहाभिमानदशायांमिन्द्रस्यशुनश्रवणेश्वर्यादिनासाम्पमाह ऐश्वर्यइत्यादिना । देशकप्रथातवऐश्वर्येत्रिलो

मूर्तामूर्तयथालोकइन्द्रजालंप्रतीयते ॥ इन्द्रजालंतथैवैतद्दिन्द्रेणैवविनिर्मितम् ५९० इन्द्रोयोहृष्टवान्पूर्वमिन्द्रएवप्रतीयते ॥ नत्वंशक्रयतोजातोमूर्तामूर्तवपुस्ततः ९१ इन्द्रत्वंत्वयियल्लोकावदंत्येतदपेक्षया ॥ अस्मदादेर्यतस्तेस्तिह्येश्वर्यमहदन्नहि ९२ ऐश्वर्येत्रशरीरेवात्रिलोक्यांवावधूजने ॥ रागोमहान्यथातेस्ति तथास्तीहशुनोपिच ५९३ शुनोपिमहदैश्वर्यमस्ति कीटाद्यपेक्षया ॥ अस्तिदेहोपिमृदुलः सूकरादेरपेक्षया ९४ वधूनांयादृशीप्रीतिस्तवशक्रेहविद्यते ॥ शुनोपितादृशीप्रीतिः शुनीनांविद्यतेभुवि ९५ यथासृतंप्रियंतुभ्यंतथावांतंशुनोपिच ॥ उपकारिणिसंतोषंयथाशक्रप्रयास्यरम् ॥ एवंस्वामिनिसंतोषंश्वापिगच्छतिनित्यशः ९६ अपकारिणिकोपंत्वंयासिशक्रयथातथा ॥ श्वापियातिमुखंलुत्वाविष्टतंदंतदर्शकः ९७ उपकारमहंकुर्वेत्रिलोक्याः प्रतिपालनात् ॥ सर्वस्यश्चानचतथामामंस्थाइत्यमण्यपि ९८ पृथिव्यापस्तथावन्निर्वायुः सूर्यस्तथादिशः ॥ चंद्रोविद्युतथामेघोनभोधर्मस्तथैवच ५९९

कीप्रभुत्वेतथादेवराजशरीरेभोग्यायांत्रिलोक्यांश्चस्वर्गवधूजनेचरमणीयत्वबुद्ध्यातवरामासक्तिरस्ति तथाशुनोप्येश्वर्यादीरागोस्तीति ५९१ नचशुनआसक्तियोग्यमेश्वर्यादिकंनास्तीतिवाच्यम् । आपेक्षिकस्यसत्त्वादित्याह शुनोपीति । मृदुलः कोमलः ५९४ वधूनामिति । देशकृतवहइशरीरेयादृशीवधूनांप्रीतिस्तादृशीप्रीतिः शुनः शरीरेशुनीनामपिबिद्यते तथाचक्रमनीयशरीरतापि समेतिभावः ५९५ भोज्येरुचिसाम्यमप्याह यथेति । प्रियंतोचक्रं । तुभ्यंतव । वांतंछादितं । आत्मत्वाभिमतशरीरानुकुलेशमसाम्पमाह उपकारिणीति । संतोषंप्रीति । प्रयासि प्राप्नोषि । अरंभृशं । एवंस्वामिनिउपकारकेश्वापीति ५९६ प्रतिकूलेद्वेषोपितमइत्याह अपकारिणीति । तथाप्रतिकूलेकोपंश्वापियाति यतोमुखंविष्टतंदंतदर्शकइतिसंबंधः ५९७ उपकारकत्वेनाहमृदुलहृष्टत्वमिमानोपित्वयानकार्यइत्याह उपकारमिति । इतिमामंस्थाइत्यभिमानंमाकुर्विति ५९८ तत्रहेतुतयामधुनाल्लणस्यचतुर्दशकण्डिकापयैतस्यार्थसंक्षेपाह पृथिव्यापइतिपुः । पृथिवीस्थूलरूपातदभिमानिसूक्ष्मशरीरात्मिकादेवतावतेजोमयादिपदत्रयार्थभूताप्रथमकण्डिकायामुक्ता तथाआपोजलानितदभिमानिसूक्ष्मात्मिकादेवताचद्वितीयकण्डिकायामुक्ताएवमग्रेपिकण्डिकाक्रमोबोधः । मेघः श्रुतोस्तनयितुपदोक्तः । नभआकाशः । धर्मोपागादिजगत्पदरूपः शुभफलककार्यद्वाराप्रत्यक्षइवेति ५९९

सत्येति । सत्यं यथार्थवाक्यादिरूपोऽनुष्ठीयमानो धर्मः अनयो धर्मसत्ययोरपि प्रत्येकस्थूलं सूक्ष्मं च मूर्तिद्वयम् आकाशमूर्तिवत्तदीयास्थूलमूर्तिरपि न दृश्यते इति च बोध्यम् । एवं मनुष्यत्वादिजातिश्च द्रिष्टा । तथा चतुर्दश्यां कण्डिकायामात्मपदेनोक्तं पौरुषं परिपूर्णस्य एकस्य पुरुषस्य सर्वं धिमानो बुद्धिप्राणप्रभृतिरूपं देहद्वयं वेराजहेरण्यगर्भचद्वितीयात्मपदेनोक्तं शिवाभासश्चेत्यापि बोध्यम् ६०० उपकारमिति । एष सर्वः पृथिव्यादिपदार्थोऽस्य सर्वस्य प्राणिजातस्य श्रुतो भूतपदोक्तस्योपकारं करोति भूतेर्दृष्टादृष्टद्वाराऽऽरब्धत्वात् । श्रुतो मधुशब्दो दृष्टादृष्टद्वारा रब्धत्वं प्रयुक्तोपकारकतावाचक इति भावः । तथा आऽपि प्रभृतिप्राणिनां स्थूलसूक्ष्माख्यं शरीरद्वयमपि उक्तपृथिव्यादीनामुपकारं करोति पृथिव्यादीनां दृष्टादृष्टद्वारा रब्धत्वादिति भावः ६०१ शुन इति । शुनः श्वप्रभूतेः प्राणिजातस्य । एते पृथिव्यादयः । फलितमाह विशेष इत्यादिना ६०२ एष परस्पररोपकारकत्वे च एकमातृजपुत्रवदेककार्यत्वेन श्रयेयस्य मायाशबलस्येदं सर्वं कार्यं स एवेकः सर्वत्र तादात्म्येनानुप्रविष्ट उपकारक इति सिद्धमिति याह उपकारं नेति द्वाभ्याम् । कोपि पृथिव्यादिः प्राणिविशेषो वा किञ्चिदर्थः किञ्चिदल्पमपि । कस्तर्ह्युपकारक इत्यत आह किञ्चित्प्रादिना । यो मया तु भ्यं नेतीत्यादिनोपदिष्ट एष एव परः पुमान् पृथिव्यादिकार्येति श्रुतादात्म्येनानुगतः सन् विनाशरहितोऽमृतः स्वयंप्रकाशश्च परो ब्रह्मत्वेन सर्वोत्कृष्टः सर्वोपकारक इति द्वयोरर्थः । अनेन श्लोकद्वयेनायमेवमस्यादिरंशः सर्वकण्डिकांतगतो व्याख्यातः ६०३ । ६०४ उक्तं परस्पररोपकारकत्वं विशदयति पृथिव्यामिति त्रयोदशभिः । सपरः पुरुषः पृथिव्यां वर्तमानः सन् सर्वप्राणिनां भोगसाधनानि शरीराणि कुरुते

सत्यवाक्यं मनुष्यादिजातिः पौरुषमेव च ॥ देहद्वयं मनो बुद्धिः प्राणादिकमिदं तथा ६०० उपकारं करोत्यस्य सर्वः सर्वस्य सर्वदा ॥ श्वापि सर्वस्य भूम्यादेरुपकारं करोति हि ६०१ शुनः सर्वेपि चैवैते विशेषः केन ते भवेत् ॥ मातृतास्त्वं ततो गर्वमुपकारकृतं सदा ६०२ उपकारं न कस्यापि कोपि किञ्चित् करोति हि ॥ किंतु यो मयादिष्टो नेति नेतीति तेषु मान् ६०३ एष एव पृथिव्यादौ स्थावरजंगमेपि च ॥ तिष्ठन् विनाशरहितः स्वयं भातः परः पुमान् ६०४ पृथिव्यां वर्तमानः मनशरीरं कुरुते हि सः ॥ शरीरस्थश्च भूमेः सकरोत्युपचयं पुमान् ६०५ जले तिष्ठन् हि जंतून् रेतसो वृद्धिमीश्वरः ॥ रेतस्य यमपां वृद्धिं कुरुते देह रूपतः ६०६ वन्हौ वाचः प्रवृत्तिसतिष्ठन्पादिकं तथा ॥ मंत्राणुच्चारणाद्वापि तिष्ठन् च न्हेरुपस्क्रियाम् ॥ वायौ तिष्ठन् क्रियां प्राणैस्तत्र वास्यप्रवर्तनम् ६०७

इति प्राणिनः प्रतिपृथिव्युपकारिका तथा शरीरस्थः सर्वप्राणिरूपः सन्नाथारं विना भोगासंभवाद्वाधारभूतभूमेर्दृष्टादृष्टान्यतमद्वारा उपचयं वृद्धिं करोति । तथा च पृथिव्यास्वारंभकत्वेन स्वार्थानां प्राणिनां सृष्टेः प्राणिभिश्च स्वार्थं भिकाया भूमेः स्वार्थं भवसृष्टेः परस्परकार्यत्वं परस्परभोग्यत्वं च तत्र जडांशमाध्यायेन कार्यत्वं भोग्यत्वं च चित्प्राधायेन भोक्तृत्वं च तत्फलं चोक्तविधानुमानेनैकात्म्यसिद्धिरेवमप्रेषि बोध्यम् ६०५ जल इति । ईश्वरो जलरूपः प्राणिनां देहेषु रेतसः शुक्रस्य वृद्धिं करोति 'अग्निरेतो भूत्वा प्राविशन्' इत्येतरेषु श्रुतेः एवमप्रेषि अग्निदेवरूपाणामध्यात्मरूपोपवृद्धकत्वे एतरेषु श्रुतयोऽनुसंधेयाः । प्राणिरेतः स्थितः कर्षयेदेह रूपेण जलारंभक इष्टादृष्ट्या पारोत्पादनद्वारा जलवृद्धिं करोतीति पूर्ववत्सर्वबोध्यमिति । इयमुपकारविधा इहाप्रेषि प्रकारांतराणामुपलक्षणमिति ६०६ वद्वाविति । वन्हौ तिष्ठन्नीश्वरः प्राणिनां वा मिन्द्रियप्रवर्तनद्वारेण रातुपाकादिद्वारेण वा प्राणिनः प्रत्युप करोति । प्राणिनां वा चितिष्ठंश्च मंत्रोच्चारणादिना हवनीयाद्युत्पादिकामुपस्क्रियां संस्कृतिं कुरुते इति । पृथिवीरत्योपकारस्तु सर्वत्राविशिष्ट एवेति च बोध्यम् । वायाविति । वायौ तिष्ठन् सर्वेषां प्राणप्रयुक्तां क्रियां प्रवर्तयति वायुविरोधस्थले प्राणिनो रातु भवात् तथा तत्र प्राणे पुतिष्ठन्स्य वायोः प्रवर्तनं करोति । प्राण्यदृष्टेर्वाय्वसंभवादित्युक्तमायम् ६०७

सूर्येति । सूर्यस्थः सर्वप्राणिनां हि प्रवर्तयन्नुपकारकः प्राणिदृष्टिस्थश्च सूर्योपमितिज्ञानद्वारा सूर्योपकारकोटिदृष्टिसिद्धांतात् ६०८ दिक्ष्विति । दिक्षुस्थितः सन् सर्वप्राणिश्रोत्राणां दिगंशपू-
तानामनुग्रहकः श्रोत्रस्थश्च दिशामुपस्क्रियसंस्कृतिभेदादिजन्यशब्देन कृतं प्रतिध्वनिरूपं श्रुतो प्रतिश्रुत्य देनोक्ता जानाति प्रतिध्वनिबलादेव हि विशेषतः पूर्वादिदिशो ज्ञायते इति प्रतिध्वनिज्ञानद्वारा
श्रोत्रस्थदिशः प्रत्युपकारकत्वं युक्तमिति । एवं चंद्रस्य मनः प्रवर्तकत्वेनोपकारकत्वं मनसश्च संकल्पे श्रंदलो कवृंहकर्मद्वाराऽऽल्लहदकस्य चंद्रस्य साधकत्वेन वा उपकारकत्वं बोध्यमिति द्वयोरर्थः ६०९
६१० विद्यतीति । अधिदेवं विद्युतिस्थितः सन् परः पुरुषः सकलप्राणिनां तमः पुंजं हति सकलप्राणिनामध्यात्मं तैजसे त्वंगतो ज्ज्वलतारूपतेजोभिमानिनिस्थितः सन् सर्वतो व्याप्तं विद्युतः प्रकाशं प्रति
पयते जानाति तिसूर्ये वर्णितन्यायेनोपकारकता बोध्या ६११ घनाघने इति । घनाघने मेघे स्थित्वा सशब्दे गजिता लघ्वेन शब्देन सहितः सन् नृणां भूतानां मालादकौ हर्षजनको भवति तथानुणामध्या-
त्मध्वनिरूपेण शब्दे स्थितः संस्तं मेघं बहुमशस्ततया मन्यते यथामुखगतालालाबाह्यरसास्वादे हेतुस्तथा तत्त्वं निर्वाणशब्दग्रहणे इति पूर्ववदुपकारकता बोध्या ६१२ नभसीति । अधिदेवमाकाशे स्थितः
सर्वप्राणिनां हृदयच्छिद्रप्रदानेनोपकारकः हृदयाकाशस्थितश्च सर्वव्यापकरूपतयाऽऽकाशं जानातीति तस्य साधकत्वेनोपकारकता अतएव सांप्रदायिकाः साक्षिभास्यं न भवत्याहुः साक्षिणश्च हृदये वि

सूर्येति षष्ठिनेत्राणामुपकारकः पुमान् ॥ नेत्रे सूर्यचजानन् संस्तमप्युपकरोति सः ६०८ दिक्षु स्थित्वा च कर्णानामनुग्रहकरो भवेत् ॥ कर्णयोरपि संस्थित्वादि-
शां जानात्युपस्क्रियाम् ६०९ चंद्रपुषपुमान् स्थित्वा मनः सर्वं प्रवर्तयेत् ॥ मनस्येष पवस्थाय चंद्रं संप्रतिपद्यते ६१० विद्युत्येष पुमान् स्थित्वा तमः स्तोमं निहंति
हि ॥ तैजसे च पुमान् स्थित्वा विद्युतः प्रतिपद्यते ६११ घनाघनेऽप्ययं स्थित्वा सशब्दो लहादको नृणाम् ॥ जंतूनामपि शब्दे सौ स्थित्वा तं बहु मन्यते ६१२ नभस्ये-
ष पवस्थाय हृदि च्छिद्रं प्रयच्छति ॥ हार्दे छिद्रे स्थितो देवो न भोजानाति सर्वं गम् ६१३ धर्मे स्थित्वानराणां स सुखं यच्छति सर्वदा ॥ धार्मिकेषु नरेष्वेव स्थित्वा धर्मक-
रोति च ६१४ सत्यवाक्येषु मान् स्थित्वा सम्यग् धर्मं निवेदयेत् ॥ सत्यवाक्येन रे स्थित्वा सत्यवाक्यं वेद तथा ६१५ मानुषेषु च जात्यादौ स्थित्वा दद्यात् सुखं नृणाम् ॥
मानुषेषु पि स्थित्वा मानुषं स च गच्छति ६१६ देहं द्रियमनः प्राणसंघाते बुद्धिपालिते ॥ स्थित्वा जनिमृती तस्य कुरुते सर्वदेश्वरः ६१७ बुद्धेः सर्वप्रचारेषु स्थित्वा तां
विषयैः सह ॥ अवगच्छति जंतूनामात्मातेपि शुनोपि च ६१८

शेषतो वस्थानमिति ६१३ धर्मे इति । धर्मरूपः सन् सर्वस्य सुखप्रदत्वेनोपकारकः धार्मिकरूपेण धर्ममुत्पादयन् धर्मं प्रत्युपकारक इति स्पष्टमिति ६१४ सत्येति । सत्यवाक्यरूपः यथा वद-
र्थं बोधनेनोपकारकस्तथा सत्यवाक्यं यस्यादादौ नरे स्थित्वा सत्यवाक्यमुत्पादयतीत्यपि स्पष्टं प्रोपकारकत्वमिति ६१५ मानुषे इति । मानुषत्वब्राह्मणत्वादिजातिरूपः सन् परमेश्वरोपकारसंपादानद्वारा
राजात्यभिमानिनां सुखप्रदत्वेनोपकारकः तत्तद्व्यक्तिस्थितश्चाभिमानेन जातिसाधयन् दृष्टिमुद्विग्न्यायेनोपकारक इति ६१६ पूर्वसंग्रहवाक्येषोरुपपदेनोक्तस्य सर्वसंघातस्य सर्वप्राणिबुद्धिप्रतिबिंबितचि-
दाभासस्य च विज्ञानमयपदोक्तस्य परस्परोपकारकतां दर्शयति देहं द्रियेति द्वाभ्याम् । देहादिसंघाते बुद्धिपालिते बुद्धिप्रधानके बुद्धिप्रपयति इति यावत् स्थित्वा तस्य विज्ञानमयस्य जन्मादिकं करोति बु-
द्ध्यादिरूपोपाधीनां धर्मं विज्ञानमयं धर्मं वतं करोतीति विज्ञानमयं प्रति संघातस्योपकारकता उपाधिधर्माभ्यासेनैव हि भोक्तृत्वं तच्चाविद्यादशायां सुखवदवभासत इति प्रसिद्धमिति भावः ६१७ बुद्धे-
रिति । बुद्धेः प्रचारेषु वृत्तिसंज्ञपरिणामेषु स्थितः संस्तं बुद्धिं विषयैः सहा वगच्छति भासयतीति विज्ञानमयस्य संघातं प्रत्युपकारकतां विज्ञानमयं तत्पदाधेनि वेशयति आत्मेति । एतादृश आत्मा ते
शकस्यापि शुनोप्यविशिष्ट इत्यर्थः ६१८

आ. पु.

॥ २८ ॥

परस्परोपकोटहंतामाह माक्षिकस्येति । यथामाक्षिकरसोमक्षिकाश्चपरस्परमुपकार्योपकारकभावमापन्नाहत्यर्थः ६१९ दार्ष्टान्तिकमाह एवमिति । एवंपृथिव्यादिरूपजगन्मण्डलंयन्प्रत्युपकु-
रुतेतदुपकृतं तस्य उपकारकस्य उपकुरुते उपकारं करोति यथालोकेपिभुवंतनेनभूत्यानुपकृतान् करोतिभूत्याश्वसेवयातमुपकुर्वतीतिप्रसिद्धम् ६२० उक्ताश्रोपकाराउपलक्षणमवांतरभेदानांवहु-
त्वादित्याह उपकारा इति । दिङ्मात्रेणनिदर्शनमात्रेण प्रकृत्यादित्वात्तृतीया । एतत्स्पष्टीकृतं वार्तिककृद्भिः ' सर्वसर्वस्यकार्यस्यात्सर्वः सर्वस्यभोजकः । इत्येषामधुविद्यात्रयेवमप्य-
क्लेशहारिणी ' इति ६२१ उक्तानामुदाहरणत्वेसतियत्फलितंतदाह भूम्यादिकमिति । पृथिव्यादिकंसर्वप्रत्येकमात्मनःस्वस्वरूपादन्यस्यसर्वस्योपकारं करोति यथापृथिवीस्यातिरिक्तस्यज-
लोदरप्युपकारिकापंचीकरणादिविषयापरिपोषकत्वात्तथा न्यत्पृथिवीभिन्नंसर्वमेकस्यपृथिवीस्वरूपस्योपकारकं एवमन्यत्रापीति । परस्परोपकारकाणांस्वेकात्मकत्वस्यैकशरीरावयवेषुदृष्टत्वा-
त्सर्वत्रैकात्मकत्वंसिद्धमित्याह उपकारकर इति । समीरितः अत्रब्राह्मणेतिशेषः ६२२ तेजोमयत्वादिविशेषणैःपृथिव्यादिसूक्ष्मशरीराविशिष्टपरत्वे आपेक्षिकार्थपरत्वाद्भि-
ष्यद्भिः स एवात्माप्रतिपाद्यते इत्याक्षेपेन शुद्धात्मपरत्वं तेजोमयादिपदद्वयस्याह तेजसेति । स्वरूपभूतमकाशात्मकेन तेजसाभ्राजमनः श्रुतोस्वार्थिकोमयवितिभावः । आमृतोपमः अमृतेदेवलोकप्रसिद्धे उपमा उपमितिर्ध-

माक्षिकस्यरसोयन्नमक्षिकोपकृतःपुरा ॥ उपकारंमक्षिकाणांकुरुतेसर्वदैवहि ६१९ एवमेवजगच्चक्रंपृथिव्यादिकमत्रहि ॥ यस्योपकुरुतेतद्वितस्योपकुरुतेपुनः
६२० उपकाराश्चभूम्यादेर्दिङ्मात्रेणसमीरिताः ॥ एतेह्येकैकशःसंतिलक्षशःकोटिशस्तथा ६२१ भूम्यादिकामिदंसर्वस्यन्यस्यचात्मनः ॥ उपकारं करो-
त्येवह्येकस्यान्यत्तथाखिलम् ॥ उपकारकरस्तत्रसर्वत्रात्मासमीरितः ६२२ तेजसास्वप्रकाशेनभ्राजमानोमृतोपमः ॥ जरावामरणंवापिविद्यतेस्यनकार्हेचित् ॥
६२३ अयमेवसआत्मायोहृदयेसर्वदेहिनाम् ॥ नानाबुद्धिप्रचाराणांसाक्षीसंगविवर्जितः ६२४ समोयंसर्वदेहेषुस्थावरेषुचरेषुच ॥ शक्नोतेपितथात्मेतिशुनोपिपर-
मेश्वरः ६२५ यथानभसिनैवास्तिभेदोघटमठादिगः ॥ तथानात्मनिभेदोस्तिशक्रनानाशरीरगे ६२६ निर्भेदोयःपुमानुक्तोहृदयेसर्वदेहिनाम् ॥ जरामरणश्च-
न्योयं ब्रह्मसर्वात्मकंपरम् ६२७ अयमेवात्मविज्ञानात्सर्वमेवाभवत्पुमान् ॥ ब्रह्मात्मायःपुरोक्तस्तेब्राह्मणानांविचारतः ६२८ स एव सर्वभूतानामधिष्ठायचपालकः ॥
नत्वंशकतवाप्येपह्यधिष्ठायत्रपालकः ६२९ एष एव हि सर्वेषांभूतानांमध्यमःपुमान् ॥ दीप्यतेरविवन्नत्वं किंतु तेनैवराजसे ६३०

स्यसतथापरमामृतइतियावत् । तदेवाह जरेति । मरणाभावेनेतराभावोपिबोध्यतइतिभावः ६२३ अयमेवसइत्यादेरर्थमुपबृंहयति अयमितिपंचभिः । सर्वदेहिनांहृदयेवाङ्गनइतिशेषः । कथ-
मित्यतआह नानेत्यादि ६२४ स्वयंभिन्नाअप्युपाधयस्तंभेनुनालमित्याह समइति । समएकरूपः हेतुशकतेतवआत्माशुनश्चात्मापरमेश्वरइति ६२५ भिन्नोपाधिगतस्याप्यभेदेदृष्टांतमाह यथेति । घ-
टाद्युपाधिनिष्ठोभेदोयथानभआकाशेनस्पृशतितथात्मानमित्यर्थः ६२६ अयमेवपूर्वब्रह्मात्मतयावर्णितइत्याह निर्भेदइतिद्वाभ्यां । स्पष्टम् ६२७ । ६२८ सवाअयमित्यादिवाक्यार्थमाह सएवेति ।
सवर्णितआत्मेवसर्वस्याधिष्ठायशीकृत्यपालकः । तवत्वधिपतित्वमभिमानमात्रमित्याह नत्वमिति । तत्रहेतुतयाकार्याभिमानेननियम्यकोटिप्रविष्टत्वमाह तवापीति । द्रियतएषआत्मातवेदेव
राजशरीराभिमानिनोऽवगव्यहारभूमौनियामकैतयितेत्यर्थः ६२९ राजेतिपदस्यार्थमाह एषएवहीति । एषएवसर्वेषांमध्यमोमध्यभवः मध्येमाकांतिर्धस्य ' तस्यभासासर्वमिदंविभाति ' इति
श्रुतेः एतादृशःसन्दीप्यतेराजते रविवदिति । त्वंनुराजानभवसितवधिष्ठानभासकत्वादित्यर्थः ६३०

परस्परपकारस्य पृथिव्यादिजगच्चकस्य सापेक्षत्वे एकात्मकत्वे च दृष्टांतं स्फुटयति रथेति चतुर्भिः । यद्ब्रह्म चक्रस्यावयवभूतयोर्नेमिनाभिसंज्ञयोः काष्ठयोर्मध्यगताये अरास्तिर्पक्षाष्टरूपा एते अराः स्वतंत्राः स्वाधीनानभवंति किंतु उभयत्र नेमोनाभौ च प्रतिष्ठिताः सापेक्षवृत्तय इत्यर्थः ६३१ एवमिति । एवं सर्वजगदध्यात्ममधिदेवं स्थितयोरात्मनः स्वरूपयोरंशयोः पृथिव्यादिव्रतं ब्रह्माभिमानिनोर्मध्ये वर्तते तयोर्धीनं वर्तते इति यावत् । यथा सर्वभूतशरीराणि पृथिवी च अरानि भानि पृथिव्यभिमानात्मांशं नेमिनिभं शरीराभिमानेन मात्मांशं नाभिनिभं चाश्रितानि एवमन्यत्रापि बोधं । कीदृशयोरात्मरूपयोरुपकाराय सर्वत्र पृथिव्यादौ वर्णितविधया स्थितयोरिति ६३२ एकमेवेति । दृष्टान्ते यथा एकमेव शिशिपादिकांशे निमित्त्वरूपं नाभिस्वरूपमरास्वरूपं च विभ्रत्सदुपकार्यभावमुपकारकभावमादिपदेनाधाराधेयभावादिकं गच्छति भूतले दृश्यते इति विशेषः ६३३ एकमेवेति । एवमेक आत्मैवाधिदेवादिभावं तदभिमानि पुरुषभावं च गतः स सर्वत्रोपकारकः तव पृथिव्यादेश्च उपकारकता अभिमानमात्रमित्यर्थः ६३४ उपकारकस्य चात्मन एकरूपत्वात् कृष्टोपाधावेवापमुपकारकस्य भिमानो वृथेत्याह उपकारमिति ६३५ वर्णितमात्मैक्यं निगमयति किमिति । बहुनेक्तिनं किं फलं किमपि ततः संक्षेपेण तत्त्वं निश्चिनु । किमवयवार्थमात्मन आह सम इति । मम चक्षुरेः सात्यिकस्य ते देवराजस्य राजस्य शुनस्तामसस्य चात्मासम एकरूप इति ६३६ तदुपाधीनामुत्कर्षाप

रथचक्रस्य यद्ब्रह्म नेमिनाभ्योस्तु मध्यगाः ॥ अरानेते स्वतंत्राः स्युरुभयत्र प्रतिष्ठिताः ६३१ एवं विश्वं समग्रं स्यान्मध्ये ध्यात्माधिदेवयोः ॥ उपकाराय सर्वत्र स्थितयोरात्मरूपयोः ६३२ एकमेव यथा काष्ठे नेमिनाभ्यादिरूपभूत ॥ उपकार्योपकारादिभेदं गच्छति भूतले ६३३ एक एव तथात्मायमधिदेवादिभेदभाक् ॥ तत्र स्थितश्च सर्वेषामुपकारं करोति हि ॥ न त्वं शक्रन भूम्यादिषु उपकारं स्मृतम् ६३४ उपकारं करोत्येष यथा ते हृदये स्थितः ॥ शुनोपि भगवांस्तद्वत्कुरुते हृदये स्थितः ६३५ किं बहु तेन देवं द्रसंक्षेपेणावधारय ॥ समः संसार आत्मा च मम तेपि शुनोपि च ६३६ निंदयामो वयं यद्ब्रह्म जन्म शुनो धुना ॥ अस्माकं च तथैवैते निंदति ब्रह्मादिनः ६३७ उत्कृष्टता यथास्माकं स्वदेहेशकविद्यते ॥ शुनोपि च स्वदेहसातादृश्येव हिवर्तते ६३८ ततो देहं तथा स्वर्गमप्यस्यो गणमंडितम् ॥ अभिमानं व हि स्त्याज्यं विद्वद्वात्मानं स्वमात्मना ६३९ श्वविष्टासदृशो देहः शक सर्वशरीरिणाम् ॥ हेयो धिया परित्यक्ते तस्मिन्नात्मा प्रकाशते ६४० शरीरे हं धियस्त्यागे ह्यन्यत्र मम ताधियः ॥ दुःखं समूलं देवं द्रनाशमाप्नोति देहिनः ६४१

कर्णे तु दृष्टिभेदेन सर्वत्र प्रतिष्ठिताविति दर्शयति निंदयाम इति द्वाभ्यां । यथा वर्णदेवमनुष्यादयः शुनोजन्म कष्टमिति निंदयामस्तथास्माकं जन्म ब्रह्मवादिनः संसाराद्विरक्तानिंदंतीति ६३७ आत्मता दात्माध्यासात् सर्वदेहेषु कृष्टाभासत इत्याह उत्कृष्टेति । यथा वर्णस्वदेहमृत्कृष्टं प्रयामहे तथा आपि स्वदेहं सर्वोत्कृष्टं मन्यत इत्यर्थः ६३८ तस्माद्यत्संबन्धादेहादिकं मणीयतया भासते स आत्मैवोपादेशोऽन्यत्सर्वं हेयमित्याह तत इति । हित्वेति शेषः ततस्त्वं देहं हित्वा तथा प्यस्यो गणयुतं स्वर्गं च हित्वा अलमवयुत्यानुवादिनव हिर्षावृष्यगोचरमत एवार्थरूपत्वात् त्याज्यमभिमानं हित्वा त्मानं स्वयमेव विद्धीति संबन्धः ६३९ तत्रापि देहाभिमानः प्रथमं परित्याज्यः साक्षादात्मभानप्रतिबंधकत्वाद्देहाभिमाननिवृत्तीबाह्यगोचरममत्वनिवृत्तेः पृथक्साधनानपेक्षत्वादित्याह श्वेति द्वाभ्यां । अन्यत्र काकविष्टया हेयमुपमितमत्र भविष्येति । हेयोऽभिमानादयतार्यः तस्मिन्नेह ६४० शरीर इति । देहं बुद्धित्यागे कृते सत्यं यत्र ममताशालिबुद्धेर्होर्षदुःखं तत्समूलं सदेतुर्कं नश्यतीत्यर्थः ६४१

आ. पु.

॥ २९ ॥

एवंभूताज्ञानांतमभुक्ताऽप्रतिपाद्याब्रह्मविद्यानिरूपिता अथतस्तुत्यर्थेद्वैतदित्यादिप्रथोक्त्याख्यातव्यस्तत्रप्रथमवाक्यस्यैवशब्देनस्मारितायादयंइहवादिप्रादिकायाःप्रवर्गकाण्डगतायाभाष्ये
 ५नूदिताख्यायिकायाउपबृंहणउपोढातभूतस्यकोपंतेनेतरस्मेउ कवियादाननियारणततोदगीचस्तुर्गीमवस्थानं चर्चवाशच्छेर्कंदर्शयिष्यन्निद्रायदवीचउपदेशानुवादमन्त्रिनोरहस्यज्ञापरिपसंहरति ६
 त्यादीति । दध्यङ्कार्थवर्णःशक्रंप्रतिहत्यादिर्कादिपदेनब्रह्मविद्योपकारकाणांप्राणादिविद्यानांग्रहः बहुशःबहुविधमर्थजातमब्रवीत् । कीदृशोदध्यङ् श्रोतारमविरक्तंजानानोपि सत्यवशेनवद
 नेप्रवृत्तइति ६४२ आनंददायिकापिमुनिवाणीर्द्वैतस्वदेहादिरामरूपदोषेणकोपेहनुर्जातेत्याह आथर्वणादिति ६४३ मोदसाधनस्वरोपसाधनत्वेदृशांतमाह दयालुनेति । यथादयालुनाकश्चि
 दतिश्रुधितोभुजंगमःपयःपायितोदुग्धपानंनोतःसन्नापेकोध्वंजयेदिति यथाश्रीमदांधदोहितोपदेशंश्रुत्वापिजातेनकोपेनएवंवक्ष्यमाणेनप्रकारेणाचिंतयदिति ६४४ तत्रैदंस्वकोपजाविपरीतकल्पना
 मनुवदति अयमित्येकादशभिः । अयंद्विजोत्तमोप्यसुरैःप्रेषितइतिमन्वे ममराज्यादुष्टादकृत्वावित्यर्थः ६४५ वस्तुतस्तुनोत्तमःअयुक्तभाविस्वादित्याह अहोइति ६४६ स्वसादृश्यस्यायुक्ततां

इत्यादिवहुशःशक्रंदध्यङ्कार्थवर्णोब्रवीत् ॥ अविरक्तंप्रजानानःसत्यपाशवशंगतः ६४२ आथर्वणादिमांवाणीमानंदाभृतपूरिताम् ॥ शक्रःश्रुत्वाऽतिरागांधःको
 पमेवजगामह ६४३ दयालुनायथाकश्चित्श्रुधितोतिभुजंगमः ॥ पायितःपयएतस्मिन्कोपंप्राणहरं व्रजेत् ॥ श्रीमदांधस्तथाशक्रोमनसैवमचितयत् ६४४ अयं
 द्विजोत्तमो नूनमसुरैरिहचोदितः ॥ राज्यत्यागायमेयस्माद्बुद्धिमेषप्रयच्छति ६४५ अहोनिधुरभापित्वंचित्रमस्यदुरात्मनः ॥ शुनाममसमानत्वंकुरुतेसर्वथा
 यतः ६४६ ब्रह्महत्याकरःकायंनिंदितःश्वाविडाशनः ॥ अश्वमेधसहस्राणांयोगीकाहंसुरेश्वरः ६४७ कचदेववधूगात्रंयज्ञैरपिसुदुर्लभम् ॥ शुनीनांकचयेनायंसमा
 स्ताभिःकरोतिताः ६४८ अहंवज्ररोविश्वंनियंतुमेकएवहि ॥ समर्थस्तस्यमेकेनशुनास्यात्सदृशंवपुः ६४९ तस्मादपोऽसुरःकश्चिदत्रस्वर्गजिघृक्षया ॥ ताप
 संवपुरास्थायबुद्धिभ्रंशार्थमागतः ॥ ममापिदेवतानांचयाज्ञिकानांचवर्णिनाम् ६५० वाग्मीवाकविरेषस्यादसुराणांगुरुर्मुनिः ॥ पुत्रयोःकश्चिदेपस्यातस्यतौ
 धीधनौश्रुतौ ६५१ किमनेनाधुनैवाहमधमंतापसबुधम् ॥ हन्मिवास्थानतोवास्मात्सद्योनिःसारयाम्यमुम् ६५२ अद्यचैवंकृतेकीर्तिर्ममनाशंगमिष्यति ॥
 उपायतस्ततस्त्वेनंघातयामिद्विजाधमम् ६५३

स्फुटयति ब्रह्मेति । ब्रह्महत्याफलभूतशरीरः 'श्वसूकरखरोष्ट्राणांगोऽजाविमृगपक्षिणां । चांडालपुष्कसानांचब्रह्महापोनिमूच्छति' इतिस्मृतेः निंदितःस्पृशेन्नानप्रयोजकत्वात् । विट्पुत्रीपमाशनम
 शनसाधनंपस्यतथा तस्येदमित्यण् ईदृशःश्वाकअहंकेति । कीदृशोहं अश्वमेधायसंख्ययागानांपोगीकर्त्तादेवतात्वेनप्रयोजकश्च । कारीतिपाठंकरणंकर्तृप्रयोजकस्यापासाराधारणंकारःसोस्यास्तीति
 कारी ६४७ कचेति । यज्ञैरपिदुर्लभंदेववधूगात्रंशुनीनांगात्रं एवंसतियेनसाधर्म्येणायंमुनिस्तादेववयूस्ताभिःशुनीभिःसमाःकरोतितदिकमितिज्ञापतेइतिशेरः ६४८ अहमिति । अहं
 वज्रहस्तःसर्वलोकंनियंतुम्वशेस्थापयितुमेकएवसमर्थोऽस्मि एतादृशस्यशुनासाधर्म्येकेनधर्मोक्तमिति ६४९ तस्मादिति । तस्मादयुक्तभापित्वादेपविप्रवेपोऽसुरःकश्चिदस्ति । कीदृशः स्वर्ग
 ग्रहेणेच्छयाममदेवानांयागाधिकारिणामन्येषांचबुद्धिभ्रंशार्थमागतइति ६५० ब्राह्मणत्वेप्ययंदैत्यगुरुःस्यात्तत्सुतयोःशंडामर्कयोराप्यतरोवास्यादित्याह वाग्मीति । कविःशुक्रः तीशुकपुत्रो
 धीधनत्वेनयतःप्रसिद्धाविति ६५१ किमनेनेति । अनेनास्यब्राह्मणत्वादिविचारेणिकं सव्यर्थइतिपावत् अहमेनंतापस बुवंआत्मानंतापसत्वेनख्यापयंतमधुनैवहन्मिअस्मात्स्थानान्निःसार
 यामिवाइति ६५२ किंचिद्विचार्यतथापित्वरानविधेयेत्याह अयेति । अथैवएवंकरणेकीर्तिनाशमयादुपायेनैवायंदंड्यइत्याह उपायतइति ६५३

किंच पूर्वमप्यनेनाश्विनोर्मतोविमुखीकरणरूपापरावस्वकृतत्वादप्यंशकभूतोदंढ्यएवेत्याह अनेनेति । मोहितोबुद्धिभ्रमंनोति ६५४ उपायमभिनयति आज्ञामिति । ततस्त्वरपादंकीर्तिहानेः अस्वमुनेर्ब्रह्मविद्यायासमीरणेऽनुपदेशेआज्ञाददामितस्यातिक्रमेकृतुदंढ्यप्यामीति ६५५ अयं दकृत्कमितरत्रब्रह्मविद्योपदेशनिवारणदर्शयति इतिसंचित्येतिहास्यां । युवयो रश्विनोः आहरिष्यामिअपनेष्यामि ६५६ । ६५७ अथमुनेर्विचारेणतूष्णींभावेऽवस्थानंदर्शयति इत्युक्तेहत्यादिना । इतिइत्यमिदेषोक्तद्वयङ्गार्थगोमुनिःकार्यकृतमेवदृष्टिसिद्धिमेवमनुतेस्मेतिषावत् यतोमहान्अतोनुकोपकिंतुहृष्टचेताएवंदेवभूयेति ६५८ तत्रयादृशविचारेणमृनिनाहपोषुतस्तमभिनयति ममेतिद्वादशभिः । इंद्राज्ञानुष्ठानेममदोषद्वयपरिहाररूपमिष्टसिद्धयति तत्रोपदेशेनिष्ठताएकोदोषः विद्यायाअपात्रेदानंचद्वितीयहति ६५९ अहोइति । इयमिदं दत्ताज्ञाममगुरुदक्षिणावदनुकूलैवयतआज्ञारूपहेतोरहमिमांविद्यांतुर्धियांपुरतो नवक्ष्यामीति ६६० अनधिकारिपुविद्यादानदोषंस्फुटयति कामेति । रागादिमज्जोदत्तापिविद्याविफलाचांडालापदत्ताधेनुरिवेति ६६१ अत्रदृष्टांतरमाह स्वसुतेति । पंढ्याप्लीवायइयंविद्या ६६२ अज्ञांतायेति । अज्ञांतायब्रह्मविद्यादानेविद्यायाविफल्यरूपोघातः श्रोतुरुभयभ्रंशः वक्तुश्चद्वेषलाभइति तथाचोक्तभारते 'यश्चायमर्षेणवेद्यायश्चायमर्षेणपृच्छति । तयोरन्यतरःप्रेतिविद्वेदंवाधिमच्छ

अनेनममदेयौतावश्विनौधीधनावुभौ ॥ मोहितौकंटकस्तस्माच्छेद्यएवमयाधमः ६५४ आज्ञामस्यततोदास्येब्रह्मविद्याऽसमीरणे ॥ अतिक्रमेकृतपश्चाद्वातयिष्याम्यमुद्विजम् ६५५ इतिसंचित्यदेवेन्द्रोरागांधधिषणस्तदा ॥ कोपादाज्ञापयामासततोसौयुवयोर्गुरुम् ६५६ अद्यप्रभृतिचेद्विप्रविद्यामन्यस्यवक्ष्यसि ॥ आहरिष्याम्यहंसयःशिरस्तेब्रह्मवादिनः ६५७ इत्युक्तेसमुनिःस्वस्यकार्यमेनेकृतंमहान् ॥ नकोपंप्राप्तवान्शक्रेदृष्टचेतामहामनाः ६५८ ममनिष्ठुरतानास्मि नलोकेकापिभविष्यति ॥ अपात्रेचतथादानंविद्यायानभविष्यति ६५९ अहोशक्रेणशिष्येणदत्तामेगुरुदक्षिणा ॥ इतःपरंनवक्ष्यामियदहंदुर्धियामिमाम् ६६० कामक्रोधाभिभूतेभ्योदत्तापिविफलाभवेत् ॥ विद्यादत्तायथाधेनुश्चांडालायफलायन ६६१ स्वसुतारूपसंपन्नायौवनाभिमुखायथा ॥ दत्तापंडायविफलातथेयंदुर्धियेसदा ६६२ अज्ञांतायहियोदद्याद्विद्यांस्नेहादिमोहितः ॥ आत्मानंचतथाविद्यांतंचहन्त्यात्सपापधीः ६६३ इतःपरंहितत्पापंशांतंशकप्रसादतः ॥ लोकयात्रापरस्थाद्यतापमस्यमुनेर्मम ६६४ किंचमेमनुजैर्वापिदानवैर्वावहिश्चरैः ॥ ममात्मविदुषोनेकभेदधीजैर्दुरासदैः ६६५ अयंनानाविधोजंतुर्योयोनुभवतीहयत्स्वप्रेमृतौचतत्सर्ववासनाजंप्रपद्यते ६६६ अयमेवचसंसारोममयद्रह्मदेशनम् ॥ देहमन्यंसमाप्स्यामि नूनंवासनयानया ६६७

ति' इति तंश्रोतारम् ६६३ इतइति । इतउक्ताज्ञादिरूपादिद्रष्टादानममतदनधिकार्युपदेशप्रयोज्यंपापंशांतंप्रसंगानर्हयानिश्चितं । तत्प्रसंगेहेतुगर्भविशेषणं लोकेति । 'स्यायात्रायापनेयानेगतौच' इतिविश्वः । तथाचशिष्टलोकानांगतोमर्गेऽभ्यागतसंमानरूपेपरस्परतत्परस्य 'गतिर्मार्गेंदशायांच' इतिविश्वः । प्रकारांतरेणतुनममपापप्रसक्तिरित्येतोयितुंतापसस्वमुनेरित्युक्तमिति ६६४ प्रकारांतरेणपापप्रसंगाभावंस्पष्टयितुंब्रह्मविद्यापूर्णकामस्यभेनकुत्रचिदागइत्याह किंचेति । ममविदुषोमनुजायोःकिसाध्यं कीदृशैर्वेद्विश्चरेर्विषयप्रवणचित्तेतरएवसंगेनानाभेदबुद्धीनांबीजैःकारणेदुरासदैर्विवेकबुद्ध्याकम्पदुःखेनचित्तभूमेर्वह्निर्निःसारिरितियावत् ६६५ तत्रभेदानुभवस्वरूपरिणामदुःखतामाह अयमिति । इहव्यवहारभूमौयोयोअंतुर्ययदनुभवतितत्तत्तदृशमेवसर्वविषयजातमनुभूतार्थवासनाजन्यंस्वप्नवृत्तिकालेपिप्राप्नोतीत्यर्थः ६६६ ममनुभेदज्ञानप्रसक्तैर्द्वारांतराभावेपिविद्योपदेशपवृत्तिरूपद्वारमस्तीत्याह अयमेवेति । संसारोभेदज्ञानद्वारासंसारहेतुरयमेवयद्रह्मणोदेशनमुपदेशः नूनमितिशंकायां किमियंभेदवासनाममापिदेहांतरंकरिष्यतीत्यर्थः ६६७

ननुभेदबुद्धेः कुतो जन्मान्तरहेतुतेति चेदविद्याव्याप्यत्वादित्याह अहं गुरु रिति । गुरुत्वाद्यवगाहिनीभेदबुद्धिरप्यद्वितीयात्मनि वस्तुतोऽनुपपद्यमाना सती स्वप्रयोजकमापालेक्षं मूचयतीति भावः मा
यां विना भेदधीः कुतः स्यादित्यन्वयः । अतोऽविद्याकार्यभेदधीदर्शनरूपाद्देतोरहं प्राकृतैः पामरैः समः स्यान्भवेयमित्यर्थः । अतएव भाष्यकारि विदुषामपि व्यवहारे पञ्चाद्यविशेष उक्तः पञ्चादिभिश्चाविशे
षादिति ६६८ अहंममेति भेददर्शने स्थिते च सर्वान् भावरूपा मुक्तिः कथं वक्तुं शक्येत्याह अहंममेति । अहंममेत्याकारके ये शब्दज्ञाने तद्रूपं वंदनं पावत्रनिवर्त्तते तावदेह रूपत्कारा मारात्रिर्गमः कथं
स्वादिति ६६९ तस्मान्मयापि मनोनाशवासनाक्षयाभ्यासोऽपेक्षित एव तत्र च उपायोपदेशपरंपरया प्रयोजको गुरुरिदं स्तुसाक्षादेव तत्प्रयोजकः । विद्योपदेशायैव युक्त्या न योग्यचित्ते मां प्रति पुनरु
पदिशतस्ते शिरश्छेत्स्यामीत्यभिधानादतो गुरोरप्यधिकं मान्य इत्याह देव इति । देवो धर्मावशात्प्राज्ञोक्तस्ततोऽपि गुरुमान्यः यतो मामुपदेशव्याजेन बहिः श्रितं संतं निहंतुमुद्यतः हंतुं प्रतिज्ञां कृतवानि
त्यर्थः ६७० एवं विचारेण सप्तमां कृतवानित्याह इत्यादीति । अपकारिण्यपीति शेषः ६७१ ननु तथापीदं स्या युक्तकर्मणः फलभूतः शापः कुतो न दत्त इति चेद्विद्यप्रवृत्तानां शिक्षार्थमिति गृह्याणेति
सूचयितुं पादशविचारेण शापो न दत्तस्तं विचारमभिनयति सर्पाणामिति दशभिः । यदि ज्ञानिनोऽप्यपकारिणि कृतापराधे कोपं कुर्वतीति तदा सर्पादिति र्गम्यः प्रतिकारकर्तृभ्यो विदुषां विद्याप्रयुक्तः कोवि

अहं गुरु रयं शिष्य इति मे भेदधीः कुतः ॥ विना मायामतो हं स्यां प्राकृतैः प्राणिभिः समः ६६८ अहंममेति यावत्स्याच्छब्दज्ञानाख्यवंधनम् ॥ कुतो निःसर्गतावदे
हकारागृहाद्भवेत् ६६९ देवो धर्मा मगुरुस्ततोऽप्येव गुरुर्मतः ॥ शक्रो यस्माद्बहिः श्रितं मानि हंतुमिहोद्यतः ६७० इत्यादिवद्दुशोदध्यविचार्य हृदये निजे ॥ सं
तोषं परमं प्रापतस्मिन् शक्रेऽपकारिणि ६७१ सर्पाणां च शुनां वा कोविशेषो विदुषां भवेत् ॥ अपकारिणि चेत्कोपं कुर्वतीति ज्ञानिनोऽपि च ६७२ अपकारिण्येकोपं न कु
र्वतीति महाधियः ॥ उपकारं च कुर्वतीति विद्वांसस्तेन चेतरे ६७३ अपि कोपः कुतः कार्यो विद्वद्भिरपकारिणि ॥ अपकारो जडे चेत्स्यात्किमायाति महात्मनः ॥
स्वहस्तेन यथा हस्तं पादं याताडयेत्पुमान् ॥ एक एव तथा देहादेहमन्यं विना शयेत् ६७४ अत्र कोपः कथं नाम विदुषः सर्वदेहिनः ॥ आत्मभूतस्य जायेत पुंसो
हस्तांतरे यथा ६७५

शेष इति ६७२ कीदृशास्तर्हि विद्वांस इत्यत आह अपकारिणीति । स्फुटम् ६७३ किंच ब्रूयत्येति त्वमात्मानं जानतः कोपो नोपपत्तिसहते तथा हि किमात्मनोऽपकारो कुप्यति जडस्य वा नायः
कूटस्थेन विकारा संबंधादित्याह अपोति । न द्वितीय इत्याह अपकारो जड इति । अस्तु जडेऽपकारस्तेन जडभिन्नस्यात्मनः किमिति प्रमाया तं प्राप्तं न किंचिदपोति न हि पापाणेन पापाणघाते चेतनस्य किं
चिदः स्वमिति भावः ६७४ अथ जडस्यापि शरीरसंघातस्यात्मशेषत्वात् शोषापकारे शोषिण आत्मनः कोप उचित एव राजपुरुषापकारे राज्ञ इवेति शंकां मधुब्राह्मणसिद्धांतानुसारि दृष्टान्तेन आपकरोति स्व
हस्तेनेति । यथा एक शरीरे हस्तेन हस्तांतरताडने कोपो न भवति कुतः यत एव एव आत्मेति तथा एक देहादेहांतरस्य विनाशने प्रहारादिरूपे सत्यपि विदुषां कोपो न युक्तः एकात्मकत्वस्य शास्त्रयुक्त्यनुभ
वेः सिद्धत्वादिति भावः ६७५ एतदेव स्फुटयति अत्रेति । अत्र देहांतरेण देहांतरापकारे विदुषः कथं कोपः स्यात् तत्र हेतुगर्भे विशेषणे सर्वदेहिनः सर्वदेहाः शेषभूताः संत्यस्य स तथाप्यत आत्मभूतस्या
नात्मभावमपोयात्मायात्मात्मानुभवतः तथा जडस्य शेषत्वेन दर्शनेऽपि स्वात्मन एव सर्वजडं शेषित्वा त्स्वांगन्यायेन न कोपसंभव इति भावः ६७६

तस्माद्यत्मात्मवित्सनकोर्षकरिप्यतियस्तुकरिप्यतिसनात्मविदित्याह भूतैरिति । भूतैः प्राणिभिरपकृतस्तादनादिकं नीतः सन्त्यः कुप्यतिसयात्महायनात्मन्यात्माभिमानात् अतएव नास्तिकः आ-
 स्तिकः केहिदेवातीर्णतात्मेकतायानप्रमाद्येदिति भावः । प्रमादालिङ्गदर्शयति भूतार्हसक इति । नत्यात्मैकत्वदर्शाभूतानिहंतुं शक्नोतीति भावः ६०७ तिष्ठत्वात्मतत्त्वदर्शनं योलोकपसिद्धमुखदुःख-
 योः पुण्यपापकार्यतामपि निश्चिनुयात्सस्यापिकोपोनयुक्तः । दुःखोदेयमेत्यापेनेव दुःखं जनितमिति बुद्ध्या कोपपरिहारसंभवादित्याह पुण्येति । साधनेरिष्टानिष्टपदार्थरूपोपकरणैः सहितं सुखादिकं
 पुण्यादिहेतुकमिति जानन्नपि कथं कुप्येदिति ६०८ यस्तु शास्त्रादिना ज्ञात्वापि कुप्यतिसो ज्ञेयज्ञेय इत्याह एतादृश इति । एतादृशः कोपकर्त्ता कथं विद्वानित्युच्येत विद्यावान् विद्वान् कोपनेतुन
 विद्यास्पर्शः विद्याफलादर्शनादतः स्वानुपकारकविद्याधारयन्संभारवाहकोवक्तव्यः । एतदेव स्पष्टयति शास्त्रेति ६०९ यस्तु शास्त्रप्रपञ्चं विनाप्यात्मेक्यं सर्वत्र पश्यतिसर्वशास्त्रार्थविदित्याह
 अल्पमिति । द्रोहो जिघांसा । तदुक्तं भारते 'आत्मानं चेद्विजानीयात्सर्वभूतगुहाशयं । श्लोकेन यदिवार्द्धेन शीर्णं तस्य प्रयोजनम्' । शीर्णं समाप्तं सिद्धमिति यावत् । गीतासुच 'आत्मोपम्येन सर्वत्र समं

भूतैरपकृतोयस्तु कुद्व्यतीह नराधमः ॥ आत्महासच विज्ञेयो नास्तिको भूतार्हसकः ६०७ पुण्यापुण्यनिमित्तं तस्मिन् दुःखं ससाधनम् ॥ जानाति चेत्कुतः कुप्ये-
 दात्मनस्त्वपकारिणि ६०८ एतादृशः कथं नाम विद्वान्स्याद्धारवाहकः ॥ शास्त्रभारं वहत्येष मृद्गांगर्दभो यथा ६०९ अल्पं वा गृणुयाच्छास्त्रं न वा किंचिन्नरोत्तमः ॥
 दुष्टेनैव च भूतेभ्यो यः स सर्वविदीरितः ६१० कर्मणामनसा वाचा भूतद्रोहपरो नरः ॥ नयाति सुखमेतैः सह हलोके परत्र च ६११ इत्यादि मनसा धीमान् विचार्यानंद-
 निर्भरः ॥ समर्थोऽपि न शक्याय शापं दातुं मनोदधे ६१२ उवाच च पुनः शक्रं करवाण्येवमेव तु ॥ अतिक्रमेकते चिच्छिदिशिरो मे पाकशासन ६१३ अतिथिस्त्वं सदा पू-
 ज्यो मम देवाधिपो महान् ॥ तुभ्यं प्रियं किमद्याहं करोमि स्वर्गवासिने ६१४ वितेन वपुषा वापियेन केनापिते प्रियम् ॥ तदहं साधयिष्यामि मातृयाः संशयं क्वचित् ६१५
 एवमुक्ते शक्रोऽपि भीतो यमिति चिंतयन् ॥ सात्त्विकीं प्रकृतिं प्राप्तो वाक्यमेतदुवाच ह ६१६ उपद्रवं कुर्वेह मपि विप्रर्षभस्य भोः ॥ साधोस्तु भवतः केन करिष्यामि द्वि-
 जोत्तम ६१७ विश्वरूपादयो विप्रानिहता यतस्तथा ॥ दुरात्मानो विचार्यैव न तु कोपवशां मनसा ६१८ अतिक्रमं ममाज्ञायामाकृत्या ब्राह्मणोत्तम ॥ विश्वरूपादि-
 मार्गं त्वमेव नैव प्रयास्यसि ६१९ अपेक्षितं त्वया विप्रकृतं मद्रचनापुरा ॥ करणीयं ततो नास्ति स्वस्ति तेस्तु वज्राम्यहम् ६२० इत्युक्त्वाथ गतः शक्रो मुनिस्तत्रैव सं-
 स्थितः ॥ गुरुर्वाहियथा पूर्वं च दोगाधजलो यथा ६२१

पश्यति योजुन । सुखं वायुदिव्यदुःखं सयोगी परमेष्ठिनः' इति ६२० द्रोहस्यानर्थकारितां दर्शयति कर्मणेति । एतेर्द्रोहेः प्रतिबंधकैः स्वात्मभूतमपि सुखं न पाति न भूते लोकादप्येपीति ६२१
 एवं विचारेण स्वात्मानंदप्रवणचित्तत्वादिद्रापशापोनदत्त इत्याह इत्यादीति ६२२ प्रत्युतेवमाह उवाच चेति । एवमेव करवाणि एवं त्वदुक्तानुसारेण अंतर्मुख एव भवेयमित्यर्थः । अतिक्रमेत्त्वदाज्ञाया
 इति शेषः ६२३ उक्ताज्ञानुष्ठानं तु मदिष्टापत्तिभूतं तव स्वर्गादागतस्यातिथेरिष्टसिध्यर्थमुपया किमनुष्ठेयमित्याह अतिथिस्त्वमिति ६२४ अहं त्वदिष्टसाधनाय सर्वं यतोऽस्मीत्याह वितेनेति ६२५
 ततः किं ज्ञातमव आह एवमुक्ते इति । प्रकृतिस्वभावम् ६२६ इदं वाक्यमनुवदति उपद्रवमिति चतुर्थः । विप्रर्षभस्य विप्रधर्माननुतिष्ठतो ब्राह्मणस्यापि भवांसु तत्रापि साधुः सर्वोपकारक इति त्वदुपद्रव-
 पराङ्मुखस्य मम किमुवाच्यमित्यर्थः ६२७ पूर्वमपि येमया दंडितास्तेऽपि दृष्टं चित्तं ज्ञात्वेव दंडिता इत्याह विश्वरूपादय इति ६२८ फलितमाह अतिक्रममिति । मार्गेशिरश्छेदयोग्यता रूपम् ६२९
 यदुक्तमपेक्षितं ब्रूहीति तत्तु त्वयामद्रचनाद्विद्योपदेशप्रवृत्तेन निष्पादितमित्याह अपेक्षितमिति ६२० उपोद्घातं समापयति इत्युक्तेति । वायुवपुर्गुरुर्मुनिस्तु पूर्णः इदं वदन्त्यस्तत्र स्थित इति ६२१

आ. पु.

॥ ३१ ॥

ननुक्तविद्यायादंष्ट्रस्योभेदुत्वात्कथमिदेषोक्तमपेक्षितं त्वया पूरितमितीमामाशंकांवारयन्त्युच्यते ननु निनाप्रवर्गकांडयोः समप्रयोरिदं प्रतिश्रावितत्वात् तत्र निविशे पात्मविद्यान्यतिरिक्तं सर्वमिदं देणु
 हीतमित्याह ब्रह्मेतिद्वाभ्यां । इमामभुवाम्भेन निगमनं नीतां तथा प्रवर्गकांडे आख्या निरूपणं यस्यास्तादृशो प्रवर्गकर्मणि भूतमभुविद्यारूपां तथा कर्मणि प्रवर्ग्यादीनि तथा आदेः अन्वये योऽभ्योप्रि
 वा विराड् रूपः आदिपदेन हिरण्यगर्भादिग्रहः तद्गोचराण्युपासना नितया विविधां सृष्टिं चेदस्मिं युवयोर्गुरुः शक्रो यमो वाचशक्रश्च ब्रह्मविद्यां विना तत्सर्वमप्रहीदिति युक्तोऽपेक्षितपदप्रयोग इदं स्पष्टेति द्वयोरर्थः
 ६९२ । ६९३ एवं कृतोपोढातां प्रवर्गकांडगतां कथां ब्रह्मशक्तिश्चैकैरुपबृंहयंत स्यात् श्रानुवादकोट्योमं त्रौतत्रैकः सनरासनये इत्यादिकः यस्य पूर्वार्द्धार्थ इदं वेतदित्यादिवाक्यार्थेन सहित इति हासोत्थापनाय वं
 शब्दाः ख्याना नंतरं दर्शितः परिशिष्टस्योत्तरार्द्धे स्पष्टतया इत्यादि द्वितीयमंत्रस्य चार्थः कथं पबृंहणेनैवोपबृंहितो भविष्यतीति मनसि निधाय तद्ब्रह्म निराभ्यामभिव्यामं भुविद्यामुक्तवान्तिथेनावदर्थको
 भागो वक्ष्यमाणार्थप्रतिज्ञारूपस्तत्रेतेभूतस्य तदेतयोः प्रियं धामेयं शस्यतन्मभुतत्त्वमभिनोः प्रेमास्पदमासीदित्यर्थकस्य तात्पर्यार्थमभिनोः श्रद्धातिशयरूपं स्फुटयति एवमिति त्रिभिः । एवं यानि तवि
 ययानूष्णीं भावेन मुनोदयीचिस्थिते सति हेअभिनोतदतिकंप्राप्तौ कीदृशो कालात्परिपक्वात्मनी शुद्धरूपेमानसेययोस्तौ तथा अतएव विरक्ताविति ६९४ आगत्येति । तंगुरुं स्पष्टम् ६९५ भवता चैवं प्र

ब्रह्मविद्यामिमां सर्वां प्रवर्ग्याख्यां तथैव च ॥ कर्माण्युपासनाजालमश्वदेर्विविधां तथा ॥ सृष्टिं च प्रोक्तवान्दस्रौ शक्राय युवयोर्गुरुः ६९२ शक्रोऽपि गुरुणादिष्टं युवयो
 ग्रहीतदा ॥ ब्रह्मविद्यां विहायैव सर्वमेव महामनाः ६९३ एवं स्थिते युवां कालात्परिपक्वात्ममानसौ ॥ विरक्तौ ब्रह्मविद्यार्थं प्राप्तौ तं मुनिपुंगवम् ६९४ आगत्य च तम्
 ब्रूतामावां विद्यार्थिनौ गुरो ॥ अधिकारं हि संपाद्य प्राप्तौ ते च रणां बुजम् ६९५ अधिकारे हि संप्राप्ते युवयोर्ब्रह्मवेदनम् ॥ वक्ष्यामीति त्वया पूर्वं प्रतिज्ञातं गुरो सदा ॥
 सत्यंतं कुरु भो विप्रमानृतं त्वयि तिष्ठतु ६९६ युवाभ्यामेव मुक्तः संशयं परमंगतः ॥ मरणं त्वेकतः स्वस्य ह्यन्यतोऽनृतभाषणम् ॥ गोचक्रमध्यगो यद्ब्रह्म द्वान्संशय
 माव्रजेत् ६९७ संशयं परमं प्राप्य स इमं निश्चयंगतः ॥ वरं मे मरणं माभूदनुत्तमं च न कंचित् ६९८ निश्चितं जंतुमात्रस्य जातस्य मरणं सदा ॥ अवश्यं भावितदुःखं नृ
 णां केनापि हेतुना ६९९ व्याधिर्वाप्यथ वा सर्पश्चोरो वा व्याघ्र एव वा ॥ विषमग्निर्जलं वापि शत्रुर्वाऽजीर्णमेव वा ७०० निमित्तं मरणे किंचिदेतादृक् देहिनो भवेत् ॥ तेषा
 मन्यतमं हेतुतश्चक्रो मे मरणं प्रति ७०१ असत्यवादिनो मे स्यान्नरको भूरिदुःखदः ॥ कल्पकोटि सहस्रांते यस्य नास्ति प्रतिक्रिया ७०२

तिज्ञातं पूर्वमित्याह युः अधिकार इति ६९६ अथ तदेवैनयोः एतेनोपगच्छतीत्यंशं तन्मभुतत्वेन योरभिनोर्दातुं प्रेतेन विचारोपगमनं कृतवानित्यर्थकमुपबृंहयन् मुनेर्दोषोचः संशयपूर्वकं निश्चयमभिनपति
 युवाभ्यामिति सप्तभिः । यत एकत उपदेशपक्षे मरणं निश्चितं अन्यतोऽनुपदेशपक्षेऽनृतमसक्तिरतः परमं संशयंगत इति सन्धेयः । तत्र हृष्टांतः गोचरेति । यथा शकं टनाक्रांतः पुरुषः अग्रतो गमने गवां वृष
 भाणां पादाक्रमणभयं पृष्ठतो गमने चक्राक्रमणभयमित्यालोच्य विवेकी संशयंगच्छति तद्वादित्यर्थः ६९७ संशयमिति । पूर्वार्द्धे स्पष्टं । अनृतान् मरणं वरमित्युत्तरार्द्धार्थः ६९८ तत्र मरणदुःखादनृतदुःख
 स्य गौरवं वक्तुं मरणदुःखस्यानृतदुःखादपकर्षलाघवरूपं दर्शयति निश्चितमिति । तन्मरणकालिकदुःखं यत्किंचिन्निमित्तजन्यं जंतोरावश्यकमिति तथा मरणस्य जातं प्रति व्यापकत्वेन ब्रह्मोऽनुभूतत्वा
 न्नासन्नारूप उपकर्ष इति भावः ६९९ नर्चैद्वज्रजन्यत्वेनोत्कर्षस्तस्यापि प्रसिद्धनिमित्तांतर्गतत्वादित्याह व्याधिरितिद्वाभ्यां । अजीर्णपरिपाकमप्राप्तमन्नं जलं वा एतादृक् व्याध्यादिविधेर्किंचिन्मरणे
 निमित्तं भवति एवं सति शक्रो यन्मरणं प्रति निमित्तं भवेदतदपि तेषामन्यतममिदं व्रस्यदित्यादिप्ररूपत्वादिति भावः ७०० । ७०१ अनृतदुःखस्य लोकद्वयेऽप्यसन्नारूपमुत्कर्षमाह असत्येतिद्वाभ्यां ।
 मे अनृतदोषं जानतः ज्ञातकृतकर्मणः फलाधिपस्य स्मृतिपुंसिद्धत्वादिति भावः उत्तरार्द्धे स्पष्टं चिन्मोग्यत्वे तात्पर्यम् ७०२

जीवन्मृत इति । मोहोदेहाद्यभिनिवेशः एतेन मुनेरनृतफलभयमदर्शनेन विधीनामधिकारः सकामस्य निषेधाधिकारस्तु निष्कामानामपि प्रवृत्तमात्रस्य निषेधवाक्ये पूरेष्यत्वादिति वाचस्पतिनामपञ्चे
तः सिद्धांतः सूचितः ७०३ सहोवाचं देणवा इत्यादि रूपमनेप्यव्ययं तस्यां शस्यार्थमुपबृंहयति इत्यादीति पञ्चाशतांशोक्तेः । सयुवयोर्गुरु रित्यादिकमर्थे जातं मनो गतं वा चानुचारितं पथाभवति तथा
चित्तयित्वा युवां प्रतिवक्ष्यमाणविधया च भाषे इत्यव्ययः ७०४ दधीचो मुनेर्वचनमभिनयति व्याहृतमित्यादिना । मया बाल्यतो बालभावं मारभ्य नानृतमुक्तं स्थाविरेवृद्धत्वे तदनुक्तं कथमुच्ये
तेति तथापि मनसा चित्तितं किं किंचिदनुत्तस्य कारणं प्रयोजकं वक्ष्यामीति ७०५ तच्च कारणमत्रापि महतीं चितेत्यादिना वक्ष्यते तदुपयोगिनस्वकीयपूर्ववृत्तान्तमभिनोमिति श्रावयति अहमित्यादि
ना । अहंवां युवाभ्यां देवादीनां सर्वेषामुपकारकत्वेन विदित इत्यर्थः ७०६ क्षपयन्निति । कीदृशीहम् प्रियसमागमेन पुण्यमप्रियसमागमेन पापं च प्रारब्धरूपं क्षपयन् भोगेन समापयन् हर्षशोको
विहाय समतायां स्थित इति ७०७ समतामेव स्फुटयति शत्रुरिति द्वाभ्याम् । तत्र शत्रुरपकारं विनापि स्वभावादपकारकरः । मित्रमुपकारमनपेक्षोपकर्ता । उदासीन उपेक्षकः । वंधुः

जीवन्मृतः पुमान् ज्ञेयो योऽनृतं वक्ति मोहतः ॥ अत्र निर्दिष्टं मनुजामृतश्च नरकं व्रजेत् ७०३ इत्यादि बहुधा विप्रश्चित्तयित्वा मनो गतम् ॥ युवां प्रतिवभाषे सयुवयो
र्गुरुत्वात् ७०४ व्याहृतं नानृतं पूर्वमभिनौ बाल्यतोपि वा ॥ मया कथमिदानीं तत्स्थानाविरेव्याहरिष्यते ॥ चित्तितं यन्मया किंचिद्वक्ष्याम्यत्रापि कारणम् ७०५
अहंवां विदितः शश्वदुपकारकरो मुनिः ॥ देवा सुरमनुष्याणामन्येषामपि देहिनाम् ७०६ क्षपयन् पुण्यपापेस्वे प्रियाप्रियसमागमात् ॥ हर्षचैव विपादं च विहाय समतां
गतः ७०७ शत्रुर्मित्रमुदासीनो वंधुर्द्रोष्योऽपि मध्यमः ॥ न कश्चिद्विद्यते मे त्रसर्वत्र समदर्शनः ७०८ स्वदेहे स्थावरे चैव जंगमे वा खिलेऽपि हि ॥ श्वदेह ब्राह्मणे देहे स
र्वत्राहं समः स्थितः ७०९ पुमानहं तथा स्त्री च न पुंसकमहं तथा ॥ महाभूतानि पंचापि भौतिकं सकलं ह्यहम् ७१० अहं मनुरहं सूर्यश्चंद्रो हं वान्निहिरप्यहम् ॥ ज्योतीं
पि च समग्राणि भूर्भुवः स्वर्महर्जनः ॥ तपः सत्यं सपातालमहमेव न संशयः ७११ सदसद्रस्तु जातं यन्मतो नान्यद्विदुर्न वेत् ॥ स्वप्रदृष्टं यथा सर्वं स्वप्रदुर्न चापरम्
७१२ ब्रह्मांडो दुर्वरस्थानां चतुर्विधशरीरिणाम् ॥ उच्चावचानामात्माहमहंकारविवर्जितः ७१३ न मे कामस्तथा क्रोधो लोभाद्याश्च कुतो मम ॥ न च मायापियेनाहं
सर्वभेदविवर्जितः ७१४ उत्पादयाम्यहं सर्वं जगज्जातमनेकधा ॥ स्थापयामि च तत्सर्वं संहरामि च लीलया ७१५ ऊर्णनाभिर्यथा तंतून् सृजत्यतिचपाति च ॥ स्वा
त्मनैव तथैवाहममूर्तः संगवर्जितः ७१६

संबन्धेनोपकारकः । द्वेषोऽपकारमपेक्ष्यापकर्ता । मध्यमो मध्यस्थो विवदमानयोर्द्वेभ्योरपि हितयी एते मम न संतीत्यर्थः ७०८ स्वदेह इति । स्वेऽस्मिन् ब्राह्मणदेहे तथाऽखिले स्थावरे जंगमे
च देहे तथा शुनो देहे तथा ब्राह्मणे ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्य सर्वं विनिदेहेऽहं समोऽस्मीति ७०९ साम्ये हेतुतया सावात्मभावं दर्शयति पुमानिति चतुर्भिः । तत्र द्रष्टव्यं निगदन्त्याख्यातम् ७१० । ७११ स
वात्मतापि विवर्तोपादानतयेत्याह सदसदिति । सदसत्स्थूलसूक्ष्मचसर्वमत्तो न भिन्नम् स्वप्रदृष्टः स्वप्रदृश्यवदित्यर्थः ७१२ ब्रह्मांडो दुर्वरेति । ब्रह्मांडरूपो दुर्वरगतानां जरायुजादि चतुर्वि
धशरीरिणामुत्कृष्टापकृष्टानां सर्वेषामहमात्मा यतो हंकारेण परिच्छेदकेन मुक्त इति ७१३ अहंकारविमुक्तत्वे हेतुतया विद्याबलात्सविलासाज्ञानराहित्यमाह न मे काम इति । मायापि विकाराणां प्र
योजिका मेनास्ति यतो हं सर्वभेदरहितब्रह्मत्वेनात्मानं दृष्टवानस्मीत्यर्थः ७१४ ममात्मैवाज्ञातो जगज्जन्मादिकारणमित्याह उत्पादयामीति । स्पष्टम् ७१५ तत्र दृष्टांतमाह ऊर्णनाभिरिति ।
यथोर्णनाभिः कीटः स्वात्मनैव स्वशरीरतरापेक्षामन्तरेणैव तंतून् सृज्यादिकं करोति तथाहमपि करोमि परंतु अमूर्तत्वमनवयवत्वमसंगत्वं च मयि विशेष इति ७१६

आ. पु.

॥ ३२ ॥

विवर्त्तोपादानताचोर्णनाभेर्मविशेषइत्याह भिन्नानेवेति । यथास्वप्नप्रपंचसृष्ट्यादयःस्वप्नप्रदशःपुरुषात्रभिन्नास्तथासत्त्वो जगत्तदिति ७१७ एवमिति । एवं ब्रह्मनिष्ठनयावस्थितस्य ममाश्रमं कदाचिदिदोनुग्रहेणागतइति ७१८ समयेति । सइंद्रो मया पूजितो यच्च किंतेभिर्पुंकरवाणीति पृष्ठथेति ७१९ एवमुक्तेइति । एवं मयोक्ते सति सइंद्रो दुर्लभां ब्रह्मविद्यामेव याचिन्वानिति ७२० एवमुक्तेमयेति । एवतेनैन्द्रो के सति सइंद्रो यमधुकांडप्रतिपाद्यादुर्लभां ब्रह्मविद्यैव योक्तानां परा अपरविपयिकेति यत इति पदस्योत्तरेण संबन्धः ७२१ विद्यायादौ लभ्यमितरसौ लभ्यप्रदर्शनेन स्फुटयति सुलभइति । यतः स्वर्गेन रकेवावर्त्तमानो विषय उत्कृष्टेऽप्युत्कृष्टे वा देशे जातानां कर्मिणां देहिनां सुलभः अनादौ संसारेऽननुभूतपूर्वा नास्तीति यावत् ब्रह्मविद्यानुसंसारदर्शनरूपलिङ्गेन ज्ञायते यत्र लब्धपूर्वेति सेव दुर्लभेति भावः ७२२ एतदेव स्फुटयति आत्मन इति । अविद्यादशायां यदात्मभिन्नसाधनेः साध्यमभिमतं तत्सर्वविहितनिषिद्धत्वाभ्यां प्रत्येकं द्विविधाभ्यां विद्याकर्मभ्यां मानसशरीररूपापाररूपाभ्यां न दुर्लभमिति ७२३ नचाभ्युदयसाधनभूते ज्ञानकर्मणी अपि दुर्लभे तपोरपि बहुशो ज्ञायमानत्वाद् अनुष्ठीयमानत्वाच्चेत्याह बहव इति । ज्ञानं मानसं कर्म उपासनात्वेन प्रसिद्धं कर्मैष्टपूर्तादिरूपं कीदृशे देशे अपि ज्ञानकर्मणी ब्रह्मलोकादिहेतुभूतेन अतो न दुर्लभेति । ब्रह्मविद्येदौ लभ्यंतु मनुष्याणां सहस्रेष्वेत्यादिना भगवद्गीतासु प्रदर्शितमिति भावः ७२४ लोकदुर्लभता तस्य प्रसिद्धिः

भिन्नानैव च विद्यंते संहारा स्थितिः सृष्टयः ॥ मत्तः स्वप्नप्रदशो यद्वत्स्वप्ने प्रदृश्यस्य वस्तुनः ७१७ एवं स्थितस्य कस्मिंश्चित्काले शक्य उपागतः ॥ आश्रमं जगदीशो यमनुग्रहकरो मम ७१८ समयो पूजितः पूज्यो यथा शक्तिमहेश्वरः ॥ अतिथिः प्रार्थितः किंतेकरवाणि प्रियंवद ७१९ एवमुक्ते समां प्राह विद्यायाऽन्यंत दुर्लभा ॥ मह्यं प्रयच्छतां विप्रप्रियं चेन्मे करिष्यसि ७२० एवमुक्ते मया तस्मै मधुकांडार्थसंयुता ॥ ब्रह्मविद्यैव दत्ता सा दुर्लभाना परायतः ७२१ सुलभो विषयः स्वर्गेन रकेपि च देहिनाम् ॥ ब्रह्मलोके च विद्यायां जातानां कर्मिणामिह ७२२ आत्मनो व्यतिरिक्तं हि प्राप्यते येन केनचित् ॥ विद्यया कर्मणा वापि दुर्लभं नैव तस्मृतम् ७२३ बहवो ब्राह्मणाय त्रजानंति ज्ञानकर्मणी ॥ ब्रह्मलोकादिसंप्राप्तौ हेतुभूतेन दुर्लभे ७२४ ब्रह्मलोके च विद्यायां शरीरं प्राणिनां ध्रुवम् ॥ शरीरिणां सुखं यत्स्यादात्मज्ञानविवर्जितम् ॥ विषयं द्वियसंप्राप्त्या तत्सर्वत्र समं स्मृतम् ७२५ श्रोत्रं त्वक् च क्षुषी जिह्वा घ्राणारुच्यं च तथैन्द्रियम् ॥ वाक् पाणि पायुश्चरणशिश्राख्यार्नाद्रियाणि च ७२६ अंतःकरणं युक्ताः प्राणा अपि शरीरिणाम् ॥ प्रायशो जंगमानां स्युः समाना विपमाः क्वचित् ७२७ स्थावरेष्वपि विद्यंते ह्यभिव्यक्तिविवर्जिताः ॥ एत एव ततस्तेपि जंगमैः सह शाः स्मृताः ७२८

द्व्यात्सजातीयं न लभ्यतेऽन्यथा तत्तद्व्यक्तिरूपेण देशांतरादावर्त्तमानानां पटादीनामपि दौर्लभ्यापत्तेः तथा च शरीरत्वादिना सजातीयानां शरीरादिसाधनानामाध्यासिकसुखादिरूपफलानां च सर्वत्र साम्यात् कुत्रसांसारिकेदौर्लभ्यं ब्रह्मविद्यायास्तु सविलासाज्ञानं सर्वरूपायाः किंचिदपि सजातीयं नास्तीति सेव दुर्लभेत्याशयेन शरीरादिसमतामात्मैक्यज्ञानोपयोगिनो प्रतिपादयति ब्रह्मलोक इत्यंशदशभिः । ब्रह्मलोकादौ शरीरं विना भोगो नास्तीति प्रसिद्धं तत्र च शरीरिणामात्मज्ञानं विना विषयैन्द्रियसंयोगजन्यं पदसुखं तत्सर्वत्र सममविशिष्टमित्यर्थः ७२५ एवं स्थूलशरीरसाम्यं प्रतिपाद्य मूक्षशरीरसाम्यं सर्वत्र दर्शयति श्रोत्रमिति त्रिभिः । श्रोत्रादीनि ज्ञानेन्द्रियाणि वामादीनि कर्मेन्द्रियाणि अंतःकरणचतुष्टयं प्राणाश्च एते सूक्ष्मशरीरावयवाः प्रायशो जंगमे पुंसमतया प्रसिद्धा एव कुत्रचिदपि मां अभिव्यक्तिरतस्त्वेन वर्त्तमाना अपि भासंत इति यावत् इति द्वयोरर्थः ७२६ । ७२७ स्थावरेष्विति । एते वागादयः प्राणांताः स्थावरेष्वपि वर्तन्ते । तथा हि मोक्षधर्मेण तस्माज्जिघ्रंति पादपादित्यादिना इन्द्रियसत्त्वं स्थावरेषु प्रतिपादितं परंतु तत्राभिव्यक्तिः स्फुटज्ञानास्तीति विशेषः ततः सर्वेन्द्रियसत्त्वात्ते स्थावरा अपि जंगमा इति ७२८

नन्वनभिव्यक्तं द्रियाणां स्थावराणां च धर्मभिव्यक्तं द्वियैर्जगमैः साम्यमिति चेन्न व्यापारराहित्यरूपाया अनभिव्यक्तेर्जगमैर्द्रियेष्वपि दृश्यमानत्वेनैव लक्षण्यप्रयोजकत्वादित्याशयेन जगमेवैव्यक्तिर्क
चिदिद्रियव्यापारकालहृद्रियांतराणां व्यापारराहित्यं दर्शयति गृहेति । यथा गृहांतःस्थः पुरुषो वा ह्यार्थमश्नादिकं श्रोत्रेण शब्दरूपलिङ्गग्राहकेण मनसानुमिति व्यापारकेण यन्निश्चिनोति तत्र चर्चनं द्रियांत
रव्यापार इत्यर्थः ७२९ एवमिति । एवं गृहमध्यस्थवच्युर्नैद्रियाणां विधिरादीनां स्थावराणां वा यज्ज्ञानंतर्दिद्रियवर्जनादिद्रियैर्विनानभवति किंतु तेषां न्यूनैर्द्रियाणामभिव्यक्तं द्रियभिर्ज्ञानां द्रिया
णि आवृत्तानि स्वव्यापारेभ्यो निवृत्तान्येव वर्तते इति बोद्धव्यमित्यर्थः ७३० न च कुत्रचिद्ग्राहकादर्शनादिद्रियाभावो बोध्यः परगोलकेपि इन्द्रियांतरस्य दर्शनादित्याह एकस्थानेति । पन्नगस्य सर्पस्य
तथा सर्वत्रेन्द्रियसत्त्वेन किंचिद्वायकमिति भावः ७३१ एवं करणसाम्यं प्रतिपाद्यतत्फलयोः सुखदुःखयोरपि साम्यं दर्शयति एकत्वादिना । एकमनेकं वाऽभिव्यक्तमिन्द्रियं येषां तेषां यत्सुखदुःखं वा जा
यते तन्मनो निष्ठमेव जायते नान्यनिष्ठमिति । तद्यमानसंमनसि भवं सुखदुःखमेकैर्द्रियव्यापाराद्वा भवतु अनेकैर्द्रियव्यापाराद्वा भवतु तयोः स्वरूपेन कोपि विशेष इति द्वयोरर्थः ७३२ । ७३३ सुख

गृहमध्ये स्थितो यद्द्रष्टुमान्वा ह्यार्थवेदनम् ॥ मनसा श्रोत्रयुक्तेन कुरुते नैन्द्रियैः परैः ७२९ एवं न्यूनैर्द्रियाणां स्याज्ज्ञानं नैन्द्रियवर्जनात् ॥ आवृत्तान्येव वर्तते तेषाम
न्यैर्द्रियाणि च ७३० एकस्थानस्थितान्येव क्वचित्कार्याणि कुर्वते ॥ पन्नगस्य यथा च लुगोलके श्रोत्रचक्षुषी ७३१ एकानेकैर्द्रियाणां स्यात्सुखं वा दुःखमेव च ॥ जंग
मानां स्थिराणां च मनस्येव न संशयः ७३२ एकैर्द्रियात्प्रजाते स्मिंस्तथानेकैर्द्रियादपि ॥ न सुखेनापि दुःखेऽस्ति भेदः कोपि ह्यमानसे ७३३ यत्र यस्य भवेद्वा गोद्वेपो
वा विषयेषु हि ॥ इन्द्रियार्थेषु तत्प्राप्तौ सुखदुःखे समे स्मृते ७३४ जायते व्यसनं यस्य जीवानां हि संनंप्रति ॥ गीतस्य वा तदाप्तौ हि सुखं यादव प्रजायते ॥ ललनालिङ्ग
नेपि स्यात्तादृगेव हि कामिनः ७३५ कामिनो यादृगेव स्याद्बधूनां प्राप्तिः सुखम् ॥ पुत्रार्थिनस्तदादृगेव पुत्रप्राप्तौ प्रजायते ७३६ पुत्रिणो यादृगेव स्यात्पुत्रप्राप्तौ सुखं
हृदि ॥ अन्नलाभात्क्षुधार्तस्य तादृगेव प्रजायते ७३७ अनिष्टलाभतोऽप्येवं दुःखं ज्ञेयं समंसदा ॥ एकानेकैर्द्रियैर्दसौ मानसे जायते हियत् ७३८ विष्टायां यादृशं दुःख
मसह्यं जायते क्रमेः ॥ तादृशं ब्रह्मलोकेऽपि मरणादौ प्रजायते ७३९ उत्पद्यते सुखं यादृगब्रह्मणः परमेष्ठिनः ॥ विष्टाक्रमेस्तादृगेव स्याद्योगादिद्रियार्थयोः ७४०
विट्क्रमेऽपि संत्येव ह्यब्रह्मद्वाराः सुतास्तथा ॥ ब्रह्मणोऽपि विशेषः स्यादनयोः केन हेतुना ७४१

दुःखसाम्ये हेतुतत्प्रयोजकरागद्वेषसाम्यमाह यत्रेति । इन्द्रियैरर्थनीयेषु विषयेषु मध्ये यत्र विषये यस्य देहिनो रागद्वेषात्तत्प्राप्ते सुखमेवं यत्र द्वेषस्तदुःखमिति । सचरागो यथोत्कृष्टानां स्वशरीरादौ
तथानिष्कृष्टानामपि स्वशरीरादौ वर्तते इति भावः ७३४ यस्य यत्र रागस्तस्य तत्र सुखमिति तत्स्फुटयति जायते इति त्रिभिः । यस्य प्राणिर्हिंसने मृगयादौ तथा गोतश्रवणे वा न्यसनमासक्तिरूपं जाय
ते तस्य तदाप्तौ मृगयादेरेव लाभे यादृशं सुखं जायते तादृशमेव सुखं ललनाकामस्य ललनाप्राप्तौ जायते इत्यर्थः ७३५ कामिन इति स्पष्टम् ७३६ पुत्रिण इति स्पष्टम् ७३७ द्वेषमयु
क्तदुःखसाम्यं स्पष्टयति अनिष्टेति । हेतुसौ अभिनौ एकानेकैर्द्रियैरनिष्टलाभतोऽप्यमानसे दुःखं जायते तदप्येवं सुखं वेदसमंसमानाकारं ज्ञेयमित्यन्वयः ७३८ तदुदाहरति विष्टाया मिति । विष्टा
यां जातस्य क्रमेर्मरणादिकाले यादृशमसह्यं दुःखं जायते तादृशमेव ब्रह्मलोकादावपि मरणादौ जायते इति ७३९ सिंहावलोकनन्यायेन सुखसाम्यमुदाहरति । उत्पद्यते इति । रागसाम्यादिति शेषः ७४०
न च वात्परिप्रदेरपि विशेषस्तेषामपि कल्पितानां सर्वत्र संभवादित्याह विट्क्रमे इति । ब्रह्मणोऽपि हिरण्यगर्भस्य अनयोः परमोत्कृष्टतयाऽपरमोत्कृष्टतया च प्रसिद्धयोः केन धर्मेण विशेष इति ७४१

आ. पु.

॥ ३३ ॥

हृदयशोकप्रयोजकौ उपचयापचयावपितयोः समावित्याह जायते इति । एवं संसारमूलं देहाभिमानोपितयोः सम इत्याह सुखदुःखकरमिति । 'न ह वै स शरीरस्य सतः प्रियाप्रिययोरपहतिरस्ति' इति श्रुतेः तस्मादशरीरताप्रयोजिका प्रह्वविद्यैव दुर्लभेति सिद्धमिति भावः ७४२ इत्यादीति । हे अश्विनौ इत्याद्यर्थं जातं विद्यादुर्लभतोपपादकं विचिंत्याथ एनां ब्रह्मविद्यां दुर्लभविद्यां याचका यशकाय अतिथये ऽयुवमिति संबंधः ७४३ श्रुतेति । सोपि शक्रः श्रुत्वा दुष्टं कुपितं चिंतयत्यतः सन्ममं लयं गुरुदक्षिणामदात् तामभिनयति इत इत्यादिना । स्नेहादिना आदिपदेन भयादिग्रहः वक्ता वक्ष्यति भवानिति शेषः ७४४ अङ्गीकृतमिति । एतदिदं कृतं । अस्मिन् युवां प्रत्युपदेशरूपे कार्ये वक्ष्यमाणविधया दुर्घटोचिताममास्तीति ७४५ नन्विद्रेण निविद्धस्य कार्यं तेव कथमित्याशंक्योपदेशेन नृत्तौ मे प्रतिबंधं नास्तीत्याह युवयोरिति पंचभिः । युवयोर्विद्योपदेशे वचनं दत्तमेव तथा शक्राय तस्योपदेशस्याभावे तद्वचनमुक्तं तन्नियतं न वक्ष्यामीत्याकारकं नोक्तं किंतु वक्ष्यामि चेत्त्वमेशिर

जायते म्रियते ब्रह्माविद्भूमिश्च तथैव हि ॥ सुखदुःखकरं तद्वत्सदेहत्वं समं द्वयोः ७४२ इत्यादि मनसास्वेन विचिंत्यैनामथायुवम् ॥ सुदुर्लभां ब्रह्मविद्यां शक्राय अतिथये ऽश्विनौ ७४३ श्रुत्वा ऽदादुष्टचित्तः सन् सोपि मे गुरुदक्षिणाम् ॥ इतः परं ब्रह्मविद्यां कस्मै चिन्मायदद्विज ॥ स्नेहादिना यदा वक्ता तदा लेब्ध्वा ब्रह्महोतेशिरः ७४४ अंगीकृतं मया प्येतत्तथेति वचनात्तदा ॥ अतश्चितामहं प्राप्तः कार्येस्मिन् दुर्घटेषुना ७४५ युवयोर्वचनं दत्तं ब्रह्मविद्यासमीरणे ॥ मया तथैव शक्राय तदभावे समीरितम् ७४६ न वक्ष्यामीति नियतं न शक्राय समीरितम् ॥ किंतु वक्ष्यामि चेत्त्वमेशिरश्चिधिमहाबल ७४७ वक्ष्याम्येवेति सततं युवाभ्यामीरितं मया ॥ ततो वक्ष्यामि वां विद्यां मरणाद्भीतिवर्जितः ७४८ केनचिद्विनिमित्तेन जातस्य नियतामृतिः ॥ दुर्लभं कारणं मृत्योर्देवराजो ममाद्ययत् ७४९ सर्वस्वहरणं श्रेयोदारापुत्रसमर्पणम् ॥ मरणं च न तु श्रेयोमिथ्यावाक्यस्य भाषणम् ७५० अत्रैव महती चितामिथ्यावाक्यस्य भाषणे ॥ ब्रह्मविद्यां युवाभ्यां चित्प्रवृत्तेव लुप्तमश्विनौ ॥ शक्रस्तदैव शिरसश्छेदं कुर्यान्न संशयः ७५१ केन वक्ष्यामि तां विद्यां शिरोहीनो युवां प्रति ॥ पुनर्मिथ्यैव मे वाक्यं भविष्यति सुदारुणम् ॥ अपप्रतिज्ञो न रेयास्याम्यज्ञानकारणे ७५२ इत्येवममं चिंताद्यवर्तते कापि नापरा ॥ बुद्धिमंतौ युवां तस्माद्वदतं किं करोम्यहम् ७५३

विद्यया त्पाकारमेवोक्तमिति द्वयोः संबंधः ७४६ । ७४७ एतादृशेष्ववचनेष्वहं मृत्युभीरुः स्यात्तर्हि न प्रवर्तयेयमेव मृत्योरप्याधिकतया मत्तादनृतादेव भीरुरहंकथमुपदेशेन प्रवर्तयेयमित्याह वक्ष्याम्येवेति । यतो वक्ष्याम्येवेत्याकारेण युवाभ्यामुदितं ततः सत्यस्य परिपालयत्वात् मरणप्रपञ्चहीनः संत्वां युवां प्रति विद्यां वक्ष्यामीति ७४८ तत्र हेतुतया मरणाद्भीतिरनौचित्यमाह केनचिदिति । निपता अवश्यं भाविनी । तत्र यत्पदि देवराजो मम मृत्योः कारणं भवेच्च दुर्लभं सत्यं रक्षन् दध्यङ्गाथर्वणो देवराजादपि न भोत इति मया शः परिपोषकत्वादिति भावः ७४९ अनृतस्यात्यंतानौचित्यमाह सर्वं स्वेति । सर्वस्य स्वस्य न स्य हरणम् ७५० एवं कृतिपोषतामुपदेशस्योक्ताऽथ दुर्घटतामाह अत्रैवेति त्रिभिः । अत्र वक्ष्यमाणविधया प्रवृत्तस्यापि पुनरनृतभाषणप्रसंगे महती चितास्ति । तामभिनयति ब्रह्मेत्यादिना स्पष्टम् ७५१ केनेति । केन शिरसा तां वक्ष्यामीति । अज्ञानव्यामोहकारणं फलं सत्यतादृशेन रके ७५२ फलितमाह इत्येवेति । यतो बुद्धिमंतौ अतो युवामपि वदन्त्येव दत्तमिति ७५३

अथतोहोचतुरित्यादिप्रतिदधतुरित्यंतकथाशेषमुपबृंहयति इत्युक्तइत्यादिद्विविधोक्तौः । इतिगुरुणोक्तेसतिहेअश्विनोयुवांस्वार्थलोभेनमाढ्योव्याप्तचित्तोसंतोतंगुरुमतिइत्यमूचयुः इत्यर्थकथमतआह
 माभूदित्यादि । दुर्दातचेतसःशक्रादियमुक्तविधाभीतिरस्मद्गुरोर्माभूत् यतआवांमृतजीवनींविद्यांजानीवः यथस्वप्नमेवविफलंस्यादितिद्वयोःसंबंधः ७५४ । ७५५ वैफल्यमिति । चेद्य
 दितस्येद्रवज्जस्यामोघतयाप्रसिद्धस्यतद्विरुद्धंवेफल्यमोघत्वमभवताइष्टचिकीर्षितनभवतितर्हिआवामुपायांतरंकरिष्यावइति ७५६ उपायांतरंनिरूपयतः अश्वीयमितिद्विभ्याम् । अयंसंनिहितःक
 श्विदश्वोदृश्यतेतस्याश्वस्यशिरस्तवापिचशिरोदृश्यते एवंसतिआत्माते द्वेअपिमस्तकेशिरसीविषयेणविनिमयेनस्थापयावः तवशिरोऽश्वग्रीवायामश्वशिरस्तवग्रीवायांचनिदध्वइतिपाद्यत् तत
 स्त्वमश्वमृत्वेनावामुपदिशेत्यर्थः ७५७ शक्रेणेति । तस्मिंस्त्वग्रीवानिहितेऽश्वशिरसिब्रह्मणोवक्तुरिउपदेशकेइद्रेणच्छिन्नेसतियथापूर्वमश्वशिरोऽश्वग्रीवायांतवशिरस्त्वद्वीवायामावांस्थापयाव
 इति ७५८ एवंकृतेएतानिफलानिभविष्यंतीत्याहयुः एवमिति । अश्वोभवांश्चमरणंनगच्छेदित्येकंफलम् आवयोर्गुरुहिंसाभवेदितिद्वितीयम् तथाभवतोऽभूतमयुक्तंहिंसनम् अपमृ
 त्युरितियावत् इन्द्राशनिमृत्योरपमृत्युत्वेनस्मृतिपुप्रसिद्धत्वादिति सनभवेदितिद्वितीयम् तथाभवतोमरणंमरणरूपतयामतोमिथ्यावादश्चनभवेदितिचतुर्थमित्यर्थः 'युक्तेऽस्मादावृतेभूतम्' इत्यमरः

इत्युक्तेस्वार्थलोभाढ्यावूचयुस्तंयुवांगुरुम् ॥ माभूच्छक्रादियंभीतिर्गुरोर्दुर्दातचेतसः ७५४ अंगसंवानकरणीजानीवोमृतजीवनीम् ॥ विफलंस्वप्नमेवस्याच्छ
 क्रेणापिनिपातितम् ७५५ वैफल्यंतस्यचेन्नेष्टमभवताब्राह्मणोत्तम ॥ आवामुपायमपरंकरिष्यावोत्रतंगृणु ७५६ अश्वोयंदृश्यतेतस्याशिरस्तद्वतवापिच ॥ छित्वा
 विपर्ययेणेतेस्थापयावोत्रमस्तके ॥ आवामश्वस्यशिरसाब्रह्मविद्यांसमीरय ७५७ शक्रेणतस्मिन्संछिन्नेब्रह्मवक्तुरिमस्तके ॥ स्थापयावोयथापूर्वमावांशिशिरसी
 उभे ७५८ एवमश्वोपिमरणंनगच्छेच्चभवानपि ॥ आवयोर्गुरुहिंसाचभवतोभूतहिंसनम् ॥ मिथ्यावादश्चमरणंनभवेद्ब्राह्मणोत्तम ७५९ अंगीचकारहृष्टःसन्नेव
 मुक्तेगुरुस्तदा ॥ सर्वभूतसमोविप्रोयुवयोःस्वार्थलुब्धयोः ७६० अंगीकृतथेवाक्येस्मिन्गुरुणाहितकारिणा ॥ निर्दयौकूरकर्माणौयुवांश्चधरावुभौ ७६१ पशो
 रिवगुरोस्तस्यशिरश्छित्त्वामहात्मनः ॥ अश्वस्यशिरसासार्धसंचक्राथेविपर्ययम् ७६२ आथर्वणोहयग्रीवस्तदैवयुवयोर्गुरुः ॥ प्रवर्ग्यादीनिकर्माणितद्वदश्चायुपा
 सनम् ७६३ हेयंहिवहृषोक्तासब्रह्मविद्यांसमैरयत् ॥ शक्राययामुवाचादावाश्रमेऽतियथेमुनिः ७६४ उवाचचेदंमतिमान्ब्रह्मविद्याप्रवर्तने ॥ इतःपरंब्रह्मविद्या
 वंशेयायुवयोःस्थिता ७६५

७५९ अंगीचकारेति । एवंयुवाभ्यामुक्तेसतियुवयोःस्वार्थलुब्धयोर्गुरुर्हृष्टःसर्वंगीचकारयतःसर्वभूतसमः ७६० अंगीकृतइति । एवंगुरुणांगीकृतेसतियुवांनिर्दयत्वादिविशिष्टोऽगुरोःशिरश्छित्त्वाअश्व
 स्यशिरसासहविपर्ययंचक्राथेइतिद्वयोःसंबंधः ७६१ । ७६२ आथर्वणइति । आथर्वणोयुवयोर्गुरुर्हयग्रीवःसन्प्रवर्ग्यांकांडोक्तानिप्रवर्ग्यादिकर्माणित्वाष्टमधुचप्रवर्ग्यामिमुक्तातद्वन्मधुकांडो
 क्तमश्वायुपासनमुक्ताएवंशुद्धांतःकरणेनमुमुक्षुणाहेयंकर्मोपासनंचउक्ताब्रह्मविद्यांद्वितीयमंग्रेगोप्यार्थककल्पपदेनोक्तांसमैरयदुपदिदेशयाभिद्रापोक्तवानितिद्वयोरर्थः ७६३ । ७६४ उत्तरा
 ध्यायोत्थापकाक्रांशाजनकमाथर्वणवाक्यमनुवदति उवाचचेतिनवाभिः । समतिमान्दृष्ट्यङ्मुनिर्ब्रह्मविद्यायांप्रवर्तनेसंप्रदायप्रवृत्तिविषयकमिदंवाक्यमप्युवाच । इदंकिमतआह इतइत्या
 दि । हेअश्विनोइतःपरंमत्कर्तृकोपदेशादुत्तरकालेसाब्रह्मविद्याशंकितेवकथंप्रसूताभविष्यंतीत्याकारकसंकाषिपयतामिवगता साका यायुवयोर्वंशेविश्वरूपादियुष्मच्छिष्यपरंपरात्मकेमधुकां
 डांतकीर्तितेश्रुता तथायास्त्रिंशेखिलकांडांतगतेश्रुता तथापुर्वंशेयाज्ञवल्क्यकांडांतगतेश्रुता तथावहृचानामृगवेदविदांकौपीतस्यादीनांकुलेश्रुतेतिद्वयोःसंबंधः ७६५

મા. પુ.

W 34 IN

७६६ विद्यायाःशक्तित्वेहेतुमाह इंद्रोयमितिवचभिः । यतइंद्रोयंसमग्रायांविद्यायामुक्तायांसत्याममुद्दिजंघातयामिवब्रह्महंतकरोमीत्याकारकसंकल्पाभ्रभसिस्थितःस्ववाक्यपरिपालानायेति हेतोःशतप्रत्ययः ७६७ स्ववाक्यपरिपालयन्नितित्वेष्टीकरोति मद्ददितिद्वाभ्याम् । मद्भ्रमहंयथासमग्राउपदिष्टातथेत्यर्थः ७६८ इतिवाक्यमितिअवशसोऽनृतप्रयुक्ताद्विद्याभयेन ७६९ हतमर्थाति । मयि एवंहतेसतिकेचिद्दिप्राभीताःसंतःपुत्रायापिनवक्ष्यन्तीति ७७० सामीति । केचित्कौपीतक्यादयःसामिअर्द्धमसमग्रामितियावत् वक्ष्यन्ति केचित्तुएकैकस्यवशिष्टस्यपुरतः प्रवक्ष्यन्ति किंकृत्वा इंद्राहर्भयंदुर्गतमीषद्भयप्रागम्यप्राप्य । भयस्येपद्वावेहेतुमाह कुलेति । विद्यावंशदेवस्यपरमात्मनःप्रसादंतपःप्रभृत्युपायेनसंपाद्य ल्यब्लोपेषश्चमी तथाचेश्चरानु गृहीताअपिउपदेशकालेइंद्राद्वीताभविष्यतीतिभावः । इंद्रादभयमितिपाठेकुलेदेवप्रसादतइंद्रादभयंभयाभावमासायराजमानंयाज्ञवल्क्यमित्युत्तरेणसंबन्धः ७७१ उक्तस्येन्द्रभीत्यापदेशसंकोचस्य पर्युदासोयाज्ञवल्क्येवोध्यइत्याह याज्ञवल्क्यमिति । याज्ञवल्क्यमेकंदिजंविहायउकोपदेशसंकोचोवोध्यइतिसंबन्धः । कीदृशंयाज्ञवल्क्यम् वाजसनेयसंज्ञकम् तद्युत्तिस्तुवाजैःकेसरेःस निर्दानंयजुषांयस्यसवाजसनिरभ्ररूपधरःसूर्यःपुराणेवर्णितः सवाजसनिर्भक्तिःसेन्धोऽस्येति सवाजसनेयः नयादिभ्योऽङिगतिशेषिकोऽङ् । तत्रहेतुमर्भविशेषणंमूर्धंशिष्यमिति । अतएवम

तथास्त्रीपुंसयोस्तद्ब्रह्मचानामहात्मनाम् ॥ कौषीतक्यादिकानां स्यात्तशंकितेवकुलेश्रुता ७६६ इंद्रोयं वज्रपाणिः सन्माहंतुं नभसि स्थितः ॥ उक्तायां ब्रह्मविद्या
यां समग्रायाममुं द्विजम् ॥ घातयामीति संकल्पात्स्ववाक्यं परिपालयन् ७६७ मद्रच्चेद्ब्रह्मविद्यां त्वमन्यस्मै कथा विप्यसि ॥ समग्रांतत एवाहं हरिष्यामि शिरस्तव ॥
७६८ इति वाक्यं निजं शक्रः पालयन्नयशोभिया ॥ नभःस्थितो धुनामां सघातयिष्यति देवराट् ७६९ हते मयि त्रिलोकीं स्थाव्राह्मणाभयमागताः ॥ ब्रह्मविद्यां न वक्ष्यं
ति पुत्रायापि प्रियाय च ७७० सामिवक्ष्यंति वै केचित् कौषीतकिमुखा द्विजाः ॥ एकैकस्यैव वा केचित्प्रवक्ष्यंति द्विजोत्तमाः ॥ इंद्रादुर्भयमागम्य कुलदेवप्रसादतः ॥
याज्ञवल्क्यं विहायैकं द्विजं नाजसनेयकम् ॥ सूर्यशिष्यं महात्मानं सूर्यवद्दीप्ततेजसम् ७७२ यजुं पिश्वेतरूपाणि ते नेमानि महीतले ॥ याज्ञवल्क्यस्य नामैकं धारयि
ष्यंति सर्वतः ७७३ इति ब्रुवाणस्य मुनेर्हयग्रीवस्य देवराट् ॥ शिरोन्यपातयन् मौवज्रेण शतपर्वणा ७७४ तच्छिरःपातितं दृष्ट्वा वाजिनस्तु गुरोः शिरः ॥ समाहृत्य य
थापूर्वचक्राथे गुरुवाजिनोः ७७५

हात्मानमित्यादि ७७२ यजूंषीति । तेनोक्तनयाज्ञवल्क्योत्कर्षेण इमानिकाण्वादिपंचदशशाखारूपाणियजूंषिगुरुवर्णानितैत्तिरीयसंज्ञककृष्णयजुर्भ्योविलक्षणातीत्यावत् एतानिमहीतलेया
ज्ञवल्क्यस्यैकं नामधारयिष्यतिप्रसिद्धिरूपांपुष्टिनेष्वति पंचदशशाखाध्यायिपुवाजसनेयिपदप्रसिद्धेरितिभावः ७७३ इतिब्रुवाणस्येति । शतंपर्वाणिग्रंथयोयत्रतत्तथातेन ७७४ तच्छिरइति ।
तद्गुग्नीवायांस्थापितंवाजिशिरःपतितंष्टद्वावाजिनःसक्ताशाद्गुग्नीःशिरःसमाहृत्यानयिगुरुवाजिनोःशिरसीयथापूर्वयुवांचक्रायेविन्यस्तवंतावित्यर्थः । अनयाकथयेतस्मृचिर्नभवतिपादंशिरसितेयवि
द्याऽश्विभ्यामपिमहतायत्नेनलब्धात्यत्रदुर्लभेति । अपिचमंत्रयोरर्थश्चप्रदर्शितः तत्रप्रथमेतावान्विशेषः ईमित्यनर्थकोनिपातः यत्प्रोवाचेत्यन्वयः । द्वितीयमंत्रेतुप्रत्येकरयत्नमापितवन्तो ऋ
तायन्स्तयंपालयन् त्वाष्ट्रादित्यस्ययज्ञपुरुषशिरस्त्वेनज्ञानरूपमधु यदाल्पायिकायज्ञपुरुषस्यशिरोवल्मीकजंतुभसितज्माकथनुष्कोट्याद्यिन्नतत्संधानायाभिर्नो देवैःप्रार्थितावित्यादिरूपाप्रव
र्ग्यकांडेतायचक्रस्यंगोष्यमधुब्राह्मणोक्तदुर्भयंप्रोक्तवानित्यर्थः ७७५

एवंप्रवर्ग्यकांडोक्तकथानुवादकयोर्मित्रयोरथोदक्षितः अथसकलमधुकांडतात्पर्यार्थप्रदर्शकं पुरश्चक्रे इत्यादिमृन्म्राक्षणसमुदायरूपं ग्रंथं पाकुर्वन्संवृतमित्यंतस्त्वतावर्धमाह ब्रह्मविद्यामित्यष्टभिः । हेअश्विनोयागुरुणावांयुवाभ्यां ब्रह्मविद्यावत्ताप्यत्कामनयायुवाभ्यां गुरुदोहः कृतस्तां युवयोः स्मृत्यर्थसंक्षेपेण वदामीति ७७६ जगदिति । जगतोऽभिन्ननिमित्तोपादानभूतः परमात्मा महाराजवन्महापुरसमसमष्टिशरीरं तावच्चक्रेकृतवानिति ७७७ ततोऽप्यष्टिशरीररूपाणि स्वल्पपुराणि कृतवानित्याह चतुष्पदइति । स्तवारः पादायास्तास्तथापुरःशरीररूपपुराणि एवमग्रेपि ७७८ स्थूलास्त्विति । आसुपुंयुथापक्षीनीडेमविशस्सकुक्षद्वोभूत्वापविशति तथापरिच्छेदाभिमानलक्षणं सूक्ष्मात्सूक्ष्ममति सूक्ष्मं रूपं भजन्सन्प्रवेशमकरोदिति ७७९ पुरुषपदार्थेद्विवाह पुरीति । यस्मादयमात्मा पुरीति ज्ञातावेकवचनं सर्वोसुपुंयुशेतेवसतिततः पुरुषईरितः पुरश्चब्दोपपदादसथातोरौणादिकेकप्रत्ययेसंप्रसारणेचसाधुः । अथवा एतां पुरस्वव्याप्त्या पूरयेदिति पुरुषः पृथातोरौणादिकः कुपन्प्रत्ययइति ७८० एनंपुरुषमुपाधयः परिच्छेत्तुनालमित्याह अनेनेति । अनेन पुरुषेणांतर्बहिरवस्थितेन एतत्सर्वविश्वमाकाशेनेव व्याप्तमिति ७८१ आंतरत्वेन व्याप्तोद्भूतमाह ओतेति । तं तावित्यपि ज्ञातावेकत्वं यथासंततेस्तिर्यग्भूतेश्चतंतुभिर्व्याप्तजोतःप्रोतश्चपदस्तेतुपुजांतरेपुस्थितस्तथाविवर्त्तोपादाने आत्मनि विश्वे स्थितमिति ७८२ सवाअपमित्यंशस्यार्थदर्शयति सएवेति । योत्रपुंयुप्रवेशकृच्छुद्रः सए

ब्रह्मविद्यांचगुरुणादत्तामेतावदामिनाम् ॥ अश्विनौ स्मृति सिद्ध्यर्थं युवयोर्हि गुरुदुहोः ७७६ जगत्कारणभूतो यमात्मा सर्वशरीरिणाम् ॥ महाराजोपमश्चक्रे शरीरं हि पुरोपमम् ७७७ चतुष्पदः पुरश्चक्रे द्विपदोपिमहेश्वरः ॥ त्रिपदश्चैकचरणह्यपदा अपिकाश्चन ७७८ स्थूलास्वासुयथापक्षी सूक्ष्मात्सूक्ष्मशरीरभाक् ॥ एवमेवायमात्मापि प्रवेशमकरोद्विभुः ७७९ पुरियस्मादयं शेत एतांचैष प्रपूरयन् ॥ स्वव्याप्त्या तत एवायं पुरुषः परईरितः ७८० अनेन पुरुषेणेतत्सर्वमेव समावृतम् ॥ अंतर्बहिश्वनभसायद्वद्विश्वंसमावृतम् ८१ ओतप्रोतो यथा ततोपदस्तिष्ठति सर्वदा ॥ एवमेव जगत्सर्वमात्मन्येव प्रतिष्ठितम् ८२ स एवायं पुरायोत्र प्रवेशमकरोद्विदि ॥ युवयोर्ममवान्यस्य पयोद्वद्वटेष्विह ८३ एकरूपं पयः स्थूले घटे स्थूलं प्रकीर्तितम् ॥ सूक्ष्मे सूक्ष्मं च संतप्तं संतप्तं तत्र कीर्त्यते ८४ शीतले शीतलं यद्वद्रजोयुक्तेरजस्वलम् ॥ सुगंधे च सुगंधं तद्गुणं च परत्राहि ८५ वायुयुक्ते च लंतद्वन्निश्चलं वायुवर्जिते ॥ सूर्ययुक्ते प्रभाभूततामसेतामसं पुनः ८६ एवमात्मापि यादृक् स्याच्छरीरं तादृशो भवेत् ॥ स्थूलः सूक्ष्मो जडो धीमान् श्रीमान्निर्धन एव च ॥ उत्कृष्टश्च निकृष्टश्च सुखी दुःखीतिथैव च ८७ इत्यादीन् बहुधा धर्मानुपाधेरेव मन्यते ॥ आत्मा ह्येष विमूढः सन्कामीव च घृणुणान् ७८८

वयुवयोर्ममवान्यस्य वासवेषां हृद्देशे विशेषेण भासमानोस्ति मध्ये भासमानस्य प्रवेष्टुर्भेदेदृष्टांतः घटेपुप्रविश्यावस्थितं जलमिति ७८३ अथरूपरूपमित्यादेरनुशासनमित्यंतस्यार्थमिव संयुवयोरित्यतः पृवंतनेन ग्रंथेनोपवृंहयवृत्तं दृष्टांतमुपाधिसारूप्यपरतया तावन्निरूपयति एकरूपमिति । यथा स्वत एकरूपमपि जलं स्थूलत्वादिमतो घटाननुरुध्यतथा तथा कीर्त्यते इति त्रयाणां सर्वं । स्थूलं विशालं तद्विपरीतं सूक्ष्मं तत्र घटे वन्द्यादिना संतप्तं जलमपि तथा ७८४ शीतले इति स्पष्टं ७८५ वाय्विति । वायुना चालकेन युक्ते घटे तज्जलं चलं भवति तद्विपरीते घटे निश्चलमिति सूर्यप्रकाशयुक्ते घटे तज्जलं प्रभाभूद्भास्वरमिति तामसेतमसांधकारेण व्याप्तं घटे तज्जलं तथेति ७८६ दाष्टीति केयो जयति एवमिति । एवमात्मापि स्थूलत्वादिभेदेर्द्यादृशे यादृशे शरीरं तत्र तादृशो भवति एवं भाव एव चास्य प्रतिरूपपदेन श्रुतावुक्त इति भावः । उपाधिसारूप्यमभिनयति स्थूल इत्यादिना ७८७ इत्यादीनि । इत्यादीन् उपाधेरेव धर्मान्स्वधर्मतया आत्मान्मन्यते यतो विमूढः अत्रैवापरो दृष्टांतः कामिन् याधर्मान्दर्शकोऽदोनात्मनि मन्यमानः कामीति ७८८

कामिदृष्टान्तंविशदयति प्रियेति । कामिनः प्रियाचेयद्विचिंतयासमाविष्टाद्याप्ताभवतितदासकामोचितंविचलच्चित्तंयस्यएतादृशःसंश्रलतीवेतिन्यत्रविहितेति ७८९ दाष्टीतिके एवमिति । एवं
मायामृदुआत्माबुद्ध्यधिधर्मानात्मनिमन्यते कीदृशः बुद्धिशरीरादयोधर्मणोयेषांतादृशैर्धर्मैर्बर्जितः ७९० उक्तार्थेसमन्वितायाःसर्वाणिरूपाणिविचित्र्येत्यादिकायाःश्रुतेरर्थेनंगृह्णाति भोति
कानीतिद्वाभ्यां भोतिकानिशरीरादीनितत्कारणानिभूतानिचश्रुतीरूपपदेनोक्तानिमृष्टासंचितानिकृत्वातत्रसृष्टेपुण्येकतांतादात्म्याभिमानंगतःसन्शब्दप्रपंचेचमृदाप्रकटोक्त्यमृष्टानानामानिविद्ये
कृतवानिति ७९१ वाचेति । वाचेर्तीन्द्रियांतराणामप्युपलक्षणं तथाचधामादीन्द्रियेस्तथावचसोवागिन्द्रियादेःप्रेरकयाबुद्ध्यध्याचेक्यंप्राप्यवदनदिन्यवहारंकुर्वेत्स्वदपोमदूपोन्यरूपश्चमहेश्वरोवियतेइति
७९२ एवमध्यारोपितस्यापवादार्थमयमस्यनानाभावःशास्त्राचार्यादिभेदद्वाराबुद्ध्यभिन्न्यक्तरूपेणस्वरूपस्यन्याख्यानायश्रुतौप्रतिचक्षणपदोक्तायबोधयइत्याह यःसएवेति । सउपाधितादात्म्यापन्नो
वर्णितःसएवस्वरूपेणभेदलेशैरपिवर्जितःसन्बुद्धिदामसृजत्तत्त्वस्वरूपस्यदर्शनायैवेति कीदृशस्यस्वरूपस्य ऐंद्रस्यइंद्रस्यसर्वात्मदर्शनःपरमेश्वरस्यसंबन्धिनः ७९३ इंद्रपदार्थमेतरेयेवर्णितस्मारयति
मृष्टेति । समग्रंजगत्सृष्ट्वाइदंविश्वमात्मदृशाआत्मदृष्ट्यात्मत्वेनयतोदृष्ट्वांस्तेनैंद्रसंज्ञोजातइति ७९४ नानाभावोपाधीनांबाधयोग्यतांवक्तुंमायामप्यत्वमाह माययेति । एकरूपआत्माआत्मनोमाय

प्रियाचितासमाविष्टाभवेच्चेत्कामिनोपिहि ॥ चिंताविष्टचलच्चित्तश्चलतीवसकामुकः ८९ एवं बुद्धिशरीरादिधर्मिधर्मविवर्जितः ॥ अनादिमाययाभूदभात्मास्वात्मनिमन्यते ९० भौतिकानिसंभूतानिसृष्टातत्रैकतांगतः ॥ सृष्टाशब्दप्रपञ्चचनामानिविदधेप्रभुः ९१ वाचावचः प्रेरकयाधियाचैक्यं समाप्यसः ॥ विद्यतेत्वमहंतद्वदन्योप्येषमहेश्वरः ९२ यः स एव स्वरूपेण भेदगंधविवर्जितः ॥ ऐंद्रस्यस्वस्वरूपस्य दर्शनायासृजद्विदाम् ९३ सृष्टाजगत्समग्रं स इदमात्मदृशा पुमान् ॥ दृष्टवान्येन तेनाभूद्विद्वन्नामापरः पुमान् ९४ मायया बहु रूपो भूदात्मनो बहुरूपया ॥ मायावीचैकरूपः स न्हस्ति व्याघ्रादिरूपभाक् ९५ अन्यदन्यात्मतानितुंसमर्थोपिनशकृयात् ॥ किंतु तस्मिन्विशेषां हिकुरुतेधीधनोनरः ९६ हेमीकतुं न शक्नोति सूत्रं कारुणतंतदा ॥ काष्ठमेकं मृदंत द्रव्यं कुंभकारसहस्रकम् ९७ धातुवादेन ये धातौ कारयंत्याशुधातुताम् ॥ कारयंतिनतेप्येतामसतीतत्रर्हिचित् ९८ किंतु तस्यैव पूर्वस्य रूपादेः संक्षयात्परम् ॥ रूपादिजायते तत्र तेपामन्यदिति भ्रमः ७९९

यावद्वरूपयावद्वरूपोभूत् यथा लोके एक रूपो मायावीन्द्रजालिकोगजादिवहुरूपोभवतीति ७९५ भेदस्य मायामयत्वं दृष्टयितुं प्रकारान्तरेणानुपपत्तिमाह अन्यदित्यादिदशभिः । समर्थोपिनरोऽन्यद
न्यस्वभावकं वस्तु अन्यस्वभावतानेतुं न शक्यतात्किंतु धीमान्नरस्तस्यैव धर्मेणः कनकादेर्विशेषं कुंडलादिरूपं कुरुते आविर्भावं नयतीत्यर्थः ७९६ अन्यस्याप्यात्मताया अकरणे दृष्टान्तद्वयमाह हेमांति ।
यथा कारुणांशिलिपिनां शतमपितुं मयसूत्रस्य सुवर्णभावं कर्तुं न शक्नोतीति तथा कुंभकाराणां सहस्रं काष्ठस्य मृद्वं कर्तुं न शक्नोतीति ७९७ ननु यद्यन्यद्वस्तु अन्यन्नभवति कथं तर्हि यातुविद्याविदस्ताम्रादिकं स्व
र्णादिभावं नयतः प्रसिद्धा इत्यत आह धात्विति । धातुवादेन धातुमारणादिप्रतिपादकशास्त्रानुसारेण ये यातोताम्रादौ आशुशीघ्रधातुनां धात्वंतररूपतां कुर्वन्ति ते ये तां धात्वंतरतां शशशृंगवदसंतो न कारयन्ति
प्राकृतैर्यणिच् न कुर्वन्तीत्यर्थः असदुत्पत्तौ विशेषाभावाच्च शशशृंगमादेरप्युत्पत्त्यापत्तिः नासतो विद्यते भाव इत्यादि स्मृतिविराजश्रवस्यादिति भावः ७९८ कथं तर्हि यातुवादिनोऽसदुत्पत्तिमन्यन्ते इति चेन्न मा
दित्याह किंत्विति । किंतु तस्यैव ताम्रादेर्यत्पूर्वरूपरक्तिमादिकं तस्य संस्तयातिरोभावात्पर्यपूर्वरूपभ्रंशपीतिमादिकं यज्जायते मादुर्भवति प्रथमं भेदेपि धर्मांतरोत्पत्तौ सत्यं तं पांथातुवादिनामन्यदिद
मित्यांकारकोभ्रमोभवतीति ७९९

तस्माद्भीमृदादिरूपेण कदाचिदप्यथाभवति धर्मैः पिंठघटादिभिरागमापायिभिस्तादात्म्यमात्रेणान्यथाभावव्यवहारं भजत इत्याह तत इति । तत उक्तयुक्तेः यामृतमुवर्णादिरूपं वस्तुस्वभावोपाह
 शमस्तिततादृशमेव सदास्तिकालांतरेऽप्यप्यथानभवति । तदिदं दृष्टादिकारकवैयर्थ्यमत आह विशेषमिति । किंतु तदस्तुरूपविशेषपिंठादिधर्मैः तत्कारकैर्गच्छतीति नकारकवैयर्थ्यनवाप्यवहारानुपपत्ति
 रिति भावः ८०० उक्तविशेषसांख्यारूप उत्पत्तेः पुर्यमपि संततथावस्तुस्वभावेन वास्तवभेदाभेदशालिनं च मयं तेतथानमंत्यमिति सूचयन् नृवक्ष्यमाणामायामयस्योपपत्तयेतस्य वस्तुस्वभावाद्भिर्भाव
 माह विशेष इति चतुर्भिः । उक्तो विशेषो वस्तुनः स्वभावो न भवतीति प्रज्ञा । सप्रदेतुं व्यापकत्वाभावमाह अस्येति । अस्य विशेषस्य तस्य वस्तुनः स्वभावत्वे सति तद्वस्तुतदपाये विशेषापायेन भवेन्न दृश्ये
 तेति विषयेण विषयिणो लक्षणात् दृश्यते तु घटभावं विनापि पृथिवीत्पण्यापको घटो न पृथिवी स्वभाव इति यावत् ८०१ एतत्स्फुटयति प्रकाशत्वस्येति । यद्वसैजः स्वभावस्य प्रकाशस्यापायेऽपगमे सति
 तेजसोऽप्यपायो दृश्यते तद्विशेषस्य वस्तुस्वभावत्वे विशेषापाये वस्तुनोऽपायाः स्यादिति ८०२ न चैवं दृश्यते इति सोदाहरणमाह अपाये हीति । द्रियतो विशेषस्यापाये सति एव वस्तुनोऽपायोऽत्र लोकेपि
 न दृश्यते पतो घनसंज्ञकमूर्तत्वस्वभावापृथ्वीमृत्पिंढभावमपनीयघटो कृता घटभावं नीतासतीपिंढारूपविशेषापगमेपि स्वस्वभावं मूर्तत्वं न जहाति न त्यजतीति मासिद्धं पृथिव्यामूर्तस्वभावता च मूर्तैर्भूमिः

ततो यद्यादृशं रूपं तादृशं तन्न चान्यथा ॥ कालांतरेपि भवति विशेषं किंतु गच्छति ८०० विशेषो वस्तुनो नायं स्वभावः कापिकस्य चित् ॥ अस्य तस्य स्वभावत्वे तद
 पायेन तद्वदेत् ८०१ प्रकाशत्वस्य यद्वत्स्यादपाये तेजसः सदा ॥ अपायस्तद्वदेव स्यादपायो वस्तुनः सदा ८०२ अपाये हि विशेषस्य नैव मेपो न दृश्यते ॥ घटीरु
 तायतः पृथ्वीमूर्तत्वं न जहाति सा ८०३ ततो विशेषे विज्ञेय आगता सर्ववस्तुषु ॥ आगतो न स्वभावः स्यात्कोपिकस्यापि वस्तुनः ॥ हस्तित्वं स्वभावः स्याद्यथामा
 याविनोऽधुना ८०४ विशेषो वस्तुसंश्वेतस्यान्नापेयात्स स्वभाववत् ॥ अपैति च ततोऽसन्स्यात्संश्वेत्यप्रतीयते ८०५ इंद्रियाणां हि संयोगेन रिङ्गं न दृश्यते ॥
 न तथा यंततो माया तस्य हेतुः प्रकल्पिता ८०६ अत्यंता सत एवास्य प्रतीतिर्या न संभवेत् ॥ इंद्रियैस्तन्निमित्तस्य संज्ञामायेति कीर्तिता ८०७

स्नेहोजलमिदमादिना योगभाष्ये उक्ता ८०३ एवं सत्सांख्याभिमतं वस्तु सत्त्वे विशेषसत्त्वं निरस्तमित्याह तत इति । ततः वस्तुसत्त्वं व्यपदेशनात् विशेष आगता आगमनशीलः निमित्ततंत्र इति यावत् सर्वत्र
 बोध्यः आगतुं कश्च पूर्वसिद्धस्य वस्तुनः कथं स्वभावः स्यात् न ह्यागतुं कं व्याप्राप्तं मायाविनः स्वभावः स्वरूपमिति ८०४ एवं विशेषस्य स्वभावाद्भिर्भावं प्रसाध्य तस्य माया मयत्वं स्फुटं न ददस्यां नैल
 प्यमाह विशेष इति । स विशेषो यदि वस्तुत्संस्यात्तद्वस्तुस्वभाववत्त्वापेयात्त्वाभावे तत्परंतु स विशेषोऽपेति वाच्यते एव ततोऽसन्सद्विलक्षणः स्यात्तथा सन्नसद्विलक्षणश्च स्यात् यत्पतः एवं सद्रूपेण प्रती
 यते इति ८०५ यो हि असन् भवति स न प्रतीतिविषयो भवति पथानरं ममित्याह इंद्रियाणामिति । असन्नृमिर्द्रियसंयोगेन न दृश्यते इति मासिद्धं अर्थविशेषस्तु तथा नृङ्गमवद्वाना विषयो न भवति ततः
 सदसद्विलक्षणत्वेन मिथ्यात्वात्तस्य विशेषस्य हेतुतया माया प्रकल्पनेति ८०६ विशेषनिमित्तभूतां मायां निरूपयति अत्यंता सत इति दृष्टाभिः । अस्य विशेषस्य वस्तुतोऽत्यंता सत एव या प्रतीतिर्दृष्टिरसंभवं
 ती अतुपपत्तिशालिनी तन्निमित्तस्यासदर्थप्रतीतेर्यन्निमित्तस्य मायेति संज्ञोक्ता स निमित्तस्येति पाठे स निमित्ततया प्रसिद्धस्य वस्तुतोऽत्यंता सतः शुक्तिरूप्यादेर्यथा प्रतीतिः सैव मायेति कारणमाया
 लक्षणबोध्यमिति ८०७

ननु अत्यन्तासन्नविशेषोभावविषयो भवति ननु रशृंगमित्यत्राकैनियामकमिति चेन्मायैवेत्याह असिद्धे इति । ननु शृंगस्य विशेषस्य च भेदे सर्वथाऽसिद्धेऽनुपपन्ने पितृपुत्रशृंगविशेषयोर्भेदो माययैवाघटितघटनापटीयस्याकल्प्यते उपपत्तिमिव नीयते न केवलं विशेषोऽसत्तत्त्वे दृष्ट एतद्वयमेव मायायाः कल्प्यते किंतु एषामायापि माययैव कल्प्यते असत्त्वाविशेषादिति तदुक्तं 'अविद्यायामहासि त्वाविद्यास्तीति कल्प्यते । ब्रह्मदृष्ट्या त्वविद्येयं न स्तीदस्ति भविष्यति' इति ८०८ एतत्स्फुटयति गुहायामिति । गुहायां व्याघ्रवत्प्रमाणेन उपलभ्यत्वेनासतीमाया माययैव कल्प्यते ८०९ मायासाधिकां प्रतीतिनिदर्शयति असत्तइति । अस्य शुक्तिरूप्यात्मकविशेषस्यासतोऽशृंगादेः सकाशात्कुतो भेद इति पृष्ठे सति याऽज्ञानां धीर्न जानीम इत्यादिरूपभेददुर्घटत्वात् स्वप्रकाशात्मनि माया मायासाधिक्येत्यर्थः ८१० अस्यादुर्घटत्वं दर्शयन् मायापदस्य चतुर्विधास्यां प्रवृत्तिरिति सूचयति न विद्यतइति । या एषा स्वयं न विद्यतेऽतो माया माशब्दस्य निषेधाच्चित्वायामाकालत्रयेपि नास्तीत्यर्थसमन्वयात् तथा यतो भेदे कार्यकारणादिरूपे कारणहेतुर्भवति ततो माया मामाने इति धातोरोणादिकेयप्रत्यये साधु मिमीते वस्तुपरिच्छेदसंज्ञे भेदकुर्वते इति माया इत्यर्थसमन्वयात् तथानोऽस्माकं स्वरूपभूतज्ञानमावृणोति ततो माया दुर्मिप्रक्षेपे इत्यतः पूर्ववद्यप्रत्यये साधु मिमीतेति स्वरूपप्रकाशं प्रक्षिपति आवरणलक्षणं परिभवं न यतीत्यर्थसमन्वयात् । तुरीयमर्थं दर्शयति गमनात्तइति । ततो ज्ञानाद्भेदोर्गमनादपसरणाच्च माया मया प्रमया यातीति माया इत्यर्थसमन्वयादित्यर्थः ८११ उक्तं व्युत्पत्तिचतुष्टयं पंचभिर्विशदं कुर्वन् तत्र न विद्यते स्वयंचेपा इत्येतददर्शयति आनंदात्मेति । य

असिद्धे सर्वथा भेदे न रशृंगविशेषयोः ॥ कल्प्यते माययैवैष मायाप्येषाऽसती पुनः ८०८ गुहायां व्याघ्रवत्प्रमाणाया नामास्तिकाचन ॥ शशशृंगसमाप्येषा कल्पिता माययैव हि ९ असतोऽस्य कुतो भेद इत्युक्ते याऽज्ञधीर्भवेत् ॥ सैव मायेति विद्वद्भिः कीर्तिता दुर्घटा सदा ८१० न विद्यते स्वयंचेपा भवेद्भेदेऽपि कारणम् ॥ आवृणोति च नो ज्ञानं मायाया गमनात्ततः ८११ आनंदात्मा तु सोऽसंगः स्वप्रकाशैकरूपभूतः ॥ स्वसजातिविजात्युत्थभेदगंधविवर्जितः ८१२ एवं स्वभावो जगतः कारणं जगदप्यभूत् ॥ यतस्ततो बुद्धिमाद्विर्माया तत्रापि कल्पिता ८१३ जगज्जनौ स्थितौ वापि संहृतौ वा जगत्पि ॥ उक्तात्मनितथा योगे आश्रुयाति तमो यथा ८१४ अज्ञानं तत एवैतदात्मनो ब्रह्मरूपिणः ॥ विशेषभावो मायेति कथितं वेदवादिभिः ८१५ मादृशो बुद्धिमान्दस्रौ यत्र यत्र करोति माम् ॥ तत्र तत्र न जानाति मायेत्येषा ततो भवेत् ८१६

त आत्माऽसंगचिदानंदाद्वितीयरूप एव वर्तते तत्र कुतो मायायाः संभव इति भावः ८१२ भवेद्भेदेऽपि कारणमित्येतददर्शयति एवमिति । एवं स्वभावो वर्णितानंदादि स्वभावोऽप्यात्मा जगतः कारणमभूत् तथा जगदाकाशादिप्रपंचरूपोऽपि यतोऽभूत् ततो हेतोस्तत्र वर्णितरूपेऽप्यात्मनि वैदिक्रिया कल्पिता ८१३ तुरीयां व्युत्पत्तिं विशदयति जगज्जनौ स्थितिप्रतिभिः यदा यतो वा इमानि भूतानि जायंते इत्यादिशास्त्रा जगतोऽजनिस्थितिसंहारे पुनरुत्थलक्षणभूतेषु योगः समाधिः क्रियते तथा जगत्पि अस्ति भातिप्रियं रूपमित्याद्यनुसारेण नामरूपेपरिहृत्य समाधिः क्रियते तथा उक्तात्मनिसाध्विदानन्दरूपे स्वरूपलक्षणपरशास्त्रानुसारांमहावाक्यानुसाराद्वा यदा समाधिः परिनिष्ठता प्रमेतियावत् क्रियत एवं योगे क्रियमाणे मायाऽऽशुशीघ्रं याति निवर्त्तते सूयते मोह इत्यर्थः तथा च प्रमयापसरणं प्रमातः पूर्वब्रह्मात्मस्वरूप आवरणं च सिद्धमिति भावः ८१४ अज्ञानमिति । तत एव प्रमानि वर्यत्वादेव एतदज्ञानं वेदवादिभिर्मार्थेति कथितम् अज्ञानस्य बाधयोग्यतायां हेतुगर्भविशेषणम् आत्मनो ब्रह्मरूपिणो विशेषभाव इति निर्विशेषस्य ब्रह्मात्मनो विशेषभाव रूपमित्यर्थः तथा च कथं न बाध्यतेति भावः ८१५ तुरीयां व्युत्पत्तौ विद्वदनुभवं संवादयति मादृश इति । बुद्धिमान् विवेकी यत्र यत्र प्रमां करोति तत्र दीपेनां यकारमिव मायां यतो न जानाति न पश्यति ततो मायेति संज्ञा तुरीयां व्युत्पत्त्या समन्वितेति ८१६

सामायालाघवेनमायांतुप्रकृतिविद्यादिति श्रुत्यनुसारेण चैकैव कल्पते प्रकृतश्रुतौ मायाभिरिति बहुवचनं तु न्यायव्यवहारिकसाधारणप्रमाणं प्रकृतेर्देन निवर्त्यतुलावस्थादिपदवाच्यं शब्देनाभिप्रायेणेत्याह
मानामिति । मानांप्रमाणानां यदादिरूपानि कविधोषाभ्यवच्छिन्नैतन्मगोचराज्ञानविरोधिनीनामनंतत्वात्सामाया एकापि बहुरूपिणी बभूव । एवंमायापदार्थप्रपञ्चेनोपपाद्यवाक्यार्थ
माह तेनेत्यादिना । तेनोक्तविषयमायायास्तद्बहुत्वस्वचोपपन्नत्वेन एकोदेवो मायाभिश्चेष्टेनानारूपभावलक्षणां चेष्टां कुरुते सदाकालत्रये पोत्यर्थे उपपन्न इति शेषः ८१७ मायवेवात्मनोनेकरूप
तानवस्तुत इत्यत्र विद्वदनुभवमापिसंवादयति एकेति । वस्तुत एकरूपोपि देवो मायया बटवद्बहुरूपोऽभूदित्येवं सर्वविद्वद्भिर्वा दरायणादिभिः कथ्यते कीदृशः भ्रष्टमयिर्भ्रष्टाप्रमयानिवृत्तामायायेषां तेषां
तेः ८१८ तस्य नानारूपतायदभिदधति बुधास्तदेकरूपतामध्यारोपापवादस्यायेन स्फुटयितुमेव न तु तेषां नानारूपतायां तात्पर्यं नानारूपताद्यभिधानप्रकारास्तूपेयप्रतिपत्त्यर्था उपाया अन्यवस्थिता इति
न्यायेनानियता इति सूचनेन वक्ष्यमाणेन्द्रियवृत्त्युपाधिभेदाध्यारोपेयौ न रूतयशं कांवारयति विशेषानिति चतुर्भिः एते आत्मनिरूपणे प्रवृत्ता विद्वांसो लौकिकविविधप्रमाणैः सिद्धान्भेदान्वदंति अनुव
दन्ति तेषां न्यायान् कौशलं दर्शयति पदेति ८१९ कारण इति । तत्र कारणे लौकिकप्रमाणानां कुंठतां मंदप्रसरतामालोच्यते महाविषयः सर्वव्यवहारोपपादिकामेकां मायामेव कारणतया कल्पयंति न तु का

मानामनंतरूपत्वादेकासावदुरूपिणी ॥ बभूवतेन मायाभिरिन्द्रोऽसौ चेष्टेते सदा ८१७ एकरूपोपि देवोऽसौ नानारूपो यथानटः ॥ विद्वद्भिः कथ्यते सर्वैर्भ्रष्टमयैर्महा
त्मभिः ८१८ विशेषानिह वदंत्येते कार्यकारणसंश्रयात् ॥ प्रमाणैर्विविधैर्विप्राः पदवाक्यविशारदाः ८१९ कारणे कुंठतां दृष्ट्वा प्रमाणानां महाधियः ॥ कल्पयंत्यत्र ते
मायां व्यवहारप्रसिद्धये ८२० हेतुमेकं विधायैते प्रमाणकुशला द्विजाः ॥ सर्वमेव वदंत्येते च्छिष्यबुद्धिविद्वद्वये ८२१ देहभेदोदधीचातोयुवयोर्वर्णितः पुरा ॥ आत्म
नोभिन्नता हेतुस्तथान्योपि महात्मना ॥ तत्रेन्द्रियकृतोभेद एव तेन समीरितः ८२२ यथा स्वर्गगतं द्रव्यमायाभिर्बहुरूपिणः ॥ रथेषु वाजिनो युक्ता विद्यंते वायुवेगिनः
८२३ एवं संसृतिर्भेदस्य नानादेह रथेष्वपि ॥ इन्द्रियाश्वाश्च विद्यंते युक्ता अतिबला इमे ८२४ देह एकत्र संख्याता दशके दशकेशतम् ॥ शते सहस्रं तद्वत्स्यात्सहस्रे
प्ययुतं तथा ८२५

यं भेदवत्कारणभेदं नानारूपतायार्थं नुवदंति वर्णनस्पलोकानुत्पादनार्थत्वा लोकाणां च कारणभेदोदासीन्यादिति भावः ८२० हेतुमिति । तस्माद्धेतुमायारूपं कारणमेकमेव विधाय मनसि कृत्वा यदा हे
तुफलमद्वैतबोधरूपमेकमुद्देश्यं कृत्वा सर्वमेवाध्यारोपप्रकारभेदं वदंति नानाप्रकारकथनफलं शिष्यबुद्धिविवृद्धिरिति ८२१ फलितमाह देहेति । अत उक्ताभिप्रायेण दधीचाथर्वणेन देहभेद आत्मभेदो
पहेतुरूपं रूपमित्यादिवाक्येन युवयोः प्रबोधाथर्वणितः । तथा न्योपि विषयेंद्रियादिभेदस्तुल्यन्यायेन सूचित इति तत्रेति । तत्र सूचितभेदानां मध्ये शेंद्रियकृतोभेद एव वक्ष्यमाणप्रकारेण युक्ता इत्यादिवाक्ये
न दर्शितः ८२२ तत्र दृष्टांतं तावदाह यथेति । यथा प्रसिद्धं द्रव्यत्रिलोकी गतनाकाकार्या र्थानां नानारूपधारिणो रथेषु नानाविधामहावेगिनोऽश्वायुक्ताः संलभ्राः संति ८२३ एवमिति । एवं संसार
गतस्यात्मरूपे द्रव्यदेह रूपे पुरथे पुयुक्ता इन्द्रियरूपाश्वाः श्रुतौ हरिपदोक्ताः संति अतिबला अतिदुर्जयाः ८२४ देह इति । एकत्रापि देहेंद्रियाणां प्रत्येकं वृत्तिभेदादशके दशकं संख्यापरिमिते गणे शतं भे
दा एवं शतैर्गताः सहस्रं भेदास्तथा सहस्रेऽयुतमिति ८२५

एवमिति । एवमवांतरभेदेन ताईद्रियाश्चासंतःकरणस्ववृत्तीभिर्दानासंतःकरणे प्रतिबिंबितस्यात्मनो भेदका इत्यर्थः । संवन्धा इति पाठः ८२६ एवमप्यारोपितस्यैन्द्रियभेदस्याप्येवाहः पादिनोक्तमपवाददर्शयति भेदेरेति । देवआत्मापेभेदं भिद्यते तत्सकलाश्रयस्तेषां सकालानां भेदकानां सम्प्रबन्धिष्यामाश्रयो विवर्त्तनं पादानतया धिष्णामित्यर्थः । अतएव नेति नेतीति कल्पितनिरासेन सर्वभेदविमुक्तोऽवधारित इति । एतेन श्रुतोऽयमिति पदार्थस्यात्मनश्च वाधा सामानाधिकरण्यामिति सूचितम् ८२७ एवं त्वंपदार्थपरिशीघ्यतत्पदार्थपरिशीघकस्य तदेतद्विषयादिरर्थमाह भेदेनेति । यद्वस्तुभेदेर्न भिद्यतेतद्ब्रह्मेत्यवधारितं पूर्वमपीति शेषः कीदृशं ब्रह्म पूर्वादिरूपेण देशेन कालेन च वर्जितं तथाऽतः स्वभावेन बाह्यस्वभावेन च पदार्थजातेन वर्जितमिति ८२८ सामानाधिकरण्येन वाक्यार्थस्फुटयन्महावाक्यमप्यभिनेयमिति एकमिति । स्पष्टम् ८२९ अनुकोयमात्मे विपृच्छतां मदानामनुग्रहाय सर्वानुभवितेत्याह एष इति । अनुभवति द्रष्टृश्रोत्रादिरूपेणेति शेषः ८३० एवमश्विनोरहस्पज्ञ

एवमेतेह्यसंख्याताइन्द्रियाश्वाःशरीरिणाम् ॥ अंतःकरणसंबंधाआत्मनोभेदहेतवः ८२६ भेदैर्यैभिद्यतेदेवआत्मातत्सकलाश्रयः ॥ सर्वभेदविनिर्मुक्तोनेतिनेत्यवधारितः ८२७ भेदैर्नैभिद्यतेवस्तुतद्ब्रह्मेत्यवधारितम् ॥ पूर्वापरादिदेशेनकालेनचविवर्जितम् ॥ अंतर्बहिःस्वभावेनवस्तुनाचविवर्जितम् ८२८ एकमेवाद्वितीयंयत्सोयमात्माशरीरिणाम् ॥ अहंब्रह्मेतिवाक्येनविज्ञेयोब्रह्मरूपभृत् ८२९ एषोनुभवतिश्रीमान्सर्वमेवमहेश्वरः ॥ सर्वात्मासर्वधीसाक्षीस्वप्नकाशसुखात्मकः ८३० एवंसंयुयोर्दध्यङ्कृतवाननुज्ञासनम् ॥ आनंदात्मस्वरूपस्यब्रह्मणोबोधरूपिणः ८३१ एवमुक्तेऽतिसंहृष्टावश्विनौजातकौतुकौ ॥ प्रणम्यतंमहात्मानमृषिसर्वार्थदर्शिनम् ॥ चक्रतस्तस्यतत्कार्ययदर्थमयमागतः ८३२ एवमाथर्वणंष्टृह्णानिहतंस्वोपकारिणम् ॥ इंद्रेणभीतिमगमद्विजःकौषीतकिस्ततः ८३३ विचित्रमिदमारुह्यानंकथितंतवसुव्रत ॥ मंत्रेरितंपुनःकिंत्वश्रोतुमिच्छसितद्द ८३४ ॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येणशंकरानंदभगवताविरचितउपनिषद्ब्रह्मसूत्राणां बृहदारण्यकमधुकांडसाराथप्रकाशकऋषिभिरुपाध्यायः ॥ ४ ॥ ॥ ४ ॥ ॥

ऋषिप्रतिहासं समाप्रयति एवमिति । हेअभिनसदभ्यङ्गसूत्र्यां पुरस्कृत्य सर्वाधिकारिणः प्रतिप्रणयौऽनुज्ञासर्नकृतवानिति ८३१ एवमिति । उक्तेरहस्पविदेति शेषः ८३२ त्वयायः कोपी तर्केभ्यनिमित्तं पृष्टमासीत् तस्मादहितमिति शिष्यं प्रत्याह गुरुः एवमार्थवर्णमिति । स्वभदेन्द्रो ब्राह्मः ८३३ उपसंहरति विवित्रमिति ८३४ ॥ उपाधिरहिहाणेनयः सर्वत्र प्रकाशते ॥ सर्वानुभवि सदिबोराजतेचित्तमंदिरे ॥ १ ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलककृष्णचंद्रात्मजदिलारामसूरितनुज रामकृष्णस्य श्रीविश्वेश्वरश्रमपूज्यपादानुगृहीतस्फुटो आत्मपुराणटीकायां सप्तसवालपायां चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥ ॥ ग्रंथसंख्या ३१०० ॥ ॥ श्रीकृष्णार्पणमस्तु ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे चतुर्थाऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे पंचमाध्यायप्रारंभः ॥

॥ श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ सर्वात्मतोपपत्त्यापिपत्यैवपरमात्मनः ॥ सिद्धांतपरमेशान्वन्देप्रत्युद्गन्तवे ॥ १ ॥ एवंप्रवृत्तानिभायप्रधानस्यमधुकांडस्यार्थोदादिः अथमुहदुपदे
 शनिभोपपत्तिप्रधानस्ययाज्ञवल्क्यकाण्डस्यार्थमध्याप्यदेननिरूपयन्प्रश्नाध्यायार्थेऽप्यजिज्ञासापूर्वाभावेउत्थापितामभिनयति इत्यभिसिनवभिः । स्पष्टम् १ तत्रस्वस्यमेवा
 वितांसूचयन्निष्पद्यःश्रुतपूर्वमनुवादति । भगवन्नितिपद्भिः । स्फुटम् २ कौपीतकिरिति । यज्ज्ञानैयस्यसत्यसत्यस्यज्ञानैकौपीतकिस्तत्परजइदभीत्थानोचेतस्तत्सत्यसत्यंत्वपादभ्यङ्ग्यसंवादरू
 पकथांतरेणोक्तमिति ३ वंशश्चेति वंशश्चायमुदाहृतइतिविशिष्टविपरिणामेनसंबन्धः । कीदृशोवंशः स्वयंभुवंतथात्रयोरूपादित्येवोपक्रम्यपौतिमाध्वपयंतंलयातः । ईदृशोयंविद्यावंशोद्विमूलः
 द्वेस्वयंभवादित्यरूपेभूलेयस्यसतथा । त्रिपर्वत्रिविज्ञानिपर्वणिशिष्याचार्यरूपाणिपस्मिन्सतथा । यतएकंपर्वस्त्रियाःस्त्रीसंबन्धिनामजातेनघटितम् पर्वद्वयंतुपुंसोर्मधुयाज्ञवल्क्यकांडांतरूपस्था
 नभेदभिन्नपुत्रांमजातघटितमित्यर्थः ४ त्रिपर्वणीति । अस्मिन्दिमूलेत्रिपर्वण्यिचवंशोकेचित्पुरुषाभिन्नाविरूपनामकाःकेचिदभिन्नाःसरूपनामकस्तत्पराकथिताः ५ तेष्विति । तेषुवंशस्थपु
 रुषेष्वन्यतमस्यदेवस्याथर्वणोमुनेर्दोषस्तत्तजस्विनःशिष्योक्त्यङ्गार्थवर्णःख्यातःप्रोक्तोयोश्चिन्म्यामिन्द्रायचमधुकांडोपदेशकइति । तथस्त्वेन्द्रस्यदौरात्म्यंहितोपदेशोकोपरूपमुक्तंथाधिनोराथे

श्रीः ॥ ॥ इत्यमाख्यातमाकर्ण्यशिष्यःपरमविस्मितः ॥ प्रष्टुकामःपुनःकिंचिदुरुप्राहृतांजलिः १ भगवन्नैतरेयस्यतथाकौपीतकेर्मुनेः ॥ नानाख्यानसमायु
 क्तात्मज्ञानंत्वयोरितम् २ कौपीतकिश्चतत्याजयज्ज्ञानंतदपित्वया ॥ कथांतरच्छलेनैवसत्यसत्यमुदाहृतम् ३ वंशश्चायंमहान्ख्यातउपक्रम्यस्वयंभुवम् ॥ आदि
 त्यंचत्रयारूपंपौतिमाध्यांतमीदृशः ॥ द्विमूलश्चत्रिपर्वचस्त्रियाःपुंसोरयंमहान् ४ त्रिपर्वण्यपिवंशोस्मिन्दिमूलेबहवस्त्वया ॥ पुरुषाःकथिताभिन्नाअभिन्नाअपि
 केचन ५ तेषुशिष्यस्तुदैवस्यदीप्तस्यार्थवर्णोमुनेः ॥ दध्यङ्गार्थवर्णःख्यातोमधुकांडोपदेशकः ॥ देवेंद्रस्यचदौरात्म्यमश्विनोरथितापिच ६ तत्रदध्य
 ङ्गयग्रीवशिष्यमानेस्वमस्तके ॥ याज्ञवल्क्यंरवेःशिष्यमूचेवाजसनेयकम् ॥ वक्तारंब्रह्मविद्यायाअभीतंशक्रतोपिच ७ अजातशत्रोःसंवादेगार्ग्येणोक्तस्त्वया
 पिच ८ प्राप्तविद्योयमप्रदित्याद्याज्ञवल्क्योमहामुनिः ८ तेनकस्मैकथंवापिब्रह्मविद्यासमर्पिता ॥ कीदृशीचेतिवाब्रह्मश्रोतुमिच्छाम्यहंगुरो ९ एवमुक्तेतिसं
 हृष्टोमुरुःशिष्यमथाब्रवीत् ॥ शृणुचित्रामहंवक्ष्येकथांवेदसमीरिताम् १० याज्ञवल्क्योथघरेणतपसापरमेश्वरम् ॥ आदित्यमंडलावांसनामरूपप्रक्रियात्मकम् ११

ताउग्रकर्मप्रवर्तिकालिप्ताप्रोक्तेति ६ तत्रेति । तत्रेन्द्रकोषादिनिमित्तकेस्वमस्तकेच्छिद्यमानेसतिदध्यङ्गयग्रीवःसन्याज्ञवल्क्यंब्रह्मविद्यावक्तारमिन्द्रादभीतंचोचे । कीदृशयाज्ञवल्क्यम् रवेः
 शिष्यमतएववर्णितनीत्यावाजसनेयकम् ७ नवेकलंदर्धीचैवयाज्ञवल्क्योमहामभावत्वेनवर्णितःकिंतुतत्रभवतापीत्याह अजातशत्रोरिति । अजातशत्रोर्गार्ग्येणवलकिनासंवादेगततृतीया
 ध्यापेत्वयमपिसवितपितथाप्राहेत्यादिश्लोकेनोक्तइत्यर्थः ८ एवमनृचपृच्छति तेनेति । तेनयाज्ञवल्क्येनकस्मैब्रह्मविद्यादत्ताकथंवादत्तासाविद्यावाकीदृशीतिप्रश्नप्रयम् ९ गुरोरुत्तरमवतारयति
 एवमिति । स्फुटम् १० तत्रयाज्ञवल्क्यस्येश्वरानुग्रहामहामभावतांजनकस्यतदिहसांचोपीद्वीततयानिरूपयति याज्ञवल्क्यइत्यादिभिरष्टाविंशतिश्लोकैः । याज्ञवल्क्योवेज्ञापयनादधीतंवेदंपरित्य
 ज्योद्विग्नःसन्नतिघरेणतपसापरमेश्वरमतोपपदितिशेषः । कीदृशमादित्यमण्डलावांसं 'यस्वोन्तरादित्येपुरुषोहृश्यते' इत्यादिच्छान्दोग्यश्रुतेः अन्तस्तद्रमोपदेशादितिन्यायाच्च तथाचसर्वज्ञ
 परमेश्वरोपासनात्सर्वज्ञतालाभोयाज्ञवल्क्यस्योचितः मण्डलावकप्रदित्यादिपदानांतदन्तस्थेलक्षणाचेतिभावः । आदित्यांतस्थपुरुषस्यसर्वात्मतामाह नामेति । 'त्रयंवाइदंनारूपंकर्मच' इ
 तिश्रुतिः विश्वस्वरूपभूतत्वादिद्वित्रितयात्मकमिति । यद्वा सर्वेषामविनिर्मुक्ताभिधायकैत्रउदितिश्रुतिप्रसिद्धनाम्नावस्थाम्परूपक्रियाभ्यांचयुक्तमित्यर्थेनसविशेषतासूचिता ११

तस्य देवस्य भक्तानुग्रहार्थं रूपमाप्रणत्वा तस्यैव सुवर्ण इत्यादि श्रुतिप्रतिपादितं दर्शयति सुवर्णेति । नेत्रयोरतिरक्तपुण्डरीकाकारत्वात् त्रेविहापसर्वांगेषु स्वर्णवर्णमित्यर्थः १२ तस्य च्छांदोग्योक्तां सर्वं
 शनरूपां क्रियां दर्शयति अमुष्मादिति । यो देवः अमुष्मादादित्यपुरुषाद्ये परे उपरितनालोकायेष्वामुषाद्युर्वर्तिनस्तदीयरूपादवाञ्छोऽधस्तनालोकाः सन्दंशन्वायेन मध्यवर्तिनश्च ये लोकास्तेषां सर्वेषां
 लोकवर्तिजनानां सर्वं यिनं कामानां काम्यमानपदार्थानामीष्टैर्दृशो भवति प्रदातेति यावत् । यत एक एव देवोऽप्यात्मं च भुवि अधिदेवमादित्यमंडले च स्थित इति १३ अयमेव देवः मूर्ध्मसमष्ट्यवाधिकत्वे
 न हिरण्यगर्भः कारणोपाधिकत्वेन श्वर इति च श्रुतावुक्त इत्याह योजीयेति । यो देवो जीवघन इति पदघटिते अत्र वेदे स एतस्माज्जीवघनात्परात्परं पुरिशयं पुरुषमीक्षते इति प्रश्रवाक्षयरूपे जीवसमष्टिवाचकजी
 वघनपदेन हिरण्यगर्भतया ततः परमीक्षणीये श्वरतया च वेदिकेः पठ्यते इत्यर्थः । अयमेव देवो 'अस्य महतो भूतस्य निःश्वसितमेतच्छब्देः' इत्यादि श्रुतौ वेदयोर्नित्वेनोच्यत इत्याह यस्मादिति । स्पष्टम्
 १४ सैवात्र ग्येव विद्यातपतीत्यादि श्रुत्यनुसारेण तस्य वेदत्रयात्मकतामाह ऋग्भिरिति । ऋग्वेदरूपेणादित्यपुरुषः पूर्वाद्देवित्रया विभक्तदिवसप्रथमभामेतत्प्रतिप्रकाशयति तथामध्यतो मध्याह्ने यजुर्भिः
 तथा सायान्धौ तृतीयभागोऽथर्वागिरसं युक्तैः सामभिस्तपतीति १५ तथा यमेव देव इत्यादि तृतीयप्रपाठक्रमेण विद्यायां निरूपित इत्याह वेदेति द्वाभ्याम् । यो देवः सर्वकर्मफलप्रद आदित्यरूपे मधुनि प्रसिद्ध
 मधुवदस्वादिदेवानां मोदकतो आस्तेति श्रुति । कीदृशे आदित्यरूपे मधुनि विचित्ररूपे रक्तशुक्लकृष्णाति कृष्णगुह्यात्मकं पंचरूपोपपन्ने । पुनः कीदृशे यथाक्रमं रक्तादिरूपे ऋग्यजुस्सामाथर्वागिरसोपनि

सुवर्णसदृशं देवं केशेषु च न खेषु च ॥ एकरूपं हि सर्वत्र हित्वाने त्रे विलोहिते १२ अमुष्माद्ये परे लोका अर्वाचो ये च चाक्षुषात् ॥ ईष्टे तेषां सकामानामध्यात्मं भेदवर्जितः
 १३ योजीवघन इत्यत्र पठ्यते वेदवादिभिः ॥ यस्माद्विनिःसृता वेदाः श्वासा इव महात्मनः १४ ऋग्भिस्तपति पूर्वाह्ने यजुर्भिश्चापि मध्यतः ॥ सायान्धे सामभिः शश्व
 दथर्वागिरसा समम् १५ वेदद्विरेकैरचिते रक्तशुक्लासितात्मभिः ॥ चित्ररूपे मधुन्यास्ते फलदः सर्वकर्मणाम् १६ कर्मपुष्परसो यस्मिन्नित्यमेव प्रधावति ॥ विमुं
 चति च यो देवो दृष्टिर्देवस्य कारणम् १७ बहिश्चरो हियः प्राणः सर्वेषां महद्देहिनाम् ॥ स्थिराणां जंगमानां च ब्रह्मादीनां हृदि स्थितः १८ यस्तमाराध्य संतुष्टा देवाद्दे
 दानवाप्तवान् ॥ आदित्यमंडलस्थानादस्मात्सर्वगरीयसः १९ प्राप्य वेदान्मुनिः सर्वान् गृहस्थाश्रमधर्मवान् ॥ चतुर्वेदार्थिनः शिष्यानुपनिष्ये महामनाः २० चतुर्धा
 दृश्यते तस्य मुनेः शिष्यौ घमंडली ॥ अध्यापनरतस्यैषा याज्ञवल्क्यस्य धीमतः २१

पदात्मकवेदरूपे द्विरेकैर्भ्रमैरचिते । यथामधुमक्षिकाः पुष्पेभ्योरसमाहृत्य मधुदेशं नयंति तथा ऋगादिवेदभ्रमारायागादिकर्मरूपपुष्पेभ्यो मन्त्ररूपेण गत्वा कर्मणां सुस्मावस्थात्मकमहत्संज्ञारसनयंति । तदे
 तदुक्तं 'कर्मपुष्परसो यस्मिन्नित्यमेव प्रधावति' इति यत्रादित्यमधुनि प्रधावति गच्छति । न केवलं वेदादिदेवानामेव मोदकतुरपितुं दृष्टिद्वारा सर्वेषां मिष्ट्याह विमुञ्चतीति । तदुक्तम् 'अग्नौ प्रास्ताहुतिः
 सम्पगादित्यमुपतिष्ठति । आदित्याज्जायते वृष्टिर्बृहन्नंततः प्रजाः' इति १६ । १७ बहिश्चरो हिति । तथा स आदित्यपुरुषः सर्वेषां बहिश्चरो बहिर्वर्त्तमानः प्राणः तथा च प्रश्रुतिः 'प्राणः प्रजानामुद
 यते पसूर्यः' इति तथा यमेव पुरुषोऽन्तर्यामि ब्राह्मणं त्र्यम्बकं नित्यं निरूपित इत्याह स्थिराणामिति १८ यस्तमिति । यो याज्ञवल्क्यस्य संवर्णितामीश्वरमाराध्य संतुष्टा दस्मात्सर्वगुरोर्देवादादित्यांतरस्था
 देवांश्चतुरोऽवाप्तवान् । यज्ञमिति पाठे यं देवं ज्ञं सर्वज्ञमाराध्य संतुष्टा दस्माद्देवानवाप्तवान् याज्ञवल्क्य इति शेषः । यज्ञमिति पाठे वर्णिता रूपं यज्ञविष्णुं 'यज्ञो वै विष्णुः' इति श्रुतेः आराध्यतस्मात्तुष्टा देवा
 नवाप्तवानिति सम्बन्धः १९ प्राप्येति । एवं वेदां प्राप्य याज्ञवल्क्यमुनिश्चतुर्वेदानामर्थिनोऽधिजिमांस्तु शिष्यानुपनिष्येऽप्ययनाङ्गमुपमपनसंस्कारं प्रापितवानित्यर्थः २० चतुर्थेति । तस्य मुनेः
 शिष्यमणमण्डली आगाद्यप्येतस्य वेदभेदेन चतुर्विधा दृश्यते इति २१

चतुर्भङ्गेति । चतुर्विधशिवं मण्डलमध्यस्थो मुनिः सूर्यवद्राजतेस्मेति । याज्ञवल्क्यस्य चतुर्वेदवित्त्वे लिख्ये चत्वार्युपाख्यास्य मनिगवांश्रमं प्रति उक्तं कालनवाभ्ये शिवस्य सामायापित्वेन संबोधनम् २२
याज्ञवल्क्यस्य कीर्तिमस्तं वृत्तचारित्वेन विन्यवाराङ्गनात्वेन निरूपयति । कीर्तितीति द्वावशभिः । तस्य याज्ञवल्क्यस्य कीर्तिरूपावाराङ्गनात्रिलीकीगतासर्वान्विद्वज्जगमान् कीर्तेर्गुणलपातिरूपायाः वा
रांगनात्वेतस्याविवेकेन आस्थादनरूपभोगशालिनां विदुषांसहस्यत्वेन प्रसिद्धानां 'भुजंगो गणिकापतिः' इति हंमकीशानुसरिण भुजंगत्वविवक्ष्यते तथा च विद्वांस एव भुजंगास्तात्मा इति । कीदृशो
तेषांसहस्रानां हृदयस्य तापदा विज्ञासन्तापिकावेत्यर्थः तप्ततेन संबध्यते इत्यादिवाक्येषु अभिकांसारूपं प्रवणमपि यातोरर्थः प्रसिद्धः । लोकेपि वारांगनानां स्वविशेषाभिज्ञजनोपस्थानंतद्दपता
पकत्वं च प्रसिद्धमिति २३ सत्रसाये राविदुषांहृदये द्रावणाख्यं तापकृतवतीताम्दर्शयति एतामिति । एतां याज्ञवल्क्य कीर्तिवारांगनां केचिज्जनकाद्याविद्वांसं त्रैवर्षिके लोहितशुककृष्णवर्णशा
लिगुणत्रयाभिमानिभिर्जनैराश्वलायैर्वार्यमाणा अपि कुमुजिरे आस्वादितवन्तः यतः पुण्यात्मानः । मुदितपायोगमूत्रप्रसिद्धपादूः पेषवत्तद्रोक्ता इति भावः । ननु कुथं निवारिता अपि वारां
गनापारता अत आह । महाधियः कीर्तेर्दिव्यत्वेन निषेधानर्हत्वं पूर्वमंगीकृता यामुदिताया अपरित्याज्यत्वं पुरुषार्थप्रदायास्तत्त्वजिज्ञासासंख्या अनुसरीयत्वं चालोचयन्तीमहतीवीर्यप्राप्ते तथा

चतुर्भङ्गलमध्यस्थो राजते मुनिभास्करः ॥ दिशामं डलमध्यस्थो यथायं भगवाव्रविः २२ कीर्तिवारांगना तस्य सर्वांस्त्रिद्वज्जगमान् ॥ लोकत्रयो स्थितान् प्राप्तातेषां
हृदयतापदा २३ एतां कुमुजिरे केचित् पुण्यात्मानो महाधियः ॥ जनकाद्या वार्यमाणाः सदा त्रैवर्णिकैर्नरैः २४ अस्य तां मृदुलां वीक्ष्य ह्यसूयालयतांगताः ॥ निंदा
वधूपि शार्चीतां जज्ञिरे कीर्तिदूषिकाम् २५ आदित्यादाप्तवान्विद्यां याज्ञवल्क्यो महा मुनिः ॥ वक्रेण विना कस्मादेनामत्र वदत्ययम् २६ आदित्यस्य रथे स्थित्वा
विद्याधीता मुनायदि ॥ अधीते केन नैवायं स्थित्वा प्रौढे विभावसौ २७ ज्योतिर्मात्रं यदादित्य उक्तवान्वेदमं डलीम् ॥ ज्योतिर्मात्रं वपुर्वन्दिनां धुना केन वत्स्यसौ २८
तपसा तोषमायाता प्रत्यक्षाय दिदेवता ॥ शरीरिणी कथं नित्याभवे देशायथावधूः २९

तथा च श्रीवृत्तानिषेधं नृपतीति लोकेपि प्रसिद्धमिति भावः २४ अथ येषां सासन्तापदा सीतेषां वृत्तमाह अस्पृष्टमिति । अस्पृष्टयाज्ञवल्क्यस्य तां कीर्तिवाराङ्गनां मृदुलां कोमलां जनकराजादिम
नोहारिणीमिति यावत् एवं विधां वीक्ष्य केचिदाश्वलायाः असूयालयतां असूयालयः संश्लेषो येषां तेषां भावस्तत्तातांगताः सन्तो निंदारूपा वधू वधूवत्तद्दहस्यचारिणी कृष्णवर्णत्वेन पिशाचीतृत्वांशु कुवर्मा
याः कीर्तेर्दूषणो यतां जज्ञिरे जनिवन्त इत्यर्थः । 'लघो विलासे संश्लेषे' इति विश्वः । अयं भावः यथा लोके वारांगनासंस्तराजादि कंततो निवर्तयितुं नूतनां वधूवोद्व्यां जनये युस्तथा याज्ञवल्क्यं द्विपद्भि
निन्दावधूरसूयासंगेन जनिता तथापि निन्दावधू उद्वेजकरूपत्वेन लोचितमित्यहो तेनोतिशास्त्रतत्त्वमपि न जानतीति २५ जनकराजपुरोहितादिकृतां निंदामभिनयति आदित्यादित्यष्टभिः ।
यद्यप्यलौकिकगुरोर्विद्यानामः किं त्वलौकिकादादित्यागुरोः प्राप्तस्तदा अलौकिकत्वादेव मुखं विनैव विद्यां कुनो न पाठयतीत्यर्थः २६ आदित्यस्येति । किंचादित्यस्य रथे स्थित्वा मुनायाज्ञवल्क्येन वि
द्याधीता इति पशुच्यते तदा यं प्रौढे प्रज्वलिते विभावसौ अप्रोस्थित्वा कुतो न पठतीति । 'विभावपुर्विदमणोहारभेदे च पावके' इति विश्वः २७ ज्योतिर्मात्रमिति । किञ्च ज्योतिर्मात्रं तेजः पुंजमात्ररू
पमादित्यो यस्मै यावल्क्याय वेदमुक्त्वांस्तर्हि तादृशो वन्दिह रिपु कुतो न वेदमुपदिशतीति २८ तपसेति । पशुच्यते स्नातुष्टादित्यदेवता शरीरिणी सत्यस्मा उपदिदेशेति तां हि सदेवता शरीरिणीवत्त्वादि
वत्कथं नित्यास्यादिति अनित्यत्वे अस्मदादिभ्यः कोस्याविशेष इति भावः २९

आ. पु.

॥ २ ॥

तनइति । ततोऽस्यवेदलाभेउपपत्त्यभावादयेयाज्ञवल्क्यः स्वकल्पितं वाक्यं वैदिकस्वरवर्णोदितमाभ्येनषष्ठ्यं वेदइतिप्रसिद्धं कृत्वाऽऽस्मान्त्वज्ञानमोहयतीति ३० वेदलक्षणमाहुः वर्णानामिति । संप्रदायानुसारेणस्वरादिविशिष्टायावर्णानुपूर्वापरिपाटीसैववेदस्ततोऽन्वयवत्त्वमिति । संप्रदायस्तुनास्यलोकेप्रसिद्धइतिभावः ३१ किंचवेदांतरविज्ञोभवतुनामयाज्ञवल्क्यस्तथापितेतिरीयादिप्रसिद्धक्रमरदिविलक्षणत्वान्नयजुंष्येपठतीत्याहुः कपितानीति । एषयाज्ञवल्क्यः कपितानिहस्तकंपयुक्तानितथाप्रसिद्धपदादिमर्यादाहीनानियजुंषिपठततीति । अतएवातिसाहसीअतिसायेनसाहसीअविमृश्यकर्ता ३२ किंचोषपातकेषुममितेनाधीतनाशनेनयुक्तोयमित्वाहुः यजुरिति । स्वयंपुरावेक्षपापनादधीतंयजुर्वेदेनैवपांचेतिअतोवेदस्वविष्ठावक्रोविस्मर्ताअपरा न्वेदान्स्वयंकथंजानीयादिति ३३ इत्यादीति । असूययानिंदाजनस्यासहिताः केचिदित्यादि निंदाबचनेर्वचनपदेनरूपकोपयोमिवाग्दानमपिसूच्यते कीर्तिवारांगनारोहं प्रवृत्ताअपिनेशनेनसमर्थाअभूवन्निति ३४ याज्ञवल्क्यस्यसमाशीलतामाह याज्ञवल्क्योपीतिद्वाभ्यां । प्रचारः प्रवृत्तिः । उत्तराद्वैअपीतिशेषः । ज्ञानात्ज्ञानप्रभावात् ३५ प्रावृट्कालेइति । प्रावृट्कालि

ततोयंस्वेच्छयाकिंचित्स्वरवर्णानुकारतः ॥ वेदइत्येवकृत्वानोमोहयत्यल्पमानसात् ३० वर्णानामानुपूर्वीयासंप्रदायानुसारतः ॥ सवेदइतिविज्ञेयोह्यपरंनटभापणम् ३१ कपितानिसदाहूतेयजुंष्येपठोयथा ॥ पदवर्णक्रमैस्तद्वद्विहीनान्यतिसाहसी ३२ यजुर्वेदंचयोर्नैववेत्यधीतंस्वयंपुरा ॥ वेदविष्ठावक्रः सोयंजानीयादपरांनकथम् ३३ इत्यादिनिन्दावचनैरसूयासहचारिणः ॥ कीर्तिवारांगनारोहं प्रवृत्तानेशतेपिते ३४ याज्ञवल्क्योपिमतिमान्सर्ववृद्धिप्रचारवित् ॥ स्वयंजानंस्तथागृण्वन्ज्ञानादास्तेहसन्निव ३५ प्रावृट्कालेयथामेवोवर्षत्येवगर्जति ॥ वेदान्सर्वोस्तथैवाहसार्थान्नोचेचतान्काचित् ३६ जनकोपिमहीपालोविदेहेषुवसन्सदा ॥ मिथिलाधिपतिर्नित्यंयाज्ञवल्क्यंदिदक्षते ३७ पुरोहितादयस्त्वेनमाश्वलप्रमुखाद्विजाः ॥ निरुधंतिसदोपायैर्विविधैर्निंदयापिच ३८ राजापिबुद्धिमांस्तेपांमतंविज्ञायधार्मिकः ॥ आप्तास्त्रैवर्णिकान्सर्वान्ब्राह्मणानयनेऽदिशत् ३९ तेपिभृत्यास्तथाचकुर्णत्वादेशाननेकशः ॥ समानयन्सशिष्यास्तांविप्रान्वेदार्थकोविदान् ॥ याज्ञवल्क्येनसहितान्कुरुपांचालकानपि ४० वेदध्वनिर्महानासीत्स्यराज्ञोनिवेशने ॥ त्रैवर्णिकजनौघस्यकर्णदावाग्रिहारकः ४१ आश्वलस्तत्रहोतागाज्जनकस्यास्यभूभुजः ॥ आर्तभागस्तथाविप्रोजरत्कारुसुतोमहान् ४२

कमेधवदात्मश्लाघां गर्जननिभाम् कुर्वन्नेवयाज्ञवल्क्यः सार्थान्सर्वोस्तथापूर्ववेदेवाहापाठयत् । तान्निंदकान्प्रतिकर्त्तुंकिंचिदपिनीचेइति । अनेनकीर्तियोऽप्यतामूचिता ३६ उक्तरूपकस्यतात्पर्यंदिदर्शयति जनकइतिद्वाभ्यां । जनकः कीर्तिश्रुत्वायाज्ञवल्क्यंदिदक्षतेद्रुमिच्छतिस्मेति ३७ पुरोहितादयइति । एनंदशीनोयतराजानंविषयान्तरप्रवर्त्तनादिरूपेरुपायैर्निन्दयाचपुरोहितादयोनिरुध्यन्तिस्मेति ३८ जनकोहवेत्यादिप्रथमकंडिकार्थमुपगृह्यति राजापीत्यादिनाशास्त्रोक्तागाह्यतः पूर्वतनग्रंथेन । तेषांपुरोहितादीनांमतंदुरभिप्रायंज्ञात्वायाज्ञवल्क्यदिदक्षयाउपायान्तरंकिंचीर्त्तनाज्ञाकारिणस्त्रैवर्णिकानामान्विश्वस्तान्प्रतिमयायामश्विकीर्तितस्तदर्थं सर्वतोब्राह्मणानाकारयतेत्यदिशवाज्ञादत्तवानिति ३९ तेषीति । तेष्विश्वास्ताराजभृत्याअनेकदेशेभ्योब्राह्मणानानयंतःकुरुपांचालदेशवासिनोपि विप्रान्स्तेदेशवासियाज्ञवल्क्येनसहितानानीतवतंइति ४० वेदेति । तेषामागमनेसतिजनकराजगृहेमहान्वेदध्वनिरासीत् कीदृशः शूद्रातिरिक्तजनानांमुखदइति ४१ तेषुप्रधानभूतादिदर्शयति आश्वलइतिपञ्चभिः । आश्वलनाम्राजनकस्यहोताःअवेदोक्तकर्मकर्त्ताआगात्आगतः । तथाजरत्कारुपुत्रार्चभागनामा ४२

भुज्युरिति । तथाभुज्युनामालाद्यापनिर्द्धानामकस्यापत्यंलाद्यस्तस्यापत्यंलाद्यापनिरागतः तिकादित्वात्किञ्च तथाचाक्रायणश्चक्रनामकस्ययुवापत्यमुपस्तनामाऽऽगतः तथाकोषीतकेयःकुषीत
कस्यापत्यं शुभ्रादित्वाद्बृक् कडोलनामाऽऽगतः । तथागार्गीस्त्रीब्रह्मवादिनीब्रह्मनिष्ठा तथाआरुणिररुणस्यापत्यमुहालकनामागतः । यःश्रुतोगाग्यःउक्तेःप्रश्रपरंपरारूपायामध्येवदन्याज्ञवल्क्यपृच्छ
निरूपयिष्यतइतिशेषइतिद्वयोरर्थः ४३ । ४४ शाकल्यश्चेति । शाकलस्यापत्यंशाकल्योविदग्धसंज्ञश्चागतः कीदृशोवावदूकोऽतिवादीअतिमानोयाज्ञवल्क्यस्यसदाद्रेष्टाचेति ४५ याज्ञवल्क्यश्चेति ।
याज्ञवल्क्यश्चसशिष्यआगतः ४६ अन्येचउक्तानुक्ताःसशिष्याआगताइत्याह आश्वलाद्याइति । मिलिताःसंघीभूताअभूवन् ४७ याज्ञवल्क्यागमोपापमिति । एवंजनकोराजातेर्याज्ञवल्क्यद्विषद्भिः
पुरोहितायेरवेक्षितोपितदर्शनमतिबंधेसावधानैःप्रायोदृष्टिगोचरीकृतोपियाज्ञवल्क्यागमोपायंकृतवान्सन्क्रुप्रचितप्रसंगेसमवेतान्दिजानिर्दवाक्यंसभायामाह इदीकं हेविप्राअहंभूरिदक्षिणैरश्वमेधायेयं
जेदेवान्यष्टुमिच्छामितत्रभवंतोऽनुजानंतु अहंदिशोषोषयिष्यामिपज्ञारंभसूचकंदिडिमिशब्देनपूरयिष्यामीति । इतिराज्ञोक्तेसतितेर्वैभेराजाऽऽज्ञातःपटुमारम्यतेतिशेषइतिद्वयोरर्थः ४८ । ४९

भुज्युर्लाह्यायनिस्तद्वदुषस्तोब्राह्मणोत्तमः ॥ चाक्रायणश्चसर्वज्ञःकडोलोपिद्विजोत्तमः ४३ कौषीतकेयश्चतथास्त्रीगार्गीब्रह्मवादिनी ॥ उहालकश्चारुणिर्योगार्ग्य
क्तेर्मध्यतोवदत् ४४ शाकल्यश्चविदग्धारुयोवावदूकोतिमानभाक् ॥ याज्ञवल्क्याययोद्रेष्टिसर्वदापापमोहितः ४५ याज्ञवल्क्यश्चमतिमांश्चतुर्वेदविशारदैः ॥
बहुभिःसंवृतःशिष्यैर्भास्करोभगणैरिव ४६ आश्वलाद्याश्चमुनयःशिष्यैःस्वैःस्वैःसमावृताः ॥ अन्येचशिष्यसहितामिलिताःकोटिशोभन् ४७ याज्ञवल्क्यागमो
पायंकृतवांस्तैरवेक्षितः ॥ प्रसंगेकुत्रचिद्विप्रानिदमाहकृतांजलिः ॥ पुरोहितमुखान्सर्वान्सभायांसंस्थितोनृपः ४८ यष्टुमिच्छाम्यहंविप्रायज्ञैस्तैर्भूरिदक्षिणैः ॥
अनुजानन्तुमांसर्वेषोषयिष्याम्यहंदिशः ४९ तत्रतेषूपविष्टेषुब्राह्मणेषुमहात्मसु ॥ सर्वज्ञेषुबुभुत्साभूदन्तुचानतमंप्रति ५० सर्वेषुतेमहात्मानोवेदेवेदांगपारगाः ॥
सदाचाराःसशिष्याश्चहेपुकोभ्यधिकोद्विजः ५१ एतत्कथंहि विज्ञेयमाधिक्यंब्राह्मणोत्तमे ॥ कस्मैचिच्चेदहंप्रष्टासवूयात्स्वमनोगतम् ५२ यस्ययत्रभवेद्वेषःसतं
निदेद्विसर्वथा ॥ अपिदेवंगुरुंचैवब्रह्माणंवास्वयंभुवम् ५३ यस्ययत्रभवेत्स्नेहस्तंस्तुवीतससर्वथा ॥ अप्यक्षरैकविज्ञानरहितंहालिकोपमम् ५४ उदासीनो
जानातिगुणान्दोषांश्चकस्यचित् ॥ तद्वक्तःस्वयंज्ञातेनिर्णयोमेभविष्यति ५५

तत्रेति । तत्रयागवेक्षोत्पन्त्यागतेषुब्राह्मणेषूपविष्टेषुसत्सुसर्वज्ञेषुएतेपुसर्वेषुज्ञेषुमध्यकोवाऽतिज्ञेयानूचानःसांगवेदार्थविदित्याकाराजनकस्यबुभुत्साजिज्ञासाऽभूदिति ५० जिज्ञासामेवाभिनयति
सर्वेति । स्पष्टम् ५१ तत्राधिकनिर्णयोपायंराजाक्षितयति एतदित्यादिना । एतत्सर्वाधिक्यंब्राह्मणोत्तमेवर्तमानंकर्यंविज्ञेयंनिर्णयं । तत्राप्रवक्तुर्दुर्लभत्वात्प्रश्नोनाभ्युपायइत्याह कस्मैचिदिति ।
सपृष्टः स्वमनोगतंचित्तानुकूलम् ५२ तत्ररागद्वेषाभ्यांप्रायोविपरीताभिधानंदर्शयति यस्येतिद्व्याभ्यां । द्वेषेसतिबृहस्पतिप्रभृतीनपिनिंदन्तीति ५३ यस्यपत्रेति । रागेसतिअसरस्यपदेकंके
वलमर्थानवगाह्मिज्ञानंतेनापिहानंस्तुवंतीति ५४ तर्हिउदासीनपृच्छेत्पाशंकांनिर्णयसिद्ध्यावारयति उदासीनइति । उदासीनस्याधिक्यव्याप्यगुणानांतदभावव्याप्यदोषाणांचज्ञानाभावात्तन्मु
खादाधिक्यनिर्णयसिद्धिरिति । अथत्वमेवोदासीनंप्रतिगुणदोषोश्रावयित्वाधिकंपृच्छेत्तच्चिह्नसिद्धसाधनमित्याह तद्वक्तइति । तस्यउदासीनस्यवक्तोयोमेनिर्णयोभविष्यतिसस्वयंज्ञातएव
भविष्यतिनत्यज्ञाते येमत्तःश्रुतेर्गुणेरुदासीनेनाधिक्यंज्ञेयंतैर्गुणैर्लिगभूतेरहमेवकुतो नजानीयामितिभावः ५५

प्रत्येकं प्रपञ्चसंभूयति पृच्छामीति । स्पष्टम् ५६ ननु दुरवगाहमर्थतावत्पृच्छ तत्र चयः सम्यक्त्वं दिव्यतितमधिकं जानीहीति विकल्पमनिष्टमसत्तयादृश्यति अथेति । चायेः प्रश्नेः । ज्ञास्यामिनि
 जेष्यामि । मेमहा ५७ फलितमाह विवादमिति । तत उपयांतरस्यासंभवादेष्टां ब्राह्मणानां परस्परं विवादमेव कारयित्वा आधिक्यस्य निर्णयं करोमि विलोकयन् प्रत्यक्षगोचरी कुर्वन्सन्निति ५८ अथ
 विवादोपायं राजालोचयन् साक्षाद्विदध्वमिति प्रेरणा तु बलवदनिष्टहेतुत्वात् कारयेत्याह कुरुष्वमिति ५९ तर्हि किं कर्तव्यमत आह तत इति । एते ब्राह्मणाः अनुक्ते कुरुष्वमित्यादि वाक्यव्युत्पन्नैः विव
 देरन् विवादं कुर्युस्तथोपायं कुर्वेति ६० सचोपायः पणत्वेनाप्यर्थतन्निधानमेवेति सिद्धांतयितुं तदुपपत्तये तन्निधानस्य विवादोपयोगिभेदे तु तामाह विषय इति । बहुलो विषयो विषयभोगसाधनं
 धनमिति यावत् सकस्य न सोभकः यतो ब्रह्मविदां ब्रह्मसंस्थपदेन छांदोग्यश्रुतो प्रसिद्धानां यतीनामपि चित्तोभकः किमु तान्येषामिति ६१ तत्र द्रव्यस्य सोभहेतुत्वे द्वारभूतं कामादि चतुष्टयं द्रव्यजन्यत
 यादर्शयति द्रव्येणेति ६२ तत्र द्रव्यस्य कामहेतुतां स्फुटयन् द्रव्यव्यतिरेके कामव्यतिरेकं दर्शयति निष्किंचनस्येति चतुर्भिः । क्षुत्पीडितस्य निष्किंचनस्य कः कामो न कोपोति यतो दीरद्रइति संचित्य स्त्री

पृच्छामि चेदमून्विप्रान् प्रत्येकमहमेव हि ॥ तथापि निर्णयो न स्यात्स्वस्य को न्यूनतां वेदेत् ५६ अथ नानाविधैश्चोद्यैरमूनज्ञास्याम्यहं यदि ॥ तथापि कुपिता द्युः
 शापं मे ब्राह्मणोत्तमाः ५७ विवादं तत एवैषां कारयित्वा त्रसंसदि ॥ करोमि निश्चयं तेषामाधिक्यस्य विलोकयन् ५८ कुरुष्वं ब्राह्मणा अद्य विवादमिति चेदमून् ॥ वदा
 मिकुपिताः कुर्युर्भस्मतां मम दुर्धियः ५९ तत एते मयानुक्ते स्वयमेव यथा द्विजाः ॥ विवदेरंस्तथा कुर्यु उपयां ब्राह्मणान् प्राति ६० विषयो बहुलः कस्य चेतः मंशो भदो
 न हि ॥ अपि ब्रह्मविदां चित्तोभयोत्किंकुटुं विनाम् ६१ द्रव्येण जायते कामः क्रोधो द्रव्येण जायते ॥ द्रव्येण जायते लोभो मोहो द्रव्येण जायते ६२ निष्किंचनस्य कः
 कामो नित्यं क्षुत्पीडितस्य हि ॥ अत्र यावत्प्रियादद्यादभितावदहं स्वयम् ॥ दरिद्र इति संचित्य स्त्रीमुखं विलोकयेत् ६३ दरिद्रं पुरुषं दृष्ट्वा नार्यः कामातुरा अपि ॥
 स्पृष्टुनेच्छंति कुणपं यद्वत्कमिविदूषितम् ६४ ब्राह्मादिभ्यो विवाहेभ्यः प्राप्तानारीपतिव्रता ॥ भर्तुर्दरिद्रस्य मृत्तिं वांछति सुधयार्दिता ६५ दारिद्र्यमंजनं प्रोक्तं नरा
 णां धर्मदर्शने ॥ दरिद्रः कासुचित्कामं न कुर्याज्जननीष्विव ॥ अन्नमेकं विहायायं किंचिन्नेच्छति कर्हिचित् ६६ विवेकी वदरिद्रो यं कोपं न कुरुते काचित् ॥ राजादिभ
 यतो नित्यं धर्मराजमयात्तथा ६७ पुराकृतानां पापानां फलमेतत्समाप्तवान् ॥ दारिद्र्यं नाम किं नाम भूयस्तस्मात्परं भवेत् ६८

मुखं न पश्यति इति किं यावदन्नप्रिया विवाहादिसंपादिताऽऽव्यातभोजनार्थं गृहीयात्तावदहमेवाग्निप्रियाया अन्नं कुतो दास्यामीति ६३ स्त्रियोपितं न कामयते इत्याह दरिद्रं पुरुषमिति । कुणपं श्वम् ६४
 दरिद्रे स्त्रीणां विरागं केमुत्वेन स्पष्टयति ब्राह्मादिभ्य इति । ' ब्राह्मो विवाह आहूय दीयते शस्यलंकृता ' इत्यादिना ब्राह्मादि विवाहाया जवल्क्यादि स्मृतिपुत्रसिद्धास्तेभ्यो हेतुभ्यः प्राप्तापि पतिव्रतापिनारीक्षुय
 यातुरास्ततो दरिद्रस्य भर्तुर्मृत्तिमिच्छतीति ६५ दारिद्र्यमिति । श्रीमदां यतानि वर्तकं धर्मरूपनिधानस्य दर्शकं च दारिद्र्यं सिद्धां जनमिति यतो जननी वत्कामुचिदपिनारीपुत्रा मन्नां करोति अन्नमात्रमि
 च्छति चेति ६६ दरिद्रे कोपाभावं स्फुटयति विवेकी वेति पञ्चभिः ६७ पुराकृतानामिति । एवं विचार्य दरिद्रः पापं न कुरुते । एवं कथं अहं पुराकृतानां पापानां फलं दारिद्र्यरूपं समाप्तवान् पापानां स्मृततो
 दारिद्र्यात्परमधिकं भूयः पुनः किं माप फलं स्यादिति यतो जनन्यादीनामपि दरिद्रोऽनादरणीयः स्यात्तमहापापिवदिति । इतः परमुक्तावस्थामाप्स्यन्तरमपि फलं पश्यन्नहं दरिद्रत्वे हेतुभूतं पापं कथं कुर्यां संप्रमृत्यु
 हेतुभूतं दृष्ट्वापि कोलं पपेदिति त्रयाणां संबन्धः । उक्तविचारेण मोहाभावादि दर्शितः ६८

६९ । ७० अत्रापिकेमुत्पन्नाह हरिद्रहति । मयोल्लाः । पापं हिंसाविरूपम् ७१ लोभाभावमपि दारिद्र्यदर्शयति परेति । तस्मात्परस्मात् अयं दारिद्र्यः सुत्पीडितोऽप्यल्पेन तुष्यतीति ७२ एवं धनव्यतिरेके दोषाणां व्यतिरेकमभियायाधनान्वये दोषान्वयं दर्शयति समर्थ इति । समर्थो यनीमदांघः सन् स्ववलेन राजादिकमवमानातिनगणयति ततः सर्वदोषभाग्भवतीति भावः ७३ सत्र मोहस्य फलं लोकद्वयेऽप्यनर्थं प्राप्तिं दर्शयति असह्यमिति । परदारिकादिपुत्रसिद्धिर्दुःखमिति ७४ समर्थो लोभस्फुटयति लोभश्चेति श्रुतिभिः । जातवेदसाऽग्निना अग्निं साधर्म्यं मुत्तराद्धेनोक्तमिति ७५ उत्तरोत्तरेच्छामुदाहरति पृथिवीमिति ७६ लोभमोहयोः समुच्चितयोः कार्यं समर्थं दर्शयति समर्थ इति । लोभेन परार्थं हृत्वा सर्वशोच्यतामापन्नोऽपि यत्परापुण्ड्रसहितं तन्मराधमतां विना न घटते इति ७७ समर्थस्य मोहमभिनयति समर्थो मोहमिति द्वाभ्यां । स्वात्मानं तथा स्वात्मनो हितकारिणं च द्वेष्टे चेति संबंधः स्वात्मद्वेषो मूढस्य भगवद्गीतास्वप्युक्तः 'अनात्मनस्तु शत्रुत्वे वर्त्ततां तमेव शत्रुवत्' इति

जनन्या अपि जायायाः पुत्रादीनां तथैव च ॥ दारिद्र्यो लंघनीयः स्यान्महापापी व सर्वदा ६९ इतः परं दारिद्र्यत्वे हेतुभूतं हि पातकम् ॥ पर्यन्तं फलं कथं कुर्यात्सर्वस्येवात्र लंघनम् ॥ विचार्यैवं दारिद्र्यं कुरुते पातकं न हि ७० दारिद्र्यो धर्मविज्ञानगंधेन रहितोऽपि यः ॥ न सोऽपि कुरुते पापं धर्मज्ञः किंपुनः पुमान् ७१ परदारान्परद्रव्यं भीतस्तस्मान्न चेच्छति ॥ सुधया पीडितश्चायं तुष्यत्यल्पेन सर्वदा ७२ समर्थः श्रीमदांघोरा राजानं देवतां गुरुम् ॥ अवजानाति सहसा स्वात्मनो बलमाश्रितः ७३ असह्यं दुःखमाप्नोति लोकद्वयभयं करम् ॥ कीर्तिहानिं च धिग्वदं सद्योगच्छति मोहितः ७४ लोभश्चास्मिन्समर्थे स्यात्सहजो जातवेदसा ॥ यावद्यावदवाप्नोति ततो भूयः स इच्छति ७५ पृथिवीं धनपूर्णं चेदिमांसागरमेखलम् ॥ प्राप्नोति पुनरप्येष स्वर्गमिच्छति नित्यशः ७६ समर्थः स्वात्मलोभेन परदारधनादिकम् ॥ हृत्वा चोपहसत्यन्यान् सर्वशोच्यो नराधमः ७७ समर्थो मोहमापन्नो न जानाति हिताहितम् ॥ स्वात्मानं द्वेष्टि चैवायं स्वात्मनो हितकारिणम् ७८ मातरं पितरं पुत्रान् ब्राह्मणांश्च बहुश्रुतान् ॥ कर्मणामनसा वाचा समर्थो हंति मोहतः ७९ दारिद्र्यस्य न लोभोऽस्ति न मोहश्च महात्मनः ॥ इत्थमेष विचार्यैव सुखं तिष्ठति निश्चलः ८० मह्यं कोऽपि कदाचिद्वा याचमानाय नित्यशः ॥ न दद्यादन्नमात्रं च किमर्थं कांक्षयाम्यहम् ८१ इयं माता पिता चाथ बांधवो हितकृत् तथा ॥ एते मह्यं वदेयुर्यत्करीयं मया हितम् ८२ ततो धनेन स वेस्युः कामक्रोधादयो भुवि ॥ अपि ब्रह्मविदां किंतु नराणां तु बहिर्दृशाम् ८३ ततो धनमप्यर्थं तमधिकायपणीकृतम् ॥ सभायां स्थापयिष्यामि ब्राह्मणाय महात्मने ८४ अधिकेन गृहीते स्मिन्नपरे क्रोधमूर्छिताः ॥ सर्वेष्वकारिण्यंति विवादं स्वयमेव हि ८५ न चैवं मम पापं स्याद्वा ज्ञाधर्मकृते मया ॥ उपायेनैव विज्ञेयो राज्ञा सर्वाधिको द्विजः ८६

७८ हितकारिपुद्गेऽपि भिनयति मातरमिति । मोहतः पूज्यानामपकार्यत्वेन दर्शनात्मकात् ७९ दारिद्र्येऽक्तदोषाभाव इत्याह दारिद्र्येति । एष दारिद्र्य इत्युत्तरश्लोकद्वयोक्तप्रकारेण विचार्य निश्चल उद्यममकुर्वन् सुखं तिष्ठति ८० इत्थं पदार्थप्रकारमभिनयति ब्रह्ममिति द्वाभ्यां । मह्यं पाचमानायाः कोऽपि अन्नमात्रमपि न दद्यादतः कामनाव्यर्थेति विचारो लोभनिवर्तकः ८१ मोहनिवर्तकं विचारमाह इयमिति । मातृमभृतीनामाज्ञामयावदयमनुष्ठेयेत्यर्थः ८२ फलितमाह तत इति ८३ एवं धनस्य लोभे हेतुतापस्योपापस्य विवक्षया वर्णिता तमुपायं सफलमभिनयति ततो धनमिति । अपर्यंतमतिप्रचुरमति यावत् अधिकायाधिकं निणेतुं पणीकृतं गृहे लापितद्रव्यभावं नीतं धनं महात्मने विप्राय स्थापयामीति ८४ तत्फलमाह अधिकेनेति । अस्मिन्पणीकृते धने ८५ न चैवं विप्राणां लोभे हेतोस्तदपामप्रसक्तिरित्याशंका न चैवमिति । राज्ञाधर्मान् नित्याभीष्टसाधनं । तमेव प्रकृते योजयति उपायेनेति । लोभस्तु विप्राणां स्वदोषप्रयुक्तो न मत्कृत इति भावः ८६

सर्वाधिकस्यविप्रस्यमपापात्रतयाभिमेतत्वाद्यापात्रदानप्रयुक्तपरंपरयापिमिदोपसंगोभविष्यतीत्याह नचैवमिति । एवमुक्तविधयाधनतोधनमादायतस्यसर्वाधिकस्यविप्रस्यपापमपिनभवेन पापप्रयोजकसदोपत्वविरोधिनःसर्वाधिकत्वादेवसर्वाधिकःकथंपापंकुर्यादिति ८७ नकेवलंसर्वाधिकस्यानर्थप्रयोजकदोषाभावोनुमेयएवंकिंतुपोषसंसदिसर्वाधिकतयासांभितोपाज्ञवल्क्यस्तस्य सर्वदोषराहित्यंप्रत्यक्षापमाणमित्याह अपीतिद्व्याभ्यां । स्पष्टम् ८८ । तर्हिवीतरागोप्यंत्वदपितेधनमपिकथंग्रहीष्यतीत्याशंक्यपरोपकारायेत्याह धनंनापमितिद्व्याभ्यां । अपंयाज्ञवल्क्यः स्वकामापस्वोपभोगाय अनुग्रहमपःप्रचुरानुग्रहः प्रापइत्युत्प्रेक्षायां । तथाचएवंसंभान्यते यदयमुनिरनुग्रहेणवधनंस्वीकृत्येतान्विमानुज्ञेयतीत्यर्थः ९० उपकारपरतांस्फुटयति यद्येतदिति । अस्यधनंशरीरंचपरार्थमित्यर्थः ९१ अस्यधनस्वीकारादिप्रयोजकोनुग्रहोपिपाद्यान्येनमद्विषयकएवेतिदर्शयति अस्वेति । यथापामरोलिप्सयाभूभृतराजानंपश्येत्तद्वयन्यांयाज्ञवल्क्यो निरीक्षतेततोज्ञापतेअस्यमयिमहान्स्नेहोनुग्रहः । स्निग्धहृष्टेनुग्रहलिप्सयोरन्यतरस्याप्यत्वाल्लिप्सायावीतरागेबाधादितिभावः ९२ अस्यचवीतरागत्वंक्षोभाभावादिनालक्ष्यतइतिवक्तव्योभेनि मित्तंदर्शयति मनसीति । एनंपाज्ञवल्क्यमनसिनिधायजेतुकामाहतिषावत् । ईदृशागविताब्राह्मणाःपरस्परहंसंतःसंतोदुरुत्तराणिदुरवगात्यान्युत्तराणियेयामीदृशानिवाक्यानिभाषंतइति ९३

नचैवंधनतःपातंतस्यविप्रस्यसंभवेत् ॥ सर्वाधिकोधनंप्राप्यपापंकुर्यात्कथंत्वयम् ८७ अपिसर्वाधिको नूनमेषवाजसनेयकः ॥ सूर्यशिष्योमहाभागोयाज्ञवल्क्यो मुनीश्वरः ८८ नास्यकामोचक्रोघोलोभोमोहो नचास्यवै ॥ अस्यगर्वोपिनैवास्तियतस्तिष्ठतिमौनतः ८९ धनंनायंस्वकामायस्वीकारिष्यतिकर्हिंचित् ॥ अनुग्रहमयोविप्रःप्रायएतान्निजेप्यति ९० यद्येतद्वनजातंस्यादस्यहस्तेमहामुनेः ॥ भूतानामुपकारायशरीरेणसमंसदा ९१ अस्यस्नेहोमयिमहान्विद्यतेयंपुनः पुनः ॥ निरीक्षतेयथाकश्चित्पामरोभूभृतंजनः ९२ मनस्येनंविधायैतेब्राह्मणागर्वमागताः ॥ निरुत्तराणिभाषंतैहसंतइतरेतरम् ९३ अज्ञवच्चैषविप्रैर्द्रुःशृणोतिवच नानिन ॥ गृण्वन्नपिवचःकिंचिद्भाषतेनजडोयथा ९४ इत्यादिवहुधाराजार्चितयित्वामनोगतम् ॥ कामधेनुसमानानांसहस्रंनिदधौगवाम् ॥ चत्वारिंशत्सहस्रा णिनिष्काणामपिभूषतिः ९५ शृंगेशृंगेगवाराजानिष्काणांविंशतिहिसः ॥ प्रत्येकंद्विसहस्रेषुशृंगेष्वर्पितवांस्तदा ९६ शास्त्रोक्तागाश्चसंस्थाप्यब्राह्मणानिदमब्रवीत् ॥ भवतांब्रह्मविच्छ्रेष्ठोयःसप्ततानयत्विति ९७

एषयाज्ञवल्क्यस्तुनक्षोभंछतीत्याह अज्ञवदिति । वचनानितेषामितिशेषः । स्पष्टम् ९४ इत्यादीति । इत्यादिकंविचारंकृत्वागवांसहस्रंतथानिष्काणांदीनाराणांचत्वारिंशत्सहस्राणिस दसिनिदधौस्थापितवानिति 'पलेदीनारेपिचनिष्कइत्यमरः ९५ दीनाराणांचत्वारिंशत्सहस्रत्वेहेतुमाह शृंगेइति । द्वियत सहस्रसंख्याकानांगवांसहस्रसंख्याकेषुशृंगेषुसप्तप्रत्येकंशृंगे शृंगेनिष्काणांदीनाराणांश्रुतौकथंचतुष्टयात्मकस्यपलस्यपादतयाप्रतिपादितानांविंशतिंश्रुतोदिरावृत्तदशपदाक्तांबंधेति । तथाचसहस्रद्वयस्याविंशत्यागुणनेउक्तसंख्यासिद्धिरितिभावः । अत्र ययपिभाष्यकारैःश्रुतिगतदशदशपदद्वित्वंवीप्साभिप्रायेणपारुष्यातंवंषंचपादाएकेकशृंगेबद्धाइत्युक्तेः तत्रचदशसहस्राणिनिष्कसंख्याभवति तथाप्यनेनग्रंथकृताउपाख्यानेपुनार्यंनमात्रह तिशबरस्वामिवचनानुसारेणजनकौदार्यातिशयप्रकटनायचदशदशेतिपदविंशतिपरतयापारुष्यातमितिबोध्यम् ९६ अथतान्होवाचेत्यादिद्वितीयकंबिकार्थंश्रुतंइत्ययति शास्त्रोक्ताइत्यप्येवाविंशति श्लोकेः । शास्त्रेयथोक्तमकलेउक्तास्तथाविधास्तागाःसंस्थाप्यब्राह्मणाःप्रतीदंजनकउक्तवानिति । इदंकिं योभवतांमध्येश्रेष्ठोब्रह्मवित्तएतागाःस्वाश्रमंमतिनपत्विति ९७

एवमिति । एवंजनकेनोक्तसितसर्वविद्यास्तु गीमयोऽनुत्तराः स्थिताः सत एतास्तमेवताद्विजानतिकांतुं विद्याधिक्येनाभिभूयप्रगल्भीभविर्तुंशेकुर्नसमर्थोबभूवुत्पथः ९८ तूष्णीमिति । तेषुमा
 क्षणेपुतूष्णींभूयस्थितेषुसत्सुयाज्ञवल्क्यःसामयेदपात्रिर्नशिष्यंमन्युवाच ९९ सामेति । हेसामाध्यायिनृहेनोगानयशीघ्रंविधुष्यच किंकृत्वा इतिविधुष्य द्विदिमशब्दवत्स्फुटंरुथयि
 त्वा इतिर्किं याज्ञवल्क्योब्रह्मिष्ठोऽतिशयेनब्रह्मविद्ययाब्रह्मज्ञानंयतीति १०० सामाध्यायीति । तस्यमुनेःप्रोक्तकारीसामाध्यायीशिष्योयथागुरुणोक्तंतथेवकृतवानिति १०१ तत
 इति । विनीतासुशिष्यद्वाराआश्रमंप्रतिप्रेषितासुसतीपुविपाःक्रोधंपापुः १०२ अतुलमिति । जनकस्त्वभीष्टसिद्धिंमत्त्वानितरांतोषंप्राप्तः । एवंसतिपाज्ञवल्क्योयुगपत्समकालमेवजनक
 स्यब्राह्मणानांभमुखदुःखप्रदोभूदिति १०३ दर्शयमिति । किंकुर्वंयाज्ञवल्क्यःसुखदुःखप्रदोभूदितिदर्शयन् । इतिकिम् यत्सांख्याआहुर्वस्तुनिविषयस्वरूपेसुखदुःखेवर्ततेइतितधानमंतव्यंकिंतुस्वस्व
 मनस्येवतेवर्तते तत्रस्निग्धेस्नेहशालिनिधिसेसुखंयथाजनकस्य तथाद्विद्वेष्टशालिनिधितेदुःखंयथाब्राह्मणानामिति १०४ सुखदुःखयोर्मनोनिष्ठत्वेकल्पनाजपर्वदेतुमाह कल्पनातइति ।

एवमुक्तेथविप्रेन्द्राःसर्वेतूष्णीमवस्थिताः ॥ अधोमुखाअतिकांतुंशेकुर्नंतानाद्विजोत्तमान् ९८ तूष्णींभूतेषुतेष्वेषयाज्ञवल्क्योभ्यभाषत ॥ सामामध्ययनेयुक्तंशि
 ष्यंस्वोक्तार्थकारिणम् ९९ सामाध्यायिनृहेनोगानयशीघ्रंविधुष्यच ॥ ब्रह्मिष्ठोयाज्ञवल्क्योगानयतीतिद्विजन्मनाम् १०० सामाध्यायीप्रोक्तकारीशिष्यस्त
 स्यमुनेस्ततः ॥ तथैवकृतवान्यद्गुरुणोक्तंमहात्मना १०१ ततोगोपुविनीतासुब्रह्मिष्ठेनद्विजन्मना ॥ बुकुधुःसकलाविप्रानानादेशसमागताः १०२ अतुलं
 प्रापसंतोषंजनकोमिथिलेश्वरः ॥ युगपद्याज्ञवल्क्योभूत्सुखदुःखकरस्तदा १०३ दर्शयन्सर्वभूतानांसुखदुःखेनवस्तुनि ॥ किंतुस्वस्यैवमनसिस्निग्धेद्विष्टेचसर्व
 दा १०४ कल्पनातःप्रजायेतेसुखदुःखेअकारणे ॥ महावनेयथाजंतोःप्राणिश्चान्येस्वमानसात् १०५ चलितान्यासनान्येषांश्मश्रूणिचचकंपिरे ॥ अघरादंतपं
 क्तिर्याप्रविष्टाऽऽस्योद्विजन्मनाम् १०६ केचिदश्रूणिमुमुचुर्नैर्लोहितपूरितैः ॥ जहसुःकेचिदेवामीडन्मतसदृशाद्विजाः १०७ शब्दश्चाभून्महांस्तत्रविप्राणांय
 ज्ञमंडपे ॥ क्षोभोयथासमुद्रस्यपर्वकालेउपागते १०८ धिक्कुलानिमहाशालाअस्माकंधिक्कजीवितम् ॥ गुरुशुश्रूषणंधिग्धिग्धिग्धेवाध्ययनंतथा १०९ विद्यावि
 दस्तथाशिष्यान्कीर्तिनोधिग्धिगेवहि ॥ एकएवयतोविप्रोह्यवजानातिनोखिलान् ११० इत्यादिवादिनोविप्रानालोच्यचविचार्यच ॥ प्रष्टुमभ्याययौकोपात्स्व
 लन्निवहसन्निव ॥ आगत्यचमुनिंशांतंभर्त्सयन्निदमब्रवीत् १११ याज्ञवल्क्यदुराचाररेरेवाजसनेयक ॥ अशुश्रूषितविप्रेन्द्रगुरुपादांबुजद्वय ११२

कल्पनारमणीयत्वाद्ययाहीतंकल्पस्ततएवसुखदुःखेजपेते यतःअकारणेवाह्यकारणहीने । तदुदाहरति महेति । यथाप्राणिश्चान्येमहावनेस्वमानसादेववीतरागाणांसुखंरामिणांदुःखंचजाय
 तेइति १०५ अथविप्राणांदुःखप्रयुक्तंकोपमभिनयति चक्षिजानीतित्रिभिः । याअथराअयस्तनादंतपंक्तिःसामुखस्पांतःप्रविष्टाऊर्ध्वदंतपंतयाअथरस्याक्रमणादिति १०६ कोपावेशस्यभूतावे
 शसाम्यमाह केचिविति । लोहितेनरुधरेणपूरितेरिवनेत्रैरश्रूणिमुमुचुः १०७ शब्दश्चेति । पर्वणिपूर्णमायाम् १०८ धिमिति । महाशालाः महतीःशालाअध्यापनगृहाणिधिमि
 ति १०९ विद्येति । विद्याविविधाःविदंतिजानंतोतिविद्याविदः एतादृशान्शिष्यान्धिमिति । सर्वत्रदेतुः एकएवेत्यादिः । अवजानातिअतिक्रामति ११० इत्यादीति । एवंवदतो
 विप्रानालोच्यकोपात्स्वलन्निवहसन्निवचअभ्यापयोआगत्यचशांतंयाज्ञवल्क्यंप्रतीदंक्ष्यमाणमुक्तवान् । आश्वलनामाइतिशेषः १११ याज्ञवल्क्येति । अशुश्रूषितंसम्पन्नसेवितंविप्रेन्द्रस्यप्र
 सिद्धविपरुषस्यगुरोःपादांबुजद्वयंपेनसतथा । अनेनवेशंपापनसंप्रदायत्यामोध्वनितः ११२

आ. पु.

॥ ५ ॥

अस्माकमिति । किमस्माकंब्राह्मणानां त्वमेवाधिकोऽसितवृषितवाधिक्यं गर्वलोभाभ्यामेव न विद्यया इति । कीदृशानामस्माकं ब्रह्मकल्पानां हिरण्यगर्भसमानां महानां गवां दिहीनानां उपशमशीलानां चतुर्दशादिविद्यानां विदुषां तर्कस्य मनस्यसिद्धये ' अंगानि वेदाश्चत्वारो मीमांसां न्यायविस्तरः । पुराणं धर्मशास्त्रं च विद्या एताश्चतुर्दश । आयुर्वेदोऽथ नृवेदो गवांश्च वैचेत्यनुक्रमान् । अर्थशास्त्रं चेत्येता विद्या अष्टादश स्मृताः ' इति द्वयोरर्थः ११३ । ११४ निर्लज्ज इति । कोवा निर्लज्जः सन्पंडितो न भूयादिति । तत्र त्वमेवोदाहरणमित्याह ब्रह्मिष्ठ इति ११५ तत्र वादादोपसिद्धं वा चाधर्षणं निदर्शयति कुले इति । कुलीना न्यन्नगान्वासुक्यादीन्कः पदापादेन स्पृशेत् । शंभुवद्योगहीनः कालकूटं कः पिबेत् ज्वलितं यन्निह मुष्टिना कोपयन् नयेत् कोवा इमान् विप्रांस्त्वां विना कोपयेन् वाक्यार्थयोः सहशयोरुपारोपो निदर्शनेति लक्षितो निदर्शनालंकारः ११६ । ११७ एकैकोपिदहे द्विश्वंकुपितो ब्राह्मणोत्तमः । नानादेशा इमे सर्वे किंपुनस्त्वाद्विजाधमम् ११८ इत्यादिभि रिति । इत्यादिवाक्यरूपशल्यैः कर्णच्छिद्रद्वारा आश्वलेन ताडितोऽपि याज्ञवल्क्यो मेघैः पापाणवृष्ट्या ताडितगिरिवत् क्षुब्धः प्रत्युत हसन्सन्निदं वक्ष्यमाणोऽक्षतुष्टयात्मकं वाक्यमुवाचेति द्वयोरर्थः ११९ । १२० अनैरादृत्यं ब्रह्मचिदो लिङ्गमिति मूषयत्पाज्ञव

अस्माकंब्रह्मकल्पानां ब्राह्मणानां महात्मनाम् ॥ गर्वलोभादिदोषैर्धर्जितानां शमात्मनाम् ११३ चतुर्दशादिविद्यानवेत्तृणां तर्कसिद्धये ॥ त्वमेवैकोधिको जातो गर्वलोभाधिको धमः ११४ निर्लज्जः पंडितो भूयात्र कोनाम महीतले ॥ ब्रह्मिष्ठो यस्त्वमस्माकं मुनीनां ब्रह्मवादिनाम् ११५ कुले जातान् महावीर्यान्पन्नगान्कः पदास्पृशेत् ॥ कालकूटं विषं कोवाभक्षयेद्योगवर्जितः ११६ मुष्टिना ज्वलितं यन्निह वद्धाकः स्वगृहं नयेत् ॥ कः कोपयेदिमान् विप्रान्नानादेशसमागतान् ॥ मुक्त्वा त्वां गर्वलोभाद्विर्नीतं द्विजाधमम् ११७ एकैकोपिदहे द्विश्वंकुपितो ब्राह्मणोत्तमः ॥ नानादेशा इमे सर्वे किंपुनस्त्वाद्विजाधमम् ११८ इत्यादिभिस्तु वाक्शल्यैः कर्णग्रेप्र ताडितः ॥ आश्वलेन तदा विप्रो याज्ञवल्क्यो महायशाः ११९ गिरिर्जलधरैर्यद्वद्रुपाषाणवृष्टिभिः ॥ जगामाल्पं च न क्षोभं हसन्निदमुवाच ह १२० ब्रह्मिष्ठो ब्रभवेद्यो यो ह्यधिको ब्राह्मणोत्तमः ॥ तस्मै तस्मै न मस्कुर्मो वयमाश्वलुसर्वदा १२१ हे भ्रात्रसहिता गावो दृष्टास्तास्त्वभिलाषतः ॥ हतामया कुतो विप्राः कोपं कुर्वत्यकारणम् १२२ राजा दाता ह्यहं हर्ता गवां केन द्विजन्मनाम् ॥ कोपो निष्कारणे जातो विदाश्वलमहामुने १२३ एतेऽप्येवं प्रगृह्णन्तराज्ञोऽस्तु बहुलं धनम् ॥ मद्रद्वनार्थिनश्चेत्स्युस्त्वं वाश्वलयथा सुखम् १२४ एवमुक्तस्ततः क्षुब्धः पुनरप्याश्वलो मुनिः ॥ घृताहुत्यायथा वन्निर्वादायो वाचतं मुनिम् १२५

लक्ष्य आह ब्रह्मिष्ठ इति चतुर्भिः । हे आश्वल अत्र ब्राह्मणसमवाये यो यो ब्रह्मिष्ठतयाधिको भवेत्तस्मै तस्मै वयं न मस्कुर्मः १२१ तर्हि गावः कुतो हता इति चेद्दोषाकामनोदयादित्याह हे भ्रेति । सुवर्णसहिता गाः संवीक्ष्य तास्त्वभिलाषात्कामना तस्ता गावो मया हतास्तत्र किमर्थं ब्राह्मणाः कुप्यंतीति १२२ यवि ब्राह्मणानां स्वं किंचिद्विद्येत तर्हि ते कुप्यन्तु नाम मया तुराज्ञादत्तं हतमतोऽयुक्तः कोप इत्याह राजेति १२३ नाप्यहं ब्राह्मणेभ्यो राजकर्तृकदानस्य प्रतिबंधको येन ते कुप्येयुरिति पाह एतेपीति । यदि मद्रद्वनार्थिन एते ब्राह्मणास्तर्हि तेऽपि मतिगृह्णन्तु त्वमपि च मतिगृहीध्व राजा च बहुलं धनोऽस्तु युष्मभ्यं ददानु च नार्हं वरये इति १२४ एवमुक्त आश्वलो घृताहुत्या वन्निह वत् पुनरपि क्षुब्धः संस्ततो याज्ञवल्क्येन ब्रह्मिष्ठस्य न मस्कार्यता योक्तातां मनसि निधाय तं पाज्ञवल्क्यं प्रविवादाय वार्दकं मुवानेति संबंधः १२५

अथतेषामष्टत्वे उपपत्तिमाह एकादशेति चतुर्भिः । यद्यपि सातः करणज्ञानकर्मादिष्वपि एकादशप्रसिद्धानि एव तद्विषया अपि तथापि प्राधान्यादष्टावित्युक्तमित्यर्थः । अथवा त्वग्घस्तयो रूक्षांतर्गतयोः परिशिष्टानां पादपायूपस्थानामवर्भावविवक्षया तथोक्तमित्याह त्वग्घस्तयोरिति । मुनेर्याज्ञवल्क्यस्य मतोऽभिप्रेतः १४२ तत्रोपस्थस्य त्वच्यंतर्भावोऽप्युच्यते सर्वेति । यद्योपि त्वमागमात् शिथेय पस्थे सुखं जायते त्वचः सर्वदेहस्थितत्वेन स्पर्शजत्वात् त्वचैव जग्यतेऽत उपस्थस्य तत्रांतर्भाव इति शेषः १४३ पायुपादयोश्च हस्ते क्रियाहेतुत्वसाम्याद्दस्ते तर्भाव इत्याह पश्चामिति । कर्मजातं गमनरूपं मलोत्सर्गरूपं च हस्तवाक्यात् तद्वस्त्वोवैग्रह इत्यादि श्रुतिरूपात् १४४ हस्तंतर्भावे उपपत्त्यंतरमाह पाय्विति । अथवा पाय्वादीनां नाडीबंधस्य साम्यमभिप्रेत्य हस्ते पायुपादयोरंतर्भाव उक्तः नाडीबंधसाम्ये हेतुः विसर्गेति । विसृज्यते इति विसर्गमूलं त्वस्य मोक्षे पायुपादयोः गमने पादयोः चक्रियमाणे यतः करयोश्चलनं स्थूलं सूक्ष्मं वा आकुंचनप्रसारणादिरूपं यतो भवति ततो ज्ञापतेनाडीबंधः समः १४५ अथ द्वितीयप्रश्नोत्तररूपाया दशमकंडिकाया अर्थमाह एवमिति त्रिभिः । स्पष्टम् १४६ तत्र प्रश्नमभिनयति जडेति । हिरण्यमर्भेपि सुक्तामादीनां वर्णितत्वेनोक्तप्रहातिग्रहलक्षणमृत्युना सर्वलोकोऽन्नवत्क्रोडीकृतः तस्य मृत्योरप्यस्य कश्चिदस्ति न वा यद्यस्ति तद्विज्ञानवस्था नास्ति चेन्मोक्षार्थं पत्नोऽष्टेति भावः १४७ याज्ञवल्क्योऽष्टांतेन परिहरति याज्ञवल्क्य इति । सामृत्योर्भसिकादेव ताजलहृष्टांतेनास्तीति सं

एकादशग्रहास्तद्वत्तावतः स्युरतिग्रहाः ॥ यद्यप्येते तथाप्यष्टौ प्रधाना इह कीर्तिताः ॥ त्वग्घस्तयोर्वेतेरेषामंतर्भावो मतो मुनेः १४२ सर्वदेहस्थितत्वेन त्वचो योषि त्वमागमात् ॥ जायते त्वसुखं शिथेः स्पर्शजत्वात् त्वचाहितत् १४३ पश्चाच्च पायुना चैव कर्मजातं प्रजायते ॥ पायुपादावतो हस्तवाक्यादुक्तसमौ मतौ १४४ पायुपादकराणां नाडीनां बंधनं समम् ॥ विसर्गमोक्षे च गतौ करयोश्चलनं यतः १४५ एवमुक्ते पुनः प्रश्नमार्तभागश्चकार ह ॥ याज्ञवल्क्येति संबोध्य सर्वज्ञं मुनिं सत्तमम् ४६ जडाजडमिदं विश्वमन्नं मृत्योः समीरितम् ॥ मृत्युरन्नं तु यस्याः स्याद्भवेत्सा देवता त्रका १४७ याज्ञवल्क्य इदं प्राह ह्यापः सा देवता मता ॥ यतः सर्वादनो वह्निरद्यतेऽयं जलैः सदा १४८ इत्युक्ते पुनरप्येन मार्तभागो ह्यपृच्छत ॥ याज्ञवल्क्येति संबोध्य गुह्यमर्थं महामुनिः १४९ ब्रह्मवादी यदा देहं जह्यात् किं तस्य ते सदा ॥ प्राणायामाद्युक्तौ जं तोरुक्तामंति शरीरतः १५० उक्तामंति तथैवास्य तथा चेत्स शरीरभाक् ॥ स्यादज्ञवन्नचेत्केन अयि ते प्राणसंस्थितौ १५१ एवमुक्ते मुनिः प्राह प्राणानामंतरे वहि ॥ नाशस्तस्मात्पुनर्देही न स्यान्नाप्यमृतः पुमान् १५२

भाव्यतां यतः सर्वभसकोपि वह्निर्जले भक्ष्यते इति प्रसिद्धं । तथाचोक्तमृत्योरपि वत्तापकस्यात्तातत्त्वज्ञानात्मकः सुधाप्रोस्तीत्येवं सिद्धांतः न चानवस्था कतकरेणुवत्स्वयमुपरमादिति भावः १४८ अथ तृतीयप्रश्नोत्तररूपाया एकादशकंडिकाया अर्थमाह इत्युक्ते इति सप्तभिः । उक्ते समाहिते एनं याज्ञवल्क्यं गुह्यं गूढाभिप्रायकं । अर्पहि प्रष्टुमभिप्रायः उक्तं तत्त्वज्ञानस्य मृत्युभसकत्वं तदानीं श्रितं भवेद्यदि ब्रह्मविदिरुद्रश्चिद्विशेषोऽप्येतत्सर्वकथं लोकाविरोधादिति १४९ उक्तमभिप्रायेण प्रश्नमभिनयति ब्रह्मवादीति द्वाभ्यां । ब्रह्मवादी ब्रह्मापरोक्षवान्पदादेहं त्यजति तदा तदा ज्ञवत्तस्य शरीरात्प्राणा उत्क्रामंति उर्ध्वं गच्छंति न वा तथा चेदुत्क्रामंति चेत्तर्हि स विद्वानपि अज्ञवल्कोऽन्तरे शरीरभागे वस्पात्रचेदुत्क्रामंति तर्हि प्राणानां स्थितौ सत्पांकेन हेतुना स विद्वान्प्रियते इति न्यवहियते । न हि स्थितप्राणं मृतमिति लोकाव्यवहारंतीति द्वयोरर्थः १५० । १५१ एवमिति । एवं पृष्टे सति मुनिर्याज्ञवल्क्य इदं प्राह । इदं किं विदुषः प्रारब्धस्य प्राणानां शरीरांतरे वनाशो विलयो भवति नोत्क्रमणं । उत्क्रमणे तु नाम विद्याकामकर्मणामभावादिति भावः । अयमेव चाज्ञाद्विशेष इत्याह तस्मादिति । तस्मात्प्राणानामंतर्विलपादिद्वान्पुमान् पुनर्देहवान्न स्यात् । नापि लोकविरोध इत्याह नाप्यमृत इति । मृष्टांतोरर्थो हि प्राणसंबंधानिः साक्षांतर्विलयेनापि भवतीति मृतव्यवहारो युक्त एवेति भावः १५२

प्राणानामिति । विदुषः प्राणा अंतर्विलीना इति कुतो निश्चितमिति शंकावारकं हेतुं देहस्योच्छ्रान्तत्वं शोथशालित्वरूपं प्राह स्मयाज्ञवल्क्यः । कीदृशमुच्छ्रान्तत्वमाध्मानकारणं आध्मानं वा योरंतः पूरणं तत्कारणं पश्यतस्तथा । उच्छ्रान्तत्वस्य मरणालिंगत्वोपपादिकां न्यतिरेकव्याप्तिमाह जीवत इति । तदुच्छ्रान्तत्वं जीवनावस्थायां न दृश्यते इति १५३ एतत्स्फुटयति मृत इति । यतो मृतो देहो धनं जयात्त्वयायु नाप्युर्भूत्वा भेरीव दृश्यमानः शेतततो ज्ञायते प्राणालीना इति यत एषा ईदृशी अवस्था जीवतो नासीदिति १५४ न नूत्क्रांत्यभावे किं प्रमाणमत आह उक्तांताश्चेति । तस्य विदुषः शास्त्रमेव मेवास्य परिदृष्टरिमाः षोडशकलाः पुरुषा यणाः पुरुषं प्राप्त्वा स्तंगच्छंतीत्यादि श्रुतिरूपं । श्रुत्यर्थस्तु यथानयः समुदेलीयंते एवमिमाः षोडशकला एकादशी त्रिपंच प्राणरूपाः परिदृष्टं ह्यविदः संबन्धिन्यः पुरुषा यणा अविष्टान भूते पुरुषे प्रतीयमानाः पुरुषं प्राप्य लीयंते इति । न नूत्क्रांतिस्वीकारे को दोष इत्यत आह उक्तांते प्विति । उक्तांतिस्वीकारे पुनर्देहांतरप्रसंगो देहिनस्तु मोक्षो बलं कुं न शक्य इति ' न ह वै स शरीरस्य सतः प्रिया प्रिय पोरप इति रस्ति ' इत्यादि श्रुतेरिति १५५ चतुर्थप्रश्नोत्तररूपाया द्वादशकंडिकाया अर्थमाह यदेति चतुर्भिः । आर्तभागो याज्ञवल्क्येति संबोध्य मप्रश्नचक्रे इमं कं यदा पंचपूर्वोक्ता विद्वान्म्रियते विदेहमुक्तिं भजते तदा एनं किं न त्यजतीत्यन्वयः जीवन्मुक्तिवत्सावशेषो द्वैतलपः किंवा निरवशेष इति प्रष्टुरभिप्रायः १५६ एवं पृष्टो याज्ञवल्क्यो विद्वदृष्टवानाममात्रं शिष्यते इत्युक्तवा

प्राणानां विलये हेतुमुवाचाध्मानकारणम् ॥ उच्छ्रान्तत्वं विदेहस्य जीवतो दृश्यते न तत् १५३ मृतः शेते पृथुर्भूत्वा देहो भेरी समो यतः ॥ लीनाः प्राणास्ततो यस्मादेवावस्थानजीवतः १५४ उक्तांताश्च न तस्य मे प्राणाः शास्त्रप्रमाणतः ॥ उक्तांतिषु द्वंद्वे ही भवेन्मोक्षो न देहिनः १५५ यदाऽयं म्रियते विद्वान्जहात्येनं तदान किम् ॥ याज्ञवल्क्येति संबोध्य प्रश्नचक्र इमं पुनः १५६ एवमुक्तो मुनिः प्राह लोकदुःखनुसारतः ॥ नामैकं न जहात्येनं वामदेवादिनामवत् १५७ मुक्तयद्यप्यसंदेहान्नामरूप क्रियात्मभिः ॥ मुक्तिभाजां तथाप्येते नाम गृह्णंति लौकिकाः १५८ अनंतं नाम विज्ञेयं यतो मुक्तं च न त्यजेत् ॥ विश्वे देवसमंतस्य ज्ञाना तादृक्फलं भवेत् १५९ ज्ञानिनं परिपृच्छथैव प्रच्छा ज्ञानिनं पुनः ॥ याज्ञवल्क्येति संबोध्य सजारत्कारवो मुनिः १६० मुमूर्षोर्जंतुमात्रस्य यदा वागग्निमाव्रजेत् ॥ प्राणो वातं तथादित्येनं त्रंशो त्रंदिशस्तथा १६१

नित्याह एवमुक्त इति । एनं मुक्तम् १५७ नाम्नो लोकदृष्ट्या शिष्यमाणत्वं स्फुटयति मुक्ता इति । यद्यपि मुक्तिभाजः पुरुषानामरूपक्रियात्मकैर्भेदजातैर्निःसंशयं मुक्तास्तथाप्येतैर्लौकिका जना मुक्तिभाजां वामदेवादि रूपं नाम गृह्णंते वेति प्रसिद्धम् १५८ एवं मोक्षेऽपि लोकदृष्ट्या शिष्यमाणत्वादनं तेनास्मिन्ननंततया प्रसिद्धानां विश्वे देवानामभेदे विहितेऽनंत फलयोगो भवतीति प्रसंगेन श्रुत्योक्तम् नुवदति अनंतमिति । तस्य विश्वे देवाभिन्नान्नो ज्ञानाद्विज्ञानात् । तादृगनंतम् १५९ एवं विदुषो ब्रह्मभाव रूपो मोक्षो यस्य ज्ञानाग्निना दाहाद्भवति यस्य स्वत्वेनाज्ञानां ग्रहातिग्रहलक्षण नृत्योः पुनः पुनः प्रसिस्तस्य कर्मणः स्वरूपनिर्णयपरायाः पंचमप्रश्नोत्तररूपाया द्वादशकंडिकाया अर्थमाह ज्ञानिनमित्यूनं विंशतिश्लोकैः । ज्ञानिनं परिपृच्छ च ज्ञानि विषयं कं प्रश्नं कृत्वा याज्ञविषयं कं प्रश्नं कृतवान् जारत्कारव आर्तभागः १६० प्रश्नमभिनयति मुमूर्षोरिति त्रिभिः । जंतुमात्रस्य सर्वस्यापि देहिने मुमूर्षोर्मरणाभिमुखस्याध्यात्मिका वागादयो यदाधिदेवमप्यदिभावं प्राप्नुवन्ति देवेन धिष्ठिता भवंतीति यावत् । देवानधिष्ठितत्वरूप एव वागादीनां तत्र लय इत्याकरे पुनरप्यश्रितत्वादिति । तदाह एषोऽज्ञोर्जंतुः कंसं भवति आमुष्मि कं फलं किमाश्रितो मुक्त इति तृतीयेन संबन्धः । प्राणो वायुदेवतां व्रजति नेत्रमादित्यं व्रजति एवमग्नि १६१

मनहन्ति । शरीरं पृथिवीवैवतां प्रजति तथा शरीरांतरस्थित आकाशवाह्याकाशरूपां देवतां प्रजति । कीदृशं प्रांतराकाशः आत्मशब्दाख्यः श्रुतौ आत्मशब्देनाख्यायानिरूपणं यस्य स तथा १६२ ओषधीरिति । लोममात्रं सर्वाणि लोमानि ओषधीर्वृक्षाः प्रतिप्रजति । तद्वत् केशावनस्पतिरूपदेवताः प्रतिप्रजति । लोहितरेतसि जलरूपे बाह्यजलरूपदेवतामुप्रजतीति १६३ पाद्मवल्क्य इति । एवं पृष्ठे याज्ञवल्क्यः प्रश्नरहस्यार्थकं प्रत्यासंसद्विउत्तरं नोक्तवान् किंतु तमावर्तभागं हस्ते गृहीत्वा एकांतदेशे गत्वा उत्तरमब्रवीदिति १६४ ननु कर्मनिरूपणं किं वक्ष्यमाणं ब्रह्मविद्यानिरूपणादपिरहस्यं पदार्थमेकां तथा वितस्मिन् स्वरसंमनसि निधाय प्रकारांतरेण एकांतगमनाभिप्रायमाह जानातीति द्वाभ्यां । आवाले आचमोपालं सर्वलोकां एतज्जानाति एतर्किकं मृतः पुमान् निपतं न्यवस्थितफलं कर्मानुसारेण प्रयातीति १६५ प्रश्नस्येति । एतादृशार्थविषयकत्वेन प्रश्नोत्तरयोस्तु च्छतासिद्धसाधनत्वेनानादरणीयतामाभूदित्यभिप्रेत्य वा एकांतवाक्यमुक्तवानिति १६६ उत्तरमभिनयति अमुनेत्पादिना । अमुना देहिना ये पूर्वपुण्यपापे कृते तयोस्तवाश्रित एव मृतो जंतुर्वसति । जीवनावस्थायां मिव तस्य भोगारंभे पुण्यपापे एव प्रधानकारणे इति यावत् १६७ एतदेव स्फुटयति पापीति । पुण्यं पु

मनश्चंद्रं शरीरं च पृथिवीमंतरास्थितः ॥ आकाश आत्मशब्दाख्यो वाह्यमाकाशमेति च १६२ ओषधीर्लोममात्रं च केशास्तद्वदनस्पतीन् ॥ लोहितं च तथारेतो व्रजत्यप्सु मृते सति ॥ तदा कसंभवत्येष जंतुर्ज्ञानविवर्जितः १६३ याज्ञवल्क्योतिगोप्यार्थं प्रश्नं मत्मानसंसदि ॥ उक्तवान् किंतु हस्ते तं गृहीत्वा तं गोलं ब्रवीत् १६४ जानात्यावालगोपालं सर्वं एव यतो जनः ॥ मृतः कर्मानुसारेण प्रयाति नियतं पुमान् १६५ प्रश्नस्य तु च्छतामाभूदुत्तरस्य तथैव च ॥ इति संचित्य मतिमानेकांति वाक्यमब्रवीत् १६६ अमुना ये कृते पूर्वदेहिनां पुण्यपातके ॥ तयोरेव सत्येष मृतो जीवन् यथा धुना १६७ पापी नरकमभ्येति पुण्यात्मा पुण्यमेव च ॥ पुण्यपापकरो जंतुः सुखदुःखकरं वपुः १६८ नाधिकोनसमो वापि न न्यूनोपि च विद्यते ॥ जंतुः किंतु भवेदेवं स्वकर्मवशमागतः १६९ पुण्यात्मा धिकां याति पापो न्यूनत्वमेव च ॥ पापपुण्यवतस्तद्वत् सुखदुःखं निरंतरम् १७० कर्मणामनसा वाचा सुखं वा दुःखमेव च ॥ करोति यत्परस्यायं लभते तन्न संशयः १७१ यस्मिन् देशे यदा काले निमित्ते न येन वा ॥ यावद्विषयादृशं येन वपुषा यच्च यः पुमान् १७२ करोति तत्ततो भूयः स्वयमुक्तविशेषणम् ॥ सुखं दुःखं निमित्तं वा तयोराप्नोति वै सदा १७३ समं सर्वत्र विज्ञेयं सुखं वा दुःखमेव वा ॥ निमित्तेन समं कर्तुं रिह देहांतरेथ वा १७४

पुण्यफलं देवभावादिकं सुखदुःखकरं मानुषादि १६८ नाधिक इति । जीवः स्वरूपेणाधिक्यादिहीनोपि कर्मवशेन तत्तद्रूपो भवतीत्यर्थः १६९ तदुदाहरति पुण्यात्मेति । पुण्यात्मा पुण्यस्वभावः अधिकां हिरण्यगर्भावतां पुण्यकारितारूपं वा । न्यूनत्वं स्थावरांतं पापकारितारूपं वा । मिश्रिताभ्यां मिश्रितं फलमिति १७० फलानामवांतरविशेषेषु पुण्यपापयोरवांतरविशेषान् प्रयोजकतया कर्मणेति । कर्मणा शरीरव्यापारेण । तथा च शरीराविभिर्नित्यपरस्परसुखादिकं करोति तैरेव तथा सुखादिकं विवर्तयत्यर्थः १७१ तद्विशेषहेतून् देशादीन् दर्शयति यस्मिन्निति । यस्मिन् यादृशे देशे काले वा येन निमित्तेन वा येन येन प्रकारेण वा यावत्परिमाणे यादृशमुत्कृष्टं निःकृष्टं वा येन शरीरेण वा यच्च परस्परं सुखं दुःखं वा यः पुमान् करोति । यद्वयादिति पाठे यादृशावस्थानित्यर्थः । स भूयः पुनस्तत्फलं तन्निमित्तं चेदेवादि कं नोक्तविशेषणं कर्मकालिकदेशादिसंजातीयदेशादिविशिष्टे प्राप्नोतीति द्वयोः संबंधः १७२ । १७३ फलितमाह सममिति । कर्तुः कर्मिणः श्रद्धां कदेहांतरे वा समुपजायमानं सुखदुःखं फलं निमित्तेन कर्मणा समं ज्ञेयं यादृशविशेषणं कर्मतादृशविशेषणं फलं लभते इति यावत् १७४

कुत्रविद्वाराणस्यादिदेशे पूर्वग्रहणादिकालेवाब्राह्मणोपकारादिनिमित्तेवाकृतस्य स्वल्पकर्मणोपि महत्फलं भवतीति सदृष्टांतमाह देशेति । योजितं संपन्नं संपुगुमं ये पाते तथा १७५ एवमज्ञस्य कर्मवृद्धिरवश्यं भवतीत्यप्रष्टांतं तस्माद् बार्धुषेति । बार्धुषिर्वृद्धये धनप्रयोक्ता तस्य यथा धनं वर्ज्यते तथा देशाभिमानिनः कर्मस्यार्थः १७६ कर्मानुष्ठानार्तं तं मुखमभावं गतस्यापि कर्मणो महाफलं भवेदृष्टांतमाह वदेति । यथा लोके सुस्मापिव ठस्य धानावीजं महतो वटस्य हेतुर्भवति तथा महतोः सुखदुःखयोः पुण्यपापेति १७७ इत्यादीति । इति याज्ञवल्क्येनोक्तेनोपरस्परं शंसंतुस्तु पुनस्तुरिति १७८ ताभ्यां च कर्मैव फलकालेऽपि न्यायप्रमाणत्वात् कालादिभ्यः प्राधान्येन वर्णितमित्याह प्रश्नोत्तराभ्यामिति । एतयोः प्रश्नोत्तरयोः अर्थविषयम् १७९ आर्तभागब्राह्मणव्याख्यानमुपसंहरति आर्तभाग इति १८० अथ पूर्ववर्णितकर्मफलोत्कर्षविधितिपादकस्य भुज्युप्रश्नोत्तररूपस्य मृतीयब्राह्मणस्य कंडिकाद्वयात्मकस्यार्थदर्शयति याज्ञवल्क्येतीति चतुर्विंशतिश्लोकेः । ततो भुज्युनामालाह्याय निर्दिष्टस्यापत्यत्वेन प्रसिद्धेन याज्ञवल्क्येन जित्यास्थितं नाम्नासंबोध्यलौकिकलोकेऽप्रसिद्धमर्थं प्रच्छ यतो दुष्ठाभिसंधिर्दुष्ठाभिप्रायः १८१ तत्र भुज्युर्मया देवमुखादयमर्थो विदित इति मचनेन याज्ञवल्क्यात्स्वोत्कर्षसूचयन् पूर्ववृत्तं श्रावयित्वा पृच्छति मदेति चतुर्भिः । बयं वेदाध्ययनाय मद्रदेशे विचरतः संतः पतंजलनामकस्य कपिनोऽत्रस्य विप्रवरस्य गृहेऽद्भुतं वृत्तं दृष्टवन्त इति १८२ तस्ये

देशकालादियोगेन कोटिकोटिगुणं भवेत् ॥ वर्षासु योजसंपन्नाः सुक्षेत्रेशालयो यथा १७५ बार्धुषेर्वृद्धिमभ्येति धनधाम्यादिसंचयः ॥ दिने दिने यथा तद्वत् पुण्यपापे च देहिनः १७६ वटधानायथालोके वटस्य महतो भवेत् ॥ हेतुरेवं पुण्यपापे महतोः सुखदुःखयोः १७७ इत्यादिवचनस्यांत आर्तभागो महा मुनिः ॥ याज्ञवल्क्यं शंसं सांथयाज्ञवल्क्योऽपितं मुनिम् १७८ प्रश्नोत्तराभ्यां विप्रैर्द्रावूचतुः कर्मकेवलम् ॥ शंसंतुस्तथान्योन्यमेतयोरर्थमादौ १७९ आर्तभागो मुनिस्तत्र प्रश्नादुपरमह ॥ भुज्युं लाह्याय निर्दिष्टास्मयमानो व्यवस्थितः १८० याज्ञवल्क्येति संबोध्य लाह्याय निरुधस्थितम् ॥ भुज्युर्दुष्ठाभिसंधिः संप्रच्छैनमलौकिकम् १८१ मद्रदेशस्थिताः पूर्ववेदाध्ययनतत्पराः ॥ पतंजलस्य काप्यस्य दृष्टवन्तो गृहेऽद्भुतम् १८२ तस्य कन्या गृहीता भूद्वंधवणाग्निनैकदा ॥ तमपृच्छामकोसीति वयं सर्वे समागताः १८३ सुधन्वाऽऽगिरसोऽस्मीति सो ब्रवीन्नो द्विजोत्तमान् ॥ तमपृच्छामलोकानामंतान् गंधर्वपुंगवम् १८४ पारिक्षिताः स्थिता यत्र लोकास्तत्र संस्थिताः ॥ इत्युक्ते लोकमानेऽस्मिन्नपृच्छामपुनर्वयम् १८५ पारिक्षिताः स्थिताः कुत्रेत्युक्ते स्थानं स नो वद ॥ तत्स्थानं किंच मानं किं लोकानां किंच ते वद ॥ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योऽपि सर्वमेतदुदैरयत् १८६

ति । तस्य पतंजलस्य कन्या एकदा अग्निना उपास्य वैवतेन भूतषट्पृहीता आविष्टा भूत् कीदृशोनाग्निना श्रुतौ गंधर्वशब्दोक्तेन । गंधर्वशब्दो हि कोशेऽश्ववाचकतया प्रसिद्धोऽश्वसमानाकारतया व्याख्यायमानोऽपि न पृथग्धाम्याये वर्णिते प्रावपिवर्तत इति भावः । तमग्निप्रतिनाम निगोत्रेष्वृष्टेन च सुधन्वेति नामतः आगिरसो गोत्रेणास्मीत्युक्तेऽथ लोकानां कर्मफलानामंतान् प्राप्तांस्वरूपाणि वयमपृच्छामपृष्टवन्त इति 'अंतः प्रांतः' इति केनाशे स्वरूपेऽतिमनोहरे' इति विश्वः १८३ । १८४ पारिक्षिता इति । तेन गंधर्वेण इति लोकानां माने उक्ते उत्तरिते सति अस्मिन्नर्थे पुनर्वयं पृष्टवन्तः इति किं पारिक्षिता यत्र गच्छन्ति तत्र कर्मफलानामंतः स्थितो निश्चितः ततोऽधिकं कर्मफलं नास्तीति यावत् पारिक्षितपदं युत्पत्तिरुग्रं क्रुद्धवश्यतीति १८५ पारिक्षिताः स्थिताः कुत्रेति । ते पारिक्षिता एव कुत्र स्थिता इत्यस्माभिर्लुके पुनः पृष्टे सति सर्गधर्वा इत्यस्मिन् पारिक्षितानां गतिस्थानं वद इति । हे याज्ञवल्क्य भुना त्वं वद तत्स्थानं किं तदवांतरलोकानां मानं किं ते तत्स्थानमाग्निः पारिक्षिताश्च केनैव रूपेण इति १८६

अहोरात्रेणेति । अहोरात्रेणयावंतंयत्परिमाणंदेशमानसोत्तरपरिमंडलरूपमादित्यःपरिक्रामतिश्रुतोतावान्देशोदेवरथाऽहाशब्देनोक्तः । देवस्यसूर्यस्पर्शेनाऽहाऽहोरात्रेणभोग्यत्वात्सचदेशोदात्रं
शट्टणितोयावान्भवेत्तान्देशोराविकिरणव्याप्तोबुधैर्भूमिरित्युक्तःश्रुत्यातुलोकइत्युक्तः । लोक्यतेकर्मफलंभुज्यतेऽत्रैतिन्युत्पत्तेरित्यर्थः १९७ इतःपरमुपासकैरेवमग्न्योलोकशब्देनान्यो
क्तोपोदेशस्तमाह भूलोकेति । भूलोकेपदाभ्यांवाणितोविराट्शरीरात्मकोयोदेशःसस्थंडिलसमस्तस्यसमंताद्वित्तिसमावरणत्वेनप्रसिद्धाभूमिर्द्विगुणावर्ततेतस्याआवरणभूमिर्द्विगुणस्तांभूमिंपरिवे
ष्ट्यस्थितःसमुद्रोवर्ततेयंपोराणिकाघनोदमितिवदंति १९८ क्षुरेति । घनोदात्परोब्रह्माण्डोयस्यैकःकपालोरजतमयोद्वितीयःसुवर्णमयस्तयोःसंधिस्तुभुरधारावत्तीक्ष्णोमक्षिकापसवद्रामृत्समःसोय
मेतादृशःसंधिस्तत्रब्रह्मांडाद्बहिर्हिमनमार्गेतिप्रतीत्यर्थः । अत्रघनोदोब्रह्माण्डाद्बहिरितिपुराणाद्ब्रह्मांडस्यासमंतात्सन्निविष्टोऽमृतोदधिःसमंताद्वनतोयेनधार्यमाणःसतिप्रतीत्यादिरूपाप्रतीपते
श्रुत्यातुब्रह्माण्डादंतरिति तयोर्विरोधस्तुसामंदायिकैरित्यंसमाहितः 'पुराणंवाच्यतेश्रुत्याध्यानार्थावाश्रुतिर्मता'इति । विरोधेत्वनपेक्षस्यादितिन्यायेनप्रत्यक्षश्रुतिविरोधेनुमानंसमृतिरूपमनपेक्षमप्रा
प्तमित्यर्थेकेनपुराणंवाच्यमथवाहिरण्यगर्भोपासकैरेतावच्छरीरात्मनोऽप्येयमित्यत्रश्रुतेस्तात्पर्यमितितदर्थः १९९ देवैरिति । हेभुज्योयेत्वयापारिक्षितपदेनोक्ताःसोपासनाश्वमेधकृतःपृष्टास्ते
देहत्यागानंतरंनानाविधैर्देवैःस्ववलेनोपासनावलेनचघनोदपर्यंतनीयंतइति २०० अश्वमेधंविनापिषेकेवलहिरण्यगर्भोपासकास्तेपिपारिक्षिताइति सूचयितुं पारिक्षितपदस्यन्युत्पत्त्यंतरं सूचयति अ

अहोरात्रेणयावंतंदेशंच्छतिभास्करः ॥ द्वात्रिंशदुणितःसोयंभूलोकःकथितोबुधैः १९७ भूलोकस्थंडिलाद्वाह्याद्विगुणावरणस्यभूः ॥ द्विगुणोभूमितस्त
स्याःसमुद्रस्तांपरिस्थितः १९८ क्षुरधारासमःसंधीरूप्यहेमकटाहयोः ॥ मक्षिकापत्रवद्वायंसूक्ष्मस्तिष्ठतितत्रसः १९९ देवैर्नानाविधैरेतेनीयंतस्ववलेनच ॥
अश्वमेधकृतोयेतेपृष्टाःपारिक्षितास्त्वया २०० अश्वमेधफलं चैतेप्राप्ताःपारिक्षितामताः ॥ अश्वाद्युपासनाज्ञानाद्विजाःसर्वेपिसत्तमाः २०१ अतिसूक्ष्मेतदा
मार्गेतत्रशक्रोपिनप्रभुः ॥ किंतुदेवाःपरेयेस्युर्ध्वनोदाऽपरतःस्थिताः २०२ इंद्रःपक्षिपुर्भूत्वाघनोदंतांविहायसि ॥ संतार्यवायवेदत्वास्वयंतस्मान्यवर्तत
२०३ वायुस्तान्सूक्ष्मतांतीत्वाक्षिप्वादेहेनिजेततः ॥ संधौकटाहयोर्दत्त्वान्यधाद्ब्रह्मांडतोबहिः ॥ अश्वमेधकृतोयत्रगताःपूर्वमहाधियः २०४ भुज्युर्लब्धाय
निप्रश्नादवापोपरतिततः ॥ उपस्तस्यकहोलस्यमध्यगोविस्मयाकुलः २०५

श्वमेवेति । एतेसोपासनाश्वमेधकृतःअश्वमेधफलंप्राप्ताःसंतःपारिक्षिताइत्युक्ताः नकेवलंतएवकिंतुअश्वस्तदाकारोभिःप्रथमाध्यायोक्तआदिपदेनहिरण्यगर्भस्तदुपासनावंतःसर्वेपिद्विजाःपारिक्षिताम
ताः । परितःक्षीयतेदुरितमनेनेतिपरिसिद्धश्वमेधः 'ब्रह्मविद्याश्वमेधाभ्यांनपरंपुण्यपापयोः' इतिस्मृतेः तादृशीउपासनाचपरिक्षितत्वेदिनःपारिक्षिताइतिन्युत्पत्तेरिति २०१ अतिसूक्ष्मइति ।
तत्रब्रह्मांडकटाहसंधिमतेऽतिसूक्ष्ममार्गेशक्रोऽश्वमेधदेवताविराड्भूमिःसोपिगर्भंनृनशक्तस्ततःपरेभिर्नादेवानशक्ताइतिकिमुवाचयम् यतस्तेघनोदस्यापरतएवस्थिताःस्युर्ध्वनोदमपितर्जुनशक्ताइतिपावत्
२०२ तंहितेपारिक्षिताःकथं ब्रह्मांडपारंगच्छंतीत्यतआह इंद्रइति । इंद्रोविराट्पक्षिरूपोभूत्वातां पारिक्षितान्घनोदं संतार्य विहायसि आकाशे स्थितापवापवेहिरण्यगर्भरूपापदत्वास्वयंनितृतोभ
वतीति २०३ वायुरिति । वायुस्तान्पारिक्षितांसूक्ष्मतांतीत्वा निजदेहेक्षिप्वास्वतादात्स्यगतांकृत्वेतिपावत् कटाहयोःसंधिमार्गेणब्रह्मांडाद्बहिर्करोतिपूर्वेप्युपासकायत्रगताइति तथाचपारि
क्षिताहिरण्यगर्भरूपेणब्रह्मांडादंतरंविश्राभिन्याप्यावतिष्ठंतइतिभावः २०४ उपसंहरति भुज्युरिति । एवंयथागंधर्वेणोक्तंथेययाज्ञवल्क्येनोक्तंश्रुत्वाविरिमतोभुज्युःप्रश्नादुपरतः कीदृशः उ
पस्तस्यचाक्रावणस्यकहोलस्यकोपीतकेयस्यचमध्यगतः । तौवादापनोदपन्निवेत्यर्थः २०५

एवं सोपासनकर्मणां फलोत्कर्षो हि रम्यगर्भभावविधिर्देशितस्तत्र चोक्तमृत्युसंबंधमालोच्य विरक्तस्यापि मोक्षे प्रवृत्तिस्तदासंभवे दिसंघातविलक्षणो मोक्षयोग्य आत्मा संभाव्येतेत्यतस्तद्वशात् निर्णयपर
 त्यकं त्रिकाद्वयात्मकस्थोपस्तत्राक्षणास्यार्थदर्शयति भुज्योरुपरतिमित्यनुर्विशतिस्त्रोके । भुज्योः प्रश्रान्निवृत्तिद्विधा चाकायणश्चक्रनामकस्य युवापत्यमुपस्तोयाज्ञवल्क्येति संबोध्य पृच्छति स्मेति
 २०६ पश्चमभिनयति उपचारेणेति सार्धं द्वाभ्यां । घटादयोजनद्विबन्धन्यासलोहपिंडवद्रूपमभिव्यक्तचित्संबंधाद्वासंतइत्येतौ गोप्येतेषामपरोक्षस्वप्रकाशत्वाच्च द्विपरीतसाक्षादपरोक्षप्रदाभ्यां श्रुत्यो
 क्तब्रह्मेव सर्वतरत्वादान्मेतिसर्वशास्त्राणि वदंतितन्नसंभाव्यतइति शेषः २०७ कुतो न संभाव्यतइत्यत आह सर्वांतरत्वमिति । सर्वांतरत्वं ब्रह्मत्वमद्वयत्वरूपं च यदात्मन उच्येत तदुभयमास्तांतिष्ठतु
 आलोचयितुमनर्हमिति यावत् तयोर्वभिण्येव संशयादिति भावः । तत्र हेतुमाह आत्मेति । यत आत्मा शरीरादिसंघाताद्विलक्षण एव न स्यान्न संभाव्यतइत्यर्थः २०८ मह्यमिति । यद्यस्ति संघा
 तविलक्षण आत्मा तर्हि मह्यं व्याचक्ष्वेयथाऽपरोक्षता स्याच्छानिरूपयथेन तव कौशलं जानीयामिति । एवं पृष्टो याज्ञवल्क्यः स्वरूपत्वेन हस्तामलकादप्यन्यवहिते आत्मनि असंभावे नैवानुचितेत्यन्यथाप्य
 हितवाचकैश्च छद्मप्रयोगेण सूचयन्नेपउक्तविशेषण आत्मा इत्येतन्मात्रमाह स्मेत्यर्थः २०९ कतमइति । एवमंतर्मुखश्चेदयमुपस्तस्तर्ह्येव आत्मेत्येतावतोत्तरेणेतोपभेदोपतीत्याशयेन याज्ञवल्क्येन तथो
 क्तपिसंतुवहिर्मुखत्वात्संदिग्धः पुनः पृष्टवान् हे याज्ञवल्क्यस आत्मा कतमइति किं स्थूलं देहं किं वा सूक्ष्मं किं वा साक्षी नाद्यौ परिच्छिन्नत्वेन सर्वांतरत्वव्याघातात् । नांत्यस्तत्त्वेमानाभवादिति प्रष्टुता

भुज्योरुपरतिद्विधा तत्त्वाकायणो मुनिः ॥ उपस्तोयाज्ञवल्क्येति संबोध्यै न स्म पृच्छति २०६ उपचारेण रहितं प्रत्यक्षं स्वप्रकाशनात् ॥ ब्रह्मेवात्मेति शास्त्राणिसर्व
 स्मादंतरं जगुः २०७ सर्वांतरत्वं ब्रह्मत्वं द्वयमास्तामिहात्मनः ॥ आत्मानतु शरीरादिसंघातात्स्याद्विलक्षणः २०८ मह्यं व्याचक्ष्वेतेनाहं ज्ञास्येते बुद्धिकौशलम् ॥
 इत्युक्तो याज्ञवल्क्यस्तमेष आत्मेत्युवाच ह २०९ कतमो याज्ञवल्क्येति पुनः पृष्ट उवाच तम् ॥ तव प्राणं तथापानमुदानं व्यानमेव च २१० व्यापारयति देहस्य मध्य
 गः सूत्रधारवत् ॥ सर्वांतरः स देहादिसंघातात्स्याद्विलक्षणः २११ मर्कटानां यथा सूत्रैश्चालको बालको मतः ॥ सूत्रधारः पृथग्दृष्टो मर्कटेभ्यो महाजनैः २१२ तथा
 सर्वांतरोऽप्यात्मा देहादिभ्यः पृथक् सदा ॥ एवमुक्त उपस्तोपि पुनः पप्रच्छ तं मुनिम् २१३ याज्ञवल्क्यत्वयानां यं विस्पष्टं कथितो मम ॥ यथासौ गौरसावश्व एव स्पष्टं
 समीरय २१४ आत्मा विलक्षणः पृष्टः संघातो द्विमयाधुना ॥ व्यापारकारकः कश्चित्त्वयामेव त्रसमीरितः २१५

शयः । एवं पृष्टो याज्ञवल्क्यः प्रष्टुः स्वानुभवं प्रदर्शनेऽनधिकारितामालोच्य तदनुप्रहायानुमानं साक्षिणमदर्शयन्निदमाह इदं किं यस्तव प्राणापानादीनां सूत्रधारत्ववर्तकः स उक्तलक्षण आत्मेति । सा
 मान्यतोऽद्वानुमानस्वरूपं तु प्राणादिनियन्तात्तद्विन्नस्तत्प्रवर्तकत्वात्तद्योयत्प्रवर्तकः स तद्विन्नो यथा सूत्रधार इति । न चानुमानप्रदर्शनेऽप्येवमविरोधः परासंभावनानिवृत्तिमात्रेऽनुमानस्य व्यापारा
 दिति भावः इति द्वयोरर्थः २१० । २११ प्रकृते सूत्रधारपदार्थदर्शयित्वा तत्र साध्यस्य नियम्यभेदस्य सत्त्वं दर्शयति मर्कटानामिति । मर्कटानां सूत्रैश्चालको नर्तको यो बालकः सोऽत्र सूत्रधारतया वि
 वक्षितः । बालपदमक्षेपस्त्वज्ञानविशिष्टात्मनो दाष्टीति कत्वसूचनाय । सच यथा महाजनैः प्रेक्षकैर्मर्कटेभ्यः पृथग्भूतो दृष्टइत्यर्थः २१२ दाष्टीति कमाह तथेति । पूर्वार्थे स्पष्टम् । एवं मदानु
 ग्रहाभिप्रायेण याज्ञवल्क्येनानुमानेर्देशितेऽप्यभिप्रायमविदित्वा उपस्त उपहसन्न विपुनः पप्रच्छेत्पुनराहार्थः २१३ पुनः प्रश्नमभिनयति याज्ञवल्क्येति सार्धं त्रिभिः । हे याज्ञवल्क्य मया स्पष्टतया
 वर्णनीयत्वेन पृष्टोऽप्यात्मा त्वया स्पष्टो नोक्तोऽतोऽधुना स्पष्टं वर्णययथागौरश्वश्च पृष्टः श्रमादोगृहीत्वा प्रदर्शयेत इति २१४ आम्रान्पृष्टः कोविदारानाचष्टेतेन्यायेन गवाश्वदृष्टान्तस्य प्रकारान्तरयोजने
 नोपहासं व्यंजयितुं मत्पृष्टादन्यथात्वयोक्तमित्याह आत्मेति । मया संघाताद्विलक्षण आत्मा कथं स्पष्टइति पृष्टस्त्वया त्वस्ति कश्चित्प्राणादिव्यापारकारक इत्येतावन्मात्राकारणोक्तइति २१५

निर्व्यापारस्य लोके प्रयोजकत्वात् सिते स्त्वदृक्कलक्षणहेतुरनात्मत्वव्याप्यत्वाद् विरुद्ध इत्याह व्यापारेति । तथा च विग्रहेऽश्वप्रदर्शनमिव आत्मप्रपञ्चेऽनात्मप्रदर्शनं न स्वयाकृतमिति चार्थप्राप्त्यर्थः २१६ फलितमाह तत इति । एवं सोपहासं पृष्ठोपि याज्ञवल्क्ययोगाभिर्येण स्मयमानो मन्दहसन्नेवोवाचेति २१७ सासादपरोक्षतामया प्रथममेवेतच्छब्दप्रयोगेण दर्शिता तत्र त्वमंदा मालोच्य त्वनुमानं दर्शयति सूचयितुं याज्ञवल्क्येन एव इत्यादिवाक्यं पुनः पठितं तदर्थमाह यत्त्वमिति । संघाताद्विलक्षणमात्मानं वेदेति पृच्छसि सततं प्रष्टव्याः आत्मसुतरामपरोक्षः यतस्त्वयापि अहं बुद्ध्यागतः अहमाकारवृत्त्या विषयीक्रियमाण इत्यर्थः २१८ इत्युक्ते इति । इति याज्ञवल्क्येनोक्तेऽप्यहं पश्य विषयत्वस्य बहुपददर्शनाद्बुद्ध्यादीनां मध्ये कतमो सावितिन ज्ञायतेऽनः पृथक् पश्येति पुनरुपस्तः पप्रच्छेत्यर्थः २१९ उपस्तमिति । एवं पृष्ठोपि याज्ञवल्क्य इदमाह इदं किं याविद्वदनुभवसिद्धातस्यापरोक्षता तत्त्वेन निरूपणेन या प्रहः किं वा घटादिवदिन्द्रियविषयत्वरूपापरोक्षत्वेन आये विद्वांसो यथा तं निरूपयंति तथा मयोक्तोपि त्वया विदुः स्वत्वात्तद्वृत्तिशब्द इत्यर्थः २२० न द्वितीयस्तस्याविषयस्वभावत्वादित्याह बुद्धयेति । योऽयं नित्यापरोक्ष आत्मा बुद्ध्यास्वविवक्षाहिष्यानां न द्विपदारेण प्रसरंत्यासहितः सर्वजानातितां बुद्धिचक्षुषमेव भासयति एवं तस्या बुद्धेर्दृष्टारं केन त्वं पश्यसि विषयीकरोषि न किंचित्करणजातं तं विषयीकुरुं शक्नोतीति यावत् २२१ सैन्द्रियबुद्धेः साक्षिभास्यायास्तद्वा

व्यापारकारकस्तावत्संघातोत्रप्रतीयते ॥ विरुद्धसुतरं तेन गोप्रश्ने श्वस्ययादृशम् २१६ तत उक्तस्वरूपं त्वं करामलकवद्बुद्ध ॥ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योपि स्मयमानस्तमब्रवीत् २१७ यत्वं पृच्छसि संघाताद्वात्मानं विलक्षणम् ॥ एष आत्मा तव प्रष्टुं बुद्ध्यागतस्त्वया २१८ इत्युक्ते कतमः सोऽयं बुद्ध्यादिष्विति त्वं द ॥ उपस्त एवं पप्रच्छ याज्ञवल्क्यं महा मुनिम् २१९ उपस्तं याज्ञवल्क्योपि वाक्यमेतदभाषत ॥ उक्तोऽपि न मया शक्यस्त्वया द्रष्टुं कथं चन २२० बुद्ध्या सर्वविजानाति यतोऽयं भूतभौतिकम् ॥ बुद्धिचतस्याद्रष्टारं केन पश्यसि तद्बुद्ध २२१ घटोऽपलभकं नेत्रं न घटेनोपलभ्यते ॥ यथा तथा बुद्धीनां द्रष्टा ताभिर्न लभ्यते २२२ बाह्यांतरविभेदानां मिन्द्रियाणां हि याधियः ॥ तासां द्रष्टा त्रताभिर्यो न दृश्यस्त्वेष आंतरः ॥ आत्मा तव विनाशेन वर्जितो तो विलक्षणः २२३ एतस्माद्वातिरिक्तं यदेह बुद्धिन्द्रियादिकम् ॥ विनाशितज्जडत्वेन जन्मयोगियथा घटः २२४ बुद्धिमानयमित्येव विज्ञायोपस्त आत्मवान् ॥ कहोलस्य समीपस्थः प्रश्नादुपररामह २२५ कौपीतके यो मतिमान् कहोलस्तमभाषत ॥ उपस्तोक्तमनूयेत्थमात्मा ब्रह्म कथं भवेत् २२६

स नैनशक्तिरिति सदृष्टं तमाह घटोऽपलभकमिति । यथा घटप्रकाशकं चक्षुर्घटेन न प्रकाशयते तथा बुद्धीनां तत्तदिन्द्रियसंबन्धेन दृष्टि श्रुतिग्राह्यादिसंज्ञानां द्रष्टा प्रकाशक आत्मा ताभिर्बुद्धिभिर्न दृश्यते इति २२ एतत्कुटपति बालेति । बाह्यांतरविषयकत्वेन भिन्नानां मिन्द्रियाणां संबन्धेन दृष्टि श्रुत्यादिसंज्ञायाधियो बुद्धिवृत्तपत्तासां यो द्रष्टा भासकोऽत एव ताभिरप्रकाशयः सततवत्त्वात्मा सर्वांतरो विनाशहीनः अतः संघाताद्विलक्षण इति २२३ ननु तथापि तद्विज्ञं बुद्ध्यादिसत्यमसत्यं वा आये कथं सर्वान्तर इत्युक्तं न हि घटः पटस्यांतरः अत्येविकथं सर्वपदप्रयोगः सर्वस्याभावादित्पाशं कां पथारजो कल्पितानामुरगजलधारादंडादीनां रज्जुरांतरस्तद्देतद्ब्रह्मपित्याशयेन पारिहरति एतस्मादिति । एतद्विज्ञं सर्वजडत्वाज्जन्मनाशरूपातिमत अतः कल्पितमिति यावत् २२४ उपस्त ब्राह्मणार्थमुपसंहरति बुद्धिमानयमिति । अपं याज्ञवल्क्यो बुद्धिमानित्येवं विज्ञाय निश्चितोपस्तो मोर्न चक्रे इति २२५ एवं बंधमोक्षयोग्यः संघातविलक्षण आत्मा उपस्त ब्राह्मणे निर्योऽपि ततोऽथ तस्य मोक्षोऽपेन ब्रह्मात्मैकत्वविज्ञानेन भवति तस्य साधनस्य निरूपणपरं यत्कहोलब्राह्मणंतस्यार्थः प्रदर्शयति कौपीतके य इत्यादिसत्यत्वादिशच्छेकैः । अथ कौपीतकस्यापत्यं कहोलनामा तं याज्ञवल्क्यमपृच्छत् किं कृत्वा य उपस्ते न पृष्ठ आत्मा तद्विषयक एव मम प्रश्न इति सूचयितुमुपस्तोक्तं पत्तासादित्यादिवाक्यमनूय पुनः पठित्वा प्रश्नाशयमभिनयति आत्मेति । अपमात्मा ब्रह्म भावेन तः कथं भवेदिति २२६

ब्रह्मभावासंभवे हेतुतपोचयम्याह आत्मेति । अयमेतत्संघातप्रकाशकआत्मा 'सुतिपपासेशोकमोहोजरानृत्तयुषदर्मयः' इतिप्रसिद्धपद्मिलक्षणसंसारधर्मकोऽनुभूयतेब्रह्मपद्मरहितंश्रुयतेऽनयोर्वि
रुद्धधर्मिणोस्तादात्म्यभेदसहिष्णुरभेदइत्युक्तलक्षणमपिनसंभवतिकुतएक्यमिति । तथाचप्रत्यक्षविरुद्धमात्मनोब्रह्मत्वमितिप्रपुराणः एवंपृष्टोपाज्ञवल्क्यप्राहस्मेतिद्वयोरर्थः २२७ । २२८
स्यादेवप्रत्यक्षविरोधोयथात्मासुतिपपासाधर्मिप्राणरूपःशोकमोहयर्म्यतःकरणरूपोवाजराभवेत्सुतुपां प्रकाशकएवप्रकाश्यधर्माश्रयप्रकाशकनस्पृशंतीतिप्रसिद्धमादिप्यादावत
ऐक्यबोधकस्यवेदांतप्रमाणराजस्यस्वार्थप्रकाशनेन केनचिमानांतरेणविरोधइत्याशयेनोत्तरयति षडूर्मयइति । प्राणबुद्धिशरीरगाःषडूर्मयःअत्रात्मनिनसंति एतेनहेतुनास आत्मासंसारधर्मराहि
त्यरूपब्रह्मलक्षणशालित्वाद्द्रष्टेवैतिवैविद्धिःकथ्यतेइत्यर्थः २२९ आत्मनिसंसारधर्माभावेकैमुत्पन्नाह आत्मज्ञानेति । अविद्यालेशेनभासमानोपिसंसारआत्मविदांबंधप्रसवलक्षणांवाधांकर्तुं
यदानशक्तस्तदाकिमुक्तव्यमात्मनःसंसारधर्मराहित्यइत्यर्थः २३० एतादृशात्मज्ञानस्यविशेषपरिहारेणदृष्टदुरोपकारकर्मगतसंन्यासइत्याह असंसारिणमिति । एतंपूर्वादेनानूदितमेतद्ब्राह्मणउ
क्तंतुद्धिसाक्षितयाउपसत्तत्राहणवर्णितमात्मानंविज्ञायगतेपणाःपरित्यक्तकामाःसंतःपूर्ववामवेवादयःप्रव्रजंतिस्मसंस्तवतइत्यर्थः २३१ तत्रैपणायाःस्वरूपभेदावाह सुतइतित्रिभिः । लोके
कामनानामनेकविधत्वेप्यनुमतानित्रीणिगुणरूपाणिईरितानिश्रुतो । तत्रैकैरूपमुतोभवत्त्वित्याकारंपुत्रैपणात्वेनदारसंग्रहादोप्रवर्तते । द्वितीयंवित्तैपणात्वं वित्तमपिद्विविधंयमानुषंच तत्रद्वंद्वे

आत्मासंसारधर्मायंशुधितश्चपिपासितः ॥ शोकमोहसमाविष्टोजायतैम्रियतेतथा २२७ षडूर्मिरहितंब्रह्मतादात्म्यंह्यनयोःकथम् ॥ इत्युक्तेयाज्ञवल्क्योपितमाहमु
निपुंगवम् २२८ षडूर्मयोनसंत्यत्रप्राणबुद्धिशरीरगाः ॥ आत्मन्येतेनसम्रहकथ्यतेवेदवादिभिः २२९ आत्मज्ञानवतांपुंसांसंसारोनेवबाधकः ॥ कुतआत्मनए
पस्यात्सर्वदाब्रह्मरूपिणः २३० असंसारिणमात्मानंब्रह्माभिन्ननिरंजनम् ॥ बुद्धिसाक्षिणमेतंतंविज्ञायात्रद्विजोत्तमाः ॥ वामदेवसमाःपूर्वप्रव्रजंतिगतैपणाः २३१
सुतोभवतुमेतद्ब्रह्मिंतं देवंचमानुषम् ॥ सुखंलोकद्वयंचैतदेषणात्रयमीरितम् २३२ पितुःपुत्रोभवेद्विंतंयथाक्षेत्रंयथापशुः ॥ वित्तंचसुखंदतद्वदिहलोकेपरत्रच ॥
ततःसुखस्यतद्वत्स्यातद्वेतोश्चैपणाद्वयम् ॥ एषणाद्वैतमेवात्रवस्तुतःसर्वदेहिनाम् २३४ इच्छत्यपियतःसर्वःसुखमस्त्वितिनापरम् ॥ सुखंचात्मन्यसंसारसर्वा
नंदातिशायिनि २३५ स्वप्रकाशेसतिप्रज्ञेसर्वभेदविवर्जिते ॥ नापरत्रयतःसर्वमुदकंदुःखदंसृष्टतम् २३६

वलोकजयसाधनमुपासनात्मकज्ञानं मानुषंतुमनुष्यलोकभोगसाधनंपशुहिरण्यादि । स्त्रीयांलोकैपणात्वंलोकपदेनचदेवमनुष्यलोकवर्तिसुखंश्रुतेइत्यर्थः २३२ वस्तुतस्तुद्वेएवसकलकामनानु
गतरूपेइत्याह पितुरितिद्वाभ्यां । यथाक्षेत्रंपशुर्गवादिश्वएतल्लोकभोगसाधनत्वादित्तमितिप्रसिद्धंतथापुत्रोपिपितुर्वित्तमेव पुत्रेणजयतोपलोकद्वितीयेतल्लोकजयसाधनत्वात् वित्तपदंचइहलोके
परलोकेवायत्सुखदंसुखसाधनंतत्रप्रसिद्धं तथाचवित्तैपणात्वेनसकलसुखसाधनेपणानांसंग्रहः अतएवश्रुतोपुत्रैपणावित्तैपणयोरभेदउक्तइतिभावः । लोकैपणापदेनचसकलफलकामनानांसंग्रहः ।
लोकपदस्यसुखपरतायाःपूर्वश्लोकउक्तत्वात् तस्मादैपणानामनुगतरूपालोचनायादेतद्विषयमेवेतिद्वयोरर्थः १३३ । १३४ एषणाद्वित्वेनलोकानुभवमप्यनुकूलयति इच्छत्यपीति । यतःसर्वो
जनःप्रथमंफलभूतंसुखमेवेच्छतिफलस्यसाक्षात्तत्वासाध्यतामालोच्यतत्साधनमपीच्छतीत्येषणाद्वित्वमुपपन्नमेवेतिशेषः । एतदभिप्रायेणैवश्रुतौवित्तैपणालोकैपणयोरभेदउक्तइतिभावः । अस्त्वेवं
तथापिविद्वांसोयवेषणापरित्यागं कुर्वंतितत्रकोहेतुरितिचेदेषणामूलभृताविद्याहानिरेवेत्याह सुखंचेति । योवेभूमात्सुखमित्यादिश्रुतेरात्मन्येवसुखनान्यत्र । अयंतुपुरुषस्यचैतन्यमितिवनिर्देशः
यतःसर्वसांसारिकपदार्थजनतमुदकंदुःखदंतथाचअज्ञाएवएषणाभाजइतिद्वयोरर्थः २३५ । २३६

आ. पु.
॥ ११ ॥

सांसारिकपदार्थानां दुःस्वरूपतां प्रपञ्चयति जननीत्यद्वाद्दशभिः । याजंतूनां जननीस्तन्पदानादिना मुखकारिणीत्वेन प्रसिद्धा सापि कोपमरणाभ्यां दुःखं दद्यादिति द्वयोः संबन्धः । स्तन्यपयः । भृ
रिभ्यो बहुविधेभ्यः अपायेभ्यः अपाये हेतुभ्यो जलाद्यादिभ्यो रसणात् चित्रादद्भुतात् स्नेहादिलौकिकात् स्नेहादिः कारणं यस्य तादृशालौकिकान् मुखचुंबनादिरूपादेव्यपि द्वयोरर्थः २३७ । २३८
तत्र जनन्यामरणादुःखदत्तं तु ल्ययोगितायास्फुटयति जनन्या इति । स्पष्टम् २३९ उक्तदुःखस्योत्कर्षस्फुटयति नाग्रिरेति द्वाभ्यां । शूलसंक्षेपे शूलोपरिनिधाने भृगोः पर्वतोच्चदेशात् २४०
तादृशमिति । स्पष्टम् २४१ जननीन्यायमन्त्राप्यतिदिशति २४२ प्रियाणीति । न च वियोगो वारयितुं शक्य इत्याह वियोग इति । अचिकित्स्येन प्रतिकर्तुं प्रशक्येन येन केन चित्रिमेतेन
संयुक्तानां वियोगोऽवश्यं भावीत्यन्वयः । निमित्तस्याचिकित्स्यत्वे हेतुगर्भविशेषणं कालेति । रोगवच्छरीरपरिणामहेतुत्वाद् रोगसमेन कालेन प्रयुक्तेनेत्यर्थः २४३ एवं प्रियत्वाभिमतानां दुःखदत्त
मुपपादितं अप्रियाणां तु दुःखदत्तं प्रसिद्धमेवेत्याह अप्रियाणि चेति । दहंति तापयंति अमुं देहाभिमानिनम् २४४ जननीप्रभृतिचेतनेषूक्तं न्यायं जडेष्वप्यतिदिशति चेतनानीति । चेतनवज्ज

जननी सर्वजंतूनां प्रसिद्धा मुखकारिणी ॥ स्तन्यदानात् तथा शश्वदक्षणाभूर्यपायतः २३७ मलाद्यपनयात्तद्वच्चित्रात् स्नेहादिलौकिकात् ॥ कोपतो मरणाद्वा सा दद्या
दुःखं सुदुःसहम् २३८ जनन्यामरणं बाल्ये दारणां यौवने तथा ॥ वार्धके तनयानां च वज्रपातसमं स्मृतम् २३९ नाग्रेः प्रवेशने दुःखं छेदने वपुषो न च ॥ जीवतः शू
लसंक्षेपे भृगोर्वापतने न हि २४० तादृशं दुःसहं दुःखं नान्यस्मादपिकारणात् ॥ जनन्यादिमृतौ दुःखं बाल्यादौ जायते यथा २४१ प्रियाणि सर्वभूतानि पित्रादीनि ज
नस्य हि ॥ वियोगे दुःखमत्यर्थं जनयंति सुदुःसहम् २४२ वियोगः सर्वथा भावी संयोगे सति देहिनाम् ॥ अचिकित्स्यनिमित्तेन कालरोगकृतेन हि २४३ अप्रियाणि
च भूतानि संयोगेन दहंत्यमुम् ॥ अग्रिर्यथा स्वसंयुक्तं सर्वमेव दहत्ययम् २४४ चेतनानियथा तद्वज्रज्जडान्यपि च सर्वदा ॥ जंतून्योगवियोगाभ्यां प्रीत्यप्रीतिकराणि च ॥
दहंत्य विरतां च श्वच्छलभान्पावको यथा २४५ पुत्रावित्तानि लोकाश्च शरीरं च सर्वांधवम् ॥ एते दुःखकराः सर्वे दृश्यं ते सर्वजंतुभिः २४६ यद्यत्कर्तुं प्रवृत्तः सन्न शक्या
द्विनिवर्तते ॥ इच्छया सहितस्तत्तदुःखमुक्तं मनीषिभिः २४७ प्रवृत्तिकुरुते शश्वदुपकारापकारयोः ॥ शत्रुमित्रार्थमत्रायमशक्त्या विनिवर्तते २४८ शरीरं द्रिय
जासंयं कचिक्वापि सुतादिजा ॥ अशक्येच्छाविघातः स्यादुःखमिच्छावधेर्महत् २४९

डान्यपि वस्तुनि प्रीतिकराणि चेद्वियोगेन अप्रीतिकराणि चेद्योगेन अविरतान् विरागहीनान् शूलभान्पावक इहंति तापयंतीत्यर्थः २४५ सांसारिकभावानां दुःखहेतुता रणां यथाहीनेः सर्वैरनुभूयते इत्याह
पुत्रा इति । एते पूर्वाद्धोपदिशिताः २४६ तत्रापि विहस्यमाना इच्छेव दुःखमयोजिकेत्याह यद्यदिति । इच्छया सहितो जंतुर्यद्यत्कर्तुं प्रवृत्तः सन्न्यस्मादशक्या द्विनिवर्तते तदुःखकत्वाद् दुःखमित्यु
क्तमित्यर्थः २४७ तदुदाहरति प्रवृत्तिमिति । अर्थलोकः प्रायः शत्रूणां प्रपकाराय मित्राणां मुपकाराय च प्रवृत्तिं कुरुते तत्राशक्त्येव ततो निवर्तते इति प्रसिद्धमिति शेषः २४८ तत्र चेच्छायाः प्रयो
जकमहंममाभ्यासरूपं विपर्ययज्ञानं तथेच्छाकार्यं दुःखस्वरूपं वाह शरीरेति । सेयमशक्येच्छाकर्तुं मशक्येप्यर्थे इच्छाकचिच्छरीरं द्रियजा शरीराभ्यासजा इन्द्रियाभ्यासजा वा कपिकुत्रचित्सुतादिविषयक
ममत्वाभ्यासजा अहंममाभिमानेनाशक्येच्छामपि कुर्वतीति यावत् । एवं सति इच्छावधेः कुड्यादश्च पततीत्यत्र आरौदुमशक्यं कुड्यं यथा वधिविभाग्नाश्रयत्वात् तथा इच्छास्वकार्यद्वारायमारौदुमशक्तासो
शक्यपदार्थ इच्छावधिर्युद्धि कृतमपादानं तस्मात्तातो य इच्छायावैयर्थ्यात्मको विघातस्तद्रूपं महदुःखमित्यर्थः विहस्यमानेच्छेव दुःखरूपेण परिणमते इति यावत् २४९

एवमनर्थप्रयोजकाः शरीरादप्रवृत्ताप्रयोजकं च तेषां मनः कुलतयावस्थानं सर्वत्र सममित्याह शरीरेन्द्रियेति । ते च शरीरादयो हिरण्यगर्भभावपर्यन्तं सर्वत्र संतिष्ठन् सर्वदा स्वाधीनाऽनुकूलरूपानसंतीत्यपि प्रसिद्धमिति शेषः ततः सर्वथानुकूलत्वाभावादिमेशरीराद्याः सर्वेषां दुःखमित्युक्ताः २५० एवमनात्मनि दुःखत्वमुक्त्वा सुखत्वव्यतिरेकमापितेषां स्फुटयति सुखत्वमिति । कस्यचित्त्विष्यस्तु नः सुखत्वं नैव विद्यते कुतः सुखत्वं विनाप्यवस्थानरूपाद्यभिचारात् व्यभिचारेऽपि किं मानमिति चेन्नोक्तानुभव एवेत्याह यतो दृष्टेयादि । यदेव वस्तु सुखं तदेव कालांतरे दुःखदमित्येवं सर्वजन्तुभिः सर्वेषां वस्तूनां पर्यायेण परिपाट्या अनियमेनेति यावत् सुखदुःखयोजनकता दृष्टेति २५१ तत्रापि पदार्थानां या सुखहेतुता दृष्टिः सा भ्रम एवेत्याह यत्रापीति । यत्र देशकाले वा कश्चित्पदार्थः सुखहेतुर्मतस्तत्रापि तत्सुखमस्य सुखहेतुतया भिन्नतपदार्थस्य कर्षितयानदृष्टं प्रमाणेन न गृहीतम् मानाभाव एव कुत इति चेदानन्दो ब्रह्मेत्यादि श्रुतेः सुखस्यात्मरूपत्वेनाज्यपत्वादित्यर्थः २५२ यदि च सुखं जन्त्यस्यात्तर्हि दुःखरूपमेव स्यादित्याह जायमानमिति । सुखं यदि जायमानं स्यात्तर्हि दुःखमेव स्यात् आत्मनो भिन्नरूपत्वात् यत्र यत्रात्मभिन्नत्वं तत्र तद्दुःखत्वमित्यत्र लोकसिद्धदृष्टांतमाह पुंस इति । यथा वैरिसुखं दुःखत्वेन ज्ञातमप्यात्मभिन्नत्वेन दृष्टं दुःखत्वेन लोके नुभूयते इति प्रसिद्धम् २५३ कथं तर्हि विषयेषु सुखजनकत्वानुभवो लोकानामिति चेत्सुखाभिर्व्यजकांतः करणवृत्त्युत्पत्तेस्त्रारोपादि

शरीरेन्द्रियपुत्राद्या ब्रह्मणो पीश्वरस्य वा ॥ भवन्ति सर्वथा सर्वे स्वाधीनानैव सर्वदा ॥ ततो दुःखं समुद्दिष्टा इमे सर्वे शरीरिणाम् २५० सुखत्वं विद्यते नैव वस्तुनः कस्यचित्क्वचित् ॥ व्यभिचाराद्यतो दृष्टा हेतुता सुखदुःखयोः ॥ पर्यायेण च वस्तूनां सर्वेषां सर्वदेहिभिः २५१ यत्रापि सुखहेतुर्हि दृष्टं तत्रापि नास्यत ॥ आत्मरूपं सुखं यस्माद्वेतुभ्योनजनिवजेत् २५२ जायमानं भवेद्दुःखमात्मनो भिन्नरूपतः ॥ पुंसो वैरिसुखं यद्ब्रह्मा तमप्यसुखं भवेत् २५३ ततो भिव्यक्तिरेवास्य सुखस्यात्मस्वरूपिणः ॥ कारणैर्लेशतो यद्वत्त्वद्योतैर्न भसो निशि २५४ प्ररूढेन्द्रियतानूनंदुःखहेतुर्द्विजैः स्मृता ॥ अप्ररूढेन्द्रियो यस्माद्बालो दुःखं गच्छति २५५ अप्ररूढेन्द्रियस्तस्माद्बालवन्निवसेन्मुनिः ॥ सुखैषणां विहायायं स्वप्रकाशसुखोदधिः २५६ ब्राह्मणो जातविज्ञानः पदवाक्यार्थकोविदः ॥ जानन्दुः खैकहेतुत्वमन्वयव्यतिरेकतः ॥ सर्वेषणा समेतस्य शरीरस्यास्य नाशिनः २५७

त्याह तत इति । यथा खद्योतैर्व्यापकस्याकाशस्य किंचिदवच्छेदेनाभिव्यक्तिः क्रियते तद्वत्सुखसाधनत्वाभिमतैर्व्यापकात्मस्वरूपस्य सुखस्य तदभिमुखवृत्त्युत्पादनद्वारा किंचिदभिव्यक्तिः क्रियते इत्यर्थः तस्मात्पूणात्मानं दान्धिन एषणाः परित्यजन्तीति यदुक्तं तदुपपन्नमेवेति भावः २५४ एवमात्मज्ञानस्य फलभूतः साधनभूतश्च संन्यास एषणा परित्यागात्मकवैराग्यसहितो निरूपितः अथात्मज्ञानोत्पत्तो दृष्टद्वारोपकारकाणां श्रवणमनननिदिध्यासनानां विहाय कस्य तस्माद्ब्राह्मण इत्यादि ग्रन्थस्यार्थमाह प्ररूढेते सप्तदशभिः । तत्रार्थक्रमेण चतुर्णामेव संबंधः । ब्राह्मणो वैद्यमानलक्षणस्वप्रकाशसुखोदधिरूपं ब्राह्मणभावमिच्छन्वेदांतवाक्याजातविज्ञानस्तत्रापि पदार्थवाक्यार्थकोविद्वत्त्वक्षणपांडित्यंप्राप्य विनाशिनः सर्वविकारशालिनोऽस्य शरीरस्य संघातस्याऽऽसंभद्वारा सर्वेषणा जनकस्यान्वयव्यतिरेकाभ्यां दुःखहेतुतां जानन् विषयसुखैषणां विहाय बालवन्निवसेत् बहिर्मुखस्य हि वेदांतार्थमननं नोपपद्यते ऽप्यंतु बालवद्भावपूर्णमननं कुर्यादिति यावत् । तत्र बालेन साम्यमप्ररूढेन्द्रियत्वं प्ररूढेन्द्रियत्वं प्राप्या विषयमननत्वं तद्वद्विद्विषयकत्वरूपम् । एतदेव बालसाहचर्यं प्रकृतोपयोगाद्ब्राह्मणमिति सूचयितुं प्ररूढेन्द्रियतेत्याहुः कतिमाप्यानुरोध्यर्थः ग्रन्थकृता तु बालवद्भावो यत्प्रथमं निर्दिष्टस्तत्रार्थभावः जिज्ञासुर्वेदान् श्रवणादिपुर्व्वरागद्वेराहित्यरूपं बालभावमभ्यसेदिति २५४ । २५५ । २५७

निदिध्यासनविधायकस्याथमुनिरित्यंतस्यश्रुतिभागस्यार्थेदर्शयति गुरुपदेशादिति । गुरुपदेशात्संजातविज्ञानः रागद्वेषविवर्जितस्वरूपमप्ररूढं द्रियत्वं श्रुतो बाल्यपदोक्तं तथा स्वात्मनोऽपि द्विज्ञानं वेदांत तात्पर्यविषयत्वेनावधारणं श्रुतोपां डित्यपदोक्तं च प्राप्य ध्याने निदिध्यासने मननेनासंभावनानिवृत्तौ यत्फलभूतं ज्ञानं तद्रूपे तत्परो भवेदित्यर्थः । निर्भय इति पदस्योत्तरेण संबंधः २५८ अथ मोक्षे च त्वदि स्थ ब्राह्मण इत्यंतस्यार्थं निदिध्यासनस्वरूपप्रदर्शनपूर्वकमभिनयति अवाहघ्ननसेति द्वाभ्यां । वाहघ्ननसंपदेन वाहघ्ननसंविषयभूतं दृश्यजालं लक्ष्यते तद्विलक्षणरूपः अतएव स्वयंप्रभः सजात्यादिभेदादित्ये नानंदरूपो निर्भयश्चाहमित्येवमाकारे मनने निदिध्यासने निष्ठा यस्य स तथा उक्त निदिध्यासनात्मकं मुनेरुक्तमाश्रमिणः कर्म तदाश्रितः सन् बाल्यपांडित्ययोः श्रुतोऽयमोक्षपदोक्तयोर्मोक्षस्य निदिध्यासनस्य चाभिज्ञा आदरनैरंतर्यसत्कारैरासेव को ब्राह्मणो ब्रह्मभावहेतु ब्रह्मविद्याशाली मत इति ब्रह्मशब्दाद्वेदेत्यर्थे ऽणप्रत्यय इति द्वयोरर्थः २५९ । २६० स ब्राह्मणः केनेत्यंशस्यार्थमुपायांतरप्रश्रुरूपमभिनयति बाल्येति । ब्रह्मविद्वद्भैव भवतीति श्रुत्यंतरात ब्रह्मात्मा ब्राह्मणः ब्रह्मभाव रूपं ब्राह्मण्यमिति यावत् एतदुक्तं भ्योऽपरेण केनोपायेन स्यात् यद्यस्त्युपायांतरं तर्हि तदपि वाच्यमिति भावः २६१ अथ येन स्वादित्यादेरुत्तरस्यार्थमभिननेतुं दाशयं दर्शयति रागेतिसाद्वैस्त्रिभिः । रागद्वेषादिराहित्यरूपं बाल्यं गुरुशास्त्रोपदेशनरूपं पांडित्यं तर्कतो विचारणध्यानेन वा स्वरूपसाक्षात्काररूपं मोक्षे च एतान्येव साध नानि । एषां फलं तु ब्रह्मवित्स्वरूपं ब्राह्मण्यमिति द्वयोरर्थः २६२ । २६३ ब्राह्मणत्वप्रयोजकं ब्रह्मबोधमभिनीय स एव प्रकृते ब्राह्मणपदमवृत्तिनिमित्तमिति दर्शयति स्वप्रकाशेति । स्वप्रकाशं साक्षादपरोक्षं गुरुपदेशात्संजातविज्ञानोऽध्यानतत्परः ॥ अप्ररूढं द्रियत्वं तद्ग्राह्ये विवर्जितम् ॥ स्वात्मविज्ञानपांडित्यसहितं प्राप्य निर्भयः २५८ अवाहघ्ननसंरूपो हमानंदा त्मास्वयंप्रभः ॥ स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जितः २५९ एवं मनननिष्ठः सन् मुनिकर्मसमाश्रितः ॥ बाल्यपांडित्यमौनानामभिज्ञो ब्राह्मणो मतः २६० बाल्यपांडित्यमौनानि विहायोक्तानि केन सः ॥ ब्रह्मात्मा ब्राह्मणो भूयादुपायेनापरेण हि २६१ रागद्वेषादिराहित्यं गुरुशास्त्रोपदेशनम् ॥ स्वयंचावगमस्तद्वत्तर्कतोऽध्या नतस्तथा २६२ बाल्यपांडित्यमौनानि कथितानि मनीषिभिः ॥ साधनानि फलं तद्ब्राह्मणो ब्रह्मबोधघट्टः २६३ स्वप्रकाशसुखं ब्रह्म नाम रूपविवर्जितम् ॥ बोद्ध वोध्यादिराहित्याज्ज्ञाता ब्राह्मण ईरितः २६४ उपायांतरतः सोऽयं भवेद्विकदाचन ॥ अस्तु वायेन तेनायमीदृशो नाग्रहो मम २६५ पारं नावापि गंतव्यं नद्याः सेत्वा दिनापितत् ॥ गम्प्रते चेत्किमर्थं स्यादादानं नाव एव हि २६६ महावेगा गाधजलाविस्तीर्णा चिद्वेव नदी ॥ नौरेवोपाय उद्दिष्टः सेत्वादितस्तत्र नापरः २६७ यथा तथा त्रवाल्यादिरुपायो नापरो भवेत् ॥ ब्राह्मणत्वे यतो निहृत्वा ब्राह्मण्यं प्राप्य ते नरैः २६८

यदुपस्तत्राक्षणे आत्मनोरूपमुक्तं तदेव मुख्यात्मकं ब्रह्मनामरूपात्मकद्वैतविवर्जितत्वात्तस्य बोद्धव्यं तद्व्यादित्रिमुटीरहितान्निर्विकल्पकाज्ज्ञानान्निमित्तादिद्वान्ब्राह्मणइत्युक्तः २६४ उपायांतरतइति ।
बाल्यादिभिन्नादुपायास्तोयं वर्णिता ब्राह्मणो न भवति किंतु एव बाल्यादय उपाया इति पूर्वार्द्धार्थः । एवमाशयमुपवर्ण्योत्तरमभिनयति अस्तुवेति । उक्ताभिप्रायेण श्रुतावेवमुत्तरं एव कथं येन केनोपाये
नार्थं ब्राह्मणइदं शोर्वाणितलक्षणोऽस्तु संप्रयताम ब्रसाधनेषु मा प्रहो हतोनास्तीति ६९ साधनाऽग्रहाभावं दृष्टान्तेन स्पष्टयति पारमिति । नदीपारगमनरूपं फलेस्तुनाऽउपादिना वासि स्थितिष्वेकोनाव एवो
पादानेहं कुर्यादित्यर्थः २६६ उक्तस्योत्तरस्य पर्यवसानं वर्णिता शये दर्शयितुं दृष्टान्तमुपन्यस्यति महावेगेति । यदा महावेगत्वागाधत्वविस्तीर्णत्वेर्दुर्भुभिः सेत्वा दिनादुत्तरानदीभवति तदानौरेव तरणो
पायइति २६७ वर्णिता शये दृष्टान्तं योजयति यथेति । यथा महावेगत्वादिशालिन्युत्तरेनौरेवोपायस्तथा ब्राह्मणत्वे बाल्यादिरेवोपायः यत ईदं ब्राह्मण्यनरेरुपायांतरेण न प्राप्यते दुर्लभमिति यावत् ।
अयं भावः भवदप्युपायांतरं हिरण्यमर्भाद्युपासनरूपमश्वमेधाद्युक्तकर्मरूपं वा भवेत् तत्सर्वकालविलंबादिदोषप्रस्तं ब्रह्मबोधोत्पत्तौ बाल्यादिसापेक्षमेव द्वैतदर्शनादुद्दिष्टेनातिशुद्धतः करणानुष्ठातुम
शक्यं च तत्र थावनानंतरमपि फलमेतावदेवात एवमुक्तमिति २६८

वायुमिति । एवंदत्तोत्तरागार्गीवायुप्रभृतीन्प्रत्येकमनूयवायुः कुत्रोतप्रोतः अंतरिक्षलोकाः कुत्रोतप्रोता इत्येवमायाकारेण पूर्वपूर्वस्योत्तरोत्तरं स्थानमुपादानमृतमाधारं पच्यते । लोकानिति पदस्य गंधर्वादिभिर्नक्षत्रादिभिश्च प्रत्येकं संबोधो द्रष्टव्यः । लोकानिति बहुवचनं चंपंचभूतसमुदायात्मकत्वेनोद्भूतावयवभेदविवक्षया ज्ञेयमिति द्वयोरर्थः २७७ । २७८ उत्तरोत्तरमिति । मुनिर्वाज्ञव ल्पस्तु एतेषां व्याधानां गणितानां मध्यं उत्तरोत्तरमाश्रयत्वेनोपादानत्वेनाब्रवीत् तत्र व्याधाधारत्वेनोक्तस्यांतरिक्षलोके स्य स्वरूपमाह स्थूलेति । यददोऽवकाशरूपे गले केमसिद्धं स्थूलाकाशम स्तितदेव अंतरिक्षलोके पदेनोक्तमित्यर्थः २७९ गंधर्वलोकादिपदानां मर्थमाह गंधर्वाद्या इति । गंधर्वलोके प्रभृतय इंद्रलोके पर्यताः शब्दाभूतानामुत्तरोत्तरं सूक्ष्मावस्थानां वाचका इत्यर्थः तथा चान रिक्षाकारपरिणतभूतेभ्यः सूक्ष्माण्यंतरिक्षलोके सर्वतः परिवेष्ट्य स्थितानि च गंधर्वशरीरारंभकाणि भूतानि संतितानि परिवेष्ट्य स्थितानि सूर्यलोकारंभकाणि भूतानि ततः सूक्ष्माणि च एवमप्रेषीति निष्कर्षः २८० सूक्ष्मायास्तारतम्यमभिनयति अपेक्षयेति । गंधर्वलोके मारभ्य इंद्रांता इंद्रलोके पर्यताः पडमूरेताभूतावस्थाः पूर्वपूर्वापेक्षया सूक्ष्मा अप्युत्तरोत्तरापेक्षया स्थूला एव बोध्याः यथा गंधर्वलोकापे क्षया सूक्ष्मा अपि सूर्यलोका इंद्रलोकापेक्षया स्थूला एवमप्रेषि २८१ अत्रेदंबोधं । भाष्यकारैर्येषां द्विपदार्थं श्रिलोकीपतिः प्रजापतिपदार्थं श्रिविराट् ब्रह्मलोके पदार्थं श्रांडारंभकानि भूतान्युक्तानि

वायुंतथांतरिक्षाख्यलोकंतद्वत्परानपि ॥ लोकान्गंधर्वजातीनां सूर्याचंद्रमसोरपि २७७ नक्षत्रदेवदेवद्राजापत्यात्मनामपि ॥ पप्रच्छ पूर्ववद्गार्गीस्थानं प्रत्येकमे वसा २७८ उत्तरोत्तरमेतेषामाश्रयंचाब्रवीन्मुनिः ॥ स्थूलाकाशमदोलोके त्वंतरिक्षाख्य ईरितः २७९ गंधर्वाद्यास्तथालोका इंद्रलोकांतगा अपि ॥ अवस्था अत्र विज्ञेयाः सूक्ष्माभूतेषु काश्चन २८० अपेक्षया हि पूर्वस्य सूक्ष्मा अप्युत्तरस्य च ॥ अपेक्षया भवन्स्थूला इंद्रांताः पडमूः सदा २८१ इंद्रो विराट् पुर्जनं यददं यो दृष्टवान् प्र भुः ॥ सर्वमेतद्यतो विश्वं विराट् पुपितिष्ठति २८२ ब्रह्मांडगोलकाद्वाह्यः प्रजापतिरिति रितः ॥ पारिक्षितास्तु यं प्राप्ताः सूत्रात्मानं महेश्वरम् २८३ अस्याव्याकृतमे वस्यात्प्रतिष्ठासर्वकारणम् ॥ ब्रह्मलोकवचोगम्यमेकानेकात्मकं हितम् २८४ ओतप्रोतं सदा कार्यकारणेनैव कारणम् ॥ मायाख्यमात्मरूपेस्मिन्ननुमानैर्न गम्यते ॥ व्याप्तिर्लिङ्गाद्यभावेन नैतद्गार्गीव्यधारयत् २८५ अविचार्यैव पप्रच्छ मुनिमाग्रहतो हि सा ॥ कस्मिन्नोतास्तथाप्रोता ब्रह्मलोका इतीदृशम् २८६

तर्कमर्यादया प्रश्नानर्हत्वं च सूत्रात्मनियथाश्रुतिव्याख्यातं तथाप्येते निर्गुणविद्याप्रधानैर्भाष्यकृद्वाख्यानेषु त्रैमुक्त्यन्यापसूचितं शुद्धात्मनस्तर्कमर्यादया प्रश्नानर्हत्वं तत्रैव गार्गी ब्राह्मणे पर्यवसानं दर्शयितुं तदनुकूल इंद्रप्रजापतिब्रह्मलोकशब्दानामर्थः प्रतिपाद्यते इदं इति त्रिभिः । अत्र इंद्रपदार्थो विराट्पुर्णबोधः इदं सर्वमात्मत्वेन दृष्टवानिति व्युत्पत्तेः पूर्वमुक्तत्वात् संभवति चेयं व्युत्पत्तिस्तत्रैवेति द शेषमाह सर्वमेतदिति २८२ प्रजापतिपदार्थमाह ब्रह्मांडेति । ब्रह्मांडगोलकाद्वाहिरपि स्थितः सूत्रात्मात्रप्रजापतिपदार्थः पारिक्षितायं प्राप्ताः भुज्युमप्रेषणता इति २८३ ब्रह्मलोके पदार्थमाह अस्वेति । अस्मिन् सूत्रात्मनोऽव्याकृतमायाज्ञानमित्यादिपदवाच्यत्वेन प्रसिद्धं पदसर्वकारणं तदेव प्रतिष्ठा आधारः तदेव चात्र ब्रह्मलोके पदार्थः कीदृशं तत् समष्टिरूपेणैकं यष्टिरूपेणैकं चेत्यर्थः २८४ आत्मनस्तर्कमर्यादया प्रश्नयोग्यतां स्फुटयन्नाह ओतप्रोतमित्यादिना । मार्गोऽतन्त्रव्यधारयत् न विचारितवती एतर्कं तत्कारणमव्याकृतमात्मरूपेवर्तमानमप्यनुमानैर्न गम्यते कुतः तदनुकू लव्याप्तिर्लिङ्गाद्यभावात् । स एव कुत इति चेच्छृणु । कार्यकारणे व्याप्तिरित्याकारेण व्याप्तिरुक्ता कार्यत्वमेव च लिङ्गमुक्तं तदुभयमव्याकृताश्रयत्वेनात्मज्ञानेनोपयुज्यते अव्याकृतस्याकार्यत्वादात्म नश्च कार्यकारणोभयविलक्षणत्वादिति वस्तुतस्तु सूत्रात्मापि नानुमानगम्यः अनुमानस्य दृष्टानुरोधेनैव प्रवृत्तेः । अतएव ब्रह्मांडाद्वाहिः सूत्रात्मास्तीति कुत्रचिदपि तार्किकैर्न लिखितमित्यपि ब्रह्म ८५ अविचार्येवेति । मार्गोऽतन्त्रव्यधारयत् न विचारितवती । इदं कीदृशं द्वैपाज्ञवत्स्वप्नब्रह्मलोका अव्याकृतरूपाः कुत्रोतप्रोता इति २८६

याज्ञवल्क्यइति । मृनिपुंगवोमुनिश्रेष्ठोपज्ञवल्क्यस्तयागार्याएवंशास्त्रमात्रवेद्यमर्थमात्मतत्त्वरूपंमोक्षार्पादनुमानरीत्यापृष्टः संस्तांगार्गीप्रतीदमुवाच । इदं किं हेगार्गित्वमितिप्रश्नमपृष्टस्यात्मनः
मश्रमर्यादामागमेनेवमपृष्टव्यत्वरूपामितिकर्तमश्रुत्वाऽकृताः कृतवत्पसीत्यर्थः । अत्रपृष्टइतिगुणकर्मणिक्तप्रत्ययेमुख्यकर्मणोर्यस्यानुक्तत्वाद्वितीयाइति २८७ अतिप्रश्नायोग्यतांशुनावनति
मश्रपदेक्तोऽसुटपति आश्रयइति । आश्रयःसर्वाधिष्ठानमात्माऽनुमानेनयतो नगम्यतेअतदयमात्मरूपादेवताऽनुमानविषयानमपृष्ट्याइति । आश्रयपदप्रयोगेचायमभिप्रायः यदापेक्षिकाश्रय
ताशालिनीभूत्राव्याकृतेअपिनानुमाननिर्णयेकिमुत्सर्वाधिष्ठानमात्मेति २८८ यदीति । तथापिपदिमानसात्मनोनिष्ठाहुराग्रहादतिप्रश्नकरिष्यसितद्वितेमृदापतिप्यतीति २८९ परमीत्कृष्टम
पकृष्टेनसमं पश्यतो नर्थोभवतीत्येतदृष्टांताभ्यांऽसुटपति अश्रमितिचतुभिः । यथार्जुनकरस्थं पाशुपतास्त्रमिदमप्यशरसममस्त्रत्वात्शरांतरवदित्यनुमानेनशरांतरेऽस्मीकर्तुंनशक्यं समीक्रियेतेचेत
द्वित्याशुपतास्त्रं तस्यविपरीतदर्शनः शिरोनिष्कृत्यच्छिन्नानिपातयेदितिद्वयोरर्थः २९० । २९१ द्वितीयदृष्टांतमाह यथाभिचारोति । यथाथर्वीगिरसामथर्ववेदोत्पन्नानामभिचारमंत्राणांत
त्राप्यलमत्यर्थकोपिनोदुर्वासःप्रभृतेर्हदिस्थानामनुमानबलेनमाकृतवर्णैः सामान्येनतुरभिर्भन्तुर्भूषणमूर्धाभूमौविशीर्णैः संपतति । दाष्ट्यांतिकेयोजयति एवमिति द्वयोरर्थः २९२ । २९३

याज्ञवल्क्यस्तयापृष्टएवंसमुनिपुंगवः ॥ अर्थशास्त्रैकसंगम्यमनुमानेनमौख्यतः ॥ उवाचतांतदागार्गीमितिप्रश्नंश्रुत्वाऽकृताः २८७ आश्रयो नानुमानेनमग्यतेकेन
चिक्कचित् ॥ अनुमानादियंनैवमपृष्ट्यादेवतात्वया २८८ यदिपृच्छसिपूर्धातेनिपतिष्यतिभूतले ॥ मानसादाग्रहाद्गार्गीविचाररहितासती २८९ अस्त्रं पाशुप
तंयद्वत्करस्थंफाल्गुनस्यहि ॥ अनुमानाच्छरैरन्यैःसमीकर्तुंनशक्यते २९० आग्रहादनुमानेनसमतांकुरुतेयदा ॥ तदातस्यशिरःसद्यस्तन्निष्ठस्यनिपातयेत्
२९१ यथाभिचारमंत्राणामथर्वीगिरसामलम् ॥ कोपिनोवाहदिस्थानामनुमानसमाश्रयात् २९२ वर्णैःसमानतानेतुर्भूधाभूमौविशीर्यते ॥ एवंतवापिगार्गीस्य
देवतातिक्रमाद्भवम् २९३ एवमुक्तातिभीतासाकर्तव्यंनव्यधारयत् ॥ अगमत्सहसाविप्रमेषोद्दालकमारुणिम् २९४ उद्दालकोभृशंशुब्धोयाज्ञवल्क्यंरुमपृच्छ
ति ॥ याज्ञवल्क्येति संबोध्यगोप्यार्थं देवतोदितम् २९५ मद्रदेशेवयंपूर्वपतंचलगृहेस्थिताः ॥ यज्ञवाक्यान्वधीयानावहवोब्रह्मचारिणः २९६ पतंचलस्यभार्या
सीद्वर्धवशमागता ॥ अपृच्छामैतमागम्यकोसीतिगुरुणासह २९७ सोब्रवीद्ब्राह्मणानस्मान्सगुरुन्स्त्रीवपुःस्थितः ॥ आथर्वणःकवंधोहंगंधर्वोऽलोकाविश्रुतः ॥
उपकारायसंप्राप्तो गुरोश्चब्रह्मचारिणाम् २९८

उपसंहरति एवमुक्तेति । एवमुक्तंश्रुत्वाऽतिभवेनव्याकुलासाएवगार्गीआरुणिअरुणस्यापत्यमुद्दालकनामानमगमत् वादायभेरपितुंतत्समीपेतस्यावित्यर्थः २९४ अथनूत्रात्मांतर्थाभिगोरपित
त्वमागमविषयैवविज्ञेयमितिप्रदर्शनपूर्वकंतत्स्वरूपानिरूपकंसप्तमब्राह्मणमेकंशिक्षच्छोकेन्याकुर्वन्आदौतयोरगमवेद्यतावोथिकापाःप्रथमकंडिकापाअर्थमितिहासविषयानिरूपयति उद्दालकइतिचतु
र्दशभिः । उद्दालकोदेवतोदितं देवतयामंयवैणस्वस्मात्त्राविष्णोऽप्यमर्थयाज्ञवल्क्यं प्रतिपृच्छतिस्मृतिसंबंधः २९५ उद्दालकःस्वरूपदेवोपदिष्टार्थवित्त्वेनाधिकंयंशुष्यपितुंभुजयुवत्पूर्ववृत्तमाह मद्रे
त्यादिना । यपंबहवोब्रह्मचारिणोयज्ञवाक्यानिपज्ञप्रतिपादकानिवेदवाक्यान्वधीयानाःपत्रतःसंतोमद्रदेशेपतंचलनाम करुणकपिगोत्रकरुविप्रवरस्यगृहेस्थिताइति २९६ पतंचलस्येति । तस्यपतं
चलस्यभार्यागंधर्वेणाग्निनाऽऽविष्टासीत्तदाएतंगंधर्वसर्वेयंगुरुणासहापृच्छामत्वंकोसीति २९७ सोब्रवीदिति । संगंधर्वःक्षीवपुःस्थितोऽस्मद्गुरोर्भाषांशिरोरेस्थितःसगुरुन्गुरुसंहितान्ब्राह्मणान्प्रती
दमब्रवीत् इदं किं आथर्वणो गोत्रतःकवंधोनामतोलोकप्रसिद्धो गंधर्वोऽभवतामृपकारापागतश्चेति अत्रकेनजलेनबंधःपरिवेष्टनंवासाचारतपापस्यसतयेतिकवंधपदस्याप्रोसमन्वयोबोध्यः २९८

आ. पु.

॥ १४ ॥

एवमुक्तेति । एवमुक्तापुनरेतद्वक्ष्यमाणवाक्यंसमर्थवर्धः कपिगोत्रायास्मद्गुरुवे उक्तवान् २९९ तद्वाक्यमभिनयति काप्येति । हेकाप्यपतंचलत्वं तत्सूत्रं जानासि येनेदं सर्वं जगद्द्रव्यं मालाकुसुमवद्धं । जगत्स्वरूपमाह लोकेत्यादिना । प्रत्यक्षपरोक्षभेदेन लोकाद्वैतं विवक्षितं कीदृशं लोकद्वयं भूतानामाधारभूतमितिशेषः तद्वृत्तानि भूतानि चेति ३०० नाहमिति । एवं पृष्ठो नोस्माकंगुरुर्वेत्माह । एवं कथं अहं यत्सर्वलोकस्य धारणे निमित्तं सूत्रं तन्न जानामि । ततः समर्थवर्धः पुनरस्मद्गुरुमाह ३०१ अंतरिति । हेकाप्यसूत्राज्ञानेन पतंर्यामिणं भवान् किं वेत्सि तिर्यग्वर्णेनोक्तेष्वस्मद्गुरुं जानासि वेत्सि वेत्सि ३०२ एवमुक्तइति । एवमुक्तोऽस्मद्गुरुणा स्वाज्ञानावेदनेन दत्तोत्तरः समर्थवर्धः पुनः सूत्रांतर्यामिणोऽज्ञानोत्कर्षं प्राहस्म । कथमित्यत आह काप्येति । हेकाप्यमया पृष्ठं सूत्रं तं त्र्यामिणं षयो वेत्सि सर्वज्ञ इत्यर्थः ३०३ स ब्रह्माणमिति । स ब्रह्माणं परमात्मानं वेत्सि तथालोकान् भूरादिकान् तथा सर्वान् देवान् दीन् जानाति नात्र संशयः इति प्रभावमुक्त्वा उभयं सूत्रं तं त्र्यामिणं षस्य शिष्यायास्मद्गुरुवेऽब्रवीत् ३०४ जानामिति । एवं देवोपदेशेनाहं तद्वयं सूत्रांतर्यामिरूपं जानामि भवान् स्तुतद्वयमजानन् सन् ब्राह्मणानां स्वभूतागाः सर्वा गृहीतवान् आश्रमं प्रति प्रेषयितामि विप्रसितं हितेशिरः पातो भविष्यतीति ३०५ इत्युक्तेति । इति

एवमुक्तापुनर्वाक्यमेतद्वधर्व उक्तवान् ॥ गुरुपतंचलं काप्यमस्माभिः परिवारितम् २९९ काप्यजानासि सूत्रं त्वं येन वद्धमिदं जगत् ॥ लोकद्वयं च भूतानां भूतानि निखिलानि च ३०० नाहं जानामि तत्सूत्रं निमित्तं प्राह नो गुरुः ॥ पुनरप्याह गंधर्वो हि स्माभिः सहितं गुरुम् ३०१ अंतर्यामिणमीशानं काप्यजानासि किं भवान् ॥ इत्युक्तेनेति तत्प्राह गंधर्वः पूर्ववद्गुरुः ३०२ एवमुक्तः पुनः प्राह गंधर्वः कृपयान्वितः ॥ काप्यसूत्रं मया पृष्ठं तं त्र्यामिणमेव च ॥ यो वेत्सि कलं विश्वं वेत्सि त्रिन संशयः ३ स ब्रह्माणं तथालोकान् देवान् वेदांस्तथा परान् ॥ प्राणिनः पंच भूतानि स्वात्मानं सर्वमेव च ॥ जानाति नात्र संदेह इत्युक्त्वा भयमब्रवीत् ३०४ जानामि तद्वयं चाहं तदजानन् भवान्यदि ॥ ब्राह्मणानां हि गाः सर्वा अज्ञानेन गृहीतवान् ॥ तदा सद्यः शिरःपातो भवतोऽयमविष्यति ३०५ इत्युक्तेयाज्ञवल्क्योऽपि तमाहो दालकं मुनिम् ॥ वेदाहं तद्वयं यन्तु गंधर्वस्तुभ्यमुक्तवान् ३०६ इत्युक्तेकोपसहितं गौतमो वाक्यमब्रवीत् ॥ वेदवेदेति वचनं भाषसे पामरो यथा ॥ न तु तत्कथयस्य ज्ञानं त्रेवं संवेदेत् ३०७ यदि जानासि तद्वाहिके मर्थं गर्जनं तथा ॥ इत्युक्तेयाज्ञवल्क्योऽपि गौतमं वाक्यमब्रवीत् ३०८ वायुरेव हि तत्सूत्रं सर्वबंधनकारणम् ॥ अयं लोकस्तथान्यश्च भूतानि निखिलान्यपि ॥ वायुनैव निबद्धानि तंतुभिस्तु पटो यथा ३०९ यतः सूत्रमयं वायुस्तत एवास्य निर्गमे ॥ अंगानां शीर्णतां प्राहुर्धृतं दृष्ट्वा मनीषिणः ३१० अंगीचकार तद्वाक्यमेव मेवेति वाक्यतः ॥ अंतर्यामिणमात्मानं याज्ञवल्क्यवदाधुना ३११

उद्दालकेन गौतमेनोक्ते सति याज्ञवल्क्यस्तं प्रतीदमाह इदं किं यद्वयं वस्तुभ्यमुक्तवान् स्तद्वयमहं वेदेति ३०६ इत्युक्तेकोपेति । एवं याज्ञवल्क्येनोक्ते सति सक्रोपं वाक्यं गौतम आहस्म । तद्वाक्यमभिनयति वेदेत्यादिना । अहं वेदे देवानां मिजानामि इत्याकारं वचनमज्ञवल्क्यपसेन तु तत्सूत्रं तं त्र्यामिणं स्वरूपं कथयसि स्पष्टं निरूपयस्यतोऽज्ञोसि यो हि जानन् भवति स एवं वेदेत्येतावन्मात्रं न वेदेति ७ यदीति स्पष्टम् ८ याज्ञवल्क्यः प्राणप्रधानत्वेन वायुरूपं सूक्ष्मशरीरं समष्टिरूपं सूत्रत्वेनाह वायुरेवेति । यत्स्वया पृष्ठं सर्वबंधनकारणं सूत्रं तद्वायुरूपमेव यतो वायुना प्राणात्मना धिदैवमभ्यात्मं स्थितेन सर्वलोकादिकं निबद्धं धारितं दृश्यते ३०९ तत्र लोकप्रसिद्धा मुपपत्तिमाह यत इति । यतोऽयं वायुः सूत्रं सूत्रवद्विधारकस्तत एवास्य वायो निर्गमे मृतं दृष्ट्वा मृतस्यांगानां शीर्णतां सूत्राकर्षणे कुसुमवद्विशकलिततां शिथिलतामिति यावत् प्राहुर्वर्णपंतीत्यर्थः ३१० अंगीचकारेति । एवमुक्तं श्रुत्वा गौतमस्तु याज्ञवल्क्यवाक्यमेव मेवेति वाक्यमभिधायांगीचकार अंतर्यामिणं वर्णयेत्युवाच चेति एतेन द्वितीयकण्डिकार्योदासितः ३११

याज्ञवल्क्येनेकविंशतिकंडिकाभिर्निरूपितमंतर्पामिणमुक्तस्यसूत्रस्यनियमेनचालकरूपप्रतिपादयति । पृथिव्यामितिप्रयोजनमिदं । योदेवोऽधिदेवदेवेषुनिरूपणप्रस्तावेपृथिव्यादिपुद्गलदशमस्य
 त्पानिरूपितःसंतर्पामीतिपुत्रसंबन्धः । अनिलेवापो । दिविस्वर्गे । चंद्रतारकेचंद्रतारकसमाहारे आकाशेभूते । अंतरिक्षपदेनतुभुवर्लोकप्रहृत्यपुनरुक्तता । तमस्येवकारे । कीदृशोदे
 वः प्राज्ञःसर्वज्ञः ३११ अधिभूतमिति । तथाअधिभूतनिरूप्यमाणोयोदेवःस्थावरेपुचरेपुचभूतेपुनिरूपितस्तथाध्यात्मप्राणाद्यष्टुनिरूपितः । विज्ञानंबुद्धिः । रेतउपस्थेन्द्रियम् ३१२ एकविंशतीति ।
 एवमेकविंशतिप्रकारांस्थान्यवस्थायेषामिदंशेषुस्थानेषुपुःपुमांस्तिष्ठन्नेतेभ्यःपृथिव्यादिस्थानेष्वोभिन्नोवर्त्ततेयथागृहपतिर्गृहाद्विद्वान् । एतेनश्रुतिगतांतरशब्दस्यभेदरूपाऽर्थपरतादाशता । ' सं
 स्थानांशेष्ववस्थायाम् ' इतिहेमचंद्रः । ' अंतरमयकाशावधिपरिधानांतर्पामेदतादर्थ्ये ' इत्यमरः ३१४ एतानीति । एतानिपृथिव्यादीनियंस्वांतःस्थितंनविदुर्नजानंति यस्मैतानिनियंतुंशरीरांतरा
 णिनोपादत्तैकितुयथास्माकंजीवानांशुक्रशोणितमयंशरीरंतद्वत्तस्यपृथिव्यादीन्येवशरीरभूतानीति ३१५ पृथिव्याद्यभिमानानीति । पृथिव्यादीनिआत्मत्वेनाभिन्नममानानिचेतनानिस्तिरूपाणि

पृथिव्यामप्सुचैवाग्रावंतरिक्षेऽनिलेदिवि ॥ आदित्येचतथादिसुदेवोयश्चंद्रतारके ॥ आकाशेतमसिप्राज्ञस्तेजस्यास्तेधिदैवतम् ३१२ अधिभूतंहिसर्वेषुस्थानेषु
 पुचरेपुच ॥ अध्यात्मंचतथाप्राणेषुचक्षुषिसर्वदा ॥ श्रोत्रेभ्योभिसिर्वात्मात्वचिविज्ञानरेतसोः ३१३ एकविंशतिसंस्थेषुतिष्ठन्स्थानेषुपुःपुमान् ॥ एतेभ्योभि
 न्नएवायंगृहाद्यद्रूढीपुमान् ३१४ एतानिनविदुस्तद्वदेनंस्वहृदयेस्थितम् ॥ शरीरंयस्यचैतानिपृथिव्यादीनिसर्वदा ॥ यथास्माकंवपुःप्रोक्तंशुक्रशोणितसंभवम्
 ३१५ पृथिव्याद्यभिमानानिचेतनानिसमंततः ॥ सर्वाण्येवयएतानिनियच्छतिमहेश्वरः ॥ व्यापारेषुनिजेष्वेकोराजाभृत्यान्यथाभुवि ३१६ अंतर्याम्येपआ
 त्मातेयंत्वंगौतमपृच्छसि ॥ विवर्जितःसदात्रत्यमरणादिषड्वर्त्मभिः ३१७ एकविंशतिवारंसउक्तवान्मुनिसत्तमः ॥ पृथिव्यादिपुद्गलेशंप्रत्येकंतन्निग्रहकम् ३१८
 एवमुक्त्वाथतस्यान्यान्सर्वधर्मनिषेधकान् ॥ धर्मानुवाचधर्मज्ञोनेतिमंत्रं समाश्रितः ३१९ नेत्रैर्नानाविधैरेषनदृष्टोज्ञानिनामपि ॥ श्रोत्रैश्चनश्रुतस्तद्वन्मनोभिर्नमतः
 पुमान् ३२० बुद्धिभिश्चविशुद्धाभिर्नविज्ञातःकथंचन ॥ द्रष्टाश्रोतातथामंताविज्ञाताजगदीश्वरः ॥ दृष्टेःश्रुतेर्मतेस्तद्वद्विज्ञातेरपिसर्वदा ३२१ सर्वेन्द्रियाणां व्या
 पारमेपवेत्तिमहेश्वरः ॥ बाह्यमाभ्यंतरंवापिनेन्द्रियंवेत्त्यमुंसदा २२ अंतर्यामिणएतस्मात्पृथिव्यादिपुंसंस्थितात् ॥ द्रष्टाश्रोतातथामंताविज्ञाताचास्तिनापरः ३२३

तानिर्लक्षणयापृथिव्यादिपदार्थभूतानिसर्वाणिनावापारेपुराज्ञाभृत्यानिवयोमहेश्वरोमायाविपतिनियच्छतिनियमेनप्रवर्त्तयति ३१६ अंतरिति । सएवंतर्पामीतवाप्यात्माहेमोतमयंपृच्छतीति ।
 अमृतपदार्थमाह विवर्जितइति । योमरणोपलक्षितपद्वर्त्मिर्वर्जितः ' क्षुधातृषाशोकमोहोऽजन्ममृत्युपद्वर्त्मयः ' इति ३१७ एकविंशतीति । एवंतंनिग्रहकमंतर्पामिणंपरमदेवंयाज्ञवल्क्यएकविंशति
 वारंपृथिव्यादिपुष्टितमुक्तवानिति ३१८ अंत्यकण्डिकागतस्यादृष्टोदृष्टादृष्टादेरर्थमाह एवमुक्तेन्यादिना । एवमंतर्पामिणमुक्ताप्रतिपाद्यतस्यान्याननुक्तान्यमनदृष्टत्वादीनुवाच । कीदृशान्यमान्
 सर्वधर्माणामभावाभिर्धनंजान् । कीदृशोयाज्ञवल्क्यः नेतीत्याकारमंत्रमंतर्पामिणोदेवस्यप्रादुर्भावप्रयोजकं समाश्रितः तन्निष्ठइतिवावत् ३१९ तान्धर्मानभिनयति नेत्रैरित्यादिना । एषदेवोज्ञा
 निनांप्रशस्तज्ञानशालिनामपिनेत्रैश्चक्षुर्भिरयथावन्नद्वेष्टो नविषयीकृतोऽतोऽदृष्टत्वंतस्यधर्मएवमग्रेषु । स्वयंतुसर्वस्यद्रष्टाएवमग्रेषु । तथादृष्टिपृथिव्यादिपदार्थभूतानांबुद्धिबुत्तीनांप्रकाशकत्वादृष्टा
 न्यादिपदेरुक्तइतिद्वयोरर्थः ३२० । ३२१ उक्तमेवस्फुटयति सर्वेन्द्रियाणामिति । एषसर्वेन्द्रियव्यापारंवेत्ति एनंविन्द्रियाणिनविषयीकुर्वतीत्यर्थः ३२२ अंतर्यामिणइति । एतस्मादंतर्यामिणः
 सर्वत्रस्थितादप्योदृष्टादिरूपचेतनोनास्ति किंत्वमेवसर्वत्रद्रष्टारूपइत्यर्थः ३२३

आत्मेति । अतस्तद्विज्ञस्यदृष्टादेरभावात्तवण्यत्वात्मा । सचाद्वितीयइत्याह एतस्मादिति । एतद्विज्ञेजडत्वादिनाशिविद्यायाध्वेनुचमिति यावत् । सप्रमत्राद्यगार्थेनृषमंहरति उद्दालक इति ३२४ आत्मयाथात्म्यवेदकस्याष्टमब्राह्मणस्यार्थेऽयूनश्लोकज्ञतेनोपबृंहर्षस्तत्रप्रथमकंडिकायाअर्थमभिनयति मार्गीतिचतुर्भिः । ततउद्दालकोपरमानंतरं वचकुतुतागार्गीएतद्वचोविप्रान्प्रत्युवा च एतार्कि हेअत्रसंगताःसमवेताविप्रभगवंतःपूजाशालिनोयुष्मिदंमद्वचःशृणुत । इदंकि अहमिमंयाज्ञवल्क्यंप्रतिदावनिदितोप्रश्रोपृच्छामोति ३२५ ताविति । तोमत्प्रश्रावंपयाज्ञवल्क्यो महाशयोमहामतिर्वक्ष्यनिचेतयंमुंजेतुंयुष्माकमम्यतमःकोपिकोपिमजापतिसृष्टशोपिनसमोभवेदिति । कीदृशममुं ब्रह्मोयंब्रह्मवक्तारं छांदसत्वात्कर्त्तरिक्वप् । दृष्टांतःस्पष्टः । फलितमाह अनुजानंतिवाति इतिद्वयोरर्थः ३२६ । ३२७ ब्राह्मणानुज्ञाप्रार्थनेहेतुमाह शापादिति । कश्चित्प्रश्रोयतोमांपृच्छंतोस्त्रियंमस्वामाशपेदितिशंकाविष्टासतीगार्गीविप्रज्ञांप्राथितवतीयतोतिशयंन धीधनाधीशालिनी ततोल्ब्यविप्रज्ञासतीयाज्ञवल्क्यमाभाप्यसंबोधपदंइदंप्रच्छ ३२८ द्वितीयकंडिकार्थेचतुर्विंशत्योपबृंहपन्समयोविवादहतिप्यापमनुरुद्धयसर्वज्ञेनयाज्ञवल्क्येनस्वस्ववादयोग्य

आत्मातएषएवातोनापरोगौतमास्तिहि ॥ एतस्मादपरंयनुतद्विनाशिजडत्वतः ॥ उद्दालकस्ततोविप्रःप्रश्रादुपररामह ३२४ गार्गीवाचकरीविप्रान्स्ततएतदुवा चसा ॥ हंतविप्रवचोमेऽद्यभगवंतोत्रसंगताः ॥ शृणुताहमिमंविप्राःपृच्छामिद्वावनिदितौ ३२५ तौचेद्वक्ष्यतिविप्रोयंयाज्ञवल्क्योमहाशयः ॥ कदाचित्कोपिने वामुंजेतुंयुष्मासुसंभवेत् ३२६ ब्रह्मोयंब्राह्मणंकोपिखद्योतेपुयथारविम् ॥ अनुजानंतुमांतस्मात्सर्वएवद्विजोत्तमाः ३२७ शापाद्रीतातदागार्गीब्राह्मणानुमतिं मुहुः ॥ प्रार्थयामासपृच्छेतिलब्धानुज्ञातिधीधना ॥ पप्रच्छयाज्ञवल्क्यंतमिदमाभाप्यसंसदि ३२८ प्रसिद्धासर्वलोकेपुगार्गीवाचकरीह्यहम् ॥ प्रायोबुद्ध्याधि कालोकेषुरुपेभ्योपियोपितः ३२९ साहसेनचधैर्येणरागतःक्रोधतोपिच ॥ तासांमांप्रथमांशिद्विसरस्वत्यासमांधिया ३३० अहंपश्यामिभिर्द्रजगदेतदपौरुषम् ॥ नपुंसकमहंतददहंस्त्रीचपुमानहम् ३३१ नपुंसकःपुमानज्ञेयोयोनवेतिहृदिस्थितम् ॥ पुरुषंस्वप्रकाशंतमानंदात्मानमव्ययम् ३३२ अयमेवपुमान्योपिब्राह्मणी नपयोधरा ॥ यतःस्वस्मात्परस्तस्यपतिरस्तिस्त्रियायथा ३३३

तायागार्ग्येपदप्रयोगेणसूचितातामभिनयति प्रसिद्धेत्याद्यष्टादशभिः । हेमुनेभवानपिप्रसिद्धोऽहमपिप्रसिद्धागार्गीति । यदिभवान्बुद्ध्याधिकस्तत्त्वंमय्यपिसंभाव्यतेइत्याह प्रायइति । पुरुषापे स्याबुद्ध्याधिर्यप्योपिवांप्रसिद्धं ' बुद्धिश्चासांचतुर्गुणा ' इतिप्रसिद्धेः ३२९ साहसेनेति । साहसादिचतुष्टयेनचाधिकाइत्यनुपंगः । साहसमविवेकः रागःकामः । तासांबुद्ध्यादिनिरूपिताधिक्य शालिनीनामध्यप्रथमांप्रथमगुणेनबुद्ध्याप्रथमगणनीयांमांविद्विद्यतोयियासरस्वतीसप्तमम् ३३० ननुकासोतवबुद्धिर्ययात्वमाधिक्यमभिमन्यसइतिचेतत्त्वधारेवेत्याह अहमिति । हेविप्रेन्द्रअह मेतत्स्वव्यतिरिक्तंजयदपौरुषंपौरुषेणपुरुषस्यभावेनकर्मणावाहीनंपश्यामि । किंतपौरुषमितिचेत्सर्वात्मभावदर्शनमेवेत्याशयेनाह नपुंसकमिति । नपुंसकादिभेदभिन्नंसर्वजगदहमेवेतिवाश्यासा मानाधिकरण्येनज्ञानमेवपौरुषमिति ३३१ उक्तपौरुषव्यतिरेकेनपुंसकत्वंस्त्रीत्वंवापर्यवस्यतीत्याह नपुंसकइतिचतुर्भिः । सपुमानपिनपुंसकोज्ञेयः आत्मनोपिज्ञानेऽशक्तस्यहिपौरुषंदुर्बलमित्यर्थः ३३२ उक्तज्ञानहीनस्यस्त्रीत्वंस्पष्टयति अपमेवेति । अपब्रह्मःपुमानेवयोपित्पातंत्वेणस्त्रीसमत्वादित्यर्थः ३३३

स्त्रीत्वेपिवारांगनासमोऽज्ञइत्याह कामेति । कामक्रोधादयं एव भुज्जगविशेषतयस्तेवारांगनाभूतोऽज्ञः संभुज्यते स्वस्ववृत्तिदेशायामाक्रम्यतइति यावत् । स्वस्मिन्स्त्वत्यतिरेकमाह नाहमिति ३३४
 गर्भधारयितुं त्वमप्यज्ञेस्त्रीसाम्यमित्याह अज्ञइति । सप्तमोधातुरे तोरूपस्तदात्मकं मर्मकालरूपपुरुषसंयुक्तसोऽज्ञरूपास्त्रीचतुर्थाभिभुतापंचमाग्नियीपावइयाति अत्र संसारे 'पुरुषेहंवांअयमादितो
 गर्भोभवति' इत्याद्येतेरप्युक्तः । एतदर्थप्रपंचः प्रथमेऽध्यायेतइति ३३५ स्वस्मिन् दोषप्रयोजकदेशाभिमानमूलनिवृत्त्याउल्लक्षणस्त्रीत्वव्यतिरेकं स्फुटयति नाहमिति । वरयोवनरूपेवयस्य
 वस्थायवांचत्मानापि वृत्तांमध्ये स्थितापि च विक्रिपानं एमिप्राप्नोमि ३३६ नग्रेति स्पष्टम् ३३७ ननु शास्त्रदृष्ट्या त्वयि स्त्रीत्वाभावेपिलोकदृष्ट्या तु स्यादिति चेन्न स्त्रीशब्दावयवार्थसमन्वयाभावा
 दिति वक्तुं तद्वत्पत्तिमाह ततइति । स्त्यायतेः स्त्वैशब्दसंघातयोरिति प्रसिद्धधातोर्नृप्रत्ययान्तस्यार्थपाठारयति सेवलोकेपि स्त्रीति वाच्या अहंत्वेवमुक्तविधानास्मिन्नेव बह्वुः स्त्रीकथं स्यामिति ३३७
 कोऽसौ स्त्यायतेरर्थइति वीक्षायामाह स्त्यायतेरिति । ययपिशब्दसंघातचतुर्थपृथक्पृथक्शक्तिरुक्ताऽतएव संसरेते शुक्रज्ञोपि तेऽस्यामिति स्त्रीशब्दश्रुत्यपि माहुर्बुद्धास्तथाप्येतेः सापेक्षार्थसंघातेप्रतियोगि

कामक्रोधादिभिस्तद्बहुजगैर्भुज्यते पुमान् ॥ अज्ञो वारांगना तु ल्योनाहमेवं कथंचन ३३४ अज्ञो गर्भं दधात्यत्र धातुं सप्तममातुरः ॥ कालेन पुरुषेणासौ संयुक्तकाल
 नायथा ३३५ नाहमस्मिन्वयस्य ददुःसहेयौवनेवरे ॥ वर्तमानास्थितायूनां मध्यमो हविक्रियाम् ३३६ नग्राहं भवतां मध्ये स्थितास्म्येकांतगायथा ॥ निरीक्षतेन
 मां विप्राविक्रियाभीरवः स्वयम् ॥ पश्यत्यहममुं सर्वान् पृशाम्यात्मकरादिभिः ३७ ततः स्त्रीनामसाज्ञेयास्त्यायतेरर्थधारिणी ॥ यालोकेनाहमेवं स्यां कथं तेन वधूरहम्
 ३३८ स्त्यायतेः शब्दसंघातः स्मृतोर्थोऽत्र मनीषिभिः ॥ अहंवधूः समीचीनायुवतिः सुपयोधरा ३३ कामिनीमत्समानाकाविद्यते त्रानितं विनी ॥ अयं मम पतिः पुत्र
 स्तद्वदेपासुता तथा ॥ घनं धान्यं गृहे मे स्ति वंध्याचाहं कुटुंबिनी ३४० इत्यादिशब्दसंघातः स्त्यायत्यर्थ उदाहृतः ॥ मायापिशाची संपर्कादात्मनो बोधशून्यतः ॥
 सये पुनर्वर्तते ते स्युः स्त्रियोऽत्र मुनि सत्तम ३४१ आत्मबोधेन ये पूर्णाः पुरुषास्त उदाहृताः ॥ यादृशास्तादृशाः संतु शरीरेण द्विजोत्तम ३४२ यथानटः पुमान् भूयाद्योपि
 तां हृदयंगमः ॥ क्षणेन ललना वास्यान्नरधैर्यविनाशिनी ३४३ एवमेष पुमानेक आनंद आत्ममहेश्वरः ॥ पुंसो वा योपितो वापि गृह्णाति वपुरिच्छया ३४४ पुमान् स्त्री
 कुंजरो वा जीत्यादिभेदोऽत्र मायया ॥ स्वप्ने यद्ब्रह्म वेत्तुं सस्तद्वदेषो बुदाहृतः ४५ ततः सर्वज्ञरूपात्वां ललना देहमास्थिता ॥ ब्राह्मणानां विजेतारं विप्रं सर्वज्ञमानिनम् २४६

तया शब्दस्येव संनिहितस्यान्वयो योग्यइति मत्वा शब्दसंघातइत्येकवचनं प्रयुक्तमिति बोध्यं केषांश्च ज्ञानां संघातः स्त्रीशब्दार्थइत्याकांक्षायामविवेकिप्रयुज्यमानानहं माभिमानविषयवाचकान् शब्दान्द
 र्शयति । अहमित्यादिना स्पष्टम् ३३९ । ३४० स्त्रीशब्दार्थनिरूपणं निगमयति इत्यादिति । उदाहृतो बुधेरिति शेषः सच मायापिशाची योगेनात्मबोधो न त्वद्ये पुमाणिष्वस्ति ते पांस्त्री
 त्वंबोधमिति यर्थः ३४१ स्वस्मिन् पुरुषत्वमावेदयितुं लक्षयति आत्मेति । ये प्रमातार आत्मबोधेन पूर्णास्ते पुरुषा उदाहृताः 'सवा एष पुरुषः सर्वो सुपुं' इति श्रुत्येति शेषः । तेन शरीरेण यादृशास्तादृ
 शाः संतु न काचित्सतिरिति वदुत्वमुपाधिदृष्ट्या बोध्यम् ३४२ कल्पितेन रूपभेदेन वास्तवैक्यस्य न सति रिति सदृष्टांतं बोधयति यथेति द्वाभ्यां । यथा स्त्रीपुंवेशेनेटस्य नान्यथा भावस्तथात्मनोपीति द्वयो
 रर्थः ३४३ । ३४४ एकस्य माययानाभावेऽपरं दृष्टांतमाह पुमानिति । वाजीअश्वः एष जाग्रति दृश्यमानः ३४५ फलितमाह ततइति । तत आत्मबोधलक्षणपौरुषशालित्वात् सर्वज्ञरूपाप्रज्ञस्ता
 सर्वज्ञा सर्वज्ञतायाः प्राज्ञस्य मापेक्षितत्वादिह त्वं एतादृश्यं हं द्वीप्रश्नरूपवाणोवाभिद्रिष्टरूपकोदंडे निधापत्वां हंतुमागतास्मि तत्त्वपावादरूपयुद्धापर्यर्थे वा कर्तव्यं अवतिर्वाकार्येति द्वयोरर्थः ३४६

आ. पु.

॥ १६ ॥

३४७ श्रोतं दृष्टं भागं न्याकरोति दिवदिति विभिः । काशिराजस्य विद्वोदासस्य सुतः क्षत्रधर्मो प्राणां पूर्वजानां पिता महादीनां समानधर्मा अतएव शक्रेण ये लुक् कामः प्रतर्दनो जनको वा शत्रुगामभिमुखे
संग्रामे सुवर्णादिभूषितमात्मनः कोदं डं ज्यागुणेन हीनमधिकृष्टज्याकं कृत्वा तथाऽऽकर्ममाकृष्टं कृत्वा सशरहस्तः स न शत्रुन्व्यथयितुं तानुपतिष्ठतीति त्रयाणामर्थः ३४८ । ३४९ । ३५० दाष्टातिक
माह उपस्थितास्मीनि । इति गार्गा उकेसति बृहिपृच्छ ३५१ तृतीयकंडिकार्थमाह एवमिति विभिः । तर्काभिमानं परित्यज्यागमविधया गार्गाकृतं प्रश्रमभिनयति दिवदः पादिना य
त्सूत्रात्मस्वरूपं दिवदः श्रुत्वा लादूर्ध्वमुपरिष्ठात् स्थितमुदिनमागमिकैः तथा भुवोर्ध्वे डं कपालादयस्तात्स्थितमुदिनं तथा यावापृथिव्योर्ध्वे डं कपालधोर्मध्ये च स्थितमुदिनं अतीतानागतवर्तमानाः मरु
सर्वपंचात्मकंचोदितं तत्कुत्रोतप्रोतं वर्तत इति द्वयोरर्थः ३५२ । ३५३ नन्वेवं भंग्यागार्गा किंपृष्टमित्याकांक्षायामाह ब्रह्मेति । पूर्वदिमुत्राख्याकृताश्रयांस्तर्केण प्रश्रयायोग्यान्निश्चितवती गार्गा
त्यत आगमविधया तन्निश्रयमिच्छंती प्रजापतिपदेन सत्त्वेण संलग्नान् आधारतया संबद्धान् ब्रह्मलोकान् व्याकृत रूपतया वर्णिता नैव पुनः पप्रच्छ किंकृत्वा पूर्वपरिपाटीत्यागममूचनापशब्दभेदविधाय ल्य

उभाभ्यां प्रश्रवाणाभ्यां वा कोदं डे निधायतौ ॥ हंतुमभ्यागतास्थैर्यभजवाञ्जनतिव्रज ३४७ दिवोदाससुतो यद्वदुग्रपूर्वजधर्मवान् ॥ क्षत्रधर्मरतः शक्र्यो लुक् कामः प्रत
र्दनः ३४८ जनको वा विदेहोत्रस्वशत्रून्प्रतिसंगरे ॥ सुवर्णमणिरत्नादिभूषणकोदं डमात्मनः ४९ ज्याहीनं सहसा धिज्यं कृत्वा थाकर्ण पूरितम् ॥ तीक्ष्णलोहं शरौहस्ते
गृहीत्वा चातिकोपनः ॥ सपत्नानां व्यथाहेतुरुपतिष्ठति वीर्यवान् ३५० उपस्थितास्मितद्वत्त्वां प्रश्रमाभ्यां धैर्यमास्थिता ॥ तौ प्रश्रौ ब्रूहि मह्यं त्वं यदजानासि तौ द्वि
ज ॥ इत्युक्ते ब्रूहि गार्गी तियाज्ञवल्क्यो वचोब्रवीत् ३५१ एवमुक्ता मुनिप्राह गार्गी वाचकवीवचः ॥ दिवो यदूर्ध्वमुदितमर्वाग्यच्च भुवस्तथा ३५२ द्यावपृथिव्योर्यन्म
ध्ये भूतं भाविमवच्छयत् ॥ कस्मिन्नेतद्भवेदोतं प्रोतं च मुनिसत्तम ३५३ ब्रह्मलोकान् पुनः शब्दभेदादागममंश्रयात् ॥ पप्रच्छ सूत्रसंलग्नान् सूत्राविवर्जितान् ३५४
एवं पृष्टो मुनिर्वाक्यमनूयास्यावचोब्रवीत् ॥ कार्यकारणविक्षेपरूपमेतच्च ये रितम् ३५५ कारणस्य सदैवैतेतिष्ठंत्यावरणात्मनि ॥ आकाशे कारणे गार्गि सदा व्याकृ
तरूपिणि ३५६ एवमुक्ताथ गार्गी तं नमस्कृत्य वचोब्रवीत् ॥ धारयस्व मनो विप्र परप्रश्रोतराय मे ॥ पृच्छ गार्गी तितामाह पुनर्वाक्यं द्विजोत्तम ३५७ एवमुक्ता
तोगार्गी पप्रच्छोक्तं पुनर्द्विजम् ॥ उत्तरं च पुनः प्राह पूर्वोक्तं साधारणम् ३५८

ब्रूपेपंचमी । तत्र हेतुरागमसंश्रय इति अत्र शब्दभेदश्च सूत्रं प्रजापतिपदेनाननूय दिवो यदूर्ध्वमित्यादि वाक्येनानुवादरूपः तत्र च सूत्रमपि मया तर्कागम्यत्वेनावधारितमिति मूचनमपि प्रयोजकं तदेत
दुक्तं न तु सूत्रविवर्जितानिति ३५४ तुर्यकंडिकार्थमाह एवं पृष्ट इति द्वाभ्यां । अस्यागार्गा वाक्यं यदूर्ध्वमित्यादिकमनूय तद्वत्पठित्वा उत्तरमभिनयति कार्यमिति । एतदूर्ध्वमित्यादिना दशतं
सूत्रात्मरूपं कार्यं यत्त्वये रितमनूदितं तत्कारणस्य आवरणविक्षेपरूपशक्तिद्वयशालिनो विक्षेपरूपमंत एते विक्षेपाश्च कार्यरूपाः कारणस्यावरणभूते आत्मनि स्वरूपेतिष्ठंतीति प्रसिद्धमिति शेषः । एते इति
बहुवचनं व्याप्तिमूचनाय । किंतु सूत्रकारणमत आह आकाश इति । व्याकृता काज्ञतया मसिदेकारणे मूलाज्ञानेऽनूतिष्ठतीति द्वयोरर्थः ३५२ । ३५६ पंचमकंडिकार्थमाह एवमुक्ताथेति ।
कारणतत्त्वं दूर्ध्वमपित्वयोक्तमिति मूचनाय नमस्कृतिः । परं द्वितीयं स्फुटमनूयत् ३५७ षष्ठसप्तमयोः कंडिकयोरर्थमाह एवमुक्ता तत इति पंचभिः । एवमुक्ता गार्गी द्वितीयप्रश्नचिकीर्षंतीति तत्पूर्वं
मुक्तमेव पृष्टमेव पुनः पप्रच्छ पूर्वोक्तमुत्तरमेव च मुनिराहस्मेति । अवधारणवाचकैव पदप्रयोगमात्रं चाधिकंकृतवानित्यर्थः ३५८

तस्यैवमश्रयपुनःकरणेमागर्थाःकोभिप्रायहंयतआह गृहमिति । गार्गीएतन्मनसिनिधायपुनःपप्रच्छ एतर्कि यथागृहंन केवलस्तंभाश्रितंकिंतु कुड्याश्रितमपितथाभूत्रात्माप्यपाकृताकाशेत
यापरत्राश्रयस्मिन्कुत्रचिदपि किंतिष्ठतीति ३५९ उत्तरस्यपूर्वोक्तस्येवदनेपंआशयस्तमाह याज्ञवल्क्योपीतिद्विभ्याम् । याज्ञवल्क्योप्येतन्मनसिनिधायोदरमुक्तवान् एतर्कि यथामेघस्यश्वेव
लोभूताकाशाधारास्तथासूत्रात्मनोऽव्याकृताकाशादतिदयोःसंबंधः ३६० । ३६१ शिष्टांशार्थमाह याज्ञवल्क्येनेति । सोयमव्याकृतसंज्ञकआकाशःकुत्रोतप्रोतइति अत्राप्यमागर्थाशयः
अव्याकृताधिष्ठानमात्मातत्त्वंवागमोर्चरयदिनवदिप्यतितदाकथनप्रकारावीधरूपमप्रतिभासंज्ञेनिग्रहस्थानमेषयास्पति यदितुर्वदिप्यतितदाविप्रतिपत्तिसंज्ञविरुद्धाभिधानरूपंतयास्पतीति पराज
यहेतुनिग्रहस्थानम् ३६२ अष्टमकंडिकार्थमाह एवमुक्तउवाचेत्यादिदशभिः । क्रिमाश्रयतयात्वत्पृष्ठोऽव्याकृताकाशस्तस्मिन्सर्वसाक्षितयासाक्षादपरोक्षात्मरूपेऽक्षरेनिष्ठतीत्यर्थः ३६३ क
थमात्मनएवाक्षरत्वमित्यतआह यथेति । अयमव्याकृताकाशोमूलाज्ञानरूपोयत्रतिष्ठतितदेवाक्षरमुक्तम् अज्ञानाधारश्चुद्धात्मेव तदुक्तम् आश्रयत्वविषयत्वभागिनीनिर्विभागचित्तिरेव

गृहस्तंभेषुकुड्येषुयथातिष्ठति किंतथा ॥ तथाकाशेपरत्रापियाज्ञवल्क्यात्रतिष्ठति ॥ एतन्निधायमनसागार्गीपप्रच्छतंपुनः ३५९ याज्ञवल्क्योपिनेवंतदु
भयत्रव्यवास्थितम् ॥ किंतुमेघोयथाकाशेकेवलेत्रप्रतिष्ठितः ३६० केवलेतददाकाशेकारणेतद्व्यवस्थितम् ॥ एवंमनसिसंधायपुनरुत्तरमभ्यधात ३६१ या
ज्ञवल्क्येनकथितउत्तरेसावधारणे ॥ याज्ञवल्क्यपुनर्गार्गीपप्रच्छमुनिपुंवम् ॥ याज्ञवल्क्याऽयमाकाशओतप्रोतश्चकुत्रसः ३६२ एवमुक्तउवाचेतामक्ष
रेस्मिन्प्रतिष्ठितः ॥ प्रत्यक्षेसर्वलोकानांबुद्धिसाक्षिणिचात्मानि ३६३ यत्रस्थितोयमाकाशएतदेवतदक्षरम् ॥ आत्मरूपंसुखंव्याप्तंविनाशरहितंतथा
३६४ नस्थूलनतुतत्सूक्ष्मघट्यतद्विसर्वदा ॥ नह्रस्वंनचदीर्घंतद्वृश्यतेतृणतालवत् ३६५ नलोहितंयथावन्हिःस्नेहवन्नजलोपमम् ॥ नच्छायामदृश्यंयद्
हूमिःकृष्णाप्रतीयते ३६६ तमालश्यामलंनैवतमोवन्नेत्ररोधकम् ॥ नवाय्वाकाशरूपंतद्वतिच्छिद्रविर्जितम् ३६७ नचतेजःस्वरूपंतदमूर्तंसंगवर्जि
तम् ॥ नजलंनचभूमिश्चद्रवगंधविवर्जितात् ३६८ नचज्ञानेन्द्रियाण्यस्यनचकर्मेन्द्रियाण्यपि ॥ नमनोनापितेजोवहुद्धिःसर्वप्रकाशिका ३६९

लेति । किंच अक्षतेव्याप्रोतीतिवानक्षरतीतिवाऽक्षरपदस्यव्युत्पत्त्याप्यात्मनएवाक्षरत्वमित्याह आत्मेति । आत्मनःस्वरूपभूतंसुखंपतोव्याप्तंविनाशलक्षणक्षरत्वहोर्नचातआत्मनएवाक्षरत्वमिति
३६४ अथाक्षरात्मनः स्वरूपमतन्निरसनेननिरूपयन्नप्रतिपातिविप्रतिचनिराकरोति नस्थूलमित्यादिना । घटोयथाविल्वायपेक्षयास्थूलःपर्वतायपेक्षयाचमूक्ष्मस्तद्वयस्थूलं सूक्ष्मंवातद्विलक्षण
मितिपूर्वाद्धार्थः तृणवयद्वत्स्वंतालवयचदीर्घंतद्विलक्षणमित्युत्तराद्धार्थः एवमप्रेषिवोध्यम् ३६५ नलोहितमिति । वह्निवद्वत्तवर्णांचविलक्षणंतथाआपासदृशभूमिवत्कृष्णाद्विलक्षणमिति ३६६ त
मालेति । तमालश्यामलतयात्रेत्रोयकृत्तमःसदृश्यतद्विलक्षणम् गतिवर्जितत्वाद्वापोश्छिद्रवर्जितत्वादाकाशाद्विलक्षणम् ३६७ श्रुतेतेजोव्यावृत्तयेऽसंगपदमित्याशयेनाह नचतेजइति । मूर्त
त्वेनसंसंगहितेजःअक्षरतुतद्विलक्षणमिति द्वोरस्तद्वीनत्वाज्जलम् गंवहीनत्वान्नभूमिरिति ३६८ श्रुतेचक्षुःश्रोत्राभ्यांज्ञानेन्द्रियाणिवाचाचकर्मेन्द्रियाण्युपलक्षितानिनजाततादात्म्यनिर्निद्धयतइ
त्याशयेनाह नचेति । अस्याक्षरस्यस्वरूपमितिशेषः । अंतःकरणरूपतंनिवेदयति नमनइति । श्रुतेतेजःपदेनप्रकाशकतयातत्सदृशीबुद्धिर्विवक्ष्यतेइतिभावः ३६९

आ. पु.

॥ १७ ॥

मनोबुद्धिभ्यामहंकारश्चित्तोपलक्षितमित्याह नचाहमिति । तथाक्रियाशक्तिरूपः प्राणोपि नास्त्वस्वरूपमिति शेषः । तथामोक्षाधिविधायित्वेन लोकादप्यमात्रान्तरात्प्राणोपि नास्ति । एवमुक्तं शब्देन श्रुतौ विवक्षितं स्मृता शरीरमपि नास्त्वित्यर्थः ३७० अमात्रपदार्थमाह मात्रेति । मीयनेऽद्वितीयोपि मता आत्मापि रच्छियते जीवेश्वरादिभेदेनोपेतोऽन्यथाप्युक्त्यामात्रानामत्र विद्याकारणशरीरतद्वाजितमित्यर्थः ३७१ अंतरिति । यदितदांतरमेव स्यात्तदाबाह्यकः पश्येत्पदिचवाहमेव तदांतरकः पश्येत्पश्यति चेत्तदक्षरं लोकस्यांतरबाह्यत्वात् सर्वसाक्षिवादन बाह्यभावविहीनम् । एतेन त्वंपदलक्ष्यार्थतादृशिता नतदश्रातीत्यादिना च भोक्तृभोग्यभावराहित्यप्रतिपादनेन तत्पदलक्ष्यार्थतादृशितेत्याह अभोक्तिर्युत्तराद्धेन ३७२ फलितमाह यथेति । तथाच वस्तुतः सर्वपरिच्छेदहीनमिति भावः ३७३ एवमात्रमविध्यावर्णितमप्यक्षरस्वरूपं पश्यति स नावतरति तदनुग्रहायांतर्पामिविषयकाणि लिङ्गानि श्रुत्यादृशितानि मायोपाधिर्जन्या मिणिपरिचिते ह्यन्तर्पामिलक्षणानामुपलक्षणत्वेनाक्षरमपि परिचितं भवतीत्याशयेन तानि लिङ्गानि दर्शयति अक्षरस्यास्येति । जगतोऽप्यवहारप्रवर्तकोऽस्य पंचदोऽस्याक्षरस्य प्रशासने आज्ञापात्रं तं तेन यतप्रवृत्तिकत्वाद्भूतवदिति ३७४ एवं चावापृथिव्यावपि गुरुत्वादिसत्त्वेऽपि तनादिविरहात्केनचिद्विधुतेनियमेन चारितेव स्वादिवदित्याह यावेति ३७५ कालएव इति । तथाए

नचाहंकारचित्तेस्तोऽहंकारः करणरूपके ॥ नप्राणो न मुखारुच्यं च शरीरं सूक्ष्मसंज्ञितम् ३७० मात्रानैव च तस्यास्तित्यावियेति प्रकीर्तिता ॥ मंतरमेकं साय स्मान्मातिमात्राततः स्मृता ३७१ अंतर्बाह्यविहीनं तत्सर्वसाक्षिस्वरूपकम् ॥ अभोक्तृदभोग्यं च परमात्मस्वरूपभृत् ३७२ यथानभसि मेघौघो विप्रका शेतमोयथा ॥ स्रजि मर्षो यथाध्यस्तः सर्वमेतत्तथाक्षरे ३७३ अक्षरस्यास्य गार्ग्येतौ प्रवर्तते प्रशासने ॥ सूर्याचंद्रमसौ दीप्तौ जगतोऽस्य नियामकौ ३७४ यावापृथिव्यौ च तथा सर्वभूतविधारिके ॥ विद्यते तिष्ठतो गार्गि बालकेनेव वाससी ३७५ कालएव तथा त्र्युग्रो निमेषादिर्महान् प्रभुः ॥ संवत्सरांतो भूतानां हिता हितकरोऽस्ति हि ३७६ श्वेतेभ्यः पर्वतेभ्यो या जाताः सर्वदिशो गताः ॥ नद्यो नानाविधा गार्गि स्थंदंते सुखदानृणाम् ३७७ ददतो जुह्वतस्तद्वत्स्वधाकारं च कुर्वतः ॥ मनुष्या अमरास्तद्वत्पितरश्च समाश्रिताः ३७८ एवमेतज्जगत्सर्वमक्षरस्य प्रशासने ॥ गार्गि तिष्ठति यत्रायमाकाशः स्थित ईरितः ३७९

पप्रसिद्धः कालो निमेषमृहूर्त्तादिसंवत्सरांतरूपो राजनियुक्तो प्रदेशाधिपसमः सर्वेषां भावानामायुरादिकं परिगणयन्वर्त्तते पत्तदप्यक्षरस्य प्रशासितुः सत्त्वेऽस्मिन्निति शेषः ३७६ श्वेतेभ्य इति । अत्र श्वेतशब्दश्छत्रिणोऽंतीत्यत्र छत्रिश्च दधत् श्वेताश्चेतसमुदाये वर्त्तते । तथाच हिमालयादिपर्वतेभ्यः प्रभूता गंगादिनद्यो यांयां दिशं प्रति प्रवृत्तास्तंतां दिशमेव प्रति अद्ययावत्प्रवर्तमानानियताः स्थंदंते पत्तदपि प्रशासितुर्लिङ्गमिति ३७७ ददत इति । ददतोदानं कुर्वतो जनान् मनुष्याः प्रामाणिका अपि पश्यन्त्युक्तं सा पूर्वकमाश्रयंते तदपि प्रशासितुर्लिङ्गमन्यथायूतादिव्यसनेषु व्याप्यं कुर्वत उपेक्षमाणाः शिशवाः शास्त्रोक्तदानकर्तृनपिकथं न निदियुः कथंचाश्रयेयुः यदीश्वरं तत्फलप्रदातारं पश्येयुरिति भावः । एवं जुह्वतो होमोपलक्षितं पांगुर्वाणान् देवाः समाश्रिताराजानं वृत्तिकां शिणह वाश्रिताः अन्यथापि जीवने शक्ता इति शेषः । एवं स्वधाकारं कुर्वतः श्रुतिगतदर्वीपदोपलक्षितदर्वीहोमादिपिऽयमकारिणो जनान् पितरः श्रिताः । तथाच देवपितृणां हन्यकन्यापितृत्वेन मनुष्याधेनतारूपहीनवृत्तिभाक्त्वं प्रशासितारं कल्पयतीति भावः । दर्वीहोमो नाम एकरूपाक्रवाक्रियमाणो होमः । यागस्तु याज्यापुरोनुवाक्यासंज्ञकगृह्येन होम इत्यन्यत्र विस्तरः ३७८ फलितमाह एवमिति । एवं श्लोकरूपं चोक्तप्रकारेण ३७९

किंच येनप्रभुणामदज्ञाने सर्वकर्म अंतवदस्त्विति नियमः कृतस्तस्यप्रभोः सत्वेनासंभावनायुक्तत्वाद् वर्षेति । एनमक्षरप्रज्ञासितारमजामज्ञावहुकालकृता अपि यामादयः क्षयिष्णुफलमवतीत्यर्थः ३८०
एतदज्ञानमेवचकृपणत्वस्यशोच्यताप्रयोजकस्यलक्षणमित्याह अनेनेति । अनेनपुरुषरूपेणशरीरेणएतदक्षरंनज्ञात्वायोमृतःसकौलेयःश्चाकृमियुतस्तद्विशोच्यः ३८१ एतद्विज्ञानाद्यामृतोभवतीत्याह
विज्ञायेति । सएवचकहोलंप्रतिवाणतविशोब्राह्मणइतिचतुर्थपादार्थः ३८२ नन्वक्षरस्यविज्ञानसाधनजातमपिमुनिनाकुतो नोक्तमित्याशंकाद्विद्यासमाधत्ते विज्ञानोपायइतिद्वाम्पां । एतस्याक्षरस्य
विज्ञानोपायभूतंकामादिवर्जनरूपं बाल्यं श्रवणरूपं पांडित्यं तथामननध्यानोभयरूपंमौनंचएतन्नित्यंकहोलंप्रत्युक्तमेवगार्ग्यापिचश्रुतीमर्थमत्वाइत्याशयेनअत्रगामौप्रतिबोधनकाले पुनः पुनर्नोक्तवा
नितियोजना । यद्यपिभाष्यकारैः पांडित्यबाल्यमौनानिश्रवणमनननिदिध्यासनरूपत्वेनव्याख्यायानिश्रवणानंतरमेवरागादिपरित्यागात्मकंबाल्यंसंभवतीत्याशयात् । ग्रंथकृतातु उत्कटविविदि
पायामपिबाल्यंसंभवतीत्याशयेनार्थक्रमेणबाल्यस्यपूर्वनिर्देशोमननस्यचमौनेनिवेशःकृतः । अतएवकहोलंब्राह्मणव्याख्यानेमौनस्वरूपंग्रंथकृतैवमुक्तंस्वयंचावगमस्तस्यतर्कतोऽप्यनतोथवेतिबोधयम्
३८३ शंकायाद्वितीयंसमाधानंवदन्बृद्धकुमारीवरवाक्यन्यायेनेहापिसाधनजातमुक्तप्रायमेवेत्याह साक्षात्कारेति । ब्राह्मणोद्दिष्टब्रह्मविदुक्तस्तस्यविशेषणंभावप्रत्ययेनाभिधेयंसाक्षात्काररूपब्रह्मवि

वर्षपूगान्वहूनेनमज्ञात्वायदिकुर्वते ॥ यागहोमतपोमुख्यंकर्मतत्क्षीयतेक्षणत्वात् ३८० अनेनैवशरीरेणनज्ञात्वायोमृतिं व्रजेत् ॥ सशोच्यः सर्वभूतानांकौलेयः क्रिभि
युग्यथा ३८१ विज्ञायाक्षरमेतद्योव्रजेदस्माच्छरीरतः ॥ कृतकृत्यश्चलोकेस्मिन्ब्राह्मणोब्रह्मवित्तमः ३८२ विज्ञानोपायएतस्यबाल्यंकामादिवर्जनम् ॥ पांडि
त्यंश्रवणंध्यानंमौनंमननमीरितम् ॥ कहोलंप्रतिमत्वेत्थंपुनरत्रनचोक्तवान् ३८३ साक्षात्कारसमारूपेणब्राह्मण्येनफलेनतत् ॥ अविनाभावसंवंधाद्गार्गीतामुक्तवान्मु
निः ॥ ब्राह्मणोक्त्याकहोलाययदादावुक्तवान्स्वयम् ८४ यउक्तोगौतमायादौद्वितीयप्रश्ननिर्णये ॥ अंतर्यामीतदैवैतदक्षरंनपरंततः ॥ एतदर्थमपृष्टत्वादुक्तवा
न्मुनिसत्तमः ८५ सर्वस्यास्यहितत्साक्षीसर्वैर्दृश्यैर्नगम्यते ॥ जीवोपिनपरस्तस्मादस्ति कुड्याद्वदोयथा ८६ एतस्मिन्नक्षरेगार्गिसदाकाशःप्रतिष्ठितः ॥ आत्मा
वरणरूपोयंविशेषस्यास्यकारणम् ३८७

यात्मकंफलमेवब्राह्मण्यं फलस्यचसाधनजातेनाविनाभावोव्याप्यव्यापकभावरूपःसंवंधोवर्ततेएवातोपथाकाचिद्बृद्धकुमारीवरं ब्रह्मैतद्विज्ञोक्तामुतामेकांस्यपाठ्याक्षीरंभुंजीरन्नितिवचनभंग्यासर्वमि
ष्टजातंवृत्तवतीतथाब्राह्मण्यस्यफलस्योतयामुनिस्तत्साधनजातमपिगार्गीप्रत्युक्तवान् । यत्कहोलायादौपूर्वमुक्तवानित्यर्थः । एतेनदशमकंडिकांतयावव्याख्यातम् ३८४ अथैकादश्याःकंडिकाया
अर्थत्रिभिःसंगृह्यन्तप्रज्ञापमानांशंकांनन्वतर्पांमिब्राह्मणांतगतवाक्यसमानाकारंवाक्यमपुष्टेनापिमुनिनाकथमुक्तमित्याकारांवारयति यउक्तइति । शुद्धआत्माअक्षरमित्युच्यतेसएवमायोपाविः
सृष्टिस्थितिसंहतिनियमनप्रवेशान्कृत्वैतर्पांमीर्युच्यते । एतदर्थसूचनापुनरुक्तिरित्यर्थः । सूत्रमश्रापेक्षयाअंतर्यामिप्रश्नस्यद्वितीयत्वम् ३८५ सर्वस्येति । स्वयंचक्षुराद्यविषयोपि सर्वसाक्षीति
विज्ञात्रान्तभागस्यार्थः नान्यदतोस्तिदृष्टत्वादिग्रंथेनचदृष्टोत्रादिरूपतयामसिद्धस्यजीवस्वरूपस्यततोभेदोनिराकृतइतिभावः । कुड्याद्वदोयथापरोभिन्नस्तथाजीवोऽस्मान्भिन्नइतिदृष्टांतार्थः
३८६ एतस्मिन्निति । अयंसाक्षिप्रत्यक्षसिद्धआत्मावरणरूपआकाशः अस्यस्थूलसूक्ष्मात्मकस्यविक्षेपस्ययःकारणंउक्तेऽक्षरेप्रतिष्ठितइतिसंवंधः ३८७

द्वादश्याः कंडिकाया अर्थमृषं हयति श्रुत्वेति त्रयास्त्रिंशच्छ्लोकेः । याज्ञवल्क्यरूपादनाघनामेघादुत्थितवाक्यरूपममृतं कर्णयोर्दावाग्नेः संतापस्पहारकमतएवाद्भुतं श्रुत्वा श्रोत्रपुटेन गृहीत्वा गार्गी प्रसन्ना विप्रानिदमाहेति द्वयोरुच्यते ३८८ । ३८९ गार्गी वाक्यमभिनयति ब्राह्मणा इत्यादिना । हे ब्राह्मणा इदं मे वचनं शृणुत कीदृशं पक्षपातहीनं आत्ममनोगतं च आत्मीयमनसि आलोचनरूपेण स्थितं इदं किं यत्सभामध्ये वक्ष्यामीति ३९० याज्ञवल्क्य एव पुरुष इति वक्तुं तत्त्वज्ञानहीनत्वेनेतराभिदति पुरुषा इति । यद्यपि बहवो बहुविधाः पुरुषा दृष्टास्तथापि याज्ञवल्क्यस्य मेन दृष्ट इति वक्ष्यमाणेन संबन्धः । तथाहि केचिद्बलमासादवहूरतोरमणीया अपित मोतिशयाज्जटा एव दृष्टाः तथा केचिद्गुरुरेर्भा रवाहकेर्वृषभादिभिः समाः बाह्यशास्त्रार्थस्य स्वयमनुपयोगात् । केचित्तु गुक्तसारिका दिवद्वाचापरचित्तहा रित्वेपि स्वभाषितस्यार्थमज्ञानाना दृष्टा इति ३९१ केचिदिति । केचित्पद्मदलाक्षा अपि अर्धादृष्टावस्तुतत्वादर्शनात् । केचिद्रमणीयदर्शना अपि चित्रलिखितवत्कार्याक्षमा एवेति ३९२ दृष्टाः केचिदिति । केचित्तु लोके दृष्टव्यमहाभागाः सदसि सदुपदेश कृत्वा त्सहसा आपातमाह्लादकारिणोऽपि रहस्यसदुपदेश कृत्वा दुर्कपरिणामे दुःखबीजभूता दृष्टाः अतएव कुप्यभोजनसमा इत्यर्थः ३९३ व्याघ्रेणेति । केचिद्व्याघ्रवत्पराभिभवपराः केचित्प्रदिरामचक्रपिवदतिष्वपलाभज्ञानरूपमदिरापानमत्तत्वादृष्टा इति ३९४ कामेति । केचित्कामस्पशत्रोर्वेशगता दृष्टाः केचिक्रोशस्य केचिमोहस्पेति येषि शास्त्रो

श्रुत्वेदमद्भुतं गार्गी याज्ञवल्क्यादनाघनात् ॥ वाक्यामृतं तदा कर्णदावाग्निपरिहारकत्वं ३८८ आनंदपूर्णनयनासमुत्थिततनूरुहा ॥ प्रसन्नमानसा विप्रानिदमाह कृपा न्विता ३८९ ब्राह्मणाः शृणुतेदं मे पक्षपातविवर्जितम् ॥ वचनं यत्सभामध्ये वक्ष्याम्यात्ममनोगतम् ३९० पुरुषा बहवो दृष्टाः प्रासादाध्वला इव ॥ धुरंधरसमाः के चित्केचिच्छुक्निभाननाः ३९१ केचित्पद्मपलाशाक्षार्धैर्हिंसदृष्टास्तथा ॥ नेत्राभिरामा अपरे चित्रे पुलिखिता यथा ३९२ दृष्टाः केचिन्महाभागाः सहसाह्लादकारिणः ॥ उदकैर्दुःखबीजानि कुपथ्याशनसन्निभाः ९३ व्याघ्रेण सदृशाः केचित्केचिन्मर्कटसन्निभाः ॥ अज्ञानमदिरापानविमूढा विषणास्तथा ९४ कामकोधादिशत्रूणां केचित्तत्रवशंगताः ॥ त्रैवर्णिकाः सुरास्तद्वदेददेदांगपारगाः ९५ स्वप्ने जागरणे चैषां वैषम्यं नावलोकितम् ॥ आदावंते सदा जंतुरज्ञानेन समावृतः ॥ मध्ये त्रैवर्णि कानां स्याद्देवानामपि बोधनम् ९६ विदुषां पदवाक्यादिसप्रमाणतया क्वचित् ॥ क्वचिदुद्धिर्विद्वद्भैरवैवात्मविषये क्वचित् ३९७

क्तपृच्छिंशालित्वेन सुरादेवा इति द्वयाहवे प्राजापत्या इति श्रुत्यनुसरित्वेन प्रसिद्धविदेदेदांगपारमास्तेपि त्रैवर्णिकाः सत्त्वादिगुणत्रयप्रयुक्तरागशालिन एव दृष्टाः न तु गुणातीतत्वं कुत्रचिदुद्धिमिति भावः । अतएव भगवतोक्तं । 'न तदस्ति पृथिव्यां वा दिवि देवेषु वा पुनः । सर्वप्रकृतिर्जैर्मुक्तं यदेभिः स्याद्विभिर्भूतैः' इति ३९५ उक्तार्थे त्रिगुणाज्ञाननिद्राया अनुत्थानहेतुतयाह स्वप्ने इति । यत एषां सुराणां च प्रजागणयोर्विशेषो न दृष्टः जागरणस्य हि स्वप्नाद्विद्वद्व्यगतादयमेव विशेषो यन्निद्राविरोधित्वं तच्चैषां त्रिगुण्याभिमानिनां नास्ति एषां बोधेनाज्ञानोच्छेदस्याकरणादिति भावः । उक्तमाशयं स्फुटयति आदाविति । यतो यं जंतुरादौ पूर्वजन्मनो वा जागरणाद्वा अज्ञाननिद्रायावृतः प्रसिद्धः अंतश्चतयोरुत्तरत्रयमसिद्धः तथा सदाऽऽवृते ज्ञेय इति शेषः । यतस्त्रैवर्णिकानां देवानामुक्तलक्षणानां यद्बोधनं तत्प दार्थविषयको बोधः सोऽप्यज्ञाननिद्राया मध्यम एव स्यान्न त्वंते लौकिकप्रमाणैर्हिमूलाज्ञानस्याभिभवमात्रं क्रियते न तु च्छेद इति सिद्धं तत्स्वप्रतिष्ठितत्वादिति भावः ३९६ उक्तार्थहेतुतया तेषां सर्वाधिष्ठा नप्रत्यगात्मपरत्वाभावमाह विदुषामिति । यद्यपि लोके पदवाक्यादिविदुषां पदवाक्यां आदिपदवाह्यं प्रमाणवर्गमर्थादां च ज्ञानतां सप्रमाणतया पदवादिस्वरूपे प्रमाणभूतेऽर्थाकरणमोमांसां पापवर्मशा स्त्रैः सहिततया क्वचित् क्वचिद्विषये बुद्धिर्विद्वद्वा दृष्टा तथाप्यात्मनो विषये देवे उपलब्धिस्थानभूते वेदां तस्मात्त्रैव इति यावत् तद्बुद्धेर्विद्वद्विस्तत्परतान दृष्टेति शेषः ३९७

आत्मन इति । आत्मशास्त्रे येषां ज्ञानं दृष्टं तदपि मायोऽसमग्रं दृष्टं समग्रत्वेऽपि प्रतिबंधकवशात् कार्यमूला ज्ञानोच्छेदरूपं कर्तुं मस्यैव दृष्टमित्यर्थः ३९८ समग्रत्वेऽपि ज्ञानस्य कार्योत्पत्तिप्रतिबंधकस्वरूपं सदृष्टं तं निरूपयति यथा भ्रष्टा इत्यादिना । यथा प्रसंगोपयोगरूपमपि प्रतिबंधकवशात् तदशक्तयोधाना बीजानि फलं जनयितुं न शक्ता एवैव कामक्रोधादिप्रतिबंधकसमानाधिकरणं ज्ञानमपि न फलदमित्यर्थः ३९९ कामाद्येषां अपि प्रतिबंधकतायामहंकारोऽग्रगण्य इत्याह अहंकार इति । संसार एव कारागृहं जीवानां बंधनालप्यस्तस्य विधारणे पतनप्रतिबंधे हेतुभूतो मूलस्तंभरूपोऽहंकारो मत्तस्तत्तत्माश्रित्य परे कोणस्तं भादिभूताः कामक्रोधादयो मता इति ४०० उक्तं स्फुटयति मूलेति । स्पष्टम् ४०१ अहंकारस्य सर्वत्रानुगमं समवेतविप्रोदाहरणेनाह न पश्यामीति । अहंकारः सर्वजंतुपुप्रतिष्ठितः यत एते विप्राः कामादीनां मध्ये एकेन द्वाभ्यां बहुभिर्दोषैर्हीना मप्यहंकारविवर्जितान् दृश्यंते इत्यर्थः ४०२ अहंकारस्य परमदोषतां विशदयन् मित्राकारशत्रुवदयमनिष्टं कुर्वन्नपि न लक्ष्यत इत्याह कामाद्या इति । हे विप्राः कामादीनां शत्रुत्वं शास्त्रतो वा मन्वच्यन्पतिरेकसद्वृत्तत्वा नुभवाद्वा विदितं परीक्षितमपि मायो भवति अहंकारस्य सन्नृत्तत्वं त्वहीतसास्त्रेऽपि न ज्ञायते तेऽप्यहंकारदर्शनादित्यर्थः ४०३

आत्मनो विषये येषां ज्ञानमस्ति मदात्मनाम् ॥ असमग्रं समग्रं च न तु कार्यक्षमं काचित् ३९८ यथा भ्रष्टाः स्थिता धानान फलाय कथंचन ॥ एवं कामादिचित्तानां ज्ञानं न फलदं काचित् ३९९ अहंकारोऽत्र संसारकारागृहविधारणे ॥ मूलस्तंभस्ततः कामक्रोधाद्याश्च परे स्मृताः ४०० मूलस्तंभे स्थिते शालान नश्यति यथा तथा ॥ अहंकारे स्थिते नाशं संसारोऽपि न गच्छति ४०१ न पश्यामि क्वचिज्जंतुमहंकारविवर्जितम् ॥ कामाद्यन्यतमेनैते द्वाभ्यां वा बहुभिश्च वा ॥ दृश्यंते रहिता विप्रानाहंकारविवर्जिताः ४०२ कामाद्याः शत्रवः सर्वे भवंति विदिता अमी ॥ शास्त्रात्स्वानुभवादिप्रा अहंकारविवर्जिताः ४०३ अहंकारात्सुखं नास्मिन्लोके प्राप्नोति क्व हि चित् ॥ अमुंदोषं समाश्रित्य भ्रांतो भवति तत्क्षणात् ४०४ अवजानाति पितरं मातरं देवतामपि ॥ बांधवानपि मित्राणि ब्राह्मणांश्च बहुश्रुतान् ४०५ कालसर्पसमात्रा ज्ञः प्रसुप्तानिव पन्नगान् ॥ अनेक बुद्धिं संपन्नांस्तद्वद्वैवर्णिकानपि ४०६ अवजानन्सदैव सनिखिलान् स्थिरजंगमान् ॥ सद्य एव फलत्वेऽपि दुःखं प्राणांतमाश्रुयात् ॥ प्रत्यवायात् परत्रापि न करौर्वं व्रजेत् ४०७ यतोऽहंकारदोषोऽपि याज्ञवल्क्येन दृश्यते ॥ कुतः कामादयो न्यस्मिन्स्वस्मिन्सत्येव संतिये ॥ पुरुषो याज्ञवल्क्यो यंत्रिलोक्यानां स्तिचापरः ४०८ अनेन पूर्णमखिलं विश्वं सदसदात्मकम् ॥ एक एव पुमानलोके विद्यते नापरः काचित् ॥ दृष्टः शास्त्रान्मया विप्रा आंतरानुभवादपि ४०९

तत्प्रयुक्तमनर्थमभिनयति अहंकारादिति । एतलोकेऽपि दुःखमदोहंकारः । तथाहि अमुमहंकाररूपं दोषं मय समं समाश्रित्य भ्रांतो विपरीतदर्शो भवति विपरीतदर्शोऽसंश्रित्य भ्रूती न वजानाति अनादितान् करोतीति द्वयोरर्थः ४०४ । ४०५ कालेति । तथा कृष्णवर्णसर्पसमान् राज्ञोऽप्यवजानाति तथा प्रसुप्तसर्पसमान् महाबुद्धौ स्वेवैवर्णिकान् अप्यवजानातीत्यनुपगमः ४०६ ततः किं भवतीत्यत आह अवजानन्निति । सदा एव निखिलान् वजानन्सन्नेपजंतुः सद्यः शीघ्रमेव फलति फलवान् भवति फलशब्दादर्शोऽद्य जंतात्किं ततश्चात्रैव लोके प्राणांतदुःखसमं दुःखमाश्रुयात् अवज्ञाजन्यात्प्रत्यवायाद् दृष्टाच्च परत्र परलोकेऽपि रौर्वं तत्समं जन्ममरणप्रबंधं चाप्नोतीत्यर्थः ४०७ एतादृशोऽहंकारः सर्वदोषाणां पण्योपापकः सोऽपि पादायाज्ञवल्क्येनास्ति तदा तदाप्यानां कामादीनां कासं भावनेत्याह यत इति । ये कामादयः स्वस्मिन्स्वकीयेऽन्यस्मिन्परस्मिन्स्वकीयेऽसति अहंकारवशात् सामाना एव भवंतीति चतुर्थपादार्थः । फलितमाह पुरुष इति ४०८ पूरणात् पुरुष इति न्युत्पादितश्रोतमसिद्धोऽप्यमेव पुरुष इत्याह अनेनेति । अनेन ब्रह्मविद्यया सर्वात्मभूतेन याज्ञवल्क्येन त्वयाऽयमेवंभूतः कथं ज्ञात इत्याकांक्षाया माह दृष्ट इति । मया शास्त्रानुभवाभ्यामप्यस्वरूपं विज्ञातमित्यर्थः ४०९

इदानीमिदमाश्रयैष्यतेत्याह मांसजाभ्यामितिद्वाभ्याम् । नचक्षुषागृह्यतेनापिवाचाइत्यादिश्रुतेःसमानार्थ्यदितिवाक्यम् इति किं असौपुरुषोमांसनेत्राभ्यांनदृश्यतेइतिनदिदानांस्त्यमिवअ
सत्पताभ्रांतिगोचरतामपिस्पृशस्तिथतम् यतोहमांसजनेत्राभ्यामेनयाज्ञवल्क्यंपुरुषंपश्यामीतिद्वयोःसंबंधः वस्तुतस्तुश्रुतिवाक्यंसत्यमेव मांसनेत्रैर्भेदितेतत्त्वाददर्शनात् प्रत्यभिज्ञायामतीतां
शग्रहणेसंस्कारस्येवएतत्तत्त्वदर्शनेमदीयशास्त्रांतरानुभवयोरेवव्यापारात् शास्त्रांतरानुभवमांसनेत्राणांत्रयाणामेकलोलीभावविवक्षयानेवदृश्यताभिधानेप्यविरोधादितिभावः ४१० । ४११ ए
तत्संबन्धिनःसर्वेकृतार्थाइत्याह धन्यइति ४१२ तस्मादेतत्साम्यमन्यत्रनास्तीत्याह नानेनेति । स्पष्टम् ४१३ तस्मात्क्षीरोदधिसमेचंदनसमेचास्मिन्विवादरूपंमथनंमाकुरुतेत्याह माकृ
दुमिति ४१४ अतिमथनेकृतयथाक्षीराव्येवंपंचंदनाच्चवन्दिर्जायतेतद्वद्वतांविनाशकःशापोमास्माज्जायतामित्याह कालकूटमिति ४१५ तर्हि किंकुर्मइत्याकांक्षायामाह अहंकारमिति स्पष्ट
म् ४१६ एतस्यनमस्कारेणाचनेसर्वाभीष्टसिद्धिस्तस्मादात्मज्ञंक्षयंयद्भूतिकामइत्याथर्वणश्रुतेरितिवाक्यंप्रस्तुतविचारारंभजनितदुष्कृतस्यप्रायश्चित्तमप्येतन्नमस्क्रियेवेत्याह उपक्रांतइतिपादोनवि

मांसजाभ्यांननेत्राभ्यांशक्योसौद्रष्टुमंजसा ॥ इतिवाक्यंश्रुतेर्यतन्मन्येसत्यमिवस्थितम् ४१० आभ्यामेवचनेत्राभ्यांपश्यामिपुरतःस्थितम् ॥ पुरुषंयाज्ञव
ल्क्याख्यमेनंवाजसनेयकम् ४११ धन्योस्यजनकस्तद्वज्जननीचवसुंधरा ॥ राजाहंचतथाविप्राःसभाचानेनमंडिता ४१२ नानेनसदृशकश्चिदासीदस्तिभ
विष्यति ॥ पुमानजगतिविप्रेद्राजंतुरन्यःकथंभवेत् ४१३ मालद्वंमथनंविप्राःशीतलेचंदनोपमे ॥ क्षीरोदधौयाज्ञवल्क्येह्यस्मिन्वाजसनेयके ४१४ कालकूटंविपं
माभूद्वन्निर्वाविश्वदाहकः ॥ क्षीरोदधिसमादस्मान्मुनीशाद्वरिचंदनात् ४१५ अहंकारंततोविप्रालोकद्वयविनाशनम् ॥ परित्यज्यसभामध्येनमस्कुर्व्वत्वमुगुरु
म् ४१६ उपक्रांतोविवादोयंत्रास्माभिरबोधतः ॥ याज्ञवल्क्येनविज्ञानवादिनांतिसुदुःखदः ४१७ उल्लङ्घनार्थमस्माभिःपदारूपेष्टेमुनीश्वरः ॥ ज्ञानवागानि
धिस्तस्यमुक्तिःपापस्यभोद्विजाः ४१८ एतस्मैयाज्ञवल्क्यायसततंयानमस्क्रिया ॥ विद्यतेनपराकाचिदिदामुत्रसुखप्रदा ४१९ ब्रह्मोद्यं ब्राह्मणंनैनंकदाचित्को
पिजेष्यति ॥ किमुद्युष्मासुविप्रेद्रादेवैरप्येषदुर्जयः ४२० इत्युक्त्वावनताभूत्वागार्गीवाचक्रीतीतदा ॥ याज्ञवल्क्यायमुनयेप्रश्नादुपररामह ४२१ गार्गीवा
क्यपयःपीतंसर्वैस्तैर्ब्राह्मणोत्तमैः ॥ प्रणेमुःशिरसाकेचिन्मसान्येपरेगिरा ४२२

भिःश्लोकेः । उपक्रांतःप्रारब्धः विज्ञानवादिनाविज्ञानेनवस्तुतत्वापरोक्षेणसाधनभूतेनवादकर्त्रायाज्ञवल्क्येनसहअस्माभिःपरोक्षज्ञैः लोकेपिपरोक्षापरोक्षदर्शिनोविवादोनुचितत्वेनप्रसिद्धइति
भावः । अंतपरिणामे ४१७ उल्लङ्घनार्थमिति । अयंमुनिज्ञानसिंधुरस्माभिःप्रतिवादिभिरुल्लङ्घनार्थपदारूपेष्टमिवचदित्वेनोतस्तत्प्रयुक्तपापस्यमुक्तिःप्रायश्चित्तभूताएतत्प्रीत्यर्थेनम
स्क्रियेवेतिद्वयोःसंबंधः कीदृशीनमस्क्रिया आथर्वणश्रुतेर्लोकद्वयद्वितावेति ४१८ । ४१९ एतज्जयाशांतुदूरतःपरिहृष्वमित्याह ब्रह्मोद्यमिति । व्याख्यातप्रायम् ४२० अष्टमब्राह्म
णार्थमुपसंहरति इत्युक्तेति । याज्ञवल्क्यायतंप्रीणयितुम् ४२१ अथनवमब्राह्मणस्थोक्तात्मनोविभूतिल्यापनपूर्वकंस्वरूपनिर्धारणपरस्यार्थमव्याप्यांतंवावद्वेयनरूपयन्त्रव्यमाणोपयोगा
यविदग्धस्यदोरात्म्यंतावत्प्रपंचयति गार्गीवाक्यपयइत्याद्यष्टत्वारिंशश्लोकेः । ततोगार्गीवाक्यरूपपयःक्षीरंसर्वैर्द्विजैःश्रोत्रपात्रैःपीतंतेनविमुक्ताहंकाररूपपयःतद्विकाराःसंतोयाज्ञवल्क्यायशा
रीरदिक्प्रणोतपथारुचिचक्रुः तेषुविदग्धाख्यएकःशाकलोत्रःउक्तंनचकार यतःकालेनसंनिहितमृत्पुनाविपर्यस्ततरमतिरितिद्वयोरर्थः ४२२

४२३ विविधाभिरिति । नक्षत्रसूचकं भाग्यार्थं बोधकं वेदांते सज्जपोति विदः कालांतरे भाविनीं दशामालोच्य विविधपाज्ञवल्क्यासु याभिर्दग्धो भविष्यतीति योगार्थं मनसि निधाप्य विदग्ध इति तस्य नाम
 षष्ठः कीदृशं नाम रूढयासमुदायशक्त्या पाण्डित्यस्य नेपुण्यस्य प्रकाशकत्वेन मातापित्रोः सुखमदमिति द्वयोरर्थः ४२४ । ४२५ असंभवति रूढचर्ये योगार्थं प्रसरो भुव इति न्यायेनापितत्र योगार्थं प्रा
 णाः हितकरस्यापि गार्गीवचनस्य शाकल्ये प्रतिकूलतादर्शने नेपुण्याभावनिश्चयादित्याशयेनाह पय इति । गार्ग्यावचनं विदग्धस्य तथैव कोपविषस्य वृद्धिं कृतवदित्युत्तरार्द्धान्वयः ४२६ योगार्थ
 स्वसंभवोस्तीत्याह आदित्यादिति । द्विजः शाकल्यः ४२७ असूयामभिनयति आदित्याद्याज्ञेति द्वाभ्यां । शुक्रं यजुरादित्याद्याज्ञवल्क्यः प्राप्त इति वचोपदायं विदग्धः शृणोति तदा तं याज्ञवल्क्य
 मुद्दिश्य वक्तुं जनान् प्रतितिष्ठत्येवमादिकठिनं वचं उच्यते न भाषते । इति किं एष याज्ञवल्क्यः सोमाचंद्रमसोरक्तवर्णं मथर्ववेदकांडं प्राप्तवानिति । आदिपदेन हरितमृकांडं भोमादित्यादिग्रह इति द्वयोरर्थः
 ४२८ । ४२९ अवज्ञयेति । असूयामसहद्विलोक्यैव विवादाय मेरितोप्यवज्ञायामत्समीनास्तीत्यभिधानप्रयोजिका याज्ञवल्क्येन विवादायापि नायातीति ४३० स्पर्द्धया तु सदा दह्यत इत्याह अर्जु

याज्ञवल्क्याय मुनये ब्रह्मोद्याय महात्मने ॥ विहायैकं विदग्धं शाकल्यं कालमोहितम् २३ विविधाभिरसूयाभिर्याज्ञवल्क्यस्य कालतः ॥ दग्धो भविष्यतीत्येवं ज्ञात्वा
 नक्षत्रसूचकाः ४२४ विदग्ध इति तस्यैतन्नामचकुरमहाधियः ॥ रूढ्या पाण्डित्यकथनं पित्रोः सुखकरं तदा २५ पयो यथा भुजंगानां विपटुर्द्विप्रयच्छति ॥ कृतवद्
 चनं गार्ग्या विदग्धस्य तथैव हि ४२६ आदित्यात् प्राप्तविद्यो यं याज्ञवल्क्यो यदा श्रुतः ॥ असूयया तदारभ्य दग्धो विविधया द्विजः ४२७ आदित्याद्याज्ञवल्क्यो यं शु
 क्लं यजुराप्तवान् ॥ एवं प्रसंगतो वाक्यं विदग्धश्चेच्छृणोत्ययम् ४२८ तदा तं भाषते विप्रो वचनं कर्णकर्कशम् ॥ रक्तमार्थवर्णं सोमात्कांडमेपसमाप्तवान् ॥ इत्येवमा
 दिकठिनं भाषते हर्निशं जनान् ४२९ अवज्ञयानचायाति विवादायापि कुत्रचित् ॥ याज्ञवल्क्येन मुनिना सूर्यशिष्येण धीमता ४३० अर्जुना यथा कर्णः शक्राय न
 मुचिर्यथा ॥ विदग्धो याज्ञवल्क्याय तथा संस्पर्द्धते सदा ४३१ याज्ञवल्क्येन हियदा हृता गावः समागतः ॥ विदग्धः स्मयमानः संस्तदा तत्र व्यवस्थितः ४३२
 इत्थं विचार्य मतिमानहोसाहसमस्य किम् ॥ ब्राह्मणानां परोक्षं यदेष एवं विडंष्यन् ॥ कुरुते कर्मणस्तस्य फलमेतत्समागतम् ४३३ लोके यज्जीवनं पूर्वमस्या
 सीत्तद्व्रतं खलु ॥ अस्माभिरप्यवज्ञातो जीवता द्रुणं द्विजः ४३४ तदप्ययं न जानाति रूपं पापविमोहितः ॥ एकस्यापि पुरःशक्तः स्थातुं नायं कथंचन ॥ बालस्या
 पि च विप्रस्य कथमेवं महात्मनाम् ४३५

नायेति । नमुचिरानवः ४३१ नग्धीर्घां कुलं न विदग्धेन जनकसभायां प्रथममेव कुतो न पृष्टमिति शंकां वारयति याज्ञवल्क्येन हीति पंचभिः । यदा याज्ञवल्क्येन गावो हृतास्तदा तत्र समागतोपि वि
 दग्ध इत्येवं विचार्य स्मयमानो मंदं हसन् व्यवस्थितः इत्यर्थः कथं अहोऽस्य याज्ञवल्क्यगवाहरणरूपं साहसमविमृश्यकृतिः किंतु पदनेन ब्राह्मणानां परोक्षे आदित्यादि विडंष्यन् रूपं पापं कृतं तस्य फल
 मेतत्साहसप्रवृत्तिरूपेणागतमिति द्वयोरर्थः ४३२ । ४३३ लोके इति । यदस्याययावल्लोके जीवनमासीत्तदनुगतं समाप्तमिति ज्ञायत इति शेषः यतोऽस्माभिरपि शब्दादप्येव श्रद्धेति रिति युद्धोपे
 क्षितोऽजीवत् इति किं अयं द्विजो विडंष्यन् परोक्षं वज्जीवतादिति ४३४ ब्राह्मणानां पुस्तस्तु विडंष्यन् न निर्वहति यथा भास्वतः पुरतो नीहार इत्याशयेनाह तदपीति । तत्प्रसिद्धं ब्राह्मणानां रूपं नीहा
 रविरोध्यादित्यस्य सप्तमप्याज्ञवल्क्यो न जानाति यतः पापमोहितः अन्यथा येषां मध्ये एकस्य बालस्यापि तेज इन्द्रेणाप्यसंस्तुते पां पुरतः कथमेवं कुर्वादित्यर्थः ४३५

इत्यादीति स्पष्टम् ४३६ ब्रह्मकल्पानिति । पदातुब्रह्मणासमाभ्युपगतादृष्टास्तथागार्ग्याः प्रणतिर्पाज्ञवल्क्येदृष्टातदापादाहृतसर्ववत्कोपाकुलोभृकुटीकुटिलललाटोनिःश्वसंश्रविदग्धोदेदं मन
साधिर्देवमित्येवंनिर्दिष्टवान्मृतपुत्रकवदितिद्वयो संबन्धः भृकुटीतिशब्दोपयपिपाणिनीयेनसिद्धयतिनथापिचंडोपाठेभगवत्यासप्रयुक्तवान्साधुः । अतएवाक्तंमलिनाथेन 'यायुजहारमाह
शाखासोन्पाकरणेवात् । तानिर्दिष्टदरतानिमांतिपाणिनिगोष्पदे' इति ४३७ । ४३८ किंच इत्येवंचितितवानित्याह अर्थतस्वेति । अध्ययनादिवलान्यभिमृषदेववलमेवोक्त
एवाद्द्वलपदंभजेत्यर्थः ४३९ नूनमिति । निमेषादिरूपःकालःसर्वहरःसर्वेषामन्यथाभावकारकोदुरत्ययोदुःखेनात्येतुमुल्लंघयितुंशक्यश्चेत्येतदितिहासेप्रसिद्धं वचोयस्यंजातमिति ४४०
देववलस्योत्कृष्टत्वकालस्यदुरत्ययत्वेहेतुमाह ब्रह्मणेति । यतश्चैविप्राब्रह्मणासमाअपिकेनचिदप्रसिद्धेनदुर्धियायाज्ञवल्क्येनजिताः यथापाखंडिनागुरुहीनाविप्रवालाजीयेरज्जिति ४४१

इत्यादिबहुधाविप्रःशाकल्योमनसास्वयम् ॥ विचार्यासीत्पुरातूर्णीगर्वपर्वतमाश्रितः ४३६ ब्रह्मकल्पान्मुनीन्द्रद्वजिताङ्गार्ग्याश्चसंनतिम् ॥ कोपाकुलितनेत्रः
सन्पादाहृतइवोरगः ४३७ भृकुटीकुटिलंरुत्वाललाटोनिःश्वसन्मुहुः ॥ मनसागर्हयामासदैवंमृतसुतोयथा ४३८ अधीतस्यधलंनैवनकुलस्यवलंतथा ॥ मंत्रादेर्न
वलंज्ञेयमहोदेववलंबलम् ४३९ नूनंस्त्यं वचोजातंलोकानामैतिहासिकम् ॥ निमेषादिःसर्वहरःकालएषदुरत्ययः ४४० ब्रह्मणासदृशाविप्रादुर्धियाकेनचिज्जि
ताः ॥ पाखंडिनायथाविप्राबालकागुरुवर्जिताः ४४१ भवतीहसदानूनमवश्यंभवितव्यता ॥ उपायानांसहस्राणियस्यनास्तिप्रतिक्रिया ४४२ कृपणोयाज्ञव
ल्क्योयमेषवाजसनेयकः ॥ कचकेमेहसर्वज्ञाब्रह्मकल्पासुनीश्वराः ४४३ ममैवयशसेवाथकालएषसमागतः ॥ पूर्वान्निर्जितवानेषजेप्याम्येनमहंद्विजम् ४४४
इत्यादिमनसाभूयश्चितयित्वाद्विजोत्तमः ॥ विदग्धःप्रधुमारेभेयाज्ञवल्क्यंमुनीश्वरम् ४४५ गार्ग्याभाव्यर्थविज्ञानवत्यायत्कीर्तितंहितम् ॥ निरस्कृत्यप्रवृत्तस्त
दनयासहितंधिया ४४६ इयंकुमारीयुवतिर्ब्राह्मणानांगृहाद्वहिः ॥ निर्गतास्वैरिणीनित्यंमुष्करोषुष्टतस्पृहा ४४७ सदाचाराइमेसर्वसभास्थायेद्विजोत्तमाः ॥ इमां
नग्रांनचेक्षतेतस्यांकुर्युःस्पृहांकुतः ४४८ स्नानशौचरतानित्यंजटाश्मश्रुविधारिणः ॥ तापसाधमनीव्यासदेहावृद्धसमाद्विजाः ४४९ विटवेपोयुवास्निग्धोमुष्करो
देहपोषकः ॥ वेदविप्रायकोभंडोयाज्ञवल्क्योतिकामुकः ॥ योनिर्वक्रंस्तनौह्यस्यावीक्षतेपापचक्षुषा ४५०

भवतीति । भवितव्यतेतिभवितृप्रधानोनिर्देशः तथाचपद्भवितव्यतदवश्यंभवतीतिसंबन्धः । यस्यभवितव्यस्यउपायसहस्रमपिप्रतिक्रियाप्रतिरोधसाधनंनस्तीत्यर्थः ४४२ याज्ञवल्क्यजय
स्यभवितव्यताऽभावेकास्पजययोग्यतेत्याह कृपणइति । इतिस्वेदे कृपणोयाज्ञवल्क्यःकहमेसर्वज्ञाभूयश्चकेति ४४३ ममेवेति । अथवाममेवयशोवर्द्धयितुमेकालोययेनंसर्वजेतारंजयेय
मिति ४४४ इत्यादीति स्पष्टम् ४४५ गार्ग्येति । भाविनमर्थविज्ञानंत्यागार्ग्यापादितंकीर्तितंनदनपावक्ष्यमाणयाधियासहितंसंयुक्तंयथाभवतितथातिरस्कृत्यप्रधुप्रवृत्तइत्यन्वयः ४४६
गार्गाविषयांविदग्धस्यदुर्भाविनामभिनयति इयमित्यादिना । मुष्करोपशस्तांडवत्सुकामुक्तेष्वितियावत् स्पृहा । ऊपशुषिमुष्कमधोरदतिरप्रत्ययः ४४७ एतेभूयस्स्वेतत्स्पृहणीयानभवन्तीत्या
ह सदाचाराइतिद्विभ्यां स्पष्टो ४४८ । ४४९ याज्ञवल्क्यस्तुतयेत्याह विद्येति । विटःपिङ्गः 'विटस्तुमुखेखेदिरेलवणेपिङ्गे' इतिहेमचंद्रः । विड्वावकोऽप्यथाकर्ता हिपतः ४५०

आगतस्येति । अस्यापाङ्गवल्क्यस्यसंसर्गसमागतस्योभयत्राजनिजनकेगार्गीयसंसर्गादृष्टिपश्यामस्त्यवयवः ४५१ अन्येत्वीदृशानभवन्तीत्याह गुर्विति ४५२ हेमेति । सुवर्णायेवो
विदर्थसमागताः ४५३ स्वसमानजातीयसर्वपरिषिनोतीत्याह स्वैरिणीति । स्वैरिणीत्यभिचारिणी तास्वैरिणीस्वैरीपुरुषोवेति पुनःशब्दोऽप्यर्थः । तत्रहेतुरनुवृत्तमिति ४५४ अनु
तस्यपरिषयेदृष्टांतमाह जलेइति । मतागतमगमनागमनशालिन्मीनं । मार्ग्यपिस्वैरिण्येवेत्याह बाल्यादिति ४५५ स्वैरिणीत्वेकुलांगनाश्चित्तव्यतिरेकेहेतुकरोति भर्षारमितिद्राव्यां । कुल
स्त्रियोभर्षादीविहाप्यवेश्मनोदेहस्यातिक्रमनकुर्वेति । इयंतुस्मिन्तीपुरुषास्वीसमाणालोकप्रयश्चरतीतिद्वयोरन्वयः ४५६ । ४५७ अनयास्वसमोपाङ्गवल्क्यएवदृष्टविक्रमाह अस्मिन्निति ।
तेएतेस्वैरिणःपुरुषास्तेतायुगेकलिवन्नवसैतेयतोवर्णाश्रमधर्मरहितोनकोप्यस्तीति ४५८ गृहिणइति । यतःपुत्रकामागृहिणोपिभ्रातावेवनिजान्दाराद्भजन्तीत्यवयवः ४५९ ऊर्ध्वेति । परेगृहस्थभि

आगतस्यास्यपश्यामउभयत्रव्यवस्थिताम् ॥ दृशंराजनिवामोरौवाचक्रव्यांचसंसदम् ४५१ गुरुपादार्चनपराःशिक्षिताब्राह्मणाःपरे ॥ वर्ततेशतशःसर्वेनासाय
न्यस्तलोचनाः ५२ हेमयोषित्कृतेतेनसभायामागतोदमः ॥ याज्ञवल्क्योनविद्यायाःप्रकाशार्थसमागतः ५३ स्वैरिणीस्वैरिण्येतितास्वैरीस्वैरिणीपुनः ॥ अनु
भूतंहिजानातिसर्वःसर्वनचेतरत् ४५४ जलेयद्विजानातिमत्स्योमीनंगतागतम् ॥ बाल्यादारभ्यगार्गीयस्वैरिणीकामचारिणी ४५५ भर्तारंतनयंवापिभ्रातरं
वासहोदरम् ॥ मातुलंश्चशुरंवास्वसाध्वीवाललनापराम् ४५६ हित्वानातिक्रमंकुर्युर्देहल्यावेश्मनःसदा ॥ कुलस्त्रियःस्त्रीयंत्वेकायातिलोकत्रयंवधूः ॥ स्वैरिणः
पुरुषौल्लोकेवीक्ष्यमाणाततस्ततः ३५७ अस्मिन्नेतायुगेनैतेवर्ततेतेयथाकलौ ॥ अनाश्रमीनावर्णीस्यात्कोपिकुत्रापिभूतले ४५८ गृहिणःपुत्रकामास्तेऋतौदा
रात्रिजानपि ॥ व्रजंतितेपुनैवाशागमनेपरयोषितः ४५९ ऊर्ध्वरेतस्तयानैवव्रजंत्याश्रमिणोपरे ॥ अंत्यजाअपिदारान्स्वान्हित्वानेच्छंतियोषितम् ॥ त्रेतायुगे
न्यललनामिच्छेयुःकिंपरेजनाः ४६० देवाद्यामानवमितांनस्पृशंतिकथंचन ॥ पशवोनैवगच्छंतिविजातीयांवधूंकचित् ४६१ इयंकामातुरानित्यंनग्राभूत्वा
पुरःस्थिता ॥ पुरुषाणामिमिसर्वईक्षंतैतानकर्हिंचित् ४६२ पापमेकममुंहित्वाकलिजातसमंनरम् ॥ मुष्करंयाज्ञवल्क्याख्यंयुवानंनटवस्थितम् ४६३ निरी
क्ष्येनंदुरात्मानंस्वैरिणस्वैरिणीस्वयम् ॥ ब्रह्मविद्याजतस्त्वेनमेकांतंगंतुमुद्यता ॥ स्वैरिणीमतमास्थायकुरुतेपादवंदनम् ४६४ ब्राह्मणानांतथाराज्ञःपश्यतांसर्व
देहिनाम् ॥ अहंव्यभिचरिण्यामिप्रच्छाद्येतिव्यवस्थिता ४६५ स्तुतिमस्यकरोत्येषाभूयोभूयोद्विजन्मनाम् ॥ पुरतस्तेपिसंभ्राताःस्वैरिण्यावाक्यमोहिताः
४६६ धर्मात्मनांपुरोगंताराजाप्येषविमोहितः ॥ स्वैरिणेस्वैरिणीवाक्यमद्यन्नमस्कुरुतेस्वयम् ४६७

आमाश्रमिणऊर्ध्वरेतसएव अंत्यजाःश्वपचाः परेउत्कृष्टाः ४६ देवाद्याइति । स्पष्टम् ४६१ इयमिति । पुरुषाणांपुरःस्थिता तामिमिसभ्याःसर्वेयाज्ञवल्क्यंकलियुगजातसमंविनानेसंतइति
द्वयोःसंबंधः ४६२ । ४६३ निरीक्ष्येनमिति । एवंस्वैरिणिनिरीक्ष्यइयमेकांतंगंतुमुद्यतास्वैरिणीनांभक्तकौशलमास्थापास्यपदवंदनंकुरुते ब्रह्मविद्याजतःअयंब्रह्मविदितिप्रख्यापनव्याजेनेत्यर्थः ४६४
ब्राह्मणानामिति । अहंब्राह्मणादीनांपश्यतामपिप्रच्छाद्यस्वकोशलेनैद्रजालिकवदेषादृष्टिप्रतिबद्धव्यभिचरिण्यामीतिनिश्चयेनव्यवस्थितेपामार्गाअस्यापाङ्गवल्क्यस्यस्तुतिद्विजन्मनांपुरतःकरोति
विसंभ्राताःसंपन्नाइतिद्वयोःसंबंधः ४६५ । ४६६ धर्मात्मनामिति । पुरोगंताप्रगण्योराजापिमोहितः यतोमार्गावाक्यादस्मैन्नमस्कुरुतेइति ४६७

इत्यादीति । इत्यादिकं कल्पयन्निति शेषः यतः कालपाशेन मोहितः द्विजोत्तमोऽपि हितामपि मार्गमवज्ञाय दीप्तं सर्वं शलभं वयाज्ञवल्क्यमुल्लंघयितुमुद्यतो भवदिति द्वयोरन्वयः ४६८ । ४६९
एवं विदग्धस्य याज्ञवल्क्यदेवस्य माणोपयोगाय प्रपञ्चयाथ तयोः प्रश्नोत्तररूपाणां सप्तदश कण्डिकानामर्थसंक्षिप्त्याह याज्ञवल्क्येतीति द्वाभ्यां । ततः सविदग्धआग्रहमन्यैरजितमपि जेष्ठाभ्येवेनामि
त्याकारं हस्तमुपाश्रितः सन् कतिदेवा इत्याद्याकारे बहुभिः प्रश्ने देवानामर्तयामि नियम्य सूत्रात्मविभूतीनां संख्यया प्रच्छ एष याज्ञवल्क्योऽपि तावद्भिः प्रश्नसमसंख्येयैरुत्तरैरवांतरभेदशालिप्रत्युत्तरसमाधान
मभाषतेत्यर्थः ४७० विस्तरादिति । तच्च प्रत्युत्तरमिति अनेन प्रकारेण संक्षेपविशिष्टविस्तरमादाय एष द्वौपेपञ्चमी मभाषत । इति किं विस्तरमादाय वैश्वदेवाख्यस्य शस्त्रस्य ऋग्वेदप्रसिद्धस्य
मानवजितस्तुतिरूपस्य संबंधिनीषानिवित् देवतासंख्यया वाचकं त्रयसमुदायरूपा तस्या घटकानि यानि पदानि त्रयश्च श्रीज्येत्यादीनि तदुक्तसंख्यया वाच्यं किं त्रिंशताधिक त्रिंशद्व्यसहस्ररूपा आनंत्योपलक्षणभू
तया प्रत्यभाषत संक्षेपानुस्वाद्यात्मकत्रयस्त्रिंशदाद्यात्मना प्रवृत्तार्त्तभावात् तत्मादायाभ्यर्द्धपदोक्तस्य बाह्यावापोरर्त्तभाविस्थानं प्राणोपस्य सर्वदेवा विभूतयः स एवैको देव इत्यभाषत । तथाष्टोप्रश्नान्
पृथिव्येव यस्यापतनमि त्यादिना कृतान् परान् पूर्वोक्तभिन्नानि मान् बुद्धिस्थान् शाकल्येन दुराग्रहेण कृतान् भाषतेत्यनुपगमः समादायावित्यर्थः । अत्रायं संक्षेपाभिप्रायः नवकण्डिकानामर्थो निगदेने

इत्यादिकालपाशेन मोहितः स द्विजोत्तमः ॥ अवज्ञाय हितां गार्गी सर्वदा ब्रह्मचारिणीम् ४६८ ज्ञानोर्ध्वियाज्ञवल्क्यमुल्लंघयितुमास्थितः ॥ महावन्दिह्यथा दीप्तं शल
भो नाश आगते ४६९ याज्ञवल्क्येति संबोध्य संख्यया देवगतां हि सः ॥ प्रच्छ बहूभिः प्रश्नैराग्रहं स मुपाश्रितः ॥ तावद्भिरुत्तरैरेव प्रत्युत्तरमभाषत ४७० विस्तराद्वै
श्वदेवस्य निविदः पदसंख्यया ॥ संक्षेपात्प्राणमुवैकद्वितिसंक्षेपविस्तरात् ॥ अष्टौ प्रश्नान्परांश्चेमान् शाकल्येनाग्रहात्कृतान् ४७१ अनंतरमुवाचे दंशाकल्यं मूढचे
तनम् ॥ कालसर्पमुखप्राप्तमंडूकसदृशं तदा ॥ शाकल्येति च संबोध्य कुलनाम्ना द्विजोत्तमम् ४७२ नैवंते पूर्वजाश्च कुर्द्वेषं कुत्राप्यकारणम् ॥ न ब्राह्मणाः परे नैव वार्णि
नो मनुजान च ४७३ किमर्थं व्यर्थं मर्त्यं द्वेषं भयिकरोषिभ्यो ॥ माभूते मरणं विप्रद्वेषिणो मम सर्वदा ४७४ पितृमातृसुतादीनां मदीयानां यथामयि ॥ त्वदीयानां
त्वायेतथा तेषां मामूदिहा प्रियम् ४७५ सूर्याल्लब्धाय या विद्या तेजसा दुःसहायतः ॥ मावजानीहि तां विप्रघ्न्य तित्वाक्षणादियम् ४७६ आदित्यात्प्राप्तविद्यो हं यदा
गां पृथिवी तलम् ॥ तदामांसविता प्राह हृष्टचित्तः सुरोत्तमः ४७७

वस्पष्टः पृथिव्येवेत्याद्यष्टानामर्थस्त्वष्टावापतनानीत्यादि बाक्यस्यालपानेन व्याख्यातो भविष्यतीति ४७१ अष्टादश्याः कंडिकाया अर्थमुपहृहयति अनंतरमुवाचेत्यादि त्रिंशच्छ्लोकेः । तदनंतरं
शाकल्येति गोप्रत्ययात् ततया कुलस्य गोत्रस्याभिप्रायकेन नाम्ना शाकल्यसंबोध्यं देवस्य माणवस्य उवाच । कीदृशं शाकल्यं कृष्णसर्पमुखप्राप्तमंडूकवत्कालवशं अतएव मूढचित्तमिति ४७२ कु
लनाम्ना संबोधनाशयं स्फुटयति नैवमिति । पूर्वजाः पितृमभूतयस्तथापरेऽप्येति ब्राह्मणाः क्षत्रियं शूद्रास्तथावर्णिनो ब्रह्मचारिणो विद्यावंश्यास्तथान्येऽपि मनुजानो नैव शना एव त्वद्वेषं न च कुस्त्वं तु मयि
द्वेषं किमर्थं व्यर्थोपि हे विप्रमम विप्रस्पदेषु भूषितं ते मरणं माभूदिति च्छाम्रीति शेष इति द्वयोरर्थः ४७३ । ४७४ त्वन्मरणं केवलं तवानिष्टं किंतु त्वद्व्याधवानामपीत्याह पित्रिति । यथामदीयानां
पितृमातृसुतादीनां मयि मेति शेषः तथा त्वदीयानां त्वपि वर्तते इह त्वन्मरणे तेषां मयि माभूदिति संबन्धः ४७५ ब्रह्मदेवस्य सर्वत्रानिष्टसाधनत्वेऽपि याज्ञवल्क्यः स्वदेवस्य विशेषतोऽनर्थजनकत्वेऽतुं दर्शयति सू
र्यादित्यहमिः । इयं सर्पस्य विद्या वयावसवीत्यां लब्धस्य तद्विदग्धं करिष्यतीति बहूषपादार्थः ४७६ आदित्यादिति । यदा सूर्योर्ध्वियां प्राप्याह पृथिवी तलमागामं तदामनकाले सविता सूर्यो
ऽभिमित्याह । इति किं योऽप्यदा च विद्यामवज्ञाय तिवन्मानविप्रतितमं भूत्वा सात्करिष्यामीति द्वयोः संबन्धः ४७७

मित्राणीति । मित्राणिवांधवाश्चेशोकसागरेषापततु तथावेरिणः संतोषावगमंसंतोषप्राप्तिमात्रजंत्विति शेषः ४६१ धर्मेति । त्वं प्रेतो भूत्वा धर्मराजपुरं भाविलोकयेति ४९२ काकेति । व
लिनिवारूपः ४९३ अयमिति । अयं तव देहो ग्रेः शुनो वा भक्ष्यो मा भूदिति तथा शिष्यान्विहाये काकीमापरलोकं जनेति ४९४ अनेकेति । अनेकेषु कालेषु उद्दीपकसंनिधिरूपेषु संजातः प्रादु
र्भूतो ब्रह्मणो ब्रह्मविद्यायां ब्रह्मभूतस्य मम यो देयरूपः पादपस्तव चित्तभूमौ वर्तमानः सतेकारस्करफलसमं फलमाददातु कारस्करशब्दः पारस्करादित्वात्सुटिनिष्पन्नो यद्यपि त्रिकांशोऽपेक्षसामान्यवाचक
उक्तस्तथापि प्रकृते 'कारो वधेन श्रयेच' इति विश्वात् कारं वधं करोतीति व्युत्पत्त्या भ्रष्टातकवाचकः तत्फलोत्कर्षस्या शुभं फलं वृत्तायुर्वेदोक्तम् 'आग्नेः सैमं भ्रष्टातकैर्भयम्' इति । साक्षादपि भ
ह्रातकफलानामनर्थकत्वं लोके प्रसिद्धमिति दृष्टान्तता ४९५ मातवेति । हे विषं द्रवत्वास्थो निचोरूपा अंत्यजाश्चांडाला मास्पृशंतु तथाऽस्मिन्मद्रूपेऽग्नौ त्वं शलभन्मापत । कीदृशे मद्रूपेऽग्नौ आ
दित्यजिह्वे । आदित्यो जिह्वायां संनिहितो यस्य स तथा तस्मिन् ४९६ एवमार्थिकमर्थप्रपंचश्रोतमर्थविशदयति भोजा इति पंचभिः । भोजशब्दोऽत्र भोजपंतिधानादिकमिति व्युत्पत्त्या पाचाय

मित्राणिवांधवामाते पुत्राद्याः शोकसागरे ॥ पतंतु वैरिणो माते संतोषावगमं त्विह ४९१ धर्मराजपुरं भाविलोकय सुदुःखितः ॥ क्षुत्पिपासापरिश्रान्तः प्रेतो भू
त्वा तदुःखितः ४९२ काकवद्वलिभ्रष्टा त्वं भूया ब्राह्मणसत्तम ॥ तस्य त्रात्रो भृशं दीनः पिवमा त्वं तिलोदकम् ४९३ अयं च मृदुलो देहो मा भूदग्रेः शुनोऽपि वा ॥ तव शि
ष्यान्विहायेतानेकाकीमा ब्रजाधुना ४९४ अनेककालसंजातो ब्रह्मविद्वेषपादपः ॥ प्रयच्छतु फलं माते कारस्करफलोपमम् ४९५ मातवास्थीनि विषं द्रव्यं त्वं जाः
संस्पृशं त्विह ॥ माग्रावादित्यजिह्वेऽस्मिन्पतत्वं शलभो यथा ४९६ भोजायथामहोखायां महान्तं जातवेदसम् ॥ अशक्ताः स्वकरैः स्प्रष्टुं ज्वलंतं सुदुरासदम् ४९७
दर्वालो हर्म्या कृत्वा प्रौढमंगारधारिणीम् ॥ दीर्घदंडां स्पृशं त्येनं तयानैव निजैः करैः ४९८ प्रस्तोभयंति ये केचिद्ब्राह्मणास्त्वांसभासदः ॥ कुर्वंति बुद्धिं संयुक्तास्त्वां तथा
गारधारिणम् ४९९ अहंकाष्ठानि सूर्योऽयं गुरुर्मेज्वलितोऽजलः ॥ उखांसभासमुद्दिष्टा भोजा एते सभासदः ५०० त्वंचकाष्ठमयं पात्रमादित्याग्नेर्विधारणे ॥ कृतोसि
ब्राह्मणैर्नैव मात्मानमवगच्छसि ५०१ एवमुक्तो विदग्धो यथा ज्ञवल्क्येन धर्माता ॥ कालपाशादृतो द्वेपंचक्रे सोऽप्यधिकं पुनः ५०२ समुर्ध्वं हि यथा द्वेष्टि सुहृदेभिषजेत्र
था ॥ गतश्रीको यथाराजाऽमात्याय हितकारिणे ५०३ भाग्यहीनो यथाराज्ञे गुरवे पातकी यथा ॥ विदग्धो यथा ज्ञवल्क्या यथा द्वेष्टि पुनः पुनः ५०४ जनयत्येवमे
भीतिं शिशूनामिव मदधीः ॥ सर्वज्ञं मानजानाति सर्वतोभयवर्जितम् ५०५

जंतो भ्राष्ट्रोऽपि जीविपरो महोत्साशब्दश्च भ्राष्ट्रपरो विवक्षितः तथा च यथा भोजा भ्रा
ष्ट्रिकामहोत्सायां भ्राष्ट्रे स्थितं ज्वलंतं वग्निं स्पृष्टुमशक्ताः संतो दीर्घकाष्ठमयं देवशालिण्यादव्येव स्पृशंतीति द्वयोरर्थः ४९७ । ४९८ प्रस्तोभयंतीति । तथा ये त्वां प्रस्तोभयंति वा दापोत्साहं पतिते बुद्धिमान्तः
स्वरस्य कुशलास्त्वामंगारधारिणं कुर्वंति अंगारधारकपात्रवत्पुनः कुर्वंतीत्यर्थः । तथा ब्राह्मणैरपि हंतव्यत्वेन मतोऽपि परं तु दत्तमानमात्मानं न बुद्धसे इति भावः । अंगारावक्षेपणमिति पदस्य अवसी
यंते बलात्कारेण धार्यंतेऽत्रेति व्युत्पत्त्याऽधिकरणे ल्युट्श्रुतो बोध्यः ४९९ दृष्टान्तसाम्यं विशदयति अहमिति । अहमपि ज्वलत्काष्ठरूपः । मद्रुरादित्यो मज्जिह्वासंनिहितो मिरूपः । इयं सभाव
र्णितो स्वरूपा । विप्रावर्णितभोजरूपाः । त्वं तु काष्ठमयं दर्वा रूपमादित्याग्निविधारणपात्रा ब्राह्मणैः कृतोसि । तत्रेदमतिविश्रयं चेतनोऽप्यात्मानं दत्तमानं न जानासीति द्वयोरर्थः ५०० । ५०१ एवमुक्तो
पि विदग्धो विपरीतमेव मेने इत्याह एवमित्यष्टभिः स्पष्टम् ५०२ तत्र दृष्टान्तमाह समुर्ध्वं इति । पातकी पातकोदयेन पातको यतः 'पापः पापेन कर्मणा' इति श्रुतेः । सनिवारकाय गुरवे यथा द्वेष्टि
क्षेपं स्फुटम् ५०३ । ५०४ विदग्धो यथा सुदुःखा पुनः पुनर्द्वेष्टि स्मृतां बुद्धिमभिनयति जनयतीत्यादिना । एष पाज्ञवल्क्यो बालाज्यां यथा भयं जनयेत्तथा मम भयं जनयति मांसं वर्ज्जानिर्भयं च न जानातीति ५०५

ग्रामेष्विति । यथाग्रामादिषु काष्ठादिमृगानां बालादिमृगानां च मध्यगोभाषेत तथा त्रसभायां मध्यपनिःशर्कभाषते । तत्र खेटोः कर्षकाणां ग्रामाः स्ववैद्यः पर्वतग्रामाः ५०६ अस्य चेदिति । अस्म
याज्ञवल्क्यस्य गुरुरादित्योपविममदहनसमयोऽभविष्यत्सिंहितः पूर्वमपि द्वेपिणमां कुतो न धक्ष्यति । वस्तुतस्तव्यमादित्यः किंकिर्तुं शक्तो यतो जडः ५०७ जडत्वमुपपादयति शब्दार्थो विति ।
वतः शब्दार्थो देवतेति पक्षे शब्दस्याकाशगुणस्य ब्रह्मत्वमसिद्धं अर्थस्य तेजोमयमबलस्यापितथा त्वमसिद्धं शब्दार्थो भ्यां भिन्नातु देवतान विद्यते सत्त्वेपि कर्मनिरपेक्षा किंचित्कर्तुं न शक्ताममदुष्टकर्महीन
स्पर्किं हरिष्यतीत्यर्थः ५०८ अस्यादित्यस्य त्वं दुर्यधमनयोः संबन्धस्य दुर्यधत्वादित्याह कायमिति । अर्पयाज्ञवल्क्योपविष्टसमो भूमिस्थः कनभः स्थ आदित्यश्चेति इत्यादिविपरीतं चितयित्वा
मसौ विदग्धो याज्ञवल्क्यस्यावज्ञाम करोति ५०९ एकोनविंशत्कविकाया मर्थमाह याज्ञवल्क्येति संबोध्येत्युक्तिः । ततः परं कोपमुपागतो विदग्ध एनं याज्ञवल्क्यं याज्ञवल्क्येति संबोध्य इदं वच
नमाह ५१० इदं पदेनोक्तं वचनमभिनयति कुर्वित्वाभ्यां । भवान्यत्कुरुपांचालदेशवासिनो ब्राह्मणान् जितवान् ब्रह्मस्वहरणो यतो ब्राह्मणघनापहारी च तज्जगदुपकृतेन भाविष्वने कशरीरेषु नि
र्जलारण्यदेशवृत्तिब्रह्मराक्षसत्वलाभयोग्यः सोयमेवं विधस्त्वं ससाहसः साहसेन अविमृश्य कृतब्राह्मणावज्ञारूपेण स हवर्तमानः स्विदितिवित्तैर्कैश्च ब्रह्मजानासि का ब्रह्मविद्या सफला सा सातकृता पद्वलेनैवं वि

ग्रामेषु नगरेष्वेव खेटखर्वटकेष्वपि ॥ काष्ठादिषु यथा बालगोपालललनादिषु ॥ मध्यगोभाषेत तद्दत्ताप्येष प्रभाषते ५०६ अस्य चेद्गुरुरादित्यो द्वेपिणमां हिं
धक्ष्यति ॥ इतः पूर्वकुतो नायं दग्धवान् किमयं जडः ५०७ शब्दार्थो न विद्यायां देवतानामविद्यते ॥ विद्यमानापि सा कर्महित्वा किंचित्करोति न ५०८ कायं विटः
कचैष स्यादादित्यो न भसि स्थितः ॥ इत्यादि चितयित्वाऽसाववज्ञाम करोत्युनः ५०९ याज्ञवल्क्येति संबोध्य कोपं परमुपागतः ॥ इदं वचनमाहैनं याज्ञवल्क्यं मु
नीश्वरम् ५१० कुरुपांचालदेशस्थान् ब्राह्मणान् जितवान् भवान् ॥ भाव्यने कशरीरेषु भविता ब्रह्मराक्षसः ५११ अरण्ये निर्जले देशे ब्रह्मस्वहरणो यतः ॥ सोयं ससाह
सः किंस्विद्ब्रह्मजानासि तद्द ५१२ याज्ञवल्क्योपि सर्वात्मा ब्रह्मवित्त्वं प्रदर्शयन् ॥ दिशो वेदेति तत्प्राह विदग्धं पापमोहितम् ५१३ पप्रच्छ पुनरप्येष देवतादिदिशां त
था ॥ देवतानां प्रतिष्ठानमिन्द्रियाणां तथैव च ॥ विषयाणां ससर्वेषां याज्ञवल्क्योप्युवाच तत् ५१४ आदित्योऽथ यमस्तद्गुरुणः सोम एव च ॥ अग्निश्चेति हि पंचानां दि
शां देवो भवाम्यहम् ५१५ नेत्रे यज्ञवचो ग्राहि श्रोत्रे वासह कारिणि ॥ रसने दिव्यभावे च क्षीणदोषे मनस्यपि ॥ वागिन्द्रिये क्रमाद्देवा आदित्याद्याः प्रतिष्ठिताः ५१६

ग्रामवजानासीति द्वयोरर्थः ५११ । ५१२ याज्ञवल्क्योपीति । एवमुक्तो याज्ञवल्क्योपि जनकेन ब्रह्मविदेव गोभिरभिप्रेतोऽतो मम गवामुत्कालेन दौ पद्वि मृचनाप ब्रह्मवित्त्वं प्रकटयन् सन्निति विद
ग्धं प्रतिमाह इति किं अहं सवेवाऽसमन्तिष्ठाश्च दिशो वेद संपंचमात्मतत्त्वपर्यवसायि च दिग्विषयज्ञानं ममास्तीति ५१३ अथ कण्डिकापञ्चकस्यार्थसमाश्रित्योक्तैरुपपन्नं तत्र श्रोतमर्थं स कलप्यदर्श
यति पप्रच्छेत्युक्तिः । एष विदग्धो दिशां पूर्वदक्षिणपश्चिमोत्तरोर्ध्वरूपाणां देवतादिं कपप्रच्छ । आदिषु ब्राह्ममाह देवतानामिति । प्रतिष्ठानं कारणं तथा चोत्तरोत्तरं देवतादीनां कारणं पप्रच्छेत्य
र्थः याज्ञवल्क्यस्तत्पृष्टं सर्वमुवाचेति ५१४ कथमुवाचेत्याकांक्षायामाह आदित्य इत्यादि । पूर्वोक्तमेण च तस्मादिशामादित्यादयश्चत्वारो देवाः ऊर्ध्वदिशश्च ध्रुवापदोक्तायाः प्रकाशभूयिष्ठा
या अग्निर्देवता एव दिग्भिमानी देवरूपेणावस्थितो ह मित्यर्थः ५१५ अथ देवानां किं कारणमिति याकांक्षायामिन्द्रियगर्भोपासनया दिग्गर्भभाविनो याग्याध्यात्मं च गुरादीन्द्रियाणि तान्येवादित्यादि रू
पेण परिणामित्वा तत्कारणानीत्याह नेत्रे इति । आदित्यदेवो नेत्रे च स रश्मिर्द्वये प्रतिष्ठितः यमस्तु श्रोत्रे प्रतिष्ठितः । ननु श्रुतोपि तृपाणामप्येव द्रव्योक्तस्य परमाधीनस्य पञ्चसंभवाभिप्रायेण पञ्चयमः
प्रतिष्ठित इत्युक्तं कथमुच्यते श्रोत्रे इतीति चेत् शृणु । श्रुतोपज्ञपदेन परलोकाजपसाधनसमापज्ञावस्थोच्यते सा च पद्दिनानोपयते तस्यापि पञ्चपदार्थे निवेशोक्तव्य इत्यतो विद्वान्पजेदिति नियमेनाश्रुत-

—पूर्वकाण्डस्ययामोऽप्रवृत्तेः श्रोत्रस्यापितत्प्रवेशस्तत्रचहेतुभूतं श्रोत्रस्यविशेषणद्वयं यज्ञवचसां प्राहकत्वाद्यायज्ञसहकारित्वाद्वा श्रोत्रस्ययज्ञपदार्थे प्रवेश इति तदर्थः । एवं वरुणोरसनेन्द्रिये प्रतिष्ठितः । कीदृशोरसनेन्द्रिये दिव्यभावे दिव्यो देवतात्मक उक्तविद्ययाभावः परिणामो यस्य स तथा तस्मिन् । श्रुतोचजलीयेन्द्रियमेवाप्यदेनोक्तमिति भावः । एवं सोमो देवो मनसि प्रतिष्ठितः । श्रुतोचदीक्षापदेनयामांगव्रतविशेषनिर्वाहकमन एव विवक्षितं एतत्सूचनायेव क्षीणदोष इति मनोविशेषणमिति भावः । वागेंद्रिये चाग्निः प्रतिष्ठितः पूर्ववदित्यर्थः ५१६ अथेंद्रियाणां विषयरूपं कारणं श्रुतो प्रतिष्ठापदेनोक्तमाह प्रतिष्ठेति । चक्षुरेंद्रियस्य प्रतिष्ठा कार्यतया स्थितिः रूपेषु शुक्लादिपुञ्जेषु विषयेः स्वप्रकाशनायेंद्रियस्यारंभात् । तथा यज्ञशब्दस्य यज्ञशब्दार्थमविद्यतया विवक्षितस्य वेदस्य श्रोत्रगृह्यमाणपूर्वकाण्डस्य द्विविधोर्थः प्रतिपाद्यतया विषयः स्मृतः प्रसिद्धः ५१७ तद्विविद्धमाह वागितिसाधेन । तत्र प्रथमो वागादिक्लेशात्मको व्यापाररूपो यो वेदार्थः स श्रुतोक्षिणापदेन दक्षिणापक्रान्तिग्न्यः केतव्यार्थश्रुतिकेनोक्तस्मिन् यज्ञो वेदोक्तः प्रतिष्ठितः तन्मयत्वाच्च ज्ञस्येत्यर्थः ५१८ आस्तिक्यमिति । द्वितीयवेदार्थभूतमास्तिक्यं श्रद्धया देयमित्यादिभूतिप्रसिद्धश्रद्धारूपं तत्र प्रथमवेदार्थभूतं कर्म प्रतिष्ठितं अतएव गोतासूक्तं अश्रद्धया हुतं दक्षमित्यादि । तथा च चक्षुरूपेणैव श्रोत्रं प्रथमश्रोतव्यवेदोक्तकर्ममुपतिष्ठितं कर्माणि च श्रद्धाया मिति भावः । यतोऽप्यारमरेत एवाधिदेवं रसरूपं

प्रतिष्ठाचक्षुषो ज्ञेयारूपेषु विविधेष्विह ॥ यज्ञशब्दस्य वेदस्य द्वयोर्त्राद्विविधः स्मृतः ५१७ वाक्कायमनसां पूर्वक्लेशः कर्मात्मको हि यः ॥ अत्र प्रतिष्ठितो ज्ञेयो यज्ञो वेद उदीरितः ५१८ आस्तिक्यं हि द्वितीयस्या तस्मिन् कर्म प्रतिष्ठितम् ॥ रसरूपं यतोरेतस्तत्रापो रसनात्मिकाः ५१९ मनसः क्षीणदोषस्य यथार्थे स्थितिरीरिता ॥ सत्येवाचोपितत्रैव तेन वागेंद्रियस्य न ॥ उक्तं हृदयतो भिन्नं प्रतिष्ठाकारणं तदा ५२० हृदयं स्थितिहेतुः स्यात्सर्वेषामेकमेव हि ॥ समुद्रद्ववनीराणां स्थानानां स्थानि नामपि ५२१ भित्तौ यथा भवेच्चित्रं चित्रवर्णाः सितादयः ॥ वर्णेषुद्रव्यजातं स्यादुग्धाजनमुखं सदा ॥ प्रतिष्ठितं भवेत्सर्वं भित्तावेव च संश्रितम् ५२२ एवं साक्षाद्दृढं भोजे स्यात्परंपरयापि च ॥ दिगादिकमिदं विश्वमादित्यादिस्वरूपं पृष्टु ५२३

सगुणकजलरूपसंपन्नमतोरसनेन्द्रियरूपा आपस्तत्रेति प्रतिष्ठिताः श्रुताहुक्ता इति शेषः ५१९ मनस इति । क्षीणदोषस्य मनसः श्रुतोदीक्षापदीक्तस्य यथा सत्येऽबाधिते र्थे विषये ओत्सर्गिकी स्थितिरुक्ता तथा तत्र सत्ये र्थेवाचोपि स्थितिरुक्ता प्रायेव 'यमनसाध्यायतितद्वाचावदति' इति श्रुतेः वाङ्मनसयोः समानविषयत्वस्य सिद्धत्वात् । एतेन पञ्चमकाण्डकायां वागेंद्रियस्य विषये प्रतिष्ठानोक्तेति न्यूनतांशकानिरस्तेत्याह तेनेत्यादिना । तेन वाग्विषयस्योक्तप्रायत्वेन वागेंद्रियस्य हृदयतो भिन्नं कारणं श्रुतो नोक्तं किंतु हृदयमेव कारणमुक्तमित्यर्थः ५२० हृदयमिति । हृदयं तु सर्वेषां स्थानानामुक्तानामिन्द्रियाणां विषयाणां च तथा स्थानिनां देवानां च एकमेव स्थितिहेतुः कारणं स्यात् यथा सर्वनीराणां समुद्र इति । अत्र हृदयपदेन हृदये सन्नितो मायाशबलप्रसरूपं तयामी विवक्षितः । तस्य च मनोद्वारेण सकलजगत्कारणत्वं श्रुतं तरेष्युक्तं । 'असतो धि मनो जतमनः प्रजापतिं भूजतमजापतिः प्रजा अजतत विदेस र्धमनस्येष प्रतिष्ठितम्' इति असतोऽन्याकृतोपाधिकात् मनोद्वारेण मर्मः प्रजापतिर्विराडिति श्रुतिपदार्थः ५२१ एवं श्रोतार्थमभिधाय आर्थिकमर्थसहस्रं तमप्यवति भित्तावित्यादिना । यथालोके भित्तौ कुड्ये चित्रं रेखा मंत्रदेवतामूर्त्यादिरूपं प्रतिष्ठितं भवेत् तत्र च भेतादधोवर्णाः प्रतिष्ठिता भवेयुस्ते पुवर्णेषु च देवतामुख्यादावर्पितं दुग्धादिकं प्रतिष्ठितं भवेत् इत्यवहितं वस्तु तत्सर्वं चित्रादिकं भिरप्यश्रितमेवेति ५२२ एवमिति । एवं हृदं भोजावच्छिन्नं परमात्मनि इदं विश्वं दिगादिकमादित्यादिदेवतारूपं च साक्षात्किं परंपरया प्रतिष्ठितं तत्र वृत्तिकमस्तः कुरणं साक्षादप्यपरंपरयेत्यर्थः ५२३

उक्तदृष्टान्तसमानधर्मानुविशदयति भित्तेरित्यादिना । मृदाचित्राधारकुट्टयलेपेयथाचित्रमदर्शनयाति तथाविचारकाले विश्वरूपचित्रमित्यर्थः । अद्वैतज्ञानमेवमृतेयलेपात् ५२४ यथादृष्टान्तेभि
 तिःसमाधिचित्रं तु नोन्नतं तथाप्रउत्कर्षाएकपर्वद्विर्ध्वसमेहदयावच्छिन्ने आत्मनिकल्पितमित्याह समाधायामिति ५२५ दृष्टान्तेयथानानाविधाराणां चित्रपरिपोषकास्तथाप्रविपर्ययरूपावोद्याह
 त्याह वर्णैरिति ५२६ अत्रचचित्रकारस्थानीयानेकवासनासंस्कृताबुद्धिर्बोद्धव्येत्याह चित्रकारइति ५२७ विश्वचित्रनिर्माणे बुद्धेः प्रकारान्तरेणापि हेतुतां दर्शयन् हृदयस्य बुद्धेः श्रद्धयोरेवाव्यव
 तिरेकाभ्यांकारणतेत्याह काष्ठादीति द्वाभ्याम् । विम्बपदेनात्रचित्रकाराणामुपकरणविशेषश्छायाइति भाषायां प्रसिद्धो ग्राह्यः तथाचकाष्ठादिनिर्मितचित्रांगस्य चित्रोपायस्य रागस्य धारकं चावबं
 सहसाबलेन संघटितं यथास्वसंनिकर्षमात्रेण भित्तौ चित्रं रचयेदिति विम्बस्याव्यव्यतिरेकाभ्यांकारणताप्रसिद्धेति शेषः ' विम्बगात्रातिकोपाये ' इति विश्वः ५२८ चित्ररूपमिति । तथाभित्तिर
 पि विम्बस्य सन्निधिमन्त्रेण चित्रस्य रूपमाकारमव्यव्यतिरेकाभ्यां रचयतीत्यपि प्रसिद्धम् भित्त्यभावे हि चित्रं कुत्रस्यात् एवंविधं जगन्मयं चित्रं हृदि मायाशबलचिद्रूपे भित्तिभूतेनानावासनाग्नितबुद्धि
 विम्बनिर्मितमित्यर्थः ५२९ अस्मिन् विश्वचित्रस्पर्शः शेषे निवृत्तिर्मायाशबलस्य भित्तिस्थानीयस्य विशेषणनिवृत्त्या निवृत्तौ प्रारब्धान्तोपलक्षितायामेव भवति । जीवन्मुक्तिदशायां तु विचारकालेऽ

भित्तेर्यथा मृदालेपाच्चित्रनाशं प्रयाति हि ॥ ब्रह्मज्ञानमृदालेपाद्धादौ चित्रं च नश्यति ५२४ समायामेव भित्तौ स्याच्चित्रं विषमरूपपट्टम् ॥ समेहदितथैतद्विषमं वि
 श्वचित्रकम् ५२५ वर्णैर्नानाविधैर्यद्द्विर्ध्वतौ चित्रं विरच्यते ॥ अज्ञानजैस्तथावोर्ध्वे हृदि चित्रं विरच्यते ५२६ चित्रकारो यथा चित्रं भित्तौ लिखति सर्वदा ॥ हृदि बु
 द्धिस्तथा विश्वचित्रं लिखति नित्यशः ५२७ काष्ठादिरचितं यद्द्विर्ध्वं चित्रांगधारकम् ॥ सहसार्चयेद्विर्ध्वं चित्रं सन्निधिमन्त्रतः ५२८ चित्ररूपं तथा भित्तिर्विषम
 त्रिधिमन्त्रतः ॥ रचयत्यनिशं नृणां हृदि चित्रं जगन्मयम् ५२९ पुनः पुनर्मृदालेपेयथानैव प्रतीयते ॥ चित्रं स्वल्पं च भित्तौ तद्विद्यमानं सदैव हि ५३० एवं पुनः पुन
 ब्रह्मविज्ञानेन विलेपनात् ॥ विश्वं चित्रं स्वहृदये विद्यमानं न दृश्यते ५३१ यथामायाविनाकाशे चित्रं सैन्यं प्रदृश्यते ॥ एवं बुद्ध्या स्वहृदये विश्वमेतत्प्रदृश्यते ५३२
 मायाविनिमृते यद्द्रुमे वा व्यग्रतांगते ॥ नभःस्थितं न तद्दृश्यं चित्रमेतज्जडाजडम् ५३३ एवं बुद्धौ विनष्टायां सुप्तायां वा निजात्मनि ॥ स्थितायां चित्रमेतद्विहृदि
 स्थनोपलभ्यते ५३४ नभःस्थितं यथा चित्रं मायाव्येव ततोपरम् ॥ कालत्रयेऽपि नैवैतदासीदस्ति भविष्यति ५३५

दर्शनमात्रं भवतीति दृष्टान्तानुरोधेनाह पुनरिति द्वाभ्याम् । यथाचित्रोपरिमृत्तिकायाः पुनः पुनर्लेपे कृते भित्तौ स्वल्पं लेशमात्रेणावस्थितमपि चित्रं बहिर्दृश्यते तथा ब्रह्मज्ञानरूपमृदालेपनात् प्रा
 र्थपर्यन्तं लेशमात्रेण हृदये विद्यमानमपि विश्वचित्रं समाध्यादिकाले न दृश्यते इति द्वयोरर्थः ५३० । ५३१ तस्यादर्शने तु मायाविचित्रकरसमायाबुद्धेर्विलय एव प्रयोजक इति दर्शयितुं बुद्धेस्तन्निर्माणे
 प्राधान्यमाह यथेति । मायाविना हेतुभूतेन चित्रं नानारूपं यथा दृश्यते तथा बुद्ध्या हेतुभूतया प्रपञ्च इति ५३२ बुद्धेः प्राधान्यव्युत्पादनफलं दर्शयति मायाविनीति । यथाकाशे जडचेतना
 त्मकचित्रकर्त्तरि मायाविनिमृते सति व्यग्रतां कार्यतरासक्ततांगते वा सति तच्चित्रं न दृश्यते एवं बुद्धौ रोगादिनानष्टायां सुप्तायां वा आत्मनि स्थितायां समाहितायां वा हृदयगतं विश्वरूपं चित्रं न दृश्यते इति द्वयोः
 संबंधः ५३३ । ५३४ नभ इति । यथामायाविनिर्मितं नभःस्थं चित्रं मायाविस्वरूपमेव ततो मायाविस्वरूपाद्विन्नं कालत्रयेऽपि नास्ति तथा हृदये स्थितं विश्वरूपं बुद्धिरेव ततो बुद्धिस्वरूपादि
 न्नं कालत्रयेऽपि न दृश्यते संबन्धः ५३५

सात्त्वयुद्धिः स्वस्यापि विश्वचित्रांतर्गतस्य भानप्रयोजिका न चात्माश्रयः अविद्यायामेव चासित्वाऽविद्यास्तीति कल्प्यते ' ब्रह्मदृष्ट्या त्वविवेकनासादस्ति भविष्यति ' इति वार्तिकोक्तविधयाऽविद्याया इवानिवर्चनीयत्वेनादोषत्वादित्याशयेन तत्सदृष्टांतमाह तम इति । यथा काशस्थितौ धकारो धकारेण बद्ध्यते न तु तेजसा तेन विरोधान् तथा हृदयावच्छिन्नात्मनि यत्तमाना बुद्धिर्बुद्धिकात्मा एव दृश्यते इति ५३७ उक्तमर्थेन्यतिरेकेण स्फुटयति यथेति । यथा सूर्यादिप्रकाशेन विशुद्ध आकाशेन मोनदृश्यते तैर्दीपदग्भिः तथा आत्मविज्ञानेन शुद्धेन निरावरणे आत्मनिसति बुद्धिर्नेह दृश्या भवेदिति द्वयोरर्थः ५३८ । ५३९ नन्वेवं सति प्रमाणस्पर्शमसहं त्याग्युद्धे रसत्वमागतं तथा चतया कथं व्यवहाराः साध्यं तद्व्याप्यं कां दृष्टां तेन परिहरति शशेति । यथा शशशृंगमसदपि स्वशब्दादिकल्प्यात्मकं ज्ञानं जनयति तथा बुद्धिः कार्यः कारणेन च सहा सद्रूपाविवोर्ध्वविविधोर्ध्वविपर्ययात्मकं करोतीति ५४० ननु बुद्धेरसत्त्वेऽपि तत्कारणमज्ञानं सद्बुद्धिपत्यत्सर्वानर्थवो जमिति चेन्न यादृशो यस्य स तादृशो बलिरिति न्यायेन तस्याप्यसत्त्वादित्याशयेनासतोऽप्यनर्थजनकत्वे दृष्टांतमाह सपेक्षेति । यथा केचिद्दीरवोऽसत्पितृसर्पशब्दमात्रेण मल्लिकाशनभ्रम इव शंकाविधात्प्राणान्मुंचति ५४१ दार्ष्टान्तिकमाह असत्येवे

हृदि स्थितं तथा विश्वचित्रं बुद्धिर्न चापरम् ॥ कालत्रयेऽपि नैवैतदासीदस्ति भविष्यति ५३६ तमो यथानभस्येत दृश्यते तमसैव हि ॥ हृद्यात्मनितथा बुद्धिर्बुद्ध्यैवापाप्रतीयते ५३७ यथा विशुद्ध आकाशे प्रकाशेन न दृश्यते ॥ निरीक्ष्यमाणं च तमो नैर्दोषविवर्जितैः ३८ हृद्यात्मनितथा बुद्धेर्बुद्धिरेपासकारणा ॥ आत्मविज्ञानतो दृश्या न भवेद्विकदाचन ५३९ शशशृंगं यथा शब्दात्स्वविज्ञानकरं भवेत् ॥ कार्यकारणसंयुक्ता बुद्धिरेवं विबोधकत् ५४० सपेक्षसति यथा कंचित्प्राणान्मुंचति जंतवः ॥ शंकाविषात्सर्पशब्दश्रवणेन भयातुराः ५४१ असत्येव तथा ज्ञाने बुद्धिर्देहादिकारणे ॥ सुखदुःखकरं घोरं संसारं यांति मानवाः ५४२ एक एव यथा सुप्तो बहो जायते पुमान् ॥ एक एव तथा विद्यावशादात्मा पि जायते ५४३ अंधो यथानिर्धिसृष्ट्वा करेणापि निर्विदति ॥ विदग्धत्वाद्दृशा एनं न विदुर्हृदये स्थितम् ५४४ अज्ञाना हृदयसंसारचित्रस्याश्रय ईरितः ॥ हृदयं किं विदग्धान्यत्प्रभुमिच्छसितद्वद ५४५ एवमुक्तेऽप्यसौ मूढः प्रश्नान्नोपरतिगतः ॥ मंडूकपटशः कालमर्पाद्भानकर्त्री गिरम् ॥ विसर्ज्य ततो याज्ञवल्क्यो भूदतिदुःखितः ५४६ अहो अस्य मृतिः प्राप्ता समीपे बुधियो धुना ॥ मण्डलादुत्तरत्येष पुमौ लोहितलोचनः ५४७ सविता मम जिह्वायां स्थातुं वेदत्रयात्मकः ॥ अतः परवशा जिह्वाशापमेषा प्रदास्यति ॥ मम येन भवेदेष भस्मीभूतः क्षणाद्विजः ५४८

ति । स्पष्टम् ५४२ वस्तुतोऽसतोऽप्यज्ञानस्य विविधप्रपञ्चनिर्माणसामर्थ्ये स्वप्ने परीक्षितमित्याह एक एवेति ५४३ एवं विदुर्दृष्ट्या असदप्यज्ञानं त्वाद्दृशानां दुराग्रहिणां वज्राचलवद्भेदत्वेन स्थितं यद्दृशाद्दृश्यस्थोऽप्यात्मानभासे इत्याह अंध इति । यथा वः करसंस्पृष्टमपि निर्धिनं विदति तथा त्वाद्दृशाद्दृश्यस्थमप्यात्मानमिति ५४४ उपसंहरति अज्ञानादिति । अज्ञानाद्दृश्यं पसंसाररूपं चित्रं तस्याश्रयभूतं तत्त्वं दिग्बिज्ञानमुखेन हृदयत्वेनोक्तं किमप्यच्छेत्तुमिच्छसितीति ५४५ कस्मिन् हृदयं प्रतिष्ठितमिति प्रश्नमवतारयति एवमुक्तेऽपि तच्चतुर्भिः । एवं दिग्बिज्ञानमुखेनात्मतत्त्वे याज्ञवल्क्यमुनिनोक्तेऽपि सत्यसौ विदग्धो मूढ उक्तेऽप्यप्रसरन्मतिः प्रश्नादनुपगतः सन् यथा मण्डूकः कृष्णसर्पस्याहानस्या कारणस्य हेतुभूतां गिरं वाचमुत्सृज्य तितथा कालरूपसपेक्ष्याहान करं गिरं पुनः प्रश्नरूपा मुत्सर्ज्य ततस्तं तादृशीं दृश्यकरुणया याज्ञवल्क्योऽसिद्धिः खितो भूदिति ५४६ अहो इति । अहो इति स्वेद अस्य बुधियो मृतिः समीपे प्राप्य यतो रमेशा पंदातुं मम जिह्वायां स्थातुं सविता सूर्यामंडलादवतरत्यतो ममेषा जिह्वा एतद्दिना शकं शापं दास्यतीति संक्षिप्तं याज्ञवल्क्यः कृपाविष्टः सन् कथं त्विदं स्पमरणं मा भूदिति विवक्षितं यत्नेव ऋषिस्थित इति त्रयाणां संबन्धः ५४७ । ५४८

५४९ विदग्धोपीति । मुमुर्षुर्मेरिष्यतीत्याकारकशंकाविषयोमूढधीश्चविदग्ग्यइतिप्रच्छ इतिर्के तद्विश्वरूपचित्रधारकत्वेनवर्णितहृदयंकुत्रप्रतिष्ठितंकिमाश्रयकमितियावत् ५५० पंचविंशति
 तम्याःकण्डिकायाअर्थमाह अहल्लिकेतिप्रसभिः । एवंपृष्ठोयाज्ञवल्क्योविदग्ग्यमहल्लिकेतिनामांतरेणसंबोध्यवक्ष्यमाणमुत्तरमभाषत अस्यानामोव्युत्पत्तिर्वातिककृद्विषयपि एवमुक्ता अह्निली
 यतेरात्रौचप्रादुर्भक्तीत्यहल्लिकःप्रेतभावित्वात्तत्संबोधनम् । तथाअहन्शब्दनकारस्यरेफादेशैरलयोःसावर्ण्यल्लकारपाठेसंज्ञायांकन्प्रत्ययेकेणइतिईकारस्यह्रस्वइतितद्याल्लानृभिरुक्तम् तथाप्येतेःसं
 भवाभिप्रायेणार्थोत्तराण्यपिप्रदर्श्यते तत्रप्रथमोर्थश्चतुर्थपादेनोक्तः यस्मात्त्वमहनिअहर्वत्प्रकाशभूयिष्ठेपिमदुक्तेर्हंसंज्ञाहोयसेल्ययोग्योभवसिसंज्ञायात्माविनश्यतीतिस्मृतेस्तस्मादहल्लिकेत्यु
 क्तोर्भाषिततदर्थः अत्रसाधनिक्रमेवेति ५५१ द्वितीयमर्थमाह अथवेति । योहिसूक्ष्मावधारणकुशलःसहृदयइत्युच्यतेअयंतुतद्विपरीतत्वादहृदयस्ततोहल्लिकेत्युक्तः । हल्लविकसनेइत्यस्माद्
 ज्ञेयान्त्वर्थेनप्रत्ययेहल्लिशब्दोविकाशश्चालिहृदयवाचीतद्विस्तृत्येतिभावः । कथमस्यविवेकराहित्यमित्यतआह इतःपरमित्यादि । इतःपरंप्रष्टोक्तेरनंतरमपिकःपृच्छेदयंतुविदग्ग्यःपृच्छतिततोऽ
 हृदयोविवेकरहितइत्यर्थः ५५२ एतामेवव्युत्पत्तिमादायतृतीयमर्थमाह अथापतितइति । अथावादेवपतितेतसितियन्मांसमयंहृदयंग्रामांसिहाःश्वानोऽयुर्भक्षयेयुस्तदेवत्वयानुद्धंमद्विवक्षितः

इतिसंचित्यमनसारूपयापरयान्वितः ॥ प्रश्नेस्मिन्मरणंमाभूदित्येवैषव्यवस्थितः ५४९ विदग्धोपिमुमुर्षुःसन्पुनःपप्रच्छमूढधीः ॥ हृदयंकुत्रतद्विश्वचि
 त्रधृक्समवस्थितम् ५५० अहल्लिकेतिसंबोध्ययाज्ञवल्क्योप्यभाषत ॥ नामांतरेणयस्मात्त्वंलीयसेह्निसंज्ञयात् ५५१ अथाहृदयेनायंरहितोऽहल्लिकःस्मृतः ॥
 इतःपरंहिकोनामपृच्छेद्वीमान्पुमानेह ॥ अत्रापियदयंप्रश्नंक्रुतेऽहृदयस्ततः ५५२ अथापतितेदेहेहृदयंपृथिवीस्थितम् ॥ ग्रामांसिहाःसमयुयंततोऽहृदय
 ईरितः ५३ अद्वावाकारकोदेवोलयंतेत्रकरिष्यति ॥ अहल्लिकेतिनाम्नातमिदमाहमुनीश्वरः ५४ मय्येवस्थितमेतद्विहृदयंचित्रधारकम् ॥ मच्छरीरंविनानै
 वस्थूलंसूक्ष्मंस्थितिंव्रजेत् ५५ सूक्ष्माच्छरीरतोयर्हिस्थूलंदेहंपृथक्भवेत् ॥ हृदयेनसमंतर्हिश्चान्एतददंतिहि ॥ पक्षिणःखंडशःकृत्वानयेयुर्वासमंततः ५६
 अतोऽस्मच्छब्दसंयुक्तंसूक्ष्मंदेहमुदीरितम् ॥ स्थानंस्थूलस्यदेहस्यहृदयेनसहैवहि ५५७ हृदयंपरमात्मख्यमविज्ञाययथापुरा ॥ पृष्ट्वांस्तद्वदेवायंपुनःपप्र
 च्छमंदधीः ५५८

परमात्मरूपोहृदयपदार्थोननुद्धइत्याशयेनाहृदयोविदग्ग्योऽहल्लिकेत्युक्तः तथाचाविद्यमानमज्ञातंहल्लिहृदयंपरमात्मरूपेणसतथाइत्यर्थः ५५३ पदांतरेरपिनिर्गूपादितियास्कोक्तिमनुरुध्यचनु
 र्थमर्थमाह अद्वामिति । देवःमर्यः तेमोहेनपृच्छतः अत्रसदसि तथाचअहस्तत्कर्तादित्योलिपनांशंकरिष्यतीतिव्युत्पत्तिकेनाहल्लिकेनाम्नासंबोध्येदमुत्तरमाहेतिसंबंधः ५५४ उत्तरमभिन
 यति मय्येवेति । एतद्विश्वचित्रधारकंहृदयंत्वयामांसखण्डत्वेनयन्मंतंतन्मयिमत्सूक्ष्मशरीरेप्रतिष्ठितंयतोमदीयंसूक्ष्मशरीरंविनास्थूलंस्थितिंव्रजेत्तत्स्थूलंविनाचमूक्ष्मंनस्थितिंव्रजेदितिप्रसिद्ध
 मेवेति ५५५ सूक्ष्मादिति । सूक्ष्माच्छरीरात्स्थूलमन्यत्रापितिष्ठतीतिनमंतव्यंयतोयर्हिस्सूक्ष्माच्छरीरात्स्थूलंपृथग्वियुक्तंभवेच्चैतंहृदयेनत्वदभिमतसहितमेतच्छरीरंश्वानःअदंतिभक्षयन्ति प
 क्षिणश्चखण्डंखण्डंकृत्वानयेयुरिति ५५६ अतइति । अतउक्ताभिप्रायेणसूक्ष्मंदेहंस्थूलस्यहृदयेनसहैववर्तमानस्यस्थानमित्युक्तमित्यन्वयः । कीदृशंसूक्ष्मं अस्मच्छब्दसंयुक्तम् श्रुतिगतास्म
 च्छब्देनविवक्षितमित्यर्थः ५५७ अथापिज्ञातितम्याःकण्डिकायाअर्थमष्टपंचाशतांशोऽकैरुपबृंहयंतत्रसमानेइत्यंतभागस्यार्थमाह हृदयमितिचतुर्भिः । याज्ञवल्क्येनहृदयपदेनहृदयमितिव्युत्प
 त्त्वापरमात्मोक्तइत्यविज्ञाययथापूर्वंहृदयाश्रयंपृष्ट्वांस्तथापुनराधारविषयकंप्रश्नंकृतवानित्यर्थः ५५८

स्थूलमिति । स्थूलसूक्ष्मदेहोपावन्योगमाश्रितोश्रुतिगतयुग्मदात्मशब्दाभ्यांकीर्तितौतौकुत्रप्रतिष्ठितावित्पाकारं प्रश्रंविदग्धः कृतवानित्यर्थः द्विजइत्युत्तरान्वापि ५५ प्राणइति । ततोद्विजोयाज्ञ
वल्क्यस्तंविदग्धं प्रतिशरीरद्वयमूर्ध्वदृष्ट्यात्मकेप्राणेस्थितमित्याह ततःसोपिविदग्धः प्राणःकुत्रेतिपृष्ठवान्स्तदुत्तरमपानेधोवृत्तिरूपइति ५६० अपानःक्रेतुः । प्रथमेनचतुर्थेनचतस्रपदेनविदग्धइतरेस्तु
याज्ञवल्क्योग्राह्यः व्यानःप्राणापानयोःसंधिःशंखलासमःउदानस्तत्रकीलसमइतिसमानस्तुसुप्रवच्छरीरधारकइतिविवेकः ५६१ अथयाज्ञवल्क्यपतात्पर्यविपर्ययाभूतमात्मस्वरूपंसपनेतीत्यादिश्रुत्या
संवादरूपाद्व्युत्थायनिरूपितंतद्विदग्धेननबुद्धमितिवक्तृव्याख्यावाक्येपुयाज्ञवल्क्याभिप्रेतार्थविपर्ययाभूतयोयोविदग्धेनगृहीतस्तंदर्शयति हृदयमितिसप्तभिः । याज्ञवल्क्येनदिग्विज्ञानवाक्यंपुहृदयप
देनपरमात्मैवोक्तः हृदिवुद्धावयमपरोक्षस्तत्साक्षित्वादित्याशयादित्यर्थः । तस्येति । तेनविदग्धेनतुतस्यांतःकरणस्याधारोमांससखण्डएवज्ञातोऽतएवतदाश्रयंपृष्ठवानन्यथासमृमाकुत्रप्रतिष्ठितःस्वेमहि
म्रीतिश्रुतिविरुद्धहृदयपदार्थरमात्माधारकंयुच्छेदितिभावः ५६२ अस्मच्छब्दइति । तथाहृदयाश्रयप्रश्रोत्तरवाक्येऽस्मच्छब्दोऽस्मच्छब्दार्थभूतःसआत्मायाज्ञवल्क्येनोक्तः । सकः यःशब्दस्यवोध
स्यचानाश्रयोऽविषयःसन्नहंकारविषयःअहमितिप्रतीतोभासमानइत्यर्थः । विदग्धेनत्वस्मच्छब्दार्थतयामूक्ष्मशरीरमेवबुद्धमिति एतेनपूर्वसूक्ष्मशरीरत्वेनव्याख्यानमपिविदग्धबुद्धचतुराधेनकृतमिति

स्थूलसूक्ष्मचदेहतदाश्रयाश्रयिकीर्तितम् ॥ प्रतिष्ठितंहिं कुत्रेतिप्रच्छेदंपुनर्द्विजः ५५९ प्राणइत्याहतंसोपिप्राणःकुत्रेतिपृष्ठवान् ॥ अपानइतितंप्राहशाकल्यं
बुद्धिवर्जितम् ५६० अपानःक्रेतुःसोपृच्छब्दानेसोप्याहधीधनः ॥ व्यानःकुत्रेत्रिसंपृष्ठउदानइतिसोब्रवीत् ॥ उदानःक्रेतुःसप्राहसमानेसोप्यभापत् ५६१ हृद
यंयाज्ञवल्क्येनपरमात्मासमीरितः ॥ जंतूनामखिलानांयदास्तेहृदयमीश्वरः ॥ तस्याधारोमांसखण्डोज्ञातस्तेनद्विजन्मना ५६२ अस्मच्छब्दोप्यहंकारविष
यःशब्दबोधयोः ॥ अनाश्रयःसआत्मोक्तोयाज्ञवल्क्येनधीमता ॥ सूक्ष्मोदेहोविदग्धेनज्ञातोबुद्धिविवर्जनात् ५६३ प्राणःप्राज्ञःसमुद्दिष्टोयाज्ञवल्क्येनधीमता ॥
अपानाद्यैस्तथाशब्दैःमएवपरमेश्वरः ५६४ अनितिःकथितोलोकेचलनार्थोमनीपिभिः ॥ चलनंसर्वजंतूनांप्राज्ञादेवप्रजायते ६५ प्रकर्षश्चापकर्षश्चविशेषश्चो
र्ध्वतापिवा ॥ सम्यक्त्वेतिभेदाःस्थुश्चलनस्यास्यसर्वतः ६६ शाकल्योवायुभेदांस्तान्प्राणादीन्प्रतिपद्यति ॥ पप्रच्छकुत्रकुत्रेतिमुपुर्बुद्धिवर्जितः ६७ समानःसर्व
भूतानामाश्रयोवायुरेवाहि ॥ शाकल्यावगतोनायंयाज्ञवल्क्यसमीरितः ६८ किंतुसर्वात्मकोदेवानंदात्मा महेश्वरः ॥ नेतिनेतिवचोगम्यःस्थूलसूक्ष्मविवर्जितः ५६९

सूचितम् ५६३ प्राणइति । याज्ञवल्क्येनप्राणपदेनापानादिपदैश्चमायोपाधिस्तत्प्रवर्तकःपरमात्मैवलक्षणायाउक्तः ५६४ प्राणादिपदानांपरमात्मनिलक्षणाप्रयोजकंप्राणादिमेकत्वरूपंसंबंधमाह
अनितिरिति । प्राणादिषट्कोऽनितिरनयानुश्रलनार्थकःप्रसिद्धस्तच्चलनंतुसन्निधिमार्गेणमेरकादात्मनएवहेतोर्जायतइति ५६५ प्राणादिशब्दपंचकेउपसर्गाणांयोत्यार्थानाह प्रकर्षश्चेति । प्रकर्षो
नासाद्युन्नतदेशसंबंधः अपकर्षोऽधःसंबंधः विशेषःप्राणापानयोर्निरोधेनुराकर्षणादौप्रसिद्धः । शेषस्फुटम् भेदाविशेषणानि ५६६ शाकल्यइति । शाकल्यस्तुवाच्यार्थभूतान्वायुभेदानेवप्रति
पेदे अतएवोत्तरोत्तरं कुत्रकुत्रेतिप्रच्छेदं ५६७ समानइति । अंतेनिरूपितत्वात्सर्वेषांभूतानांवर्णितानामाश्रयःसमानोवायुरूपएवेतिशाकल्येनबुद्धःपरंत्यंवायुर्याज्ञवल्क्येनोक्तः ५६८ या
ज्ञवल्क्येनसमानपदार्थःकिमाकारकोविवक्षितइतिचेद्वायोरन्तर्यामिरूपेणयोनिपन्तासविवक्षितइतिवदन्सपनेतीत्यादिश्रुत्यर्थमाह किंचित्पिपदिः । किंतुसर्वात्मकोदेवोयाज्ञवल्क्यसमीरितःकीट
शक्त्यकांक्षायामानंदात्मेत्यादि न बुद्धेनस्थूलसूक्ष्मप्रपंचयोर्निषेधइतिभावः ५६९

भावाभावेति । अथवाअविद्यादशायांनानाविधभावाभावावगाहिबुद्ध्यायुक्तोविषयीकृतोपिनत्रद्वयेनवीप्सयासर्वभावाभावविवर्जितोबोध्यतइति तथाचादृष्टत्वसिद्धिरित्याह स्वेति ५७० आत्मेति । आत्मासर्ववर्तः । कथंतर्हिकरणैर्नदृश्यतइत्यतआह गृह्यइति । यतोमहीतुमयोग्योऽतःप्राणिभिःकरणैःकृत्वानगृह्यते योग्यतानियतत्वात्करणानामितिभावः ५७१ अशीर्षेपदेनचवस्त्रादिवत्कालस्य रिच्छेदोऽन्यथाभावरूपोवावर्त्यतेइत्याह कालेनेति ५७२ असंगपदार्थमाह आकाशइति ५७३ नित्यमुक्तताप्रतिपादकस्यासितइत्यार्थशस्यार्थमाह अवद्धइति । न्यथादुःखसंबंधः यतोपिनाश योग्यस्तस्मान्ननेनचिद्विद्येत्येत्युतिगतरिपथात्वर्थभूताहिंसांनैति तथाचामृतरूपइति ५७४ एवंबहुशःपृष्टेनयाज्ञवक्ष्येनेताभ्यष्टावायतनानीत्यादिवाक्येनविदग्धंप्रत्येकःप्रश्नःकृतस्तमवतारयति एषएवेति । एषशाकल्योवर्जितमात्मानमज्ञानसंयुतत्वाज्ज्ञानाति एषवृथाब्रह्मविदास्पृष्टतेइत्ययमर्थोयथास्पृष्टोभवेदेवमादित्यएवशिष्यस्यजिह्वायांस्थित्वाविदग्धंप्रतिपप्रच्छ किमर्थं समर्थंवि शतिवारंमदुक्तवित्याचज्ञातामयाज्ञापेनवक्ष्यतइतिवर्णितंप्रतिज्ञांप्रतिपालयन् तदर्थमित्यर्थः ५७५ तदुपयोग्यायपृथिव्येवेत्यादिकण्डिकाएकस्यपूर्वमन्याख्यातस्यार्थसंगृह्णाति पृथिवीतिचतुर्भिः । अत्रप्राणस्यैकदेवत्वेनोक्तस्याष्टोविभूतयःशारीरादिसंज्ञाश्रुतुर्थश्चोकेगणितस्तेषामायतनानिनिवासभूमयःपृथिव्यादिरूपायथासंख्यंबोध्याइतिसंबंधः । तथाहि । तत्रपृथिवीशरीरेपन्मातृजंको शत्रपैत्वडंभांसरुधिरात्मकंतद्रूपाशरीरसंज्ञकपुरुषायतनं तथाकामःस्त्रीसंगमाभिलाषरूपःकाममयसंज्ञकपुरुषायतनं रूपाणिशुक्लादीभ्यादित्यपुरुषस्यायतनं आकाशःश्रोत्रपुरुषस्य कीदृशस्य

भावाभावधियायुक्तोभावाभावविवर्जितः ॥ स्वसजातिविजात्युत्थपरिच्छेदविवर्जितः ५७० आत्मागृह्योत्रबुद्ध्याद्यैःकरणैर्नकथंचन ॥ अतो नगृह्यतेसर्वैःप्राणिभिः समहेश्वरः ५७१ कालेनापिनशीर्योयमतएव नशीर्यते ॥ यथावस्त्रंहिकालेनपुराणंशीर्यतेभुवि ५७२ आकाशोहियथासंगोजलादिपुतथैवहि ॥ आत्माबुद्ध्यादि मिस्तेनसंगंनोपैतिकार्हिचित् ५७३ अवद्धःसर्वदायस्मात्तस्मान्नव्यथतेपिच ॥ विनाशरहितस्तेनर्हिस्यतेनैवकेनचित् ५७४ एषएव नजानातिशाकल्योऽज्ञानसं युतः ॥ एवंपप्रच्छजिह्वायांस्थित्वादित्यस्तदाशुनेः ॥ याज्ञवल्क्यस्यशिष्यस्यसमर्थंप्रतिपालयन् ५७५ पृथिवीचतथाकामोरूपाण्याकाशएवच ॥ तमोरूपा णिचापश्चरेतश्चायतनानिहि ५७६ अग्निश्चहृदयंचक्षुःश्रोत्रंहृदयंचक्षुषी ॥ हृदयंहृदयंचेतिलोकाअष्टाबुदाहताः ५७७ अमृतंचस्त्रियःसत्यंचिशोमृत्युरसुस्तथा ॥ वरुणःसतमोदेवोह्यएमस्तुप्रजापतिः ५७८

प्रातिश्रुत्कस्यप्रतिश्रुतोप्रतिश्रुतौविशेषेणाभिन्त्यक्तस्य तमोवकारश्छायामयस्यपुरुषस्यायतनं । रूपाणिभास्वराण्यादर्शप्रतिविंबग्राहिपदार्थेस्थितस्यप्रतिविंबसंज्ञकपुरुषस्यायतनं । आपोजला निअग्निष्टपुरुषस्यायतनं । रेतःशुक्रमुपस्थेन्द्रियमितिषावत् पुत्रसंज्ञकपुरुषस्यायतनमित्यर्थः ५७६ उक्तक्रमेणेशरीरादिपुरुषाणांषड्वेदनेनधेयामपदार्थानाह अग्निश्चेति । अग्न्यादयोष्टौशरीरादि पुरुषाणांलोकाश्चषड्विबुदाहताःपृथिव्येवेत्यादिकण्डिकाएकेक्रमेणोक्ताः तत्राग्निचक्षुःश्रोत्रपदार्थाःप्रसिद्धाः तदवपदेनबुद्धिर्ग्राह्याइति ५७७ शरीरादिपुरुषाणांदेवतापदेनोक्तानिकारणानिय थासंख्यंबोध्याग्याह अमृतमिति । अमृतमाहारजःपरिणामःशरीरपुरुषस्यकारणं । स्त्रियाःकाममयस्य । सत्यंचक्षुर्दिद्रिपमधिदेवस्यदित्यपुरुषस्यकारणं अध्यात्मैन्द्रियाणामधिदेवात्मनाप रिणामात् । दिशोऽधिदेवात्मिका अध्यात्मैस्थितस्यश्रोत्रपुरुषस्यकारणदेवतानामध्यात्मरूपेणावस्थानात् । एवंमृत्युर्देवोऽध्यात्मरूपस्यच्छायामयपुरुषस्यकारणं । तथाऽसुःप्राणोबलरूपेणनि र्घर्षणादिनादर्पणादेःप्रतिविंबयोग्यताकरणात्प्रतिविंबपुरुषस्यकारणं । वरुणोवृष्टिजलरूपोभूमिस्थजलवासिपुरुषस्यकारणं पुत्राख्यपुरुषस्यप्रजापतिरुपस्थेन्द्रियदेवताकारणमित्यर्थः । अत्रेदं बोध्यं श्रुतौवेदतिपदस्यपृच्छेत्यर्थः सर्वेषांदेवानांमनोलोकपदोक्तेनसर्वेष्ववहारसाधनप्रकाशत्वेनधेयमिति ५७८

देवानभिनयति शरीर इति । व्याख्यातम् ५७९ एवमुपोद्घातत्वेन शिष्टकण्डिकाष्टकस्यार्थमभिधाय एतानीत्यादिवाक्यार्थमुपबृंहयति एतानीत्यादिना । एतानिवाणिनानि अष्टायापतनानि तथाष्टोलोकान्तथादेवान्कारणरूपान्तथापुरुषान् एतान्सर्वान्संप्राप्य कारणत्वेनानुप्रविश्यतत्तद्रूपेणस्थित्वाचनिर्वहति लोकव्यवहारसमान्करोति ईश्वरः परमात्मा इति प्रसिद्धं वेदांतेष्विति शेषः उक्ताष्टकचतुष्टयमुपलक्षणं सकलकार्यवर्गस्येत्यपि बोध्यम् । कार्येष्वनुप्रविश्य कारणमेव सर्वानिर्वहतीत्यत्र दृष्टांतमाह तंतव इति । तथा च व्याससूत्रं संज्ञा मुक्तिं कृत्स्नं त्रिवृत्कुर्वत उपदेशान् । त्रिवृत्कुर्वतः परमात्मन एवेयं कृतिर्यन्नामरूपकल्पना तस्यैव सर्वकारणत्वेनोपदेशादित्यर्थः ५८० एवं श्रुतिगत निरुद्धेति पदार्थप्रदर्शय प्रत्युद्धेति पदार्थमाह पुनरिति । अयं पुमान् ईश्वरः पुनरुपसंहारकालेदिगादिक्रमतः दिशः स्वर्वांस्तपदार्थैः सहिताः सूर्यादिदेवेषूपसंहृत्य तानि द्विषे पुईदिषाणि विषयेषु विषयान् हृदयेतच्च शरीरद्वयेतत्प्राणादावित्युक्तक्रमेण समानपर्यंतनीत्या उपसंहृत्य प्रतिकूलं ब्रह्मकार्यं भावयिषीतं प्रत्यग्रूपणावतिष्ठेतित्यर्थः ५८१ अत्र दृष्टांतमाह षट्मिति । यथा तंतवः पटं स्वकार्यपटरूपात्प्रच्यव्यतद्धीनं कृत्वा केवलं कारणमात्ररूपेण स्थिताः प्रतिकूलं ब्रह्मं तीतिव्यवहितं तद्वदित्यर्थः

शरीरोयं काममय आदित्ये पुरुषस्तथा ॥ प्रातिश्रुत्कोहियः श्रौत्रस्तथा छाया मयोऽपरः ॥ आदर्शे च तथा योऽप्सु पुत्राख्यः पुरुषोऽष्टमः ५७९ एतान्यायतनान्यष्टौ लोकान् देवांश्च पुरुषान् ॥ संप्राप्यैतत्स्वरूपेण स्थित्वा निर्वहतीश्वरः ॥ तंतवो हियथा प्राप्य पटं तंतं निर्वहंति ते ५८० पुनः स्वात्मतया सर्वान्दिगादिक्रमतः पुमान् ॥ समानांतमिमांसीत्वा प्रतिकूलं ब्रह्म इत्ययम् ५८१ पटं यथा स्वरूपाद्विप्रच्यव्यैते त्रतंतवः ॥ कारणात्मतया स्थित्वा प्रतिकूलं ब्रह्मं तिते ५८२ एवमेतां त्रिरुद्धौ प्रत्युद्धौ च महेश्वरः ॥ अत्यक्रामदिमान्सर्वान्नभोयद्ब्रह्मादिकान् ५८३ अंतर्बहिःस्थितो विश्वं व्याप्य सर्वात्मकः पुमान् ॥ केवलोपनिषन्मानगम्यो न परमानतः ५८४ तंत्वां पृच्छामि पुरुषमेकवारमहं वद ॥ बहुवारं त्वया पृष्टं तुभ्यमुक्तं मया यतः ५८५ न चेदत्र जनाकीर्णे पुरे तीर्थविवर्जिते ॥ रुष्णपक्षे पर्वगात्रावस्यां ते दक्षिणायने ॥ पतिष्यति शिरोभूमौ गतप्राणस्य दुर्धियः ५८६ अस्थीन्यपि न ते गेहं प्राप्स्यं त्यत्यंतं विद्विषः ॥ मम चोरास्तु चांडाला हरिष्यं त्यर्धमार्गतः ५८७ याज्ञवल्क्य वचस्स्येवं स्थित्वा सौ सविता पुमान् ॥ अभाषत भृशं क्रुद्धः सृष्टिस्थित्यंतं कारणम् ५८८ एवमुक्ते यथा कल्प आत्मज्ञानविवर्जितः ॥ तूष्णीं स्थितो मनस्तस्य वा गृहीतः सहसा गता ५८९

५८९ एवमिति । एवं गतश्चोक्तप्रकारेण एतान् आपतनलोकदेवपुरुषात्मकचतुष्टयाष्टकादिपदार्थान् निरुद्धप्रत्युद्धौ च मानुषाणोस्तद्धर्माश्चात्यक्रामदुल्लंघितवान् कार्यत्वकारणत्वहीने स्वरूप एव स्थित इत्यर्थः । यथानभोघटादिस्थितिकाले तर्बहिर्भावेन व्यवहृतमप्युपाधिपरित्यागे तर्बाह्यभावपरित्यागात्मकमतिक्रमं करोति तद्वयः सर्वमतिक्रम्य परिपूर्णं स्थितः केवलोपनिषद्रूपमाणेनैव मभ्योत्सनयारसवत्परेणोपनिषद्भिन्नमनेन न गम्यश्च तं पुरुषं ते तुभ्यं विदग्धायैकवारमहं पृच्छामि तत्स्वरूपं त्वं वदतस्त्वत्पृष्ठं मया बहुवारमुक्तमिति त्रयाणामर्थः ५८३ । ५८४ । ५८५ न चेदिति । न चेद्विद्विष्यसितार्हं ते शिरोऽत्राशुभे देशेऽशुभे काले च भूमौ पतिष्यतीति संबन्धः ५८६ अर्थानीति । तेऽस्थीन्यपि गेहं न प्राप्स्यंति कीदृशस्य ते मम ब्रह्मविद्रूपस्यात्यन्तद्वेषकारिणः यतश्चोरभूताश्चंडाला अर्थमागं हरिष्यंतीति ५८७ एतादृशः शापो याज्ञल्केन न दत्तस्तत्र क्रोधादिबिजादहातुं किंतु जगन्मर्यादापालकेन सकलकर्मफलप्रदेनादित्यात्मनेश्वरेणैवेत्याह याज्ञवल्क्येति ५८८ एवमुक्त इति । एवमुक्ते सति विदग्धोऽनात्मविश्वाचूष्णीमेव स्थितस्तदनंतरं तस्य विदग्धस्य मनः सकलं दिषाध्यसंवागिन्द्रियं च शरीरं दिष्यर्थः ५८९

पुरेति । तत्रपुरेभारूपेअशुभेदेशेदक्षिणापनकृष्णपरात्रिरूपेऽशुभेकालेचशापेनशिरोन्यपतत्पथानमुभेरसुरस्पदेवान्जित्वास्वर्गवासिनःशिरोवज्रेणेति ५९० हाहेति । श्लोकद्वयनिमग्न्या
 रूपांतम् ५९१ । ५९२ प्रादुरिति । ततःसंभास्थितजनानामुत्थेयउदृताएवावस्थमाणावाक्प्रादुरासीत्तामभिनयति अहोइत्यादिना अनेनविदग्धेनकारस्करसमस्यब्रह्मविद्वेषरूपब्रह्मस्यफ-
 लंप्राप्तमिति कारस्करपदार्थस्त्रिकांडशेषानुरोधीदक्षितः प्रपञ्चसारेण 'कुचला' इतिप्रसिद्धेवृक्षेप्रयुक्तः तस्यविपरूपताप्रसिद्धेवेतिदृष्टांततोपपन्नाइति ५९३ अयमिति । अयंसर्वगुणोप्येकेनप्रबलेना-
 द्रुतसामर्थ्येनब्रह्मविद्वेषरूपेणदोषेणघातितस्ततःसनकसंभवइति ५९४ ब्रह्मविद्वेषस्यदुःसहत्वंस्फुटीक्रियते एकएवेति । ब्रह्मविज्ञानतोब्रह्मविदोद्वेषस्तथावन्निवत्सकलगुणान्दहेद्विफलंकुर्वादि-
 तिपावत् ५९५ अत्रचोदाहरणविदग्धवैत्याहुः विद्वत्तमइति । विद्वत्तमोवहुविद्यासुकुशलः ५९६ ब्रह्मविद्वेषस्यकार्याद्भुतत्वकथनेनाद्भुतत्वंस्फुटीक्रियते संभाव्यतेइति । संभावनाशंका
 ५९७ दशमिति । यदायंसर्वगुणादघोपिब्रह्मविद्वेषेणएनादुर्गतिंप्राप्तस्तेदतरस्तेनकःकादुर्गतिंनमाप्नुयादिति ५९८ ब्रह्मेति । ब्रह्मविदोब्रह्मभावप्रतिपादिकाब्रह्मवित्परमाप्रोतित्याकाराश्रुतिः

पुरेराजगृहेऽनेकजनकोटिनिषेविते ॥ सभायानिशिमूर्धाचन्यपतद्भूतलेतदा ॥ सद्योवज्रहतोयद्ब्रह्मचःस्वर्गवासिनः ५९० हाहेतिशब्दःसुमहान्विदग्धेपतिते
 ह्यभूत् ॥ जगामक्षोभमतुलमखिलंराजमंडली ॥ रुद्रुस्तस्याशिष्यायेवांधवाश्चद्विजोत्तमाः ५९१ विदग्धंपतितंभूमौदृष्ट्वाधिग्विग्वदंतिहि ॥ सभास्थिताज-
 नाःसर्वेद्विजावालाःस्त्रियोपिहि ५९२ प्रादुरासीत्तथैषावाक्सभावक्रसमीरिता ॥ अहोफलमनेनैतत्प्राप्तमद्यसुदुःसहम् ॥ ब्रह्मविद्वेषवृक्षस्यकारस्करसमस्यतु ॥
 अयंसर्वगुणोपेतोदोषेणैकेनघातितः ॥ ब्रह्मविद्वेषसंज्ञेनदुःसहेनाद्भुतेनच ५९४ एकएवयथावन्निर्दहेद्विश्वंचराचरम् ॥ ब्रह्मविज्ञानतःपुंसोद्वेषएकस्तथैवहि ॥
 गुणराशिंदहेत्सर्वमंशयोनात्रविद्यते ९५ विद्वत्तमोविदग्धोयंगुणानामाकरस्तथा ॥ क्षणमात्रेणनिर्दग्धोब्रह्मविद्वेषवन्निना ९६ संभाव्यतेयथानैवसागरस्येहशोप-
 णम् ॥ संभाव्यतेतथानास्यमरणंब्रह्मशापतः ९७ दशमेतामयंप्राप्तोयदाब्राह्मणसत्तमः ॥ ब्रह्मविद्वेषपापेनतदाकःकांचाप्नुयात् ९८ ब्रह्मवित्परमाप्रोतिसत्ये-
 यंशाश्वतीश्रुतिः ॥ विदग्धंहिनिह्न्यातकोविनाब्रह्मपरंसदा ९९ सर्वात्माब्रह्मविद्वेषनंपरोक्षेनोच्यते ॥ विदग्धेनिहतेयस्मात्सुखमस्तिशरीरिणाम् ६००
 शत्रौस्वस्यहतेयद्भूत्सुखमाप्रोतिदेहभाक् ॥ विदग्धेनिहतेतद्ब्रह्मज्जनएषसुखंगतः ६०१ विदग्धमेवनिंदंतिजनाःसर्वेनचेतरम् ॥ हंतारंयाज्ञवल्क्याख्यंसर्वात्मायं
 ततोमुनिः ६०२ ब्रह्महत्याकृतापुंसोदद्याज्जन्मांतरेफलम् ॥ ब्रह्मविद्वेषएतस्मिन्फलंजन्मानियच्छति ॥ जन्मांतरेपिशाकल्येदृष्टमेतद्यतोधुना ६०३ वरश-
 य्वासनार्हायंदेसेदोब्रह्मतले ॥ पांसुनागुठितोयद्वत्पिशाचोन्मत्तदेहकः ६०४

सत्येयंअवाधितार्थतयानुभूता यतोजीवेःकर्तुमशक्यमभित्यशक्तेःपरमात्मनःकर्मविदग्धस्यनानाविद्याशालिनोदंडनयाज्ञवल्क्येब्रह्मविदिहृष्टमित्यर्थः ५९१ किंचब्रह्मवित्सर्वभावमाप्रोतित्यर्थं
 कापोयोदेवानामित्याद्यान्याख्याताश्रुतिरपिसत्यादृष्टायतोब्रह्मविदोयाज्ञवल्क्यस्यशत्रौहतेस्वशत्रुनाशइवसर्वजनानांहर्षोजातः यतश्चपरकृतिदूषकाअपिजनायाज्ञवल्क्यकृतिनिंदंति । नहोत-
 याज्ञवल्क्यस्यसर्वात्माभावंविनाघटतेइत्याह सर्वात्मेतित्रिभिः । नास्माकंतत्प्रथमपादोक्तंपरोक्षेनकिंतुअपरोक्षमेवेत्यर्थः । शेषंस्फुटम् ६०० । ६०१ । ६०२ ब्रह्मविदोद्वेषइतरब्रह्मह-
 त्यायाअप्यधिकोलोकद्वयेपिदृष्टफलदर्शनादित्याह ब्रह्महत्येति । ब्रह्महत्याजन्मांतरेणदुष्फलदाप्रायइतिशेषः तद्वेषस्तुइहजन्मनिजन्मांतरेषुदुष्फलदः । अत्रोदाहरणंशाकल्यइत्यर्थः ६०३
 शाकल्यस्येवयद्दुष्फलंनदभिनयति वरेति । अत्रतीर्थभिन्नेदेशे उत्तरार्द्धेदृश्यतेइतिशेषः ६०४

जन्मांतरानर्थस्तुदुर्दशकालमरणेनानुमीयतइत्याहुः कृष्णेति । पर्वअमावास्या निर्गतोमृतः ६०५ अस्यदुष्फलदमज्ञानमपिदेवादेवास्माभिर्निश्चितमित्याहुः अहोइति । द्विष्टवान्देवावि
पर्यंकृतवान् ६०६ अनेनेति । अनेनविदग्धेनपातिताइतिपदस्यसर्वेःसप्तम्यंतोर्विपरिणामेनसंबंधः ६०७ अहोइति । स्फुटम् ६०८ इत्यादीति । वाणिनश्चातुर्वर्णिकाः शंसंस्तुष्टुः
६०९ ततःकिंजातमतआह अमंत्रेति । अमंत्रेलौकिकेप्रोअमुंविदग्धदग्ध्वातदीपास्थीनिगृह्णेतुंयदाशिष्याःपुराद्बहिःप्रस्थितास्तदादरेणश्रद्धयायुते।शिष्यैरेस्थीनिदुकूलेस्थापितानितानिनुराज
भीत्याचोरैश्चांडालैःकांश्चित्शिष्यान्स्थीनिनयमानान्हत्वाहृतानि कीदृशैःसमुत्सुकैर्लुब्धैरितित्रयाणांसंबंधः ६१० । ६११ । ६१२ सप्तविंशतिसप्तकण्डिकार्थमाह शाकल्यइतिपंचभिः ।
महायशाःब्रह्मस्वंब्राह्मणानुमतिमनासायनीयमानमनर्थपस्यावितिलोकान्शिक्षयितुंविजयेपिब्राह्मणानुमतिसंपादनपरत्वात् स्फुटमप्यत् ६१३ ब्राह्मणान्प्रतियाज्ञवल्क्यवचनमभिनयति ब्रा

ह्मणपक्षेपर्वरात्रौनिर्गतोदक्षिणायने ॥ शाकल्यःशापतोन्ननरकंहिप्रयास्यति ६०५ अहोअस्यविमूढत्वंशाकल्यस्यातिदुर्धियः ॥ याज्ञवल्क्यमुनियस्माद्विष्ट
वान्व्यर्थमेवहि ६०६ अनेनपातिताःसर्वेवाधवाःशोकसागरे ॥ आत्मापिनरकेजायाविधवानांगणेपिच ॥ भूमौदेहोपिपापाग्रौसुकृतंचपुराकृतम् ६०७ अहो
लोकद्वयभ्रंशंकस्यनायंकरोतिहि ॥ ब्रह्मविद्वेषतोजातोदुःसहोवडवानलः ६०८ इत्यादिवादिनःसर्वेयाज्ञवल्क्यमहाधियम् ॥ शशंसुर्वर्णिनस्तत्रगाग्याराज्ञाचमं
युताः ६०९ अमंत्राग्रावमुंदग्ध्वातस्यास्थीनिगृह्णति ॥ शिष्यानेतुंयदामार्गप्रस्थिताःपुरतोवहिः ६१० दुकूलेस्थापितान्यस्यह्यस्थीन्यादरसंयुतैः ॥ चांडा
लजातिभिश्चौरैस्तदातानिहृतानि वै ६११ सुवर्णमन्यमानैस्तैराजप्रीतैःसमुत्सुकैः ॥ हत्वाशिष्यान्मून्कांश्चिदस्थिहारान्सुनिर्घृणैः ६१२ शाकल्येनिहतैत
स्मिन्शब्देचोपरतेसति ॥ उवाचब्राह्मणान्सर्वान्याज्ञवल्क्योमहायशाः ६१३ ब्राह्मणाभगवंतोयेनानादेश्याःसमागताः ॥ मदीयंवचनंसर्वेऽणुताऽद्यमहाधियः
६१४ योवःकामयतेप्रष्टुंसमांपृच्छतुभूसुरः ॥ यस्तुकामयतेतंवापृच्छामिब्राह्मणोत्तमम् ६१५ पृच्छतात्रहियेकोचिद्ब्राह्मणाःमर्वएववा ॥ अहंपृच्छामिवासर्वा
न्युष्मानत्रसमागतान् ६१६ एवमुक्तेतदाविप्रानेशतेब्रह्मवादिनम् ॥ प्रष्टुंवक्तुंचतत्पृष्टंसर्वज्ञसदृशापि ॥ तूष्णींभूतानिरीक्ष्यैतेशाकल्यनपृचेतसम् ६१७
पृष्टवान्याज्ञवल्क्योथब्राह्मणान्स्वयमेवहि ॥ मंत्रैर्मंत्रविदःसर्वान्मंत्रवित्प्रथमोमुनिः ६१८ वनस्पतिर्यथावृक्षोमृषालोकेप्रतीयते ॥ अश्वत्थादिस्तथैवैष
मृषादेहःप्रतीयते ६१९

ह्मणाइति । हेब्राह्मणाभगवंतोमान्याः नानादेश्याः दिग्वादित्वायत् ६१४ योवइति । भूसुरोब्राह्मणः युष्माकंमध्येयोमांप्रष्टुमिच्छतिसपृच्छतु यदिवामत्प्रश्नसमाधातुमिच्छतित्तम
हंपृच्छामीति ६१५ पृच्छतात्रेति । अथवासर्वेमांपृच्छतमहंवासर्वान्पृच्छामीति ६१६ एवमिति । एवमुक्तेपिसर्वेविप्रास्तंब्रह्मवादिनंप्रष्टुतपृष्टवक्तुंसमाधातुवानेशतेस्मप्रगल्भान्बभूवुः यत
एतेशाकल्यदशांवीक्ष्यतूष्णींभूताः ६१७ पूर्वनेतिनेतीतिनिषेधमुखेनप्रतिपादितस्यात्मनोविधिमुखेनप्रतिपादिकायाअत्यकण्डिकापाअर्थमाह पृष्टवानित्यादिनाजातधेयेन । तांतूष्णींभूतानपि
सर्वान्ब्राह्मणान्प्रतिमुनिर्याज्ञवल्क्यःस्वज्ञानप्रकर्षप्रकटनापमंत्रैःश्लोकैःपृष्टवान् यतःप्रथमःप्रथमगण्योमंत्रवित्वेदवित् कीदृशान्ब्राह्मणान्मंत्रविदइति ६१८ तत्रप्रअवाक्यार्थमभिनयति
वनस्पतिरित्यष्टादशभिः । अश्वत्थःपिप्लस्तत्प्रभृतिर्वनस्पतिर्विनापुष्पफलप्राद्वृक्षोपथालोकेप्रसिद्धस्तथैवैषमनुष्पादिर्नृषाभूतोदेहःप्रतीयतइत्येतदमृषासत्यमेवनाशस्यइत्यर्थः ६१९

साम्यमभिनयति यथेति सप्तभिः । वृक्षस्य पत्रसमान्यस्य शरीरिणो लोमानि तथा बाह्या कठिना त्वक्साश्रुतोत्पाटिकाश्च येनोक्ता सा यथा वृक्षस्य तथा स्य पुंसोऽपि प्रसिद्धे त्वर्थः ६२० पुरुषस्येति । यथा पुरुषस्य निर्भ्रायास्त्वचः सकाशाद्वक्तुत्पटश्च निस्सरति मादुर्भवतीति । उत्पटपदार्थमाह श्वेतेति । श्वेतवस्त्रसमोऽप्यस्त्वचः आन्तरोभागः स उत्पट इति श्रुता वृक्षस्यार्थः ६२१ एवमिति । एवं पुरुषवृक्षकुठारनिहते सति रक्तसमो रसस्तथा उत्पटश्च विजित उत्पाटिकात्मन उत्पाटिकासंज्ञाया बाह्यत्वचः सकाशात् निर्गच्छति ६२२ यथा च वृक्षस्य त्वक् निभेदे रसोत्पटयो निर्गमस्तथा पुरुषस्य रक्तोत्पटयो रसस्तथा च साम्यं दृष्टमिति ६२३ कुठारेति । यानि कुठारच्छेदेन वृक्षसकाशात् शकलानि खंडानि निर्गच्छन्ति तान्यस्य पुंसो मांसं खंडसमानाति ६२४ वृक्षेति । या वृक्षांतःस्थिताः शिरानाड्यो मिलिताः सत्वोऽग्रंथिकारिकास्ताः श्रुतो किनाटपदोक्ताः तच्च किनाटपदं यथा वृक्षशरीरे तथा पुंसोऽपि शरीरे स्यात् यतः पुंसः शिरःप्रभृत्यंगेषु सूक्ष्माणानां डीनां मिलनं संघातोऽग्रंथिनिभो दृश्यते इति ६२५ अस्थीनीति । यथा यद्वत्पुंसः शरीरे अस्थीनि संति तथा वृक्षांतर्दार्ढ्यस्य रसं ज्ञानि प्रसिद्धानि तथामज्जा अस्त्रां मर्मतोरसः स यथा पुंसस्तथा तरोर्वृक्षस्यापि तस्य वृक्षे पुंसि च नामांतरकृतो भेदो नास्ति इत्यर्थः ६२६ एवमुपपादितं साम्यमन्युयसं कते पुरुषस्येति । अयं वक्ष्यमाणः ६२७ अयं पदोक्तं विशेषमाह प्ररोहतीति । वृक्षश्चिच्छन्नोऽपि दृश्यमानान्मूलान् प्ररोहन् पुनरुत्पन्नं भवतीति ६२८ जीवत इति ।

यथा वृक्षस्य पत्राणि लोमान्येवं शरीरिणः ॥ कठिना बाह्यतस्त्वग्या वृक्षस्योत्पाटिका हि सा ॥ यथा तथा पुंसोऽपि त्वगुक्ता बाह्यतः स्थिता ६२० पुरुषस्य यथा रक्तं त्वच एव विनिःसरेत् ॥ उत्पटः श्वेतवसनसदृशस्त्वांतरस्त्वचः ६२१ एवं कुठारनिहते वृक्षे रक्तोपमो रसः ॥ उत्पटश्च विनिर्याति त्वच उत्पाटिकात्मनः ६२२ एवं पुंसस्त्वचश्छेदे रक्तं चोत्पाटिकापि च ॥ निर्गच्छति बहिस्तेन तुल्यता वृक्षदेहयोः ६२३ कुठारच्छेदतो यांति शकलानि वनस्पतेः ॥ विनिर्गच्छन्ति तान्यस्य पुंसो मांसोपमानि हि ६२४ वृक्षे ह्यंतःशिराःस्थैर्यसहिताग्रंथिकारिकाः ॥ यथा तथा पुंसः स्यात्किनाटग्रंथिसन्निभम् ॥ शिरादिषु सूक्ष्माणानां डीनां मिलनं भवेत् ६२५ अस्थीनि पुंसि यद्वत्पुंसोर्दार्ढ्यं तस्मात्तथा ॥ वृक्षे मज्जा न भेदोऽस्ति मज्जा पुंसस्तरोरपि ६२६ पुरुषस्यापि वृक्षस्य तुल्यमेतदुदीरितम् ॥ विशेषो यं कुतो विप्राः कथयंतु महाधियः ६२७ प्ररोहति तच्छिन्नो मूलान्न वतरः पुनः ॥ देहश्चिच्छन्नः पुनर्मूलज्जायते न पुनर्नवः ६२८ जीवतो जायते रतो यस्मात्तस्मान्नरेतसः ॥ ततो मूलं किमस्यास्ति पुंसो वृक्षसमवर्णः ६२९ अथ मूलं चात्रास्ति तथाप्येष प्रजायते ॥ नवो मूलत्वा यथा श्वत्थो घानाभ्यो मूलवर्जितः ६३० मूलबीजसमं किं स्विन्मर्त्यस्यास्य हिकारणम् ॥ मृत्युना गतदेहस्य नवो देहो यतो भवेत् ६३१

मानान्मूलान्न वतरत्वेन जायमानो न दृश्यते भवितव्यं चास्यापि मूलेन केनचित् तद्भूतेत्यर्थः ६२८ जीवत इति । रेतोरूपान्मूलदेहो जायत इति न वक्तव्यं यस्मादेतो जीवतः प्राणान्धारयतो धर्मो दृश्यते मया तुच्छिन्नदेहपदेन सर्वकार्यवर्गाभावशालिभ्यवस्थोच्यते तस्यांतु पुष्पप्रलयादिसंज्ञायां रेतो आधारभूतं पित्रादिशरीरं नोपलभ्यत इति भावः । ततो दृश्यमानमूलस्य वक्तुमशक्यत्वात् अस्य वृक्षसमवर्णः वृक्षसमस्य पुंसः तदुपलसितस्य सर्वजगत इति यावत् किं मूलमिति ६२९ अथेति । अथ शब्दः पक्षांतरपरिग्रहे तथा च यथा श्वत्थो दृश्यमानं मूलं विनापि वृक्षांतरोपरिवंदा रूपेण जायमानो घानाभ्यो बीजेऽप्युद्भवन् दृष्टस्तथा एव देहो वृक्षसमस्य मूलं विनापि जायते इति श्वत्थस्य किमस्य बीजसमं कारणमिति शेषः ६३० तस्माद्वृक्षस्य मूलसमं बीजसमं वा देहादिरूपजगतः कारणवक्तव्यमित्याह मूलेति । स्वदिति वितर्कं वितर्कस्य फलं तु यथा वृक्षोच्छेदे चिकीर्षिते तन्मूलबीजयोश्छेददाहभ्यां नाशः क्रियेत तथा स्यापि मूलादिनिर्णय असंगतत्वेन चिच्छत्वात् तत्त्वज्ञानाग्निना दग्धत्वात् तज्जाशस्य सुकरतारूपं श्रुतिमुच्यते त्वोर्ध्वं अयं भावो गीतासु ऊर्ध्वमूलमित्यादिना स्पष्टीकृतः ६३१

अत्रस्वभाववादिनश्चावाकस्यमतनिराकरोति जातइति । ननु योजातः सजात एव स न पुनर्जायते किं त्वपूर्वं एव स्वभावतः प्रादुर्भवति तत्र किं मूलविचारेणेति प्रथमपदेन संज्ञा तदुत्तरनेति नेवं वाच्यमित्यर्थः । तत्र कृतनाशकृताभ्यामप्यसंगदोषमाह यस्मादित्यादिना । यस्मात्तेनाजातस्यैवोत्पत्तिस्वीकर्तुं मतेनादृष्टं यमार्थमात्मकमकारणमप्योजकं न्यर्थमिति यावत् एतादृशं स्यात् न चैतदित्यमिति शेषः । कथं तददृष्टस्य साफल्यं निर्वहतीत्यत आह जातस्यैवेति । यः पूर्वजातः स एव पुनर्जायत इति स्वीकारे हि अदृष्टरूपकारणस्य तत्कार्याणां च सामानाधिकरण्यं निर्वहति नासत उत्पत्तौ यतोऽसताकार्येण नादृष्टस्य सद्रूपस्य संबंधो भवतीति भावः । तददृष्टपूर्वजातस्यैव धर्मः स्याद्रूपपथे यतोऽजाते कदाचिदप्यननुभूतोत्पत्तिकेवर्त्तमानं न दृश्यते यथानुश्रुते इत्यर्थः ६३२ नन्वस्तु तर्हि शरीरादृष्टयोर्बीजां कुरवत् कार्यकारणभावः न चानवस्थादोषः अनादित्वस्य तदोपाकुशत्वेन सिद्धांतित्वादित्याशं कां वारयति शरीरेणेति द्वाभ्यां । शरीरादृष्टयोर्बीजां कुरवत् परस्परपेक्षया या एषा कार्यकारणसंगतिः कार्यकारणभावसंबंधः सोऽनादित्वाददृष्टतिनवाच्यं तत्र हेतुदृष्टांतवैषम्यरूपोऽयत इत्यादिनोक्तः यत एतस्यां दृष्टांतभूतायां बीजां कुरयोः परंपरायां पृथिवीबीजां कुरयोर्धर्मयोर्धर्मभूतानुगता दृश्यते दार्ष्टान्तिकेन चिदृश्यते इत्यर्थः । अयं भावः सत्यमनादिर्नवस्थानदोषापयदिसाप्रामाणिकी स्यात् प्रामाणिकी हि दृष्टांते तत्र धर्मयोः कार्यकारणभावनिराहकस्य पृथिवीरूपधर्मिणः प्रत्यक्षादिसिद्धत्वात् दार्ष्टान्तिकेन देहादृष्टयोर्धर्मो न लौकिकमानसिद्धः । एवमपि तत्स्वीकारं परंपरादोषापत्तिरिति द्वयोरर्थः ६३३ । ६३४ फलितमाह अदृष्टेति । एवं प्रकारांतरेणानुपपत्तौ सत्यामदृष्टदेहयोः कार्यकारणयोर्धर्मतयानुगतं जातो न जायते यस्मात्तेनादृष्टमकारणम् ॥ जातस्यैव यतस्तस्मादजाते दृश्यते न हि ॥ नरशृंगेन तदृष्टं सदा जन्मविवर्जिते ६३२ शरीरेण विनानैतददृष्टं जायते कचित् ॥ अदृष्टेन विनानैतच्छरीरं च द्विजोत्तमाः ६३३ बीजां कुरादिव नैषा कार्यकारणसंगतिः ॥ अनादिर्यत एतस्यां पृथिव्यनुगतास्ति हि ६३४ अदृष्टदेहयोः किंचिद्वर्तते नुगतं द्विजाः ॥ कारणं मूलभूतं तत्पृच्छाम्यद्यसमागतान् ६३५ अदृष्टदेहयोर्हेतुः को न्वेनं जनयेत्पुनः ॥ परित्यक्त्वा पुरादृष्टशरीरे वृक्षवन्नरम् ६३६ एवं पृष्टास्तदा विप्राः कारणं न प्रपेदिरे ॥ विज्ञानं जडवर्गस्य सदा सदसदात्मनः ॥ आनंदं दुःखतो भिन्नं हेम्रो दातुः परायणम् ६३७ वृक्षस्य मूलतो नाशे भवेदत्र हि कारणम् ॥ बीजानि तद्वदस्यापि पुंसः सूक्ष्मशरीरकम् ६३८ बीजानां हि यथानाशे तिष्ठेद्भूमिः सदा तथा ॥ सुप्तौ सूक्ष्मस्य देहस्य नाशेऽज्ञानं व्यवस्थितम् ६३९ अदृष्टं कारणं यद्वृक्षस्य भवने सदा ॥ बीजानां सूक्ष्मदेहस्य तद्वत्स्थूलज नौ हितम् ६४०

किंचित्कारणवेदेकमानसिद्धमस्ति यदेव सर्वजगतो मूलभूतं तस्य स्वरूपं लक्षणं च समस्तान् ब्राह्मणान् प्रतिपृच्छामि ६३५ उक्तप्रश्नस्यैव निष्कर्षमाह अदृष्टदेहयोरिति । अदृष्टदेहयोर्हेतुरुपादानभूतः को नु एनं नरं वृक्षसं जनयितुं शक्नोति पुरा पुरा तनमदृष्टशरीरं च वर्णितदोषं वर्जयित्वा स देतुं यत्कल्पयति ६३६ एवमिति । एवं पृष्टादिज्ञाजगतः कारणं न प्रपेदिरे न ज्ञातवतः तत्रिरूपं च दूरनिरस्तमिति पराजितावभूवुरिति भावः । श्रुतिस्त्वधिकारिणां हिताय जगत्कारणस्य स्वरूपतदस्थलक्षणवदतीत्याह विज्ञानमिति । विज्ञानानंदोऽस्वरूपलक्षणं हेम्रो रातिपदोक्तस्य दातुः परायणत्वं फलप्रदाने प्रतिभूतं समत्वं मर्यादाविधारकत्वमिति यावत् तत्तदस्थलक्षणमिति विवेकः ६३७ एवं श्रुतिसिद्धे कारणे सति शरीरस्य वृक्षसाम्यं सम्यगुपपन्नमस्यापि बीजसमस्य सूक्ष्मशरीरस्य क्षेत्रस्थानीयस्य च कारणाज्ञानस्य लाभादित्याह वृक्षस्येति द्वाभ्यां । यथा वृक्षस्य स मूलस्य नाशेऽप्यवपुनर्वृक्षोत्पत्तौ बीजानिकारणं भवंति तथा पुंसः स्थूलशरीरनाशेऽपि सूक्ष्मशरीरं कारणं भवेदिति ६३८ बीजानामिति । यथा बीजानामपि नाशेऽदर्शने सति भूमिस्तिष्ठति तथा सूक्ष्मशरीरनाशेऽप्यज्ञानं सुषुप्तप्रलययोरवशिष्यत इत्यर्थः ६३९ नन्वेतस्मात्समुक्तलक्षणपरमात्मनोऽनभ्युपगमेऽपि कथं नोपपद्येत इति शंकां पंचभिर्वाक्यैः सूक्ष्मस्य स्वोत्पत्तौ परमात्मापेक्षा तावद्दर्शयति अदृष्टमिति द्वाभ्यां । यथा बीजानां वृक्षस्य भवने तद्वृक्षाकारपरिणामे कारणं व्यवस्थापकं निमित्तमदृष्टं प्रत्यक्षादिप्रमाणैर्विपर्ययैः कृतमेवं सूक्ष्मशरीरस्य स्थूलरूपेण परिणामेऽपि व्यवस्थापकं तथेत्यर्थः तथा च न्यवस्थापकतया सूक्ष्मशरीरस्य परमात्मापेक्षेति भावः ६४०

न केवलं सूक्ष्मस्योक्तविषयैव परमात्मनोऽपेक्षा किंतु सूक्ष्मनिमित्तानां संस्काराणामालोचकवत्क्षणकर्तृत्वेनापीत्याह पृथिव्यामिति । यथा पृथिव्यां पतितानां बीजानां कार्यद्वारा लभेजाने कारणं प्रयोजिका बीजानां संस्कृतिः संस्कारभावेनावस्थानमिति यावत् एवं कारणस्याज्ञानस्य सूक्ष्मत्वे तत्तत्सूक्ष्मशरीराकारपरिणामे प्रयोजिका सूक्ष्मशरीराणां संस्कृतिरिति तेषां संस्कारा ईश्वरातिरिक्तेन दुर्ते यादृतिभावः ६४१ अथाज्ञानस्य परमात्मापेक्षां दर्शयति पृथिवीति त्रिभिः । यथा सर्वावकाशेन भसि पृथिवी स्थिता तथा चिद्रूपे भ्राम्यमानस्थितमिति न हि जडेऽज्ञानं स्थातुमर्हति पश्चाद्वा वित्वात्तत्रावरणकृत्याभावाच्चेति भावः ६४२ एतत्स्फुटयति अमूर्तेति । अमूर्तेष्वनीभावहीने संश्रयसमाश्रयशब्दावत्र स्थितिवाचको ६४३ आत्मनः सर्वेषु स्वस्मिन्नरोपितेषु सत्तादिपदत्वा दपितदाश्रितत्वमज्ञानस्येति सद्दृष्टांतमाह लोके इति । धनिकमुपकारकमिति शेषः अज्ञानमिति च्छेदः स्पष्टमप्यत् ६४४ अथ विज्ञानानंदपदयोः सामानाधिकरण्यासूचितं विज्ञानानंदयोरैक्यमु द्दिष्टमिति आनंद इति दशभिः । लोकेऽपि विज्ञानभिन्नमानंदस्वरूपं न दृष्टम् यतः सुखमित्याकारं ज्ञानं विना आनंदस्य संभवः सत्तादिलोभेन कुत्राप्यस्तीत्यर्थः तथा च ज्ञानविमुक्तसुखस्वरूपस्याद र्शनाल्लौकिकमपि सुखमात्मरूपमेव विषयतया भानंतु वृत्त्युपाधिकमिति भावः ६४५ ननु दुःखमपि तथास्त्विति शंकां वारयति नैवमिति । एवं सुखदुःखमपि विज्ञानात्माभिन्नमस्त्विति न शक्यम् यतोऽप्यदुःखस्य सत्त्वे सदात्मरूपत्वे किंचिन्मानं प्रत्यसादिकं न दृश्यते न हि कश्चिददुःखमित्यनुभवति आनंदस्यैवात्मरूपत्वे प्रकृतश्रुतिरूपः प्रमाणराजोऽस्तीति ६४६ यद्यपीति । अलब्धत्वा

पृथिव्यां बीजलाभे हिकारणं बीजसंस्कृतिः ॥ अज्ञानस्यापि सूक्ष्मत्वे कारणं सूक्ष्मसंस्कृतिः ६४१ पृथिवीयद्वदे वैषा सर्वापि न भसि स्थिता ॥ अज्ञानं तद्वदे वै तद्विज्ञा नात्मन्यवस्थितम् ६४२ अमूर्तेयद्वदाकाशे दृश्यते मूर्तसंश्रयः ॥ विज्ञाने तद्वदेव स्यादज्ञानस्य समाश्रयः ६४३ लोके यो निर्धनो दृष्ट आश्रयेद्वनिकं हिंसः ॥ दुः खात्मकं तथाऽज्ञानमानंदं ज्ञानमाश्रयेत् ६४४ आनंदो हि न विज्ञानादन्यो लोकेऽपि दृश्यते ॥ इदं सुखमिति ज्ञानं विना नानंदसंभवः ६४५ नैवं दुःखं यतो नास्य सत्त्वे मानं हि दृश्यते ॥ आनंदस्य तु सत्त्वे स्तिमानं श्रुतिरिहाधुना ४६ यद्यप्येते सदा तुल्ययोगक्षेमेऽदीरिते ॥ सुखदुःखे तथाप्येषा विशेषो नैजकोऽपि ४७ सुखमिच्छ तिसर्वोऽपि भूयादेतत्सदामम ॥ इत्थं दुःखं तथा द्वाष्टिमाभूदेतत्कदापि मे ४८ इत्थं यस्मिन् भवेदेतदनुकूलं स्वशब्दभाक् ॥ प्रतिकूलं परं न स्वं लोके वैरि सुखे तथा ६४९

भोयोमः लब्धप्रतिपालनं चक्षेमः । यद्यपि सुखदुःखे तुल्ययोगक्षेमतया सर्वत्रैव पूक्ते तथा च सुखस्यात्मस्वरूपतां गौकारे दुःखस्यापि सांजीकायां अन्यथा तुल्ययोगक्षेमतया प्रसिद्धिर्नोपपद्येतेति शंका । तामेतां शंकां न हि दृष्टेनुपपन्नेनामेति न्यायेन वारयन्तामसिद्धिः सुखाकारवृत्तेरेवोत्पत्तिनाशादिसाम्यप्रतिपादनपरेति दर्शयति तथापीति । यथाप्येषवक्ष्यमाणो विशेषोऽपि सुखदुःखयोरस्ति कीदृशो विशेषो नैजकः निजः असाधारणः निज एव नैजः मूढैरज्ञातो नैजो नैजकः ६४७ सुखदुःखयोर्नैजं विशेषं दर्शयति सुखमिति त्रिभिः । सर्वोऽपि जन इत्थं सुखमिच्छति इत्थं कथम् एतत्सुखं सदा मभूयादिति तथा एतद्दुःखं द्वाष्टिमाभूदिति दुःखं दर्शयति ६४८ नन्वेतावताको विशेषः सुखे लब्ध इति चेन्ननुकूलवैसतिस्वरूपोपोपन्न निरुपाधिकेच्छाविषयत्वेन प्रसिद्धः स्याद इत्थमिति । इ त्थं भूयादेतत्सदाममेत्याकारेण च ञ्चाप्यत्र द्विषयिकाभवेदेतदस्तु अनुकूलमनुकूलत्वेन व्यवहाराय स्वशब्दभाक् स्वशब्देन व्यवहारायैव भवति भूयादेतदित्यंशेनानुकूलत्वं मेतं यंशेन च स्वशब्दशब्दार्थत्वं हि सूचितमि ति भावः परंतद्विपरीतं तु प्रतिकूलमिति न स्वं स्वशब्दानर्हमिति च न्यवधिष्यते । ननु सर्वरूपात्मनिकलिपतत्त्वेनात्ममात्रत्वे प्रतिकूलत्वादि कं कथं भासते इति चेदविद्याबलादिति सूचयन् प्रतिकूलत्वादाहरण माह लोके इति । लोके सुखरूपेणैव प्रसिद्धं यदा वैरिसर्वं यमात्रेण प्रतिकूलं दृश्यते तदा साक्षात्पत्त्वेनैव कल्पितस्य प्रतिकूलत्वादि कं किमुवाच्यमिति भावः । वैरिसुखे तथा प्रतिकूलत्वादि कं दृष्टमित्यर्थः ६४९

ननुस्वशब्दभाक्त्रासंमुखस्यविशेषोक्तव्यः किमितिह्यमाणत्वात्प्रकानुकूलत्वेन स्वपदार्थोविशेषितइतिशंकावारयन्ननुकूलपदकृत्यमाह वैरीति । वैरीचदुःखंचण्तेअपिसंबंधशब्दनेस्ववैरी
स्वदुःखमित्येवमात्मसंबंधेनशब्दनेप्रतिपादनंयपोस्तेतथाएतादृशेस्यातांतथापितयोर्वैरिदुःखयोरात्मसंबंधित्वेनेष्यमाणत्वेनदृश्यतेइत्यतस्तद्व्याचृत्येअनुकूलपदप्रयोगइतिभावः ६५० ननुअनुकूल
त्वेसतिस्वरूपोपःमुखस्यविशेषउक्तस्तत्रस्वपदार्थःकः आत्मीयत्वमात्मत्वंवा आद्येकथमात्मरूपता अंत्येकथंलोकाआत्मीयत्वेनमुखमिच्छंतिकथंवामुखंममभूपादितिपट्टीप्रयोगइत्याशंक्यं
त्यपसमंमीकुर्वेस्तत्रोपपत्तिमाह कारकाणामिति । मुखस्यात्मरूपत्वेनभेदघटितेसंबंधेऽविद्यमानेपिमुखस्याजगत्त्वात्कारकाद्वितीयादिविभक्तिप्रयोजकानामभावेनपरिशेषेणशेषेशार्थकपट्टी
विभक्तौप्रयुज्यमानायांसंबंधीर्याजायतेसाभ्रमोविकल्परूपेतियावत् तदुक्तम् 'अत्यंतासत्यपिह्यर्थेज्ञानंशब्दःकरोतिह' इतिशब्दज्ञानानुपातीवस्तुशून्योविकल्परूपइतिच । तत्रदृष्टांतः स्व
स्येति । यथास्वस्वस्वमुपकरोतीतिप्रयोगेआत्मनिभेदाभावेपिशब्दबलात्स्वस्वंपदार्थोभेदोभासतेतद्वन्ममुखमित्यत्रापीत्यर्थः तथाचमुखात्मनोभेदेव लोकाअपिकथमिदंमुखंममात्मे
वस्यादित्येवेच्छति परंतुतेमुखस्यात्मतामजानंतःमुखात्मप्रतिबिंबमादिवृत्तिद्वाराएतत्संबंधंलब्ध्वामुखमात्मीयत्वेनाभिगम्यमानाएवतुल्यंतीतिभावः ६५१ उक्तविचारफलमाह स्वशब्दइति ।
तस्मात्मुखेयःस्वशब्दोदृष्टःप्रयुज्यमानःअसौस्वीयेआत्मीयरूपार्थेवर्तमानोभविष्यतिकिंत्वात्मरूपार्थेएवेत्यर्थः । तत्रोपपत्तिमप्याह तथाचेति । तथासतिमुखवृत्तिस्वशब्दस्यात्मरूपार्थे

वैरिदुःखेअपिसदास्यातांसंबंधशब्दने ॥ तथापिनात्मसंबंधंतयोरिच्छतिकर्हिचित् ६५० कारकाणामभावेनशेषेसंबंधीभ्रमः ॥ संबंधेऽविद्यमानेपियथास्व
स्यस्वयंतथा ६५१ स्वशब्दोपःमुखेदृष्टोनासौस्वीयेभविष्यति ॥ तथाचसतिसंबंधोभवेन्नित्यंमुखमात्मनोः ६५२ अनित्येसतिसंबंधआत्मनःप्रतिकूलता ॥
भवेन्नदृश्यतेचैषाप्राणिनःकर्हिचित्कचित् ६५३ नित्येचसतिसंबंधेतादात्म्यान्नापरोभवेत् ॥ संबंधोनेतिनेतीतिश्रुतिरन्यमपाकरोत् ६५४ आत्मनस्ततएवैत
द्विज्ञानंनात्मनःपृथक् ॥ पृथक्त्वेद्विविज्ञानंसदृशंतज्जडंभवेत् ६५५ जडानांहिपरापेक्षानियतात्रघटादिषु ॥ परापेक्षमविज्ञानंघटादिवदोभवेत् ६५६

परत्वेसतिमुखात्मनःसंबंधस्तादात्म्यरूपोन्मित्यःस्यात् तथाचसदात्मनिरतिशयप्रेमोपपत्तिरितिभावः ६५२ एतदेवव्यतिरेकेणदृश्यते अनित्यइति । यथात्मनस्मुखसंबंधोऽनित्यःस्यात्
तदाकदाचिदात्मनिप्रतिकूलताद्वेषविषयतापिभवेत्सातुक्रदापिकस्यखिवपिनदृश्यतइति ६५३ ननुसंबंधस्यनित्यत्वेपिभेदघटितसमवायरूपत्वमस्त्वित्याशंकावारयति नित्येचेति । नित्येसं
बंधेनित्यमाणेमुखमात्मनोःकल्पिताकल्पितभेदाभेदात्मकतादात्म्यमेववक्तव्यंनापरोभेदघटितःसमवायः यतोनेतिनेतीतिश्रुतिरात्मनोऽन्यंभिन्नंवस्तुजातमपाकरोदिति ६५४ आत्मनइति । आ
त्मनइतिपदपूर्वान्वयित्वेनव्याख्यातम् ततएवनेतिनेतीतिश्रुतिभयादेवविज्ञानमपिनात्मनोभिन्नंतस्मद्वेतमितिमतंयत्किंत्वात्मरूपमेव एतेनाशंआद्यजंतत्वकल्पनापरास्ता । नकेवलंश्रुतिभ
यादेवविज्ञानस्यात्मरूपताकिंतूपपत्तेरपीत्याह पृथक्इति । विज्ञानस्यपृथक्त्वेस्वीक्रियमाणेतद्वदात्मलक्षणभूतमपिविज्ञानंजडंस्याद्यथाबुद्धिरूपगोणंज्ञानमित्यर्थः तथाचानवस्थाविज्ञानत्व
त्यामश्रदोपःस्यादित्याह जडानामिति । जडानांस्वनिर्वाणपरापेक्षानियतावश्यंभाविनीदृष्टायथाघटे तथाचोत्तरीत्तरंविज्ञानकल्पनापामनवस्था किंचपरापेक्षाणांघटादीनामविज्ञानत्व
स्यविज्ञानभिन्नत्वस्यदर्शनाददत्तात्मलक्षणभूतंविज्ञानमपिअविज्ञानंभवेदतःस्वप्रकाशात्मरूपमेवेष्टमित्यर्थः ६५६

ब्रह्मप्रयोगनात्पर्यमाह विज्ञानानंदेतित्रिभिः । विज्ञानाभिन्नानंदरूपोपआत्मासर्वजडवर्गकल्पितत्वस्फुटीकरणाप्रब्रह्मपदेनोक्तइतिकथं ब्रह्मपद प्रयोगेणाध्यस्तत्त्वस्फुटीक्रियतइतिचेदित्यम् ब्रह्मा
 शक्तिविधपरिच्छेदहीनत्वलक्षणनिरतिशयमहत्त्वप्रतिपादकः यदिजडजातसत्यस्यासदातभिष्टान्योन्याभावाप्रतियोगित्वलक्षणवस्तुपरिच्छेदापत्तिः स्यादित्यतः स्वबोध्यभिन्नस्यमिथ्यात्वबोधयतीति
 ६५७ तत्रसजातीयभेदस्योपाधिकत्वेनाध्यस्तत्त्वदृष्टान्तत्वेनस्फुटयति यथैकस्मिन्निति । यथैकमेवशरीरंनभस्तत्रकर्णनासागुपाधिभिर्भेदकल्पनातथैकस्मिन्नेवब्रह्मण्यज्ञानागुपाधिभिर्भेदकल्प
 नेति ६५८ विजातीयभेदस्याध्यस्तत्वमुपाधीनामध्यस्तत्वबोधनद्वारासदृष्टांतमाह असन्नेवेति । यथाकाशेमायाविनानिमित्तेमायामयवपुषिउपाधौसतिमायिनोपआकाशादेर्भेदस्तत्र
 मायाविनिवाकाशादेर्भेदःसोऽसन्नेव उपाधेरपिकल्पितत्वात्तथाज्ञानागुपाधीनांकल्पितत्वात्तत्प्रयुक्तोभेदोब्रह्मण्यसन्नेवेतिस्वगतभेदस्याध्यस्तताविज्ञानानंदैकरसत्वप्रतिपादनेनसूचितेत्यपिबो
 ध्यम् ६५९ रातेर्दातुःपरायणमित्युक्तेस्तात्पर्यमाहेदमितित्रिभिः । इदंनिरूपितंविज्ञानानंदैकरसंयद्ब्रह्मतद्विशुद्धजगतःकारणंनभवतिकिंतुमायोपधिकंसर्वज्ञत्वादिशाल्येवसत्कारणमेतत्तात्पर्यं
 दर्शयितुंवेदःप्रकृताश्रुतिरेवमब्रवीत् । एवंकथम् वदान्यानांघनदानपराणांसंबंधीनियानिकर्माणिनेषांफलदानेयत्परायणंप्रतिभूतमंजगद्विचारकंतद्देहस्यतत्प्रभृतिजगतःकारणमितिद्वयोरर्थः ।

विज्ञानानंदरूपोयमात्माब्रह्मगिरोच्यते ॥ अध्यस्तत्वप्रसिद्ध्यर्थंजडजातस्यसर्वतः ६५७ यथैकस्मिन्नभस्येषाकर्णनासादिकल्पना ॥ ब्रह्मण्येवमिहैकस्मिन्न
 ज्ञानादिप्रकल्पना ६५८ असन्नेवयथाभेदोमायावपुषिमायिनः ॥ तत्रवानभसोयद्ब्रह्मण्येवंहिसंस्मृतः ६५९ इदंविशुद्धंचैतन्यसुखंब्रह्मनकारणम् ॥ किंतु
 मायासमेतंतत्सर्वज्ञंसर्वशक्तिच ६६० एतद्दर्शयितुंवेदोवदान्यानांपरायणम् ॥ कर्मणांफलदानेचदेहकारणमब्रवीत् ६६१ तत्राप्यहेतुतांमत्वाजडस्यावर
 णात्मनः ॥ परायणंपरंब्रह्मप्रोक्तवान्केवलंहियत् ६६२ अनेनवचसावेदतिष्ठमानस्यतद्विदः ॥ आत्मानंयःप्रकाश्यास्तेब्रह्मचर्यादिसाधनः ॥ ब्रह्माहमिति
 तस्यापिस्यात्तद्ब्रह्मपरायणम् ६६३

नदिशुद्धस्यकर्मफलदत्वमितिभावः ६६० । ६६१ परमालंबनवाचकेपरायणशब्देपरपदप्रयोगाशयमाह तत्रापीति । तत्रापिमायायाअपिकारणबोधनायमायाशबलस्यकारणत्वोक्ताव
 पिश्यमनुपपत्तिर्भासते । इयंका यन्मायाचैतन्यसत्ताविनाआत्मानमपिधारयितुमशक्ताकथंप्रपंचनिर्वाहेशक्तास्यादिति । एतस्याअनुपपत्तेरनुसंधानेनजडस्यावरणात्मनोमायासंज्ञस्याहे
 तुतांअनुपपत्ताहेतुतांमत्वावेदोयत्केवलंब्रह्मतदेवपरायणमित्यब्रवीत् तस्यैवाधिष्ठानत्वेनसर्वनिर्वाहकत्वादितिभावः ६६२ शुद्धस्यब्रह्मणोर्नकेवलंमायायाअधिष्ठानत्वेनपरायणत्वंकिंतुमुक्तंमस्य
 पिपरायणमित्याह अनेनेति । एवमप्रान्वयः तत्केवलंब्रह्मतस्यापिविदुषःपरायणम् । तस्यैकस्य यस्तिष्ठमानस्यतद्विदइत्यनेनश्रुतिवचसाइत्थंप्रतिपादितइतिशेषः । इत्थंकथम् यो
 ब्रह्मचर्यादिसाधनसंपन्नःसन्ब्रह्माहमित्यात्मानंप्रकाशयनिरावरणकृत्वाआस्तेब्रह्माहमितिवेदचेति । अत्रतिष्ठमानस्येतात्मानेपदंप्रकाशनस्येयारूपयोरितिसूत्रेणेतिमूचयितुंप्रकाश्यास्तेइतितदर्थ
 उक्तः ब्रह्माहमितिवेदितद्विदइतिपदस्यार्थउक्तइतिविवेकः ६६३

॥ इत्यात्मपुराणे पंचमाध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे षष्ठाऽध्यायप्रारंभः ॥

राजवाक्यमभिनयति ब्राह्मणादित्यादिना । अत्रलोके ब्राह्मणा एव परमदेवतं यत एते देवानामपि सृष्ट्या दोष भवन्ति शक्ता भवन्ति परमात्मवत् किमुतान्यजंतूनामिति द्वयोरर्थः २१ । २२ सर्वेति । सर्वभूतसमत्वादिना पूर्णकामा अपि भूतानुग्रहाये वा विचरन्ति विचरणहेतुं पृष्टाश्च प्रयोजनांतरं प्रख्यापयन्तीत्यर्थः २३ व्याजं स्फुटयति पथिति । केचित्पृष्टाः पश्चादिलाभाय चराम इति वदन्ति केचित्सत्संवादेन तत्त्वनिर्णयाय चराम इति वदन्तीत्यर्थः २४ अहंत्वेवं मन्ये इत्याह भूपतीति । संसारान्धौ मज्जतो भूपतीनुद्दिधीर्षव उद्धर्तुमिच्छन्त एव भवादृशाश्चरन्तीति २५ तत्रापि भवतः मृतरां निष्कामस्य मनुष्यकाराये वागमनमित्याह सूर्येति द्वाभ्यां । भवान्यतः सूर्यशिष्यो ज्ञानानंदरूपात्मगोचरेण विज्ञानेनापरोक्षानुभवेन संपन्नोऽतएव गतैषणश्चातस्तव लोकिककार्यप्रयोजनमस्ति न किंचिदपि तथापि मनुद्धरणमेव प्रयोजनमिति द्वयोरर्थः २६ । २७ संसारदुःखमभिनयति अस्थोति । अस्थीन्पेव स्थूणाभूतानि यत्र एतादृशं दुर्गंधं देहमहं बुद्ध्या गृहीत्वा भवेव स्थितोऽस्मीति २८ अदृष्टान्तं स्फुट

ब्राह्मणा एव लोकेऽस्मिन्देवंनापरमोरितम् ॥ प्रभवन्तियतस्त्वेतस्मृष्टिस्थित्यंतर्कमणि २१ देवानामपि किंचान्यजंतूनां देहधारिणाम् ॥ परमात्मा यथा शक्तस्तथैवेते द्विजोत्तमाः २२ सर्वभूतसमाः शांता दांता विगतमत्सराः ॥ आसकामामहात्मानो भूतानुग्रहचेष्टिताः ॥ विचरन्ति महीमेतां व्याजं किंचिद्विधाय हि २३ पशुधान्यादिलाभाख्यं व्याजं संपाद्य केचन ॥ तत्त्वनिर्णयसंज्ञं च केचित् द्रन्महाधियः २४ भूपतीन्मज्जतो गाधसंसारजलधिस्थितान् ॥ उद्दिधीर्षव आयांति याज्ञवल्क्यभवादृशाः २५ सूर्यशिष्यो भवान्किंते कार्यलोकत्रयेऽस्ति हि ॥ ज्ञानानंदं त्विज्ञानेषुणात्रयवर्जितः २६ एकं कार्यमहं मन्ये भवतो दीनवत्सल ॥ अस्मिन्संसारपंकेमांसीदंतं त्रातु मागतः २७ अस्थिस्थूणमिमं देहं दुर्गंधं सुजुगुप्सितम् ॥ अहं धिया गृहीत्वा हं श्वदत्र व्यवस्थितः २८ जुगुप्सितशरीरस्थः कृमिक्रीटसमावृतः ॥ कर्णपुच्छादिविकलो व्याधिभिः परिपूरितः २९ विष्टादिगंधं यथा शुष्कमस्थि किंचिन्निधाय हि ॥ दंतपंक्तौ परैर्वैरं बलिभिः कुरुते श्वभिः ॥ ततो दुःखं समाप्नोति प्राणांतं सुखवर्जितम् ॥ अहमेवं मुने देहं गृहीत्वा राज्यकामुकः ॥ स्थितोऽस्मि सुखलेशेन वर्जितो दुःखभाजनम् ३१ क्षुधया पीडितो नित्यमग्निभूतान्यहं मुने ॥ स्थावराणि च राण्यत्र पुरुषादो यथानरान् ३२ कामग्रहसमाविष्टो नारीकुण्ठपमाश्रये ॥ प्रेतं यथाश्मशानेषु पिशाचो दाहवर्जितम् ३३ स्थावराणामहं गात्रं सुगंधं घलोभतः ॥ घर्षयित्वा त्रदुर्गंधं स्थापयामि कलेवरे ॥ निर्घृणोऽत्र यथा कश्चिद्राक्षसो नरगात्रकम् ३४ अहं हन्मि वृथा जंतून्मृगयायां विमोहितः ॥ दृणपर्णां शिनः शांतां मुनीन् यद्द्विराक्षसः ३५ तैलकारो यथा तैलं तिलाग्निष्पीडयन् त्रतः ॥ गृह्णाति तद्देवाहं प्रजानां द्रव्यमाददे ३६

यति जुगुप्सितेति द्वाभ्यां । यथा रूपाः सकृमिः आऽसवस्थिते तेषु पृथक्त्वा बहुभिर्वैरं कुर्वन्महादुःखमाप्नोतीति द्वयोरर्थः २९ । ३० दार्ष्टान्तिके योजयति अहमिति ३१ स्वस्य दुःखभाजनतां सर्वव्यवहाराणां दुःखात्मतानिरूपणेन विशदयति क्षययेति नवभिः । अहं भुवार्त्तः सन् स्थावराणि व्रीह्यादिरूपाणि चराणि नांतरीयकभक्षणानि पुनादीनि मृगादिरूपाणि वा अग्निभक्षयामिरसो वत् तथा चाभक्षणे मुदुःखं भक्षणे तुरक्षः साम्पलाभो दुःखमेव मग्रेऽपि बोध्यमिति । भोगे परिणामादिदुःखमप्यनुसंधेयम् ३२ कामेति । नारीकुण्ठं मृतशरीरसमं नारीशरीरं । प्रेतं मृतशरीरम् ३३ स्थावराणामिति । स्थावराणां चंदनादीनां गात्रं दृष्ट्वा दुर्गंधं स्वशरीरे स्थापयामि । तत्र दृष्टान्तमाह निर्घृण इत्यादिना ३४ अहमिति । अत्रापि अहं न न मृगयारूपव्यसनं दुःखं हननेतुराक्षससाम्यमुक्तमेवेति ३५ तैलेति । अत्रापि प्रजान्भोद्व्याऽनादाने लिप्सादुःखं बोध्यं । यंत्रतः यंत्रेण ३६

नराणामिति । कर्माउपश्रुः । नरादीनां स्कंधां पृष्ठानि च स्वस्वमोपकरणस्य भारेण वा ये पीडयामि तत्रोपजातगदुरोगवदित्यर्थः साम्प्रतपूर्ववत् ३७ अयमिति स्पष्टम् ३८ रक्षयामीति । अत्राज्यस्थितम् ३९ पुत्रेति । शोच्यस्तत्त्वविद्विषयमज्ञः कां गतमिष्यतीत्यांकारे गतोचनीयः क्षुधादिदुःखमालोच्य भोगदशां राससादिसाम्यापादिकामालोच्य तृशोच्यतमः ४० एवं यस्य तत्त्वज्ञानस्य व्यतिरेके निवृत्तेरविशेषस्तस्य तत्त्वज्ञानस्योपदेशेन मातृद्वारेत्याशयेनाह दुःखेति । अध्यात्मादिदुःखत्रयमेव त्रिशोखं शाखात्रयस्य एतादृशेऽज्ञानरूपलोहजे संसारशूले पतितं मां त्रातु मे वागतोसीति ४१ एवमागमनाभिमायो मया ज्ञात एव व्याजंतु द्विवापसिद्धिं निरूपयेत्याह कथयेति द्वाभ्यां । सर्वेषां पृष्ठां पुरत एव मुदीर्य किमागतोसि एवं कथं राज्ञो बहून्पशून्वाप्स्यामीति ४२ द्वितीयव्याजमभिनयति अथवेति । ज्ञानशुद्धिः संवादेन निर्णयभावः समागा आगतोसि ४३ एवमिति । एवं पृष्ठोयाज्ञवल्क्यो जनकं राजानं हेसम्राडिति संबोध्य पशुलाभज्ञानशुद्धिरूपमुभयं प्रयोजनमित्युक्तवानित्यर्थः ४४ अथ द्वितीयादिपण्णामृचामर्थसंकल्पदर्शयन् सगुणब्रह्मोपासनं वक्ष्यमाणनिर्गुणविद्यासाधनमिति सूचयति एवमुक्तेति दशभिः । एवमुभयमित्याकारेणोक्ता पुनरे

नराणां च गजानां च कर्माणां च वाजिनाम् ॥ स्कंधपृष्ठानि वा घेहं रोगो यद्वद्विदुः सहः ३७ अधःस्थिते पुसर्वेषु वर्णिषूच्चासनं भजे ॥ प्रासादशिखरं यद्वत्काकः कर्णोप
तापनः ३८ रक्षयाम्यहमत्र स्थंद्रव्यं नानाविधं मुने ॥ महानिधिं यथा सर्पः कोपसंरक्तलोचनः ३९ पुत्रभार्यादिसंस्तोयथा यंग्रामसूकरः ॥ तथा हं मुनिशार्दूलशो
च्यः शोच्यतमो धुना ४० दुःखत्रयं त्रिशोखेस्मिन् स्वात्मा ज्ञानसमुत्थिते ॥ संसारशूले पतितं मां पातुं त्वमिहार्हसि ४१ कथयाद्यमुने व्याजं किंत आगमने भवेत् ॥
राज्ञः पशून्वाप्स्यामि बहून्वमुदीर्य किम् ॥ इहागतोसि सर्वेषां पुरतो द्विजसत्तम ४२ अथवा ज्ञानशुद्धयर्थं राज्ञो यास्याम्यहं सभाम् ॥ एवमुक्ता समागास्त्वं याज्ञव
ल्क्यमुनीश्वर ४३ एवमुक्तसरोजानमुभयं त्विति चोक्तवान् ॥ सम्राडिति हि संबोध्य जनकं मिथिलेश्वरम् ४४ एवमुक्ता च तं प्राह पुनरेवमुनीश्वरः ॥ तुभ्यं बुद्धिमते
विप्रो यज्ज्ञानं कश्चिदब्रवीत् ॥ तदहं श्रोतुमिच्छामि न चेद्गोप्यं महीपते ४५ एवमुक्तो मुनिं प्राह याज्ञवल्क्यं महीपतिः ॥ स्वात्मने मुनिराहान्यो विज्ञानं यदनेकधा ॥
४६ जित्वा शैलिनिनामायस्तद्वत् शैलवायनः पुनः ॥ उदङ्मुख्यस्तथा वरुणं तद्वत्परो मुनिः ४७ गर्दभीविपीतसंज्ञो भारद्वाज इतीरितः ॥ जाबालः मत्स्य
कामश्च विदग्धो यो मृतो धुना ४८ एते वै मुनयो विप्रश्च ब्रह्माण्यवदन्निह मे ॥ वारघ्राणचक्षुःश्रोत्राणि मनो हृदयमेव च ४९ इत्युक्ते तान् प्रशस्यासावेकपात्त्वेन पदस्वपि ॥
न्यूनतामभिधाय त्रपादत्रयमथाब्रवीत् ५०

वमुक्तवान् एवं कथं हेमहीपते इतः पूर्वविप्रः जातावेकवचनं तुभ्यं विवेकिनैयद्यज्ज्ञानमुपदिष्ट्वांस्तद्यदिरहस्यं न भवति तदाश्रावय श्रुत्वा च पुनरहं वक्ष्यामीत्यर्थः ४५ एवमुक्त इति । एवं पृष्ठो राजा स्वस्मै यदनेकधा मुन्यन्तरेण नानासंज्ञकेन यद्युपादिष्टं ज्ञानं तद्याज्ञवल्क्या पाह श्रावयामास ४६ पूर्वोपदेष्टणामृषीणां पण्णानां मान्याह जित्वेति । जित्वा नाम्ना शिलिनसंज्ञकापत्यतया शैलिन संज्ञकश्च प्रथमः । शुल्बसंज्ञकस्य युवापत्यमुदङ्मुखसंज्ञो द्वितीयः । वृणेरपत्यं वरुणसंज्ञो तृतीयः । भारद्वाजगोत्रो गर्दभीविपीतसंज्ञश्चतुर्थः । जाबालायाः पुत्रः सत्यकामः पंचमः । विदग्धः शाकल्यः षष्ठ इति द्वयोरर्थः ४७ । ४८ एते इति । हे विप्र एते वर्णिता नामकाः षड्पद्मब्रह्माणिसगुणब्रह्माणिरूपाणि तागाद्यात्मकान्यवदन्नुक्तवन्त इत्यर्थः । अत्रेदंबोध्यम् वागादिशब्दाः क्रमेण देवतानामभिधाय सूर्यदिक्चंद्रप्रजापतीनां लक्षकाः । उपासनं च सर्वेषां समुच्चयेन वदेवां प्रोतीति बहुदेवभावप्राप्तेः फलस्योक्तिरिति ४९ इत्युक्ते इति । इत्युक्ते सत्यसोयाज्ञवल्क्यस्तान्वागादिदेवान्सर्वजगन्निर्वाहकत्वेन ब्रह्मत्वेनोपास्यत्वाप्यप्रशस्यतावते वसंतोषवारणापतेषु रूपपात्त्वेन पादहीनत्वेन शैलिनिमृतीनामुपदेशे पुनृतानामुक्ता शैलिनाद्यैरनुक्तप्रत्येकपादत्रयमुक्तवानित्यर्थः ५०

वागादिदेवतारूप एकः पादोदक्षित एवं शिष्टपादत्रयं दर्शयति प्रत्येकमाश्रयमिति । प्रथमपादरूपाणां वागादिदेवतानामाश्रयकारणत्वेनाधारभूतत्वाभावात् प्राधान्यमिति त्रिपदितोऽप्यपादत्वं नोक्तवान् ।
 अथापरंतुतीयपादंतुसर्वाश्रयमन्याकृताकाशादिपदेः प्रसिद्धमश्रुतोपतिष्ठापदेनोक्तमुक्तवान् चतुर्थः पादस्तुपनिषद्वयः । उपनिषत्पदेनाश्रयस्य नामोच्यते । तानि च वागादिनामानि क्रमेण प्रज्ञा-
 प्रियं सत्यमनंतमानंदः स्थितिरित्याकाराणि बोधयानि । तदुपासनफलानि च श्रुतावुक्तानीति । अत्र प्रथमपादादितनेहिरण्यमर्भस्य स्मृतिर्द्वितीये विराजस्तुतीये ईश्वरस्य चतुर्थे तुरीयेति प्रयोजनम्
 पिबोद्धमिति ५१ एकैकस्मिन्निति । एवं वागादिरूपैश्चतुष्पादिपादवत्तुष्टयशालिनिब्रह्मणि पद्वारं महात्मना याज्ञवल्क्येनोक्तं सतिसजनको गुरुदक्षिणां दातुमेवमुवाच । एवं कथं हस्तिमान्
 ऋषभयुक्तंगोसहस्रंते गुरुदक्षिणां ददामीति द्वयोरर्थः ५२ । ५३ पद्वारमिति । एवं गुरुदक्षिणावाक्यं पद्वारमुक्तो याज्ञवल्क्यो मुनिः पद्वारमेवैवमाह । एवं कथं यावच्छिष्यः कृतार्थो न भवति तावद्गुरुद-
 क्षिणान् प्राहोति पितुरुपदेशमनुस्मृत्यनगृह्णामीति एतेनोपासनामात्रज्ञानेन कृतार्थतानभवतीति सूचितम् ५४ एवमात्मज्ञानेनैवैकैकाग्र्यद्वारा उपकारकोपासनपरस्य प्रथमब्राह्मणस्यार्थप्रदर्शयद्वितीय

प्रत्येकमाश्रयंतद्वत्सर्वाश्रयमथापरम् ॥ षट्सूपनिषदः प्राह याज्ञवल्क्यः फलैः समम् ५१ एकैकस्मिन्नभिहिते चतुष्पादिमहात्मना ॥ ब्रह्मण्युवाच राजा मुंदातुंसगुरु-
 दक्षिणाम् ५२ यस्मिन्हस्ति समानोऽस्ति वृषभस्तत्सहस्रकम् ॥ तरुणीनां गवां ते हंदास्यामि गुरुदक्षिणाम् ५३ पद्वारमेवमुक्तोऽपि प्रत्युवाच मुनीश्वरः ॥ पद्वारं ना-
 कृतार्थस्य शिष्यस्य गुरुदक्षिणा ॥ स्वीकार्या भवतीत्येवंपितामामुपदिष्टवान् ५४ एवं तं लोभरहितं याज्ञवल्क्यमुनीश्वरम् ॥ निरीक्ष्यानुग्रहकरं स्वस्य राजातिविस्मि-
 तः ५५ सिंहासनं परित्यज्य भूमौ स्थित्वा कृतांजलिः ॥ दंडवत्प्रणतो भूत्वा मुनिमेतदभाषत ५६ याज्ञवल्क्यमुने नित्यं नमस्तेस्तु महामुने ॥ मामंधमदृशं शाधि मा-
 र्गमावृत्तिवर्जितम् ॥ पृच्छंतमज्ञं पतितं घोरैः संसारकानने ५७ कंदर्पसर्पसंघीतेनारी गतसमाकुले ॥ अनेककरणग्रामवृककोटिनिषेविते ५८ अहंकारमहासिंहनाद-
 पूर्णदिगंतरे ॥ क्रोधास्त्रवह्निनिर्दग्धसर्वशाद्वलपादपे ५९ मनःकौलेयकंहस्ते गृहीत्वा मृत्युलुब्धकः ॥ काले धनुषि संधाय जरा व्याध्यादिकान् शरान् ॥ मुक्ताववा-
 धते सर्वान् जंतून् काननवासिनः ६० यावत्प्राणहरो वाणो मम नायाति तावता ॥ शाधिशोघं विलंबस्य नायं कालो मुनीश्वर ६१ एवमुक्ते रूपाविष्टो दयालुः सनिर्ग-
 तः ॥ याज्ञवल्क्यस्तमाहेदं राजानमधिकारिणम् ६२

स्वविस्तरेणार्थमुपवृंहयंतत्र प्रथमकंडिकायाऽधिकारिलक्षणपराया अर्थनिरूपयति एवं तमिति पञ्चविंशच्छ्लोकेः । एवं निर्लोभं स्वस्वानुग्रहकरं च मुनिं वीक्ष्याति च कितो राजापस्य ज्ञानेन कृतार्थता भ-
 वतितज्ज्ञासमानः श्रुतो कूर्चपदोक्तसिंहासनं त्वत्कादंडवत्प्रणम्य एतद्वक्ष्यमाणं वचनं आहोति द्वयोरन्वयः ५५ । ५६ राज्ञो जिज्ञासा वाक्यमभिनयति याज्ञवल्क्येति पञ्चभिः । हे मुने तु भयं नमोस्तु मामं-
 धं संसारकाननपतितं मार्गं पृच्छंतं च प्रतिमार्गं शाधिशिक्षयेति ५७ संसारस्योप्रकाननसामर्थ्यविशेषणैः स्फुटयति कंदर्पेति द्वाभ्यां । कंदर्प एव सर्पस्तेन नानारूपेण व्याप्ते नार्य एव गतास्ते दुर्गमे इन्द्रियरूपे-
 वृक्षेर्जुष्टे अहंकारसिंहेन शब्दिते क्रोध एव आग्नेयास्त्रवह्निस्तेन निर्दग्धाः क्षितभूमिरूपशाद्वलदेशो गुणरूपाः पादपाश्रयप्रस्तादृशे संसारकानने इति द्वयोरर्थः ५८ । ५९ तत्र परमभयप्रदं मृत्युं व्याधत्वेन निरूप-
 यति मन इति । मनोरूपः श्वापस्याधीन एतादृशो मृत्युरूपो व्याधः क्षणलवाद्यात्मककालरूपे धनुषि जरा व्याध्यादिरूपान् शरान् संधाय मुं च जंतून् मृमात्रिन्नन्क्रीडते तस्य च बाणो मदभिमुखं यावन्नायाति-
 तावत्स्वविरतं शाधिशिक्षयति द्वयोरर्थः ६० । ६१ एवमुक्त इति । एवमुक्तः प्रार्थितो निर्गतः स्वभावेन दयालुत्वात् कृपाव्याप्तश्चित्तो राजानमधिकारिणं परीक्षमाण इदं वक्ष्यमाणं वचनं आहोति । यथयं कुतर्कादिना पृ-
 च्छतितदाश्रद्धामांघ्यान्नाधिकारिता यदा त्वज्ञानात्तदाश्रद्धोत्कर्षादुत्तमहत्याशयो मुनेरिति बोध्यम् ६२

मुनिवाक्यमभिनयति मार्गइतिसप्तभिः । हेराजन्भवतापृष्ठोमार्गस्तावद्वक्तुंशक्यतेपावस्वदिष्टं गंतव्यं न ज्ञायते तस्मात्त्वमादौ स्वाभिमतं गंतव्यं निरूपयेति भावः ६३ त्वया विज्ञातानि कर्माणि उपस-
नानि च स्वशुद्धिद्वारा कस्यचिदंतव्यस्य प्राप्तिसाधनाप्येवैतैः प्राप्य जानासि चेद्वदेत्याह राज्ञि तित्वं तुभिः । ६४ हेराजन् यथादूरं मार्गं गच्छन् जनः स्थले रथं जलेनावं च गतिसाधनतया आददीत गृहीयात्तया
भवानुपनिषदं हस्यानिनामानितदृष्टलक्षितान्युपासनानि विधातुं उपावदातीति संबन्धः ६५ वागादिष्वृक्षणां नामानि दर्शयति प्रज्ञेति । इष्टप्राप्तिसाधनत्वेन रथनोभ्यां सदृशसुखात्तवेतादृशेति
६५ आढ्यइति । एतैः साधनैराढ्यः सम्पन्नः अतएव देवसंपत्त्या खित्वा देववर्माभ्याः अधीतो वेदः पूर्वकांश्चरूपो येन नानाश्रयिभ्यो ज्ञातानि रहस्यान्युपासनानि येन सतथामहामतिर्महत्त्वेन लोके प्राप्तिश्च
एतादृशस्त्वमितः शरीरत इत्यस्यार्थ इदं शरीरं मुक्ता कुत्र यास्यसीति कथयत च त्वामार्गो मया सम्पन्नवक्तव्य इति द्वयोरर्थः ६३ । ६७ गंतव्याज्ञानेन तु अनेकधा विद्वन्मात्रेण मार्गाभियानं व्यर्थमिति लोकोक्ति-
रहृष्टात्तेनाह एषइति । यथा विदेहादिदेशानां दिङ्मात्रेणोक्तोपि मार्गोऽनुक्तसमो विशेषाज्ञानेन विशेषानभिधानात्तथामास्तु इत्येतौ गंतव्यं निरूपयेति द्वयोः संबन्धः ६८ । ६९ एवमुक्तो राजा स्वस्पृहं ज्ञाति-

मार्गोऽत्र भवतापृष्ठः शक्यो वक्तुं मयानहि ॥ अविज्ञाय हि गंतव्यं यत्स्यादभिमतंतव ६३ राजन् जनो यथा गच्छन् दूरं मार्गं स्थले जले ॥ आददीत रथं नावं तथोपनिषदो
भवान् ६४ प्रज्ञाप्रिये तथासत्यमनंतानंदकौ स्थितिः ॥ रथनौ सदृशश्चैताः सर्वोपनिषदस्तव ६५ आढ्यपुता गृहीत्वा त्वं लोके सुखं दास्येति ॥ अधीतवेदो विज्ञातर
हस्यो वीधनो महान् ६६ इतः शरीरतो मुक्ता शरीरं कुत्र यास्यसि ॥ तत्त्वं कथय गंतव्यं पञ्चान् मार्गं वदाम्यहम् ६७ एष पंथाविदेहानां कोशलानामयंतथा ॥ आनर्ता
नामयंत द्वित्रिगर्तानामयं परः ६८ इत्यादिकथने यद्द्विद्वन्मात्रमिह कथ्यते ॥ गंतव्याज्ञानतस्तस्मादुक्तं नोक्तं समंतथा ॥ तथा मा भवता द्राजंस्ततो गंतव्यमीरय
६९ इत्युक्ते याज्ञवल्क्येन राजा तं प्राह धर्मवित् ॥ नाहं जानामि गंतव्यं स्वात्मनापि परेण च ७० भगवंस्तत्र यद्ब्रह्म तत्र यो वेदेशिको वने ॥ दिङ्मूढः शुत्पिपासा ततो ब्रह्मो
विस्मृतिमागतः ७१ पृच्छन्नज्ञेयं गंतव्यं मार्गं ज्ञानविवर्जितः ॥ दयापरं हि देशानां मर्मज्ञं कंचनादुरः ॥ भवेतादृगहं ब्रह्म पृच्छामित्वां मुनीश्वर ७२ आगतोऽस्मि कु-
तो ब्रह्मन् जानाम्येतदपीह न ॥ अनुभूतं स्वयं केन ज्ञानेनागतमात्मनः ७३ गंतव्यमपि कोहं स्याज्ज्ञानेनेदमपि प्रभो ॥ सुखदुःखेतथा हेतुस्तयोरप्यायुवन्सदा ७४
दुःखमेकं सदा जनेनालयादारभ्य सर्वतः ॥ कस्य तत्केन वा कीदृशं जानामीत्यपि नैव भो ७५

ज्ञासां श्रद्धां चावेदपचाह इत्युक्ते इति द्वादशभिः । मया वापरेण वाधिकारिणा यदंतव्यं साधनेस्तत्त्वं तदहं जानामीति ७० आत्मतत्त्वे स्वस्यात्यंतमज्ञतां दर्शयितुं दृष्टांतमाह भगवन्निति । हे भगवन् तत्र स-
र्पादिद्व्याप्तत्वेन प्रसिद्धे वने एतादृशो यो यथा भवेत्तदृगहं पृच्छामीति द्वितीयेन संबन्धः । वेदेशिका विकटदेशे वर्तमानाः विरूढादिभ्रान्तः यथा परं देशं वृत्तं पृच्छन् आतुरश्चेत्यर्थं विशेषणानि ७१ । ७२
राजा स्वाविद्यामेवाभिनयति आगतोऽस्मीत्यादिना । कुतः सिन्धुत्वरूपास्त्रयस्त्रिंशत्तुल्य आगतोऽस्मीत्येतन्न जानामीति सुपुण्याय वस्थानात्स्वरूपा बोधो दर्शितः तथाप्यस्वयमनुभूतमतीतमिति
यावत् आगतमुदितं वर्तमानं गंतव्यं भविष्यदिति प्रसिद्धं एतन्नयं आत्मनः केन धर्मेण वा स्वरूपेण वा जनेन ह्येतदपि न जानामीति जाग्रदाविगतात्मस्वरूपा बोधो दर्शितः अहं को वस्तुतः किं स्वरूपः स्यां भवे-
यमिति शुद्धात्मस्वरूपा बोधो दर्शितः तथा सुखदुःखे आगवन् भुजानोपनिषोः सुखदुःखयोर्हेतुत्वात्तज्ज्ञमिप्रयोजकाज्ञाने इति संसारनिमित्तानामबोधो दर्शित इति द्वयोरर्थः ७३ । ७४ तौ हेतवौ कृताना-
सीति चेद्दुःखमेव विवेकिरहृष्टा सर्वसंसारस्य दुःखरूपत्वादित्याह दुःखमेवेति । अहं सर्वावस्थामुदुःखमेव जानामि परंतु दुःस्वप्नभोक्त्वेन संबन्धिने हेतुं विशेषं च न जानामीत्यर्थः ७५

आ. पु.

॥ ३ ॥

दुःखमात्रावगतौ दृष्टान्तमाह महाप्रावितिद्राभ्यां स्पष्टम् ७६ । ७७ दार्ष्टान्तिके योजयति एवमेवेति । फलितमाहाहमेतादृश इति ७८ किंच यद्यहं जानौयां तदा तन्मार्गो मपि जानौयामेव दृश्यं ते हि दृष्टमंत
व्यमार्गपथिकेभ्यो जानंतः तथा च मार्गप्रश्रभंग्या मयामंतव्यमेव भवते पृष्ठमित्याह अपीति । ज्ञातुं सुशक्तः शक्य इति संबंधः ७९ तिष्ठतु मुक्तोपसृप्य स्पष्टमंतव्यस्य दृष्टं यथा कर्मफलरूपमंतव्यमपि लो
के दृष्टं यमित्याह शरीरादिति । शरीरान्निर्गतः सन्नः किंस्वरूपः कथं केन प्रकारेण किं फलं गमिष्यति ते देवतां दिव्यलोके को वेदेति ८० एवं चिदाज्ञाननिवर्तनापेक्षममभवेतं महात्मानं प्रति प्रश्रद्व्याह अत
एवेति ८१ जनकेनेति । एवमुक्तो मुनीराज्ञ उच्यते प्राधिकारिता मालक्ष्यत इत्यतस्त्वप्रदर्शनं भयनिवर्तकं प्रति जज्ञावित्पथः ८२ मुनिना पूर्वकुप्रगमिष्यतीति पृष्ठं तदा संप्रमुनिमुखेनाह मंतव्यमिति । का
रणं प्रयोजकम् ८३ लोके इति । अजानत्कर्तृको जानत्कर्तृकश्चेति द्विविधः प्रश्रस्तप्रायो यथा भवत्कृत इति पूर्वार्थः सम्यग्ज्ञानकर्तृकोऽसम्यग्ज्ञानकर्तृकश्चेति जानत्कर्तृको द्विविद्यस्तप्रायः संवादाथ्यस्व

महाग्रीपतितोयद्वत्पतंगोमृतिवर्जितः ॥ वायुना भ्राम्यमाणः सन्दुःखमेवावगच्छति ७६ नात्मानं न परं वापि न दुःखस्यापि कारणम् ॥ प्रकाशं वापि जानाति दुःखम्
तिरिव स्थितः ७७ एवमेवात्र संसारेनाहं जानामि किंचन ॥ हेशमेकं विजानामि प्रकाररहितं सदा ॥ अहमेतादृशो मूढो मंतव्यं केन वेद्मि ७८ अपि मंतव्यविज्ञाने मा
गोपिसुशको भवेत् ॥ ज्ञातं यथैव पांथानां पथिकेभ्यः समंततः ७९ शरीरान्निर्गतः को वा कथं वात्र गमिष्यति ॥ किं वा तदत्र को वेद पुमानर्थमतींद्रियम् ८० अत एव तु
पृच्छामि सूर्यशिष्यं महाधियम् ॥ भगवंतं महात्मानमिहामुत्रार्थको विदम् ८१ जनकेनैव मुक्तस्तं याज्ञवल्क्योऽप्युवाच ॥ अहं वक्ष्यामि मंतव्यं तव माभ्रद्वयं नृप ८२
मंतव्यं यन्मया पृष्ठं तत्र वक्ष्यामि कारणम् ॥ भवते धर्मयुक्ता यवदान्याय मदीभुजे ८३ लोके स्याद्विविधः प्रश्रोऽज्ञानतो जानतोऽपि वा ॥ मंतव्यस्य यदा ज्ञानात्तदापि द्वि
विधो भवेत् ॥ संवादाथ्यं भवेत्कापि स देहाद्वा विपर्ययात् ८४ संवादाथ्यं यदा प्रश्रस्तदाप्येष द्विधा भवेत् ॥ आत्मनो बुद्धिर्वैशद्यज्ञानाद्यर्थपरस्य वा ८५ पक्षेऽप्येते पृथीम
र्द्रिगतं व्यस्य विनिश्चये ॥ वक्तव्योत्र भवेन्मार्गो नान्यथाराजसत्तम ८६ अज्ञानेन तु गंतव्यं मार्गव्यूयात्राधिप ॥ दयालुर्बुद्धिमान्नैव मार्गमात्रं कथंचन ॥ माकृत्या नृ
पसंदेहं सावधानमनाः शृणु ८७ इत्युक्ते प्राह विप्रेन्द्रराजा संहृष्टमानसः ॥ ब्रवीतु भगवानित्थं सावधानः स्वयं स्थितः ८८ इत्युक्ते याज्ञवल्क्यस्तं ज्ञानमादित्यकीर्तितम् ॥
अब्रवीदात्मविद्यार्थं नानापायमिति प्रभुः ८९

ज्ञानपरज्ञानयोः समानविषयत्वे निश्चयार्थं भवेत् द्वितीयस्तु संशयेन विपर्ययेण वा कृतस्तन्निवृत्तिफलक इत्यर्थः ८४ संवादाथ्यमिति । संवादाथ्यः प्रश्रोपि स्वबुद्धेः परबुद्धेर्वावैमल्यज्ञानरूपमयोजनभेदेन द्वि
धा भवेदित्यर्थः ८५ पक्षेऽप्यिति । एते पुजानत्कर्तृकप्रश्रभेदरूपेण पुनस्तु पृष्ठं संबंधिगतं व्यस्य निश्चये सत्येव धीमद्विर्माणो वक्तव्यो भवति नाप्येति ८६ अज्ञानेनेति । यदा तु अज्ञानेन पृच्छत तदा दया
लुर्बुद्धिमानस्तस्मै गंतव्यं तदीयं मार्गं च ब्रूयात् तत्रापि मार्गमात्रं कथंचन न ब्रूयात् किंतु तद्विशेषमपि ब्रूयादित्यर्थः एवं स्थिते हेराजस्तु भयमज्ञानेन पृच्छतेऽहं गंतव्यं तावत्कथयामि तत्र चेतसो वयानमेव मार्ग इत्यतः
संदेहपरित्यज्य सावधानमना सन् शृण्वति ८७ इत्युक्ते प्राहेति । इति मुनिनोक्ते सति राजा इत्यहमाह इत्यर्थं भगवान्ब्रवीतु अहं सावधानः स्थितोऽस्मीति ८८ इत्युक्ते इति । इति राज्ञोक्ते सति मुनिस्तं
राजानं प्रति इति वक्ष्यमाणप्रकारेण आदित्यकीर्तितं ज्ञानमब्रवीत् कीदृशं आत्मविद्यार्थं आत्मसाक्षात्कारदेवतु नानापायं नानारूपं रं गच हिरंसायनेनैव ८९

अथविश्वेजसप्राज्ञानुवादेनतुरीयप्रदर्शनपरस्पन्दवद्व्यादिकण्डिकात्रयस्यार्थमेकोनचत्वारिंशदधिकशतेनोपबृंहयंस्तत्रविश्वस्यैश्वर्यात्मानःस्वरूपप्रदर्शनपरस्पन्दविराडित्यंतभागस्यार्थदर्शयति ६६
 येरित्येकाविंशतिश्लोकेः । यःक्रोमिलौकिकप्रमाणाविषयोपिदेहभात्राविषयादेहतादात्म्याभिमन्ताएवसर्वापरोक्षआत्माइंद्रियैर्विषयान्यदागृह्णातितदाजागरणावस्थोभवतितदेहोद्विवावस्थमाणेन्द्र
 द्राणीरूपाभ्यामवस्थितंजानीहीत्यर्थः ९० तत्रैद्रतांव्युत्पादयति माययेति । माययासृष्टमिदं सर्वं दृष्टवानिति व्युत्पत्त्या इन्द्र इति वक्तव्योपि परोक्षनाम्ना इन्द्र इति यथा स्मृतस्तथा दीप्तत्वेन इन्द्र इति वक्त
 व्योपि इन्द्र इति परोक्षनाम्ना स्मृत इत्यर्थः ९१ एतत्स्फुट्यन्नस्येव्यतांचतुर्भिः प्रपंच्यततः परैः पंचभिर्इन्द्रपदस्य परोक्षनामतामुत्पादयति अस्थेति । अस्य भासा दीप्त्या सर्वं भाति अन्येन तु न प्रकाश्यते इति
 द्वयोरर्थः ९२ । ९३ सर्वेति । यतः सर्वस्य प्रकाशक एव न प्रकाश्यस्तथाप्ययं स्वयं न प्रकाशते इति न किंतु प्रकाशत एव अत इतरा प्रकाश्यत्वे सति प्रकाशमानत्वात् यत्केन स्वप्रकाशपदेन विद्वद्भिरुच्यत इत्यर्थः ९४
 स्वप्रकाशत्वे च दीप्तत्वं लक्षणमिदं त्वंतत्परोक्षरूपमिदं त्वंचोपपन्नमित्याह स्वप्रकाशात्मैवि । स्वप्रकाशात्मस्वरूपभूतयादीप्त्या युतत्वादिषसंज्ञापमहेश्वरो देवैरिन्द्र इत्युच्यत इति ९५ स्वप्रकाशात्मन

इंद्रियैर्विषयानेपकोपि गृह्णाति देहभाक् ॥ यस्तं जागरणावस्थं द्विधा देहे वधारय ९० मायया सकलं विश्वं सृष्ट्वा यदूत भौतिकम् ॥ दृष्टवानिदमात्मा यमिन्द्र इन्द्रश्च स
 स्मृतः ९१ अस्य भासा विश्वमिदं विभाती ह चराचरम् ॥ नायं सूर्येण भाती शो नैव चंद्रेण नैव वा ९२ तारकाभिः समग्राभिः कुतो ग्रिस्तं प्रकाशयेत् ॥ नैद्रियैर्ज्ञानसं
 शब्दैः कुतः कर्मैद्रियैरयम् ॥ मनसापि न गम्यो यं कथं शब्देन गम्यते ९३ सर्वप्रकाशको देवो न चायं न प्रकाशते ॥ स्वप्रकाशस्ततः स्वात्मा विद्वद्भिः परिपठ्यते ९४
 स्वप्रकाशात्मबोधाख्यदीप्त्या विशदया युतः ॥ इन्द्र इत्युच्यते देवैरिन्द्र एष महेश्वरः ९५ स्वप्रकाशात्मनो नाम प्रत्यक्षं ह्यंशं शब्दितम् ॥ परोक्षं चेद्रह्येतदुच्यते सा
 त्विकैर्जनैः ९६ सात्त्विकानां पितुर्नाम मातुर्नैव गुरोरपि ॥ स्वाम्यादेरपि नैवैते नाम गृह्णन्ति कर्हिचित् ९७ प्रत्यक्षं तामसायद्रत्नीपुंसवपुराश्रिताः ॥ प्रत्यक्षं गृह्यमाणं
 तत्सहं तेन परैरपि ९८ परोक्षं हि प्रियं तेषां पित्रादेर्नाम सर्वदा ॥ ततो व्यवहरंत्येते नाम्राकेनापिता दृशा ९९ सात्त्विकानां मिमैमौलिभूता देवा उदाहृताः ॥ अग्न्याद
 यस्ततो हीन्धमिद्रनाम्ना वदंतिते १०० सोयं जागरणावस्थं इन्द्रनाम्ना परः पुमान् ॥ अधिष्ठायैन्द्रियगणमास्ते स्मिन्दक्षिणेऽक्षणि १०१ प्रासादे वै जयंता ख्ये इन्द्रो य
 द्वादि विस्थितः ॥ भोगान्नानाविधान गृह्णन् देवैः सर्वैः समर्पितान् १०२ अग्न्यादिभिस्तथा देवैरर्पितान् विधान शुभान् ॥ विषयान् बहुधा दत्ते प्रासादे दक्षिणेऽक्षणि १०३

इति । स्वप्रकाशस्यात्मन इन्द्र इति प्रत्यक्षं नाम इन्धो दीप्ताविति स्मृतेः इन्द्र इति तु परोक्षमित्यर्थः ९६ मान्यानां परोक्षनाम्ना व्यवहरणं लोके पिसात्त्विकजनेषु प्रसिद्धमित्याह सात्त्विका इति । एते सात्त्विकाः
 स्त्रीपुरुषवपुराश्रिताः पुमांसः स्त्रियोवातामसजनवत्पित्रादीनां नाम प्रत्यक्षं गृह्णन्ति परैः प्रत्यक्षं गृह्यमाणं न सहंते चेति द्वयोरर्थः ९७ । ९८ परोक्षं हीति । यतस्तेषां सात्त्विकानां परोक्षं पित्रादीनां नाम प्रियम
 त एव एते सात्त्विकास्तादृशमुख्यनामसदृशेन केन चिन्नाम्ना पित्रादीन् व्यवहरंतीति ९९ यदालौकिकसात्त्विकानां मय्ययं स्वभावस्तदा परमसात्त्विकानां ब्रह्मादिदेवानां किनुवाच्य इत्युक्ता फलितमाह सा
 त्विकानामिति स्पष्टम् १०० अस्थदेवस्य विशेषाभिव्यक्तित्थानंदक्षिणेन त्रैलोक्यमित्याह सोयमिति । अधिष्ठापवशकृत्वा १०१ प्रसिद्ध इन्द्रो यथा वैजयंताख्ये मंदिरतिष्ठति सर्वदेवाधिपतिः संस्तथा
 दक्षनेत्र इत्याह प्रासादे इति द्वाभ्यां । अग्न्यादिभिर्वागादिदेवैः आदत्ते गृह्णाति दक्षिणाक्षिरूपे प्रासादे स्थित इति द्वयोरर्थः १०२ । १०३

दक्षिणेऽक्षणिप्रकाशाधिवगंवामेतुकिंचित्प्रकाशाल्पत्वमित्यनुभवसिद्धंतदादायवामेऽक्षणिविश्वस्वरूपं ईद्राणीत्वेन वैश्वानरोपासकैर्ध्वयमित्याह यद्वदिति । यथासमास्थस्येन्द्रस्य भोग्या ईद्राणी ईद्रसमे श्वर्षशालिनीसन्निहिते कुत्रचित्प्रासादेतिष्ठेदेवमस्य विश्वस्यात्मन ईद्रस्य दसाक्षिस्थस्य जाया ईद्राणीवामेति प्रतीतिद्वयोः संबन्धः १०४ । १०५ तस्याविराट्संज्ञां द्वेधा उपपादयति विविधमिति द्वाभ्याम् । सा ईन्द्रवल्लभा ईन्द्राणीजाप्रतिस्थूलभोगभुजाऽनेन भर्त्रा ईन्द्रेण सहयतो विविधं राजते ततो विराडिति पदेन श्रुतिविद्विरुक्ता १०६ अथवादशाक्षरच्छेदावाचकं विराट्पदं दर्शयित्वा दान्धे नदशधाभूतायामस्यां वर्तते इत्याशयेनाह दर्शद्वियाणामिति । यथा पुमान्निद्रोवाच्छेदो द्वियाधिष्ठाता तथा सा ईद्राण्यपि भवति ततो वा विराट्पदेनोक्तेति । भाष्यकारेस्तु अत्र विराडिति श्रुत्यनुरोधेन भोग्यभोक्तृत्वेन जाप्रतिद्विधावस्थितस्यात्मनोपतद्वर्धं भोग्यात्मकं रूपं ततो विराडित्युक्ता भोग्यत्वेनाज्जत्वादिति दर्शितं १०७ एवं जाप्रतिद्विधावस्थितो यस्य सर्वेषामात्मा समष्टिरूपेणैको भ्रातृहृदयान्यष्टिरूपेण भिन्नो भासते इत्याह एवमिति । सर्वेषां चक्षुष्मतां चक्षुषा ईन्द्रियेण सह तद्रौलक्यो रतिपावत् ईद्राण्यासं ईद्रोवस्थितः । कीदृशः समष्टिरूपेणाभिन्नाविभिन्नवत्पदं दर्शनां भासमानः १०८ विश्ववर्णनमुपसंहरति इयमिति द्वाभ्याम् । अधुना ईद्रियव्यापारकाले १०९ अनेनोपदेशेन च वैश्वानरभावं प्रापितो सीत्याह अग्रीति । भोक्ता अग्निर्भोग्यः सोम इत्यन्यत्र पंचितम् अ

यद्वदिन्द्रस्य चेंद्राणीसमास्थस्य परत्रसा ॥ प्रासादे कुत्रचित्तिष्ठेता ह्यभोगसमन्विता १०४ एवमस्यात्मनो जायावामे चक्षुषितिष्ठति ॥ सदा जागरणावस्थां गतस्य जगदीशितुः १०५ विविधं राजते ह्येषा स्थूलभोगभुजा सह ॥ भर्त्रा नेन विराडुक्ता विद्वद्भिः सेंद्रवल्लभा १०६ दर्शद्वियाणां वा ह्यानामधिष्ठाता यथा पुमान् ॥ तथा सापिततो यास्याद्विराडिन्द्रस्य लभा १०७ एवमिन्द्रः सेंद्राण्या चक्षुषा समवस्थितः ॥ चक्षुष्मतां हि सर्वेषामभिन्नोपि विभिन्नवत् १०८ इयं जागरणावस्था स्यात्वं वर्तते ऽधुना ॥ भोगान्नानाविधाना जन्भुजानः पृथिवीपतिः १०९ अग्रीपो मात्मको लोकव्यवहारस्य कारकः ॥ स्त्रीपुंसवपुरेकस्मिन् द्विधारा जन्मयेरितः ११० तयोः स्त्रीपुंसयोरेष हृदयाकाश ईश्वरः ॥ एकांतगृहतुल्यः स्यात्संभोगायेतरेतरम् ॥ सुपुत्तिस्थानमेतद्विकथितं वेदादिभिः १११ यो यं हृदयपद्मस्य कार्णिकाकारसंस्थितः ॥ राजन्हिलोहितः पिंडस्तयोरन्नमिदं स्फुटम् ११२ सुसूक्ष्माणां हि नाडीनां ग्रथितानां परस्परम् ॥ राजन् हृदयपद्मस्य केसराणां समंततः ॥ जालोपमं किमप्यास्ते तस्यात्प्रावरणंतयोः ११३ हृदया निर्गता येयमूर्ध्वानाड्यत्र मूर्धनि ॥ एतयो राजमार्गो यं गमना गमने हृदि ११४

तत्त्वमपि भोक्तृभोग्यात्मकस्त्रीपुंसरूपेण द्विधा एकैकस्मिन् शरीरेण व्यवस्थितः सन्नग्रीपो मात्मकः सर्वव्यवहारनिर्वाहक उक्तो सीत्यर्थः ११० एवं विश्वस्य वैश्वानरात्मकस्य स्वरूपे द्विधा भावावस्थानात्मके पदं शिते अर्थादितुक्तं भवति यत्रेंद्राण्योः संभूपावस्थानं तज्जसप्राज्ञयोर्हिरण्यगर्भसूत्रात्मे शरात्मकयोरूपमिति अथ तयो र्वांतरविशेषसूचकस्य तयोरेष इत्यादेरवांचः प्राणा इत्यंत्यस्य ग्रंथस्यार्थमाह तयोरिति विंशतिश्लोके । तयोः स्त्रीपुंसयोर्हिेंद्राण्यो रितरेतरसंभोगाय संगतये एकांतगृहसमो हृदयाकाश उक्तः । कीदृशो हृदयाकाशः दहरविद्यादौ ईश्वरत्वेनोक्तः सुपुत्तिस्थानतया चाजातशत्रुपालयानेव णित इत्यर्थः । संस्तूपदे संगम्यतेऽत्रेति संस्ताव इति श्रुतिपदार्थः १११ तयो र्निन्द्रेन्द्राण्योरज्जत्वेन हृदयकमलस्य कार्णिकानि भोरक्तवर्णो मांसपिंडो ध्येय इत्याह योयमिति । अज्जत्वाभिप्रायं स्वयमेव व्यवस्थिति ११२ तयो र्वैश्वत्वेन ध्येयमाह सुसूक्ष्माणामिति । हेराजन् हृदयपद्मस्य केसरसमानां नाडीनां परिणामभूतं जालसंमर्पं किंचिदस्ति तच्च यो र्हिेंद्राण्यो र्वैश्वत्वेन ध्येयमित्यर्थः ११३ ईंद्राण्योः शयनस्थानाद्वा ल्यदेशाद्गमनप्राप्तमार्गत्वेन सुपुत्तानाडीध्वेया इत्याह हृदयादिति । या इयं सुपुत्तानाडी अशरीरे हृदयकमलामूर्ध्वनिगत्वा ततोऽप्यूर्ध्वान्नाडीकपर्यन्तं निर्गतामसिद्धा 'शतं चैकहृदयस्थनाड्यश्चास्त्रां मूर्धानमभिनिःसृतेका' इत्यादिश्रुतेः तद्रूपेण यो राजमार्गः श्रुतो संचरणी पदेनोक्तो बोध्यः । कीदृशः हृदये वर्तमानो गमनागमनप्रयोजक इत्यर्थः ११४

सुपुत्रायागमनमार्गतांस्फुटयति अनयेति । अनयासुपुत्रयामार्गभूतयादेहाद्वाहोनिर्गतोयदाभवतितदाचिपमर्चिरायभिमानिदेवतोपलक्षितंदेवयानं ब्रह्मलोकं पथानयाति प्राप्नोति । यदातुशरीरांतरे
वगच्छन्भवतितदासुपुत्रावचवभूताभिरन्याभिर्नाडीभिर्मार्गभूताभिर्नयनादिदेशान्प्राप्तीति ११५ इतरासांहितासंज्ञानानाडीनांसुपुत्रायावृक्षोपमायाः शाखोपमत्वं सूक्ष्मतांच सदृष्टांतमाह अन्याश्चेति ।
यस्याः सुपुत्रायाः ११६ सुपुत्रायाः सशाखाया आगमनमार्गतांस्फुटयन्मुनिस्त्वप्रयोर्देशान्पथस्थामाह सुपुत्रयेति । सुपुत्रयाताभिस्तच्छाखाभूताभिरितरनाडीभिर्वा अंतरागच्छन्भवतितदाहृदयं
चेत्प्राप्नोतितदामुत्तिसंस्थानं सुपुत्रयस्थानं प्राप्नोतीति शेषः । गमनगमनयोस्तामुनाडीष्वेवमार्गभूतामुतिष्ठन्स्वप्नं प्राप्नोति । अयमिन्द्राणीमिलितइंद्रइत्यर्थः ११७ सुपुत्राविति । येन हेतुना
नाडीभिः केशस्य सदृशतमांससूक्ष्माभिर्मार्गभूताभिः सुपुत्रयर्थं हृदयाकाशेयातितेन हेतुना सूक्ष्मतराहारः सुभिकाले प्रोक्तः । यतः स्वप्रदर्शिनस्तेजसस्य भोग्यं बुद्धिरूपं शरीरं नाड्यंतर्गतं सूक्ष्माक्षरसोपचितं
भवति सुपुत्रस्तुततोपि परतः स्थित इति भावः । प्रविविक्तपदार्थमाह सूक्ष्ममिति । श्रुतो एतत्पदमक्षरमास्रवत्पदं गच्छदित्यर्थकमिति ११८ एतत्स्फुटयन् श्रुतिगतेव पदार्थमाह स्वप्नेति । तयो
नाडीष्वहृदयमध्यदेशतया वांणतयोः स्वप्नसुपुत्रयोर्मध्ये स्वप्रदर्शिनः स्वप्नस्य दृष्टेः असात् शरीरात् सूक्ष्मशरीराभिमानिनः परतः स्थितो यः सुप्तः प्राज्ञः स तेजसभोगापेक्षया सूक्ष्मतर आहारीयस्य एतादृशो
वर्तते यतो भोक्तापि स्पष्टभोगहीनोपि सत्स्कारभावापन्नबुद्ध्यानि यंत्रितत्वेन भोगवद्वां विश्वे तेजसाभ्यां सदृशः अवस्थात्रयं बुद्धरुपाधिकस्यैव बुद्धिश्चाहारपरिणामसूक्ष्मतातारतम्येनावस्थात्रयेति

अनयानिर्गतो देहाद्वाहोयात्यर्चिपनरः ॥ अंतर्गच्छन् विनिर्याति नाडीभिर्नयनादिकान् ११५ अन्याश्च संति शतशो यस्याः शाखोपमाः शिराः ॥ केशः सदृश
घाभिर्बोभवेच्चेत्समवेदिह ॥ उपमानं हि नाडीनां सूक्ष्मता सुनराधिप ११६ सुपुत्रयाथवाताभिर्याति गच्छत्रयं सदा ॥ हृदयं सुप्ति संस्थानं तासु स्वप्नमथापि वा ११७
सुपुत्रौ हृदयाकाशेनाडीभिर्नयनात्ययम् ॥ प्रविविक्ततराहारस्तेन सुप्तौ प्रकीर्तितः ॥ प्रविविक्तं हि सूक्ष्मं स्याद्भोग्यं तत्स्वप्रदर्शिनः ११८ स्वप्नस्योस्तयोर्मध्ये
शरीरात्स्वप्रदर्शिनः ॥ सुप्तः सूक्ष्मतराहारो ह्यभोक्ता भोगवानिव ११९ स्थूलं भुंकेत दादेवोदक्षिणेष्ववस्थितः ॥ नाड्यादिभिर्गतश्चित्सूक्ष्मभुक् परिकीर्तितः
१२० हृदयाकाशतादात्म्यं प्राप्त इंद्रोऽत्र सप्रियः ॥ आनंदात्मा भवेत्सुप्तो देव आनंदभुक् तथा १२१ अस्यान्नं कर्णिकाकारः पिंडो लोहितरूपपृक् ॥ कथितस्त
स्य भोग्यत्वाभिप्रायं वचनं न हि १२२

रूपा भवतीति भावः । अत्र भाष्यकारैः प्रविविक्ताहारत्वं तेजसस्यैव विश्वापेक्षया यदुक्तं तत्प्राज्ञस्य समाहितादात्म्येनासंसारितां स्पष्टयितुम् एतेस्तु प्राज्ञस्य न्यष्टिरूपेण संसारितां योतयितुमेवं न्याख्या
तमिति बोध्यम् ११९ उक्तमर्थं प्रपंचयति स्थूलमिति षड्विः । जाग्रति दक्षिणेष्वणि स्थितः सन् स्थूलं विषयजातं बुद्धिरूपं भुंकेत तो नाडीभिः पुरीतता च चित्ते चित्तस्थाने हृदय कमलकोणेषु स्थि
तस्तेजसः सूक्ष्मभुक् पूर्ववदुक्तः १२० हृदयेति । यदा तु हृदय कमल मध्यच्छिद्रं दहरादिपदेऽपि सत्त्वं प्राप्नोति सप्रियः इन्द्राणी युक्त इन्द्रस्तदा सत्त्वदा च येन भुम्ना तादात्म्यलाभात् स्वयं प्रकाशानन्दरूपो भ
वतीत्यभोक्तृत्वं तस्योपपन्नम् । न हि स्वयं प्रकाशानन्दस्य ज्ञानविषयतारूपभोग्यता संभवतीति साक्षिरूपेण दुःस्वाभावावगाहनमात्रेण त्वानन्दभुमित्युच्यते उपचारादित्यर्थः १२१ ननु सुप्तो य
भोक्तैवात्मा तर्हि तस्यान्तरेन हृदयमांसपिंडः कथमुक्त इति शंकावारयति अस्मैति ह्यभ्याम् । अस्या इन्द्राण्या एकीभूतस्य इन्द्रस्यान्तरेन हृदय कमल कर्णिकाभूतो मांसपिंडो य उक्तस्तद्वचनं तस्य हृदयपिंडस्य इ
द्रेण भोग्यत्वाभिप्रायं कन भवति किंतु तद्वचनं रूपकरूपेण रूपकालंकारघटिताकारेण तथा प्रवृत्तं यथा बाह्ये हिर्मुखे वा चैतयंतं चंचलस्यास्य मनसः स्थैर्यं भवेत् तथा च चित्ते काष्ठपल्लव रूपानमाप्रविशानपरं
तद्वाक्यमिति द्वयोरर्थः १२२

आ. पु.

॥ ५ ॥

१२३ सुख्योभोगस्तुमुनेनसंभवतीत्याह सुपुत्रइति । सुपुत्रोयतोविशेषविज्ञानहीनस्ततःसुखदुःखविषयीकरणात्मकभोगशालीकथंस्यात् तस्मादानंदभुक्त्यप्युपचारिकं तथास्मृतराहारात्मक
पि नहि संस्कारभावापन्नां बुद्धिमयं विशेषतोऽनुभवतीत्यर्थः १२४ सुप्तोविशेषज्ञानाभावंकैमुत्पेनाह सुप्ताविति । यतःसुप्तोआत्मानमपिबुद्धिवृत्तिरूपोविशेषविज्ञानेनविषयाकरोतिततःसर्व
विशेषविज्ञानानां विलयः स्पष्टइतिफलितमाह आनंदात्मेति १२५ सुपुत्रोऽप्यष्टसमष्ट्युपाधिकयोःप्राज्ञेश्वरयोरभेदस्पष्टीकरणपरस्यतस्यप्राचीत्यादिवाक्यस्यार्थमाह तस्येतिपंचभिः । तस्यवर्णि
तस्यमहेशितुरेदस्यजाप्रतिस्त्रीपुंसभावेनस्थितस्यहृदयाकाशवासकालेरक्तपिंडशिराजालं वसनंचयस्येतादृशस्येस्यसुपुत्रे पूर्वमविच्छेदेनेश्वराभेदप्रयोजकाः प्राणाः शरीरेषुर्वादिदशदिगवच्छेदेनदशया
वस्थिता आसंस्तेऽनुनाकारणलेपेनकारणात्मनासर्वपदार्थविशिष्टमाच्यादिदिग्भावमापन्नाइतिप्राणानुद्दिश्यअधिदेवेश्वराभेदोविधीयतइति । यद्वा दिशःसर्वपदार्थविशिष्टाउद्दिश्यप्राणवंचेविधीयते ।
प्राणशब्दोऽत्रसुप्तोऽप्यष्टसमष्ट्युपाधिकोऽज्ञानात्मनिवर्तते सुपुत्रइत्याप्राणविलयेपिपरदृष्ट्याप्राणसत्त्वात्प्राणशब्दप्रवृत्तिरित्युक्तमिति । अत्रदृष्टांतः सर्वदिशामाधिपत्येनसर्वदिशःप्रियत्वेनप्राणतयाम
न्यमानःस्वर्गस्थइंद्रइतिद्वयोरर्थः १२६ । १२७ दृष्टांतादिशेषस्वयमेवदर्शयति अत्रेति । अत्रदृष्टांतिरेकस्यविशेषः । अयंकः वर्णितेद्रस्यसर्वजगत्कारणत्वेनसर्वैर्दिग्भिराधिदेविकपदार्थैः

किंतुरूपकरूपेणस्थैर्यमस्मिन्यथाभवेत् ॥ अत्यंतचंचलस्यास्यमनसोवाह्यबोधतः १२३ सुपुत्रःसर्वविज्ञानरहितोभोगवान्कथम् ॥ दुःखस्योपरमाद्यद्वन्द्ववेदानं
दभुक्पुमान् ॥ तद्वत्सूक्ष्मतराहरःसुपुत्रःकथितोद्विजैः १२४ सुप्तोविशेषविषयविज्ञानविलयोभवेत् ॥ आत्मानमप्ययंनैवविज्ञानातिविमोहितः ॥ आनंदात्मा
ततःसुप्तावभोक्ताभोक्तृस्थितः १२५ तस्यस्त्रीपुंसरूपस्यहृदयाकाशवासिनः ॥ रक्तपिंडशिराजालद्वयान्नवसनस्यतु १२६ प्राच्याद्याःकथिताःसर्वाःप्राणाइ
तिदिशोदश ॥ यथेद्रस्यदिविष्टस्यतथेद्रस्यमहेशितुः १२७ अत्रायंतुविशेषःस्याद्विग्भिःप्राणैरभिन्नता ॥ इंद्रस्यसर्वजगतःकारणस्येतरस्यन १२८ चतुर्वि
धानांभूतानांपंचानांमहतामपि ॥ भौतिकानांचसर्वेषांसदासदसदात्मनाम् १२९ दिक्कालमाहितानांस्याद्दृढाकाशेस्थितःपुमान् ॥ कारणंयद्वदेतस्यान्नभोऽभ्रा
देर्विलक्षणम् १३० सएवभवताराजनगंतव्यःसर्वदापुमान् ॥ इंधोयोहृदयाकाशेस्थितोदिक्प्राणमूर्तिमान् १३१ अयमेवभवताराजनहमन्येचजंतवः ॥ देहादेर्भ
दतोभिन्नोभयद्वद्वटादिना १३२

प्राणैराध्यात्मिकपदार्थैश्चाभिन्नतेवभवति कारणस्यसर्वविकारात्मतायाःकारणरूपेणैक्यस्यचलोकैपिप्रसिद्धत्वादितिभावः । इतरस्यदिविष्टस्यतुतथान तस्यहिअभिमानमात्ररूपएवद्विग्भिरभे
दइत्यर्थः १२८ सुप्तोऽप्यष्टसमष्ट्युपाधिकोऽज्ञानतासर्ववेदतिपुप्रसिद्धेत्याह चतुर्विधानामितिद्व्यां । जरायुजादिभेदेनचतुर्विधानांभूतानांप्राणिशरीराणांतथासहतांभूता
नामाकाशादीनांतद्विकाराणांस्थूलसूक्ष्मात्मकानांचसदिक्कालानामेतेषांसर्वेषांकारणंभवतियेषसुप्तोहृदयाकाशेवर्णितःपुरुषः । ननुसाध्विदानंदात्मकःकथमनृतजडदुःखात्मकस्यजगतःकारणमि
त्याशंकादृष्टांतेनपरिहरति यद्वदिति । यथानिरवयवत्वादिनामेवविशुद्धादिभ्योविलक्षणमपिनभोमेधादीनांकारणतथायमात्मापिप्रपंचस्यविवर्त्तस्याभिन्ननिमित्तोपादानताशास्त्रीतिद्वयोरर्थः १२९
१३० अथतुरीयनिरूपणपरस्यसएवनेतीत्यादिश्रुतिग्रंथस्यार्थमुत्तरग्रंथेनाचक्षानस्तत्रसएवइत्यनयोःपदयोरर्थमाह सएवभवतेतित्रिभिः । यस्त्वयामंतव्यत्वेनपृष्टःसएवस्वयंपुमानित्येन
जाप्रतिवर्णितोहृदाकाशेतेजसत्त्वरारादिगद्विसर्वपदार्थात्मककारणरूपश्चवर्णितइत्यर्थः १३१ अयमेवतवसर्वेषांचपरमार्थतयात्मेत्याह अयमेवेति । उपाधिमात्रेणाकाशवद्विन्नोवस्तुतस्त्वे
कइत्युत्तरार्थः १३२

अस्यात्मवेनातिसन्निहितत्वेनज्ञानमात्रमेवमाप्नुयात्त्वेनराजमार्गभूतंनप्रामादाविवक्रियारूपागतिरत्रेत्याह राजन्नि १३३ नेतिनेतीत्यंशस्यार्थमाह अवाङ्मनसेतित्रिभिः । यतोऽवाङ्मनसगम्यत्वेनसर्वैःसाक्षादुक्तमशक्योऽयंतेनमयाईदृक्उत्तरश्लोकद्वयोक्तप्रकारेणकाथितमुपदिष्टंभवतीतिशेषः १३४ नैवमिति । अत्रमत्कर्तृकोपदेशकालेएवंविधमुत्पन्नवनविशेषःकिंत्वतद्यावत्स्यावोद्धोयतोयंभावरूपोभावत्वेनलोकेप्रसिद्धोपेदार्थास्तदप्येनभवति तथाभावस्यप्रतिषेधात्मकाभावरूपोपिनभवति यतोभावत्वाऽभावत्वाभ्यांवाजितइति १३५ अत्रदृष्टान्तमाह नभइति । यथानभोभेयादिरूपंमेघप्रतिषेधरूपंचनभवंत्येवमात्माविश्वविश्वाभावोभयात्मकोनभवतीत्यर्थः १३६ यथाप्रोतिपदादत्तेइत्यादिभगवद्यासोक्तिमनुरुद्धचसर्वैकस्मितस्वज्ञानेनादत्तेप्रसतीतिव्युत्पत्तिप्रदर्शयन्नात्मपदार्थमाह सकारणइति । स्वारीपप्रयोजकाज्ञानेनसहितःसर्पोज्ञातापांरज्ज्वांपथालीयतेतथासहमूलेनविश्वंज्ञातेऽधिष्ठानेलीयतेअतःसर्वाधिष्ठानमात्मेत्युच्यतइतिभावः १३७ अगृह्यपदार्थमुपवृष्टपति । अगृह्योपमित्यादिभिःपञ्चाधिकचत्वारिंशताश्लोकैः ग्रहीतुंविषयीकर्तुंमयोप्यत्वादिवज्ञानादिकरणेनगृह्यतेइति १३८ करणप्राप्तताभावेकरणविशेषात्मकप्रमाणप्राप्त

राजत्रेपसदाज्ञेयोघोरसंसारभीरुणा ॥ अस्यज्ञानं हि विज्ञेयं राजमार्गोन्नगच्छताम् १३३ अवाङ्मनसगम्योयंनशक्योवक्तुमंजसा ॥ मयात्वयानबोद्धुंचतेनेदृक्काथितंमया १३४ नैवंत्वयात्रविज्ञेयोभावरूपोनचापि सः ॥ भावस्यप्रतिषेधोवाभावाभावविवर्जितः १३५ नभोयथानभेयादिःप्रतिषेधोपिनैवतत् ॥ एवमात्मानविश्वस्याद्विश्वाभावोपिनैवसः १३६ सकारणोयथासर्पोरज्ज्वामेवप्रलीयते ॥ रज्जुज्ञानात्तथाविश्वंभावाभावंसकारणम् ॥ आत्मबोधादिंदराजन्नात्मन्येवविलीयते १३७ अगृह्योयंसदैवात्माबाह्यैराम्यंतैरेस्तथा ॥ करणैरतएवायंगृह्यतेनकथंचन १३८ प्रमाणानांभवेल्लोकेविषयःकरणैर्हिः ॥ गृह्यतेनत्वगृह्यःस्यात्प्रमाणविषयःकचित् १३९ अर्थोयोर्तींद्रियोनित्यंबोद्धोयोसौमनसाभवेत् ॥ अन्यथातींद्रियोर्थोयमितिज्ञानंकथंभवेत् १४० प्रमाणमप्रमाणंवाप्रमातारमपेक्षते ॥ प्रमाप्रमायाविषयःफलंचाप्यप्रमातथा ॥ अप्रमायाश्चविषयःफलंवातंसमाश्रयेत् १४१ मानामानेतथाभग्रेविषयौतत्फलेअपि ॥ विषयौहियदास्यातांतथाभिन्नेपरेचेते ॥ यथाकथंचित्पुरुषावर्णयंतीहसाहसात् १४२

तारूपं प्रमेयत्वं दृष्ट्वा पास्तमित्याह प्रमाणानामिति । योभावः करणैर्गृह्यते विषयीक्रियते स एव प्रमाणविषयत्वेन लोके प्रसिद्धो न तु तद्विपरीतः तथाचागृह्य आत्मा कथं प्रमेयः स्यादिति भावः १३९ ननु बाह्यांतरकरणविषयत्वेन प्रमाणविषयत्वव्यापकमतो द्विषे स्वर्गापूर्वे देवतादौ प्रमाणविषये करणसंसर्गादर्शनादिति शंकां वारयति अर्थइति । अथथातस्य मनो ग्राह्यत्वा नङ्गीकारे अयमर्थोऽतींद्रिय इत्याकारं मनस्य नुभूयमानं ज्ञानं कथमुपपद्येतेति । तथाच व्याप्तिज्ञानशब्दज्ञानादिसहकर्मनोऽतींद्रियमपि विषयीकरोतीति भावः । अत्र मनःपदेन तदुपहितः साक्षी विवक्षितः सिद्धांते मनसः करणत्वाभावादिति बोध्यम् १४० एवमविषयस्वभावस्यात्मनो ग्रहणायोग्यता दर्शिता अथात्मभिन्नस्य सर्वस्य विषयस्वभावत्वेन स्वभासकमात्मानं ग्रहीतुं सामर्थ्यमिति दर्शयितुमात्मभिन्नस्य सर्वस्य विषयस्वभावतामाह प्रमाणमित्यादिना । प्रमाणं प्रमाकरणं अप्रमाणमप्रमायाः करणं एते द्वे अपितावत् प्रमातारं प्रमातृत्वोपलक्षितं साक्षिणं स्वसिद्धये समाश्रयतः । न केवलमेत एव किंतु प्रमा अवाधितार्थगोचरावृत्तिस्तस्याविषयो घटादिरूपां फलंचावरणभंगादिरूपंतथा अप्रमावाधितार्थगोचरावृत्तिस्तद्विषयस्तत्फलंचेतानिसर्वाणि साक्षिणं स्वसिद्धये समाश्रयंतीति १४१ एवं सति यथा मुच्यते सन्नियोपयः श्वेतमेव अंधानां सदसितुना नारूपं भवतु नाम तथा साक्षिणो भासकस्यापेक्षामानादीनां सर्वेषां विषयत्वमेव मानत्वादिरवांतरो विशेषस्तुतेषामर्थपरम्परयैव सिद्धइत्याह मानेति ।-

आ. पु.

॥ ६ ॥

मानामानेप्रमाणाप्रमाणेयदाविषयविषयत्वमात्रप्राप्ते जाते कीदृशे भेदे शिलाभेदनप्रवृत्तकुठारवत्साक्षिणप्रकाशयितुं प्रवृत्तेसतीभेदेप्रतिहते । फलाश्रयोहि विषयइत्युच्यते तथाचमानामानेएवभ
वतो नसाक्षीतिभावः तत्फलेइतिपदमावर्त्तते तथाचतयोमानामानयोः फलेप्रमाऽप्रमारूपेतयोः प्रमाऽप्रमयोः फलेचविषयनिष्ठेज्ञाततादिरूपेविषयोजितेतथातयोर्विषयविषयाखेवतदातेमानामानादिरूपे
द्वेद्वचतुष्टयेपरस्परभिन्नेपरेविरुद्धस्वभावेचभवतइतिपत्तुरुपावादिनोवर्णयंतितद्वर्णनंतेपांसाहसादेवविषयत्वेनाविशेषमानादीनामननुसंधायेवप्रवृत्तमित्यर्थः १४२ तत्रमानामानयोर्निरूपणेसा
हसंतावत्स्पष्टयति अमानमिति । मानामानयोर्मध्येअमानंवर्णयंतोवादिनः किममानस्वरूपं प्रमाणेन गृहीत्वावर्णयंतिअप्रमाणेनवा अंत्येभ्रांतत्वेतेपांस्पष्टे । आद्येइदमुच्यते अमानंमानतो
मानेनगम्यग्राह्यदास्यात्तदातत्मानग्राहकंमानं किमानंस्यादपितुनस्यात् मिथ्यार्थोचरामानग्राहकस्यमानत्वेन्याहतमितिभावः । ननुयदेवयस्यग्राहकं तदेवतत्रमानमितिचेत्तर्हिमिथ्यार्थग्राह
कममानमपिमानंस्यादित्वाशयेनाह तथात्त्वशति । तथात्वेग्राहकमात्रस्यमानत्वे १४३ मानामानकथायावुथात्वंप्रकारांतरेणस्पष्टयति अपेक्षयेति । यथारूपापेक्षयामानत्वाभिमतंचसु
मानंतथागंधापेक्षयातदेवामानमिति १४४ अमानग्राहकत्वेमानस्यामानत्वापत्तिदृष्टांतैरनस्फुटयति मानेति । पत्त्यतोमानगम्यमानेनगृहीतममानस्वरूपमपिभवतांगीकृतंततएवअमानभूतार्थग्राहक
त्वादेवमानस्यापिमानतान मानतागता रज्जुसर्पाज्ञानवदित्यर्थः १४५ एवंमानस्यग्रहणंमानेनामानेनवा आद्येत्वेनग्रहणेआत्माश्रयः परेणग्रहणेऽन्योन्याश्रयादिश्च अंत्येमानत्वहानि

अमानमानतोगम्यंयदास्यात्तद्विकितंता ॥ भवेन्मानंतथात्वेस्यान्मानामानकथावृथा १४३ अपेक्षयायथामानममानंतद्वदेवहि ॥ अपेक्षयैवमानंस्यादमानंवा
दिनांबलात् १४४ मानगम्यममानंयन्मानस्यापिनमानता ॥ रज्जुसर्पादिकानांस्याज्ज्ञानेष्वत्रनमानता १४५ एवंमायामपिज्ञेयमुक्तंयत्करणेष्विह ॥
फलेनैवविभेदोस्तिक्वचिदर्थप्रकाशने ॥ स्वतोऽतोभेदकंहित्वाकिंचिन्मानादिकारणम् १४६ विषयेषुनभेदोस्तिभेददृष्टेरभावतः ॥ सत्ताज्ञानेनगंतव्याऽज्ञानं
चेदप्रमाभवेत् १४७ नचैवविषयःसिद्धिंयातिकुत्रापिकर्हिचित् ॥ अन्यथारज्जुसर्पादेःसिद्धिःस्यादप्रमादतः १४८ मानंहिविषयान्गृह्णन्मानंस्यादथवास्व
तः ॥ प्रथमेनैवासिद्धिःस्यात्सदाविषयमानयोः १४९

रितीममर्थसिद्धवन्मत्वाउक्तंयायंप्रमादावतिदिशति एवमिति । मायांप्रमायांतदुपलक्षितायामप्रमायांचक्षेयंयोज्यं यत्करणेषुमानामानरूपेषुउक्तमिति । किंप्रमाप्रमयेवग्राह्याप्रमयावा आ
द्येआत्माश्रयादिरंत्येऽप्रमात्वापत्तिरिति यदाकरणांनंतज्यपृच्छीनांषप्रमासंज्ञानांभेदस्याप्रामाणिकत्वंसिद्धेतदाप्रमाणाद्युपाधिकएवयस्यभेदस्तस्यफलस्यभेदोऽप्रामाणिकइतिकिमुक्तव्यमि
त्याह फलेइति । अर्थप्रकाशनरूपेफलेआवरणभंगोपलक्षितेस्वतःस्वभावादेवभेदोनास्तिकिंतुमानादिकं अतःअनयाउपाधितयाभेदस्यकारणंप्रयोजकमपेक्षेवभेदःसचोपाधीनामेव भेदसाधका
भावोबाधितइत्यर्थः १४६ एवंमानादीनांविषयसाधकानांभेदस्याप्रामाणिकत्वेविषयाणांभेदस्याप्रामाणिकत्वंसुतरांसिद्धमित्याह विषयेष्विति । भेददृष्टेर्भेददृष्टिसामग्र्याअभावेअप्रामाणिकत्वे
विषयेषुक्वभेदःसिद्धयेत् । तदेवस्पष्टयति सत्तेत्यादिना । सत्ताविषयस्येतिसोपः ज्ञानेनप्रमादिरूपेण अन्यथाअप्रमाविषयस्यापिसिद्धोरज्जुसर्पादीनामपिसिद्धिरप्रमादतःप्रमादाभावकालेपि
स्यात्सत्यार्थस्यहिंसावधानतादशापांभानंप्रसिद्धमितिद्वयोरर्थः १४७ । १४८ ननुअप्रादिमानेनविषयसिद्धिरितिदुराग्रहेणपृच्छतोदुराग्रहमानत्वासिद्ध्यासोपपत्तिकंसंखडयति मानंहीति
पंचभिः । भवदभिमतंमानंयदाविषयान्गृह्णत्प्रकाशयद्भवतितदामानंप्रमाणत्वशालिभवतिकिंवास्वतःस्वभावादेवमानं आद्येविषयमानयोःपरस्परसिद्धिसापेक्षसिद्धिकयोर्न्यतरस्यापिसिद्धि
र्नस्यात् नक्षिपरस्परापेक्षाणिकार्याणिलोकेपिसिद्धयतीतिभावः १४९

ननुसापेक्षानामपिसिद्धिः कुतो न भवतीति चेत्परस्परपेक्षाया एव दोषत्वेन प्रतिबंधकत्वादित्याह अन्योन्याश्रयतेति । पुरोदिते प्रथमे अपिशब्देन सापेक्षसिद्धिकस्य तृतीयादेः कल्पनायांचक्रान वस्थादिगुह्यते । अंतोत्स्वभावादेव मानस्य मानत्वे अमानस्यापि स्वभावादेव मानत्वं कुतो न सिद्धयतीति । न च स्वभावस्य पर्यनुयोगायोग इति वाच्यं सत्यं स्वभावो न पर्यनुयोपदिष्टमापि नः स्यादत्र नुमानमिति भावः १५० ननु मानानां मानत्वमात्रसिद्धिर्गोचरत्वात् स्वाभाविकं अमानानां तु दोषेण परगृहीतेनापोयतेति मीमांसकरीत्या मन्यमानं प्रत्याह परत इति । यदि अमाने पुमान् त्वं परतः परेण दोषग्राहकेण सिद्धयतीति मन्यसे तथापि तदमानस्यामानत्वं केन चिह्नोपग्राहकेण मानेनैव स्यादुपपद्येत । तत्रैवं पृच्छ्यते तस्य दोषग्राहकस्यापि तदमानत्वं परेण तदोपग्राहकेण किं न भवेदिति १५१ ननु दोषाग्रहकमानस्यामानत्वं भवेदेव दितत्राप्रामाण्यप्रयोजको दोष उपलभ्येत अत्र तु प्रत्युत अनुलब्ध्या दोषाभाव एव गृह्यते इति कथं प्रामाण्यमिति शंका मन्यतत्रिरासं प्रतिजानीते भवेदिति । त्वदुक्तविधया दोषग्राहकमानस्यामानता भवेदेव परंतु तत्रा मानत्वग्राहकस्यामानत्वे कारणं प्रयोजकं दोषरूपं न दृश्यते इति त्वयोक्तेपि मानस्य स्वस्ति कुशलं सिद्धिरूपं दुर्लभमिति १५२ कुत इत्याकांक्षा यामाह अदर्शनमिति । अदर्शनमनुपलब्धिर्दोषाभावं मानत्वोपयोगि न गृह्यतीति मानरूपासती गृह्यतीति अमानरूपासती वा आद्ये उक्तविधया स्वाभाविकमानत्वा नुपपत्त्या दोषशंका वारणा पोतरो चरमानपेक्षायामनवस्था भवेत् अंत्ये विषयस्यानुपलब्धिग्राह्यदोषाभावकस्यामानता सिद्धिरित्यर्थः १५३ फलितमाह तत इति । यत उक्तविधया मानत्वसिद्धिर्नास्ति तत एव विषयसत्तासाध

अन्योन्याश्रयतापिस्यादोषः पक्षे पुरोदिते ॥ स्वतश्चेन्मानता तस्य स्यादमानस्य सानकिम् १५० परतो यद्यमानत्वममानेषु तथापि हि ॥ मानेनैव भवेत्तद्वितस्या पिपरतो न किम् १५१ भवेदमानता तत्र कारणं नैव दृश्यते ॥ इत्युक्तेपि भवेत्स्वस्ति मानायास्मै न कर्हिचित् १५२ अदर्शनं यथामानं तदोक्ता दोषसंततिः ॥ भवेद मानतायास्याद्विषयस्याप्यमानता १५३ ततो विषयसत्तायां मानं नैव लभामहे ॥ मामानयोः कथं नाम सत्तायां मानमस्ति ते १५४ अपि सर्वस्य मेयत्वे कथमेतच्च तुष्टयम् ॥ चतुष्टयस्य चाभावे कथं मानादिसंस्थितिः १५५ ततो मानादिभेदोयं गंधर्वनगरोपमः ॥ अभिमानेन संसिद्धोवादिनां न तु वस्तुतः १५६ अपेक्षया हि य दत्र भवेत्तत्र न तद्वेत् ॥ पुरुषत्वं यथा स्त्रीणामपेक्षाजनं विद्यते १५७ अपेक्षा बुद्धिरुद्दिष्टा बुद्धिर्नार्थग्रहक्षमा ॥ बुद्धित्वाद्यद्वेदेषा स्याद्रज्जुसर्पगता सदा १५८ अर्थ ग्रहं विनाप्येव व्यवहारो यथा भवेत् ॥ लौकिकस्तद्देवायं व्यवहारोप्यमानतः १५९

कस्याभावः । ते स्वप्रकाशात्मानमनभ्युपगच्छतो मते विषयसत्तासिद्धौ च त्वन्मते विषयभानानुमेयसत्ताकयोर्मायाः प्रमायाः तथाऽमानस्य च सत्तासाधकमानाभावः किमु वाच्य इत्यर्थः १५४ किंच मामानयोः फलस्य च मानेन सिद्धिर्स्वाकोरेतेषां मेयत्वस्यैवापत्तो मामानमेयफलक्षणस्य च तुष्टयस्य तत्प्रयुक्तस्य व्यवहारस्य च सिद्धिस्तव मते कथं स्यादित्याह अपीति । सर्वस्य मामभूतेः संस्थितिर्व्यवहारसमत्वम् १५५ कथं तर्हि सिद्धांतिसर्वोपपत्तिरिति चेत्स्वप्रवदविद्यामूलकया कल्पनयेत्याह तत इति । अभिमानेन कल्पनयेति यावत् । कल्पितानां तु साक्षिमात्रभास्यत्वं प्रसिद्धमिति १५६ कल्पितस्य वस्तुतोऽभावं विशदयति अपेक्षया इति । अपकृष्टादोषप्रयुक्ता ईशादष्टिरेषा तयां प्राविष्टानेयद्रवेत्सिद्धये तत्कल्पितं तत्राविष्टानेवस्तुतो न भवेत् । तथा पुरुषवेषशालिनीपु स्त्रीपुरुषत्वमिति १५७ अपेक्षापदार्थप्रदर्शनपूर्वकं कल्पनाया विषयसत्तादासीन्येऽनुमानमाह अपेक्षेति । अपकृष्टे सा रूपपेक्षालोके बुद्धिरित्युद्दिष्टा प्रोक्ता अतएव नूतनमर्थकल्पयंतः कवयो मद्भु द्वावेवं भारतीनि व्यवहरंतीति । तथा चैवं प्रयोगः बुद्धिरर्थस्य प्रदेष्टा साधनेन क्षमा बुद्धित्वादज्जुसर्पविषयकबुद्धिवदिति न चाप्रयोजकत्वं नेह नानेत्यादिश्रुत्यनुगुणत्वादिति १५८ अर्थेति । यथाच एपरज्जुसर्पबुद्धिकृतो व्यवहारो भयकंपादिलक्षणः सदर्थग्रहं विनापि भवति तद्देवायं लौकिकः सर्वोपि व्यवहारो विना मानं सिद्ध इत्यर्थः १५९

आ. पु.

॥ ७ ॥

एवंदृश्यमात्रस्य कल्पितत्वेन साक्षिमात्रभास्यस्यात्मभानाक्षमत्वं दर्शितं तत्रोपनिषदत्वं प्रसिद्ध्या श्रुतिविषयत्वमाशङ्क्य तस्यान्यथोपपत्तिमाह श्रुतेरिति । श्रुतेरपि जडं तात्पर्यं विषयो मिथ्यात्वात् नात्मा स्वयं प्रकाशत्वात् किंतु सा श्रुतिरपि भावाभावपदार्थस्थूलसूक्ष्मप्रपञ्चानुकूलः कृतीः कर्तृत्वानि जगज्जन्मादिकारणत्वमिति यावत् आत्मनि अन्वयस्याप्यारोप्य तदपवर्तनीयवर्त्तते बोधयतीत्यर्थः । तथाचावरणभंग एव तदाकारवृत्तिव्युत्पादनेन श्रुतेरप्यारोनात्मप्रकाशने तावत्तैव चोपनिषदत्वमिति भावः १६० फलितमाह स्वयमिति । क्वापिलोक्ते देव मानानामावरणभंग एव व्यापारादिति १६१ एवं मानादिर्भास्यत्वेन स्वभासकात्मभासकत्वं नास्तीत्युक्तं अथ चेत्तन्भास्यत्वनिरासेन स्वयं प्रकाशत्वं द्रष्टव्यं तु पूर्वोक्तमनुवदति अपीति । अपिशब्दः श्लोकादो वर्त्तमानो वा क्वांतरारंभसूचक इत्युक्तं । सर्वमानादिभेदः प्रमातुः संश्रयात् प्रमातृसिद्धौ सत्यामेव भवतीति प्रसिद्धं सर्वत्र । एवमवयवमुखेनोक्तं व्यतिरेकमुखेनाह प्रमिणो मीत्यादिना । अहं प्रमिणो मिसम्यक् निश्चिनो मीत्याकारकतया श्रयं प्रमातारं विना मानादिभेदसिद्धिर्न दृष्टेत्यर्थः १६२ प्रमातात्विति । उक्तविधः प्रमातास्वरूपभूतस्वप्रकाशचेतन्येन वसिष्ठो विशिष्टकेवलयोरभेदादिति सिद्धांतः । अन्यथा वा दिनां प्रतान्यनुसृत्याहमित्याकारकज्ञानविषयत्वेन सिद्धिस्वीकारे वक्तव्यं । असौ प्रमाता किंस्वेनात्मनेव चेत्तन्नेन ज्ञानलक्षणा क्रियाविषयतां नीयते परेण वेति १६३ अंत्ये आह परेति । य

श्रुतेरपि न कोप्यस्ति विषयः किंतु सापि हि ॥ भावाभावकृती रात्मन्यध्यस्यैव प्रवर्तते १६० स्वयं प्रकाश आत्मा तः सिद्ध्यति स्वत एव हि ॥ तस्मान्न मानतस्तस्य सिद्धिः क्वापीह संभवेत् १६१ अपि मानादिभेदोऽयं प्रमातुः संश्रयाद्भवेत् ॥ प्रमिणो मीति विज्ञानकर्तारं विहाय हि ॥ प्रमाणादिविभेदोऽयं दृष्टः केनापि कुत्रचित् १६२ प्रमाता तु यदा ज्ञेयो भवेद्वादिमते तदा ॥ केनासौ चेत्तन्नेन स्यात्स वास्वेन परेण च १६३ परविज्ञानपक्षे स्याज्ज्ञानाम्येन मिति विधीः ॥ आत्मानमिति नैव स्यान्न ह्यन्योन्यात्मता त्रिजेत् ॥ आत्मनैवात्मनो ज्ञानं दुष्करं तत्प्रसज्यते १६४ अपि चेदात्मनात्मानमात्मा वेतिसचेतनः ॥ ज्ञानादज्ञाघटोऽप्येवं स्वयं स्वकेन वेत्ति १६५ जडरूपो भवेदात्मा घटश्च कथमेतयोः ॥ विशेषो न च मूर्तत्वं न भसो ज्ञानिनां तथा १६६ न च देहेन संबंधो ज्ञानित्वे स्यान्नियामकः ॥ न भ आदेरसौ नैव नास्ति केन न भस्तदा १६७

धादेव दत्तो यज्जडं तज्ज्ञानत्वेन जानामीत्यनुसंदधाति तथा परविज्ञानपक्षे एनं प्रमातारं जानामीत्येवमनुसंदध्यान्न त्वात्मानं जानामीति परस्य परात्मशब्दप्रयोगानुपपत्तेरिति । आद्यमाह आत्मने वेति । आत्मकर्तृका आत्मकर्मिका च ज्ञानक्रियाकर्मकर्तृत्वविरोधान्न संभवतीत्यर्थः १६४ किंच तार्किकमते जडेभ्य आत्मनः को विशेष इत्याह अपि चेदिति । ज्ञानात्मनः संयोगजं ज्ञानगुणं प्राप्य चेतनः स ज्ञात्मात्मानं जानाति केवलस्त्वज्ञो जड एवेति मते घटोऽपि मनः संयोगेनात्मानं कुतो न जानातीत्यर्थः । न च घटे मनोयोगो नास्तीति वाच्यं अणुत्वेन नित्यानामनेकमुक्तपुरुषसंबन्धिमनसा संबन्धस्य सो लभ्यादिति भावः १६५ जडत्वेन घटात्मानोऽसाम्येतन्मते घटात्मानो विशेषो दुर्बल इत्याह जडेति । ननु घटस्य मूर्तत्वं परिच्छिन्नपरिमाणत्वरूपमात्मनो वैलक्षण्यप्रयोजकमिति चेत्तर्हि विभोराकाशस्यात्मत्वप्रसक्तित्वयादुप्यरिहरेत्याह न च मूर्तत्वमित्यादिना । यथा घटे चैतमानं मूर्तत्वं घटस्यात्मनो विशेषस्तथा विभुनां ज्ञानिनां भवदभिमतत्मानं भसश्च कोपि विशेषो नास्तीत्यर्थः १६६ विशेषमाशङ्क्य निराचष्टे न चेति । शरीरावच्छिन्न आत्मनि ज्ञानं जायते इत्युपगच्छतस्तव मते देहसंबन्धोऽपि निषामको ज्ञाननिषमनद्वारा आत्मभेदको गीकर्तुं न शक्यः पतो न भः प्रभृतेर्विभोरसो देहसंबन्धः केन हेतुना नैव नास्ति किं त्वस्यैव विभुत्वस्य साम्यात् । फलितमाह न भस्तदेति । तदा शरीरसंबन्धस्यात्मत्वनियामकत्वेन भवेत्वात्मा स्यादित्यर्थः १६७

जडात्मवादिन इष्टापीति निरस्यति एवमिति । एवं स्वभावतो जडरूपात्मनः स्वीकारे स्वस्वामिभावो जडवर्गेण सहचेतनस्य भोक्तृभोग्यभाव इति यावत् आदिपदेन उपकार्योपकारकभावादिः संब-
धश्चेतननिर्वाहो दुर्निरूपः स्यात् आगतुं ज्ञानहेतोर्मनःसंयोगादेरुक्तविषयाघटादिदेशोपि सोलभ्यात्कर्तृत्वभोक्तृत्वसर्वत्र स्यादिति १६८ ननु न घटादेः कर्तृत्वायापत्तिः प्रत्यक्षरूपायास्तम्ब-
कानुमिदिरूपायाश्च हेतुर्व्यवस्थापकतया श्रयणादिति तार्किकशंका मनूयत निरासं प्रतिजानीति यद्यत्रेति । अपेशलमसुंदरम् त्वयाम्युपगतादृष्टिः किमात्मरूपात्तद्वर्मरूपावा आद्ये अस्मदिष्टाप-
त्तिः अंत्ये चर्मस्य भवन्मते चर्मि भिन्नस्य प्रकाशरूपत्वेऽपि यमिणो जडस्य भानं कथं न हि पुत्रपांडित्येन पितुः पांडित्यमित्याशयेनाह दृष्टिर्नामेति । अत्र आत्मनित्वद्विगीकृतादृष्टिः किंस्वरूपायामुपपा-
द्यमानकृतीकृतार्थः स्यादित्यर्थः १६९ आत्मभिन्नायादृष्टात्मनिनोपकारकत्वमितीममर्थं हेतुत्वेनाह अस्येति । दृष्ट्यामभ्युपगतायामप्यस्यात्मनस्तद्विभक्त्यजडस्य यथासिद्धिस्तदा तदा
श्रितायादृष्टेः कथं सिद्धिः यदित्यात्मा स्वयंप्रकाशत्वेन मानान्तरेण वा सिद्धयति तदानीं फलयादृष्ट्या कोऽर्थ इत्यर्थः १७० किंच त्वयादृष्टिः करणव्युत्पत्त्या प्रमाणरूपाऽभ्युपगम्यते प्रमाणत्वसिद्धि-
स्तु पूर्वोक्तरीत्या दुर्लभेति कथं तयादृष्ट्यात्मसिद्धिरित्याह अपीति स्पष्टम् १७१ किंच भवदभ्युपगतादृष्टिर्मानं भवती किंच स्रवादिवत्करणव्युत्पत्त्या मानं भावव्युत्पत्त्यावा आद्ये प्रमाकरणत्वस-

एवं स्वस्वामिभावादिसंबंधो दुर्भणो भवेत् ॥ भोक्ताकर्तृताचैवं सर्वत्रैव प्रसज्यते १६८ यद्यत्र दृश्यते तत्र तत्स्यादित्यप्यपेशलम् ॥ दृष्टिर्नामात्रकाते स्याद्यां सम-
र्थकृती भवान् १६९ अस्यासिद्धौ यतो नैव ज्ञानमात्रं प्रसिद्ध्यति ॥ अस्य सिद्धौ तयानार्थः सर्वदा फलशून्यया १७० अपि दृष्टिर्भवेन्न मानं मानं च नैव हि ॥ सि-
द्धमद्यापि केन त्वमात्मानं साधयिष्यासि १७१ अपि मानं भवेन्माया हेतुर्वासा प्रमा भवेत् ॥ माहेतोर्मानताते स्यात्प्रदीपस्येव सर्वथा १७२ तथा च सर्वमानानां मानां
तरमपेक्षितम् ॥ एवं स्यादनवस्थादिदूषणं दुर्भणं तव १७३ मापि मानं भवेद्यद्विहितदासापि कथं भवेत् ॥ भातासती स्वयं किं साप्यथवा भानवर्जिता १७४ भानशून्या
भवेन्नैवामानं घटसमायुतः ॥ भातापि न परेण स्यादुक्तदोषप्रसंगतः ॥ न च स्वेन स्वयं स्वस्य भानं लोके न दृश्यते १७५ अपि स्वयं यदा भाता तदाप्येषा हि कीदृशी ॥
खद्योतसदृशी वा स्यादादित्यसदृशी हि वा १७६ आद्ये खद्योतवन्न स्याद्विषयस्य प्रकाशिका ॥ द्वितीये सर्वविज्ञानमेकबुद्धौ भवेत्तव १७७

णप्रामाण्यलामास्य स्वजन्यज्ञानस्य प्रमात्वसाधकमानांतरमपेक्षणीयम् । एवं तेनान्यचेनान्यदित्यनवस्था स्यादित्याह अपिमानमिति । सादृष्टिर्मानं भवतीमायाः प्रमायाः करणं यतस्ततो मानं भवेद-
यवाप्रमेव भावव्युत्पत्त्या मानपदार्थभूता सादृष्टिर्भवेदिति पूर्वोक्तार्थः । आद्ये प्रदीपवत्प्रमाहेतोर्मानतात्वदभ्युपगता तथा च स्वजन्यज्ञानप्रमात्वग्राहकमानांतरापेक्षापरंपरयानवस्था आदिपदेन नि-
शंकप्रवृत्त्यनुपपत्तिरित्या । दुर्भणं दुःखेन समाधेयमिति द्वयोरर्थः १७२ । १७३ अंत्येयान्यायमते प्रमाप्रसिद्धासेव सांख्यमते यथा प्रमाणं तथा त्वयां गीकारेऽपि वक्तव्यं सांख्यानामिव मानभूता
दृष्टिः किं स्वयंप्रकाशाप्रकाशहीना वा परप्रकाश्यावेति विकल्प्यां त्याव नूय निरस्यति मापीति द्वाभ्याम् । माप्रमा १७४ भानेति । यदा भानशून्या तदा धारकस्य घटसाम्यं पदापरप्रकाश्या तदा
पि घटसाम्यम् अनवस्थाप्रसंगश्चाधिकः परस्यापि परसापेक्षस्यापेक्षणादित्यर्थः । आद्यं स्वयंप्रकाशविकल्पनिराच्छेद न च स्वेनेति । स्वेन भातेति न च वक्तव्यम् यतो लोके स्वयं स्वस्य भानं न दृश्यत इत्य-
न्वयः । त्वया हि शुक्लात्किं केन लोकि कदृष्टांतमनुरुद्धचैवार्थः साधनीयः लोके च स्वकर्मकप्रकाशकर्ता कश्चिदर्थो न दृष्ट इत्याशयः १७५ स्वयं भानपक्षेऽप्यात्मभिन्नादृष्टिः किंच खद्योतवत्स्वरूपस्येव प्रकाशि-
का किं वादित्यवत् सर्वप्रकाशिकेत्याह अपि स्वयमिति १७६ विकल्पयोः क्रमेण विषयासाधकत्वं सर्वज्ञतापत्तिश्च दोषमाह आद्ये इति । एकबुद्धावेकस्यार्थस्यापि ज्ञानकाले सर्वज्ञानं स्यादिति १७७

एवंमानस्यदृतिरूपत्वेनात्मनोऽग्रहतोक्ता इदानीमभ्युपेत्यापिचक्षुरादीनां मानतां तत्सन्निकर्षायोग्यतात्मनोऽग्रहतेति दर्शयति अपिबुद्धिरिति त्रिभिः । किंचयदाबुद्धिर्विषये घटादौ जायते तदा
पिस्वयमेव न जायते किंतु चक्षुरादिप्रमाणानां संयोगादिसंबन्धमपेक्ष्यैव जायते इत्यर्थः १७८ ततः किमत आह कर्तेति । आत्मा कर्तृत्वेन भोक्तृत्वेन च विशिष्ट इत्याकारकं ज्ञानं तत्कथं जातं न हि चक्षुरादौ
द्रियसंयोगेनैव मुक्ताकारेण ज्ञानं संभवति परां चिखानीत्यादि श्रुतेः । पराङ्मुख्येन्द्रियसंयोगव्यापकस्याभावेन तद्व्याप्यस्येन्द्रियसंयोगस्याभावात् मनस्तु प्रमाणपरतंत्रत्वाद्वा तन्निप्रत्युपादानत्वेन तां
प्रतिकरणत्वात्करणत्वाभ्युपगमे चानुमित्यादीनां प्रत्यक्षत्वापाताच्च न प्रमाणमिति भावः १७९ इन्द्रियसंयोगविषयत्वाभ्युपगमे च पराङ्मुख्यस्य देहादेरात्मतापत्तिस्तथाचासुरव्यामोहार्थं चार्वाक
मतप्रणेतुं गुरोर्वृहस्पतेर्मतस्य स्वीकारप्रसंग इत्याह नेत्रेति । एतदुक्ताकारकं ज्ञानं यदिनेत्रसंयोगतो जायते तर्हि देहे एव जायते तथा चार्वाकत्वमन्थतमः प्रवेशकारणं वृहस्पतिप्रणीतलोकाय तशास्त्रानु
सारिप्रसज्जेत इत्यर्थः । इन्द्रियकरणकप्रत्यक्षासंभवे च प्रत्यक्षमूलकानामनुमानादीनां विषयतादूरतो निरस्तेत्याह नानुमानादिकमिति १८० ननु प्रमाणांतराभावे पिकर्तृवाचककृत्यत्पयतां
द्रष्टाश्रोतामंता इत्यादिपदरूपा एतरेयश्रुतिः कर्तृत्वे मानमिति चेन्न दर्शनकर्तृत्वादिनिषेधकस्या दृष्टाश्रोतेत्यादि श्रुत्यंतरस्याप्यपूर्वार्थत्वेन स्वार्थपरस्य तत्र विद्यमानत्वादित्याह द्रष्टेत्यादि । द्रष्टेत्या

अपिबुद्धिर्यदा जाता विषयेन तदा स्वयम् ॥ उत्पद्यते विना तत्र संयोगादीन् कदाचन १७८ कर्ता भोक्ता यमात्मा स्यादिति ते व गतं कथम् ॥ नेत्रसंयोगतो नैव गम्यते त्रक
थंचन १७९ नेत्रसंयोगतश्चैतज्ज्ञानं देहे विजायते ॥ तथा च मतमाया तं बलादेव गुरोस्तव ॥ नानुमानादिकं किंचिद्दृश्यते मूलहीनतः १८० द्रष्टेत्यादि श्रुतिर्य
द्वदद्रष्टेत्यादिका तथा ॥ तस्मादात्मगतौ नैवं मानमेयादिलभ्यते १८१ अपिसर्वस्य नैवैतदुक्तरीत्या प्रलभ्यते ॥ आत्मनस्तु कथं नाम भवेदेतत्सु दुर्लभम् ॥ अग्रह
स्तत एवायमुक्तो मात्रासमानया १८२ श्रुत्या सर्वात्मनस्तस्य शीर्णतापि न विद्यते ॥ भेदवत्शीर्णतां गच्छेच्छोके यद्वसनादिकम् १८३ मूर्तिमच्च तथानायं शीर्यते
तत्कथं पुमान् ॥ अशीर्योऽस्तस्तथोक्तो यं श्रुत्या यस्मात् शीर्यते १८४ अपिसंगवतां संग्राहोपआयातिकालतः ॥ यथा जलस्य शीतस्य तुष्णतावन् हि संगतः १८५
असंगस्य तथा दोषो दृष्टो नैव कथंचन ॥ न भसो त्रविशुद्धस्य यथा द्वादिकृतो न हि १८६

दिका कर्तृत्वानुवादिका श्रुतिर्यथा विद्यते तथा अद्रष्टेत्यादिका कर्तृत्वे निषेधिका पिवर्तते इत्यर्थः । ब्रह्मेव तेज एवेत्यादिका आत्मनस्तेजस्त्वेन चैतन्यमात्रता बोधिका तथा विद्यावस्थायां केन कंषयेदित्यादिका
कर्तृत्वप्रतिक्षिपती च श्रुतिरत्रानुसंधेया । फलितमाह तस्मादिति । आत्मनो गतो ज्ञाने मानादिकं नास्तीति किंतु स्वयंप्रकाशतयेवात्मा भासते इत्यर्थः १८१ परमार्थतो वा त्रितरित्याकस्या
प्यर्थस्य ज्ञाने मानादिकं दुर्वचं किमु तात्पर्यमिति आह अपिसर्वस्येति । परमपञ्चितमाह अग्रह इति । हितोपदेशकत्वेन जननीसमानया श्रुत्या तत एवाग्रह इत्ययमात्मोक्त इत्यन्वयः १८२ अशीर्य
पदार्थमाह श्रुतेति । श्रुतेति पदपूर्वान्वयि । सर्वात्मकत्वेन हिंसकस्यासंभवात् शीर्णताहननकर्मताऽस्यात्मनो न युज्यते किंच लोके ब्रह्मादिकं शीर्णताया अवयवबन्धशैथिल्यरूपाया आश्रय
त्वेन प्रसिद्धतद्देवतत्थामूर्त्यावयवघर्भाभावात्मकया युक्तं च दृष्टं आत्मनि तु शीर्णतान्यापकं तदुभयं भेदवत्स्वमूर्तिमत्त्वलक्षणं नास्ति ततस्तद्व्याप्यशीर्यत्वं कथमुच्येतेत्यभिप्रायेण यस्मात् शीर्यतेऽतोऽ
शीर्येति श्रुत्योक्त इति द्वयोरर्थः १८३ । १८४ । एवं स्वाभाविकविक्रियाभाव उक्तोऽध्यामं तु कदापि भावपरस्यासंगपदस्यार्थदर्शयति अपिसंगवनामिति पंचभिः । येलोके संगवन्तस्ते पांसंगहेतु
को दोषः परिणामादिरायातिमाप्रोतिकालवशा यथावद्देः संगजलस्येति १८५ संगस्य दोषप्रयोजकतां न्यतिरेकेणापि दर्शयति असंगस्येति । अद्वोमेघः आदिपदेन विद्युदादिग्रहः १८६

श्रुतोनहि संज्ञते इत्यनेन संगप्रयोजकयोर्भूतत्वं परिच्छिन्नत्वयोरभावः संगभावो हेतुतामूचित इत्याशयेनाह भूतं हीति । तस्मान्मूर्तत्वं परिच्छिन्नाच्च विलक्षणस्य अस्यात्मनः १८७ संगस्य सफलस्य स्वरूपमाभिनयति प्रत्यासत्तिरिति । प्रतिआभिमुख्येन आसत्तिलभितरं प्रतिगुणीभाव इति यावत् यथावद् हेर्जलं प्रति अथवा संयोगादिसंबन्धः एतदुभयरूपः संगः प्रसिद्धः तस्य संगस्य फलं तु कंचित्कालं तात्पर्यतात्पर्यसंगप्रतियोगिन आत्मेव आत्मा स्वरूपं यस्य तत्त्वं यथावद् हेर्जलं जलस्य उष्णतया वगृह्य आत्मकता इति १८८ आत्मनस्त्वद्वितीयत्वेन उक्तस्य संगस्य तत्फलस्य चासंभव इत्याह स्वजातीति । यत आत्मा सजातीयादिभेदहीनस्ततस्तद्विशेषाणां तसंगवान् कथं भवेत् तथा इतरतादात्म्यलक्षणसंगफलशाली च कथं भवेदिति १८९ असंगत्वे चात्मनो नित्यमुक्तत्वेन रूपेणाविनाशित्वं परमपुरुषार्थरूपताप्रयोजकं सिद्धमित्यर्थे परस्यासितोत्तरिण्यतीति वाक्यस्यार्थमाह अपिसंगवतामिति द्वाभ्यां । येल्लेके संगवतस्ते बंधरूपमादिपदग्राह्यपरिणामरूपं वा फलं भजंते तादृशस्ते पाविनाशश्च संभवति कुतः आरंभकाणां न्यायमते सांख्यमते तु परिणामिनां हेतुना मुपादानादिकारणानां वियोगस्य विभागस्यादिपदग्राह्यविनाशस्य वा समुद्रवात् । कीदृशः संगवतां नाशः क्वचित्सहसाञ्ज

मूर्तं हि संगवद्दृष्टं परिच्छिन्नं च वादिभिः ॥ तस्माद्विलक्षणस्यास्य संगः स्यात्केन हेतुना १८७ प्रत्यासत्तिर्भवेत्संगः संयोगादिरथापि वा ॥ फलंतस्य भवेद्लोके कंचित्कालं तात्पर्यता १८८ स्वसजातिविजात्युत्पत्त्यभेदगंधविर्वर्जितः ॥ कथं स तादृशः केन तत्फलोपि भवेत्पुमान् १८९ अपिसंगवतां संगद्वन्धादिफलभाजिनाम् ॥ आरंभकादिहेतूनां वियोगादिसमुद्रवात् ॥ विनाशः सहसा कापि नैर्वाथ कचिद्भवेत् १९० अयमात्मा यतोऽसंगो बध्यते न ततः क्वचित् ॥ विनश्यति न चाप्येष संगभावो न हेतुना १९१ विशेषैरखिलैः शून्यो ह्यवाङ्मनसगोचरः ॥ गंतव्यो भवतारान् जनभवान्सर्वात्मकः पुमान् १९२ माते भवतुराजेंद्रभयं संसारशूलतः ॥ अभयं सर्वजंतूनामानं दात्मानमीश्वरम् ॥ आत्मा तमात्मरूपेण प्राप्तोऽस्यैक्येन सर्वदा १९३ सर्वप्राणभृतां राजन द्वितीयाद्रयमाव्रजेत् ॥ न द्वितीये भवेज्ज्ञानमात्मनः सर्वतोपि हि १९४ नात्मनः प्रति कूलत्वं विद्यते सर्वदेहिनाम् ॥ प्रति कूलस्य नाज्ञाने राजन भीतिः प्रजायते १९५ तत एवाभयं ब्रह्म विज्ञानानंदरूपमृत् ॥ त्वमेवासि महाराज सर्वभेदविवर्जितः १९६

लक्ष्यक्रमकः क्वचित्ज्ञानैर्लक्ष्यक्रमक इत्यर्थः १९० आत्मनित्वसंगे संगव्याप्यो बंधविनाशो न संभवत इत्याह अयमात्मेति । न च दृष्टत्वेन विज्ञातत्वं बंधभाक् १९१ एतदेवात्मनस्तुरीयरूपं तव गंतव्यत्वेन निर्दिष्टमभूदित्याह विशेषैरिति । गंतव्यो ज्ञानमात्रेण प्राप्यः अधुना तु तं साक्षात्कुर्वन् भवान्सर्वात्मकः पुमान् संपन्नोऽस्तीति चतुर्थपादार्थः १९२ अभयमित्यादि वाक्यस्यार्थमाह माते इत्यादिना । अधुना संसारशूलतो भयं तेषां भवतु त्वयि न संभवति यतः सर्वजंतूनामात्मानमीश्वरमीश्वरत्वोपलसितमानं दात्मा क्रमभयं तत्त्वमात्मरूपेण जानन् प्राप्तोऽसि ज्ञानमात्रेण प्राप्तो हेतुरेक्येनेति । यथात्मा तद्व्योमादिवत्स्यात्तदा तस्य प्राप्तिः क्रियामागैर्गणस्यात् एक्ये तु ज्ञानमेव तत्प्राप्तिरिति भावः १९३ नन्वात्मज्ञाने पि भयं कुतो न भवतीति चेद्भयकारणद्वितीयविज्ञानस्याद्वितीयसत्त्वकात्मज्ञानस्य च विरोधादित्याशयेनाह सर्वेति । सर्वेषां प्राणिनां द्वितीयविज्ञापेव भयं भवति सर्वतः सर्वस्मिन् ब्रह्मोऽल्पशीवा द्वितीये विज्ञाते आत्मज्ञानं प्रमारूपं दुर्वचं विपरितीतं रूपं बाह्यादिति भावः १९४ अद्वितीयात्मा विज्ञाने च भयप्रयोजकप्रतिभूतता विज्ञानव्यापकद्वितीयज्ञानाभावे कथं भयं स्यादात्मनि प्रति कूलताभावस्य लोकेऽपि प्रसिद्धत्वादित्याह नात्मन इति । स्पष्टम् १९५ फलितमाह तत इति । यतः प्रति कूलत्वव्यापकद्वितीयवर्जितं ब्रह्मतत्त्व एवाभयं भवति तस्य ब्रह्मणः स्वरूपलक्षणं विज्ञानानंदरूपत्वमपि यतो विभर्षितं तत्त्वमेव सर्वभेदविवर्जितो ब्रह्मासीति यावत् १९६

भेदविवर्जितत्वं भेदप्रतियोगित्वेन बाधेन स्फुटयति अहमिति । पृथक् द्वौ क्तं विश्वं जडं बाधासामानाधिकरण्येन चेतनस्वरूपं त्वैक्यसामानाधिकरण्येन यतो ब्रह्मैव अतएवादितीयं ब्रह्माभयं भवतीत्यर्थः १९७ कल्पितेन बाधयोगेन द्वैताभावो दृष्टान्तेन स्पष्टयति गंधर्वेति १९८ एतादृशस्य विश्वस्य प्रयोजकं ज्ञाननिवर्त्यमज्ञानमेवेत्याह माययेवेति १९९ कल्पितस्याधिष्ठाने त्रैकालिकाभावो लोकेऽपि प्रसिद्ध इत्याह गंधर्वेति २०० वस्तुतोऽसतोऽपि भानं भ्रमेण लोकेऽपि प्रसिद्धं तथा स्पष्टतस्य बोध्यमित्याह गंधर्वेन गरंयद्वद्राजजित्वाभ्याम् २०१ । २०२ भ्रमकारणत्वं ज्ञानमचित्स्य शक्तिकं यद्विशिष्टस्यात्मनः स्वप्नेनानाभाव इत्याह यथाशयान इति । विसाधनो रथादिसामग्रीहीनः २०३ दाष्टांतिके योजयति एवमिति २०४ दृष्टान्ते यथाप्रबोधादेव स्वाप्नद्वैते निवृत्तिस्तथा तवाधुना प्रबोधाद्वैते निवृत्तेरभयत्वमित्याह शयनादिति २०५ एवं याज्ञवल्क्यमुनिनोपदिष्टो राजा आशीर्नमस्त्रियासर्वस्वं चेति त्रिविधां दक्षिणां ददाविति श्रुतावुक्तं प्राप्तीरूपदक्षिणाभिप्रायमाह एवमुक्त इति

अहंत्वं सर्वभूतानियद्वासदसदात्मकम् ॥ विश्वं ब्रह्माभयं राजन्नेकमेव न चापरम् १९७ गंधर्वेन गरंयद्वद्राजसोन्यब्रविद्यते ॥ तथा विश्वमिदं राजन्नात्मनोन्यब्रविद्यते १९८ माययैव यथाकाशे गंधर्वेन गरंयति ॥ स्थितिर्विश्वस्य तद्वत्स्यादात्मन्यपि च मायया १९९ गंधर्वेन गरंयद्वद्रासीदस्ति भविष्यति ॥ गगने तद्वदेवं विश्वमात्मनि सर्वदा २०० गंधर्वेन गरंयद्वद्राजन्सदसदात्मकम् ॥ जडाजडं च गगने दृश्यते भ्रांतबुद्धिभिः २०१ तद्वद्विश्वमिदं सर्वमात्मानात्मादिभेदघृक् ॥ आत्मन्येव महाराज भ्रांतिबुद्ध्या प्रतीयते २०२ यथाशयानः पुरुष एक एव विसाधनः ॥ देशकालादिरहितो भूयान्नानाविधः स्वयम् २०३ एवमात्मा महाराज सर्वसाधनवर्जितः ॥ देशकालादिकं विश्वमेक एव भवत्ययम् २०४ शयनादुत्थितो यद्वत्स्वाप्नं विश्वं न पश्यति ॥ एवमात्मा विज्ञानादिदं विश्वं न पश्यति २०५ एवमुक्तस्तदाराजा याज्ञवल्क्येन धीमता ॥ मनसा चित्तयित्वेत्थं न पश्यदुरुदक्षिणाम् २०६ दारपुत्रसमेतं माराज्यसेनादिसंवृतम् ॥ याज्ञवल्क्याय चेदं वेदास्यामि गुरुदक्षिणाम् ॥ नैपातथासमाभूयादेतदेव यतोधिकम् २०७ वसुभिः सकलैः पूर्णैः भूमिसागरमेखलाम् ॥ गुरवे दक्षिणानैतां मन्यंते वेदादिनः २०८ आत्मा दत्तोत्रयेनायं दुर्लभः सर्वदेहिभिः ॥ अनेककोटिजन्मांते ब्रह्मचर्यादिसाधनैः २०९ आत्मलाभात्परोलाभो नास्ति लोकत्रये यतः ॥ सदतोयेन तस्मै कादक्षिणानात्मसंश्रया २१० लोकत्रयीयदाद्यां जित्वा देवान्सवासवान् ॥ तदाप्येषा भवेन्नैव दक्षिणा गुरवे मम २११ इति संचिन्त्य राजा सौजातहर्षो वचोब्रवीत् ॥ याज्ञवल्क्यं मुनिं शतमपश्यन् गुरुदक्षिणाम् २१२

द्वादशभिः । इत्थं वक्ष्यमाणप्रकारेण २०६ इत्थं पदोक्तं विचारमभिनयति दारेति पंचभिः । ग्रामात्मानं सपरिकरं एवं यथानेन विद्यावत्तातथायदि दत्तामि तथाप्येषा सपरिकरमद्रुपादक्षिणासमानं भवति यत्तदात्मज्ञानमधिकमिति २०७ आधिक्येयदीमामद्भिः परिगृहीतां प्रयच्छेत्तदेव ततो भूय इति च्छांदोग्यश्रुतिमर्थतः पठति वसुभिरिति । वसुभिर्धनैः २०८ उपपत्तिमप्याह आत्मेति । योनेकजन्माभ्यस्तसाधनैः सर्वदेहिभिर्दुर्लभः आत्मलाभात्परं विद्यते इति श्रुतीचयस्य लाभोत्कर्षः प्रसिद्धः स आत्मा येन गुरुणा दत्तस्तस्मै देया का समादक्षिणा यतः सर्वादक्षिणा अनात्मभूतेः पदार्थे र्घ्यितत्वेनानात्मसंश्रयेन तत्त्वात्मा दत्त इति कथं साम्यमिति द्वयोरर्थः २०९ । २१० लोकत्रयीमिति । यदींद्रादिवेदान् जित्वा त्रिलोकीमपि दयां तदापि न समादक्षिणा त्रिलोक्याः परिच्छिन्नत्वात् त्रिप्यात्वाच्चेति भावः २११ इति संचित्येति स्पष्टम् २१२

राजाशरीरूपदक्षिणापाउपपत्तिमाह याज्ञवल्क्येतिचतुर्भिः । नेत्राणिनिरुणद्दीतिन्युत्पत्त्याकर्मण्यन्तनेत्रनिरोधेत्वाकारिकाआख्यायौगिकीसंज्ञायस्येतादृशलोकिंकंतमस्तवगुरुनिर्दिष्ट की
दृशः देहिनांबहिश्वरःशरीराद्बहिश्वरनृपाणः तेचदेहिनस्तस्मैसूर्यापदीपंप्रयच्छति । कीदृशादेहिनः उपकारस्यनिष्कृतिप्रतिक्रियामपश्यंतः । भवद्गुरुस्तुतावतापितुप्यतितथाभवानपिस्वल्पे
नतुप्यतु कीदृशोभवान् प्रभाकर्तुःसमःशिष्यःविज्ञानेनानंतरतमोहंतत्वात्प्रत्युपकारानपेक्षत्वाधेतिचतुर्णामर्थः २१३ । २१४ । २१५ । २१६ एवमवतार्यादित्यदीपसमाग्राशिपम
भिनयति अभयंतिवति । स्थूलसूक्ष्मकारणरूपजगत्त्रयंहित्वाऽवशिष्टंयत्तुरीयंब्रह्मतेदेवैकंभयवर्जितत्वादभयमुक्तंमहामितिशेरः ततोमत्तमभयदानात्त्वांप्रत्यपितदेवाभयंगच्छतात्प्राप्नोतु यद्वा
तितदश्रुतेतिन्यायोप्यत्रानुकूलइतिमूच्यन्नाह मत्तमिति २१७ स्वस्मिन्प्रापूर्वैर्भयसंपदासीचानिरूप्यतदपहरणलक्षणोपकारस्यसमादक्षिणानास्तीत्याह अज्ञानेति । अज्ञानमयसुत्ररचिताः
कामादिमयग्रंथिशालिनश्चविपर्ययात्मकाःपाशाजालाःकालेनअविद्याचित्संबंधतयासिद्धांतैलक्षितेननिर्मितास्तेप्रसिद्धाःसंतितेभ्योहंमोचितोस्मिदयामात्रेणएतादृशोपकारस्यसमाकादक्षिणेतद्वयो

याज्ञवल्क्ययथासूर्योऽगुरुस्तेत्रयहिश्वरः ॥ प्राणोनेत्रनिरोधारख्यंतमोहंत्यतिदुःसहम् २१३ देहिनादेहिनस्तस्मैतेजसांनिधयेसदा ॥ प्रयच्छंत्यत्रतेदीपमपश्यंतो
त्रनिष्कृतिम् २१४ उपकारस्यतेनैवतुप्यत्येपप्रभाकरः ॥ तथाभवान्प्रभाकर्तुःशिष्यस्तेनसमोयतः २१५ अभयब्रह्मविज्ञानदाताकामविवर्जितः ॥ भवतेगुर
वेनान्यामत्रपश्यामिदक्षिणाम् २१६ अभयंत्वेकमेवोक्तंहित्वाब्रह्मजगत्त्रयम् ॥ ततस्त्वागच्छतातब्रह्मत्रभयंभयवर्जितम् ॥ मह्यंदास्यसियत्त्वंतद्भवतेभवतात्सदा
२१७ अज्ञानसूत्रसंज्ञाताःकामादिग्रंथिशालिनः ॥ कालेनरचिताःपाशाजंतुपक्षिवधायते २१८ तेभ्योहंमोचितोघोरदुःखमग्नोतिदीनधीः ॥ दयालुनात्वयाब्र
ह्मकातेस्यादुरुदक्षिणा २१९ इमेविदेहनामानोदेशाःस्फीततमामुने ॥ मदाज्ञावशगाःसर्वेपूर्यामिथिलयासह २२० सदारसुतभृत्योहमेतैर्देशैश्चसंयुतः ॥ तवा
स्मिर्किंकरोब्रह्मगुरोर्ब्रह्मात्मरूपिणः २२१ दत्तमेतन्मयासर्वतुभ्यमित्यप्यहंनच ॥ वक्तुंशक्तोस्मियेनैतत्तवैवस्याद्विधर्मतः २२२ अशनेपिनमेब्रह्मन्स्वातंत्र्यं
विद्यतेनिजे ॥ भवदाज्ञाविनाब्रह्मन्कथंतेदातुमुत्सहे २२३ नमस्तेयाज्ञवल्क्यायगुरवेब्रह्मवेदिने ॥ मुन्याद्यायसदादित्यशिष्यायपरमात्मने २२४

रथः २१८ । २१९ वित्तशाठ्याभावसूचिकायाःसर्वस्वार्पणरूपायादक्षिणायाःस्वरूपमभिनयति इमेइतित्रिभिः । स्फीततमाःसंपन्नतमाः २२० सदारेति । एतेविदेहसंज्ञैः ब्रह्मा
भिन्नात्मानंरूपयतिप्रतिपादयतीतिसतथातस्यएवंविद्यस्वतवगुरोःस्वामिनःस्वभूतोहंतयतःकिंकरः २२१ दत्तमिति । एतेदेशादिकंमयातुभ्यंदत्तमित्यपिब्रह्मन्शक्तोस्मिस्वत्वपरित्यागलक्षणश
यात्वर्थस्यवाधानुसंधानान्मदीयस्वत्वस्यपरित्यागप्रतियोगिनोऽस्तत्वात् यतोधर्मशास्त्रमालोच्यसर्वतवैवेति तथाहि अजरामरशरीरपदस्यब्रह्मविद्यादेशकस्यगुरोःपितृत्वंतनःपितायोस्माकम
विद्यायाःपरंपारंतायसीत्यादिश्रुतौमन्वादिस्मृतौचप्रसिद्धं शिष्यस्यपुत्रत्वेनधनस्वत्वहीनत्वं 'त्रयएवाधनराजनृभार्यादासस्तथाभुतः । एतेपत्समुपाजंतिपस्येतेतस्यतद्वनम्' इत्यादिस्मृ
तिप्रसिद्धमिति २२२ एतदेवस्फुटयति अशनेपीति । भवदाज्ञाविनाभोजनेपिममयदास्वातंत्र्यंनानास्तितदादानशब्दप्रयोगःकथमुपपद्येत्यर्थः २२३ नमस्काररूपदक्षिणामभिनयति नमस्तेइति ।
तुभ्यंसदानमोस्तु कीदृशाप ब्रह्मवेदयतिवोधयतिसतथातस्मै मुनिपुआयायप्रथमगण्याय । मन्वाद्यायेतिपाठेमनूनांमंत्राणामाद्यायअभिव्यक्तिहेतवेकपथेइतियावत् शास्त्रदृष्ट्यापरमात्मरूपाय शे
पंस्फुटम् । अत्रदक्षिणानांश्रोतकमस्यपरित्यागेऽयमाशयः गुरोर्भयप्राप्तेःसिद्धत्वेनाशरीरयुक्तासर्वस्वार्पणंतुस्वत्वाभावेनायुक्तमितितेअभिधायकुरुंशक्यतयायुक्तत्वेननमस्कारस्यान्तेनिर्देशइति २२४

भा. पु.

॥ १० ॥

श्रुतौ अर्थात्सूचितं याज्ञवल्क्यवाक्यंतदाश्रमगमने च दर्शयति एवमुक्त इति पट्टिः । स्पष्टम् २२५ अङ्गीकारप्रकारमाह सर्वमिति । तव देहादिपदार्थे जातं सदेशं मे वेत्यत्र न संशयः २२६ तथा
पिमदपेक्षितानां दातुमर्हसि त्वाहा मयोपदिष्टमिति द्वाभ्यां । तयोपासनपरत्वेन राज्यव्यग्रत्वेन च मनुष्ये विदुषोऽपि विस्मरणं संभाव्यत इत्यतो ब्रवीमि तं मनुष्यं विदुषात्मानं न विस्मर एवैव दक्षिणेति द्वयो
रर्थः । अत्र उपासनपरत्वेन ब्रह्मलोकाभिवांछायां राज्यव्यग्रत्वेनोक्तप्रारब्धस्य च साक्षात्कारप्रतिबंधकत्वं सूचितं । विस्मरणे च भयमाप्तिस्तत्त्वेव भयं विदुषोऽपि मन्वानस्येति श्रुत्यंतरमसिद्धा मूचिता ।
यदविदुषश्चैव श्राद्धयंतं द्विदुषोऽपि भवति यदि विद्वानमन्वानः श्रुतार्थमननो नः स्यादिति श्रुत्यंतरार्थः २२७ । २२८ इदं सर्वमिति । इदं राज्यादिकं सर्वं मदीयं सत्त्वपि किं करेति पृष्टु अहं त्विदानीं
त्वाकालांतरे आगमिष्यामीति २२९ इत्युक्तेति । स्वगृहमाश्रमं यो यतः समायुपयोगिनिष्कांतं देशे समुत्सुक उत्कंठितः २३० एवं गतं प्रथेन संक्षेपेणोक्तस्यात्मनो विस्तेरणानुरूपणपरस्य ज्यो
तिर्ब्राह्मणस्यार्थपट्टिः शतेरुपहृष्टं तत्र प्रथमं कंडिकाया अर्थनिरूपयति गत इति द्वाविंशति श्लोके । मुनीश्वरे याज्ञवल्क्ये गते सति राजा जनको राज्यव्यग्रत्वात् तथा प्रिहोत्रे देवताया अप्रेष्यत्परमं रूपं वैश्वान
रविराडादिसंज्ञं तस्यात्मत्वेन चिंतनरूपायां वैश्वानरविद्यायां कुशलत्वेन तत्परत्वाद्दुपासननिष्ठत्वादिति यावत् याज्ञवल्क्योपदिष्टमर्थं विस्मृतः किंचिद्विस्मृतवानित्यर्थः । विस्मृत इत्यादि कर्मणीति कर्तरि

एवमुक्तस्तदाराज्ञा याज्ञवल्क्यो मुनीश्वरः ॥ अंगीचकार निखिलं स्मयमानं मुखांशुजः २२५ सर्वमेतन्महाराजमैवात्र न संशयः ॥ स देशं तव देहादि जातं भूपति
सतम २२६ मयोपदिष्टमात्मानमुपासनपरो भवान् ॥ राज्यव्यग्रश्च माकालावृत्तं विस्मरकाचित् २२७ एवैव परमाराज न दक्षिणाममना परा ॥ आत्मानं यन्मदु
क्तं त्वं न विस्मरसि किंचिदचित् २२८ इदं सर्वं ममेतत्सत्त्वयि तिष्ठतु किं करे ॥ गत्वेदानीं पुनाराजन्नागमिष्यामि कालतः २२९ इत्युक्त्वा याज्ञवल्क्यः सजगाम स्वगृहं त
दा ॥ राज्ञा त्रैवर्णिकैः सार्धं प्रार्थितोऽपि समुत्सुकः २३० गते मुनीश्वरे राजा राज्यव्यग्रोऽथ कालतः ॥ वैश्वानरात्मविद्यायां कुशलं तत्परोऽपि च ॥ याज्ञवल्क्येन मुनि
नास्वोपदिष्टं विस्मृतः २३१ याज्ञवल्क्योऽपि विज्ञाय लोकादिव्याचने त्रतः ॥ आजगाम पुरं चैनं सभास्थं गजसत्तमम् २३२ एवं संकल्प्य मतिमात्रं वदित्वा मयि
नहि ॥ वक्ष्यामि वामुना तर्हि ब्रह्मैवोक्तं न चापरम् २३३ एवं स्थिते स्वयंगत्वा राजानमतिधार्मिकम् ॥ त्रैवर्णिकैर्नृत्तं सद्रिरूपापोह विशारदैः २३४ तत्र चित्राः कथा
स्तेषां प्रवृत्ताराजसन्निधौ ॥ तासु वैश्वानरीविद्याप्रस्तुता कासु चिद्विजैः २३५ राजा तस्यां हि विद्यायां प्रवीणो नितरां ततः ॥ इदमाह सभासंस्थानं सर्वानेव द्विजोत्त
मान् २३६ एनां जानाम्यहं विद्यां कृत्स्नामाहुतिधारिणीम् ॥ फलैर्बहुविधैर्युक्तां ब्रह्मलोकफलप्रदाम् २३७

क्तः २३१ याज्ञवल्क्योऽपि तदाराज्ञो वृत्तलोकमुत्वादिष्यति तत्र विज्ञाय जनकराजपुरमाजगाम सभास्थं राजानं चाजगाम प्राप किं कृत्वा जगाम एवं संकल्प्य मनसा वधार्य एवं
वथ अनेन राज्ञा सह न वदित्वा मिमांसागमनप्रयोजनं योगक्षेमादिनप्रकाशयिष्यामीति । एतेन श्रुतौ न वदिष्यति मेने इत्यन्वयः सूचितः । तत्र एतेन संवदिष्य इत्यन्वयमभिप्रेत्याह वक्ष्यामि वेति ।
अथ वा उक्तं पूर्वमुपदिष्टं ब्रह्मैवामुना सह संवादिन वक्ष्यामि प्रकटोक्तिरप्यामीति द्वयोरर्थः २३२ । २३३ एवं स्थित इति । एवं वर्णिते संकल्पे स्थिते हृदी कृते सति याज्ञवल्क्यो मुनीं राजांति कं गत्वाऽऽहत
उपविशेति शेषः २३४ तत्रेति । तत्र राजसदसि राजसन्निधौ उपविष्टे त्रैवर्णिकैः कृताः कथावाक्यप्रबंधाश्चित्रानां विधाः प्रवृत्तास्तासु कथासु कथामुचितप्रवृत्ता मुद्रितैर्वैश्वानरीभिः प्रिहोत्रे देवतासंबन्धि
नां कथाप्रस्तुता प्रवर्तिता २३५ राजेति । तस्यां प्रिहोत्रसंबन्धिन्याम् २३६ इदं पदेनोक्तं राजवाक्यमभिनयति एनामिति । आहुत्योः सार्धं प्रातर्हुतयोर्पोषारः अंतरिक्षादिलोकपरिपोषणरू
पः तेभ्यो आहुतौ अंतरिक्षमाविशत इत्यादिनोक्तः सविषयत्वेन विधेयस्याः सा तथातां अनुपगमिकबहुविधफलकां ब्रह्मलोकप्रदानफलकामिति २३७

अत्रेति । अत्रविद्यायांविशेषज्ञःसमापृच्छतु अथवामपृच्छतेवदत्तादुत्तरंदातु २३८ इत्युक्तमिति स्पष्टम् २३९ तेष्विति । तेषुसमास्थत्रैवार्णिकेषुगृहीतमौनेयुसत्स्वेकोयाज्ञवल्क्यस्तंज नक्रमप्रिहोत्रसंबन्धिर्नविद्यानानाविधैःप्रश्नेःपप्रच्छ जनकोपियाज्ञवल्क्यपापसर्वपरिपूर्णमप्रिहोत्रमुवाचेति कीदृशोपाज्ञवल्क्यः प्रसंगसंकल्पत्यागयोग्यकालमागतवीक्ष्यसंकल्पंनवदिष्यामीत्या कारकंत्रहोवददिष्यामीत्याकारकंवागमोनप्रयो जकृत्यक्तवान्परित्यजन्नितियावत् नचविरोधः प्रथमाकारेणयोगक्षेमकथायाएवनिरोधात् द्वितीयाकारस्यापिकामप्रश्नद्वाराप्रहसनिर्णयसाधनाप्रि होत्रप्रश्नेनाविरोधादितिभावः इतिद्वयोरर्थः २४० । २४१ याज्ञवल्क्योपोति । तत्प्रिहोत्रविद्याविषयकं एषालोच्य २४२ राजापीति । पुरतःस्थितःमुख्यः इत्थंवक्ष्यमाणप्रकारे णकामप्रश्नंकामसमुदायात्मकंप्रश्नानारूपप्रश्नमितियावत् अयाचतवत्रे ' कामरंतेनिकाययोः ' इतिविश्वः २४३ इत्थंपदार्थमभिनयति अनेनेतिचतुर्भिः । अनेनयाज्ञवल्क्येनमह्यंपदुपदिष्टंदिस्म र्णरूपोऽपराधोमहान्मयिवर्ततेतस्यापराधस्यप्रतिक्रियातिरोधानोपायःकामप्रश्नरूपोमयाभागेनलब्धइतिद्वयोःसंबन्धः २४४ । २४५ नष्टलाभोमहाभाग्यमितिन्यायेनकामप्रश्नरूपवरलाभो विस्मृतस्याभीष्टस्यचज्ञानस्योजीवकःपरमभाग्यफलमित्याह विद्यतइतिद्वाभ्यां । ममांतिकेविविधंषुहिरण्यादिरूपमानुषंविचंचिद्यतेतथादेववितात्मिकानानाविधाःसंत्येवविद्यास्तत्रममनस्पृ

अत्रत्रैवार्णिकोयस्तुजानातिमतुपृच्छतु ॥ मामेतामथवाहंतंपृच्छामिवदताद्धिमे २३८ इत्युक्तेसर्वेषुवैतेसमास्थावार्णिनस्तदा ॥ वक्तुंप्रष्टुंचराजानंसमर्थानाभवन्न मुम् ३९ तेषुतूष्णींस्थितेष्वेकोयाज्ञवल्क्योमुनीश्वरः ॥ प्रसंगमागतवीक्ष्यसंकल्पंत्यक्तवाभिजम् २४० पप्रच्छतंमहाराजंविद्यांविश्वानरीं प्राति ॥ प्रश्नैर्नानाविधैः सोपितस्मैसर्वमुवाचतत् ४१ याज्ञवल्क्योपिराज्ञस्तदुद्धिकौशलमेक्ष्यहि ॥ दत्तवानहृष्टचितःसत्राज्ञेभीष्टतमंवरम् ४२ राजापिहृतकृत्यःसन्धीमतांपुरतःस्थितः ॥ इत्थंविचार्यमनसाकामप्रश्नमयाचत ४३ अनेनपूर्वमादिष्टमात्मज्ञानंमहात्मना ॥ मह्यंमयातिमंदत्वादिस्मृतंपापचेतसा ४४ अपराधोमयिमहान्विद्यतेदुष्प्रति क्रियः ॥ तस्यैषाममसंप्राप्ताभाग्यतोहिप्रतिक्रिया २४५ विद्यतेविविधंवित्तंविद्यानानाविधास्तथा ॥ ममनैवात्मविज्ञानंविस्मृतंयन्मयाघुना ४६ कामप्रश्नवरे णातःपुनःसंपादयामितत् ॥ गुरोरस्मान्महाभागात्संतुष्टाद्भाग्ययोगतः ४७ कामप्रश्नेवृत्तेतेननिजशिष्येणभूभृता ॥ दत्तवान्याज्ञवल्क्योपितंवरंस्वचिकीर्षितम् ४८ याज्ञवल्क्योहिराज्ञोस्यबोधंस्मारयितुंस्वयम् ॥ उक्तमत्रागतो नैवकार्यांतरमपेक्ष्यसः ४९ याज्ञवल्क्येनदत्तोस्मिन्वरेराजातिहृष्टधीः ॥ एवंविचार्यपप्रच्छयाज्ञ वल्क्यंमहामुनिम् २५० यद्यप्यसौस्वभावेनशीतलोमुनिसत्तमः ॥ तथापिममदुष्प्रश्नमथनोत्थितवन्निमान् ॥ दर्शयेन्ममपंथानंशाकल्यस्यकदाचन २५१

हायत्रत्वात्मज्ञानेस्पृष्टतद्विस्मरणेनाक्रांतमतोभीष्टस्यात्मज्ञानस्यपुनःसंपादनोपायलाभपरमभाग्यादेवेतिद्वयोर्भावः २४६ । २४७ कामप्रश्नइति । उक्ताभिप्रायेणभूभृताकामप्रश्नेवृत्तेसति तस्यवरस्यचिकीर्षितत्वादाश्रमादागमनप्रयोजनस्यनिष्पत्तयेसंपादयितुमिष्टत्वात्तंवरंयाज्ञवल्क्योदशविति २४४८ स्वचिकीर्षितत्वमेवव्यनक्ति याज्ञवल्क्योहीति । हिपतोयाज्ञवल्क्योराज्ञोक्त मुपदिष्टबोधंस्मारयितुमेवागतइति तस्यचसम्पत्स्मारणंवरद्वारेवेतिभावः २४९ याज्ञवल्क्येनेति स्पष्टम् २५० एवंपदोक्तांविचार्यवरस्यप्रकृतोपयोगावगाहितामभिनयति यद्यपीतिद्वाभ्यां । असोयाज्ञवल्क्योयद्यपिस्मनाशीलत्वेनचन्दनवच्छीतलस्तथापिपुनरुक्तत्वादिदोषदुष्टेनप्रश्नेनक्षोभितःसन्शाकल्यगतिदर्शयेदितिशंकापादुःस्वेनप्रष्टुंक्षयः वरसत्वेतुतादृशशंकाभावात्पुनरुक्तमप्यसंगत मपिचपृच्छतोममाभयमितिद्वयोःसंबन्धः । अत्रेदेवोद्वयं अतपथन्नाश्रयस्येकादशेकांवेचतुर्थेप्रपाठकेजनकोवेदेहइत्यादिनाश्वेतकेतुसत्यशुष्मयाज्ञवल्क्येरथान्यावपाद्भिःसहाप्रिहोत्रविषयोजनकसं वादोयाज्ञवल्क्येनकामवरदानंचप्रतिपादितं तदेवप्रकृतेप्रथकृतार्कचिद्वेदेनवार्णितमिति २५१

भा. पु.

॥ ११ ॥

२५२ एवं वरेणवशीकृतयाज्ञवल्क्यपृच्छन् राजा आदित्यं पदार्थमात्मानं संघातव्यतिरिक्तया स्वयं ज्योतिरेना संगतया च निर्धारयितुं पंचभिः कण्डिकाभिः प्रश्नपरम्परालम्ब्य पूर्वपूर्वोत्तरः कृतवांस्ताम्रभि नयति मुने इत्यष्टादशभिः । हे मुने अयं पुरुषः स्थूलसूक्ष्मसंघातरूपः श्रुतिगतार्पणदेन विवक्षिते जागरणावस्थादेशकालादिभिर्विशिष्टः किं ज्योतिर्भवति किं संघातांतर्वातेना केन चिज्ज्योतिषा भास्यः किं वा संघातव्यतिरिक्तेन केन चिज्ज्योतिषा इति पृच्छते महां वद देवा मिं कवरलक्षणस्वप्रतिज्ञापरिपालकेत्यर्थः २५३ विशेषणानीति । प्रश्नवाक्ये अयं पुरुषपदाभ्यामुक्तानि विशेषणान्यालोच्य तस्य व्यतिरिक्तज्योतिर्ज्ञासया प्रवृत्तस्य प्रश्नस्योचितं योग्यमित्याकारकमुत्तरं याज्ञवल्क्य आह स्म इति किं आदित्योऽस्य ज्योतिरिति २५४ आदित्ये इति । जगतः प्राणे प्राणः प्रजानामुदयत्येष मूर्धः इति श्रुत्यंतरात् स्पष्टमन्यत् २५५ चंद्रमसीति । प्रभूराजा अग्निदीपादिरूपः २५६ अग्राविति । विस्त्वं वरेण निःशंकं मानसं पश्यसतथा २५७ उक्तं संगृह्णाति रवीति । एवं मूर्धा दिचतुष्टयरूपं ज्योतिः पूर्वपूर्वाभावे सावधारणं स नियमं प्रकाशकं मुनिनाराजानं प्रत्युक्तम् । सकारणं कारणेन प्रकाशकार्यरूपहेतुनिर्देशेन सहितमित्यर्थः २५८ आदित्यादित्रये प्रकाशकत्वे हेतुनिर्देशप

अधुना नैव साभीतिर्विद्यते मम दुर्धियः ॥ प्रष्टुर्नानाविधं प्रश्नं पुनरुक्तमसंगतम् २५२ मुने जागरणावस्थागतोऽयं दिवसे सति ॥ किं ज्योतिः पुरुषो भूयादिदं मे वद धार्मिक २५३ विशेषणानि वीक्ष्यायं प्रश्ने तदुचितं हि सः ॥ ज्योतिरादित्य इत्याह याज्ञवल्क्यो नृपोत्तमम् २५४ आदित्ये जगतः प्राणे ह्यस्मिन्नस्तमयंगते ॥ किं ज्योतिरिति पप्रच्छ राजा तं मुनिपुंगवम् ॥ चंद्रमा इति तं प्राह याज्ञवल्क्यो नृपोत्तमम् २५५ चंद्रमस्य स्तमायाते किं ज्योतिरिति स प्रभुः ॥ पप्रच्छ पुनरप्याह तमग्निरिति विप्रराट् ५६ अग्रावस्तंगते किं स्याज्ज्योतिरित्येवं तं पुनः ॥ पप्रच्छ मुनिशार्दूलं राजा विस्त्वं ध्यमानसः ॥ वागित्येव च सोऽप्याह याज्ञवल्क्यो मुनीश्वरः ५७ रविसो माग्निवागाख्यं तज्ज्योतिः सावधारणम् ॥ याज्ञवल्क्येन मुनिनाराज उक्तं सकारणम् ५८ आदित्यचंद्रमोग्रीनां लोक एक तमेन वै ॥ दृष्ट्वा देशं हि सर्पादि रहितं सुखकारणम् ५९ आस्ते तत्र च पर्येति गृहक्षेत्रादिभूतले ॥ लोकद्वयफलं यद्वत्कुरुते कर्म सर्वदा ॥ क्षेत्रादिभ्यो विपर्येति पुनरेव गृहादिकम् २६० गाढे तमासि यन्नायं ज्ञायते नानिजः करः ॥ आसनादिकमत्रापि वाचा सर्वः करोति हि ६१ सुखो देशो यमत्रास्तीत्युक्ते तत्र सुखं पुमान् ॥ आसनं कुरुते तद्वत्सर्वपर्यटनादिकम् ६२ ततो वागपि संप्रोक्ता मुनिना ज्योतिषां गणे ॥ कार्यतः शास्त्रात् श्वैपाज्योतिरभ्यादिव द्रवेत् ६३ एवं नानाविधं ज्योतिरादित्यादिकमीरितम् ॥ अंगीचकार स बोध्य याज्ञवल्क्येति भूपतिः २६४

रस्य आस्त इत्याद्यं शस्यार्थमाह आदित्येति द्वाभ्याम् । आदित्यचंद्रमोग्रीनां मध्य एकेन प्रकाशेन सर्पादि रहितं सुखकारणमनुकूलं देशं दृष्ट्वा तत्रास्तेतिष्ठति तथा गृहक्षेत्रादिरूपे भूतले पर्येति गच्छति । तत्र गत्वा चेहामुत्र वा इदं कर्म करोति तद्वत्तथा क्षेत्रादिभ्यो विपर्येति गृहादिप्रत्यावर्त्तते श्रुतौ रेफस्थाने सावर्ण्याल्लकारः प्रयुक्त इति द्वयोरर्थः २५९ । २६० वाक्पर्यायवत्तस्यास्त इत्यादि भागस्यार्थमाह गाढ इति त्रिभिः । यत्र गाढोऽप्यकारे निजहस्तोऽपि न दृश्यते तत्र सर्वोऽप्यवहारो वागधीनः तथा हि अयं करे अयं देशः सुखो नुल इत्युक्ते सति तत्र देशे आसनं स्थितिं कुरुते तथा पर्यटनं कुरुते । आदिपदेन श्रुतोऽप्येति तपदेनोक्तं वद उपगमनं ग्राह्यमिति द्वयोरर्थः २६१ । २६२ तत इति । तत उक्ताकारात् कार्यान्मुनिना वागज्योतिरेनोक्तान् केवलमुक्तकार्यादेव वाचो ज्येति श्रुतिशस्त्रादपि तथा हि मंत्राणां प्रयोगसमवेतार्थप्रकाशकत्वं कर्मकांडे प्रसिद्धमिति । अत्रेदं बोध्यम् वागंघादीनामप्युपलक्षणं गंधादिज्ञानेनाप्यवधारणं वद दर्शनादिति २६३ आत्मप्रकाशसाधने दृष्टं तं भूतानां आदित्यादीनां ज्योतिष्प्रमुक्तं राजां गीचकारेत्याह एवमिति २६४

योपःपुरुषव्यवहारःसस्वभिन्नप्रकाशप्रयुक्तोपथाजगरणइतिव्याप्तिबलेनयप्रनिर्णयश्चिकीर्षितस्तस्वप्रस्थानमुपपन्नस्यतिराजेत्याह एवंजागरणइति । स्पष्टम् २६५ वाचोपीति । यत्रस्वप्रावस्थायां वाचस्तथापिशब्दगृहीतानामादित्यादीनामुपरमोबिलयोभवतितत्रपुमान्मूक्षमन्तंघातरूपःस्वप्रमुपागतःकिञ्ज्योतिःकिमात्मकज्योतिर्युक्तइति २६६ ननुभवतुतत्रमनोज्योतिरित्याशंकावारयति यथेतिचतुर्भिः । यथाजागरणेवियमानमपिनेत्रमादित्यादिप्रकाशविनासमावृतमंधकाराकांतसज्ज्योतिःप्रकाशकंनभवेत्तथास्वप्रेवियमानंमनःसमावृतंआवरणाभिभावकसहकारिविनिर्मुक्तंज्योतिरितिबहुमशक्यमित्यर्थः २६७ ननुकिमनसःसहकारिप्रसिद्धमितिचेद्विद्विषयमिदमित्याह सूर्येति । यथानेत्रस्यचक्षुषोऽर्थकर्मकेग्रहणलक्षणव्यापारेसूर्यादयोऽनुग्राहकास्तथामनसइदियाणि सहकारिणिनितानितुस्वप्रेलीनानीतिवर्धमनोविषयज्योतिर्बुभजेवितिभावः २६८ किंचस्वाप्नपदार्थानांतदाकारवृत्तीनांचपरिणामिकारणमनः यथाघटस्यमृत् तथाचतंत्रप्रकाशकेनाप्येवैवभविष्यमितिह अपिस्वप्रेति । उपादानंपरिणामिकारणमिदंमनः २६९ फलितमाह तेनेति । तेनोक्तप्रकारेणस्वाप्नभावानामवियोपादानकत्वपक्षेनसोजाग्रत्संस्कारधारणव्यापारेणकणत्वाभ्युपगमेपिनेत्रघटनुग्राहकसापेक्षत्वंमनसएव स्वाप्नभावोपादानकत्वपक्षेतुमृत्समत्वमतःस्वप्रावस्थागतसर्वबोधकारकंकिञ्ज्योतिःस्वभिन्नहित्वानपेक्ष्यस्वप्रेवियमानमपिमनोनज्यो

एवंजागरणेराजापृष्टाज्योतीत्यनेकशः ॥ स्वप्रेपृच्छापुनर्ज्योतिःपुरुषस्यास्यधीमतः २६५ वाचोप्युपरमोयत्रभवेत्स्वप्रेमुनीश्वर ॥ तत्रकिञ्ज्योतिरुद्दिष्टःपुमान्स्वप्रमुपागतः २६६ यथानेत्रभवेन्नैतज्ज्योतिर्जागरणेसदा ॥ वियमानंतथानस्यान्मनोज्योतिःसमावृतम् २६७ सूर्यचन्द्राग्रयोयद्वदनुग्रहकाराःस्मृताः ॥ नेत्रस्यार्थग्रहेतद्वदिन्द्रियाण्यपिचेतसः २६८ अपिस्वप्रगतंचेतोमृत्समंविद्यतेत्रहि ॥ स्वाप्नानांसर्वभावानामुपादानमिदंयतः २६९ तेननेत्रसमंचेतन्मृदादिसदृशंहिवा ॥ वियमानंमनोहित्वास्वप्रगंसर्वबोधकत् २७० आत्मानंतस्यमनसइन्धंसाक्षिणमुक्तवान् ॥ याज्ञवल्क्योपिराजानंस्वप्रेज्योतिःस्वरूपिणम् २७१ आस्तेयमात्मनास्वप्रेपर्येतचिगृहादिकम् ॥ कुरुतेचैवकर्माणिलोकद्वयफलानिसः ॥ क्षेत्रादिभ्योविपर्येतियद्वजागरणेपुमान् २७२ ततआत्मास्वयंज्योतिःपश्यनानाविधांधियम् ॥ स्मप्रइन्धःपुरोक्तोयकाथेतोमुनिनापुनः २७३ रविसोमाग्निवाचोयंस्वप्रेसृजतिसर्वतः ॥ प्रकाशकान्प्रकाश्यांश्चरथादीनीश्वरोयथा २७४ अनुग्राह्यांश्चनेत्रादीन्सर्वेषांकारणानिच ॥ महाभूतानिकालांश्चदेशांश्चापिदिशस्तथा २७५

तिः तन्मनसोनुग्राहकंज्योतिःस्वप्रेकिमितिशेषः २७० उक्ताशयेनराज्ञापृष्टीयाज्ञवल्क्यआत्मेवास्यज्योतिरित्यादिवाक्येनोत्तरंददेतस्यार्थमाह आत्मानमितित्रिभिः । एवंपृष्टीयाज्ञवल्क्यःपूर्वोक्तंस्मारयन्राजानंप्रतिस्वप्रेआत्मानंज्योतिःस्वरूपमुक्तवान् कीदृशमात्मानम् तस्यनेत्रसमतयामृत्समतयाचर्वाणितस्यमनसःसाक्षिणंसाक्षाद्गृह्णतएवइवेदीप्यतइतिव्युत्पत्तिकेनइन्धनाग्रावणितमिति २७१ कथमात्मानःस्वप्रेज्योतिर्मुमितिचेज्ज्योतिःप्रयुक्तस्यासनादिन्यवहारस्यप्रयोजकत्वादित्याह आस्तेऽयमिति । उक्तार्थम् २७२ ततइति । ततःस्वप्रेप्रकाशकांतराभावेपिप्रकाशकार्यकरणात्स्वयंज्योतिःपरानपेक्षप्रकाशआत्मानानाविधानानारूपांबुद्धेयइत्यनुपपन्नःपुरादिवसंज्ञायोक्तःसएवपुनर्मुनिनायंस्पष्टीज्योतिर्द्वेनोक्तइत्यन्वयः २७३ नखेवंस्वप्रेगत्वात्मनोज्योतिर्वाभिधानंकिमर्थकृतंजागरणेपितस्यस्वयंप्रकाशत्वादितिचेत्तस्यम् तथापिबालबुद्धिमनुसरंत्याश्रुत्यालौकिकप्रकाशासंकीर्णस्थलमुदाहृतम् स्वप्रेहिआत्मनःसर्वसंप्रवेनबुद्धेस्तदेकभास्यत्वेनचज्योतिर्द्विसावधारणंनिर्धारितेजाग्रत्पितत्तुबोयंभवतीतीममाशयंलोकशतेनदर्शयन्सर्वसंप्रवेतावदाह रवीत्यादिना । अयमात्मारविप्रभृतीन्प्रकाशकान्रथादिरूपांन्प्रकाश्यांश्चेश्वरवदेकःसृजतीतिद्वितीयांतानांप्रेनसंबंधः २७४ अनुग्राह्यानि । आदित्यादिप्रकाशैरनुग्राह्यान्नेत्रादिरूपभावान्करणतयामिसिद्धान्तसृजतितथामहाभूतादीन्स्यावरादीन्तथासमुदादीन् २७५

२७६ उरूनिति । उरून्विशालान्सप्तपाताललोकान्तथाअपराध्वान्सप्तभूरादिलोकान्तथातदधिपतींश्चमृजति २७७ दशदिक्पतींश्चमृजतीत्याह इन्द्रमिति । ऊर्ध्वदिक्पतिर्ब्रह्माऽधरदिक्पतिःशेषः । परानिति परानीश्वरविग्रहान्विष्ण्वादीन्तथानानाजातीन्नानाभेदान्प्रभून्भूषत्पादीन् २७८ यदस्तीति । अस्तिस्थूलं नास्ति सूक्ष्मं गम्यतेप्रत्यक्षं नगम्यतेपरोक्षं २७९ ब्रह्मेति । आत्मनोब्रह्मेक्यावगाहकंब्रह्माहमित्वाकारकंश्रुतेर्विक्रंश्रुतांनानामात्मनःपरिच्छिन्नत्वाददर्शनेनाद्वैतक्यायोग्यतांमध्यमानानामप्रामाण्यशंकास्फोटितमपिस्वप्नेआलोचितेसतिप्रामाण्यशंकानिवृत्त्याप्रमाणतांगच्छतिअतिरोहितांप्रमाणतांधारयति । ननुकथंस्वप्नालोचनेनतद्वाक्यार्थयोग्यतानिश्चयइतिचेज्जगज्ज्मादिकारणत्वस्यब्रह्मलक्षणस्याद्वितयितापयवसन्नस्यात्मन्यपिदर्शनादित्याह यस्मादित्यादिना । यस्मादसामर्थ्यादिनाशोच्याअपिजंतवोब्रह्मवदीश्वरवन्मायाशबलेनात्मनेवनानाविधानापथाभूतानामीश्वरसृष्टमानांमृष्ट्यादिहकुर्वतीतिद्वयोरर्थः २८० । २८१ एकस्मादात्मनोऽनेकप्रमातृणामुत्पत्तौदृष्टांतस्तथामहतोभ्याहितादग्नेःक्षुद्राविस्फुलिंगान्युच्चरंतीतिश्रुत्यंतरेपउक्तःसोपिस्वप्नेसुपरिचयेइत्याक्षेपेनाह महतइति । यथाज्वलतोवह्नेःसरूपाःसमानरूपाःकणानिःसरंतिस्तथाएकस्माजंतोरात्मनःसकाशाजंतवःप्रमातारोनिःसरंतीति २८२ जीवसृष्टोक्रमोपीश्वरकर्तृकसृष्ट्यासमानइत्याह यद्वेदेवेतित्रिभिः । यद्वयथासर्वस्यकारणंब्रह्मेश्वरः

स्थावरान्जंगमांस्तद्वज्जंतूनुच्चावचानपि ॥ समुद्रान्सरितोद्गीपान्गिरीन्मेर्वादिकानपि २७६ उरून्पिचपाताललोकान्सप्तापिचपरां ॥ लोकपालास्त्वमानानाविभूतिभिरधिष्ठितान् २७७ इन्द्रमग्रियमंरक्षोवरुणंपवनंतथा ॥ धनदंचमहेशानंब्रह्माणंशेषमेवच ॥ परानपिचविष्ण्वादीन्नानाजातिप्रभून्स्तथा २७८ यदस्ति यच्चनास्त्यन्नगम्यतेयन्नगम्यते ॥ ब्रह्मांडादिसमग्रंतदेकःस्वप्नेसृजत्ययम् २७९ ब्रह्माहमित्यद्वाक्यंश्रुतेस्तद्विप्रमाणताम् ॥ स्वप्नेगच्छतियस्मात्तेतत्रशोच्याश्चजंतवः २८० ब्रह्मवद्विविधंविश्वमाययैवमृजंतिहि ॥ आत्मनःस्थापयंत्येतत्स्वात्मन्येवमहेश्वराः ॥ संहरंतियथाभूतान्जंतून्त्रानाविधानिह २८१ महतोज्वलतोवह्नेःसरूपाविस्फुलिंगकाः ॥ निःसरंतियथास्वप्नेतथाजंतोश्चजंतवः २८२ यद्वेदेवजगत्सृष्टौब्रह्मसर्वस्यकारणम् ॥ भूतभौतिकगर्भाव्यं प्रथमंसृजतेमनः २८४ तस्मिन्सृष्टेविजानातिनामरूपात्मकंजगत् ॥ अव्यक्तनामरूपेस्मिन्स्थितआत्मनिसर्वदा २८४ एवंशयानःपुरुषोमनोमात्रैकसाधनः ॥ मनसासृजतेविश्वमात्मनाभासितेनहि २८५ जंतूनांब्रह्मणोभेदेस्थूलादेहाउदाहताः ॥ समूक्ष्मायद्रुदुहिष्ठाःखस्यैतेसघटागृहाः २८६ बहिर्वापिगृहेचैतद्वटेयाविपमंनहि ॥ आकाशविपमत्वंतुगृहकुंभादिसंस्थितम् २८७ स्थूलसूक्ष्मशरीरेषुवैपम्यंसमुपस्थितम् ॥ ब्रह्मणोन्स्वरूपेणकुत्राप्येतत्तथैवहि २८८

प्रथममनोहिरण्यगर्भरूपमृजते कीदृशमनःस्थूलभूततद्विकारात्मकेनगर्भेणजनिष्यमाणभावेनआद्यंयुक्तं २८१ तस्मिन्निति । तस्मिन्हिरण्यगर्भरूपेमनसिसृष्टेसतिनामरूपात्मकजगत्सूक्ष्मंस्थूलंचविजानातिविस्पष्टमुपलभते कीदृशंजगत् मनःसृष्टेःपूर्वमात्मनिईश्वरेअव्याकृतनामरूपोपाधिकेअव्यक्तरूपेणस्थितं २८४ एवमिति । एवंशयानःअज्ञानव्यष्ट्युपाधिकःपुरुषोऽप्यष्टिमनसएवएकःअसहायःसाधनःसाधकोजनकइतियावत् सृष्टेनस्वयंप्रकाशितेनचमनसासर्वमृजतीति २८५ ब्रह्माहमित्वाक्यार्थयोग्यतांस्पष्टयितुमुपाधिविनिर्मुक्तेआत्मनिभेदोनास्तीतितावददर्शयति जंतूनामितित्रिभिः । जंतूनांप्रमातृणांब्रह्मणःसकाशाद्देवयोजकाःससूक्ष्माःस्थूलादेहाउक्ताःरूपरूपंमतिरूपइत्यादिश्रुतो यथास्वरूपाकाशस्यभेदेमयोजकाःसूक्ष्माघटाःस्थूलागृहाउद्विष्टालोकेव्यवहृताः २८६ बहिरिति । यथाकाशबहिर्देशेगृहेघटेवाविद्यमानंविलक्षणंनकित्वेकरूपमेव विपमत्वंतुगृहागृयाधिगतमेव २८७ स्थूलति । तथैवभेदउपाधिष्वेवस्वरूपेणतुब्रह्मणश्चिदात्ताःकुत्रापिवैपम्यंभेदोनास्तीति २८८

एवमुपहिताभेदमुक्ताउपाधीनाभेदवक्तुं सूक्ष्मोपाधिस्वरूपतावदभिनयति सूक्ष्ममिति । मनएवंप्रतिष्ठितप्रमातृत्वसंभारं जंतूनां सूक्ष्मशरीरमुक्तं सूक्ष्मशरीरस्य मनः प्रधानत्वात् यथेश्वरस्य हि
रण्यगर्भः सूक्ष्मशरीरमिति २८९ ततः स्थूलशरीरोत्पत्तिसमष्टिदृष्टान्तेनाह निर्ममितीति । यथेश्वरस्तेन हिरण्यगर्भरूपेण सूत्रेण स्थूलजगदुपपत्तिर्निर्ममितीति रचयितेनान्यद्व्युपाधिकः पुरुषोपि स्वप्ना
दोमनः सूत्रस्थानीयं यस्य एतादृशं जगत्पटनिर्ममितीति १९० व्यष्टिसमष्ट्योरभेदवक्तुं तयोः साधर्म्यमाह यथैवेति पंचभिः । यथेकस्माज्ज्वलतो वह्नेर्ना विधाः कणा विनिर्गच्छन्ति उद्दीपमानपा
थिवांशोपाधिकं भेदं दर्जति तथा सूत्रात्प्रभूतादेकस्माद्ब्रह्मणः सकाशाज्जंतूनां मनोसि विनिर्गच्छन्ति कार्योपाधिकं भेदं शालीनि भवतीति २९१ यथा वह्निरिति । यथा च वह्नेस्तत्कणानां च दाहकत्वं प्रकाश
कत्वयोर्न विशेषः तन्महत्त्वालपत्त्वयोर्दाल्यप्रकाशाल्पत्वमहत्त्वापेक्षत्वादिति भावः २९२ एवमिति । एवं यथा समष्टेः सूत्रस्य सृष्ट्यादिसामर्थ्ये तथा मनसामपि स्वप्ने प्राप्तिरिति मित्यर्थः २९३ एवं स
मष्टिष्वष्ट्योर्विश्वसृष्ट्यादितत्स्थूलक्षणसाम्यमभिधाय स्वरूपलक्षणसाम्यमप्याह स्वाकारेणेति । यथा दृष्टान्ते स्वाकारेण स्वस्य वह्नेराकारस्तेजस्वं लोहितरूपं च तेन वह्नेः कणानां च समानत्वं तथा सूत्रा
त्मनो मनसांच सूक्ष्मत्वादिरूपसाम्यमित्यर्थः । स्वकारेणैति पाठे पूर्वश्लोकद्वयेन स्वरूपतत्स्थूलक्षणसाम्यमभिधायानेन श्लोकेन अत्रा कृतेन साम्ये सूक्ष्मसमष्टिष्वष्ट्योरुच्यते । तथा च यथा प्रज्वलतो वह्नेः

सूक्ष्मशरीरं जंतूनां मनोमात्रमुदाहृतम् ॥ यथा हिरण्यगर्भोऽयं ब्रह्मणोऽव्यक्तरूपिणः २८९ निर्ममितीत्येतातेन सूत्रेणैव जगत्पटम् ॥ तथा शयानः पुरुषो मनः सूत्रं ज
गत्पटम् २९० यथैव ज्वलतो वह्नेः कणास्तद्वन्मनांस्यपि ॥ जंतूनां ब्रह्मणः सूत्राद्विनिर्गच्छन्त्यनेकशः २९१ यथा वह्निर्महान्दीप्तो दहेच्चापि प्रकाशयेत् ॥ कणा अपि
तथा दाहं प्रकाशं च प्रकुर्वते २९२ एवं सूत्रं यथा विश्वं सृजत्यतिचपाति च ॥ तथा मनोसि सर्वाणि शयने सर्वदेहिनाम् २९३ स्वाकारेण समानत्वं वह्नेः प्रज्वलतोऽपि हि ॥
कणानां च तथैव स्यात्सूत्रस्य मनसामपि २९४ अव्याकृते यथैव स्याद्देहो रूपेण कश्चन ॥ कणानां च महावह्नेः काष्ठभेदं विहाय हि २९५ सूत्रस्य मनसांचैवं रूपभेदो
न विद्यते ॥ विराट्स्थूलशरीराणां भेदमेकं विहाय हि २९६ सूत्रं यथा जगच्चित्रमिति भूतमुदाहृतम् ॥ मनोस्यैवं जगच्चित्रमिति भूतानि देहिनाम् २९७ अव्याकृतं
यथा सर्वैरप्रकाश्यं प्रकाशकम् ॥ सूत्रस्यापि विराजश्च भूतभौतिकरूपिणः २९८

सूक्ष्मसमष्टिस्थानीयस्य कणानां च व्यष्टिस्थानीयानां स्वकारेण तेजः सामान्येन यमैः कार्यैश्च साम्यं तथा सूत्रस्य मनसांचकारेण कारणेन कारणज्ञानविशिष्टेन ईश्वरात्मना सृष्टिसामर्थ्यादियमैः साम्यमित्यर्थः
२९४ एवं लक्षणसाम्यमुक्ता तत्फलभेदं दर्शयति अत्राकृत इति द्वाभ्यां । यथा ज्वलतो वह्नेः कणानां चान्याकृते तेजः सामान्यात्मके रूपे उपाधिभूतकाष्ठनिष्ठं भेदं विहायानपेक्ष्य न भेदस्तथा सूत्रस्य
मनसांचस्वरूपेण भेदः किंतु विराट्शरीरोपाधिकः सूत्रेभेदोऽपि स्थूलशरीरोपाधिको मनसांचभेदः स्वतस्त्वभेद इति द्वयोरर्थः २९५ । २९६ एवं चिद्धातो रेकत्वं तथा उपाधिभूतसमष्टिष्वष्ट्योरभेदो
क्षितः अथ चिज्जडयोर्द्वैतवारणायेतदर्थं दृष्टव्यं संबंधस्य दृष्टव्यमिध्यात्वमंतरेणानुपपन्नस्य सूचनाय चिद्धात्पतांजडस्य दर्शयिष्यमाणस्तत्रापि धितासाक्षात्मन एव प्रकाशयते इतरत्तु द्वारेति प्रदर्शनोपयोगि
नीचित्तस्य भित्तिस्थानीयतां दर्शयति सूत्रमिति । यथा स्थूलसमष्टिरूपस्य चित्रस्य आलेख्यस्य कुडचभूतं सूत्रं सूक्ष्मसमष्टिस्तथा व्यष्टिप्रमां स्पष्टिस्थूलव्यष्टीनां भित्तिभूतानीति २९७ यथा दीपेन कुडचे
भासिते तद्वत् चित्रमपि भासितं भवति तथा मन एव समष्टिष्वष्ट्योरभित्तिभूतं साक्षिणा साक्षाद्भासयति तस्याह अत्राकृतमिति । अत्राकृतपदस्य समष्ट्यज्ञानवाचकस्य तदुपाधि ईश्वरसाक्षिणिलक्षणा
तथा चान्याकृतमीश्वरः साक्षी सर्वैरस्योपाधिमायातद्विलम्बकश्चोपि सूत्रस्य तद्वारा विराजश्च प्रकाशकः २९८

तथाऽज्ञानेति । तथा आज्ञानसमष्ट्युपाधिकवत् अज्ञानस्याश्रयः अहमज्ञहृत्पाकारेण अज्ञानाभिमानो जंतुर्जावसासीतियावत् सूक्ष्मस्थूलशरीरैरप्रकाशयोपितेषांप्रकाशक इति जीवस्यैवाहंकारात्
 ढमज्ञानेनैश्वर्येति विशेषः संक्षेपशारीरके प्रपञ्चितः २९९ एवं महावाक्यार्थयोग्यतादिशिता अथात्मनिसंसारोपलब्धिर्मनोव्यवसामनोव्यतिरेकेतददर्शनादिति सूचयितुं व्याप्तिमनोव्यतिरेकाखिविधः
 समष्टौ लये कारणे लये अधिष्ठान लये च । तस्यावांतरभेदं पङ्क्तिः स्तोत्रैर्दर्शयन् समष्टिलया लयं मनोव्यतिरेकं तावदाह इधनेति । यथालोकेषाकाशार्थप्रज्वालितो वह्निर्दहनभावे सति महावह्नीतेजः
 सामान्ये लीयते तथा हि रण्यगर्भायुपासकानामुपासनाफलमादृर्भावकाले मुक्त्यादि अध्यात्मपरिच्छेदाभावलक्षणं मुक्तिदेवभावावाप्तिलक्षणमिति मुक्तिचाश्वलप्रश्रेपंचमाध्याये उक्तां फलत्वेन गच्छतां
 मनःसूत्रे समष्टिमनसिलीयते इत्यर्थः तद्वताप्याध्यात्मिकपरिच्छेदलक्षणसंसारनिवृत्तिरिति भावः ३०० द्वितीयं कारणलये मनोव्यतिरेकं दर्शयति स एव चेति त्रिभिः । यथा भस्मना छन्नो वह्निर्दाहादिकार्यं करोति भस्मनोऽपायेऽपसारणे तु यश्छन्न आसीत् स एव दाहादिकं करोति ३०१ सुप्ताविति । तथा सुप्तिदशायां मरणदशायां च जंतूनां तानि म्रणां स्पष्टिरूपाणि भोगप्रदकर्मभावरूपा
 भविर्भूतिभिर्भस्मभिरभिभूतानि च्छन्नानि सृष्ट्यादिकं न कुर्वति ३०२ उद्धोधइति । पुनः कर्मणामुद्धोधेतु यानि म्रणां सिद्धि मरणयोः कारणे लीनानि तां न्येव स्वप्नजागरणयोः सृष्ट्यादिकं न कुर्वति
 तथा च कारणे मनो लये किंचित्कालं संसारानुभवेऽपि पुनरुद्धोद्योभवतीति मुक्तेश्च विशेष इति भावः ३०३ तृतीयमधिष्ठाने लये बाधसंज्ञे सति मनोव्यतिरेकं मुक्तिसंज्ञं प्रदर्शयति भस्मीकृत्येति द्वाभ्याम् ।

तथाऽज्ञानाश्रयो जंतुरप्रकाशः प्रकाशकः ॥ सूक्ष्माणामपि देहानां स्थूलानामपि सर्वदा २९९ इधनाभावतो वह्निर्महावह्नीयथैवाहि ॥ लीयते त्रमनां स्येवं
 सूत्रे मुक्त्यादि गच्छताम् ३०० स एव च यथा वह्निर्भस्मच्छन्नो न कार्यकृतः ॥ पुनश्च भस्मनोऽपाये दहेच्चैवंप्रकाशयेत् ३०१ सुप्तौ मृतौ च जंतूनां कर्माभावविभूतिभिः ॥
 अभिभूतानि तान्येव सृष्ट्यादि च न कुर्वते ३०२ उद्धोधे कर्मणस्तानि पुनः कुर्वति सर्वदा ॥ सृष्ट्यादिकं न चान्यानि स्वप्ने जागरणेऽपि च ३०३ भस्मीकृत्य यथा काष्ठजा
 तं वह्निः श्रयंगतः ॥ मथनेन पुनर्जातु स एव च न जायते ३०४ ब्रह्मज्ञानाग्निना दग्धे स्वात्मा ज्ञाने तथैवाहि ॥ जायमाने पुभूते पुमुक्तो नैव प्रजायते ३०५ निदाघश
 रीकाले तेज इधनवर्जितम् ॥ न प्रकाशं हि संतापं कुरुते सर्वदेहिनाम् ३०६ स्वप्रस्थितस्तथैवात्मा सर्वकारणवर्जितः ॥ आत्मनैव सृजत्येतद्विश्वं सदसदात्मकम्
 ३०७ शिशिरे त्रयथा वह्निर्दहनानि समाश्रितः ॥ शीतं हरति जंतूनामत्यंतनिकटस्थितः ३०८

यथा सर्वकारणवर्धं भस्मीकृत्य श्रयंगतो यो वह्निः स एव पुनर्जातु कदाचिदपि न जायते मथनेनापि वदन्तरे मेव जायत इति ३०४ ब्रह्मेति । तथा साधनसंपन्नेन मनसा तत्त्वज्ञानाग्निभावापन्नेन सविला
 साज्ञानरूपकाष्टचेदग्धे सति मनसोऽप्यज्ञा बविला सत्त्वेन दग्धत्वात् प्राप्यंतरे तु ज्ञायमानेऽपि चित्तजगमोपाधिकं जगमानुभवत्स्वपिमृत्कोन जायते मनोजगमोपाधिकं जगमनाप्रोतीति । जायमाने पुभूते
 पित्त्युक्तिरनेकजीवबादाभिप्रायेण एकजीववादे तु न कोऽपि जायत इति बोध्यम् ३०५ एवं मनोव्यतिरेके संसारव्यतिरेको दर्शितः अथ मनोव्यतिरेके संसारव्यतिरेकेऽपि स्वप्ने सूक्ष्मां मृष्टिजा
 ग्रतिस्तुल्यं सृष्टिमात्मामनो विशिष्टः करोतीति विशेषं दृष्टान्तेन स्पष्टयति निदाघेति चतुर्भिः । यथाग्निष्मर्तौ रात्रिकाले तेजः कृष्णरूपं प्रकाशहीनं संतापमात्ररूपं कार्यं भिन्नानपेक्षमेव करोति तथा
 स्वप्ने मनो विशिष्टमात्मा लोकि कसामग्रीहीनोऽप्यात्मनैव सूक्ष्मरथादिकं सृजति वस्पकार्यं स्येवैव सूक्ष्मताय द्वाद्वासामध्यनपेक्षत्वम् एतादृशी सूक्ष्मते वचस्वप्नमिध्यात्वे हेतुकृता मायामात्रं तु कात्स्न्ये
 नानभिन्न्यक्तस्वरूपत्वादिति सूत्रेति द्वयोरर्थः ३०६ । ३०७ ब्राह्मसामग्री सापेक्षत्वेन स्थूलं जाग्रत्सृष्टिं न्युत्पादयति शिशिर इति । यथा शिशिरकृतो वह्निः शीतं हरणलक्षणं कार्यं कुर्वन् भिन्नं तत्त्व
 मुपकरणं साग्निर्व्यवापे स्येव करोति तथा जागरणमात्मदेशाद्यपेक्षस्तत्कार्यकः देशापेक्षत्वमेव जाग्रत्कार्यस्य स्थूलत्वं भगवद्भासु सूत्रे कात्स्न्येऽपेक्षेनोक्तमिति द्वयोर्दर्थः ३०८

३०९ सूत्रकारादिभिः स्वप्रेमिष्यात्वकात्स्न्यभावेनयत्प्रसाधितं तच्च स्वप्रमात्राभिप्रायेणाकृतुस्वप्रदृष्टान्तेन जाप्रत्ययिमिष्यात्वसाधनोपेताममाशयस्यष्टयन्त्वप्रजाप्रतोः साम्यमभिनयति स्वप्रह
त्येकादशभिः । यथा स्वप्रेमतीयमानसदसदात्मकमनुकूलप्रतिकूलप्रमदं विध्वंसन एव मनोमात्रमेव मिष्येति यावत् तथा जाप्रत्ययचरोपीत्यर्थः । अत्र स्वप्रपदार्थानां प्रायोपादानकत्वप्रलेपनः प
दमनः कारणान्नपरमिति बोध्यम् ३१० अत्र हेतुमनोमात्रान्वयस्यतिरेकानुविधायित्वदर्शयन् रूपतिरेकतावदाह निरोध इति । यथा स्वप्रेऽस्य मनसो निरोधे विषयाकारवृत्तिभये द्वैततत्तद्विषयक
नोपलभ्यते तथा जाप्रत्ययीति ३११ अन्वयदर्शयति शत्रुमित्रेति । यथा स्वप्रेमनसः शत्रुमित्रात्मकेन भावेन परिणामेन रागद्वेषादयो जायमानाः संकल्पमात्रहेतुका एव तथा जागर्णयेयेते रागादयस्त
थारामद्वेयोपेक्षा विषयरूपा इष्टादिपदार्थाः संकल्पादेव जायन्ते विषयेष्वक्षोपकरणे विनैत्यर्थः । जाप्रत्ययार्थे बुद्धाहकारणजस्यत्वाभिमानोपिकारणत्वाभिमतानां पूर्वसंस्कल्पितत्वात् स्थिरत्वाभिमानो
प्यभ्यासरातृतादृशमेव कस्मत्स्वजाप्रत्ययमुपेत्य तदभावेन हेतुना स्वप्रेमिष्यात्वप्रसाधनं सूत्रकारादिभिः कृतमिति भावः ३१२ । ३१३ ननु जाप्रत्ययार्थानां दृश्यमानानां विषयसामग्रीजन्यानां क
थं मिष्यात्वमिति चेद्यदि नानाविधसामग्रीदर्शनमात्रेण सत्त्वमुच्यते तर्हि स्वप्रेमिष्यात्वप्रदृष्टपदार्थानां सर्वेषामुपलब्धेः स्वाग्रिकानां भावानां सत्यत्वापत्तिरित्याशयेनाह यावानिति स्पष्टम् ३१४ ननु

तथाजागरणेष्वाम्नास्थूलदेहसमाश्रितः ॥ देशकालादिसापेक्षःसृजत्येतन्नचान्यथा ३०९ स्वप्नेनोयथाभूयाद्विश्वंसदसदात्मकम् ॥ तथाजागरणेष्येतन्मन
एव न संशयः ३१० निरोधे मनसो यद्वत्स्वप्ने द्वैतं न लभ्यते ॥ तथाजागरणेष्यस्य निरोधे लभ्यते न हि ३११ शत्रुमित्रात्मभावेन रागद्वेषादयो यथा ॥ संकल्पेनैव
जायंते स्वप्ने सर्वशरीरिणाम् ३१२ तथाजागरणेष्येते जायंते विषयैर्विना ॥ इष्टानिष्टादिविषयाः संकल्पादेव मानसात् ३१३ यावान्जागरणे दृष्टः प्रपञ्चो देहधारि
णः ॥ सुखदुःखकरः सर्वस्तावान् स्वप्नेऽपि विद्यते ३१४ यथासव्यभिचारत्वं स्वप्ने दृष्टस्य वस्तुनः ॥ दृष्टं जागरणे स्वप्ने सुखदुःखकरस्य च ३१५ तथाजागरणावस्था
गतस्याखिलवस्तुनः ॥ सुखदुःखकरस्यापि स्वप्ने सव्यभिचारिता ३१६ सुखहेतुर्यथा दृष्टः कदाचिद्दुःखदोत्रसः ॥ सर्वो जागरणे स्वप्नेऽप्येवं सव्यभिचारता ३१७
शुक्लशोणितसंभूतं यथाजागरणे वपुः ॥ एवं स्वप्नेऽपि जंतूनां जायते शुक्लशोणितम् ३१८ असत्ये स्वप्ने दृष्टे यथा ते शुक्लशोणिते ॥ तथाजागरणेष्येते असत्ये अ
पिकारणे ३१९

जाग्रदर्थे पुंस्थिरत्वं विशेष इति चेत् स्थिरत्वं किं अयं धाभावः शून्यत्वं निपतकार्यं कर्तृत्वं वा नायः तस्यात्मभिन्ने जडे परिणामिनि दुर्बलत्वात् । नांत्यः सुखदुःखजनकत्वाभिमतानां विपरितकार्यजनकतया दृष्टेरित्याह यथेति त्रिभिः । यथा स्वप्नदृष्ट्यवस्तुनः पदार्थजातस्य जाग्रद्वे सव्यभिचारत्वं व्यभिचारेण दृष्टस्वभावपरित्यागलक्षणेन साहित्यं दृष्टं स्वप्ने सुखदुःखकरस्य च जाग्रद्वे भिन्नकार्यसंबंधलक्षणेन सव्यभिचारित्वं दृष्टं तथा जाग्रदर्थानां स्वप्ने सव्यभिचारत्वं दृष्टमिति द्वयोः संबंधः ३१५ । ३१६ सुखादिकार्यव्यभिचारितामेव विशदयति सुखहेतुरिति । यथात्र जाग्रद्वे सुखदादिर्भावः सुखहेतुर्दृष्टः स एव कदाचिद्विद्योगादिकाले दुःखदो दृष्टः एवं विद्या एव भावाः स्वप्ने पिसंतीति सव्यभिचारता स्पष्टा एवं विधत्वं स्थिरत्वेऽनुपपन्नमिति भावः ३१७ न च जाग्रद्वे स्वप्नयोः पदार्थानां सा मग्रीवैलक्षण्यम् कल्पितसामग्र्या उभयत्र साम्यात् सत्त्वायाः कुत्राप्यभावादि त्वाशयेनाह शुक्तेति । यथा जाग्रद्वे शरीरं पितृमात्रं ज्ञातं तथा स्वप्नेऽपि यदि स्वप्नगयोः शुक्रशोणितपोरसत्वं पश्य सितदा जाग्रद्वे गयो रपि वाच्यं भ्रमश्रुत्यादर्शितमसत्त्वं कुतोन पश्यसि भ्रमसिद्धायाः कारणतया असत्त्वं योरपि सुखत्वादि ति द्वयोरर्थः ३१८ । ३१९

कारणकारणानामपिकल्पितानां स्वप्ने सोलभ्यमित्याह पितेति । तयोः स्वप्नजाग्रतोः ३२० फलिमाह मनएवेति । ततः प्रपञ्चस्य मनोऽन्वयन्यतिरेकानुविधानात् सदसदपस्थानमृशमात्मकं रूपं यस्य स तथा तस्य ३२१ मनसः प्रपञ्चकारणतामेव प्रपञ्चयति तेनैवेत्यादिना । जीवेशादितिरूप्योभेदोऽत्र संसारे तेन वर्णितेन मनसैव निमित्तोऽयं भेददर्शनेन भृशं मोक्षयते पुनः पुनर्माहं प्रमादात्प मृत्युं गच्छति । मृत्योः समृत्युमाप्नोति यद्दृष्टवानेव पश्यति । इति श्रुतेः ३२२ मनएवेति । तत उक्तविधया सर्वप्रपञ्चकारणत्वादेव मनोऽन्वयमोक्षयोरपिकारणं बंधमोक्षयोः प्रपञ्चीनरूप्यत्वेन प्रपञ्चांतर्मा तत्त्वादिति । तत्र बंधप्रयोजकं मनसोरूपं दर्शयति आत्मन इति । आत्मविषयकमज्ञानमावरणरूपमाया तमभिप्रन्यमानं मनोऽन्वयस्याध्यासलक्षणस्य कारणस्थितिर्हेतुर्भवति भेददर्शनं विक्षेपशक्ति रूपमज्ञानमभिप्रन्यमानं तु बंधफलस्याध्यात्मिकादिदुःखत्रयस्वकारणक्षेत्रं भवतीत्यर्थः ३२३ मोक्षप्रयोजकं तत्त्वज्ञानात्मकं मनसोरूपं दर्शयति श्रुत्युक्तमिति । मन आत्मनः श्रुत्युक्तरूपं जानात्स ज्ञातो मोक्षकारणं भवतीति ३२४ बंधमोक्षयोर्मनसि निक्षेपहेतुं शुद्धात्मनोऽन्वयाद्ययोग्यत्वमाह न बंध इति । आनंदात्मकं रूपं यस्य एतादृशस्य मनसस्तद्विकाराणां च साक्षिण आत्मनोऽन्वयादिकं ना

पितामातासुतोभ्रातेत्यादिस्वप्नेऽपि विद्यते ॥ यथा जाग्रणे केन विषमत्वं भवेत्तयोः ३२० मन एव ततो ज्ञेयं स्वप्ने जाग्रणेऽपि वा ॥ सदसद्रूपस्य प्रपञ्चस्यास्य कारणम् ३२१ तेनैव मनसा सर्वोभेदो विरचितोऽत्र हि ॥ ईशानीशात्मकोऽयं भृशं मोक्षयते पुमान् ३२२ मन एव ततो ज्ञेयं बंधमोक्षे च कारणम् ॥ आत्मनोऽज्ञानमाया तं भवेद्वन्धस्य कारणम् ॥ त्रिविधस्यापि दुःखस्य भेददर्शनमागतम् ३२३ श्रुत्युक्तं स्वात्मनोरूपं स्वप्रकाशसुखात्मकम् ॥ जानन् मनो भवेज्ज्ञातो मुक्तिरपि च कारणम् ॥ ३२४ न बंधो न च वैमुक्तिर्न च भेदस्य दर्शनम् ॥ आनंदात्मस्वरूपस्य साक्षिणो मनसोऽपि च ॥ विद्यते किंतु मनसः सर्वमेतन्मनःकृतम् ३२५ क्रीडापरो यथा लोके मर्कटोऽत्यंतचंचलः ॥ आत्मनैवात्मनो दुःखं कुरुते मरणांतिकम् ३२६ तथा तिचंचलं सर्वजंतूनां मन ईरितम् ॥ आत्मनैवात्मनो दुःखं संसारं कुरुते सदा ३२७ मत्स्यो गधे जले यद्वत्स्थितो भयविवर्जितः ॥ बलिशार्थं बहिर्गच्छन् दुःखं प्राणांतमाव्रजेत् ३२८ आनंदजलधौ तद्वत्स्वप्रकाशेऽभये स्थितम् ॥ मनो विषयलाभार्थं बहिर्गच्छद्भजेद्भयम् ३२९ मर्कटश्चंचलो यद्वद्भुजैर्दृशिोदश ॥ धावन् दुःखं समाप्नोति सर्वतो दुःसहं सदा ३३० इन्द्रियैर्दशभिस्तद्वन्मनोऽवद्वमभीतवत् ॥ धावद्बंधमवाप्नोति दुःसहं दुःखमत्र हि ३३१ पारावतो यथा काशे वर्तते नयनातिगः ॥ वीक्ष्य पारावर्तं मंदस्तत्क्षणाद्भुवमाव्रजेत् ३३२ एवं शब्दादिपैशाचीनिरीक्ष्यात्मन्यवस्थितम् ॥ तत्क्षणाद्बहिरायाति मनो दुःखकरे स्थले ३३३

स्ति किंतु मनःकृतत्वात्सर्वमेतद्बंधादिकं मनस एव विद्यते इति ३२५ मनस आत्मनो नर्थकरत्वेदं तमाह क्रीडेति । मरणांतिकं मरणपर्यंतम् ३२६ तथेति । स्पष्टम् ३२७ तत्रापि मनस आत्माकारताप्रचावकः काम एव विशेषतो दुःखहेतुरितिसहृष्टं तमाह मत्स्य इति द्वाभ्यां स्पष्टम् ३२८ । ३२९ इन्द्रियाभिमानस्य विशेषतो दुःखजनकतां सहृष्टं तं दर्शयति मर्कट इति । यथा दशरज्जुबद्धस्य मर्कटस्य धावनपरस्य मर्कटः स्वतया दर्शेन्द्रियाभिमानो विरपाभिमुखं धावतश्च बंधुः स्वयोः प्रसक्तिरिति द्वयोरर्थः ३३० । ३३१ मनसो विषयभिमुखं बंधेन धावनेदं तमाह पारावत इति । यथा पारावतः कपोतोऽतिदूरमाकाशे वर्तमानो ने प्राविष्योपि पारावर्तं वीक्ष्य तद्गमाद्यस्त्वरितं भुवं गच्छति ३३२ दार्ष्टान्तिकोऽयं पति एवमिति । एवं मन आत्मनि चिदाकाशेऽवस्थितं स्वभावं तत्तदाकारं आकाशे जन्मत एव घटवत् परिपूर्णताल्लक्षणांतमपि यदाशब्दादिविषयरूपां पैशाचीं प्रज्ञादिवेन स्वाधिकारं तात्स्व्यां ङीप् । पश्यति तदा द्वेदं दर्शनात्मके दुःखे स्थले-

—आयातीति अत्रशब्दादिविषयाणां पिशाचीत्ववर्णेन मनसः पिशाचत्वं सूचितं तत्सादृश्यस्याकाशवासित्वरूपस्य च सूचकमात्मन्यवस्थितमितीति बोध्यम् ३३३ एवं कामस्य प्रवृत्तिद्वारादुःखद
 त्वं मददृश्याथ कर्मणः फलजनने कामसापेक्षस्य दुःखदत्वं दृष्टान्तेन स्फुटयति पाशेति । यथापशुरजादिः पाशबन्धनेनानीश्वरः परतंत्रस्तनुत्तरोत्तरं दुःखदं देशं याति तथा मनोपि सकामं शुभाशुभादृष्टरूपा
 शब्दमुत्तरोत्तरं दुःखकरी विषयभूमिं यातीति द्वयोरर्थः ३३४ । ३३५ ननु बद्धस्य पशोर्देशांतरनेतृपुरुषस्थानीयोत्रकदचित्ते लोकेऽप्रसिद्धागमैकबोधोत्तर्याम्येवेति सूचयन्नाह अकारणमिति ।
 'शेषः संकल्पेनान्ते उपयुक्ते तरेव' इति विश्वकोशेषधपदोक्तमृत्युरूपशेषस्य सर्वत्रभूतलक्ष्यवस्थया धावनं यथा अकारणं जलस्थमाणकारणकं तथा मनसोपि बहिस्तत्तदाकारतालक्षणं धावनं तु लक्ष्यकारणक
 मित्यर्थः । शेषपदस्थानेशि शुरिति पात्रे अकारणं व्यर्थं यथा शिशोर्गृहांगणधावनं तथा मनसो बहिरित्यर्थः । परंतत्र पात्रे सर्वत्रपदास्वारस्य संकोचो वा व्यर्थत्वमात्रबोधनपरत्वं चास्य पदस्येति बोध्यम् ३६
 अथ संघाताध्यासरूपायाः कार्या विद्याया अनर्थकत्वं दृष्टान्तेन स्फुटयति प्रमत्तैरिति द्वाभ्यां । यदिकाश्चिद्रथीबंधनाद्यैः संयुतोरथोपरिवद्धपादः आद्यपदप्रात्यविहाररागरथाभिनिवेशयुतश्च स्यात्
 स्य चरथे युक्तावाजिनः प्रमत्ताः शिथिलबंधनबद्धाश्च स्युः सपथागर्तपातेन साधो न इषेत् तथा मनःस्थितो मनस्तादात्म्याध्यासमापन्न एष पुरुषो दुर्दैतेरिति शिसितैरिन्द्रियाभ्यर्चनसाप्रग्रहभूतेन क्षणभंगुरता

पाशबद्धो यथा कश्चित्पशुरायात्यनीश्वरः ॥ देशादेशांतरं नित्यं दुःखादुःखकरं भृशम् ३३४ कर्मपाशैस्तथा बद्धं मनो विषयभूमिकाः ॥ आयाति विवशं नित्यं दुः
 खादुःखकरी भृशम् ३३५ अकारणं यथा धावेच्छेषः सर्वत्र भूतले ॥ अकारणं तथैवैतन्मनो याति बहिः सदा ३३६ प्रमत्तैर्वाजिभिर्युक्तैर्वद्धैः शिथिलबंधनैः ॥
 यथानश्येद्रथी साश्वो बंधनाद्यैश्च संयुतः ३३७ दुर्दैतैरिन्द्रियैस्तद्वन्मनो बंधनसंयुतैः ॥ मनःस्थितः पुमानेप संसारं प्रातिप्रयते ३३८ बालो यथा मुखे स्वस्य विक्रि
 याः कुरुते यतः ॥ पुरःस्थितेऽतिसंशुद्धे विलोकयति दर्पणे ३३९ एवं मनोपि संसारविक्रियाकारणं सदा ॥ आत्मनि स्वप्रकाशे स्मिन् विलोकयति विक्रियाः ३४०
 अम्लोरसो यथा स्वस्य संनिधौ मुखपंकजे ॥ नीरमुत्पादयेत् शीघ्रं क्षोभयेद्वापि मानसम् ३४१ एवमात्मा सदानंदस्वप्रकाशशरीरवान् ॥ आत्मसंनिधिमात्रेण क्षोभ
 यत्येवमानसम् ३४२ स्वप्ने यथा सृजत्येष मनोऽसि विविधान्यपि ॥ सृजत्येवं मनोऽप्येतत्स्वप्रदर्शनकारणम् ३४३

लक्षणशिथिलताशालिनावद्धेयुने संघातरूपे स्थितः पुमान् संसारलक्षणगर्तपातं प्राप्नोतीति । आत्मानं रथिनं विद्धीत्यादिकं श्रुत्वरिति द्वयोरर्थः ३३७ । ३३८ सच संसारो मनस्येव वर्त
 मानो भ्रांत्यस्मिन् प्रतीयत इत्येते दृष्टान्तेन विशदयति बाल इति द्वाभ्यां । यथा बालः स्वमुखे विक्रियाः वक्रत्वादिविकारान्यतः कुरुते तत एव दर्पणे विलोकयति ननु ता विक्रियाः संति दर्पणे तथा मनः
 स्वयं विकृतं तत्स्वनिष्ठा विक्रियाः शुद्धात्मनि पश्यतीति द्वयोरर्थः ३३९ । ३४० ननु जडस्य मनसो विकारकारणत्वमपि कथमिति चेच्छिदात्मनः संनिधेः प्रतिविंवादिपदेः प्रसिद्धस्य प्रभावादिति सूचय
 चात्मनः संनिधिमात्रेण धेरत्वं सदृष्टान्तमाह आम्ल इति । यथा जंबीरादिरम्लरसवान् पदार्थो हृद्घ्नः सन् जिह्वां वा द्रावयति मनो वा क्षोभयति एवमात्मा सन्निधिमात्रेण मनसो विक्रियासु प्रवर्तक इति द्वयो
 रर्थः ३४१ । ३४२ नव्यसंगत्यात्मनो मनःक्षोभकत्वमपि कथमिति शंकां वारयन् मूलाज्ञानादिपदवाच्यया अचित्यशक्तया विशिष्टस्य यथा मन आदिसंज्ञकत्वं तथैतदपीति दर्शयति स्वप्ने दृष्टपिभिः ।
 यथैष आत्मा स्वप्ने मृष्टानां नानाप्रमातृणां मनोऽसि सृजति एवं येन मनसा विशिष्टः स्वप्नावस्थां गच्छति तन्मनोपि सृजतीति ३४३

ननुस्वप्नेमनसांसृष्टिर्मनःकृतेवदधेतिप्रधानमनःसृष्टिरपिमनोतरकृताभविष्यतीतिशंकांसदृष्टांतपरिहरति नष्टेति । यथादिराजेनपृथुनापृथिवीदोहनात्पूर्वकालेलोकेनपृथिवीजेसति पृथुराजप्रेरणया वसुंधरायद्वीजहेतुर्बभूवतत्रनबीजानांबीजहेतुत्वंकिंतुनिर्बीजायाप्रस्तबीजायाःपृथिव्याएव एवंभगवानीशःस्वात्मज्ञानविवर्जितोमूलाज्ञानविशिष्टआत्मैवमनसःकारणं । कीदृशआत्मा अमनाः सुषुप्तिप्रलयादौमनोरहितत्वेनप्रसिद्धइत्यर्थः ३४४ आत्मनोविकारकारणतायांविकाराणांविशेषणत्वंकिंतुमूलाज्ञानादिपदवाच्यायाःशक्तेरेवेत्येतदृष्टांतेनस्फुटयति यथेतिद्वार्यां । यथाकाशस्यमेघाद्युत्पत्तिकारणत्वंमेघादिहीनस्यानिर्वाच्यशक्तिविशिष्टस्यैवमेघादिविशिष्टस्यतथाप्रपञ्चप्रागभावपदेनाठयाकृतपदेनबाभिलप्यंयदज्ञानंतद्विशिष्टएव आत्माप्रपञ्चकारणमितिद्वयोरर्थः ३४५ ३४६ नन्वज्ञानप्रेषणकथंविपरीतरूपलाभइतिनशंकनीयंहृष्टत्वादित्याह आत्मेति । यथाकुतश्चननिमित्ताद्भिक्षुर्दरिद्रोविप्रविशेषःअघमर्षणकालेराजाबभूवतस्यचराजभावनिर्वाहकमात्मनोभिषुत्वेनाज्ञानमेवप्रसिद्धमेतद्वसिष्ठे तथाराजालवणोदेवयोगाद्भिषुर्दरिद्रोबभूवतस्याप्यात्मनोराजत्वेनाज्ञानमेवभिषुत्वनिर्वाहकंतथात्मनोप्यात्माज्ञानाज्ञानाविधमपञ्चभावइतिद्वयोरर्थः ३४७

नपृथीजेयथालोकेबीजहेतुर्वसुंधरा ॥ निर्वाजैवभवेदेवममनामनसोपिहि ॥ कारणंभगवानीशःस्वात्मज्ञानविवर्जितः ३४४ यथामेघादिरहितआकाशोत्यंतनिर्मलः ॥ उत्पत्तिस्थितिनाशानभिघादेःकारणंभवेत् ३४५ मनआदिप्रपञ्चेनरहितोऽव्याकृतोथवा ॥ मनआदिप्रपञ्चस्यकारणंपरमेश्वरः ३४६ आत्माज्ञानाद्भवेद्भिषुर्न्यथाराजाकुतश्चन ॥ राजावापिभवेद्भिषुर्देवयोगात्कथंचन ३४७ तथैवायंब्रह्मरूपआनंदात्माद्वयःपुमान् ॥ आत्माज्ञानाद्भवत्येतद्विश्वंसदसदात्मकम् ॥ ३४८ जायतेम्रियतेयद्दजातोप्यमृतःपुनः ॥ स्वप्नेजागरणेप्येवंजायतेम्रियतेपिसः ३४९ दृश्यैर्यथादिभिर्नदृश्योजागरणेनहि ॥ द्रष्टास्वप्नेतथैवायंमनसानैवदृश्यते ३५० मनोज्योतिर्यदप्युक्तंकापिनैवात्मबोधनात् ॥ किंत्वात्मव्यतिरेकस्यवस्तुतस्तत्प्रकाशनात् ३५१ यथालोकेभवेज्ज्योतिर्नयनंचटवोद्यकृत ॥ मूर्तामूर्तधियोहेतुर्मनोज्योतिस्तथैवहि ३५२

३४८ नन्वनर्थान्तराण्यज्ञानकृतानिसंभाव्यंतंजन्ममरणेतुनसंभाव्येतेअदृष्टत्वादितिचेत्स्वप्नेऽनुभूयापिक्रिमपलपसीत्याह जायतइति । यथाऽजरोऽमरश्चायंपुमान्स्वप्नेजायमानोम्रियमाणश्चाज्ञानप्रभावादृष्टःस्वप्नदृष्टानामेतद्रूपत्वात्तथाजागरणेपिजानीहीति ३४९ एवंमूलाज्ञानोपाधिकत्वात्प्रादीश्वराबुत्पन्नस्यमनसःअविद्याकामकर्मभिःसहकृतस्यसकलप्रपञ्चोपादानतयाप्राधान्यमुक्तं अथतस्यचिदेकभास्यतांस्फुटयति दृश्यैरित्यादिना । यथाजागरणेयथादिभिर्द्रष्टापुरोधेनप्रकाश्यतेस्वयंतदृश्यत्वात्तथास्वप्नेदृश्याकारपरिणतंमनोद्रष्टारंभासयतिकिंतुद्रष्टात्मनैवमनोभास्यतइत्यर्थः ३५० ननुमनःस्वयंप्रकाशमेवकुतोतस्यात्साक्षरूपब्राह्मणेपुरुषाष्टकस्यमनोज्योतिरित्युक्तत्वादित्याशंकांतदभिप्रायप्रदर्शनेनवारयति मनइति । कापिशाक्षरूपब्राह्मणेमनसोज्योतिर्द्रष्टव्यदुक्तंतदात्मानंमनःप्रकाशयतीत्यभिप्रायेणनोक्तंकिंत्वात्मव्यतिरिक्तवस्तूनामात्मकर्तृकेभासनेमनःसाहाय्यमाचरतीत्यभिप्रायेणैवेत्यर्थः ३५१ आत्मेतरवस्तुप्रकाशनेषुबुर्वत्संबंधघटकताप्रात्ररूपमेवमनसोज्योतिर्प्रमित्येतद्वर्णयति यथेति । यथालोकेनयनस्यचक्षुषोघटादिबोधेउपकारकत्वेनज्योतिर्द्रष्टव्यमनसोवृत्तिद्वाराविषयात्मसंबंधघटकत्वेनज्योतिर्द्रष्टमिति ३५२

घटादिभासनकाले मनसः करणत्वविवक्षायां अपि चिदपेक्षया मनसो घटादिसमत्वमेवेत्याह यथेन्द्रियैरिति । यथा बाह्यसर्वसदसदात्मकमनिर्वचनीयमिन्द्रियैर्विजानाति यथा च तदग्राह्यमिन्द्रियाग्राह्यं परोक्षं विषयमिन्द्रियाणि च मनसा जानाति तथा एव पुमानात्मा मनस्तद्विषयांश्च एकः प्रकाशयेदिति ३५३ आत्मनो मनो भासकत्वं केमुत्पन्नायेनाह अपि पदिति । यन्मनसः कारणमज्ञानमात्ममात्राश्रयविषयकं नाम रूपकमभिर्हानमन्याकृतमिति यावत् तस्यापि भासकस्यात्मनस्तज्जन्मनोभासकत्वं किमुवाच्यमित्यर्थः ३५४ एवं स कारणे मनसि सिद्धमात्मभास्यत्वे जाग्रत्पदार्थेऽप्यतिविशति इन्द्रियाणीति । यथा मनश्चिदात्मना भास्यते तथा इन्द्रियादयोऽपि प्रपञ्चिताः प्रकाशकत्वेन प्रसिद्धा अपि बोध्याश्चिदात्मनः सदसद्रूपत्वेनानिर्वचनीयत्वेनाज्ञानकार्यत्वेनान्याप्येनाचिद्व्यपत्वात् । फलिनमाह तत इत्यादिना । तैजसानितैजः प्रचुराणि इति द्वयोरर्थः ३५५ । ३५६ एषात्मनः सर्वभासकता सर्वतः प्रसिद्धांतः उपपत्तिवलेनापि सर्वेभ्युपेतत्वादि त्यागयेन सर्वभासकतायां मुपपत्तिप्रपञ्चयति बोधेभ्य इति चतुर्विंशति श्लोकेः । बोधानां यानि कारणानि विषयकरणरूपाणि तेषां जडता सर्वैर्वादिभिर्गोमाकृतैव भूतैश्चेतन्यवदिनो ब्रह्मस्मृतिशिष्यान्चार्याकान्विहाय ते हि ज्ञानविषयत्वेन प्रसिद्धानां भूतानां पृथिव्यादीनां शरीराकारपरिणतानां चेतन्यमिच्छति परंतु ते कृतनाशकृताभ्यागमरूपदोषदंडेन बालैरपि मुजेया इत्युपेत्या इति भावः । ननु ज्ञानकारणानां अपि पूर्वज्ञानविशेषणज्ञानव्याप्तिज्ञानादीनां जडत्वं वादिभिर्नान्युपगतमित्यतो ज्ञानकारणविशेषणबोधेभ्योऽप्यतिरिक्तानामिति । तथा च बोधभिन्नेषु प्रकाशत्वं केनापि वक्तुमशक्यमिति भावः । ननु बोधानामेव प्रकाशत्वे

यथेन्द्रियैर्विजानाति सर्वसदसदात्मकम् ॥ इन्द्रियाणितदग्राह्यं मनसा यद्वदेव च ॥ तथा मनः सविषयं पुमानेष प्रकाशयेत् ३५३ अपि यन्मनसः प्रोक्तं कारणं रहितं सदा ॥ नामरूपादिभिः स्वात्मा ज्ञानं स्वात्मनि संश्रितम् ॥ प्रकाशयेत्तदप्येष किमु तद्धेतुकं मनः ३५४ इन्द्रियाणि मनस्तद्वत्तारकामणयोऽपि हि ॥ तैजसानितथा न्यानि रत्नादीनि सहस्रशः ३५५ रविसोमाग्रयोप्येते बोद्धव्याः सदसदात्मकाः ॥ अचिद्रूपास्ततः सर्वे प्रकाश्याः स्युः घटादिवत् ३५६ बोधेभ्योऽप्यतिरिक्तानां कारणानामनेकशः ॥ बोधानां जडता सर्ववादि सिद्धा ह्यसंशयम् ॥ विना सुरगुरोः शिष्यान् बोधेभ्यो विचार्यताम् ३५७ बोधाः स्वयं प्रकाशाः स्युर्यदिते तद्विदाकुतः ॥ स्वप्रकाशेषु भेदोऽयं गृह्यतेवानवात्वया ३५८ गृह्यते यदि सोऽप्येवं भेद इत्येव गृह्यते ॥ अमीषामिति वा पूर्वबोधानां किं भवेत्तव ३५९

किं येति चेत्तेषां स्वप्रकाशत्वे परप्रकाशत्वे वा श्रौतात्मसिद्धिरेव । ते हि पदस्वप्रकाशास्तदात एवात्मा पदितु परप्रकाशास्तदापितत्साधकतायात्मनः सिद्धिरित्याशयेनाह बोधेपीति । बोधस्वरूपेऽपि एवं वक्ष्यमाणविषयाविचारः कर्तव्य इत्यर्थः ३५७ तत्र बोधानां स्वप्रकाशत्वपक्षे मत्तात्मरूपतां साधयति बोधा इति द्वाविंशत्या । ते घटादिबोधाः किंचिद्वत्तया स्वप्रकाशाः किं वा वृत्तिरूपमोक्षज्ञानात्मकतया परप्रकाशा इति विचारे यदिते स्वयं प्रकाशास्तदातेषां बोधानां भिदाभेदः कुतः सिद्ध्यति । किं स्वतः परतो वा नायः स्वपदेन भेदविवक्षायां भेदेन जडेन स्वसाधनोक्तव्याह तत्वात् स्वपदेन भेदाश्रयज्ञानविवक्षायां प्रतियोग्यनुयोगिग्रहणसापेक्षस्य भेदग्रहणस्य भेदाश्रयेण कर्तुमशक्यत्वात् प्रतियोग्यनुयोगिनोरुभयोरप्यविषयत्वभावतालक्षणस्वप्रकाशताशालिनोऽग्रहणायोऽप्येवमिति भावः । अथ द्वितीयं परत इति पक्षं विचारयति स्वप्रकाशेऽप्यिति । स्वप्रकाशबोधेषु तिष्ठन् भेदस्त्वप्यभेदाश्रयज्ञानभिन्नेन परेण गृह्यते विषयीक्रियतेवानवा इति ३५८ तत्राद्यं विकल्पयति गृह्यत इति । यदि भेदो गृह्यते तदापि किं भेदोस्तीत्येतावन्मात्राकारेण गृह्यते किं वा अमीषां बोधानां भेद इत्यनेनाकारेण गृह्यते इति पूर्वप्रथमे तव पक्षे बोधानां किं ज्ञातं बोधानां हि भेदसंबन्धस्वरूपा परिच्छिन्नता तदा आपद्येत यदा तेषां प्रतियोगिता अनुयोगिता वा गृह्यते सा तु भेद इत्येतावन्मात्राकारेणानेन भासत इति भावः ३५९

एतदेवदृष्टान्तेन स्फुटयति नहीति । यथाभेदइत्याकारेण भेदे गृहीते आकाशस्याकाशाद्भेदेन सिध्यति आकाशस्य प्रतियोगित्वादिनाऽनुदेखात् अयोग्यतया आक्षेपस्याप्यप्रसरात्तथा तदस्थानां बोधानामपीत्यर्थः । द्वितीयं प्रसमादाय निराचष्टे अमीपामिति । चेद्यदि अमीपामिति इदं रूपेण बोधान् विषयीकृत्य तद्भेदो गृह्यते तदा परप्रकाशपानां बोधानां स्वप्रकाशत्वं स्यात्तथा घटादीनामित्यर्थः ३६० दृष्टान्तं स्फुटयति भेदइति । यथामया अमीपां घटादीनां भेदो गृह्यते इत्येव प्रतीतिविषयीक्रियमाणानां तेषां घटादीनां स्वप्रकाशतान् दृष्टेति ३६१ एवं स्वप्रकाशानां भेदो गृहीतुमशक्यः प्रतियोग्यनुयोगिग्रहणलक्षणायाः सामग्र्या असंभवात् प्रतिबोध्यनुयोगिनो रविपयस्वभावत्वादित्युक्तं । अथ न गृह्यते इति पक्षे दोषमाह अग्रहेइति । अग्रहे भेदस्य ग्रहणाभावपक्षे ग्रहणाभावरूपेण हेतुना भेदो नास्ति भेदात्यंताभाव एव सिद्धयेदित्यर्थः । अयंभावः जडानां प्राचीनसिद्धिकानां मानां प्राचीनासिद्धिरित्येव विवादं तेषु च केनचिन्मानेन सिद्धे पुमप्यक्षापवृत्तावपि नास्त्वं निश्चेतुं शक्यते भेदोपि च परस्परपक्षत्वेन स्वरूपे निवेश्य भ्रममनोजडत्वं वाच्यः श्रुत्यादिवाचितत्वेन भ्रममात्रसिद्धश्च अतस्तत्र ग्रहणाभावेन लिङ्गेन नृशृङ्गवदसत्त्वानुमितौ न किंचिद्वाधकमिति । एतदेव नृशृङ्गप्रतिबोधादर्शयति अगृहीतेष्विति ३६२ ग्रहणपक्ष एव दोषांतरमाह अपियदिति । किंच बोधानां भेदग्रहणपक्षे ग्राहकं ज्ञानं रतरं स्वप्रकाशं परप्रकाशं वा अंत्येऽनवस्था आद्ये भेदग्रहणाय प्रतियोग्यनुयोगिनो गृहीतुमिष्टावपि कथं गृहीयात्प्रकाशत्वेन समत्वादन्यथा सृपांचंद्रमसोरपि प्रकाशप्रकाशकभावापत्तिरित्यर्थः ३६३ स्वप्रकाशं स्वप्रकाशस्य न साधकमित्येतदेव स्फुटयति स्वप्रकाशेपीति द्वाभ्यां ।

नहि भेदे गृहीते स्ति न भसो न भसो भिदा ॥ अमीपामिति चेद्भेदो गृह्यते भवताधिया ॥ तथाच स्वप्रकाशत्वं न भवेद्विद्यतादिवत् ३६० भेदो यं हि मया ग्राह्यो घटस्य च पटस्य च ॥ एवं प्रतीयमानानां तेषां न स्वप्रकाशता ३६१ अग्रहे नास्ति भेदो यं ग्रहणाभावहेतुना ॥ अगृहीतेषु सत्त्वं चेन्न रिशृङ्गं कुतोन सत् ३६२ अपियद्ग्रहणं तच्चेत्स्वप्रकाशं भवेत्तव ॥ तादृशं ग्राहकं न स्यात्सवितुश्चंद्रमायथा ३६३ स्वप्रकाशेऽपि भेदश्चेज्ज्ञाने ज्ञाने व्यवस्थितः ॥ न स्वप्रकाशता तेषां तारतम्याद्वा दितवत् ३६४ समानां न भवेत्कापि ग्राह्यग्राहकताभुवि ॥ खद्योतानां च दीपानां यस्मादेषान् दृश्यते ३६५ ततो भेदेन शून्याश्चेद्वोधास्ते सुखरूपिणः ॥ नहि भेदं विना दुःखं सुखादौ लभ्यते नृभिः ३६६ स्वप्रकाशान् चेत्युक्तेषां लाभो न संभवेत् ॥ दुःखस्यैव सुखस्यापि स्वप्रकाशास्ततो ह्यमी ३६७

यदिसर्वाज्ञानव्यक्तयः स्वप्रकाशा अपि परस्परं प्रकाशयंत इत्युच्यते तदा तसामं प्रकाशप्रकाशकभावा निर्वहको भेदस्तारतम्यरूपी पितृव्यः तत्स्वीकारे तु प्रकाशप्रकाशदिसमत्वात्पस्या स्वप्रकाशवोचनेन स्वप्रकाशस्य प्रकाशइत्युक्तेर्वाहतत्वं स्पष्टमित्यर्थः ३६४ यदितु उक्तो विशेषो नांगीक्रियते तदा पितृव्यप्रकाशप्रकाशकभावाक्तिः सुतरां न्याहता खद्योतदीपादीनामपि प्रकाशत्वेन समानां प्रकाशप्रकाशकभावादर्शनादित्याह समानामिति । समानां समानजातीयानाम् ३६५ अथ बोधानां सिद्धिर्नास्तीत्यलक्षणात्मकविधानोपयोगिनो पूर्वोक्तविचारफलभूतां च सुखरूपतां दर्शयति ततइति । यत्तत्तत्विषयाभेदग्रहणं संभवति ततो ग्रहणाभावेन नृशृङ्गवद्वेदाभावा सिद्धे स्ते बोधभेदशून्या इति चेदंगीकुरुष्वेतर्हि ते बोधाः सुखरूपिण इत्यपि निश्चिनोतु भवान् यो वै भूमा तत्सुखमिति श्रुत्युक्तसुखलक्षणयोगात् श्रुतो भूमपदस्य भेदशून्यता परत्वादिति पूर्वोक्तार्थः । ननु श्रुत्युक्तलक्षणस्य सुखे सप्तम्यः कदृष्टं तच्चित्तु पुनस्तथा यो चेत्त्याह नहीति । भेदं भेददर्शनं विनावर्तमाने सुखादिकाले नृभिः प्राणिभिर्दुःखं न दृश्यते किंतु सुखमेव तत्र भासते इति प्रसिद्धमित्यर्थः ३६६ ननु सुखादौ भेदाभावलक्षणसुखसत्त्वेऽपि तत्सुखस्य स्वप्रकाशवोधात्मकत्वे किं मानमिति चेद्द्वानामप्यथानुपपत्तिरित्येवाह स्वप्रकाशा इति । स्वप्रकाशाः स्वप्रकाशत्वेन वर्णिता बोधायदिते सुखरूपान् स्युस्तदा तेषां नृणां सुखादौ सुखस्यापि लाभो न संभवेत्तुः सुखेव यथातुः सुखस्य तदालाभो नास्ति ततः स्वप्रकाशा बोधा एवामी सुतो भासमानसुखरूपा इत्यर्थः । अयंभावः सुखस्य स्वप्रकाशवोधात्मकत्वे अद्वितीयत्वात्प्रकृत्वलक्षणप्रच्युतिः दुःखवद्वेददर्शनं न्याय्यतां च सुतो भेददर्शनं हीनायां सुखभानं न स्यादिति ३६७

ननुसुप्रेदुःखाभावशालितयेच्छाविषयत्वोपमत्प्राबोधाभिन्नसुखसर्व्वकिमर्थतन्त्रयुत्पाद्यतेइतिशङ्कं चारयन्नतत्त्वविशदोकरणायबोधानांदुःखाभावस्वरूपतामपिदर्शयति दुःखाभावइति । दुःखाभावोप्यप्रकाशोबोधात्मकप्रकाशभिन्नश्चेत्तदानैवस्यान्नसिद्धयेदित्यर्थः कथंनसिद्धयेदित्यतआह । भेदेति । चिद्विन्नोदुःखाभावःसुप्तोप्रकाशतइतिवदन्प्रष्टव्यः । किमादित्यायेःप्रकाश्यतेकिं वाबोधैरेव नायः सुप्तेतिपांखिलयात् नांत्यः वर्णितविषयाभेदहीनैर्बोधैःसदुःखाभावःकथंप्रकाश्यते । कीदृशोदुःखाभावोभेदवान्भवताअत्यंतबोधभिन्नत्वेनाभिमतइत्यर्थः । चित्प्रकाशे हिद्वयमेवभासतेचित्स्वरूपतत्तादात्म्यलक्षणविषयताशालिचनार्थतभिन्नमितिभावः ३६८ दुःखाभावस्तुचित्स्वरूपएवेतिसूचयन्कथंभावरूपास्तेबोधादुःखाभावरूपाइतिसंकांवारयंश्राह अप्यभावइति । किंचअभावपदार्थोपिभावेभ्योऽधिकरणतयाभिमतभ्योनभिन्नःकिंत्वनुयोगिभावात्प्रकस्ययथाघटःस्वेतेरेपांसर्वेषामभावात्मकइतिसत्त्वातिवादिभिरभ्युपगम्यते तेह्येवमाहुः ' भावांतरमभावोभ्योनकश्चिदनिरूपणात् ' इति । सर्वपदार्थाःस्वरूपेणसद्रूपाःपरापेक्षयाचाभावरूपाः भावभिन्नस्त्वभावोनास्तिभिन्नत्वेननिरूपयितुमशक्यत्वादितितदर्थः । तथेवास्माभिरप्यभ्युपगम्यतइतिभावः ३६९ ननुभावांतराभावादिमतांगीकारेवःकोलाभःप्रत्युतसर्वेषामभावात्मतापक्षिरूपोदोषएवेतिचेन्न पदेपदेऽद्वैतानुसंधानस्पसिद्धेरेवफलत्वादितिसंकासमाधानाभ्यांदर्शयति अभिमतमकतेति । एयंभावात्मकाभाववादिमतस्वीकारेयदिविश्वस्पदार्थजातस्याभावरूपतामाप्रोतिवर्हिप्रामोतुकानोहानिःप्रत्युताद्वैतपरिचयएवेति ३७० ननुकथंस्तत्त्वातिमतांगीकारेऽद्वैतप

दुःखामावोपिनैवस्यादप्रकाशःकथंचन ॥ भेदशून्यैःकथंह्येतैर्भेदवान्सप्रकाश्यते ३६८ अप्यभावोनभावेभ्योविभिन्नोविद्यतेभुवि ॥ यतोघटोत्रविज्ञेयःस्वान्याभावोमनीषिभिः ३६९ अभावात्मकताचैवंयदिविश्वस्यजायते ॥ जायतांकिंविनष्टंनोह्यद्वितीयात्मवादिनाम् ३७० नचाभावोद्वितीयःस्यात्सर्वाभावेनहेतुना ॥ सर्वाभावइदंयत्त्वंब्रूयतेन्नोऽद्वयंस्मृतम् ३७१ अपिचात्रपदार्थोस्तिपदत्वेनमतोपिहि ॥ पदस्यवृक्षइत्यादेर्नाभावोर्थेउदीरितः ३७२

परिचयःप्रत्युततेपांस्वरूपभेदमन्वानानामनुसरणेभेदयोप्रसक्तिरेवेतिचेत्स्यादेवंयदिसर्वथातन्मतमनुगम्येत औपनिषदेस्तुयथाज्वरक्लमपिदिविशर्करयासंस्कृत्योपयुज्यतेतथापरमतमपिश्रुत्यनुकूलतर्कपरम्पराशर्करयासंस्कृत्योपयुज्यतेइतिनकोपिदोषइत्यभिप्रेत्योक्तमतोऽद्वैतसिद्धिमभिन्नयति नचेति । घटस्वरूपाद्वितीयोभिन्नःअभावोपिनस्यात्किमुतभावः कुतःसर्वाभावरूपेणहेतुना यदिहिकिंचिदपिघटस्वरूपाद्विद्येततदाघटस्यसर्वाभावरूपेणाभिव्यानंरूपाहंयेतेति । ततश्चघटस्याद्वितीयत्वेनब्रह्मत्वंसिद्धमित्याह सर्वाभावइति । सर्वाभावपदेनपदस्त्वभिदयासितदेवभोस्माकंश्रुत्यनुगृहीतानामद्वयंब्रह्ममतं नचविरोधः घटनामरूपयोःपंचोकरणाप्रक्रिययासम्प्राप्तत्वात्सत्ताभानमियांज्ञानांब्रह्मत्वस्यनिश्चितत्वात् तथाचानुगुणोयंसत्त्वातिपक्षोस्माकमितिभावः । नचाभावोद्वितीयस्यसर्वाभावोपिहेतुनाइतिपाठेत् ननुकथंनहानिःशून्यतापक्षेःस्पष्टत्वादितिसंकांवारणपरःश्लोकः । तथाचिद्वितीयस्यइतरत्वावीच्छन्नस्याभावःशून्यतापादकसर्वाभावरूपोनभवति कुतः हेतुना भावप्रधानानिर्देशः हेतुत्वेनेति । सर्वाभावपदेनयदुच्यतेतदस्मत्सिद्धांतप्रसिद्धाद्वयब्रह्मात्मनैवसिद्धयति । इत्स्थानुजडस्यासाक्षिकस्यसिद्धिर्दुर्लभास्यात् घटादोसर्वाभावव्यपदेशोपिस्वावच्छिन्नचेतन्ययमर्थाध्यासान्निर्वहतातिभावः ३७१ अभावस्यभावभिन्नत्वाभावंपदार्थत्वानुपपत्त्यापिसावयति अपिचेति । किंचात्रपरीक्षकव्यवहारेऽस्तिपदत्वेनअस्तिपदतादात्म्येनसहितोभावःपदार्थत्वेनमतःशङ्कार्थयोस्तादात्म्यात् अस्तिपदाभिधेयत्वपदार्थसामान्यलक्षणमितिपावत् पदस्यवृक्षइत्यादिरूपस्याप्यभावःसद्विन्नोर्थोनदृष्टःकिमुतास्तिपदस्य तथाचपदार्थत्वानुपपत्त्यापिसर्वस्यसद्रूपतायाः-

—सिद्धिरिति । तदुक्तं वार्तिककृद्भिः 'स्फुटापिसतोनाप्यदभिधानुपपादिवत् । शक्यतेऽभिधानेन नासद्वस्तुनिरुच्यते' इति । स्फुटाप्याख्यायानकुशलेनापिसतोऽप्यसद्विन्नमभिधानुपपादिवन्नशक्यते यतोऽभिधानेन नाप्रासद्वेषेणासद्वस्तुनिर्वक्तुमशक्यं ससतोस्तादात्म्यायोगादिति वार्तिकार्थः ३७२ ननु ब्रह्माऽप्रतिसंख्ययाऽप्रतिसंख्यानिरोधावाकाशं चेतिवदन्तो बुद्धिपूर्वका बुद्धिपूर्वको नाशावाकाशं चेत्येतन्नयमसदिति मन्यन्ते तदुपातेनेतरत्राप्यसत्त्वमस्त्विति शंकां निराकरोति कथमिति । पदत्वेपदतादात्म्यरूपेकारणे सदर्थसाधकहेतोः सति आकाशोऽभावरूपः कथं स्यान्न कथं चिदपीत्यर्थः उपलक्षणं वेदं अधिकरणत्वेन प्रसिद्धस्याकाशस्यासत्त्वं दुर्बलमित्यस्य असतोधिकरणताऽदर्शनात् सिद्धांतेनास्तीति पदविषयतासूत्रमन्वययुक्तैवेति भावः । फलितमाह वस्वन्तरमिति । सत्त्व्यातिमत इति शेषः ३७३ अस्मत्सिद्धांतेऽपि अधिष्ठानावशेषो हि नाशः कल्पितवस्तुन इति वचनस्यावशिष्यमाण्यधिष्ठानरूपत्वात्पदकल्पितस्याभाव इत्यर्थः कस्यानुसारेणाभावस्य भावात्मकत्वं सिद्धमेवेति सद्दृष्टांतमाह अध्यस्तस्येति । यथासन्निकल्पितसर्पाभावः स्रग्पस्तथाप्यपंचाभाव आत्मरूप इत्यर्थः । फलितमाह दुःखेति । ततो दुःखस्य कल्पितत्वात्परिपूर्णान्मन एवाधिष्ठानत्वाच्च महेश्वरः परमात्मैव दुःखाभावरूप इत्यर्थः ३७४ एवं बोधेषु नुत्पादितैः परमात्मलक्षणैः परत्वादिभिः परमात्मतांतेषां साधयति स्वप्रकाशेति । यतो बोधाः स्वप्रकाशत्वेन मुखत्वेन भेदहीनत्वेन च आनंदोपमाः परमात्मसमास्ततस्ते भ्रातानां भिन्नत्वेन भासमाना अपि वस्तुत आत्मा ब्रह्मेतिसमीरिता महावाक्यैरिति शेषः ३७५ ननु बोधेषु सजातीयस्वगतभेदयोरभावेऽपि विजातीयविषयभेदः स्थित एवेति चेन्न भ्रातिदशायां

कथं न भोप्यभावः स्यात्पदत्वे सति कारणे ॥ वस्वन्तरमभावो तो न तु भावविवर्जितः ३७३ अध्यस्तस्येह सर्पस्य यथाभावः स्रगीरितः ॥ आत्मा चैवमभावः स्यादध्यस्तस्य जडात्मनः ॥ दुःखाभावस्ततो ज्ञेय आनन्दात्मा महेश्वरः ३७४ स्वप्रकाशसुखा बोधाः सर्वभेदविवर्जिताः ॥ आनन्दात्मापमास्तस्मादानन्दात्मा समीरिताः ॥ ३७५ बोधेषु च यदानस्याद्वेदः केन भवेद्विदा ॥ बोध्ये पुन हि बोधस्य भेदश्च न्यस्य कर्हिचित् ॥ घट इत्यादिरूपस्य विषयभेद ईरितः ३७६ घटादशतथाशुक्लो घटश्चैत्रो ब्रगच्छति ॥ दंडीमनुजजातीयः सुतो मित्रस्य रूपवान् ३७७ इत्यादावपि नैवास्ति भेदोऽभिन्नेत्रबोधने ॥ विशेषणमविज्ञाय विशेष्ये नैति धीर्यतः ३७८

तथात्वेऽपि विवेकेन विषयभेदोपापकबोधभेदबाधे विषयभेदस्थितेर्दुर्लभत्वादि व्याशयेन विषयबोधभेदोपापकभावं दर्शयति बोधेष्विति पंचभिः । यदा बोधेषु न भेदस्तदा बोधेषु विषयेषु भिदाभेदः केन हेतुना सिद्धयेत् । अयं भावः विषयाणामविद्यादशापामेव भासमानानां प्रातिभासिकत्वेन दृष्टिमुष्टानां बोधरूपा दृष्टिरेव सामग्री सामग्रीभेदाभावेन कार्यभेदो न दृष्ट इति हियतो घट इत्याकारकस्य भेदशून्यस्य एकत्वेन लोके प्रसिद्धस्य बोधस्य विषये घटे केनापि परीक्षेण भेदो नोक्तः तथा च बोधभेदो विषयभेदोपापक इत्यर्थः ३७६ ननु विशिष्टज्ञानविषयाणां विशेषणविशेष्यसंस्पर्माणामेकज्ञानविषयत्वेऽपि भेदो दृष्ट इति चेन्न तत्रापि नागृहीतविशेषणा बुद्धिर्विशेष्येऽप्यवतिष्ठत इति व्यायेन पूर्वकल्पितो यो ज्ञानभेदस्तदृषाधिक एव विषयभेद इति दर्शयति घटा इति त्रिभिः । द्वाघटा इत्यपेक्षा बुद्धिजगदशसंख्यया प्रकाशविशिष्टज्ञानं शुक्लो घट इति स्थिरत्वाभिमतगुणप्रकारकं । चैत्र इत्यादिना तु एकत्र द्वयेऽर्थक्रमेण जातिगुणक्रियासंज्ञासंबन्धात्मकपंचविशेषणज्ञानमुक्तं तथा हि मनुजत्वजातिः गतिः क्रिया चैत्रेति संज्ञा मैत्रस्य जगत्त्वलक्षणः संबन्ध एतेऽत्र श्रीकुण्डलीदेवदत्तस्य त्रैवमकारत्रभांतीति ३७७ इत्यादाविति । इत्यादौ वर्णितविशिष्टज्ञानप्रभृतिस्थलेऽपि बोधने अभिज्ञे सति विषयभेदो न बोध्यः किंतु बोधभेदत एव विषयभेदः । कथमत्र बोधभेद इति चेद्बुद्धेर्गोचरत्वात्प्राप्यदेवेत्याह विशेषणमिति । यतो धीर्विशेषणमज्ञात्वा विशेष्यं न एति नावगाहते तथा च पूर्वकालिकज्ञानभेदाधीन एव तत्रापि विषयभेद इति भावः ३७८

अस्मत्प्रक्रियायां तदुपरस्परसापेक्षविशेषणाद्विहितपाकारवृत्तित्रयोपाधिकश्चेत्यभेदव्यवहारः फलचेतन्याभेदात्तु एकबोधत्वव्यवहार इति सूचयन्नाह विशेषणमिति । ज्ञानत्रयेण वृत्तित्रयेण विज्ञाप विषयीकृत्य एकेन फलेन तत्रापि विषयीकरोति तदा ज्ञानभेदाभेदव्यवहारयोरुभयोरुपपत्तिरिति भावः ३७९ अत इति । अत उक्तमियमादृत्युपाधिकबोधभेदापेक्षएवबोधानां विषयाणां भेदः सिद्ध इति न स्वतः वस्तुतस्तुसबोधयतो भेदो नास्ति इतरसापेक्षत्वेन मिथ्यात्वात् विषयाबोधभेदवाच्यत्वयभेदो बोध्यगतः कथं भवेत्तिष्ठेत्स्वाप्रिकराजत्वबाधेतन्निरूपितराज्यवाच्यप्रसिद्धत्वादिति भावः ३८० एवं स्वप्रकाशत्वपक्षेऽभीष्टास्मसिद्धिर्दीर्घताऽधपरप्रकाशत्वपक्षेऽपि वर्णितात्मसिद्धिः तदस्वीकारेण जगदाध्यप्रसंगादित्याह अस्वप्रकाशेति । यदि ते विषयकरणभिन्नाभेदशालिनो बोधा अस्तप्र काशा इति स्वीक्रियंते तथापि घटप्रकाशानां तेषां प्रकाशकैर्न केनचिद्वितर्क्यतश्च भेदमाह काणाममसरात्स्वप्रकाशानन्दत्वसर्गब्रह्मत्वसिद्धमेवेत्याशयः ३८१ आशयप्रदर्शनमुपसंहरति इत्यभिप्राये ति । उक्ताशयनयाज्ञवल्क्यः स्वप्ने परमात्मनो धर्ममात्मज्योतिरूपमाहस्म एतदुत्तरश्लोकास्तप्रकारकं यथाभवति तथा आत्मैव ज्योतिः आत्मज्योतिरिति भावः आत्मज्योतिरिति कुतः सर्वेषां ज्योतिषाम पितेन प्रकाशनात् ४८२ एतत्पदोक्तमात्मज्योतिरिति विधानप्रकारमभिनयति रवीति स्पष्टम् ३८३ अथ क्तम इत्यादिः पुरुष इत्येतत्पदवाक्यस्यार्थप्रपञ्चयति श्रुत्वेवमित्यादि त्रिसताश्लोकेः ।

विशेषणं विशेष्यं च सर्वव्यञ्चतयोस्तथा ॥ ज्ञानत्रयेण विज्ञापयथादेकेन गच्छति ३७९ अतो बोधगतभेदमपेक्ष्यैव प्रसिद्धयति ॥ बोध्यभेदो न बोधिसकथं बोध्ये भवे दयम् ३८० अस्वप्रकाशरूपास्ते भेदबोधास्ततो ह्यमी ॥ प्रकाश्या घटवत्स्वात्मबोधेनैकात्मरूपिणा ॥ स्वप्रकाशेन सर्वेषां बोधानां साक्षिणा सदा ३८१ इत्यभि प्रायवान्याज्ञवल्क्यः स्वप्ने परमात्मनः ॥ आत्मज्योतिरिति प्रमाहैतत्सर्वज्योतिः प्रकाशनात् ३८२ रविसोमाग्निवागारुण्ये ज्योतिष्युपरमंगते ॥ आत्मैव ज्योतिरेकं तदा स्तेनोपरतंसदा ३८३ श्रुत्वेव जनको राजापप्रच्छमुनिपुंगवम् ॥ आत्मात्रकतमो ब्रह्मन्नेपुदेहेन्द्रियादिषु ३८४ एवं पृष्ठो याज्ञवल्क्य आहैवं नृपतिप्रति ॥ प्रसिद्धः सर्व जंतूनामात्मनः शब्दबोधयोः ३८५ विषयः शब्दबोधाभ्यां रहितश्चेतनः पुमान् ॥ देहेन्द्रियादिकं नैव भवेदात्मा यथा घटः ३८६ प्रश्रविज्ञान एतस्मिन् न्य आस्ते साक्षिवनृप ॥ अयमात्मा सदा साक्षिस्वरूपः सर्वदेहिनाम् ३८७

एवमुक्ताभिप्रायेण वर्णितमात्मतत्त्वं श्रुत्वा पिराजा एवं प्रच्छ एवं कथं हेतुमात्रप्रसंगातिवर्तमाने पुदेहेन्द्रियादिपुक्तम आत्मेति एवमाकारेण राज्ञः प्रश्नकरणेन जंतूनां काभिप्रायापरिज्ञानं आत्मे वास्पज्योतिरिति वाक्यस्य यो विपरीतोर्थः अस्य संघातस्य आत्मास्वरूपमेव ज्योतिरित्याकारकस्तस्य प्रणचेति बोध्यम् एवं पृष्ठइति । याज्ञवल्क्यस्त्वात्मपदेन संघातस्याधिष्ठानभूतत्वं विवक्षितमि ति दर्शयन्नितरव्यावृत्तिमुखेनात्मानमेव माह प्रतिपादयति स्म । एवं कथं आत्मपदार्थः सर्वजंतूनां प्रसिद्ध एव । कीदृशः आत्मसंबन्धिनोः शब्दबोधयोरभेदात्कारकशब्दस्य तदाकारवृत्तेश्च विषयः शब्दबोधाभ्यां भिन्नश्च न केवलमात्मशब्देनैव प्रसिद्धः किंतु चेतनपुरुषशब्दाभ्यां तथापि प्रसिद्धः देहादिकंतुनात्मापतः साक्ष्यमिति द्वयोरर्थः ३८६ । ३८६ एवं श्रुतिगतपदार्थमुक्ताऽप्य मिति पदार्थमाह प्रश्नेति । मादृशं च एतस्मिन् प्राप्नु रूपा विज्ञान एव तत्परिषयं कुरुते कथमिति चेच्छृणु यः साक्षिवत्साक्ष्यवर्गात्पृथग्भूतो भासते अपभेदात्मा अस्य भेदे मानाभावात्वेकोऽयं सर्व साक्षिभूत इति ३८७

आत्मनःस्थूलदेहाद्यतिरेकस्फोरकस्यविज्ञानमयपदस्यार्थमाह नानेतिसप्तभिः । एष आत्मानानाविधातःकरणेषुविज्ञानपदवाच्येषुअभेदेनाध्यासिकेनतादात्म्यसंबंधेनस्थितः यथाऽयसिबन्धिर्भेदशून्योदृक्स्थभेदइत्यर्थः ३८८ यथेति स्पष्टम् ३८९ तस्यात्मनोतःकरणेत्तद्विनिपुचतादात्म्यहेतुतयासवृत्तिकांतःकरणस्यस्वतोजाड्यंचिदात्मसंबंधेनबोधशालित्वंचाह विज्ञानानीति । स्पष्टम् ३९० एतदृष्टान्तेनस्फुटयति लोहेतित्रिभिः स्पष्टम् ३९१ तथेति । तथालोहवत् अंतःकरणेउपादानभूतेस्थानंस्थितिर्यासांतास्तथाभूतावृत्तयःसकारणाःसोपादानाआत्मतादात्म्यमापन्नाएव प्रकाशंतेविषयजातंप्रकाशयंतित्च कीदृशोवृत्तयः स्मृत्यनुभवविकल्परूपेर्मानामानादिभेदिन्यः पुनःकीदृशः भेदशून्यादुर्लक्ष्यचिदेवकाइतिद्वयोरर्थः ३९२ । ३९३ एवंवृत्तिपुचितादात्म्यफलंशितुमथात्मन्यपितत्फलंचेतनत्वव्यवहारलक्षणमाह विज्ञानमयएवोत । अतआत्मतादात्म्येनसवृत्तिकांतःकरणस्यबोधधर्मकत्वादेवविज्ञानमयःसन्नयंपुरुषश्चेतनोबोधाश्रयइतिस्मृतः अन्यथाहिचिद्रूपइत्येवव्यवहियते यथालोहमयःसन्वन्निर्दाहादिकर्ता ज्वलःज्वलनक्रियाकर्ताचव्यवहियते केवलोलोहप्रकाशकइत्येवाख्यायतेइत्यर्थः ३८४ अथप्राणात्मत्वभ्रमवारणपरस्यप्राणेष्विति

नानांतःकरणेष्वेवस्थितोऽभेदेनचेतनः ॥ वन्धिर्यथात्रलोहेषुभेदशून्योव्यवस्थितः ३८८ यथालोहमयोवन्धिलोहस्थोव्यपदिश्यते ॥ विज्ञानमयएवंसंस्थितोतःकरणेष्वपि ३८९ विज्ञानानिसदाबोधरहितानिस्वरूपतः ॥ आत्मसंनिधिमात्रेणबोधवंतिभवंतिहि ३९० लोहपिंडायथादाहप्रकाशाभ्यांविवर्जिताः ॥ वन्दितादात्म्यमापन्नाःप्रकाशंतेदहंतित्च ३९१ तथांतःकरणस्थानावृत्तयोविविधाहमाः ॥ मानामानादिभेदिन्योभेदशून्याःसकारणाः ३९२ आत्मतादात्म्यमापन्नाःप्रकाशंतेत्रसर्वतः ॥ प्रकाशयंतित्चैवैतद्विश्वंसदसदात्मकम् ३९३ विज्ञानमयएवातःपुरुषश्चेतनःस्मृतः ॥ यथालोहमयोवन्धिर्दाहभानकरोज्वलः ३९४ प्राणानांवायुभेदानामिन्द्रियाणांचसर्वदा ॥ व्यापारेषुभवेद्वेतुस्तेषुतादात्म्यमागतः ॥ तेनप्राणेष्वयंदेवःकथ्यतेवेदवादिभिः ३९५ यथानभोगटेप्येतद्वर्ततेतद्वहिःस्थितम् ॥ चालयन्नखिलान्वृक्षान्यद्वदेपप्रभंजनः ॥ उच्यतेतत्रतद्वत्स्यात्प्राणेष्व्वात्मापरःपुमान् ३९६ आत्मासर्वगतोह्येपविशेषाद्दितिष्ठति ॥ यतःसमग्रजंतूनांविज्ञानंहृदिलभ्यते ३९७ आपादमस्तकेदेहेयद्यप्येवगच्छति ॥ सुखदुःखेतथाप्येतेहार्दाद्विज्ञानतःसदा ३९८ यथासर्वगतंतजोभानोरेकंतथापिहि ॥ घटेमणौसूर्यकांतित्वैपम्येणैववर्तते ३९९

पदस्यतात्पर्यमाह प्राणानामितिद्वाभ्यां । वायुभेदरूपाणांमुख्यप्राणानामिन्द्रियाणांचप्राणतादात्म्येनप्राणपदलक्षणाणांव्यापारेषुहेतुःसंनिधिमात्रेणप्रयोजकोपतोभवतिततःप्राणेष्वित्येवंवेदिकेरात्माप्रतिपाद्यतेइत्यर्थः ३९५ विभ्रमात्मानंप्रत्यपिप्राणानामधिकरणतयानिर्देशोऽवच्छेदकत्वेनाभिव्यक्तिस्थानत्वेनवाबोध्यइतिसदृष्टांतमाह यथेति । यथाविश्वपिनभोऽवच्छेदकेषुघटेपुस्थितमित्युच्यते यथाचव्यापकेपिवायुर्वृक्षचालनेनाभिव्यक्तोवृक्षेष्वितिवृक्षाधिकरणकृतयोच्यतेतथाप्राणेष्वित्युच्यतेइति ३९६ अंतःकरणद्वयतिरेकबोधकस्यहृदीतिपदस्यतात्पर्यदर्शयति आत्मेत्येकादशभिः । सर्वगस्याप्यात्मनोहृदेशगतायांबुद्धौयतोविशेषतोऽभिव्यक्तिस्तेनहृदीतिदेवःकथ्यतेइत्येकादशेनसंबंधः । तत्रहेतुर्वुद्धेर्विशेषतोहृदेशेऽवस्थानमिति ३९७ बुद्धेश्चिद्विप्रनिबिंबब्राह्मिण्याहृदेशेविशेषतोवस्थानेलोकानुभवंप्रमाणयति आपादेति । यद्यप्येवजनःसर्वशरीरवांतीनांसुखदुःखेऽवगच्छतितथापिहार्दादिदेशेपतोहृन्निष्ठयाभासमानाज्ज्ञानदेवावगच्छति तथाचधर्मतत्त्वस्वगंगाहृदमवेशेसर्वागीणसुखानुभवकालेपिज्ञानस्यहृदेशेविशेषतःस्थितिःसर्वानुभवसिद्धेतिभयः ३९८ उक्तमर्थेदृष्टांतबलेनविशदयति यथेति । एकंसमानम् ३९९

त्रिषुवेषम्यदर्शयन्दाष्टातिर्यो जयति यथाघटेइतित्रिभिः । यथासूर्यप्रकाशोघटेविद्यमानोऽप्यभिन्वक्तः सन्नलभ्यते तथा देहाद्वाहिरात्मेत्यर्थः ४० यथामणाविति । यथाचसूर्यप्रकाशोमणीरूपफटिकादौप्रतिबिम्बत्वलक्षणाभिन्वक्तिशालितयोपलभ्यमानोदाहलक्षणकार्यविशिष्टोऽनलभ्यते तथा देहदयातिरिक्तदेहप्रदेशेषु सुखदुःखयोरुपसर्जनोभूतज्ञानस्य गांतरेणुपलभ्यमानसंज्ञानलक्षणस्यज्ञानकार्यस्यहृद्देशात्त्रयोपलभ्यइति यावत् ४०१ सूर्यकांतंतु यथासकार्यस्यसूर्यप्रकाशस्योपलब्धस्तथाहृद्देशेविज्ञानस्येत्याह प्रकाशश्चेति । पूर्ववदाशयः ४०२ अथवाहृत्पदेनहृदयकमलमेवप्राज्ञतस्यचात्मानं प्रत्यधिकरणतांऽतः करणद्वारेति सूचयन् हृदयस्यसर्वकरणधारतांशाकल्पब्राह्मणादावुक्तानिरूपयति अपीति । इन्द्रियाणां तांतःकरणस्यविश्वात्मकविप्रधारकस्यहृदयांयुजं प्रतिष्ठा आधारइति ४०३ अथवासर्वभेदकोपाधिलयेनात्मनःस्वरूपावस्थानलक्षणायाः पुमेःस्थानतयाहृदयस्यात्माधारताहृदीत्युक्तेत्याह अपिसुप्तिमिति । विचित्रेष्वचच्छिद्रत्वादिरचनाविशेषशालिनि ४०३ अथवाआत्मोपलब्धिस्थानतयाहृदयस्यात्माधारतोक्तिरित्याह अपिविज्ञायतइति । यतःसद्भिरधिकारिभिर्हृदयांयुजं आत्माविज्ञायतेसाक्षात्क्रियतेततोवाहृदीत्युक्तमितिसंबंधः ४०५ अथवामरणकालेभाविशरीराकारंविशिष्टज्ञानंनानाडोमार्गप्रकाशकंहृद्देशेजायतेऽतोहृदीत्युक्तमित्याह अपिप्रामांति । अपिच

यथाघटेप्रकाशोयंविद्यमानोऽनलभ्यते ॥ देहाद्वाहस्तथैवात्माविद्यमानोऽनलभ्यते ४०० यथामणौप्रकाशोयंलभ्यतेदाहवर्जितः ॥ सुखदुःखेतथादेहेलभ्यतेज्ञानवर्जिते ४०१ प्रकाशश्चयथादाहोलभ्यतेसूर्यकांतके ॥ सुखदुःखेसविज्ञानेऽनलभ्यतेहृदितेतथा ४०२ अपिसर्वोन्द्रियाणांस्यात्प्रतिष्ठाहृदयांयुजम् ॥ तथान्तःकरणस्यापिविश्वचित्रविधारिणः ४०३ अपिसुप्तिमयंयातिविचित्रेहृदयांयुजे ॥ सर्वविशेषशून्यःसन्नानंदात्मा महेश्वरः ४०४ अपिविज्ञायतेसद्भिर्गुरुशास्त्रोपदेशतः ॥ अष्टांगयोगनिरतैर्ब्रह्मचर्यादिसाधनैः ४०५ अपिमार्गप्रकाशोस्माद्हृदयाग्रस्यदीपनात् ॥ मुमुक्षोःसर्वदाभूयात्स्थानत्रययियासतः ४०६ हृदितेनसादेवःसर्वगोपिचकथ्यते ॥ मंडलेसधितुर्यद्वत्प्रकाशःसर्वगोपिच ४०७ अंतर्ज्योतिरियं देवान्नान्दात्मापरःपुमान् ॥ ज्योतिःप्रकाशकंहृदंघटादेरिहवस्तुनः ॥ आदित्यादिकमन्यत्स्यादज्योतिर्यदतेजसम् ४०८ आत्माप्रकाशकस्तद्वज्ज्योतिषोऽज्योतिषोपिच ॥ विलक्षणोतःसर्वस्माच्छ्रुत्याज्योतिरितीरितः ४०९ ज्योतिःप्रकाशकंयद्वत्स्वस्मादन्यस्प्रवस्तुनः ॥ देहाद्वाहिनर्हीत्यंतदंतर्ज्योतिस्ततःस्मृतः ४१०

स्थानत्रयं ब्रह्मलोकपितृलोकैकीकृतपतंगभावश्चेतिच्छन्दोगश्रुत्युक्तं पियासतो गन्तुमिच्छतो मुमुक्षोस्तत्तन्नाडीमयमार्गप्रकाशोऽस्माद्भूतांतिप्रतिपादकश्रुतिप्रसिद्धाहृदयाग्रस्यदीपनात्सविज्ञानभावलक्षणप्रज्वलनादेवभूपात्भवति अतोवाविशेषाहृदीत्युक्तमिति ४०६ फलितमाह हृदीति । यथासर्वगोपिसवितृप्रकाशःसवितृमंडलाधिकरणकतयाव्यपदिश्यतेतत्रविशेषोपलब्धेस्तथात्मासर्वगोपिहृदीत्युक्तइत्यर्थः ४०७ अत्रात्मनिजडत्वंयुदासेनचिद्रपताविधापकस्यांतर्ज्योतिरितिपदस्यार्थमाह अंतर्ज्योतिरितिचतुर्भिः । तत्रज्योतिःपदार्थमाह ज्योतिरिति । घटादेर्वस्तुनःप्रकाशकमादित्यादिकंज्योतिरितिहृदंप्रसिद्धंततआदित्यादेरन्यदृष्टादितैजसंअतेजोमयंतदज्योतिरितिप्रसिद्धमित्यर्थः ४०८ आत्मेति । आदित्योपयाघटादिभ्योविलक्षणःसन्घटादीन्प्रकाशयति तद्वात्माज्योतिषमादित्यादेरज्योतिषोघटादेशप्रकाशकश्चिन्वेनतस्माज्जडवर्गादिलक्षणश्चातोऽज्योतिरितिश्रुत्युक्तइत्यर्थः ४०९ अंतःपदतात्पर्यमाह ज्योतिरिति । देहाद्वाहिनर्हीत्यादित्यादिरूपंज्योतिःस्वस्मादन्यस्याभिन्नसत्ताकस्प्रवस्तुनःप्रकाशकंप्रसिद्धं आत्मज्योतिस्त्वित्थंनभवति किंतुस्वाभिन्नसत्ताकस्यप्रकाशकंसर्वविवर्तोपादानत्वेनसर्वांतरत्वादित्याशयेनांतर्ज्योतिरित्यात्माकइत्यर्थः ४१०

अथवा स्वभासनायेतरानपेक्षत्वमंतज्योतिःपदेनोच्यते अदित्यादयो हि स्वभासनापचित्प्रकाशापेक्षा इत्याह आत्मानमिति । यतः सर्वभासन इतरानपेक्ष आत्मा ततो ज्योतिरित्युक्तो यतस्तस्मादात्मन इतरस्वप्रकाशनं भवतीत्यन्वयः ४११ पुरुषप्रदार्थमाह अनेनेति द्वाभ्यां । यथा प्रीक्षणाय शरीरे प्रसिन्नेन मरुतमणिना स्वभासा सर्वशरीरं प्रथितं तथानिनात्मज्योतिषा सर्वं पूर्णततः पुरुष इत्युक्तिरित्यर्थः ४१२ अथवा पूर्ववत्सतीति चतुर्थी ध्यायोक्तविधया पुरुषत्वमिदं प्राह पुर इति । वा अथवा विविधाः स्थावरजंगमात्मकाः पुरः शरीराणि कृत्वा तासु पूर्वपुंशेते आध्यासिकसंबंधेन स्थितस्ते नात्मनः पुरुषतयोक्तिरिति ४१३ अथोक्तात्मनः कथं संसारित्वमिदं शंकावारणपूर्वकमसंगतत्वं स्वप्रभत्वरूपेण परस्परसमान इत्यादि श्रुतिग्रंथस्याप्यर्थमप्युद्बोधयति एक एवेत्यदिना । सोऽयं वर्णितः पुष्पभेकोऽद्वितीय एव स्वप्ने जागरणे च समस्त रूपः सन्नपथा सुखदुःखानि प्राप्नोति तथेतेषां परं च जन्मान्तरत्वेन प्रसिद्धं प्राप्य सुखदुःखानि प्राप्नुवन् भवतीति ४१४ लोकद्वयभ्रमणमेवाभिनयति जात इति । ग्राहं ग्राहं गृहीत्वा गृहीत्वा त्याजं त्याजं त्यक्त्वा त्यक्त्वा कर्मपाशबद्धः सन्ननुसंचरति संसरीति यावत् ४१५ ननु परिपूर्णस्य कर्मादिसंबंध एव कथमिति शंकेते यद्यपीति । विक्रिया मात्रवर्जितः सकल विकारहीनः ४१६ आविद्यकांतः करणतादात्म्याध्यास एवात्मनिकर्मादिसंबंधे तु रितिसमाधेने अंतःकरणेति । अविबोधतः अज्ञानादंतःकरणसंबंधं प्राप्य कर्माणि तत्फला

आत्मानं च परं चात्मज्योतिः सर्वप्रकाशयेत् ॥ अंतज्योतिस्तत्तत्स्मात्स्वप्रकाशनं चेत्तत् ४११ अनेन ज्योतिषा विश्वं पूर्णमेतच्च गचरम् ॥ ज्योतीरूपस्ततः सोऽयं पुरुषः परिकीर्तितः ४१२ पुरोवा विविधाः कृत्वा पुमान् स्थावरजंगमाः ॥ शेते तासु यथा पक्षी तैनायं पुरुषः स्मृतः ४१३ एक एव पुमानसोऽयं स्वप्ने जागरणे समः ॥ प्राप्नुवन् सुखदुःखानि लोकमेतं परं तथा ४१४ जातो मृतो मृतो जातो षटीयन् न्न समः सदा ॥ ग्राहं ग्राहं शरीराणि त्याजं त्याजं च भूरिशः ॥ कर्मपाशनिबद्धः सन्ननुसंचरतीश्वरः ४१५ यद्यप्ययं पुमान् पूर्णो न चायाति न च छति ॥ न कर्तान च भोक्ता वा विक्रियामात्रवर्जितः ४१६ अंतःकरणतादात्म्यं संप्राप्य आत्मा तथापि हि ॥ कर्माणि तत्फलैर्भाष्यं प्राप्नोत्यात्माऽविबोधतः ४१७ उष्णपयसितत्रयं यथोष्णं जायते नभः ॥ अनुष्णं वस्तु तत्तद्वात्मा यं परमेश्वरः ४१८ भूत्वा धिया समानः सकर्माणि च फलानि च ॥ प्राप्नोति यत एतस्याध्यायं त्यां ध्यायती वसः ॥ चलं त्यां चलती विशः कामिन्यां कामुकी यथा ४१९ स समानो धिया देवः स्वप्नो भूत्वा स्वयं प्रभः ॥ पश्यन्नानाविधं स्वप्नमिदं जालं स्वनिर्मितम् ४२० इमं जागरणावस्थं लोकं स्थूलशरीरकम् ॥ विषयेन्द्रियसंयुक्तं मृत्युरूपमनेकधा ४२१

निचात्मा प्राप्नोति तत्संबंधं लभते इति यावत् ४१७ औपधिक्यमाध्यासं दृष्ट्वा तिनस्फुरत्यति उष्ण इति । यथा वस्तुत उष्णत्वा न हर्मप्याकाशमुष्णजलावच्छिन्नं तदंतिकोर्ध्वदेशावच्छिन्नं चोष्णमिव भातित इदं पद्मात्मा वस्तुतः परमेश्वरं अप्यविद्याप्रभावेण बुद्ध्या समाबस्ततादात्म्याध्यासमापन्नः सकर्तृत्वं भोक्तृत्वं चाप्राप्ति । तथा चानुभूयते इत्याह यत इत्यादिना । यत एतस्या बुद्ध्या ध्यायन् व्यापारं कुर्वत्यांतद्वासक आत्मा ध्यायन्निवभासते तथा बुद्ध्या ध्यायमाणस्य लभेन बुद्धौ चलं त्यां तद्वासक आत्मा चलन्निवभासते यथा कामिन्यनुसारी कामुकी इति द्वयोरर्थः ४१८ । ४१९ अयं बुद्धिदातादात्म्याध्यासो यद्वा स्थूलद्रोहाध्यासं च पतितदासु त्रामनये कृदिति दर्शयितुं षडतिरेकं तावदाह स समान इति त्रिभिः । सधिया साम्यमापन्नो देवः स्वप्नो भूत्वा तेजससंज्ञो भूत्वा स्वप्नपदं च पश्यन् स मंलोकं जाग्रदवस्थां शालिनं स्थूलशरीरमयं ग्राहनायासादेवातिक्रामति उद्बोधते यथा महाराजः सुस्नान्यह्नानंदं तरेत् अन्नोस्थानीयास्वप्नगामिनी बुद्धिरेव बोध्या । कीदृशमिदं लोकं ग्राहति ग्रह रूपे विषयेन्द्रियादिभिर्युक्तं । पुनः कीदृशं अनेकशेषमुतं मृत्योराविद्याकाशकसंज्ञिकारूपं कार्ष्णिमिति यावत् तथा क्षणभंगुत्वेनानाशं संकुलं चेति त्रयाणामर्थः ४२० । ४२३

४२२ अथपदास्थूलशरीराभिमानस्तदादुःखातिशयइत्यन्वयैर्दोषयति स्वप्रेतिचतुर्भिः ॥ यस्वप्नद्रष्टास एवायं पुमान् स्वप्नस्य स्वप्नप्रभोगप्रदस्य कर्मणः सपराजान्द्रष्टाप्रदपुण्यपातकाभ्यां बोधितः सन्
मातुरुदराज्जायमानश्च यदास्मिन् स्थूलदेहेऽभिमानं करोति तदा श्रुतोपाप्मपदोक्तैर्विविधैर्दुःखैः संसृज्यत इति द्वयोरन्वयः ४२३ । ४२४ ननु कानिदुःखानि स्थूलदेहाभिमाने इति चेत् प्रसिद्धत्वा
ज्ज्ञेयानि वर्णनीयानि न्याह अत्रेति ॥ स्वप्नप्रसमाभ्यतस्यास्य पुंसोऽप्यजागरणे दुःखं तत्किं वर्णनीयमपि तु न वर्णनीयं प्रत्यक्षसिद्धत्वादित्यन्वयः ४२५ उक्तमेव स्फुटयति यावदिति स्पष्टम्
४२६ यथा स्वप्नं गच्छन् देहाभिमानं जन्दुः खं न प्रेतितथा मरणपरिणामादित्यहं स उक्तमात्रेति । उक्तमन्लोकांतरं गच्छन् इतः प्रत्यक्षाद् दुःखकारणानिदुःखानि च पाप्मपदोदितानि सन्नेन ज
हाति ४२७ एतत्सदृशांतरं प्रपञ्चयति सोपद्रव इति चतुर्भिः ४२८ । ४२९ सोपद्रवा इति । धीधनो बुद्धिमान् ४३० । ४३१ एवमष्टमं कंडिकातात्पर्यार्थोदाहृतं धनवमं कंडिकार्थ
संज्ञितं केचित् दर्शयन्तं त्रानं द्वांश्च यत्प्राप्तं तदा भास्यन् नुपुनुरलेखं गच्छन्नेतद्देहाभिमानं जन्दुः खं न प्रोतीति तदनुपपन्नं परलोकेत्येवाभावादिविशं कत्वा रक्तपार्थमाह ग्राहं ग्राहमिति पञ्चशशिभिः । अ

जलबुद्बुदवच्छन्धन्नधरंदुःखकारणम् ॥ व्याध्यादिभिः समाविष्टमतिक्रामत्ययं सुखात् ॥ महाराजो यथानावा माहा माधजलानदीम् ४२२ स्वप्नद्रष्टास एवायं पु
मान् स्वप्नस्य संक्षयात् ॥ कर्मणः स्थूलदेहेऽस्मिन् जायमानो यथोदरात् ४२३ अहं मानं करोत्यात्मा पुण्यपातकबोधितः ॥ पाप्मभिर्विविधैर्दुःखैर्देहसंसृज्यते तदा
४२४ अत्र जागरणे दुःखं वर्णनीयं किमस्ति हि ॥ स्वप्नात्समाभ्यतस्यास्य पुंसः प्रत्यक्षदर्शनात् ४२५ यावत् स्थूलस्य देहस्य नाभिमानं जहात्ययम् ॥ तावद् दुःखा
न्यन्तानि प्राप्नोत्यात्मा परः पुमान् ४२६ स उक्तमन्निवोदेहात्स्वप्नादौ मरणे यथा ॥ पाप्मनो भूरिशो दुःखकारणानि बहून् यपि ॥ स दुःखानि पुमाने पविजहाति क्षणे
न हि ४२७ सोपद्रवे यथा देशे मोहात्तत्र वसन् पुमान् ॥ सकारणानिदुःखानि प्राप्नोत्यनिशमेव सः ४२८ एवं देहवसन्ने परमात्मा विमोहितः ॥ नाना दुःखमवाप्नोति
बहुहेतुसमुत्थितम् ४२९ सोपद्रवा यथा देशाद्गच्छन् न्यत्र धीधनः ॥ दुःखं तद्देशजं नैव प्राप्नोत्यन्यत्र संस्थितः ४३० एवं देहादितो देवो निर्गच्छन् देहसंभवम् ॥
न कदाचिदवाप्नोति बहु दुःखं सकारणम् ॥ ४३१ ग्राहं ग्राहं शरीराणित्यजतो नित्यमेव हि ॥ त्याजं त्याजं तथैवास्य गृह्णान स्यात्मा रूपिणः ॥ अयं लोकः परश्चैव स्थान
द्वयमुदाहृतम् ४३२ लोकयो रूभयोः संघौ जातं स्वप्नं महाधिपः ॥ स्थानं तृतीयमिच्छंति राजंस्तस्यैव सर्वदा ४३३ नायं लोको भवेत्स्वप्नः शुक्रशोणितसंभवे ॥
नाहं मानः शरीरेऽस्ति यतो मृतसंभवपुः ॥ स्वप्ने भूमौ निपतितं देही जानाति नैव तत् ४३४

स्पष्टं सोऽवस्तुतो ब्रह्मात्मरूपिणः अविद्यया तु पुण्यं कवेष्टितस्य पुनः पुनः शरीराणि गृह्णतस्त्यजतश्चानुगतदेहस्थाने विहारभूमी इव भवतः । केते इत्यत आह अयं प्रत्यक्षलोकः स्थूलशरीरादिकस्तथा परलो
को यत्र शरीरेति प्रसिद्धात् शरीरादिक इति यावत् ४३२ ननु परलोके किं मानमिति चेत् स्वाप्नप्रत्यक्षता वदवधारयेति दर्शयितुं स्वप्नस्य सांध्यत्वमाह लोकयोरिति । केचित् स्वप्नप्रभोगभूमि त्वेन नृतीये
स्थानमिच्छंति महाधिपस्तु संघौ जातत्वेन स्वप्नसंध्यमेवाहुः तथा च ग्रामद्वयसंघेयं स्थानं ग्रामान्तरत्वं तथान्तरत्वं तथान्तरत्वातिभावः ४३३ तर्हि लोकपरलोकोपरान्यतरत्रांतर्भाव एव वर्णनीयः
किमिति सांध्यत्वमुच्यत इत्याशंकावारणायान्यतरत्रांतर्भावासंभवमाह नापमिति द्वाभ्यां । स्वप्न एतल्लोकात्मक एव न भवति एतच्छरीरेऽभिमानाभावात् तत्र हेतुर्न इत्यादिनोक्तः यतः स्वप्ने
वर्तमानो देही मृतदेहवद्भूमौ पतितं देहं जानातीत्यन्वयः ४३४

नापिपरलोकावांतभावित्याह लोकइति । परलोकमात्रात्मकएवमन्यतोदेहीस्थूलदेहसर्वथानस्यक्तवानसर्वथास्थूलदेहत्यागकर्तानभवतिपेनतद्दोहेतुस्यस्थूलदेहस्यदोहेपीडनेदुःखीभवतिनिःश्वसंश्चभवति तथाचएतत्स्थूलदेहाभिमानात्तयंतपरित्यागादेहिकर्षीडाश्वासाभावान्ध्यामनुमितः परलोकधर्मस्तदभावः परलोकेभेदेहेतुरेवंपूर्वत्रापिबोधमिति नैवेपधिकरण्यशंकेतिभावः ४३५ फलितमाह शरीरस्येति । ततःशरीरस्यापरित्यागादेतल्लोकक्षणादहंमानपरित्यागात्परलोकक्षणाच्चस्वप्नःसांध्यएवभवेदिति ४३६ एतद्दृष्टान्तेनस्फुटयति अदर्शनादिति । यथोडूनामदर्शनादिवसलक्षणासथानिर्मलेगगनेपिसवितुर्मंडलादर्शनरूपाद्रात्रिलक्षणात्सायंकालःअहोरात्रयोःसंधिरिवस्मृतः नकेवलमहर्नवाकेवलरात्रिरिति ४३७ तत्रेति । तत्रसंधौजातः । स्फुटमन्यत ४३८ एवंसांध्यत्वंस्वप्नप्रसोपपाद्यतःफलं परलोकप्रत्यक्षमवतारयति तस्मिन्निति । तस्मिन्स्वप्नसंज्ञेसांध्येस्थानेस्थितःसन्नात्माउभयोरितल्लोकपरलोकात्मकयोर्मध्येस्थितं पदार्थजातं दृश्यमतीतमनागतंचपश्यतीति ४३९ तत्रातीतस्येहिकामुष्मिकार्थजातस्यस्वाप्नप्रत्यक्षविषयतादर्शयति अस्मिन्निति । अस्मिन्वर्तमानेदेहेदेहांतरेचार्तातेयदनुभूतं स्यात्संभवेत्तत्स्वप्नप्रपापोबलोकपतीति ४४० अनागतेतद्दर्शयति अपिभावीति । कदाचनमरणसन्निधौ ४४१ एतद्दृष्टान्तेनस्फुटयति देहत्यामिति । यथाकश्चिदेहत्यामुपविष्टःसन्गृहमंगणंचपश्येत् तयोर्गृहाङ्गणयोःसंधौस्थितत्वात् ४४२

लोकःपरोपिनस्वप्नःस्थूलदेहंनसर्वथा ॥ त्यक्तवान्येनतद्दोहेदुःखीभवतिनिःश्वसन् ४३५ शरीरस्यापरित्यागादहंमानविवर्जनात् ॥ लोकयोरुभयोःसंधौजातः स्वप्नस्ततोभवेत् ४३६ अदर्शनाद्यथोडूनांसवितुर्मंडलस्यच ॥ निर्मलेगगनेसंधिरन्होरात्रेश्चसस्मृतः ४३७ तत्रजातःपदार्थोयःससांध्यःकीर्त्यतेयथा ॥ तथा स्वप्नोपिसांध्यःस्यात्संधिजत्वेनहेतुना ४३८ तस्मिन्स्थानेस्थितांसांध्येस्थानयोरुभयोरपि ॥ मध्येस्थितं सदैवात्मापश्यतिद्वयमेवतत् ४३९ अस्मिन्देहेमुना यत्स्यादनुभूतंशरीरिणा ॥ विलोकयतितत्स्वप्नेयच्चदेहांतरेपिवा ४४० अपिभाविशरीरियदनुभाव्यंभविष्यति ॥ विलोकयेत्तदप्यत्रस्वप्नेकाश्चित्कदाचन ४४१ देहत्यामुपविष्टःसन् यथाकश्चिद्दृष्टांगणे ॥ विलोकयेतयोःसंधौस्थितत्वेनैवहेतुना ४४२ इमंलोकंपरंचैवविलोकयतिसंधिगः ॥ आत्माचसर्वजंतूनाममतेपिचभूपते ४४३ यादृशंवपुरेतस्यभविष्यत्यत्रदेहिनः ॥ स्थूलस्यवपुसस्त्यागेशुभंवाऽशुभमेववा ४४४ संगृह्यस्वप्नगंसोयंतच्छरीरंसदापुमान् ॥ शुभेनसुखमाप्नोतिदुःखं तद्वत्परेणच ४४५ पुण्यकारीसुखान्येयादुःखान्येवंचपातकी ॥ एवंलोकद्वयंपश्येदात्मायंपरमेश्वरः ४४६ सयदावपुपःस्थूलादयंलोकद्वतीरितात् ॥ स्वप्नं संध्याभिधंस्थानंपश्यंलोकद्वयंजेत्र ४४७

दार्ष्टान्तिकेयोजयति इममिति । स्पष्टम् ४४३ यथाऽऽक्रमइत्यादिभागस्यार्थयादृशेनाऽऽक्रमेणआलंबनेनधर्मादिरूपेणशरीरादिहेतुनासहितलोकद्वयेफलंभुंक्तेतादृशःसन्नेवस्वप्नेपापफलानिदुःखानिपुण्यफलानिमुखानिचपश्यतीत्याकारंदर्शयति यादृशमितित्रिभिः । अस्पजंतोःस्थूलदेहत्यागानंतरंयादृशंवपुर्भविष्यतितत्तादृशमेवस्वप्नंशरीरंपरिगृह्यशुभेनपुण्येनपरेणपापेनचदुःखदुःखेप्राप्नोतीतिद्वयोःसंबंधः ४४४ । ४४५ एतत्स्पष्टयन्फलितमाह पुण्येति । तथाचपरलोकेस्वप्नेप्रत्यक्षमानंसिद्धमेवमन्यदपिश्रुतिस्मृतिपुराणादिवोधमितिभावः ४४६ ननुपाधिसंसर्गेणमलिनस्यात्मनोविविक्तरूपंयावन्नेस्पतेतावन्नमोसादिसंभान्यतइतिचेत्स्वप्नेतावत्स्वयंप्रकाशतयातत्परिचिनुहीतिप्रदर्शकस्यस्यत्रेत्यादेरर्थमाह सयदेत्यादिना । सआत्मापदास्थूलादेहात्तंविहाय स्वार्पस्थानंलोकद्वयंदर्शनायत्रजित्तास्थूलदेहसंबंधिनोविषयानिन्द्रियाणिचविषयंन्द्रियवासनाःश्रुतीमात्रापदेकास्तासांधारकमनश्चसहृदयैवगच्छति यथाराजागच्छन्ननुचरान्सहनयतितद्वत् । कीदृशादेतलोकात् अपलोकइति । अयमात्मासर्वेषांभूतानांलोकइत्यादिवाक्येनतृतीयाध्यायचतुर्थब्राह्मणगतेनसर्वभोग्यतयोक्तात् एतेनसर्वावत्पदसर्वानवतिपालयतीत्यर्थकतयाव्याख्यानमिति ४४७

४४८ क्रीडन्निति । यथासिकतायां क्रीडन्तन्वाः क्रीडासाधनं सिकतामयं निर्माय निहत्य भंकाचक्रीडतितथायमात्मा स्वप्ने विषयाणां निर्माणं भूतानां भंगचक्रवर्त्तनं क्रीडतीति द्वयोः संबन्धः ४४९
 ४५० अस्पृचनानापदार्थविषयीकरणमेव क्रीडनमित्याह स्वप्रकाशेति ४५१ स्वयंदासास्तपस्विन इत्यत्र प्रयोगे यथास्वेतरदासाभावो बोध्यते तथा स्वयं ज्योतिः पदेनात्मेतरप्रकाशाभावो बोध्यते
 तददर्शयन्नाह स्वप्रकाशेति । स्वप्रकाशमात्मभूतं स्वरूपभूतं विज्ञानं पश्येतादृशमात्मानं विहायान्यज्ज्योतिर्नस्तीत्यर्थः ४५२ ननु मनोज्योतिर्भवत्विति चेन्न तस्य परिणामित्वेन जडत्वादिति ह्येतां
 तेनाह बालकस्येति । यथा बालकस्य क्रीडासाधनानामादौ मृदिकाणां कारणमुपादानं मृदू पञ्जडं प्रतिद्वं तथा स्वप्रभावकारणं मनोपि जडमित्यर्थः ४५३ जडत्वाच्च भास्यत्वमेव मनसो न भास
 कत्वमितितरेष्टांतमनुसृत्येव दर्शयति बालकेनेति । यथा बालकेन विविधानां कारणपरिणता पुरःस्थिता च मृत्ति कादृश्याज्ञानविषयतां नेपातयात्मानास्वप्रगमन इति ४५४ अस्तु तर्हि विद्याज्योति
 रित्यपि न वाच्यं तस्या आवरकत्वेन दृश्यत्वेन च जडत्वस्य स्फुटत्वादित्याह अविद्येति । स्पष्टम् ४५५ लोके प्रकाशकत्वाभिमतानां निर्दिष्टादीनामभावोपि स्वप्ने निर्वादादित्याह इन्द्रियाणीति ।

तदा स्थूलस्य देहस्य विषयानि द्विष्येऽसह ॥ आदाय सर्वतो गच्छेन्महाराजो यथा जनान् ४४८ क्रीडन्निहत्यथा बालः क्रीडायाः साधनं बहु ॥ क्रीडत्यविरतं सर्वं निर्माय
 च निहत्य च ४४९ यथा स्वप्रगतो देवो निर्माय च निहत्य च ॥ स्वप्रकाशात्मविज्ञानात् स्वप्नान्पश्यत्यनेकशः ४५० स्वप्रकाशात्मविज्ञानात्पश्यन् स्वप्नान्यपुमान् ॥
 क्रीडत्यविरतं देवो ह्यात्मज्योतिर्यद्विरतः ४५१ स्वप्रकाशात्मविज्ञानमात्मानं परिहाय न ॥ विद्यते ज्योतिरन्यद्यत्स्वयं ज्योतिस्ततः पुमान् ४५२ बालकस्य यथैव
 स्यात्क्रीडासाधनकारणम् ॥ स्वप्नद्रष्टुस्तथैव स्यान्मनः स्वप्नस्य कारणम् ४५३ बालकेन यथा दृश्या विविधा मृत्पूरःस्थिता ॥ स्वप्रकाशात्मना तद्द्रष्टृदृश्यं स्वप्नैः स
 ममनः ४५४ अविद्या न भवेत्कापिकस्य चिद्विप्रकाशिका ॥ मनश्च घटवद्दृश्यं नित्यं स्वप्नद्रश्यायतः ४५५ इन्द्रियाणि न संत्यत्र स्वप्ने जागरेण यथा ॥ रविसोमाग्नि
 वाचोऽपितेजो रूपाश्च केपि न ४५६ अगमन्मे मनोऽन्यत्रेत्यादिना गम्यते मनः ॥ सर्वजागरेण येन तेन दृश्यमिदं स्मृतम् ४५७ चेतनत्वं चास्यास्ति वादिनः कस्य
 चिन्मते ॥ यस्याप्यस्ति स वक्तव्यः किमात्मैतदुतापरम् ४५८ अनात्मत्वे कुतो न स्यात्सर्वमेतद्विचेतनम् ॥ भूतानां भौतिकानां च मनसो वापि बोधने ॥ सति किं
 मनसा कार्यं चेतनेन समेनैतैः ४५९ प्रमाणं सर्वं चैतन्येनास्मदादेस्तु किंच न ॥ आगमो नुवदत्येतत्सर्वात्मात्मेत्ययं न हि ४६०

भावा इति शेषः ४५६ मनसो दृश्यत्वेन भवमपि संवाचयति आगम इति । त्वदुक्तार्थं विहाय मे मनोऽन्यत्र गतमित्याद्याकारेणानुभवेन लोकेर्मनोऽप्येतद्विषयीक्रियते तेन मनसो दृश्यत्वेन विवाह
 इत्यर्थः ४५७ मनसो जडत्वमेव प्रपञ्चयति चेतनत्वमित्यादिना । अस्पृचनसंश्लेषतत्त्वात्प्यस्तिकस्य वादिनो मतेनास्ति अथ यस्य बौद्धस्य मते चेतनत्वं मनसोऽस्ति स वादी एवं वक्तव्यः प्रष्टव्यः
 एवं कथं विप्रेतमन आत्मरूपमुतापरमनात्मरूपमिति ४५८ अंत्ये दोषं प्रपञ्चयति अनात्मत्व इति द्वाविंशति श्लोकेः । यद्यनात्मत्वेऽपि मनसश्चेतन्यं स्वीक्रियते तदनात्मत्वाविशेषादितत्सर्वजडजाते चेतनं
 स्यात् अत्रेष्टापि मनोऽप्युपादानेन वारयति भूतानामिति । यद्यभूतादीनामनात्मनां सर्वेषां बोधने चेतन्यं स्वीक्रियते तदामनसोऽप्येवार्थोऽपि न दीपांतरवत् केनाप्यनपेक्षितत्वादित्यर्थः ४५९
 ननु मागमोक्तत्वात् सर्वत्र चैतन्यं न्यामहेति चेत्किमागमो नुवादरूपः सन् सर्वं चेतन्यमाहर्त्तवा विधिरूप इति विकल्पतत्र नाय इत्याह प्रमाणमिति । आगमो वेदः सर्वमात्मेवेत्याद्याकारक एतत्सर्वं चेत
 न्यं नानुवदति हि यतः सर्वं चेतन्येऽस्मदादिसंबन्धिपक्षेऽपि तत्सर्वं प्रमाणं नास्ति पक्षेऽपि तद्विषयमागमो नुवदेदिति ४६०

नद्वितीयस्तस्य प्रमस्य फलवदनधिगतावाधितविधेयांतरलाभेन तद्विपरितीजडस्य चेतनत्वेतात्पर्याभावात् प्रत्युतवाधिसामानाधिकरन्धेन जडस्य वाधनादित्याशयेनाह सर्वतामिति । स उक्ताकारागमः सर्वतादित्रयं विदधाति सर्वत्वप्रमापनोदापरज्जुत्वमिव द्वैतप्रमापनोदाय अज्ञातं बोधयतीत्यर्थः तर्ह्यनेकविधाने वाक्यभेद इति चेन्न । पदार्थशोधनद्वारा जायमान महावाक्यार्थज्ञानक्रमानुसारित्वेनेष्टत्वादित्याशयेनाह अन्याहीत्यादि । इदं जगत्सर्वमद्वितीयात्मकमहत्स्वरूपमित्येवंविधावचनस्य व्याक्तिः स्वरूपमिति यावत् सान्धत्वेनेष्टेव यतोऽनपातत्पदार्थशोधनं क्रियते इति भावः । तथा तत्पदार्थे चिद्रूपताविधायिका एतत्सचराचरे चेतनमित्याकारावचनव्यक्तिरपि पृथग्विष्टा तथात्मास्तीत्याकारावचनव्यक्तिस्त्वं पदार्थस्य सर्वांतरताबीधनद्वारा कोविद्यापि पृथग्विष्टा पर इति पदमुत्तरश्लोकादपकृष्यते । तथा च परस्तत्पदार्थः स आत्मेयेत्याकाराचतुर्थीवचनव्यक्तिरपि पृथग्विष्टा महावाक्यरूपत्वादिति द्वयोरर्थः ४६१ । ४६२ यदि चोक्तविधया वेदांतवाक्यानां ब्रह्मात्मपरत्वमनभ्युपगम्योक्तवाक्यस्य चिज्जडोस्तादात्म्यलक्षणसंसर्गपरत्वमिष्येत तद्गलाच्च जडस्य चेतनत्वमापायते तदाचितो जडत्वमपि स्याद्विधीयमानं जडतादात्म्यानुयोगित्वादित्याह पर इति । प्रथमपदे पूर्वावधिः चेतनत्वात् । यदि आत्मेवेदं सर्वमित्यादिवाक्यार्थत्वेनाभिमतं चेतनतादात्म्यहेतुत्वेनावलंब्य सर्वजडं चेतनमित्युच्येत तदाचेतनतादात्म्यादात्मा अचेतन इति किंचिन्नाच्यते यतस्तस्मै विधानं विधीयमानतादात्म्यानुपयोगित्वमुभयोश्चिज्जडोस्तुल्यविनिगमनाहीनं तथा च चेतने जडस्य चेतनत्वोपपादने किमाधिक्यं कानुकूलायुक्तिर्यतस्तदेवांगीक्रियत इत्यर्थः ४६३ किंच जडस्य चेतन्यं न वे

सर्वतामात्मतांतद्बोधं च विदधातिसः ॥ अन्याहिवचनव्यक्तिर्जगत्सर्वभवेदिदम् ४६१ अन्याचसर्वमेतस्याच्चेतनंसंचराचरम् ॥ आत्मेति च परैव स्यादन्यास्याच्चेतनो हि सः ४६२ परश्चेतनतादात्म्यात्सर्वचेताद्विचेतनम् ॥ अप्यचेतनतादात्म्यादात्मा तेऽचेतनो न किम् ॥ विधानमुभयोस्तुल्यमाधिक्यं किंतु चेतने ४६३ अपि हृष्टविरोधेन क्वचिद्वाक्यस्य मानता ॥ माभूदूपेन तादात्म्यं त्वस्थितस्य प्रभाभृतः ॥ माचाभूद्यजमानस्य प्रस्तरेण भृतात्मना ४६४ अपि वाक्येन यत्किंचिद्वैदिकेन विधीयते ॥ पुरुषार्थाय तत्सर्वमिति वैदिकसंस्थितिः ६५ आत्मनो चेतनत्वे वाचेतन्येऽनात्मनोऽपि वा ॥ पुरुषार्थो न कोऽप्यस्ति विदधाति कथं हितम् ॥ पुरुषार्थविहीनं यत्प्रमाणं वेद ईश्वरः ६६ वेदशब्दोऽपि नैवात्र क्वचिद्वाक्यद्वयार्थकम् ॥ पुरुषार्थविहीनं यत्तदनर्थकमीरितम् ॥ पुमर्थवेदयेद्यस्मात्स्माद्वेदोऽयमीरितः ४६७

दप्रमेयमवाधितत्वादितात्पर्यप्रयोजकाभावादिति वक्तुमवाधितत्वस्य तात्पर्यव्यापकतां तावदाह अपि हृष्टेति । अपि च हृष्टेनानुभवेन विरोधे विरुद्धे क्वचिदप्यर्थे वेदावाक्यस्य मानता तत्परतानां गीकर्तव्या इति शेषः । अंगीकारेऽनिष्टं दर्शयति माभूदिति । तथांगीकारे हि आदित्योऽयं हितवाक्यवलेनाकाशस्थितस्य प्रभाभृतः आदित्यस्य यूपेनाप्रकाशमपेन तादात्म्यं जगदंधकारापादकं प्रसज्येत । तथा यजमानः प्रस्तर इति वाक्यवलेन यजमानस्य प्रस्तरेण दर्भमुष्टिमयेन भृतात्मना जडरूपेण तादात्म्यं स्यात् । तथा च सूक्तवाक्येन प्रस्तरं प्रस्तरं प्रहरतीति विहितसूक्तवाक्याख्यमंत्रकरणकलोपयजमानस्याग्नौ प्रसेपे सर्वक्रियालोपप्रसक्तस्तदुभयमाभूदिति ४६४ अथ फलत्वस्य तात्पर्यालंभस्य व्यतिरेकमुक्तार्थे दर्शयति अपि वाक्येनेति । वैदिकेन वाक्येन यत्किंचिद्विधीयते अज्ञातं बोधयते तत्सर्वं पुरुषार्थप्रयोजकमेव विधीयत इति वेदविदांसिद्धांत इत्यर्थः ४६५ त्वदभिमतोऽर्थस्तु तथेत्याह आत्मन इति । आत्मनो जडत्वे जडस्य चेतनत्वे वाज्ञातेन किंचित्फलमतस्तज्जडस्य चेतन्यं पुरुषार्थविहीनं वेद ईश्वरात्मकः कथं विधीयत इति प्रमाणं भवति विफलबोधनेन प्रामाण्यं प्रसिद्धमिति भावः ४६६ अत्रार्थनामावेदः स्वस्य वेदत्वसंरक्षणायापि न पुरुषार्थरूपमर्थमतिपादयितुं तत्परो भवतीत्याह वेद इति । वेद इत्याकारकः शब्दो वाचकोऽप्यस्याप्राप्यस्य प्रमाणराजः अत्र प्रमाणव्यापारे प्रवृत्तः सन् क्वचिदनर्थकमपि श्रूयात्प्रकाशयत् यथा च क्षुरिष्टदर्शनायोऽन्मीलितमनिष्टमपि प्रकाशयति तद्वदिति नैव वाच्यमिति प्रथमार्थः । द्वितीयादौ न नर्थकस्वरूपमुक्तं । प्रथमार्थोक्तमतिज्ञापाहेतुतया वेदपदं युत्पत्तिविराधं दर्शयंस्तद्व्युत्पत्तिमाह पुमर्थमिति ४६७

कश्चेत्येतत्स्वचतुर्थमर्थस्यार्थमाह अयमुक्तइति । हेराजन्धोऽयं पाते आत्मोक्तः जंतवस्तस्य आराममेव पश्यंतितं केचन पश्यंतित्यहोभाग्यहीनता लोका नामितिसंबन्धः । करणन्युत्पत्त्या
 ५३२ रामपदार्थमाह आत्मनोऽव्यतिरिक्तं कीडायाः साधनं रथादिकमिति । सुप्तआयंतं त्वरितं न बोधनीय इत्याकाराया विवेकिं जनप्रसिद्धेऽपि हेतोर्जाप्रपञ्चासंकरस्थले स्थितिरात्मनः स्वप्रका
 शत्वसिद्धचतुर्कलावोपाय इत्याशयकस्य न प्रतिपद्यते इत्यंतं ब्राह्मणभाष्यार्थमाह यदापमिति दशभिः । गान्दिद्रापदेन सुषुप्तिः शयनपदेन तु स्वप्नावस्थाविवक्षिता आत्मन ईदं द्राणीरूपकल्पना
 अस्याप्यापस्य नयति तमहोकारस्याप्यस्तादृक्तानुसंधेया स्फुटमन्यत् ५३३ सुप्तप्रबोधने दोषप्रसक्तिलौकिककृत्यायेनोपपादयति स्त्रीपुंसयोरिति । यथा एकान्तरममाणयोः सर्वकार्यसमर्थ
 योरनिवृत्ताभिलाषयोरिति यावत् एतादृशयोः स्त्रीपुंसोर्बहिर्निर्गमनेक्षोभो भवति तथा सुषुप्तिस्वप्नयोरैकीभूतयोरिदं द्राण्योः प्रबोधेक्षोभो भवेदः सुप्तं प्रबोधयेदिति दयोरर्थः ५३४ । ५३५ सुप्तप्र
 बोधने कारणांतरमपि दर्शयति अपि देहस्येति । किंच सहसा त्वरितमात्मनः प्रबोधे जागरणे सति देहस्य नाडीपुमाणोऽनियमादव्यवस्थया त्रजेत्थवेत् अतोऽपि प्रबोधयेदिति ५३६ त्वरितप्रबो
 धने संदिग्धप्राणस्य व्याकुलत्वं तद्यथा राजानमायांतमुग्राप्रत्ययेन सहसा दिव्या लव्यास्यमानश्रुत्यनुरोधेनाह अंतःपुरादिति त्रिभिः । यथा वश्यककार्यवशेन महाराजे संभ्रमात् सहस्रानिशादिकां

अयमुक्तो मयाराजब्राह्मणस्तस्य जंतवः ॥ आरामं साधनं च स्यात्कीडायास्तुरथादिकम् ॥ आत्मनोऽव्यतिरिक्तं तत्पश्यंत्येतं केचन ५३२ यदायं गाढनिद्रायां
 वर्तते शयने स्थितः ॥ तदानबोधयेदेनमिन्द्राण्यालिङ्गितं हृदि ५३३ स्त्रीपुंसयोरिहैकांतियथास्याद्रममाणयोः ॥ बहिर्निर्गमने क्षोभः सर्वकार्यसमर्थयोः ५३४
 ईदं द्राण्योस्तथैव स्याद्बोधे क्षोभो महानिह ॥ सुषुप्तेऽव्यप्रकाले च तस्मात्तं प्रबोधयेत् ५३५ अपि देहस्य नाडीपुपवनोऽनियमाद्भजेत् ॥ आत्मनः सहसा बोधे सहसा
 बोधयेन्नतम् ५३६ अन्तःपुराद्यथायाति महाराजो निशादिषु ॥ सहसा संभ्रमादस्य संभ्रांताः सैनिकाः क्रमात् ॥ मार्गादमार्गतश्चैव पुरस्तस्य व्रजंति हि ५३७ अ
 मार्गतः समायाताः पुराट्टालादिभेदनम् ॥ यद्वत्कुर्वन्ति ते तद्वत्प्राणा आत्मसमागमे ॥ निद्रायाः सहसामार्गं हित्वा पीयुः कदाचन ५३८ अंगभंगादिकस्तत्र रोगोऽगद
 शतैरपि ॥ असाध्यो जायते तस्मात् शयानं न प्रबोधयेत् ५३९ प्राणांतिकेऽपि संजाते कार्ये तस्यात्मनोऽपि वा ॥ शयानं पुरुषं विद्वान्सहसान् प्रबोधयेत् ५४० यदि
 कार्यमहत्किंचिदात्मनस्तस्य बाधयेत् ॥ मृदुस्पर्शादिभिस्तर्हि शनैस्तं प्रतिबोधयेत् ॥ अन्यथा सहसा बोधेऽपि चिकित्स्यो गदो भवेत् ५४१ दंपत्योश्च वियोगोऽयमुभ
 योर्दुःखो भवेत् ॥ प्रबोधयेत्पुमान्योऽयं श्वायं प्रतिबुद्धयते ॥ उभयोर्जायते पापं दृष्टादृष्टसुखापहम् ५४२

प्यंतःपुरादायाति आगच्छति सति अस्य राज्ञः सैनिकाः संभ्रांताः सत्त्वाः संतो यथा कथंचिन्मार्गेण कुपयेन वा तस्परजः पुरतः संमुखे यांतीत्यवयः ५३७ अमार्गतइति । यदा च ते सैनिकाः समार्गे जा
 यंतितदा पुरस्य अट्टालादीनां प्राकारोपरि स्थगृहादीनां आदिपदेन कुण्डादिप्रहः तेषां भेदनमपि कुर्वन्ति राज्ञः पुरतो गमनाय तथा त्माकिंकराः प्राणा अपि निद्रायाः सकाशात् सहसा त्मनोर्जावस्य समागमे स
 ति नाडीमार्गं हित्वा पीयुरागच्छेत्पुरिति ५३८ तत्र चिकित्सकप्रसिद्धे दोषमाह अंगेति । तत्र सहसा प्रबोधे भ्रमं गमोऽनंतदादिकस्तल्लक्षणं रोगोऽप्यवशं तैरपि दुर्निवारो जायते इति ५३९ फलि
 तमाह प्राणांतिकइति । प्राणस्य भियत्यवर्मेण अंतिकं समीपं प्राणवत्तिमयमिति यावत् ईदं शेषिकार्यं सहसान् बोधयेदिति ५४० कथं तर्हि बोधयेदित्यत आह यदीति । आत्मन उत्थापक
 स्य तस्य सुप्तस्य वा यदि महत्कार्यं स्यात्तदा कोमलस्पर्शाद्युपायोऽनेनैव बोधयेत् । विषक्षे दोषमनुवदति अन्यथेति । अचिकित्स्यो दुर्वारः । गदो रोगः ५४१ वर्णितं दं द्राणीयोगानुसारेणादृष्टो
 पमप्याह दंपत्योरिति । अयं प्रबोधकृतो वियोग उभयोर्दुःखापहोऽप्युपायोर्दुःखदः यतः सहसा प्रबोधे उत्थापकस्यादृष्टसुखापहमुत्थाप्य स्पष्टदृष्टसुखं रं पापं जायते प्रादुर्भवतीत्यर्थः ५४२

अथोक्तत्वाह रित्यादिवाच्यं भाष्यकृद्भिः स्वप्नमनभ्युपगच्छतां चार्वाकादीनां मतनिरसपारत्वेन योजितं स्वप्ने जाग्रत्प्रपञ्चासंकरेण स्वर्गज्योतिरुदाहरणाय एते शंकरानंदास्तु प्रपञ्चविषयव्याप्तिमानुसारं
 जाग्रत्प्रपञ्चपिद्वेतेनास्ति तदभावेन स्वर्गज्योतिरुदाहरणाय किमर्थं स्वप्नपर्यायानुशासनमित्यर्थपरत्वेन व्याकुर्वन्ति योपमित्यादिसप्रदशङ्कोः । जाग्रत्स्वप्नयोरेकोपमानानुसंगानादित्यर्थः ५४३
 अपिकेचिदिति । केचित्प्रपञ्चविलयवादिनां महामानोद्वेगविस्मरणात् महाविषयस्तरुनिष्ठत्वात्ते एवमाहुः । एवं कथं जाग्रत्स्वप्नयोर्दृश्यानां देशस्य चतुष्टयलक्षितकालस्य च न भेदः आत्मसत्ता
 तिरिक्तसत्ताभावेनासत्त्वादसतः प्रतियोगितानं हत्वा दिति भावः । तथा च जाग्रत्स्वप्नप्रपञ्चयोरविश्रान्तस्यात्मन एव देशभूतस्य भेदकोपाधिविरहेण कथं भेदशंका स्यादित्यर्थः ५४४ एतदेव स्फुटयति
 देशकालादिति । भूतभौतिकरूपदृश्यसहितो देशकालो जाग्रणसंबन्धिनोऽध्यासिकरूपं धेनयथात्मन्येव संस्थितो सत्तालाभापर्यवसन्नो एवं स्वप्नगतावपितावात्मन्येव संस्थितो तथा च तदधिगम
 दृष्ट्या उभयत्र न तयोः प्रपञ्चयोर्भेदः स्वतस्तु असत्त्वादेव न भेदप्रतियोगित्वमिति भावः । एतद्व्याख्यायां श्रुत्वा पश्चत्तु अयमेव स्वप्नप्रपञ्चस्याविश्रान्तत्वेन देशभूत आत्मा जागरितप्रपञ्चस्यापि देशः पानियाद
 शानि आत्मसत्तया सत्तावन्ति वस्तुनि जाग्रणे पश्यति तादृशान्येव स्वप्ने तथा च रमार्थदृष्ट्या न कस्यापि भेद इति ५४५ स्वप्नेऽनुभूतं वादिसंमतिमपि संभावनाधिदर्शयति देश इति । देशे दिग्गोका
 ले च देशांतरकालांतरं च न मनसा पारिजादयो निच्छन्ति पञ्चतन्त्र उपपत्तिमपि च वर्तते तद्देशकालरूपं वस्तु तस्मिन् देशकालादिस्वरूप एव व्यवहारोपयोगितस्तु स्थितिमप्याकारादस्तदस्मिन् विद्वांतानुसारेण त

योग्यं स्वप्नप्रपञ्चात्मायाति जाग्रणं च सः ॥ आत्मनो नैव भेदोऽस्ति स्वप्ने जाग्रणेऽपि वा ५४३ अपिकेचिन्महात्मान एवमाहुर्महाधियः ॥ दृश्यानां देशयुक्तानां ना
 स्ति भेदः कथं च न ॥ स्वप्ने जाग्रणे चैव सस्यात्केनात्मनोऽधुना ५४४ देशकालौ यथाऽध्यस्तावात्मन्येव च संस्थितौ ॥ भूतभौतिकदृश्यं न सह जाग्रणे सदा ॥ आ
 त्मन्येव मिमौ स्वप्ने कथं भेदस्तयोर्भवेत् ५४५ देशे देशं तथा काले कालं न च्छन्ति केचन ॥ तस्मिन्नेव हि तद्वस्तु येऽपि सत्यं वदन्त्यदः ५४६ देशे देशे तथा कालः काले तद्वद्
 टो घटे ॥ व्यवहारो यथा व्यर्थो देशादेस्तद्वदेव सः ॥ वास्तवत्वं ततो नास्य देशादेर्विद्यते क्वचित् ५४७ व्यवहाराद्भवेत्सत्यं नैव कुत्रापि क्वचित् ॥ जघन्या सर्वसत्य
 त्वादिनो बलतो भवेत् ५४८ देशे देशांतरं तद्वत्काले कालांतरं तथा ॥ घटे घटांतरं तस्मिन्नेकस्मिन् भेदवर्जिते ॥ अंगीकरोति तस्यैव तस्यैव तस्यैव तस्यैव स्थितिः ५४९

त्यमवाधितमेव वर्तते तियोजना ५४६ नन्वभेदे कथमावाराधेयव्यवहारः दृश्यते चासौ देशकालो विभूनि त्योचेति विभुर्हि सर्वदेशवृत्तिरुच्यते नित्योऽपि सर्वकालवृत्तिरुच्यते इति चेद्यथाऽभावाधिकरण
 काभावे भेदमनभ्युपगच्छद्भिः पिघटाभावे पिघटाभाव इति व्यवहारोऽपि घटे तथा विक्लपरूपे व्यवहारे न किंचिद्वाधकमित्याह देशे देशे तयेति । यथालोकेऽप्यर्थेन विषयेण हीनो विक्लपरूपे व्यवहारो दृष्ट
 स्तथाऽस्मिन्नेकस्मिन् देशे देशः काले कालस्तथा घटे घटे तादात्म्येन वर्तते इत्यादिरूपे व्यवहारोऽपि भवत्विति संबन्धः । फलितमाह वास्तवत्वमिति ५४७ ननु व्यवहारजनकस्य भेदस्य कथमतन्वमिति चे
 न हि व्यवहारः सत्स्वरूपोऽप्योगालिदानादावस्थेनापि वाक्यार्थेन कोपजननदर्शनात्तापि व्यापकः सतोऽपि ब्रह्मानंदस्य लोके व्यवहाराभावादि व्याप्यते नाह व्यवहारादिति । व्यवहाराभावात्प्रयुक्तसत्त्वं
 कस्यचिदपि पदार्थस्य कुत्रचित् दृष्टाद्विद्वानसंमतं येतुमीमांसकादयः सर्वस्वव्यावहारिकपदार्थजातस्य सत्यत्वं वर्तते तेषां बलाजघन्याशक्तिलक्षणागोणीनां वृत्तीनां मध्येऽपि आत्मा गोणी वृत्तिः प्रसज्येत
 न हि मुख्यं सत्त्वं दृश्यजातस्य संभवतीत्यर्थः ५४८ येतु भेदाभिनिवेशेन देशादी विभुत्वादिव्यवहारायान्यदृश्यादिभ्यः पर्यवर्तते तेषां मनस्यवस्थापत्तिरित्याह देशे देशांतरमिति । भेदवर्जितत्वादेकस्मिन् देशे
 शादो देशांतरादिकमंगीकरोति तस्य व्यवस्थितिः पर्यवसानं कभवेत् कुत्रापि तियोजना ५४९

यदिकश्चिदनेकान्तवादिनामाहोतानामनुगामी एकस्याप्यनेकतामंगीकुर्यात्तन्प्रति लोकव्यवहारविरोधरूपं दंडप्रसिपति अन्यवस्थितेति । अस्यवादिनोऽव्यवस्थितवादित्वे एकत्वात् कत्वादिव्यमांशाम
नियमस्यांगीकर्तृत्वेऽव्यवस्थाशीतस्योप्यणत्वमुष्णस्यशीतत्वमित्यादिरूपासंपत्तेरुपसृज्येत लोकेतुजीवहेतुतः जीवभोगार्थमितियावदेशादिव्यवस्थेवदृश्यते इति शेरः ५५० अथसिद्धांतैकव्यव
स्थेति चेत्तत्त्वज्ञानात्पूर्वस्वप्रवक्ष्यमसिद्धेवेत्याह व्यवस्थायामिति । सिद्धांतैकव्यवस्थायामप्यंगीकृतायामेवाव्यवस्थाप्रमाणसिद्धान्तभवति किंतु भ्रमसिद्धेत्यर्थः । तस्मादधिष्ठानसत्तामादा
येवजरप्रत्स्वप्रमर्षचयोर्व्यवहारसमत्वेन साम्यमित्याह तत इति । ततो भ्रमसिद्धत्वाद्देशकालौतृत्तिस्थूलसूक्ष्मरूपं जगच्चाद्वितीये आत्मन्यव्यवस्थितमिति ५५१ एतदृष्टांतं न स्पष्टयति सर्पादिकमिति
स्पष्टम् ५५२ अव्यवस्थितवर्णनस्य फलमाह तत इति । ततोऽव्यवस्थितत्वात् जाग्रत्स्वप्रवृत्तिमर्षचोर्द्वयं युगलं तद्वद्देशकालाभ्यामात्मनि प्रलीयते आलोचिंसदात्ममात्रं भवतीति यावत् ५५३ ततः
किमत आह आत्मनश्चेति । आत्मा हि सर्वस्य पारमार्थिकं रूपं तद्वेदाभावेन कस्यापि भेदः रज्जुभेदाभावे तत्र कल्पितसर्पदंडजलधारादीनां यथानभेदस्तद्वदिति ५५४ अत्रपदिकश्चिदेवं व्याप्यमायं
एवाभेदोपि विकारदृष्ट्या मभेदभ्रमो न निवर्त्तते इति तत्प्रत्यक्षे बुद्ध्यवतरणोपायं सूचयन्नाह एकेति । विज्ञानं विज्ञानशक्तिरूपमंतःकरणं तस्य नानाद्रिपद्धारोपाधिकभेदशालिन उपाधिविवेकेन कृतं

अव्यवस्थितवादि त्वेह व्यवस्थाऽस्य संपत्तेत् ॥ देशकालादिभेदस्य व्यवस्था जीवहेतुतः ५५० व्यवस्थायां च नैपास्यात्प्रमाणात्कार्त्तिकचित् ॥ ततो देशस्त
थाकालस्तत्रयत्सदसद्गुणः ॥ वस्तुजातं तदध्यस्तमात्मनि द्वयवर्जिते ५१ सर्पादिकं यथाध्यस्तरं ज्ञातं तद्वदिदं जगत् ॥ देशकालादिसहितमध्यस्तं सर्वसा
क्षिणि ५२ ततो जागरणस्य स्याद्यच्च स्वप्ने द्वयं जगत् ॥ देशकालादिसहितमात्मन्येव प्रलीयते ५३ आत्मनश्च न भेदोऽस्ति देशादेरपि नैव सः ॥ रज्जुभेदं विना न
स्यात्सर्पादिर्हि यथाभिदा ५४ एकविज्ञानगम्यानां तथैकाश्रयवर्तिनाम् ॥ एकस्य विषयाणां स्याद्भेदः केनात्र हेतुना ५५ ततो जागरणे देशोयः सस्वप्नेऽपि नापरः ॥
दृश्यानां दृश्यते नैव भेदो देशस्य भेदकृत् ५६ घटः स्वावयवेष्वेको दृष्टो यो बहिरंगो ॥ गृहमध्यं स चेद्दृष्टः स्वाश्रयेऽपि भिदानहि ५७ दृश्यानां भेदराहित्यात्स्वप्ने जागर
णेऽपि च ॥ देशभेदो भवेन्नात्मभेदो देशैक रूपतः ५८ अत आत्मा स्वयं ज्योतिः सर्वभेदविर्जितः ॥ स्वप्ने राजन्मयोक्तस्तेऽस्मिन् व्यप्रपृष्टमर्हसि ५५९

तावदवधार्य सर्वेषां विज्ञानानां हृदयमेकाग्रमिति श्रुतेस्तत आश्रयस्याधारस्य मायाशबलस्य विश्वकारणस्यैकत्वमवधार्य ततः सर्वभासकस्य शुद्धचेतन्यस्येति क्रमेण कस्यचित्प्रवृत्तं नाधिरहति लोके हि
विज्ञानादिभेदाभिमानपूर्वक एव हि विषयभेदाभिमानो विज्ञानाद्यभेदज्ञानेन कुतश्च दृश्यजातस्य भेदो भाषादित्याशयः एकस्य चेतन्यस्य विषयाणां सर्वभावानामिति शेरः ५५५ वर्णितांथस्य प्रकृतोपयोगमाह
तत इति । ततो भेदकृत्वाभिमतानां विषयाणामुक्तयुक्तया भेदाभावात् जागरणस्वप्नयोर्देशात्मरूपक एवेति पूर्वार्द्धार्थः । तत्र दृष्टांतं सूचयति दृश्यानामिति । यथाकाशे दृश्यानां भेदादीनां भेद आकाशरू
पदेशस्य भेदकृत् दृश्यते तथाचिदाकाशरूपदेशस्यापि बोध्यमित्यर्थः ५५६ एवं परमार्थात्मरूपदेशस्य आधेयानां भेदेन न भेद इत्युक्तमथ कल्पितानां देशानां भेदोपि न भवेन्न निश्चितस्य भावस्य न भेद इत्याह
यत इति । यथा एक एकत्वेन निश्चितो घटः स्वावयववरूपेऽप्यंतरंगश्रयेऽप्युपोदृष्टः स एव बाह्यगणे गृहमध्यं वा बहिरंगश्रयेऽपि दृष्टस्तथाऽप्यस्वाश्रयेऽपि भिन्नेऽपि घटस्य भिदानहि दृष्टादित्यवयवः तथाच सर्वपदार्था
नां स्वभावभूतमेकत्वं कल्पितदेशादिभिर्नान्यथा भवतीति भावः ५५७ प्रकृतवाक्यार्थनिगमयति दृश्यानामिति द्वाभ्याम् । एवं दृश्यानामपि भेदाभावेऽप्यजागरणयोरेको देशः सिद्धः स चेत्को देश
आत्मरूप इत्यत आत्मा भेदः सिद्ध इत्यर्थः ५५८ तथाच आत्मेतरस्येवाभावादितरप्रकाशराहित्यरूपं स्वप्रकाशत्वं तु तस्मिन् अस्ति सिद्धमित्याह अत इति । स्पष्टम् ५५९

मृतीयतायाश्चतुर्दश्याः कोटिकायाः शेषस्तार्थमाह एवमुक्तइत्यष्टभिः । एवंमुनिनोक्तैस्तिराजामुनिप्रत्याहस्म कीदृशोराजाकामप्रश्रवणेष्वेणाप्यसंपादयितुमिष्टं स्वात्मज्ञानं येन स तथा अतएव बुद्धिमानिति ५६० एतावतामयाकामप्रश्रवणं न लब्धवान् न लब्धवतः साधारणविद्यादक्षिणां भुवं दास्यामीत्याशयं राजवाक्यमभिनयति विद्यामात्रमिति त्रिभिः । विद्यामात्रं साधारणविद्या मपि योऽपि मंत्रयात्तमेजसदशवृषभयुक्तं गवांसहस्रं ददामि कीदृशीनां गवा गोलेक्षणशास्त्रोक्तलेखानां तच्छास्त्रं यथा 'अस्त्राविलेखशास्त्राभ्युपवनयनाः शुभप्रदमावाः । प्रविचलचिपिडविषाणा वरटाखरसदशवर्णाश्च' इत्यादीति द्वयोः रयः ५६१ । ५६२ इति मेदति । अत इत्यादिस्पष्टम् ५६६ अथैलभ्यं मुनिवाक्यं प्रतिपादयति मयेति त्रिभिः । मुनिस्तु इति संचित्य नृपतिप्रतिप्रोवा च इति किं मया पूर्णायां विद्यायां मुक्तायामप्ययं नृपस्त्वस्याः पूर्णतामज्ञात्वा साधारणविद्यात्वेन तां विज्ञानवानिति द्वयोः संबन्धः ५६४ । ५६५ गोसहस्रमिति । विद्यानिष्क्रयाय गोसहस्रं ददामीति भवदाक्यात्संदिह्यते किं भवता तज्ज्ञातं न वा तत्किं यदात्मरूपं ज्योतिर्योषि विज्ञानमयः प्राणे पित्यादिवाक्येनोक्तमिति ५६६ इत्युक्तेनेतीति । इति मुनिनोक्तैस्तिराजानज्ञातमित्याहस्म एतेन वि

एवमुक्ते ततो राजा याज्ञवल्क्यमभाषत ॥ कामप्रश्रवरेणाप्यस्वात्मज्ञानोऽतिबुद्धिमान् ५६० विद्यामात्रं वदेन्मह्यं यः कश्चिद्ब्राह्मणोत्तमः ॥ एकैकस्यामहंतस्यांत स्मेदास्यामिसर्वदा ५६१ तरुणीनां गवांशास्त्रलेखानां सहस्रकम् ॥ गजेन सदशो यत्र वृषभोऽस्ति महावपुः ५६२ इति मे सर्वलोको यत्र तं जानात्य तो धुना ॥ मुन ये गोसहस्रं तु विद्यामात्रं प्रदायिने ॥ याज्ञवल्क्याय दास्यामीत्युक्तो राजा मुनीश्वरः ५६३ मयाराज्ञे ब्रह्मविद्यायुक्ता सर्वा तथा पिताम् ॥ न ज्ञातवानयं मम्यङ्गमाशि ष्योमहीपतिः ५६४ किंतु काचिदियं विद्येत्येतावत्प्रतिबुद्धवान् ॥ इति संचित्य वचनं प्रोवाच नृपतिस्तदा ५६५ गोसहस्रं ददाम्यद्य विद्यायानिष्क्रयं प्रति ॥ यो यमि त्यादिनोक्तं यज्योतिरात्मस्वरूपकम् ॥ मया ते प्रोक्तमखिलं तज्ज्ञातं तेन वा धुना ५६६ इत्युक्तेनेति तं प्राह मुनिना सद्भिर्जोत्तमम् ॥ तथा पुनर्द्विवारं तं समुनिप्रत्यभा पत ५६७ भवता यो यमात्मोक्तः प्रथमं स्वप्नगः पुमान् ॥ दोषं पश्याम्यहंतत्र भोगसंगसमुत्थितम् ५६८ स्वप्ने यस्मादयं स्त्रीभिर्मोदते च हसत्यपि ॥ अन्नं नानाविधं तद्दत्तियाति नयात्यपि ५६९ इत्युक्ते मुनिवयोपि स्वप्नेऽसंगत्वं सिद्धये ॥ उत्तरं प्रथमं प्राह जनकं मिथिलेश्वरम् ५७० राजापुनर्याज्ञवल्क्यमभिप्रायममुं श्रितः ॥ द्वितीयं पूर्ववत्प्रश्रुतवान् बुद्धिसत्तमः ५७१

शिष्टो मोक्षो येन तस्मै तच्च ज्ञानापेव तृष्टिपूर्वे तु न सम्यग्बुद्धमित्यर्थो को भागो न्याख्यात इति धेयम् एतादृशो राज्ञः प्रतिवचनस्यार्थः पंचदश्यां षोडश्यां च कंडिकायां बोध्य इत्याह तथेति ५६७ अय सवा ए संप्रसाद इत्यादि कंडिका च नृपस्य तात्पर्यार्थं भूतमुत्तरत्रयमर्थान्तिमराजप्रश्रवणं दर्शनपूर्वकं निरूपयति भवतेति त्रयोदशभिः । तत्र राजा स्वप्ने वर्णितोऽस्मात्स्वरूप एवं प्रथमं दोषमद्वावप्यप्रश्रवणं चकार एवं कथं हे मुने भवता पोषमित्यादिवाक्येन स्वप्ने यो यमात्मोक्तस्तस्या विद्याकामकर्मार्त्तकर्मव्योस्तरणं न संभवति । यतः स्वप्ने भोगेन कामकर्मकार्येण संगेन विद्याकार्येण च समुत्थितं प्रयुक्तं दोषं दद्यात्पश्यामीत्यर्थः ५६८ तदोपमभिनयति स्वप्ने इति । अयमात्मा अतिभुंक्ते याति इष्टदर्शनाय प्रवर्तते न पाति अनिष्टं हानिर्वर्तते इति पदार्थः ५६९ एवं पृष्ठो मुनिः स्वप्नेऽसंगत्वं प्रतिपादयन् प्रथममुत्तरं ए संप्रसाद इत्यादि कंडिकारूपमुक्तवानित्याह इत्युक्ते इति । इत्युक्ते इति राज्ञापृष्ठे सति ५७० द्वितीयं प्रश्रवणं तार्थमभिनयति राजेति द्वाभ्यां । अमुमुत्तरं श्लोकाभिनेयमभिप्रायमा श्रितः स नृप्यासत्तमो विद्वत्तमो राजा द्वितीयं प्रश्रुतवानिति ५७१

स्वप्ने इति । स्वप्ने यदात्मनोऽसंगत्वमुक्तं तत्संभवात् यतः स्वप्ने शिष्यमाणो देहोऽपि सूक्ष्मत्वात्संगः शिलादावपि तत्पद्वेशस्य प्रसिद्धेः जाग्रति तु स्थूलदेहेन संगतया प्रसिद्धेन युक्तायां वर्तमानस्यात्मनः कथमसंगत्वमित्यर्थः ५७२ एवं गृहो मुनिरमुमभिप्रायमाश्रित्येव स्वप्नद्वयादिवाक्येनोत्तरं द्वितीयं ददादित्याह याज्ञवल्क्योपनिषति स्पष्टम् ५७३ अमुमिति पदोक्तमभिप्रायमभिनयति यादृश इति । असंग इत्यत्र संगपदेन शिलादोषवैशप्रतिबंधो नोच्यते किंतु मूर्तानां मूर्तेरेव क्रियाहेतुकः संयोगः तदभाव आकाशसम आत्मनि न जाबोध्यते तथा च भ्रांत्यात्मानं परिच्छिन्नं न्यमाने र्थे यामुक्ष्मदेहेनात्मनः संगः कल्प्यते तथा स्थूलेनापि संगस्तद्व्यतिवारणायासंगपदेनायमर्थ उच्यते एष आत्मानि स्थिलेः स्थूलेः सूक्ष्मेर्वाभावे भ्रांतदृष्ट्या सक्तोऽपि वस्तुनो न सज्जते इत्यर्थः ५७४ महामत्स्यनिर्देशेन समाधेयं तृतीयं प्रश्नमवतायां भिनयति तृतीयमिति त्रिभिः । एतमुत्तरं श्लोकद्वयेन निरूप्यमभिप्रायमाश्रितो राजा पूर्ववत् तृतीयं प्रश्नमाह स्वप्नयतः कामप्रश्नरूपवरलाभेन पुनः पुनः प्रश्ने निर्भय इत्यर्थः ५७५ स्वप्न इति । हे मुने स्वप्नं जागरणं च गच्छत एकस्यात्मनः स्वप्नं जागरणरूपमुभयं स्थानं कथं दुर्घटं न भवेत् किंतु दुर्घटं भवेति ५७६ एकस्य स्थानद्वयनिष्ठत्वं दुर्घटमित्यत्र दृष्टांतमाह माहिषमत्यामिति । यथा उज्जयिण्यां काश्यां चैको भूपतिर्न तिष्ठेत् किंतु उज्जयिण्यां भूपतेः काशी भूपतिर्भिन्येव तथा जाग्रत्स्वप्नरूपस्थानस्थयोरात्मनोर्भेदः स्यादित्यर्थः ५७७ अस्य प्रश्नस्योत्तरं सवाए

स्वप्ने भवत्वसंगत्वं सूक्ष्मदेहसमाश्रयात् ॥ स्थूलदेहगतः केनासंगो जागरणे भवेत् ५७२ याज्ञवल्क्योपि राजानमुत्तरं प्राह पूर्ववत् ॥ अभिप्रायममुं प्राप्याद्वितीयं मुनिपुंगवः ५७३ यादृशः सूक्ष्मदेहस्य संगः स्थूलेऽपि तादृशः ॥ न भो वन्निखिलैर्भावैः सक्तोऽप्येव न सज्जते ५७४ तृतीयं प्रश्नमाहितं राजा अभिप्रायमाश्रितः ॥ यथा पूर्वमुनिं विप्रं वंगं प्राप्याकुतोभयः ५७५ स्वप्ने जागरणे नित्यं गच्छतो देहिनः कथम् ॥ एकस्यैवोभयं स्थानं न भवेद्दुर्घटं मुने ५७६ माहिषमत्यां भवेद्योयं भूपतिर्न भवेद्विषः ॥ काश्यामेकस्ततोत्रापि भेदः स्थानस्थयोर्भवेत् ५७७ तृतीयमुत्तरं विप्रः पुनरेवमभाषत ॥ अभिप्रायेणामुनैर्न जनकं मिथिलेश्वरम् ५७८ युगपद्यदि गच्छेत्स पुमान् स्थानद्वयंतदा ॥ स्थानभेदाद्भवेद्देहो नैव मे प्रयाति हि ५७९ साभिप्रायममीं प्रश्ना उत्तरैः सहितास्त्रिधा ॥ जाता एषूत्तराण्येवं प्रवृत्तानि हानुक्रमात् ५८० स एवात्मा मया यस्ते स्वयं ज्योतिरुदाहृतः ॥ स्वप्नस्थितः कदाचित्संप्रसादे व्यवस्थितः ५८१ सुषुप्तिः संप्रसादाख्याकथिता वेदनादिभिः ॥ सम्यक्प्रसिदतिर्यस्यां शरदिवजलं पुमान् ५८२

यद्युदाहृतस्यादिकथा तथा महामत्स्य इत्यादिकथा च कण्विकथा ददादित्याह तृतीयमुत्तरमिति । अमुना प्रिम् श्लोकाभिनेयेनाभिप्रायेण मुनिस्तृतीयमुत्तरमुक्तवानिति ५७८ युगपदिति । यद्येकस्मिन्काले स्थानद्वयवृत्तित्वमुच्येत तदा भेदप्रसक्तिर्भवेदेवोक्तदृष्टान्तात्पर्येण आत्मा एव युगपत्स्थानद्वयं न प्रयाति किंतु क्रमेण याति । तथा च यथा एकस्य तीर्थे द्वे एकस्य क्रमेण माहिषमतीं काशीं च गच्छतो न भेदस्तथा तन्मनोपीत्यर्थः ५७९ तात्पर्यं पददर्शनेन गमयन् कण्विकथा चतुष्टयस्य श्रोतार्यप्रदर्शनं प्रति जानीते साभिप्रायमिति । येऽमी साभिप्रायसोत्तराः प्रश्नास्त्रिरूपानिरूपितास्तेषामुत्तराणि उत्तराभिधापकश्रुतिवाक्यानि एवं व्यवस्थाप्यमाणप्रकारेण क्रमेण प्रवृत्तानि प्रवृत्तव्याख्याना निबोध्यानीति शेषः ५८० तत्र प्रथमप्रश्नसमाधानपरायाः सवा एष संप्रसाद इत्यादिकायाः पंचदश्याः कोटिकाया अर्थो नैरूपयति स एवेत्यादि द्वाविंशति श्लोकेः । हे राजन् य आत्मा मया तुभ्यं स्वप्ने स्वयं ज्योतिरेनोक्तः स एव कदाचित्संप्रसादे व्यवस्थितो भवतीति ५८१ अधिकरणव्युत्पत्त्या संप्रसादशब्दार्थमाह सुषुप्तिरिति द्वाभ्यां । हि यतः अस्यां मुपुषावस्थायां सम्यग्ज्ञानतरां प्रसिदति कालोऽप्यंजति ५८२

सम्यक् विवृणोति विक्षेपमिति । विक्षेपमन आद्यपाठितद्र्माध्यासरूपमखिलं त्यक्त्वा सदात्मरूपेण निष्ठसम्यक् प्रसीदतीत्यतः सुपुमिः संप्रसादसंज्ञिकेत्यर्थः ५८३ रतेः क्रीडायागतेर्नानाविधया नरूपायाश्च यद्यपि सुपुमौ न संभवस्तथापि ते स्वप्रगते एवानुद्यते भूतभावि गत्येति भाष्येन्याख्या नुरोधेनाह यद्यपीति । द्वितीयाह स्वतथापीत्यादिः तथाच यद्यप्यत्र सुपुमौ रतिगती नस्तथापि सुपुमि प्राप्तेः पूर्वपश्चाद्वा स्वप्रेरतिगती भवतः ततस्ते एव स्वप्रादिगते अनूद्य संप्रसादे रत्वा चरित्वेत्येवं परः पुमानुक्त इति संबन्धः ५८४ एवं पुण्यपापयोरपि दर्शनं यत् सुपुमायुक्तं तद्विषयोः सफलयोः पुमौ कारणाज्ञानरूपेण स्थितयोरेव बोध्यं तदानीमभिन्यक्तयोरसंभवादित्याह पुण्यपापेति । यद्यप्यत्र सुपुमौ पुण्यपापेन स्यातामभिन्यक्तेन भवतस्तथापि ते सुपुमौ कारणात्मना विद्येते अतोऽभिप्रायादेः पुण्यपापे स्वप्रकाशेनाज्ञानभासरूपेण विलोक्येत्युक्तमिति शेषः ५८५ पुनः पदार्थमाह अनादाविति । यथा पूर्वसंप्रसादान्गतस्तथा पुनरेव प्रज्जेदिति ५८६ निश्चितआयोगातिस्तमभिलक्ष्येत्यर्थः कस्यप्राप्त्यापदस्य तथा यथोक्तिं शरीरं पुनः पूर्वमासीत्तदेव प्राप्नोतीत्यर्थः कस्यप्रतिपत्तिपदार्थस्य पूर्वोत्तराह्मण्यक्रमेणार्थमाह यथागतमिति । तथैव तेनैव गतिमार्गेणैति यावत् यो यथोनिशरीरकः पुमि गच्छति स भूत्वा तथोनिशरीरको भूत्वा समायाति अत्र मुखेन्यादापस्वपितीति तत्कामप्रत्ययो बोध्यः ५८७ प्रतियोगिपदार्थमवगच्छति तत्र श्रुत्यनुरोधेन विज्ञापयति व्याघ्रदेह इति द्वाभ्यां । व्याघ्रः

विक्षेपमखिलं हि त्वासमनस्कं सुपुमिगः ॥ सम्यगात्मस्वरूपेण प्रसीदत्यात्मना स्वयम् ॥ संप्रसादस्ततो ज्ञेया सुपुमि रिति मानवैः ५८३ यद्यप्यत्र न काप्यस्ति रतिर्वा गतिरेव वा ॥ अस्याः प्राप्तेः पुरापश्चात्स्यातां रतिगती सदा ॥ संप्रसादे ततो रत्वा चरित्वा च परः पुमान् ५८४ पुण्यपापे च न स्यातां यद्यप्यत्र तथापि ते ॥ सुपुतावपि सर्वेषां विद्येते कारणात्मना ॥ अत एते विलोक्यैव स्वप्रकाशात्मना पुमान् ५८५ अनादा विहसं सारे संप्रसादान् ह्यनेकशः ॥ यथा समागतः पूर्वपुनरेप तथा व्रजेत् ॥ ५८६ यथागतं तथैवायं समायाति सदा पुमान् ॥ योगच्छतिसंभूत्वायं समायाति न चेतरः ५८७ व्याघ्रदेहो यदा सुप्तिं व्रजेद्वा गोभवेत्तदा ॥ सुपुतादागतो नापित ज्जा तावपरं वपुः ५८८ सिंहो वृको वराहो वा कीटादिर्मनुजोपि वा ॥ यज्जाति यद्गुः सुप्तिं गच्छेदायात्यसौ तथा ५८९ विक्षेपदर्शनायैव जंतुः सर्वः समाव्रजेत् ॥ स्वप्रायैवे तितेनेदमुच्यते सावधारणम् ५९० सुपुतादागतः सोयं तत्र स्वप्रेम्यवस्थितः ॥ नारीभोगादिकं यत्पश्यत्यात्मा स्वयंप्रभः ॥ न तेन सज्जते यस्माद्द्रष्टा यद्द्रष्टादिना ५९१ स्वसंबद्धं न कोप्यत्र द्रष्टुमर्हति किंचन ॥ तथा त्वेदं श्यतास्वस्य बलादेव समापतेत् ५९२

सुप्तिप्राप्य समागतः स न्यायाद्देह एव भवति तत्र च तामेव रूपं किंप्राप्नोतीत्यर्थः ५८८ सिंह इति । तथा तज्जाति तद्व्यक्तिवैशिष्ट्येनेत्यर्थः स्फुटमन्यत् ५८९ ननु सुपुतायत्समायातितत्स्वप्रायैवेत्यवधारणेनोपपद्यते सुप्त्यनंतरं प्राप्ताप्रेरपि दर्शनादिति चेन्न स्वप्रपदस्य विषयपञ्चानात्मकविक्षेपसामान्यपरत्वादित्याह विक्षेपेति । तेन स्वप्रपदस्य विक्षेपसामान्यपरत्वेन स्वप्रायैवेति सावधारणमुच्यत इति ५९० असंगताप्रतिपादकभगार्थमाह सुपुमादिति । सुपुतादागत्य तत्र विक्षेपात्मके स्वप्रेम्यवस्थितः सन्नात्मा यत्किंचिन्नारीभोगादिकं पश्यति तेन विषयजातेन संबध्यते यतो द्रष्टा भवति नहि लोकेऽपि द्रष्टादृश्येन संसृज्यते यथा घटादिद्रष्टा घटादिनेति संबन्धः ५९१ नन्वात्मनोऽप्यहमित्याकारेण स्वप्रेमानं परमन्यते तथा चात्मस्वरूपस्याप्यननुगमापत्तिरिति चेन्न स्वयंप्रकाशस्यात्मनो विषयतायाः भानं संभवति परेतदुपाधिबुद्धेर्विषयतामात्मनि मग्नमानास्तु भ्रंता इत्याशयेनात्मनो विषयतया भानांगिकारे आत्मत्वादेव प्रच्युतिः स्यादित्याह स्वसंबद्धमिति । स्वसंबद्धं स्वेनात्मना विशिष्टमिति यावत् ईदृशमर्थकोपि द्रष्टुं विषयकर्तुं नार्हति यतस्तथात्वे आत्मविशिष्टस्यार्थस्य विषयत्वे सर्वोक्तिमणे स्वस्यात्मनो दृश्यता विषयता बलाद्विशिष्टतर्कस्य विशेषणवृत्तित्वनिष्पत्त्यापत्तकामयेत् तत्वाच्यविद्वद्रूपानात्मत्वप्रसक्तिरिति भावः ५९२

६५

द्रष्टृत्वेनात्मनोऽसंगताप्युभयत्र समेत्याह यथेति । यथाएवमुमान्स्वप्नेदृश्येनसंगविवर्जितस्तथाजाग्रदवस्थायां दृश्येनसंगविवर्जितोयतोद्रष्टृत्वेननिःसंगोभवतीत्यन्वयः ६०५ एतदेवस्पष्टयति स्वप्नदृश्यैरिति । स्वप्नेवेत्यस्यस्वभावादिवेत्यर्थः तथाचयथास्वप्नेद्रष्टृत्वादेवहेतोःस्वप्नदृश्येनसज्जतेतथाजागरणेपीतिसंबन्धः ६०६ फलितमाह ततइति । तेनदृश्यजातेनअनन्वागतोऽसंबन्धः शेषस्पष्टम् ६०७ एकस्यक्रमेणस्थानसंबन्धेपिनभेदइत्याकारस्यतृतीयोत्तरस्यप्रतिपादकयोःसमदृश्यदृश्योःकंडिकयोरेत्याह याज्ञवल्क्योपीतिपट्टिः । यथापूर्वपूर्ववाक्यसमानाकारवाक्यंसप्तदशकंडिकारूपमुच्चरन्याज्ञवल्क्योष्टादशकंडिकोक्तदृष्टान्तेनैकस्यात्मनःक्रमेणावस्थाद्वयमाहस्मेतिसंबन्धः ६०८ तत्रसप्तदृश्यार्थसंगृह्णाति अत्रेतिद्वार्यां । अत्रप्रसिद्धेजागरणेस्थूलैर्वद्वादिरूपविषयैरत्वाकीडित्वातथास्थूलान्मार्गान्चरित्वातत्रापितद्विषयाकारां दुण्यपापाभ्यांमुखदुःखाकारांचतुर्द्विषयप्रवृत्तेनतुर्द्विषयकृत्वापुनःस्वप्नप्रवृत्तीतिद्वयोःसंबन्धः ६०९ ६१० अष्टादृश्यार्थदर्शयति तत्रजागरणादितित्रिभिः स्पष्टम् ६११ महेति । यथाएकोमीनोमहानदीसंबन्धिनीनामपांजलानां वामदक्षिणरूपेऽभेदकूलेगच्छतीत्यन्वयः ६१२ दा

यथास्वप्नेपुमानेषभवेत्संगविवर्जितः ॥ द्रष्टादृश्येननिःसंगःस्वप्नवत्संगवर्जितः ६०५ स्वप्नदृश्यैर्यथास्वप्नेस्वयमेव नसज्जते ॥ तथाजागरणेदृश्यैरपिद्रष्टानसज्जते ६०६ ततोजागरणेप्यात्मातेनानन्वागतोभवेत् ॥ असंगोयतएवायंपुरुषःस्वप्नदृक्समः ॥ अंगीचकारराजातदेवमेवेतिपूर्ववत् ६०७ याज्ञवल्क्योपितंप्राहयथा पूर्वपुनर्मुनिः ॥ अवस्थाद्वयमेकस्यदृष्टान्तेनातिबुद्धिमान् ६०८ अत्रजागरणेरत्वावद्वाद्यैःस्वात्मनःप्रियैः ॥ गत्वाचविविधान्मार्गान्पुरग्रामादिमध्यगान् ६०९ सुखदुःखकर्तृबुद्धिपुण्यपापसमुद्रवाम् ॥ दृष्ट्वैवस्वप्नवत्तच्छेत्पुनःस्वप्नंस्वयंप्रभः ६१० तत्रजागरणात्स्वप्नंस्वप्नाज्जागरणंपुनः ॥ एकस्यगच्छतःपुंसोदृष्टान्तंविद्धि भूपते ६११ महानद्यायथाकूलेऽभेदगच्छतिसर्वदा ॥ एकएवमहामीनोह्यपां वामं च दक्षिणम् ६१२ एवमात्मासदैवायमेकएवस्वयंप्रभः ॥ स्थानद्वयंप्रयात्यत्र स्वप्नंजागरणंचसः ६१३ सुप्तावपिमहाराजदृष्टान्तंशृणुयीधन ॥ नीडेस्थितोयथाकश्चित्दृश्येनोगरुडएववा ६१४ पक्षीभूमिसमीपस्थंदेशंकांत्वाव्रजेत्पुनः ॥ अस्मिन्दूरस्थितेभूमेराकाशेदृष्ट्यगोचरे ६१५ स्त्रियोभक्ष्यस्यवालाभंसमुद्दिश्यैषणावृतः ॥ कोपात्पक्ष्यंतरंहंतुमथवास्वेच्छयैवहि ६१६ गच्छन्नेवंभवेत्श्रांतःपक्षौस्वस्यगतिप्रदौ ॥ संकोच्यात्मशरीरेसौनीडमेवाभिधावति ६१७ एवमात्मास्वयंज्योतिःस्वप्नजागरणावरे ॥ कर्मपक्षोव्रजन्श्रांतोहृदयाकाशमाव्रजेत् ६१८

ष्टीतिक्रमाह एवमिति ६१३ अथस्वप्नजागराभ्यांतदर्थैःकामादिभिश्चात्मनो नस्वाभाविकःसंबन्धस्तेषांमुपुष्टो कारणेनपेप्यात्मनस्तद्भासकत्वेनावस्थानादितिसुचयितुंसदृष्टान्तंमुपुष्टिमितिप्रतिपादिकायास्तथास्मिन्नाकाशेइत्यादिकायाःकंडिकायांअर्थनिरूपयति सुप्तावितिपट्टिः । सुप्तोमुपुष्टिमिति विषयदृष्टान्तंशृणु यथाकश्चित्पक्षीइत्येनोगरुडोवाभूमिसमीपस्थमाकाशदेशंकांत्वा आक्रम्यपुनर्भूमेर्दूरस्थितेऽतएवदृष्टेरागोचरेआकाशेनैतदितिद्वयोःअन्वयः ६१४ । ६१५ पक्षिणोदूरगतोफलरूपंहेतुचतुष्टयंविकल्पितंनिर्दिशति स्त्रियइति । स्त्रियःपक्षिण्याःप्राप्तिःभक्ष्यप्राप्तिः पक्ष्यन्तरहननंस्वेच्छापूरणंचेतिहेतुचतुष्टयाकारः ६१६ गच्छन्नेवमिति । एवंरुधादिरागद्वेषनिमित्तंपथाभवतितथादूरंगच्छन्सन्ध्याश्रांतोभवतितदासोपक्षीस्वस्यगतिप्रदोपक्षोआत्मशरीरेसंकोच्यविश्रामायनीडमेवाभिधावतीति ६१७ एवमात्मेति । एवंपथोक्तोदृष्टान्तस्तथापमात्माविशेषस्थानेस्वप्नजागरणरूपेवरेआकाशेपुण्यपापपक्ष्याभ्यांविशिष्टोव्रजन्वाव्रजन्सन्ध्याश्रांतोभवतितदाहृदयाकाशंसुप्तिस्थानमागच्छतीति ६१८

संप्रसादइति । यत्र हृदयाकाशे सुप्तः सुषुप्तिविशिष्टो यमात्मा वैमल्यप्रवृत्तिनिमित्तकेन संप्रसादशब्देनोक्तः । कस्य मलस्य तत्रत्याग इति चेदविद्याकामकर्मोत्पत्त्येत्याह । न कंचनेत्यादिना । काम
शब्दः कर्मघर्जतः स्वप्नपदेन विपर्ययाख्याकार्याविद्याबोधिता तथा च यत्र न कंचन विषयमिच्छति न वा कंचन विषयं पश्यतीत्यर्थः विपर्ययरागयोरभावोक्त्या च तन्निमित्तकमाभावोपि सूचितः ६१९
एवं स्थूलसूक्ष्मशरीराभ्यां तद्धर्मश्चात्मनः स्वाभाविकः संबंधो न भवतीत्युक्तमथ कारणशरीरादविद्याख्यादात्मनो विवेकं दर्शयितुं मविद्यास्वरूपस्य तदावृतात्मस्वरूपस्य च प्रतिपादिका पार्थिवशतितम्भाः
कठिकाया अर्थद्वयापष्टिष्टोक्तौ निरूपयंस्तत्राप्रतः सकाशात् स्वप्नसुषुप्तिमाप्तिद्वारभूतानां नाडीनां स्वरूपप्रदर्शकस्य पूर्णा इत्यंतभागमप्यार्थवर्णयति मार्गो योपमिति नवभिः । हेराजस्तत आत्मनः सर्वा
स्ववस्था सुगमनागमनार्थमार्गो यस्तुभ्यं मया श्रोतमतिन्यायपदेनोक्तः समार्गो हृदयनिर्गतनाडीरूपो बोध्यः यासां हृदयक्रंदनिर्गतनाडीनां मध्ये एकाधिकं शतं प्रधानमत्र शास्त्रे वेदांते प्रश्नोपनिषदादावीरि
तं तासां प्रधाननाडीनां वल्लीनिभानां शाखाभूतानां ड्यस्तुकोटिशो बोध्या इति द्वयोः संबंधः । निश्चितआयोगतिमार्ग इति यावत् तमभिलक्ष्येति प्रतिन्यायपदार्थोऽवस्तादुक्तः ६२० । ६२१ ता
सां नाडीनां सूक्ष्मतां दर्शयति सहस्रयेति । यदि एकः केशः सहस्रधा भिन्नो विभक्तो भवेत् तदा तासां नाडीनां परिमाणे साप्तिद्धा उपमा दृष्टांते भवेदुपपद्येत अथवा न भवेत्तोपिसौक्ष्म्यादिति भावः ६२२

संप्रसादः समुद्दिष्टो यत्र सुप्तो न कंचन ॥ कामं कामयते नापि स्वप्नं कंचन पश्यति ६१९ मार्गो यो यं मया तुभ्यं प्रतिन्यायमितीरितः ॥ अवस्थां स्निहसर्वासुगमनागम
ने सतः ६२० मार्गभूताः स्थिता एव ह्येता हृदयनिर्गताः ॥ नाड्य एकाधिकं यासां प्रधानं शतमीरितम् ॥ शास्त्रे त्रकोटिशः संतितासां शाखासमाः शिराः ६२१ सह
स्रधा भवेत् केशो यदि भिन्नस्तदोपमा ॥ कथंचित्परिमाणे सा भवेद्वापि न वा भवेत् ६२२ आसां हिता इति प्रोक्तं नाम धेयं मनीषिभिः ॥ मातुः स्तनस्थिता यद्वत्स्तनंधय
हिताः शिराः ॥ वपुर्हितास्तथाराजन्नाड्यो वपुषि संश्रिताः ६२३ अन्नपानरसं शश्वत्सर्वजंतुहितं यतः ॥ नयंत्यविरतं तेन हिता एताः शिराः स्मृताः ६२४ अन्नपा
नरसैः पूर्णाश्चित्रवर्णोपमैः सदा ॥ नीरैर्नानाविधैर्यद्वत्सरितो भूतलस्थिताः ६२५ अन्नपानरसास्ता सुशुक्लानीलाश्चर्पिगलाः ॥ हरितालोहिताः संतिचित्रकारगृ
हे यथा ६२६ नीलमंजनसंकाशमीरितं हरितं पुनः ॥ दूर्वादलनिभं तेनैतयोः पुनरुक्तता ६२७

तासां हिता इत्याकारकनाम धेयस्यान्वर्थतां दर्शयति आसामिति । यथामातुस्तनगतानां ड्यो बालस्य हितकरामातृभुक्तान्नरसमापकत्वात् तथा सर्वशरीरेन्नरसमापकत्वादासां नाडीनां हिता इति ना
मोक्तमिति द्वयोरर्थः ६२३ । ६२४ तासां नाडीनां वर्णान्नपानरसप्रयुक्तान् दर्शयति अन्नपानरसैरित्यादिना । चित्रानानाविधवर्णास्तत्प्रयुक्ता उपमाश्च ये पामेतादृशैरन्नरसैः सदा पूर्णाना
नाविधनीरैर्नयंश्चेत्यन्वयः । तादृशरससंबंधा घनाड्योपि नानारूप इति भावः ६२५ रसानां वर्णान्कीर्तयति अन्नपानरसास्तास्त्विति । यथा चित्रकारस्य गृहे शुक्लाद्विवर्णो रसाः पात्रेषु नि
हिताः संति तथैता सुनाड्यो पुक्कनात्पित्ताऽल्पपित्तरुधिरसंभूता मुषथाक्रमं शुक्लादिवर्णानि हिता इत्यर्थः तथा चोक्तं सुश्रुते 'अरुणाः शिराः पित्तवहानीला वातवहाः स्मृताः । अमृगवहानुरोहिण्यो
गौर्यः श्लेष्मवहाः स्मृताः' अरुणाः पिगलारोहिण्योरक्ता इति तदर्थः ६२६ ननु दूर्वादल इयम इत्यादौ हरिते नीलवर्णाय प्रयोगादत्र नीलहरितपदयोः पौनरुक्त्यमित्याशं कामर्थभेदप्रदर्शनेन वारयति
नीलमिति । अत्रांजननिभं नीलमिति विवक्षितं हरितं तु दूर्वादलनिभमतोन पुनरुक्तिरिति ६२७

भा. पु.

॥ २९ ॥

पिंगलमिति । पिंगलपदेनस्वर्णवर्णसमःपीतवर्णोऽत्रविवक्षितः । नन्वप्येपिकफादिसन्निपातजवर्णाः संतीति चेत्तेपिकफादिवर्णोऽप्यप्यसेनोपलक्षिता इत्याह तेनेत्यादिना । तेनकफादिसंबंधिनां प्राकृत वर्णानामुपपन्न्यासेनसर्ववर्णोऽदाहृता उपलक्षिताः केते येवर्णाः शुक्लरक्तादिवर्णानामन्यथाभावतः परिणामतः स्मृतानां केपिप्रसिद्धा इत्यर्थः दृश्यंते हि चित्रकरादिष्वर्थेषां जनेनापूर्ववर्णजनयंतस्तथाचया तुवैपम्यजाः सर्ववर्णा अत्रसंगृहीता इति भावः । वर्णितनाडीनां प्रकृतोपयोगदर्शयति नाडीमार्गैरिति । स्वप्रवासा मुतिवा एतीत्यन्वयः ६२८ अथयत्रैनमित्यादिभागस्यार्थवदनस्वप्रेकाप्यदारेणाविद्यायाः स्वरूपं स्पष्टयति स्वप्रोपश्रुत्यादिना । नाडीमार्गप्रोपश्रुत्योर्मध्येयः स्वप्नः सजाग्रदवस्थापसहकृता विद्या जन्वस्तदा दुःखदो भवति पुण्यसहकृता विद्या जन्वस्तु सुखदो भवतीति द्विविध इत्यर्थः ६३९ नापि स्वप्नपदार्थेऽपि जाग्रदवस्थापदार्थेऽप्यस्वरूपेण दुःखादिजननव्यापारेण वा विशेष इत्याह दुःखदा इति । यादृशाश्चोरादिरूपाः प्रति कूलतया ज्ञाताः संतो जागरणे दुःखदा दृष्टाः सुखदा अपि या दृशाः सत्त्वं दानादिरूपा अनुकूलतया ज्ञातास्ते भावाः स्वप्रेषिता दृशा इत्यन्वयः ६३० तत्र दुःखदो स्वप्नमुदाहरणेन स्पष्टयति अत इति सप्तभिः । अत उक्तसाम्यात् स्वप्ने दुःखभोगकाले दुःखदोपाप कर्मणि अविद्यासहकारितया स्थिते सत्येन मात्मानं स्वप्नदृशं दीन भूतचोरादयो यथाक्रमं शस्त्रादिभिर्द्रव्याद्यर्थं घ्नंतीति संतीव यतः स्वार्थसाधकाः कीदृशमेव मात्मानं वस्तुतोऽच्छेद्यममरं चेति द्वयोः

पिंगलं स्वर्णवर्णं स्यात्तेन सर्व उदाहृताः ॥ वर्णयेत् शुक्लरक्तादेरन्यथाभावतः स्मृताः ॥ नाडीमार्गैरयं गत्वा स्वप्नं वा सुप्तिमेति वा ६२८ स्वप्नोयः स भवेद्वेधा दुःखदुः सुखदोऽपि च ॥ यथा जागरणं पुंसो दुःखदं सुखदं तथा ६२९ दुःखदा या दृशा भावास्ता दृशाः सुखदा अपि ॥ पुंसो जागरणे दृष्टाः स्वप्ने ते ता दृशाः स्मृताः ६३० अतः स्वप्ने दुःखकाले दुःखदे कर्मणि स्थिते ॥ पुनं स्वप्नदृशं दीनं चोरा व्याघ्रवृकादयः ६३१ निष्ठुराः क्रूरकर्माणः शस्त्रैर्दत्तेनैवैः सुरैः ॥ आकाशसदृशं शस्त्रैश्छेद्यं वधवर्जितम् ॥ घ्नंती वद्रव्यमांसादिलाभार्थं स्वार्थसाधकाः ६३२ यथा जरा वशीकुर्यात्पुमां संवयसः क्षये ॥ अवश्यं सर्वगंदेवं जिनं तीव्रे हनुर्द्विजः ६३३ यथा कुनृपतेर्भृत्या अर्थार्थधनिनोऽखिलान् ॥ वशीकुर्यात्तिवलतो दीनान्नाथविवर्जितान् ॥ तथा स्वप्नेऽप्यमुं केचिद्वशीकुर्यात्तिदेहि नम् ६३४ यथा काष्ठमयो हस्ती हस्ती वनृपवशमनि ॥ सूत्रैर्विद्रावयेद्बालान् भयसंजातवेषधून् ॥ स्वप्ने हस्ती तथा दृष्टो विद्रावयति देहि नम् ६३५ सभायां चित्ररूपायां समायां सर्वतो यथा ॥ मत्वा गर्तमिव प्राज्ञो निपते न्मूढचेतनः ॥ एवं गर्तमिव स्वप्ने पतत्यात्मा तिमूढधीः ६३६ भयं जागरणे पश्येद्यत्स्वप्ने पितदेवसः ॥ मन्यतेऽविद्यायात्मा यं सर्वमप्यभयः सदा ६३७

संबंधः ६३१ । ६३२ अपरमुदाहरति यथेति । यथा वयस आयुषः क्षये अपचयकाले जरा पुमां संवशीकुर्यात् तथा केचिदुर्बुद्धयोर्भूताः सर्वगमवश्यं वशीभावान् ईमप्येनं देवं जिनं तीव्रवशीकुर्यात्तिवेत्यर्थः । यद्यपि ज्याधातुः त्रयादिको वयोहानौ वचते तथापि जीर्णानां पारवश्यप्रसिद्धे रपमोपचारिकः प्रयोग इति बोध्यम् ६३३ एतदेव दृष्टान्तेन स्फुटिकरोति यथा कुनृपतेरिति । यथा कुत्सितस्य राज्ञो भृत्याः पुरुषा यनादचान्धनं ग्रहीतुं वशीकुर्यात्ति तथैव स्वप्ने केचिद्वशीकुर्यात्ति ६३४ तथा विद्यमन्यं स्वप्नं दर्शयति यथा काष्ठेति । यथाराजद्वारगतहस्तिवद्भयमानः काष्ठमयो हस्ती सूत्रैर्विद्रावयति सन्बालान् भयेन कंपमानान् विद्रावयेत्पलायमानान् कुर्यात्तथा स्वप्नदृष्टो हस्ती एनं विद्रावयेदित्यर्थः यद्यपि श्रुतोऽपि धातुश्चेदनाथं कस्तथापि पूर्वकस्य भेदावधारणार्थकत्वमपि संभवतीति बोध्यम् ६३५ तादृशमित्रं दर्शयति सभायां इति । यथा चित्ररूपायां सवैतः समायां च सभायां समदर्शं गर्तं वन्मत्वा दुर्घोषधनं वन्मूढो निपते तथा स्वप्ने मित्यागते निपततीत्यर्थः ६३६ अद्वितीयत्वेन निर्भयोप्यात्मा स्वप्ने जागरणवदविद्याभयपश्यति तस्याह भयमिति । यथा जागरणे भयं पश्येत्तदेव सर्वस्वप्नेऽप्यविद्यायात्मा मन्यते कीदृशः सदाऽभयोपीत्यन्वयः ६३७

अविद्यापदार्थवक्तुं विद्यास्वरूपमाह विंशिष्टमिति । पदांतरैरपि निश्चयादित्यास्कोक्तेर्विद्यापदे विपदार्थो विंशिष्टमिति पदार्थो दद्यादितियापदार्थो वगमयेदिति याप्रापणेदिति स्मृतः तथाच विंशिष्टं बिल
क्षणं यतः सर्वगं विभुं सर्वसंनिभं सर्वपदार्थाकारं सर्वात्मानमिति यावत् स्वप्रकाशं सदानंदं रूपं च एतादृशमात्मनोरूपं दद्यात्संनिहितं कुर्यात्तु गमयेद्वात्मतया प्रकाशयेच्च तेनेतेन योगार्थेन विद्येत्युच्यते साच वि
द्यावृत्त्युपलक्षितविद्यात्मरूपेत्यर्थः ६३८ उक्तविद्याविरुद्धमज्ञानमपेवाविद्येत्युच्यते इत्याह तत इति । तत उक्तविद्यास्वरूपाद्यदस्य परिच्छिन्नानात्मजडासद्ः स्वरूपं तदविद्येत्युच्यते साचा
विद्या अज्ञानरूपेवातोऽज्ञानानभिज्ञेत्यर्थः ६३९ अविद्याया अज्ञानरूपतां विशदयति स्वसजातीति । सजातीयादिभेदत्रयराहित्येनानंदरूपः स्वप्रकाश एकोपमात्मापदिवस्तुतो भवति तर्हि स
चित्ररूपो नानारूपः कथं संपन्नः इत उक्तरूपादात्मनः सकाशादस्य जडादिरूपस्य जगतः सृष्ट्यादिच कथं जातमित्याकारके आक्षेपे केनचित्कृते सति पदक्षेपश्चोत्तुश्चित्तेन जानामीत्याकारेणानुभूयमानम
ज्ञानं तदेवाऽविद्यास्वरूपमिति द्वयोरर्थः ६४० । ६४१ एवमविद्यास्वरूपं व्युत्पाद्यतस्याः स्वप्ने स्पष्टतामभिनयति अनयेति । अनयाऽविद्येयैव स्वप्ने वशादिकं वर्णितं पश्यति । कीदृशं वशा

विंशिष्टमात्मनोरूपं सर्वगं सर्वसंनिभम् ॥ स्वप्रकाशं सदानंदं दद्याद्वा गमयेच्च सा ॥ तेनैव सा भवेद्विद्या सर्वात्मा चिद्वपुः पुमान् ६३८ ततो न्यद्यदसद्रूपं तदविद्येति
गीयते ॥ अज्ञानं च भवेत्तद्विना तो न्यद्विद्यते परम् ६३९ स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जितः ॥ आनंदात्मा स्वप्रकाश एकश्चेत्सकथं भवेत् ६४० चित्ररूपः क
थं वास्य सृष्ट्यादिकमितिो भवेत् ॥ इत्याक्षेपेयदज्ञानं तदविद्येति गीयते ६४१ अनयामन्यते स्वप्ने वधं वश्यं पलायनम् ॥ पातं च भयजातं तदसदेव सहेतुकम् ६४२ वध्वा
दिजनितं मोहमेवमेवाविपर्ययम् ॥ स्वप्ने गतः पुमानव्यर्थमन्यतेऽविद्यैवैतम् ६४३ उक्तं स्वप्ने न संत्यत्र तथाद्यास्तां विना कथम् ॥ अकारणे कथं स्यातां सुखदुः
खे तथादिजे ६४४ सुखदुःखकराभावानसंति हृदये सदा ॥ हृदयस्याल्पदेशत्वाद्वा द्रथादेश्च महत्त्वतः ६४५ सृष्टिरप्यत्र तेनैषां स्वप्ने नैवोपपद्यते ॥ वास्तवीहृदये के
न वस्तुतः सृज्यते जगत् ६४६ देशकालनिमित्तानामभावे जायते हि यत् ॥ मायाकार्यं भवेत्तत्त्वे गंधर्वनगरं यथा ६४७ स्वप्नस्य भवेच्छक्तिः सर्वसृष्ट्याद्यलौकिकी ॥
येयं सा कथिताऽविद्या सर्वशास्त्रविशारदः ६४८

दिकं सहेतुकमसत् तस्य वशादेहेतवश्चोरादयोऽप्यसंतो मिथ्याभूता इति यावत् । वश्यमिति भावप्रधानो निर्देशः । वध्वादीति एवं वधादिवदेव वधादिवियोगमयुक्तं मोहं विषादं तथापरं विपर्ययं तं प्र
सिद्धं स्वप्ने यमन्यते तदविद्येयमन्यते इति द्वयोरर्थः ६४२ । ६४३ अविद्येयैवेत्यवधारणमुपपादयति उक्तमिति । श्रुत्योक्तं कथमुक्तमिति चेदत आह स्वप्ने इति । स्वप्ने रथादयो न संति अतस्तान्
रथादींश्च न तैरथादिभिर्ज्ञेयैस्तु सुखदुःखैः कथं स्यातां संभवेतां यतोऽकारणे प्रसिद्धकारणवर्जिते अतोऽविद्येयैवेत्यवधारणमुपपन्नमिति ६४४ असंभवमेव विशदयति सुखेति । अल्पदेशे हृदये रथादी
नां महतां मानाभावात् सुखादिसामग्र्या मुख्यायाः संभवो नास्ति तेनासंभवेन एषां रथादीनां वास्तवीमृष्टिरपि न संभवति अतः स्वप्ने हृदये वस्तुतो जगत् सृज्यत इति केन वक्तुं शक्यमिति शेषः ६४६ । ६४६
तथाच देशकालादिलक्षणकात्स्न्याभावात् स्वप्नपदार्थमायामाया मात्रं तु कात्स्न्येनानभिभवत्स्वरूपत्वादिति न्यायादित्वाह देशेति । स्वप्ने गमयेदशाद्यभावेऽपि जायते तन्मायामायां यथानगराचार
तानहं स्वे गंधर्वनगरमिति ६४७ साचमायाख्या आत्मनः शक्तिरविद्यातो नभिज्ञेत्याह स्वप्नस्येत्यादिना । स्वप्नस्यात्मनोऽप्येव शक्तिः कीदृशी सर्वस्य सृष्ट्यादिकरणेनालौकिकी लोकेऽपि सिद्धा
साऽविद्येति तत्त्वविद्विरुक्तेत्यर्थः लोकेऽपि मायामणिमंत्रादिसौभ्याऽविद्यातो नभिज्ञेयुक्तं प्रथमेऽध्याये ६४८

आ. पु.

॥ ३० ॥

तस्याविव्यातोभेदसंक्रामेवापाकरोति यदीति । यदिसाशक्तिरविद्यातोभिन्नाभ्युपेयतेतस्तमविद्यातोभेदपक्षमाश्रित्यापिकाकुत्रकायैसमाभ्युपेयतेइत्यर्थः । तस्मात्कार्यद्वयं विस्तरयति
 किंतेयेति । तयाऽविद्याभिन्नत्वेनाभ्युपगतायाशक्त्या आत्मस्वप्नेवात्यं प्रपञ्चमेतर्हदयेनयतिमापयति किंवास्वप्नं बहिर्गत्वा विलोकयति अनयोः अभयोरपि पक्षयोरविद्यातोभेदस्तस्याः शक्तेर्न संभवतीति
 द्वयोरर्थः ६४९ । ६५० अविद्यातोभेदासंभवप्रतिज्ञायामुक्तयोर्व्यापारयोरविद्यातोऽन्यत्रासंभवेतुतयावदन्तत्र प्रथमस्य विश्वांतरा मयनलक्षणस्यासंभवमाह अंगुष्ठमात्रे इति द्वाभ्यां । सत्यतइति
 सार्वविभक्तिकस्तसिः तथाच सत्यं वात्यप्रपञ्चं स्वल्पहृदयाकाशे कथ्यमानयेत यथा स्थूलस्य शतपादस्य च भुजंगस्य कर्णयोः स्थापनं विना माया मशक्यं तथैतदपीति द्वयोरर्थः ६५१ । ६५२ द्वितीयस्य च
 हिर्गत्वा विलोकनलक्षणव्यापारस्यापि मायातइतरत्रासंभवमाह बहिरपीति । अत्र शयनदेशे प्राणेषु वस्तुत्पन्नस्य स्वप्नप्रदुष्यद्बहिर्दिपांतरादिपुष्पाणां न तदपि मायापरिहायनस्यादित्यन्वयः ६५३ अत्र दृ
 ष्टांतमाह अत्र स्थित इति । यथात्र भूलोके स्थितः क्षणात्सूर्यलोकं दृष्ट्वा नागच्छेद्विनामायांतथास्वप्ने स्वरादिकं स्वर्गादिकं दृष्ट्वा नागच्छेदित्यर्थः ६५४ किंचोक्तव्यापारविशिष्टायाशक्तेरवि
 द्याभिन्नायाः कल्पनं श्रुतिबाह्यामित्याह विश्वस्येति । विश्वस्य बाह्यप्रपञ्चस्य चिन्नेह दयदेशानयनप्रतिपादिका बहिर्गत्वा विलोकनप्रतिपादिका वा काचित् श्रुतेर्नास्ति हृदयांतरे वा विश्वस्य सृष्टिप्रति

यद्यन्यत्र भवेच्छक्तिरविद्यातस्ततस्तुका ॥ किंतया सर्वमेवांतर्नयेद्विश्वं जडाजडम् ४९ अथवासर्वदेशेषु स्वयंगत्वा विलोकयेत् ॥ पक्षद्वयेपि मायैव सैषा शक्तिः प्रसज्यते
 ५० अंगुष्ठमात्रे हाद्वैस्मिन्नवकाशे कथं जगत् ॥ जडाजडमिदं सर्वमानयेत्सत्यतः पुमान् ५१ स्थूणास्थूलशतपदं भुजंगं कर्णरंघ्रयोः ॥ स्थापयेन्न विना मायां यथाहृदि
 तथाजगत् ६५२ बहिरप्यस्य गमनं क्षणाद्विपांतरादिषु ॥ न मायापरिहायस्यात्प्राणेष्वत्र वस्तुत्पन्नपि ६५३ अत्र स्थितः क्षणात्सूर्यलोकं गत्वा न चात्र जेत ॥ विना मा
 यां यथा तद्वत्स्वप्ने दृष्ट्वा स्वरादिकम् ६२४ विश्वस्यानयने चित्ते बहिर्गत्वा स्वलोके ॥ न विद्यते श्रुतिः मृष्टौ सा तु कर्तैति विद्यते ६५५ अपि नीत्वा जगत्सर्वमंतः पश्य
 ति वा बहिः ॥ गत्वोभयत्र नास्त्यत्र संवादश्चेतनैः समम् ५६ चेतनावयमानीतास्त्वया स्वप्ने हृदं बुजे ॥ स्वगृहे वा स्थितः दृष्टानैवं ब्रूयुः कदाचन ५७ उत्थानेन च तेनो
 क्तमन्यंतेऽपि कथंचन ॥ अतस्तेषां प्रकल्प्यं स्यादज्ञानं घटकुडचवत् ५८ अपितेऽपि यदा स्वप्नं समकालं हिचेतनाः ॥ विलोकयेयुर्निद्राणांस्तदा संभावितं भवेत् ५९

पादिका तु सहिसर्वस्य कर्तृत्वा काराव्याख्याता श्रुतिरस्ति तथाच सृष्ट्युपपादिकाऽविवैवाभ्युपगंतव्येति भावः । भित्तेरिति पाठे तु शयनदेशभित्तेर्बाहिर्गत्वेति संबंधः ६५५ किंचोक्तव्यापारद्वयसंकल्पनं
 लोकानुभवविरुद्धमित्याह अपि नीत्वा इति पञ्चभिः । किंच स्वप्नकाले सर्वजगदंतर्नीत्वा अथवा बहिर्गत्वा पश्यतीत्याकारकेऽभयत्र पक्षद्वये स्वप्नप्रदुष्येत्तनान्तरेऽसंभवे संवादः समानानुभवशालित्वेना
 स्तीत्यर्थः ६५६ कथं संवाद इत्याकांक्षा यामाह चेतना इति । यदि अंतरानयने संवादः स्यात्तदा ते चेतनाः स्वप्नप्रदृष्टारं प्रत्येवं ब्रूयुः कथं येयुः एवं कथं अद्यत्वायास्वप्ने हृदयां बुजे वयमानीता इति । यदि
 च बहिर्गमने संवादः स्यात्तदा अद्यत्वायास्वप्ने गृहे स्थिता वयं दृष्ट्वा इति ब्रूयुः अथवा तेन स्वप्नप्रदृष्टा उत्थानकाले ययं हृदये आनीताः स्वप्ने गृहे स्थिता दृष्ट्वा इत्येवमुक्ताः संतस्तथेति मन्ये रन्ते तु तथानुब्रुवंति न वामन्यंते
 एवमपि उक्तव्यापारद्वयकल्पने ते पांचेतनांतराणां घटादिव दज्ञानं जडत्वमपि कल्पनीयं स्यात् जडाह्वानीता दृष्ट्वा ननु ब्रुवंति न मन्यंते तथाचातिगौरवं लोकविरोधश्चेति द्वयोरर्थः ६५७ किंच चेतनां
 तराणां स्वप्ने अंतरागमनं बहिर्दर्शनं वा स्वाप्निकशरीरवतां प्राज्ज्वलशरीरवतां वा तत्र नाद्य इत्याह अपितेपीति । यदि ते हृदयमानाश्चेन न अपि निद्राणाः निद्रां प्राप्ताः संतः समकालं स्वप्नं पश्येयुस्तदा ते पांचदंतरान
 यनादिकं संभावितं संभावनायोः पञ्च भवेत्तच्च वाधितमिति भावः निद्राणां इति चानशंतं तातोः परस्मैपदित्वादिति बोध्यम् ६५९

नद्वितीयस्त्याह हृदयपति । एतान्चेतनान्स्वप्नतर्हिर्वापिश्यस्वप्नप्रदृष्टाप्रबुद्धः संस्तान्बहिःस्थितानेवपश्यति तच्चबहिःस्थिताश्चेतनापाहशाः शरीरादिविशेषैस्तादृशाः स्वप्नेनदृष्टाः किंतुनानाविपरीतविशेषणवन्तोदृष्टास्त्यर्थः तथाचस्थूलशरीरविशिष्टानांस्वप्नेहृदयतरानयनादेर्वाधितमितिभावः ६६० मध्यमेपक्षेदीपांतरमाह एवमिति । एवंतथायमपिदोषः अयंक्रः तेषांचेतनान्तराणां युगपत्स्वप्नेपिस्वप्नापेक्षयादेशांतरेहृदयेवापरांशपश्यतांततउत्थनेविस्वादेविरुद्धज्ञानवत्ताकलहइतियावत् तस्मान्नद्विषेपांदेशांतरस्यहृदयदेशस्यवाएकत्वं तथाचस्वप्नेहृदयेदेशांतरेवापरेषां स्थितिप्रतिपादयतांत्वंममहृदयेऽयागतःमैवंवदत्वमेवममहृदयआगतइत्यायाकारकः कथंकलहोभवेदित्यर्थः ६६१ फलितमाह ततइति । ततःस्वप्नदृश्यायेतनाःप्रमातारस्तेसर्वेवादिनो मायाकल्पितत्वेनस्वीकर्तव्याः कीदृशस्यवादिनः प्रपंचसत्यतावादितयामायामयतामनिच्छतोऽनंगीकुर्वतोपीत्यर्थः ६६२ चेतनस्यायमचेतनेष्वतिदिशति मायामयाइति । यथा धेतनामायामयाजाताः पूर्वयुक्त्यासिद्धास्तथाअचेतनाअपिमायामयावादिनाऽनिच्छतापिप्रतययाइत्यन्वयः ६६३ मायामयत्वंस्फुटयितुमचेतनानामपियोग्यदेशादिसंबंधलक्षणकात्स्न्यभावंदर्शयति । स्वगृहमितिचतुभिः । देशांतरस्थितंराजभवनंस्वगृहमभिन्नंस्वगृहदेशेकद्वयित्वप्रदृष्टविलोक्यतीत्यन्वयः ६६४ समुद्रमिति । विस्तीर्णसमुद्रंस्वगृहद्वारस्थितं विलोकयतीति ६६५

हृदयतर्हिर्वापिपश्यन्नेतान्बहिःस्थितान् ॥ दिवसेपश्यतिस्वप्नेदृष्टास्तेनचतादृशाः ६६० एवंतेषामपिस्वप्नेविस्वादोमहान्भवेत् ॥ स्वस्यदेशांतरेस्वप्नान्हृदयेवापिपश्यताम् ६६१ ततोमायामयाःसर्वेवद्विर्वाहदिव्यस्थिताः ॥ स्वप्नदृश्याश्चेतनायेवादिनोऽनिच्छतोपि ६६२ मायामयायथाजाताश्चेतनाअप्यचेतनाः ॥ मायामयास्तथैवस्युर्वादिनोऽनिच्छतोपि ६६२ स्वगृहंराजभवनंस्वप्नप्रदृष्टाविलोकयेत् ॥ देशांतरस्थितंशश्वहृददेशेकदाचन ६६४ समुद्रंस्वगृहद्वारिकाचिदप्यवलोकयेत् ॥ स्थितंयोजनसाहस्रं बहुकलोलभूषितम् ६६५ अगाधंसरितांनाथमयस्ताल्लक्षणयोजनम् ॥ अनेनवपुपाकापिगुल्फमात्रं विलंघयेत् ६६६ विलंघ्यचकदाचितुनीलपर्वतमग्रतः ॥ पश्येद्विद्यादिकंसर्वतत्रास्तस्वप्नःपुमान् ६६७ तेनमायामयंसर्वस्वप्नदृश्यंजडाजडम् ॥ स्वात्मनोदेहसहितंकारणंमुखदुःखयोः ६६८ मायामयत्वेसंजातेविश्वस्मिन्निजडाजडे ॥ स्वप्नद्रष्टव्यमायावीवर्तेतैतद्विसुस्थितम् ६६९ तथाचसति केनस्याद्विर्गत्वावलोकनम् ॥ स्वप्नस्य केनवास्वातर्नयनंजगतोपि ६७० अज्ञानंयद्वेत्तस्यस्वप्नस्यकरणादिषु ॥ सेयंमायेत्यविद्येतिकथ्यतेवेदवादिभिः ६७१

अगाधमिति । अयस्तादृगाधमुपरिलक्षणयोजनंचसमुद्रमनेनमानुषेणवपुषागुल्फमात्रमप्यमानोलंघयेदिति ६६६ विलंघयेति । नीलपर्वतःसमुद्रापरपारगोभगवतःपुरुषोत्तमस्यनरसिंहस्यस्वलीलाविग्रहस्यनिवासभूमिःप्रसिद्धस्तत्परपारेपश्येदिति आदिपदेनरात्रौसूर्योपरामादिग्रहः एवंतत्रस्वप्नेसर्वमसन्मिथ्याभूतमेवस्वप्नःपश्यतीत्यर्थः ६६७ फलितमाह तेनेति । तेनवास्तवत्वाभावेनदेहसहितंस्वप्नदृश्यंस्वात्मनःपुलादिकारणंसर्वमायामयमित्यन्वयः ६६८ ननुस्वप्नभावोपादानमाश्रयःकइतिचेत्तसिहसंस्पृक्तंतिश्रुत्याइतराश्रयानुपपत्त्याचस्वप्नद्रष्टव्येत्याह मायामयत्वेइति । स्वप्नगतसर्वजडाजडनिष्ठमायामयत्वेसंजातेसिद्धेसतितस्यामायायाआश्रयःस्वप्नद्रष्टव्येतत्सुस्थितंश्रुत्युपपत्तिभ्यांसिद्धमित्यर्थः ६६९ एवंसतिस्वप्नद्रष्टव्येर्हिर्गमनस्यविधांतरानयनस्यचकल्पनंवादिनोप्यर्थमित्याह तथाचेति । स्वप्नस्यस्वप्नदृश्यभावजातस्यबहिर्गत्वावलोकनंजगतःस्वातर्नयनंचकेनप्रयोजनेनस्वात्कल्पेतेत्यर्थः ६७० साचमायाअज्ञानरूपेवमायावत् मोक्षित्यर्थवर्णश्रुतेरित्याह अज्ञानमिति । स्वप्नस्यकरणादिषुसृष्ट्यादिषुसमर्थयदज्ञानंनदेवमायाऽविद्यादिपदवाच्यमित्यर्थः ६७१

स्वप्न यायेन जाग्रत्यपि माया मयत्वं बोधयतर्धमेव श्रुत्या स्वप्न मिथ्यात्व प्रतिपादनादिमाह अविद्ययेति । स्पष्टम् ६७२ स्वप्न जाग्रणयोरेभेद एतदर्थमेव पूर्वप्रपञ्चित इत्याह स्वप्न इति । आत्मनो दृष्टत्वे अनात्मनो दृष्टत्वे स्वप्न जाग्रणयोरेकश्चिद्विशेष इत्युक्तमिति शेषः ॥ ६७३ ॥ तथा चाविद्येयैव मयं मन्यते इति यच्छ्रुत्योक्तं तदुपपन्नमिति निगमयति अत इति । अतः स्वप्नस्य जाग्रदुपलक्षणत्वा जाग्रणे स्वप्ने वाप्यद्रष्टव्यमन्यते तदविद्येयैव मन्यते पतो वस्तुतोऽद्रष्टव्याभिर्भय इत्यर्थः ॥ ६७४ ॥ एवं भेददर्शनलक्षणकार्यद्वारेणाविद्यास्वरूपं स्वप्नमधिकृत्य दशतमथ यादृशात्मस्वरूपमावृत्त्या विद्योक्तकार्यकरोति तत्स्वरूपं सुषुप्तिमधिकृत्य दर्शयन्नथ देव इत्येव्येतिः कठिकाशेषस्यार्थमाह स्वप्न इति सप्तमिः । नाडीमागं गम्यत्वेनोक्तयोः स्वप्नमुपुष्योर्मध्ये स्वप्नोर्वाणितोऽथ संप्रसादशब्दवाच्याताभिर्नाडीभिर्गम्यासुषुप्तिरुच्यते इत्यर्थः ॥ ६७५ ॥ नाडीभिरिति । नाडीद्वारापुरीतद्विष्टं हृदयाकाशं गतं द्राण्याभिर्हृद्देव एव आत्मा प्राप्तिं देवोपमो राजोपमश्च भवति । तत्र दीप्त्यतिद्योतत इति श्रुत्वा देवपदार्थे राजते इतरानपेक्षया दीप्यत इति व्युत्पत्त्या राजपदार्थमाह स्वप्न इत्यादिना । स्वबोधेन स्वरूपभूतेन बोधेन स्वप्रकाशेन यतः स्वयमेव बोधितस्ततो देवोपम इत्युक्तः यतश्च स्वयं ज्योतिर्देन परापेक्षां हित्वा देदीप्यतेऽतिशयेन दीप्यते तद्वाराजोपम इति द्वयोरर्थः ॥ ६७६ ॥ ६७७ सर्वस्मिन्निति । विक्षेपे विक्षेपशक्तिकार्यमनः पर्यंते सर्वस्मिन् लयंगते सति एवं मनसोऽपि लीनत्वे सति

अविद्यया यथा स्वप्ने पश्यत्येष जडाजडम् ॥ तथा जाग्रणेऽप्यात्मा विश्वं पश्यत्यविद्यया ॥ ६७२ ॥ स्वप्ने जाग्रणे नैव भेदः कोपीह दृश्यते ॥ दृष्टत्वेऽपि च दृश्यत्व आत्मनोऽनात्मनस्तथा ॥ ६७३ ॥ अतो जाग्रणे जंतोर्यस्यात्स्वप्नेऽपि तद्वयम् ॥ मन्यतेऽविद्येयैरायं निर्भयो द्वयवर्जितः ॥ ६७४ ॥ एष स्वप्ने नाडीभिर्गत्वा देहेऽवलोक्यते ॥ ताभिर्गत्वा त्रयासु मिलोक्यते तन्निशामय ॥ संप्रसाद इति प्रोक्ता यावस्था भवते मया ॥ ६७५ ॥ नाडीभिर्हृदयाकाशं पुरीतद्वेष्टितं गतः ॥ देवराजोपमो देव इन्द्राण्या भेदवर्जितः ॥ ६७६ ॥ इन्द्रः स्वयं स्वबोधेन स्वप्रकाशेन बोधितः ॥ स्वयं ज्योतिः परापेक्षां हित्वा देदीप्यते मुहुः ॥ ६७७ ॥ सर्वस्मिन्नेव विक्षेपे समनस्के लयंगते ॥ अप्रतीते च सत्येवं स्वात्मा ज्ञाने तमोनिभे ॥ ६७८ ॥ यदा गत्वा प्रयात्येतस्तादात्म्येन तदा भवेत् ॥ मुक्तेन सदृशः सर्वमहमेवेति मन्यते ॥ ६७९ ॥ सोऽयमस्य परो लोकः स्वप्राप्तौ प्राप्यते हि यः ॥ हृदये यदि हाकाशं स्वप्रकाशं सुखं स्थितम् ॥ ६८० ॥ तस्मात्परं च नानेन लोक्यं शास्त्रशतैरपि ॥ गुरुशास्त्रोपदेशेन लोक्यते य इदं बुजे ॥ ब्रह्मलोकादिलोकेषु तदाकाशमिदं परम् ॥ ६८१ ॥

तमो ब्रह्मरूपेऽज्ञाने अप्रतीतेऽस्वप्नरूपं कृष्टं यथा भवति तथा प्रतीते सति अहमज्ञ इत्याकारकांतःकरणवृत्त्या रूढस्यैवाज्ञानस्य स्फुटत्वात् सुषुप्तौ तु सूक्ष्माज्ञानवृत्तिरज्ञानाकाराऽतो न ज्ञोऽनुदराकन्या इत्यत्रेवात्पार्थक्यमिति भावः ॥ ६७८ ॥ यदेति । एवं सति हृदयस्यांतर्गत्वा तत्र स्थितं परमात्मानं तादात्म्यसंबंधेन यदायं जीवः प्रयाति तदा मुक्तेन सदृशो भवेत् । मुक्तस्वरूपमाह सर्वमिति । यः सर्वमात्मैवेति वैचित्त्यविद्वान्मुक्त इत्यर्थः । अज्ञानमात्रक्षेपस्य सुस्पष्टज्ञानाभिद्वयाज्ञानेन मुक्तेन किं साधर्म्यमित्यप्रकांक्षायामाह दुःखिरिति । सर्वदुःखविवर्जितभूमानंदस्थितिः साधर्म्यमित्यर्थः एतेन मुक्तस्वरूपदर्शनेन कारणज्ञानमपि नात्मनः स्वभावो मुक्तोऽवतिरेकवितिसूचितम् ॥ ६७९ ॥ इदमेव सुषुप्तिमुक्तिप्राप्यमात्मतत्त्वमनात्मभूतेभ्यो लोकेभ्य उच्छ्रित्वा त्परमलोकपदभिधेयमित्याह सोऽयमिति । यः स्वप्राप्तौ स्वस्थः तमनः प्राप्तोऽस्त्यां प्राप्यते लयंगते सोऽयमस्य जीवस्य परमलोकः । किमात्मकोऽस्य वित्याकांक्षायामाह हृदये इति । हृदयांतःस्वप्रकाशसुखरूपं यदाकाशं स्थितं वेदान्ते बोधितं तदात्मक इति संबंधः ॥ ६८० ॥ तत्र कर्मव्युत्पत्त्या लोकदसमन्वयमाह तस्मादिति । तस्मात्सर्वतरादितीयादात्मतत्त्वात्परं भिन्नशास्त्रैर्लोक्यदर्शनीयं न भवति मिथ्यात्वात् आत्मतत्त्वं तूत्तमाधिपदमिति जगन्मध्ये गुरुशास्त्रोपदेशेन इदं बुजे लोक्यते तदा सकेतु ब्रह्मलोकादिलोकेषु गत्वा लोक्यतेऽतस्तत्पिदाकाशमेव परलोक्यं लोक इति पावत् ॥ ६८१ ॥

सुषुप्तिमुक्तिमाप्त्वात्मरूपप्रतिपादिकावास्वहाइत्यादिकायाः कर्तृत्वसहितस्याः कर्तृत्वावयवप्रदर्शयति एतदेवेतिषोडशभिः । एतदेवसुषुप्तिगम्यमात्मस्वरूपं छंदांस्यति क्रांतमिति न्युत्पत्तिकेना
 तिच्छंदाइतिपदेबोक्तं यतोवेदव्यतिच्छंदांसिमाप्ययादीनिसकलमपंचप्रकाशकान्येषां आत्मा अत्येत्यतिक्रामति निर्विशेषत्वेन वाङ्मनसपोरगोचरत्वादित्यर्थः ६८२ पापमिति । यतोस्मिन्ह
 दयाकाशोपरमात्मविकिंचिदपिपापं कालप्रघेनास्ति ततोऽपहतनिरस्तं पाप्मं पापं यस्मादिति न्युत्पत्तिकेनापहतपाप्मपदेनोक्त इत्यर्थः ६८३ अभयपदार्थमाह नास्येति । अस्येश्वरस्य हृदयाका
 शरूपस्य सर्वभेदशून्यत्वाय तोन किंचिद्भयं ततोऽभयमित्युक्तिरित्यर्थः ६८४ भेदज्ञानशून्यस्य भयाभावे हेतुतां विशदयति अप्यभेदस्येति । अपिबहृदयाकाशोहिस्वभावभूतत्वादभेदएवस्वप्रका
 शबोधेन भासते भेदस्तु परसापेक्षत्वात्पराभावे कथं भासते भेदज्ञानस्य कारणस्याभावे च भयं कथं स्यात् 'द्वितीयाद्वैभयं भवति' इति श्रुतेरित्यर्थः ६८५ दुःखाभावाच्चाभयत्वमित्याह अपिदुः
 खस्येति । अपिबहृतरत्नद्वितीयमपि यद्द्वयं विभेद्यस्मादिति न्युत्पत्त्या भयहेतुर्भवति तत्स्वयं स्वभावेन न भवति किंतु दुःखजनकत्वात् लोके भयं स्यात् तद्वयत्वप्रयोजकं दुःखमग्रहदयाकाशोकिमपि ना
 स्ति कीदृशे स्वप्रकाशोऽस्मानपेक्षप्रकाशे तत्र हेतुगर्भविशेषस्य स्वदेजसीति । आदित्यादयोऽपि परतेजसः 'तस्य भासा सर्वमिदं विभाति' इति श्रुतेः 'यदादित्यगतं तेजो जगद्भासयते खिलं' । यथां द्रम

एतदेवमवेन्नित्यमितिच्छंदाइतीरितम् ॥ छंदांसि वेदगान्येषो ह्येत्यात्मा महेश्वरः ॥ मनसो वचसो यस्माद्गोचरे वर्तते तेन सः ६८२ पापं किमपि नैवास्मिन्नासीदस्ति
 मविष्यति ॥ ततोऽपहतपाप्मं यं हृदयाकाश ईरितः ६८३ नास्य सर्वात्मनो भेदगंधशून्यस्य किंचन ॥ विद्यते भयमेतस्मादभयं भवतीश्वरः ६८४ अप्यभेदस्य
 विज्ञानाद्भेदे दोषोऽत्र कोऽपि ॥ कारणाभावतस्तेन नात्मनीह भयं भवेत् ६८५ अपिदुःखस्य हेतुत्वात्स्याद्भयं नेतरत्स्वयम् ॥ न च दुःखं किमप्यस्ति स्वप्रकाशे स्वते
 जसि ६८६ अपिदुःखं भवेज्ज्ञाने जाते सर्वशरीरिणाम् ॥ न चास्य विद्यते ज्ञानमैक्याद्बृहदयमात्मनः ६८७ विशेषज्ञानशून्योऽयं यथा भवति कामुकः ॥ गाढमालिङ्गि
 तो बीष्टयोऽपि तां कंठलग्नया ६८८ बाह्यं किमपि नैवायं पुत्रवित्तधनादिकम् ॥ वेति नैवांतरं तद्वात्मानं युवति तथा ६८९ एवमेव पुमानेष प्राज्ञेनाकाशरूपिणा ॥
 स्वप्रकाशेन तादात्म्यात्परिष्वक्तः सुखात्मना ६९० भूतभौतिकसंघातं बाह्यं वेति न किंचन ॥ नैवांतरमिमांसायां मात्मानं च सुखात्मकम् ॥ इन्द्राण्यासहितं य
 तस्यादिन्द्रस्याकाशसंश्रयात् ६९१

सिंघाप्रोततेजो विदिमाप्रकं' इति स्मृतेश्च । तथा अपरमेश्वरत्वादत्र न किंचिदुःखं तत्प्रयुक्तं भयं विभातः ६८६ किंचलोके दुःखस्य न्यापकं विशेषविज्ञानं दृष्टं अग्रहदयाकाशेऽद्वितीयत्वेन विशेषवि
 ज्ञानरहिते कर्तुः स्वस्यादित्याह अपिदुःखमिति । किंच सर्वशरीरिणाम् दुःखं विशेषविज्ञाने जात एव भवेदिति प्रसिद्धं अस्पृहदयगतस्यात्मनस्तु विशेषविज्ञानं विद्यते कुत एव पादद्वितीयत्वादित्यर्थः
 ६८७ यत्र न विशेषविज्ञानं तत्र न दुःखमित्यत्र श्रोतुर्जनकराजादेः प्रसिद्धं दृष्टं तमाह विशेषेति द्वाभ्यां । यथा कामुकोऽपि बीष्टयोऽपि तालिङ्गितो विशेषज्ञानशून्यो भवति यतो बाह्यांतरादिकं न वेत्तीति
 द्वयोः संबन्धः ६८८ । ६८९ दाष्टीतिके योजयति एवमिति । यथा क्तो दृष्टांत एवमेष पुमान् जीवः सुषुप्तो हृदयाकाशरूपेण प्राज्ञेन सर्वज्ञे श्वरेण स्वप्रकाशरूपेण गतादात्म्यसंबंधेनालिङ्गितः सन्
 बाह्यभूनादिकमांतरमिन्द्रियादिर्कं तथेमां सुषुप्तोऽपि प्राणां मायामात्मनश्च न वेत्ति तथात्मानं सुखरूपं न वेत्ति । ननु किं तत्सुखं यदस्य स्वरूपभूतमित्याकांसायामाह इन्द्राण्येति । यत्सुखमिन्द्राण्यासहि
 तं यथा भवति तद्धं हृदयाकाशसंश्रयाद्भवति इन्द्राण्यासहित इन्द्रो हृदयाकाशस्य न स्थापनमाश्रित्य तत्सुखं भवेत्तदपि विशेषतो न जानातीति पावत् इति द्वयोरर्थः ६९० । ६९१

आ. पु.

॥ ३३ ॥

आप्तकामत्वादिविशेषणानामुत्तरोत्तरहेतुभूतनामर्थदर्शयति आप्तव्यादिना । तदेतत्सुप्रौढमुक्तौवागम्यमात्मरूपमाप्तकामंभवतीतिप्रथमाहंनप्रतिज्ञा । द्वितीयाहंनयत्यतोहेतोरितोऽस्मादेव
पातसर्वस्यविवर्त्तोपादानात्कामाःकाम्यमानपदार्थाआप्यंतेलभ्यंतेइत्यर्थकेनाप्ताःकामायात्रेतिव्युत्पत्तिरुपादानलाभेसर्वोपादेयलाभ इतिन्यायानुगृहीतातत्रहेतुतयामुचिता । तृतीयाहंननुनि
गमनमित्यपुनरुक्तिरित्यर्थः ६९२ उक्तार्थकमाप्तकामत्वमन्यतद्देतुकतामोऽत्मकामत्वस्यदर्शयति नास्येति । यथाकनकंविहायकुंडलादिकंनान्नास्ति तथाआनंदात्मरूपमेकंसर्वोपादानत्वेनाद्वयं
यदेतत्स्वयंज्योतिःस्वरूपंतद्विहायपुत्रादिविषयःकामोऽस्यजीवस्वप्नास्तीत्यतआप्तकाममित्युक्तं ततउक्तविधाप्तकामत्वादेवइदंरूपमात्मकाममित्युक्तमित्यर्थः ६९३ कथमुक्तविधाप्तकामत्वे
नात्मकामत्वमित्याकांक्षायामाह बाह्यइति । यतःपुत्रादौकल्पितेकामोनास्तीत्यतोऽनात्मनिकामाभावःसिद्धः । ततश्चपरिशेषादेतद्रूपमात्मकाममात्रमेवकामःकाम्यमानोयत्रेतिव्युत्पत्तेरित्य
र्थः ६९४ अकाममिति । तस्मादात्मकामत्वादेतद्रूपकामंभवतियतोवस्तुतआत्मनिकामःकामनानवियते कामोऽप्राप्तेविषयेभवतिआत्मनस्तुआत्मनास्वभावेननित्यप्राप्तेःसदाप्राप्तत्वात्स
कामआत्मनिकथंस्थात्संभवेत् एतस्मादेतोरआत्मकार्मरूपमकामकमुक्तमित्यर्थः ६९५ शोकान्तरपदार्थमाहवियतेइतिद्विधा । यत्रस्वरूपेसर्वदुःखबीजभूतःकामोवियतेतत्रतेनकामेनप्रयुक्ताः

आप्तकामंतदेवस्याद्रूपनान्यत्कथंचन ॥ पुत्राद्याःसकलाःकामाआप्यंतइतएवयत् ॥ ततोरूपमिदंज्ञेयमाप्तकामंमनीषिभिः ६९२ नास्यकश्चनकामोऽस्तिपु
त्रादिविषयोयतः ॥ आनंदात्मानमेवैकंस्वयंज्योतिर्विहायहि ॥ आप्तकामंततस्त्वेतदात्मकाममुदाहृतम् ६९३ बाह्येपुत्रादिकेनास्यकामोयस्माद्विविद्यते ॥
तेनात्काममेतत्स्यात्कामाभावादानात्मनि ६९४ अकामंवस्तुतस्तस्मात्कामोनात्मनवियते ॥ अप्राप्तेविषयेकामो नित्यप्राप्तेःकथं हि सः ॥ आत्मनात्मनएत
स्मादाप्तकाममकामकम् ६९५ वियतेयत्रकामोयंसर्वदुःखकरःसदा ॥ स्वरूपेतत्रशोकाद्याजायंतेतेनतत्रहि ६९६ अकामरूपंकनैतच्छोकवृद्धिर्भविष्यति ॥
अशोकंततएवैतच्छोकादन्यदितीरितम् ६९७ अस्मिन्सुप्तेपरेलोकेत्यतिच्छंदःस्वरूपिणि ॥ विध्यस्तपापसंघातेसर्वदाभयवर्जिते ६९८ महिष्यावापरिष्वंगसमा
नानंदभाजिनि ॥ अंतर्बहिःस्थिताशेषविशेषज्ञानवर्जिते ॥ आप्तात्मकामेनिष्कामेशोकादिपरिवर्जिते ६९९ स्थूलदेहस्यजनकोजनकोनभवेदयम् ॥ जननीनै
वजननीकुतोवध्वादयोहिते ७०० विषयाःसंद्रियानैवभवेयुःस्वात्मरूपतः ॥ देवाअग्न्यादयोनैवयेवागाद्यधिदेवताः ॥ वेदाःऋगादयोनैवसुप्तोवेदाभवंतिते ७०१

शोकाविषादादयोदुःखभेदेजायंते तत्रसुखादौगम्यमात्मरूपंतुपतोऽकामंभवतिततःशोकादिवृद्धिःकथंस्थादित्याशयेनशोकादन्यदित्यर्थकेनशोकांतरपदेनएतद्रूपमशोकमित्युक्तमितिद्वयोरर्थः । श्रुतौ
शोकपदमर्शआयजंतमितिभावः ६९६ । ६९७ अथउक्तस्वरूपस्यसर्वाध्यास्यविमुक्तत्वमतिपादिकायाद्वाविंशतितम्याःकंडिकायाअर्थपूर्वकंडिकार्थानुवादपूर्वकमाह अस्मिन्नितिपोडशभिः ।
अस्मिन्सुप्तेसुप्तिगम्यस्वरूपेपरमलोकाद्याशोक्त्वांतविशेषणतयावर्णितेस्थूलदेहस्यजनकोऽजनकोभवतीत्येवंद्वयोस्तृतीयादिभिःसंबन्धः आप्तात्मकामेआप्तकामेआत्मकामेचेत्यर्थः ६९८ । ६९८
स्थूलेति । वर्णितेस्वरूपेस्थूलदेहस्यजननव्यापारेणयोजनकःपितासोऽपिताभवति उक्तस्वरूपस्यस्थूलशरीरसंबन्धप्रयोजकाविद्याकामकर्मातीतत्वात् एवंजनन्यादावपिषोड्यं यदापादको
शिकस्यस्थूलशरीरस्योपादानभूतावयवकत्वेनांतरंगयोर्मातापित्रोःसंबन्धत्यागस्तदावहिरंगसंबन्धवतांजायादीनांसंबन्धत्यागःकिमुवाच्यइत्याह कुतइत्यादिना ७०० अथसूक्ष्मदेहसंबन्धानांसंब
धत्यागमाह विषयाइति । कर्मव्युत्पत्त्याकरणव्युत्पत्त्याचलोकपदेनोक्ताविषयाःशब्दादयःसंद्रियाईन्द्रियैःसहितास्तत्रस्वरूपेस्वात्मरूपतःस्वकीयेनविषयत्वाविरूपेणनभवेयुः तथायेवागादी
नामधिदेवताअभिमानिनोऽग्न्याद्यादेवास्तेसुप्तोअदेवाभवंति तथाप्रमातरूपेणसंबन्धावेदाःप्रमाणराजाअवेदाभवंति तन्निरूपकसूक्ष्मशरीरसंबन्धातिक्रमादितिभावः ७०१

अवेदाहृत्येतेन ग्रथेन मम त्वेन येऽप्यस्यन्ते आरोग्यं तेऽपि प्रादयस्तेषाम्भाव उक्तः स्तेन इत्यादिग्रथेन तु स्तेनोऽस्मीत्यादिरूपेणाहमित्याकारेण येऽप्यस्यन्ते तेषाम्भाव उच्यत इत्याह ममाध्यासा इति । स्पष्टम् ७०२ स्तेनत्वं भिमानाभावं दर्शयति स्तेन इति । सुवर्णस्याप्यस्यवस्तुनः पञ्चादेवैषः स्तेनश्चौरः स सुप्तोऽस्वप्रकाशमुखरूपत्वावस्तेनः स्तेनत्वाभिमानहीनो भवतीत्यर्थः ७०३ भ्रूग इति । भ्रूगशः शेषज्ञस्य तत्कर्तुं श्रवाचकः अतएव पागस्थेऽप्यस्य योर्वेधेऽत्र हत्याप्रापयितुं मुक्तं स्मृतं तद्विधिः तथा द्विजोत्तमोऽपि भूणः तथा च विश्वः 'अथ भ्रूगो गमिष्यां श्रोत्रियद्विजे' इति । तथा तयोऽपि द्विजोत्तमत्वयोगो गमोऽपि भूणः अतएव स्मृतं तद्विधिः अविज्ञातिब्रह्मदेति एवं विधुः भूणस्त्वहं तामहापातकं यपि सुप्तेन तत्पातकं वञ्जितो भवतीत्यर्थः ७०४ नरेव लपामं तु के पापेः सुप्तोऽमुक्तो भवति किं त्वय मजा त्वारं भ्रूणीत्याह ब्राह्मण्यमिति । पूर्वोद्धेन चंडाललक्षणमुक्तं तृतीयपादेन प्रज्ञादित्वात्स्वार्थिकोऽपि तिदाशितं चतुर्थेन तज्जातिसंबंधाभावोक्तिरिति ७०५ क्षत्रियायामिति । एवं क्षत्रियायामातरिशूद्रात्पितृपौजातः स पुलकसोऽथवा कश्चिदप्योऽधमजातिविशेषः पुलकसः स सुप्तावपुलकसो भवति श्रुतौ तु स्वार्थिकार्णतत्वेन पौलकस इत्युक्तमित्यर्थः ७०६ एवमाश्रमसंबंधाभावो

ममाध्यासानकं प्यत्र विधिते जनकादिषु ॥ यथा तथा ह मोध्यासानसुप्ते संतिके च न ७०२ स्तेनः सुवर्णस्य पुमानथवान्यस्य वस्तुनः ॥ न स्तेनः सुप्तिकाले स्यात्स्वप्रकाशसुखात्मकः ७०३ भ्रूगो यज्ञ इति प्रोक्तस्तस्य रुद्रभूग उच्यते ॥ द्विजोत्तमोऽथवा गमस्तद्योग्यो भूण इति गतः ॥ तस्य भ्रूगस्य हंता स्याद्ब्रूण हत्याविवर्जितः ७०४ ब्राह्मण्यां शूद्रतो जातश्चंडाल इति कथ्यते ॥ चंडाल एव चंडालः सोऽचंडालो भवेदिह ७०५ क्षत्रियायां हियो जातः शूद्रात्तं पुलकसं विदुः ॥ कश्चिज्जातिविशेषो वा पुलकसोऽपुलकपो भवेत् ॥ पुलकसः पौलकसो ज्ञेयो नापरः कश्चिदेव सः ७०६ श्रमणो यतिरुद्दिष्टो भवेदश्रमणो हि सः ॥ तापसोऽत्र वनी प्रोक्तः सुप्तौ स स्यादतापसः ७०७ बहूना किमिहोक्तेन सुप्तौ कश्चन नास्त्यसौ ॥ अथ्यासो मम तायाः स्याद्यो वा स्यादहमोऽपि च ७०८ अहं मम धिया हीनो हृदा काशात्मता गतः ॥ असंगः पुण्यपापाभ्यां हार्दान् शोकां स्तरत्ययम् ७०९ स्वप्ने जागरणे नित्यं शोकान् हृदयसंश्रितान् ॥ पुत्रादीष्टवियोगेन संजाता भवद्बुभेदतः ७१० अनिष्टस्यापि योगेन जातान् कोटि सहस्रकान् ॥ जानन्को नाम लोकेऽस्मिन् स्वप्ने जागरणेऽपि वा ॥ हार्दान् शोकां स्तरदेषुः सहान् ग्रिसंभवान् ७११ अतो विशेषविज्ञानरहितः सुप्तिमागतः ॥ तीर्णो भवति शोकाब्धौ न हार्दान्ना विधानपि ७१२ सुप्तौ विशेषविज्ञानरहितश्चिद्रूपः पुमान् ॥ द्वैताभावादिदं सर्वनामवच्छतिनान्यथा ७१३

धनाय श्रुत्याश्रमणतापसपदाभ्यां पतिवान् प्रस्थाव नूयतद्भावः सुप्तावुक्त इत्याह श्रमण इति । उद्दिष्ट उक्तः स सुप्तः ७०७ उक्तानां सर्वाध्यासोऽपलक्षणतामाह बहुनेति । मम ताया अहमो वा अवगाही अध्यासः कोऽप्यत्र सुप्तिगते स्वरूपेनास्तीत्यन्वयः ७०८ अनन्यागतमित्रादेः कंडिकाशेषस्यार्थवदनुक्तार्थेऽहं तु या अविद्याकामकर्मणामभावमाह अहमिति । हार्दान् काममूलत्वेन हृदयस्यांतःकरणस्य धर्मान् शोकान् नित्यं सुप्तं स्तरति अतिक्रामतीत्यर्थः ७०९ जाग्रत्स्वप्नयोस्त्वविद्याकामकर्मसंबंधात् शोकात्तरणमितिव पतिरेकमाह स्वप्ने इति द्वाभ्यां । इष्टानिष्टवियोगयोगाभ्यां जातान् प्रजतां पवद्ः सहान् हार्दान् शोकां स्वप्नजागरणयोरनुभवन् कथं तरेवेति द्वयोः संबंधः ७१० । ७११ फलितमाह अत इति । स्पष्टम् ७१२ अथात्मनः स्वयं ज्योतिष्टेऽपि सुप्तौ विशेषविज्ञानाभावात्तदपि दिकानां त्रयोविंशतितम्यादीनामष्टानां कंडिकानां तात्पर्यार्थं दर्शयति सुप्ताविति नवभिः । चिद्रूपस्वयंप्रकाशोऽप्युमान् यत्सुप्तो वा शुषादिविशेषविज्ञानरहितो भवति तदित्यमवगंतव्यं इत्थं कथं हेतुस्य विभक्तस्याभावादिदं दृश्यजातं न पश्यतीति अन्यथा स्वरूपं तत्प्रकाशाभावात्तु तथानावर्गं तव्यमित्यर्थः ७१३

नाम्यथेत्युक्तं स्फुटयति दृष्टाविति द्वाभ्यां । दृष्टाविति बुध्यतपदार्थे पुनश्चाभ्यादिबुद्धिपुष्पादीतरेन्द्रियवृत्तिपुष्पप्रतिबिम्बे मानुषाया विच्छाक्तिरस्ति सानभोवत्सर्वदानपापिनीवर्तते तस्मात्स्वरूपभूता
याश्चिच्छक्तेरनपापत्वात्सुभावात्माज्जडः असन्भावमात्रोभावानभवतीति द्वयोरर्थः ७१४ । ७१५ विशेषवित्तान्मात्मनोपाधिकं तदुपाधीनामिन्द्रियादीनामभावेनभवतीति दर्शयति पश्य
जित्तिद्वाभ्यां । वस्तुनिष्ठबुद्धयैः करणैर्वर्तमाना विज्ञानाभावात्पारास्तथैन्द्रियादीनां पाण्यादिभिरावानादिव्यापारादनामप्रतिषेधात्सत्त्वकाले कुर्वाणोपि महेश्वरः पुमान्पुनस्तु प्रमोहनकरोति तदुपाधिभूत
विषयेन्द्रियसंघातराहित्यप्रयुक्ताहेताभावादेव हेतोर्बोध्यं न तु सतः सद्रूपस्यात्मनश्चिदात्मकरूपस्पर्शादित्यादभाववित्तिद्वयोः संबन्धः ७१६ । ७१७ सतोप्युपाधिविशेषाभावे विशेषकार्याकरणदृष्टान्तेन
स्फुटयति विद्यमान इति । पथेधनसंनिधौ दाहाविकारोपि बन्धितवभावेन करोति तथात्मासुमित्त इत्यर्थः ७१८ स्वयंप्रकाशरूपस्य तु न कदाचिद्विनाश इत्याह यथेति । यथावन्हेः स्वरूपभूतस्य प्र
काशस्य तेजः सामान्यात्मकस्य धननाशेपिननाशस्तथा द्रष्टुः स्वरूपभूताया दृष्टेर्न कदाचिन्नानाश इत्यर्थः ७१९ तत्र हेतुमात्मनो द्रष्टुरविनाशितोऽसदृष्टोऽतमुपपादयति भावानामिति द्वाभ्यां । सर्वेषां भा
वानां यत्स्वरूपं तत्स्वरूपिणो भावस्य सम्यक्स्थितौ सत्पानन इयेत् यथावन्हेर्नाश एव तद्रूपनाश इत्यर्थः ७२० तत इति । तत्तुक्तव्याप्तेर्द्रष्टुरनाशो नाभावे सति तत्स्वरूपभूताया दृष्टेर्नाशो न विद्यते न सं
दृष्टौ घ्राणे चरसने वा चिचश्रवणेऽपि च ॥ मनस्यपि त्वगाख्ये च बुद्धौ चिच्छक्तिरस्ति या ७१४ इन्द्रियेष्वपरेष्वेपासर्वदाप्यनपायिनी ॥ न भोवद्वर्तते यस्मात्तस्मान्ना
ज्ञानचाप्यसन् ७१५ पश्य न जिघ्रंश्चरसयन् वदनगृण्वन्सदैव सः ॥ मन्वानोऽपि स्पृशन् जानन्नव्यापारानिन्द्रियातैः ॥ अपरानपि कुर्वाणो न करोति महेश्वरः ७१६
विषयेन्द्रियसंघातराहित्यात्सुमिगः पुमान् ॥ द्वैताभावाच्चिद्रूपराहित्यादात्मनः सतः ७१७ विद्यमानो यथावन्निर्दाहपाकप्रकाशकः ॥ भस्मच्छन्नो न तत्कुर्यादा
त्मैव सुमिगः सदा ७१८ यथावन्हेः प्रकाशस्य विनाशो नैव विद्यते ॥ द्रष्टुर्दृष्टेस्तथैव स्याद्विनाशो न कदाचन ७१९ भावानां यत्स्वरूपं स्यान्न न इयेद्भावमंस्थितौ ॥ त
त्कदाचिद्यथावन्हेरनाशो नास्ति कर्हिचित् ॥ उष्णप्रकाशरूपस्य नाशो हेतुशतैरपि ७२० ततो द्रष्टुरनाशेन दृष्टेर्नाशो न विद्यते ॥ न च द्रष्टुर्विनाशोऽस्ति ह्यविनाशित्व
हेतुतः ७२१ भवेद्द्रष्टुर्विनाशश्चेत्सर्किकारणतो भवेत् ॥ कारणभावतो वापि द्वेधाप्येष न संभवेत् ७२२ आत्मनोऽव्यतिरिक्तस्य सत्तानाशस्य केन सा ॥ नाशहेतोः क
थं नाम सैषा स्यादतिदुर्भणा ७२३ स्वसजातिविजात्युत्थसर्वभेदविवर्जितः ॥ अयमात्मा कथं तस्मादम्यो नाशः प्रसिद्धयति ७२४ कथं तरां च नाशस्य कारणं यच्च दुर्भ
णम् ॥ कथं तमां भवेन्मानमेतयोरात्मभेदिनोः ७२५

भवति द्रष्टुस्तु विनाशो नास्ति अविनाशिशोऽलत्वावित्यर्थः । तथाचैवं श्रुत्यस्मरार्थः यद्वै तत्तत्र सुप्तौ पुरुषो न पश्यतीति मन्यसे न तथा मंतव्यं यत्तत्तत्र प्रपश्यन्नेव न पश्यति तत्र विभक्तद्वैताभावात्प्रपश्यतीत्यु
च्यते स्वरूपप्रकाशसत्त्वात्प्रपश्यन्नित्युच्यते इति एवं घ्राणादिव्याप्येष्वपीति ७२१ श्रुत्युक्तमात्मनोऽविनाशित्वमुपपत्त्या विशदयति भवेदितिसमिन्नाच्छ्लोके । यो वा ईश आत्मनोऽपि विनाशो भवे
दिति मन्यते स प्रष्टव्यः किमात्मनो नाशः कारणजन्यः कारणहीनो वा नो भयं यथापि संभवतीत्यर्थः ७२२ तत्र कारणजन्यनाशोऽप्यसंभूत इति आत्मन इति बोधशभिः । कारणजन्यो नाश इति तेषां विचार
णीयं किं स नाश आत्मभिन्न आत्मरूपो वा अत्येनाममात्रे विवादः आद्ये सद्रूपादात्मनोऽभिन्नस्य नाशस्य तत्कारणस्य च सामसिद्धासत्ता केन मानस्यात्सद्भिन्नस्यासत्त्वात् प्रमाणं न कारकमिति वक्ष्य
सीति भावः ७२३ किं च कस्यापि पदार्थस्यात्मभेदो न संभवति आत्मनो वस्तुपरिच्छेदहीनत्वावित्याह स्वसजातीति । स्पष्टम् ७२४ कथं तरामिति । यदनाशस्यैव सत्तादुर्लभात्तादतेन नाशेन कार्ये
णानुमेयस्य तत्कारणस्य सत्ताकथं तरां भवेत्सुतरां दुर्लभेत्यर्थः । तथा एतयोर्नाशतत्कारणयोरात्मभेदिनोरात्मभेदादवसद्भावं गतयोः साधकं मानं कथं तमां भवेत्तत्साधकमानस्य सत्तासुतमां दुर्लभेति यावन्
वक्ष्यमाणविषयमानसत्ताया मेपाधीनत्वादिति भावः ७२५

किंचित् आत्मनाशो भावरूपोऽभावरूपो वेति विकल्प्यतत्राद्यनिरस्यति अपि नाश इति त्रिभिः । भावत्वपक्षेऽपि सनाशः किंचित् तदन्तित्यः किंचित् भाववन्नित्य इति विकल्प्य आद्यद्वयमुच्यते यद्यसौ नाशः स्वयं भावः सन् यद्येवमो घटवदन्त्यो भवेत्तदा सनाशः स्वयं विनाशित्वेनासन्नसदृशः सन्नस्य आत्मनः सर्वसाक्षितयानित्यस्य नाशकं कथं कुर्यादित्यर्थः ७२६ आत्मवन्नित्यत्वपक्षं निरस्यति आत्मनेति । यदिसनाश आत्मना सदृशो भवेत्तदा सनाशो न भवेत् चेत्तत्त्वेनात्मसादृश्यात् न हि चेतनश्चेतनस्य नाशरूपो भवति तथा चायमात्मानं ननाशयेदित्यर्थः ७२७ किंचित् साम्यपक्षे आत्मैव तत्कुतो ननाशयेदित्याह वैपरीत्येति । तत्र साम्यपक्षे आत्मनैव नाशस्य नाशः कुतो न भवेदित्याह्वारकं वैपरीत्यप्रसंगं को वारयेत् । कीदृशं वैपरीत्यं चेत्तत्त्वेन हेतुना विनिगमनाभावद्वारा प्रयुक्तमित्यर्थः ७२८ यथा भावत्वपक्षं दूषयन् क्रियमयमभावोऽनात्मप्रतियोगिक आत्मप्रतियोगिको वेति विकल्प्य आद्ये कात्मनः क्षतिरित्याह अभावत्वमिति । अस्य नाशस्य अभावत्वं कस्य स्यात् किं निरूपितं स्यात् यथा त्वमिति निरूपितं तदा तत्रात्मव्यतिरिक्ता भावेऽसति आत्मनः किं हीनं न हि घटस्याभावेन पटोऽश्विद्विशेषो हानिस्तु च को भवतीत्यर्थः ७२९ आत्मप्रतियोगिक इति पक्षं निरस्यति आत्मन इति । अत्र पक्षे व्यात्मा किमेकः किं वाऽनेकः आद्येनाशस्यापि स एवात्मा इति नाशः कथमात्मनाविरुद्धचेत् अन्त्येनाशेनाप्येवमात्मानामपहारेऽपि स्वात्मानापहृत इत्यतस्तदर्थेनाशस्वरूपभूतात्मनोपहारार्थेनाशांतर

अपि नाशो भवेद्वा बोधयसौ सघटोपमः ॥ स्वयं नाशी कथंचास्य नाशं कुर्यादसन् स्वयम् ७२६ आत्मना सदृशो नाशो भवेच्चेन्न भवेद्विसः ॥ चेतनत्वेन सादृश्यात्मा ननाशयेदयम् ७२७ वैपरीत्यप्रसंगं च को वा तत्र निवारयेत् ॥ आत्मनानाशनाशख्यं चेतनत्वेन हेतुना ७२८ अभावत्वं च कस्य स्यादस्येत्येतद्विविच्यताम् ॥ आत्मनो व्यतिरिक्तस्य यद्ययं त्वात्मनोऽत्र किम् ॥ घटाभावेन नैव स्याद्विशेषः कोऽपि वैपटे ७२९ आत्मनश्चेत्तदर्थं स्यान्नाशांतरगवेषणम् ॥ नात्मनीदं न दृष्टो यत् घटाभावो घटेऽस्ति ७३० प्रागभावादयो भावानां यं नाशः कथंचन ॥ तत्त्वेनैवात्मनो नाशः संभवेदस्य योगतः ७३१ प्रागभावो यदनाशस्तदात्मा वर्तते न च ॥ वर्तमाने स्वरूपे स्यान्नाशनाशो चलादिह ॥ आत्मानवर्तते चेत्सनाशस्तस्य भवेन्न च ७३२ प्रागभावो न कस्यापि भावस्यात्र विनाशकः ॥ किंतु भावेन नाशयोगं सर्वदोषात्पत्तिकारणम् ७३३ अपि जन्मवता दृष्टः प्रागभावो मनीषिभिः ॥ आत्मनो जन्मशून्यस्य कथमेवं भविष्यति ॥ न च नाशोऽस्ति संसिद्धो जन्मयेन प्रकल्प्यते ७३४

स्य गवेषणमन्वेषणमपेक्षेति यावत्सा स्यात् तथा च नाश आत्मना मृत्तरोत्तरं नाशकल्पनादनवस्थेति भावः । यद्विचोत्तरोत्तरं नाशो न कल्प्येत तदा त्वमाशो न स्यात्सामान्याभावो यावद्विशेषविरोधीति न्यायविरोधोदित्याह नात्मनीदमिति । इदमात्मनाश इति प्रतिज्ञा तमात्मनियमित्वा किं त्वमन्नपि सति विद्यमानेन स्यात् यथा एकत्रापि घटे सति घटतामात्राभावेन न्यवहिपत इत्यर्थः ७३० एवं सामान्यतोऽभावानिरस्य विशेषतो निरस्यति प्रागभावादय इति सप्तभिः । अयमात्मनाशः प्रागभावादि रूपेण न भवति यत्तत्त्वे प्रागभावादि रूपत्वे सत्पस्य नाशस्य योगेनात्मनो नाशरूपाकाचित्तं तर्तिर्भवतीत्यर्थः ७३१ तत्र प्रागभावरूपत्वे हान्यसंभवं वर्णयति प्रागभाव इति त्रिभिः । नाशस्य प्रागभावरूपताभ्युपगमे एवमादिप्रवृत्त्यः एवं कथं प्रागभावकाले किमात्मस्वरूपं वर्तते न वेति आद्ये आत्मस्वरूपमेव स्वनाशप्रतिषेधस्यति अन्त्ये परोक्षगालिदानवन्नाशः किमात्मनोऽप्यकरिष्यति आत्मना समसंबंधाभावात् सतोरेव संबंधाहंत्वादित्यर्थः ७३३ किंचोत्पादकस्वभावस्य प्रागभावस्य नाशरूपतावक्तुमयुक्तं स्यात् प्रागभावो नैति । स्पष्टम् ७३३ किंच जन्मव्याप्यः प्रागभाव आत्मनि अजे कथमुच्येत न ध्रुवं जन्ममृतस्य चेति न्यायेन नाशद्विजाज्जन्मापि ह्यल्पं नाशस्य प्रमाणासिद्धत्वाभावात् न हि संदिग्धेन पौनर्त्वेन तत्रात्र भोजनं कल्प्यते इत्याह अपि जन्मवतामिति ७३४

अन्योन्याभावरूपतांनिराकरोति अन्योन्येति । यदिनाशोन्योन्याभावरूपस्तदासनाशआत्मनोविरोधीनस्यात् तत्रहेतुमात्मनस्तदाश्रयत्वमाह आश्रय इति यथाघटपटयोरन्योन्याभावःप्रति योग्यनुयोःयाश्रितोघटपः योराश्रयोरभावेनतिष्ठेतथात्मन्याश्रयेअसतिअविद्यमानेसतिसन्नतिष्ठेदित्यर्थः ७३५ अत्यन्ताभावरूपतांनिरस्यति अत्यन्तेति । नाशस्यात्पताभावरूपत्वेस्वीकृते आत्मानुशृंगवदसत्त्वेनैवप्रतीयेतनचतथाप्रतीयेतस्मीत्येवसर्वस्यात्मनोभानादित्यर्थः अप्यभावः देशिकपरिच्छेदशून्यस्यात्मनोऽत्यन्ताभावोऽप्युपगम्यमानःकेवलान्वयवैवाभ्युपगंतव्यः तथाच केवलान्वयस्यताभावप्रतियोगित्वलक्षणमलीकत्वमापयेततच्चानुभवविरुद्धमिति ७३६ ध्वंसरूपतांनिराचष्टे प्रध्वंसत्वइतिद्वयाभ्यां । नाशस्यध्वंसाभावरूपतायांपूर्वमुक्तोदोषगणआत्मसनाविहारनाशस्यसत्तादुलभेत्यादिकःसर्वोप्योऽयः ननुध्वंसस्याभावात्तदाभावपक्षोक्तदोषयोजनसंभवेपि कथंभावपक्षोक्तदोषयोजनेत्याशंस्यतस्यभावरूपतांमहीषट्त्वंघटनःकपालिकाकपालकाचवृर्गरजस्ततोणुरित्यादिविष्णुपुराणोक्तरीत्याअस्याध्यायस्यसप्तपष्ठयिक्शतत्रयसंख्यापूरकश्चेत्कायुक्तयुतयाचसिद्धास्मारयतिअपिकोपीति । अपिचकोप्यभावोभावभिन्नोनास्ति यथाघटध्वंसाभावो घटोपादानकपालात्मकइतिसंस्थितिःसिद्धांतः तथाचनित्यानित्यत्वविकल्पेनभावपक्षोक्तदूषणमपिपतयेवेतिद्वयोरर्थः ७३७ । ७३८ कारणजन्मनाशपसंदूषयति अकारणइति । अकार

अन्योन्याभावरूपश्चेन्नाशःस्यान्नात्मनोहिमः ॥ आश्रयेसतिनैवार्यस्वर्यतिष्ठतिकर्हिचित् ७३५ अत्यन्ताभावरूपत्वेनाशस्यात्माभवेत्सदा ॥ नरगृगोपमोनायं गम्यतेतादृशोन्मभिः ७३६ प्रध्वंसत्वेचपूर्वोक्तोदोषआयातिसर्वथा ॥ अपिकोपिजमत्यस्मिन्भावादन्योनविद्यते ७३७ अभावोद्विष्टाभावःकपालार्नातिसंस्थितिः ॥ भावत्वेपूर्वमुक्तंयदूषणंतत्पतेद्वलात् ७३८ अकारणोनकुत्रापिदृष्टोनाशःकथंचन ॥ कारणेपियथानाशेविकल्पस्तादृशोभवेत् ॥ दोषापिपतएवस्युस्ते नाहेतुर्नमिद्वद्यति ७३९ कारणेकारणंचेतस्याद्वेतौहेतुपरंपरा ॥ अहेतौनित्यदैवस्यात्तद्वदात्मस्वरूपता ॥ आत्मनास्वात्मनाशादिभवेन्नैवकदाचन ७४० अपिमानंहियन्नामनाशहेत्वोःप्रकीर्तितम् ॥ तस्याऽसत्त्वेनसिद्धिःस्यान्नाशहेत्वोःकदाचन ४१ सत्त्वेसत्यपितन्मानंमेयेसत्यपिसंभवेत् ॥ विद्यमानेथवानाद्योमे यहानिप्रसंगतः ७४२

णत्रनाशाभ्युपगमोदृष्टविरुद्धः तथानाशकारणजन्मस्वीकृतेयादृशोविकल्पआत्मभेदाभेदादिकोटिकःकृतीयचतुर्कोटिपुदोषाउक्तास्तेसर्वेअत्रापिपक्षेस्युस्तेनोक्तदोषपसंगेनअहेतुहेतुनाकारणेनशून्यो नाशोनसिद्धयतिनयुज्यतइत्यर्थः ७३९ सिंहावलोकनन्यायेनकारणजन्यत्वपक्षेदोषांतरमाह कारणेइति । नाशस्यपत्कारणतत्कारणजन्यंतदजन्यंवेतिविकल्पप्रथमपक्षेदोषःपूर्वाद्धेनोक्तः तदर्थस्तुकारणेकारणजन्यत्वपक्षेहेतोकारणेकारणंचेदभ्युपगम्यतेतद्वहेतुपरंपरास्यात्तथाचानवस्थेति । अंत्येदोषमाह अहेताविति । अहेतोकारणस्यकारणाजन्यत्वेनित्यत्वेनआत्मत्वापतिः तथा वा मास्वस्वरूपनाशोऽर्थहेतुःस्यादित्यर्थः ७४० नन्वस्वत्मानाशःपूर्वोक्तभुक्तिबाधिरपियत्सत्तत्सणिकंयथाविद्युतथाचायमात्मेत्याद्यनुमानबलास्तेत्यतीतिचेन्न । मानस्यव्यंजकत्वमात्रस्वभावत्वेनाकारकत्वादितिदोषान्मानस्यमेयसत्तासापेक्षत्वंप्रपंचयति अपिमानमित्यटभिः । अपिचयस्वयास्वमतप्रसिद्धमानंनाशहेत्वोरात्मनाशस्यतद्वेतोअसत्तयापक्रांतितंतस्यमानस्यसिद्धिःप्रमाणत्वलाभरूपानाशहेत्वोरसत्त्वेसतिक्दाचननस्यात्सत्त्वमानमिदमस्यसत्त्वंवक्तव्यमितिसंबंधः ७४१ ततःकिमतआह सत्त्वेसत्यपीति । मेयसत्सत्त्वेसत्यपिअंगीकृतेपिइदंविचारणीयं इदंकिं यत्प्रमाणंस्वप्नवृत्तेःपूर्वमसतिअविद्यमानोपपक्षेयसंभवेत्प्रमाणत्वेनव्यवहारार्हमिवेत् किंवात्रिचमानएवतत्रप्रथमःपक्षोनयुक्तः मेयहानिप्रसंगतः मेयवैनाप्रमाणत्वलाभेकिमेयेनेतिमेयापलापप्रसंगादित्यर्थः ७४२

सति चेदिति । विद्यमान एव मे मानं संभवतीत्येतत्पक्षेऽपि विचारणीयं । किमप्येयस्य सत्तास्वबलात् प्रमेयस्य भावप्रभावादेव प्रयुक्ता किंवा मानबलात् मानस्वभावप्रयुक्तेत्याद्ये मानं निरर्थकं मानस्य कार-
कतामिच्छतो मते इति शेषः व्यंजकत्वेन साफल्यस्य सिद्धांतसंमतत्वादिति । अंत्ये दोषमाह बलान्मानस्येति । यदि मानस्य बलात् सत्ता भवति तर्हि अभाववद्विराप्रतिपादकता संबंधेनाभाववत्प्राप्तु-
च्छार्थप्रतिपादिकेति यावत् एतादृश्यागिरावाण्यापिसासत्ताभूयादित्यर्थः ७४३ अभावप्रतिपादिकांगिरामनुमानवाक्यविशेषाभिनयति मिथिलायामिति । वंध्यापुत्रो मिथिलायां वर्तमानः
सन्महाराज्यं करिष्यतीति प्रतिज्ञा जनकदौहित्रत्वात् यथान्योजनकदौहित्र इत्यर्थः ७४४ नन्वस्यागिरः प्रामाण्यमेव नास्ति कथमन्यार्थसत्ता आपाद्यत इति चेत् शृणु ओत्सर्गिकस्य प्रामाण्यस्य
श्रीणिवाचकानि वधितार्थत्वमवोधकत्वं संशयजनकत्वं च । तदुक्तं भट्टैः “अप्रमाण्यं त्रिधा भिन्नं मिथ्यात्वरज्ञानसंशयः” इति तत्र प्रमाणस्य प्रकारकतामिच्छतो मते बाधितार्थत्वं न दोषतया वाच्यं प्रमा-
णेन सत्यार्थसंस्पृष्टा तस्य कुत्राप्यसंभवात् तस्मात्तन्मते अवोधकत्वं संशयजनकत्वे एव प्रामाण्यविरोधिनो इति च प्रकृतवाक्येन तत्तद्व्याशयेनोक्तवाक्यस्य प्रामाण्यमाह प्रतिज्ञावामित्यादिना । अत्र वा-
क्ये साध्यविशिष्टतायाश्च भिन्नवचनं प्रतिज्ञा इति लक्षणलक्षितं प्रतिज्ञारूपे पूर्वोद्दिष्टोपा निराकांक्षत्वादयो बोधप्रतिबंधकाः केपि न संति अर्थवाच्यप्रयोजकाः प्रत्यक्षविरोधादयः प्रतिज्ञादोषा अप्यत्र न संति यतो
बंध्यापुत्रो नापुरुषोऽस्त्येव वतः शब्देन न्ययते तव मानस्य कारकतां वदतीति तेन बोधकतया प्रमाणभूतेन शब्देन सोप्यारभ्य इति यावत् ७४५ उक्तमात्रपंविशदयति सचेति । वस्मात्त्वन्मते सर्वस्ववस्तुनः

सति चेत्स्वबलात् सत्यसत्ता मानबलेन वा ॥ स्वबलेन यदा सास्यान्मानं तत्र निरर्थकम् ॥ बलान्मानस्य चेद्भूयात्सत्ता साभाववद्विरा ७४३ मिथिलायां महाराज्यं वंध्यापु-
त्रः करिष्यति ॥ जनकान्वयसंजातस्त्रीसुतत्वाद्यथापरः ७४४ प्रतिज्ञायान्केप्यत्र दोषाः संतिकथंचन ॥ वंध्यापुत्रश्चनास्त्येव शब्दतो गम्यते यतः ७४५ सत्तामा-
नबलेनैव यस्मात्सर्वस्य वस्तुनः ॥ वंध्यापुत्रवचोमानं बोधकत्वेन हेतुना ७४६ अतएव न हेत्वादिदोषः कोप्यत्र संभवेत् ॥ ततो मेयबलात् सत्तानमानबलतः कचित् ॥
अन्यथा मानमेयादिसर्वस्यादधरोत्तरम् ७४७ न च मेयस्य नाशस्य तद्धेतोर्वाकथंचन ॥ सत्तादृष्टा ततो मानं निष्फलं नाशहेतुगम् ७४८ अपिमानं भवेत्त्रात्र प्रत्यक्षं ना-
परंतथा ॥ आत्मनोऽर्त्ताद्रियत्वेन प्रत्यक्षाभावहेतुतः ७४९ आगमः कोपिनैवात्र दृश्यते स्वात्मनाशने ॥ प्रत्यभिज्ञादिमानानि संत्यत्र च विपर्यये ७५०

सत्तामानबलेनैव भवति तस्मादुक्तं वंध्यापुत्रप्रतिपादकं वाक्यमपि बोधकत्वेन मानं सत्यसत्तां करोत्विति शेषः ७४६ ननु क्वाक्ये प्रतिज्ञादोषाभावेऽपि आश्रयासिद्धत्वादयो हेतुदोषाः संतीत्य प्रामाण्य-
मिति चेन्न त्वन्मते शब्देनाश्रयादेरपि संज्ञादित्याह अतएवेति । फलितमाह तत इति । ततो वंध्यापुत्रवाक्यप्रामाण्यापत्तेर्भावात् अन्यथा मानबलादेव सत्तां गीकारे अधरोत्तरं विपर्ययं अलीकं वा-
क्यविरोधेन प्रमाणानामप्रामाण्यप्रसंगादिति भावः ७४७ उक्तविचारस्य फलं प्रकृत्यो जयति न चेति । त्वयात्मनाशस्तद्धेतुश्चेत्युभयं मेयमानगम्यमिष्टं तनुसंभवति उभयोः सत्ताहीनत्वेन तत्र मा-
नस्य निष्फलत्वात् मानफलभूता भिन्न्यक्तिरिति सत्प्रभवतीत्याशयः ७४८ एवमात्मनाशे मानसंभावनां सामान्यतो निरस्य विशेषतोऽपि निरस्यति अपिमानमित्यादिना । अपि च प्रत्यक्षं तदुपजी-
वकमनुमानादिकं च मानमात्मनाशेन संभवति प्रतियोगिन आत्मनोऽर्त्ताद्रियत्वेन प्रत्यक्षायोग्यत्वादित्यर्थः प्रत्यक्षयोग्यताया व्यापिकाया अभावव्याप्याया अनुमानादियोग्यताया अप्यभाव इति भावः
न च मन आत्मभासकं सत्यात्मभास्यतायाः प्रपंचितत्वादिति ७४९ अस्तु तर्हि प्रत्यक्षयोग्यताऽनपेक्ष आगमोत्रेति चेन्न तादृशागमानुपलब्धेरित्याह आगम इति । आत्मनाशप्रतिपादक आगमः श्रु-
तिवाच्यमत्र वेदेन दृश्यते किंतु सत्ताप्रतिपादन एव सर्वविदोऽप्यापृत इति भावः । विपर्यये आत्मसत्तासाधने नुप्रत्यभिज्ञादिमानानि संत्युपलभ्यंत इत्यर्थः ७५०

तत्र जागरणादिवृद्धवस्थाप्रवेवाल्यादिशरीरावस्थामुच्चात्मनोऽस्यावगाहिनीं प्रत्यभिज्ञामभिनयति अशक्षमिति त्रिभिः । त्रयं निगदन्पाठ्यताम् ७५१ । ७५२ । ७५३ एवमात्मनोऽविनाशित्वसाधकं प्रत्यभिज्ञालक्षणं प्रत्यक्षं दर्शितमथानुमानं नानालिङ्गकमाह सद्य इति त्रिभिः । जातस्य बालस्य याः स्तन्यपानेनादिपदोक्तभयादिनेष्टासु च पवृत्तिरूपाः क्रियास्तालिङ्गभूता अतीतदेहेष्वप्यात्मनोऽविनाशित्वं परंपरयानुमापयंतीत्यर्थः । तथाहि प्रवृत्त्यास्वकारणमिष्टसाधनताज्ञानमनुमीयते तच्छेष्टसाधनताज्ञानमन्वयव्यतिरेकज्ञानार्थी न मे तज्जन्मन्वयभूतव्यपेक्षा संभवात्स्मृतिरूपमेव वाच्यं तथा च स्मृत्या संस्कारा अनुमेयाः संस्कारैश्च स्वाश्रयोजन्मांतरसंबन्धात्मेति ७५४ पुण्येति । तथा ये एते विदुषां पुण्यपापक्रियासुकरणाकरणे पवृत्त्यपवृत्ती अपिशब्दात्तदनुकूलोरागद्वेषौ च तान्येतान्युत्तरकाल उपकारकाणि उत्तरकालिकोपकारकसंबन्धिनमात्मानं विना नुपपद्यमानानि संति भाविदेहेष्वप्यात्मनो विनाशाभावोऽलिङ्गानि भवन्तीति संबंधः । अन्यथानुपपत्तिः साध्ये न साहचर्यनियमरूपा आदिः प्रथमं मुख्यरूपं सहकारियेषां तानि अन्यथानुपपत्त्यादिरूपाणि तानि च तानि लिङ्गानि त्रिभिः । फलितमाह । तत एवापमित्यादिनेति द्वयोर्थः ७५५ । ७५६ द्रष्टेति । यत उक्तयुतया द्रष्टात्मा विनाशरहितः सिद्धस्तत एवात्मस्वरूपभूता दृष्टिर्नश्यति यथा वह्नेरनाशे ततस्त्वस्वरूपभूतोऽप्येत्यर्थः ७५७ तत इति । यत आत्मस्वरूपभूता दृष्टिर्विनाशिनी

अद्राक्षं हस्तिनं स्वप्नेयः स जागरणे धुना ॥ पश्यामि पंकजं नीलं गृणोमि च वचस्तव ७५१ यश्च जागरणे द्राक्षं शब्दान गृणवं तथा ॥ गाढं मूढः सुषुप्ते यो नाविदंतत्र किंचन ७५२ दृष्टवानपि यः स्वप्नान् बाल्येनानाविधानपि ॥ सोऽधुना जरया ग्रस्तस्तस्मिन् ग्राही ह्येव रूपभृत् ॥ इत्यादि प्रत्यभिज्ञानं वर्तते स्वात्मसंश्रयम् ७५३ सद्यो जातस्य बालस्य स्तन्यपानादिकाः क्रियाः ॥ लिङ्गानि नाशश्च न्यत्वे पूर्वदेहेऽपि चात्मनः ७५४ पुण्यपापक्रियास्वेतेकरणाकरणे अपि ॥ विदुषां भाविदेहेऽपि नाशाभावो भवति हि ७५५ अन्यथानुपपत्त्यादिरूपलिङ्गान्यनेकशः ॥ आत्मनस्तत एवायं विनाशरहितः पुमान् ७५६ द्रष्टा विनाशरहितो यतो द्रष्टिस्ततो न सा ॥ नश्यत्यात्मस्वरूपेयं वन्द्यानाशे यथोष्णता ७५७ ततः सुप्तौ पुमाने पदैतज्जालं पश्यति ॥ द्वैताभावापराधेन न तु दृष्टेरभावतः ७५८ यत्र द्वैतमिवाभाति स्वप्ने सुप्तीतरात्मनि ॥ मायाविनिर्मिते तद्वत्तत्समे जागरेऽपि च ७५९ तत्रान्यः कर्मणः कर्ता कर्मान्यदवगच्छति ॥ सर्वैराभ्यन्तरे वैर्वाह्यैः करणैर्भेदमोहतः ७६० सुप्तौ तस्याप्यभावेन कथं भिन्नं प्रपद्यते ॥ स्वस्मादेकरसाद्विश्वं गंधर्वनगरोपमम् ७६१ यत्किंचित्सकलं विश्वं भूतभौतिकरूपभृत् ॥ विभक्तं नात्मनः सुप्तावात्मा यदवगच्छति ७६२

तत एव बोध्यं एवं कथं एव पुमान् सुप्तौ पश्येत्तज्जालं पश्यति तत्र प्रयोजको द्वैतस्येवाभावलक्षणोपराधेन तु दृष्टेरभावस्तत्र प्रयोजक इत्यर्थः ७५८ ननु सुप्तौ चित्तो विशेषाकारतालक्षणस्य द्वैतस्याभाव एव कुत इति चेत्तत्र प्रयोजककार्याविद्याऽभावादिति दर्शयितुं कार्याविद्यायाः सविशेषता कारणत्वस्यान्वयव्यतिरेकाभ्यां स्पष्टीकरणपराया पत्रवा इत्यादि कार्या एकत्रिंशत्तम्याः कंडिकाया अर्थं दर्शयति यत्र द्वैतामि ति चतुर्भिः । यत्र यस्मिन् काले स्वप्ने स्वप्नावस्थारूपे तत्समे स्वप्नसमे जागेरे जाग्रदवस्थारूपे वा तद्वत्माया विनिर्मिते मायाविना निमित्तप्रपञ्चदर्शनकाले वा द्वैतमिव मिथ्याभूतद्वैतमाभाति तत्र काले दर्शनादिक्रियाकर्ता तत्क्रियाकर्माणोऽन्य आत्मानं भिन्नं मन्यमानः सन् स्वस्माद्विभक्त्वेन कल्पितैः सर्वैश्च भुरादिभिर्बाह्याभ्यन्तरेकरणैः कर्मरूपादि स्वस्माद्विभक्ततावगच्छति अत्र नानाविधविशेषदर्शनप्रयोजकं स्तुभेदमोहोभेदाकारेण परिणताऽविद्येवेति द्रष्टव्यः सर्वयः कीदृशे स्वप्नादौ सुप्तीतरात्मानं नुमिषितलक्षणस्वरूपे ७५९ । ७६० सुप्ताविति । सुप्तौ तु तस्य भेदमोहस्यापिशब्दात्ताम्रकर्मदिंश्चाभावेन स्वस्मादेकरसाद्विश्वं भिन्नतया कथं प्रपद्येत जानीयादिति संबंधः ७६१ तत्र हेतुतया सकलभेदोपाधीनां सदात्मरूपकारणाद्विभागेनानवस्थानमाह यत्किंचिदिति । यतः सर्वं विश्वं भूतिकाले आत्मनः सकलाशाद्विभक्तं विभागेनावस्थितं न भवति पदात्मावगच्छेदित्यर्थः ७६२

अथद्वित्रिंशत्तम्याः कंडिकाया अर्थवर्णयति । स्वसजातीतिद्रात्रिंशद्गोकेः । श्रुतिगतसलिलपदेन शुद्धत्वाभियायिनाविजातीयभेदस्यैकैकपदेन सजातीयभेदस्याद्वैतपदेन स्वमतभेदस्य च वारणात्सुमा
 दशाएकोनिरंतरः सर्वभेदसहितइति यावत् एतादृशोपतो भवति अतएवायं ब्रह्मशब्दाभिधेयः स्वयं ज्योतिश्च परः पुमान् भासमानानंदत्वेन परमपुरुषार्थरूपो लोकोपदेनोक्तः स एव भवतीत्यर्थः ७६३ एवं
 विधउपदेशो याज्ञवल्क्येन जनकायं कृत इति श्रुतिरधिकारिजनान्प्रत्याह अनुशासनमिति । स्पष्टम् ७६४ किं विवृतं नुशासनमित्याकारामधिकारिणां पुनरुत्थितामाकां सामालस्यश्रुत्या
 यथास्येत्पायुक्तं तदर्थमाह याज्ञवल्क्येनेत्यादिना । याज्ञवल्क्येन पापुमिरुक्ता श्रुतिगम्यात्मस्वरूपमुक्तमिति यावत् एषा सुप्तिगम्यात्मस्वरूपात्मिकाऽस्य जतोः परमागतिः मंतव्यं स्थान
 मित्यर्थः परममुत्तराद्वैतोक्तमिति ७६५ कैर्मंतव्येति जिज्ञासायां च हिंसायै शब्दादिभिरंतरंगैः शमादिभिश्चोपकृतेः श्रवणाद्युपायेरित्याह यज्ञादिभिरिति । श्रवः श्रवणं । एषागतिः ७६६
 अस्वरूपस्य परमसंपदपतामाह कुवेरस्येति । यथालोके कुवेरस्य संपत्परमाप्तिश्चातथे पापुप्तिः परमासंपत् यतोऽस्यां सुप्तावात्मनः सकाशात्परं भिन्नं किंचिदपार्थक्यत्वेन साध्यं तथा चानित्यसिद्ध

स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जनात् ॥ एकोनिरंतरोद्वेष्टासुप्तौ भवति भूपते ॥ ब्रह्मशब्दाभिधेयोऽयं स्वयं ज्योतिः परः पुमान् ७६३ अनुशासनमेवं सचकार मुनि
 सतमः ॥ जनकाय विदेहाय याज्ञवल्क्योतिषुद्धिमान् ७६४ याज्ञवल्क्येन यासुप्तिरुक्तैषा परमागतिः ॥ नातः परं हि गंतव्यमस्ति लोकत्रयेषु हि ७६५ यज्ञादिभिर्म
 हापुण्यैर्ब्रह्मचर्यादिसाधनैः ॥ श्रवादिभिस्तथोपायैर्मंतव्यैः पात्ररूपिणी ७६६ कुवेरस्य यथासंपत्परमाप्तादृशी नृणाम् ॥ सुप्तिः परमासंपत्संपाद्यं नात्मनः परम्
 ७६७ सुप्तौ प्राप्य ते सर्वे रप आत्माऽस्य देहिनाः ॥ परोलोको यतो नान्यल्लोकनीयं परं स्मृतम् ७६८ तरुणीरूपसंपन्ना पुत्रो वा मुण संयुतः ॥ देहो वा मृदुरूपला
 वण्यसाहितो निजः ७६९ गजैः पर्वतसंकाशैर्हयैराकाशगामिभिः ॥ मेघघोषैरथैस्तद्वत्पादातैरकुतोभयैः ७७० शंखपद्मनिधिप्रख्यैः कोशैश्चैव शययजितैः ॥ कोष्ठा
 गारैस्तथानंतैर्नानाधान्यप्रपूरितैः ७७१ अप्सरः सदृशानंतनानावारांगनामगैः ॥ वैजयंतोपमैः प्रौढप्रासादैः सुमनोहरैः ७७२ इंद्राणी सदृशस्वात्मजायासंधवि
 राजितैः ॥ हृष्टपुष्टप्रजासंघैर्दशैरव्याहताज्ञकैः ७७३ इंद्रस्यैव भवेद्वा ज्यमथवा स्वात्मनः सदा ॥ लोकनीयं यतो नेन सुखं संजायते नृणाम् ॥ परमोलोकनीयोऽयम्
 स्यात्मा त्रशरीरिणः ७७४

खादात्मस्वरूपमेव परमासंपत् अप्यास्तु संपद आगंतुक्त्वा वपरमा इति भावः ७६७ उक्तस्वरूपस्य परमलोकतामाह सुप्तावितिसप्तभिः । पारमा सुप्तौ सर्वैः प्राप्य ते सर्वे एषोऽस्य देहिनो लो
 ककामस्य परोलोको लोकनीयः यत इतीत्ययत्नो लोकनीयं तत्परमुत्कृष्टं न भवति किं त्वप्युक्तं भवेत्त्यर्थः ७६८ उक्तस्फुट्यव्यपवार्थभूतान्कांश्चिद्विशेषति तरुणीति । रूपादिसंपन्नास्तत्तुणा
 दयोऽथवा वणिजविशेषणैर्जायेरुपलक्षितमिदं स्वैवराज्यं सदा तर्न स्वात्मनः संबंधिभवेत्तत्सर्वं परलोकनीयं न भवतीति पष्ठेनाभिसंबन्धः लावण्यं मुक्तावदंगकांतिः ७६९ गजैरिति स्पष्टम् ७७०
 शंखेति । शंखादिनिधिरूपमार्कण्डेयपुराणे द्रष्टव्यम् ७७१ अप्सर इति । स्पष्टम् ७७२ इंद्राणीति । एतत्पूर्वार्द्धमपि प्रासादविशेषणं अव्याहता अमोघा आज्ञाये पुनेतथातैः ७७३ इंद्र
 स्येवेति । पूर्वाद्धांशयोदक्षितः तरुण्यादीनामपरमलोकत्वे हेतुद्वितीयाद्वैतोक्तः यतोऽनेन तरुण्यादिसाधनेन लोकनीयं नृणां पत्सुखं संजायते जयमनित्यमिति यावदितिवदर्थः । फलितमाह पर
 म इति । तस्मादत्र सुप्तौ योऽयमात्मा स एव शरीरिणः परमोलोकनीय इति संबन्धः ७७४

परमलोकपदेनयत्परमपुरुषार्थत्वमुक्तं तत्र हेतुतया परमानन्दं वदामाह परमेति । यथात्माऽमुना शरीरिणा मुनौ प्राप्यते स परमानन्दरूपः अस्त्वानन्दत्वं परमत्वं कथमित्यत आह परमत्वं मित्यादि । यथामतिरूपेण संपद्वेषेण लोकरूपेण च परमत्वेनासिद्धिं किंतु सिद्धमेव तथा नन्दरूपेणापि परमत्वेनासिद्धं सर्वानन्दं अधिक्यादित्यर्थः ७७५ कथं सर्वधिक्यमित्यत आह गतइति । उपजीवंति आश्रित्य वर्तते । मात्रालेशम् ७७६ तत्र दृष्टान्तमाह समुद्रस्येति । यथा क्लृप्तशतवर्षकामेघाः समुद्रस्य जलसमष्टे लेशमाश्रित्य स्वरूपा भिन्न्य क्लृप्तं तद्वत्त्वर्थः ७७७ मात्रापदार्थमभिनयति मात्रेति । यथा स्निग्धस्य घृतादेर्हस्ते गृहीत्वा त्यक्तस्यापि कश्चिद्विशेषो हस्तेति प्रतिसत्तस्य मात्रेऽप्युच्यते इत्यर्थः ७७८ दाष्टीति के योजयति ब्रह्मादौति । ब्रह्मादिरण्यगर्भः । स्तंबस्तृणादिगुच्छः ७७९ उक्तमर्थमुपपत्त्या विशदयन्तं सारदशायामात्मनः परमानन्दताया अभाने प्रयोजकं दर्शयति आत्मन इत्यादिना । एवं वक्ष्यमाणप्रकारेण आत्मनः परमानन्दत्वं जानीयात् । तत्रानन्दत्वं मुख्यवहारेण साधयति आनन्दइति । विषयप्राप्तिजन्यत्वेनाभिमतस्य सुखनाम्ना प्रसिद्धस्यानन्दपदार्थस्य स्वत्वेन विवादः कस्यचिदित्याशयः ७८० तस्य विषयाः कारणमिति लौकिका वदन्तीत्याह अभीष्टमिति । अशनं भक्ष्यं । तस्य सुखनामकस्य ७८१ तत्रापीदं विचार्यम् विषयाणां किमुत्पादकत्वं लक्षणं कारणत्वं किंवा भानप्रतिबंधकापनयरूपा भिन्न्यं जकत्वलक्षणं तत्र नाशः नित्यात्मस्वरूपलक्षण

परमानन्दरूपोयः सुपुनौ प्राप्यते मुना ॥ परमत्वं न चासिद्धं गतिसंपत्स्वरूपिणः ॥ लोकस्यानन्दरूपस्य सर्वाधिक्येन हेतुना ७७५ यतः सर्वाणि भूतानि स्थावराणि चराणि च ॥ एतस्मै शेषजीवंति मात्रामानन्दरूपिणः ७६ समुद्रस्य यथामात्रामुपजीवंति खेस्थिताः ॥ मेवानरमुचो भूमौ वर्षकालउपागते ७७ मात्रालेशः समुद्रिष्टो यथा स्निग्धस्य वस्तुनः ॥ हस्तस्थितस्य संत्यागे हस्तेति प्रतिकिंचन ७८ ब्रह्मादिस्तं वपर्यं ताजंतवो लेशभागिनः ॥ आनन्दस्यास्य तेनायमानन्दः परमः स्मृतः ७९ आत्मनः परमानन्दं जानीयादेवमत्र हि ॥ आनन्दसुखनामायमस्ति कश्चिज्जनेष्विह ॥ विषयः प्राप्तिजो जातो मनुजानामहर्निशम् ८० अभीष्टमशनं तद्बल्ललाश्रमनोरमाः ॥ पुत्रमित्रादिकंचैव कारणं तस्य कीर्तितम् ८१ यद्यप्येतैरसौ नैव जायते स्वात्मरूपकः ॥ तथापि दुःखहानिं ते कुर्वति विषयाः मदा ८२ आत्मा ज्ञानेन जंतूनां तथा ब्राह्मस्य दर्शनात् ॥ विषये जायते कामः कामादुःखं च जायते ८३ विषया वाप्सितः कामो विनश्यति तदा हि सः ॥ यावदन्योन जायत तस्मिन्नापि परत्र वा ८४ कामस्य तस्य नाशेन तज्जुदुःखं विनश्यति ॥ यावदुःखविनाशो यमात्मन्यस्मिन् स्थितो भवेत् ७८५

स्यानन्दस्योत्पत्त्ययोमात् तस्मादंत्यः पक्षः परिशिष्यत इत्याशयेनाह यद्यपीति । असावानन्दोदुःखस्य सुखप्रतिषेधकस्य हानिकारणापहारेणापचयम् ७८२ किंतुदुःखकारणमिति चेत् काम इत्याह आत्मेति । यथा तृणच्छादिमं भोविहाय कश्चिन्मृगं तृणामभिवारितं तथात्मानमानन्दरूपमज्ञानावृत्तेर्विहाय विषयदर्शनां काम इच्छादुःखमूलं भवतीति ७८३ विषयेति । विषयप्राप्त्या तु विषयेच्छा उपशम्य तिसा कामोपशान्तिरपि तावत्सिद्धति यावत् तस्मिन् पूर्वमिष्टे परत्र तद्विज्ञेवा कामान्तरं न जायत इति ७८४ कामस्येति । तस्य विषयगोचरस्य कामविशेषस्य नाशेन तज्जन्तस्मात् कामविशेषाज्जातदुःखं विनश्यति सद्दुःखविनाशो यावदात्मनि बुद्धेति प्रतिसत्तावदात्मनोरूपं स्फुरेत् । कीदृशमात्मरूपम् एतावद्विसेपरहितं एतावताप्रतियोगिदुःखव्यक्तिमात्राकारेण विशेषेण रहितम् । तत्त्वज्ञानं विनाऽज्ञानानपायादज्ञानावृत्तं च तत्तावरणानपायात् तद्विसेपरहितमात्मरूपमावृत्तं सल्लोके सुखशब्देन व्यवहियत इति द्वयोरर्थः । अयं भावः लोके द्विविधं प्रतिबंधकम् किंचिदावरणरूपं यथा रवेर्धनः किंचिद्विसेपरूपं यथानेत्रां चालयम् तथा वात्रविसेपरूपं बुद्धिचांचस्य स्पष्टनिवृत्तिमात्रेणाज्ञानावृत्तस्यैवात्मनो मिथावृत्तरेव यद्वा नंतथा तत्सुखमिति लोके व्यवहियत इति ७८५

७८६ अतएवेति । यत आत्मनोरूपमावृतमतएवसंसारिणामहंमुखमित्याकारोबोधो न दृश्यत इति प्रथमदलार्थ उक्तत्वेन स्फुटीकृतः ७८७ मुखस्य तारतम्यं दृष्टान्तेन स्फुटयति तमोवृत्त इति पंचभिः । यथा एष खद्योतो मणिर्वाऽऽकाशगतः स न्यायवद्देशावच्छिन्नं तमोनिर्हंतितावद्देशावच्छिन्नमेव च तदा काशं स्फुरेदिति ७८८ एवमिति । एवं विषयप्राप्तिः स्वद्योतादिसमादुःखमिच्छाज्यंतमोनिभमात्माकाशे कल्पितं निर्हंतितावदपगतदुःखसपरिमाणमात्मरूपं सुखं जायते विशेषरहितं भासते इत्येवं तारतम्यबोधमिति द्वयोरर्थः । अत्र तमोदुःखयोरावरणविशेषत्वरूपोऽवांतरविशेषो न विवक्षितः प्रतिबंधकतामात्रेण साम्यस्य विवक्षितत्वादिति बोध्यम् ७८९ । ७९० एवं प्रतिबंधकाभावस्य आत्मभानेऽवबोधोदाशितोऽप्यतिरेकमाह केनचिदिति । यथा केनचिन्मिन्नेनायुवेगादिरूपेण खद्योतादेरपायेऽपगमे सति पुनस्तमः प्रादुर्भावादाकाशो न स्फुरति कीदृश आकाशः खद्योतादिसत्त्वकाले प्रतीतोऽपि तथा कामांतरस्य आत्मानंदभानप्रतिबंधकदुःखप्रयोजकस्योत्पत्त्यात्मरूपं सुखं न भासते कीदृशं कामशान्तिकालेऽप्रतीतमिति द्वयोः संबन्धः ७९१ । ७९२ ननु कामोपशमस्य सुखप्रादुर्भावप्रयोजकत्वं न संभवति पीनसरो गणिश्चिक्का जल्पसुखेयभिचारादिति चेन्न तत्रापि छिन्नानिरोधकाले तदिच्छायाः स्फुटोपलंभेनान्वदाप्य स्फुटेच्छाकल्पने बाधाभावादित्याह क्षुतादिज इति । क्षुतं छिक्का । तदुद्भवः तस्मिन् क्षुतादौ विषयतासंब

अज्ञानावृतमेतावद्विशेषरहितं स्फुरेत् ॥ आत्मरूपं ततस्तत्स्यादावृतं सुखशब्दभाक् ७८६ अतएव सुखं नाहमिति बोधो नृणां भवेत् ॥ आत्मनस्त्वावृतं यस्मात्सं सारे वर्तते तेषु ॥ तेनात्मा सुखरूपोऽहमिति बोधो न जायते ७८७ तमोवृत्ते यथा काशे खद्योतो मणिरेव वा ॥ यावत्तमोनिर्हंत्येष तावदेव च तत्स्फुरेत् ७८८ एवमेवा त्रसंप्राप्तिर्यावती विषयस्य हि ॥ तावत्कामफलं दुःखं निहन्त्या दात्मनि स्थितम् ७८९ सुखं संजायते तावत्सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ तारतम्यं भवेतेन सुखस्यात्मस्वरूपिणः ७९० केनचिद्विनिमित्तेन खद्योतादेरपायतः ॥ आकाशो न स्फुरेत्सोऽयं प्रतीतो पीह देहिनाम् ७९१ तद्वत्कामांतरप्राप्त्या पूर्वजातं सुखं न हि ॥ प्रतीयते स देवात्मस्वरूपं सर्वदेहिनाम् ९२ क्षुतादि जेपिलोके स्मिन्सुखे कामस्तदुद्भवः ॥ अस्त्येव यतः पुतस्य रोधादौ दृश्यते स्फुटः ९३ ततो विषयजं नृणां तारतम्याद्यवस्थितम् ॥ प्रसिद्धं सुखमेतास्मन्लोके बुद्धिमतांसदा ॥ सुखमेव समुद्दिष्टमानंदो नापरस्तुतः ७९४ मनुष्याणां च सर्वेषां प्रसिद्धो यो धिक् पुमान् ॥ युवा दृढवपुस्तद्वद्भी मार्जुनसमो बली ७९५ सर्वज्ञो व्यासवत्तद्वत्पार्वतीपतिनासमः ॥ अस्त्रैर्नानाविधैर्मोक्षसंधानादिसमन्वितैः ॥ अधिनाविवनीरोगः सिद्धेषु प्रकीर्तितः ७९६

येनोद्भव उत्पत्तिर्यस्य कामस्य स तथा काम इच्छा अस्त्येव यत एतस्य क्षुतादेर्निरोधाविकाले स्फुटो दृश्यत इति । प्रथमादिपदेनोद्भारादिग्रहः । द्वितीयेनानुदयग्रहः ७९१ फलितमाह त त इति । ततः कामोपशमस्य सुखाविर्भावप्रयोजकत्वात् तारतम्येनावस्थितं वैषयिकं सुखं लोके प्रसिद्धं तच्च सुखमात्मस्वरूपभूतानंदं दात्रभिन्नं यदि हि जन्ममविष्यत्तदा तमभिन्नमविष्यत् इदं त्वमिच्छाज्यमेवेत्यर्थः ७९४ एवं लौकिकसुखानामोपाधिकभेदभिन्नानामात्मानंदमात्रत्वं दर्शितमथेतरत्र आपेक्षिकपरमत्वप्रदर्शनपूर्वकमात्मानंदस्य निरतिशयत्वस्फुटीकरणपराया स्वयं त्वं शक्त्याः कंडिकापार्थपंचांशच्छ्लोकेऽवर्णयंतं त्रमानुपानंदस्य परमकाष्ठां दर्शयति मनुष्याणामिति सप्तभिः । यः पुमान् युवत्वादिभिर्गुणैः सर्वाधिको भवेत्तस्य पानंदः स द्विपदां मनुष्याणां परम इति पष्ठेना मिसंबन्धः । तत्र श्रुतिगतरादपदेन सिद्धत्वाभिधायिना संगृहीता गुणान्वर्णयति युवेत्यादिना निरोग इत्यंतेन । दृढवपुर्वज्रसंहननांगः । अस्त्रैः श्रीशंभुसमः मोक्ष उत्सर्गः संयानं शरा दं अस्त्रशक्तेराधानं । आदिपदेनोपसंहारग्रहः । एतन्मंत्रसमन्वितत्वमस्त्रविशेषणम् ७९५ । ७९६

आ. पु.

॥ ३७ ॥

वाहोपकरणसंपन्नत्ववाचकस्य समृद्धपदस्यार्थमाह समृद्ध इति । यथावलानुजः श्रीकृष्णस्तत्प्रयुक्तात्साहाय्यात्पाण्डवोयुधिष्ठिरोऽर्जुनोवा समृद्ध इति प्रसिद्धस्तथातादृशा श्रीकृष्णसमेनसाये नसंपन्नः प्रकृते समृद्धो ज्ञेय इति संबंधः ७९७ अधिपतिपदार्थचक्रवर्तिराजत्वरूपमाह सर्वेषामिति । द्विपदां मनुष्याणां तथा पश्यादीनां च समद्वीपवासिनां सर्वेषां च कवर्तास्वतंत्रो राजा भवेत्सो त्राधिपतिशब्देनोक्त इत्यर्थः ७९८ तथा भोग्यैर्भोगोपकरणैर्भोगशक्त्या च संपन्नो भवेदित्याह मनुष्याणामिति ७९९ तस्येति । तस्य वर्णितस्य श्रुतत्वान्दानं दिनो रभेदिविवक्षया सामानाधिकरण्यामिति बोध्यम् ८०० तस्य परमत्वं स्फुटयति एतद्वदिति । स्पष्टम् ८०१ वर्णितमनुष्यानां दातृशतगुणाधिकः पितृलोकवासिनामानंद इत्याह आनंद इति । जितः पूर्वकल्पाजित आद्यादि कर्मणा वशीकृतो लोको ये ते तथेति पितृविशेषणं स्वर्गश्चंद्रलोकः ८०२ ततोऽपिशतगुणो गंधर्वानंद इत्याह पितृलोकेति । पितृलोकगतानंदो दापिशतसंख्याः स्युस्ततोऽपि गंधर्वलोकानंदोऽपि क्तिरधिका खंडव्यक्तिभ्यस्तत्समेकव्यक्तेराधिकस्य लोकेऽपि प्रसिद्धत्वादिति भावः । एवमग्रेऽपि ८०३ गंधर्वेति । गंधर्वलोकैवर्तमानोऽपि आनंदस्तज्जातीयानां शतात्कर्मदेवानां संबंध्यानेदो

समृद्धः पाण्डवो यद्वद्वलानुजसमुत्थितात् ॥ साहाय्यात्तादृशा ज्ञेयः सहायेन समन्वितः ७९७ सर्वेषां द्विपदां तद्वत्सप्तद्वीपनिवासिनाम् ॥ भवेदधिपती राजा च कवर्तो म हायशाः ७९८ मनुष्याणां हि ये भोगा अन्नपानांगनादयः ॥ तैः संपन्नतमः सर्वैराप्तकाम इव स्थितः ७९९ तस्य योजायते पुंसां आनंदश्च कवर्तनः ॥ अस्माकं द्विपदां सोऽयमानंदः परमः स्मृतः ८०० एतद्वन्मनुजेष्वत्र सुखी कोऽपि न विद्यते ॥ यतोऽतः परमोऽस्यायमानंदो द्विपदामिह ८०१ आनंदो यः परः प्रोक्तो द्विपदां तच्छता दपि ॥ अधिकोजितलोकानां पितृणां स्वर्गवासिनाम् ८०२ पितृलोकस्थितानंदशततोऽप्यधिकः स्मृतः ॥ गंधर्वलोक आनंदो गंधर्वाणां महात्मनाम् ८०३ गंधर्व लोक आनंदशततोऽप्यधिकः स्मृतः ॥ आनंदः कर्मदेवानां ये देवाः कर्मणा भवन् ८०४ कर्मदेवस्थितानंदशततोऽप्यधिकः स्मृतः ॥ आजानजानां देवानामानंदो हि महत्तमनाम् ८०५ आजानदेवजानंदशततोऽप्यधिकः स्मृतः ॥ यस्मात्प्रजापतेर्लोक आनंदः परमेश्विनः ८०६ विराडानंदशततो ब्रह्मलोकेऽधिकः स्मृतः ॥ सूत्रा त्मनो महेशस्य जगत्कारणरूपिणः ८०७ इतः परं न देहेषु स्थूल सूक्ष्म विभेदिषु ॥ वर्ततेऽधिक आनंदः कोऽपि कुत्रापि कर्हिचित् ८०८ अत्र वैराग्यसिद्ध्यर्थं स्थूल सूक्ष्म शरीरगः ॥ आनंदस्तारतम्येन कथ्यते वेदवादिभिः ८०९ सार्वभौमे जने तद्वत्पितृलोके मनोरमे ॥ गंधर्वाणां तथा लोके कर्मदेववपुष्यपि ८१०

धिकः ते कर्मदेवा इति ये कर्मणा अग्निहोत्रादिरूपेण लब्धदेवभावाः ८०४ कर्मेति । कर्मदेवानां दानां शतादधिक आजानजदेवसंबंध्यानेदः आजानजदेवानामप्येवमुद्यत्तादौ जप्ताया गदेवता अष्टपादयः ८०५ आजानेति । आजानजदेवानंदं दात्प्रजापतिलोके शतगुणाधिक आनंदः यस्मात्प्रजापतिलोकानन्दात्परमेश्विनो विराजो लोके आनन्दः शतगुणाधिक इति संबंधः ८०६ विराडिति । वि राडानंदशतात्सूत्रात्मानो हिरण्यगर्भस्य निवासभूते ब्रह्मलोके आनंदोऽधिकः कीदृशस्य सूत्रात्मानः स्थूलजगत्कारणस्य ८०७ शरीरिणामानंदो हिरण्यगर्भलोकानंदात्परो नास्तीत्याह इति । इतो हिरण्यगर्भानंदात् ८०८ वर्णितविधया यदानंदं तारतम्यमुक्तं तत्फलं हिरण्यगर्भानंदादौ राग्यं परमात्मानं दमाप्ति साधनभूतं श्रुतेर्विवक्षितमित्याह अत्रेति । अत्र हिरण्यगर्भानंदे ८०९ परमवैराग्यस्य परमानंदमाप्ति साधनतां स्पष्टयितुं वैराग्यतारतम्यानुसारेण तत्तदानंदमाप्तिपिपादकानां श्रोत्रियपदघटितवाक्यानामर्थदर्शयति सार्वभौम इति त्रिभिः । सार्वभौमे सर्वभूमीश्वरे जने मनुष्ये तथा पितृलोके गंधर्वलोके कर्मदेवशरीरे आजानजदेवशरीरेऽपि शब्दोक्तप्रजापतिशरीरे विराट्शरीरे ईश्वरपदो हिरण्यगर्भशरीरे च योऽसौ स शतगुण आनंद उक्तस्तस्य तस्य माप्ति साधनं द्विविधं तत्र एकं—

धनंसावभौमत्वादिसंपादकं कर्मकालांतरभाविफलकंप्रसिद्धं । द्वितीयं सयः फलकमाह तमित्यादिना । तंतमानंदमयमधिकार्यपि प्राप्नोति अयंकः यो वेदाध्ययनार्थं ज्ञानसंपन्नो निष्पापो निष्का
मश्च वेदाध्ययनार्थं ज्ञानार्थ्याहीनो हि जिज्ञासायादुःखितो भवति पापी तु पापफलभयेनाकुलः । सकामेतु कामनेव सुखप्रतिबंधिका । तत्र निष्कामत्वतारतम्यानुसारेण तत्तदानंदविशेषलाभ इति त्रया
णामर्थः । तथा चोक्तं 'यतो यतो विरज्यते ततस्ततो विमुच्यते' इति ८१० । ८११ । ८१२ फलितमाह यदेति । यदायमधिकारी हिरण्यगर्भानंदेशरीरिणामानंदोत्कर्षपर्यव
सानभूमावपि कामवान्न भवति तदा तं हिरण्यगर्भानंदं गच्छेत् । यो यं हिरण्यगर्भानंदं शेषस्यानंदस्वल्पं भुंजतः स आनंदः परमात्मरूपः सर्वेषां सुपुत्रिगम्य इति द्वयोः संबंधः ८१३ । ८१४ सुपुमानंदस्य पर
मत्वमेव स्फुटयति अवाहन्नसेति । अयं परमात्मनः स्वरूपभूत आनंदः सूत्रजानंदादितरापेक्षया परमादपि परमो यतोऽवाहन्नसगोबरस्तारतम्यवर्जितः कीदृशस्य परमात्मनः अग्राकृतस्य
अग्राकृतोपाधिकत्वेन स विशेषस्य तत्साक्षितयानिर्विशेषस्य चेति संबंधः ८१५ अस्वपरमात्मानंदस्य सूचनायैव हिरण्यगर्भानंदस्य विरक्तश्रोत्रियलभ्यताश्रुतावुक्त्याह सूत्रत इति । देहिनः सूक्ष्मसम

आजानंदे देहेऽपि विराज्य पितृश्वरे ॥ यो य आनंद उक्तो त्रतंतमाप्नोत्ययं सदा ८१३ यो धीतवेदो विज्ञातवेदार्थः पापवर्जितः ॥ यस्मिन् यस्मिन् हि निष्काम आनंदे त्राति
शायिनि १२ यदा सूत्रेऽपि नैवायमानं दावधिरूपिणि ॥ कामवानथ तंगच्छेदानंदं यस्य सोऽपि हि १३ सूत्रानंदो भवेन्मात्राभूतो यः परमः स्मृतः ॥ स तु सौ पुत्र आनंदः
परमात्मेति कीर्तितः ८१४ अवाहन्नसगम्यो यं तारतम्यविश्रुतः ॥ परमात्सूत्रजानंदात्परमः परमात्मनः ॥ आनंदोऽग्राकृतस्यास्य साक्षिणोऽग्राकृतस्य च
१५ सूत्रतः परमानंदः परस्तिष्ठति देहिनः ॥ इति सिद्धार्थमत्रापि श्रोत्रियः कीर्त्यते श्रुतौ १६ आनंदमेनमादिश्य परमानंदं रूपिणम् ॥ याज्ञवल्क्य इदं वाक्यमुक्तं
वान् जनकं प्रति १७ ब्रह्मलोको मयाराजनुसृतो यस्ते समीरितः ॥ स एष परमानंदः सूत्रजा दधिको हि यः १८ एवमुक्ते तदाराजा याज्ञवल्क्यमभाषत ॥ त्रिवारं च य
था पूर्वनिजाभिप्रायदर्शकः १९ सोऽहं त्वयोपदिष्टोऽस्मि विद्याते गुरवे गुरोः ॥ गोसहस्रं ददाम्यत्र विद्याया दक्षिणामिमाम् ॥ अत ऊर्ध्वं विमोक्षाय ब्रूहि मेना परं मुने २०
अभिप्रायोऽस्य राज्ञो यमवस्था भवते रिताः ॥ स्वप्नो जागरणं सुषुप्तिरेकस्ता सुपुमानपि ॥ स्वप्नकाशो निजा विद्या विमूढः सुखदुःखभाक् २१ वस्तुतः संगशून्योऽपि कर्म
णायत्यहर्निशम् ॥ स्वप्नं जागरणं चैव सुषुप्तिं कर्मद्वयेक्ष्ये ॥ श्रान्तः स त्रीडतुल्येऽस्मिन् परमानंद आत्मानि ८२२ नैतावत्यत्र विज्ञाते मोक्षो भवति कीदृशचित् । मृतिज
न्मादयो यस्मात्संति जागरणे सदा ८२३

दृशरीरात् सूत्रतः परं यथा भवति तथार परमात्मानंदस्तिष्ठतीत्यस्यार्थसिद्धार्थमत्र हिरण्यगर्भानंदमतिपादिकायां श्रुतौ श्रोत्रिय उक्तविशेषण आनंदलब्धत्वेनोक्त इत्यर्थः ८१६ आनन्दमिति । स्पष्टम्
८१७ एव ब्रह्मलोक इत्यादिः शेषस्यार्थमाह ब्रह्मेत्यादिना । यो मया तुभ्यं मुक्तो ब्रह्मलोक उक्तः सर्वजितपरमानंदरूप एवेत्यर्थः ८१८ एवमिति । एवं मुनिनोक्ते सति राजा मुनिप्रतिपत्तिर्याऽऽहम् ।
तथा चार्थः यथा पूर्वत्रिवारमुक्तं कीदृशो राजा निजाभिप्रायस्य वरापरिपूर्तिलक्षणस्य दर्शकः सूचक इत्यर्थः ८१९ तत्र राजा वाक्यमभिनयति सोऽहमिति । हे मुने सोऽहं त्वया विद्यामनुशिष्टोऽस्मि अतस्ते
गुरवे गुरोर्दक्षिणं गोसहस्रं रुपां ददामि इत ऊर्ध्वं विशेषेण मोक्षोऽप्येनोपदेशेन सिद्धये तमेवोपदेशं कुर्वितिसंबंधः ८२० एवं वदतो राज्ञोऽभिप्रायमभिनयति अभिप्रायोऽप्येति पंचभिः । हे मुने भवतौ तावदुक्तं
यत्स्वप्नकाशो वस्तुतः संगशून्योऽपि पुमानविद्यया एको वस्थात्रये भ्रमति तत्रापि कर्मवशेन स्वप्नं जागरणं वाऽऽप्नोति जाग्रत्स्वप्नभोगप्रदस्येतु श्रान्तः पक्षी नीडमिवानंदरूपमात्मानं प्राप्नोतीति द्वयोः ८२१
८२२ नैतावतीति । एतावति अवस्थात्रयविवेकरूपे अर्थे विज्ञाते पि मोक्षो न भवति यतः शरीरांतरसंचरणस्य जन्ममरणारूपस्य तद्वेतूनां कामानां चात्मसंबन्धिनिराकरणेनानोपपत्तिर्भनैकतंत्रिाकरणा-

भावेचसंसारपरमानंदरूपः कथं स्यात् कीदृशः संसारी विपरीतात्मबंधनः मोक्षगम्यात्मस्वरूपाद्विपरीतकर्तृत्वभोक्तृत्वादिलक्ष्यशोक्त्याप्तोमिथ्यात्वैवबंधनं यस्य सतयेति द्वयोरर्थः ८२३ । ८२४
यावच्चसंसारधर्मानवगाहिनिश्चयरूपज्ञानं न जायते तावन्मोक्षो न भवतीत्याह यावन्नैति स्पष्टम् ८२५ विज्ञायेति । एतादृशराज्ञोभिप्रायं ज्ञात्वा इदं वक्ष्यमाणप्रकारं विचारं कुर्वन् मुनिर्भयं प्राप्नोति
तरदानासामर्थ्येन मुनिर्भयं प्राप्त इत्यर्थः ८२६ इदं पदोक्तं मुने श्रितामभिनयति संतीति । मम शिष्याणां मध्ये जनकसमो बुद्धिमान्कोपि नास्ति योयं जनकः कामप्रश्रुपेणैकत्वापारेण मदीयानि
खिलां विद्यां गृहीतुमुद्यत इति द्वयोः संबंधः ८२७ । ८२८ निरुद्धोऽस्मीति । ततो बुद्धिमात्त्वादेनैककामप्रश्रुतवताराज्ञाहं निरुद्धोऽवशीकृतोऽस्मि यतोऽहं सत्यपाशनिबंधनः सत्परूपपाशाद्यो नस्त
स्मादहं बहुकालाजितादुर्लभां च विद्यामस्मै वदाम्येवेति एवं विचार्य मुनिरेतद्वक्ष्यमाणं वाक्यमाह स्मेति द्वयोरर्थः । तथा च दुर्लभायारहस्यायाश्च विद्यायाः प्रकाशनप्रसंगे वमुनेर्भयकारणमिति भावः
८२९ । ८३० एवमतीतध्रंथेन ययपि स्वप्रदृष्टांतेन परलोकप्राप्तिः सुप्रिदृष्टांतेन मोक्षप्राप्तिश्चासंगस्यात्मनः सूचितता तथापि तत्र दृष्टांतमात्रमेवोक्तमित्यपरितुष्य ताराज्ञादार्ष्टीतिकं श्रोतुं कामेन प्रष्टुं मुनि
स्तावत्परलोकसंबंधं निरूपयिष्यन्नात्मनः स्वप्रजाप्रदूषिमाप्तिं यथा स्वप्राज्ञाप्रप्राप्तिस्तथा एतच्छरीरात्परशरीरप्राप्तिरित्येवं दृष्टांतभावाद्वाही चतुर्विंशत्तम्यां कंडिकयोक्तृत्वांस्तस्यावर्थमभिनयति स्वयं यो

कामाश्च विविधाः पुंसो नात्मन्येते निरालताः ॥ नानोपपत्तिभिर्यस्माद्भवतातः कथं भवेत् ॥ संसारी परमानंदो विपरीतात्मबंधनः २४ यावन्न जायते ज्ञानं संदेहादिविव
र्जितम् ॥ तावन्न जायते पुंसो मोक्षो जन्मशतैरपि २५ विज्ञायेममभिप्रायं याज्ञवल्क्यो महामुनिः ॥ राज्ञो बुद्धिमां ह द्वाभीतो भूर्चिंतयन्निदम् २६ संति मे शतशः शि
ष्या बुद्धिमंतो न कोपि हि ॥ जनकेनामुनाराज्ञा सदृशो विद्यते मम २७ वरव्याजेन यो विद्यानिखिलमेकहेलया ॥ गृहीतुमुद्यतो यातुर्वर्षपूगैर्न लभ्यते २८ निरुद्धोऽस्मि
ततो नैन सत्यपाशनिबंधनः ॥ वदाम्यस्मादमां विद्यामिदानीमेव भूभुजे २९ लब्धाया बहुकालेन गुरुशुश्रूषणान्मया ॥ इति संचित्य तं प्राह वाक्यमेतन्मुनीश्वरः ३०
स्वयं ज्योतिः पुमान्यस्ते मयोक्तो राजसत्तम ॥ स एवैष पुमान् बुद्धिसाक्षी देहाख्यपंजरे ३१ सुप्तिं गत्वा प्यगत्वा वा स्वप्ने स्वेनैव तेजसा ॥ रत्वावध्यादिभिः सार्द्धं गत्वाना
डीरनेकशः ३२ पुण्यपापं फलावस्थं सुखदुःखस्वरूपकं ॥ दृष्ट्वैव संगरहितः स्वप्रकाशसुखात्मकः ३३ यथागतं यथा देहमेति जागरणं पुनः ॥ अत्र भोगोपभोगमायके
वलं नान्यकारणं ३४ आगतो त्रयथा स्थूलदेहं कर्मक्षये पुमान् ॥ तथा त्रदेहमोक्षोऽस्मिन् दृष्टांतं वाचमिभूषते ३५ भवत्यत्र यथालोकेशकटं सपरिच्छदम् ॥ यियासतः
पुरो ध्यानं महान्तं धनिकस्य हि ३६ वित्तैर्नानाविधैः पूर्णं बालकैश्च वधूजनैः ॥ शब्दानानाविधान्मुच्यं शनकैः शनकैर्ब्रजेत् ८३७

तिरिति चतुर्भिः । हे राजन्यो मया तुभ्यं स्वयं ज्योतिः पुमान् वर्णितः सकदाचित्सुप्तिं गत्वा स्वप्नं गच्छति सकदाचित्सुप्तिं विनापि स्वप्नं गच्छति एवं स्वप्नं गत्वा तत्र कल्पिते वैभूषभृतिभिरत्वा विहृत्य तथानानाविध
नाडीपुत्रमिवा तथा फलभावापन्नं पुण्यपापं सुखदुःखरूपं दृष्ट्वैव ननु कृत्वा असंगत्वात् पुनः स्थूलदेहाभिमानरूपं जागरणं प्राप्नोति । किमर्थं तत्र स्थूलशरीरे भोगानामुपभोगाय दर्शनायेवेति चतुर्णां संबंधः ।
८३१ । ८३२ । ८३३ । ८३४ परलोककर्मतः करणपरिवेष्टितं शरीरं परितः श्रगच्छतीति स दृष्टांतं प्रतिपादयत्पापं च त्रिंशत्तम्याः कंडिकाया अर्थमाह आगतो त्रेति चत्वारिंशच्छ्लोकैः । यथा स्वप्रभोगप्रदकर्म
णः क्षये सत्यत्र जागरणे स्थूलदेहमागतस्तथैतच्छरीरभोगप्रदकर्मक्षये शरीरांतरं यातीति शेषः तत्र शरीरांतरं प्राप्तो पूर्वशरीरस्याग्रे दृष्टांतं शृण्वित्यर्थः ८३५ दृष्टांतमभिनयति भवतीति द्वाभ्यां । यथालोकेश
स्य चिद्धनिकस्य शकटं सौपकरणं भवेत् कीदृशस्य धनिकस्य कस्याश्चित्पुरो नगरस्य महान्तं ध्यानं यियासतो गंतुमिच्छतः ८३६ वित्तैरेति । तच्च शकटं नानाविधविचैर्बालकादिभिश्च पूर्णं नाना
विधशब्दान्मुच्यं कुर्वत्सद्ब्रजेत् ८३७

दाष्टातिक्रमाह एतस्मादिति । तथापुरुषरूपधनिकस्थानीयस्यपरलोकयात्रानुकूलःसूक्ष्मदेहःपुण्यपापलक्षणोपरिच्छेदःसंभृतःशकटस्थानीयोनानाशब्दाशुर्वन्पातित्यर्थः ८३८ तत्रपरलोकयात्रा
कालेच्छिदाभासस्याप्तेनांतःकरणेनकर्मात्मसंज्ञकेनकृतामृशब्दानभिनयति हासुताइत्यादिना । अत्रनीतिसंपन्नत्वादियुगलान्पुत्रादीन्संस्मृत्यतद्विषयेनात्मनःशोच्यताविवक्षितेत्यतोहाशब्दयोगेन
पुत्रादिपुनर्द्वितीयेतिबोधः । हाविचपत्त्वनानाविधंमयावहुस्तुल्यश्लब्धमस्तत्स्वदियोगेनममशोच्यता सुमित्राणिधियोजाबन्धंरतीत्यादिसिद्धिप्रलक्षणसंपन्नानि ८३९ उक्तानांविद्योगेनात्मनः
शोच्यतामेवाभिनयति धिक्प्रामिति । एतांविहायदूरमध्वानभेकाकिनमत्यंतैर्गच्छंतंमाधिगित्यन्वयः ८४० अथबाह्याविकृतानिदुष्कृतान्यनुस्मृत्यपेशब्दःप्रयुज्येतैतानभिनयंस्तत्रवाल्पदुर्वृ
त्तमनुवदति मयेतिनवभिः । दुर्बलघालानांभर्त्सनताडनेदेवावज्ञांभूतवानस्मीत्यर्थः ८४१ तथाजनन्याःपरमोपकारकारिकायावहवोपराधाःकृताइत्याह जननीति । स्पष्टम् ८४२
जनन्यादितकारितामभिनयति योनियंत्रमितिचतुभिः । यस्यायोनियंत्रकचवद्विदार्थाहकीटवर्जितः कीटशोहमनंतदुःखानांकारणभूतः तथाचमदुत्पत्तयेपयानंतदुःखान्येगीकृतानीतिस्पष्टं

एतस्मात्स्थूलतोदेहात्पुंसोनिर्गच्छतस्तथा ॥ सूक्ष्मोदेहोभवेत्पुण्यपापपूर्णपरिच्छेदः ॥ निर्गच्छन्नतएवायंशब्दान्मुच्यनेकशः ८३८ हासुतानयसंपन्नाहा
जायेनवयौवने ॥ हावित्तंबहुसंक्षेपश्लब्धनानाविधंमया ॥ हाभिन्नाणिमुमित्राणिहाबन्धुजनसंगम ८३९ धिक्प्रामेतान्विहायाद्यगच्छंतंपापकारिणम् ॥ दूरम
ध्वानमत्यंतमितएकाकिनंत्विह ८४० मयावाल्पेऽतिबलिनाबालकाभर्त्सिताभृशम् ॥ ताडिताश्चापिदेवानांमस्तकेनिहितंपदम् ४१ जननील्लेशितातद्वन्मह्यं
याहितकारिणी ॥ गर्भेययाघृतःपूर्वपापाण्यवबुधसहः ४२ योनियंत्रंविदार्थाहयस्याःक्रकचसंनिभः ॥ निर्गतोऽनंतदुःखानांकारणकीटकोपमः ८४३ ययामूत्रं
तथामेध्यमदीयंहस्तपंकजात् ॥ स्वकीयावुद्धृतंभूरिमम्मलक्षालनायहि ४४ अन्नपानरसःस्वात्मभक्षितःस्तनसंस्थितः ॥ दतोमह्यंययापूर्वजीवनायदिवानिशम्
४५ वंचयित्वापिचात्मानमन्नपानमनेकधा ॥ मह्यंदत्तंययास्नेहसंपूर्णनयनावजया ४६ सामयाबालभावेनराक्षसीवावधारिता ॥ ताडिताचकठोरैस्तैःकर्णवाणैः
सुदुःसहैः ॥ नकृतंवचनंतस्यायथानाप्तजनेरितम् ८४७ पित्रादयस्तथाहृद्वाब्राह्मणाश्वबहुश्रुताः ॥ सुहृदोवहवश्चान्येहतानिधुरवाक्यतः ८४८ भक्षितान्यप्य
भक्ष्याणिनिंदितानिबहून्पि ॥ कर्माणिचकृतान्येवंवाल्पतोलोकशास्त्रयोः ८४९ यौवनेसततंचित्तसंस्थाप्ययुवतिप्रियाम् ॥ ध्यातवान्देववन्मूढःस्वस्यवापि
परस्यच ८५० दुष्पूरेणापिलोभेनवर्द्धमानेननित्यशः ॥ हृतानिसाधुलोकानामयावित्तानिभूरिशः ८५१

हितकारित्वम् ८४३ ययामूत्रमिति । तथाययाजनन्याममशरीरशोधनायमदीयंमूत्रंतथाअमेध्यंपुरीषंस्वकीयाहस्तादुद्धृतंउपरिधृतंमक्षेपायेतिशेषः ८४४ अनेति । तथापयाजनन्यास्वभ
क्षितोन्नपानादिरसःसीररूपेणस्तनस्थितोमह्यंदत्तोमजीवनायेति ८४५ वंचयित्वेति । तथाअययाजनन्याआत्मानंवंचयित्वापिआत्मनेनदस्वेतियावत् अन्नादिर्कमह्यंदत्तं कीटश्या मेमाश्रुष्टु
तनयनया ८४६ सेति सावर्णिताजननीमयाराक्षसीवदनाहता कर्णालप्रमाणवहुःसहैःकठोरवाक्येस्ताडिताचेति तथातदीयंवचनमनाप्रवाक्यवन्नानुश्रितम् ८४७ तथापित्रादयःक्रूरवाक्येस्ताडिता
इत्याह पित्रादयइति ८४८ भक्षितानीति । एवंअभक्ष्यभक्ष्यादीनिनिंदितकर्माणिकृतानि लोकशास्त्रव्यवहारयोर्बाल्यादबोधात् ८४९ यौवनानोचित्यस्मृतिपूर्वकान्शब्दानभिनयति
यौवनइतिपंचभिः । यौवनेस्वकीयांपरकीयांवायुवतिंचित्तसंस्थाप्यदेववद्व्यातवानस्मि नैश्वरम् ८५० दुष्पूरेणेति स्पष्टम् ८५१

आ. पु.

॥ ३९ ॥

हिरण्यमिति । न्यायानुसारिवृत्तिमतोविप्रादेर्हिरण्यादिकंहृतवानस्मि ८५२ यूनुइति । लिप्तालभेच्छा ८५३ ब्रह्मेति । तत्रयौवनेयद्रुहत्यादिकृतंतदनंतदुःखदंभविष्यतीति ८५४ जरा
गतानोचित्यस्मृतिपूर्वकान्शब्दानभिनयति यदाहमितिपद्भिः । स्वांगानांसम्प्रचालनेऽशक्तः ८५५ कामातुरस्येति । तत्रावस्थायांयुवतीनामप्राप्त्याकामातुरत्वेनदुःखंतासांप्राप्तौतुशक्ति
राहित्येनदुःखमभूदिति ८५६ क्रोधाग्रीति । तथातत्रावस्थायांक्रोधकालेषु स्वमभूत्चेतनोनापुरुषःक्रःसहेतेति ८५७ तथातत्रलोभदुःखंततोभ्यधिकमित्याह लोभेति ८५८ हृदयच्छिद्र
वास्तिभिरतिवर्द्धमानैःकामादिभिर्हृदयंयत्कर्कटोवन्नविदीर्णतदेवचित्रमित्याह कामइति । वृद्धस्यममहृदयेयःकामादिरभवत्तेनत्वंबुजंयन्नविदारितमेतेदेवचित्रमित्यन्वयः ८५९ अत्रेति । अत्र
वार्द्धकेवृद्धत्वेप्राप्तेजापादयोममावज्ञांसकृमिशुनइवकृतवंतः ८६० नकेवलंजरायामेवेतेकामादयःकिंतुबाल्यादावपि तथाचतेषामुपशमासंपादनेनबुधाजन्मगतमित्याह कामइति ८६१

हिरण्यंसपशुन्दारानृक्षेत्रधनादिकम् ॥ हृतवानस्मिलोभेनविप्रादेर्न्यायवर्तिनः ८५२ यूनोममसदायातादिवसालिप्सयैवहि ॥ वधूजनसमाश्लेषाद्रात्रयो
पिगतास्तथा ८५३ ब्रह्महत्यादिकंपापंयच्चतत्रमयाकृतम् ॥ नानाविधमनंतंतदुःखराशिफलप्रदम् ८५४ यदाहंजरयाग्रस्तःस्वांगसंचालनाक्षमः ॥ कामःक्रो
धस्तथालोभस्तदामेभ्यधिकोभवत् ८५५ कामातुरस्यचलितुंशक्त्याविरहितस्यमे ॥ युवतीनामसंप्राप्त्यादुःखंप्राप्याप्यभून्महत् ८५६ क्रोधाग्रीदीप्तगात्रस्यवृ
द्धस्याशक्तिभाजिनः ॥ यदासीन्ममदुःखंतचेतनःक्रःसहेतना ८५७ लोभाकुलितचित्तस्यह्यसमर्थस्ययन्मम ॥ दुःखमासीत्तदेवैकब्रह्महत्याफलोपमम् ८५८
कामःक्रोधस्तथालोभोहृदयेगोभवन्मम ॥ वृद्धस्यतेनतच्चित्रंयन्नदीर्णहृदंबुजम् ८५९ अत्रजायास्तथापुत्रावार्द्धकेसमुपस्थिते ॥ कृतवंतोममावज्ञांसमिदमृशुनो
यथा ८६० कामःक्रोधस्तथालोभश्चतुर्थोमोहएवच ॥ बाल्यादारभ्यवर्ततेसर्वदानाशवर्जिताः ८६१ दिवसेदिवसेद्विवर्द्धेःप्रज्वलतोयथा ॥ कामादीनांतथावृ
द्धिर्दिवसेदिवसेमम ८६२ एवंदीनतमावस्थागतंपापाजनेतरम् ॥ मृत्युधीवरणपोत्रमांभीनंनेतुमागतः ८६३ गृहक्षेत्रकलत्रादिदुर्जलेपल्वलेस्थितम् ॥ दुःखत्र
यार्कसंतप्तकामादिरजसावृतम् ८६४ हाकष्टममगात्राणि कृतं त्येषसुनिर्घृणः ॥ सूनागृहेविनोदेनक्रकचेनपशोर्यथा ८६५ सूचीभिरिवसर्वांगभिनच्यन्नहिकोपि
मे ॥ हस्तौपादौचवर्ततेममकाष्ठसमाविमौ ८६६ नेत्रेमेवलनंप्राप्तेनाहंपश्यामिकंचन ॥ मनसासहितान्यत्रममसर्वोद्विष्याप्यपि ॥ स्ववशानिनवर्ततेदुर्दाताःपश
वोयथा ८६७ कंठोभेरोधितोभूरिश्लेष्मणादुःसहेनहि ॥ जाठरःपावकस्त्वेषोप्युपर्युपरिसर्पति ॥ पवनेनसमंदेहंशोपयंश्चदहंस्तथा ८६८

कामादेर्विषयप्राप्त्यानुशांतिर्यथाहुत्यादीनामिधनानांप्राप्त्यावहेरित्याह दिवसइति । प्रज्वलतोलब्धेधनस्य ८६२ अथमरणकालिकदुःखानुसंधानजान्शब्दानाह । एवमित्यादिना ।
एवंकामायनुपशमेनदीनतमंमांभीनंमृत्युरूपोधीवरोनेतुमागतः । कीदृशंमांभीनंगृहल्वलेस्थितं कीदृशंगृहल्वले कलत्रादिरूपेणदुष्टेनमलिनेनजलेनपूर्णं । पुनःकीदृशंमांभीनं दुःखत्र
यरुपाकर्तापतमं । पल्वलमीनोरजसापङ्केनमलिनोभवतितथाहंकामरूपरजसेतिद्वयोरर्थः ८६३ । ८६४ हाकष्टमिति कृतंतिच्छिनत्ति एषमृत्युः यथासूनागृहेनानापशुवस्थानेविनोदार्थंक्रकचेनप
शोर्गात्राणिकृतेतद्वत् ८६५ सूचीभिरिति । भिनत्तिविद्धचति । कोपिअलक्षितः ८६६ नेत्रेइति । वलनंविषयांसं तथासमनस्कानांद्रिषाप्यप्यक्षिन्नवृषभवद्देशेनसन्तीति ८६७ कफादीनांत्रया
णामुद्देवंदर्शयति कंठइति । कफेनकंठोरोधितोनिरुद्धः उदराग्निश्चदहंरूपःपवनसहितःकृष्णमाकामतीति ८६८

तदानोतनीपीडां दृष्टान्तेन स्फुटयति दर्शयति । विषदिशिष्टाः पृच्छन्तं क्वायेपामेतादृशावृश्चिकाः कोटिसंख्याताः सकोपाश्रयोभूयोयदिदशेयुस्तज्जपपीडासमापीडाममवर्तते इत्यादिशब्दाङ्कुर्वन्
 जितोस्माच्छरीराद्वेदितद्वयोः संबंधः ८६९ । ८७० अपिवाचयति । किञ्चवाचोनिरोधोपि यदिवेत्तथापि घुरघुराद्याकाराः शब्दाः श्रूयंत एव अयमेवंविधशब्दोक्तामुर्ध्वदेहतोयात्मवपुनरि
 मंदेहंप्रतिनावर्त्तते इत्यन्वयः ८७१ एवं सूक्ष्मशरीरस्य च चिदाभासस्य शक्यत्वं प्रपञ्चितमथ सारथिसमेन परमेश्वरेण संबंधं दर्शयति सुपुत्राविति । परमानंदरूपं प्राज्ञमीश्वरम् ८७२ मरणकाले
 कारणोपाधिभेदशरीरात्तेन तयोविशेषज्ञानलक्षणकारणाविद्याया अभ्यासमाह यथेति स्पष्टम् ८७३ तत इति । ततो विशेषज्ञानाभावरूपदेहोरेव जंतोर्मुक्त्युक्तकाले प्राप्तेन श्वरेण कारणोपाधिभेदेन जंतोः
 संगमः संबंधो भवति । एतेन प्राप्तेन तादात्म्यसंबंधं प्राप्य वर्णितशब्दान्मुच्यन्त इत्यदः परोक्षस्थानं शरीरांतररूपमात्मनः संबंधो निर्यानि कृतकर्माणि तदनुसारेण पातियतो मरणकाले मुमुर्षुर्दानधीर्भवति
 कदादीनधीर्भवतीति चेद्यदा ऊर्ध्वोच्छ्वासी भवतीति द्वयोः संबंधः ८७४ । ८७५ अथ पूर्वशरीरत्वागोचरशरीरप्राप्तिप्रकारप्रतिपादिकायाः पट्टत्रिंशच्चम्याः कंडिकाया अर्थमाह सपूर्वमित्यादिपंचच

दर्शयति दिगात्रेषु वृश्चिकाविषकंटाः ॥ सर्वेषु कोटिसंख्याताभूयोभूयश्च कोपिताः ८६९ तैर्व्यथायादृशी नृणां तादृशी मम जायते ॥ इत्यादीन् बहुशः सोपिशब्दा
 ऋर्वन्वज्जदेतः ८७० अपिवाचोनिरोधोपि कंठे घुरघुरादिकान् ॥ आप्राणनिर्गमशब्दान्मुमुर्षुस्त्वहमुंचति ॥ सनावर्तत एवायं मुमुर्षुर्यातिदेहतः ८७२ सुपुत्रौ
 यद्वेदायं परमानंदमाप्नुयान् ॥ प्राज्ञं हृदि स्थितं तद्वन्मरणेऽप्येव गच्छति ८७२ यथा विशेषविज्ञानरहितः सुप्तिगो भवेत् ॥ तथा विशेषविज्ञानरहितो मरणेऽप्युमान्
 ८७३ तत एव मृतौ जंतोर्भवेत्प्राज्ञसंगमः ॥ तादात्म्येन संप्राप्य शब्दान्मुच्यन्त इत्यदः ८७४ कृतकर्मानुसारेण स्थानं नोप्यात्मनो यतः ॥ ऊर्ध्वश्वासी यदभूया
 न्मुमुर्षुर्दानधीः पुमान् ८७५ सपूर्वदुर्बलो भूत्वा प्रायः पश्चादयं भवेत् ॥ यदाप्यस्य भवेद्देहोर्बलमणुमात्रकम् ॥ तदा तज्जरया वास्याद्याधिभिर्वापि देहिनः ८७६
 तत्र देहस्य मोक्षेऽस्मिन् दृष्टान्तं गृण्यते ॥ आम्रोदुं चरसंज्ञानां पिप्पलानां यथा फलम् ॥ पक्वं हंता तपते देवप्रतीकारविवर्जितम् ८७७ एवमस्य शरीरस्य हेतोरारंभ
 कस्य हि ॥ कर्मणः प्रक्षये देही देहमेतं प्रमुंचति ८७८ फलानां तरुभिर्द्वत्तादात्म्यं पतनात्परा ॥ मरणात्परा तस्तद्वत्स्थूलैर्देहैरिहात्मनः ८७९ तादात्म्योपि यथा
 दृष्टो वियोगस्तुरुभिः सदा ॥ फलानामात्मनोऽप्येवं वियोगः स्याच्छरीरकैः ८८०

त्वारिंशच्छ्लोकैः । प्रायोवाहुल्येनेपर्यतिर्यत्समुर्ध्वः पूर्वदुर्बलो भूत्वा पश्चादयं मूर्ध्वा सोऽपलक्षितदीनधीत्वविशिष्टो भवतीति प्रथमदलार्थः तच्च दोर्बलं द्वाभ्यां हेतुभ्यां भवति जरया श्रुतावृषतपच्छब्दो
 केन रोगेण वेत्याह यदापीति दलद्वयेन ८७६ तत्रेति । तत्रोक्तदशायां पूर्वदेहस्य गेहृष्टांतोपया आम्नादिवृक्षाणां पक्वं फलं प्रतीकारेण प्रतिरोधोपायेन वर्जितं सद्देहाद्व्यनादवश्यं पततीति ८७७
 दाष्टीतिके योजयति एवमिति । हेतोः स्थितिप्रयोजकस्य आरंभकस्य प्रारब्धफलकस्य कर्मणः प्रक्षये सति देही देहं त्यजतीति ८७८ दृष्टान्तस्वारस्यमाह फलानामिति । स्कंवादिफलपुष्प
 पल्लवांतानामवपवानांसमुदायरूपो द्विवृक्ष इत्यतः पतनात्पूर्वफलानां वृक्षेण तादात्म्यमिति भावः तथात्मनोऽपि देहना विचयं कृतादात्म्यमिति ८७९ नन्वभेदेन भासमानस्य शरीरस्य कथं वियोगो भ
 वतीति कस्य चिन्मंदमतेः शीकाप्येनेन दृष्टान्तेन निरस्तेत्याशयेनाह तादात्म्येपीति । यथापतनात्परा फलानां तरुभिः सह तादात्म्येऽपि प्रतीयमाने वियोगो भवति तथा शरीरे रंहं गौर इत्यादि विधयात्मना
 दात्म्येन भासमाने रात्मनो वियोगो भवतीत्यर्थः ८८०

एवंपूर्वशरीरं त्यक्त्वा शरीरांतरमवश्यं यातीत्याह निराधारमिति द्वाभ्याम् । यथा वृक्षफलजातं स्वस्माद्वृताद्व्यनोद्विनिर्गतं विद्युत्कंसन्निराधारं निरालंबं न नतिप्रतिक्रियाश्रितमेवावातिष्ठते तथा मापि पूर्वशरीराद्विनिर्गम्य शरीरांतरं जनेत् तच्च शरीरांतरमनं यथागतं पूर्वशरीरप्राप्तिप्रकारमनतिक्रम्य तथा यथा देहपूर्वदेहसजातीयदेहप्राप्तिमनतिक्रम्येति द्वयोरर्थः । अत्र यथागतं यथा देहपदाभ्यां प्रातयोऽन्यादिपदद्वयस्यार्थोदाशितः ८८१ । ८८२ अत्र सर्ववाक्यं सावधारणमिति न्यायेनावधारणवाचकस्यैव कारस्य निवेशो वपुरंतरमात्रेति त्वंशे कर्तव्येन न्युपधागतमित्यर्थोदाशित्याह यथागतमिति । यथागतं यथा देहमित्यदुक्तं तत्प्रायिकं बाहुल्याभिप्रायेणोक्तं ननु नियतं सवधारणम् देहांतरं यातीत्येतावन्नियतमिति संबन्धः ८८३ अथास्य श्लोकस्यार्थस्फुट्यंस्तत्र देहांतरप्राप्तिनियममुपपादयति ब्रह्मज्ञानमिति सप्तमिः । ब्रह्मज्ञानं विना अविनाशिनः सूक्ष्मशरीरस्याश्रयेण येन केनचित्स्थूलशरीरेणावश्यं भवितव्यमित्यर्थः ८८४ सूक्ष्मशरीरस्याश्रयापेक्षां विशदयति संस्कारेति । सूक्ष्मशरीरस्य संसारदशायां द्वयीद्विविधागतिरवस्थेति यावत् । यतः सुष्यादिकाः संस्काराः पदोषभावे सूक्ष्मशरीरस्थितिः कारणाज्ञाने संस्काररूपतया स्थितिरिति यावत् अन्यदानुस्थूलशरीरालंबनेन स्थितिरिति ८८५ तत्र द्वितीयायां गतो हेतुतया भोगार्थं सुष्यसूक्ष्मस्य स्थूलं विना भोगजननासामर्थ्यमाह यातनास्थितिः । यातनामुपापफलनीत्रपिडाभोगस्थाने पुनरुक्तेषु ८८६ ननु कथं सूक्ष्मस्य मतिद्वयमेवेत्युच्यते यतः शरीराद्बहिर्निर्गमनलक्षणोत्क्रांतिकालैतथापरलोके प्रतिगमनकाले आत्मन उत्क्रांत्यादावुपाधिभूतत्वेन स्थितस्य सूक्ष्मस्य तृतीयापि गतिरंगीकार्या सं

निराधारं यथानैव फलं न भवति तिष्ठति ॥ वृताद्विनिर्गतं स्वस्मात्सर्ववृक्षसमुद्भवम् ८८१ एवमात्मा विनिर्गम्य पूर्वस्माद्वपुः सदा ॥ यथागतं यथा देहं वपुरंतरमात्रजे ८८२ यथागतं यथा देहं प्रायिकं परिकीर्त्यते ॥ देहाद्विनिर्गतो देहं यात्येतन्नियतं स्मृतम् ८८३ ब्रह्मज्ञानं विना नैव सूक्ष्मं देहं विनश्यति ॥ स्थूलदेहं विना नैव सूक्ष्मो देहो विद्यते ८८४ संस्कारदोषभावे स्यात्स्थूले वावपुषि स्थितिः ॥ सूक्ष्मदेहस्य संसारे द्वयी गतिरुदाहृता ८८५ यातना सुतथा स्वर्गे ब्रह्मलोके तथापि च ॥ भोगः सूक्ष्मशरीरस्य स्थूलदेहं विना हि ८८६ सूक्ष्मेण वपुषा नाम भवता द्रमनं बहिः ॥ स्थूलदेहस्थितिर्नैव स्थूलदेहांतरं विना ८८७ अस्तु नाम गतिर्योग्यं भोगो दुःखफलोत्तरसः ॥ सूक्ष्मदेहेन चान्यः स्यादन्नपानादिना कृतः ८८८ मच्छन्नगृध्रोपि नैवातिह्यपि मांसं मुखे स्थितम् ॥ कथं च्छदिदं भोगं कुर्यादन्नादिसंभवम् ८८९ एतस्मात्तत्तुवायं स्थूलदेहाद्विनिर्गतः ॥ सूक्ष्मो देहो ब्रजे देहं स्थूलमन्यं स्वभोगदम् ८९०

स्कारभावः स्थूलशरीरालंबनेनैव स्थुक्तपीर्णत्योस्तदानोपसंभवादिति चेदस्तु तादृशी सूक्ष्मशरीरावस्था तथापि सा भोषणमानभवतीत्याह सूक्ष्मेणेति त्रिभिः । यद्यपि केवलेन सूक्ष्मेण वपुषा शरीरेण स्थूलशरीराद्बहिर्निर्गमनमुत्क्रांत्यादिसंज्ञं भवतु नाम तथापि भोगोपयोगिनी सूक्ष्मदेहस्थितिः स्थूलदेहांतरमप्यतः स्थूलदेहं विना न भवतीत्यर्थः ८८७ एतदेव स्फुटयति अस्त्विति । नचेति चकारोभिन्नक्रमः अन्यशब्दोत्तरद्वयः । तथाच सूक्ष्मशरीरस्य गतिर्नाम प्रसिद्धा भवतु तथापि योऽयं भोगः सुखदुःखसाक्षात्काररूपो दुःखफलः परिणामतापसंस्कारदुःखेर्गुणवृत्तिविरोधाच्च दुःखमेव सर्वविवेकिन इति पार्तजलमुत्रोक्तविषयादुःखफलकः सतथाप्यश्रमीगस्तत्प्राधान्यभूतीन्नपानादिना कृतः अन्नादिजनितोपकारलक्षणः सति विधोपि स्थूलशरीरविद्युत्कंसूक्ष्मशरीरेन स्यादिति संबन्धः ८८८ पूर्वशरीरं परित्यज्योत्तरशरीरप्राप्तिः पूर्वमध्यमार्गेण कीपि भोगइत्येतद्वृष्टं तस्मिन् स्फुटयति मच्छन्निति । यथा भक्षणशक्तो गृध्रोपि मुखे स्थितं मांसं मच्छन्नान्नं भक्षणपतिं कुरुचिस्थितत्वेवाचि तथा च इदं सूक्ष्मशरीरमशक्तमेतस्मात्स्थूलादन्नसत्कथं भक्षणं भोगं कुर्यादिति त्वयः ८८९ फलितमाह एतस्मादिति । प्रथमपदं पूर्वावपित्वेन व्याख्यातम् ततः सूक्ष्मस्य भोगार्थं स्थूलापेक्षानियमान् सूक्ष्मो देहः स्थूलदेहाद्विनिर्गतः सन्नप्यं स्थूलदेहं स्वस्य सूक्ष्मस्य भोगोपकारकं ब्रजे देवेति ८९०

उक्तमन्यसजातीयशरीरप्राप्त्येति नियमो नास्तीत्याह तत इति । पूर्वोक्तोक्तं सन्नियतं चतुर्थपादेन तु यदुक्तं तन्नियतमित्यन्वयः ८९१ तत्र हेतुतया मरणानंतरमनिश्चितोदयकनानाविधकर्मवशादनि-
यतयोनिप्राप्तिदर्शनमाह नारका इति द्वाभ्यां । नारकानरकं भुक्त्वा वतीर्णाः संसृष्टपुण्यपापोदये मनुजा भवन्ति ते एव नारकाः कदाचित् केवलमुक्तोदये देवा अपि भवन्ति तथारये देवास्तेऽपि भूमौ मनुजं च
प्राप्य नारकशरीराणि प्राप्नुवन्तीति द्वयोरर्थः ८९२ । ८९३ ननु जैवे लक्ष्यं तच्च योनिप्राप्तिं को घटयतीति चेत् सर्वज्ञ ईश्वर एवेति रूपेण दर्शयति अनन्तं तच्च नुभिः । सर्वे प्राणिरूपाः क्रीडनमर्कटाः परमे-
श्वररूपेण शिशुना विश्वकर्मणा सर्वकर्मकार्यं यत्पतया भूतेन संसाररूपेण कृते निबद्धाः केः अनेकजन्मानुष्ठितानि यानि पुण्यपापानि शुभाशुभकर्माणि तच्च ज्ञाप्य हारूपेः सूत्रैरिति द्वायोः संबंधः ८९४ । ८९५
आकर्षयेदिति । सजगदीशः शिशुर्यस्य प्राणिनः सूत्रमहद्वरूपमाकर्षयेत् फलमिमुखं कुर्यात्स सर्वः प्राणी अनीश्वरः परतंत्रस्तत्फलं प्राप्नोति ८९६ सर्व इति । प्रथमपदद्वयं पूर्वान्वयित्वेन दाशितं तत उक्तं
विधया फलप्राप्तौ पारतंत्र्याद्यथा यथा यथा देहं च सर्वो गच्छतीति कथमुच्येत यतः सर्व ईश्वरस्य वशे भवतीति ८९७ तर्हि कां यो निमेषया स्पृशतीति चेदयमस्य कर्मविपाकानुसंधाता ईश्वरो निर्मास्पृशतीत्याह अत

ततो देहाद्विनिष्क्रांतो देही देहांतरं व्रजेत् ॥ नियतं नैव नियतं यथा देहं यथा मतम् ८९१ नारकाः प्राणिनः केचिद्भवन्ति मनुजा भुवि ॥ कदाचित्सुलुतात्स्वर्गे देवा अपि भवन्ति
ते ९२ कुतश्चित्पापतो भूमौ देवा अपि भवन्ति च ॥ गच्छेयुर्भूगतास्तेऽपि कदाचिन्नरकान् बहून् ९३ अनन्तं भवसंजातपुण्यपापसमुत्थितैः ॥ सूत्रैर्निबद्धाः संसारकाष्ठे क्री-
डनमर्कटाः ९४ सर्वलोकास्थिताः सर्वे प्राणिनः स्थिरजंगमाः ॥ क्रीडार्थं जगदीशेन शिशुना विश्वकर्मणा ८९५ आकर्षयेद्विद्यत्सूत्रं जगदीशो यदृच्छया ॥ प्राणिनः पु-
ण्यपापाख्यं तत्फलं यात्यनीश्वरः ८९६ सर्वः प्राणी ततः केन गच्छेदेष यथागतं ॥ यथा देहं च सर्वो यमीश्वरस्य वशे यतः ८९७ अत ईश्वर एवात्र पुण्यपापप्रवर्तकः ॥
तयोः फलस्य दाता च गतौ देहे च कारणम् ८९८ जंतुरेष पराधीनः कर्मपाशवशं गतः ॥ यथागतं यथा देहं कथमेयादनीश्वरः ८९९ ब्रह्मा भवति यत्रायं तृणदेहस्थितः पु-
मान् ॥ ब्रह्मदेहस्थितस्तद्वृत्तं भवति तत्क्षणात् ॥ ९०० ततो यं नरके स्वर्गे भूमौ न भवति वा व्रजन् ॥ नियमेन विना शश्वद्वा यौ भूतोपमः पुमान् ॥ यथागतं यथा देहं न व्र-
जेन्नियतः सदा ९०१ प्रायेण पूर्वसंस्कारबलीयस्त्वेन हेतुना ॥ यथागतं यथा देहं देही देहांतरं व्रजेत् ९०२ यथागतं यथा देहं नियमाच्चेदयं व्रजेत् ॥ पुण्यापुण्यव्यवस्थे-
यं व्यर्थं स्याद्वैदिकी सदा ९०३ अनादाविहं संसारे प्राथम्याभावे हेतुतः ॥ कस्य किं वपुरित्येतन्नियतं नैव लभ्यते ९०४

इति । तयोः पुण्यपापयोः गतोत्तल्लोकं प्रतीतिशेषः कारणनिमित्तं ८९८ जंतुरिति । एवात्प्राप्नुयात् ८९९ कर्मवशत्त्वमेव स्फुटयति ब्रह्मेति । यत्र संसारे तृणदेहगतो जीवः अत्यंतोत्कृष्टपुण्योदये
ब्रह्मा प्रजापतिभावा ईश्वरीरो भवेत् तथा स ब्रह्मा तृणदेहं प्राप्नुयादिति दुष्कृतोदयेन वस्तुतस्तु यत्रेत्यन्वयमप्यर्थे 'नमर्षयेयन्न भवान् वृषलं याजयेत्' इत्यादौ दृष्टत्वात् तथा च तृणदेहस्थितोऽपीत्यर्थः ९००
फलितमाह तत इति । यथा वा युतंत्रस्य भूतशरीरस्य न नियता मतिस्तथा स्वर्गादौ नियमेन विना जंतोर्गतिस्तथा च यथागतमित्याद्युक्तनियमेन संसारे न व्रजेदित्यर्थः ९०१ तर्हि कथं श्रुतो यथागतमित्युक्तं
मिति चेद्यस्य पूर्वशरीरसमानस्य शरीरांतरस्य प्रापकं कर्मोद्धतं तदभिप्रायेणेत्याह प्रायेणेति । पूर्वस्य पूर्वसमानस्य प्रापका यज्ञान कर्मणोः संस्कारास्तेषां प्रावलयेषु पूर्वसमानाकारं देहं प्राप्नुयादित्यर्थः ९०२
त्रिं च पूर्वसमानदेहप्राप्तिनियमे यमार्थमयोः फलनिर्देशिशास्त्रमप्रमाणं स्यादित्याह यथामतमिति ९०३ संसारस्यानादित्वान्यथानुपपत्त्यापि समानदेहप्राप्तिनियमो नास्तीत्याह अनादाविति ।
यतः संसारे कस्य चिद्भावस्य प्राथम्येनास्तीत्यतो हेतोः कस्य जंतोः किं जातीयं शरीरमित्येवं पृष्टो नियमेनास्पृशतीति वक्तुं शक्नोतीत्यर्थः ९०४

अनादित्वान्ध्यानुपपत्तिरुत्पत्तिरिति इदमिति । अस्पृशन्तोरिदं मनुष्याद्यन्तमविशेषरूपमेव शरीरं योग्यमित्याकारेणियमेतत्तिज्जन्मांतरान्ध्यात्संसारः सादिः स्यात्तद्यसर्ववादिनामिति मित्यर्थः ९०५ संसारस्यानादिताविशदयति उत्पत्ताविति द्वादशभिः । यदा एकस्या उत्पत्तेः प्रवाह आदिमाव्यक्तं नश्यत्तदा किमुवाच्यमुत्पत्त्यादिसमुदायरूपस्य संसारस्यानादित्वमिति प्रथमदलार्थः तत्र दृष्टान्तो जाग्रदवस्थाप्रवाहो द्वितीयदलार्थः तत्र हेतुतया घटीयंत्रसाम्यं तृतीयदलेनोक्तमिति ९०६ घटीयंत्रसाम्यं संस्कारार्थवादेनाभिन्नयति उत्पन्नमिति । उत्पन्नं लब्धोत्पत्तिकं वस्तु स्थितिर्वर्तमानतामायातीत्युत्पत्तिस्थितयोः क्रमनियमो वक्तुमशक्यः यतः कारणे सूक्ष्मरूपेण स्थितमेवोत्पद्यते तथा उत्पत्तिस्थितयोरेवं विनाशव्यवहारो दृश्यते तथा विनाशानंतरं कारणरूपेण स्थितिर्व्यवहारो दृश्यते इत्यर्थः तथा चोत्पत्त्यादीनां पुनः पुनर्व्यवहारारूढत्वेन घटीयंत्रसाम्यमिति भावः ९०७ अथ संसारसादितावादिनश्चावाकादेर्मतपंक्रमणोत्तरधारयाऽवाकरोति सादितामित्यादिना । यश्चावाकादिः संसारस्य सादितावदेत्सवादी इत्येवं प्रष्टव्यः इति कथं कदास्य संसारस्यादिरिति एवं पृष्ठोपदास आदिकालं न जानाति तदा कथं सादितां प्रतिपादयेदित्यर्थः तथा च सन्याहतप्रतिज्ञ इति भावः ९०८ स्वदेहस्येति । यदि तु पृष्ठतया एवं वदेत् । एवं कथं अस्य स्वस्यात्मीयदेहस्योत्पत्तिस्तदा संसारस्यादिरिति तदापि तदीया प्रतिज्ञा व्याहतेव तदीयपित्रादीनां पूर्वसत्त्वा

इदमस्येति नियतौ सादिता संसृतेर्भवेत् ॥ सादिता च न कस्यापि ह्यभीष्टावादिनोत्र हि ९०५ उत्पत्तावपि नैवात्र प्राथम्यं जगतोस्ति हि ॥ यथा जागरणे नैव प्राथम्यं विद्यते कश्चित् ॥ घटीयंत्रसमाप्तो विस्मृष्टिस्थिति संयमाः ९०६ उत्पन्नं स्थितिमायाति स्थितमुत्पद्यते तथा ॥ उत्पन्नं च स्थितं तद्वद्विनाशमुपगच्छति ॥ विनष्टं जायते तद्वद्विनाशमवतिष्ठते ९०७ सादिता यो वदेदस्य सवक्तव्यः कदेति च ॥ एवमुक्तो यदा कालं नैवायं प्रतिपद्यते ॥ तथा कथं भवेत्सादिः संसारो वादिनोऽधुना ९०८ स्वदेहस्य यदोत्पत्तिस्तदेत्येवं वदेद्यदि ॥ तदापि नैव संसारः सादिरस्य प्रसज्यते ॥ तद्देहजनकादीनां पूर्वसत्त्वेन हेतुना ९०९ स्वस्य सादिरयं भूयादिति चेत्तं वदेदिदम् ॥ संसारो भवतः कोयमभिप्रेतस्तमीरय ९१० अयं देह इति ब्रूयाद्ययं तं वदेदिदम् ॥ नास्माभिरस्य देहस्य सादिता विनिवार्यते ॥ किंतु देहमिदं सर्वदेहेभ्यः प्रथमं न हि ९११ मभैतत्प्रथमं देहमिति चेद्वक्तितं वदेत् ॥ कस्त्वं यस्य भवेऽत्र स्यादिदं हि प्रथमं वपुः ९१२ वपुषो न्य इति प्रोक्ते वदेत् कुत्र संस्थितः ॥ त्वमस्माद्वपुः पूर्वकुतो वाऽत्र समागतः ९१३ आत्मन्येव स्थितः पूर्वमागतोऽस्मि यदृच्छया ॥ एवं चेद्वक्तितं ब्रूयादितः पूर्वकुतो भवान् ९१४

दित्यर्थः ९०९ स्वस्येति । यदि पुनः स एवं ब्रूयात् एवं कथं मम स्वस्यात्मनः अपेक्षया संसारो नादिर्न तु मत्पित्राद्यपेक्षयेति तं वादिनं प्रति आस्तिक इदं वदेत् पृच्छेत् इदं किं भवतः संसारः किं रूपोऽभिमत इति ९१० अयमिति । एवं पृष्ठोवादीपयेत् देहरूपः संसार इति वदेत् तं प्रत्यास्तिक इदं ब्रूयात् इदं किं एतद्देहस्य सादितास्माभिर्न निवार्यते किंतु अभ्युपगम्यत एव तथा च तत्साधने तव सिद्धसाधनं अस्माभिस्त्वेतत्साध्यते पदयं देहः सर्वदेहेभ्यः प्रथमो न भवति इतः पूर्वमपि देहपरंपरा सादिता इति तत्त्वपान निराकृतमित्यर्थः ९११ ममेतदिति । एवमुक्तो वादीपयेत् नैव निरपत्रपो ब्रूयात् एवं कथं ममेतद्देहं प्रथममेवेति तं प्रति आस्तिक एवं ब्रूयात् त्वं किं स्वस्वरूपो यत्स्वरूपस्य संबंधि अत्र भवेत् संसारो देहशरीरं प्रथममुच्यते इति ९१२ वपुष इति । किं स्वरूप इति प्रश्नेन किं देहरूपस्तदग्यो वेति विकल्पः सूचितः तत्राप्येव मम देह इत्युक्तिविरोधः पित्रादिप्रत्यक्षविरोधश्चेत्यनुसंधापवादीपदीति ब्रूयात् इति किं अहं वपुषो न्योस्मीति तं प्रत्यास्तिक इति पृच्छेत् इति किं त्वमस्माद्वपुः पूर्वकुत्र संस्थितः अत्र शरीरे च कुतो हेतोरगत इत्यर्थः ९१३ आत्मनाति । एवं पृष्ठोवादीपयेत् वदेत् एवं कथं अहमेतच्छरीरात् पूर्वमात्मन्येव स्थितः अत्र शरीरे तु यदृच्छया अर्चितार्थप्रापकस्वभावेनागत इति तं प्रत्येवं ब्रूयात् एवं कथं भवानिति पूर्वदेहांतरं कथं न प्राप्तः साते देहलाभसाधनभूता यदृच्छावाहतेः पूर्वकुतो नाभूदिति । एवं पृष्ठो ग्यमुत्तरं नास्तीति द्वयोरर्थः यदृच्छास्त्वेति त्वमरः ९१४

११५ अथचैवमिति । पवित्रसवादीस्मरणाभावाल्लेगेनातीतदेहाभावसाधनाभिप्रायेणएवंवदेत् अहमतीतदेहंस्मरामीति तंप्रत्येवंब्रूयात् त्वयास्मरणाभावरूपमतीतदेहाभावस्पसाधनमनेकांतं
 भिचारवदुक्तंयतःसर्वस्यानुभूतस्यस्मृतिनिपमोनास्तितथाचार्थाभावाभावेअर्थसत्वरूपेसत्यपिस्मरणाभावदृष्टेर्वर्णभित्तिःस्फुटश्रुतिभावः ११६ अथदेहइति । सत्संसारसादितावादीयदिवपुषो
 ग्यइतिपक्षेदोषगणंश्रुत्वादेहोहमित्याकारंदेहरूपतापक्षंववेवलेवेत । ननुपित्रादिप्रत्यक्षविरोधेनदूषितंयत्कथमवलंबेतेत्यतआह विस्मृतिमागतइति । यतःश्रुतदोषविस्मरणशीलइत्यर्थः तंप्र
 तिपूर्वोक्तंपित्रादिप्रत्यक्षविरोधादिकंदोषपुनःश्रावयेदित्यर्थः ११७ फलितमाह अनादितेति । श्रयणीयास्वोक्तंन्या अनादित्वसिद्धौपुण्यादिफलव्यवस्थासिद्धातस्यांशसत्यांयथादिहमित्या
 दिश्रुतिवचनंप्रायिकंप्रायोभिप्रायकमेवेतिद्वयोःसंबन्धः ११८ । ११९ प्रायिकत्वंस्फुटपन्थयामतंतथादेहमित्यर्थकयोःश्रुतिगतप्रतिग्यायप्रतियोगिपदयोस्तात्पर्यमाह प्रतिग्यायमितित्रिभिः ।
 प्रतिग्यायादिपदव्यपुक्तवतीयेयंश्रुतिःसाहचर्यमुत्तरश्लोकाद्वेनवक्ष्यमाणभिप्रायवतीवोध्येत्यर्थः १२० अनादाविति । अनादोसंसारेऽनेनपुरापूर्वोयज्जातीयेदेहःअधुनेदानीमिवकदाचि
 द्रतःप्राप्तःपुनस्ततज्जातीयमेवप्रतिपद्यतेप्राप्तेति यर्थः । अयंभावः अयंजीवोमृगादिकांपांयांयोनिंरजतितस्यातस्यापोनेर्गवहारेऽनुपविष्टोपि कुशलोभवतीतिप्रसिद्धंतच्चपूर्वाभ्यासजग्यसंस्कारा

देहांतरंनसंप्राप्तोयदृच्छावाकुतो नते ॥ एवमुक्तेनचास्यास्तितानाप्यंकिंचिदिहोतरम् ११५ अथचैवंवदेन्नाहंस्मरामिस्वात्मनोवपुः ॥ अतीतमितितंतंब्रूयादनेकांतंत्वये
 रितम् ॥ अनुभूतस्यसर्वस्यस्मृतिःकस्यात्रविद्यते ११६ अथदेहोहमित्येषंब्रूयाद्विस्मृतिमागतः ॥ सहिचेतंप्रतिब्रूयात्पूर्वोक्तंदूषणंपुनः ११७ अनादिताततः
 सर्वैःश्रयणीयात्रसंसृतौ ॥ अनादाविहसंसारेपुण्यापुण्यव्यवस्थितिः १८ पुण्यापुण्यव्यवस्थायांयथादेहंयथागतम् ॥ नियतंनभवेत्स्मात्प्रायिकंवचनंश्रुतेः १९
 प्रतिग्यायमिदंतद्वत्प्रतियोग्यपियत्पदम् ॥ तद्वयंश्रुतिरहितमभिप्रायवतीहिसा १२० अनादाविहसंसारेयोधुनेवपुरागतः ॥ यश्चदेहःकदाचित्पुनस्तंप्रतिपद्य
 ते १२१ नरकेब्रह्मलोकेवास्वर्गेवायेनकर्मणा ॥ गतवान्यादृशंभोगंतंपुतादृशजतेपुनः ॥ कर्मणातादृशेनैवस्थूलदेहग्रहायहि १२२ स्थूलदेहग्रहेतत्रकर्मिणोमर
 णात्परम् ॥ वक्ष्यामियमहंतुभ्यंदृष्टांतंनिशामय १२३ क्षत्रियायांहिवैश्येनजाताउग्राःप्रकीर्तिताः ॥ अथवाकूरकर्माणउग्रालोकेउदाहृताः ॥ अनुलोमावि
 लोमाश्चसवएवात्रमानवाः १२४ ब्राह्मण्याक्षत्रियाज्जाताःसूताःसंकीर्तिताजनैः ॥ येस्युःसारथिनःकेचित्पुराणज्ञाश्चकेचन १२५ अथवासर्वसुवैतेवर्णिनोपिपरे
 तथा ॥ अनुलोमविलोमाभ्यांजाताःसूताउदाहृताः १२६

रमंतरानसंभवतितथाचकदाचित्प्राप्तपूर्वाभेवयोनिमेवगच्छतीतिविज्ञापयतइति १११ यथागतत्वंविशदयति नरकइति । नरकादिगताश्रयोनयःपूर्वपादशभोगप्रदेनयेनयज्जातीयेनकर्मणालब्धाःपुन
 स्तादृशभोगप्रदेतादृशकर्मणिफलायोन्मुखेसतितानोनिंलभतेसचयोनिंलाभःपुनस्तज्जातीयशरीरग्रहस्पदेतुःसंस्कारादृष्टयोक्त्यादनद्वारेत्यर्थः । पुनःप्राणलाभायेत्यर्थकस्यप्राणायेतिपदस्यार्थःस्थूलदेह
 ग्रहायेतिपदेनदर्शितइतिबोध्यम् १२२ समंक्षितंन्याःकृत्स्निकायाअर्थमाह स्थूलैतित्रयोदशभिः । कर्मिणोर्जतोर्मरणानंतरंस्थूलदेहांतरस्यसभोगोपकरणस्यग्रहेलाभेदृष्टांतंश्रुतिव्यत्यर्थः १२३
 तत्रोग्रपदार्थमाह क्षत्रियायामिति । क्षत्रियायांमातरिवैश्येनपित्रायेजातास्तेउग्रपदेनोक्ताः अथवाउग्रकर्मसुवधादिपुविनियुक्ताः संकरजातयोनुलोमाहीनजातिकायांमातरिउत्कृष्टजातिका
 त्पितृरुत्पन्नाःप्रतिलोमास्तेद्विपरीतावाउग्रपदार्थाइत्यर्थः १२४ सूतपदार्थमाह ब्राह्मण्यामितित्रिभिः । ब्राह्मण्याक्षत्रियात्पितृजाताःसूताइतिप्रसिद्धाः येपांसारथित्वंपुराणवृत्तज्ञानंवाजी
 विक्रैत्यर्थः १२५ अथवेति । सर्वएवराजोपजीविनश्चातुर्वर्णिकाःसंकरजातयोवासूताइतिपदेनोक्ताइत्यर्थः १२६

तत्रहेतुतयासूतशब्दस्ययोगार्थमाह सूताःप्रसूताइति । यतःप्रसूतागर्भाभिर्भुक्ताःसूतशब्देनोक्ताः अयमस्ययोगार्थःसर्वप्राणिपुर्वततद्व्यर्थः ९२७ प्रत्येनसइतिपदस्यार्थमाह एनइति । एनइतिपदपापवाचकतत्रपापेपापिनादंडेइतिपावत् येविनियुक्ताअधिकृताभृत्याःसामंतेनपुराध्यक्षेणसहितास्तेप्रत्येनसइतिपदेनोक्ताः ग्रामाध्यक्षास्तुग्रामणीपदेनोक्ताइत्यर्थः 'स्यात्सामंतःपुराध्यक्षः' इतिहेमचंद्रः ९२८ पदार्थानुक्तावाक्यार्थमाह उग्राइतिपंचभिः । यथावर्णिताउग्रादयःकुत्रचिद्वत्वाआयांतराजानंप्रतिसंमुखंपथाभवतितथाआयातिप्रतीक्षंइतिपावन् कीदृशाः कृतानिसंपादितानिकौतुकानिउत्साहजनकानिमंगलानिचयेस्तेतथा पुनःकीदृशाः तूर्यनिनदादिभिर्भुक्ताः नीराजनमातंक्यदीपः ९२९ । ९३० अत्रेति । किंकृत्वारज्ञःसंमुखंयांति मनःप्रभृतिमुखदान्यन्नादीनितत्रतत्रनिधानभाजनेपुनिधाय ९३१ स्कंधेति । पुनःकिंकृत्वा स्कंधावारस्यसेन्यस्पतथासामंतानांतथाभूपतेश्रवासारथ्यपृथक्पृथक्पासादानप्रतत्रयोग्यस्थानेषुक्लपयित्वा 'चमृश्चस्कंधावारः' इतिहेमचंद्रः पुनःकिंकृत्वाप्रतीक्षंते तत्तजगरादितदूरमिपिभूतलमतिक्रम्येति ९३२ वार्तामिति । पुनःकीदृशास्तेउग्रादयः इत्यादिरूपांवातांतिस्यराज्ञएवसंबंधिनोऽकुर्वतः इतिकथं

सूताःप्रसूताइत्युक्ताःसर्वेतेदेहधारिणः ॥ नहिदेहधराःकेचिदजाताःसंतिजंतवः ९२७ एनःपापमितिप्रोक्तंतत्रयेविनियोजिताः ॥ भृत्याःसामंतसहिताःप्रत्येनसइतीरिताः ॥ ग्रामाणामत्रनेतारोग्रामण्यःपरिकीर्तिताः ९१८ उग्राःप्रत्येनसःसूतग्रामण्याद्यास्तथाजनाः ॥ देशस्वामिनमायांतराजानंकुत्रचिद्व्रतम् ॥ आयातिसंमुखंयद्वत्कृतकौतुकमंगलाः ९२९ महद्भिस्तूर्यनिर्घातैर्गीतैःकर्णसुखावहैः ॥ नानावारांगनाहस्तस्थितैर्नीराजनैःसह ९३० अत्रपानानिचित्राणि तत्रतत्रनिधायहि ॥ मनोनयनदेहानांसुखकारीणिभूरिशः ९३१ स्कंधावारनिवेशार्थंसामंतानांचभूपतेः ॥ प्रासादान्विविवान्हृष्टाःकल्पयित्वा मनोरमान् ॥ तत्रतत्रातिदूरंतदतिक्रम्यापिभूतलम् ९३२ वार्तांतस्यैवकुर्वंतोराजाकुत्रसमागतः ॥ अयमायात्ययंतद्वदित्याद्येवपरस्परम् ९३३ एवंसर्वाणिभूतानिदेहांतरसमागमे ॥ कृतकर्मानुसारेणभोगदानिशरीरिणाम् ९३४ अस्यापत्यमिदंब्रह्महत्यायातीदिमहेतिच ॥ कर्मिणंजायमानंतंप्रत्युद्गच्छंतिसर्वतः ॥ कर्मानुसारिभिर्भोगैरजडानिजडानिच ९३५ मरणेष्युक्तदृष्टांतंविजानीहिमहीपते ॥ यियासंतंहिराजानंकुत्रचित्तस्यदेशगाः ॥ उग्रादयोयथायांतितमन्वेवत्वरान्विताः ९३६ तथावागादयःप्राणामुख्यप्राणेनसंयुताः ॥ आत्मानमिममेवानुयांतिराजन्शरीरगाः ॥ ऊर्ध्वश्वासीयदादेहीमुर्धुर्जायतेतदा ९३७

राजाकुत्रसमागतःअयंराजाआयातिअयमायातीति ९३३ दार्ष्टान्तिकेयोजयनि एवमितिद्वाभ्यां । एवंदेहांतरसमागमकालेअजडान्यादित्यादिदेवतारूपाणिजडानिशरीरारंभकाणिचसर्वाणिभूतानिकर्मानुसारेणभोगदान्युपकरणानिसंपाद्यजायमानंदेहिनमित्येवंप्रत्युद्गच्छंतिप्रतोक्षंते इतिकथं इदंब्रह्मास्माकंकर्तृभोक्तृचअस्यदेवदत्तस्यइहपत्न्यामृतुस्नातायांजन्मनेआयातिइदंब्रह्महत्यातीति जीवेब्रह्मशब्दप्रयोगोवस्तुतोब्रह्मत्वाभिप्रायेणेतद्व्यर्थः ९३४ । ९३५ अथपरलोकशब्दितदेहांतरंयियासंतंचिदाभासरूपंजीवेकेनुयांतीतिजिज्ञासांदृष्टान्तेनपरिहरत्याअष्टत्रिंशत्तम्याःकीडिकायाअर्थदर्शयति मरणइतिद्वाभ्यां । हेराजन्मरणेपूर्वदेहपरित्यागेप्युक्तराजवृत्तांतरूपंदृष्टांतंशृणु । यथाकुत्रचियियासंतंगंमुमिच्छंतंराजानंविज्ञायतमनुत्तरराज्ञःपश्चादेवयांति केयेतत्स्वराज्ञोदेशगताभृत्याउग्रादयः ९३६ तथेति । तथाशरीरगावामादयोगौणप्राणामुख्येनमुखबिलवासिनाप्रधानेनप्राणेनसहिताःपरलोकंयियासंतमात्मानमनुयांति कदा यदामुर्धुर्ऊर्ध्वश्वासीजायतइत्यन्वयः एतेनमनएवपरलोकंयातीत्यादिकास्ताकिंकाणांकल्पनाःपरास्ताः । इतिचतुर्थीब्राह्मणस्यज्योतिराख्यस्यन्याख्यानम् ९३७

अथसंसारमोक्षयोःससाधनयोर्विस्तरेणप्रतिपादकस्यचतुर्थब्राह्मणस्यशरीरकाख्यस्यार्थमध्यापांतंयावद्भूतेनप्रदर्शयंतत्रेतिनुकामयमानइत्यंतभागस्यसंसारप्रदर्शकस्यार्थःप्रदर्श्यते बलहीनइत्यादिश्लोकशतत्रयेणाष्टात्रिंशदधिकेन । यदायंमरणकालेजंतुर्बलहीनोभूत्वावागादिभिरिन्द्रियैःसुतादिकंविषयजातंनविजानातिनविषयीकरोतिसंमृष्टोभवतीतिपावत् तदासर्वान्वागादीन्सहकारिभावान्ममंताद्रहोत्वाहृदयाकाशमागच्छति कीदृशान्वागादीन् तेजसःसात्त्विकत्वेनप्रकाशप्रधानस्यसूक्ष्मशरीरस्यमात्रारूपान् अंशरूपानित्यर्थः ९३८ नेत्रइति । यदाएवंनेत्रादौकरणजातेस्थितश्चिदाभासरूपःपुरुषोहृदयाकाशप्रतिकरणदेशेभ्यःपरानुत्पद्यगच्छति एवंसूर्यादिदेवतांशःस्वदेवरूपंप्रतिपद्यतेतदामुमूर्धुःपुरुषोहृदयाकाशरूपेपरमेश्वरेएकतांगतःसन्दर्शनादिकंनकरोतीति चतुर्णोसंबन्धः ९३९ । ९४० । ९४१ । ९४२ तस्मिन्कालेमुमूर्धुर्कृतकदर्शनाद्यभावोलोकेपिप्रसिद्धइत्याह नाप्रसिद्धमिति । इदंमुमूर्धोर्दर्शनादिकमप्रसिद्धंनभवतीतिनुप्रसिद्धमेवयतोभूमौपतितंमुमूर्धुप्रस्तुत्यतत्समीपगताःपु६ पादद्वंद्वंइति इदंकिमित्याकांक्षायांपार्श्वस्थेःकृतंमुमूर्धोर्दर्शनाद्यभावानुवादमभिनयति नेत्यादिनाअवस्थिताइत्येतेन । अयंमुमूर्धुरस्मान्नपश्यतिअस्मदोपं

बलहीनोयदाजंतुर्नजानातिसुतादिकम् ॥ वागादिभिःसमंतात्सतेजोमात्रस्वरूपिणः ॥ गृहीत्वामरणेसर्वान्हृदयाकाशमाव्रजेत् ९३८ नेत्रेघ्राणेपिरसनेवाचिश्रोत्रेमनस्यपि ॥ त्वचिबुद्धौतथान्येषुकरणेषुस्थितःपुमान् ३९ हृदयाकाशमागच्छेन्नेत्राद्यैर्हिसमंयदा ॥ तदामुमूर्धुःपुरुषोपपश्यतिनजिघ्रति ४० रसयत्यपिनैवायंवाक्तेनायंशृणोतिन ॥ मनुतेनस्पृशत्येषनैपजानातिनक्वचित् ४१ इन्द्रियाण्यपराण्येवव्यापारयतिनप्रभुः ॥ एकतांहृदयाकाशेगतःसन्परमेश्वरे ४२ नाप्रसिद्धमिदंसर्वं प्राज्ञतादात्म्यमागते ॥ आत्मनीहयतोभूमौप्रक्षिप्तंस्तस्मीपगाः ४३ इदंयदंतिनैवायंपश्यत्यस्मान्स्तस्मीपगान् ॥ नशृणोतिवचस्तद्वदस्माभिःसमुदीरितम् ९४४ नजिघ्रतितथागंधमालायाःकंठआत्मनः ॥ रसयत्यपिनैवायंदधियन्निहितंमुखे ९४५ अस्मान्स्तस्मीपगानेपनचवाक्सिदप्रीयान् ॥ नस्पृशत्यपिनोगात्रंपुत्रादीनांप्रियंसदा ९४६ अतोमनुतेनैवाविजानातिशुविस्थितः ॥ करणोपरमात्सुप्तौवयंयद्वदवस्थिताः ९४७ अभावेदर्शनादीनाभेकीभावंवदंतिच ॥ हेतुंसर्वत्राविद्वांसःसुहृदःपरितःस्थिताः ९४८ यदायंहृदयाकाशतादात्म्यंप्रतिपद्यते ॥ मुमूर्धुस्तस्यपुरतोमार्गसंदर्शनायहि ॥ हृदयस्याग्रभागेत्रप्रज्वलत्यतिभूरिशः ४९ यथायियासतोरान्नोदीपिकाराजमार्गगाः ॥ प्रज्वलंतितथैवास्यपरलोकांयियासतः ९५०

वचश्चनशृणोतीतिद्वयोर्थः ९४३ । ९४४ नजिघ्रतीति । तथात्रंटेनिहितायास्तुलसीदलमालायागंधंनजिघ्रतितथामुखेनिहितंदधिचनास्वादयति ९४५ अस्मानिति । सदाप्रेमास्पदानस्मान्नवक्तिअस्मदीयमात्रंनचनस्पृशति ९४६ अतइति । यतोबाह्येन्द्रियव्यापारंनकरोतिअतोविज्ञायतेमनोबुद्धयोरपि व्यापारंनकरोति यथावयंसुपुंभिगताःकंचिन्मनःप्रभृतिव्यापारंनकुर्मइत्यर्थः ९४७ अभावेइति । नकेवलंदर्शनाद्यभावमेववदंति किंतुमुमूर्धोर्दर्शनाद्यभावेहेतुतयासर्वेन्द्रियाणांहृदयदेशेसूक्ष्मशरीरेणैकीभावंपिंडीभावंवदंतिपार्श्वमाइत्यर्थः ९४८ एतावताकंडिकादधेन्याख्यातमथतस्येत्यादिकायास्तृतीयकंडिकायाअर्थमाह यदेतिद्वादशभिः । यदायंमुमूर्धुर्हृदयाकाशेनतादात्म्यंप्राप्नोतितदापिपरलोकाग्रमनानुकूलविशेषज्ञानाभावोनमंतव्यः यतस्तस्यमुमूर्धोःपुरतःपरलोकाग्रमार्गस्यसंदर्शनायहृदयस्याग्रभागोनाडीमुखरूपःप्रज्वलति भाविशरीरप्राप्तिहेतुद्वाराकारचिदाभासव्याप्तवृत्तिरूपेणाधिकंप्रकाशेनयुक्तोभवतीत्यर्थः ९४९ यथेति । यथाराज्ञोमंतुमिच्छतःपुरतोदीपिकाःकिंकरयताःप्रकाशंतेतद्वत् ९५०

तेनैवेति । तेन हृदयाग्रगतेन प्रकाशेन प्रकाशितो महापथः परलोकमार्गोपस्येतद्विशः सन्निद एकादशद्वारास्थूलशरीररूपात्पुराणिष्कामतीति ९५१ एकादशद्वाराणि गणयन्ति चक्षुरिति । चक्षुः श्रोत्रनासिकानां प्रत्येकं द्वे द्वे द्वे इति पट् पायूपस्थनाभिनां त्रीणि छिद्राणि मुखस्यैकं मूर्ध्नि चैकमेतानि संकलिताऽन्येकादशेत्यर्थः ९५२ द्वाराणां गंतव्यानुसारेण विभागमाह नारकीति चतुर्भिः । नारकी नरकं गता प्रेतसमः प्रेतयोनिगामी ९५३ अत्रेति । अत्रासक्तो भोजनलोपः ९५४ गीतज्ञ इति । गीतज्ञः श्रोत्रमार्गं गमयन् वलोक्य जेतुं चक्षुर्दारेण निर्गतस्तृप्त्यैव मयं वा ते जोमयं भावमप्यप्यादिकं मच्छति मूर्द्धदारेण गतस्तृप्त्यलोकं यातीति द्वयोरर्थः ९५५ ॥ ९५६ अयमवहति । अयमफलप्रदद्वाराणां मध्ये पायुद्वारादपकृष्टं नास्ति उत्कृष्टफलदानां तु मूर्द्धद्वारादुत्कृष्टं नास्ति अन्ये युदारे पुत्रापेक्षिते उत्कृष्टत्वात्कृष्टत्व इत्यर्थः ९५७ अपमिति । अपयज्ञानशक्त्युपाधिको महेश्वरो यदा निर्गच्छति तदा तदनुसारिणो वागादयोऽपि निर्गच्छन्तीत्यर्थः ९५८ एवमिति । बुद्ध्युपाधिकं आत्मा महेश्वरः सकलसंज्ञाताधिपतिरेव मुक्तविधयामरणकाले प्राज्ञेन कारणोपाधिकेश्वरेण तादात्म्यं सुप्ताविवैकतां विशेषज्ञानाभावमयो जिज्ञासाप्राप्तापि स विज्ञानो भवति । स विज्ञानपदार्थमेवाह पुनर्ज्ञानं प्रपथ

तेनैवैष प्रकाशेन प्रकाशितो महापथः ॥ पुरादेकादशद्वारादिद्रोणिष्कामतीश्वरः ९५१ चक्षुः श्रोत्रनासां द्वे द्वे पायूपस्थोदरेष्वपि ॥ मुखे मूर्द्धनि पंचस्युर्द्वाराण्यस्य विनिर्गमे ९५२ नारकी पायुतो गच्छेत्कामी शिश्राध्वना पुनः । नाभिमार्गेण निर्याति प्रायः प्रेतसमः पुमान् ९५३ अत्रासक्तस्तु निर्याति मुखतो बहुलोजनः ॥ गंधप्रियो विनिर्याति नासाविवरतः पुमान् ९५४ गीतज्ञः श्रोत्रदेशेन गंधर्वान् प्रायशो व्रजेत् ॥ चक्षुषो निर्गतो गच्छेत्सावितारं प्रभानिधिम् ९५५ अन्यथा तैजसं किंचिदग्निं वाचं द्रमेव वा ॥ मूर्द्धतो निर्गतो गच्छेद्ब्रह्मलोकमनिदितम् ९५६ अधमत्वे परासीमा पायुद्वारमुदाहृतम् ॥ उतमंचतथानान्यन्मूर्द्धद्वारात्तु किंचन ॥ अन्ये पुतारतम्येन युतमाघमता स्थिता ९५७ अयं यदा विनिर्याति बुद्ध्युपाधिर्महेश्वरः ॥ प्राणस्तदा क्रियाशक्तिस्तमन्वेव व्रजत्ययम् ॥ प्राणे गच्छति सर्वाणि वागादीन्यनुयांति च ९५८ एवमात्मा स विज्ञानो बुद्ध्युपाधिर्महेश्वरः ॥ प्राज्ञतादात्म्यमायातः पुनर्ज्ञानं प्रपद्यते ९५९ तं शरीराद्विनिष्क्रान्तं सुखदुःखोपभोगिनम् ॥ पूर्वसंस्कारसहिते गच्छतो ज्ञानकर्मणी ॥ शुभाशुभे समुद्धेतादृग्देहं प्रयच्छतः ९६० स्थूलदेहाद्विनिष्क्रम्य स्थूलदेहविवर्जितः ॥ नतिष्ठति पुमानत्र दृष्टांतस्तृणयः कृमिः ९६१ यथा तृणजलौकारव्यः कृमिस्तृणगणं व्रजन् ॥ एकं तृणं गृहीत्वैव जहात्पूर्वतृणसदा ९६२

तद्वति । पूर्वपट्टदयाप्रभाषप्रज्जलनरूपज्ञानमुक्तं निर्गमनमार्गाकारमिदं तु भाविशरीराकारमिति विशेषः पुनः शब्दार्थः ९५९ पूर्वपरलोकयात्रायां शकटस्थानीयतामुष्मशरीरस्योक्ता तत्र संभारस्थानीयान् भावान् दर्शयति । तं शरीरादिति । तं बुद्ध्युपाधिकं जीवं शरीराद्विनिष्क्रान्तमभिलक्ष्येति शेषः । ज्ञानं मानसं कर्म कर्मशरीरं तत् एते द्वे अपि दृष्टरूपेण गच्छतः गत्वा च तादृक् तत्तद्भोगानुक्लं देहं प्रयच्छतः । कीदृशे ज्ञानकर्मणी पूर्वसंस्कारेण पूर्वोन्मूलतश्चो निव्यवहाराद्यनुभवजन्येन संस्कारेण तत्र तत्र कोशलप्रयोजनेन सहित इत्यर्थः ९६० आत्मनः पूर्वशरीरांतरग्रहेण पूर्वशरीरपरित्यागप्रकारयोः स्पष्टीकरणपरायाश्चतुर्थकंडिकाया अर्थनिरूपयति स्थूलदेहादिति त्रयोविंशतिश्लोके । स्थूलदेहविवर्जितः अनालंबितस्थूलदेहांतरः सन् पूर्वदेहाद्विनिष्क्रम्य नतिष्ठति किंवा लंब्येव देहांतरं पूर्वदेहाद्विनिष्क्रम्यतीत्यत्रार्थे दृष्टांतस्तृणयः तृणेषु पाति भ्रमति यः कृमि विशेषः संबोद्धव्यः ९६१ दृष्टांतस्तृणयः यथेति । स्पष्टं श्रुतावाक्रमपदेन आक्रम्यते इति न्युत्पत्त्या आलंबनीयं तृणांतरादिकमुक्तमिति बोध्यम् ९६२

दार्ष्टान्तिकेयोजयति एवमिति । संपाद्यालंघ्यपूर्वस्माभिर्गच्छेत्तुशरीरांतरस्याप्राप्तौतुल्यस्वदेहस्यपरित्यागोनेवभवतीति १६३ उक्तमर्थलौकिकदृष्टान्तेनापिस्पुष्टयति यथेतिद्वाभ्याम् । य
थाराजादेष्टुंअंतरमितिप्रतिगृह्णांतरप्राप्त्यर्थंजीर्णगृहपरित्यज्यनिर्गच्छतोयःपूर्वस्वपरित्यागःसोऽभिनवेगृहेनिष्पन्नसत्त्वेवभवेत् तथाएवंदेहिनीऽभिनवेदेहिनिष्पन्नसत्त्वेवपूर्वप्राप्तोभवेदितिद्वयोरन्व
यः १६४ । १६५ ननुपूर्णस्यात्मनःकथंगत्यादिकमितिचेदृष्टाद्युपहिताकाशवद्बुद्ध्याद्युपहितात्मनिसर्वसंभवतीत्याह आत्मनइति । यद्यपिसर्वगस्याद्वितीयस्यात्मनोगत्यादयोनसंभवति
तथापिबुद्ध्यादिसंबंधात्सर्वमुपपन्नमितिद्वयोःसंबंधः १६६ । १६७ ननुबुद्ध्यादेरेवकथंदेशांतरेगत्यादिकमित्यसंभावनादृष्टान्तेनापाकंमुपहितजानेति अस्मिन्निति । यद्यप्यस्मिन्देहेस्थिता
बुद्धिरपरंदेहमाप्नोतिनसंभान्यतेतथाप्येवंवक्ष्यमाणविधयादेहद्वयेबुद्ध्यादिप्राप्तिःसंबन्धरूपासंभावनीयेत्यर्थः १६८ एवंपदोक्तांविद्यामभिनयति वृत्तिभिरिति । यथानयनंचक्षुरेदियंन
यनमंडलात्स्वगोलकाद्दृष्ट्वाहिर्बाह्यदूरमपिपुवादिकंदेशंवृत्तिभिर्गच्छेदितिसर्ववादिसंमततथाबुद्धिःपूर्वदेहस्थितापिमरणकालेअन्यंदेहंयाति । कीदृशीबुद्धिः यर्मायर्माभ्यांविहितनिषिद्धकर्मजन्या

एवमात्मावपुष्यस्मिन्स्थूलेस्थित्वापरंवपुः ॥ स्थूलसंपाद्यानिर्गच्छेदप्राप्तौनैवतस्यसः १६३ यथानिर्गच्छतोरान्नोपनिषत्स्यापरस्यवा ॥ जीर्णगृहंपरित्यज्यग्र
हंतरगतिं प्राप्ति १६४ पूर्वस्यतुपरित्यागोनिष्पन्नेभिनवेगृहे ॥ भवेदेवंपरित्यागोनिवेदेहेत्रदेहिनः ॥ निष्पन्नेपूर्वदेहस्यनान्यथाकापिकर्हिचेत् १६५ आत्म
नःसर्वगत्वेनभेदस्यापिविवर्जनात् ॥ गत्यादयोनसंत्येवसर्वकर्मफलैःसमम् १६६ यद्यप्यस्यतथाप्यत्रबुद्धितादात्म्यहेतुतः ॥ उपपन्नमिदंसर्वगतिकर्मफलादि
कम् १६७ अस्मिन्देहेस्थिताबुद्धिर्नाश्रुयादपरंवपुः ॥ यद्यप्येषातथाप्येवंप्राप्तिर्देहद्वयेभवेत् १६८ वृत्तिभिर्नयनंयद्बुद्धच्छेत्रयनमंडलात् ॥ बहिर्भुवादि
कंदेशंबहुलक्षादियोजनम् १६९ धर्माधर्माख्यसंस्कारैरेवंबुद्धिश्चवृत्तिभिः ॥ पूर्वदेहस्थितादेहमन्यंयातीश्वरेच्छया १७० नेत्रमंडलमध्यस्थनेत्रंगच्छत्पुवादि
कम् ॥ तत्प्राप्यापिनवेत्येतत्प्राप्तमेतन्मयायथा १७१ पूर्वदेहस्थिताबुद्धिःप्राप्यदेहांतरंतथा ॥ प्राप्तमेतन्मयादेहंनवंवेत्तिनकर्हिचेत् १७२ अभिप्रायंयथाज्ञा
त्वारान्नस्तस्यात्रकिंकराः ॥ प्रासादमपरंकुर्युस्तत्रस्थेपिचराजनि १७३ नयंतिचविधायान्यंप्रासादंराजकिंकराः ॥ हस्त्यश्वादीन्स्थितेप्यस्मिन्प्रासादेपूर्वनि
मिते १७४ वदंतिचजनास्तत्रहस्त्यश्वादिसमागमात् ॥ राजासमागतःसोयंयदिमार्गेपितिष्ठति १७५

दृष्टाभ्यापूर्वानुभवजन्यसंस्कारेणचैश्वरेच्छयाचप्रयुक्तेतिशेषः । अनेनबुद्धिविशेषणेनजीवनदशायांभाविदेहाकारवृत्तिप्रसंगोनिरस्तः १६९ । १७० ननुमरणकालेभाविदेहमनुसंधयानाबु
द्धिरहंदेहांतरंप्राप्तास्मित्येवंकुतोनेजानातीतिशंकाप्युक्तदृष्टान्तेनिरस्तेत्याह नेत्रेतिद्वाभ्याम् । यथास्वगोलकस्थंचक्षुर्भुवादिकंगच्छत्सत्तत्पुवादिकंप्राप्यापिएतन्नवेत्ति । एतत्किं मयाएतत्पुवा
दिकंप्राप्तमिति तथामरणकालेबुद्धिःपूर्वदेहस्थितादेहांतरंप्राप्याप्येतन्नवेत्ति । एतत्किम् मयाएतन्नवंदेहंप्राप्तमितिद्वयोःसंबंधः वेगातिशयाजडत्वाच्चेतिहेतुःपूरणीयः १७१ । १७२ देहां
तरंतत्तद्देहानुकूलमारुप्यमानान्यपिकर्माणिभाविशरीराकारंवृत्तिमारभतेइत्येतावदेवतृणजलौकादृष्टान्तेनविवाक्षितमित्याशयंदृष्टान्तेनविशदीकरोति अभिप्रायमित्यादिना । यथाराजकिंकरास्त
स्यराज्ञःप्रासादांतरगमनाभिप्रायंज्ञात्वाप्रासादांतरंनिर्मायतत्रराज्ञोहस्त्यश्वादीन्नयंति कसति अस्मिन्राज्ञिपूर्वप्रासादेस्थितेपि तानश्वादीन्दृष्टाजनाएवंवदंति । एवंकथम् सोयंसोयंराजास
मागतइति सचराजापद्यपिमार्गेपूर्वप्रासादेवातिष्ठतितथापीतित्रयाणांसंबंधः १७३ । १७४ । १७५

दार्ष्टान्तिकमाह मुमूर्षोरिति । एवेमुमूर्षोर्देहिनोराजस्थानीयस्यकर्माणिर्दिकस्थानीयानिशरीरांतरंप्राप्यमासादांतरस्था नैषस्वप्रकालद्वयप्रतिभासिकंमरणकालआरभते तथाचतदाकारावृत्तिर
 आदिस्थानीयेतिभावः ९७६ आत्मनइति । एतेनाभिप्रायेणात्रजलोकानिदर्शनवाक्येमरणकालेजंतुर्देहद्वयेपिसंप्राप्तःसंबद्धःकथ्यते । एतेनकेन यदान्मासवंगःसत्कार्यवादेभाविशरीरेणा
 पिसंबद्धएवकर्माण्यपिभाविशरीराकारायफलायोन्मुखान्येवातएवबुद्धिरपिवृत्तिद्वारेणभाविशरीरेणापिसंप्रुक्तैवेति ९७७ देहद्वयस्थितत्वमभिनयति उपभोक्ष्यतीति । यदाकारावृत्तिरवृत्ति
 र्जायतेतच्छरीरंभविष्यद्भोगसाधनंत्यज्यमानंतत्त्वतीतस्येतिशरीरद्वयसंबंधोपपत्तिरितिभावः ९७८ भाविशरीराकारवृत्तिरूपेवमृत्तिरूपेवमृत्तिकालेभाविशरीरप्राप्तिरितिममर्थदृष्टान्तेनस्फुटयति य
 थाकंठेतिद्वाभ्यां । यथाभुक्तमालादिकंतिपक्षुस्त्यक्तुमिच्छुरपरंतज्जातीयंवीक्षतेतदाकारांचितवृत्तिधारंकरोतितथाजंतुरपिपूर्वदेहंतिपक्षुरपरदेहाकारांवृत्तिकर्मभिःप्रयुक्तांप्राप्नोति कीदृशोः
 कर्मभिः नवैःपूर्वशरीरांतरंभूतभिन्नेःशरीरांतरस्वसारंभूतैः बुद्धिसंस्थानैश्चबुद्धे संस्थानंतत्तद्भोग्याकारःपरिणामोयेस्तथातेरितिद्वयोरर्थः ९७९ । ९८० पूर्वदेहस्याविद्यागमनंनिहननंचस्प
 ष्टीकरोति महाबन्धिरितित्रिभिः । लोहमितिभावप्रधानोनिर्देशः यथाज्वलन्द्देदीप्यमानोमहाबन्धिलोहपिंडंस्वसन्निभंस्वतादात्म्येनस्वसमानाकारतानीतंसंत्यजन्सन्पुनर्लोहभावंगमयेत्प्रापयेत्

मुमूर्षोर्देहिनोप्येवंकर्माणिविविधानिह ॥ आरभतेवपुस्त्वन्यद्यत्रयास्यत्यसौमृतः ९७६ आत्मनःसर्वगत्वेनह्याभिमुख्येनकर्मणाम् ॥ फलायबुद्धिसंयोगावृत्तिद्व
 रेणहेतुना ॥ देहद्वयेपिसंप्राप्तोजंतुस्तेनात्रकथ्यते ९७७ उपभोक्ष्यतिदेहेनफलमेकेनदेहभाक् ॥ उपभुक्तंपरेणापितेनदेहद्वयस्थितः ९७८ यथाकंठस्थितांमा
 लामन्यद्वावसनादिकम् ॥ तित्यक्षुरपरंजंतुर्वीक्षतेदूरसंस्थितम् ९७९ पूर्वदेहंतथाजंतुस्तिपक्षुरपरंनिजैः ॥ कर्मभिर्बुद्धिसंस्थानैःप्राप्नोत्यांतरंभूतैर्नवैः ९८०
 महाबन्धिर्ज्वलन्त्यद्बलोहपिंडंस्वसन्निभम् ॥ गमयेत्संत्यजन्लोहंदाहदीप्यपराहतः ९८१ अविद्यागमयेदेवंजडंदेहंत्यजन्पुमान् ॥ चैतन्यस्यापहारेणस्वाभि
 मानस्थितस्यहि ९८२ स्वात्मनस्तुपरित्यागाद्धंतिलोहंतथाज्वलन् ॥ अंतरात्मापिचतथात्यागाद्धंतिवपुस्त्वदम् ९८३ लोहपिंडंनिहत्याग्निरन्यनवतरंज्जेत ॥
 सुखप्रदंलोहपिंडमनसोनयनस्यच ९८४ पूर्वदेहंतथात्मायंहित्वानवतरंपुनः ॥ कल्याणसुखदंदेहंयातिकर्मक्षयेस्यहि ९८५ यथासुवर्णरुल्लोकेस्वर्णमेकमनेकया ॥
 पर्यायतःकरोत्येवमात्माऽविद्यामनेकया ॥ पर्यायतःकरोत्येषनानादेहस्वरूपिणीम् ९८६

कीदृशोबन्धिः दाहदीप्तिभ्यामपराहतःअपरित्यक्तः नित्ययुक्तइतिपावत् । तथाचदाहदीप्तिर्बन्धमावपिबन्धनात्पक्षलोहपिंडंत्यजतइतिभावः ९८१ अविद्यामिति । एवमहाबन्धिवन् ज
 डंदेहंचितादात्म्याध्यासाचेतनायमानंत्यजन्सन्पुरुषःस्वाभिमानाश्रितस्यचैतन्यस्यापहारेणाविद्यामन्याकृतादिशब्दवाच्यायाअविद्यायाःकारणीभूतायाःस्वभावजडत्वमितिपावत् । गमयेदित्यर्थः
 ९८२ एतावतैवपूर्वदेहस्यहननमित्याह स्वात्मनइति । यथाबन्धिकर्तृकंलोहहननंपरित्यागरूपंतथात्मकर्तृकंदेहहननमित्यर्थः ९८३ आत्मनोनानाविशरीरांतरंभिकाचंपंचभूताकारपरि
 णामिनीअन्याकृताख्याऽविद्येवयथानानाभूषणोपादानमेकंसुवर्णमेवेतिप्रतिपादिकायाःपंचमकंडिकायाअर्थवर्णयति लोहपिंडमितित्रयोदशभिः । यथाअग्निःपूर्वलोहपिंडंनिहत्यस्वविद्योगेनदी
 प्यादिरहितंकृत्वाअन्यंलोहपिंडंजनेतंचलोहपिंडंस्वसंबंधेनमनोनयनयोर्हर्षप्रदंकुप्यत्तथात्माप्यस्यपूर्वदेहस्यभोगप्रदानां कर्मणांस्येसतिपूर्वदेहंत्यक्ताअन्यदेहंयातितंचकल्याणंमन्यतेइतिद्वयोरर्थः ८८
 ९८५ तत्रनवंशरीरंपूर्वशरीरोपादानभूताविद्यायाएवपरिणामइत्याह यथेतिद्वाभ्यां । यथासुवर्णकारःश्रुतौपेक्षस्कारिपदोक्तःकुंडलाङ्गुलीयकादिरूपैरेकंसुवर्णपिंडंपर्यायेणक्रमेणकरोतिविपरि
 णामयतितथात्माप्यविद्यानानादेहरूपेणपरिणामप्रतीत्यर्थः ९८६

एतदेवस्फुटयति । अविद्यामिति । देहस्य अविद्योपादानं पुण्यादिकं तु निमित्तमित्यर्थः ९८७ उत्तरदेहस्य कल्याणतमत्वमाभिमानिकं दर्शयितुं पूर्वदेहे जंतोरसमीचीनबुद्धिर्भवतीत्याह समीचीनमिति । पूर्वदेहसमीचीनमप्यसमीचीनमन्यते ९८८ आगाममिति । आगामिदेहत्वसमीचीनमपि समीचीनमन्यते ९८९ दोषोपपन्नान्तःकरणस्य विपरीतदर्शनं न चित्रमितीममर्थे निदर्शनं न विशदयति मं श्रोतव्यमिति चतुर्थः । यथा कश्चिद्दृष्टीकरणोपायैर्मन्त्रादिभिः शोभिता विद्यया यथा मनुजैर्नामोपायपिपरस्त्रियामिन्द्राणीसदृशीमन्यते सद्गुणां स्वकीयां हित्वेति द्वयोरन्यः ९९० । ९९१ दार्ष्टान्तिके योजयति । तथा जंतुः पुण्यपरिणये राजादिदेहान्मनोरमानपितृयक्षाश्वादिदेहान् सुखदानमन्यते पापोदयवशादिति द्वयोः संबंधः ९९२ । ९९३ कर्मानुसारेण देहलाभव्यवस्थामाह यदीति द्वाभ्यां । यदि पूर्वदेहांते पुण्योदयस्तथा शुभसंस्काराविभिः पितृलोकदिगतं शुभदेहं प्राप्नोति मध्यमेः संकीर्णैर्मनुष्यादिभावमध्यमेः श्वादिभावमिति द्वयोरर्थः ९९४ । ९९५ एवं जंतोः संसारभ्रमणप्रकारोदशित इत्युपसंहरति एवमिति स्पष्टम् ९९६ अथ संसारं प्राप्तव्याप्यात्मनो यत्सर्वाधिष्ठानभूतं शुद्धं स्वरूपं यच्च कल्पितं नानाविधं स्वरूपं तयोरुभयोर्विभज्यप्रदाशिकायाः पञ्चकंडिकाया अर्थपंचाशदधिकशतद्वयेनो

अविद्यांगमयित्वा हि पूर्वदेहं परंपुनः ॥ अविद्यातः समादत्ते पुण्यपापवशंगतः ९८७ समीचीनतमं पूर्वदेहं कर्मक्षये पुमान् ॥ मनुते ह्यसमीचीनं भाविकर्मप्रचोदितः ॥ ८८ आगम्यप्यसमीचीनं समीचीनधिया पुमान् ॥ गृह्णाति सर्वदा जंतुरीश्वरस्य वशे स्थितः ८९ मंत्रौषधिवलेर्यद्बुद्धधीः कुपिनीमपि ॥ रजसावृतगात्रांच कर्णनासादि वर्जिता ॥ इन्द्राणी सदृशीमेतां मन्यते परयोपितम् ९० इन्द्राणी सदृशीं स्वस्य गुणयुक्तां पतिव्रताम् ॥ कुलप्रसूता युवति हित्वा स्वस्य समीपगां ९१ श्वादिदेहानयंत द्रव्यापपुंजविमोहितः ॥ आत्मानवतमान् स्वस्य सुखदानमिममन्यते ८२ राजदेवादिकांस्त्यक्त्वा देहान् पूर्वान् मनोरमान् ॥ अनेकसुखसंपन्नान् पुण्यपुंजपरिक्षये ९३ यदि पुण्योद्भवस्तस्य भवेद्देहस्य संक्षये ॥ तदानवतमं देहं कल्याणं चैव गच्छति ९४ पितृगंधर्वदेवानां विराट्सूत्रात्मनोरपि ॥ याति देहं शुभैः पूर्वसंस्कारज्ञानकर्मभिः ॥ व्यामिश्रैर्मनुजादीनां श्वादीनामधमैरपि ९५ एवं संसारशूले स्मिन् वर्तते सर्वदेहिनः ॥ ब्रह्माद्याः स्तंबपर्यं ता आत्मज्ञानविवर्जिताः ९६ आनंदतारतम्यं यद्वाणिं तं तन्निजात्मनः ॥ तारतम्यं यथा दृष्टमाकाशस्य घटादिषु ॥ आनंदस्य तथा बुद्धौ तारतम्यं व्यवस्थितं ९८ सूच्यां घटे गृहे तद्वत्प्रासादेन गरेपि वा ॥ स्वरूपेन हि वैषम्यं भौतिके घटरूपिणि ९९ ब्रह्मलोकस्थिते ब्रह्मदेहे देहेऽशुनोत्र वा ॥ न विद्यते हि वैषम्यं सुखे दुःखे तथैव च १०००

पञ्चहयंस्तत्रात्मनो ब्रह्मतालक्षणमुद्गताप्रतिपादकस्य प्रथमवाक्यस्यार्थवर्णयति आनंद इत्यष्टादशभिः । सत्रात्मन आनंदलक्षणं स्वरूपं सर्वत्राविशिष्टमेव यच्च तत्तल्लोकेष्वानंदस्य तारतम्यमुक्तं तत्र स्वाभाविकं किंचित्प्रतिबिंबप्रादिकाया आवरणभंजिकाया वा बुद्धेः सत्त्वोत्कर्षतारतम्यवत्याः संबंधमपेक्ष्य यदात्मनः प्रकाशस्याभिगच्छेत् तारतम्यं तदभिप्रायेण बोध्यमित्यर्थः ९९७ ओपाधिकं तारतम्यं दृष्टान्तेन स्फुटयति तारतम्यमिति स्पष्टम् ९९८ ओपाधिकं तारतम्यं वस्तुतः उपहितं न स्पृशतीति दर्शयति सूच्यामिति । यदा सूचीच्छिद्रादिष्वनुगते भौतिके भूतस्याकाशाख्यस्य संत्रंघिनि स्वरूपे वैषम्यमुत्कर्षाकर्षयोगो नास्ति कीदृशे भौतिकस्वरूपे घटरूपिणि घटस्वरूपस्य संयोगसंबंधेनाप्यारोपि तदा असंगात्मनि ओपाधिकं यो गोनोस्तीति किमुवाच्यमिति भावः ९९९ ब्रह्मेति । अत्युत्कृष्टतया प्रसिद्धे ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्य देहे अत्यपकृष्टे भवेद्देवा शुद्धात्मनो वैषम्यं नास्तीति किमुवाच्यं यत आत्मनो यदुपाधिबलं रूपं भोक्तृत्वेन प्रसिद्धं यच्च भोक्तृत्वं सुखादितत्रापि वैषम्यं दृश्यत इत्यर्थः १०००

आ. पु.

॥ ४५ ॥

तत्र सुखे तद्देहकारिष्वेव म्याभावमभिनयति कदनेनेति । कदनेन कुत्सितमन्नकोदवादि तेन यथादरिद्रस्य तोषः सुखं तथैव राजादेर्लह्यचोप्यादिभेदैरेति १००१ दुःखतद्गोकारपितमाह क्षुधादिभिरिति १००२ वैषम्येपीति । उक्तविधया फलाविशेषे सति साधनप्रयुक्तवैषम्येपि दरिद्रस्येतरस्य संपन्नस्य च न वैषम्यं विशेषः कीदृशस्य दरिद्रादेः अत्र लोके मनोगतं सुखदुःखौघं समं पश्यत इति शेषः । किं च बहिरंगाणां सुखादिसाधनानां वैषम्येऽप्यंतरंगाणां तत्साधनानां रागादीनां साम्यमेवेत्याह क्षुत्पिपासेत्यादिना । क्षुत्तृभयनिद्राश्च तत्र प्रियाप्रियगोचरो रागद्वेषो द्वौ तथा त्वविषयको मोहस्तथा मलमूत्रविमोक्षपूर्वकाले विषमदशापामिरिति दोषाष्टकं तज्जंततो दोषाष्टकादुपशमद्वारेण जायमानं सुखं विपर्ययेऽनुपशमे तु दुःखं एतद्वोपाष्टके तु सहितं सुखादिकं सर्वदेहिषु सममिति द्रव्यार्थः १००४ १००५ दरिद्रादेरिति । तथा सतिलोकहृष्ट्यादरिद्रादीनामवांतरे वैषम्यमहत्यपि सति कस्यापि जंतो वैषम्यमत्र फलं न विद्यते इत्यन्वयः १००६ एवमिति । एवमुक्तविषया सहांतरंगसाधनेः फलाविशेषे सति हिरण्यगर्भस्यात्युत्कृष्टोपाधेः शुनश्च निकृष्टोपाधेर्न विशेष इत्यर्थः १००७ तत्र हेतुतयारागादिवोपसाम्यमाह कामेति । सूत्ररूपिणो हिरण्यगर्भाख्यस्य १००८ न च तत्र शुभादयान

कदनेन दरिद्रोऽयं यथा तोषं व्रजेत्सदा ॥ लेह्यादिभिस्तथैवात्रैराजावाधानिकोऽथवा १००१ क्षुधादिभिर्यथा दुःखं दरिद्रोऽयाति मानवः ॥ राजादिकस्तथैवायं धानिकोऽपि प्रयाति हि १००२ वैषम्येऽपि न वैषम्यं दरिद्रस्येतरस्य वा ॥ विद्यते सुखदुःखौघमत्र लोके मनोगतम् १००३ क्षुत्पिपासाभयं निद्राप्रिये गगस्तथा प्रिये ॥ द्वेषो मोहो निजरूपं आनंदात्मन्यधीश्वरे १००४ मलमूत्रविमोक्षाय विषयावाप्तिरेव च ॥ तज्जं सुखं तथा दुःखं सममेतद्विदेहिनाम् १००५ दरिद्रादेस्तथा गजः पशोः कीटादिकस्य वा ॥ जंतोः कस्यापि नैवात्र वैषम्यं विद्यते शुवि ॥ अवांतरेऽपु वैषम्यं नैव किंचिद्विद्यते १००६ एवं हिरण्यगर्भस्य कृमिदंष्ट्रस्य वा शुनः ॥ वैषम्येऽपि नैव किंचिद्विद्यते १००७ कामक्रोधादयो भावा यथा सन्ति शुनोऽपि शुवि ॥ तथैव जगदीशस्य सन्ति तैस्तूत्ररूपिणः १००८ शुनोऽपि च निकृष्टोऽयं भगवान् जगदीश्वरः ॥ क्षुधादिविषयेऽस्मान्नाद्यात्सस्वसुतान्कचित् १००९ अपितं पापनिरतं निंदंति सकला जनाः ॥ न तु श्वानंततः सूत्रदेहं कृष्टतमं स्मृतम् १०१० स्वामिने हित एव स्याद्व्यापारः प्रायशः शुनः ॥ कस्मै चित्राहितस्तस्य व्यापारः सूत्ररूपिणः १०११ ततो विद्यैव हेतुः स्यादाधिक्ये जगदीशितुः ॥ निकृष्टत्वेऽपि न तु द्वैषम्येण विनापि हि १०१२

संतीति वाच्यं क्षुधया विराडाख्यसुतभक्षणप्रवृत्तेश्चतुर्थाध्याये वर्णितत्वादित्याह शुन इति । सश्वासुतादनेन प्रवर्तते सूत्रात्मानुप्रवृत्त इति १००९ किंच शुनः सुतादनादिप्रवृत्तौ निंदाभयनास्ति सर्वगुरोः सूत्रात्मानस्तु तदस्तीत्याह अपीति । तं सूत्रात्मानम् १०१० अपकर्षांतरमाह स्वामिन इति । शुनोऽप्यपारो भयनादिश्वरोऽदिवारकत्वात् स्वामिनोऽनुकूलोऽपि भवति सूत्रात्मानोऽप्यपारस्तु जगत्सृष्ट्याद्येश्वर्यरूपो न कस्यापि सुखदः । तथा हि किं किमिषां सुखदोपासकानां वा ज्ञानिनां वा नायः त्रिलोक्यंतरालवर्तिनां तेषां सूत्रात्मानो निद्रया त्रिलोकी विनाशिकया भयप्रदत्वात् । न द्वितीयः स यत्पुर्वोऽस्मादित्याविश्रुत्या सहिरण्यगर्भः प्रथममैश्वर्यलाभेनेतरानुपासकानां वर्णादुःखेन तापितवान् तस्मात्पुरुषसंज्ञ इत्यर्थे कया तापदत्वोक्तेः । न तृतीयः ब्रह्मज्ञानप्रतिबंधकमत्र लोके च जगद्वारांत रायभयप्रदत्वादिति भावः । अथवा विराडुक्षणप्रवृत्तिरूपोऽप्यपारो न कस्यापि सुखदः सर्वोपायसंपन्नसृष्टेः प्रतिबंधादित्यर्थः १०११ तर्हि केन गुणेन जगदीशोत्कर्ष इति चेद्वाह्यविषये वेत्याह तत इति । ततः जगदीशितुं हिरण्यगर्भस्य अधिक्ये हेतुः प्रयोजिका ब्रह्मात्मविद्यैव भवति अन्यत्रापि कर्षस्य चात्मा विद्यैव प्रयोजिका अन्यद्वैषम्यं तु क्व विद्यमानास्तीत्यर्थः १०१२

तथाचकल्पिताविद्यामात्रप्रयुक्तैर्विशेषैरात्मनोऽस्पृष्टत्वात् शुद्धत्वेन किंचिद्वाचकमित्याह आत्मेति । स्पष्टम् १०१३ शुद्धात्मनश्चाद्वितीयत्वाद्ब्रह्मत्वेन किंचिद्वाचकमित्याह सप्तममिति ।
यः सर्वत्राकाशवदनृत्तुतोवस्तुतोऽदृश्यश्चात्मा स एव तत्प्रभृतीनां हृदयितो ब्रह्मरूप इति १०१४ एवं सर्वाधिष्ठानभूतं शुद्धात्मस्वरूपं दर्शयितुं यत्कल्पितम् । मात्मस्वरूपाणां प्रदर्शकस्त्वविज्ञानेन्यदे-
पापेन्येतत्स्य वाच्यस्याक्षरार्थतावदभिनयति विज्ञानेन्येकादशभिः । यो यमात्मा वर्णितः स विज्ञानोपाधिको बुद्ध्युपाधिकः सन् विज्ञानमय इत्येवं पूर्वमतीतप्रथे पितृभ्यर्वाजितः स च पञ्चाबुद्ध्या
धिको विज्ञानमय इत्युक्तस्तथामनःप्रभृत्तुपाधिविशान्मनोमयादिसंज्ञक उक्तः श्रुतावित्यर्थः १०१५ तत्रेति । तत्रोपाधिविशिष्टेऽस्मिन्नात्मनि व्यपदेशो विशिष्टनामशाश्वत्यवधारणादुक्तः
एतादृकीदृगित्याकांक्षायामाह मनोमय इत्यादिना सर्वत्रस्त्रीमयो जातमिति वत्प्राधान्ये मय इत्ययः अन्यानां द्वियाणित्वादीनां तथा च त्वद्वयपरसनामयादिनामानि बोधयानि पृथि-
वीमयादीनि भूतसंबन्धेन माना निबोधानि तमस्त्वज्ञानं । अयमयशब्दगतनञाऽभावोभेदो विरोधश्चोक्त इति दर्शयति तदभावमय इत्यादिपदत्रयेण । यमाभावो यथामुपेयमभेदो जलतड्डना-
दित्यर्थः क्रियासुधर्मविरोधस्तु निषिद्धक्रियासुधर्मसिद्ध इति त्रयाणामर्थः १०१६ । १०१७ । १०१८ किमिति । अस्ति स्थूलं पतत्यसवाचकं दर्पदेनोक्तं नास्तीति सूक्ष्मं पतरोक्षवाचकाद-पदोक्तं

आत्माहिरण्यगर्भे वा शुनिवान्येषु जंतुषु ॥ एक एव यथाकाशः सर्वेष्वपि यथादिषु १०१३ स एवायं महाराज मम तेपि हृदि स्थितः ॥ ब्रह्मरूपो जंगमानां स्थावराणां च
सर्वगः १०१४ विज्ञानमय इत्येवं यः पुराते मथेरितः ॥ विज्ञानोपाधिको यद्विज्ञानमय ईश्वरः ॥ मनः प्राणाद्युपाधिः संस्तन्मयः परिकीर्तितः १०१५ तत्रास्मि
न्यपदेशो यमेतादृक् परिकीर्तितः ॥ मनोमयस्तथा प्राणमयश्चक्षुर्भयस्तथा ॥ देवः श्रोत्रमयस्तद्वदन्येन्द्रियमयोपि च १०१६ पञ्चभूतमयश्चायमात्मा तद्वत्तमो
मयः ॥ कामक्रोधमयस्तद्वत्प्रभुर्धर्ममयस्तथा १०१७ तदभावमयश्चापि तदन्यमय एव च ॥ तद्विरोधिमयोप्येव स्वयं ज्योतिः परः पुमान् १०१८ किं वृत्तेन रा-
जेंद्रह्यस्ति नास्तीति यज्जगत् ॥ तत्सर्वमय एवायं यतः सर्वत्र संस्थितः ॥ प्रत्यक्षे वापरोक्षे वा ततः सर्वमयः पुमान् १०१९ यादृशं कुरुते कर्म यथा कारि भवेदयम् ॥
आचारं यादृशं कुर्याद्यथा चारी परः स्मृतः १०२० आचारोपि भवेत्कर्म यद्यप्येव तथापि च ॥ देशादेः प्रविभागेन कर्मणो न्यत्र लभ्यते १०२१ कर्मात्रस्याद्विशास्त्री
यं विहितं च परं तथा ॥ आचारो लौकिकस्तद्विहितो निर्दितोपि वा १२२ लौकिकं वैदिकं कर्म साधुचेत्कुरुते पुमान् ॥ साधुकारीति संप्रोक्तोऽसाधुकारीति ततो न्यथा
१०२३ साधुकारी भवेत्साधुरसाधुरपरस्तथा ॥ पुण्यः पुण्येन भवति पापः पापेन कर्मणा १०२४

तत्र सर्वत्र तादात्म्येन स्थितत्वात् सर्वमय इत्यर्थः १०१९ अस्यात्मनस्तत्तद्विशेषभावे निमित्तभूतं कर्म इति दर्शयति यादृशमिति पञ्चभिः । अयमात्मा वस्तुतः परः सर्वोत्कृष्टो यादृशं विहितं प्रातःपिद्वं वा क-
र्म कुर्वन् यथा कारि पदेनोक्तः एवमुत्तारार्थो जयम् १०२० कर्माचारपदयोर्भेदं दर्शयति आचारोपीति द्वाभ्यां यद्यप्याचारपदार्थोपि कर्मवत्तथापि देशकुलावस्थादिपारतंत्र्येणानुष्ठायमानत्वरूपविशे-
षेणाचारपदार्थः कर्मपदार्थ इत्यभिन्नो लभ्यते व्यवहियेति यावत् १०२१ एतदेव स्पष्टयति कर्मात्रेति । यत्कर्म विहितत्वेन एसाधनत्वेन निषिद्धत्वेन निषसाधनत्वेन रूपेण वा शास्त्रादि-
प्रमाणेन तत्कर्मपदेनात्रोक्तं यच्च विहितादिरूपेण लोकादेशकुलादिरूपा देवविहितं तत्कर्म आचारपदेनोक्तमित्यर्थः १०२२ लौकिकमिति । कर्माचारपदाभ्यामुक्तं कर्मसाधुसमीचीनं कुर्वन् साधु-
कारीति पदेनोक्तस्तद्विपर्ययेत्स साधुकारीति पदेनैत्यर्थः १०२३ तत्फलमाह साध्विति । यः साधुकारी स साधुरुत्कृष्टशरीरादिविशिष्टो भवति साधुकारीत्यादिपदगतिं निमित्तपर्यदृष्ट्वा अभ्यस्तमेव कर्म फ-
लमिति भ्रमो न कर्त्तव्यो यतः सकृदनुष्ठितमपि किंचित्कर्म फलदमित्याशयेनाह पुण्य इति । पुण्यः सत्फलः पापस्तद्विपरीतः १०२४

उक्तानां विज्ञानमयादिरूपाणां कल्पितत्वं स्फुटयितुं तेषां वस्तुतः आत्मन्यभावमाह पुरुषस्येति चतुर्भिः यत एतानि रूपाण्युपाधिसंबंधात्पुरुषे कल्पितानिततः कर्माचारो वस्तुतः पुरुषेन स्तः कीदृशो कर्माचारो साधुत्वेनासाधुत्वेन च द्विधा विभज्य स्थितौ तत्र साधुपौ कर्माचारो तौ लौकिकैवेदिकत्वाभ्यां द्विविधं पुण्यात्मको असाधुतुलौकिकैवेदिकत्वाभ्यां द्विविधपापात्मका विस्थयः १०२५ काम इति । तथा कामादयोऽपि पुरुषस्य संबंधि नो भवन्तीति संबंधः तदप्यादिर्न धर्मभिन्नधर्मविरोधधर्माभावात् आत्मनो न संतीत्यर्थः तमः पदेनोक्तमांतरमज्ञानं बाह्यं ध्यातं च नोति १०२६ महाभूता नोति । तथा महाभूतादीनि पुरुषस्य संबंधि नोनेति संबंधः । तथानानाविधप्रमाणादिरूपा क्रियाशक्तिस्तथानानाविधचित्तवृत्त्यात्मिका ज्ञानशक्तिस्तत्प्रपञ्चभूते बुद्धिमनसो च एतानि संतीत्यर्थः १०२७ शब्दादीति । तथा सुखदुःखलक्षणफलसमन्विताः शब्दादिविषया आत्मसंबंधि नोनेति यतस्ते सर्वे परिच्छिन्नाः परिणामादिनादुःखहेतव इति संबंधः १०२८ वर्णितरूपाणां दुःखहेतुनामात्मन्यसंबंधे हेतुतया तन्मो भूयभावलक्षणानां दूररूपतामाह आनंदेति । स्पष्टम् १०२९ स आत्मा सर्वत्र परिपूर्ण इह दुःखायां विशेषेण भासते इत्याह ममेति । शरीरस्थितिपर्यंतं विशेषणं हृदि

पुरुषस्य ततो नात्र कर्माचारौ द्विधा स्थितौ ॥ साध्वसाधू तथा पुण्यपापे लौकिकैवेदिके १०२५ कामः क्रोधस्तथा धर्मस्तदप्यादिश्च कश्चन ॥ अज्ञानं च तथा बाह्यं न मसासहितं न हि १०२६ महाभूतानि पंचापि नेंद्रियाणि दशापि च ॥ क्रियाशक्तिर्न च प्राणो नानामेदो वपुः स्थितः ॥ ज्ञानशक्तिस्तथानाना बुद्धिमनसो अपि १०२७ शब्दादिविषयाः सर्वे सुखदुःखसमन्विताः ॥ नैवात्मनो महाराज सर्वे दुःखकराः सदा १०२८ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिरवाङ्मनसगोचरः ॥ स्वसजातिवि जात्युत्थभेदप्रयविर्जातः १०२९ ममेति पितृथान्येषां स्थिरजगमदेहिनाम् ॥ सर्वावस्थासु हृदये विशेषेण व्यवस्थितः ॥ आविमोक्षं शरीरस्य स्फुरत्यविरतं पुमान् १०३० सकारणं समग्रस्य जगतोऽस्य महीपते ॥ गंधर्वनगरस्येव मग्नं संगवर्जितम् १०३१ न जानाति यदायं स्वमानं दात्मानमवययम् ॥ तद्वानानाविधं दुःखमेति राजन्नकारणम् १०३२ विज्ञानमयतां प्राप्य चोत्ससारकारणम् ॥ शुष्कालावू समो भूत्वा प्राप्नोत्येष महेश्वरः १०३३ दंडहस्तैर्यथा बालैः कंदुकः सर्वतो दिशम् ॥ अज्ञातं प्रेयते तद् द्विविधैः कर्मभिः पुमान् १०३४ उच्चावचानि देहानि ग्राहं ग्राहं त्यजत्ययम् ॥ त्याजं त्याजं च गृह्णाति घटीयं त्रिस्थिता यथा १०३५ ग्राहं ग्राहं जलं या तित्याजं त्याजं तथा परम् ॥ प्राप्नोति शश्वत्सु लभतैव न भसः स्थलम् १०३६

स्थितः संश्रकास्तीत्यर्थः १०३० सोऽयमात्मा सर्वस्य जगतोऽखितैर्योपादाह्नमिष्याह सकारणमिति स्पष्टम् १०३१ तस्य च नानाविधदुःखप्रयोजकानां विज्ञानमयादिरूपाप्तेर्निदानमात्मा ज्ञानमेवेत्याह न जानातीति । अकारणं वास्तवकारणहीनं दुःखमेति प्राप्नोति १०३२ तत्र तव द्विज्ञानमयताया अनर्थहेतुतां प्रपञ्चयति विज्ञानमयतामित्यादिना । मनोमयो यदायं स्यादित्यतः प्राक्तनेन ग्रंथेन । तत्र वर्णित्वभोक्तृत्वाद्युपाधिना कर्माविद्याकामकर्माश्रयेण परिच्छिन्नेन च विज्ञानेन तादात्म्यं प्राप्य एव आत्मा महेश्वरः परिपूर्णोऽपि शुः कर्तुं वीर्यं लघुर्भूत्वा संसारस्य कारणं कामकर्मादिसंबंधं प्राप्नोतीत्यर्थः ३३ बुद्धितादात्मा लब्धेर्दोषैः प्रयुक्तं संसारमभिनयति दंडेत्यादिना अज्ञातं शांतिः कंदुकस्य भूमिं संयोगस्तद्विहृतं यथा स्यात्तथा सर्वो बुद्धिपुं कंदुकः प्रक्षिप्यते बालेस्तथा जीवः कर्मभिर्नाना यो निर्व्विति १०३४ उच्येति । ग्राहं ग्राहं गृहीत्वा गृहीत्वा स्वयंत्याजमिति यत्र मरचटालयम् १०३५ दृष्टान्तस्फुटयति ग्राहमिति । यथा यत्र स्थिता घटो जलं ग्राहं ग्राहं त्याजं त्याजं च अपरं जलं याति न भः स्थलं प्राप्नोति कीदृशं जलं न भः स्थलं जलं शश्वत्सु लभतैव न भसः स्थलम् १०३६

एवमिति । एवंघटीवत् १०३७ तत्तच्छरीरेतुक्तयोर्विद्याभ्यापारदर्शयति यद्यदिति । आद्येनवलम्बते आत्मतयापातिआत्मत्वेनमन्यते १०६८ यद्यत्यजतीति । अस्मात्तशरीरात् १०३९ किञ्चयस्यदेहस्ययोषाहारस्तमेवश्रेष्ठमन्यतेइत्याह । यदाहारमिति १०४० किञ्चप्राप्तेदेहधर्मान्दाहपूजादीनात्बन्निमन्यतेइत्याह अस्येति । तस्यास्पदेहस्य १०४१ मरणमिति । एवं विज्ञानमयःसत्तात्मा मरणादिकमेतिप्राप्नोति भुजिभोगान् १०४२ नरकदुःखानिवर्णयितुं प्रतिजानीते दुःखात्मकमिति । हेराजन्मयपिभवताइदंसंस्मरणं सर्वदुःखात्मकमित्यवगतं तथापि तस्मृतेत्येतस्यसंस्मरणदुःखरूपत्वस्यस्मृतयेयत्किञ्चिद्व्यस्यमित्युच्यते १०४३ तत्रमरणकालेपहुःस्वतदुत्सर्जयतीतिश्रुतिव्याख्यानकालेदंशितमित्याह विज्ञानेति । पुरातुतीयब्राह्मणव्याख्यानोपात्ते १०४४ अधुनातुनारकदेहप्राप्तौसत्यायहुःस्वद्वयतेइत्याह त्यजेति । एकंदेहं त्यक्त्वा देहांतरमवश्यं जीवोयातितत्रदेहांतरेनरकेप्राप्तेसतिपहुःस्वभवतितस्यस्मरणान्ममभीतिर्जायते इहविद्वद्दशायामपीत्यर्थः १०४५ ननूत्कटदुःखकालेपातबादेहःकुतो न नश्यतीतिशंकाहृष्टान्तेनपरिहरति स्वप्नेति । यथास्वप्नेशिरश्छेदाद्यनुभवेपिदेहो न नश्यतितथेतदपीतिभावः १०४६ तत्र

एवमेषपुमान्गच्छेत्कदाचिद्वसुधातलम् ॥ पातालंनरकंवापिनभोवादिवमेववा १०३७ यद्यच्छरीरमादत्तेब्रह्मणोवाशुनोपिवा ॥ तत्तदात्मतयायातिविज्ञानमयर्दे
श्वरः ३८ यद्यत्यजतिदेहंस्मृणोवाशुनोपिवा ॥ तत्तद्विष्ठासमं पश्चात्पश्यत्यस्माद्विनिष्कृतः ३९ यदाहारंहियदेहं हृत्प्राप्येषपरःपुमान् ॥ तदेवाम्यधिकंनान्य
दितितत्रावगच्छति ४० अस्यदाहादिनासर्वदाहाद्यात्मनिमन्यते ॥ चंदनाद्यनुलेपादितस्यतद्वदयं व्रजेत् ४१ मरणं गर्भवासंचजननंचतथाभुजिम् ॥ उच्चावचे
पुदेहेपुविज्ञानमयएत्ययम् ४२ दुःखात्मकमिदंसर्वभवतावगतंस्वयम् ॥ राजंस्तथापि किञ्चित्तेवक्ष्येतस्मृतयेधुना ४३ विज्ञानमयआत्मयमनादिःकर्मयोगतः ॥
देहंत्यजन्महादुःखंप्राप्नोत्येतत्पुरोदितम् ४४ त्यक्त्वादेहंपुनर्यातिदेहांतरमयंसदा ॥ नरकेतत्रमेभीतिःस्मरणादिहजायते ४५ स्वप्नकालेयथादेहःसर्वनाशविवर्जि
तः ॥ नरकेयातनादेहो न नश्यतितथैवसः ४६ कर्मणामनसावाचादुःखंयद्यादृशंलुतम् ॥ यस्यानेनपुरादेहेततादृक्तादृशःपुनः ॥ कोटिकोट्यधिकसोपिकुरुतेत
स्यदेहिनः ४७ अदूराअपिपंथानःकोटियोजनविस्तृताः ॥ मार्गविष्ठावकानां स्युर्नरकेकूरकर्मणाम् ४८ आयसास्तीक्ष्णवदनाःसर्वतोविषकंटकाः ॥ कुर्वंति
पादवेधंतेपादत्राणापहारिणाम् ४९ मरणात्समोभूयात्क्षुधयाचपिपासया ॥ नरकेगच्छतामन्ननीरपाथेयहारिणाम् ५० वासोपहारिणांतद्द्रवसनानिहरंत्यमी ॥
यूनार्मातुःपुरस्तद्वत्तन्मात्रादेश्वतत्पुरः १०५१ सुवर्णहारिणांतद्द्रवस्वर्णाकारांत्वचंबलात् ॥ हरंतितदतोदेहात्शतशोपिसहस्रशः १०५२

तत्रलोकेसाम्राज्यरूपेणदुःखं वर्णयति कर्मणेति । अनेनजंतुनाकायादिव्यापारेर्यस्यजंतोर्दुःखंयादृशंप्रवदेहेमानुपलोकेकृतंसदत्तदुःखकोजंतुस्तस्यदुःखप्रदस्यदेहिनस्तादृशमूर्तिःसंस्तादृक्दुःखंकोटि
गुणाधिकं करोतीत्यन्वयः १०४७ अथविशेषतस्तद्वर्णयति अदूराइत्यादिना । मार्गविष्ठावकानांमार्गोपद्रवकारिणांकूराणामदूराअपिमार्गः कोटियोजनविस्तृतभावतीति १०४८ आ
यसाइति । पादत्राणमुपाददितस्यचोराणांलोहमयाःसखिपाःकंटकाःपादवेधं कुर्वंतीति १०४९ । १०५० वासइति । अमीपमपुरुषावस्त्रचोराणांवास्त्राणिहरंति तथामातुस्तन्मात्रादे
अपुरोनालवत्परतंत्रयावोत्ततन्वत्वेसतिधेयुवानोयुववत्प्रगल्भतयावसंतितेषांयूनांतर्द्वर्णितविषदुःखंभवतीत्यर्थः १०५१ सुवर्णंति । सुवर्णचोराणांत्वचंस्वर्णाकारांस्वर्णवदुज्ज्वलांविधायतत्तस्मा
त्स्वर्णोपहारदोषातुमनोभूयमानाजीवतोदेहाद्यमदूताहरंतीति १०५२

ब्रह्मज्ञानामिति । यथालोहकारगृहेतमंलोहतादयन्ति तथा एतेषामप्युपायब्रह्मज्ञानां शिरांसिताडयन्तीति १०५३ सुरेति । मयपानां मुखे तमां सुरां पुनः पुनः पातयन्ति कीदृशीं तमां सुरां आयसीं लोहद्रवस्पर्षां १०५४ सुवर्णंति । ब्राह्मणस्य तु सुवर्णं तिलमात्रमपि ये हरन्ति तेषां देहं स्वर्णवद्भुज्ज्वलं च विधाय यमद्यूतास्तिलशश्छिदन्ति १०५५ गुरुत्वपानां गतिमाह जननीमिति । जननीं गुरुस्त्रियं च ग्राम्यधर्मेण भंतां शि श्रंति न्यातेन मुखे क्षिप्तेन आसं निरुद्धं ये जेन नीगंतुं भिस्तजाननीं ककचसमानां गत्वा दिवि शिष्टानां थयन्ति आक्रामयन्ति पूर्ववदिति द्वयोरर्थः १०५६ । १०५७ परेति । परदारणां अपि एतदुक्तत्वे पुण्यदुक्तं तदेव दुःखं वेदितव्यं परंतु न शिश्रच्छेदतं मुखरोधोनस्तद्व्यर्थः १०५८ यथा पुरुषस्य दुःखमुक्ततादृशं व्यवहारिण्याः त्रिषोपिवो ह्यमित्याह यथेति १०५९ ननु पापफलोदशेकपुत्रो ब्राह्मणा वा वागुरेत्तं शतेन पातयादित्यादि श्रुतिस्मृत्यादिवचने पुमायः पुंस्त्रिंशेनैव पापिनां निर्देशात्कथं स्त्रीणां दुःखमिति चेत्पुंस्त्रिंशे निर्देशस्योपलक्षगार्थे वादित्याह नपुंसकमिति । परं वेदं पुंसां संबंधिनिर्दिश्यते उपलक्षणा यन तु पुंस्त्वं विवक्षितमुद्देशविशेषणत्वात् गृहं समाप्त्यै कत्ववदिति चतुर्थपादार्थः १०६० स्त्रीणां फलसंबंधे कमुत्पन्नायं दर्शयति पश्वादीनामिति । केचिन्मुनयः पशुपश्वादीनामपि धर्माधर्मफलमिच्छन्ति स्वीकुर्वन्ति स्त्रीणां तु पत्नीत्वेन यज्ञाधिकारित्वेन प्रसिद्धानामेतद्दर्माधर्मफलं कथं न भवेदित्यवयवः १०६१ ननु पत्नीत्वेनापि यज्ञादिधर्मस्यैव संबंधः यथा

ब्रह्मज्ञानां शिरांस्येते मुद्गरैर्वज्रसंनिभैः ॥ आताडयन्ति वलिनस्तसलोहं यथा जनाः १०५३ सुरापानां सुरांतप्तामायसीं पथिभूरिशः ॥ बलात्क्षिपन्ति वदने रुदतां दीनवत्तृणाम् १०५४ सुवर्णसंमितं स्वर्णं ब्राह्मणस्यापहारिणाम् ॥ तिलशः स्वर्णसदृशं देहं छिदन्ति मार्गगाः १०५५ जननीमधिगंतृणां ग्राम्यधर्मेण दुधियाम् ॥ छित्वा शिश्रं मुखे क्षिप्त्वा श्वासरोधं विधाय च १०५६ ककचां गीतसततं नुमानवींतामयोमर्या ॥ नाथयन्ति यथा पूर्वं ग्राम्यधर्मेण सागता १०५७ परदारगतौ चैतत्किंचिन्नूनमुदीरितम् ॥ दुःखं मृतशरीराणां नरके पापकारिणाम् ५८ यथा पुंसो भवेद्दुःखं स्वैरिणो ग्राम्यधर्मतः ॥ स्वैरिण्याश्च तथैव स्यान्नरके दुःखमुत्कटम् ५९ नपुंसकं धूर्वापि पुमान्वापापकृद्यदि ॥ पाप्मनः फलमागच्छेत्पुंसां निर्दिश्यते परम् ६० पश्वादीनामपीच्छन्ति पुण्यापुण्यफलं द्विजाः ॥ केचित्कथं भवेन्नैतत्स्त्रीणां धर्माधिकारतः ६१ अपिवध्वाः फलाभावे व्यर्थः स्याद्विक्रग्रहः ॥ धर्मचार्ये च कामे च मत्वं स्याः सहायिनी ॥ इत्युच्चार्य यतो नैवापाप्मनः फलमाव्रजेत् ६२ दृष्टो न कोपिलो केस्मिन् जंतुर्यः पाप्मनः फलम् ॥ हित्वा धर्मफलं गच्छेत्प्रमाणैर्विविधैरपि ६३ प्रवर्तको त्रयः पापे जंतुर्नारी नरोपिवा ॥ तस्य स्यादधिकं दुःखं प्रवर्त्य स्यतथानतत् ६४ उभयो रागतः संगे समदुःखमुदाहृतम् ॥ अज्ञानाच्च बलात्प्रायः कर्तुरेव परस्य न ६५ नारी वापिनरो वापि ग्राम्यधर्मबलाद्यदि ॥ प्रातुयात्र भवेत्पापं दुर्वलस्येच्छया विना १०६६

शंकां वारयति अपीति । किंच वध्वाः स्त्रियाः फलधर्माधर्मयोर्भूयोरपि यद्दिनस्यात्तदा इत्युच्चार्य पाणिग्रहोऽव्यर्थः स्यात् इति किं त्वममधर्मादौ सहायिनी स्याः सहेव प्राप्तिशीला भवेति । यत एवास्त्रीपाप्मनः फलं गच्छेत् तथा च धर्मग्रहणस्याधर्मस्याप्युपलक्षणत्वात् तस्य हेतुनिमित्तमोभज्येतेति भावः १०६२ किंच यो यस्य शुभफलस्य संगो स तस्याऽशुभफलमप्यादत्तेतिलैकिकन्यायैनापि पतिवर्मफलभोक्त्र्याः स्त्रियाः पापसंबंधो दुर्निवार इत्याह दृष्टइति । यथालोके राजादीनां संपत्संबंधिनो विपत्तावपि संबंधिनो दृष्टइति १०६३ अथ प्रयोजकादीनां फलं निवेद्य पात प्रवर्तक इत्यादिना स्पष्टम् १०६४ यदि कश्चित्केनचित्पुत्रचित्पापे बलात्प्रवर्तितः सन् स्वयमपि रागवांस्तत्र पापे भवति तदा प्रयोज्यप्रयोजकयोः समं फलं भवतीति ग्राम्यधर्मोदाहरणेनाह उभयोरिति । उभयोः स्त्रीपुंसयोर्वदित्वन्त्यतस्स्यतत्र प्रवृत्तिरज्ञानादिदृष्टा यनत्वज्ञानभावात् तत्रापो बाहुल्येन वर्तमानात् सरक्रीपबलाज्जिततदा कर्तुं दुर्तुं संज्ञकस्य प्रयोजकस्यैव पापं परस्परप्रयोज्यस्य नुनैत्यर्थः १०६५ एतदेव स्पष्टयति नारीति श्रुत्यां । तत्र प्रथमं स्पष्टं । द्वितीये प्रतीकारविवर्जितत्वं विशेषणमयोगाभिप्रायस्तु यदि प्रतीकारस्य प्रतिक्रियायां स्वसंभवः स्यात् तदा स्वाकरणं कर्तुं दोषः स्यादेवेति १०६६

१०६७ बलात्पापकरणप्रसक्तो मरणेनापितत्प्रतीकारो विधेय इति केवाचिन्मुनीनां प्रतमाह मरणेनेति । अत्र बलात्पापकरणप्रसंगे यदि मरणेनापि प्रतीकारो भवेत्तदा मरणमपि सदा सर्वविधा सुखं
 पायमिति संबंधः । यदा च तत्र मरणोपायमपि परः कश्चिन्निरुणद्धिप्रतिबन्नातितादधिकर्तुं दोषो नास्तीत्यर्थः १०६८ मरणभिन्नेनोपायेन पापप्रतीकारो विधेय आत्महत्यायाः सर्वपापेभ्योऽधिक
 त्वात् यस्तु पापभयेनात्महत्यां करोति स ब्रुविकाद्रोतः संपन्नदृष्टति स्यादयस्य विषयो भवेदित्याशयवतां मुनीनां मतं सिद्धांततयाह अपर इति पट्टिः । केचिन्मुनयोऽपरेभ्यः पूर्वपक्षिभ्यो भिन्नाः
 सिद्धांतविद इति यावत् तेषां मन्थंते एवं कथं सदा सर्वोत्पद्यवस्थास्वात्ममरणं न संपाद्यमिति शेषः तत्र हेतु रुरादौ नोक्तः १०६९ पापस्येति । प्रत्युत यदा पापकरणे मृत्युनिश्चयस्तत्र ता
 दृशोऽसंगे कथं च न कर्तव्यमपि पापं कर्तव्यमिति सिद्धांतः १०७० हेतुमिति । एते सिद्धांतविदो द्विजोत्तमा उक्ता र्थे हेतुमुपपत्तिरूपमिदं वदंति इमं कं यद्भलेन पापकर्तुं न कश्चिदोपः कारयितुः प्र
 योजकस्यैव दोषभाक्तात् यदि तु तद्व्येन प्रयोज्य आत्ममरणं संपादयिष्यति तदा प्रयोज्यस्यैव दोषः हि यतः असौ प्रयोजक इदं मरणं कारयति मरणेन प्रवर्तयति किं तु पापमात्रे प्रवर्तयतीति यावत् तथा च मर
 णे स्वांतःप्रत्यक्षेण कर्तृत्वस्याक्षतत्वादात्माहत्यादोषो भविष्यत्येवेति भावः १०७१ सर्वदा पापनिषेधकवाक्यानां गतिमाह अकर्तव्यमिति द्वाभ्यां । अकर्तव्यमित्यादि वचनजातं हितत्वापनिषेधकं स

एवं बलात्कृते पापे प्रतीकारविवर्जिते ॥ कर्तुः पापफलं नैव किं तु कारयितुर्भवेत् १०६७ मरणेन प्रतीकारो यद्यप्यत्र भवेत्सदा ॥ निरुणद्धि यदा तच्च परः कर्तुस्तदा च न
 ६८ अपरे केचिदिच्छंति मरणं नात्मनः सदा ॥ आत्महत्याधिकं पापं महापातककोटितः ६९ पापस्याकरणे यत्र मृत्युः स्यादात्मनो ध्रुवः ॥ कर्तव्यं पातकं तत्र न क
 र्तव्यं कथं च न ७० हेतुं चे मं वदं त्येते बुद्धि मंतो द्विजोत्तमाः ॥ पापं न बलतः कर्तुं किं तु कारयितुर्भवेत् ॥ मरणे कर्तुरेव स्यान्न ह्यसौ कारयेदिदम् ७१ अकर्तव्यं न कर्तव्यं
 प्राणैः कंठगतैरपि ॥ कर्तव्यमेव कर्तव्यं प्राणैः कंठगतैरपि ७२ इत्यादि वचनं स्वस्य स्वाधीनकरणस्य तत् ॥ नैतद्वलकृतौ यस्मान्मृतौ दोषोऽत्र विद्यते ७३ असुर्या
 नाम ते लोका अंधेन तमसा वृताः ॥ मृत्वा तानभिगच्छंति ये केचात्महनो जनाः ७४ ततः पापं न कर्तव्यं कारणीयं च कर्हिचित् ॥ प्रयोजकः प्रयोज्यश्च तदिच्छा सहितो
 यदि ॥ अनुमंता तटस्थो यः सामर्थ्ये सति मानवः ७५ त्रयाणामपि यद्भूयात्पुण्यपापफलं सदा ॥ अत्र रोगादिवैषम्याद्विपमं तत्प्रजायते ७६ अज्ञानादिकृते पापे
 प्रायश्चित्तमुदाहृतम् ॥ पाप्मनो विनिवृत्तस्य न प्रवृत्तस्य कर्हिचित् ७७ पापं कुर्वन्परं जंतुः प्रायश्चित्तं करोति च ॥ प्रायश्चित्तं तदा तस्य भवेत्कुंजरशौचवत् १०७८
 ततो नारीन गोवापि प्रायश्चित्तविवर्जितः ॥ नरके दुःखमाप्नोति पापी जंतुः सुदुःसहम् १०७९

त्वाधीनकरणकस्यैव स्य जन्तोः मंवंधि परबलेन पापकरणे त्वेति निषेधकं वाक्यं न प्रवर्तते यस्माच्च मरणेऽयं स्वतंत्रस्तस्मान्मृतो हतेन कृतायां दोषो विद्यते एवेति द्रयोरर्थः १०७२ । १०७३ आ
 त्महत्या न कर्तव्येत्यत्र श्रुतिमप्यनुकूलयति अनुमतिरिति । अनुमतिः असुराणामपि विवेकिनां योग्याः आत्महनः आत्मघातिनः १०७४ फलितमाह तत इति । यद्यस्माद्धेतोः प्रयोजकस्य
 तथा सरागस्य प्रयोज्यस्य तथा वारणशक्तौ सत्यामपि यस्तटस्थ उपेक्षक इति लक्षितोऽनुमंता एते पात्राणामपि कर्मफलसंबन्धो भवति ततः पापं स्वयं न कर्तव्यं परेण न कारयितव्यं चेत्पश्यतः अत्र प्रयोजकादौ
 रोगाद्यापदांतरा तस्यानुसारेण फलस्यैव परम्यं तारतम्यं भवतीति द्रयोरर्थः १०७५ । १०७६ प्रायश्चित्तानुष्ठानेपि विषयपराभिगानं लेममिति दर्शयति अज्ञानादेति । अज्ञानं व्यामोह आदिपदेन वि
 श्रमो विपत्तिभेदाश्च गृह्यंते एतरेव निमित्तैः कृते पापे प्रायश्चित्तं यदुक्तं श्रुतिस्मृत्यादौ तदपि पुनः पापकरणान्निवृत्तस्यैव सेमाय भवति । यस्तु जंतुः परमं यत्पापं कुर्वन् करिष्यामाणो वा पूर्वपापस्य प्रायश्चित्तं
 करोति तस्य अंतोस्तत्प्रायश्चित्तं कुंजरस्नानवद्व्यर्थमिति द्रयोरर्थः १०७७ । १०७८ फलितमाह तत इति । स्पष्टम् १०७९

ब्रह्मादिमहापापिनः ये संवत्सरं संसारेण स्तेषामिहापापिनां मन्धनं कर्मातीत्याह यस्त्विति । ब्रह्मादेर्नरकगामिनो यादृशं दुःखं भवति तथा संसर्गं पिपाप्रुपादिन्यर्थः १०८० हिंस्रस्य गतिमाह वि-
वादानिति । विगतो वादः सिंहव्याघ्रादिवत्प्रतिद्वंद्वितालक्षणोपेय एतादृशान् प्राणिनो यो हंतितं निर्दयं नरकमार्गं ब्रह्मवस्तादृशं हतसंजातीयाजीवाः प्राणरोधाद्युपाधैर्घ्नतीति द्वयोः संबंधः १०८१ । १०८२
मांसभक्षकस्य गतिमाह मांसाशिन इति । अन्नमनुष्यलोके मांसभक्षकस्य नरके जीवत एव मांसानि भृशं द्रव्यो भक्षयतीति १०८३ अयमेण कुटुंबपोषणासक्तस्य गतिमाह एवमित्यप्रभिः ।
अल्पमेधसः परलोकचिंताशून्यबुद्धेः परद्रव्यापहारादिना कुटुंबपोषणपरस्य नरकं गतस्य पश्यतः सतः तस्य मुतादीन् पिशिताशिनो व्याघ्रादयोऽदंतीति द्वयोः संबंधः १०८४ । १०८५ कचिदिति ।
कचिन्नरकमार्गदेशे तमेतं अयमेण कुटुंबपोषकम् १०८६ कचिच्छिदिति । ते गृध्रास्तं भूषकात्तदेसादौ न भक्षयन्ति १०८७ खादयंत इति । कचिच्छेते गृध्रास्तं पापं खादयंतः संतोदशनेः क-

यस्तु संवत्सरं संगमहापापिषु केनचित् ॥ कुर्यात्सोपितथैवेयादुःखं नरकगामिनः १०८० विवादान् प्राणिनो हन्यात्करुणारहितस्तु यः ॥ तं मार्गे तादृशजीवावदुशो-
घ्रंति निर्दयम् १०८१ प्राणरोधैस्तथा शस्त्रघातैर्दंतीश्च निष्ठुरैः ॥ खुरैश्च नखैस्तद्वत्पादघातैः सुदारुणैः ॥ लोहैस्तीक्ष्णैस्तथा शृंगैः प्रहारैर्वज्रमन्त्रिभैः १०८२
मांसाशिनो ब्रमांसा निजीवतोऽदंति सर्वतः ॥ श्वगृध्रप्रमुखाः सर्वजंतवः पिशिताशनाः १०८३ एवमेव कुटुंबेन सहितस्याल्पमेधसः ॥ परद्रव्यापहारेण कुटुंबभरणस्य
हि १०८४ पश्यतस्तस्य खादंति सुतान् प्राणादपि प्रियान् ॥ दारान् बंधुजनान् श्वान् न जीवतः पिशिताशिनः १०८५ कचिद्गृध्रास्तमाकाशे वज्रतुंडानयंति च ॥
कुटुंबसहितं तद्वद्ब्रह्मवेतं क्षिपंत्यपि १०८६ कचिच्छिदं च महति भूषकादि समाकुले ॥ जलाशये कचिद्भूमौ कठिनायां नभःस्थलात् १०८७ खादयंतः कचिच्छिदापंगु-
हीत्वा दशनैर्निजैः ॥ कर्षयंति मुहुर्दानं समेपि विषमेपि च १०८८ कचिदग्नौ कचिद्वायौ ह्यगाधेपि जले कचित् ॥ मलमूत्रादिसंघेवा परपीडाकरः पतेत् १०८९ आ-
धिभेर्व्याधिभिश्चायं परिपूर्णकलेवरः ॥ क्षुत्पिपासापरिश्रांतः श्वत्सवर्निराकृतः १०९० तादृशैर्बधुभिर्वीत एकाकी वा व्रजे तु मान् ॥ यमराजपुरस्यैतं मार्गं धीरत-
मं मृतः १०९१ कचिन्मार्गे तपत्येष स विताद्वादशात्मकः ॥ ताम्राभिर्धातुभिर्वन्धैर्वन्धिज्वाला समावृते ॥ न नीरं न तरुस्तत्र नाश्रयश्चाशनं कुतः १०९२ कर्मणाम-
नसावाचाभूतानां तापकृत्पुमान् ॥ मार्गमेतं समायाति हन्यमानश्च किं करैः १०९३ यथाराजभट्टाश्चोरश्च द्वापाशैः सुदारुणैः ॥ प्रहारैर्विविधैस्तद्वन्निघ्नंतो निर्दयं मु-
हुः १०९४ भर्त्सयंतश्च तत्कर्म कथयंतः पुरामुना ॥ कृतं यद्बहुधा मीषां सराज्ञां विप्रियं मुहुः १०९५ एवं बद्धा दैवैः पाशैर्निघ्नंतो विविधैरपि ॥ प्रहारैर्मुद्राद्युत्थैर्भर्त्सयं-
तश्च किं कराः ॥ नयंति नरकग्राममार्गं पापकृतं नरम् १०९६

र्यंति आकृष्टं कुर्वति १०८८ कचिद्गृध्राविति । सपापो गृध्रादिभिर्मुक्तः सन्नद्रव्यादिषु पतति १०८९ आधिभिरिति । अयमधर्मेण कुटुंबपोषको मानसशरीरपीडान्यासः क्षुधादिपापकुलश्वत्सवर्नना-
दतो भवतीति १०९० तादृशैरिति । तादृशैर्बधुभिर्वीत एकाकी वा यमलोकां मार्गं सपापी गच्छतीति १०९१ मार्गवर्णयति । कचिन्मार्ग इति तत्र मार्गे द्वादशमूर्तिरादित्यस्तपति कीदृशे अ-
धोऽवलतो वन्धैः संबंधात्ताम्रवर्णं धातुभिर्मुक्तं बन्धिज्वाला व्याप्तेनोरादिरहिते चेति १०९२ तत्र मार्गं गमनाधिकारिणं निर्दिशति कर्मणेति । कर्मस्थूलशरीरव्यापारः ९३ तत्र मार्गे पापिनो ययमदूतैर्नयं-
त तत्र दृष्टं तमाह यथेति द्वाभ्यां । एषां राजभट्टानां सराज्ञां राजसहितानां विप्रियं कोपजनकं यत्कर्म कृतं तत्कथयंतः ९४ । ९५ दार्ष्टीतिके योजयति एवमिति । किं करा यमस्य पापकृतं पापकारिणम् १०९६

यमदूतैः कृतं पापिभर्त्सनवाक्यजातमभिनयति आः पापेत्यादिना । आम्हृत्यव्ययं कोपोक्तौ । वर्षेखंडे १०९७ बांधवास्तुनारकशरीरेपिसुखवर्जसंतीत्याहुः रेहति २०९८ येषांचितया
 त्वयामुक्तवेमुख्यपापोन्मुखं चकृतं तेषां बांधवास्त्वांश्मशानेत्य कागतादित्याहुः दारादीनामिति १०९९ कृतमिति । यदित्ययामुक्तं कृतमभविष्यत्तदा तत्त्वयासहागमिष्यत् यथादुष्कृतमाग
 तमिति ११०० व्याघ्रादिवेति । तेषां प्राणिनां द्रव्याद्यपहारकाद्भवतः सकाशात् प्राणिनो व्याघ्रादिविभीता भयं प्राप्ताः ११०१ यद्यदिति । अतः समोचीनपरद्रव्यापहारदोषात् ११०२
 वाक्येनेति । यश्चाक्यादिनापरेषां संतापः कृतः स एव त्वां मासः ११०३ धिगिति । विनश्यति पतति ११०४ पापिन उद्देगापत्त्वयापितृलोकप्रापकः पितृयाणाख्यः पंथा अपिनवशीकृतइति
 वक्तृपितृयाणमभिनयति मानुषादिति त्रिभिः । अत्र धूमादिशब्दास्तदभिमान्वातिवाहिकदेवतापराः येष्मासादक्षिणायनसंज्ञास्तान्कृष्णपक्षाद्गच्छतीति ११०५ ततइति । ततोदक्षिणायनसं
 ज्ञासंभ्यः ९१०६ आकाशादिति । अत्र चंद्रमंडले सकर्मदेवार्थानोभोगान्मुंकेत्यर्थः ११०७ वर्णितवक्ष्यमाणयोः प्रकृतोपयोगउच्यते । यज्ञेति । हेपापयथापज्ञादिकर्तारो वर्णितमार्गं

आः पापभवताकस्माद्व्यादेहं सुदुर्लभम् ॥ मानुषं भारते वर्षे स्वर्गमोक्षप्रदं सुखात् ॥ न कृतं सुकृतं किंचित्पातकं च कृतं मुहुः १०९७ रेमंदनरकेप्यस्मिन्भविष्यं
 तितवाधुना ॥ दाराः सुतास्तथाचान्येवांधवाः सुखवर्जिताः ॥ नभविष्यति किं त्वेवं सुखं यद्वित्वमिच्छसि १०९८ दारादीनां कृते पापभवतापातकं कृतम् ॥ परि
 त्यज्यगताः सर्वे श्मशाने त्वां तर्ह्यशम् १०९९ कृतं चेत्सुकृतं पूर्वभवता तत्त्वया सह ॥ समागच्छेद्यथापापमागतं दुःखदं त्विदम् ११०० व्याघ्रादिविभीतानि भूतानि
 भवतो धम ॥ सर्वदा चलतस्तेषां द्रव्यादेरपहारकात् ११०१ यद्यद्यस्य समोचीनं गोधनं स्त्रीधनादिकम् ॥ तत्तत्तस्य हृतं पूर्वं त्वया दुष्कृतकारिणा ॥ अतो नेत्रे च हृदयं
 घ्रास्ते पाटयं त्यमी ११०२ वाक्येन निष्ठुरेणैषां कर्मणा च बंधादिना ॥ यः कृतो दुःसहस्तापः सोऽयं ते समुपस्थितः ११०३ धिक्कांयो भारते जातो नरके पुनरागतः ॥ पु
 ण्यहीनो यथा लोके प्राप्य राज्यां विनश्यति ११०४ मानुषाद्रपुषो धूमं धूमाद्रात्रिततोपि च ॥ कृष्णपक्षंततो मासान् षड्वेस्युर्दक्षिणायनम् ११०५ ततोऽगम्यतरं लोकं
 पितृणां प्रतिपद्यते ॥ पितृलोकादयंगच्छेदं तरिक्षं सदोज्ज्वलम् ११०६ आकाशाच्चंद्रमभ्येति सुधामण्डलमत्रसः ॥ सुखी भोगानवाप्नोति देवैर्दत्तान् मनोरमान्
 ११०७ यज्ञदानादिपुण्यस्य कर्तान्त्वं तथागतः ॥ कुतस्त्वयि भवेदाशा ब्रह्मलोकगतिं प्रति ११०८ मानुषं वपुरास्थाय महात्मानो जितेंद्रियाः ॥ अप्रांगयोगसंप
 न्नानोपासनवेदिनः ११०९ उपासनेन केनापि समुपास्य महेश्वरम् ॥ पंचाग्निविद्यया वै ते ब्रह्मलोकं व्रजं तिहि १११० दशमद्वारतो ये यं बहिर्नाडी विनिर्गता ॥ त
 यागत्वांचिं पंथां तितस्माद्यां तिहि वासरम् ११११

पितृलोकं यांति तथा त्वं यज्ञादिकर्ता सन्नगतः एव शरीरकर्मणा पिसाध्यं स्वर्गं गंतुमनर्हं त्विमानसकर्मरूपोपासनासाध्यब्रह्मलोकगतिं प्रतिकाशाशासंभावेनेत्यर्थः ११०८ ब्रह्मलोकगमनाधिकारिणो
 दर्शयति मानुषमिति । ये मानुषं वपुरास्थाय महात्मानः क्षुद्रमुखेभ्यो विरक्ता अतएव जितेंद्रिया यमनियमादियोगांगसंपन्नाश्च नानोपासनानि शास्त्रतो विज्ञायतेष्वन्यतमेन परमैकविद्यादिसंज्ञेन परमे
 श्वरमहं प्रहेणोपासंते पंचाग्निविद्यां या नुतिष्ठंति ते ब्रह्मलोकं व्रजंतीति द्वयोः ११०९ । १११० अथ ब्रह्मलोकमार्गं स्पष्टं देवयानाख्यस्वरूपं तथा ब्रह्मलोकस्वरूपं च छान्दोग्यवृहदारण्यकवाक्यो
 पसंहारपूर्वकं कोपीत किमथ माध्यायानुसारेणाह दशमेति पंचविंशतिश्लोकैः । ये यं नाडी शतं चैकेत्यादि श्रुतिप्रसिद्धा सुषुप्ताख्या दशमद्वारेण शरीराद्बहिर्गता तपामार्गं भूतया ये मथममर्चिषमर्चिरभिमानि
 नो देवतांततो दिनाभिमानि नो देवतांतीत्यर्थः । एवमथेपि ११११

शुक्लमिति । दिनात्शुक्लपक्षं शुक्लपक्षान्मासपटूरूपमुत्तरायणमुत्तरायणात्संवत्सरं व्रजंतीति १११२ देवेति । संवत्सराद्देवलोकं देवलोकान्नायुं व्रजंती कीदृशं वायुं आगताय उपमा कायस्व स्मिन् रथश्चक्षिद्रसमच्छिद्रदायिनं वायोः सकाशादादित्यं यांति कीदृशमादित्यं आगताय उपमा कायं बरारूपवाद्यविशेषमध्यच्छिद्रसमच्छिद्रदायिनमित्यर्थः 'पट्टाडं वरोसमो' इत्यमरः १११३ आदित्यादिति । आदित्याच्चंद्रं दृढं भिस्संज्ञवाद्यविशेषमध्यच्छिद्रसमच्छिद्रदायिनं प्रापुर्वतिततो विद्युलोकं यांति तत्र विद्युलोकोऽपानवो मनुमृष्टाव नृपत्रः पुरुषविशेष आगत्य उपमासं ब्रह्मलोकं प्रतिनयति । कीदृशं ब्रह्मलोकं वरुणलोकान्दिंद्रलोकान्प्रापति विराट् लोकाश्च परतः स्थितं । पुनः कीदृशं कामकोथादिभिर्ब्रह्मलोकप्राप्तिविवक्षैर्विरचितत्वादारसंज्ञकेन हृदेन आदिपदश्राववि जरा नद्यादिभिश्च प्रवेशदेशेषु कृतिद्वयोरर्थः १११४ । १११५ ब्रह्मणेति । यत्र आरसंज्ञकहृदा परपरिवर्तमानमुपासकं ब्रह्मणो योग्येनालंकारेणालं कर्तुं ब्रह्मण्यपठिताः प्रेयिताः पंच शतसंख्याका अप्सः स्रवायांति नानाविधान्युपासना निपाणि पुयासां तास्तथा १११६ तासां शतपंचकृत्य उपायनभेदेन विभागमाह शतमिति त्रिभिः । तासां मध्ये शतमपसरतः सुगंधिपुष्पनिर्मितमालाहस्ताः

शुक्लपक्षं व्रज्यन्तस्मादप्युत्तरायणम् ॥ उत्तरायणषण्मासाद्ययुःसंवत्सरं विमे १११२ देवलोकं प्रयात्यद्वा देवलोकं त्र्यम्बकं ॥ रथचक्रसमच्छिद्रं वा योरा
दित्यमीश्वरम् ॥ व्रजेयुश्छिद्रसहितं डंबरस्येव मध्यतः १११३ आदित्याच्चंद्रमायां तितुं दुभिच्छिद्रं दायिनम् ॥ चंद्राद्विद्युतमायां तिततोऽमानव एत्यताम् १११४
वरुणं द्रुप्रजानां थलोकानां परतः स्थितम् ॥ ब्रह्मलोकं नयेद्यत्र तिष्ठत्यारुहदादिकम् १११५ ब्रह्मणा प्रहिता यत्र ह्यायां त्यप्सरसः सदा ॥ दिव्याः पंचशतं पूर्णानां पो
यनपाणयः १११६ शतं सुगंधपुष्पाणां मालाहस्तं समाव्रजेत् ॥ सुगंधीनि च दिव्यानि गृहीत्वा शतमाव्रजेत् १११७ फलानि चास्य दिव्यानि गृहीत्वा शतमाव्रजेत् ॥
चूर्णानि च विचित्राणि सुगंधीनि मर्मततः १११८ गृहीत्वा शतमायाति वा सोहस्तं शतं परम् ॥ नानालंकारहस्तं च व्रजेत्पंचमकं शतम् १११९ ब्रह्मायथा ब्रह्मलो
के देवोलंक्रियते मदा ॥ अलंकुर्वीत्यमुंतद्वत्तत्र तास्तु समागताः ११२० अलंकृतस्ततस्ताभिरांगं ताऽऽरक्षणेन हि ॥ मनसाभ्येत्यनिर्याति मुहूर्तान्येष्टिहानमून् ॥
तद्वद्वा दर्शने सर्वे विदुताः स्युर्दिशोदश ११२१ पापानि द्वे पिपांदात्वा सुहृदां सुकृतानि च ॥ पुत्राणां च धनान्येष जरा मरणवर्जितः ॥ मनसा विजरां नाम न दीमभ्ये
तितत्क्षणम् ११२२

समायन्ति द्वितीयमप्सरसांशतं सुगन्धीनिकर्पूरादिवासिततैलादीनि शरीरं जनोपयोगिनिकरेपुण्हीत्वा पातित्यर्थः १११७ फलानि चेति । अथ तृतीयमप्सरसांशतं दिव्यफलद्वस्तमागच्छति । चतुर्थशतमंगमर्दनोपयोगिनानासुगन्धिचूर्णैर्हस्तमागच्छति । अथ पंचमं शतं वासोभिर्वसनैर्युक्तद्वस्तमागच्छति । एतत्पंचमं शतं नानालंकारद्वस्तं च बोधयामिति द्वयोरर्थः १११८ । १११९ ब्रह्मेति । यथा ताभिरप्सरोरूपाभिः परिवारिकाभिर्ब्रह्माहिरग्यगर्भः प्रतिदिनं भूष्यते तथाऽपुष्पासकमपि ब्रह्माज्ञपाभूर्यं ततित्यर्थः ११२० अलंकृत इति । सत्र प्रलोकं प्रति अगता उपासकस्ताभिरलंकृतः सन् सणेन अरारं माहृदमनसे वा तस्थितास्त्वापरपारे स्थिताः मूर्त्तान् त्रिंशः मूर्त्तान् प्रतिपाति कौटशाः नूतान् येष्टिसंज्ञकान् अमृन्मूर्त्तरूपेण सर्वेषां सन्निहिता नित्यर्थः येष्टिद्वान्निर्वचनं नृणां तिस्रं प्रलोकं प्रति तिपाः उपासकास्तेषामिष्टिमुपासनां नानासंस्कारोत्पादनैर्ब्रह्मवतीति तथेति तमुपासकं विद्यावलेनार्गतद्वद्वातस्पदक्षेपगोचरदेशात्सर्वे मूर्त्ताः पलायं त इत्यर्थः ११२१ पापानीति । ततो विजयानदीर्धं जतस्योपासकस्य प्रापादीनि तं परिहृत्य विलीयमानां निदोषप्रभृतिषु स्वसजातीयोत्पादितुर्वैतीत्यर्थः तथा सत्यं उपासको जरा मरणवञ्जितः सन् विजयानां मनदीर्धमनसे वतरीत्यर्थः ११२२

इत्येति । ततश्चाल्प्यवृत्तिवृत्तमयत्वेन इत्यसंज्ञं वृत्तं प्राप्नोति तत्र प्राप्नुयुषसंज्ञं वृत्तं योऽपि योऽपि दिव्यगंधः प्राप्नोति ततः शालज्यसंज्ञं संस्थानं नगरं प्राप्नोति तत्र गतं ब्रह्म योऽपि योऽपि दिव्योरसस्तं प्राप्नोति शाल
ज्यनाम निर्वचनं तु शालवृत्तवत्तथा धनुर्ज्यावच्चसरलत्वेन मनोरमावापः कृपादिरचनायत्र तत्तथेति ११२३ अथेति । ततोऽपराजितं नाम ब्रह्मण्य आयतनं मंदिरं प्राप्नोति तत्र गतमुपासकं ब्रह्मण्यस्तेजः
प्रविशेत् येन तेजोलाभेन हेतुना अमुना ब्रह्मणा समो भवतीत्यर्थः ११२४ इदंति । तस्य ब्रह्मगृहस्य द्वारपालतयाऽवस्थिता विद्रुजपती तस्मै उपासकाय मार्गदत्वाभीतवत्तिष्ठतः ११२५ विभुप्रमित
मिति । स उपासको विभुप्रमितेति संज्ञं ब्रह्मणः समामंडपं याति तत्र गतं ब्रह्मसंबंधियज्ञः प्राप्नोति तेन यशोलाभेन ब्रह्मया समोऽप्यशस्वी भवति नाम निर्वचनं तु विभुना ब्रह्मगेव स्वयं विमितं निर्मितमिति भा
ष्यकृतोक्तं वृत्तिकृता तु विभुरहंकारस्तेन विमितं तन्मयमिरेयावदित्युक्तम् ११२६ प्रज्ञेति । स उपासकः परमेष्ठिनो वेदिकां सभामध्यगतं पथं पर्यंकस्थानभूतं काष्ठादिनिर्मितं पादयुक्तमुन्नतमासनं तद्
पामासं दीपदीक्षां बुद्धितत्त्वमयीं प्राप्नोति तं वेदिकां पाप्य बुद्धिबुद्धिं प्राप्नोति ततस्तत्र स्थितं ब्रह्मणः पर्यंकं प्राप्नोतीत्यर्थः । तस्या वेदिकायाः स्वरूपविन्यासस्तु बृहत्सामतथारथंतराल्यं साम एते पूर्वगतपाद
यभावं प्राप्तेस्तः । श्येव संज्ञं नौधसंज्ञं च एते सामनी पश्चिमपादभावं प्राप्ते । तस्या वेदिकाया उपरि चत्वारः क्रोणाः तत्र दक्षिणः कोणे विरूपाख्यसामरूपः उत्तरः क्रोणो वैराजाख्यसामरूपः पूर्वः

इत्यवृत्तं गतं ब्रह्मगंधस्तं प्रविशेदिह ॥ ततः शालज्यसंस्थाने रसोऽपि ब्रह्मणो विशेत् ११२३ अथायतनमायाति ब्रह्मणः सोपराजितम् ॥ ब्रह्मतेजो विशेषेन तत्र येना
मुना समः ११२४ इन्द्रप्रापती देवौ द्वारगोपावस्थितौ ॥ दत्वामार्गमिमौ तस्मा आसाते भीतवत्स्वयम् ११२५ विभुप्रमितमायाति ब्रह्मणः ससभास्थलम् ॥
विशत्यमुं ब्रह्मयशोयशस्वी तत्र तेन सः ११२६ प्रज्ञाभिधांस आसं दी वेदिकां परमेष्ठिनः ॥ प्राप्य प्रज्ञासमायुक्तो ब्रजेत्यर्थं कमीशितुः ११२७ आसं दी संस्थितं चित्रं प्रा
णारव्यममि तौ जसम् ११२८ पूर्वोपादौ जगत्सर्वकालत्रयवशीकृतम् ॥ इराश्रीश्च परौ पादौ पर्यंकस्य महात्मनः ॥ बृहद्रथं तरे ज्ञेये खट्वांगे वामदक्षिणे ॥ मूर्धपादस्थि
ते भद्रयज्ञाय ज्ञाय संज्ञिते ११२९ ऋचश्च सामसहिताः पूर्वपश्चिमसंस्थिताः ॥ पट्टिकाश्च यजूंष्येता वामदक्षिणसंस्थिताः ११३० सोमांशवस्तु विज्ञेयामृदू पस्तरणं
महत् ॥ क्षीरगौरं तथा वस्त्रमुद्रीथस्तस्य चोपरि ॥ उपवर्हणमाख्यातं श्रीरस्योच्छीर्षकं महत् ११३१

कोणः शाकराख्यसामरूपः पश्चिमस्तुरेवताल्यसामरूप इति श्रुत्युक्तो बोध्यः ११२७ पर्यंकवर्णयति आसं दीति चतुर्भिः । कीदृशं पर्यंकं वर्णिताया आसं या उपरि स्थितं चित्रमद्भुतं प्राणरूपम
मितौ जसंज्ञं चेति तस्य पर्यंकस्य पूर्वोऽशिराभागाधाररूपोपादौ अतीतानागतं तदुपलक्षितं वत्समानं च यज्जगत्तद्रूपो इरापृथिवीश्रीलक्ष्मीश्च एतद्भयरूपो पश्चिमो चरणभागाधारभागतोपादौ बोध्या
वित्यर्थः ११२८ बृहदिति । तस्य पर्यंकस्य बृहत्सामदक्षिणदीर्घपट्टिकारूपं खट्वांगं रथं तनु उत्तरदीर्घपट्टिकारूपं भद्रसंज्ञं सामं पूर्वपदयोर्मध्यगताया लघुपट्टिका तद्रूपं ज्ञायज्ञाय संज्ञं सामं तु पाद
भागाधारयोः पश्चिमपादयोर्मध्यगतपट्टिकारूपमित्यर्थः ११२९ ऋचश्चेति । पर्यंकपूर्वपश्चिमायतादक्षिणोत्तरायताश्च सूत्रमध्यः पट्टिकाः पसिद्धाः तथा त्रगीत्यात्मसामसहिता ऋचश्छंदो ब्रह्मन्त्र
रूपाः पूर्वपश्चिमायतमत्र पट्टिकाभूता बोध्याः यजुर्विसंश्लिष्टपठितमंत्ररूपाणि दक्षिणोत्तरायतमत्र पट्टिकाभूतानि बोध्यानीत्यर्थः ११३० सोमांशव इति । तस्य पर्यंकस्योपरि यन्मृदुकोमलमुपस्त
रणं तुलकादिरूपं तच्चंद्रकिरणैर्गतात्मकं बोध्यं यथास्तरणोपरि भेत्तं वस्त्रं निवर्तितदत्रोद्रीथरूपं बोध्यं उद्रीथो नाम सामो भागविशेषः तत्र पर्यंकं उपवर्हणं लक्ष्मीरूपं उपवर्हणपदार्थमाह उच्छीर्ष
कमिति उद्वर्धन्यस्यते शीर्षं शिरायत्र तत्तथा पूर्वपादत्वेन वर्णिता लक्ष्मीर्लोकिकी इषं वेदिकीति भेदो बोध्यः ११३१

आस्तइति । तस्मिन्वर्जितेपदैकहिरण्यगर्भस्तिष्ठतिपस्यानंदादुत्कृष्टआनन्दोलोकेनास्तीत्युक्तमिति शेषः ११३२ अश्वत्थः सोमस्यामृतस्य स्यावक्त्वात्सोमसवननामकोश्वत्थवृक्षस्तस्य
हिरण्यगर्भस्यनित्यप्रियःपीतिजनकस्तिष्ठति तथाएकोऽर्णवः अरसंज्ञकोद्वितीयोऽर्णवसंज्ञकः एतोद्वेदं द्वेदं सहभूतौ अमृतपूर्णौ ब्रह्मणः प्रीत्येति प्रुतइत्यर्थः ११३३ मनसइति । मनसोमातायेयमवि
द्यारूपाजगत्कारणभूताप्रसिद्धासादेवस्यहिरण्यगर्भस्यप्रियामुल्लाभाभ्येति ११३४ चक्षुषइति । तथायेयंचक्षुरिन्द्रियस्यप्रकृतिरूपादानभूतातेजसःसात्त्विकांशात्मिकासाहिरण्यगर्भस्यप्रभो
इच्छायाप्रतिबिम्बरूपेत्यर्थः ११३५ अंबाइति । वाचकशब्दानुसंधानपूर्विकाजगत्सृष्टिःप्रसिद्धासभूरित्युक्ताभुवममृजत् 'वेदशब्देभ्यएवादौनिर्ममेतमहेभरः' इतिश्रुतिस्मृत्यादौ तथाचशब्दालिखं
चकशब्दव्यक्तिस्तद्रूपेणजगतोजननीभूतायाःश्रुतयेवेदशब्दानिताअंबापदेनात्रोक्ताःयाश्चतद्रताःताभिःश्रुतिभिर्लब्धाधियःशाब्दबोधरूपास्ताअंबापवोपाशब्देनोक्ताः अंबाभ्योयवमात्रमभिनानि
काइत्यर्थकत्वात् ताएताःश्रुतयस्तज्जन्मबुद्धयश्चब्रह्मलोकेअप्सररूपेणवसंतित्यर्थः ११३६ यस्येति । यस्यहिरण्यगर्भस्यप्रभोर्द्वेदोऽन्यएताःश्रुतिपुत्रसिद्धाउरासनारूपाःश्रुतौअंबापाशब्देन
अंबेनत्रसमंब्रह्मज्ञानंपीतिरक्षंतीतिव्युत्पत्तिकेनोक्ताः सगुणंनिर्गुणंवाब्रह्मज्ञानंजलवद्धारयंत्येवहन्ति धारावाहित्वंदिनदीनामुपासनानांचसममित्यर्थः तथाजगतिनानाविधानिलोकसंस्थानानि
विकाशित्वयर्मेणपुष्पाणिपस्यप्रभोर्भोग्यतपासंति तथासूक्ष्मसमष्ट्यात्मनोहिरण्यगर्भशरीरस्याच्छादकत्वात्तानिजगतिवाससीचदुकूलशाटिकात्मकवस्त्रदयात्मकानित्यर्थः ११३८ एवमिति ।

आस्तेतस्मिन्ब्रह्मनामापूर्वजोजगदीश्वरः ॥ हिरण्यगर्भोयस्मात्स्यादानंदःपरमोनहि ३२ अश्वत्थःसोमसवनोयस्यनित्यप्रियोमतः ॥ अरण्यावर्णवौद्वेदं ब्रह्मलो
केनिवासिनौ ३३ मनसोजननीयेयमविद्यासर्वकारणम् ॥ यस्यप्रियाहिदेवीसाब्रह्मणःसूत्ररूपिणः ३४ चक्षुषःप्रकृतिर्येतजोरूपाव्यवस्थिता ॥ तेजोमयीमहेश
स्यच्छायायस्यमहात्मनः ३५ अंबाःशब्दालिजननीश्रुतयस्तद्रताधियः ॥ वसंत्यप्सरसोयस्यपरितोत्रसुखप्रदाः ३६ यस्यराष्ट्रेवहंत्येतानद्यःसर्वसुखप्रदाः ॥
ब्रह्मज्ञानाभिधंनोरंगृहीत्वासर्वतोदिशम् ॥ जगति यस्यपुष्पाणिवाससीचमहात्मनः ३७ एवंरूपमुपास्यैनंब्रह्माणंतस्यचासने ॥ सुतवत्पालितःसोपिसमारोह्य
शंकितः३८संशयब्रह्मणापित्राशास्त्रदृष्टेनवर्त्मना ॥ अनुज्ञातोवसेतेनतत्रतद्वत्सुखंनरः३९चक्षुराक्षश्चोत्रमनसावायोश्चापिसमंततः ॥ प्राणापानौतथाव्यानसमानौ
चापरौस्मृतौ ॥ उदानश्चेतिविज्ञेयाआश्रयाःपंचसूरिभिः ४० प्राच्यांप्रतीच्यांचतथादक्षिणोत्तरयोरपि ॥ ऊर्ध्वंवाहदपद्मेस्मिन्पंचच्छिद्राणि तेस्मृताः ११४१

एवंरूपंवर्जितेनदेवयानाध्वनाआरन्हदादिभिश्चविशिष्टयाध्येयंब्रह्माणमुपास्यपर्यंकविद्याल्लयध्यानगोचरंकृत्वाउपासकस्तस्यब्रह्मणआसनेपुत्रवत्पालितःपतनस्थानादक्षितोनिःशंकश्चसमारोहती
त्यर्थः ११३८ संवाधेति । तत्रचतंब्रह्मापृच्छतीत्यादिशास्त्रेश्रुतिग्रंथेदृष्टप्रसिद्धयद्वर्त्मप्रकारस्तेनकृत्वाब्रह्मणापित्रासहसंवाद्यसंवादकस्त्वमसिकानिचतवोपकरणानीतिचेत्पत्यमसिस्त्वेवाह
मस्मिपानिचतवोपकरणानितान्येवममएवंविधंकृत्वातेनब्रह्मणानुज्ञातःसंस्तुत्यभोगभागीब्रह्मलोकस्थितिर्येतंब्रह्मलोकैवसतिततोमुच्यतेचेत्यर्थः ११३९ एवंपर्यंकविद्यादिज्ञेयाअथान्यासाम
पिशांडिल्यविद्यादिसंज्ञानामग्रहोपास्तोनांब्रह्मलोकप्रापिकानामुपलक्षणापयतासांसर्वासामंगभूतंहृदयकमलध्यानैछांदोग्यतृतीयेप्रसिद्धमभिनयति । चक्षुरिति चक्षुरिन्द्रियस्याधिदेवरूपादित्यसंब
द्धस्याध्यात्मंप्राणआश्रयस्तस्यप्राणस्यापिहृदयकमलपूर्वदिगर्तच्छिद्रमाश्रय एवमग्निदेवतसंबद्धवागिन्द्रियस्यापानमाश्रयस्तस्यापिहृदयकमलदक्षिणच्छिद्रमाश्रयः तथापर्जन्यदेवतकमनःसमा
नआश्रयस्तस्यापिहृदयकमलोदच्छिद्रमाश्रयः । तथावायोराकाशतंबद्धस्यउदानआश्रयस्तस्यापिहृदयकमलोर्ध्वच्छिद्रमाश्रयइतिद्रयोस्तात्पर्यं । तेप्राणादयःप्राच्यादिवातैच्छिद्रात्म
काइतितुआश्रिताश्रययोरभेदविवक्षयोक्तमितिबोध्यम् ११४० । ११४१

हृदयवर्णेनस्यप्रकृतोपयोगदर्शयति पंचच्छिद्रइति । वर्णितपंचच्छिद्रवतिहृदयेत्वयासत्त्वकामादिगुणैःसगुणमपिब्रह्मनचितितंशांडिल्यविद्यादिविधिनानध्यातंनिर्गुणंब्रह्मनुवाहश्चित्तादूरतरे
स्थितंयस्यनिर्गुणब्रह्मज्ञानादिनमधिकारिणंतिनिखिलसंसारदुःखनामच्छति कीदृशंसंसारदुःखरूपंफलं स्थूलसूक्ष्मकारणशरीरेवृक्षांकुरबीजस्थानीयेःप्रयुक्तमितिद्वयोःसंबंधः ४२ । ४३
अहंप्रहोपास्तयोहिप्रत्यग्दृष्टिसाध्यत्वाद्गुणराजतएवतासांक्रममुक्तिःफलं पंचाग्निविद्यातुप्रत्यग्दृष्टिहीनत्वेनमुकराऽतएवसपुनरावृत्तिप्रलोकप्रामिफलका भवतातुसापिनकृतेतिबोधयंतोवा
जसनेयिशाखानुरोधेनपंचाग्निविद्यामभिनयति भवतेतिपट्टिः । हेजंतोभवतायोश्चस्वर्गःपर्जन्योमेचोघरामनुष्यलोकोरेतःसिक्कुरुयोपोपित्स्त्रीचएतद्रूपंवष्टिपंचकंनकृतंनध्यातम् । कीदृशं
वष्टिपंचकं सुकृंतंअर्चिःपंचद्रुहल्लोकप्रपक्वंपुण्यतज्जनकमितियावत् । पुनःकीदृशं अग्निहोत्रादिकं अग्निहोत्रमादिरधिकारसंपादकंयस्यतत्तथा नह्यग्निहोत्ररहितैःपंचाग्निविद्यानुष्ठातुंशक्यते
अहिताग्नेःपट्टाप्रित्वेनध्यानस्वप्नजसनेयिशाखाविहितस्वप्लोपप्रसंगादितिभावः ४४ स्वर्गादीनांयदग्नित्वेनध्यानंतत्परिपोषकाणामद्रुपकरणानांकल्पनांपंचकंयस्यतत्तथा नह्यग्निहोत्ररहितैःपंचाग्निविद्यानुष्ठातुंशक्यते
त्रिदिशति आदित्येति । सम्यग्मिथयतिदीपयत्यग्निमितिसमिधयाप्रसिद्धाग्नेस्तथास्वर्गलोकाग्रेरदित्यःसमिधस्तत्कर्मणांप्रवर्तकत्वात् । एवंपर्जन्याग्नेःसंवत्सरःसमिधस्तत्सत्तरेणहिजलेसंचितेपर्ज
न्योवर्षाकालेवृष्टिसमर्थोभवति । तथामनुष्यलोकाग्निःपृथिव्यासर्वाधारभूतयाशोभतेइतिपृथिवीतत्त्वसमिध् । तथापुरुषोव्यासेनव्याख्यानोदोप्रसारितेनमुखेनशोभतेइतिव्यात्तंमुखंपुरुषाग्नेः

पंचच्छिद्रेहृदंभोजेभवताचितितंनहि ॥ ब्रह्मतद्गुणसंयुक्तंनिर्गुणंदूरतःस्थितम् ११४२ यस्यविज्ञानतोनेनंदुःखमण्वपिगच्छति ॥ शरीरद्वयसंजातमविद्यावी
जमहुतम् ११४३ भवतासुकृतंपूर्वनाग्निहोत्रादिकंकृतम् ॥ शुपर्जन्यधरारेतःसिग्योपिद्वन्धिपंचकम् ११४४ आदित्यवत्सरौतद्वत्पृथिवीव्यात्तसंयुतः ॥ उप
स्थइतियस्यैतत्समित्वंचकमीरितम् ११४५ रश्म्यग्नाग्निप्राणलोमधूमपंचकमीरितम् ॥ अहर्निद्युन्निशाजिह्वावक्रंयोनिश्चपंचमम् ॥ अर्चिपांपंचकंज्ञेयमंगारा
णांतथैवच ११४६ दिशश्चाशनयश्चंद्रश्चक्षुर्मैथुनकर्मणः ॥ समाप्तेःपूर्वआनंदआरंभादुत्तरश्चयः ११४७

समिध् । एवंयोषामृष्टिसमर्थेनोपस्थेनदीप्यतइतियोनिर्वापाग्नेःसमिधिति तथाचपस्यस्वर्गादिरूपाग्निपंचकस्यएतदादित्यादिपंचकंक्रमेणसमित्वंचकमुक्तमित्यर्थः ४५ समिधुत्थितत्वरूपसाधर्म्याद्
मत्थेनयेयायेपदार्थायेचनकाशकत्वादिरूपसाधर्म्याज्ज्वालात्वेनध्वेयास्तान्दर्शयति रश्मीति । लोमांतःसमाहारद्वंद्वः रश्मयःकिरणाःआदित्यात्मकसमिधज्यत्वात्पुलोकाग्रेर्धूमः । अत्रा
ग्निधेतमेघाःसंवत्सरज्यत्वात्पर्जन्याग्रेर्धूमः । अग्निःकाष्ठादिरूपपृथिवीज्यत्वात्पुण्यलोकाग्रेर्धूमः । प्राणाख्यवायुर्मुखज्यत्वात्पुरुषाग्रेर्धूमः । सोमानियोनेज्ज्वात्तयोषाग्नेर्धूमइत्यर्थः ।
आहारादिपंचकंयथाक्रममुक्ताग्नीनामर्चिश्चेन्नज्ञेयम् । तथाहि समिधज्यत्वेसतिप्रकाशकस्यार्चिर्द्रुप्रसिद्धंतच्चाहर्विद्युतोरादियजपोरविवादे निशायास्तमोमग्नाःपृथिवीज्यत्वात्पुण्यलोकाग्रेर्धूमः । रात्रेःप्रकाशकत्वमपिनक्तचरान्प्रतिप्रसिद्धं एवंजिह्वावक्रंजिह्वायावक्रंमुखे प्रप्रभामेस्थितंवागिन्द्रियंवात्तत्त्वसमिधज्य
स्येतिशुद्धप्रसिद्धकृष्णवर्णायाःपृथिव्याःशरीरकांतित्वेनबोद्धव्यम् । रात्रेःप्रकाशकत्वमपिनक्तचरान्प्रतिप्रसिद्धं एवंजिह्वावक्रंजिह्वायावक्रंमुखे प्रप्रभामेस्थितंवागिन्द्रियंवात्तत्त्वसमिधज्य
मर्थप्रकाशकंचेतिपुरुषाग्रेर्चिः उपस्थेन्द्रियार्थत्वात्तद्रौलकमृष्टेःरक्तवर्णेसामान्याद्यपोषाग्नेर्योनिरर्चिरित्यर्थः अंगाराणांतथैवचेत्स्वप्लोत्तरेणसंबंधः ४६ अर्चिपञ्चशमकालेप्रकाशमानत्वरूप
साधर्म्यादंगारत्वेनध्वेयान्पदार्थानाह दिशश्चेति । दिशोहिअहुरपश्चमेसंवाकालेनानारूपाःप्रकाशंतेतथाविद्युदुपशमेऽशनयोराद्रुपशमेचमंदमभश्चंद्रोवाग्वापारोपशमेचचक्षुरिन्द्रियंयोपुपशमेच
मैथुनमध्यकालिकआनंदइत्येतेपथाक्रमंयुपभृत्पश्रीनामंगाराइत्यर्थः ११४७

आ. पु.

॥ ५१ ॥

विकीर्णत्वसाधर्म्येण विस्फुलिगत्वेन ध्येयान्पदार्थानाह विस्फुलिगा इति द्वाभ्यां । यत्र वर्णिता प्रिपंचके क्रमेण इमे अवांतरदिगादिरूपा विस्फुलिगा वहिकगाः प्रोक्ताः । तथाहि अवांतरदिशः कोणाः स्वर्गाग्नेर्विस्फुलिगाः । हादनयोर्मेषशशः अपराः परेभ्य उत्कृष्टेभ्यो भिन्नाः पर्जन्याग्नेर्विस्फुलिगाः । नक्षत्राणितारकाः पृथिवीलोकाग्नेर्विस्फुलिगाः । मनुष्यलोके पागादिकर्तार एव हितार कारूपेण परिणता इति भावः । श्रोत्रं श्रोत्रेन्द्रियवृत्तपस्तत्तच्छब्दग्रहणाय विषयदेशं च्छं त्यः पुरुषाग्नेः कणाः । आलिङ्गनाद्यानां दास्तुपोपाग्नेः कणा इत्यर्थः ११४८ । ११४९ आहुतिस्त्वेन ध्येयांस्तथा होमकर्तृत्वेन ध्येयान्पदार्थानाह श्रद्धेति । अत्र श्रद्धाशब्देन श्रद्धासाध्यानामग्निहोत्रादिकर्मणां यदपूर्वपरलोकागमिजीवसंपृक्तं तदुच्यते तथा च स्वर्गाग्नेः श्रद्धा आहुतिः । सा तत्र गता स्वर्गाग्निरारंभकामृतमयसोमात्मना परिणमते भोगावसाने च तच्छरीरं शोकाग्निना द्रतं सन्मेघेषु पततीत्यतः सोमः पर्जन्याग्नौ राहुतिः । ततो वृष्टिरूपेण पृथिव्यां पततीति वृष्टिर्मनुष्यलोकाग्नौ राहुतिः । ततो न्न रूपेण पुरुषं च्छतीति पुरुषाग्नौ रत्नमाहुतिः । ततो रेतोरूपेण योपांगच्छतीति योषाग्नौ रेत इति । एतासामाहुतीनां होतारस्तु देवा यजमानकरणानामग्निग्रातार इन्द्रादयो बौद्ध्या इत्यर्थः ११५० स्वर्गादिव रोहमार्गं स्मारयति आगत्येति । एवं तत्र स्वर्गं भोगेन कर्मक्षये सति आकाशवायुमेघादि मार्गेण स्वर्गं त आगत्य भवान्मानुषं रूपं प्राप्तवान् कीदृशं मानुषं रूपं यद्वर्णिताहुतीनां स्वरूपं जलप्रधानं तदेव घनीभूतं

विस्फुलिगा इमे यत्र कथिता वेदवादिभिः ॥ अवांतरदिशः सर्वास्तथा हादनयोपराः ११४८ नक्षत्राणि तथा श्रोत्रमानं दामैथुनोत्थिताः ॥ यस्मिन्नग्निभवेदं तत्पंचकं विस्फुलिगकम् ४९ श्रद्धासोमौ तथा वृष्टिरन्नेतश्च पंचमम् ॥ होमद्रव्यंचयत्रैते देवा होतार ईरिताः ११५० आगत्य स्वर्गं तस्तत्र कृतकर्मपरिक्षये ॥ तद्रूपं घनतां प्राप्तमानुषं प्राप्तवान्भवान् ५१ कललादिक्रमेणैव यदभूद्भवतः पुरा ॥ गर्भेदुःखं न तस्यायं लेशोऽपि न रकेऽस्ति हि ५२ जननी जठरे वा संकः संहतात्रचेतनः ॥ मलमूत्रादिसंपूर्णे दुर्गंधेऽहमि संवृते ५३ जरायुपटसंवीतो जंतुर्जठरगः सदा ॥ नोच्छ्वासं न च निःश्वासं कर्तुं शक्नोति कर्हिचित् ५४ जाठरो जातवेदाः स जनन्याः प्रज्वलन्मुहुः ॥ गात्रे ते कृतवांस्तापं यंतस्यायं न कोऽपि हि ५५ भ्रमणं यदभूद्गर्भे तव गर्भप्रभं जनात् ॥ समं तेनात्र दुःखं तेनैकेनापि हि विद्यते ५६ निर्गच्छतो यो नि यंत्राय दासी त्रिर्गमेऽपि च ॥ तव दुःखं वयं नास्य वक्तुं शक्ताः कथंचन ५७ कटुम्ललवणात्युष्णैरसकृन्मातृभोजनैः ॥ दंदं ह्यमानदेहः सन्दंशमासान्कथं स्थितः ५८ हृमिभिर्भक्ष्यमाणश्च महासर्पोऽपमैर्मुहुः ॥ कृपणत्वं कथं गर्भे स्थितोऽस्य ग्रिस्तोऽपमे ११५१ जननी जठरे मंदयाते भूदुर्दशाधम ॥ तां दंतो वयं खिन्नगात्राभयमुपागताः ११६०

'पंचम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति' इति श्रुतेः आपः क्षीरादिरूपाः पच्यमानाग्निहोत्रादिकर्मापूर्वरूपाः पंचम्यामाहुतौ रेतोरूपाः पापुः पुरुषवदवाचा भवन्तीति श्रुत्यर्थः ११५१ गर्भेदुःखं स्मारयति कललेति पञ्चदशभिः । हे कृपणयद्रवतोदुःखं कललबुद्ध्याद्यवस्थाक्रमेणावगर्भे अभूत्तलेऽसममपि दुःखं न रेकेनास्तीति ११५२ तदेव स्फुटयति जननीति । स्फुटम् ११५३ जरायुपट इति । स्पष्टम् ११५४ जाठर इति । जनन्याः जाठरो ग्रिथितापंतंगात्रे कृतवान् तस्य तापस्य कोऽपि भागोऽप्यनरकतापो न भवतीत्यर्थः ११५५ भ्रमणमिति । यद्यगर्भवायुहेतुः कंभेनानाविशं भ्रमणदुःखमभूत्ततः दुःखभेदेन एकेनापि सममन्नरक्ते दुःखं नास्तीत्यर्थः ११५६ निर्गच्छत इति । प्रसृतिकाले पत्तवदुःखं तस्य वर्णने वयं पातनास्वधिकृता अपि न शक्ताः ११५७ कटुम्लेति । कटादिभेदेः स्वसंज्ञातीयरसारंभेर्कामृतभुक्ताग्नेर्नितरां दहमानदेहः सन्भवान्दंशमासान्कथं स्थितोऽभूति ११५८ हृमिभिरिति । हे कृपणस्तुद्रमुखलेभनबन्धविघातक अग्रिशतव्याप्तदंशवत्तापमये जनन्युदरे हृमिभिर्भक्ष्यमाणः सन्कथं स्थित इति ११५९ जननीति । हे मंदायमतव गर्भे प्रातां दुर्दशां वक्तुमस्माकं न शक्तिः तद्वर्णने भयेन खिन्नगात्रत्वादि ११६०

तस्यदुःस्वप्नभयहेतुतामेवस्पष्टयन्ति नरकेति । नरकरूपं ग्रामं प्राप्य कल्पशतावच्छिन्नं दुःस्वपदि कल्पचित्तस्यात्तदागर्भदुःस्वप्नप्रमाणं लभेत्त्यर्थः ११६१ मातृग्रीवमधर्मप्रसक्तौ गर्भस्थस्य सुतरां दुःस्वप्नवतीति दर्शयन्ति नारीणामिति चतुर्भिः । गर्भधारणादुत्तरकाले यन्मारीणां पुंसोऽसहसुरतंतर्भस्थितबालस्यापिशब्दाच्चार्यपुंसोऽशुदुरंतदुःस्वप्नपरिणामकं भवति परंतु तद्वद्विपर्ययोऽसत्त्वाद्भेदेन व्यवहित इत्यर्थः ६२ अपरमिति । येमनीषिणो दुरंतत्वं जानन्ति ते उपेतमिति भावेक्तः तथाच उपगमनं ग्राम्यधर्मदुरन्तं सन्तं सुरतमित्यतः कथयन्ति तत्र हेतुरित्यस्थितिः शिष्टाचाररूपेण भवति इयं का अपरं स्वभिन्नं भद्रत्वेन मांशस्य बोधकशब्देनैव व्यातुं व्यवहरेदिति अत्र स्वमुखेन स्वापकर्षबोधनमपिशिष्टाचारइत्यपरपदेन सूच्यते इति ६३ दुरंततामेव विशदयति अहो इति द्वाभ्याम् । रेतः सेव्यार्थतया ग्राम्यधर्मार्थेनारीणां विष्णोर्मिच्छतः पुंसो द्वयोः स्त्रीबालयोर्द्वयोर्दोषो भवेदित्यर्थः ६४ गर्भेति । तथानार्याः पुरुषसंगमे प्रवृत्तोऽस्मात्प्रवृत्त्या गर्भे इत्या रूपो दोषो भवत इत्यर्थः ६५ एवं पुनः पुनरनुभूतमपि दुःस्वप्नस्मृत्यप्यत्र पादुःकृतं कृतं तत्स्येदं नरकदुःस्वप्नफलमित्याहुः अस्मिन्निति चतुर्भिः । हेतुपण्यत्वात् न्यघातकरः 'कर्षयंतः शरीरस्थं भूतं ग्राममच्येतसः' इति भगवद्वाक्योक्तविधया स्वपरपीडाकरस्त्वमस्मिन् संसारचक्रे पतितो दुःसहदुःस्वप्नात्तो पितृत्सर्वविस्मृतः कर्तारिक्तो बाहुलकात् तत्र मानुषदेहे पुनः पापं कृतवानिति ६६ विधेति । यच्चरीरं पि

नरकग्राममासाद्य दुःस्वप्नकल्पशतैरपि ॥ भवेत्तेनोपमीयेत जननीजठरे स्थितिः ११६१ नारीणां सुरतं पुंसादुरंतं गर्भधारणात् ॥ भवेद्गर्भस्थितस्यापि परोक्षं तन्न गीयते ६२ अपरं भद्रमित्येव व्याख्यानमिति स्थितिः ॥ उपेतं सुरतं तेन कथयन्ति महाधियः ६३ अहो ग्राम्येण धर्मेण नारीं पुंसोऽधिगच्छतः ॥ रेतः सिचो भवेद्व्याद्वयोः स्त्रीबालयोस्तदा ६४ गर्भधात्र्यास्तथानार्याः संगमे पुरुषस्य हि ॥ आत्मनश्च भवेद्व्यागर्भस्यापि न संशयः ६५ अस्मिन् संसारचक्रे त्वं स्वान्यघातकरो मुहुः ॥ पतितो दुःस्वप्नप्याप्तो दुःसहदेहधारिभिः ॥ तत्सर्वं विस्मृतस्तत्र कृतवान्पातकं पुनः ११६६ विष्ठासमं समाश्रित्य भूतानां स्वं विनश्चरम् ॥ निदिनं कृतवान्भूयः कर्मयल्लोकशास्त्रयोः ॥ तस्येदं फलमप्याप्तं किमर्थमनुत्पद्यते ६७ न ते दुःस्वप्नकर्तारो वयं नार्यं विभावसुः ॥ भूतान्यपि तथा न्यानि भवानेवात्रकारणम् ६८ आत्मनः प्रतिकूलं यः परेषामाचरेत्पुमान् ॥ कर्मणामनसा वाचा तस्यान्तं द्वियद्भवेत् ६९ भवता सर्वजंतूनां सर्वदोषद्रवः कृतः ॥ साधूनां समाचिता नाविशेषेण च दुर्धिया ७० अरण्यादिस्थितान् दृष्ट्वा नैष्ठिकान् ब्रह्मचारिणः ॥ वनस्थांश्च यतींस्तद्वत्कामुकेनेरितं त्वया ११७१

श्रीविष्ठासमं विनश्चरं भूतानां च सुगलादीनां पृथिव्यादीनां वास्वं मम त्वविषयं च तदात्मत्वेनाश्रित्य यत्स्वं निदिनं भूयः पुनः कृतवानसितस्येदं नरकदुःस्वप्नफलत्वेन प्राप्तम् अतो धुना कृता कृतानुतापो वृथेत्यर्थः ६७ न ते इति । वयं दूताः विभावसुः सूर्यपुत्रः अप्यानि भूतानि गृध्रादीनि च तव दुःस्वप्नेतवो न भवन्ति किंतु भवानेव तथेत्यर्थः ६८ आत्मनो दुःस्वप्ने तु तापपोजं रुदं दर्शयन्ति आत्मन इति । यद्यस्मादेतोऽस्मात्प्रतिकूलं यत्तदेव परस्य यथाचारितं शरीरादिभिस्तत्परस्मै दत्तं प्रतिकूलं तस्य प्रतिकूलं कर्तुं नमन्नवदवश्यं भोग्यं भवेदित्यर्थः ६९ यदकृतमनुतापजनकं सत्कर्म जातं तत्प्रदर्शितपूर्वमित्यभिधाय यत्कृतमनुतापकं मनोवाक्पापैः कृतं दुष्कृतं तस्मात्परं भवतेत्यादिना । भवता आसुरप्रकृति केन सर्वतापकेन सावबो विशेषेण तापिता इत्यर्थः ११७० तत्र साधुतापे प्रवृत्तिमयोजिकं साधुपुत्रां दुर्भावं नास्मात्परं अरण्यादिति । आदिपदेनैकांतस्थानपरिग्रहः यथापि तदुपितं च सुकः शंखं पीतवर्णं पश्यति तथा कामदूषितेन भवतानैष्ठिकादिपुत्रकामतामारोप्य इत्थं दुर्विनीतवाक्यजातमुक्तमित्यर्थः ११७१

तद्विनीतवाक्यजातमभिनयति अनेत्यष्टमिः । एतेब्रह्मचार्यादिरूपतपोहीनाअत्रायुषभोक्तत्वादस्मद्वदित्यर्थः ११७२ रूपेति । इतरंद्रियनिरोधाभाववत्स्वेतेषुकानामोपस्थानिरोधलक्षणब्रह्मचर्यसंभावेनेतिद्वयोर्थः ७३ । ७४ किंचसहोद्रेयेजोवतिब्रह्मचर्येनदृष्टकुत्रापीत्याह आहारमिति ७५ अपिचव्यापृतेतंद्रियकस्येकत्रंद्रियेव्यापाराभावोसंभाव्यतइत्याह अपोति । प्रजननमुपस्थेद्रियम् ७६ किंचजलमात्राहारादिभिरप्यविजितस्यकामस्यविशिष्टान्नास्वादकेषुकाविजयाशेत्याह अपिकामेनेति ७७ फलितमाह युवानइति । तस्मादित्यादिः ७८ नासन्नेति । एतेपांश्यानमपिपरकीययुवतिविषयकंपरकीयद्रव्यविषयकंचेत्यर्थः ७९ यथानेष्टिकादयोदूषितास्तथान्येषिषामिकाःपुरुषाःपतिव्रताश्चदूषिताइत्याहुः एवमिति ११८० पतिव्रतामुप्रयुक्तद्विनीतवाक्यजातमभिनयते । साध्वीमितिपुत्रिः । कायुवतिःपरपुरुषंनेच्छेत् यतःपित्रादिकमपिरूपिणंद्वानारीणांयोनिःस्यंदतइतिद्वयोःसंबन्धः ८१

अन्नपानोपभोगंचैत्कुर्वत्येतेद्विजोत्तमाः ॥ अस्मद्वत्कुतएतेषांब्रह्मचर्यादिकंतपः ११७२ रूपगंधरसस्पर्शशब्दांश्चेन्नयनादिभिः ॥ गृहंतिमनसातद्रत्सुखदुःखेमहाधियः ७२ कर्मद्रियैश्चकर्माणि कुर्वति यदिकेनते ॥ मैथुनंनैवकुर्वतिविजनेस्मिन्नवस्थिताः ७४ आहारंचतथानिद्रांतृतीयंचात्रमैथुनम् ॥ जीवन्नजंतुस्त्यजेन्नायमिंद्रियैर्विकलोनचेत् ७५ अपिव्यापारश्चन्यनकिंचिदस्तींद्रियंभुवि ॥ कथमेषांप्रजननंस्वव्यापारविवर्जितम् ७६ अपिकामेनवाध्यंततृणाहाराभृगावने ॥ जठेमीनोजगहारःसर्पाश्चपयनाशिनः ॥ अत्रादाबुद्धिमंतोमीकथंकामविवर्जिताः ७७ युवानःपरचितानांहारिणोलोकंचकाः ॥ मार्जारव्रतमास्थायदांभिकानिवसंत्यमी ॥ वित्तहीनहारिणोतृणांसाधूनांकूरचेतसः ७८ नासाग्रनयनाएतेध्यायंतियुवर्तिसदा ॥ तथापरस्यवित्तानिहार्जितान्यतिदुःखतः ७९ एवंधर्मरताःसर्वेदूषिताभवतानराः ॥ साध्वीनार्यश्चदुर्दातचेतसापापकारिणा ११८० साध्वीनारीविलोक्याहभवान्पापविमोहितः ॥ कावधूःपुरुषंनेच्छेद्युवतीरूपशालिनम् ११८१ पितरंभ्रातरंवापिसुतंवापिनयान्वितम् ॥ नारीणांस्यंदेत्योनिर्दृष्टारूपान्वितंनरम् ८२ नूनंदृष्टनिमित्तेनकेनचित्राधिगच्छति ॥ स्वस्यसावहुमानेनलोकानालज्जयापिच ॥ भीत्यापत्यादिकानांवास्थानकाभावतोपिवा ८३ अधस्तात्पुरुषंदृष्ट्वाविलोकयतिथावधूः ॥ त्रैलोक्यंलोक्येदेपामनसाकाममोहिता ८४ विवेकाक्रांतचित्तानांपुरुषाणांमहात्मनाम् ॥ हरेद्वैयंस्मरःकेनवध्वानापहारिष्यति ८५ साध्वीभूतास्थितानारीविज्ञेयाव्यभिचारिणी ॥ गणि कायाइयंस्मात्स्वजनानपिवंचयेत् ८६ इत्यादिब्रादिनासर्वंभवताकलुषीकृतम् ॥ जगत्सूत्रयथावच्छंतैलस्नेहेनसर्वदा ८७ भवतानिदितादेवागुरवश्चतपोधनाः ॥ पितृमात्रादिकाःसर्वेह्यधिक्षिप्ताश्चवांधवाः ११८८

८५ नूनमिति । नूनमितिसंभवे तथाचदृष्टेनिमित्तेपरपुरुषंमनसाधिगच्छतीतिपशुच्यतेतत्संभाव्यतइत्यर्थः । दृष्टनिमित्तान्येवनिदर्शयति स्वस्येति । मानलज्जाभीतिस्थानाभावरूपाणि चत्वारिदृष्टनिमित्तानीत्यर्थः ८३ अयस्तादिति । परपुरुषंदृष्ट्वात्रैलोक्यंनृपभिवारि त्रिलोकीवर्तितानापुरुषंध्यानार्थत्वस्यापिसंभवादित्यर्थः ८४ विवेकेति । विवेकिनामिन्द्रादीनायेर्येहारक्षस्यस्मरस्यवधुचित्तहरणंकिमुतेत्यर्थः ८५ फलितमाह साध्वीति । तस्मात्साध्वीत्वेनप्रसिद्धास्त्रीमणिकायाअधिकाश्रयभिवारिणीज्ञेया स्वजनबंधकत्वादिति ८६ इत्यादीति । एवंविधदुर्वाक्यानिवदताभवतासर्वधर्मस्वरूपंकलुषीकृतंभूतम् कथंशर्मस्वरूपम् जगदात्मकपुण्यमाल्यस्यसूत्रवद्भारकम् । केनकिमिवकलुषीकृतं तेलेनवस्त्रमिवेत्यर्थः ८७ भवतेति । अधिक्षिप्ताअनाहताः ११८८

लोभमिति । यथाक्रोधेनदेवानिदादिकैकृतं तथालोभकामाभ्यां परविचिंतदाराबहुताः ११८९ मनसेति । तथाअनसापरतापोपायाश्चितिताः । तांचिंतामाभिनयंति । इदमित्यादिना । अस्यवैरिणइदं सुकरंदुःखसाधनं कृत्वाऽदुःखमपि दुःखसाधनं करिष्ये । तथाअनेनवैरिणापूर्वस्नेहकृत्वापश्चाच्छनेः शनैरेतेवैरिणदुःखांशुघोषातयिष्यामीतिद्वयोः संबंधः ९० । ९१ । दूतवाक्यमुपसंहरन्नरकदुःखमुपलक्षयति इत्यादीतिद्वयाभ्याम् । इत्यादिरूपदुःखं भवताशरीरादिभिः कृतमित्यादिवाक्यजातवदंतोयमार्किकरानरकेषुपापिनांदुःखं कुर्वति । कीदृशेषुनरकेषु मार्गादिदेशभेदेनभिन्नेषु । केचिद्धितसवालकादयोयममांगेनरकभेदाः केचिद्यमपुर्णकिंचिचपातालावइतिद्वयोरर्थः ९२ । ९३ नरकदुःखमन्यत्राप्यतिदिशति नानाविधमिति । यदिदंनानाविधंनरकेदुःखं वर्णितं तत्केवलंनरकएव न भवति किंतु सर्वत्रशरीरस्य जन्मस्थितिमरणेषु प्रसिद्धमित्यर्थः ९४ तत्र सर्वत्र जन्मदुःखं विशदयति ब्रह्मेति । वासुकिपुरं पातालं देवशरीरमपि सुखमभूतान्युद्दिश्य जाय

लोभमाश्रित्य दुष्पूरकं चाधमसर्वदा ॥ परेषां विविधं विचिंतदाराश्चापहृतामुहुः ११८९ मनसा चिंतितं भूरि जंतूनां तापकारणम् ॥ इदं कृत्वा करिष्ये दोदुःखमस्य स्ववैरिणः ११९० अनेन स्नेहमतुलं कृत्वा पश्चाच्छनैरहम् ॥ एतंदुःखोदघौशं पुं पातयिष्यामि कालतः ११९१ इत्यादि भवता भूरि कर्मणामनसा गिरा ॥ कृतमित्यादि वचनाः किंकराः पापकारिणाम् ११९२ नरकेषु च सर्वेषु मार्गस्थानादिभेदिषु ॥ कुर्वति दुःखमतुलं दुःखिनां दीनचेतसाम् ११९३ नानाविधमिदं दुःखं नरके देहधारिणाम् ॥ यथा न्नरके दुःखं तथा सर्वत्र जन्मानि ॥ शरीरस्य स्थितौ तद्वन्मरणेऽपि च दुःखमहम् ११९४ ब्रह्मलोके तथा स्वर्गे भूमौ वा वासुके पुरे ॥ चतुर्विधानां देहानां देहमेकं प्रजायते ११९५ सुखं सातिशयं तत्र सर्वत्रैव शरीरिणः ॥ पराधीनं तथा तोकं साधनैर्जायतेऽपि च ११९६ समानेभ्यो भयं तद्वदधिकेभ्यश्च नित्यशः ॥ क्लेशश्च सुमहान्न ज्ञायते नात्र संशयः ११९७ ब्रह्मलोके तथा स्वर्गे भोगवत्यां तथैव च ॥ मरणाद्विद्यते भीतिर्भोगेच्छासैव दारुणा ११९८ भूमौ मरणतो यावद्भोगेच्छा चैव दुःखमहा ॥ बांधवादि विनाशेन दुःखं संजायते नृणाम् ११९९ तत्ततोऽप्यधिकं दुःखं कोटिकोटिगुणं भवेत् ॥ भोगवत्यां तथा स्वर्गे ब्रह्मलोके च देहिनाम् १२०० सर्वत्र जनकः कश्चिज्जननीचापि विद्यते ॥ दाराः सुतास्तथा बंधुर्जनानां विधो हियः १२०१ मित्राणि शत्रवस्तद्वदुदासीना इमे जनाः ॥ देहिनोऽत्र यथा संतितथा देहांतरेऽपि वा ॥ ब्रह्मलोके तथा स्वर्गे पातालेऽप्यत्र प्रिये १२०२ हिरण्यगर्भो भगवानस्माकं पूर्वजो हिसः ॥ सर्वाधिकं सुखो देवः शरीरी च त्रयीश्वरः १२०३

मानत्वादुद्भिज्जमिति बोध्यम् ९५ स्थितिदुःखमुपलक्षयति सुखमिति । तत्र ते पुलोकेषु सुखं सातिशयं पराधीनं साधनजन्यं च तथा च यथाक्रमं मीष्याभयनाशं चिंताभिर्न्यासितमित्यर्थः ९६ समानेभ्य इति । अत्र शरीरस्थितौ ९७ मरणदुःखस्य सर्वत्रान्वयमाह त्रयलोकादिति पंचभिः । यतो भोगेच्छा दारुणा उत्क्रांततः सर्वत्र लोके मरणभोरिति ९८ भूमाविति । यादृशं लोके मरणेन बांधवविनाशे न वा दुःखं ततः कोटिगुणं भोगवतीनामपुरंतत्पशुतिलोकेषु बोध्यं तत्र भोगाधिक्यादिति द्वयोरर्थः १९ । १२०० बांधववियोगदुःखमपि सर्वत्रैति स्पष्टयितुं सर्वत्र बांधवसत्त्वमाह सर्वत्रैति द्वाभ्याम् । द्वयं स्पष्टम् १ । २ यदा स शरीरत्वं हिरण्यगर्भादीनामपि दुःखं सर्वत्र योजकं तदानीं यत्र किमुनेति दर्शयितुं हिरण्यगर्भात्वाद्दर्शयति हिरण्यगर्भे इति चतुर्भिः । यो हिरण्यगर्भो भगवान् न्येव ईद्रादयः प्रभवस्तेषां सर्वे पाकिंचनसुखं नास्ति शरीरत्वादिति सप्तानां संबंधः । कीदृशो हिरण्यगर्भोऽस्माकं कायापादीनां जीवानां पूर्वजः प्रथमजः त्रय्याः वेदत्रयसंप्रदायस्थेश्वरः प्रवर्तकः १२०३

अनेकेति । विविधमृष्टिप्रकाराणां कर्त्तापालकः हर्ताचसहसिद्धविषयाद्वैतहीनश्च १२०४ पादपादिति । समष्टित्वेनपादपसमायस्माद्यष्टिजीवहृष्टिसृष्टानिब्रह्मांडरूपोदुंबराणिप्रभवन्तिजायन्ते
नभवंति यत्रलीयन्तेचेत्यर्थः ५ विभूतयइति । यस्यविभूतयएताः प्रजापत्त्यादिरूपाः प्रजापतिलोकादिपुवसंति यश्चमाणरूपेपर्यंकेस्थितोब्रह्मलोकेवसतीति ६ यस्तिष्ठतीति । यश्चंद्रोऽमरावती
वासी ७ लोकेति । यच्चपूर्वादिदिगधिपतिरूपं लोकपालाष्टकं पञ्चनागकुलेषु अधिकत्वेन प्रसिद्धं वासुक्यादिकमष्टकं आदिपदेन तस्य कपयकादिग्रहः ८ एवमिति । येचमनुजादिप्रभवन्ते पांशरी
रिणां विवेकिट्टयासुखं नास्तीत्युक्तम् ९ तत्रेतेनयाजन्माद्यविशेषमाह जननइति । येइमेजन्ममरणेपञ्चविषयोत्थितं विषयगतं शतांघोरमृदत्वाख्यं वैषम्यं तारतम्यं कीदृशं मुखादिप्रयोजकं यश्चा
यंनभरोभूतावासः पांचभौतिकैः शरीरं एतेपांसंवेधेकृमिमारभ्यसुत्रात्मपर्यंतं विशेषो नास्तीत्यर्थः १० फलितमाह सशरीरइति । विज्ञानमय आत्मा मुखदुःखाभ्यां विवर्जितः कथं स्यात्पतः सश
रीरः तथाचश्रुतिः ' नहवेत्सशरीरस्य सतः प्रियाप्रियपोरपहतिरस्ति ' इति ११ एतादृशो नर्यां बुद्धितादात्माध्यासस्य फलमित्युपसंहरति विज्ञानमयतामिति । स्पष्टम् १२ मनस्तादात्माध्या

अनेककल्पकोटीनां कर्त्तास्थिति विधायकः ॥ हर्तातथैक एवायं द्वैतगंधविवर्जितः १२०४ पादपाद्यत एतानि ब्रह्मांडोदुंबराणि हि ॥ शतशः कोटिश्चैव भवंति नभ
वंति च ५ विभूतयस्तु यस्यैता ब्रह्मलोकादिसंश्रयाः ॥ मानस्याजायया सार्धं पर्यंके परमेश्वरः ॥ ब्रह्मलोके वसत्येव वेदात्मा चतुराननः ६ यस्तिष्ठत्यमरावत्यां श
चीहृदयनंदनः ॥ देवानां प्रथमो देवस्त्रिलोक्याः पतिरीश्वरः ७ लोकपालाष्टकं तद्दृष्टकं कुलजेषु च ॥ सर्वेष्वधिकमत्यंतं वासुक्यादिकमद्भुतम् ८ एवं मनुजपदया
दिप्रभवो विविधा अपि ॥ देहभाजः सुखं तेषां किंचिदिह विद्यते ९ जनने मरणे तद्द्वैषम्ये विषयोत्थिते ॥ सुखदुःखकरे तद्दूतावासे च नश्वरे ॥ रुमेः सूत्रात्मनश्चा
स्य वैषम्यं नैव विद्यते १२१० सशरीरो हिलोकेनो सुखदुःखविवर्जितः ॥ विज्ञानमय आत्मा कः शरीरेण विवर्जितः ११ विज्ञानमयतां प्राप्य तत एव निरंजनः ॥ उ
च्चावचानि देहानि प्राप्नोत्यविरतं पुमान् १२ मनोमयो यदायं स्यात्तदाऽस्यैतत्प्रजायते ॥ इच्छानानाविधास्तद्भूतसंकल्पोपिशुभाशुभे १३ शुभाशुभत्वे हेतुर्यः संश
यो विविधस्तथा ॥ आस्तिक्यं च तथा जंतोर्नास्तिक्यं च सुदारुणम् १४ धैर्यं धैर्ये तथा लज्जा बुद्धिश्चिता शरीरिणाम् ॥ भीत्यादिकं च देवस्य मनोरूपस्य संभवेत् १५
देवः प्राणमयो भूत्वा पंचधा देहमास्थितः ॥ दशधा शतधा तद्ब्रह्माडीभेदादनेकधा १६ उच्छ्वासादेर्भवेद्वैतुर्जीवनस्य च सर्वदा ॥ अन्नादोनेकधानेककर्मणां परमेश्वरः
१७ नीलपीतादिरूपाणां शब्दानां च महेश्वरः ॥ चक्षुःश्रोत्रमयो भूत्वा ग्राहकः परिकीर्तितः १२१८

सस्यफलमनर्थं दर्शयति मनोमयइति विभिः । एतदिच्छादिकं संकल्पइच्छाकारणं शुभत्वादिप्रकारकं संशयो विचिकित्सापदोक्तः तथाशुभत्वादिप्रकारकः संशयो विचिकित्सापदोक्तः तथाशुभत्वादिप्रकारकः संशयो विचिकित्सापदोक्तः
स्तिक्यादिकं जायते तथाचश्रुतिः कामः संकल्पइत्याद्या कामादीनां मनोधर्मत्वं प्रतिपादयतीति त्रयाणामर्थः १३ । १४ । १५ प्राणतादात्माध्यासस्य फलं तद्दर्माध्यासमाह देवइति । प्रा
णापानादिरूपेण पंचधाना गूर्मादिभेदसंयोजने दशयानाडीभेदेन त्वने कथाभूत्वाऽर्धश्चासादिव्यापारस्य जीवनव्यवहारस्य च हेतुर्भवति तथाऽनेकधा अन्नदः अन्नभोक्ता सन् अनेकबलसाध्यकर्मणां कर्त्ता भ
वतीति द्वयोरर्थः १६ । १७ इन्द्रियाध्यासस्य फलमाह नीलेति । चक्षुर्मयः स नीलादिरूपाणां श्रोत्रमयश्च तारादिशब्दानां ग्राहको भवति एवमितरज्ञाने दिपतादात्म्यं प्रत्येतत्तद्विषयज्ञानमिव
कर्म दिपतादात्म्येन च तत्कर्म करोतीति द्वयोरर्थः १२१८

१९ पृथिव्यादिभूततादात्म्यफलमाह पंचेति । भूतमयोभूत्वाशरीराणां दर्शयित्वा पितृत्वेन दशविधानां विषयाणां निर्वहको भवति २० अतोजोमय इति पदेऽतेजःपदेन तमो प्राप्य तत्र विद्यारूपं प्रति-
 द्वायिकाररूपं वेत्यभिप्रेत्य ह्योस्तादात्म्याभ्यासस्य फलं दर्शयति अविद्येति । यदाऽविद्यामयो भवति तदा स्वरूपा वारणस्य विक्षेपस्य च कारणं भवति अंधकारमयस्तु निद्रास्वप्नादीनां कारणं भवतीत्यर्थः २१
 काममयत्वस्य तदाह तथेति द्वाभ्यां । सुष्टेस्तथा दुःखमुदकं उत्तरकाले यस्य एतादृशस्य राजससुखस्य तथा दिव्यस्य तथा पुण्यपापयोस्तथा इदं शुभमिव शुभमिति हृदयकारणं भवतीति द्वयोरर्थः २३ क्रोधमय-
 त्वस्य तदाह यदेति । कदाचित् शरणागतप्राणादौ शरणागतविरोधिप्रभृतिविषयः क्रोधो यमहेतुरपि भवतीत्यतः प्रायः पापतत्फलप्रतिक्रोधस्य हेतुत्वमुक्तं २४ । २५ अक्रोधमयत्वमकाममयत्वस्या-
 प्युपलक्षणमित्यभिप्रेत्य तत्फलमाह कामेति । संसारोजननादिपवाहश्चकारात्तन्निमित्तादृष्टादिग्रहस्तयोः कारणभूतौ कामक्रोधे तयोरभावो जीवन्मुक्तलक्षणमित्यर्थः २६ अदृष्टतादात्म्यफलमाह धर्मेति ।
 सुखदुःखयोस्तथा पापविषयादिना निर्भेदेतमानेपि पांचभौतिकैः शरीरेषु घनीचादिभावलक्षणोभेदो विशेषस्तस्यापि कारणं भवेदिति २७ एवं परिशिष्टपदार्थानां परोक्षादिरूपाणां तादात्म्याभ्यासस्य

परिशिष्टेन्द्रियात्मत्वं प्राप्यात्मा सर्वगः पुमान् ॥ कुरुते विविधे लोके सर्वदा ज्ञानकर्मणी १९ पंचभूतमयोभूत्वा देहानेष चतुर्विधान् ॥ दशधा विषयास्तद्वत्प्रयच्छति श-
 रीरिणाम् २० अविद्यामय आत्मार्यं भवेदावरणं सदा ॥ आनंदात्मस्वरूपस्य विक्षेपस्य च कारणम् ॥ भूत्वा तमोमयो देवो निद्रादेः कारणं स्मृतम् २१ तथा काममयो
 भूत्वा प्रजोत्पत्तेस्तु कारणम् ॥ दुःखोदकं स्य बहुशः सुखस्य विविधस्य च २२ गच्छेत्काममयोभूत्वा दीनाद्दीनतमां दशम् ॥ वधूजनस्य च सदा क्रीडामर्कटको भवेत् ॥
 पुण्यपापकस्तद्वच्चुभाशुभकरोपि च २३ यदा क्रोधमयो भूयात्प्रायः पापकस्तदा ॥ दुःखं चातुलमाप्नोति बन्धुमध्यस्थितो यथा २४ ब्रह्महत्यादिपापानियाति
 क्रोधमयः पुमान् ॥ कुंभीपाकादिकास्तद्वन्नरकानतिदारुणान् २५ कामक्रोधादुभौ ज्ञेयौ संसारस्य च कारणम् ॥ अतन्मयो यदा भूयाज्जीवन्मुक्तस्तदा भवेत् २६
 धर्माधर्ममयोभूत्वा कारणं सुखदुःखयोः ॥ उच्चनीचत्वभेदस्य निर्भेदे पांचभौतिके २७ एवं सर्वमयोभूत्वा सर्वमेवाधिगच्छति ॥ प्रत्यक्षं च परोक्षं च तादृशो जगदीश्वरः
 २८ यद्यद्विकुरुते जंतुः कर्माचारादिकंचन ॥ तेन तेनोच्यते सर्वैरभिधानविवर्जितः २९ नायं साधुरसाधुर्न नापः पुण्यपुन ॥ सर्वसंगविनिर्मुक्तो न भोक्त्व सर्वगः
 पुमान् ३० साधुवादं तथा कीर्तितं यैव बहुलं सुखम् ॥ प्राप्नोति पुण्यकृतद्विपरीतं परः पुमान् ३१ अत्र केचिन्महात्मान एवमाहुर्विचक्षणाः ॥ पुरुषो निर्गुणोऽसंगः
 सर्वभेदविवर्जितः ॥ स्वयं कुरुते किंचित्कार्यकारणमप्यपि ३२३२

तत्तत्फलबोध्यमित्याह एवमिति । तादृशः प्रत्यक्षमयः परोक्षमयश्च सन् २८ अस्पृतस्तद्विषयानं निमित्तकर्मैवेति दर्शयति यद्यदिति त्रिभिः । आचारादिरूपं यादृशं कर्म करोति तेन तेन तत्तत्कर्मप्रयुक्ते-
 न साधुप्रभृतिनाम्नोच्यतेऽयं वस्तुतोऽभिधानविवर्जितोपीति २९ अभिधानविवर्जितत्वं स्पष्टयति नायमिति ३० साधुवादमिति । तत्रापि पुण्यकृतसाधुवादं प्रशंसं च सुखं चाप्यपरोक्षं च तत्तत्-
 विपरीतमसाधुवादं किंचिन्माप्नोतीत्यर्थः ३१ एवं कर्मप्राप्त्या पूर्वपक्षत्वेन दर्शितमथ सिद्धांतः काम एवाऽविद्याजन्मसंसारकारणमित्याकारकः भूत्वा अथोत्खलादुत्पत्त्यादिना किंचिदां तादृशेनोक्तस्त-
 मभिनयति अत्रेति चतुर्विधाभिः । अत्र संसारनिदानविचारे किंचिदति कुशला एवमाहुः । एवं कथं आत्मा असंगाद्वितीयत्वात्स्वतः किंचिदपि स्थूलं सूक्ष्मं वा नाभ्योक्तं तु अविद्यायाः संगसंबन्धे प्राप्य प्रथमं का-
 मं कुरुते ततः सर्वं भावं लभते । कीदृशमविद्यासंगमविद्याजन्मविषये वप्रयुक्तमत एव दुर्भणमनिर्वाच्यमिति द्वयोरर्थः १२३२

आ. पु

॥ ५४ ॥

१२३३ अतएवसृष्टिवाक्येषुकामपृथिवीकामृष्टिःसोकामयनेत्यादिपुक्तेत्याह संकल्प्येति । अयमीश्वरोपेतःसंकल्प्येवससर्जतेतिसेवंधः १२३४ अतएवजीवप्रवृत्तिरपिसर्वाकामपृथिवीकेवदृश्यतइत्याह अन्यइति । अन्यईश्वरभित्तइदंभवतुइदंचमाभवत्वितिप्रथमंचितयत्रेवभवतिततःसंसारदशाःप्राप्नोतीतिद्वयोरर्थः १२३५ । १२३६ कामपदार्थदर्शयति अनर्थातरमिति । कामइच्छारागःस्पृहाइत्यनर्थातरं एतेपापदानामर्थातरंभिन्नोर्थोनभवतीतिमहर्षिभिरुक्तं । येषियोपितांसंगःकामइत्याहुस्तेरपिसंगेच्छेवकामःप्रोक्तः । अन्यत्रतुलक्षणयेवकामशब्दोवर्ततइत्यर्थः १२३७ फलितमाह इच्छेति । ततइच्छायाएवकामपदमुख्यार्थत्वादिच्छारूपःकामःसंसारवृक्षस्यबीजभूतःकारस्करःकुबलेतिप्रसिद्धफलकोवृक्षइत्युक्तम् १२३८ पुमानिति । अस्यसंसारवृक्षस्यफलस्थानीयस्तुविज्ञानमयमनोमयादिपदोक्तोनानाविधावस्थावान्गुरुबोध्यः अपरोक्षज्ञात्मपदाभियेयावस्थाशालीपुरुषस्तुनफलंतस्यज्ञानाभिन्धंगस्यनित्यसिद्धत्वादित्यर्थः १२३९ हेतुमिति । अस्यसंसारिणःकामप्रधानत्वेइमंहेतुंचतेविचक्षणाःप्रवदंति । इमंकं सदेहीप्रथममित्याकारामिच्छां करोति । इतिक्रिं इदमिष्टप्राप्पयामीदमनिष्टंरूपामिचेति साकामपदवाच्येच्छा

अविद्यासंगमासाद्यह्यविद्याजंतुदुर्भणम् ॥ प्रथमंकुरुतेकामंततःसर्वमयोभवेत् १२३३ संकल्प्ययतएवायंवहुस्यामिति वैपुरा ॥ ससर्जसकलंविश्वंदेवःसदसदात्मकम् ३४ अन्योपिजंतुरत्रायंचेतनोजातमात्रकः ॥ इदंभवतुमेभूयादिदंमेत्येवचित्तयन् ३५ प्रथमंततएवामुंसंसारंवहुदुःखदम् ॥ प्राप्नोतिविवशोभूत्वाकालपाशसमावृतः ३६ अनर्थातरमुक्तंहिकामेच्छादेर्मनीषिभिः ॥ कामोपियोपितांसंगःसंगेच्छापरिकीर्तितः ३७ इच्छामात्रंततःकामोबीजमत्रप्रकीर्तितम् ॥ संसारपादपस्यास्यकारस्करसमस्याहि ३८ पुमान्फलमयोनित्यंसंसारीपरिकीर्तितः ॥ विज्ञानमयइत्यादिभेदो नैवापरःपुमान् ३९ हेतुंकाममयत्वेस्यवदंत्येतंमहाधियः ॥ देहधारीपुरःकाममिच्छारूपंकुरुतेऽयमः १२४० इदंप्रियंसमाप्स्यामिहास्याम्यप्रियमप्यदः ॥ इतियाहम्भवेत्कामस्तादृङ्निश्चयवान्पुमान् ४१ यादृशंनिश्चयंकुर्यातादृक्कर्मसमारभेत् ॥ अस्मिन्लोकेपरस्मिन्वासुखदंदुःखहानिदम् ४२ यादृशंकुरुतेकर्मपापपुण्यसमाश्रयम् ॥ शुभाशुभंततस्तस्यफलमेतिपुमान्सदा ४३ प्रातयेपरिहारायसर्वदासुखदुःखयोः ॥ कर्मयद्यप्ययंकुर्यात्ताप्यत्रनतद्भवेत् १२४४ साधनादेश्वैगुण्यात्सत्यप्यस्मिन्सदैवहि ॥ सुखस्यदुःखबाहुल्याहुःखमेवव्रजेत्पुमान् १२४५ ततःकामेनसंसारंदुःखरूपंसमाश्रुयात् ॥ मानसेनसदादेहीदुःसहंबहुदेहजम् १२४६ यत्रासक्तोभवेज्जंतुर्भाविकर्मप्रचोदितः ॥ ब्रह्मलोकेतथास्वर्गभूमौवानरकेथवा १२४७

यादृशीभवतितादृशंकर्तव्यगोचरंनिश्चयंकुरुतुशब्दवाच्यंकरोतियादृशंचनिश्चयंकरोतितादृशंलोकाद्वयोपकारायकर्मकरोतियादृशंचकर्मकरोतितादृशंशुभाशुभंफलमाप्नोतीतिचतुर्णामर्थः १२४० । १२४१ १२४२ । १२४३ ननुसुखदुःखप्राप्तिपरिहारकामनयायागादिकुर्वंतःकथंदुःखमितिशंकांवारयति प्राप्तयइतित्रिभिः । यद्यपिसुखदुःखयोर्थथाक्रमंप्राप्तयेपरिहारायचायंकर्मकरोतितथाप्यत्र संसारेतत्सुखप्राप्त्यादिरूपंफलंभवत्येतोस्मिन्काम्यकर्मरूपेसाधनेसत्यपिवर्तमानेपि कामिनामवश्यंभावीसाधनवैगुण्यादिदोषोभवति किंचसांसारिकनुस्वप्यदुःखसंसर्गंनियमोपिभवत्यतःसकामोदुःखमेवाप्नोतीतिद्वयोरर्थः १२४४ । १२४५ फलितमाह ततइति । मानसेनमनोर्ध्वेणकामेनदुःखमेवाप्नोतीति १२४६ तदेवसक्तइत्यादेर्मंत्रस्यकाममयत्वसंवादकस्यार्थमुपबृंहयति यत्रेत्यूनत्रिंशच्छ्लोकैः । अयंजंतुःप्रबलेःभाविफलेःकर्मभिःमेरितोमरणकालेयत्रब्रह्मलोकादिगतभोगेसउत्तरागवान्भवतितत्रैवब्रह्मलोकादौस्थूलदेहमाप्नोतीति कीदृशः तेनरागोत्पादकेनकर्मणासहितः रागाश्रयेणभूक्ष्मशरीरेणविशिष्टश्चेतिद्वयोःसंबंधः १२४७

१२४८ स्वर्गादाविति । तत्र यदि देवलोकादौ सक्तो भवति तदा देवपितृगणैर्वादिदेहेन तत्तल्लोकभोगान् भुक्त्वा भोगांतो मोदितकर्मानुसारेण पृथिव्यादिलोके पुनरुत्पद्यते इत्यर्थः ४९ भूमाविति । सत्त्व
गोस्वर्गभोगस्येभ्यो भूमौ जायमानो यदि त्रैवर्णिको भवेत्तदा स पूर्वसंस्कारेण पुनः स्वर्गप्रापकं कर्म करोति ५० केवलकर्मिणा मेतया तापातघटांघ्रवदनुवर्तते एवेत्याह स्वर्गादिति । ततः भूमिः । तं भूमिम् ।
मनुज इष्टापूर्तकारीति शेषः । क्वचित्पापाधिक्ये ५१ कर्मरूपबीजस्य तत्तदाभेदात् कामात्मकसलिलसंयोग एव प्रयोजक इत्यावेदयति पाताल इति ५२ वासनात्मना चित्ते स्थितस्य कामस्य मरणकालेऽ
भिव्यक्तस्य शरीरांतरारंभकत्वं स्वप्रदृष्टांतो नोपपादयति दिवस इति । यस्य पुंसोऽयादृशी पद्विपयिका वासनारामादिसंस्काररूपा यथा उत्कटत्वादिरूपेण दिवसे वर्तते स शयनं स्वप्नं प्राप्तादृशं देहं वृजते
एवं देहपातानंतरमपीति द्वयोः संबंधः ५३ । ५४ एतदेव स्फुटयति कर्मभिरिति । तन्मनाः सकामो मनसि यस्य स तथा देहान्ते कर्मानुसारेण पथं चितयेत्तत्तत्प्राप्नुयादिति ५५ नन्वेवं चिंतितं सिद्धिर्मे
रणात् पूर्वकुतो भवतीति चेत्प्रारब्धफलकर्मलक्षणप्रतिबंधकसत्त्वादित्याह पूर्व्वेति । तस्य जंतोर्मरणकाले पूर्व्वकर्मणः प्रारब्धात्प्यस्य स यो भवति मरणात् पूर्व्वं तु भाविफलकर्मणो योऽनारंभः फलाजनक

तत्रैव कर्मणा तेन महितो लिङ्गदेहभाक् ॥ प्राप्नोति मरणादूर्ध्वस्थूलदेहं न संशयः ४८ स्वर्गादौ यदि सक्तोऽयं सुकृती देवदेहभाक् ॥ उपभुज्य फलं स्वर्गे याति भूमौ परत्र वा
४९ भूमौ चेद्भारते वर्षे स्वर्गात्रैवर्णिको भवेत् ॥ स्वर्गकर्मक्षये सोऽयं पूर्व्वत्कुरुते हितत् १२५० स्वर्गाद्भूमिततः स्वर्गस्वर्गाच्च पुनरेवताम् ॥ प्रायशो याति मनुजः क्वचि
त्तु नरकादिषु ५१ पाताले नरके तद्ब्रह्मलोके तथादिवि ॥ भूमौ च विविधान् देहान्यातिकाममयः पुमान् ५२ दिवसे यादृशी यस्य वासनावर्तते तथा ॥ तादृशं शयनं प्रा
प्तो देहमाप्नोति सर्वदा ५३ एवं जन्मांतरे यस्य यादृशी वासना भवेत् ॥ तादृशं पुराप्नोति देहपातात्परंपुमान् ५४ कर्मभिः पुण्यपापाख्यैः प्रेरितस्तन्मनाः पुमान् ॥
देहांते चितयेद्यत्प्राप्नुयात्स मनंतरम् ५५ पूर्व्वकर्मक्षयस्तस्य मरणे सति जायते ॥ अनारंभस्तथा भाविकर्मणो मरणात्पुनरा ५६ अस्मिन्नवसरे देवः कर्मकारा विनिर्ग
तः ॥ सत्यसंकल्प आत्मा यंचिन्तयेद्यद्भवेद्धितत् ॥ गृह्णीयाद्बहुधा देहान्नटोयद्बहुदृच्छया ॥ आत्मा तथैव संसारी कामादेहानवाप्नुयात् ५८ कामिनो निश्चयो भूया
न्निश्चितस्यापि कर्मिता ॥ कामिणः कामिता चैवं क्रमेणैतत्प्रवर्तते ५९ कर्मानुसारतो भूयादिच्छाजंतोः शुभाशुभा ॥ इच्छानुसारतो ज्ञेयाः संस्कारा बुद्धिहेतवः
१२६० भाविबुद्धयनुसारेण कुर्यात्कर्म शुभाशुभम् ॥ भूयाच्छुभाशुभे च्छातस्य कर्मानुसारतः ६१ काम एव ततो ज्ञेयो जाते देहेत्र कारणम् ॥ क्रतोः कर्मकारस्या
स्य निश्चयापरसंज्ञिनः १२६२

त्वरूपः स तथा प्रारब्धकर्मणः प्रतिबंधकतयेवेत्यर्थः ५६ एतदेव स्फुटयति अस्मिन्निति । अस्मिन्नवसरे मरणकाले प्रारब्धकर्मरूपायाः कारायां बंधनागारादिभिः सुतो मृक्तः सन् सत्यसंकल्पत्वाद्यदि
च्छति तदा प्रोतीत्यर्थः ५७ गृह्णीयादिति । यदृच्छया स्वैरितया स्वातंत्र्येणेति यावत् ५८ काममूलकं संसारचक्रमभिनयति कामिन इति त्रिभिः । सकामस्य कर्तव्यगोचरो निश्चयो भवति तादृ
शनिश्चयवत्कर्मनुष्ठानं तादृशकर्मनुसारेण पुनः कामोदय इति क्रमेण तत्संसारचक्रं प्रवर्तते इत्यर्थः ५९ कामजन्यस्य कर्मणः पुनः कामोदयहेतुतामेव विशदयति कर्मेति । चित्तभूमौ द्विविधाः सं
स्काराः स्तिष्ठतिकर्मजन्याश्च ज्ञानजन्याश्च तत्र कर्मजन्यसंस्कारैः स्वफलारंभोपपत्तये इच्छा तावज्जन्ते ये तु बुद्धिहेतवो ज्ञानारंभका ज्ञानजन्याः संस्कारास्ते यत्रेच्छा तदनुकूलकर्तव्यादिज्ञानसंतानारंभकावो
ध्या इत्यर्थः १२६० भावीति भाविबुद्धिः कर्त्तव्यनिश्चयस्तदनुसारेण कर्म करोति तदनुसारेण च पुनरिच्छा जायते इत्यर्थः ६१ फलितमाह काम एवेति द्वाभ्याम् । तस्माद्देहउत्पत्तेरिति कर्मकरस्य क
र्मान्भयप्रयोजकस्य क्रतोः संकल्पस्य कर्त्तव्यनिश्चयरूपस्य कारणभूतः काम एव बोध्य इत्यर्थः १२६२

एतस्मिन्निति । ततश्च एतस्मिन्संसारकारणवोधं सच काम इच्छारूपो यस्य तृप्तिकृदुपशामकं लोकि किंचिन्नस्तीत्यर्थः ६३ कामस्य विषयेरनुपशाम्यतावादि गुराणवाक्यमर्थतः पठति यदिति । सर्वमन्त्रहिण्यादिकंच वस्तुजातमेकस्यापि पुंसस्तृष्णाशमक्षमनं भवतीत्यर्थः ६४ अत्रार्थे त्रिलोकीराज एव ब्रह्मलोकानंदकामनया तप्यमान उदाहरणमित्याह दरिद्र इति । तस्येंद्रस्य सप्रसिद्धो ब्रह्म लोको नास्ति ६५ यदा चेंद्रस्येयं दशातदा किमुवाच्यमन्येषां कामदुःखमित्याह कामग्रेरिति । यतश्चेंद्रपिनोपशान्तिस्तत एव ज्ञाप्यते यद्यपि प्रसिद्धा प्रवृत्तकुल्यादिकंतर्पकामं धनं महाभारते प्रसिद्धं तथापि त्रिलोकी दहतः कामग्रेस्तर्पकामं धनं कुत्रापि नास्तीति ६६ काम एव च संसारस्य विवेकाद्विभ्यतस्त्राणकृदितिरूपकेण दर्शयति कामेति । एष जीवः कामात्मकेन कंचुकेन वर्मणारक्षितं पुंयानं शिविकानुल्यं वाहनं सुखशरीररूपमत एव सर्ववस्तुभिर्विवेकज्ञातेनैव भेद्यमाश्रित्य त्रिलोकीवति पुचतुरशीतिलक्षपोनिपुत्रमतीत्यर्थः ६७ अत एव च प्राधान्यान्मनोवृत्तीनामभिनायिकायां कामः संकल्प इत्यादि कायां श्रुतौ कामाख्यवृत्तेः प्रथमकीर्तनमित्याह कामो हीति । हियतः कामरूपा वृत्तिर्जगद्रूपस्य पटस्य निर्माणसूत्रस्थानीया अत एव श्रुतौ प्रथमकीर्तितेत्यर्थः ६८ नन्वन्यत्राविद्यायामनसश्च संसारदुःख

एतस्मिन्स्तत एवायं संसारकारणं स्मृतम् ॥ काम इच्छाभिधो यस्य तृप्तिक्रैव किंचन ६३ यत्पृथिव्यां त्रीहियं वं चास्ति बहु किंचन ॥ एकस्यापि न पर्याप्तं पुंसः कामाग्निधारिणः ६४ दरिद्रो भगवानिन्द्रः सदा यस्मान्न तस्य सः ॥ ब्रह्मलोकः समग्राणामानंदानां हियोऽवधिः ६५ कामाग्रेस्तत एतस्य न धनं विद्यते भुवि ॥ स्वर्गं वा ब्रह्मलोके वा दहतो जगतां त्रयम् ६६ कामकंचुकं पुंयानमभेद्यं सर्ववस्तुभिः ॥ आश्रित्य त्रिपुलके पुंसं चरत्येव सर्वदा ६७ कामो हि मानसी वृत्तिः प्रथमा परिकीर्तिता ॥ जगत्पटस्य निर्माणसूत्रभूता मनीषिभिः ६८ अविद्यामन आश्रित्य वर्तते जयकाशिनी ॥ मनः कामं समाश्रित्य जयेद्विश्वं चराचरम् ६९ इच्छा हीने पुं किं कुर्यान्मनो वृत्तिसहस्रकम् ॥ अविद्यावापि जननी विश्वस्यात्मविमोहिनी ७० इच्छा हीने न विज्ञातं सुखदुःखप्रदं भवेत् ॥ मनोपि न भवेत्तद्विनिश्चयस्यापि कारणम् ७१ संतो प्यसंत एव स्युः प्राणाः श्वासादिहेतवः ॥ दशेंद्रियाणि भूतानि पंचापि वपुषा सह ७२ तथा युवतयो नूनं यौवनाग्निप्रदीपिताः ॥ शत्रवः क्रूरकर्माणः कर्मणामनसा गिरा ॥ धर्मः सुखप्रदस्तद्वदधर्मो दुःखदस्तदा ७३ सर्वसर्वकरं पुंसामिच्छा सत्त्वेन हेतुना ॥ अनिच्छतो हि के दाराः पुत्रालोकाश्च देहिनः ७४ तस्मादिच्छैव संसारो नान्यः कश्चन विद्यते ॥ इच्छा विरहितो जंतुर्जिवन्मुक्तसमो भवेत् १२७५

कारणे पुप्राधान्यमुच्यते अत्र कामस्य प्राधान्योक्तौ हेतुरिति च योरपि कामद्वारे वदुःखप्रयोजकत्वमित्याह अविद्येति । संसारकारणे पुप्राधान्यरूपेण जयेन काशिनी प्रसिद्धि मतीपदविद्यावर्तते तत्र मन एवालंबनत्वेन प्रयोजकमनोप्युक्तं जयं कामरूपवृत्तिप्रभावादेव प्राप्नोतीत्यर्थः ६९ कामस्य दुःखनिदानत्वं व्यतिरेकेण स्फुटयति इच्छेति वतुभिः । इच्छा हीने पुजने पुसवृत्तिकं मनोवाऽविद्यावाविश्वजननी किंदुःखं कुर्यादिति संबंधः न हि सुपुंसो समाधो च वर्तमानयोरविद्यामनसोर्दुःखजनकत्वमिति भावः ७० इच्छा हीने नेति । यत इच्छा हीने न विज्ञातमपि विषयजातं तत्र सुखादिप्रयोजकं न भवति तथा इच्छा हीनस्य मनः कर्तव्यमोचननिश्चयप्रतिकारणं न भवतीति ७१ संवदति । तथा इच्छा हीनस्य श्वासादिव्यापारशालिनः प्राणापानादयः संतो वर्तमाना अप्यसंतो दुःखाप्रयोजकत्वेनाविद्यमानसमाः तथा दशेंद्रियाणि पंचभूतानि शरीरचैतान्यसत्प्रायाणि बोध्यानीत्यर्थः ७२ तथेति । तथा युवत्यादयोपि इच्छा हीनस्या किंचित्करा इत्यर्थः ७३ अन्यथमप्याह सर्वमिति । सर्वकारणजातं सर्वकरं सर्वं स्वकार्यस्याभ्यर्कं पद्मवति तत्र सर्वेच्छायाः सत्त्वमेव प्रयोजकं यतो निच्छंतं प्रविद्यासदीनाम किंचित्करत्वं लोकेपि प्रसिद्धमिति ७४ फलितमाह तस्मादिति स्पष्टम् १२७५

संसारप्रवृत्तौपसंहारकस्येतितुकामप्रमानइतिवाक्यस्यार्थमाह इच्छयेति । यादृशमिहलोकेदृश्यमानंदुःखं कामीप्राप्नोतिजातीयनानापोनिपुप्राप्नोतीत्यर्थः १२७६ अथवाजितसुपुमेदार्थी
 तिक्रमोक्षंप्रतिपादयतोथेत्यादेर्ग्रन्थस्यार्थप्रपंचयस्तत्राप्येतीत्यंतस्यार्थदर्शयति देवेतिचतुर्विंशतिश्लोकेः । देवयोगात्पुण्योदयकृतोयःप्रतिबंधकदुरितापायस्तयोमाद्यदाकामरहितोभवति
 दासंसारदुःखंनानुभवतिकिंतुमुक्तोभवतीत्यर्थः १२७७ तच्चकामरहितत्वंमुख्यं ब्रह्मात्मविद्ययेवभवतीतिप्रदर्शकेऽकामइत्यादिविशेषणसमुदायेपूर्वपूर्वप्रत्युत्तरोत्तरस्यहेतुतांविशदयति कामशून्य
 इतिचतुर्भिः । योयंसर्वदुःखाभावयोग्यःपुमानुक्तःसकामैःशून्योरहितोभवेत् कुतः यस्मादेराग्येणसर्वकामविनिर्गमात्रिष्कांताःकामायस्मादितिबुत्तिसमन्वयाद्देतोर्निष्कामोजायते
 भवति यथासुप्तोनिष्कामत्वंवाणिततद्वदित्यर्थः ७८ ननुनिष्कामपदोक्तःसर्वकामविनिर्गमएवतस्यकुतइतिचेदाप्तकामपदोक्तात्सर्वकामलाभाद्देतोरित्याह निष्कामोनेनेति । यत्पतोऽनेनपुंसासर्वे
 पुत्रादयःकामाःकाम्यमानपदार्थाःसाकल्येनप्राप्ताःयेसकामेनसदानैवप्राप्यंतेतस्मादर्थनिष्कामइतिसंबन्धः नहिप्राप्तेर्हेतुकस्यापीच्छोदेतीतिभावः १२७९ तत्रहेतुराप्तकामत्वमित्याह आमेति ।
 यतोर्थनिष्कामःपुरुषोचमआत्मकामस्ततएवाप्तकामइतिपूर्वार्द्धसंबन्धः । ननुकथमात्मकामत्वमाप्तकामत्वेहेतुरितिचेद्ब्रह्मविद्ययालब्धस्यात्मनःसर्वरूपत्वादित्याह प्राप्ताइति । यतःसद्रूपेणसर्वविवर्तो

इच्छयाविविधदुःखमुच्चवचशरीरजम् ॥ अस्माभिर्दृश्यतेयादृक्तादृक्कामीसमाप्नुयात् १२७६ दैवयोगाद्यदाकामरहितोजायतेपुमान् ॥ सद्रुःखंनेदमाप्नोति
 कथंचित्किंचित्कचित् १२७७ कामशून्योभवेद्योयंयस्मात्कामविनिर्गमात् ॥ वैराग्येणयथासुप्तोनिष्कामोजायतेपुमान् १२७८ निष्कामोनेनयत्पुंसाप्राप्ताः
 कामाःसुतादयः ॥ साकल्येनसदानैवप्राप्यंतेकामिनाहिते १२७९ आत्मकामोयतोयंस्यान्निष्कामःपुरुषोत्तमः ॥ प्राप्ताःसदात्मनासर्वेयतःकामाःसुतादयः
 १२८० आत्मकामस्ततोज्ञेयआप्तकामःपुमानिह ॥ आप्तकामस्तुनिष्कामोनिष्कामोऽकामईरितः १२८१ कदाचित्किंचिदेवात्रकामिनातनयादिकम् ॥ प्रा
 प्यतेनश्वरंभूयःकामाप्नेर्दीप्तिकारणम् १२८२ आत्मकामस्तथानैवप्राप्नोत्येतत्सुतादिकम् ॥ किंतुविश्वमहंरुक्त्रंप्राप्तोत्येवसदैवसः १२८३ अपिदुःखंसुखं
 नांधनिनांतोषिणांतथा ॥ विपमंसर्वदातद्रुदुःखादुःखकरंमहत १२८४ इतश्चेतश्चवावन्सधनीराजादिकाज्जनात् ॥ दुःखंबहुविधंप्राप्यसुखमाप्नोतिमानवः
 १२८५ दरिद्रस्तुष्टुहृदयोदुःखंकिंचिन्नगच्छति ॥ यथाप्राप्ताशनोलोकेमोदतेदेवराजवत् १२८६

पादानेनअत्रएवभूमानंदरूपेणात्मनासर्वकाम्यमानाभावास्तेनविदुषाल्लब्धास्त्युत्तरार्द्धार्थः १२८० तस्मादात्मकामत्वमेवपरंपरयाकामाभावरूपेऽकामत्वेहेतुरितिफलितमाह आत्मेति स्प
 ष्टम् १२८१ आत्मकामत्वस्याकामत्वंप्रतिहेतुतामेवस्फुटयति कदाचिदिति । कामिनापुरुषेणयत्किंचित्प्राप्येतेतन्नृणांशाम्रकंनभवति किंतुतृष्णावर्द्धयत्येवविकारित्वेनानित्यत्वादित्यर्थः
 १२८२ आत्मेति । आत्मकामस्तुविद्वानेतत्सुतादिर्केविषयजातंतथाकामिवत्कर्मसाध्यतयापराभवेनचनप्राप्नोति किंतुविश्वंसर्वमहंभवामीत्याकारवाविद्ययाकृत्स्नंविषयजातंसदैवात्मभावे
 नप्राप्नोतीत्यर्थः १२८३ किंचित्पुत्रब्रह्मात्मविद्ययाकामाभावस्यपरमानंदहेतुत्वंलोकेपिकामाभावलक्षणसंतोषवतामानंदोत्कर्षःप्रसिद्धइत्याह अपीति । विपममितिभावप्रधानोनिर्देशः
 तथाचलोकेपिधनिनांधनवृणावतांतथासंतोषिणांपरस्परंविषयमत्वंवैलक्षण्यंयथाक्रमंदुःखरूपंसुखरूपंचप्रसिद्धम् । कीदृशंयनिनांदुःखमुत्तरकालेपिदुःखकरम् । कीदृशंतोषिणांसुखमुत्तरकाले
 पिमुखकरमित्यर्थः १२८४ तत्रयनिनांदुःखरूपंवेदम्यंस्फुटयति इतइति । धनीहिब्रह्मायासीराजादिभ्योहेतुभ्योबहुदुःखंप्राप्यकदाचित्किंचिद्राजसंसुखमाप्नोति १२८५ तोषिणांसुखरू
 पंतदाहदरिद्रइति । तुष्टुहृदयस्तुदरिद्रोपि यथाप्राप्तस्यानायासेनलब्धस्यभोक्तासदासात्त्विकंसुखमाप्नोतीत्यर्थः १२८६

किंचतोपिणोभयमपिनास्ति यद्ध निनादुःखदमित्याह नतस्येति । तस्यतोपिणः १२८७ तस्मात्संतोपस्यमुखप्रयोजकत्वेन श्रितकामस्य नृनानायासविशिष्टस्यापित्संदिग्धमित्याह अ
 लंपति । अल्पायासेन स्वल्पोद्यमेनापि संतोपः सुखविकासकः कामस्तु असाध्यात्कष्टसाध्यान्महायासादपि दुःखमेव ददातीत्यर्थः ८८ मनोगतः संतोपः सर्वभावान्मुखमयान् करोतीत्यत्र दृष्टांत
 माह यथेति । यथापादगतमुपानद्रूपं चर्म सर्वदेशानां कंटकरादित्यप्रयोजकं पांथान् प्रतिनददित्यर्थः ८९ उक्तमर्थं व्यतिरेकेणापि स्फुटयति वपुशामिति द्वाभ्यां । यथा कश्चित्पांथद्वयाकारके
 न संकल्पेन दुःखितो भवति इति किं अहं सर्वो मार्गभूमिनिष्कंठकां कोमलां च कुर्यामिति ९० तथेति । तथा सकामः पुरुषो हं सर्वो काम्यमानपदार्थानवाप्स्यामि संपादयिष्यामीत्येवं संकल्प्य दुः
 खितो भवति तस्य सुखलाभस्तु संदिग्ध इत्यर्थः ९१ परिणामादिकमालोचयतां निष्कामानां दृष्ट्या तु ब्रह्मलोकपर्यंतं न सुखं किंत्वात्मन्येव तदित्याह न सुखमिति । विडो जसदं द्रस्य ९२ कामा
 भावस्य ब्रह्मात्मविद्याद्वारा मोक्षप्रयोजकतां विवृणोति अकामस्येति । ब्रह्मलोकेच्छादिरूपप्रतिबंधकाभावे सति महावाक्येनात्मसाक्षात्कारो जायते ततः कर्मणां बीजशक्तिदाहात्कर्मरम्भापालोकांत

नतस्यास्ति भयं किंचिद्वा जतश्चोस्तोपि वा ॥ यथा प्रधानिनो नित्यं विद्यते स ततं भयम् १२८७ अल्पायासेन संतोपः सुखं यच्छति देहेनम् ॥ आयामान्महतोऽसा
 ध्यात्कामो यच्छतिवानवा ८८ यथापादस्थितं चर्म सर्वदा सुखकारणम् ॥ पांथानामेवमेव स्यात्संतोपो देहधारिणाम् ८९ वसुधां कलां कश्चिद्यथा कुर्यामकंठकाम् ॥
 मृदुलांचेति संकल्प्य पांथः क्लेशमवाप्नुयात् १२९० तथा कामानवाप्स्यामीत्येवं संकल्प्य कामुकः ॥ प्रवृत्तो दुःखमाप्नोति सुखमाप्नोतिवानवा ९१ न सुखं सार्धं भौमस्य वि
 द्यते न विडो जसः ॥ ब्रह्मणो न सुखं यत्स्यात्पुंसः कामविज्जनात् ९२ अकामस्यात्मविज्ञानमहं ब्रह्मेति जायते ॥ जाते तस्मिन् निर्याति तस्य लिङ्गं मनो बहिः ९३ अंतः
 शरीर एवैते प्राणालिङ्गशरीरगाः ॥ तेन सार्धं विलीयंते ह्यंतर्दोषो यथा गृहे ९४ ब्रह्मरूपः पुरैवायमहं ब्रह्मेति बोधतः ॥ ब्रह्मैव भवतीशः स प्राणनाशादनंतरम् ९५ महा
 काशं यथा पूर्वं घटनाशाद्वटेन भः ॥ घटनाशे महाकाशं भवत्येवं पुमानिह ९६ यथा विशुद्ध आकाशे गंधर्वनगरादिकम् ॥ आकाशज्ञानतो भूयादात्मा ज्ञानात्तथा ज
 गत् ९७ निष्काम आत्मनीशे स्तिका मवीजो जगत्तरुः ॥ जायते स्वात्मविज्ञाने बीजनाशाद्विनश्यति ९८ आत्मा ज्ञानादयं जातकामः कामाज्जगन्नयम् ॥ आत्म
 ज्ञानाद्विनश्येत्सर्वमज्ञानमात्मगम् १२९९

राकारायाः समृक्तांति हेतोर्दीर्घभावनाया असंभवात् तस्य विदुषो मनः प्रधानं लिङ्गं सूक्ष्मं शरीरं बहिः स्थूलशरीरात् निर्गच्छति तथा सति सूक्ष्मशरीरगताः प्राणाः संद्रियवायवस्तेन मनसा सह शरीराभ्यंतर एव
 विलीयंते स्वविवर्तोपादाने विलप्यंति गेहांतर्दंशदीपवदिति द्वयोरर्थः ९३ । ९४ नन्वेवं विदुषः करणवर्गस्य विलये पिशोपी चिदातुः क्व गच्छतीति चेन्न कुत्रापि त्याह ब्रह्मरूप इति । अप्यं विदुष आत्मा तत्त्वज्ञा
 नात्पूर्वमावृत ब्रह्मभाव आसीत् इदानीं तु निरावरणः सर्वविशेषविनिर्मुक्तश्च विदुष इत्यभवति अज्ञानं प्रति नृदशः सर्वेश्वरो भवतीत्यर्थः १२९५ आरोपितपरिच्छेदनिवृत्तौ ब्रह्मभावे दृष्टांतमाह महाकाश
 मिति । यथा महाकाशमेव घटनाशात्पूर्वं घटेन भः घटावच्छिन्नाकाशरूपमभूत्तच्च घटनाशो तर्हि महाकाशमेव भवति तथा विदुष आत्मापीत्यर्थः ९६ उक्तार्थं मृषपादयति यथा विशुद्ध इति । यथा
 विशुद्धमाकाशमज्ञातं सत्तु गंधर्वनगरादीनां क्षेत्रं तथा आत्मा वस्तुतो विशुद्धो निष्कामश्च कल्पिताज्ञानेन विषयीकृतो जगद्द्रस्य कामबीजकस्य क्षेत्रं तत्त्वज्ञानां शिंसं कर्त्तुं तस्य क्षेत्रभावे स बीजे विभृते तु जगद्द्रसो
 न भविष्यतीति द्वयोरर्थः ९७ । ९८ उक्तमर्थमेव संक्षेप्याह आत्मेति । अयमात्मा तत्त्वज्ञानापादकमज्ञानमिति द्वयोरर्थः १२९९

१३०० उक्तार्थदादृश्यापादकस्य निष्कामत्वे जीवतोपि मुक्तिः किमुत विदेहस्येति प्रदर्शकस्य मंत्रस्यार्थमुपबृंहयति यदेतन्न विंशतिश्लोकैः । यदास्पृष्टो हृदि बुद्धो श्रिताः स्थूलसूक्ष्मरूपाभ्यां वर्तमानाः सर्वे कामा इच्छाभेदाः पुत्रपणादिसंज्ञाः प्रमुख्यं ते शान्ता भवन्ति तदा मर्त्यो मरणं यमो अपि पुमान् अस्मिन्नेव देहे ब्रह्म आप्यलब्ध्वा अमृतो भवतीत्यर्थः १ एतदुपपादयति अहमिति । देहादिष्वप्यासुरूपो भिमान एव कामानां प्रयोजकस्तस्याभिमानस्य देहविषयकस्य त्यागो देहाद्विनिर्गतो जनः सर्वो भवति । यदितु देहसति विद्यमाने पितो भिमानो न स्यात् त्रिवर्तेतदा देहस्योपि जीवन्नपि न च देहः मुक्त एवेत्यर्थः २ मुक्तत्वे हेतुतया मोक्षलक्षणयोगमाह कामानामिति । हृदयबुद्धिसाक्षिण्यः कामानां बुद्धिधर्माणां वास आरोपः संबंधस्तेषां कामानां सर्वात्मना समूलानां नाशो वा भवति मोक्ष इति ३ सचात्यंतिकः कामनाशस्तन्मूला विद्योच्छेदकब्रह्मज्ञानेन यदि जीवनावस्थायामेव जग्येत तदा जीवत एव मुक्तिर्कोवारयेदित्याह ब्रह्मेति । इदं काममूलोच्छेदकं ब्रह्मज्ञानम् ४ यदा ब्रह्मज्ञानं बंधोच्छेदकं तदा ब्रह्मसाक्षात्कार एव मोक्षलक्षणमित्याह आनंदेति । ब्रह्मसाक्षात्कारः सति देहमुक्तिर्जीवन्मुक्तिलक्षणं देहगते विदेहावस्थायामपि मुक्तिस्तं प्रति ब्रह्मसाक्षात्कारस्य लक्षणं त्वंतु निश्चितमेव तस्य तावदेव चिरमित्यादिच्छेदो गन्तु रित्यर्थः ५ ननु नित्यमुक्तत्वेन प्रसिद्धस्यात्मनः कीदृशो बंधोऽयः साक्षात्कारेण निवर्त्यते इत्याशंको वारयन् बंधस्वरूपं विशदयति कामानामिति

अज्ञाननाशतः कामो मूलभावाद्दिनश्यति ॥ कामनाशाज्जगद्भ्रक्षो निर्वीजो न भविष्यति १३०० यदा सर्वे प्रमुख्यं ते कामा येस्य हृदि स्थिताः ॥ तदा मर्त्यो मृतो भूयाद्ब्रह्माप्यास्मिन्कलेवरे १ अहं मानस्य संत्यर्गा देहे देहाद्विनिर्गतः ॥ सति देहेपि चेत्स स्याद्देहस्थोऽपि न देहगः २ कामानां हृदये वासः संसार इति कीर्तितः ॥ तेषां सर्वात्मनानां शो मोक्ष उक्तो मनीषिभिः ३ ब्रह्मज्ञानाद्विना नार्यं कामो न श्यति सर्वथा ॥ जीवतश्चेदिदं जातं सति देहे विमुक्तिमाह ४ आनंदं आत्मन ईशस्य स्वयं ज्योतिः स्वरूपिणः ॥ साक्षात्कृतिर्भवेन्मुक्तिः सति देहे गते स्ति हि ५ कामानां हृदये स्थानं बंध उक्तो मनीषिभिः ॥ स्वस्य नायं तथा तेन जीवन्मुक्तः प्रकीर्तितः ६ आत्मनोवरणं मायाचिदंशः काम एव वा ॥ बंध उक्तो ह्यभावाद्ब्रह्मविन्मुक्त ईरितः ७ संबन्धेनात्मनो हृदये पश्येच्चैर्बन्ध ईरितः ॥ विना तेनैष संपश्येन्मुक्तो जीवन्भवेषु मान् ८ कर्मणा यद्देवस्यात्प्रमत्तादेः शुभाशुभम् ॥ आहारदिकमेवं स्याज्जीवन्मुक्तस्य देहिनः ९ गर्भवासे स्थितो जंतुर्न वमान्मासतः पुरा ॥ रसान्नानां विधान्यद्गुं जानोऽपि न वेत्यमून १३१०

त्रिभिः । कामानां यद्दृष्टिदानं वा स उक्तविधः स स्वस्यात्मनो बंधः अयं विद्वान्स्तु तथा वर्णितबंधवान्भवति तेन बंधाभावेन जीवन्नपि मुक्त उच्यते इत्यर्थः ६ बंध सर्वस्वमाह आत्मन इति । अस्ति अविद्यायाः शक्तिर्यमावरणविक्षेपनामकं तत्र विक्षेपशक्तेरप्यस्ति रूपद्वयं एकं प्रपंचभानापादकं द्वितीयं प्रपंचेरागोत्पादकमिति तत्र यदात्मनोवरणं माया आवरणशक्तियुक्ता मायाऽविद्या यश्च विक्षेपशक्तिरूपः काम आसक्तिरूपो रागः कीदृशः चिदंशः परिपूर्णया श्रितोऽज्ञत्वस्य परिच्छिन्नस्वरूपस्य प्रयोजकः एतदुभयात्मको बंधो यदा निवर्तते तदा जीवन्मुक्तिः । यदा तु प्रपंचभानापादको विक्षेपशक्तिभा गोपि निवर्तते तदा विदेहमुक्तिरिति भावः ७ संबन्धेनेति । यदि हृदयजातं शरीरत्रयरूपमात्मनः संबन्धेन तादात्म्यरूपेण स्वत्वरूपेण वा संबद्धं हृदये पश्यति तदा पुमान् ब्रह्म इति वाच्यः असंगतमदर्शानुजीवन्मुक्त इति निश्चय इत्यर्थः ८ नन्वेवं विधस्य जीवन्मुक्तस्य कथं लोकयात्रा निर्वह इति शंका निदर्शनैः परिहरति कर्मणा प्रारब्धविपाकेन प्रयुक्तं यथा प्रमत्तस्य बालादेश्च आहारादिकं शुभमशुभं भवत्येव तथाऽस्यापीत्यर्थः ९ अस्य जीवन्मुक्तस्य चित्तं तु सर्वाधिष्ठानं चिंता व्यग्रं नारोपितविशेषेणादरं दयातीत्यत्र ब्रह्मांतमाह गर्भेति । यथा गर्भगोवालोन वममासात्पूर्वेनानां विधानां नृभुक्तान्नरसान् नृभुजानोऽपि विशेषतो न वेत्ति तथा मयीति १३१०

तथास्वरूपनिष्ठातारतम्यानुसारेणमासजातवालादोष्यत्रदृष्टांताहत्याह बालोन्मत्तेति १३११ अस्त्वचित्तंपदात्मविवेकप्रवणमेवभवतितत्रदृष्टांतउच्यते यथेति । यथाऽऽशोकवनिक्वाप्याये
नरावणेनकुत्रचिदनेनिवेयासीताअशोकवनिक्वाप्यामेवधृत्येत्यर्थेनप्रमत्तादिचित्तं कुत्रचिविवेकप्रवियेप्रायशोलग्रभवतितथास्वमुक्तस्त्वचित्तमात्मविषयिकायांप्रतिपत्तीविचाररूपायामेवलगतित्यर्थः
१३१२ अस्त्वनिषिद्धाचरणेप्रवृत्त्यभावमपिदृष्टांतोपपादयति सुशीलइतिद्वाभ्यां । यथाकश्चिद्देहीमुशीलःसदाचारपरोदेववशानुत्पन्नप्रमादादिरोगवशात्स्वकीयंकुलादिप्रभावंविस्मरन्न
पिपूर्वाभ्यासेननिर्दिष्टंनकरोतितथाजीवन्मुक्तोपिमुमुक्षुशानुष्ठितशमाभ्यासवशान्निर्दिष्टंनप्रवर्ततइतिद्वयोरर्थः १३१३ । १३१४ तस्यशास्त्रार्थप्रवृत्तिर्दृश्यते वासनाभिरिति । यथा
कश्चित्पंडितउन्मादादिरोगवशात्प्रोप्यभ्यस्तान्नाशस्त्रार्थानेवप्रकाशयतितथाअस्माकंजिज्ञासुनांगुरुजीवन्मुक्तोपीत्यर्थः १३१५ ननुयोग्यायोग्यशिष्यभेदज्ञानाधीनमुपदेशन्यवहारंसजीवन्मुक्तोऽदेना
त्मदर्शिक्रिधंक्रोतीतिशंकाप्रपिदृष्टांतैर्नैवपारिहरति मायावीतिद्वाभ्यां । यथाकश्चिन्मायावीसर्वशास्त्रज्ञःस्वयंकृतैर्बहुभिरूपैःस्वस्वएकाकित्वेऽद्वितीयत्वेविस्मृतिंप्राप्तइवेतिशेषः इदंशःसंस्तेपांपाठ
नादिकंकुर्यात्तथाचसवस्तुतोनिर्भेदोपिभेदइवतथायंजीवन्मुक्तोविद्वानानंददात्मरूपेणाद्वितीयोपिपारम्यभोगोपयुक्ताविद्यालेशेनगुरुशिष्यादिभेदमपिपश्यतीतिद्वयोरर्थः १३१६ । १३१७ त

बालोन्मत्तजडादिर्वानानाभोगान्समाश्रुन् ॥ नवेतितद्वदेवायंजीवन्मुक्तःपुमानपि १३११ यथाकश्चित्प्रमतोत्रकिंचिदेवप्रपद्यते ॥ आत्मानमेवमेवैजीवन्मुक्तः
प्रपद्यते १२ सुशीलोत्रयथाकश्चिद्देहीदेवादियोगतः ॥ विस्मृतात्मस्वरूपःसंकुरुतेनिर्दिष्टंनहि १३ शांतोदातस्तथैवायंसर्वकामविवर्जितः ॥ निर्दिष्टंकुरुतेनै
वजीवन्मुक्तःकदाचन १४ वासनाभिर्यथाततःशास्त्रार्थान्प्रतिपद्यते ॥ वासनाभिस्तथाचायंजीवन्मुक्तोपिनोगुरुः १५ मायावीविस्मृतिंप्राप्तःसर्वशास्त्रविशारदः ॥
एकाकित्वेस्वरूपस्यस्वरूपैर्बहुरूपकैः १६ सयथागुरुशिष्यादिभेदोनिर्भेदएवहि ॥ आनंददात्मातथाचायंगुरुशिष्यादिभेदवान् १७ यथाशयानःपुरुषःस्थूलदेहं
नवेत्यसौ ॥ स्वप्नान्पश्यन्निहस्वप्नेस्वप्नाइत्येवमन्यते १८ कदाचिद्देवयोगेनस्वयंशास्त्रार्थतत्त्ववित् ॥ वासनावासितस्तत्रयुपदेशंकरोतिच १९ जीवन्मुक्तस्त
थादेहद्वयंनैवावगच्छति ॥ साज्ञानंतद्विज्ञानंसंकुरुतेचोपदेशनम् २० अभिमानस्यसंत्यागेदेहेस्त्यपिदेहिनः ॥ तामसस्यापिसर्पादेर्दुःखंतज्जंनजायते २१ विदुषः
किमुतैतत्स्याद्धीमतोतिविवेकिनः ॥ दुःखंदेहोत्थितंतयस्माद्देहेहंकारभाङ्गसः २२ कंचुकंहियथासर्पस्त्यक्त्वाद्वारिविलस्यच ॥ उल्बाख्यंमृतकंस्वस्यदेहंपश्यन्नसज्जते २३

स्वजीवन्मुक्तस्यविशेषतःप्रपंचंविस्मृत्यजीवनमात्रप्रयुक्तभेददर्शनंनवैधायभवतिमिथ्यात्वेननिश्चितत्वादित्येतदपिदृष्टांतंनविशदयति यथेतित्रिभिः । यथाकश्चित्स्वप्नावस्थांगतःस्थूलदेहवि
स्मरणंसर्वसुप्तसाधारणंयथैवसाधारण्यंनकदाचिद्देवयोगेनस्वप्नप्रदाथानिपिद्देवप्नाःस्वप्नप्रदाथानित्वेवमन्यमानस्तत्रनसज्जतेनासक्तोभवेत्तथाभ्यस्तशास्त्रवासनयातदुपदेशंप्रवर्तततथायंविद्वानपिसाज्ञानंस
कारणशरीरंस्थूलसूक्ष्मरूपंदेहद्वयंसमिष्टव्यष्टिरूपमिथ्यात्वेनज्ञानरूपदेशादिकंकरोतीतिनवद्वयतेचेतित्रयाणामर्थः १३१८ । १३१९ । १३२० ननुजीवन्मुक्तस्यसशरीरत्वेनोपलभ्यमानस्यव
यावस्थायाःकोविशेषइत्याशंकावारकस्यतथेत्यादेस्तेजएवेत्येतत्प्रथस्यार्थवर्णयति । अभिमानस्येत्येकविंशतिश्लोकैः । तामसस्यसर्पादेरपिदेहेकंकुरुकरूपेअभिमानस्यत्यागेसतिकंकुरुकखंडनादि
कृतंदुःखंभवतिकिमुतसत्त्वतिशयशालिनोविदुषोदेहप्रयुक्तंदुःखंभवतीतिद्वयोरर्थः १३२१ । १३२२ उक्तंविशदयति कंचुकमितिद्वाभ्यां । यथासर्पस्त्यक्तंकंचुकंपश्यन्नपिनसज्जतेतद्वर्मा
नात्मनिमत्त्वानदुःखितोभवतीतिपावत् । कीदृशं उल्बाख्यंउल्बंगर्भेवृष्णीभूतंसूक्ष्मचर्मतनुत्पत्वेनतन्नाम्नान्यवहर्तव्यं । पुनःकीदृशं स्वस्वनृतकंदेहंस्वकीयमृतदेहसमं तथाविद्वानपीमवर्त
मानंदेहंविवेकेनत्यक्तंपश्यन्नपिनपश्यतीतिद्वयोरर्थः १३२३

१३२४ अभिमानलक्षणसंबन्धेनशरीरविशिष्टएवंपुंसिदुःखंन्यत्काभिमानइत्येतदुदात्तेनविज्ञेयमिति भूतेति । यथाभूतेनदेवजातिविशेषेणाविष्टंन्यासंशरीरंपरशरीराभिमानविशिष्टंभूतमिति यावत् तत्तत्तुदुःखंमहारादिकृतंमुखंमृजादिकृतंचमाप्नोति यत्तुतत्रशरीरेभूतंतच्छरीराभिमानहीनंसतुतेसुखदुःखेनाप्नोति एवंजीवन्मुक्तस्यदेहोप्यभिमानलक्षणसंबन्धेनयदान्यासोभवतितदा सुखदुःखैरुत्तमकृतेमासोभवतितदेहगतोविद्वांसुशरीरविवेकःसुखदुःखेनैवाप्नोतीतिद्वयोरर्थः १३२५ । १३२६ एवंजीवन्मुक्तस्यसमाधिकालेप्रारब्धकर्मफलाननुभवउक्तोयतस्यव्युत्थानकाले पिसुखदुःखयोरनुभवेवदेहोविशेषमाह शिशोरिति । यथाऽतीतानागतचित्ताशून्यंशिशुकर्तृकमुखादिज्ञानैरामाद्यजनकं तथाऽस्यापीत्यर्थः १३२७ किंचतेसुखदुःखेअपिपरेच्छासाध्यव्यापारादेवविदुषोभवतइत्याह यथात्रेति । यथालोकेकश्चिद्दुःखोरोमकृताशक्तेऽतोमृतिमृत्युसमावस्थांप्राप्तःसन्परेषांवधादीनामिच्छायांनिमित्तभूतायामेवमुखादिकंप्राप्नोतितथापमपीत्यर्थः १३२८ तस्यलोकिकोलाभालाभोहर्षादिकंनकुरुतइत्येतदुदात्तेनस्फुटयति प्रसंगादितिद्वयां । यथाकश्चित्कर्षकोभूयसाधनेनतृष्टमनाःकदाचित्क्षेत्रगतःसंस्तत्रसस्यसंपत्तेरलाभंपश्यन्पुनर्विषादितततो

एवंविद्वानिमंदेहमभिमानविवर्जितः ॥ पश्यन्नपिनतेनायंसज्जतेसंगवर्जितः १३२४ भूताविष्टंयथादेहंसुखदुःखंचगच्छति ॥ नसुखंनपिदुःखंवाभूतंतत्राधि गच्छति १३२५ एवमुक्तस्यदेहोपिसुखदुःखेसमाप्नुयात् ॥ कर्मतो नैवमुक्तोयंपुण्यपापविवर्जितः १३२६ शिशोर्यथाभवेद्लोकेविज्ञानंसुखदुःखयोः ॥ रागद्वेष विहीनस्यतद्वन्मुक्तस्यसर्वदा १३२७ यथात्रस्थविरोरोगीह्यशक्तोमृतिमागतः ॥ सुखदुःखेपरेच्छायांप्राप्नुयादात्मवितथा १३२८ प्रसंगात्क्षेत्रमायातोयथाकश्चिद्वनीपुमान् ॥ अलाभेनविषादीस्याल्लाभेदुष्टेनचात्रसः १३२९ लाभालाभौतथैवास्यजीवन्मुक्तस्यसर्वदा ॥ हर्षचैवविषादंचनसंजनयतःकचित् १३३० भूतकोमृतिमेवेच्छन्नात्यल्पंवहुवाकचित् ॥ स्वामीवकुरुतेकर्मकालाग्रधिविलोकनः १३३१ जीवन्मुक्तस्तथैवायंव्यापारेष्वव्यवस्थितः ॥ आत्मानमवलोकयैव तिष्ठत्यामरणंसदा १३३२ दारुयंत्रयथासूत्रैर्गच्छेत्तत्सर्वतोदिशम् ॥ कर्मसूत्रैस्तथादेहोजीवन्मुक्तस्यगच्छति १३३३ यथाचर्ममयोहस्तीसुखदुःखकरोभवेत् ॥ कर्मानुसारतःपुंसांजीवन्मुक्तवपुस्तथा १३३४ आनिपातंयथागच्छेद्वाणोमुक्तोधनुष्मता ॥ आरब्धकर्मभिस्तद्वदेहोप्यामरणंव्रजेत् १३३५ भूताविष्टोयथाकृत्तुर्वन्वेतिनकिंचन ॥ व्यवहारंतथाकुर्वन्जीवन्मुक्तो न वेत्यमुम् १३३६

लाभेवापश्यन्नहंप्रतितथायंविद्वानपिप्रज्ञानंदुष्टेलोकिकलाभालाभोहर्षादिकंनप्राप्नोतीत्यर्थः १३२९ । १३३० तस्यपित्तमात्मचित्तायामेवमायान्धेनवर्त्ततइत्येतदुदात्तेनदर्शयतिः भूतकइति । यथाभूतकोवेतनोपजीवीभूतिवेतनमेवमनसाधितयन्गृहस्वामिवज्जात्यल्पमध्यविषयंवहुवाकर्मकरोति । कीदृशोवेतनकालावधिदर्शो । तथायंजीवन्मुक्तोपिलोकिकव्यापारेष्वव्यवस्थितोऽतत्पर आत्मदर्शनप्रधानएवतिष्ठतीतिद्वयोरर्थः १३३१ । १३३२ । तस्यलोकपात्रामस्थितयतोपिप्रारब्धकर्मवशात्लोकपात्रानिर्वहतीतिनिदर्शयति दारुयंत्रमिति । अत्रसूत्रवद्धंदारुयंत्रंतदेवयत्कार्पा समूत्राणांखनिभूतंस्यभ्रमंयथासूत्रप्रयुक्तंपसिद्धंतथाविद्देहस्यप्रारब्धकर्मरूपसूत्रप्रयुक्तमित्यर्थः १३३३ वातरामस्यविदुषःशरीरमेवमुहदांदुर्दंदांचभावानुसारेणहर्षादिकरंभवतीत्यत्रदृष्टांत माह यथाचर्मैति । चर्ममयःकुतकाचर्मणानिमितः १३३४ शरीरपात्रार्थमनोव्यापाराभावेपिपूर्वसंस्कारादेहमवृत्तोदृष्टांतमाह आनिपातमिति १३३५ देहदिपादिभिःकृतमपिकर्मवस निष्ठोविशेषात्रजानातीतिदर्शयति भूतेति १३३६

एतादृशीमवस्थां प्राप्ते विद्वान्शरीरतया हृदयमानोऽप्यशरीरोऽमृतश्च वाच्यस्तदृष्ट्या सविलासाज्ञानदाहादितिवदन्नशरीरामृतपदयोस्तत्र समन्वयं दर्शयति एतादृशीमिति । जनः शरीरमस्या भावादमृतः १३३७ तत्र हेतुतया प्राणादिशरीरैः सूचितमखंडब्रह्मात्मत्वमाह प्राणस्येति । यतोऽयं विद्वान् वस्तुनः प्राणादिवर्जितत्वेऽपि सन्निधिमात्रेण सर्वप्राणानां चालकत्वात् प्राणपदलक्ष्यमद्वितीयत्वाद्ब्रह्मपदलक्ष्यं सतीति च प्रकाशरूपत्वात्तेजःपदलक्ष्यमेवकारसूचिताखंडात्मकं च यद्वस्तु तदप्येव भवतीत्यर्थः १३३८ एवं ज्ञेयं तत्त्वं ज्ञात्वा पिराजा पुनः साधनविशिष्टविद्यां श्रोतुं कामः पूर्ववत्स हस्तक्षिणादानवाक्यमेवोवाचेत्याशयकस्य कंडिकाशेरस्यार्थमाह एवमिति त्रिभिः । एवं तत्त्वं ज्ञात्वा पिराजा प्रविद्यासाधनं यतो न ज्ञातवानिति न्यतः पूर्ववदब्रवीत् । कीदृशो राजा इत्यभिप्रायवान् इति किं अनुद्गमनसा श्रुतोपिशब्दः प्रमितिप्रदः फलायापको न भवतीत्यतः सत्त्वशुद्धिसाधनमपिश्रोतव्यमिति तद्वयोः संबंधः १३३९ । १३४० पूर्ववदाक्यमभिनयति प्राप्तेति १३४१ एवं पृष्टो मुनिर्मन्त्रे ब्राह्मणवाक्यैश्च साधनां विद्यां वक्तुमुच्चक्रमेष्टयाह इत्युक्ते इति १३४२ तत्र ब्रह्मविद्येव मोक्षमार्ग इत्यवधारकस्याणुरित्यादिः प्रथममंत्रस्यार्थमाह पंथा इति पंचभिः । साक्षात्क

एतादृशीमवस्थां प्राप्ते भवति मानवः ॥ तदा विनाशमाया ते सति वास्मिन् शरीरके ॥ शरीरत्रयहीनः स्यादमृतो जन्यभावतः १३३७ प्राणस्यायं भवेत्प्राणः प्राणा पाननिवर्जितः ॥ स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जितः ॥ ब्रह्मैवात्मप्रकाशत्वात्तेज एव न चापरम् ३८ एवमात्मानमाज्ञाय राजा सम्यग्गुणेर्मुखात् ॥ कारणं ब्रह्म विज्ञाने ज्ञातवान्नमहीपातिः ३९ न हि शब्दः श्रुतोऽशुद्घमनसः प्रमितिप्रदः ॥ इत्यभिप्रायवान्भूयो राजा पूर्ववदब्रवीत् ४० प्राप्तविद्योऽस्मि सोऽहं नेयाज्ञवल्क्य ददाम्यहम् ॥ गवां महसं विद्याया निष्क्रयं मुनिस्तमः ४१ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योऽपि मंत्रब्राह्मणभागतः ॥ साधनं विविधं तस्मात्तुक्तवान्मुनिस्तमः ४२ पंथाः सूक्ष्मा इति विततः पुराणः सुखदो नृणाम् ॥ विषयीकृत्य मां जातो बोधश्चर्मजन्मनि ४२ ज्ञातो मयैव यो नित्यं सर्वदः सर्वदेहिनाम् ॥ मदभ्यः को मुमध्वानं जानीयादतिदुर्गमम् ॥ गुरुर्वेदात्मकस्तस्माज्जानाम्येन महं मुनिः ४४ तेन मार्गेण विद्वांसो ब्रह्मचर्यादिसाधनाः ॥ अपि गच्छंत्यति सुखं स्वर्गलोकं स्वयंप्रभम् ४५ विलीना इव तिष्ठंति गत्वा नंदात्मरूपकम् ॥ दुःखैर्नानाविधैर्मुक्तानि श्वलाः स्वात्मनि स्थिताः ४६ रागद्वेषादिनिर्मुक्ता अज्ञानेन विवर्जिताः ॥ देहाभिमानसंत्यागादूर्ध्वनिर्वंधनाजनाः ४७ हार्दादित्येतथा ब्रह्मे संलग्नो योऽवर्तते ॥ ब्रह्मज्ञानाख्यमार्गेण संत एकी भवेदपि १३४८

तात्मतत्त्वो मुनिरेवमाह एवं कथं योऽयं चर्मजन्मनि मां प्रमात्मानं विषयीकृत्य बोधो जातः स एव तस्मादिविशेषणको मोक्षस्य पंथा इति संबंधः १३४३ एव पंथा अतिदुर्गमो मयैव वेदमनुमुन्यजातः फलवत्तया हृष्टश्चेत्याह ज्ञात इति । सर्वदः सर्वात्मभावप्रदो योऽयं पंथाः मयैव सर्वज्ञेन ज्ञात इति संबंधः १३४४ मयैवेत्येवकारोऽयं योग्यवच्छेदार्थो नित्यव्ययोग्यवच्छेदार्थ इत्यभिप्रायेण तत्फलमितरेषामपि साधनसंपन्नानां भवतीति दर्शयति तेनेति । तेन ज्ञानरूपमार्गेण अयं विद्वांसोऽपि प्राप्नोति स्वर्गं गच्छंतीति संबंधः १३४५ तत्फलस्येतरमार्गमप्यफलेभ्यो विलस्यं गुरुविशेषणराह विलीना इति द्वाभ्याम् । विलीनाः श्रुत्योऽसंख्यपिंडवत्तद्भावं गतास्तिष्ठंति जीवंतोऽपीति शेषः देहाभिमानत्यागादूर्ध्वनिर्वंधनामुक्ताः श्रुतौ तृष्यंशदस्योऽकारइच्छादस इति द्वयोः अर्थः १३४६ । १३४७ केचिन्मणिप्रभायां मणिर्दाशन इव मुप्राणादीरूपं मेऽसमार्गमाहुस्तन्मतप्रदर्शकस्य द्वितीयमंत्रस्यार्थमाह हृदि तेषां चभिः । यः मुपुत्रारूपमार्गे हृत्कमलगतादित्यमारभ्य ब्राह्मादित्येन संबद्धो वृत्तेतसमार्गेति ब्रह्मणा सह मोक्षकाले ब्रह्मज्ञानाख्यमार्गेण सह एकी भवति तुल्यफलो भवतीत्यर्थः १३४८

तमेवमार्गमभिनयति सगुणेति । सूर्येहदिवसलक्ष्यशेषः रश्मिनाडीमयः सूर्यात्पृथग्भोरश्मिभिर्हृदयात्पृथग्भोर्नाडीभिश्चनिर्मितः तावदतिपातप्रतापं दृष्ट्वा दिग्दोमश्रुतेः १३४९ ना
नाविधानरसपूर्वत्वेन तत्पदानां विधान्पूर्वार्थानुपासकाः प्राहुरित्याह तस्मिन्निति । तस्मिन्सगुणब्रह्मलोकमार्गे १३५० अयं सगुणोपासकर्मभ्योमार्गः साक्षिप्रपक्षसिद्धत्वाद् चित्रेति । स
गुणब्रह्मणोऽङ्गहेषोपरसकस्तेन गच्छति तथापंचाग्रिविद्वद्स्थोपितेन मार्गे गच्छति तथान्योपि गृहस्थभिन्नाश्रमी उच्चरते स्त्वेन श्रुते ज्ञापदोक्तः स्वाश्रमकर्मत्वं कृष्णकर्मतेन गच्छतीति द्वयोरर्थः
भाष्यव्याख्यानभेदस्तु प्रमेयाविरोधात्समायेयः १३५१ । १३५२ अथ ब्रह्मविद्यारूपमार्ग एवमुक्तुमिदं पदं इति बोधयितुं तदितरमार्गाणां हेतुतावो वक्तव्योऽस्तृतीयचतुर्थयोर्मत्रयोरर्थमाह अथ
मितिनवभिः । ये केवलकर्मिणो यागदानादिरूपकर्मत्वं काऽविद्याशालिनस्ते धूमादिकेन दक्षिणमार्गे गच्छन्ते तेष्वंतमो देहाभिमानरूपं व्रजन्ति कीदृशं तत्तमः पुत्रदारादिसत्किद्वाराविवेकचतुः
पिपायकत्वादयं मंत्रत्वकर्मित्यर्थः एतेन केवलपापकारिणः कीदृशं तं गदाभिभावलक्षणं तृतीयमार्गमार्गमार्गेऽंतमो विशंत्येति किमुवाच्यमिति सूचितम् १३५३ तथोपासनारूपां विद्यामनुतिष्ठतोऽपि दे
वभावद्वारातिरमणीयविषयेष्वुपासक्यविशेषात्पूर्वभ्योपि चिंत्यमो विशंत्येति तस्याह ब्रह्मं प्रादीनिति । स्पष्टम् १३५४ आधिक्यं विशदयते देवतेति । देवताविषयकपाविषया उपासनयाते

सगुणब्रह्मलोकस्य मार्गः सूर्ये तथाहृदि ॥ रश्मिनाडीमयो नित्यं वर्तते राजमार्गं वत् १३४९ तस्मिन् शुक्लं तथानीलं पिंगलं हरितं तथा ॥ लोहितं चेत्येवमादिरूपमाहुर्म
नीषिणः १३५० चित्रवर्णस्त्वयं पंथा ब्रह्मणा साक्षिरूपिणा ॥ ज्ञातस्तेन ब्रजे नित्यं सगुणब्रह्म चिंतकः १३५१ पंचाग्रिवितथान्योपि गृहस्थान्यत्र याश्रमी ॥ स्वा
श्रमोचितमत्यंतं पुण्यकर्म विधाय हि १३५२ अंतमो विशंत्येते पुत्रदारादिमोहदम् ॥ धूमादिमार्गतोगत्वा स्वर्गं केवलकर्मिणः १३५३ ब्रह्मं प्रादीन्सुरास्तद्वन्नानो
पासनया हिये ॥ आराधयंतिकर्मिभ्यस्ते धिकांसं सृति ययुः १३५४ देवताविषया गत्वा परमैश्वर्यमव्रते ॥ कर्मिभ्योभ्यधिकां सत्तादारादिपुत्रवर्ति हि १३५५
विषया कर्मणा वापि सत्तादारसुतादिषु ॥ कंचित्कालं सुखं प्राप्य पश्चाद्दुःखमिमेययुः १३५६ असुखानामप्ये लोका अंधेन तमसा वृताः ॥ मृत्वा तानभिगच्छंतिये
स्वज्ञानविजिताः १३५७ एवमेते त्रयो मार्गाः कथिताः सर्वदेहिनाम् ॥ अंधेतमसियो मार्गो ब्रह्मज्ञानपथं हि सः ॥ न परंपरयाप्येययाति याम्यपु रंगतः १३५८ विद्या
कर्मवतां मार्गादुक्तौ तौ कर्हि चित्कचित् ॥ ब्रह्मज्ञानपथं यातो जंतोर्भाग्योदये सति १३५९

उपासकाः परमैश्वर्यलब्ध्या कर्मिभ्यो धिकां दारादिपुत्रां क्लृप्तं तद्वत्त्यर्थः १३५९ तनश्च तमो हेतोर्जन्मपरम्परां दुःखरूपां ते कर्मिण उपासकाश्च प्राप्नुवन्तीत्याह विद्यतेति । इमे उपासकाः
कर्मिणश्च विषया कर्मणा च कंचित्कालं सुखं लभन्ते प्राप्य पश्चाद्दुःखं प्राप्नुवन्तीति १३५९ आत्मा ज्ञानरूपतमसः फलमेव दुःखात्मकं सत्तारूपं दर्शयति अमुखा इति । नामेति प्रसिद्धौ
लोकाः कर्मफलानि स्वपदार्थ आत्मा १३५७ व्याख्यातमंत्रयोस्तात्पर्यमाह एवमिति । एतेषां दोषादोपसिद्धाः सर्वेषां सात्विकादिभेदशालिनां देहिनां संसारिणां संवेद्यिनश्च यो देवपानपि
तृयाण तृतीयस्थानाख्याः पंथानोपपद्येवंतोद्गाराद्दुःखमप्यलोकमदयेन कथितास्तथाप्येव विशेषो बोध्य इति शेषः । एकः तेषां मध्ये यो मार्गः केवलमंधेतमसि वर्तमानस्तृतीयस्थानाख्यः सूचितः
स ब्रह्मज्ञानाख्यं तुरीयं पंथानं परंपरयापि न स्पृशति यतो याम्यपु रं निरयजातं प्रत्येवमतः । तथा चोक्तं गीतायु 'तानहं द्विषतः क्रूरान्संसारपुनरायमान् । सिष्याम्यजन्मशुभानासुरीष्वेव योनिषु'
इति १३५८ यस्तु विद्यावतां संबंधी देवपानाख्यः पंथाप्यश्च त्कर्मिणां संबन्धी पितृपाणाख्यस्तान् विमो परंपरया चित्तशुद्धिद्वारा ब्रह्मज्ञानाख्यमार्गोपयोगिनो भवत इत्याह विद्येति । यातः प्राप्नुतः १३५९

यस्तु ब्रह्मविद्याख्ये तुरीयमार्गे वस्तिते न त्रयोपि ते मार्गा हेतुः सत्येति । स तद्ग्राहेयत्वेनेति शेषः । १३६० तानेव त्रीन्मार्गान्फलभेदेन विभज्यते । पुण्येति । तत्र देवयानाख्यः पंथाः सत्कर्मसमृद्धि-
समुग्राह्या फले ब्रह्मलोके पर्यवसन्नः । पितृयाणाख्यस्तु केवलसत्कर्मफले स्वर्गादिलोके पर्यवसन्नः । तृतीयस्यानाख्यस्तु केवलपापफले नरके पर्यवसन्न इत्यर्थः । १३६१ अथ ब्रह्मविद्याफलं सर्वदुःखानि
वृत्तिलक्षणं प्रतिपादयितुमात्मानमित्यादेः पंचमं त्रयस्यार्थमाह सुखेति द्वादशभिः । सुखदुःखेशरीरस्थोपाधरेव धर्मानात्मनस्तथासति शरीरस्थोपात्मा साभ्यां सुखदुःखाभ्यामसंबद्ध इति संबन्धः
१३६२ एवं विद्योपात्मा शरीरधर्मानात्मनि मन्वमानस्तत्पते इत्याह देहमिति । अयं पुमान् स्वात्मतत्त्वे मृदत्वाद्देहनादात्म्यमापन्नः सन् देहमुपायि संसारयुगे स्तव्यमानमनुसृत्य ज्वलेत् न त्वप्यत इव कुतः
सुखेच्छायां सत्यां सुखस्य कामाय भोगाय कीदृशः पुमान् सर्वोपिवस्तुतः सर्वात्मापि यद्वा सर्वैः सर्वप्रकारः लोके पंडितत्वादिना प्रसिद्धोपीत्यर्थः । १३६३ आनंदात्मेति । यस्तु नरः अयं साक्षादपरो
क्षः पुरुषः पूर्णो हर्मस्मीत्येवमात्मानं जानीयात् सकिमिच्छन्कस्य भोगाय वा शरीरमनुसृत्य तत्पते कीदृशमात्मानं एवंभूतात्सादाह दयेव च मानान्महेश्वरादभिन्नं सदाहृदये वर्तमानं च । एवं कथमित्यतः

ब्रह्मविज्ञानमार्गेस्मिन् सुखदुःखविवर्जिते ॥ यातियस्तस्य सद्ग्राह्यमार्गाख्योपि हि १३६० पुण्यविद्याफले ब्रह्मलोके पुण्यफलेपि च ॥ स्वर्गभूम्यादिकेतद्वन्नरके
पाप्मनःफले १३६१ सुखदुःखेशरीरस्थनात्मनस्ते कथंचन ॥ शरीरस्थस्ततस्ताभ्यामसंबद्धः पुमानयम् १३६२ देहं हि सुखदुःखाभ्यां ज्वलंतमनुसंज्वलेत् ॥
देहतादात्म्यमापन्नो मूढः सर्वोप्ययं पुमान् ॥ सुखं भूयादिति च्छायां सुखकामाय सर्वदा १३६३ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिर्निःशेषसुखसागरः ॥ एवंभूतं सदा संतं हृद-
ये स्वेमहेश्वरम् १३६४ आत्मानं चेद्विजानीयादयमस्मीत्यहं नरः ॥ किमिच्छन्कस्य कामाय शरीरमनुसंज्वरेत् १३६५ विज्ञातात्मस्वरूपस्य मोहोयस्मान्निव-
र्तते ॥ तन्निवृत्तौ निवर्तते देहतादात्म्यधीरपि १३६६ तादात्म्यबुद्ध्या भावे देहतापः कथं भवेत् ॥ सदानंदस्वरूपस्य पुंसो देहात्परस्य हि १३६७ तादात्म्यमग्नि-
नायावदयसो विद्यते त्रहि ॥ बन्धिज्वलंतं ज्वलति तावदेव तु लोहकम् १३६८ तादात्म्ये पगते कस्माज्ज्वलंतमनुसंज्वलेत् ॥ एवं संज्वलतो ह्यात्मा देहादन्योन संज्वलेत्
१३६९ लोकेपि पुत्रमित्रादि यावदात्मतया पुमान् ॥ गृह्णाति तावदाप्रोतिदुःखं त्यक्तेन चान्यथा १३७० यदाभिमानसंत्यागं पुत्रादौ कुरुते पुमान् ॥ न तदुःखं तदा
प्रोति यथामार्गस्थितोपरः १३७१ एवं देहाभिमानेन दुःखी भवति निर्गुणः ॥ अभिमानस्य संत्यागात् सदुःखं समाप्नुयात् १३७२ गुरुशास्त्रोपदेशेन येन ज्ञातः परः
पुमान् ॥ आनंदात्मा त्रसंघाते प्रविष्टो दुर्विवर्तने १३७३

क्तमानं दात्मेति । निःशेषाणां सुखानां प्रतिविंबभूतानां सागरो विवस्थानीय इति द्वयोरर्थः । १३६४ । १३६५ विदुषस्तपनिवृत्तौ हेतुतया विद्यया कार्यकारणरूपा विद्ययोऽग्रा-
णमाह विज्ञातेति । विज्ञातमात्मस्वरूपेण सतथा तस्य मोहः कारणाविद्यातत्कार्यदेहात्मयोश्च निवर्तत इति १३६६ यम्यध्यासाभावे च तत्पुक्तो दुःखादितद्वर्माध्यासः कथं स्यादित्याह ता-
दात्मेति । परस्य भिन्नस्य १३६७ एतद्दृष्टान्तेन स्फुटयति तादात्म्यमिति द्वादश्या । तादात्म्यमभेदाध्यासोलोहस्य बन्धना सह यावद्वर्तते तावद्वोहं यन्हेन नुकारि भवति तादात्म्याभावो नैवं तथा तस्यमा-
नादेहादयो विविक्तः सत्तात्मानतत्पते इति द्वयोरर्थः १३६८ । १३६९ तादात्म्याभिमानो लोकेपि दुःखस्त्वेन मसिद्ध इत्याह लोकेपीति । पुत्रादिकं यदात्मत्वेन मन्वते तदा दुःखेन दुःखितो भवति त्यक्ते-
न च पुत्रादावात्माभिमानेन अन्वयात् तदुःखेन दुःखभागी भवतीत्यर्थः १३७० त्यक्तेन चाप्येतत्पते देवविशदयति यदेति । यथामार्गमातीत्यथ तादेव दत्तपुत्रादिसंबन्धिदुःखेनाप्रोतीति तुरीयादर्थः
१३७१ । १३७२ न केवलं ब्रह्मविद्यादुःखनिवृत्तिरेव भवति किंतु विश्वकर्तृत्वलक्षणमीश्वरत्वं सर्वोत्पत्तिभावश्च भवतीति प्रदर्शकस्य पष्ठमं त्रयस्यार्थमाह गुर्विति पञ्चभिः । अत्र शरीरे विद्यमानं संप्रति तावदुर्विवर्तने-

८८: स्वेन विनिर्दिष्टं वर्तनं प्रवेक्ष्यमाणं यत्र तत्थातत्र गच्छेदिति पावत् । अत्र प्रविष्टः स्वयं ज्योतिरादिविद्योपगमनां दूरूप आत्मा येनाधिकारिणा गुरुशस्त्रोपदेशेन ज्ञातः स विश्वकृत्पदार्थं विश्वकर्तृत्ववान् भवतीति द्वयोरर्थः १३७३ । १३७४ तस्येति । यः स्तंवा विब्रह्मलोकांतो लोकः सुखदुःखपदः प्रसिद्धः सर्वस्तस्य विदुषो मन्त्रात्मतया सर्वविद्यानां स्थायैषो भवेत् । यथारजो कल्पितसर्पजलवारादंहादिकः सर्वोऽपरः प्रपंचोरज्ज्वधिकरणक इत्यर्थः १३७५ उक्तार्थे हेतुतया कल्पितस्या विद्यानां द्विजसत्ता कत्वाभावमाह ब्रह्मेति द्वाभ्यां । वर्णितो लोकः सर्वोऽप्यस्माद्विजसत्ता कोन भवति किंतु सर्वमभ्यात्मादिभेदभिन्नं स्थूल सूक्ष्म रूपं विश्वमस्य विदुष आत्मेव भवति याथा सामानाधिकरण्येनेति द्वयोरर्थः १३७६ । १३७७ अधिकारिदेहं लब्ध्वा यद्युक्तरूप आत्मान ज्ञायते तदा महती अनर्थपरं पराभवतीति प्रदर्शकस्य सप्तमं त्रयाथं मुषं वृंहयति तत इत्यादि विधिराधिक्यपञ्चाशच्छ्लोकेः । ततो ब्रह्मज्ञान लक्षणस्य मार्गस्य सर्वोत्कृष्टफलकत्वाद्वाटवीगतमार्गत्रयं हि त्वा ब्रह्मज्ञानरूपमार्गेण ब्रह्माभिन्नलोको जीवनावस्थायामेव साधयेदित्यर्थः १३७८ त्रैवर्णिकेति । जानीयादात्मज्ञानसाधनं वेदान्तश्रवणादिकमनुतिष्ठत् यतः सर्वैर्सर्वात्मकं ब्रह्मभवामः सद्यो लभाम इत्यर्थः १३७९ अधिका

स्वयं ज्योतिः स्वरूपो यं हार्दपद्मे व्यवस्थितः ॥ सर्वगः सर्वसंघातात् सर्वथा यो विलक्षणः ॥ स विश्वकृद्भेदस्य कर्ता विश्वस्य येन हि १३७४ तस्य सर्वो भवेत् लोकः सुखदुःखप्रदो हियः ॥ यथारजो भवेत् सर्वः सर्पधारादिकोपरः ७५ ब्रह्मलोकादिको लोको न रकांतो य ईरितः ॥ मार्गत्रयेण संप्राप्यो नास्मादन्योऽस्ति कश्चन ७६ किंतु सर्वमिदं विश्वमधिदैवादिभेदात् ॥ सदसद्रूप आत्मा यं रज्जुः सर्पादिकं यथा ७७ ततो मार्गत्रयं हि त्वा संसारवनमध्यगम् ॥ ब्रह्मबोधेन सूक्ष्मेण मार्गेण विततेन च ॥ गच्छेज्झादितिराजेंद्रमृत्युर्यावन्न चाव्रजेत् ७८ त्रैवर्णिकशरीरेषु स्थित्वैवात्मानमव्ययम् ॥ जानीयाद्यस्य विज्ञानाद्भवामः सर्वमेव भो ७९ अधिकारिशरीरेषु ह्यात्मनो निश्चयोनचेत् ॥ भविता भविता हानिरस्माकं महती नृप १३८० दुर्लभं प्राप्यमानुष्यं विद्युत्संपातचंचलम् ॥ तथा कुर्वीत न यथा पुनर्दुःखं समाव्रजेत् ८१ आददीत कथं राजन्हस्ततः प्रच्युतं घृतम् ॥ सैकते वद्विंसतमे योऽपि स्यादतिबुद्धिमान् ८२ सुलभाः सततं देहानां नायोनिषु भूपते ॥ उच्चावचाः सुजंतूनां मानुषं परिहाय हि ८३ तत्रापि भारते वर्षे ह्यधिकारिवपुर्नृप ८४ लभ्यते नृपशार्दूलनातो धिकतमं कश्चित् ८४ विषयाः संतिराजेंद्रादिविधानरकेऽपि वा ॥ प्राणिनां तेन तेनैव देहेन सदृशाः सदा ॥ कर्मणा तेन तेनैव प्राप्यंते स्वयमेव हि ८५ कर्मार्थं भारतं वर्षमनुजानां विनिर्मितम् ॥ कृत्वा त्रिविविधं कर्म विविधं देहमाप्नुयात् ॥ उच्चावचेषु लोकेषु दारपुत्रादिसंयुतम् ८६ भारतात्पुरुषो गच्छेत्पातालं स्वर्गतो धिकम् ॥ सप्तभेदविभिन्नं यन्नानाभोगैः प्रपूरितम् १२८७

रोति । आत्मनिश्चयोऽपि दिनभविता न भविष्यति तवामहापुरुषार्थं मतिर्योगिकत्वात् महती हानिर्भविष्यतीति ज्ञेयमिति शेषः १३८० दुर्लभमिति । स्पष्टम् १३८१ लब्धज्ञानसामग्र्याः पुनर्दुर्लभत्वे दृष्टान्तमाह आददीतेति । यथा सिकता व्यापदेशे पतितस्य घृतस्योपादाने दुष्करं बुद्धिमतापि तथैतदपीति १३८२ तत्र मानुषभावादि सामग्रीदोर्लभ्यमेव स्फुटयति सुलभा इति । मानुषभाव एव तावदुर्लभस्तत्राप्यधिकारिभावो दुर्लभतरः तद्भावादपि तोलाभोनास्तीति द्वयोरर्थः १३८३ । १३८४ विषयास्तु न दुर्लभास्तत्प्राप्ते तदेहमापन्नैः कर्मभिरवश्यं प्राप्यत्वादित्याह विषया इति । हियतस्तत्तद्देहयोग्या विषयास्तेन तेन तदेहं भक्षणकर्मणा प्राप्यंतेऽतः सर्वत्र सुलभा इति संबंधः १३८५ मानुषदेहस्य सर्वेष्टसाधकत्वं दोर्लभ्यमप्योजकं दर्शयति कर्मार्थमिति । स्पष्टम् १३८६ तत्र पातालोक्तं भोगप्रदं कर्मापि भारतं त्वं देहसाध्यमित्याह भारतादिति । भारताद्भारतत्वं देहसाध्यतामुक्त्वा दितोः भोगैः सुखसाधनैः १३८७

नृत्यं त्यङ्गवेति । यत्र पाताले एताः प्रसिद्धानां गङ्गानृत्यं त्यङ्गवेत्यस्य सविलासा इत्यर्थः पीने पुत्रते पुच कुच दंद्रे पुप्रस्फुरद्विलसद्दरिचंदनं यासां तास्तथा १३८८ मगीति । पुनः कीदृशः म
पायावलीनां कांत्वाकांतानि मनोहराण्यनानायेव सुधाकरायासां तास्तथा चित्रलेखिताभिः सदृश्यः धैर्यरूपस्य सर्वस्वस्वहारिकाः १३८९ स्वर्ग इति । यदा तादृशी सा प्रसिद्धा जात्या स्वभा
वेन मुंदुरोचलनास्वर्गेन विद्यते तदा इह भुविलोके तादृशी कुतः स्यात् संभाव्येति १३९० घनीभूतमिति । प्रायश्चित्तप्रेक्षायां तथा च पातालवासिनां मुकुतमेव घनीभूतं पातालरूपेण परिणतमित्यु
त्प्रेक्ष्यत इत्यर्थः १३९१ अत्रेति । अत्र पाताले १३९२ चन्देति । मुक्तपदमर्श आयजंतं तथा च मुक्तावद्भिर्विलसत्समेश्रुच्छेर्घटिता हाराः सहस्रशो यत्र संतीति १३९३ असूर्यमिति । मृनेः पा
णिनेः स्मरणं स्मृतिविषयीभूतं पदार्थपश्यति पदं तत्र पाताले एव सार्थकं मुख्यार्थकं तत्रत्यैः सूर्यदर्शनात् इतरत्र राजदारादौ तु गोणमेवेत्यर्थः १३९४ पूर्वते । अत्र पाताले पूर्वदेवाय नुरागाश्च

नृत्यं त्यङ्गव्यत्रैतानां गङ्गानामनोरमाः ॥ पीनोन्नतकुचदंद्रे प्रस्फुरद्वरिचंदनाः १३८८ मणिमुक्तावलीकांति कांताननसुधाकराः ॥ चित्रस्थिता यथायूनां धैर्यमर्
स्वहारिकाः १३८९ स्वर्गेन तादृशीकाचिद्विद्यते ललाभुवि ॥ कुतः सा सुंदरी जात्या तादृशी स्यादिहा गना १३९० घनीभूतमिदं प्रायः मुकुतं तलवासिनाम् ॥
पातालमित्यत्रोक्तं नानाभेदं विचित्रकम् १३९१ अत्र सूर्येण सदृशमणयः संतिकोटिशः ॥ नागानां गङ्गानां मस्तके पुमहात्मनाम् १३९२ चंद्रविषमप्र
स्यैर्मुक्तैर्विलसमानकैः ॥ प्रकंपिते पुगात्रे पुहाराः संतिसहस्रशः १३९३ असूर्यपश्यत्येतस्मरणं सार्थकं मृनेः ॥ पातालेन हि कोप्यत्र सूर्यपश्यति देहभाक् १४
पूर्वदेवावसंत्यत्र पन्नगाश्च महाश्रियः ॥ भोगिनो नाम यत्रैतत्सार्थकं जायते सदा १३९४ वासुकिश्चात्र वसति कंठेयः शूलिनः स्थितः ॥ शेषश्चात्र महानागः शयनं यो
ऽसुरद्विषः १३९५ तक्षकश्च महानागो रथेयः सवितुः स्थितः ॥ नास्तियस्य प्रतीकारो विषस्यात्र कथंचन १३९७ कर्कोटकस्तथानागो महाबलसखो हि यः ॥
पद्मश्चैव महापद्मः सशंखः कुलिकस्तथा ॥ एलापत्रक इत्याद्याः कुलजा विषधारिणः १३९८ अनेककोटि संख्यातैर्विधुभृत्त्यादिभिर्वृताः ॥ कुंडलादिभिर्भूपा मुदेवा
दीनां यद्दर्शिताः १३९९ विश्वकर्मसमो दैत्यो मयो माया विशारदः ॥ विप्रचित्तिस्तथान्येपि संति शकस्य वैरिणः ॥ बल्याद्याः शतशो येभ्यो भीता देवाः सदा सते ॥
१४०० वर्णयंति सदा स्वर्गे पातालानि मुनीश्वराः ॥ नारदाद्याः समागत्य पातालेभ्यो दिवं प्रति १४०१ अस्यां स्वर्गे तथा ब्रह्मलोके राजन्भवानपि ॥ वेत्ति यत्प्राप्यते
पुंभिः सुकृतैः सुखमहुतम् १४०२

श्रीमंतो वसंति यत्र ये पुनागे पुभोगिन इत्येतत्पदं सार्थकं परिपूर्णसर्वार्थकं भोगपदार्थास्तु 'भोगः सुखेभ्यो विभूतावेदश्रवणकाययोः' इति प्रसिद्धाः भूमपशंसयोरिति रिति भावः १३९५ तत्र नागे पुमु
खान्ददर्शयति । वासुकिरिति त्रिभिः । महादेवकंठभूपाभूतो वासुकिरारयणशय्याभूतः शेषश्चात्र पाताले वसति १३९६ तक्षक इति । सूर्यरथवासित्वेन प्रसिद्धो महाविषस्तक्षकोप्यत्र वसतीति १३९७
कर्कोटक इति । नलस्य पदमंतीभर्तुमित्रत्वेन प्रसिद्धः कर्कोटकनामा तथा पद्मादयश्च सवां च वा अत्र वसंति महादेवादीनां कुंडलादिभूषणरूपत्वेन प्रसिद्धाः आदिपदेन देवीं कुंडादयो प्रात्याः मातलिजा माता
नामोद्विगुहभूषणमिति प्रसिद्धं भारते १३९८ । १३९९ असुरमुखान्ददर्शयति विधेति । मयो विप्रचित्तिर्विलसित्याद्या देवभयप्रदा असुरापत्रवसंति १४०० एतादृशं पातालं भावं पातालं स्वर्गं मागता
नारदाद्याः कथयंतीत्याह वर्णयंतीति १४०१ हेराजन्पृथिव्यादिलोके पुण्यमुकुतफलं तद्भवान् जानात्येवेत्याह अस्यामिति । अस्यां पृथिव्याम् १४०२

तत्सर्वमुक्तफलं तथा दुष्कृतफलं नरकादिकं तथा तत्त्वज्ञानफलं विदेहकैवल्यं च भारतभवं मनुष्यदेहादेव लभ्यत इत्याह तत्सर्वमिति १४०३ भारतस्य क्षेत्रसाम्यमाह क्षेत्रेऽपि १४०४ यद्यपि ब्रह्म
विद्याधिकारे दिवशरीरेष्वपि सार्धं तत्तदुपर्यपीत्यधिकरणे तथापि पुनर्ब्रह्मविद्यायोग्यदेहलाभस्य संदिग्धत्वादेव यतितन्वमित्याह यद्यपीति । तत्र देहांतरे पाक्षिकीसंदिग्धा १४०५ यस्तु दे
हांतरे विद्यालाभाशयाद्भूतार्थं न यतते संपिंडं यत्कारं लेढीति न्यायस्य गोचर इत्याह हस्तेति द्वाभ्यां । स्पष्टम् १४०६ । १४०७ लोकांतरे विद्यालाभस्य पाक्षिकत्वं स्पष्टयति इति त्रिभिः ।
इतो मनुष्यदेहान्निर्गमने स्विदिति वितर्के किं कर्मफलाभिमुखं भविष्यतीति को वेदनकोपीति येनानेन संशयेन हेतुनायः पुमान् सुस्थितः पुरुषार्थचिंताशून्यः शिशुरेव कुप्येति तद्विज्ञेयः १४०८ तदुपपा
दकतयाऽनेकसंचितकर्मणां स्थितिमाह संतीति । सुप्तानि सूक्ष्मरूपेण स्थितानि कर्मभिः प्रारब्धफलैः प्रतिबद्धानि कर्माणि शतशः संतीति १४०९ तथाच यदि पापमेव मरणानंतरं पुनर्देहं ददायं किं कुर्या
दित्याह तत इति । महान्गलहो जेतव्यं द्रव्यं तस्मिन् यतः कालेन ह्ये पराजिते सतीत्यर्थकश्चतुर्थपाद उत्तरांशवपी १४१० दीव्यन्निति । यथैष कितवः द्यूतकदाचिदागते महागलहेन ऐसति पुनर्दीव्यन्न

तत्सर्वं भारतेवर्षे मानुषादेहतो व्रजेत् ॥ दुःखं यन्नरके पूतं गच्छेत्तदपि भारतात् ॥ तथा विदेहकैवल्यं भारतादेव संव्रजेत् १४०३ क्षेत्रे पुजायते वान्यं भुज्यते तद्दृष्टे पुच ॥
यथा तथा भारते त्रकर्मलोकांतरे फलम् ४ यद्यप्यत्र भवेद्ब्रह्मविद्यालोकांतरेऽपि च ॥ यथापि पाक्षिकी तत्र राजन्नसुनिश्चिता ५ हस्तस्थितं महापिंडं दधियुक्तोदनस्य
तम् ॥ परित्यज्य करं लेढीति कामो यथाज्ञधीः ६ तथैव मानुषे देहे हि त्वा ब्रह्मात्मबोधनम् ॥ लोकांतरे यद्दृष्टे तस्य विज्ञेयो बालिशः पुमान् ७ इतो निर्गमने कस्यार्कि
स्वित्कर्म भविष्यति ॥ इति को वेदयेनायं सुस्थितोऽपि पुमान् शिशुः ८ संति सुप्तानि शतशः प्रतिबद्धानि कर्मभिः ॥ कोटिजन्मार्जितान्यस्य पुण्यपापात्मकानि हि ९
ततः शरीरसंत्यागादुद्भवे पाप्मनोऽपि च ॥ किं करिष्यति वेदेहीनः द्यूते महागलहे १४१० दीव्यन् पुनः पुनर्नैष तंगलहं लभते कचित् ॥ तथा संसारदुर्गतेन ह्येन रव
पुगलहे ॥ संसारी कितवः केन प्राप्नुयात् पुनरप्यदः ११ पाताले देवलोके वा ब्रह्मलोके वा पुनः ॥ नरके भूमिभागे वा शरीराणि समाश्रूयन् १२ तत्र तत्र च वेदेहपारतंत्र्या
दिदूषितम् ॥ सुखाभिधं समाप्नोति दुःखमेव शरीरमाक् १३ यैरयं मानुषं देहं कितवैर्निर्जितः पुमान् ॥ विषयैर्निर्जिते द्यूते स्वयं ते सर्वतोऽप्यमुम् १४ अभिवावंति लो
केषु कितवाजितभूमिकाः ॥ पराजयाय सततं तत्र तत्र कृतोद्यमाः १५ विषयैः कितवैः सोऽपि सदा दुर्गते देविभिः ॥ हतपुण्यधनः पापकौपीनोऽत्रावशिष्यते १४१६

पितृतादृशं गलहं पुनर्न लभते इत्यन्वयः । तथा संसारिरूपः कितवः संसाररूपे द्यूते नरदेहरूपे गलहेन ऐसति अदः महागलहरूपं नरवपुः पुनः केन हेतुना प्राप्नुयादिति १४११ द्यूते पराजिताः प्रच्छन्नं
काशं च दुःखमनुभवतीति प्रसिद्धं तथा यं संसार्यं पि भारतस्वडे पराजितः सन्नाना यो निपुस्त्वाभासप्रच्छन्नं काशं वा दुःखमाप्नोतीत्याह पाताल इति द्वाभ्यां । पारतंत्र्यादीत्यादिपदेन सपादिग्रहः १४१२
१४१३ अयं च कितवानां स्वभावः प्रसिद्धो लोके यत्तत्तं गृहमेकवारं जयति तं यत्र कुत्रापि मां सुतरां जेतुमुद्यमं कुर्वन्ति पावतः कौपीनमात्रशेषो न भवेदिति तथात्र भारते विजयशालिनो विषयरूपः कितवादेहां
तरेष्वनुव्रजंतोऽस्य जंतोः पुण्यरूपधनं विजित्य पापरूपकौपीनशेषमेनं कुर्वतीत्याह येषमिति त्रिभिः । अयं संसारी पुमान् यैर्विषयैः कितवैर्मानुषं देहं महागलहरूपं निर्जितो मुपितः अकथितं चेति द्विक
मैकजियातोर्गोणिकर्मणिक्तः ते विषयकितवा द्यूते जिते सति अनुपराजितं गुमां संलोकांतरगमपिसंभ्यक् प्राजे गुमभिवावंति यतो जितभूमिकाः जितावशीकृता भूमिकानां रूपपरिग्रहरूपा ये सन्ति तथा 'भूमि
कारचनायां तुरूपांतरपरिग्रहे' इति हेमः । एवमनुगतैर्विषयकितवैः स्वर्गलोकादौ हतपुण्यधनः पापकौपीनशेषश्च सन्नरकखट्वायामधोमुखः पततीति त्रिपाणामर्थः १४१४ । १४१५ । १४१६

एवंहानिःप्रमादिनामापततीत्याह ततइति । नष्टिहानिः आयाताअवश्यंभाविनीतिपावत् १७ वयंतदापत्तिभयादिहजन्मभ्येवविज्ञानंसाधयामइत्याह माभूदिति १८ ननुब्रह्मविज्ञानेनकथंकिंतव
भयनिवृत्तिरित्याशंक्यसोपकरणस्यब्रह्मविज्ञानस्यविज्ञानस्यविषयज्ञानकिंतवरूपारिनिवृत्तिसाधनतांविशदयति शास्त्रेत्यादिना । ब्रह्मज्ञानसाधनमध्यात्मशास्त्रंसाक्षितपायत्रस्थितमेतादृशंयुत
मत्राधिकारिशरीरेऽस्माभिस्तेर्विषयकितवैःसहारव्यं कीदृशेस्तेषूनेषूतकालेदुर्भूतेःकषटपाक्षकैःकृत्वादेवमशीलैः १९ जेष्यामइति । अधुनातान्विषयान्कितवान्वंचकान्जेष्यामएवपतेनास्माक
मनुकूलशास्त्रशास्त्ररूपंसाक्षिअस्तिविद्यतेइतस्त्वमापितान्जेतुंस्थिरोदृढनिश्चयोभवति २० तेचभिःसाक्षिकेयतएवजेतारोधुनाकेनेहृदनाजेष्यंतीत्याह विषयाइति । शठाःसंमुखेहितवद्भासमानाः
परोक्षेऽनिष्टक्राइमेविषयाः २१ पूर्वविषयकितवैःसहयूतेनरवपुरात्मकोगलहःकृतःसहिविषयाणामपिभोगोपयोगो अधुनाशास्त्ररूपसाक्षिणानुग्रहमात्रेणास्मानधिकारिण प्रत्येवंहितमुक्तंयूयं
क्षय्यादिरूपंगलहंकुरुततस्मिन्विषयकितवैर्जितेऽपिभवतांजयएवब्रह्मचर्यादिकंदृष्ट्वाविषयैःपलायनादित्याज्ञेयनाह ब्रह्मेति । ग्लाहेरितिदीर्घादित्वंस्वाधिकानंतत्वेनबोधं शास्त्रेणसाक्षिभूतेनाप्य

ततोदेहस्यपतनादूर्ध्वमज्ञानिनामिह ॥ महतीनाष्टिरायाताराजन्पापावशेषिणी १४१७ माभूदियंमहाराजब्रह्मस्माकमधिकारिणाम् ॥ अत्रैवब्रह्मविज्ञानंकारि
ष्यामोऽयं वयम् १८ शास्त्रसाक्षिकमस्माभिरारब्धंयुतमत्रतैः ॥ दुर्युतदेविभिर्भूतेकितवैर्विषयैःसह १९ जेष्यामःकितवानेतान्नित्यंदुर्युतदेविनः ॥ विषयान
स्तिनःसाक्षिशास्त्रराजनास्थिरोभव २० विषयाःकितवाराजन्जेतारःसाक्षिवर्जिताः ॥ दुर्युतदेवनैःकेनजेष्यंत्यस्मानशठाइमे २१ ब्रह्मचर्यादिभिर्ग्लहैःशास्त्रसा
क्षिनिरूपितैः ॥ दुर्युतदेविनःशत्रून्जेष्यामःक्षणतोघुना २२ बाणैर्यज्ञादिमिथ्यापिनिहत्योन्मार्गवर्तिनः ॥ बध्वाशमादिभिःपार्श्वविषयारीनथापरान् ॥ स्वल्प
शेषान्हिजेष्यामोब्रह्मचर्यादिभिर्ग्लहैः १४२३ एतेषांजनकंतद्वज्जननीचवर्यनृप ॥ बंधुभिःसहितामर्ताधक्ष्यामोब्रह्मवन्हिना १४२४ अन्यस्मिन्नन्यबुद्धिर्या
जननीसाप्रकीर्तिता ॥ आत्मावरणसंयुक्ताकितवानांदुरात्मनाम् १४२५ मनःपितातथाबंधुजनीयंवासनागणः ॥ वयंब्रह्मस्मद्वयेवंमहताज्ञानवन्हिना ॥
दग्ध्वाकुटुंबसहितान्विषयान्विजयेमहि १४२६

नुग्रहेणनिरूपितैःप्रदर्शितैर्ब्रह्मचर्यारण्यवासादिरूपेर्ग्लहैर्लप्यमानद्रूपेर्निश्चिततान्जेष्यामइति २२ ननुब्रह्मविषयाऽरयोद्यतमात्रेणकथंजेतव्याइतिसंकांवारयन्नाह बाणैरिति । येतावदुन्मां
शास्त्रवाक्यमर्चयंतविषयारण्यस्तान्शास्त्रविहितयज्ञदानादिवहिरंगसाधनैर्दूरगतानांहननसाधत्वेनबाणसमोर्निहत्यतेषांशिरःसमंप्रमादमृत्युंशास्त्रोक्तकर्मलक्षणाविषयाछित्वेतिपावत् अविययामृत्युं
तीर्त्वेतिश्रुतेः । तथापरान्निषेधाभावेनसन्निहितान्विषयारीन्शमदमार्गतंरंगसाधनैःप्रवृत्तिविरोधित्वेनपाशसमैर्बध्वाद्युत्थानदशायांकदाचिदुपलभ्यमानत्वेनस्वल्पाविशिशान्विषयारिन्ब्रह्मचर्याद
ग्लहैरेनयूतेनजेष्यामइत्यर्थः २३ तथाप्रमाणेशास्त्रदृष्टिजेनब्रह्मज्ञानाग्निनावाप्तंस्वाध्वान्दग्ध्वाङ्कारिष्यामइत्याह एतेषामितित्रिभिः । एतेषांविषयारीणां मत्तांगवितांधक्ष्यामोदग्ध्वाङ्कारि
ष्यामोब्रह्मज्ञानाग्निनेति २४ नन्वेषांजनकादयःकिंरूपाइत्याकांक्षायामाह अयस्मिन्निति । विशेषावरणलक्षणशक्तिदयवत्यविद्येवतेषांजननीत्यर्थः २५ मनइति । तेषांसृष्टत्वेनमनःपिताभवति
'मनःप्रजापतिममृजत्' इत्यादिश्रुतेः तथाकार्यकालिसन्निहितत्वसाधयेणतेषांवासनागणोबंधुस्थानीयस्त्वदाहकोभिस्तुब्रह्मास्मीतिज्ञानात्मकइत्यर्थः १४२६

नन्वेतेपांसर्वथोच्छेद्यत्वस्वप्रयोजकोपराधः कुतोभवद्विनिश्चितइत्याकांसायामाह एतेरिति । एतेर्विषयकितवेर्वयंबहुन्वारान्पराजितास्त्यत्रार्थेयथासाक्षित्वेनप्रमाणभूतासंति के इमेपृथि
व्यादयो लोकास्तथालोकपालाधर्मराजादयस्तथेश्वरार्तामीचेत्यर्थः । तदुक्तंमनुना 'आदित्यचंद्रावनिलोनलश्रयोभूमिरापोहृदयमनश्च । अहश्चरात्रिश्चउभेवसंवेवर्मश्चजनातिनरस्यवृत्तं' इति
हृदयशब्देनसाक्षिणेश्वरस्यग्रहणमिति १४२७ अधुनातुवयंशास्त्रसाक्षिमसादात्सावधानाःसंतस्तान्ज्ञेयामएवेत्याह अयेति । तेपेपूर्वपराजिताःसर्वेवयमधिकारिणःअज्ञैरिन्द्रियरूपपापकेः
प्रवृत्तिविशेषेणजयादिप्रयोजकत्वंहिपाशकानामिन्द्रियाणांचतुल्योद्धर्मः तत्ररामादिहीनैर्द्रियप्रवृत्तिरधिकारिणांजयावहेतिबोध्यम् । 'रागद्वेषविमुक्तैस्तुविषयानिन्द्रियेश्वरन् । आत्मवश्यैविषे
यात्माप्रसादमविगच्छति' इतिस्मृतेः । तथावाणैर्वहिरंगसाधनरूपेश्वतानरीन्शास्त्रानुगृहीताःसंतोजयेत्यर्थः १४२८ यथासर्वसाक्षीपरमेश्वरःश्रीकृष्णरूपेणपांडवानुजग्राह तथास्मान
पिवेदरूपेणानुगृह्णातीत्याह कृष्णेति । धार्तराष्ट्रान्जितवंतइतिशेषः । तथाचोक्तंगीतायु 'तस्माच्छास्त्रं प्रमाणंते' इत्यादि १४२९ येतुशास्त्रविमुखास्तेपराजितीयंतएव अशास्त्रविहितंघोर
मित्यादिभवदुक्तेरित्याह अस्पष्टकेनेति । येतुअस्पष्टकंशास्त्ररूपसाक्षिवर्जितंयूतं कुर्वतितेषामत्रदुर्धृतमहतीहानिरिति अस्माकंतुइदंयूतमीदृशंशास्त्रसाक्षिराहित्येनास्पष्टंनभवतीत्यर्थः १४३० त

एतैःपराजिताराजन्बहुकृतःपुरावयम् ॥ यथेमेसकलालोकालोकपालास्तथेश्वरः १४२७ अद्यप्रभृतितेसर्वेह्यप्रमत्तावयंस्थिताः ॥ अक्षैर्वाणिश्चजेण्यामोविषया
न्कितवानमून् ॥ शास्त्रसाक्षिमलेनैवमातेभवतुसाध्वसम् २८ कृष्णसाक्षिवलेनैवयथापंचापिपांडवाः ॥ अधमान्धारतराष्ट्रांस्तान्कितवान्कलहप्रियान् २९ अ
स्पष्टकेत्रदुर्धृतेकितैर्वैविषयैःसह ॥ महतीनष्टिरुद्दिष्टानास्माकमिदमीदृशम् १४३० वामदेवादयोयद्वद्विषयान्कितवानमून् ॥ जित्वामरणनिर्मुक्तावभूवुःस्वात्म
रूपिणः ३१ वयंतथैवराजेंद्रजित्वैतान्कितवानिह ॥ ब्रह्माभूतंभविष्यामोनात्रकार्यविचारणा ३२ शास्त्रसाक्षिपरित्यागाद्विषयैःकितवैःसमम् ॥ दुर्धृतदेविभिर्भू
तंप्रारब्धयैरबुद्धिभिः ३३ हतपुण्यधनास्तेमीपापकौपीनशेषिताः ॥ तत्रतत्रमहाराजदुःखादुःखमुपागताः ३४ पक्षिणःस्थावरास्तद्वद्राभ्यारण्यविभेदिनः ॥
पशवश्चापि सर्पाद्यादृश्यंतेसर्वतःस्थिताः १४३५ विषयाःकितवाराजन्नेतेदुर्धृतदेविनः ॥ अनक्षहृदयान्पुंसोजयंत्यक्षैःकृताभिधैः १४३६ अद्याक्षहृदयं ब्रह्मज्ञातम
स्माभिरंजसा ॥ विज्ञानाद्यस्यसततंपुमानक्षैर्नजीयते १४३७ गुरुशास्त्रोपदेशेनयदैतमनुपश्यति ॥ हृद्यक्षहृदयं ब्रह्मस्वात्मानंदेवमंजसा ॥ ईशानंभूतभय
स्यनततोनिंदतिस्वयम् १४३८

स्माद्वयमपिशास्त्रानुगृहीताःशुक्लामदेवादिवदरीन्जित्वात्रप्रभावलक्षणंस्वाराज्यंलभेमहीत्याह वामेतिद्वाभ्यां । स्पष्टंद्रयम् १४३१ । १४३२ येतुशास्त्रसाक्षिमुखास्तेर्दीन्यंतितेऽथोथो
भावलक्षणं दुर्गंतिलभंतइत्याह शास्त्रेति । येरबुद्धिभिर्भूद्वैःशास्त्रंविनाद्यतमारब्धंतेपापरूपकौपीनमात्रशेषाःसंतोदुःखंयातीतिद्रयोःसंबंधः १४३३ । १४३४ यथायूतागारेपराजितानांमंडली
दृश्यतेतथेयंप्रकृतेपापयोनीनांमंडलीबोध्येत्याह पक्षिणइति । पक्षिणश्चस्थावराश्चप्राप्यारण्यभेदभिन्नाःपशवश्चसर्पाद्याश्चयेऽमीदृश्यंतेतेसर्वेविषयकितवैःपराजितानामाकाराबोध्याइतिसंबंधः
३४३५ तद्विदुस्त्वयादिभागस्यार्थमाह विषयाइतिद्वाभ्यां । लोकेहिहितवाननक्षहृदयान्अशानुकूलताप्रयोजकाक्षहृदयालयमन्त्रविशेषज्ञानशून्यानेवजयंति । कृताभिधैःकृताःकल्पिताःकृतत्रे
तादापरकलिरूपाभिधयाःसंज्ञायेषांतादृशैःपाशैरेरिति १४३६ अयेति । यथानलेनराज्ञाक्रुपणादक्षहृदयंज्ञातंतद्विज्ञानाद्विषयकितवान्जयामएवेत्यर्थः ३७ उक्तार्थेऽष्टममंत्रंमन्वितंकरो
ति गुर्वितित्रिभिः । सर्वेश्वरत्रक्षरूपमात्मानमंतर्पामित्वेनाक्षहृदयभूतंपदाउपदेशानुसारेणहृदिसंनिहितःसाक्षात्करोतितादृशुतिगतशुगुप्तापदोक्तानिदामनुतापरूपानं करोतीत्यर्थः १४३८

अनुतापरूपात्मनिदामभिनयति अथेतिद्वाभ्यां । अथाक्षहृदयं ज्ञात्वेति न निर्दिशति । इति कथं अहंभारते खंडे जानः सन् विषयकितयेः पुण्यरूपं विद्यारूपं च ग्लहं निर्जितोऽस्मि पापकौपीनशेषश्च कृतो
स्मीतिद्वयोः संबंधः १४३९ । १४४० आत्मनोऽनित्यत्वसर्वभासकत्वसर्वसत्ताप्रदत्तानां प्रतिपादकस्य नयमंत्रस्यार्थमाह नास्येति चतुर्भिः । आत्माऽविनाशी यतः कर्तृत्वभोक्तृत्वप्रमातृत्व
लक्षणविकारवान्भवति किंतु ततः कर्त्रादिरूपादिकारिणः परः साक्षिरूप इत्यर्थः १४४१ तत्रेते तु या कालापरिच्छेद्यत्वमाह यस्मादिति । ब्रह्मादिरूप्यगर्भस्तत्प्रभृतीनामहोभिः सहैव पुगादिरूपे
रवयवैः सहितः संवत्सरात्मा कालो नानाविधो यस्मात्साक्षिरूपादात्मनोऽर्वागैव विकारेषु परिच्छेदाय प्रवर्तते इति १४४२ आत्मेति । तदात्मज्योतिरन्येन ज्योतिरपानप्रकाशयते तस्ते देवसूर्यादीनां ज्यो
तिषां ज्योतिः प्रकाशकं सद्द्विराजत इति १४४३ स एष आत्मेव सर्वसत्ताप्रदत्तादायुरित्युच्यते इत्याह न प्राण इति । आयुर्जीवनप्रदोऽयमात्मा ज्योतिषां ज्योतिर्भूत एव देवैरायुरिति निश्चित इति १४४४
आत्मनो ब्रह्मत्वयोर्यथा स्फुरीकरणात् सर्वार्थाधारता प्रतिपादकस्य दशममंत्रस्यार्थमाह यस्मिन्निति द्व्याभ्याम् । प्राणाद्यावश्यमाणस्वरूपाः पंचजनसंज्ञका यत्राधिष्ठानं सती तथा परैर्भूतैः पृथिव्यादिभिः
सहित आकाशश्च त्रिष्टुतिष्ठितमेवाहं सर्वभासकमीश्वरममृतमात्मानं जानामितं विद्वान्जानन् ब्रह्मादृशः सर्वाधिष्ठानादिरूपः संपन्नोऽस्मीति द्वयोरर्थः १४४५ । १४४६ पंचजनपदार्थानां प्राणादी

अथाक्षहृदयं ज्ञात्वा विषयैः कितवैरहम् ॥ दुर्युतदेविभिर्नित्यं सर्वप्राण्यो घवंचकैः १४३९ जातोऽपि भारतेवर्षे ह्यधिकारिशरीरभाक् ॥ पुण्यविद्याग्लहं सर्वं निर्जितो
स्मि क्षणेन हि ॥ पापकौपीनशेषश्च कृतोऽस्मीति कदाचन १४४० नास्य नाशः कथंचित्स्यादात्मनः सर्वदेहिनाम् ॥ कर्ता भोक्ता तथा माता तानात्मा किंतु ततः परः ४१
यस्मादर्वाग्यं कालो नानाभेदः प्रवर्तते ॥ संवत्सरः सहाहोभिर्ब्रह्मादीनां महात्मनाम् १४४२ आत्मज्योतिस्तदन्येन ज्योतिरपानप्रकाशयते ॥ तदेव ज्योतिषां ज्योतिः
सूर्यादीनां विराजते १४४३ न प्राणो नाप्यपानो वा भवेदायुः शरीरिणाम् ॥ ज्योतिषां ज्योतिरेवायमायुर्देवैः सुनिश्चितः १४४४ यस्मिन् पंचजनाः पंच प्राणाद्याः सं
तिसर्वदा ॥ भूतैश्चतुर्भिरपरैराकाशोऽपि च सर्वगः १४४५ तमेव ज्योतिषां ज्योतिर्जानाम्यात्मानमीश्वरम् ॥ मरणादिविनिर्मुक्तमहं विद्वान् ब्रह्मादृशः १४४६ प्राणश्च
क्षुस्तथा श्रोत्रं मनो ज्योतिः पुरेरितम् ॥ वागादिकथितं लोक एतज्ज्योतिश्च पंचकम् १४४७ आत्मेति ज्ञानवंतो ये निश्चितं तैस्तु सर्वदा ॥ ब्रह्माक्षहृदयं पूर्णं पुगणं नाश
जितम् १४४८ उत्पत्तेर्जगतः पूर्वमेकमेव व्यवस्थितम् ॥ परतो नाशतो मध्येनैकधेव व्यवस्थितम् १४४९ न बाह्यैरिन्द्रियैरेतत्सर्वभेदविवर्जितम् ॥ श्रुत्युक्तमात्मम
नसंस्कारसचिवेन हि ॥ मनसैवावगंतव्यं ब्रह्मरूपं निरंजनम् १४५०

नां स्वरूपं प्रदर्शयत् ब्रह्मासक्तया तदांतरत्वं मात्मनः प्रतिपादयत् एकादशममंत्रस्यार्थमाह प्राणचक्षुः श्रोत्रमनांसि चत्वारि तथा पुरातीतमंत्रे ज्योतिषां ज्योतिरिति पृथक् तज्ज्योतिः
पदेने रितं वागादिपंचकं तद्विलोकेऽप्यंकारादौ प्रकाशकत्वेन कथितं प्रसिद्धमिति यावत् आदिपदेन चंद्रादित्यादयो गृह्यन्ते एतज्ज्योतिरेतेषां प्राणादीनां पञ्ज्योतिः प्रकाशकं तत्त्वं । कीदृशं पंचकं पंचभिः
प्राणादिशब्दैः प्रथमा विभक्त्यंतेः कायते प्रप्रतिपाद्यते तत्तथा । कथातोः शब्दार्थात्सुपि स्थितियोगविभागात्कप्रत्ययः । तथाच प्राणादीनां प्राणादिरूपं तर्वांतरत्वं मात्मेतीत्यं ज्ञानवंतो ये भवं
तितरेवाक्षहृदयतयोक्तं ब्रह्मज्ञातमिति द्वयोरर्थः १४४७ । १४४८ अद्यप्यपदार्थमाह उत्पत्तेरिति । कीदृशमात्मतत्त्वं जगत उत्पत्तेः पूर्वतथा जगतो नाशतः परतोऽन्तरं चक्रमेकरूपमेवावस्थितं
तयोर्मध्ये तु कल्पितोपाधिभिर्नैकधेवनानारूपमिव स्थितमिति संबंधः अद्यप्यंशो हि अपेक्षावशात् पूर्वमपरंचाभिधत्ते इति भावः १४४९ द्वादशमंत्रस्य आत्मज्ञानसाधनमद्वितीयत्वं तद्विज्ञानेऽनर्थक्यं च
तिपादयतोऽर्थमाह न बाह्यैरिन्द्रियैरेतत्सर्वभेदविवर्जितमद्वितीयं श्रुत्युक्तमात्मनोरूपं बाह्यैरिन्द्रियैरवगम्यं न भवति किंतु श्रवणमननादिसंस्कारमनसैवावगंतव्यमिति संबंधः १४५०

मनसआत्मदर्शनयोग्यतां स्पष्टयति मन इति । यद्यपि बाह्यं दिवाप्यात्मदर्शनायोग्यान्वेव घृष्टानि परां चित्त्वानीत्यादि श्रुतेः तथापि मनःसर्वार्थविषयं परमेष्ठिना प्रजापतिना मृष्टमिति प्रकृतं श्रुते
रेव विज्ञायत इति भावः । तेन मनसः सर्वार्थत्वेन हेतुना त्रिकालं कालत्रयसंबन्धित इत्येतादृशं तत्तथा कालतोऽतीतात्मात्मतत्त्वं च मनसा पुमानवगच्छतीत्यर्थः १४५१ परंतु प्रमाणसहकृतस्त्वेव मनसः सर्वार्थ-
दर्शनसामर्थ्यमित्याह यद्यपीति चतुर्भिः । यद्यपि मनोव्यवस्थावर्जितमेकत्रार्थेनैव रूपस्थिति रहितमेव भवेत् प्राप्य शोदश्येत तथापि तस्य मनसः प्रमाणरूपसहकारिणी न स्यति भ्रान्तत्वरूपोऽपराधो
नर्मतन्वयः सहकारिण्यविना कार्यातिशयोक्त्येवोक्त्यादिति भावः १४५२ सहकारिण्यविना कार्यवैगुण्यं न दोषायेत्येतदुदाहरणे स्फुटयति नमन इति । यथा लोके चक्षुःमान् पुमान् रूपं पश्यति तथा
मनःसहकृतश्रोत्रसहितोऽपि पुमान् रूपं पश्यति कुतः रूपदर्शनकरणस्यैव तस्याभावात् तथा प्रमाणासहकृतं मनोपये कत्रानवस्थितं तथापि नापराधीति द्वयोरर्थः १४५३ । १४५४ गृहीया
दिति । अयं प्रमाता चक्षुरादिवाच्यकरणैः सहितो भेदमेव गृहीयात् । मनसा तु भेदग्राहि प्रमाणसहकृतेन भेदमभेदग्राहि वेदांतवाक्यादि प्रमाणसहकृतेनाभेदमात्मरूपं गृहीयान्निश्चिनुयादित्यर्थः १४५५

मनःसर्वार्थविषयं निर्मितं परमेष्ठिना ॥ त्रिकालं कालतोऽतीतं मनसा तेन गच्छति १४५१ यद्यप्येतद्भवेत्तृणां व्यवस्थावर्जितं मनः ॥ तथापि तस्य नैव स्यादपराधः क-
थंचन ५२ नमनःश्रोत्रसहितः पुमान् रूपं प्रपद्यते ॥ चक्षुःमानि वलोके स्मिन्नेत्राभावेन हेतुना ५३ नीलपीतं तथाऽगृह्यं भ्रान्तं नैव भवेत्कचित् ॥ अपराधी यथा लोके नि-
ष्प्रमाणं मनस्तथा ५४ गृहीयाद्भेदमेवायं कारणैर्नयनादिभिः ॥ भेदाभेदं च मनसा सर्वार्थत्वेन हेतुना ५५ मनसैव ततो ब्रह्म सर्वभेदविर्जितम् ॥ आत्मरूपं महाभाग
स्थिरजंगमदेहिनाम् ५६ नानेतिकथ्यते लोके भेदवद्वस्तु सर्वथा ॥ इह ब्रह्मणि किंचिन्न भेदवद्वस्तु विद्यते ५७ ब्रह्मशब्दो भवेन्नित्यं बृहत्तोर्यस्य वाचकः ॥ बृहत्त्वं न भवे-
ल्लोके भेदवत्प्रवस्तुनि ५८ मुख्यगौणस्तथा ज्ञेयः शब्दार्थः शाब्दिकैः सदा ॥ मुख्ये सातिन गौणः स्यादेवाप्यत्र व्यवस्थितिः ५९ ततो बृहदिदं किंचिद्वस्तु लोके पु-
गीयते ॥ गौणमापेक्षिकं तद्विनमुख्यं ब्रह्मणा विना ६० परिच्छिन्नं भवेद्यद्विबृहत्तत्केन कथ्यते ॥ परितश्छेदवज्ज्ञेयं परिच्छिन्नं मनीषिभिः ॥ परिच्छेदवत्स्वलपं
स्याद्यद्दमलकं करो ६१ बृहदभ्यधिकं ज्ञेयं परिच्छिन्नं तथात्मकम् ॥ इदं विरुद्धमेकस्मिन् केन धर्मद्वयं भवेत् ६२ अधिकं चेन्न तत्स्वलपं स्वलपं चेदधिकं न हि ॥ स्वलप-
त्वमधिकत्वं तदेकस्मिन्नापपद्यते ६३ परिच्छेदो भवेन्नेत्रासर्वभावेऽप्युसर्वदा ॥ देशतः कालतस्तद्वत्केषुचित्स्वरूपतः १४६४

फलितमाह मनसैवेति । गृहीयादिति शेषः १४५५ नेह नानेत्यं शार्थमाह नानेत्यादिना । नानापदेन सर्वभेदवद्वस्तु चरते तदिह ब्रह्मात्मनि नास्तीत्यर्थः १४५६ तत्र हेतुना ब्रह्मत्वानुपप-
त्तिदर्शयति ब्रह्मेत्यादिना । ब्रह्मशब्दोऽयं बृहत्तोऽपरिच्छिन्नस्त्ववाचकः तच्च भेदवति वस्तु परिच्छिन्नेनास्तीत्यर्थः १४५७ लोके तु गजादिपृष्ठवत् व्यवहार आपेक्षिकतया गौणः श्रोत्रग्राह्य इति वक्तुं
न्यायं स्मारयति मुख्य इति । पदार्थो द्विविधो मुख्यो गौणश्च यथा ग्रीहि पदार्थः शालिवीजरूपो मुख्यो नीवारूपो गौणः १४५९ तत इति । तत उक्तव्यवस्थानुसारात् लोकावस्तुजातं बृहत्पद-
स्य गौणोऽर्थ एव तन्मुख्यार्थस्तु ब्रह्मेत्यर्थः १४६० लोकावस्तुनो मुख्यवृहत्त्वात्संभवं विरोधहेतुं कैवलिशयति परिच्छिन्नमिति । परिच्छिन्नं तदल्पं भवेद्यथा करदेशावच्छिन्नमालकमिति
१४६१ बृहदिति । बृहत्पदवाच्यमभ्यधिकरूपं परिच्छिन्नपदवाच्यं तु तथात्मकं स्वरूपं इदमभ्यधिकत्वस्वरूपत्वरूपं धर्मद्वयमेकत्र वस्तुनिकथमपि विधादित्यर्थः १४६२ विरोधमभिनयति अ-
धिकमिति स्पष्टम् १४६३ परिच्छेदत्रैविध्यं पदार्थावधारणं तस्मारयति परिच्छेद इति । स्वरूपतो वस्तुतः १४६४

तत्रवस्तुपरिच्छेदस्वरूपसजातीयविजातीयप्रतिपोगिकतयात्रिविधमन्यत्रशेषान्वहणितदभावमाह स्वरूपादितिचतुर्भिः । अद्वितीयरूपं ब्रह्मविहाय सर्वलौकिकवस्तुपुवस्तुपरिच्छेदस्त्युतीत्यर्थः १४६५ तत्रस्वरूपप्रतिपोगिकतमुदाहृत्यतद्व्यतिरेकं ब्रह्मण्यह नहीति । यथावृक्षे शाखादिवैलक्षण्यरूपः स्वरूपभेदस्त्युतिर्नैवं ब्रह्मणीत्यर्थः १४६६ सजातीयान्तं तथाह ब्रह्मण इति । यथा शुक्लवर्णगविवृषभेखण्डादिपुष्पेभ्योभेदएवं ब्रह्मणीति । खंडो गहीनः । मुण्डः शृंगहीनः १४६७ विजातीयास्तं तथाह विजातीयैरिति । तस्मात्सजातीयभेदाभावव्यक्त्येकमुत्पन्नाया द्विजातीयैर्निरूपितेभेदोपि ब्रह्मणि न विद्यते यादृशो मनुष्यस्य घटादिभिरिति १४६८ सर्वविधभेदाभावे ब्रह्मणः सर्वात्मकताहेतुतयाह सदसदिति । जगति यावद्वस्तुजातं तत्सर्वं ब्रह्मैव भवतीत्यर्थः १४६९ एतत्स्फुटयति भावेति द्वाभ्यां । भावाभावात्मकमनिर्वचनीयं गैर्वचनगर्भयथानाकाशात्कदाचिद्विभ्रंतं तथा विश्वं ब्रह्म गतिद्वयोरर्थः १४७० । १४७१ विश्वस्य ब्रह्मभेदाभावे ब्रह्मणिकल्पितत्वं हेतुमाह देशेति । साश्रितौ आश्रितेः पदार्थजातेः सहितौ देशकालौ यथा स्वप्ने हं दुज्जावच्छिन्नं चिद्वस्तु निजायेत कल्पयेत तथा एतौ जाग्रत्कालौ ब्रह्मणीत्यर्थः १४७२ ब्रह्मणः स्वरूपलक्षण

स्वरूपात्सर्वभावानां परिच्छेदो मनीषिभिः ॥ इष्टो ब्रह्मविहायैकं सर्वभेदविवर्जितम् १४६५ न हि स्वरूपतो भेदो ब्रह्मण्यस्ति यथा तस्यै ॥ शाखास्कंधादिरूपो यमेकस्मिन्नुपलभ्यते १४६६ ब्रह्मणो न सजातीयैः कृतो भेदोऽस्ति कश्चन ॥ खंडमुण्डादिभिर्यद्वद्रोभिर्गोः शुक्लरूपिणः १४६७ विजातीयैश्च तस्माद्यो भेदः कोपि न दृश्यते ॥ ब्रह्मणो घटकुड्याद्यैर्यद्वन्मनुजदेहिनः १४६८ सदसच्छब्दधीगम्यं यत्किंचिद्वस्तु विद्यते ॥ जगत्स्य स्मिन्हितत्सर्वं ब्रह्मभेदविवर्जितम् १४६९ भावाभावात्मकं यद्वद्वर्चनगर्भं हत् ॥ कालत्रयेपि गगनाद्विभ्रनैवास्ति किंचन १४७० तथा विश्वमिदं सर्वं प्रतीतं ब्रह्मणीश्वरे ॥ कालत्रयेपि नैवास्ति भिन्नं तद्ब्रह्मणः क्वचित् १४७१ देशकालौ यथा स्वप्ने जायेते हृदयां बुजे ॥ साश्रितौ तद्भेदे वै तौ जायेते ब्रह्मणीश्वरे ७२ परमानन्दरूपं यज्ज्योतिषां ज्योतिरव्ययम् ॥ भेदशून्यं स्वरूपेण सर्वत्रैव व्यवस्थितम् ७३ गगनस्य यथानास्ति भेदः स्वात्मनिकर्हि चित् ॥ ब्रह्मणोऽपि तथानास्ति भेदश्चैतन्यरूपिणा ७४ अंतर्बहिः समं यद्वत्पुत्तिकानां गदेहयोः ॥ आकाशमात्मनोरूपं तद्वत्समतं स्मृतम् १४७५ देशकालस्वरूपं च सर्वसर्वस्य सर्वदा ॥ ब्रह्मैव न ततो न्यत्स्यात्किंचिद्वस्त्वं तं रहसि १४७६ सर्पादयो यथा भावा रज्ज्वा मेव व्यवस्थिताः ॥ आदौ मध्ये तथा चांति रज्जोरन्येन केचन १४७७ देशकालादयो भावास्तद्ब्रह्मण्यवस्थिताः ॥ आदौ मध्ये तथा चांति ब्रह्मणो न्येन केचन १४७८ अयमात्मा परं ब्रह्म भेदशून्यः शरीरिणाम् ॥ अत्रैव ब्रह्मशब्दोऽयं मुख्यो नान्यत्र कर्हि चित् १४७९

माह परमेति । यद्ब्रह्म १४७३ तत्पदार्थस्य ब्रह्मणस्तत्पदार्थाद्रेदशकांवारयति गगनस्येति । यथा गगनस्य स्वात्मनि स्वस्वरूपे भेदो नास्ति तथा चैतन्यरूपिणा आत्मना त्वं पदार्थेन ब्रह्मणोपि न भेद इत्यर्थः १४७४ तत्र हेतुतया समो मशकेन समो नागेनेत्यादि श्रुतिप्रसिद्धं सर्वत्र परिपूर्णता लक्षणसाम्यरूपं ब्रह्मणः स्वभावमाह अंतरिति । पुत्तिकास्वल्पमशकजातिर्नामो गजस्तदेहपोराकाशं यथा समं तथा सर्वत्रात्मरूपमित्यर्थः १४७५ तत्र हेतुतया ब्रह्मण एव स्वरूपतयाऽवस्थानमाह देशेति । सर्वस्य संबंधि यद्देशकालादिकं स्वरूपं तत्सर्वं ब्रह्मैव न ततो न्यदित्यर्थः १४७६ ब्रह्मणिकल्पित विश्वस्यान्यत्वाभावं दृष्टान्तेन स्पष्टयति सर्पादय इति द्वाभ्यां । स्पष्टं द्वयम् १४७७ । १४७८ तथा चायमात्मा ब्रह्मेति श्रुतिप्रसिद्धं ब्रह्मपदमुख्यार्थमात्मन एव सिद्धमित्याह अपमिति । सर्वशरीरिणामपमपरोक्ष आत्मा भेदशून्यत्वाद्ब्रह्मभवति तच्च ब्रह्मत्वमस्यैव मुख्यमित्यर्थः १४७९

एतदेवस्फुटयति एतस्मादिति । यस्मादेतरेतस्मादात्मनः किंचिदधिकं न विद्यते ततो वेदैर्ब्रह्माविषद्वष्टितवाक्यैः स आत्मा सर्वाधिकत्वलक्षणमहेश्वरत्ववानुच्यते तस्मिन्नस्मिन्भेदस्य नावकाश इत्यर्थः १४८० तत्र हेतुतात्राप्रत्यभेदयोर्विरोधमाह यदीति । अत्रात्मानि १७८१ एवं विरोधे सति ब्रह्मत्वभेदयोः कृमयोरुपादातुमशक्यत्वेनान्यतरस्य हेतुत्वप्रसंगे परसापेक्षत्वेन बहिरंगोभेद एव हेतुन तु निरपेक्षस्वरूपा ब्रह्मता असिद्धं बहिरंगमंतरंग इति न्यायादित्याह अंतरंगतयेति । आदेयाग्रहीतव्या ब्रह्मता अंतरंगत्वात् भेदस्तु हेतुस्य कृत्योपयतस्तस्या ब्रह्मताया विधातृक इत्यर्थः ८२ ब्रह्मताया अंतरंगत्वे हेतुमात्मतारूपतामाह आत्मतेति । ब्रह्मता आत्मतारूपज्ञेया आत्मपदं हि सर्वांतरस्य वस्तुनोवाचकं यदा प्रोतीत्यादि श्रुतेरित्युक्तम् तत्राशेतस्या ब्रह्मताया नाशे सति तद्रूपात्मतानाशादात्मन आत्मपदार्थस्यानाशः स्यात्तदपेक्षया भेदनाश एव कर्तुमुचित इत्यर्थः ८३ आत्मरक्षार्थभेदस्य कृत्य इत्यत्र आत्मार्थे पृथिवीति जेदिति नीतिविदां वचनमप्यनुकूलमित्याह कामुका इति । पेपामर्थकामोपुरुषार्थैर्तेनीति विदोष्येव वदन्ति एवं कथम् आत्मनाशप्रसंगे तद्रक्षार्थं सर्वैर्यजेदिति ८४ अत्र केमुत्पन्नायं दर्शयति आत्मेति । ये भेदिनो भेददर्शि नो बहिर्हृदो बहिर्मुखेति आत्मसंबंधिनो देहादेरात्मत्वेनाभिमतस्य नाशप्रसंगे सर्वतदप्यप्यजतिवयं निष्कामत्वादिभिस्तद्विपरीताः संतः अथ परमपुरुषार्थमोक्षसंपादनकाले जडभेदजातं न तस्य अप्यप्यत्र को हेतुः तथा च यदा गौणात्मरक्षा

एतस्मादधिकं प्रस्मार्त्किंचिदत्र न विद्यते ॥ सर्वाधिकस्ततो वेदैः कथ्यते समहेश्वरः ॥ सर्वाधिकत्वाद्देहोस्मिन्कोपि नास्तिकथंचन १४८० यदि भेदो भवेन्नस्या ब्रह्मतात्रकदाचन ॥ ब्रह्मता चेद्भवेन्नैष भेदः कोपिकथंचन ८१ अंतरंगतयाऽऽदेया ब्रह्मणो ब्रह्मतानतु ॥ बहिरंगसमो हेयो भेदस्तस्या विधातृकत्वं ८२ आत्मता ब्रह्मता ज्ञेया तत्राशे स्वात्मनो भवेत् ॥ नाशस्तस्माद्वरं भेदनाशो भवतु सर्वथा ८३ कामुका अर्थलुब्धाश्च इदमाहुर्महाधियः ॥ आत्मनाशे समुत्पन्ने यजेत्सर्वमशंकितः ८४ आत्मसंबंधनाशेऽपि भेदिनोऽपि बहिर्हृदः ॥ सर्वैर्यजंतिकेनाद्यत्यक्ष्यामो न वयं जडम् ८५ आत्महानौ भवेन्नशाशो ह्यत्यक्तस्यापि सर्वथा ॥ जडस्य तत एवेदमस्माभिस्त्याज्यमेव हि ८६ विनाशे स्वात्मनो नाशं जगतः प्रवदंत्यमी ॥ शिष्याः सुरगुरो र्ये च तादृशाः पामरा जनाः ॥ प्रामाणिकाः कथं तस्य नाशेनाशं वदन्ति न ८७ अजडे न विनासिद्धिं जडं याति न कर्हिचित् ॥ अजडो ज्योतिषां ज्योतिरात्मान्यज्जडमीरितम् ८८ संतानस्य यथानाशे स्वात्मनो न तथैव हि ॥ जडनाशे न नाशोऽस्ति ब्रह्मणो द्वयरूपिणः ॥ ततो जडस्य संत्यागं कुर्मो न ब्रह्मणः क्वचित् ८९ अपि ब्रह्मणि भेदोऽयं ग्रहीतुं नैव शक्यते ॥ अग्रहीतः कथं भेदः सिद्ध्येदत्रात्मरूपिणि ॥ ब्रह्मेति भेदश्च न्यस्यात्तत्र भेदग्रहः कुतः १४९०

र्थसर्वत्यागः प्रसिद्धस्तदामुख्यात्परमार्थदुःस्वरूपस्य जडस्य च भेदस्य त्यागः किमु तेति भावः ८५ ये तु जडाभिनिवेशेनात्मत्यागे समुद्यतास्तेऽतिमुग्धा आत्महानौ जडस्याप्यपहारादित्याह आत्महाना विति । आत्महानौ जातायां स्वयमत्यक्तस्यापि जडस्य कृपणधनन्यायेन नाशो भवति ततस्तमेतस्यायमनुसंधायेदं जडजातमस्माभिस्त्याज्यमेवेत्यर्थः ८६ आत्मनाशे सर्वनाश इत्येतद्वाद्यानामपि संमतमित्याह विनाश इति । ये सुरगुरोः शिष्याश्चार्वाका ये च तत्सदृशाः पामरास्तेऽपि देहरूपस्यात्मनो नाशे जगत्तां वदन्ति तदप्रामाणिकत्वे हि कास्तथा कथं न वेदयुरित्यर्थः ८७ तत्रोपपत्तिमप्याह अजडेनेति । न ह्यसाक्षिर्किंचित्सिद्धयति तत्रात्मा साक्षितदप्यजडसाक्ष्यं तदात्मानं विना कथं सिद्धयेदित्यर्थः ८८ ननु सर्वजडविनाशे तत्साधकं ब्रह्मापिकथं तिष्ठेदित्याशंकां वारयति संतानस्येति । यथा संतानस्य बुद्धिबृत्तिरूपज्ञानप्रवाहस्य सुषुप्त्यादौ नाशे पितृसाक्षिण आत्मनो न नाशस्तथा सर्वजडनाशे पितृसाधकब्रह्मणो न नाश इत्यर्थः ८९ किंच यथोष्णस्वभावे वनहोशैत्यं प्रमातुमशक्यं तथाऽद्वितीयस्वभावे ब्रह्मणि भेद इत्याह अपि ब्रह्मणीति । अत्र ब्रह्मणि आत्मपदार्थरूपे ज्ञातुमशक्यो भेदः कथं सिद्धयेदिति । कथं ज्ञातुमशक्य इत्याकांक्षायां ब्रह्मपदार्थमाह ब्रह्मेतीति १४९०

आ. पु.

॥ ६४ ॥

ब्रह्मणिवस्तुतोभेदाभावंदृष्टान्तेनस्फुटयति रज्जाविति । यथारज्जुरूपे अवस्थाने आधारसर्पस्यवस्तुतो न स्थितिस्तथा ब्रह्मणि भेदस्त्विति १४९१ किंत्वविशेषेव कल्पितः सदः पाद प्रकाशश्चि । माययाऽविद्यया तमसोऽवृत्तकल्पितस्य प्रकाशेऽस्यैस्थितिः १४९२ विचारदशायां संभेदः शशशृंगवदलीकृत्याह ततश्चि । ततो वस्तुतोऽसंभवात् स्वरूपादिभिर्निरूपितो भेदः शब्दमात्ररूपो ज्ञानमात्ररूपो वा बोध्यो न त्वर्थात्मेत्यर्थः १४९३ भेदस्य वस्तुतोऽसंभवे वस्तुतयति ब्रह्मणश्चि । यदि ब्रह्मणः सकाशादन्यत् किंचिदपि वस्तु स्यात्तदा भेदः स्वरूपलभेत तदेव नानास्ति ब्रह्मणः सर्वात्मकत्वादित्यर्थः १४९४ शब्देति । तेनार्थभेदः शब्दबुद्ध्योर्बलादेव स्थितः शशशृंगादिवदिति १४९५ शब्दबुद्ध्योश्चेति द्वेपदा भेदस्य मध्ये पतनः प्रतिभूयन्मध्येति पृथः स्वयं भेदेन दृष्टे शब्दबुद्धीविषयं भिन्नतया दर्शयत इति यावत् तद्वाननेवनानाविध इव दृश्यमानोऽपि भेदो वस्तुनि ब्रह्मणि नास्तीत्यर्थः १४९६ भेददर्शनमयुक्तमनर्थदर्शयति अवाङ्मनसेति । मृत्योर्नृत्युपुनः पुनर्मृत्युम् १४९७ तत्र हेतुसंसारवस्थानमाह भेदबुद्धिरिति । हिपतो भेदबुद्धिः संसारवद्धिः कातत आत्मनि भेदेन पश्येदिति १४९८ दुःखादिति । तेन संसारपातेन नरकादिरूपमिति

रज्जौ सर्पस्थितिर्यद्ब्रह्मदवस्थाने भवेन्नहि ॥ ब्रह्मण्येवमवस्थानं न भेदस्योपपद्यते १४९१ प्रकाशेतमसो यद्वन्मायया स्यादवस्थितिः ॥ ब्रह्मण्यपि तथा भेदो माययैवावतिष्ठते ॥ वस्तुतो नैव भेदो यं कोऽपि ब्रह्मस्वरूपिणः १४९२ ततो भेदः स्वरूपेण देशकालादिभिः कृतः ॥ बंध्यासुतसमोज्ञेयः शब्दधीवपुरेयसः १४९३ ब्रह्मणो यदि किंचित्स्यादन्यत्तत्र भवेदयम् ॥ यदा भूत्सकलं ब्रह्मतदायं क्वमविष्यति १४९४ शब्दधीवलतस्तेन नानेवायं व्यवस्थितः ॥ शशशृंगनिभो भेदो बंध्यापुत्रसमस्तथा १४९५ शब्दबुद्ध्योश्च भेदस्य मध्यतः पतनेन हि ॥ नानेवापि न भेदोऽस्ति ब्रह्मण्यात्मस्वरूपिणि १४९६ अवाङ्मनसगम्येऽस्मिन् स्वप्ने निर्द्वयात्मनि ॥ नानेवापि चयः पश्येन्मृत्योर्मृत्युसगच्छति १४९७ भेदबुद्धिर्हि संसारंदुःखदं संप्रयच्छति ॥ स्वरूपेणापि दृश्यो न भेदस्तु परमात्मनि १४९८ दुःखादुःखतमं तेन नरकादिशरीरजम् ॥ दुःखमाप्नोति स ततं भेदं ब्रह्मणीश्वरे १४९९ यत एव ततो ब्रह्मज्योतिषां ज्योतिरव्ययम् ॥ अवाङ्मनसगम्यं तदप्रमेयं सुनिश्चलम् १५०० द्रष्टव्यमेकधैवात्मरूपं सर्वशरीरिणाम् ॥ स्वसजातिविजात्युत्थं भेदगंधविवर्जितम् १५०१ अविद्याविश्वरूपेयं जननी सरुजोऽस्य सा ॥ भेदस्य वर्तते ह्यर्वाद्भीरुजो ब्रह्मरूपिणः १५०२ ततो जन्मादिरहित आत्मार्यं निश्चलः परः ॥ देशतः कालतस्तद्वत्स्वरूपाश्च महंस्तथा १५०३

दुःखं भेददर्शोऽप्राप्नोतीत्यर्थः १४९९ त्रयोदशस्य मंत्रस्येकथेत्पादेर्ब्राह्मण्डत्वावधारणपरस्यार्थमाह यतश्चित्तनुर्भिः । यत एव वाणितयि यथा भेदराहित्यं ततः सर्वेषामात्मरूपं ब्रह्म एकमेव सर्वदेता भावलक्षणाखंडत्वेनैव ज्ञेयं । कीदृशं सर्वभासकमवाङ्मनसगोचरत्वादप्रमेयमविषयस्वभावमिति द्वयोरर्थः । श्रुतौ मेयशब्दस्य एकाराभाव इच्छा दसः । अत्र बुद्धिमग्न्यत्वाप्रमेयत्वयोर्विरोध एवमाचार्यैः परिहृतः 'वृत्तिव्याप्तिमपेक्षेव वेद्यत्वं प्राहुरात्मनः । चिदंतरानपेक्षत्वादवेद्यत्वं तथा गमाः' इति १५०० । १५०१ विरजोरजसामलेन कामकमादिरूपेण रहितमात्मरूपमाकाशादव्याकृताख्यमाया रूपात्परमित्याकारं नृतीयपादार्थं भगवतेरेणाह अविद्येति । इयमहमज्ञ इत्यनुभूयमाना अविद्या आकाशात्पाकृतादिपदेऽश्रुतिप्रसिद्धा ब्रह्मरूपिण आत्मनः सकाशादवगोचरते साक्षयपेक्षया साक्षिणः परत्वस्य प्रसिद्धत्वादिति भावः । कीदृशी अविद्या अस्य भेदस्य जननी विश्वरूपानानारूपा च । कीदृशस्य भेदस्य सरुजोऽस्य त्वेन संतापकस्य । कीदृशाद्ब्रह्मरूपिण आत्मनः नीहजः रुग्भिः संतापेर्हानादानंदरूपादिति यावदित्यर्थः १५०२ ततश्चि । ततो वस्तुतो माया संसर्गं हिन्वा तत्सर्वविकाररहित आत्मानिश्चलः कृत्स्नो देशादिपरिच्छेदहीनत्वान्महान्परिपूर्णश्चमत्त इत्यर्थः १५०३

—यथापाचकादिपदे गुणोगुणद्वारेणशब्दस्यान्यत्रवृत्तिर्यथाग्निर्माणवकइत्यत्रतेजस्वित्वगुणेनाग्निशब्दस्यमाणवकेवृत्तिः लक्षणाशक्यार्थसंबन्धेनवृत्तिः साउभयीद्विविधाजहत्स्वार्थाऽजहत्स्वार्था च तत्राद्यास्वार्थस्वहानकरीयथांगमायांघोषइत्यादौ अंत्यास्वार्थाहानकरीयथाकाक्रेष्पोदधिरस्यतामित्यादावित्यर्थः १५१४ स्वार्थस्येति । प्रथमपदपूर्वान्वयित्वेनदांशतं इयंदिरेफादिपद गतालक्षणालक्षितेनबहुवीहोपरमतप्रसिद्धपालक्षणपालक्षितंयच्चमरपदंतद्वारेणालिप्रभृतिपदार्थेबोध्या नोपचारतः उपचारोनामगुणयोगस्ततोहेतोरियंलक्षणानबोध्या । नहिरफइत्यप्यत्रश्चिद्धर्मोऽलिशरीरेवततइतिभावः । एवंपदवृत्तिभेदविचार्यप्रकृतिप्रत्ययार्थयोःमाधान्यन्यवस्थामाह प्रकृतेरिति । यत्रप्रत्ययस्यद्योतकत्वंतत्रद्योत्योर्थोविशेषणमेवेतिस्मृतात्प्रकृतेःप्रकृत्यर्थ स्पष्टत्वाधान्यंयथाश्वकइत्यल्पाश्वइत्यर्थः तद्वाचकत्वस्थलेतुप्रत्ययार्थमाधान्यं यथापाचकइत्यत्रपाककर्तृत्वार्थइतिभावः १५१५ कारकमिति । इदंक्रियाजनकभावरूपंकर्त्रादि पक्षिंकारकपदाभिधेयमुद्दिष्टमुक्तं । इदंशेषरूपंनिपातादिरूपंचाकारकमुद्दिष्टं इयंथात्वर्थरूपाक्रियाउक्ता तथाइदंतंडुलादिकंपाकादिक्रिययाफलाश्रयत्वेनेष्टतमादिरूपंकर्मोक्तं तथेदंपश्यमृगो धावतीत्यत्रमृगकर्तृकधावनरूपंक्रियाकर्मक्रियारूपंकर्मत्वार्थः १५१६ धातुरिति । अयंस्वार्थफलव्यधिकरणव्यापारवाचकरूपोधातुःपचादिःसकर्मकउक्तस्तत्तमानाधिकरणव्यापारवाचकत्व कर्मकइत्यर्थः अण्विष्पत्ययःसकर्मकधातुर्वाप्रयोजकस्वमेकस्वव्यापारमाह अपरोणिच्प्रकृतिरूपोधातुरकर्मकधातुर्वाप्रयोज्यस्वस्वतंत्रकर्तृव्यापारमाहइत्यर्थः तत्रोदाहरणंघटोभवतीतिभूधातुर

स्वार्थस्यलक्षितेनेयंलक्षणानोपचारतः ॥ प्रकृतेर्वलमेतद्विप्रत्ययस्यवलंविदम् १५१५ कारकंविदमुद्दिष्टमिदंस्यादप्यकारकम् ॥ क्रियेयंस्यात्तथाकर्मक्रियाक
र्मेदमेवच १५१६ धातुःसकर्मकश्चायमयंनिष्कर्मकोपरः ॥ अयंप्रयोजकस्याहव्यापारमपरोपिहि ॥ प्रयोज्यस्यतथाजंतुर्विशिष्टंभाषतेध्रुवम् १५१७ प्रत्ययो
यंसुबुद्दिष्टिस्तिष्ठेषोपिनचापरः ॥ प्रत्ययेप्रत्ययोभ्रयादस्मिन्नुभयरूपाणि १५१८ तद्वितोयंरुदेषस्यादेष्टव्यादिकःपरः ॥ समासोयंतथैवायंसमासांतपरो
पिच १५१९ सनादिर्नामधात्वादातेपस्त्रीप्रत्ययःपरः ॥ अपत्यादिपुचैवायंचतुरर्थोयमीरितः १५२० भावादिषुतथाचायमयंचनभेदकृत ॥ इत्यादिपदविज्ञा
नाहंशंमोसुह्यतेपुमान् १५२१

कर्मकांभाविणिष्प्रकृतिश्चप्रयोज्यमाह तथार्थनिर्णयोबोध्यः अयंकः यत्पदंप्रकृतिरूपंप्रत्ययरूपंवाजंतुर्भाषतेतद्विशिष्टमेवभाषतेनकेवलाप्रकृतिःप्रयोक्तव्यानकेवलःप्रत्ययइतिवचनादितिभावः १५१७ प्रत्ययोपमिति । अर्थस्वोक्तसित्यादिरूपःप्रत्ययःपुनंसंज्ञकः तिस्रस्रभिरित्यादितुल्यसंज्ञकः अस्मिन्नुभिरुपेयजतेसतिअपरःप्रत्ययोनजायेइत्यर्थः प्रायेणेतिशेषः अन्यथापचितरामितितरपततइतिपंचमंतात्तसिश्चनस्यादितिवोध्यम् १५१८ तद्विदोपमिति । एषयूनस्तिरित्यादिकस्तद्विताधिकारपठितःप्रत्ययस्तद्वितसंज्ञकः तथाएषकृदतिद्विपधिकारपठितःप्रत्ययःकृतसंज्ञकः तथाएषकृदधिकारेणुलःप्राक्पठितस्तव्यदादिःप्रत्ययःकृत्यसंज्ञकः कीदृशः परःसामान्यविशेषयोर्भेदपक्षेकृतसामान्याद्विज्ञेइत्यर्थः तथार्थप्राक्कारात्समासइत्यधिकारेपठितसूत्रेर्निष्पन्नोभूतपूर्वादिःशब्दःसमाससंज्ञकः तथार्थद्वित्रादित्यादिकःसमासःसमासांतसंज्ञकजडादिप्रत्ययांतइत्यर्थः १५१९ सनादिरिति । धात्वादावितिधातुपदंभावप्रधानं तथाचसनादिःसन्त्यच्च्ङाभ्यजित्यादिर्द्वादशविधःप्रत्ययः धात्वादौधातुत्वाभेनिमित्तमितिशेषः सनायंताधातवइत्यनुशासनादित्यर्थः एषहीष्टादादिःप्रत्ययःपरस्तद्वितभिन्नस्तदाधिकारान्पूर्वपाठादितिभावः तथायमणादिःप्रत्ययोऽपत्यायर्थेषुविहितः तथायंतदस्मिन्नस्तीत्यायर्थंचतुष्टयेविहितःप्रत्ययश्चतुर्थइत्युक्तः १५२० भावादिष्विति । तथार्थघञादिःप्रत्ययोभावादियुआदिपदेनकर्त्रभिन्नकारकेपुचबोध्यः परंत्वपञादियंदाभावेभवतितदावचनस्यतदुपलसताल्लग्नस्यचभेदविशेषं करोति कृदभिहितोभावोद्वयवत्प्रकाशतेइतिसिद्धांतादित्यर्थः इत्यादीत्यर्द्धव्याख्यातमिति १५२१

वाक्यशास्त्रेमीमांसायाप्रसिद्धान्पदार्थान्कांश्चित्स्थानानुवदति वाक्येपीत्याद्येकांशिताश्लोकेः । एवंकथमित्पाकांसायामेतत्पदमित्पादियोज्यं एतद्वर्णसमुदायात्मकंपदंबोधं तथैतत्पदसमुदायात्मकंवाक्यं तथायंज्योतिष्टोमादिशब्दःशब्दपरोविष्णुमुच्चारयेत्यादाविवस्वस्वरूपस्येवोपस्थापकः सहिस्वभिन्नपदानुपस्थितएवयागादिनाऽभेदसंबंधेनावेतीतिभावः । तथामीषांज्योतिष्टोमनयजेतस्यर्कामश्रित्वाक्यगतपदानांविभागतः एकैकप्रयोगकालेशून्यतावाक्यार्थाद्योक्तत्वंलक्षणाकांक्षा इयमनुभवसिद्धावर्ततेऽतएषांमिलितानांवाक्यत्वमितिशेषः १५२२ एकवाक्यलक्षणपरस्यार्थेवादेकंवाक्यंसाकांशंचेद्विभागेस्यावितिमूत्रस्यार्थमाह इदमितिद्वाभ्यां । इदमुद्दिवायजेतपशुकामश्रित्वाक्यमुक्तज्योतिष्टोमवाक्याद्वाक्यांतरंभिन्नंवाक्यंभवतिपतोविभागेपृथक्प्रयोगएतन्नतपदसंघस्यतथापूर्वमुक्तंज्योतिष्टोमवाक्यंतत्रस्थितस्यचपदसंघस्यपरस्परमाकांक्षानास्तीत्यर्थः १५२३ एकमिति । एकंएकवारंप्रयुक्तंपदंवाक्यंवाएकमेवार्थंवदेत् द्वितीयस्याप्यर्थस्यवचनेमतिपादनेतस्यवाक्यस्यभेदोभवति । विधेयभेदाद्वाक्यभेदइतिसिद्धान्तादित्यर्थः १५२४ पदवाक्ययोःस्वरूपघटकानांवर्णानांतरत्वंमतभेदेनाह वर्णाइतिद्वाभ्यां । वर्णाःसर्वगताविभवोनित्याश्रितपूर्वमीमांसकावदन्ति उत्तरीमांसकानांमतेनृतेवर्णाःपरब्रह्मणोविवर्त्तमाप्स्यतावन्नब्रह्मणिकल्पिताआकाशादिवद्यवहारिकसत्ताशालिनइतिविशेषोभिन्नक्रमस्यवाशऽस्यार्थः । तेवर्णाइतिसिद्धाःकुतःप्रकारेणशुद्धेदोपसंकरहानेःस्थानैःकंठादिभिःप्रयतनैःस्पृष्टादिभिश्चन्विद्वारांसंस्कृताभवंतीत्यर्थः १५२५ अभिव्यक्ताइति । तेवर्णास्ताल्वादिस्यानेष्वान्यतरवायुसंयोगेराभिव्यक्ताः

वाक्येप्येवंमहाराजविद्वान्मोहमुपैतिसः ॥ एतत्पदमिदंवाक्यमयंशब्दपरोस्तिह ॥ तथेयंशून्यतामीषांपदानांहिविभागतः १५२२ इदंवाक्यांतरंयस्माद्विभागेविद्यतेनहि ॥ आकांक्षापदसंघस्यपूर्ववाक्यस्थितस्यहि १५२३ एकमर्थंवदेदेकंवाक्यंवापदमेववा ॥ द्वितीयेवचनेतस्यभेदोभवतिसर्वथा १५२४ वर्णाःसर्वगतानित्याविवर्त्तब्रह्मणोपिते ॥ स्थानप्रयतनैःशुद्धेरितिवासंस्कृताहिते १५२५ अभिव्यक्ताश्चताल्वादिसंयोगैःकर्णमंडलीम् ॥ क्रमादस्यागताःसंतःक्रमबुद्धिमुपागताः १५२६ संस्कारसचिवोयोयमंत्यवर्णःपदादिषु ॥ पदवाक्यादिबुद्धीनांकारणंसंप्रकीर्तितः १५२७ नित्यःशब्दार्थयोस्तद्वत्संबंधःपदवाक्ययोः ॥ अर्थस्याकृतिरूपस्यशब्दःस्याद्वोधकःसदा १५२८ स्मारयंत्यात्मनोह्यर्थवाक्यगानिपदानिहि ॥ तेनाभिधायकान्याहुःपदानिपदकोविदाः १५२९ वाक्यार्थप्रत्ययायैवयद्यप्येषांप्रवर्तनम् ॥ नांतरीयकसंबंधाद्बोधयंतिहितानपि १५३०

संतोऽस्यश्रोतुःकर्णमण्डलींश्रोत्रदेशकमाद्रुक्तमुखजन्मवायुनाश्रोतुश्रोत्रपिचायकवाक्यवसारणक्रमेणाभ्यागताःप्राप्ताश्चसंतःक्रमबुद्धिक्रमेणोपलब्धिमुपागताःपदरूपावाक्यरूपाश्चकथ्यंतइतिशेषः २६ ननुपदादिरूपेणवर्णानांबोधकत्वेनसंभवतितदुपलब्धीनांयोगपयासंभवादितिशंकांवारयति संस्कारेति । पदादिषुपदवाक्यमहावाक्येषुवर्तमानोयोयमंत्यवर्णःसएवपदादिजन्मबुद्धीनांकारणत्वेनोक्तः । कीदृशांत्यवर्णः संस्कारसचिवःपूर्वपूर्ववर्णानुभवजन्मसंस्कारसहकृतइत्यर्थः १५२७ ओत्पत्तिकसुवार्थपूर्वाद्धेनाकृत्यधिकरणार्थोत्तराद्धेनसूचयति नित्यइति । पदवाक्ययोःसंबंधिनौयौशब्दार्थौशब्दार्थवर्णात्मकोघटकतयातत्संबंधीअर्थस्तुबोधोपपत्तेतितपीःसंबंधोबोध्यबोधकभावरूपःसन्तित्यःस्वाभाधिकोनतुकेनचित्कृतइत्यर्थः । नग्विदमयुक्तंसंबंधनित्यत्वस्यसंबंधिनित्यताधीनत्वाद्गर्ण्यक्तीनानित्यत्वेप्यर्थन्यक्तीनानित्यत्वासंभवादित्यतआह अर्थस्येति । आकृतिर्जातिस्तद्रूपस्यजातिरूपस्यैवार्थस्यशब्दःप्रतिपादकोव्यक्तिवोचस्तुलक्षणयाभवतीतिभावः १५२८ तन्नवर्णानामनुभावकत्वंवाक्यरूपेणैवभवतीत्याह स्मारयंतीति । यतोवाक्यगतानिपदान्यात्मनोऽर्थपदार्थस्मारयंतितेनतावतान्यापारेणपदान्यभिधायकान्याहुर्नत्वनुभावकत्वेनेतिसंबंधः १५२९ वाक्यार्थेति । यद्यप्येषांपदानांप्रवर्तनमुच्चारणवाक्यार्थबोधाद्यैवक्रियतेतथापिपदानितानुपदार्थानपिबोधयंति कुतः नांतरीयकसंबंधात् अंतराविनाभवतोत्पांतरीयकंतद्विन्नं नांतरीयकंविनाभावीतिपावत् । तादृशात्संबंधात्पदार्थबोधनंविनावाक्यार्थबोधनानुपपत्तेरितिपावत् १५३०

भट्टसंमतमभिहितान्वयवादमभिनयति तेनेति । तेनपदानांस्मृतिमात्रजननोपक्षीणत्वेनवाक्येवर्तमानैःपदैरभिहिताःस्मारिताअर्थाएवान्वयवाक्यार्थोपातिबोधयति कीदृशेवाक्ये सच्चिदानंदरूपोयमा
त्मेत्यादिरूपे एतद्विशेषणंप्रकृताभिप्रायेणेत्यर्थः अर्थइत्येकवचनंतुजात्यभिप्रायेणबोध्यं । ननुकिंपतःपदार्थावाक्यार्थप्रकाशतिचेयावंत आकांक्षिताइत्याह येषामिति । येषांपदार्थानामाकांक्षतासा
कांक्षत्वंतेपांतावतांतत्रवाक्यार्थसंबंधोघटकत्वरूपःकीर्तितइत्यर्थः १५३१ वाक्यार्थःक्रियापदार्थेनवपृथगतिसूचयस्मादितरेपांवाक्यार्थाप्रकृत्यंतद्रताधिकरणगतिद्रांतमाह कारकारण्यमिति । कार
कारण्यकारककर्तृकर्मादिरूपमेवाख्यात्यभिधधातीतिकारकारण्यमेतादृशंपदमेकमेकंवावाक्यंवाक्यभावापन्नंभवेदितिनिपतंनियमइत्यर्थः । तथाशेषःपप्रुचयौप्येकोनेकोवाअवाचकोवाक्यार्थमिति
पादकइत्यर्थः । क्रियालक्षणयातुकारकादिपदानामपिवाक्यार्थबोधकत्वंभवति यथाविश्वेदेव्यामिस्येतादौदेवतादिवाचकपदानांयामलक्षण्येतिभावः ३२ एकेनक्रियापदेनैकंवाक्यंयुज्येतइत्याह क्रि
येति । एकमेवक्रियापदंवाक्येस्यादितिसंबंधः यतोहेतोर्ध्वाक्यंवाक्यांतरापेक्षंनयतद्राक्यमीरितं तत्रवाक्यस्यवाक्यांतरापेक्षापांतुप्रकरणलक्षणप्रमाणंकेचिद्वदंति कीदृशाः
केचिद्विपश्चितःसर्वज्ञादृष्टपादादन्ये भट्टपादस्तुतत्रमहावाक्यमाह । तदुक्तं 'स्वार्थबोधेसमाप्तानामंगमित्वायपेक्षया । वाक्यानामेकवाक्यत्वंपुनःसंहृत्यजायते' इति । तथाचप्रमाणांतराभ्यु

तेनाभिहितएवार्थोवाह्येयात्यन्वयंसदा ॥ सच्चिदानंदरूपोयमात्मेत्यादिस्वरूपके ॥ येषामाकांक्षतातेपांसंबंधस्तत्रकीर्तितः १५३१ कारकारण्यपदंवाक्यंनियतं
भवेत्कचित् ॥ अनेकंवाभवेदेकंतथाशेषोप्यवाचकः १५३२ क्रियापदंसदैवैकंवाक्येस्यान्नाधिकंकचित् ॥ वाक्यंवाक्यांतराकांक्षंनयतद्राक्यमीरितम् ॥ तत्रप्रक
रणंकेचिद्वदंत्यन्येविपश्चितः १५३३ क्रियावाक्येपुविज्ञेयौलिङ्गलौटौहिविधायकौ ॥ कृत्याश्वेदिकेतद्वल्लकारःपंचमोहियः १५३४ अपूर्वार्थेविधिर्ज्ञेयोलोकेवेदे
चसर्वदा ॥ प्रमाणांतरतोऽप्राप्तेविधिर्वेदेनचान्यथा १५३५ मंत्रब्राह्मणभागेनवेदोद्वेधाप्रकीर्तितः ॥ अंगादिलक्षणैर्युक्तोविध्याद्यर्थसमावृतः १५३६ विधेरर्था
त्परस्त्वर्थोह्यर्थवादइतीरितः ॥ परकृत्यादिभेदेनभियतेसहस्रधा १५३७

पगमेवृथाउभयाकांक्षारूपस्यप्रकरणस्यवाक्यभावकल्पनोपक्षीणत्वावितिभावः ३३ तत्रविवायकवाक्यलक्षणानिसंपृह्णाति क्रियावाक्येष्विति । क्रियायाःसाध्यार्थस्यप्रतिपादकेषुवाक्येषुविधेः
प्रवर्तनारूपस्यप्रतिपादकालिङ्गलौटेल्लकाराःकृत्यसंज्ञास्तन्यदादिप्रत्ययाश्रवोऽप्याहइत्यर्थः ३४ अप्रातार्थेएवविधिरितिदर्शयन्प्राभाकराभिमतालौकिकापूर्वार्थानिरस्यति अपूर्वार्थइति । सर्वत्रा
पूर्वार्थेविधिर्ज्ञेयः अपूर्वपदार्थमाह प्रमाणांतरतोऽप्राप्तइति प्रमाणांतरेणाज्ञातेइतितदर्थः विधिलिङ्गाद्यर्थोवेदेऽप्यलौकालिलक्षणोनचभवति तथाचप्राभाकराभिमतमलौकिकमपूर्वविद्वद्यर्थत्वेनन
स्वीकार्यमितिभावः ३५ वेदपदार्थमाह मंत्रेति अंगेपुशिक्षाकल्पादिपुआदिपदग्राह्यमीमांसाविशाखेपुचप्रवर्शितानियानिलक्षणानिअपीरुपेयवाक्यत्वादीनितैर्युक्तोवाक्यसमूहोवेदपदार्थोऽप्यः
कीदृशोविध्याद्यर्थेविधिनिषेधदेवतादिस्वरूपात्मकार्थैर्युक्तः सट्टधामंत्ररूपेणब्राह्मणरूपेणचेत्यर्थः तत्रमंत्रलक्षणमंत्रत्वेनवेदिकप्रतिष्ठत्वंतद्विन्नत्वंब्राह्मणत्वमितिबोध्यम् ३६ अर्थवादलक्षयति
विधेरिति । विधेर्विधायकवाक्यस्यार्थाद्विधेयरूपात्परोभिन्नोर्थोऽर्थवादइतिपदोक्तेनवेदभागेनईरितउक्तइत्यर्थः । सचार्थवादःपरकृतिप्रभृतिरूपेरेकथा तत्रपरकृतिर्नामपरकीया तत्रहेतुर्ध्याश्रयणं
हेतोत्यत्रनेनलक्षक्यतेइतिहेतुनिर्वचनं साधारणीकृतिर्वापारः यथादर्शयामप्रकरणेवहुनाम्रःकस्यचिद्वत्तुक्तंमापानेवममपचतेति आदिपदेनहेतुनिर्वचनादयोप्राप्तःपथावन्नहस्तःपुरंदरः १५३७

गुणवादाख्यमर्थवादभेदलक्षयति अपूर्वमिति । अपूर्वमप्यर्थयदिप्रमाणांतरैर्विरुद्धं भाषते सोर्थवादो गुणवाद इत्युक्तः एतेन प्रमाणांतरसिद्धार्थाभिधानेनुवादत्वं प्रमाणांतरसंवादविसंवादयोरभावेभूतार्थ
वादत्वमिति सूचितं १५३८ पूर्वमीमांसाद्वितीयाध्यायप्रसिद्धस्यानुपंगधिकरणस्य तात्पर्यमाह क्रियापदमिति । यत्र वाक्ये क्रियापदं न दृश्यते तत्र पूर्वस्मादुत्तराद्वा वाक्यादनुपंगस्तत्र स्थितस्यैव बुद्ध्याप
रामशरूपः कार्यः एवं कारकवाचकपदानामप्यनुपंग इति केचिद्व्याख्याकारादप्यहुरित्यर्थः १५३९ अध्याहारादित्यलमाह सन्निधानमिति द्वाभ्यां । यत्र वाक्ये उपयोगिपदघटितस्य कस्यचित्पूर्वस्यो
त्तरस्य वा वाच्यस्य सन्निधानं सामीप्यनास्तितत्रेवाध्याहारोऽनुक्तपदप्रक्षेपरूपः कार्य इति संबंधः यथा इत्येत्वेति मंत्रेच्छिनः प्रणिपदाध्याहारः हे शास्त्रे इषे अन्नायत्वांछिनः प्रीतिदर्थः ४० आकांक्षादीति ।
तथा आकांक्षायोग्यतादिवशात्पदानां वचनादीनां विपर्ययः कर्तव्यः यथा पशुयाममंत्रे ' संते प्राणो वातेन गच्छतां संगमनियजत्रे ' इत्यत्र हे पशोने प्राणो वातेन संगच्छतां संगतो भवेत् तथा अंगानि च ते
यजत्रे यज्ञोपकरणैः संगच्छन्तामिति वचनव्यत्ययः एवं लोकेष्वन्यायः साधारण इत्यर्थः । आदिपदेन वाक्यान्वयात्त्वरूपव्यवधारणकल्पनाग्राह्या तदुदाहरणं यथा यावतोऽध्वान् प्रतिगृहीयात्ता
वतो वारुणा नृचतुष्कपाला निर्वपेदित्यत्र प्रतिगृहीयादित्यस्य प्रतिग्राह्येदित्यर्थ इति १५४१ लोके वेदाधिकरणार्थमाह संगतीति । यतः सर्वः शब्दः संगतिग्रहसापेक्षः संगतिश्च पदपदार्थसंबंधरूपा लोकेत
एव ग्राह्या अतो यै लौकिकाः शब्दास्तैवेदिकास्तेषां भूयो व्यवसामान्यशालिनां याति कश्चित्स्वरादिवैलक्षण्यं न धर्मभेदापादकमिति भावः १५४२ एवं पदपदार्थानां लोके वेदो रविशेषेपि वाक्यार्थे वेदो

अपूर्वमपि चेदर्थविरुद्धं भाषते कश्चित् ॥ प्रमाणैर्गुणवादाख्यः सोर्थवाद इति रितः ३८ क्रियापदं हि यद्वाक्ये दृश्यते नैव कर्हि चित् ॥ कार्यस्तत्रानुपंगोऽस्य वाक्यात्पूर्वा
परस्थितात् ॥ कारकाणां पदेष्वेवं केचिदाहुर्मनीषिणः ३९ सन्निधानं न यत्रास्ति वाक्ये वाक्यस्य कस्यचित् ॥ अध्याहारस्तु तत्रैव कार्यो नान्यत्र कर्हि चित् ४० आ
कांक्षादिवशात्तद्वचनव्यत्ययादिकम् ॥ एवं लोके च सर्वत्र साधारणमुदीरितम् ४१ संगतिग्रहसापेक्षः शब्दः स्वार्थस्य बोधकः ॥ य एव लौकिकाः शब्दा नैदिकाश्च त
एव हि ४२ विध्यर्थो धर्म उद्दिष्टो ब्रह्मवाऽपूर्वरूपकम् ॥ अर्थवादादिकं सर्वमानं विध्यर्थ इति रितम् ॥ स्तुतिर्निन्दादिकं कृत्वा प्रवृत्तिजनयेद्यतः ४३ विनियोगः प्रयोग
श्च ह्युत्पत्तिश्चाप्यधिक्रिया ॥ चतुर्विधं हि विज्ञेयं विधिवाक्यं मनीषिभिः ४४ केन किं कथमित्येतदंशत्रयमुदीरितम् ॥ भावनायाश्च वाक्यार्थेऽथापूर्वचेष्टसाधनम्
४५ कर्माणि प्राकृतान्यत्र कानिचिद्वैकृतान्यपि ॥ इदमेवं प्रकुर्वीतेत्यादि प्राकृतमीरितम् ॥ एतद्वदिदमप्यत्र यदुक्तं वैकृतं हितम् १५४६

पूर्वे एवेत्याह विध्यर्थ इति । विवेकज्ञातज्ञापकत्वलक्षणविधित्वशालिने विदवाक्यस्यार्थोद्दिष्टविधः पूर्वकांठे धर्मरूपः उत्तरकांठे च ब्रह्मरूप उभयोरपूर्वत्वात् प्रमाणांतराविषयत्वादित्यर्थः । अर्थवादमंत्रा
दिकंतु विधेयस्तु तितदितरनिन्दां देवतादिस्मृतिवत्कृत्वा प्रवृत्तिजनयत्सद्विध्यर्थे विधिवाक्यार्थ एव प्रमाणमित्यर्थः १५४३ विधिभेदानाह विनियोग इति । कर्मस्वरूपबोधक उत्पत्तिविधिः । अंगांमि
भावबोधको विनियोगविधिः । प्रयोगः क्रमेणानुष्ठानं तद्विधकः प्रयोगविधिः । अधिक्रियाफलसंबंधस्तद्विधकोधिकारविधिरित्येवं विधिवाक्यं चतुर्विधमित्यर्थः १५४४ एकवाक्यताप्रयोजकमाकां
क्षात्रयंतथाऽपूर्वकल्पनाप्रकारं च दर्शयति केनेति । भावनापूर्वोत्पत्त्यनुकूलव्यापाररूपतात्प्रतिपादकस्य वाक्यस्यार्थसाधनं साध्यमितिकर्तव्यताचेत्याकारकं शत्रयं केनेत्यायाकारकांक्षाविषय
भूतमुक्तं न न वाक्यभेद इति भावः । अथ वाक्यार्थबोधोत्तरमिष्टस्य स्वर्गादेः साधनं साधनस्य यागादेर्व्यापारभूतमपूर्वकल्पनीयमित्यर्थः १५४५ कर्मणां भेदमाह कर्माणीति । कर्माणि द्विविधानि प्रा
कृतानि वैकृतानि चेति । तत्र प्रकृतौ समग्रान्गोपदेशवति योगे दर्शपूर्णमासः दाविदं कर्मं कुर्वीतेत्येवं विधीयमानं प्रयाजादिप्राकृतमित्युच्यते । विकृतौ सौर्यादियामे प्रकृतिवद्विकृतिः कर्तव्येत्येवं विधीयमा
नमंगजातं वैकृतमित्युच्यत इत्यर्थः १५४६

शब्दादिभिरिति । शब्दः शब्दांतरं आदिपदेनाभ्याससंज्ञासंख्यागुणप्रकरणांतराणि गृह्यते उदाहरणानि यथाक्रमं दद्यात् जुहुयादिति समिधो यजति तनूनपातं यजतीति अथ यज्योतिरथ यमसर्वज्योतिरिति सप्तदशमाजापत्थानालभेतेति वैश्वदेव्यामिक्षावाजिभ्योवाजिनमिति कुंडपायिनामयनेमासमग्निहोत्रं जुहोतीत्याद्याकाराणि बोध्यानि तानिचकर्मणि कानिचिदंगानि शेषभूतानि यथा प्रयाजादीनि कानिचिदंगानि प्रधानानि यथा आग्नेयादीनि । तेषामंगांभिर्भावे प्रमाणा नित्यश्रुतिर्लिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यारूपाणि बोध्यानीत्यर्थः । एतेन प्रयोज्यप्रयोजकभावश्चतुर्थ्यापार्थोपि सूचितः । यदर्थमंगस्यानुष्ठानतत्प्रयोजकं यथा पुरोडाशरूपा लेनतुवानुपवपतीत्यत्र पुरोडाश एव कपालप्रयोजकः कपालः प्रयोज्य इति ४७ पंचमप्रयोरर्थसूचयति शब्दादिक्रमत इति । तेषां कर्मणामनुमानमंगांभिर्भावेन श्रयोत्तरमानं परिमाणमियत्तारूपं शब्दादिभिः श्रुत्यर्थपाठस्थानमुख्यप्रवृत्तिरूपैः श्रुतिः प्रमाणैर्बोध्यमित्यर्थः । उदाहरणानि प्रोमांसाप्रकरणेषु प्रसिद्धानि । कीदृशं कर्मणां परिमाणं त्रैवर्णिकैः सप्तनीकैरधिकारिभिर्यवस्थितं व्यवस्थया क्रियमाणं । कीदृशैरधिकारिभिरेकानैकैः यागैर्वैकसंख्याकैः सत्रेष्वनैकसंख्याकैरित्यर्थः ४८ सप्तमाष्टमयोरर्थसूचयति द्रव्यादीति । दर्शकस्येति कर्तरि प्रप्तिरित्याद्यदि चैकैना विवेकिना विकृतिगतं द्रव्यदेवतादिकं दृष्ट्वा इष्टं विकृतिरस्य कर्मण इति विशेषतः प्रकृतिविकृतिभावो ज्ञेय इत्यर्थः । यथा सोमयाग एकंदेवता कत्वमोपधि द्रव्यकत्वं च निश्चित्याग्रेयपुरोडाश विकृतिस्त्वज्ञायत इति एतेन नोदनालिङ्गाख्यप्रमाणप्रदर्शनेन प्रत्यक्षवचनातिदेशो नामातिदेशश्च सूचितः तयोरुदाहरणं च समानमितरत्वेनेति कुंडपायिनामयनेमासमग्निहोत्रं जुहोतीति च बोध्यम् ४९

शब्दादिभिर्विभिन्नानि कर्माण्येतानि सर्वशः ॥ अंगांभिर्देभिर्नानि नानाशाखागतानि च ॥ श्रुत्यादिभिस्तु नियता ते पामंगां गितामता ४७ शब्दादिक्रमतस्तेषां मनुमानं समीरितम् ॥ त्रैवर्णिकैः सप्तनीकैरेकानैकैर्व्यवस्थितम् ४८ द्रव्यादिदर्शनेनैव दर्शकस्य विशेषतः ॥ अस्येयं विकृतिर्ज्ञेयानान्यथा सामनीपिभिः १५४९ विकृतौ सर्वदेवोऽपदादीनां मनीषिभिः ॥ बाधश्च खल्वविज्ञेयस्तत्र सर्वेषु कर्मसु १५५० अन्यार्थं हि कृतेन स्यादुपकारः परस्य यः ॥ सप्रसंगः परंतंत्रमेकं नानार्थसिद्धये १५५१ यद्व्यादिपुमान्वाक्तिह्यन्यच्चापि सदावदेत् ॥ ब्रह्मज्ञानेयतः संतियज्ञादीनि सहस्रशः ॥ साधनान्यहमेवैतत्सर्वं बोद्धिनिचापरः १५५२ इदं व्ययवंधा क्यमेतद्व्ययवंधं तथा ॥ पंचावयवमेतत्स्यात्साधनंचेतरत्र हि १५५३

नवमदशमयोरर्थसूचयति विकृताविति । विकृतियामे प्रकृतितः प्राप्तमंत्रादिमतानां पदपदावयवसामसंस्काराणामूहः प्रधानानुसारेण रूपान्तरापत्तिरूपो ज्ञेयः तथा तत्र विकृतौ कर्मसु विशेषाविहितांगैः सर्वेषु पुष्पेषु सत्सु प्राकृतांगानां वाथो निवृत्तिरूपो विज्ञेयः यथा प्रयेजुर्निर्वपामीति मंत्रस्य सोमयागे सूर्याय जुष्टमित्यादि प्रयोगरूप ऊहः शतकृष्णलचरो च ब्रौह्मणांतत्संस्काराणामवहननादीनां च बाधः ५० द्वादशैकादशयोरर्थमाह अन्यार्थमिति । यत्राप्यर्थकृतेनांगेनाप्यस्योपकारः सप्रसंग इत्युच्यते यथा पशुयागे पश्वर्थकृतेः प्रयाजैः पुरोडाशस्योपकार इति यत्र त्वेकमेकवारं कृतं कर्म नाना प्रधानानां मंग मूर्ततत्तंत्रमित्युच्यते यथा पुष्पेमासि आग्नेयोपां शुषाजाग्रीषोमीयाख्यप्रधानानां सकृदनुष्ठितप्रयाजा उपकारकाः ५१ पूर्वमीमांसार्थमुपसंहृत्योत्तरमीमांसापदार्थास्तथोपलक्षयति यद्व्यादीति । यः पंडितं मन्य इत्यादि पूर्वमीमांसापदार्थजातंसदसि वदति सोम्य च शाखांतरार्थजातमेव वेदे । एवं कथं ब्रह्मज्ञानसाधनानामहमेव वेत्तेति । ज्ञात्वापि साधनाननुष्ठानेन त्रपते इत्यतिचित्रमिति भावः ५२ प्रमाणशास्त्रेन्यायेन प्रसिद्धानां श्रुतिपदार्थान्यामोहकतया नुवदति इदमिति पञ्चभिः । इदमिति ज्ञाते उदाहरणरूपमुदाहरणोपनयनगमनरूपं वा व्ययवंधं परार्थानुमानवाक्यं मीमांसकैरुच्यते इदं उदाहरणोपनयनरूपं व्ययवंधोद्धेरुच्यते तथापि एतन्प्रायशास्त्रे प्रसिद्धमिति ज्ञादिनिगमनांतमेव वाक्यसाधनं साध्यनिश्चयोपयोगि स्यात्पूर्णत्वादित्यर्थः १५५३

अनुमानं मूलव्याप्तिज्ञानमूलत्वेन प्रधानस्य तर्कस्य पक्षेऽनात्माश्रयान्वयोऽप्याश्रयचक्रकाऽनवस्था व्याघातप्रतिबन्दि रूपां पाचीनसंमतानभिनयति अपमिति । तार्किके एवं परान्दूषयति एवं कथं
 मित्या कांक्षायां त्वन्मते अपमात्माश्रयाख्यस्तर्क इत्यादि योज्यं । तत्र स्वसिद्धौ स्वापेक्षणे वाचकस्तर्क आत्माश्रय इत्युच्यते यथा स्वभाववादिनं स्वयंजन्यतां कार्याणां स्वीकुर्वन्तं प्रत्युच्यते । यदिका
 र्यस्वजन्यस्याच्चाहंस्वपूर्वकालवृत्तित्यादिति । एवं परस्परपेक्षणे वाचकस्तर्कोऽन्योन्याश्रयः अपेक्षणद्वयव्यवहिते पूर्वापेक्षणे वाचकस्तर्कश्चक्रकं अपर्यवसितोत्तरापेक्षणे वाचकस्तर्कानवस्थेति प्रसं
 गहतो व्याघातः यथा यदि वह्निः शीतो न स्यात्तदा वह्निरेव न स्यादित्यादिः यं प्रकृत्येदमुक्तं 'संभावितः प्रतिज्ञायां पक्षः साध्येत हेतुना । न तस्य हेतुभिन्नाणमुत्पत्तत्वेन बोधतः' इति । प्रतितर्कः प्र
 तिवंदो तुल्यायुक्तिरितियावत् तथा हतः प्रतितर्कः यथा शब्दो यदि नित्यो न स्यात्तदा श्रावणो न स्यादिति मीमांसकेनैकैने पायिक आह शब्दो यय नित्यो न स्यात्तदा कृतिसाधो न स्यादिति १५५४
 असत्कर्तृनाह इष्टापच्येति । यत्र तर्कपरस्येष्टमेव सिद्धयति यथा यदि विषयाणां भेदो ज्ञानात् स्यात्तदा तेषां सत्पत्त्वं न स्यादित्येव तद्वत्वादिनं प्रत्यापादने तादृशस्तर्क इष्टापच्यस्त उच्यते यश्च तर्कः प्रतिया
 दिनोऽनिष्टस्याकृतो अकरणे पर्यवसन्नः परानिष्टानारंभक इतियावत् सोपितथा इष्टापतिप्रस्तवदसन्नित्यर्थः यथान्यवहोरपि कर्मवैचित्र्यं न स्यात्तदा सृष्टिवैचित्र्यं न स्यादिति कर्मवैचित्र्यसाधने परमा
 र्थाद्वैतवादिनो न किंचिदनिष्टमिष्टवैति यत्राव्याप्येनाव्यापकापादनं यथा वह्निना धूमस्य तर्को व्याप्तिहीनः यत्र तु व्यापकं प्रथमं निर्दिश्य व्याप्यमापायते यथा यदि धूमो न स्यात्तदा वह्निर्न स्यादिति

अयमात्माश्रयस्तर्को ह्ययमन्योन्यसंश्रयः ॥ चक्रग्रहस्तएषोपि ह्यनवस्थाहतोपरः ॥ प्रसंगहत एषस्यात्प्रतितर्कहतोपरः १५५४ इष्टापच्यस्वयं ग्रस्त एषोऽग्नि
 प्राकृतौ तथा ॥ व्याप्त्याहीनस्त्वयंतर्को विपरीतोऽप्ययंतथा ॥ अनुग्राहकश्चान्योन्यमयं स्यादप्रयोजकः १५५५ आपादकोऽत्र विज्ञेयो हेत्वाभासोऽपि दुर्बलः ॥ आपा
 द्यंचतथैतदाश्रयादिविवर्जितम् १५५६ दृष्टांतो नास्तिकोऽप्यत्र समीचीनो हि यो भवेत् ॥ उदाहरणमस्योक्तं व्यर्थमेवात्र दुर्धिया ॥ न स्यान्निगमनस्यास्य ह्युपयो
 गोत्रकश्चन १५५७ इत्यादितर्कसंस्तुतचित्तश्चंचलधीरयम् ॥ एतत्सर्वमहं वेदनान्यो वेतीति मन्यते १५५८ एवं मन्यान आत्मानं गर्वपरमुपागतः ॥ दंतदर्शश्चभिः
 श्वेदव्यर्थकोऽधुमुपाव्रजेत् १५५९ क्षुधानिद्रापि पासावाबहुकस्य न जायते ॥ अहर्निशं प्रसार्याऽऽस्यं क्रोष्टे वैषोऽत्र वर्तते १५६० अकारणमिमान् सर्वान् विदुषोऽब्रह्म
 चित्तकान् ॥ अधिक्षिपत्ययंतद्वदर्थकर्तृ न हसत्यपि १५६१

सतर्को विपरीत उच्यत इति यस्य तर्कस्यानुग्राहकं ममाणांतरं नास्तिसोऽनुग्राहकश्चान्यः अयमनुग्राहकश्चान्य एवाप्रयोजक उच्यत इत्यर्थः यथा यदि नित्यः फलारंभको न स्यात्तदा स्वरूपयोग्य एव न स्यादि
 त्यादिः १५५९ हेत्वाभासान् सूचयति आपादक इति । साध्यस्यापादकः साधकतपोपन्यस्तोऽप्यहेतुर्हेत्वाभासोऽपतो दुर्बलो व्याप्तिपक्षयमेतारूपेण बलेन हीनः तथा त्रतवानुमाने आपादसाध्यं आश्र
 येणादिपदग्राह्याप्रसिद्धाचहीनमित्यर्थः १५५६ दृष्टांत इति । दृष्टांतस्य समीचीनत्वं साध्यादिमत्तयोभयवादिप्रसिद्धत्वं उदाहरणे उदाहरणतं ज्ञेवाक्यमत्रानुमाने मंदबुद्धिना वादिना व्यर्थ
 मुक्तं विपरीतत्वेन व्याप्यनिश्चायकत्वादिति भावः तथा हेतुनिर्देशोत्तरप्रतिज्ञावचनरूपस्य निगमनस्य विपरीतः प्रयोगोऽप्यर्थ इत्यर्थः १५५७ वर्णितप्रपंचस्य प्रकृतोपयोगमाह इत्यादीत्यादिना ।
 अयं शान्त्वासानावानुक्तथितकं प्वेव सत्तु चिरोरजसाव्याप्त्यैवादात्मानं सर्वज्ञं मन्यत इत्यर्थः १५५८ एवमिति । एवं सर्वज्ञतया आत्मानं मन्यमानोऽतिमानो दंतदर्शसकलान्दंतदर्शनव्यर्थकु
 द्धयति सर्वदंतदर्शने दृष्टांतः श्विर्वेष्टिनः श्वेति कर्मणि दृशि विदोः साकल्य इति णमुल् १५५९ अनात्मविदः शास्त्रज्ञत्वेपीतरजंतुभ्यः कोविशेषः श्रुतिपासादिधर्मैः साम्यात् यदितुवाचाटत्वमात्रं विशेषे
 पस्तदा बहुक्रोशनेन लब्धक्रोष्टुना प्राश्र्मालेन साम्यमित्याह क्षुधेति । दिवा श्रुतिपासादिभिर्न कंनिद्रया च सर्वजंतुभूयस्या मुखप्रसारणसाम्ये कोशनाधिक्यं क्रोष्टुः साम्यातिशयं पुष्पातीति भावः ए
 पपंडितमन्यः १५६० अकारणमिति । अयं पंडितमानी अकारणं निष्प्रयोजनं विवेकिनो जनानां शिक्षिपति अवजानाति तथा अर्थकर्तृ न व्याख्यातुं पृहसति १५६१

पिशुनइति । आरोप्यासतोपिकल्पयित्वासाधुनादोषानयंपंडितपाशोवदेदित्येवम्यमाणविधया १५६२ इत्थंपदार्थमभिनयति पाणिनिरिति । अत्रएतत्सूत्रनिर्माणे तृतीयात्रपदस्यएतत्सूत्रइत्यर्थः इदंपदमहंसर्ववैज्ञातिभावः १५६३ वेदेति । इदंवेदवाक्यमिहप्रकरणेऽमत्तवाक्यवदसंगतमतःकेनचिदत्रप्रक्षिप्तंभविष्यति अथवानव्यर्थसार्थकमेवभविष्यति एतदर्थमहमंवेज्ञातिभावः १५६४ स्वरेति । आदिपदेनपदादिग्रहः तथास्वानभ्यस्तेस्वराद्युच्चारणप्रकारेवेदपाठकानेवपंडितमानीनिंदति कथमित्याकांक्षायामाह अहोइत्यादि १५६५ वदन्निति । ईदृशगर्वादत्रोवदन्नात्मश्लाघां कुर्वन्गुरुमप्यवजानाति तदभिनयति यादृशीति । मद्ब्रह्मिहसदृशीबुद्धिर्महुरोर्दुर्लभैव तस्याब्रह्मण्यपिसंशयएवेत्यर्थः १५६६ तत्रनिरर्गलरमणीयवाक्यमवृत्तिहेतुमाह समुद्रस्येति । पदवाक्यशास्त्रयोहकानिलक्षणांनियमासांतास्तथा १५६७ एवंविधस्यबहुभाषणंभाराकांतकोशनसममंत्वाविवेकिभिःसउपेक्षणीयइत्याह इत्यादीति । विद्वतां दुःखदत्त्वाद्भारसमांप्राप्यइत्याद्युक्तप्रकारंबहुधापत्कोशततोपदुर्जनइतिसंबंधः १५६८ केचित्प्रव्रजिताअप्युक्तविधयाडिक्पगर्वभारंवहंतितानुदिश्याह गृहेति । जंतुभिर्दुस्त्यजंगृहादित्यक्ता

पिशुनोदुर्जनोयद्वदारोप्यापिवदेदयम् ॥ दोषान्साधुजनस्येत्यदुर्वादीह्येपनित्यशः १५६२ पाणिनिस्त्वत्रविभ्रांतोभ्रमच्चित्तोत्रजैमिनिः ॥ अविचार्यैवमाहात्रभगवान्वादरायणः ६३ वेदवाक्यमिदंमत्तवाक्येनसदृशंविह ॥ क्षिप्तंवाकेनचित्रैवव्यर्थमेतद्विष्यति ६४ स्वरवर्णक्रमादौचपाठकानेपनिंदति ॥ अहोएतैरयंवेदः सर्वोप्यत्रविनाशितः ६५ वदन्नीदृशगर्वादत्रोगुरुमप्यवमन्यते ॥ यादृशीवर्ततेबुद्धिर्ममतीक्ष्णानतादृशी ॥ महुरोर्ब्रह्मणोवैपानासीदस्तिभविष्यति ६६ समुद्रस्येवकल्लोलममवाचोमनोरमाः ॥ निर्यात्यविरतंचित्राःपदवाक्योक्तलक्षणाः ६७ इत्यादिवहुधाप्राप्यविद्वत्ताभारमातुरः ॥ क्रोशत्यतोऽतिनिथोयंदुर्जनोरासभोयथा ६८ गृहक्षेत्रकलत्रादिदुस्त्यजंसर्वजंतुभिः ॥ त्यक्त्वापिनत्यजत्येपगर्वपर्वतमद्भुतम् ६९ दध्योदनंयथाकश्चिद्भारभृन्मस्तकस्थितम् ॥ परित्यज्यवहेद्व्यर्थपापाणंहस्तिसन्निभम् ७० तथासुखकंसर्वत्यक्त्वादारादिकंपुमान् ॥ दुःखदंगर्वमत्यंतंवहत्येपसुदुर्वहम् ७१ नानुध्यायेद्ब्रह्मशब्दान्स्वात्मनेहितकृततः ॥ शब्दानांबहुशोधानंवाचोविग्लापनंहितत् ७२ चतुःस्तर्नीकामधेनुंक्षीरिणींजननींसमाम् ॥ वाचंग्लानिनयेत्कोवाचेतनःपुरुषोभुवि ७३ तस्मात्प्रज्ञाविधायैवब्रह्मणिस्वात्मरूपिणि ॥ व्यापारमिंद्रियाणांहिजह्यादेवाविचारयन् ७४ अथचेन्मनसोत्यंतंचंचलस्यप्रमाथिनः ॥ अशक्योनिग्रहःकर्तुंतदावक्ष्यामितेनृप ७५ सएवैवमहानात्माह्यजोयःपरिकीर्तितः ॥ प्राणैर्ज्ञानमयोयोयमाकाशोयोहदिस्थितः ॥ यस्मिन्ज्ञानमयःशेतेसुषुप्तेसतिसर्वदा १५७६

पिभारेणदुःखदत्त्वात्पर्वतत्वंउसमंगर्वेनत्यजतीत्यत्यद्भुतमित्यन्वयः १५६९ गर्वपर्वतमित्येतत्स्फुटयति दध्योदनमिति । यथाकश्चिद्भारभृन्भारवाहकउपकारकंदध्योदनंविहायमहापापाणां शिरस्तिधारयेत्तथोपकारकंदारादिकंत्यक्त्वागर्वरूपमहापापाणस्यधारणंवृत्तेतिद्वयोरर्थः १५७० । १५७१ फलितमाह नानुध्यायेदिति । विग्लापनंवृथाश्रांतीकरणम् १५७२ वाग्रवाधेनुः प्रसादितेवामृतंस्त्रवतिनतुग्लानिनीतासतीत्याह चतुरिति । स्वाहाकारवषट्कारस्वधाकारहन्तकाररूपादेवापितृमनुष्याणांसप्तमाध्यायोक्तविधयातर्पकाश्चत्वारःस्तनायस्याःसातथाताममृन्मयसीत्पदांवाग्रवाधेनुंकोविदेकीग्लानिंप्रापयेदित्यर्थः १५७३ केनवाग्नेनुस्तुष्यतीत्याकांक्षांपूरयन्निगमयति तस्मादिति । स्पष्टम् १५७४ सवाएषइत्यादिब्राह्मणवाक्यंसंगमयति अयेति । अथेतिपसांतरपरिग्रहे पदित्वंनिर्गुणेमनसोविलपरूपंनिग्रहंकर्तुंनशक्नोपेतथापिसगुणेभराभेदचितनरूपद्रुपायांतरवक्ष्यामित्यर्थः १५७५ सवाइत्यादिरसंभेदायेत्यंतस्यात्मप्रभावकथनपरत्पार्थमाह सएवेत्यूनविंशतिश्लोके । आत्माहान्परिपूर्णोऽजोऽजन्मादिविकारहीनःसएव सकः योऽतीतग्रंथेकीर्तितः । कथंकीर्तितइत्याकांक्षायामाह प्राणइत्यादि । प्राणेइतिजातावेकवचनं—

—तथाचपः प्राणे पुवा युभेदे पुद्गलिये पुचसन्निहितो ज्ञानमयो बुद्धितादात्म्यापन्न उक्ततथा हृदि हृत्कमलान्तराकाशे आकाशरूपः अजातशत्रूपाख्यानढक्तः यस्मिन् हृदन्तराकाशे विज्ञानमयो नीवः यस्मा
हृद्यलोपेपंचमो यस्मादायजाग्रदादौ आचाराधेयभेदान् व्यपदिश्यते सुप्तिसमये तु सविज्ञानमयो येनाभिन्न एव भवति स महानजः सर्वपाप्मात्मतया मयोक्त इत्यर्थः ७६ । ७७ आत्मनो मायाशब्दस्यैव
यीविशदयस्तत्र वक्षित्वं देहाह सर्वमिति द्वाभ्यां । यस्यात्मनो वशोऽयोनस्त्वे सर्वभूतभौतिकान् कर्मजगद्भूतैते यथा मंत्रवादिनः सिद्धं त्रस्ववशे लोकोक्त इत्यर्थः १५७८ अप्येति । अथवा अयमा
त्मा सर्वस्य हृदयागारपरित्यज्य नयातीत्यनेन वश्यसाधयेण वशीत्युच्यते वशोऽयोनस्त्वे तदस्वादिति भावः । तत्र जननीदृष्टांतः 'वशोजन्मस्पृहापत्तेः पश्योनत्वमभुत्वयोः' इति हेमः १५७९
तत्र हेतुभूतं प्रभुत्व लक्षणमीशत्वं तदुपपादकमधिपतित्वंचाह सर्वमीष्ट इति । सोयमात्मा सर्वजगदीष्टमशास्ति तथा विष्टाय प्रभुर्भूत्वा पाति च यथा सूर्यः स्ववंश्यराज रूपेण पातित इति त्वर्थः १५८०
अस्य शुभाशुभकर्मभिर्वृद्धिहानीन भवत इत्याह कर्मणेति द्वाभ्यां । यथालोके सुकृती यशः प्रभृतिभिर्वर्धमानो भवति तथानायमित्यर्थः यथाच पातकी यश आदिना कनीयान्हीनो भवति तथानायमिति

अयं ज्ञानमयो यस्मादाचाराधेयभेदवान् ॥ अभिन्नः सुप्तिसमये मयोक्तः समहानजः १५७७ सर्वमेतज्जगद्वाजनं वशेयस्यात्र वर्तते ॥ मंत्रवादिवशेयद्वत्सकलं भूतभौ
तिकम् १५७८ अयं वासकलैर्जीवैर्हृदि स्वस्य वशीकृतः ॥ अपत्यैर्जननीयद्वत्स्वे पुस्त्रिगधा वशीकृता १५७९ सर्वमीष्टे जगत्सोयं स्वगृहं हि गृहीयथा ॥ आघृष्टाय
जगत्सर्वपातिचैवं यथारविः १५८० कर्मणा सुकृतेनैष नाधिकः स्यात्कथंचन ॥ सुकृती हि यथालोके भूयान् स्याद्यश आदिना १५८१ कर्मणा पातकेनायं कनीयात्र
भवेत्काचित् ॥ लघुर्भवति पापेन यथा पापरतोजनः १५८२ एष सर्वेश्वरो देवः पुण्यपापविवर्जितः ॥ राजा दिवज्जगत्सर्वमीष्टे वैषम्यवर्जितः १५८३ भूताधिपतिर
प्येष यद्गदेपदिवाकरः ॥ भूतपालोऽप्ययं द्वच्छिश्नां जननीयथा १५८४ एष देवः स्वयं ज्योतिः परमानंदरूपभाक् ॥ वर्णाश्रमादिमर्यादाधारकः सेतुरीरितः ॥
१५८५ पारावारांतरे यद्ब्रह्मरूपरस्यधारकः ॥ नद्याः काष्ठादिजोहृष्टः सेतुः सकलजंतुभिः १५८६ एषां भूरादिलोकानां तद्देशविधारकः ॥ असां कर्माय सर्वेषां
स्वेन स्वेनात्मना सदा १५८७ यद्ययं न भवेत्लोकैर्मर्यादानां विधारकः ॥ महाभूतान्यमून्यत्र कोनाम विनिवारयेत् १५८८ बलवीर्यादि संपन्नान् क्षत्रियान् पापकोप
मान् ॥ शस्त्रास्त्रकोविदांस्तद्वत्सु शूरान् कुतोभयान् ॥ धर्मप्रवर्तयेदेतान् कोन्योन्यधिकान् भुवि १५८९ ब्राह्मणान् क्रोधसंदीप्तान् शापान् ग्रहकारिणः ॥ निवारये
च्च कोनाम दहतो निखिलं जगत् १५९०

द्वयोरर्थः १५८१ । १५८२ कर्मणा हानि वृद्ध्योरभावे हेतुतया सर्वेश्वरत्वादीन्योजयति एष इति द्वाभ्यां स्पष्टद्वयम् १५८३ । १५८४ अस्य सकलमर्यादाधारकत्वेन सेतुतां प्रतिपादयति एष
देव इत्यादिना १५८५ सेतुपदार्थमाह पारेति । यथानद्याः पारस्य परतीरस्य अवारस्या परतीरस्य चान्तरे मध्ये काष्ठादिनिर्मितः सेतुर्जलप्रवाहस्य मर्यादाकरः सर्वलोकाप्रसिद्ध इत्यर्थः १५८६ दाष्टी
तिक्रियोजयति एषामिति । तथा एष आत्मा एषां पृथिव्यादिलोकानां स्वेन स्वेनात्मनारूपेण विधारको व्यवस्थापकः असेकराप स्वार्थेण्यत्र १५८७ विधारकत्वं विशदयति यदीति । यद्यप
मात्मा मर्यादाको न भवेत्तदा पृथिव्यादि महाभूतानि मर्यादामुल्लंघमानानि कोवारयेदिति १५८८ बलेति । तथा बलादिसंपन्नान् स्तेजस्विनः क्षत्रियान् प्रपन्नतादीन् भुवि अनन्यधिकान् स्वाधिकं वर्जिता
नेतस्मादात्मनोऽन्यः कोऽयं प्रवर्तयेदिति १५८९ ब्राह्मणानिति । तथा दुर्वासः प्रभृतीन् ब्राह्मणान् जगदाहात्कोवारयेदिति १५९०

आ. पु.

॥ ६९ ॥

आशीति । तथासर्पवत्क्रोधनात्संहादौस्तामसान्जर्जन्सकलप्राणिर्हिंसोयमात्कोवारयेदिति ९१ अभोनिधीनिति । तथासमुद्रान्जगदाचमनंप्रत्युयतान्कोवारयेदिति जगदाचमनेसतीतिप्रायेजगत्
आचमनेग्रासेसतिप्रसक्तेइत्यर्थः ९२ नदीनामिति । कोनदीनांजलानिमर्षादयाचालयति कोभुवंजलस्थानंमज्जतींस्तंभयति कोवासूर्यादीन्खात्पततोवारयतीति ९३ इत्यादिकमिति । आदिशब्दः
प्रकारे तथाचइतिप्रकारकलोकविधारणयेनात्मनाईश्वररूपेणक्रियतेसत्त्वयाम्भवेनज्ञेयइत्यर्थः १५९४ तमेतमित्यादेरनाशक्रेनेत्यंतस्यवाक्यस्यार्थनिरूपयति बहिर्मुखेनेत्यूनपंचाशच्छ्लोकेः । यदिस
गुणात्मापिबहिर्मुखेनमनसाज्ञातुंनशक्यतेइतिमन्यसेतदातदुपायश्चित्तांतर्मुखतायाउपायोपिवेदाविद्विरुक्तस्तंकुरुष्वेतिशेषः ९५ तत्रमनसोबहिरंतर्वातात्पर्येणप्रवृत्तौप्रयोजिकेच्छैवेत्याह बहिर्मुखमिति
स्पष्टं ९६ इच्छायाःकारणंचदोषज्ञानाभावविशिष्टविषयसौंदर्यज्ञानमेवेत्याह समीचीनमिति । समीचीनंमुंदरं प्रतिबंधोदोषज्ञानंतद्दीनं ९७ विषयस्येति । यतोविषयसौंदर्यज्ञानमिच्छाकारणंप्र
सिद्धमतश्चित्तस्यात्मप्रवणतारूपांतर्मुखतासिद्धयर्थमात्मनःसौंदर्यपरमानंदोदिरूपतांजानीयादित्यर्थः ९८ आत्मनःसौंदर्यज्ञानेप्रयोजकंचप्रतिबंधनिवर्तकंशुभादृष्टमितिसहस्रांतमाह अदृष्टादिति ।

आशीविषनिभांस्तद्वतामसानतिकोपिनः ॥ निवारयतिकोनामसर्वदाप्राणिर्हिंसने ९१ अभोनिधीनगाधोदान्कलोलशतमालिनः ॥ निवारयेच्चकोनामजगदा
चमनंप्रति ९२ नदीनामपिनीराणिकोनयेन्निभ्रभूमिकाम् ॥ वसुधानीरसंस्थानांकोमज्जतींनिवारयेत् ॥ सूर्यादीनपिखादस्मात्पततःकोनिवारयेत् ९३ इत्यादि
कंसमग्रस्यलोकस्यास्यविधारणम् ॥ क्रियतेयेनसज्ञेयःसेतुरात्मा महेश्वरः ९४ बहिर्मुखेनमनसायदिज्ञातुंनशक्यते ॥ तदुपायःसमुक्तोस्तिब्राह्मणैर्वेदवादिभिः
९५ बहिर्मुखंसमायातिमनोत्रविषयेच्छया ॥ यथातथैवतद्वच्छेदंतरात्मेच्छयास्वयम् ९६ समीचीनंयदायद्विविजानातिमनःस्वयम् ॥ तदातद्यातिसहस्राप्रतिबंध
धिविर्जितम् ९७ विषयस्यात्रसौंदर्यज्ञातइच्छास्वयंभवेत् ॥ ततःसौंदर्यविज्ञानआत्मनोयत्नवान्भवेत् ९८ अदृष्टाज्जायतेज्ञानंयथानिष्टेषुवस्तुषु ॥ अदृष्टादेव
तद्वत्स्यादर्भीष्टेष्वपि सर्वदा ९९ अशुभज्ञानहेतुःस्यात्पापंयद्वृणाभिह ॥ शुभज्ञानस्यतद्वत्स्याद्धेतुःपुण्यंमहात्मनाम् १६०० यज्ञदानादिकंपुण्यमुक्तंशास्त्रेस्ति
सर्वदा ॥ तेनविज्ञानउत्पन्नइच्छातस्मिन्स्वयंभवेत् १६०१ यज्ञाद्यायद्यपिप्रोक्ताःस्वर्गादिफलहेतवः ॥ आत्मनोपिचविज्ञानेतथाप्येतेभवंतिहि १६०२ तएवा
स्माकमाकांक्षावशाददर्शादिकंयथा ॥ नित्यंकाम्यंतदेवस्यादेवंयज्ञादयोपिनः ॥ स्वर्गप्रदाःस्वविज्ञानेभविष्यंत्यत्रहेतवः १६०३

यथाऽनिष्टवस्तुविषयज्ञानंप्रत्यहृष्टंप्रयोजकंतथेष्टपदार्थज्ञानंप्रत्यपीत्यर्थः ९९ तत्रादृष्टस्यव्यवस्थामाह अशुभेति । स्पष्टम् १६०० पुण्यस्वरूपंकथयंतस्यात्मज्ञानेच्छाप्रयोजकतामाह यज्ञेति ।
शास्त्रविहितंयज्ञदानादिकंपुण्यमित्युक्तंतेनपुण्येनआत्मसौंदर्यज्ञातेसतिइच्छातत्रस्थितिहेतुःस्वयमनापासेनभवेदिति १६०१ ननुस्वर्गादिफलेषुतत्तद्वाक्यैर्विनियुक्तानांयज्ञादीनांकथमात्मज्ञानार्थत्वं
मितिशंकांवारयन्नैकस्यक्रमेणोभित्तिव्यतिरेकविनियोजकयोर्द्वयोर्वाक्ययोःसामर्थ्यादुभयार्थत्वमपिभवतीतिसंयोगपृथक्प्राप्यमभिनयति यज्ञाद्याइतिद्वाभ्यां । यद्यपियज्ञादयःपूर्वकाण्डपठितस्वर्गकामा
दिवाक्यैःस्वर्गादिफलहेतवःप्रोक्तास्तथापितएवयज्ञादयआत्मविज्ञानेप्येतेहेतवोभवंतीतिसंबन्धः प्रकृतवाक्यबलादितिभावः १६०२ एतदृष्टांतंनस्फुटयति तएवेति । प्रथमपदद्वयपूर्वाव्ययित्वेनव्या
ख्यातं यथायदृष्टपूर्णमासादिकंपावज्जीवंदर्शपूर्णमासाभ्यांयजेतेतिवाक्याभित्यंतदेवदर्शपूर्णमासाभ्यांस्वर्गकामेयजेतेतिवाक्योत्थायाअस्माकमधिकारिणामाकांक्षायावशात्संबन्धात्काम्यमपिभ
यति । तथायज्ञादयोपिनोस्माकमधिकारिणांस्वर्गकामादिवाक्योत्थाकांक्षावशात्स्वर्गादिप्रदाअपिअत्रयज्ञेनेत्यादिवाक्येसतिस्वस्यात्मनोविज्ञानेपिहेतवोभवंतीत्यर्थः १६०३

अत्रवाक्येउक्तानांयज्ञदानतपोनशानांस्वरूपाणिनानाविधानिवर्णाश्रमभेदापेक्षयाव्यवस्थितरूपाणिबोध्यामीत्याह यज्ञइति । अपरंचतुर्थे १०६४ तत्रयज्ञस्वरूपाणांव्यवस्थामाह ज्योतिरिति । ज्योतिष्टोमादिरूपाद्रव्यसाध्यायज्ञागृहिणांयथाधिकारकर्तव्यतयोक्ताः स्वाध्यायोजपोयोगःसमाधिश्चएतद्रूपायज्ञास्तुगृहस्थभिन्नाश्रमिणामपिशब्दाद्रहस्थानामपियथावकाशंकर्तव्याः तथाज्ञानाभ्यासरूपायज्ञायतिभिर्विशेषेणप्राधान्येनकर्तव्याः इतराश्रमिभिस्तुक्रमप्रधानरूपसर्जनत्वेनेत्यर्थः १६०५ दानस्वरूपव्यवस्थामाह दानमिति । अन्नसिद्धांजगाम्यमामात्रं आदिपदेनगवादयः एतादृशद्रव्यसाध्यदानंयतिभिन्नाश्रमस्थैःसर्वैःकर्तव्यतयोक्तमित्यर्थः १६०६ यतस्तुसर्वभूताभयसंपादनरूपमेवदानमितिदर्शयति चतुर्विधेभ्योभूतेभ्यःत्रिंशताश्लोकैः । जरायुजादिचतुर्विधमृतसंप्रदानकमेतदानंपरमुत्कृष्टंमृतं एतत्किं आत्मवत्सर्वभूतानांमतिकूलस्पर्शाशरीरादिभिरकृतिरनाचरणंतदभयमित्यर्थः १०६७ सर्वेति । एतदानंसर्वेषामधिकंप्रशस्तं यतिभिस्त्वेतदेवकर्तव्यं एतदनुष्ठानायेवसंन्यासाश्रमस्वविधानादित्यर्थः १६०८ अभयदानोद्देश्यकत्वंसंन्यासाश्रमस्यसंन्यासकरणमंत्रादेवसिद्धमित्याह अभयमिति । मत्तःस्वस्मादभयंसर्वभूतेभ्योदत्तामीत्यर्थंकंस्वाहंतंमंत्रमु

यज्ञोदानंतपस्तद्वदनाशकमथापरम् ॥ वर्णाश्रमादिभेदेनकर्तव्यंशास्त्रकीर्तितम् १६०४ ज्योतिष्टोमादिकायज्ञागृहिणांपरिकीर्तिताः ॥ स्वाध्याययोगयज्ञाश्च
तथान्याश्रमिणामपि ॥ ज्ञानयज्ञाविशेषेणयतीनांपरिकीर्तिताः १६०५ दानंनानाविधंतद्वदन्नधान्यादिकंमहत् ॥ यतेरन्याश्रमस्थस्यसर्वस्याप्यत्रकीर्तितम्
१६०६ चतुर्विधेभ्योभूतेभ्यःकर्मणामनसागिरा ॥ आत्मवत्प्रतिकूलानामकृत्याख्यमुदीरितम् ॥ दानमेतत्परंनास्मादधिकंकिंचिदस्तिहि १६०७ सर्ववर्णाश्र
मादिस्थैःकर्तव्यमधिकंसंस्तुतम् ॥ यतिभिस्तुविशेषेणकर्तव्यमिदमेवहि ॥ आश्रमोयममीपांस्यात्सर्वभूताभयायहि ८ अभयंसर्वभूतेभ्योमतःस्वाहेत्युदीरयन् ॥
निर्गच्छत्यत्रपरमोहंसोप्यन्योयतिस्तथा १६०९ ततस्तस्यतदेवोक्तदानंपरममण्यपि ॥ यथानैवभवेत्पीडादेहेन्द्रियमनस्स्वह १६१० चतुर्विधानांभूतानां
तथाकुर्वीतसर्वदा ॥ विद्यादेन्यस्तकर्मायदानंनैवान्यथाक्वचित् १६११ वितैर्नानाविधैःपूर्णान्त्रिलोकींब्रह्मणेयदि ॥ न्यायलब्धांकुरुक्षेत्रेसूर्यग्रहउपागते ॥ स्वदेह
सहितांदद्याच्छ्रद्धयापरयान्वितः १६१२ ततोपिह्यधिकंदानमभयंपरिकीर्तितम् ॥ स्थिरजंगमभूतानांमध्येकस्यापिदेहिनः १६१३ स्थिरजंगमभूतानांसर्वेषाम
भयंसदा ॥ ददातिमर्थासर्वदेशेयःकोपिमानवः ॥ तस्माद्दानात्परंदानंसदृशंचनविद्यते १६१४ अभयंसर्वभूतेभ्योदत्वायोत्रचरेद्यतिः ॥ अस्मिन्देहेतथान्य
स्मिन्भयंतस्यनविद्यते १६१५

धारयन्नेवयतःपरमश्रौतोयतिस्तथान्यःस्मार्तःकुटीचकबहूदकहंसान्यतमरूपःपूर्वाश्रमात्रिर्गच्छतिनिष्क्रामतीत्यर्थः १६०९ ततइति । यतस्तस्ययतेस्तदेवसर्वभूताभयमदानमेवपरमंदानंमोक्तंततो
यतिस्तथाकुर्वीत तथाकथं यथाचतुर्विधानांभूतानांदेहन्द्रियमनसुअणुर्किंचिदपिपीडानभवेदिःयन्वयः । न्यस्तंत्यक्तंकर्मयेनसंन्यस्तकर्मतियोग्यंन्यस्तकर्मायविद्यादेर्विद्यायास्तत्साधनस्यचयदानंत
दपिअन्यथाप्रतिश्रालाभाद्युद्देशेनक्वचिदपिनोक्तंकिंतुशरणागतस्याभयोद्देशेनैवविद्यादिकंपतितद्यादितिपावदितिद्वयोरर्थः १६१० । १६११ सर्वाभयदानस्यसर्वदानेभ्योत्कर्षकैमुत्पन्नायेनाह वितै
रितित्रिभिः । सर्ववित्तपूर्णान्यायाजितंचसर्वापृथ्वींब्रह्मणेब्रह्मविद्याब्रह्मीभूतायविप्रायकुरुक्षेत्रेसूर्यग्रहणकालेपरमश्रद्धयापदिकाश्चिद्व्यात्ततस्तद्दानादप्यधिकंस्थावरादीनामेकस्यापिजंतोरभयदानमि
तिद्वयोःसंबंधः १२ । १३ यस्तुसर्वभूतेभ्योऽभयंसदासर्वत्रचददातितदानस्योत्कर्षःकिमुवाच्यइत्याह स्थिरेति । स्पष्टम् १४ अभयदानफलप्रदर्शकं'अभयंसर्वभूतेभ्योदत्वायश्चरतेमुनिः । नतस्यत्रिषुलो
केषुभयंभवतिकर्हिचित'इतिवाक्यमर्थतःपठति अभयमिति । चरतिआत्मविद्यामभ्यसतिसत्रिषुसूक्ष्मकारणात्मकेषुसमष्टिषुपिहिलोकेषुभयंदितीयदर्शनंनानाप्रोतिअद्वितीयब्रह्मभावंप्राप्नोतीतिपावत् १५

सर्वभूताभयप्रदानोत्कर्षस्फुटयंस्तद्वक्षणभूताया अहिंसायाः सर्वधर्मातिर्भावकत्वेनोत्कर्षमाह चतुर्विधानामिति । हिंसायाश्चतुर्विधभूतानां शरीरवाङ्मनोभिरपोहनरूपायामहिंसायां चतुष्पात्वात् चतुष्टयेन सत्यदयातपोदानाख्येन विशिष्टः पूर्णइति यावत् व्यवस्थितो विशेषेणाधर्मसंकरराहित्यात्मकस्पष्टत्वेन स्थित इत्यर्थः १६१६ एतत्स्पष्टयितुं प्रतियोगिभूतां शरीरादिकृतां हिंसामधर्मरूपां निर्दिशति कर्मपेति नवभिः । चतुर्विधभूतानां कर्मणास्थूलशरीरव्यापारेण प्रयुक्ताया शस्त्रघातादिरूपा हिंसाया चर्मत्रणमंत्रसाध्याभिवाराख्ययागेन ओषधादिना च परशरीररोगजननात्मिका सा द्विविधा शरीरत्वेन प्रसिद्धे वेतिसंबंधः १६१७ विनोति । यत्नराणां विचादिहरणं तदपि पूर्वाक्तादधिकं कर्मजं हिंसनं ज्ञेयं परस्परआधिर्मानसर्पाढातद्वारा प्राणवियोगानुकूलत्वादित्यर्थः १६१८ वाचिको हिंसामभिनयति पापस्पृति । परकीयपापस्य राजपुरुषादेः पुरतः प्रकाशनं यच्चानेदाकरणं यच्च परकीयगुणे पुद्गोपाविष्करणमेवं विधं वाचिकं हिंसनं बोध्यमित्यर्थः १६१९ मानसं हिंसनमाह गुणानामिति । यद्विद्यादिजातानां परकीयगुणानां मनसाऽऽसहनं सत्साराख्यं यच्च परकीयदारादीनां स्वं प्रतिप्राप्त्यर्थं चिंतनं यच्च भूतानां द्रोहस्पनाशोपायस्य चिंतनं एवं विधं मानसं हिंसनं बोध्यमिति तद्विषयः १६२० । १६२१ उक्तमानसादिव्यापाराणां परंपरया हिंसनत्वमिति दर्शयन् परंपरा हिंसा मुदाहरति परेति । परकीयवैरप्रभृतिभ्यो यदुद्धेधनादीनां च दानेनाद्विसंवापयत्वाद्दुपाय हिंसनमिति प्रोक्तं लोकेनानाविधं प्रसिद्धं

चतुर्विधानां भूतानां कर्मणामनसागिरा ॥ अहिंसायां सदा धर्मश्चतुष्पाद्विव्यवस्थितः १६ कर्मणा भूतहिंसाया प्रसिद्धा मरणप्रदा ॥ चतुर्विधानां भूतानां शस्त्रघातादिका चया ॥ शरीररोगजननं हिंसामंत्रौषधादिना १७ वित्तदारादिहरणं नराणामधिकं सदा ॥ हिंसनं तत्र विज्ञेयमाधिद्वारेण कर्मजम् १८ पापस्य राजभृत्यादेः कथनं हिंसनं गिरा ॥ अपकीर्तेश्च करणं दोषकीर्तिगुणेष्वपि १९ गुणानां परकीयानां मनसाऽऽसहनं च यत् ॥ विद्याकीर्त्यादिजातानामन्यदारादिचिंतनम् २० प्राप्त्यर्थं स्वस्य विज्ञेयं तथा द्रोहस्य चिंतनम् ॥ चतुर्विधानां भूतानां मानसं हिंसनं स्मृतम् २१ परवैर्यादिबुद्ध्यादिदानमेतदुदाहृतम् ॥ उपाय हिंसनं तच्च लोकेनानाविधं भवेत् २२ असत्यवचनं तद्वद्भूतानां दुःखकारणम् ॥ आत्मनो वात्र लोके वा परलोके च हिंसनम् २३ यज्ञादिधर्मकरणे प्रवृत्तस्य निवारणम् ॥ स्वयं चाकरणं पुंमः कुतर्काद्यैस्तु हिंसनम् २४ शौचादीनां तु संत्यागः कर्तव्यानां सदात्मनः ॥ अकर्तव्यस्य करणं कुलात्मादेस्तु हिंसनम् २५ एतस्माद्विपरीतः स्याद्धर्मः शास्त्रोक्तलक्षणः ॥ अहिंसायां ततः सर्वोप्यंतर्भवति सर्वदा १६२६

मिति १६२२ तथानृतभाषणमपि हिंसनमेव हल्लोके परलोके वा भूतानां स्वस्य वा दुःखहेतुत्वादित्याह असत्येति । यतो लोकाद्व्येभूतानामात्मनश्च दुःखकारणमनोऽसत्यवचनमपि हिंसनमेवेति संबन्धः २३ अनृतस्य परलोके परेषां स्वस्य चा हिंसनरूपतां स्फुटयन्नास्ति कथमपि हिंसनेत्याह यज्ञादीति । यत्कुतर्काद्यैः परस्य धर्मप्रवृत्तस्य निवारणं यच्च स्वयं धर्मानां चारणं तत्स्वस्य परेषां चा हिंसनमेव निर्दानरकादिहेतुत्वादित्यर्थः १६२४ एवं सर्वविहिता करणानि पिद्वाचरणं चात्मनः कुलादेश्च पातित्यादिहेतुत्वादिसेवेत्याह शौचादीनामिति । विहितानां शौचादीनामकरणं प्रतिपिद्वाचरणं च स्वस्य कुलदेशादेश्च पातित्यादिहेतुत्वादिसेवेत्याह यथा विश्वामित्रपुत्रैः शुनः शेषज्येष्टीकरणात्मिकायाः पितुराज्ञाया अकरणा न्यलेच्छत्वमासि रूपा हिंसनं स्वस्य स्वकुलस्य च कृतमिति देशहिंसनोदाहरणं च यथा दंडराख्येन राज्ञाऽऽस्त्यकन्यायपणेन देशनाशः कृत इति रामायणे प्रसिद्धमिति । एतेन निद्रातं ददाति नाम सवृत्तीनामपि बुद्ध्याकांक्षेपिकानामुदकैः दुःखप्रयोजकत्वादि हिंसनत्वमिति सूचितम् २५ एतस्मादिति । एतस्मात्प्रपञ्चिता हिंसा स्वरूपा द्विपरीतरूपो धर्मः शास्त्रे प्रसिद्धस्ततः स धर्मः सर्वोप्यहिंसायामंतर्भवतीति १६२६

अहिंसेति । ततश्च विद्यया सर्ववर्मा भवितुं देवपरमवर्त्ममहिंसायाः शास्त्रेषु कृतमतः सर्वविवेकिभिरहिंसाकर्तव्येति सर्वथा सर्वव्यत्नेन १६२७ अहिंसायाः फलमाह तथेति । तया अहिंसायाधर्मोऽशुक्रकृष्णाद्ययो योगशास्त्रे प्रसिद्धस्तथा मोक्षश्चक्रे स्थितो वश्यो भवति ससाधनेतरपदार्थलाभस्तु सुकरत्वात् सत्याः फलत्वं पदवी योग्य इत्यर्थः १६२८ अतएवाहिंसा सत्यास्तेषु ब्रह्मचर्यापरिग्रहायमाह तियोगसूत्रेऽहिंसाया आदौ कीर्तनं तस्याः सर्वयमांस्तर्भावकत्वादिति वक्तुं तदितरयमानां तत्रांतर्भावदर्शयति ब्रह्मेति षड्विंशतिः । ब्रह्मचर्यं स्त्रीव्यतिकराभावरूपमहिंसांतर्गतमेव । स्त्रीसंबन्धस्योदकै उत्तरफले संसारसंततिरूपे दुःखप्रदत्वादि त्वर्थः १६२९ इह लोकेऽपि स्त्रीसंबन्धस्य परपोडा करव्यापाररूपं हिंसात्वं प्रसिद्धमित्याह ग्राम्येति द्वाभ्यां । ग्राम्यधर्मेणेति प्रकृत्यादित्वात् नृतीया तथा च योवने ग्राम्यधर्मरूपा योऽपि द्रमनाद्रभोजायते यतो यमं भवन्नारीतद्रभयोर्मरणतुल्यं मरणरूपं वा दुःखं दुःखं जायत इति प्रसिद्धमित्यर्थः १६३० नारीति । किंच नारी संयोगात् पुंसोरेतो जनिष्यमा ण्यजंतवे देह रूपस्य कारागृहस्य बंधनगारस्य प्रदायकं भवेत् यतो देहकारागृहलाभादेतददृष्टात्मादि त्रिविधं दुःखं जंतूनां स्यादिति १६३१ रेत इति । रेतः सितचतीति रेतः सितस्य रेतः सितः पुंसस्ततो नारी संसर्गमत्त उक्तविधदुःखं दंपांपजायते ब्रह्मचर्यं कृते तु एतदुक्तविधं हिंसनं न किंचिज्जायतेऽतो ब्रह्मचर्यमहिंसायामंतर्भूतमिति संबंधः १६३२ अहिंसक इति । अहिंसको वाणिजत सर्वहिंसा चरणरूपा हिं

अहिंसा परमोधर्मस्तत एवात्र कीर्त्यते ॥ अहिंसा सर्वथा सर्वैः कर्तव्या बुद्धिजीविभिः १६२७ तया धर्मस्तथा मोक्षो भवेत्तेषां करे स्थितः ॥ अर्थकामौ च किं नाम वक्तव्यौ सुलभौ हि यौ २८ ब्रह्मचर्यमहिंसायामंतर्भवति सर्वदा ॥ उदकं महती हिंसा जंतूनां भोगतः स्त्रियः २९ ग्राम्यधर्मेण गमनाद्योषितां योवने सति ॥ भवेद्द्रभोयतो नारीगर्भयोर्मरणोपमम् ॥ मरणं वा भवेद्दुःखं दुःखं देहधारिभिः ३० नारी संयोगतो वीर्यदेहकारागृहप्रदम् ॥ जंतूनां यत एतत्स्यात् त्रिविधं दुःखमद्भुतम् ३१ रेतः सितस्ततः पापं भवेदत्यंतदुःखदम् ॥ ब्रह्मचर्यं कृते नैतद्भवेत्किंचिद्विहिंसनम् ३२ अहिंसको ब्रह्मतानां कर्मणामनसागिरा ॥ वदेदसत्यं केनायं निर्निमित्तं महा मुनिः ३३ परद्रव्यापहारं च कुरुते केन हेतुना ॥ परिग्रहं कथं कुर्याद्भूतपीडा विवर्जितः ३४ अहिंसा तत एव येयमानां जननीमता ॥ अहिंसको त्रयः कश्चित्संज्ञेयः पुरुषोत्तमः ३५ अहिंसेव ततोदानं यतीनां परमं स्मृतम् ॥ अन्येषामपि किं त्वन्यैः कर्तुं नैतद्विशक्यते ३६ सर्ववर्णाश्रमस्थानां स्वधर्मपरिवर्तिनाम् ॥ शास्त्रस्थेन विधानेन तप एतदुदीरितम् ३७ शास्त्रेणाप्यनिषिद्धानां विषयाणामसेवनम् ॥ सर्ववर्णाश्रमाणां यत्स्याददो नशनं परम् १६३८

सापरः पुमानत्र लोकेऽनुत्तमापणस्तेषां परिग्रहं च संचय रूपं किमर्थं करिष्यति अतः सत्यास्तेषां परिग्रहरूपा यमा अप्यहिंसायामंतर्भूता इति द्वयोरर्थः १६३३ । १६३४ फलितमाह अहिंसेति । ततः सर्वयमांस्तर्भावकत्वाद् हिंसाजननी वा भवति त्वेन यमानामादौ निदिष्ट इत्यर्थः । तथा चोक्तं योगभाष्ये इतरचयमनियमास्तदवदातकरणयैवोपादीयंत इति । तस्या अहिंसाया अवदातत्वस्य शुद्धत्वस्य करणायेति तदर्थः । तस्मादहिंसकः सर्वोत्तम इत्यर्थः १६३५ अहिंसेवेति । तत एकानुष्ठानेन सर्वधर्मसिद्धिरूपलाघवाद् हिंसारूपं परमं दानं यतीनां भारादुद्दिष्टानां कर्तव्यतया विहितं यद्यप्यन्येषामाश्रमिणामप्येतदहिंसारूपं दानं कर्तुं योग्यं तथापि शक्यं न भवति परिग्रहादेः परपोडा करस्य सर्वथा तैस्त्यक्तुमशक्यत्वादिति भावः १६३६ तपोविभागमाह सर्वेति । सर्वेषां वाणिजानामाश्रमिणां च स्वस्वधर्माविरोधेन शास्त्रोक्तविधिना एतच्छरीरं द्रियमनसां नियमरूपं तपो भगवद्गीतादिपूक्तमित्यर्थः १६३७ अनशनविभागमाह शास्त्रेणेति त्रिभिः । यत्शास्त्रेणानिषिद्धानामपि विषयाणां यथाशक्ति सेवनं भोगत्यागः एतद्यति हिंसा सर्वेषां वर्णाश्रमाणां योग्यमनशनमित्यन्वयः १६३८

यथेति । प्रथमपादः पूर्वाव्ययिवेन दर्शितः यत्तेस्तु योग्यमिदमनशनं इदं किं इहामुत्र वा विद्यमानपदार्थेष्विच्छालेशस्याप्यकरणं तथा यथोपपन्नेन यथा प्राप्तेन भिक्षात्नेनादृष्टायथोपपन्नेन वा स चादे
हस्पतिधारणं निरुहणमिति ह्योर्यः १६३० । १६४० एवमिति । एवं विद्यया दित्युत्तरूपं पुण्यं ब्रह्मविज्ञानं हेतुतयोक्तिमप्यर्थः १६४१ यज्ञादीनां दृष्टविज्ञानजननद्वारात् जातेदतिज्ञा
भ्यां । यदा दृष्टादृष्टेभ्यः सहा येभ्यो ब्रह्मविज्ञानं जायते तदा ब्रह्मरूपविषयस्य स्वभावमुदरत्वात्तत्रेच्छास्वयमेव जायत इति १६४२ अदृष्टादिति । तत्रादृष्टाद्यागादिजन्मयमुक्त्युत्तरादृष्टं गुरुशान्तावि
कारिशरीरादिलाभरूपं जायते ततो गुरुप्रभृतिलाभरूपादृष्टादात्मज्ञानं परे संजायते तत आत्मसाक्षात्कारेच्छा जायते इच्छया च चित्तस्यात्मन्येकाग्रत्वं जायते इत्यर्थः । तथा च सामग्रीसंपादनाय पतिव्यंकदृ
रितापनयाय च यागादिगुण्यमपेक्षितमिति भावः १६४३ ननु किमर्थमात्मविज्ञानमपेक्षणीयं महाप्रभायैः कर्मभिरेव व्यंकृताया इत्याशंकावारकस्पृष्टमुनिर्भवतोत्पन्तवाक्यस्यार्थमाह यदाचित्तमिति
त्रिभिः । यदाचित्तेकाग्र्यं भवति तदा दृढमसंभावनादिभिरनास्कंदनीयं महावाक्यजं ज्ञानं जायते ततो दृढज्ञानादेव ब्राह्मणो मुनिर्जीवन्मुक्तिफलं ज्ञानशालाशाली भवति यतो हेतोर् यदा यज्ञादिभिरात्म
निब्रह्मरूपे दृष्टाज्ञानेच्छा जायते तदा आत्मविज्ञायैव मुनिर्जीवन्मुक्तिफलं भवति तान्यथा इतरत्कर्मफलमाप्तेति त्रयाणां तत्त्वं यः १६४४ । १६४५ । १६४६ उक्तविद्यमुनिव्यवकासनया विविदिषा

यथाशक्तियतिहित्वायतेरनशनंविदम् ॥ इच्छामात्रस्यसंत्यागइहामुत्रार्थसंश्रयः १६३९ यथोपपन्नभैक्षेणवाससापिचतादृशा ॥ विधारणंतुदेहस्ययतेरुक्तंनचा
परम् ४० एवंग्रजस्तथादानंतपोनशनमेवच ॥ चतुष्टयंभवेत्पुण्यंब्रह्मविज्ञानकारणम् ४१ जातेब्रह्मणिविज्ञानेदृष्टादृष्टसहायतः ॥ इच्छाविषयसौंदर्यात्स्वयमेव
प्रजायते ४२ अदृष्टाज्जायतेदृष्टदृष्टाज्ज्ञानंप्रजायते ॥ इच्छाज्ञानाद्भवेच्चित्तमिच्छातो नवहिर्वजेत् ४३ यदाचित्तंवहिनैतिस्वात्मनोदैवयोगतः ॥ तदातस्मिन्नि
विज्ञानंदृढमस्यप्रजायते ४४ ततोमुनिर्भवेदेषआत्मज्ञोब्राह्मणोयतः ॥ आत्मानमेवविज्ञायमुनिर्भवतिनान्यथा ४५ यदायज्ञादिभिःपुण्यैरिच्छाभवतिदेहिनः ॥
आत्मनिब्रह्मरूपेस्मिन्स्वयंज्योतिःसुखाद्वये ४६ इच्छावंतोमहात्मानएतमेवात्मरूपिणम् ॥ संन्यासिभिःसदादृश्यमवाङ्मनसमोचरम् ॥ इच्छंतःसर्वकर्माणि
संन्यस्यंतिमहाधियः ४७ कर्मासक्तस्यनैवस्यात्कर्हिचित्स्वात्मनिस्थितिः ॥ निषिद्धकाम्ययोस्त्यागो नशक्योदेहधारिभिः ॥ कर्तुमस्यतुल्यक्यत्वेप्यस्तिदो
षोमहानयम् ४८ नित्यंनैमित्तिकं कर्मदेशकालापेक्षया ॥ चोदितं कर्मभिः कार्यमन्यैराश्रमिभिःसदा ॥ अकृतौतस्यतेषांस्यात्प्रत्यवायोतिदुःखदः १६४९

संन्यासविधायकस्य प्रव्रजंतीत्यंतवाक्यस्यार्थमाह इच्छावंत इति द्वादशभिः । इच्छावंत इत्यतिशयोक्त्यर्थमतुष तथा चोक्तुष्टेच्छाशालिनो भोगकार्पण्यरहिता इति यावत् एतेन प्रव्रजनशीलवाचकस्य प्रव्राजिपदस्यार्थः सूचितः । एतादृशहात्मान एतमेवात्मरूपलोकाभिच्छतः संतः सर्वकर्माणि संन्यस्य संतीत्यन्वयः १६४७ कर्मणस्त्याज्यत्वे हेतुविशेषरूपत्वं दर्शयन्नप्यविशेषोपतिभिर्नाश्रमिभिः परितुर्नुनशक्यत इत्याह कमेत्यादिना । कर्मानुष्ठानपरस्यात्मज्ञाने स्थितिर्निष्ठादुर्लभा कर्मत्यागस्त्वितराश्रमभिर्दुष्करः । तथाहि पापेष्वातिपिधानां काम्यानां च कर्मणां त्याग एव कर्तुमशक्यो दृश्यते तेषां स्थूलसूक्ष्मदेहाभिमानिनां भोगानुकूलत्वात् अस्वनिषिद्धकाम्यत्यागस्य कथंचिद्विवेकेन कर्तुं शक्यत्वेऽप्यमुत्तरश्लोके वक्ष्यमाण उभयतः पाशरज्जुनिर्भोदोपः प्राप्नोत्येवेत्यर्थः १६४८ तदोपमामि नयति नित्यमिति । कर्मभिरन्यैराश्रमभिश्चोदितं शास्त्रविहितं नित्यं संन्यासिहोत्रादिकेनैमित्तिकमुपरागस्नानादिकंचेदशकालानुसारेण वाच्यं कर्तव्यमन्यथाप्रत्यवायापत्तेरित्यर्थः तथा च ऋजो आत्मकाऽप्यहानिरव्रजं तु प्रत्यवायापत्तिरित्युभयतः पाशरज्जुरिति भावः १६४९

संन्यासविधिना कर्मत्यागेतु न दोष इत्याह शास्त्रोक्तेनेति । इति वेदव्यवस्थितिर्नित्यादिकर्मविधायकानां संन्यासविधायकानां च वाक्यानां विषयव्यवस्थया सिद्धोपमर्थ इत्यर्थः भगवताप्युक्तं ' मो
हात्तस्य परित्यागस्तामसः परिकीर्तितः ' इति १६५० विषयव्यवस्थामेव स्फुटयति स्रगादीत्यादिना । यस्य मानसं स्रग्ध्वं दनादिसंसारिकविषयेषु व्यग्रमिदं आत्मविषयकविज्ञानं कथं प्राप्नुयादि
त्यर्थः तथा च तेन कर्मवक्तव्यमिति भावः १६५१ संन्यासाधिकारिणं निर्दिशति अपीति । निर्विषयं विषयेभ्यो नितरां विरतं यस्य चित्तं स कर्मभारं किमर्थं वहति इत्यर्थः १६५२ तत्रोपपत्तिमाह
कर्तव्यानीति । अधिकारः फलसंबन्धः फलकामनादिरूपस्तद्वर्तमानत्वेन शास्त्रं कर्मविधौ अयं चोतरागस्तु कथं तदधिकारी स्यादित्यर्थः नित्यकर्मसु सामान्यरूपेण फलकामोधिकारी स्वर्गपथादिविशेष
रूपेण फलकामस्तु कान्येव विविधा गोचरद्वाराण्यकभावाद्दोष इत्याह १६५३ तत इति । ततः सरागस्यैव कर्माधिकारित्वात् यस्य चित्तं विरक्तं तत्प्रत्येतत्प्रकृतं शास्त्रं कर्मणां त्यागं वदति कीदृशं त्यागं आगतं
कर्मप्रयोजनाभावेन स्वयं प्राप्तमित्यर्थः तदुक्तं ' प्रत्यक्षप्रवणतां बुद्धेः कर्माण्युत्पत्त्याय शुद्धितः । कृताभ्यां यस्तमायां ति प्रावृत्ते घना इव ' इति १६५४ प्रत्यक्षप्रवणता विरोधित्वेन विषयवद्विरक्तः
कर्मनित्यमपित्यजेदित्याह यथेति । बहिर्दृष्टिप्रत्यक्षविवेकवैमुख्यम् १६५५ ननु संन्यासेपि भिक्षादनादिरूपं कर्मावशिष्यत एवेति तद्वन्नित्याप्यपि तिष्ठति शंकां विशेषपददर्शनेन वारयति भिसे

शास्त्रोक्तेनैव मार्गेण त्यक्तं कर्म सुखाय हि ॥ अन्यथा दुःखदंतत्स्यादिति वेदव्यवस्थितिः १६५० स्रगादिविषयेष्वेव वर्तते यस्य मानसम् ॥ व्यग्रं स विषयासक्तः कथ
मात्मनि गच्छति १६५१ अपि निर्विषयं चित्तं जातं यदि हि कर्मिणः ॥ किमर्थं कर्मजं भारं वहति स्वस्य दुःखदम् १६५२ कर्तव्यानीति कर्माणि शास्त्रवत्तयाधिकारि
णम् ॥ विषयप्रार्थनाहीनो ह्यधिकारी कथं त्वयम् १६५३ ततो निर्विषयं चित्तं यस्य जातं महात्मनः ॥ तस्य त्यागं वदत्येतत्कर्मणां शास्त्रमागतम् १६५४ यथात्र वि
षयाः कुर्युर्वहिर्दृष्टिशरीरिणाम् ॥ कर्माण्यपि तथा कुर्युर्नित्यादीनि हि देहिनः १६५५ भिक्षादनादिभिर्नैव क्रियते तत्र बहिर्दृशिः ॥ नियतायादृशी नृणामग्निहोत्रादिक
र्मभिः १६५६ अकृतौ प्रत्यवायोपि नास्ति भिक्षादनादिषु ॥ यादृशो विद्यते लोके ह्यग्निहोत्रादिकर्मणाम् १६५७ ततः कर्माणि संत्यज्य नैष्कर्म्याश्रममागताः ॥
आत्मानं द्रष्टुं कामास्ते सर्वसंगविवर्जिताः १६५८ विद्वांसो येऽभवन् पूर्वब्राह्मणाः स्वात्मवेदिनः ॥ विक्षेपकारकत्वेन तत्त्यज्यः कर्मतेपि हि ॥ किमु यैर्नैव विदित आत्मा
साक्षादयं पुमान् १६५९ प्रत्यक्षतोपि दृष्टो यैः करामलकवत्पुमान् ॥ स्वयं ज्योतिः सदानंदो भेदगंधविवर्जितः १६६०

तिद्वाभ्यां । अग्निहोत्रादीनि कर्माणि कर्मप्रवणचित्तेनैव कर्तुं शक्यानि अकरणप्रत्यवायप्रयोजकानि च भिक्षादनादीनि तु भोजने मुखं प्रति हस्तव्यापारवद्व्यपराचितेनापि कर्तुं शक्यानि न नियतामावश्य
कां बहिर्दृशिं यद्विभुत्वात् कुर्येति न वा अकरणप्रत्यवायप्रयोजकानीति विशेष इति द्वयोरर्थः १६५६ । १६५७ फलितमाह तत इति । तेजानाधिकारिणः सर्वसंगविवर्जिता जाता इति
शेषः १६५८ यस्य गृहस्थाश्रमादौ तत्त्वसाक्षात्कारेपि जीवन्मुक्तिलक्षणमुनित्वं न सिद्ध्यति तेन विद्वत्संन्यासः कार्य इति बोधकस्यैतद्दोषोत्पादोर्भवत इत्यंतवाक्यस्यार्थमाह विद्वांस इति त्रयोदशभिः ।
पूर्वमपि ये ब्रह्मात्मसाक्षात्कारवन्तोऽभूयं स्तेपि विक्षेपजनकत्वेन कर्मसंन्यस्तवन्तः यैस्तु आत्मानं साक्षात्कृतस्ते विविदिष्यासंन्यस्तंतीति किमु वाच्यमित्यर्थः १६५९ विद्वत्पदार्थविशेषणभूतं ज्ञानं
साक्षात्काररूपं ग्राह्यमिति दर्शयन्नुक्तं स्फुटयति प्रत्यक्षत इति । यैः स्वयं ज्योतिरादिरूप आत्मा प्रत्यक्षतो दृष्टो तेषां कर्मणो विषयभोगवद्विक्षेपरूपतां विज्ञाय सर्वविषयकामनां संत्यज्य कर्म न चकुरे संन्यस्त
वन्त इति यावदिति द्वयोः संबन्धः १६६०

१६६१ विप्राइति । तेचमहाविषयोविद्वांसइतिउक्ताःपृष्टाःसंतएवंवक्ष्यमाणविधयाआहुरुत्तरंदतयंतः । इतिकथं हेविप्राभवद्भिर्दारसंग्रहःकिमर्थेनकृतः । कीदृशोदारसंग्रहः सुखप्रजादःसुखहेतुसंततिप्रदायकइत्यर्थः १६६२ तेषामुत्तरवाक्यमभिनयति सुखमितिभिभिः । आत्मस्वरूपभूतसुखादधिकंसुखेनास्तितच्चात्मरूपंसुखंसाध्यसाधनभावविवर्जितप्रस्माकमपरोक्षमित्यर्थः १६६३ प्रजातीति । इहलोकैपरलोकेवाप्रजातिसुखस्वसंततिप्रयुक्तसुखस्यसिद्धयर्थःसाधकोद्धारद्वारतयापरम्परयासदारसंग्रहःस्यात् वर्धयंतुतेविद्वांसःस्वयंसुखरूपाःसंतःप्रजयाकिंप्रयोजनंसाधयामः नहितयामोक्षेकश्चिदुपकारोनिर्णयोनित्त्रपिविद्यमानत्वादित्यर्थः १६६४ नचास्माकंक्षुद्रसुखकामनाआनंदनिरूपत्वादित्याहुः अस्माकमिति । हिपतःएपांलौकिकानंदानांविबभूतआनंदोस्माकंस्वात्मनःस्वरूपादभिन्नोनिधिवदक्षयःस्वयंज्योतिरादिलक्षणोऽयमपरोक्षोवर्ततइत्यर्थः १६६५ इत्येवमिति । इत्येवंवादिनस्तेसर्वेविद्वांसःसंन्यासाश्रममागताःसंतोभिक्षाचर्यंभिक्षाचरन्तिस्मकुर्वन्तिस्म । कीदृशास्ते केचित्कृतदाराःविवाहिताः केचिदपरे । अपरपदार्थमाह अगृहीन्वेति । दारपाणिग्रहणमकृत्वैवतुष्टाः । किंकृत्वा पुत्राणांवित्तानांलोकानांचसंबन्धि

विक्षेपकारणं कर्मनित्यं विषयवद्भवेत् ॥ इति विज्ञाय संत्यज्य कर्मचक्रुर्न कामनाम् १६६१ विप्राभवद्भिः केनायं न कृतो दारसंग्रहः ॥ सुखप्राजादइत्युक्ता एवमाहुर्महाधियः १६६२ सुखं नैवाधिकं किंचिदात्मनो विद्यते तत्र भोः ॥ तच्चास्ति सर्वदा स्माकं साधनादिविवर्जितम् १६६३ प्रजाति सुखसिद्धयर्थ इह चापि परत्र वा ॥ द्वारद्वारतया सस्यात्सुखरूपाश्च ते वयम् ॥ प्रजया किं करिष्यामः श्वादीनां विद्यते हि या १६६४ अस्माकं विद्यते ह्येषामानंदोयं निधेः समः ॥ अक्षयः स्वात्मनो भिन्नः स्वयंज्योतिः सद्वयः १६६५ इत्येवंवादिनः सर्वे कृतदारास्तथापरे ॥ अगृहीत्वैव दाराणां पाणिं परमनिर्मुक्ताः १६६६ पुत्राणामपि वित्तानां लोकानांचोभयात्मनाम् ॥ इहामुत्र सुखार्थानां परित्यज्यैषणा त्रयम् ॥ भिक्षाचर्यं चरन्ति स्म संन्यासाश्रममागताः १६६७ पुत्रैषणाऽत्रयाप्रोक्ता सैव वित्तैषणा स्मृता ॥ पुत्राणामपि वित्तत्वं पितुः स्याद्गोधनादिवत् १६६८ वित्तैषणा तु याप्रोक्ता सा स्याल्लोकैषणा सदा ॥ वित्तं हि सुखहेतुः स्याल्लोको नाकादिको यथा १६६९ उभे एव ततो ज्ञेये एषणवे दवादिभिः ॥ सुखे चैकाद्वितीया स्यात्साधने तस्य सर्वदा १६७० असाधनं सुखं येषां सर्वातिशयवर्जितम् ॥ वर्तते केन ते कुर्वुरे पणामुभयौ मपि १६७१ स्वयंज्योतिः पुरोक्तोय आनंदात्मा महेश्वरः ॥ स एवात्मतया राजन्विद्वद्भिरधिगम्यते १६७२

एषणाश्रयं कामनाश्रयं परित्यज्य कीदृशानां लोकानां ऐहिकामुष्मिकभोगसाधनत्वेनोभयात्मनादिविधानमिति द्वयोरर्थः १६६६ । १६६७ वस्तुतस्तु वर्णितत्रिविधेषणा एकत्वेनैव गणया साधनैषणात्वेन सर्वासांसंग्रहाद्वितीया तु फलेषणे त्वेषणा द्वैविध्यमेवेति वक्तुं वर्णितमेषणाश्रयं साधनैषणात्वेनैकीकरोति पुत्रैषणेतद्वाभ्यां । पुत्रैषणा वित्तैषणात्वेनैव मंतव्या पुत्राणामपि गोसुवर्णादिरूपवित्तवद्गोपकरणत्वेन वित्तत्वात् । तथा वित्तैषणा पिलोकैषणात्वेन मंतव्या लोकपदस्य भोगसाधनवाचित्वाद्वित्तस्यापि च स्वर्गादिवद्भोगसाधनत्वादिति द्वयोरर्थः १६६८ । १६६९ फलितमाह उभे इति । फलतस्तसाधनविषयकत्वेन संसारे एषणा द्वैविध्यमेवेत्यर्थः १६७० विद्वांसस्तु नित्यसिद्धसुखरूपत्वात्साधनस्यानपेक्षितत्वाच्च द्विविधामप्येषणां न कुर्वन्तीत्याह असाधनमिति । असाधनं साधनानपेक्षं निर्तिशयंसुखं येषां वर्तते ते द्विविधामेषणां किमर्थं कुर्वीरन्नित्यर्थः १६७१ आत्मनः संन्यासादिसहकृतज्ञाने कल्पवत्स्फुरीकरणाद्युत्पाद्यविकार्यादिकर्मफलविलक्षणस्वरूपं प्रदर्शयतः स एष इत्यादेर्निरूप्यतीत्यंतस्य वाक्यस्यार्थमाह स्वयमिति नवभिः । यः पूर्वग्रंथे आनंदादिरूपतयामहेश्वरो वर्णितः स विद्वद्भिरात्मतयेवाधिगम्यते इति संबंधः १६७२

अन्तेदुःसहंविशदयति अस्मिन्निति । अस्मिन्लब्धेनपुण्यलोकेजननमारभ्यमरणपर्यंतमहंपापाप्यकरवंकृतवानस्मितथापरंकेवलंपुण्यानिनाकरवमित्याकारेणसंकल्पेनपुण्यपापेअन्तेतापयतइत्यर्थः १६८६ विद्वांसुविज्ञानबलेनतयोरेषादिरूपंतरङ्गकरोतिथथाजांबवदादिप्रकाशितस्वमहिमानमनुमृष्यहनुमतासिंशुस्तीर्णइत्याह तरतीति । एवविद्वान् एतेपुण्यपापे १६८७ संकल्पवन्तेहिपुण्यपापेतापयतोविदुषस्तुसंकल्पएवनास्तीतिकथंतापयतइत्याह विदुषइति । संकल्पभेदानभिनयति अनेनेत्यादिना स्पष्टम् १६८८ पुत्रेति । अनेनपुत्रेष्ट्यादिरूपकर्मणाअस्मिन्नेवशरीरेपुत्रादिकलभविष्यतिइतिइत्यतेहेतोर्वाजपेयादिकर्मअष्टफलप्रदंपारलौकिकमेवेत्यर्थः १६८९ तथानेनेति । तथानेनब्राह्मणा प्रकारादिरूपेणकर्मणास्वाथैस्वस्वकीयप्रयोजनस्यसिद्धिंकुर्वतोममकुप्रादिरोमोऽपकीर्तिश्चभविष्यतीति १६९० इत्यादीति । इत्यादिरूपेणत्रोपेनसंकल्पेनतापकेइमेपुण्यपापेअस्यविदुषस्तापप्रदेनभवतः ततोब्रह्मवित्तपुण्यपापेतरतीत्युच्यतेइत्यर्थः १६९१ उक्तार्थसंवादकस्यअकृञ्जकमंत्रस्यार्थमाह मंत्रोपीतित्रिभिः । हेमहाराजउक्तविधंविद्वांसंमंत्रोपिइतिइत्यप्रतिपादयति इतिकथं आत्मविदोब्राह्मणस्यायंस्वरूपभूतोमहिमाकृष्टस्थितित्यःकालत्रयेऽनन्यथाभावादित्यर्थः १६९२ यतःशुभाशुभकर्मकृतवृद्धिहानिरहितइत्याह वर्धतेइति १६९३ तस्येवेति । तस्यपुरा

अस्मिन्देहस्यजननान्मरणांतमहंसदा ॥ पापान्यकरवंतद्रूपुण्यानिनतथापरम् ॥ एवंसंकल्पतश्चापितपतःपुण्यपातके १६८६ तस्येपउभेएतेदुस्तरेपुण्यपातके ॥ आत्मविज्ञानसंपन्नोहनुमानिवसागरम् ८७ विदुषोनास्तिसंकल्पःकोपिकुत्रापिकिंहचित् ॥ अनेनकर्मणास्वर्गःसकृतेनभविष्यति ॥ अनेननरकस्तद्वन्महतापातकेनमे ८८ पुत्रपश्वादिकंतद्वन्ममानेनभविष्यति ॥ अस्मिन्नेवशरीरेऽदोनेत्यष्टफलप्रदम् ८९ तथानेनमहारोगोलोकेऽकीर्तिश्चदारुणा ॥ भविष्यत्यचिरादेवस्वार्थसिद्धिप्रकुर्वतः १६९० इत्यादिवोधतोयस्मान्नास्यतापप्रदेइमे ॥ ब्रह्मवित्ततएवायंपुण्यपापेतेरेत्सदा ९१ मंत्रोप्याहमहागजविद्वांसमिति सर्वदा ॥ ब्राह्मणस्यात्मविदुषोमहिमायंमहानहो ॥ नित्यःकालत्रयेऽप्यस्यनविपर्येतिकिंहचित् ९२ वर्द्धतेकर्मणानायंसकृतेनयथापरः ॥ कनीयानपिपापीवनभयेत्पातकेनच ९३ तस्यैवब्राह्मणस्यायंमहिमाब्राह्मणोभवेत् ॥ पदनीयात्मविज्ञानाद्योद्रयात्मवपुःस्थितः ॥ कोनामान्यस्तरेदेतेदुस्तरेपुण्यपातके ९४ यस्मात्पूर्वपिबिद्वांसःपुण्यपापविवर्जिताः ॥ एषणात्रयनिर्मुक्ताजाताभिक्षाटनेरताः ॥ आत्मलोकेनसंपन्नाःपरिव्राजोजितेंद्रियाः ९५ तस्माद्यज्ञादिभिःक्षीणपातकःशुद्धमानसः ॥ आत्मेच्छुःप्रव्रजेदेवंगुणोभूत्वासदामुनिः ९६ मनसाविषयान्सर्वापरित्यज्यार्भकोपमः ॥ दर्शोद्वियाणिसंयम्यदुर्दातानिववाजिनः १६९७

ब्रह्मीभूतस्यब्राह्मणस्यमहिमास्वरूपभूतमहिमानंमातोऽपमिदानंतनोब्राह्मणोपिभवेत् कीदृशइदानींतनब्राह्मणः यःपदनीयस्यपथापदेनपादचिन्हनगवादिर्बुद्धयतेतथाअस्तिभातिप्रियमित्याकारः पदेवैदनीयस्यात्मनोविज्ञानादद्यादिरूपतयास्थितः अन्यथापुण्यपापाभ्यामतीतोमहिमादुर्लभइत्यर्थः १६९४ वर्णितफलकमात्मज्ञानमुद्दिश्यशमाद्यंतरंगसाधनविधानपरस्यतस्मादित्यादेःपश्यतीत्यंतस्यार्थमाह । यस्मादित्यूनविंशतिश्लोकेः । यस्मात्पूर्वपिबिद्वांसोविवेकिनइहजन्मनिजन्मांतरेवानुष्ठितैर्यज्ञादिभिःशुद्धान्तःकरणत्वात्पुण्यपापाभ्यांतापयोजकेषणात्रयेणचरहिताः संतआत्मनोलोकस्यदर्शनस्यदाढ्यैरूपसंपत्तिफलकंजितेंद्रियत्वाद्यंतरंगसाधनसंपन्नंभिक्षाटनोपलक्षितंपारिव्राज्यसंस्थासंकृतवंतइत्यर्थः १६९५ तस्मादिति । तस्मादिदानींतनोपियज्ञादिभिःक्षीणपातकत्वेनशुद्धमानसआत्मेच्छुरात्मज्ञानसंपत्तिकामएवंगुणोवक्ष्यमाणशमादिगुणसंपन्नःसन्प्रव्रजेदिति १६९६ तत्रशमदमोपूर्वात्तरार्थोभ्यामभिनयति मनसेति । बालवद्रागादिराहित्यंशममिन्द्रियनिरोधात्मकंदमंचकुर्वादित्यर्थः शमादीनांपूर्वपूर्वस्योत्तरोत्तरंमतिहेतुत्वात्क्रमेणोपन्यासः १६९७

संतोषातिशयरूपामुपरतिमाह यथोपपन्नैति । यथोपपन्नमनायासागतम् १६९८ तितिसांक्षमरूपामभिनयति कर्मणेतदशभिः । शरीरादिभिः कृताभूतैः प्राणिभिः पीडाममदेहादिष्वेव वतंतं नमत्स्वरूपेति जानन्नकुप्येदित्यर्थः १६९९ विचारयेदिति । भूतेरपकृतश्चदमेव विचरं कुर्वात् इदं किमित्याकांक्षायां निंदामित्यादिपोज्यं यदीमेलोकामां निंदति तदा वांयवा एवमदजितपापहरणरूपोपकारकारित्वादित्यर्थः १७०० बांधवत्वे हेतुमुपकारमेव विशदयति । इति । काउपकृतिरिति च्छेदः १७०१ परोपकारेति । किंच एतेन दत्तत्वेन भासमानामपरोपकारिणः सज्जना एव यतः स्वकीये मनसि वाचि च मदीयदेवचित्तनादिरूपं दुःखमायासंदेहानि वा यममदुःखदं पापं हरति कीदृशं पापं स्वस्य दुःखकरं हि यमाणं सत्स्वस्य हर्तुं दुःखपयो जकमित्यर्थः । तथा च शंभोर्हालाहलपानमिव परपापहरणं सज्जनानां न चित्रं परं त्वेते निंदकादुर्जनत्वेन प्रसिद्धा इति चित्रमिति भावः १७०१ एवं निंदाकाले विचारमुक्ताभूतानां स्वंप्रतिजिघांसादृक्कर्तव्यविचारमभिनयति मल्लमित्यादिना । अमी लोकाः कस्मान्मन्त्रं द्रुष्टुं तिजिघांसेतमदिनं चितनफलं चांडालयो नित्वमेपां मास्त्वितिकामये तदुक्तमनुना ' परद्रव्याण्यभिधायं

यथोपपन्नलाभेन वर्तयेत्स्वकलेवरम् ॥ हर्षेन लाभतोगच्छेद्विषादं नाप्यलाभतः १६९८ कर्मणामनसावाचापीडाभूतैः कृतामपि ॥ देहेंद्रियमनःस्वेषजानन्को पंचनवजेत् ९९ विचारयेदित्दं स्वस्य चित्ते स्वच्छतमे सदा ॥ निंदां यदि प्रकुर्वीति ममेवांधवास्ततः ॥ मया समाजितं पापं सर्वमेव नयंत्यमी १७०० इतः परं ममाभीभिः कार्याकोपकृतिस्त्विह ॥ यतो दुःखकरं पापं मम सर्वं नयंत्यमी १ परोपकारनिरता अहो एते महाधियः ॥ मनसो वचसः स्वस्य दुःखं दत्त्वा हि दुःखदम् ॥ मम पापं हरंत्येते स्वस्य दुःखकरं सदा २ मह्यं दुष्टं ति मनसा वत कस्मादमी वृथा ॥ मा भूदंत्यजयो नित्वमेतेषां मम चित्तनात् ३ हस्तयोः पादयोः कस्माद्व्यथामेते प्रकुर्वते ॥ स्वस्य मेताडनादेषां मा भूदुःखं यथा मम ४ नैते कुर्वन्ति मे किंचिदुःखमत्र समागताः ॥ पुरा कृतं मया युत देवात्र करोति मे ५ एते मम शरीराणि गुरुशास्त्रोपदेशतः ॥ मा भूदेते पुतदुःखं यदस्ति मयि संप्रति ६ सर्वत्र सुखिनः संतु सर्वे संतु निरामयाः ॥ मम गात्रसमाजीवामाकश्चित्पापमाप्नुयात् ७ इत्यादि चित्तयित्वा यं निर्विकारो भवेत्सदा ॥ दुःखे भूतकृते स्वस्य देहेंद्रियमनः स्वपि ८ सावधानः सदा भूयादात्मनो दर्शनाय हि ॥ गुरुशास्त्रोपदेशेन परमास्ति क्वयमागतः ९ तर्कैर्नानाविधैः सम्यक्शास्त्रमार्गानुसारिभिः ॥ यथोपदिष्टं तस्मिन् प्रत्ययानां प्रवाहतः १७१०

स्तथानिष्ठानि चिंतयन् । वितथाभिनिवेशी च जायतेऽत्यासुयोनिषु ' अभिधायन् स्पृहयन् वितथाः पाखंडास्तत्राभिनिवेशी आग्रहवानिति १७०३ हस्तयोरिति । यथा स्वस्य हस्तयोः पादयोर्वा स्वयं ताडनमनु चिंतयतां मे शरीरस्य ताडनं तेलोकाः कस्मात्कुर्वन्ति एकात्मकत्वाविशेषेण स्वांगवत्परांगताडनस्याप्युक्तत्वाविशेषात् अहंत्वेवं कामये एतेषां स्वस्य मे स्वशरीरतुल्यस्य मच्छरीरस्य ताडनान्मदुःखं मास्त्वित्यर्थः १७०४ महुः खदंतु मया पुरा कृतं दुष्कृतमेवेत्याह नैते इति स्पष्टम् १७०५ एते इति । यत एते प्राणिदेहाः सर्वेपि ममेकस्यात्मनः शरीराणीति गुरुशास्त्रोपदेशात् सिद्धमत इति कामये तस्मिन् प्रत्ययानामपि मच्छरीरेषु दुःखं न देते पुमाणि पुमाभूदिति १७०६ तस्मादेवमस्त्वित्याह सर्वे इति । गात्रं शरीरम् १७०७ इत्यादीति । स्वस्य देहादिपुभूतैर्दुःखकृते सति वर्णितविद्यविचारेण निर्विकारो भवेदिति संबन्धः १७०८ समाधानं श्रद्धां च दर्शयति सावधान इति । अवधानं चित्ते काष्ठं तद्द्रव्यरूपं समाधानं गुरुप्रभृत्युपदेशानुसारि विश्वासरूपां श्रद्धां च कुर्वादित्यर्थः १७०९ तर्कैरेति । चकारोभिन्नक्रमः तथा च उक्तसाधनसंपत्त्यनंतरं सम्यक्शास्त्रवेदांतरूपं तन्मार्गानुसारिभिरुत्तरमोमांसाप्रसिद्धैस्तर्कैः श्रवणमननसंज्ञैस्तथा यथोपदि-

आ. पु.

॥ ७४ ॥

—उमुपदेशानुसारेण एतस्मिन्नात्मतत्त्वप्रत्ययानां चित्तवृत्तीनां प्रवाहरूपेण निदिध्यासनेन च सहकृतेन ब्रह्माहमस्मीत्यादिरूपेण सास्त्रेण करणेन उपकृतं यन्मनस्तेनैव देवमवलोकयेत् साक्षात्कुर्यात् । कीदृशं देवं मनसि साक्षितया स्थितं । पुनः कीदृशं यज्ज्योतिषां ज्योतिरुक्तं तद्रूपं । पुनः कीदृशं अद्वयत्वादानंदरूपमिति द्रष्टव्यं । १७१० । १७११ तत्साक्षात्कारान् क्रिभवतीत्याकांक्षायां परिच्छेदहेतोरविद्यायानिवृत्त्या सर्वात्मभाव इत्याह तेनेति द्वाभ्यां । तेन ब्रह्मात्मविषयकेन विज्ञानेन आवरणविक्षेपरूपशक्तिद्रव्यवतीमापायतो वाधिता भवतीत्यत आत्मानं सर्वरूपं विदुष आत्मापश्यति कृपा स्वरूपभूतपाभासा यतो वागाद्यविषय इति द्वयोरर्थः १७१२ । १७१३ नैनमित्यादिर्देस्यापेक्ष्यं तत्स्ववाक्यस्यार्थमाह एवमिति द्वादशभिः । य एवमात्मवित्तत्त्वरूपं पुण्यपापेन तरतो न प्राप्नुतो न वा तपस्तपापयतः किंतु स विद्वानेवेते पुण्यपापेतरतयोः पारंगच्छेत् यथानौ रणवं किंच स विद्वान्स्ते पुण्यपापे तपे हेतु यथा गगनादुत्थितो वेद्युतोऽग्निस्तूलराशिमिति द्वयोरर्थः १७१४ । १७१५ अनेनेति । वांशितेन विदुषा वांशितैः साधनैः प्राप्योप आत्मा स पतः पापैस्तदुपलक्षितैः पुण्यैस्तन्मूलभूता विषया च वांशितोऽत एवा संशयश्च अतो हेतोर्ब्राह्मणो ब्रह्मवित् प्रवर्तते । ' ब्रह्मवेद ब्रह्मैव भवति '

सह ब्रह्माहमस्मीति सास्त्रेण करणेन च ॥ मनस्यवस्थितं देवं मनसैवावलोकयेत् ॥ यदुक्तं ज्योतिषां ज्योतिरानंदात्मानमद्वयम् १७११ तेन ज्ञानेन विध्वस्ता स्वात्मा वरणरूपिणी ॥ विक्षेपजननी माया पुनर्नैव भविष्यति १७१२ अस्याः सर्वात्मनानां शेषसर्वमात्मेति सर्वदा ॥ पश्यत्यात्माऽत्मनो भासा ह्यवाढ्यमनसगोचरः १७१३ एवं य आत्मविलोके उभे सुकृतदुष्कृते ॥ अल्पे च महती राजंस्तरतस्तपतोऽपि १७१४ किंतु तेऽप्यविद्वान्सतरत्रैरर्णवैर्यथा ॥ तपेच्च गगनाद्वह्निस्तूलराशिं यथा क्षणात् १७१५ अनेन विदुषा प्राप्योप एतैः साधनैः सदा ॥ पुण्यपापैर्विनिर्मुक्तो ह्यविद्यागंधर्वजितः ॥ असंशयस्ततः प्रोक्तो ब्राह्मणो ब्रह्मभूतकृत् १७१६ सुपुंसर्वसंप्राप्यो ब्रह्मलोकः पुरेरितः ॥ एष बुद्धिप्रचाराणां सार्क्षा सर्वशरीरिणाम् १७१७ अयं हृदि स्थितो राजन्मम तेष्य न्यदेहि नाम् ॥ अयं हि ज्योतिषां ज्योतिरानंदो यं परः स्मृतः १७१८ मरणे जनने वायं तथा वस्थात्रयेऽपि वा ॥ अविद्यामहाराजं गच्छन्नपि न गच्छति १७१९ अभयं ब्रह्म तूत्पूर्वमया ते कथितं नृप ॥ तदेवायमितो नान्यः स त्रसन्नात्र विद्यते १७२० इति ते कथितं सम्यक्ज्ञानं साधनसंयुतम् ॥ सम्राट् प्रसन्नचित्तस्त्वं प्रतिबुद्धोऽसि धीधन १७२१ इत्युक्ते याज्ञवल्क्येन प्रतिबुद्धो न राधिपः ॥ अनयोऽस्त्यानिजं बोधमुक्तवान्मुनये तदा १७२२ इमे विदेहाये पूर्वमुभयं दत्ता मयि स्थिताः ॥ सुतादिसहितो हंच पुरतोऽयं स्थितस्तव १७२३

इति श्रुतेः । कीदृशं ब्रह्म भूतकृत् जगत्कारणत्वोपलक्षितमित्यर्थः १७१६ सुपुंस इति । यः पूर्वमुभौ सर्वगम्य ब्रह्मलोकतया वांशितः स एव सर्वबुद्धिसाक्षितपाते दर्शित इत्यर्थः १७१७ अभयमिति । अयमात्मा सर्वेषां हृदि स्थितः सर्वभासकानंदरूपो मरणाद्यवस्थास्वविषयगच्छन् भ्रमन्नपि वस्तुतो मरणादिकं न गच्छति सर्वसंसारधर्मातीत इति यावत् १७१८ । १७१९ अभयमिति । यः पूर्वमुभौ ब्रह्मलोके अयमात्मा अभयं ब्रह्मेति तुभ्यमुक्तं तदेवाभयं ब्रह्मेहात्मतया वांशितमिति व्यतिहारभेदात् न पो न रुस्यमिति भावः अत्रात्मनि अय्योभिन्नसत्ताकः सत्स्थूलोऽसत् सूक्ष्मो वा कश्चिद्वा बोधो न विद्यते इत्यर्थः १७२० इति ते इति । हे सम्राट् महाराज त्वं प्रबुद्धोऽसि त्यतः प्रसन्नचित्तो भवेति १७२१ इत्युक्ते इति । याज्ञवल्क्येनेत्युक्ते सति राजा अनया बोधा पूर्तिबोधकसहस्रदक्षिणावाक्यविलक्षणपातकपाकचनभंगया स्वबोधपरिपूर्णज्ञापितवानित्यर्थः १७२२ तां वचनभंगीमभिनयति इमे इति द्वाभ्यां । हे ब्रह्मन्निभे विदेहानां निवासी जनपदे ये पूर्वमेव ब्रह्मया पितामहिपत्या सवित्स्थिताः अहंच सानुबंधः संमुखे स्थितोऽस्मि मामेतांश्चामत्सुतादीन्दास्यापदासकर्मणैर्गृहीत्वा स्वीकृत्या परं स्थानं गच्छेद्देवातिष्ठ अहंतुत्वा विना नानासैनस्थास्यामीति द्वयोरर्थः १७२३

१७२४ इत्युक्तमिति । स्नेहोनुग्रहः आसनस्थानम् १७२५ उत्तराध्यायार्थजिज्ञासामुत्थापयति पश्चादिति । समुनिःपश्चाज्जायायैब्रह्मविद्यांसमर्प्यसंन्यस्यचराज्ञासहमोक्षप्राप्तः १७२६ पूर्वग्रंथेतिहासरूपेणवर्णितंयदात्मतत्त्वंतस्यसगुणनिर्गुणचरूपतद्विज्ञानफलचक्रंठिकाद्वयेनोक्तंतत्रध्येयस्यसगुणरूपस्यप्रदर्शिकायाःप्रथमकंठिकायाअर्थमाह सएवेतिद्विधाभ्यां । योवर्णितःसंवात्मासगुणरूपेणात्रादःसर्वोपाधिपुस्थित्वासर्वज्ञानाभोक्तातथावसुदानःवसोर्धनस्यकर्मफलात्मकस्यदाताच यतोरातेर्धनस्यतद्दातुश्चपरायणपरमालंबनं तत्ररातेर्भोग्यरूपधनस्यपरायणत्वादत्रादः दातृयजमानस्यप्रतिभूत्वरपरायणत्वाद्दसुदानइतिविभागश्चतुर्थपादरूपाश्रुतिःपंचमांतेपिण्याख्यतेति १७२७ अत्रादत्त्ववसुदानस्वरूपविशेषणद्वयेनोपासनस्यफलमाह संप्रदानेति । अपमुक्तविशेषणात्प्रोपासकःसंप्रदानवपुर्णोपायनानांपात्ररूपोभूत्वालोकैर्वर्तमानैर्मन्त्रादिरूपवसुधनमस्मिन्भुंक्तंयथा यतोदातात्रज्यमांतरेवाभोक्ताभवतीत्यतोदातृरूपःप्रशस्तोदातासन्नानाविधंवसुधनं प्रयच्छतिददातीत्यर्थः १७२८ अंत्यकंठिकायाःसफलनिर्गुणविद्यानिगमनरूपायाअर्थदर्शयति विज्ञानेतिविभिः । अपमात्माविज्ञानादिरूपोमुनिनाजनकायाभयत्वेनवर्णितइत्यर्थः १७२९

स्वदास्यायचमांब्रह्मनृहीत्वैतान्ब्रजापरम् ॥ स्थानकंतिष्ठवात्रत्वमासेनाहंत्वयाविना १७२४ इत्युक्तोयाज्ञवल्क्योपिराजस्नेहसमावृतः ॥ मिथिलोपवनेतस्थौ कृत्वासनमर्निदितम् १७२५ पश्चात्संन्यस्यजायायैब्रह्मविद्यांसमर्प्यच ॥ राज्ञातेनसमंप्राप्तःस्थानमावृत्तिवर्जितम् १७२६ सएवायंमहानात्माजरामरणवर्जितः ॥ अत्रादोवसुदानश्चरातेर्दातुःपरायणम् १२२७ संप्रदानवपुर्णत्वादत्तमन्त्रादिकंवसु ॥ अत्तिदाताचभोक्तार्यभवेज्जन्मांतरेत्रवा ॥ वसुनानाविधंतद्द्रादृ रूपःप्रयच्छति १७२८ विज्ञानानंदरूपोयंजनकायमहात्मने ॥ याज्ञवल्क्येनमुनिनाकीर्तितोभयवर्जितः १७२९ दुःखंजनिमृतिप्रोक्तंप्राप्नुयाज्जरसामृतः ॥ अजगेमरआत्मातोजायतेम्रियतेनच १७३० देहद्रव्यविनिर्मुक्तोमाययाचविवर्जितः ॥ सर्वगोब्रह्मरूपोयंनभोवन्मुनिनेरितः १७३१ इतितेकथितंसर्वजनकाययदैरयत् ॥ याज्ञवल्क्योमहाप्राज्ञःकिमन्यच्छेत्तुमिच्छसि १७३२ ॥ ॥ इतिश्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येणशंकरानंदभगवताविरचितउपनिषद्भक्तान्मात्मपुराणेबृहदारण्यकयाज्ञवल्क्यकांडसारार्थप्रकाशेयाज्ञवल्क्यजनकसंवादोनामषष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥

अभयत्वेहेतुतयाऽजरत्वादिकंयोजयति दुःखमित्यादिना । योहिरसामृतोजरयामरणेनचसंबद्धःसज्जमाविकालिकंदुःखंभयंचप्राप्नुयाद्यमात्मानुनतथायतोऽजरादिरूपइतिसंबंधः १७३० तत्रहेतुब्रह्मत्वलक्षणमहत्त्वमित्याह देहेति । स्पष्टम् १७३१ उपसंहरति इतीति । ऐरपदुक्तवान् १७३२ यःपष्टोविश्वमारभ्यदेवःपष्टीपतेःपिता । सपष्टार्पणसंतुष्टःकष्टदृष्ट्याप्तसति । अस्यार्थः । विश्वतेजसप्राज्ञविराट्सूत्रेश्वरात्मकानामवस्थानांगणनेयःपष्टैश्वरःपष्टीपतेःस्कंदस्यपिताचसपष्ट्याध्यायस्यमनसोवापष्टेंद्रियस्यार्पणेनतुष्टःसन्दृष्ट्यासानुग्रहकृताक्षेणस्वरूपाविर्भावेणवाकष्टमज्ञानेनतत्कार्पणवामयुक्तमस्ततिहरतीति ॥ ॥ इतिश्रीदेवकुलतिलककृष्णचंद्रात्मजदिलारामसुरितनूजरामकृष्णस्यश्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुगृहीतस्पर्कतौ आत्मपुराणटीकायां सत्प्रसवाख्यायांपष्टोऽध्यायःसमाप्तः ॥ ६ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे पष्ठाध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे सप्तमाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ सप्तभिः करणैर्द्वैः प्रमायस्य प्रजायते ॥ सदेवः सप्तमः सप्तममेव विविच्यते ॥ १ ॥ ज्ञानेन्द्रियाणि मनोबुद्धिश्चेत्याकारैः सप्तभिः करणैरेकायनप्रक्रियायां वक्ष्यमाण विधायामेयत्वादात्मा सप्तमपदवाच्य इति भावः ॥ बृहदारण्यकतृतीयाध्यायेष्वष्टाध्यायेष्वपि त्रैवी ब्राह्मणस्यार्थमुपबृंहयितुं तत्र शिष्यजिज्ञासां पूर्वोक्तानुवादपूर्विकां दर्शयति ब्रह्मेति दशभिः । याज्ञवल्क्येन जनकाद्योक्तां ब्रह्मविद्यां गुरुमुख्यात् श्रुत्वा शिष्यो भूयः प्रपच्छेति संबन्धः १ भगवन्निति द्वयं स्पष्टम् २ । ३ मधुन इति । पञ्चध्यायीरूपे बृहदारण्यके द्वाभ्यां द्वाभ्यामध्यायाभ्यां घटितानां काण्डानां त्रयं । तत्र प्रथमं मधुनो मधुविद्यायाः प्राधान्येन प्रकाशकत्वात् मधुकाण्डमित्यारूपायते । द्वितीयं याज्ञवल्क्यसंबन्धाद्याज्ञवल्क्यकाण्डमिति । तृतीयं तु खिलस्य परिशिष्टार्थस्य संबन्धात् खिलकां मिति । तेषामेतेषु प्रोक्तं ब्रह्माभावे दोऽभेदश्च कश्चाद्भुतो व्याख्यात इति संबन्धः ४ अश्विनोरिति । सर्वज्ञेन दधीचा मुनिना सहाश्विनोः संवादो व्याख्यातः ताम्यामभिम्यां ततो मुनेर्यथा पूर्णं ब्रह्म वि

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ ब्रह्मविद्यामिमांशुत्वा जनकाय समीरिताम् ॥ याज्ञवल्क्येन शिष्योऽसौ गुरुकारविदतः ॥ प्रपच्छस्व गुरुभूयो ब्रह्मविद्याश्रयां कथाम् १ भगवन्भवताख्यातमैतरेयसमीरितम् ॥ ज्ञानं नानाविधाख्यानयुक्तं वैराग्यसंयुतम् २ यच्च कौषीतकिप्रोक्तं सूर्योक्तं च विभागशः ॥ इन्द्रप्रतर्दनाख्यानमधुतरो महर्षणम् ॥ अजातशत्रोः संवादो दत्तवालाकिना तथा ३ मधुनो याज्ञवल्क्यस्य तृतीयस्य खिलस्य च ॥ काण्डत्रयस्य योवंशो भिन्नाभिन्नश्च कश्चन ४ अश्विनोः सह संवा दक्रपिषा सर्वदर्शिना ॥ दध्यङ्घाथर्वणात्ताभ्यां प्राप्ता विद्यातिदुर्लभा ॥ पूर्णस्य ब्रह्मणस्तद्वच्छ्रेण च दिवौकसा ५ परोपकारनिरतो दध्यङ्घाथर्वणो मुनिः ॥ प्राप्त वानव्यसनं शक्रादश्विभ्यां च सुदुःसहम् ६ याज्ञवल्क्यस्य संवादो मुनिभिश्चाश्वलादिभिः ॥ विजयस्तस्य विप्रस्य शाकल्यस्य मृतिस्तथा ७ जनकस्योपदेशो योगा ज्ञवल्क्यकृतो महान् ॥ पुनश्च कामवरतो यतो राजा भवत्कृती ८ तत्रातिभवता प्रोक्तं याज्ञवल्क्यो महामुनिः ॥ जायायै ब्रह्मविज्ञानं दत्त्वा संन्यासमागतः ९ तदहं श्रो तुमिच्छामि जायाया आहया द्विजः ॥ कीदृशं तद्विज्ञानं यदुक्तं प्रव्रजिष्यता १० इत्युक्ते मुरुरत्यंतं संतुष्ट हृदयस्तदा ॥ मधुनो याज्ञवल्क्यस्य काण्डद्वयसमीरिताम् ॥ वैदिकीं शिष्यमाहैतां कथां कर्णसुखप्रदाम् ११ धर्मात्मा याज्ञवल्क्यो यमासीद्वाजसनेयकः ॥ बाल्यादारभ्य तेजस्वी विषयेषु गतस्पृहः १२ विकारी ववहिर्भाति चि त्तदोपविर्जितः ॥ लोकोपकारनिरतो बाल्ये तपउपाश्रितः १३ नारीवृकसमाकीर्णं प्रविष्टो यद्वने वने ॥ न च चालमुनिर्धैर्याद्वीराणां प्रथमः स्थितः १४ वर्षासुस्थं डिलेप्से ववसत्यावरणं विना ॥ वृक्षपर्वतवतिष्ठन् गृह्णन् धारामपोमयीम् १५ उष्णकाले च मध्याह्ने बहु तप्तशिलादिषु ॥ वसत्यावरणं हित्वा वहीनां मध्यतः स्थितः १६

याप्राप्ता इंद्रेण च तथा व्याख्यातमेवमप्रेषि ५ परोपकारेति । व्यसनं शिरश्छेदरूपां विपत्तिम् ६ याज्ञवल्क्यस्येति । स्पष्टम् ७ जनकस्येति । कामवरतः कामवरेण यतः कामवरप्रभावा द्राजाकृतीकृतकृत्यो जातः ८ तत्रेति । तत्र कामवरप्रयुक्तसंवादाध्याये प्रव्रजिष्यता संन्यासोद्यतेन ९ । १० इति पृष्ठो गुरुर्मधुकाण्डे याज्ञवल्क्यकाण्डे च प्रोक्तस्य मे त्रैवी ब्राह्मणस्यार्थोपबृंहिकां कथां वक्तुमु पचक्रमे इत्याह इत्युक्तमिति ११ तत्र प्रथमं कीदृशार्थादीनं शतद्वयश्लोके रूपं बृंहयन् बाल्यादारभ्य याज्ञवल्क्यकथामाह धर्मात्मेत्यादिना । अयं धर्मात्मा याज्ञवल्क्यो बाल्यादारभ्य विषयेषु गतस्पृह आसीत् १२ तत्र हेतुमाह विकारी वेति द्वाभ्यां । विकारी वविकारितुल्यः तपउपाश्रितस्तपोरतः १३ नारीति । यत्पतो घने गहरे वने नारीभिरिन्द्रपेतिताभिर्वृकवदहस्युपपांतीभिर्व्याप्तेषु विशयतपस्यन् धैर्यान्नचालयतो वीराणां प्रथमो मुख्यः १४ तस्य तपोवर्णयति वर्षास्विति षड्विः । वर्षाकाले च त्रादिक्रमावरणं विना स्थंडिलेष्वेव वृक्षादिबन्धिश्लोवसति १५ उष्णेति । स्पष्टम् १६

शीतेति । हिमचयस्तु हिमराशिस्तथापि १७ आराधयन्निति । तदेकनयन आदित्यप्रणिहितदृष्टिः १८ पर्णेति । पर्णाद्याहारेणक्रमेण देहशोषपत्रादित्यमेव परब्रह्मरूपेण व्यापन् पित्रोपनयनकाले उपदिष्टा गायत्रीजपं श्रुतेषु १९ । २० एवमिति । एवंतपः कुर्वतो विघ्नभयेनाप्रमत्तस्य च तस्य बहुकाले व्यतीति आदित्यः पुरुषरूपेण प्रादुरासेत्यर्थः २१ एताभ्यामिति । पाण्यादिविशेषणेरेतच्छब्दः प्रत्यक्षविषयस्थूलशरीरसंबन्धबोधकैर्मानसत्वं व्यावर्त्यते तथाचक्रमेण भूमिस्पर्शभिः पाणिमूर्द्धहृदयपादेर्दंडवत्प्रणतो याज्ञवल्क्यो जगतः प्राणभूतमादित्यं पश्यंस्तुष्टावेति द्रव्योः संबन्धः । जगत्प्राणत्वे श्रुतिस्तु 'प्राणः प्रजानामुदत्येष सूर्यः' इत्यायवर्णे प्रोक्ता २२ । २३ देवोपीति । रविर्देवोऽपि प्रसन्नः पाणिभ्यां मुनिं स्पृष्टवानिदं वचनमाह चेति इदं किं हेवत्सत्वं प्रथमेव यस्य वनंगतो बहुधा क्लेशं प्राप्नोऽतो वरं गृहाणेति द्रव्योऽर्थः २४ । २५ इत्युक्तेति । तिर्यग्दृष्टिरतितेजस्विनः संमुखं द्रष्टुमशक्यत्वात् २६ याज्ञवल्क्यवाक्यमभिनयति भगवन्निति द्वादशभिः । स्य

शीतकाले स्थिरेतोये स्थले हिमचयावृते ॥ चित्ते विकारशून्यः सन्निमग्न इव तिष्ठति १७ आराधयन्नमुं देवं ज्योतीरूपं त्रयीमयम् ॥ मंडलस्थितमादित्यं तदेकनयनः सदा १८ पर्णमूलफलाहारः शोषयन्नात्मनो वपुः ॥ तृतीये दिवसे भुंक्ते कापि पष्ठे महा मुनिः १९ द्वादशे दिवसे कापि श्रमनिद्रा विवर्जितः ॥ मनसा ब्रह्म परममादित्यं चिंतयन्मुहुः ॥ पित्रा दत्तां च सावित्रीं सर्वदा प्रजपन् गिरा २० एवं तपस्य तस्तस्य विघ्नराशेश्च विभ्यतः ॥ अप्रमत्तस्य विप्रस्य काले महति भास्करः ॥ वरदो मांसनयनगोचरो भूत्पुमाकृतिः २१ एताभ्यामेव पाणिभ्यां मूर्धनो रसा तथा ॥ पद्यामाभ्यां च सह सापतितो दंडवदुवि २२ दुर्दर्शजगतां प्राणदृष्ट्वांस्तपसःफलम् ॥ याज्ञवल्क्योऽपि संहृष्टस्तुष्टावचयथामति २३ देवोऽपि च जगत्प्राणानंदाश्च विलोचनः ॥ रोमांचकंचुको भूत्वा पस्पर्शमुनिपुंगवम् ॥ पाणिभ्यां वचनं चेदमाह भक्तप्रियो रविः २४ वत्सत्वं बहुधा क्लेशं प्रथमेव द्रनंगतः ॥ वरं वरय भद्रं ते दास्यामीप्सितमेव ते २५ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योऽपि प्राह देवं प्रभाभृतम् ॥ वद्धांजलिपुटो मूर्ध्नि ति र्यग्दृष्टिर्धोमुखः २६ भगवन् जगतः प्राणकर्मसाक्षिन् महेश्वर ॥ न ते स्थविदि तं किंचित् तथाप्येतद्ददाम्यहम् २७ वैशंपायननामानं व्यासशिष्यमहं सदा ॥ देवत्पूजयन्नासं कर्मणामनसा गिरा २८ तस्य संकेतभेदेन ब्रह्म हत्यावृथा भवत् ॥ ब्रह्मप्रंखिन्न वदनमवदंगुरुमप्यहम् ॥ गुरुभक्त्यैव च तथा बहूनामनुकंपया २९ भवान्ब्रह्मो महाभाग प्रायश्चित्ते क्षमो न हि ॥ अशक्ताश्च तथा सर्वे शिष्यास्ते ब्रह्मचारिणः ३० बालादमेहिकठिनदेहो हं यौवनोन्मुखः ॥ प्रायश्चित्तं करिष्यामि ब्रह्म हत्याकृते तव ३१ इत्युक्ते देवयोगेन गुरुः कोपमुपागतः ॥ मामभाषत कोपेन बहुशो निर्घृणो यथा ॥ मुंचमुंचेति विद्यात्वं मदत्तां विप्रनिंदक ३२ एवमुक्तो ह मप्येनं प्रणिपातादिनावहु ॥ प्रसादयितुमारब्धः कर्मणामनसा गिरा ३३

पृष्ठ २७ वैशंपायनेति । अहं वैशंपायनं गुरुं देववत्सेवितवानस्मीति २८ तस्येति । तस्य गुरोः ऋषीणां संकेतस्य 'ऋषिर्गोचमहामेरोसमाजेनागमिष्यति । तस्य वैसत्ररात्रात्पुत्रब्रह्म हत्याभविष्यति' इति विष्णुपुराणे प्रसिद्धस्य भेदेन प्रयुक्ता वृथापादप्रहारमात्रेण स्वस्वीयस्य मरणरूपा ब्रह्म हत्याजाता तथा खिन्नप्रायश्चित्ताया शिष्यानां ज्ञपयन्तं च तं प्रतिभक्त्या बहूनां ब्रह्मचारिणामनुकंपया चैकमवदमुक्तवानस्मीत्यर्थः २९ गुरुं प्रत्युक्तं वाक्यं श्रावयति भवानिति द्वादश्यां । भवतो बृद्धत्वादेतेषां बालत्वाच्च प्रायश्चित्ताशक्तेर्होतारहमेव न वयः प्रायश्चित्तं ब्रह्म हत्याकृते ब्रह्म हत्यापानिवृत्त्यर्थं करिष्यामीति द्रव्योऽर्थः ३० । ३१ इत्युक्तेति । इति मयोक्ते सति कुपितो गुरुर्मां मित्युवाच इति किं । हे विप्रनिंदक विमेष्वपकर्षं दासिंस्त्वं मद्भाविनां मुंचमुंचेति ३२ एवमुक्तो हसिति स्पष्टम् ३३

ब्रह्मेति । सगुरुब्रह्महृत्ययाऽप्याकुलचित्तत्वेनात्यंतनिर्वृणः सन्मा मेतत्पुनरुवाच । एतत्किं यदि त्वं मत्प्रसादने उद्यमं करिष्यसितदा इतोषि केदेहादिहारकं शपंदास्यामितस्मान्मदतां विद्यां मुंचेवपदि
तेलोकदयहितेच्छा अन्वयातवत्यागेतु अद्यशो प्रविनं स्यसीति त्रयाणां संबन्धः ३४ । ३५ । ३६ इत्युक्ते इति । इति गुरुणोक्ते सति अहं तस्माद्गुरोर्भवेति सन्समापणादुपारमं निवृत्तोऽभवत्तत्तां वि
यां चादात्तवान्स्मीत्यर्थः । फलितमाह सोहमिति । स्पष्टम् ३८ एवमुक्तोरविस्तस्याचार्यत्वं 'उपनीयतु यः शिष्यं वेदमभ्यापयेद्विजः । सकल्पं सरहस्यं च तमाचार्यं प्रचक्षते' इत्युक्तलक्ष
णं चकारेत्याह इत्युक्ते इति । अंगानि शिक्षादीनि रहस्यादयोऽपूर्वश्रुत्यर्थवोचकानि गमादिग्रन्थास्तत्सहितांश्चतुरो वेदान्भ्यापयामासेति ३९ अभिणीति । अभिणीनाम देवतास्त्रीवंशोऽद्यादित्य
शिष्यतया वर्णिता तत्तुल्योपाज्ञवल्क्यो भूवित्यर्थः ४० सत्विति । स्याज्जवल्क्यः सर्ववेदार्थविज्ञापब्रह्मचर्यादेवमप्रजितुम्यतो भूत् दारादिसंग्रहे विरक्तत्वादित्यर्थः ४१ विरक्तमिति । तं विर

ब्रह्महृत्यार्तचित्तः सनिर्वृणो भूदतीवसः ॥ कोपसंरक्तनयनो मा मेतत्पुनरुक्तवान् ३४ प्रसादयसि मां चित्तमधिकं विप्रनिंदक ॥ इतोदास्यामितेशापं देहप्राणादिहार
कम् ३५ मुंचतस्मादिमां विद्यां मदत्तां क्षणतो यदि ॥ लोकद्वयसुखेच्छाते ह्यन्यथाद्यविनंदयसि ३६ इत्युक्ते भीतिमापन्नस्तस्मादहमुपारमम् ॥ क्षमापणाददा
चास्मै विद्यां वा तेन कर्मणा ३७ सोहं विद्याविहीनोऽस्मि भवंतं शरणं गतः ॥ मानुषात्प्रार्थयेनैनां पूर्वदुःखमनुस्मरन् ३८ इत्युक्तो भगवान्सूयौपाज्ञवल्क्यं महामु
निम् ॥ वेदान्पडंगसहितान् रहस्यादिसमन्वितान् ॥ चतुरोऽध्यापयामास स्थापयित्वा रथे निजे ३९ अभिणीयद्वेदे तस्य शिष्याऽभूत्सवितुः पुरा ॥ तथैव याज्ञव
ल्क्योऽपि शिष्यो भूत्प्रीतिवर्द्धनः ४० स तु संजातविज्ञानः संन्यासाय समुद्यतः ॥ ब्रह्मचर्याश्रमादेव निस्पृहो दारसंग्रहे ४१ विरक्तं वीक्ष्य शिष्यं तं भगवान् रविरब्रवीत् ॥
याज्ञवल्क्या त्रिविद्यायाः प्रयच्छ गुरुदक्षिणाम् ४२ संप्रदायप्रवृत्त्याख्यावेदान्ध्यापया खिलान् ॥ त्रैवर्णिकान् गृहस्थः सन्पश्चात्संन्यासमाव्रज ॥ ब्रह्मविद्यां च संन्य
स्यवदना पूर्वमेव वा ४३ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योऽपि तथेति गुरुशासनम् ॥ गृहीत्वा शिरसाभूमिं समागद्वास्करो यथा ४४ पितुराज्ञामलंप्राप्य जनकाच्च धनं बहु ॥
स्नातो दारद्वयं च क्रेयाज्ञवल्क्यः समागतः ॥ कात्यायनस्य तनयां मित्रयोश्च महाधियम् ४५ ऋषीणां ब्रह्मचर्येण ऋणं दत्तं यथामुना ॥ देवानां च पितॄणां च दत्तवान्स त
थैव तत् ४६ अग्निष्टोमादिकान्यज्ञान् कृतवान्बहुदक्षिणान् ॥ स्वात्मनः सहशान्पुत्रान्कन्यकाश्चोदपादयत् ४७

क्तवोऽपरविरेवमुक्तवान् एवं कथं हे याज्ञवल्क्य त्वं संप्रदायप्रवृत्तिरूपां गुरुदक्षिणां देहि । कथं संप्रदायः प्रवर्तनीय इत्याकांक्षायामाह वेदानित्यादि । त्वंगृहस्थः सन्वेदानधिकारिणः प्रतिपाठयतः सं
न्यस्य ब्रह्मविद्यां संप्रदायप्रवर्तने नृसंन्यासात्पूर्वमुत्तरं वा कुरु इति द्वयोरर्थः ४२ । ४३ एवमाकारंगुरोराज्ञां तथा स्त्विति प्रणतेन शिरसा गृहीत्वा याज्ञवल्क्यो भूलोकमागमदित्याह इत्युक्त इति ।
भास्करो यथा तेजसारविस्मः ४४ पितुरिति । समागतो याज्ञवल्क्यः पितुर्यज्ञवल्कारूपस्याज्ञां प्राप्य स्नातः समावर्तनाख्यसंस्कारं प्राप्तः सन् जनकराजाद्धनं च प्राप्य देभार्ये उदवहत् तत्रैकानां प्राका
त्यायनां कृतगोप्रस्यापत्यत्वात् द्वितीयां त्रैयीसंज्ञां मित्रयुसंज्ञं कस्यापत्यत्वादित्यर्थः । पित्र्यपज्ञफलमिति पाठे वारद्वयविशेषणं पित्र्यपितृप्रीतिर्देकर्मयज्ञो देवप्रीतिर्देवदुभयानुष्ठानफलकमि
त्यर्थः ४५ ऋषीणामिति । यथा ब्रह्मचर्येण ऋषीणामनुष्ठानमुना याज्ञवल्क्येनापाकृतं तथा देवानामनुष्ठानापाकरणार्थं यज्ञान्पितृणां मृणापाकरणार्थं मत्पत्योत्पादनं च कृतवानिति द्वयोरर्थः ४६ । ४७

ननु तस्य विरक्तस्य ऋणप्रसंग एव कथमिति शंकां वारयति ऋणमिति । आश्रमयोर्ब्रह्मचर्येणार्हस्य रूपयोः संबन्धादस्मिन्वाज्ञवल्क्ये ऋणं प्रसक्तमित्यर्थः । तथाच श्रुतिः 'जायमानो वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणैर्ऋणवान्जायते' इत्यादिः । तत्र जायमान इत्यस्योपनयनादिना कर्माधिकारी संपद्यमान इत्यर्थः ४८ एतमर्थं स्फुटयति । ब्रह्मचर्याश्रमीतिसप्तदशभिः । यथा ब्रह्मचर्याश्रमपरिग्रहे वेदाध्ययनापनोद्यस्यार्थस्य ऋणस्य प्राप्त्यस्तथा गृहस्थश्रमसंबन्धाद्यज्ञायपनोद्यस्य देवाद्युणस्य प्राप्त्यतिरित्यर्थः ४९ तत्र वैराग्येण संन्यासे तु नाकिंचिदणमिति लोकेऽपि प्रसिद्धमित्याह संन्यासेति । यत्पूर्वाश्रमसंबन्धि ऋणतत्संन्यासे कृते निवर्तत इति पूर्वदलार्थः । तदुक्तं भागवतेऽपि 'देवापि भूताः सन्तुष्टाः पितृणां नाकिं करोनाय मृणोचराजन् । सर्वात्मना यः शरणं शरण्यं गतो मुकुन्दपरिहरपकृते' इति कर्त्तव्यं । यथा लौकिकोत्तमर्णानामृणसंन्यासिनामसंबन्धितया प्रसिद्धं तथा वैदिकमृणसंन्यासिनामसंबन्धितमतः संन्यासात् पूर्वविदुषोऽपि तदणमाश्रमसंबन्धात् स्यादेवेत्यर्थः ५० किंच संन्यासात् पूर्वमृणत्रयापाकरणं नैमित्तिकन्यायेन विदुषाऽपि कर्त्तव्यमित्याह नैमित्तिकमिति । निमित्ते पुत्रजन्मादौ जातं नैमित्तिकं जातेष्वपि निमित्तमवश्यं कर्त्तव्यं स्यादिति लोके वेदयोः प्रसिद्धं तथा ब्रह्मचर्यगृहस्थरूपमाश्रमद्वयमृण्यादिक्रमापाकरणकर्मणि निमित्तमित्यर्थः ५१ यदि पूर्वाश्रमद्वयमृणसंबन्धप्रयोजकतां हितं दत्तत्वात् प्रथमं वानप्रस्थाश्रम एव शुद्धिकामेन कर्त्तव्य इति शंकां वारयति द्विजा

ऋणयद्यपि नैवास्ति विरक्तस्यास्य किंचन ॥ तथाप्याश्रमसंबन्धादणमस्मिन्नुपागतम् ४८ ब्रह्मचर्याश्रमीयद्वद्वर्षाणां हि भवेदणी ॥ ऋणी गृहस्थश्च तथा देवपित्रोः सदा भवेत् ४९ संन्यासे तु कृते न स्याद्यस्यात्पूर्वाश्रमे ऋणम् ॥ लौकिकं च यथान स्यादणं तद्वद्विवेदिकम् ॥ संन्यासिनामतः पूर्वविदुषोऽपि भवेद्विदित ५० नैमित्तिकं निमित्ते स्यान्नियतं लोके वेदयोः ॥ ऋणत्रये निमित्तं स्यात्पूर्वोक्तं ब्रह्मचर्याश्रमद्वयम् ५१ द्विजानामाश्रमाभावो न प्रशस्तः कदाचन ॥ वनवासस्य नियतः काल उक्तो मनीषिभिः ५२ गृहस्थस्तु यदा पश्येद्वलीपलितमात्मनः ॥ अपत्यस्य तथापत्यंतदारण्यं समाश्रयेत् ५३ ब्रह्मचर्याद्वृद्धाद्वापि वनाद्वा प्रव्रजेद्यथा ॥ न तथा ब्रह्मचर्यादिवनवासः श्रुतौ श्रुतः ५४ आनिपाताच्छरीरस्य ह्येकमाश्रममाश्रितः ॥ तिष्ठेदित्यादिवचनं न क्रमं विनिवारयेत् ५५ किंतु चेज्जायते प्रीतिर्ब्रह्मचर्ये गृहे वने ॥ रागतस्तत्र न स्थेयं संकल्प्यैव वसेदिह ५६ तथा सत्युपरि प्राप्ता क्रमाश्रमपरिग्रहम् ॥ विनानप्रत्यवेयात्स यथारागी जनोपरः ५७

नामिति । 'अनाश्रमीनतिष्ठेत्तृणमेकमपि द्विजः' इति स्मृतेराश्रमाभावस्यायुक्तत्वाद्वनवासस्य वश्यकमाणविधया गृहस्थोत्तरकालिकत्वनियमाच्च प्रथमं शुद्धिकामेन पूर्वाश्रमद्वयं कर्त्तव्यमेवेत्यर्थः ५२ वनवासस्य गृहस्थोत्तरकालिकत्वे मनुवाक्यमर्थतः पठति गृहस्थस्तिवाति । वलीचर्मशैथिल्यं कृदिकारादिति ढीप् पलितकेशशुक्ला तयोः समाहारं यदा देहे पश्येत्प्राप्तोत्तवातदावनस्थो भवेदित्यर्थः ५३ संन्यासस्य वैराग्यमेव प्रयोजकं यदि वेतरथेत्यादि जाबालश्रुतेः वनवासस्य तु तादृशश्रुत्यभावात्क्रम एवेत्याह ब्रह्मेति । यथा जाबालश्रुतौ ब्रह्मचर्याद्युत्तरसंन्यास उक्तस्तथा ब्रह्मचर्यादिर्ब्रह्मचर्यं आदिप्रथमं स्यात्तादृशो ब्रह्मचर्योत्तर इति यावत् वनवासः कापि श्रुतौ न श्रुतः तथा च तद्विषये पूर्वोक्त एव नियम इत्यर्थः ५४ ननु ब्रह्मचर्यं परिचरेदशरीरविमोक्षणादित्यादिना वसिष्ठादिवचनेन बाधितत्वात्क्रमनियमोऽयुक्त इति चेन्न तस्य वचनस्य प्रत्युक्तमदादर्चसंपादकत्वादित्याशयेनाह आनिपातादिति । आमरणमेकमाश्रमं सेवमानस्तिष्ठेदित्याद्यर्थकं वसिष्ठादिवचनं क्रमं निवारयेत् किंतु तद्वद्वेदितिशेषः ५५ अस्य वचनस्य क्रमदादर्चसंपादकतां विशदयति किं त्विति द्वाभ्यां । किं त्वित्यस्य पूर्वाश्रमः यदि ब्रह्मचर्यादौ प्रीतिरागः स्यात्तदा आनिपातसंकल्पं कृत्वा तत्रैव तत्रैव तत्रैव तथा सति संकल्पे कृते सति उपरि उत्तरं कर्त्तव्यं तया प्राप्तस्य क्रमशाल्याश्रमस्य परिग्रहं प्रवृत्तप्रत्यवेयात् न दोषमाप्नुयात् तत्र वैधर्म्ये दृष्टांतोरागी जन इति दृष्टव्योऽर्थः ५६ । ५७

ननुनेष्टिकब्रह्मचार्यपिवनवासादिरूपवानप्रस्थादिसंबंधिकर्मकृत्वावानप्रस्थादिभावमात्मनःसाधयतुतथाचक्रिमर्थमुक्तव्यवस्थाकल्पतेइतिशंकां दृष्टान्तिपरिहरति ब्रह्मचारीति । यथाह्यप्रसिद्धो गृही आपत्कालेनेवासं कुर्वन्नरण्यवासीवानप्रस्थोनभवेत् तथाचपतिकर्मभिक्षाटनकापायधारणादिकंकुर्वन्न्यतिनैभवेत्तथाब्रह्मचारीवनवासादिनावनस्थादिसंज्ञोनभवेदितिसंबंधः ५८ तत्रहेतुतयावनस्थादिभ्योविशेषमृणसंबंधमाह नैष्टिकइति । यद्यपिसनेष्टिकोब्रह्मचारीगृहिवद्देवानांपितृणांचक्रणानभवतितथापिरूपीणामृणभागेवेतिसंबंधः ५९ फलितंनियममभिनयति अपाकृत्येति । अत्रपूर्वाधोर्ध्वोत्तरार्धेनस्फुटीक्रियते तंवानप्रस्थरूपक्रमश्रमंक्रमवंतमाश्रममन्यथाक्रमेणसत्वेनसमाव्रजेदितिसंबंधः ६० वानप्रस्थस्यक्रमवत्त्वमेवस्फुटयति ब्रह्मचर्येति । यथाद्विजानांगृहस्त्वब्रह्मचर्यपूर्वकमेवतथावनस्थत्वंगार्हस्थ्यपूर्वकमेवेत्यर्थः ६१ तत्रप्रमाणमाह त्रयाणामिति । त्रयाणांब्रह्मचर्यगार्हस्थ्यवनस्थत्वानामितिउक्तविधःक्रमःश्रुत्यादिनेनप्रमाणेनसिद्धः तथाचजाबालश्रुतिर्ब्रह्मचर्यादृष्टीभवेदित्याद्या । दक्षस्मृतिश्च 'त्रयाणामानुलोम्यंस्वात्प्रातिलोम्यंनविद्यते । प्रातिलोम्येनयोषातितनस्मात्पापकृत्यमः' इति । वेराग्यमात्रकारणकृत्यसंन्यासस्य तुनकेनचिदाश्रमेणक्रमनियमइत्याह चतुर्थेइति । सोयंक्रमस्तदादिनाश्रुत्यादिनावाधितः तत्रश्रुतिर्यदिवेतरथेत्यायोक्ता । स्मृतिश्च'यदेवचास्यवेराग्यंजायतेसर्ववस्तुषु । तदेवसंन्यसेत्' इत्याद्यानुसं

ब्रह्मचारीवनेतिष्ठन्नवनस्थोनभवेत्काचित् ॥ गृहीयथारण्यवासीतथैषोपियतिस्तथा ५८ नैष्टिकोब्रह्मचारीयदृषीणामृणभाद्रसः ॥ देवानांचपितृणांचगृहीयद्द्रव्येदृणी ५९ अपाकृत्यक्रमणं तस्माद्वनं पश्चात्समाव्रजेत् ॥ क्रणत्रयविनिर्मुक्तो नान्यथातं क्रमाश्रमम् ६० ब्रह्मचर्यश्रमं यद्ददगत्वा न गृही भवेत् ॥ गृहाश्रममगत्वे वं वनी नैव भवेत्काचित् ६१ त्रयाणामितिसंसिद्धः क्रमः श्रुत्यादिना सदा ॥ चतुर्थ आश्रमे सोयं वाधितोऽस्ति तदादिना ६२ चतुर्थमाश्रमं हि त्वानभावोऽस्ति हि कस्य चित् ॥ द्विजस्याश्रमिणो न स्याद्विज आश्रमवर्जितः ६३ क्रणाद्वनीवनस्थोयं शुद्धो भवति सर्वथा ॥ आश्रमाभ्यां हि पूर्वाभ्यामृणदत्वा यतो गतः ६४ ऋषीणामनृणो यद्गृहस्थोऽत्र वर्नीतथा ॥ सर्वेषामनृणी न्यासी संन्यासादेव केवलात् ॥ ऋणी गृहाश्रमाज्जातो विद्वानपिततो मुनिः ६५ देवानांचपितृणांचरूपया दत्तवानिदम् ॥ विचार्यैवं हि मातिमान्मूर्यां शिष्यस्तपोधनः ६६

धेया ६२ न्यासो हि ब्रह्मेत्यादिश्रुतेः संन्यासस्य ब्रह्माश्रमत्वात्तदेतद्रूपपूर्वमनपरमित्यादिश्रुतिप्रसिद्धब्रह्मवदेवकेनचित्प्रोवाप्यर्पनास्तीति सूचयन् संन्यासादुत्तरः कश्चिदाश्रमो नास्तीत्याह चतुर्थमिति । हियत आश्रमिणो द्विजस्य चतुर्थमाश्रमं हि त्वाकस्य चिदाश्रमस्य भावः सत्तानास्तीति प्रसिद्धं तद्भूतस्य तु नातद्वाव इति न्याससूत्रादौ तथा द्विज आश्रमवर्जितो न स्यादित्यपि प्रसिद्धं । तथाच दक्षः 'अनाश्रमी नैव तिष्ठेदब्दमेकमपि द्विजः । आश्रमेण विना तिष्ठन् पापश्रिंतीयते हि सः' इति । तथाच संन्यासोत्तर आश्रमो नास्तीति भावः । न्याससूत्रार्थस्तु तद्भूतस्योर्ध्वरेतस्काश्रमं प्राप्तस्यातद्भावः अवरोहो नास्ति नियमादाविमोक्षाच्छरीरस्येत्यादिरूपात् अतद्रूपात् श्रुतीनामवरोहप्रतिपादकरूपाभावात्तादृशशिष्टाचाराभावाच्चेति ६३ तस्मादनृण एव वनवासं कुर्यादित्याह ऋणादिति । क्रणपदमर्श आद्यजंतं तथाच ऋणादृणद्वयवतो गृहस्थाश्रमादुत्तरं वनी भवेत् यस्तु वनस्थः स सर्वथा शुद्धोऽनृणो भवति पूर्वाश्रमाभ्यामपाकृत्य तत्त्वादित्यर्थः ६४ संन्यासी तु सर्वेषामनृण इत्याह ऋषीणामिति । यद्गृहस्थः ऋषीणामनृणी वनी च त्रयाणामनृणी तथा संन्यासी सर्वेषामनृणः संन्यासस्य क्रणसंबंधाभावप्रयोजकताया लोकेपि प्रसिद्धत्वादित्यर्थः । फलितमाह ऋणी गृहाश्रमादिति ६५ याज्ञवल्क्यस्य गृहस्थाश्रमेति शेषेन दानादिप्रवृत्तौ प्रयोजकमाह देवानामिति त्रिभिः । सतपोधनो मुनिरेवं विचार्य देवानांपितृणांचतोषापय प्रवृत्तपाकृपया ददंगो सुवर्णादिकंद्वयं दत्तवानित्यन्वयः ६६

एवंकथमित्याकांसांप्रपति ऋषीणामिति । प्रयाग्नहव्याश्रमसंपत्त्याऽनायासेनऋषीणामृणसमर्पितम् । अथतःश्रविष्यःशेषप्राणिनां देवादिरूपाणां तत्प्रसिद्धमृणद्वयं समर्प्यसम्पदस्त्वैवसंन्यस्या
मिसंन्यासं करिष्यामि यथात्रयाणाममीषामृष्यादीनां पंक्तिभेदो विषयमार्चनरूपो न भवेदित्यर्थः ६७ एवंचेति । एवं सति श्रगत्रयापाकरणोत्तरसंन्यासे कृते सति गुरोर्भगवत आदि त्वस्य वाक्यमाज्ञारूपं स
म्यकृतं भविष्यति कुतः प्रवृत्तस्य निवृत्तस्य चाधिकारिणो गम्यतया सर्वधिनोपावधानो अभ्युदयनिःश्रेयसंचरति गामिनो मागैति योः पालनात्सेवनादित्यर्थः ६८ अयमात्मा सर्वेषां भूतानां लोकद्वया
दिप्रधुकांडप्रथमाध्यायप्रसिद्धकंडिका नुसारिणस्तस्य मुनेर्गृहाश्रमं वर्णयति चित्रइति पाङ्क्तिः । चित्रः पश्यतां विस्मयकरः ६९ द्विभार्यइति । समुनिर्द्विभार्यत्वादिविशेषणक्रोयामादिभिर्देवानामा
श्रयं उपकारको भूदित्यर्थः ७० नित्यैरिति । तथानित्यवेदपाठादिभिर्ऋषीणामाश्रयः प्रजोत्पादनश्राद्धादिभिः पितृणां चाश्रयो भूत् ७१ सायमिति । सायंकाले वा सादिभिर्धनान्तेः संपादिनेन
दानकर्मणामनुष्ठाणामाश्रयो भूदिति ७२ तृणोदकेति । तथा तृणादिदानेन पशूनामाश्रयः भांडलेपकणप्रक्षेपवलिदानादिभिः आदीनां चाश्रयो भूदिति ७३ स्वादेति । यथा धनिनां गृहे दुग्धमिश्रदे

ऋषीणामृणमत्यर्थमनायासान्मयापितम् ॥ समर्प्यैव ततः शेषं प्राणिनां तदृणद्वयम् ॥ संन्यस्यामिततो मीपां पंक्तिभेदो न संभवेत् ६७ एवं च सति वाक्यं यदुगेस्तच्च
रुतं मया ॥ भविष्यति प्रवृत्तस्य निवृत्तस्याध्वपालनात् ६८ चित्रो भूदाश्रमस्तस्य गृहस्थस्य महा मुनेः ॥ दिवारात्रौ च सततं सर्वभूतोपकारकः ६९ द्विभार्यः पुत्रसं
पन्नो धनिको मुनिसत्तमः ॥ यज्ञैर्होमैश्च देवानामाश्रयो भूदहर्निशम् ७० नित्यैः स्वाध्यायवचनैर्ऋषीणां च महात्मनाम् ॥ प्रजाभिः पिंडदानाद्यैः पितृणां स्वर्गवासि
नाम् ७१ सायं वासादिभिस्तद्वदन्नपानैर्मनोरमैः ॥ घनादिभिश्च दानेन मनुष्याणां तथार्थिनाम् ७२ तृणोदकादिदानेन पशूनां विविधात्मनाम् ॥ एवं भांडादिलेपे
न धान्यादिपतनैरपि ॥ श्रवायसादिजंतूनां कीटादीनां समाश्रयः ७३ स्वाहावषट्स्वधाहंतकारैर्वाचःस्तनैः सदा ॥ देवाः सपितरस्तद्वन्मनुष्याः सर्वतः स्थिताः ७४
दुंदुभेरिव निर्धातैराकार्यं ते गृहे स्थहि ॥ याज्ञवल्क्यः प्रसिद्धो यं वभूवैवंपुरा गृही ७५ कात्यायनीति यातस्य भार्या भूत्साविचक्षणा ॥ गृहकर्मणि नारीणां प्रज्ञायां नीति
मास्थिता ७६ गृहकुड्यादिसर्वत्र समार्जयति सर्वदा ॥ भूमिं च देहलीं तद्वद्वेदिकामंगलं तथा ७७ तथा सर्वत्र धवलं गृहं रक्तं च कुत्रचित् ॥ करोति चित्रितं कापि ह
स्तकौशलमास्थिता ७८ भांडानि च घटांस्तद्वत्प्रक्षालयति सर्वदा ॥ करकांश्च विचित्रैस्तु न्युब्जपात्रैस्तु संयुतात् ७९ भीमसेनलादीनां मतमास्थाय नित्यशः ॥
लेह्यं पेयं तथा चोष्यं भोज्यं चेति चतुर्विधम् ॥ अन्नं पचति सानित्यं सूर्यपाकादिना मुहुः ८०

रत्नार्थिन आश्रयेते आहूयंते तथा तद्गृहे स्वाहाकारादिरूपाणां वाग्धेनुस्तनानां स्तिलकंडप्रथमाध्यायप्रसिद्धानां भ्ये स्वाहाकारवषट्काराभ्यां देवा आकार्यं ते स्वधाकारेण च पितरोऽहंकारेण हर्षयंत केन म
नुष्या आकार्यंते एवंविधो गृहीसी भूदिति द्वयोरर्थः ७४ । ७५ उषोद्वातव्यातस्य भार्या नाम्ना कात्यायनीं वर्णयति कात्यायनीति सप्तभिः । तस्य मुनेर्पां कात्यायनीनाम भार्या सानारोणां प्रज्ञायां
नीतिं कौशलमास्थिता सती गृहकर्मणि विचक्षणाऽभूदित्यन्वयः ७६ तस्या गृहकर्मकौशलमेव पर्यवस्यति गृहेति । देहलीं द्वारदेशं वेदिकां पागभूमिम् ७७ तथेति । सर्वत्र बहुदेशेषु ७८ भांडानां नि । क
रकां कंबलं न्युब्जपात्राणि कर्मद्वारादिमुखपिण्डपाकलुपात्राणि तेऽह ७९ भीमिति । यथा भीमसेनादयः पाकविद्यायां प्रसिद्धास्तथा सापीत्यर्थः । सूर्यपाकं आतपेन पचनं आदिपदेन पुट
पाकपिण्डपाकादिप्रहः ८०

श्वश्रुशुरेति । स्पष्टम् ८१ इत्येवमिति । इत्येवंप्रज्ञानादीनामाद्याप्रथमगण्यभूत्वयासदृशीचापरानामृदित्यर्थः ८२ तस्यद्वितीयांभायज्ञानाधिकारितयावर्णयति द्वितीयेतिचतुर्भिः । दुःखदर्शनात्सांसारिकदुःखालोचनात् ८३ काहमिति । साएवमादिसदाचित्यंतीसतीमृतवत्सागोरिवशृङ्गिन्नाद्रुतचित्तासदावर्ततेस्म । एवंकथमित्याकांक्षायांकाहमित्यादियोज्यं । अहंकादिदेहादिसंघातरूपातदन्यत्वेति अन्यत्वेपिकिमात्मिकांकिजलरूपाचिद्रूपावा एवमग्रेपि इतित्रयाणांसंबंधः ८४ । ८५ । ८६ याज्ञवल्क्योपीति । मुनिस्तुतस्याश्चित्तवृत्तिजानन्नपिगृहनिर्वाहायगृहकर्मण्येवपूर्वमादिदेशाज्ञापितत्वानित्यर्थः तस्यमुनेःकरिष्यमाणसंन्यासोपयोगिवैराग्यकारणसंसारदोषदर्शनमन्यद्वृत्तमित्याद्यंशेनसूचितंप्रपंचयति स्वयमित्यादिना । गृहस्थाश्रमानुष्ठानेनबहुतिथेभूयसिकालेगतेसति समुनिःकदाचिदेकांतस्थितवद्वंद्व्यमाणाविधंविचारयामासेति ८८ इदंपदार्थमभिनयति अहोइत्यादिना । अहोइत्युक्ते प्राणिनांप्रियत्वेनप्रसिद्धंयत्प्राणधारणंतदेवदुःखं यत्रपदर्थदेहरूपंकारागृहंस्वी

श्वश्रुशुरभर्तृणानित्यंशुश्रूषणेरेता ॥ देवरांश्चतथाज्येष्ठान्वांधवानतिथीनपि ॥ ननांद्राद्याःस्त्रियस्तद्वत्पूजयेत्सायथोचितम् ८१ इत्येवमाद्यानारीणांप्रज्ञयासदृशीतया ॥ ललनानापराकाचिदासीदस्तिभविष्यति ८२ द्वितीयाप्यस्यभार्याभूमैत्रेयीतिचविश्रुता ॥ प्रमत्तसदृशीनित्यमुद्विग्नादुःखदर्शनात् ८३ काहंकिमात्मिकाकस्मादेनंलोकमुपागता ॥ कुत्रस्थितामयाकिंचगंतव्यंमरणेसति ८४ कोयंपतिरितिप्रोक्तःकेसुताःकाश्चकन्यकाः ॥ किंदुःखंकिंचमेतद्वत्सुखंकेचक्षु रादयः ८५ कोयंजनोमयादृश्यएवमादिसदैवसा ॥ चितयंतीभृशंक्लिन्नामृतवत्सेववर्तते ८६ याज्ञवल्क्योपितत्सर्वजानात्यस्यामनोगतम् ॥ गृहस्थाश्रमसिद्ध्यर्थमादिदेशपुराचताम् ८७ स्वयमेकांतआसीनःकदादिन्मुनिसत्तमः ॥ इदंविचारयामासकालेबहुतिथेगते ८८ अहोदुःखंमहत्प्रोक्तंप्राणिनांप्राणधारणम् ॥ यत्र कारागृहंदेहःसप्तधातुस्त्रिदोषभाक् ॥ पूयविमूत्रसंपूर्णोदुर्गधातिभयप्रदः ८९ शिरोक्षिरोगातिसागृहीहगुल्मादिकंतथा ॥ भगंदरगुदावर्तगंडमालाद्यनेकधा ॥ दुःखंव्याधिसमुत्पन्नसर्वावस्थासुयच्चतत् ९० सर्पवृश्चिकलूतादिजातंदुःखंतथापरम् ॥ शीतातपादिसंजातंदुःखमन्यच्चदुःसहम् ९१ शत्रुभिर्दुर्जनैस्तद्वत्क्रियते दुर्जयैरिह ॥ कर्मणामनसावाचादुःखंत्रासकरंसदा ९२ बाल्येमोहादवाप्नोतिदुःखमत्रातिदुःसहम् ॥ रागाद्वेषात्तथाशोकादशक्त्याबहुरूपया ९३ सर्वावस्थासु सततंदुःखमत्रनियच्छति ॥ प्राणानामागमेतद्वन्निर्गमेचमहद्वयम् ॥ गर्भवासेचमरणेनहिदुःखंततोधिकम् ९४

कर्त्तव्यदेहविशेषणानिसप्तधातुत्वादीनिस्फुटानि ८९ तत्रदेहेवर्तमानान्याध्यात्मिकादिदुःखानिदर्शयति शिरोक्षीतिपादः । शिरोरोगाक्षिरोगातिसारादिव्याधियंष्टदुःखंयच्चकामक्रोधादिसर्वावस्थासु आधिसमुत्पन्नदुःखंतदाध्यात्मिकत्वेनप्रसिद्धमित्यर्थः तत्रगुदावर्तःपाय्विन्द्रियनिरोधरूपः गण्डमालाकण्ठकर्णादिषुविस्फोटरूपपंक्तिरूपा इतरेरोगाःप्रसिद्धाः ९० सवति । नूततंतुवायारूपकीटःशरीरोपरिपरिश्रमणेनकंठृत्यादिकारीप्रसिद्धः । तथाचसर्पादिजंशत्रुभृतिजंवाधिभौतिकं । शीताद्युत्पातजंवाधिदेविकंदुःखंभयप्रदंसिद्धमितिद्वयोर्भावः ९१ । ९२ बाल्येइति । बाल्येमोहरागद्वेषशोकेर्नानाविधयाअशक्त्याचमयुक्तदुःखमप्रेदेहप्रसिद्धतथाप्यदापिबोध्यम् ९३ अभिनिवेशारूपंक्लेशमभिनयति सर्वावस्थास्त्विति । प्राणानामागमेनूतनदेहप्रवेशदेहाभिगमेचमर्ममाणेसतियन्महद्वयंमानभूवमित्याद्याशीःप्रयोजकंस्तसर्वावस्थासुदुःखंनियच्छति नियतं करोति ततउक्तभयजाहःस्वादधिकंदुःखंभवासादावपिनास्तीत्यर्थः ९४

फलितमाह एवमिति । स्पष्टम् ९५ मुक्तस्यापीति । मुक्तस्यवीतरागस्यापिदेहदुःखरूपस्यातुकिमुत्तमस्येत्यर्थः ९६ यदाएकत्रापिदेहेऽहंममाभिमानलक्षणःसंगोदुःखदस्तदाकिमुवाच्यंदारपुत्राय
नेकदेहसंगस्यदुःखदत्वमित्याह अहोसंगइति । गृहीतस्याभिमतस्यदारादिरूपस्यदेहस्यसंगोदुःखदइतिकिमुवाच्यमिति ९७ तदर्थसंगस्यानर्थहेतुतांप्रपञ्चयति संगइतिनवभिः । निर्गुणत्वादसंगो
प्यात्मायतःसंगाहुःस्वमागतः ९८ तदुदाहरणेनस्फुटयति स्वभावादित्यादिना । स्पष्टंद्रयम् ९९ । १०० संगोद्गहिरिति । यन्मनःस्वभावादंतरात्माभिमुखंभवर्तते तदुक्तं ' आत्मानात्माकारंस्व
भावतोऽवस्थितंसदाचित्तं ' इति । तदपिसंगाद्गहिरुत्वंयातीति । तथापापीसंचितपापशाल्यपिदुःसंगादेवपापफलदुःखमनुभवतीतिप्रसिद्धं । तथानिर्दुःखःशांतात्मापिदुःखिनांसंभायामुपविष्टोदुः
खीभवतीतिप्रसिद्धमित्यर्थः १०१ एवंकामिप्रभृतीनांसंगात्तथाभूतोभवतीतिप्रसिद्धमित्याह एवमिति । इदंसंगफलंप्रत्यक्षंप्रसिद्धमत्रलोकनोस्माकम् १०२ किंचसंनिधिमित्रेणविकारहेतुत्वंविष
याणांस्वभावएवेतिदाडिमाम्लपदार्थदर्शनेदंतादिजलसावेणनिश्चितमित्याह अपीति १०३ यदाजडेष्वपिसंगप्रयुक्ताविक्रियादृश्यतेतदाचेतनेपुकिंवाच्यमित्याह जडेष्वपीतिद्वयां । यदाभावस्य

एवमादीनिदुःखानिविविधानिबहूनिच ॥ देहमाश्रित्यजायंतेलोकेस्मिन्धिपरत्रवा ९५ मुक्तस्यापिभवेदुःखदेहमेकांतवासिनः ॥ मादृशस्यकुतोऽनस्यात्संसारा
सक्तचेतसः ९६ अहोसंगोऽस्यदेहस्यहोक्तस्याप्यतिदुःखदः ॥ आत्मैक्येनगृहीतस्यकिमुदारादिरूपिणः ९७ संगोविनाशहेतुःस्यात्सर्वेपामिहदेहिनाम् ॥ निः
संगोनिर्गुणोयस्मात्संगाहुःस्वमुपागतः ९८ स्वभावाच्छीतलंतोयमुष्णंभवतिसंगतः ॥ बन्हेस्ततोऽसंगोयमतिदुःखप्रदःस्मृतः ९९ संगोत्कुठारजनितादृक्षंछे
दंसमाप्नुयात् ॥ शस्त्रसंगात्तथाकायःप्राणिनांशतधाव्रजेत् १०० संगोद्गहिरुत्वंयातिमनोतर्त्यप्रवर्तते ॥ दुर्धियांप्राणिनांसंगात्पापीदुःखंसमाप्नुयात् ॥ निर्दुःखोदुः
खिनांसंगाहुःखीसंजायतेजनः १०१ एवंकाम्यादिसंसर्गात्कामादिपरिवर्जितः ॥ काम्यादिर्जायतेजंतुःप्रत्यक्षमिदमत्रनः १०२ अपिसंनिधिमित्रेणभावाःकुर्वं
तिविक्रियाम् ॥ अम्लोरसोयथाकुर्यादंतेपूदकानिर्गमम् १०३ जडेष्वपिचदृष्टेयंविक्रियाभावसंनिधेः ॥ लोहमाकर्षयेद्दूरात्पापाणश्चुंबकोयतः ॥ अयस्कांतस्तथै
वैतद्भ्रामयेद्द्वारुयंत्रवत् १०४ चेतनस्यतुसानिध्याच्चेतनस्येहकिंपुनः ॥ वक्तव्याविक्रियायस्मान्नैकेयंप्रदृश्यते १०५ एवमेववपुर्दुःखंसर्वेपामिहदेहिनाम् ॥
दारादिसंगतेर्जातंममानेकमिदं वपुः १०६ यद्वनेहमहोर्धैर्यंप्राप्यवैराग्यमाश्रितः ॥ विष्टावांतसमंपश्यन्देहंतपउपाश्रितः १०७ नाकुर्वन्ममधैर्यस्यविलोपंवाभलो
चनाः ॥ स्वर्गादभ्यागताःशश्वद्रुहमन्मथमंथराः १०८ केतकीचंपकादीनांगंधान्देहोत्थितैर्भुहुः ॥ गंधैरधिक्षिपंत्यस्ताःकांचनोत्पलसंनिभाः १०९

पदार्थविशेषस्यसंनिधितुकाविक्रियाजडेष्वपिदृष्टा । यथाचुंबकायस्कांतपदाभ्यांस्ववह्नियमाण पापाणविशेषोलोहमाकर्षयेत्द्वारुयंत्रवत्भ्रामयेच्चेतिप्रसिद्धंताचेतनस्यदारादिशरीरस्यसांनिध्या
चेतनस्यविक्रियाकिंचवक्तव्याभ्याख्यातुंशक्याअपितुन यस्मादेकापीयंचेतनगताविक्रियाऽवांतरभेदान्नानावहुविधादृश्यतेइतिद्वयोःसंबंधः १०४ । १०५ फलितमाह एवमिति । एवंसंमविश्ये
वसर्वेपादेहिनांवपुर्देहदुःखरूपंजातं तत्रचाहमेवदृष्टांतइत्याह दारादीति । यथाममेदंवपुर्दारुपुत्रादिसंगतिवशादेनेकं अनेकविक्षेपमपंजातमित्यर्थः १०६ संगस्यविक्षेपकारणत्वेऽप्यतिरेकमन्वयंचममा
णयति यद्वनइति । ययस्मादहंपदाग्रहचर्यकालेएकाकीदेहादपिविरक्तस्तपःकृतवानस्मितदाममधैर्यविलोपंस्वर्गीगनाअपिनाकुर्वन् इदानींकार्यकेदारादिसंगतिप्रभावाभ्यामधैर्यवृथागतमितिएका
दशपावदभिसंबंधः बहुमन्मथेनमंथरामंदगतपः १०७ । १०८ केतकीति । पुनःकीदृश्यःस्वर्गीगनाः स्वदेहगंधैःकेतक्यादिगंधानभिभवंत्युः १०९

पीनोन्नतेति । पुनः कीदृश्यः पीनादुन्नताच्चकुचद्वंद्वजघनापहतामंवरयासांतास्तथा तद्वत्पूर्णचंद्रवद्भूमिद्विर्वसनादिभिर्गुताश्चेति ११० ताश्चैकैर्मर्त्यैर्न हतवत्यहत्याकांक्षापांतत्र
कारणतयापसिद्धाभावाद्दर्शयति उद्दामेति । उत्कृष्टाभिप्रायसूचकैः कटाक्षैस्तथा मृदुलादिभूरिकीर्तितत्वात्तद्विशेषणकैर्वचनैः । तत्र श्लक्ष्णत्वं मनोहरत्वं सिद्धत्वं प्रसिद्धावधार्यकत्वं गुर्वर्थत्वं
गंभीराभिप्रायकत्वं भूरिकीर्तितत्वं दीर्घललितस्वरेणोच्चारितत्वं स्फुटमन्यत् तथामंजीरशितजालिभिः पदव्यासैश्चेति द्वयोरर्थः १११ । ११२ श्लयदिति । तथा खिन्नेः श्रमभराकांतेः सर्वा
गैः । कीदृशैः सर्वांगैः श्लथदुकूलादिभिः सहितैः । तत्र तारामस्तकभूषणं अथवा तारत्वं भास्वरत्वं मंगद्विशेषणमिति । पुनः कीदृशैर्गैः रोमांचमयकंचुकविशिष्टैः ११३ भ्रष्टेति । तथा
भ्रष्टेन विकीर्णेन सीमंतगतसिंदूरेण नयनांजनेन च सहितैः ललाटादिगतैः कुंकूमादिभिः ११४ सममिति । तथा समेतानि सम्यग्ग्रथितानि कुसुमानि यत्र तादृशस्य च म्लिष्टस्य केशपाशस्य पतनेन ग्रंथि
विमोकेन समंसहवर्तमानकंदर्पदर्पेण विलसद्भिर्हासादिभिः ११५ कोकिलादीति । तथा नंदनादिवनेष्वतर्ज्यमाने देशैः स्थलविशेषैः । कीदृशे देशैः कोकिलादिस्वरविशिष्टवसंतदिशालिभिः ।
मंदाकिनीजलसांनिध्येन कोमलैः बालुकाराजितैर्देवसेवितैश्चेति । इन्द्राभ्यनुज्ञातदेवमायया तपास्थानेऽपि नंदनाद्युपलभो न चित्रमिति बोध्यं । न हतं अहतपूर्वममपेयैर्वाधैर्कृत्याविभ्रममात्रेण मत्

पीनोन्नतकुचद्वंद्वजघनापहतां वराः ॥ पूर्णचंद्राननास्तद्वद्वसनाभरणैर्गुताः ११० उद्दामभावपिशुनैः कटाक्षैर्धैर्यहारिभिः ॥ मृदुलैः सस्मितैः श्लक्ष्णैः सिद्धैर्गुर्वर्थ
संयुतैः १११ वचनैः कामदावाग्निदीपकैर्भूरिकीर्तितैः ॥ प्रस्खलत्पदविन्यासैर्मंजुमंजीरमंजुलैः ११२ श्लथदुकूलवल्लयैः कांचीतारांगदादिभिः ॥ सहितैः खिन्न
सर्वांगैस्तथारोमांचकंचुकैः ११३ भ्रष्टसीमंतसिंदूरनयनांजनसंयुतैः ॥ ललाटोरः स्थलस्थानबहुकुंकुमचंदनैः ११४ समंसमेतकुसुमधम्मिल्लपतनेन च ॥ कंदर्प
दर्पविलसद्भासवादिन्नगीतकैः ११५ कोकिलादिस्वरासक्तवसंतमलयानिलैः ॥ मंदाकिनीजलप्रांतमृदुलैर्बालुकांचितैः ११६ नंदनादिवनेष्वतर्ज्यदेशैर्देवनिषेवितैः ॥
ममपेयैर्हतं नाद्यवार्धकेतद्गतं तथा ११७ मांसासृक्पूयविष्मूत्रस्नायुमज्जास्थिसंहतिः ॥ देहो मम तथा मीपां दाराणां सुखकारणम् ११८ मृजलैर्बहुशो देहो मया प्र
क्षाल्यते निजः ॥ न सोऽपि शुद्धो जातोऽस्ति दुःखदो दुःसहः परम् ११९ दारामद्वन्निजं देहं नैव प्रक्षालयं त्यमी ॥ तेऽपुमो हं विना केन सुखमत्र भविष्यति १२० पीनोन्न
तौस्तनौ स्यातां विध्वाः प्रथमयौवने ॥ पीडितस्य यथा ग्रंथी रोगादुरासिर्निर्गतौ २२१ स्तनयोश्च स्फिजौ नैव वस्तुतो विद्यते तैरम् ॥ शेषो देहः समः स्त्रीणां
पुंसश्च स्मरनिर्गमे १२२

मिति द्वयोरर्थः ११६ । ११७ विभ्रमनिमित्तकत्वरूपं वृथात्वमेव स्फुटयति मांसेति । मांसादिसंहतिरूपो दारादिदेहो मम सुखकारणमिति विभ्रमत्वं स्फुटमिति भावः ११८ एतदेव न्यनक्ति
मृजलैरेति । यदा महेहो बहुशः प्रक्षाल्यमानोऽपि वस्तुतोऽशुद्ध एव तदुक्तं 'स्थानाद्वीजादुपपद्यमानि पदं दान्निवनादपि । कायमाधेयशोचत्वात्पंडिताश्चुविचिदुः' इति स्थानं जनन्युदरं ।
बीजं शुक्रशोणितं । उपपद्यमानं भुक्ताहारपरिणामः । निष्यंदेन वद्वारप्रसावः । निष्यंदं श्रोत्रियशरीरस्याप्यशुचित्वकारणं । आधेयत्वं स्वाभाविकत्वाभावाद् इति तदर्थः । अतएव विवेकिनो दुः
खदो दुःसहः । परं केवलं दारास्तु मद्गतशौचमपि न कुर्वन्ति तेऽपुनः पुनः सुखबुद्धिर्मांसे विना कथमुपपद्यते तद्वद्वयोरर्थः ११९ । १२० मोहमेव परं च यन् रोगजमांसं ग्रंथिनिभयोः स्तनयोः स्वर्णकलशयो
र्मुंघेव तेषां पीनोन्नताविति । पीडितस्य रोगिण इत्यर्थः १२१ किंच पुरुषस्य स्वदेहस्य मेनारी देहविशेषबुद्ध्या प्रयुक्ता सुखहेतुत्वबुद्धिर्वाधितार्थे वेत्त्याह स्तनयोरिति त्रिभिः । स्फिजौ कटिगतमां
सपिंडौ अंतरं विशेषः स्मरनिर्गमे स्मरवेगापगमकाले स्तनभागाच्छेषः स्त्रीपुंसदेहः सम इति १२२

पायोरिति । यतः पायादिस्वरूपभूतयोश्चिद्वयोर्वैषम्येन भवति इदं सिद्धं । इदं किमत्र आह नारीत्यादि । एकः पायुर्यस्य तत्तथा पुंशरीरम् १२३ एवमिति । एवमुक्तविधया वधूदेहः पुं
 देहसदृशः सिद्धः अस्मिन्वधूदेहे तु स्वः सुखजनकोपमित्याकारावाममयीरुत्पन्नासावृथावधितार्थेत्यर्थः १२४ किंचनारीदेहमात्रं पक्षीत्वे पितृदंतरात्मनः पुरुषत्वमेव सवा अयं पुरुषः सर्वामुपार्ण्य
 तिष्ठते । तथा च तत्तत्पामकुर्वतो ममात्यंतमनोचित्यमित्याह अपि ग्राम्येणेति स्पष्टम् १२५ किंच कामसुखस्य भावना विशेष एवोपशान्तिद्वारा प्रयोजको न नार्थादिदेहयोगोऽन्वयन्यभिचारा
 दित्याह देहयोरिति पंचभिः । देहयोगस्य हेतुत्वे युवासुतोजननीमालिङ्गनं युवतिः सुतावाप्तस्य स्नेहाद्युवानं पितरमालिङ्गतीत्यती एनं कामुकप्रसिद्धमानंदं कस्मात्प्रगच्छति अतो देहयोगो नानंदनुरिति
 द्वयोः संबंधः १२६ । १२७ उदाहरणं तरे आह भगिनीति द्वाभ्यां । स्नेहिनी स्नेहवती विद्विष्टो द्वे प्रपामो १२८ । १२९ फलितमाह तत इति । भावो विकारः १३० स्ववृत्तं स्मृत्यो
 पहसति अहो इति । नारीरूपा मुनरकभूमिषु १३१ किंच परमानंदरूपमस्ति निहितं चात्मानं विहाय सुखाय नारीनरकाश्रयणं प्रमानोचित्यसीमानमावेदयतीत्याह अहो मे इति द्वाभ्यां । अहो अति

पायोर्योने श्ववैषम्यं छिद्रयोर्नैव विद्यते ॥ नारीदेहो द्विपायुः स्यादेकपायुचपुंशुः १२३ एवमस्मिन्वधूदेहः पुं देहसदृशः सदा ॥ ममया बुद्धिरुत्पन्ना सुखोयमिति सा
 वृथा २४ अपि ग्राम्येण धर्मेण नारी हृदयसंस्थितम् ॥ पुरुषं गच्छतः कस्मान्ममलज्जान जायते २५ देहयोर्योगतो भूयात्सुखं प्राणिपुनैव तत् ॥ आलिङ्गयन् सुतं
 स्नेहाज्जननी युवतिं युवा २६ सुतावायुवतिः स्वस्य युवानं पितरं मुहुः ॥ आलिङ्गयती संस्नेहात् कस्मादेनं न गच्छति २७ भगिनी भ्रातरौ यद्वयुवानौ स्नेहिनीमिथः ॥
 आलिङ्गयंतौ केनेमौ सुखमेतं न गच्छतः २८ परस्परं हि विद्विष्टौ दंपती द्वे वयोगतः ॥ आलिङ्गयंतौ केनेमौ सुखं नैवात्र गच्छतः २९ ततो मानस एवायं भावः स्त्रीपुंसयो
 मिथः ॥ सुखप्रदो भवेदत्रानिः सुखे स्मिन्कलेवरे १३० अहो भूतैरिवा विष्टः पतनोत्पतनादिकम् ॥ कृतवानस्मि संमोहान्नारीनरकभूमिषु ३१ अहो मे हृदयेश्च
 ज्योतिषां ज्योतिरद्वयः ॥ परमानंदरूपो यमात्मा तिष्ठति सर्वदा ३२ आनंदात्मानमेतं तं स्वस्थं प्रियतमं सदा ॥ सुहृदं सर्वजंतूनां पितृमात्रादिरूपकम् ॥ परि
 त्यज्य सुखप्रेप्सुर्नारीनरकमागतः ३३ मत्तः पापतमः को वा पितृमात्रादिघातकः ॥ सर्वात्मानममुं यस्माद्वतवान् स्म्यवज्ञया ३४ पामरेभ्योऽप्यहंतुच्छोजानत्रा
 त्मानमद्वयम् ॥ अयं बहिर्मुखो जातो नैते जानंति तं प्रभुम् ३५ अहो ते पिचनेच्छंति वृद्धा वृद्धांच योषितम् ॥ अहं वृद्धोऽत्र संजातो जरसाथवशीकृतः ३६ दारा अपि
 तथैवैते शुष्काष्टसमाम ॥ भेरीसमो दरास्तद्वन्नापि स्पष्टपयोधराः १३७ अपत्यपीतसर्वस्वहतदृष्टिपयोधराः ॥ किं सिद्धयापि मे चित्रं मनस्ते पुप्रवर्तते १३८

चित्रं यदात्मा सासादपरोक्षवर्तते तं विहाय सुखेऽस्यानरकआश्रीयत इति द्वयोः संबंधः १३२ । १३३ किंच महतामवज्ञैवहननं यथातुंकारेण गुरुणामिति कर्णपर्वणि प्रसिद्धं तथात्मवधे सर्वपापां तं भावोऽन्य
 थास्तमात्मानमित्यादि स्मृतिप्रसिद्धः तथा च सर्वात्मकस्यात्मनोऽवज्ञयोपेक्षारूपयाहनने सर्वपापप्रसक्तिरित्याह मत्त इति । मत्तः मत्संकाशात् १३४ अपि च ज्ञात्वात्मावमानः पामरेभ्योऽपकर्ष
 मावहतीत्याह पामरेभ्य इति । तुच्छोपकृष्टः यतो हमात्मानं जानन् बहिर्मुखो जातः एतेषां मरास्तु तमात्मानं न जानंतीति १३५ किंच वार्धक्ये मान्मथाविकारा लोकादृष्ट्याप्यनुचिता इत्याह अहो ते पीति
 त्रिभिः । तेषां मरा अपि वृद्धाः संतो वृद्धां नैच्छंति तथाचाह मपि वृद्धो दारा अपि वृद्धाः शुष्काष्टसमत्वादिभ्यः पयोधरयोः स्पष्टत्वमुन्नतत्वं तदभावादिति द्वयोरर्थः १३६ । १३७ अपत्येति । तथाऽप
 त्येः पीतं सर्वस्वययोस्तौ तथा हातुं जित्वा दृष्टिर्भाषां तो तथा तथा विधौ पयोधरीपेपां दाराणां तं तथा तु मे मनः स्वदिति वितर्कं किंच मर्थे प्रवर्तत इति चित्रमित्यसंबंधः १३८

किंचगुरोराज्ञापूर्तावपिमप्रगृह्यगसंततिरूपेनर्थःसंगस्यैवफलमित्याह अहोभगवतइतिद्वयभिः ॥ अहोइतिविषये 'अहोधिगर्थेऽशोकैवकण्ठार्थविपादयोः' इतिहेमचंद्रः । तथाचगुरोराज्ञाअप
त्योत्पादनसंप्रदायप्रवर्तनेयोरेवाभून्मयानुअधिकःकालक्षेपःकृतइतिविपादइतिभावः १३९ विपादमेवविशदयति संप्रदायइत्यादिना ॥ तत्रसंप्रदायोनानाशिष्यादिप्रपञ्चराक्षोमज्जोजातइति
१४० तेष्विति । तेषुशिष्यादिपुजतिष्वपिइतिसंचित्यमयागृह्यरूपबंधनेनत्यक्तं । इति ॥ प्रदीयेभार्येवनेवर्तेतेअधुनात्यागेतुतयोर्मद्वर्जनान्मद्वियोगाहाहोभवेदिति १४१ ततइति । भार्य
योर्वियोगासहिष्णुत्वात् अनयोर्भार्ययोः १४२ कालइति । परस्तदुत्तरःकश्चित्कालएवमेवएवविधविचारणेवमपानीतः । एवंकथमित्याकांक्षायामाह एतयोरित्यादि । एतयोर्भार्ययोः
इतोऽगृह्यश्रमात् उद्दिशेते १४३ ततइति । नयामिअतिवाहयामि १४४ जातेति । तेषुतनयसंस्कारेषु १४५ एवमिति । एवमितिमपार्चितं इति ॥ तनयेभ्यःस्वगतांविद्यांदा

अहोभगवतस्तस्यगुरोर्भंडलवर्तिनः ॥ ममान्नाभूदपत्यार्थेसंप्रदायप्रवर्तने १३९ संप्रदायोमहान्मतोजातोवेदचतुष्टये ॥ शिष्याःप्रशिष्यास्तच्छिष्याय
तोमेसंतिकोटिशः १४० तेषुजातेष्वपिमयानत्यक्तंगृहबंधनम् ॥ इतिसंचित्यमेजायेवर्तेतेयद्वनेधुना ॥ स्निग्धेमयितयोर्मोहादाहोमद्वर्जनाद्वेत् १४१ ततोहमन
योःकंचित्कालदत्त्वासुखंततः ॥ स्वकार्यसाधयिष्यामिद्युपकाररुतेसति १४२ कालःकश्चिन्मयानीतएवमेवतथापरः ॥ एतयोर्यदिनापत्यमुत्पाद्याहमितोगतः ॥
मद्वियोगात्तदानूनमुद्दिशेतेभविष्यतः १४३ ततस्तयोरपत्यानिशीघ्रमुत्पादयाम्यहम् ॥ उत्पन्नेपुत्रपुत्रेधुनयामिकालमात्मनः १४४ जातकर्मादिसंस्कारान्क
रिष्येतनयेष्वहम् ॥ कृतेपुत्रेषुचैवाहंकृतवानायुषोव्ययम् १४५ एवंविद्याप्रदास्यामितनयेभ्योमयिस्थिताम् ॥ जातविद्येपुदाराणांसंयोगोभवतान्मम १४६
तनयानांसुतास्तद्वत्पतिभिर्यातुसंगमम् ॥ द्वंद्वीभावेप्रजायास्तुतत्प्रजद्रुमुद्यतः १४७ अहमेवंस्थितेचित्तममधावतिदुर्धियः ॥ अहोपापतमःसंगश्चतुर्थाश्रम
गामिनाम् ॥ मादृशोपियतःसंगात्प्रापितोत्रदशामिमाम् १४८ करामलकवद्यस्यप्रत्यक्षंब्रह्मवर्तते ॥ संगस्तेनापिकर्तव्योनकेनापीहकार्हीचित् १४९ विशेषत
स्तुनारीणांयुवतीनांततोपिच ॥ मूर्तिमानेपनरकोद्विपाद्योषिदितीरितः १५० बलिष्ठोनरकस्तद्वयुवतिःपतितोत्रयः ॥ उद्धर्तुस्त्वंनशक्तःस्याद्विद्वानपिसमा
हितः १५१ निदर्शनमहंतेषांभाविनांविदुषामिह ॥ युवत्यानरकाद्यस्मादुद्धर्तुस्त्वंनहिक्षमः १५२ अहोनिष्पन्नयोगोपिसंगात्पततिनिश्चितम् ॥ अहमेतादृशो
विद्वान्नरकेत्रयतःस्थितः १५३ नरकग्राममार्गोयंनारीदेहःप्रकीर्तितः ॥ सर्वथापरिवर्ज्योतोमोक्षमार्गंयियासता १५४

स्यामिति तनयेपुजातविद्येपुइतिसंचितंयत्तनयानांदारसंयोगोभवतात् तथासुताःकन्यकाःपतिभिःसंगमंयांत्विति प्रजायाअपत्यानांद्वंद्वीभावेपरिणयेजातेपितृप्रजापेरादिरूपांद्रुमहमुद्यतइनि
द्वयोरर्थः १४६ । १४७ अहमिति । अहंपदपूर्वावयित्वेनदोषितं एवंस्थितेएवंकामादिदोषमयतयास्थितेनिश्चितेसंसारेष्वन्ममनोधावतिततइतिनिश्चितंयत्संगःपापतमःअतिपापनिदानं
यतीनांतुविशेषतःसतथा यतोमादृशोविद्वानीदृशदशांगतइतिसंबंधः १४८ संगदोषनिर्वप्रपंचयति करेत्यादिनाइत्यादिबहुष्येततःपूर्वतनेनग्रंधेन स्पष्टम् १४९ विशेषतइति । नारीणांतत्रापियुवती
नांसंगस्तुविशेषतोवर्ज्यः यतोद्विपात्पादद्वयसंचारीनरकोयंयायोषिदिति १५० बलिष्ठइति । युवतिरूपोनरकोबलिष्ठोऽतिबलवान् अत्रयुवतिरूपनरकेयःपतितःसस्वमात्मानमुद्धर्तुनशक्तो
तितत्राहमेवदृष्टातइतिद्वयोरर्थः १५१ । १५२ अहोइति । निष्पन्नयोगोयोगारूढः अत्रनारीरूपे १५३ नरकेति । नरकरूपग्रामस्यमार्गः यियासतागंतुमिच्छता १५४

चतुर्थेति । संप्रसासर्गो गच्छतां मार्गं भवेन्नारीदेहसमुद्रवमनसर्पादिभ्य इति त्रयाणां भावः १५५ । १५६ । १५७ निष्कामलभ्यस्य मोक्षस्य मार्गेनारीप्रयुक्तं भयमिदमेव यत्स्मरणादिना कामादिवृत्तिजननमित्याह स्मरणादिति । यदा वयनां स्मरणादपि कामो जायते तदा दर्शनादेः किमुवाच्यमित्यर्थः १५८ आत्मन इति । यतिः शुभमिच्छन् मनसादिभिर्योषित्संगं कुर्यात् तत्संसर्गस्य वृत्ताप्रिसंसर्गवद्भावकत्वादिति द्वयोरर्थः १५९ । १६० एक एवेति । नारीरूपसर्पस्य विषेपसक्ते एकमेवोपपन्नं नारीस्मरणादिवर्जनमिति १६१ तथेति । तच्च नारीस्मरणादिवर्जनं मया त्रगुहाश्रमे वसता त्वकुमशक्यमतः संप्रसिष्यामि अन्यथा संगत्यागे देहांतरलाभद्वारा विनश्यतीत्यर्थः १६२ संगत्येदेहांतरहेतुत्वं कामद्वारकं विशदयति वासनेति द्वाभ्यां । वासना पूर्वकमानुभवजन्यः संस्कारः सकामिना देहांतरहेतुः स्वप्नवदिति परलोकरूपस्वप्नसाम्यं च पंचमं चित्तं पृष्ठे सच कामः कामिनीनां संगत्यायाते स्वसंस्कारद्वारा देहांतरे रागद्वेषादिसंततिं च करोति ततः पुनर्जन्मान्तरवीजोद्भवः । तदुक्तं क्लेशसत्तिला

चतुर्थश्रममार्गेण गच्छतामिदमेव हि ॥ महद्द्वयं समुद्दिष्टं नारीदेहसमुद्रवम् १५५ नसर्पाद्व्याघ्रतो नैव चोरेभ्यो न चराजतः ॥ न जलान्नविषान्नाग्नेर्नाधैर्व्याधैश्च विद्यते ॥ १५६ देवेभ्यो न च भूतेभ्यो भयं किंचिदुपाव्रजेत् ॥ चतुर्थश्रममार्गेण गच्छतामधिकारिणाम् ॥ विहाय योषितस्तद्भयवतीश्च विशेषतः १५७ स्मरणाज्जायते कामो वयनाधैर्यनाशनः ॥ दर्शनाद्वचनात्स्पर्शात्कस्मादेष न संभवेत् १५८ आत्मनः क्षेममन्विच्छंश्चतुर्थश्रममागतः ॥ न कुर्याद्योषितां संगं मनसा वपुषो द्विगैः १५९ विलीयते घृतं यद्गदग्रेः संसर्गस्तथा ॥ नारीसंसर्गतः पुंसो धैर्यं नश्यति सर्वथा १६० एक एव प्रतीकारो नारीसर्पविषेषु वि ॥ आसामस्मरणं तद्दर्शनादेश्वर्जनम् १६१ तच्च संगवताऽशक्यं मयानिवसता त्रहि ॥ ततः सर्वात्मनानारीसंगत्यक्ष्याम्यहं सदा ॥ विनक्ष्याम्यन्यथा संगदेहांतरसमाप्तिः १६२ वासनाय त्रयस्य स्यात्संतं स्वप्नेषु पश्यति ॥ स्वप्नवन्मरणे ज्ञेयं वासनातो वपुर्दृणाम् १६३ कामिनां कामिनीनां च समात्कामी भवेत्पुमान् ॥ देहांतरे ततः क्रीडो लोभी मोही च जायते १६४ कामक्रोधादिसंसर्गादशुद्धं जायते मनः ॥ अशुद्धे मनसि ब्रह्मज्ञानं तच्च विनश्यति ॥ दूरापास्तो भवेत्तत्र तस्योत्पादो ब्रह्मदुर्लभः १६५ कामक्रोधादिसंसर्गो ब्रह्मज्ञानं विवर्जितः ॥ मार्गद्वयपरिभ्रष्टस्तृतीयं मार्गमाव्रजेत् १६६ तृतीये ध्वनिं समाप्तः पुण्यविद्याविवर्जितः ॥ कीटादिदेहभाजी सन्नरकाच्च न निःसरेत् १६७ कामिनां कामिनीनां च संगदेवं समाव्रजेत् ॥ कल्पकोट्यादिकं कालं दुःखं सुखं विवर्जितः १६८ कामिनीनां यथा संगो दुःखदः कामिनामपि ॥ तथैव वर्णयंतं ते यतः कामं च कामिनीम् १६९

वसिष्ठापां चित्तभूमौ शर्मार्थं भवितुं इति द्वयोर्भावाः १६३ । १६३ कामादीनां ब्रह्मज्ञानप्रतिबंधद्वारा पिसंसारहेतुत्वमित्याह कामेति । कामादिसंबन्धान्मनोऽशुद्धं जायते अशुद्धे च मनसि जातमपि ज्ञानं विनश्यति प्रतिबंधात् कार्यकरणं भवति तत्राशुद्धे मनसि तत्त्वज्ञानस्योत्पादस्तु दूरापास्तो दूरान्निस्तोऽतएव दुर्लभ इति १६५ ततः किमत आह कामेति । कामादिमान् ब्रह्मज्ञानादुपासनाकर्मलक्षणमार्गद्वयाद्यपरिभ्रष्टः संस्तृतीयं मार्गं जायस्वस्त्रिष्वेतेषां दिश्वस्तु कर्माप्रयादिति १६६ तृतीयेति स्पष्टम् १६७ कामिनीसंगवत्कामिसंगोपि परित्याज्य उक्तविधं दुःखहेतुत्वादित्याह कामिनामिति । एवं उक्तविधया १६८ तत्र कामिसंगस्य दुःखजननेद्वारा वा कामिनीनां इति द्वाभ्यां । तथैव कामिनां संगोऽपि दुःखदो यतस्ते कामिनः कामादिकं वर्णयंतं तद्वर्णनादपि विषयज्ञानं जायते यतोऽर्थतास्तत्पि ज्ञानमप्यसंभ्रष्टं करोति इति त्रिश्रमसामर्थ्यमिति तत्राशुद्धे मनसि ब्रह्मज्ञानं तच्च विनश्यति १६९

१७० फलितमाह श्रेयस्काय इति । स्पष्टम् १७१ तत्र हेतुतयोक्तोत्पत्त्यज्ञानप्रतिबंधकतत्समारयति महावाते इति । यथामहावातेज्ज्वलन्दीपः कार्यमागमप्रकाशादिरूपं करोति तथा संगे
ब्रह्मज्ञानं विद्यमानमपि कार्यमविद्याभ्रं संन करोति तज्ज्ञानं वत्र संय काले उत्पत्तुं न मलव्युत्थं कथमर्हतीति १७२ एवं त्यागस्य योग्यतां विचार्य पुनर्भार्ययोरुपकारोपयोगिदं वक्ष्यमाणं चित्तया मासेत्याह
इत्यादीति १७३ इदं पदोक्तं विचारमभिनयति यावदिति वदिः । समपादन्यासान् यावत्कालेन गच्छेत्तावत्कालेन सहयः स्थितः सतस्य मित्रं सद्गुरुकः अहं तु भार्याभिः सह चिरं स्थितोऽस्मीति सं-
बंधः १७४ ब्रह्मेति । स्त्रीप्रज्ञास्त्रीयोग्याप्रज्ञागृहकौशलरूपायस्याः सा तथा हिताहिंसां सत्त्वं रूपम् १७५ मयाति । एषामे त्रेयीमयि प्रव्रजिते सत्तिचित्तया श्रोतंगमिष्यतीति संभाव्यते
वितेन तु तोषने वगमिष्यतिसंसारविरक्तत्वात्तत्त्वं संसारदोषदर्शनेन मोक्षककर्मत्वादिति द्वयोः संबंधः १७६ । १७७ स्नेहश्चेति । अस्यामि त्रेय्याय दानि जेपिशरीरे स्नेहो नास्ति तदा पत्यादियुस

वर्णनाच्छब्दसामर्थ्याज्ज्ञानं नारीपुजायते ॥ ज्ञानेन चित्तगृहमायोपि दग्निदेहेदिदम् १७० श्रेयस्कामस्ततो नित्यं चतुर्थाश्रममागतः ॥ कामिनां कामिनीनां च सं-
भं सर्वात्मना त्यजेत् १७१ महावातेज्ज्वलन्दीपो यथा कार्यं करो न हि ॥ संगे सति तथा ब्रह्मज्ञानं कार्यं करोति न ॥ विद्यमानं कथं तद्विद्वत्त्रोत्पत्तुं समर्हति १७२ इत्यादि व-
हुवाचित्ते चित्तयित्वा तदामुनिः ॥ इदं विचित्तयामास पुनश्च कुरुणान्वितः १७३ यावत्कालमयं गच्छेत्पुमान् सप्तपदं भुवि ॥ तावत्कालं स्थितो जंतुस्सह मित्रमुदा-
हृतः ॥ सद्भिर्बहुतिथं कालं भार्याभ्यस्तु स्थितो ह्यहम् १७४ ब्रह्मविद्याधिकारश्च कात्यायन्यायानविद्यते ॥ स्त्रीप्रज्ञैव यतः सेयं न जानाति हिताहितम् १७५ मयि प्रव-
्रजिते चित्ताशेषमेवागमिष्यति ॥ वितेन नैव संतोषं मैत्रेयी तु गमिष्यति १७६ एषा संसारसंतप्तामोक्षमेव समिच्छति ॥ अस्यानविद्यते कामो यौवनेपिकदाचन
१७७ स्नेहश्च न निजेष्यस्ति देहे केन परत्रसः ॥ पत्यादिपुमवेदस्याः सर्वदोद्विग्रेतसः १७८ अनुवृत्तिं करोत्येषामयि धर्मविभीतितः ॥ न तु कामेन ललनापत्यौ-
यद्वत्पराभुवि ॥ अथ वक्ष्यामि तेनाहं ब्रह्मज्ञानमनिंदितम् १७९ इति संचित्य संन्यासं करिष्यन्निदमुक्तवान् ॥ मैत्रेयीति च संबोध्य मैत्रेयीमुनिसत्तमः १८० अरे जाये-
प्रिये न्यासं चतुर्थयोग्यमाश्रमम् ॥ करिष्याम्यहमत्र त्वं गृहस्थत्वं विहाय हि १८१ हंत जायेत तः कुर्वेति भागं तवाधुना ॥ कात्यायन्यायनायासार्द्धपश्चात्सुखकरं
द्वयोः १८२ एवमुक्ता तिसंखिन्ना संसारभरमंधरा ॥ अप्राप्ता वसरा पूर्वसा होवाच पतिप्रति १८३ भगवन् वित्तमिच्छामि मरणेन विवर्जितम् ॥ त्वया दत्तं न चान्य-
तुल्येन नृपेण प्रदम् १८४

स्नेहः केन स्यादिति १७८ अनुवृत्तिमिति । एषा यन्मत्सेवां करोति तद्वर्त्मभाषातुल्यं किं ललनावत्कामतः तेनास्याज्ञानाधिकारित्वेन अथ संन्यासात्प्रथमं ब्रह्मज्ञानमस्ये उपदेश्यामीत्यर्थः १७९
प्रथमकंडिकार्थमुपसंहरन् द्वितीयकंडिकार्थमुपक्रमते इति संचिन्येति । भविष्यत्संन्यासकर्ता मनिर्मैत्रेयी हे मैत्रेयि इति संबोध्य इदं वाक्यमुक्तवानिति १८० इदं किमिति कांक्षाया माह अरे इति ।
अरे प्रिये अहं गृहस्थत्वं विहाय चतुर्थमाश्रमं करिष्यामि अत्र त्वमनुमन्यस्वेति शेषः । अत्रत्यमिति पाठे गृहस्थत्वं विशेषणं । अत्र कर्माधिकारे सति भवं प्रसिद्धमिति तदर्थः १८१ हंतेति । हंतेत्यनुक्रपायां
कात्यायन्यासहृतवद्विचविभावं करिष्यामि येन पश्चात्सुखं भवेदिति १८२ तृतीयकंडिकार्थमुपसंगति एवमिति द्वाविंशति श्लोकैः । एवमुक्ता संसाराद्गारादिवा त्वत्तमुद्दिष्टा मैत्रेयी पूर्वमलब्धा वसराप्य-
वसं प्राप्येदमुवाचेति १८३ इदं पदोक्तं मैत्रेयीवाक्यमभिनयति भगवन्निदिष्टां । हे भगवन् अमृतत्वकरमेव वित्तमिच्छामि त्वत्तमिति १८४

आ. पु.

॥ ७ ॥

पृथिवीति । पृथिवीसकलापृथ्वीवित्तपूर्णामदीयास्यात्तादेन विनेनाहममृतभावं प्राप्ताभवेत्येवं वेत्तपनयोऽपक्षयोरेकं पक्षमवधारयपश्चादहं योऽयं यत्तामालोच्य वित्तं ग्रहीष्यामीत्यर्थः १८६ इत्युक्तं इति । इति त्रेत्रेऽप्याउक्ते सति मुनिर्द्वितीयं पक्षं नेत्याकारकमेवावधारितवानिति प्रथमदलार्थः तमुपपादयति शरीरीत्यादिना । नश्वरेण नाशशौलेन वित्तेन कः शरीरीश्विनश्वरोऽमृतो भवेत् प्रत्युत वित्तेन तत्सा धेनुकर्मणाचमरणमेव प्राप्नुयादित्यर्थः ८६ तत्र वित्तस्य मृत्युभयप्रदत्वं लोकेऽप्यन्यथ्यतिरेकाभ्यां दर्शयति वित्तवानित्यादिना । दुःखतः दुःखद्वारा ८७ वित्तवान्कोहीति । स्पष्टम् ८८ व्यतिरेकं दर्शयति निर्धनानामिति । अनुकूलं निरोगत्वादिप्रयोजकत्वादिति भावः ८९ अनुकूलत्वमेव यनिपुण्यतिरेकेण स्फुटयति यतोत्रेति । दृश्यंत इति संबन्धः १९० विरोधिन इति । अंतःप्रच्छन्नं पुत्रादिभिर्विरोधिनः केचिद्विनोदृश्यंत केचित्तद्वहिः स्फुटप्रपिधभिः श्वद्विरोधिनो दृश्यंत इत्यर्थः १९१ चित्त इति । तेषां धनिनां इदं कर्तव्यमिदं कर्तव्यमिति चित्तितायां व्याकुलता वर्तते यथा अणुस्वल्पमपि मुखं गच्छेयुस्त्वित्यर्थः १९२ नैतैरेति । किंच साधवो जनापथानिर्धनेः स्नेहं कुर्वन्ति तथा एतेर्धनिभिः स्नेहं कुर्वन्तीति संबन्धः कीदृशेर्निर्धनेः शोच्यैरनुप्राप्तैः क्षुधया कृशत्वात् १९३ धनेति । तथा धनिनो धनमदेन

पृथिवीसकलाचेत्स्यात् पूर्णावित्तेन मेमुने ॥ त्वया दत्ता त्रतेनाहममृता स्यान्वेतितव ॥ वदपश्चादहं त्वतो वित्तमिच्छामि धार्मिक १८५ इत्युक्ते याज्ञवल्क्यस्तनित्या हमुनिसत्तमः ॥ शरीरीकौत्रवित्तेन नश्वरेणाविनश्वरः ॥ भवेत्प्रत्युत वित्तेन मरणं प्राप्नुयात्सदा १८६ वित्तवानराजतस्तद्वच्चोरेभ्योऽपि च दुर्जनात् ॥ राजादिभ्योऽपि सततं मृत्युमाप्नोति दुःखतः १८७ वित्तवान्कोहिलो केस्मिन्निश्चितः कुत्रचिदसेत् ॥ अपि स्वप्रेषितस्यास्ति भयं राजादिजं महत् १८८ निर्धनानां सदा देवमनुकूलं हि जायते ॥ धनिनां प्रतिकूलं तत्प्रायशो भुवि दृश्यते १८९ यतोत्र धनिनो लोके रोगिणः क्षुद्विर्वर्जिताः ॥ अल्पायुषो ह्यतृप्ताश्च धनराशौ महत्यपि १९० विरोधिनश्च सततं मंतः पुत्रादिभिर्जनैः ॥ केचिद्वहिश्च दृश्यंतेश्वभिः श्वानो यथा भुवि १९१ चित्ते व्याकुलता तेषां कर्तव्या सक्तचेतसाम् ॥ वर्तते नैव गच्छंति यथा ते सुखमप्यपि १९२ नैतैः कुर्वन्ति सततं साधवः स्नेहमहुतम् ॥ धनहीनैर्यथा शोच्यैर्नित्यं क्षुत्क्षामदेहिभिः १९३ धनमत्ताः प्रकुर्वन्ति पापानि विविधानि हि ॥ दरिद्राः सर्वतो भीता नैव कुर्वन्ति किंचन १९४ अवजानंति धनिनो देवान् राज्ञां गुरुनापि ॥ अतिथीन् ब्राह्मणांस्तद्वदेदेदां गपारगान् ॥ मनुजान् बुद्धि संपन्नान्माधान् जलधर्मांश्च १९५ दुःखान्यपि बहून् ये ते गच्छन्त्यविरतं जनाः ॥ पक्षद्वयेऽपि मैत्रेयिभूतो पदवकारकाः १९६ इत्यादिकं धनी दुःखं प्राप्नुयात् निर्धनो न तत् ॥ शक्त्यभावेन मैत्रेयिधनिनो निर्धनो वरः १९७ धनिनां जीवितं यादृक्तादृगेव तवापि च ॥ धनलाभाद्धि मैत्रेयिभाविष्यति न संशयः १९८ वित्तासक्तेषु पतिषु चलचित्तेषु सर्वदा ॥ अमृतत्वस्यैवाशा यथा तेऽपि तथैव सा १९९

पापानि कुर्वन्ति दरिद्रास्तु न तथेति १९४ अवेति । तथा धनिनो देवादीन् वेदपारगब्राह्मणां तान् अवजानंति तथा स मुद्वहं भीरान् ब्रह्मविदुषो मनुष्यान् प्यवजानंतीति १९५ दुःखान्यपीति । तथा एते धनिनो जनावहूनि दुःखान्यपि गच्छन्ति कीदृशाः स्वपक्षे परपक्षे च वर्तमानां भूतानां मुपद्रवकारकाः तदुक्तं गोतासु 'कर्षयंतः शरीरस्थभूतप्राणमचेतनाः । मांश्चेवांतः शरीरस्थं तान्विष्यामुरान्श्च पान्' इति कर्षयंतः क्लेशयंतः १९६ इत्यादिकमिति । इत्यादिकं दुःखं धनी प्राप्नुयात्तु निर्धनः परदुःखजननादो सामर्थ्याभावात्ततो निर्धनो धनिनः सकाशाद् दृश्यते १९७ धनिनामिति । हे मैत्रेयि यद्विधं धनं लप्स्यसि तदा पादं शं प्रकृष्टोपकरणशालिधनिनां जीवनस्यात्तादृशं तवापि भाविष्यतीति १९८ वित्तासक्तेष्विति । पतिषु धनस्य स्वाभिपुतासक्तं याचलचित्तेष्वमृतत्वस्य यथा नैवाशा तवापि धनस्य कापाः सा अमृतत्वाज्ञानभाविष्यतीति १९९

धनिष्वमृतत्वाशाभावममृतत्वसामश्रयभावेनोपपादयति । अमृतत्वमिति पञ्चभिः । अमृतत्वशब्दव्याप्यस्य मोक्षस्य प्रयोजको देहादिसंबन्धाभावस्तत्प्रयोजकोऽज्ञानाभावः । अज्ञानाभावस्य तु प्रयोजकः आत्मबोधस्तत्र न सति केन च आत्मबोयोदुर्लभस्तदभावेऽज्ञाननाशाभाव इति द्वयोरर्थः २०० । २०१ अज्ञाननाश इति । अज्ञाननाशाभावे च तत्कार्यसूक्ष्मदेहस्य स्थितिस्तत्स्थितौ च तदाश्रितपुण्यपापयोः स्थितिस्तत्स्थितौ च पुनः स्थूलशरीरोत्पत्तिस्तत्स्थित्वे च कर्मांतरारंभप्रयोजकसुखदुःखोपभोगो मरणचेति पूर्वजो हिरण्यगर्भोऽपिशरीरीको नमरिष्यतीति । फलितमाह अमृतत्वस्येति इति त्रयाणामर्थः २०२ २०३ । १०४ चतुर्थकण्ठकार्यमाह इत्युक्तेति द्वाविंशतिश्लोके । एवमुक्तामैश्वरीयैर्मुनिप्रतिष्ठाभ्यामवत । इति किमित्याकांक्षायामाह अमृतत्वस्येति । यद्विविधं नाशमृतत्वसाधनं तदाऽमृतत्वका माह तेन विद्येन किं प्रयोजनं साधयेयं न किंचिदपीत्यर्थः २०५ भगवन्निति । ततो मदिष्टासाधनत्वादेतद्धनं कात्यायन्यर्थमेवास्तु हेतुस्वामिन् २०६ देहधारणत्वं हं भवद्भिन्नान्नेनैव करिष्यामीत्याह

अमृतत्वं हि मोक्षः स्यान्मोक्षो देहाद्यभावतः ॥ अज्ञानस्य विनाशः स्यादानंदात्मावबोधतः २०० धनिनां च लचित्तानां भवेद्बोधः कथं हि सः ॥ बोधाभावे कथं नाशमज्ञानं तु गमिष्यति १०१ अज्ञाननाशतः केन सूक्ष्मदेहं विनश्यति ॥ सूक्ष्मदेहस्य संस्थाने न नश्येत्पुण्यपातकम् २०२ पुण्यपातकसंस्थाने स्थूलो देहो विजायते ॥ सति स्थूलशरीरे स्मिन्सुखदुःखोपभोगवान् २०३ नमरिष्यति को नाम शरीरी योऽपि पूर्वजः ॥ अमृतत्वस्य नैतस्मादाशा वित्तेन विद्यते २०४ इत्युक्ताया ज्ञावल्क्ये नमैत्रेयीतमभाषत ॥ अमृतत्वस्य नैवाशायादिवित्तेन विद्यते ॥ किमहं तेन वित्तेन कुर्यामरणहेतुना २०५ भगवंस्तत्त एवैतन्माभून्मम कदाचन ॥ कात्यायन्यै भवत्वेतद्वित्तं ते सकलपते २०६ भिक्षाहारेण देहं स्वमानि पाताद्यथाभवान् ॥ धारयिष्यत्यहं तद्द्वारयिष्यामि सुव्रत २०७ जीवने पिततो माभून्मम देहस्य चित्तनम् ॥ भवतो मुनिशार्दूल्यच्छतो ह्याश्रमांतरम् २०८ दशमासानहं गर्भैरक्षितायेन केनचित् ॥ देवः स एव मे चित्तामधुनापि करिष्यति २०९ अपि विप्रयदा देहो गमिष्यति तदा मम ॥ दुर्गंधो दुस्तरो भार आधिष्याधिसमाकुलः ॥ अनेकदुःखजनको यास्यत्येष महा मुने २१० पापाद्विप्रस्तचित्ताहं नैवास्थामेकलेखरे ॥ भूरिभारकरे नित्यं दोषदुःखशताकरे २११ आहारग्रहणे नित्यं प्रवृत्ताः स्यति दुःखतः ॥ यथाराजभट्टैर्जतुर्बाध्यमानः प्रवर्तते २१२ आहारग्रहणात्कामः क्रोधश्चापि हि जायते ॥ लोभो मोहस्तथा तद्वन्निद्रा तं द्रादयोऽपि च ॥ मलमूत्रविसर्गोऽपि ह्यहारादेव जायते २१३ कर्मज्ञानेन्द्रियाण्यत्र मनो देहयुतानि च ॥ व्यापारान्विविधान्कुर्यादहारादेवनान्यथा २१४ सुधैकावाधते ब्रह्मन्नाहाराग्रहणे सदा ॥ ग्रहणे तस्य बाधं ते कामाद्याः कोटिशत्रवः २१५

भिक्षेति । आनिपातात् आमरणत् २०७ जीवनेपीति । ततो भिक्षयापि निर्वाहसंभवात् सूक्ष्मदेहस्य जीवने निर्वाहेऽपि भवति श्रितामास्तु २०८ जीवनचिन्ताकरणमौढ्यमेव विश्वं भरदेवप्रभावानालोचनमूलत्वादित्याशयेनाह दशेति । केनचिदचित्प्रभावेण येन देवनाहं गर्भैरक्षितास एवेदानीमपि मद्रक्षणां करिष्यतीति २०९ अपि च जीवनालाभेन देहापगमेऽपि च मे भयं प्रत्युतोपकारो देहस्य भारभूतत्वादित्याह अपि विप्रेति । दुस्तरो दुःखेन तदुधारयितुं शक्य इति यावत् २१० किंच प्रवृत्तिद्वारा पापहेतावत एव दोषाणां दुःखशतानां च आकारभूतदेहममासक्तिर्नास्तीत्याह पापादिति २११ आहारेति । गाममनि त्यं भोजने प्रवृत्तिः सापिनरामात् किं नाराजभट्टैरित्तजतोऽरि वपारतं ज्ञादित्यर्थः २१२ आहारग्रहणे दोषाणां प्रपंचयति आहारग्रहणादिति । अन्नाहरणात्कामादयो जायंते तथेन्द्रियाणि च प्रवर्तते इति द्वयो रर्थः २१३ । २१४ सुधैकेति । भोजनाकरणे एकं सुधादुःखं भोजने तु कामादिकृतानि बहूनि दुःखानि त्यर्थः २१५

तत्रयन्ममकामकृतदुःखं तद्भवान्जानात्वेवेत्याह कामेनेति २१६ कामदुःखेति । कामदुःखस्य फलं गर्भरूपं नारीणां सद्योजायते तदुःखं तु गर्भदुःखं तु नरकान्मरणाद्याधिकमित्यर्थः २१७ कामः कार
स्कर इति । कामरूपो वर्णितकारस्करवृत्तः कदुरसं फलं नारीणां दुःखं प्रभूतेतन्नारीवन्नरान् जानन्तीत्यर्थः २१८ तेनेति । तेन दुःखेन मम देहावशेषोपि चिन्नमत एवोत्पत्तिर्यन्नारीदेहो वज्रमय इत्य
र्थः २१९ क्रोधादीनां त्विति स्पष्टम् २२० कामादीति । कामादिभिर्बहुभिः प्रयुक्तान्मरणादेकया भूयया प्रयुक्तं मरणभयं श्रेष्ठमन्ये । तत्रत्यायमाह एक एकेनेत्यादिना । यथा एकः शूर एकेन शूरेण
यो दुःशक्तो बहुभिस्तु अशूरेरपि संप्रामे एकः कुशलोपि सीदेहुः खितो भवेदिति द्वयोरर्थः २२१ । २२२ दार्ष्टान्तिके योजयति एकयेति । दुर्गदुष्करमपीत्यर्थः २२३ फलितमाह ततो विनमिति २२४ परंतु
यथामममोर्लप्येन श्रेष्ठथा विधेहीत्याशयेनाह मौर्लप्येनेति । यथाहं मौर्लप्येण विनिष्ठा देहं न त्यस्यामि भवद्वत्तोषादिशालिनी च भवेयं तथानुगृह्यतेति सेवः २२५ ततोपदीति । ततोभवान्पदिकिंचिन्मो

कामेन ममया ब्रह्मन्कृतादीन तमादशा ॥ तां त्वं वेत्थ न वक्तव्यमत्र कामकृतं तव २१६ कामदुःखफलं ब्रह्मन्सद्यो नारीपुजायते ॥ गर्भस्तस्य च तदुःखं धारणे मोचने
पिच ॥ नरकादपि तद्भूयो मरणाच्चापि कोटिशः २१७ कामः कारस्करो वृक्षो नारीणामिह जन्मनि ॥ ददाति कदुःकं यत्फलं दुःखोदधिप्रदम् ॥ प्रत्यक्षं न नराणां त
न्नारीणामिव सर्वदा २१८ तेन दुःखेन मे देहो न गतो यत्तदुत्तमम् ॥ वज्रसारवपुः प्रायो नारीधात्रा विनिर्मिता २१९ क्रोधादीनां तु यदुःखं तज्जानासि स्वयं मुने ॥
न वक्तव्यं मया तत्र सर्वज्ञस्य पुरस्तव २२० कामादिमरणाच्छ्रेयः शुभया मरणं मुने ॥ एक एकेन शक्रो तियो दुंशूरतमेन च २२१ अशूरैर्वहुभिश्चैको मटः शूरतमो
पिच ॥ सीदेत्सं ग्राममागत्य शस्त्रास्त्रकुशलोपि च २२२ एकया शुभया कर्तुं ब्रह्मन् प्रवलयामि च ॥ शक्तास्मि कलहं दुर्गं दुर्वलापि मुनीश्वर ॥ दुर्वलैरपि कामाद्यैर्वहुभि
नोत्सहे मुने २२२ ततो वित्तं विना देहो नातिष्ठेत्कदाचन ॥ भार एष तदा विप्रममया स्यत्युपेक्षितः २२४ मौर्लप्येणैव देहं स्वं त्यक्ष्यामि मुनिसत्तम ॥ भवानिव प्राप्ता
लाभ संतुष्टा जितमानसा २२५ ततो यदि भवान्किंचिदमृतत्वस्य कारणम् ॥ वेत्ति मह्यं वदस्व तत्कृपा चेद्विद्यते मयि २२६ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योपि वक्तुं ब्रह्महमामुनिः ॥
अंगीचकार सकलं वित्तं प्रति तथैरितम् २२७ भवेद्यद्यपि वित्तेन धर्मः कामश्च सर्वदा ॥ अमृतत्वं तथापि स्यान्न वित्तेन कदाचन २२८ अपि वित्तेन कामो यं जायते ते
न किं सुखम् ॥ नारीसंभोगजंतस्स्यादिति चेन्नात्र किंचन ॥ सुखं मोहं विहाय स्यात्प्रहारेष्विव दुर्धियः २२९ अप्यर्थरहितानां तत्तत्त्वादीनामपि दृश्यते ॥ पुरु
षस्य यथानारीशुनस्तद्वत्शुनीमता ॥ अतएव न पुष्पादिभोगजंतस्सुखं भवेत् २३०

सकारणं वेत्ति तदा तदेव मह्यं वदेति २२६ अधर्पचम्याः कण्डिकाया अर्थेन मैत्रेयीवाक्यानुमोदनरूपेण सुचितं वित्तस्यामृतत्वासाधनत्वांगीकारं प्रपंचयति इत्युक्तेऽतिप्रसङ्गदशभिः । इति मैत्रेयोक्तेऽ
तितस्याधिकारं विज्ञापयन्न ह्यनुमितिस्तथा वित्तविषयकं यद्वाक्यमुक्तं सर्वमंगीकृतवानिति २२७ अंगीकारमेवाभिनयति भवेत्यादिना । यदिव वित्तस्य धर्मकामौ पुरुषार्थौ प्रतिसाधनत्व
मिष्येते तथाप्यमृतत्वं प्रतिसाधनत्वं नास्तीत्यर्थः २२८ वस्तुतस्तु धर्मकामौ पुरुषार्थौ प्रत्यपि वित्तस्य साधनत्वं नास्तीति दर्शयंस्तत्र कामस्य पुरुषार्थत्वमेव न भवति तत्फले सुखत्वस्य भ्रममात्रसिद्धत्वा
दित्याह अपि वित्तेनेति । वित्तेन कामो विषयसंयोजायते तेन कामेन किं सुखं किंचिदपि नारीसंसर्गजं चेन्न अत्र हि नारीसंसर्गं श्रान्तपादप्रहारेणाप्येन मोहं भ्रमं विना न किंचित्सुखमिति त्वर्थः २२९
तादृशसुखं प्रत्यपि न स्पष्टतिरेक्यभिचारं दर्शयति अप्यर्थेति । तत्कामसुखं अतएव कामसुखं प्रत्यर्थस्याऽहेतुत्वादेव पुष्पचंदनादिभोगजंतुसुखमपि तन्मर्थजनं भवेदित्यर्थः २३०

अपिविचिंति । निर्धनाअपिभ्रमरागंधान्जिघ्रति कोकिलाश्चरस्यानास्वादनीयानाम्रादिरसान्स्वादयन्तीति २३१ शृण्वन्तीति । तथादेवालययादिगताः पश्चाद्याअपिगीतादिशब्दान् शृण्वन्तीति २३२ पश्यन्तीति । तथानिर्धनाअपिपुरुषावारांगनादीनारूपपश्यन्तीति २३३ तथैवेति । तथामक्षिकाचारारजयोपितामपिदुर्लभान्स्पर्शान्गच्छन्तीति प्राप्नुवतीति २३४ अन्यन्यभिचारं पितृशयति सर्वमिति । सर्वधनीबहुविधधनोपयनेनसर्वविषयमुखं प्राप्नुयात् यत्किंचिद्विषयमुखं तुदरिद्रोषिप्राप्नुयादिति २५ धर्मप्रत्यापीवित्तस्याहेतुत्वंन्यभिचारेणस्पृश्यति धर्मोपीति । एतद्धनस्यधर्महेतुत्वंनियतमन्यभिचारिणदृश्यते २३६ निर्धनाइति । मुद्रलाख्योविप्रः सकुटुंबः शिलैल्लवृत्त्याजितं प्रस्थपरिमितमजमतिथयेदत्वास्वर्गगतइतिभारतेप्रसिद्धं तत्प्रभृतयोऽगृहस्थाअपिभृत्कुशाः स्वर्गगताः श्रूयन्ते २३७ धनिकास्तुप्रायशः प्रमादेननरकयोग्याएवकालत्रयेप्रसिद्धाः इत्याह धनिनइति । स्पष्टम् २३८ ननुपागादधोधनं विनानस्युरिति चेन्नसंतुतफलस्यस्वर्गस्थोपायांतरेणापिसंभवेनक्षत्प्रभावादित्याह अग्निष्टोमादपइति । उपायाजपपज्ञादयः २३९ किंचधनस्यमोक्षं प्रतिहेतुतायागादिद्वारेवक्तव्यातत्रपागादीनामेवमो

अपिवित्तविहीनायेभ्रमराः कोकिलाअपि ॥ गंधान्जिघ्रन्तिचरसान् रस्यानास्वादयन्तिच २३१ शृण्वन्तिचतथाशब्दान्गीतवादित्रजान्मुहुः ॥ देवालयादि संस्थानाः पश्चाद्याअपिजंतवः २३२ पश्यन्तिललितरूपंनिर्धनाः पुरुषाअपि ॥ लोकेवारांगनादीनायुवतीनामशंकिताः २३३ तथैवमुद्रलान्स्पर्शान्म क्षिकाद्याश्चजंतवः ॥ दुर्लभानपिगच्छन्तिह्यापितेराजयोपिताम् २३४ सर्वसर्वधनीनापिप्राप्नुयाद्विषयेस्थितम् ॥ धनेननिर्धनोप्यत्रकिंचित्कापिसमाश्रु यात् २३५ धर्मोपिपरलोकस्यसुखदः केवलाद्धनात् ॥ भवेदेतच्चनियतंनैवल्लोकेत्रदृश्यते २३६ निर्धनावहवः स्वर्गप्राप्तास्तेगृहिणोपिहि ॥ मुद्रलाद्या महात्मानो नित्यं सुतक्षामवर्चसः २३७ धनिनोवहवस्तद्ब्रूतायास्यन्ति यांतिच ॥ नरकंतेननस्वर्गोधनेनैवात्रलभ्यते २३८ अग्निष्टोमादयोयज्ञायादिन स्युर्धनंविना ॥ माभूवन्काममेषांफलंस्वर्गोभविष्यति ॥ उपायाविविधायस्मादृश्यन्तेस्वर्गसाधने २३९ अप्यमीनामृतत्वस्यकारणंनस्युः कथंचन ॥ स्वर्गस्यकारणत्वेस्यात्समत्वंतपआदिभिः २४० अग्निष्टोमादयस्तेनभवंतुधनकारणात् ॥ अमृतत्वस्यनैवस्यादाशातेनोक्तहेतुतः २४१ इत्यभिप्रायवा न्विप्रोयाज्ञवल्लयोवचोब्रवीत् ॥ मैत्रेयोममृतत्वस्यप्रीतिदंमुनिसत्तमः २४२ मैत्रेयितववाक्येनप्रियेप्रीतिर्भमाभवत् ॥ प्रियासतीयतः प्राहभवतीप्रीतिदंवचः ॥ प्रियंवृतवतीतद्वन्ममतेपितथानृणाम् २४३

संप्रतिहेतुतानास्तिक्रिमुतवित्तस्येत्याह अप्यमीति । अमीअग्निष्टोमादशोभानामात्रलभ्यममृतत्वंप्रतिनहेतवइतिप्रसिद्धं यदिदुस्वर्गहेतवस्तदाभ्युदयार्थरूपंतपःप्रभृत्युपायतुल्यत्वमे पामस्तु तथाचस्वर्गार्थमप्येषानावश्यकतेतिभावः २४० फलितमाह अग्निष्टोमादपइति २४१ एवंतात्पर्यार्थमुक्त्वाऽस्याः कंडिकायाअक्षरार्थमाह इत्यभिप्रायवानितिसप्तभिः । उक्ताश्र यवान्मुनिमैत्रेयोप्रतिहृदयस्यामाणश्चोक्त्वाभिनेयंवचोऽब्रवीत् कीदृशंवचः अमृतत्वमाप्तिदंमोक्षाधिकारसूचकमितिषावत् २४२ मैत्रेयीति । हेमैत्रेयितोभवतीपूर्वमपिप्रियासतीमी तिर्दिवच्छेषत्वमितिषादकंवचः प्राहतथाममतवसर्थेषांचयत्पिप्रयंवस्तुज्ञानद्वारामृतसाधनत्वान्नृतवतीचतस्तववाक्येनममप्रीतिरभवदितिसंबंधः । अमृदितिवक्तव्येऽभवदित्युक्तिः कालविस्मृति बोधनद्वाराहर्षातिशायसूचिका २४३

त्वमेवेति । लोकेषु पुत्ररूपेण यतो जायते सा जायेति प्रसिद्धं वस्तुतस्तु पुत्रादयोऽपि पदार्थास्तादृशप्रीतिविंशष्टरूपेण यतो जायंते सा जायेति वक्तव्या तादृशो च त्वमेवासि यतोऽहं च तत्तु उक्तविधवचनेन हरणे न प्रीतिविंशष्टरूपेण जातोऽस्मीत्यर्थः २४४ जायेतीति । त्वाहं येव जायेति पदेन वक्तव्या अपरा तु ललनाभार्येत्येव वक्तव्या अशनवसनादिभिर्भरणेन दापकत्वात् २४५ एहीति । नस्मा त्हे जायेत्वं मम निष्कामस्य निष्कामत्वेन सदृशी आत्मानं पृच्छंतीतीति पुरतः समीपमेहि याचल जास्त्रीणां निसर्गतः स्वभावतः प्रसिद्धातां माकुर्वन्ति द्वयोरर्थः २४६ । २४७ हंत्येति । हंतं पं हे जायेज्जहं त्वत्पृष्ठममृतसाधनं वक्ष्यामि त्वं तु चतुःश्रोत्रे मम श्रवणिया यमदुक्तमवधारयेत्यर्थः । अत्रेदं बोध्यं याया ज्ञवल्क्यकाण्डे पंचमोऽक्षिण्डकासामधुकांडे चतुर्थी एवमग्रेपीति २४८ अथ यष्टां न वत्पा श्लोकैर्न्याकुर्वन्तं तत्रात्मन्येवचित्ते काष्ठ्यकर्तव्यता बोधनायात्मानः परमानंदरूपता बोधकस्य सर्वप्रियं भवतीत्यंतभागस्यार्थमाह इत्युक्ते चतुर्विंशतिश्लोके । अन्यः स्वसंबन्धेन प्रियत्वप्रयोजकत्वं रूपोऽप्यतिरेकः स्वसंबन्धाभावे प्रियत्वाभावप्रयोजकत्वरूपस्ताभ्यामात्मनः परमानंदरूपतामुवाचेति २४९ अरे इति । अरे मे त्रेयि इदं भवति प्रसिद्धं इदं किं यत्तेमद्वृषः पतिः प्रियः प्रीतिक्रोमम

त्वमेवमम जायेति त्वतो जातोऽस्म्यहं यतः ॥ प्रीतिमानं बहुशोऽनेन वचसा भृशमेव च २४४ जायेति त्वादृशी प्रीति काललना त्वपराभुवि ॥ भार्येति प्रोच्यते यस्माद्ग र्णीया शनादिभिः २४५ एहि जाये समीपं मे निष्कामस्यात्मवेदिनः ॥ निष्कामप्रियमात्मानं पृच्छंती प्रीतिकारिणी २४६ आश्रमे पुरतः सुश्रुयथा पूर्वमशंकित ॥ भवत्यामा भवेज्जास्त्रीणां यास्ति निसर्गतः २४७ हंत जाये प्रिये तुभ्यं व्याख्यास्याम्यमृतं हितम् ॥ त्वया पृष्ठं मम त्वं हि विक्षमाणा मुखां वुजम् ॥ सावधानमना स्तद्वद्वत्कर्णावधारय २४८ इत्युक्त्वा याज्ञवल्क्यः स परमानंदरूपताम् ॥ आत्मनोऽन्वयतस्तद्वद्व्यतिरेकादुवाचताम् २४९ अरे भवति मे त्रेयि पतिस्ते हि प्रियः सदा ॥ जायाममतथा त्वंच प्रियास्यति तरां बहु २५० आवयोः प्रीतिरित्यर्थमिदं तरेतरदेहयोः ॥ इतरेतरकामायनं कथंचन मामिनि २५१ किंतु स्वस्य प्रियार्थं ते प्रि योऽस्मि पतिरात्मनः ॥ ममापि त्वं तथा जाया प्रियासि स्वात्मनः कृते २५२ आत्मनः सुखमिच्छंत्यानार्याः कामाग्निदीपनात् ॥ अन्नवस्त्रादिलोभाच्च जायते त्रपतिः प्रियः २५३ आत्मनः प्रतिकूले तु पत्यौ प्रीतिर्न जायते ॥ अन्यनार्यादिसंस्केतनारीणां कर्हिचित्प्रिये २५४ जायायां प्रीतिमांस्तद्वत्पतिर्भवतिका मुकः ॥ पाका दिष्ठितिलोभाच्च नान्यथा कर्हिचित्प्रिया २५५ आत्मनः प्रतिकूलायामवेज्जायारतादिषु ॥ न तस्यां प्रीतिमान्दृष्टः पतिरत्र कथंचन २५६ आत्मैव प्रिय एवायं जाये प्रियतमो मतः ॥ स्वयं ज्योतिः सदानंदः स्त्रियः पुंसश्च सर्वदा २५७

चत्वं जाया प्रियासीति १५० आवयोरिति । परंतु इयं ममतवचप्रीतिः स्वभिन्नस्पृष्टकामापोपकारायनं भवति किंतु स्वस्यैव कामायेति द्वयोरर्थः २५१ । १५२ तत्र नार्याः पतिगोचरप्रेम्णः स्वात्मार्यतां विशदयति आत्मन इति । कामादयुपशमद्वारा ज्ञादिलाभद्वारा चात्मनः सुखाय नार्याः पतिः प्रियो भवतीति २५३ एतद्व्यतिरेकेण स्फुटयति आत्मनः प्रतिकूल इति । अन्यनारीसक्त्या दिनाप्रतिकूले पत्यो नारीणां प्रीतिर्न दृश्यते इत्यर्थः २५४ पतिप्रेम्णोपतितात्वमाह जायायामिति । कामाग्निं शांतिद्वारा पाकादिकृतिद्वारा चात्मोपकासाय पत्युर्जायायां प्रीतिरित्यर्थः २५५ एतदपि व्यतिरेकेण विशदयति आत्मनः प्रतिकूलायेति । रतादिपुस्तमभूतिष्वापारेषु २५६ फलितमाह आत्मैवेति । यथा शर्करा स्वतोमधुरा इत्येवामधुरतावायकत्वा न्मधुस्तमा च तथा आत्मप्रियत्वादिप्रियतमत्वाच्च परमानंदरूप इत्यर्थः २५७

उक्तन्यायमन्यत्राप्यतिदिशति जायेति । यथाजायापतीस्वात्मार्थप्रियत्वेनोक्तौतयापुत्रश्रवित्तचगवादयः पशवश्चब्राह्मणजातिश्चप्रियजातिश्चभूरादयो लोकाश्चदेवाश्चवेदाश्चस्थावरादिभूतानिच
एतेरुपलसितसर्वजगद्वत्स्वत्वात्प्रकारार्थमेवप्रियंनान्यथेतिद्वयोरर्थः २५८ । २५९ नेतरदित्युक्तमेवस्फुटयति पुत्रादय इति । येषुत्रविचारादयःप्रियत्वेनप्रसिद्धास्तोपिप्रतिकूलाःसंतःप्रि
यानभवन्ति अतःस्वकामायस्वस्यपित्रादेःप्रयोजनायैवप्रियाः तेषांपुत्रादीनांप्रियायप्रयोजनायप्रियानभवन्तीत्यर्थः २६० ननुकिमितिपदार्थानामात्मसंबंधेनप्रियत्वमुच्यतेस्वभावादेवतर्किकनस्या
दितिशङ्कते यद्यपीति । यद्यपिर्वर्णितंपतिजायादिरूपसर्वजगत्प्रतिकूलंस्थितंस्तन्मुदेमुदंजनयितुंयोग्यंनस्यात्अनुकूलंस्थितंतुमुदेस्यादितिसंबंधः तथाचस्वभावादेवप्रियत्वादिकिमितिभावः २६१
अन्वयव्यतिरेकान्यामात्मोपकारकत्वलक्षणानुकूलत्वज्ञानमेवप्रियत्वप्रयोजकमित्युत्तरयति तथापीति । दृश्यतेहिमुहुरप्यनुकूलस्यप्रतिकूलतयाबुद्धस्याप्रियत्वं प्रतिकूलतयास्थितस्यवेरिणो
प्यनुकूलतयाबुद्धस्याप्रियत्वं तथाचतत्पतिजायादिकंचप्रतिकूलतयाग्रहात्ज्ञानानुबुद्धं अनुकूलतयाग्रहादेवचपुंखदंभवेदितिसंबंधः स्वाभाविकवैतन्व्यथात्वेनस्यात् नहिस्वभावोभावानांन्या
दत्तेतोष्णवद्वेरेति यायेनेतिभावः २६२ यदिचस्वभावतःपदार्थानांप्रियत्वंस्यात्तदाऽतीतदशायामपिप्रियत्वंस्यान्नचतथादृश्यतइत्याह विनाशइति । विनाशोस्तत्कार्यवादिप्रसिद्धेऽतीततात्पर्य

जायापतीयथातद्वत्पुत्रवित्तगवादिकाः ॥ ब्रह्मक्षत्राभिधेजातीलोकाभूरादिका अपि २५८ देवावेदाश्चभूतानिस्थावराणिचराणिच ॥ किंवहूक्तेनमैत्रेयिजगत्सर्व
मिदंचयत् ॥ स्वात्मनःसुखदंसर्वप्रियंस्यान्नेतरत्कचित् २५९ पुत्रादयःप्रियायस्युःप्रतिकूलानतेप्रियाः ॥ ततएवस्वकामायप्रियास्तेषांप्रियायन २६० यद्य
पीदंजगत्सर्वपतिजायादिकीर्तितम् ॥ प्रतिकूलंमुदेनस्यादनुकूलमपिस्थितम् २६१ तथापिप्रातिकूल्येनगृहीतंनसुखायच ॥ आनुकूल्यग्रहादेवजंतूनांसुख
कृद्भवेत् २६२ विनाशेदुःखदंसर्वपतिजायादिकंजगत् ॥ अनुकूलमपिस्थित्यांततो नैवानुकूलता ॥ जडवर्गस्यकस्यापिविनात्मानंहिचेतनम् २६३ तथापिग्र
हणंतस्ययदिस्यादनुकूलतः ॥ तदाप्रियंभवेत्तुनान्यथादेहिनःकचित् २६४ पतिजायादिकंतेननप्रियंस्यात्स्वरूपतः ॥ किंतुस्वस्यप्रियत्वेनसुखदत्वेनहे
तुना ॥ आनंदात्माप्रियतमस्ततःसर्वस्यदेहिनः २६५ दुःखंतत्साधनंनैवप्रियंकस्यापिदेहिनः ॥ पतिजायादिकंयनुप्रियंतत्सुखसाधनम् ॥ सुखंतस्मात्प्रियं
तेनयुक्तंप्रियतरंसदा २६६ सुखमप्यात्मकामायप्रियंसुखकामतः ॥ सदाविज्ञायमानंवैसुखंशत्रोर्नहिप्रियम् २६७

परिणामेसर्वपत्यादिकंदुःखदंपतिस्थित्यांस्थितिकालेअनुकूलमपीति ततोनुकूलत्वस्यस्वाभाविकत्वव्यतिरेकदर्शनात्कस्यापिजडस्यात्मसंबंधानादरेणानुकूलतानैवास्तीतिसंबंधः २६३ आत्मोप
कारकत्वज्ञानस्यत्ववयोदृश्यतइत्यतस्तदेवप्रियत्वप्रयोजकमित्याह तथापीति । तथापिप्रियत्वस्यस्वाभाविकत्वाभावेपितस्यपतिजायादिपदार्थस्यानुकूलतोऽनुकूलत्वेनयदिग्रहणंस्यात्तदातत्प
त्यादिकंप्रियंभवेदिति २६४ फलितमाह पतीति । स्वरूपतःस्वभावतःपत्यादिकंप्रियंनभवति किंतुस्वस्यात्मनोमुख्यप्रियत्वेनयत्सुखदत्वंस्वसंबंधिपुसुखत्वप्रयोजकत्वेनहेतुनाप्रियत्वंततश्चा
त्माप्रियतमइतिसंबंधः २६५ आत्मनःप्रियतमत्वंस्फुटयितुमप्रियंप्रियतरंचदर्शयति दुःखमिति । दुःखंतत्साधनंचापिप्रियं पत्यादिकंसुखसाधनत्वात्प्रियमित्युच्यते सात्विकांतःकरणवृत्तिरूप
पंसुखंतुतस्मात्सुखसाधनादधिकंप्रियंभवति तेनप्रियतरपदेनवक्तुंयुक्तयोग्यमित्यर्थः २६६ तादृशसुखपेक्षयापिप्रियत्वादात्माप्रियतमइतिवक्तुमेवसुखस्यात्मापेक्षयापकर्षमाह सुखमपीति । सुखम
पिबृत्तिरूपपतिप्रियंभवति तदात्मनःकामायस्फुटस्वरूपप्रयोजनायैवसुखस्यप्रयोजनाय यतःशत्रोःमुखंविज्ञायमानमपिनप्रियंदृष्टमित्यर्थः सुखप्रेम्णःसुखार्थत्वेवैरिसुखेपिप्रेमास्यादितिभावः २६७

आत्माऽर्थमिति । यत इतरापेक्षया प्रियतरमपि सुखमात्माऽर्थप्रियतरत आत्मा प्रियतरमिति संयंभः २६८ फलितमात्मनो भासमानपरमानंदरूपत्वेन परमपुरुषार्थत्वमाह स्वयमिति । ब्रह्मणो हिरण्यगर्भानंदोऽपरमः सदा ततो ब्रह्मानन्दः द्विषतोऽस्य ब्रह्मरूपभूतस्यानंदस्य मात्रालेऽहिरण्यगर्भादप्युपजीवंति आश्रित्य वर्तते इत्यर्थः २६९ सच्चिदानंद आत्मरूप इत्याह परेति । यन् ब्रह्मलोकांतस्वर्गानंदं दधिकं परसंबन्धेन द्वैतेन रहितं सुखं तद्रूपो यमात्मैत्यर्थः २७० उक्तविधया परमानंदरूपात्मनः परमपुरुषार्थत्वमितरत्र द्वेष्टत्वं च विज्ञापयित्वा त्रयशालिनं प्रत्यात्मसाक्षात्काराय श्रवणादिविधायकस्य निदिध्यासितव्य इत्यंतवाक्यस्यार्थमाह अरे इति चतुर्दशभिः । हे मे त्रेयितस्मादात्मन एव परमपुरुषार्थत्वात् अत्रात्मज्ञाने अधिकारिभिः शमादिगुणसंपन्नेरात्मसाक्षात्कारायाऽयमात्मा ब्रह्मत्राहमस्मीत्येवं विधं श्रुतेर्वचोवाक्यज्ञातमसकृन् श्रोतव्यं कुतः श्रोत्रियत्वादिलक्षणकगुरोर्मुखादिति द्वयोरर्थः २७१ । २७२ मननमाह वेदेति । वेदवाक्याविरुद्धेन तर्केण विचारणरूपं मननं कुर्यात् कीदृशेन तर्केण व्यासादिभिः व्यासो विस्तारः एकस्य कारणस्य नानारूपतयावस्थानमिति यावत् आदिपदेन समासरूपः कारणकार्याणां प्रलयस्तथात्मनः सर्वावस्थास्वनुममरूपो न्यय इतरेषां न्ययतिरेकश्च गृह्यते । एवं विधयपदार्थालोचनजन्येन अतएवात्मसाक्षात्काररूपप्रत्यक्षस्य सहकारिणा असंभावनादिदोषवारकेणेत्यर्थः । तदुक्तं गीतासु यदाभूतपृथग्भावमिवादि । व्याख्या

आत्माऽर्थमिति प्रियं तस्मात्सुखं प्रियतरं यतः ॥ ततः प्रियतमः शश्वदानंद आत्मा तु देहिनाम् २६८ स्वयं ज्योतिः सदानंदः परमो ब्रह्मणोऽपि च ॥ आनंदस्योपजीवंति मात्रा ब्रह्मादयोऽस्य हि २६९ परसंबन्धरहितं भासमानं सदा सुखम् ॥ स्वर्गानंदं अधिकं स्वात्मा मे त्रेय्येषां त्रदेहिनाम् २७० अरे जाये प्रिये तस्मान्मै त्रेय्यत्राधिकारिभिः ॥ करामलकवत्स्वात्मप्रत्यक्षज्ञानसिद्धये २७१ आत्मा ब्रह्माहमस्मीति ह्येवमादिश्रुतेर्वचः ॥ श्रोत्रिय ब्रह्मनिष्ठाख्यगुरोर्वक्त्रा विंदतः ॥ श्रोतव्यमसकृच्छांति दाता दिगुणयोगिभिः २७२ वेदवाक्याविरुद्धेन तर्केण च विचारयेत् ॥ व्यासादिभिः समुत्थेन प्रत्यक्षस्थैर्यकारिणा २७३ मनसो योग्यताया स्यात्कारणज्ञानसंततः ॥ एकस्मिन् विषये चैकं जानीयात्सर्वदेहिनाम् ॥ तामप्यात्मनि कुर्वीत बहिश्चारनिवारिणीम् २७४ एवं तर्कैस्तथाध्यानैः संदेहादिविवर्जितम् ॥ आगत्या तर्मनः कुर्यात्प्रत्यक्षं वाक्यमानतः २७५ चक्षुरादीनियद्वत्स्युर्मानमानसमानि हि ॥ मनोऽपि तद्वदेव स्यान्माना मानसमंहितत् २७६

दिभिरिति पाठे तर्कपदेनानुमानग्रहः आदिपदेन च पक्षयर्मतादिग्रह इति २७३ निदिध्यासनमाह मनस इति । मनसो या एकस्मिन् विषये योग्यता एका प्रतीतिशयरूपा सा ज्ञानस्य साक्षात्कारस्य संततधारायाः कारणं भवति । सा कथं कर्तव्येत्याकांक्षाया माह एकमिति । प्रथमं सर्वदेहिनां मध्ये कंचिदेकं जानीयात्प्राप्येत् तदुक्तं पतंजलिना यथाभिमतध्यानादेति । पुनश्च तच्चित्तयोग्यतामात्मनिकुर्यात्प्राप्य पुनश्चित्तस्य बहिश्चारो बहिर्मुखतान स्यादित्यर्थः २७४ एवं विषयश्रवणादिसंस्कृतमनः सहकृता महावाक्यादात्मसाक्षात्कारो भवतीत्याह एवमिति । संदेहोऽसंभावना आदिपदेन विपरीतभावना ताभ्यां हीनमनः अंतरागत्य प्रत्यक्षपवणतालं च्छ्वा म महावाक्यरूपप्रमाणफलं प्रत्यक्षमात्मसाक्षात्कारं जनयेदित्यर्थः २७५ ननु स्वतंत्रमेव मन आत्मसाक्षात्कारं कुतो न जनयेदिति संकांशयति चक्षुरादीनीति । मानमबाधितार्थगोचरवृत्तिरूपं अमानं च बाधितार्थगोचरवृत्तिरूपं तयोः समानि पक्षपातरहितानि यथा चक्षुरादीनि बहिर्दिश्याणि प्रसिद्धानि । न हि चक्षुःपीतं शंखं न पश्यामीत्यादिरूपग्रहः तथा मनसोऽपि वृत्त्युपादानस्य प्रमाणा प्रमाणरूपवृत्तिपुनः पक्षपात इत्यर्थः । महावाक्यं तु प्रमाणमेव जनयतीति तदेव प्रधानमिति भावः २७६

तद्विस्वतंत्रवाक्यमेवसाक्षात्कारजनयेदित्याशङ्कामपि वारं वारं वस्तुयोग इति । यथाचक्षुरादिनां ज्ञेयप्रत्यक्षे चक्षुरादिविवेचनयोगोऽपेक्षितस्तथा मानसे मनःपरिमाणतया मानसिवर्तमाने प्रत्यक्षेपि मनसो विज्ञेयवस्तुना साक्षात्कारयोगोऽपेक्षित इत्यर्थः । अयंभावः महावाक्येनाप्यात्मसाक्षात्काररूपावृत्तिर्मनस्येव जननीया तस्याश्च साक्षात्कारत्वं ज्ञेयेन मनःसंयोगमन्तरेण न घटत इत्यतो मनःसंयोगो विवाक्यस्यापेक्षित इति २७७ फलितमाह मननेति । मनननिदिध्यासनभ्यायुक्तमनःश्रुतिरूपेण प्रमाणेन आत्मनिसाक्षात्कारस्फुटीकुर्यादित्यर्थः २७८ ततः किं भवतीत्यत आह प्रत्यक्षेति । दृःखं दृःखरूपं जगत्कर्तृत्वादीति २७९ स्वयमिति । सयिलासाज्ञाननिवृत्त्यनंतरं स्वयं ज्योतिरा नंदरूप आत्मा तस्याधिकारिणा आविर्भवति कीदृशः भासास्वरूपविकासेन द्वैतविवर्जितः अतएवानंदरूपः प्रियतमश्चेति २८० अविद्यानाशे विशदात्मभानं दृष्टातेन स्फुटयति अभ्रादीति । अभ्रं मेघः आदिपदेन नीहारादिग्रहः २८१ जीवन्मुक्तस्य भासमानमपि द्वैतमिध्यात्वेन निश्चितत्वाद् द्वैतविज्ञानविरोधीति दर्शनं द्वैतस्य मिध्यात्वं दृष्टांतं व्युत्पादयति स्वप्नादिति । इदं दृश्यजातम् २८२ दृष्टांतं तत्रमाह । महाराज इति । यथाचक्रवर्ती राजानिर्भयोपि स्वप्नमागतोऽकारणं भयं पश्यति प्रतिबुद्धस्तु तत्भयं न पश्यति २८३ दार्ष्टान्तिके योजयति आत्माज्ञानादिति । स्पष्टम् २८४ अथ कंठिकाशेषस्यात्मज्ञानात्सर्वज्ञानप्रतिपादकस्यार्थसंभावनाय प्रपंचस्यात्म

वस्तुयोगो यथा हेतुः प्रत्यक्षे चक्षुरादिजे ॥ मनोयोगस्तथा हेतुः प्रत्यक्षे मानसेपि च २७७ मननध्यानसंयुक्तमनोत्रश्रुतिमानतः ॥ प्रत्यक्षं जनये ज्ञानमानं दात्मानि निर्द्वये ७८ प्रत्यक्षज्ञान उत्पन्ने आत्माऽविद्याविनश्यति ॥ तन्नाशान्नाशमायाति दुःखं सर्वमिदं जगत् ७९ स्वयं ज्योतिस्तत्तत्तस्य भासाद्वैतविवर्जितः ॥ आनंदात्मा प्रियतम आविर्भवति सर्वतः २८० अभ्रादिनाशतो यद्भ्रग्नं भातिकेवलम् ॥ अविद्यानाशतो भातिह्यानं दामैव मद्वयः ८१ स्वप्नादुद्योयथा स्वाप्रंदुःखं मिथ्येति मन्यते ॥ आत्मज्ञानात्तथा विद्वानिदं मिथ्येति मन्यते ८२ महागजो यथा स्वप्ने निर्भयो भयमागतः ॥ पश्यत्यकारणं पश्चात्प्रतिबुद्धेन पश्यति ८३ आत्माज्ञानात्तथा दुःखमानं दात्मात्रमन्यते ॥ आत्मज्ञानात्पुनः स्वस्मिन्निदं मिथ्येति मन्यते २८४ गंधर्वनगरं यद्वा जायते खेह्यविद्यया ॥ अविद्यया जगत्सर्वमात्मन्येवंप्रजायते ८५ गंधर्वनगरं यद्वा त्रासीन्नास्ति न भाव्यपि ॥ गगने नगरं यद्वा दूरीक्षेत्रं पिनाकिनः ८६ आत्मन्येवंप्रजायते सर्वमात्मानं दात्मास्ति न भाव्यपि ॥ दुःखरूपं हि मे त्रेयि निर्दुःखे निर्द्वये सति २८७ दोषा तैमिरिको यद्वा चंद्रं भिन्नं प्रपश्यति ॥ आत्मानं च तथा भिन्नं दोषादेवावलोकयेत् २८८ अंगुल्यानयनं यद्वा द्विष्टम्यस्वस्य बालकः ॥ केशोऽङ्कममत्पश्येद्गगने चित्ररूपकम् २८९ जगदेतदसदुत्तमानं दात्मनिकेवले ॥ असत्याविद्यया बालतुल्य एष प्रपश्यति २९०

सत्तातिरिक्तसत्ताराहित्यमिध्यात्वेन प्रपंचयति गंधर्वेति सप्तदशभिः । यथाकाशे गंधर्वनगरमविद्ययैव जायते तथात्मनि जगदपि २८५ तस्यातिरिक्तसत्ताभावमाह गंधर्वनगरमिति । गंधर्वनगरं यद्वा त्रासीदिति यथागगने गंधर्वनगरं कालत्रये पिनास्ति । तत्र वैधर्म्येण दृष्टांतमाह नगरमित्यादिना । यथापि नाकिनः शिवस्वप्ने भूतनगरं वाराणसी संज्ञं भूमौ स्थितमित्यर्थः । वस्तुतस्तु 'विषयस्यासापुरीदिव्याते मयौ गबलाद्धता' इति काशीप्रस्तुत्य कालीपुराणोक्तिः । तथा 'गच्छ वाराणसीं न्यासय प्रविशैश्वर्याशिवः । न तत्र युगधर्मोऽस्ति नैवल्लवा वसुंधरा' इत्यादि श्रियपुराणोक्तेष्वसाधर्म्यं नापि दृष्टांत इति बोध्यम् २८६ दार्ष्टान्तिके योजयति आत्मनीति । नहि निर्दुःखे दुःखरूपं जगत्संभवतीति द्वितीयलार्थः २८७ आत्मभेदमिध्यात्वं मपि दृष्टातेन स्फुटयति दोषादिति । तैमिरिकीं स्तमिरालयं रोगवाप्यथा चंद्रमेकं दोषादेव पश्येत्तथाज्ञोऽप्यात्मानमिति २८८ दृष्टांतं तत्रमाह अंगुल्येति । केशोऽङ्कं मयूरपक्षतंतुनिभं तंतुसमुदायरूपं यथा बालकोऽंगुल्यानेन निरोधेन पश्यति तथाऽसमिध्याभूतं दुःखरूपं जगदसत्यामिध्या रूपयाऽविद्यया बालवन्मूढोऽप्यजीवः पश्यतीति द्वितीयोऽर्थः २८९ । २९०

आ. पु.

॥ ११ ॥

ननुप्रपंचस्याविद्यकत्वेऽविद्याविरोधिविद्याशालिनांप्रपंचो न भासेतेति शंका मपि दृष्टान्तेन परिहरति दिशामिति । यथादिग्भ्रमे विदुषामपि दृष्टस्तथात्मनिसंमोहो विपरीतदर्शनं विदुषामपि सममिति २९१ प्रारब्धसंरक्षिता विद्यालेशरूपदोषवशाद्विदुषामपि प्रपंचभानं दृष्टान्तेनोपपादयति निश्चितोपीति । यथापि सोदेके सति धवलत्वेन निश्चितः शंखः पीतोभाति गुडश्रमधुरत्वेन निश्चितस्तित्तः कटुर्भाति तथानंदात्मापि दुःखात्प्रमत्तप्रपंचरूपेण भाति भेददृशा भेदज्ञानेन सहैतेशेयः अधुना जीवमुक्तिकाले इति द्वयोरर्थः २९२ । २९३ अथ मुदस्य प्रपंचदर्शनं दृष्टान्तेर्विशदयति रिं गतिपंचभिः । रिं गतिदृष्टतस्ततः प्रचलं तोयेतरंगास्ते श्रंचलं जलं पथात्पार्तस्य भाति तथा सत्त्वगुणस्य अज्ञस्वपनानापो नैमयः प्रपंचात्मनीति द्वयोरर्थः २९४ । २९५ शुक्तिकायामिति स्पष्टं २९६ मंदांधकारे इति । शेषकंसर्प स्वभीतितः स्वचित्तगतभयरूपदोषात् २९७ आनंदात्मनीति । एतज्जगदनात्मनिःस्वरूपमिध्याभूतमितियावत् २९८ पतीति । यथा च स्वप्ने कल्पितं पत्न्यादिकमसत्यं तथा जाग्रत्यपीति २९९ फलिमाह आत्मेवेति । यतः सर्वमात्मेवातस्तस्यात्मनः प्रत्यक्षरूपं ज्ञानं त्वं साधय केन संयुक्तेन समाहितेन मनसा सहकृतं यत्श्रुतिवाक्यं तेन तथाऽभयेन 'अस्पर्शयोगो नामैष दुर्दर्शः सर्वयोगिभिः । योगिनो वि

दिशामोहो यथा लोके विदुषामपि जायते ॥ आनंदात्मनिसंमोहो विदुषामेवमस्त्यपि २९१ निश्चितोपि यथा शंखो धवलो भाति पित्ततः ॥ पीतो गुडस्तथा तित्तो मधुरोपि विभाति हि २९२ स्वयं ज्योतिस्तथैवायमानं दात्मा सुनिश्चितः ॥ दुःखरूपेण मैत्रेयि भाति भेददृशा धुना २९३ रिं गतरंगतरलं जलं भाति यथोपरि ॥ त्वपार्तस्य स्वदोषेण मध्यान्हादिषु गच्छतः २९४ एवं विषयसंजातमृगतृष्णस्य दुर्धियः ॥ आनंदात्मनि निर्भेदे भेद एव प्रतीयते २९५ शुक्तिकायां यथारूप्यं भाति लुब्धस्य सर्वदा ॥ आनंदात्मन्येवमेतद्भाति भेददृशो जगत् २९६ मंदांधकारे पुरुषो रज्वां पश्यति शेषकम् ॥ अथवा स्थाणुगंचोरं पश्यत्येव स्वभीतितः २९७ आनंदात्मनि निर्दुःखे स्वप्रकाशे तथा जडम् ॥ दुःखरूपमनात्मैतन्मूढः पश्यति सर्वथा २९८ पतिजायादिकं विश्वमात्मनो न्यत्र विद्यते ॥ यथा स्वप्ने तथैवैतन्नास्ति जागरेणैव २९९ आत्मैवैतज्जगत्सर्वं पतिजायादिभेदवत् ॥ मैत्रेयितस्य विज्ञानं प्रत्यक्षं त्वं प्रसाधय ३०० अभयेन च संयुक्तं मनसा श्रुतिवाक्यतः ॥ ततो दुःखमिदं जाये पुनर्नैव गमिष्यसि ३०१ आत्मा सर्वमिदं यस्माद्गंधर्वनगरादिकम् ॥ यथा खंतत एवात्मश्रुत्याद्यैर्जगतोपि ते ३०२ श्रवणं मननं ध्यानं दर्शनं चात्मनो हियत् ॥ सर्वं तज्जगतोपि स्यात्सर्वमात्मनितयतः ३०३ अपि सर्वस्य विज्ञान उपयोगो न विद्यते ॥ अर्थज्ञतापि नैव स्यात्सुखं पत्न्यादिव ततः ३०४

अपि तद्वत्मादभये भयदर्शिनः 'इति प्रसिद्धभयाकरणेन तत्फलसकलसंसारदुःखनिवृत्तिरिति द्वयोरर्थः ३०० । ३०१ एवमवतारितस्य तस्यास्यार्थमाह आत्मेत्यष्टभिः । यथा गंधर्वनगरादिकं स्वमाकाशमात्रं तथा सर्वमिदमात्मैव पश्चाद्भवति तत आत्मनः सर्वस्वपारमार्थिकस्वरूपत्वात् तत्त्वया कृतेरात्मनः श्रवणाद्यैर्जगतोपि श्रवणादिकं कृतं स्यात् हियत आत्मनः संबंधितं श्रवणादिकं तज्जगतोपि संबंधितं स्यात् यतस्तत्सर्वजगदात्मनिकल्पितत्वात् तन्मात्रमिति द्वयोरर्थः ३०२ । ३०३ एवमात्मनि ज्ञाते तद्विवर्तस्य जगतः स्वरूपजातमानुषंगिकतया ज्ञातं भवतीत्युक्तं प्राधान्येन तु नानाविशेषजगत्त्रये अविहितत्वादपुरुषार्थत्वादाशक्यत्वाच्चेत्पाह अपि सर्वस्येति द्वाभ्यां । सर्वस्यस्य विशेषस्य जगतो विज्ञाने विज्ञानरूपक्रियायामुपयोगः संबंधबोधकं वाक्यं सर्वजानीयादिव मायाकारकं न विद्यते तथा जगतो ज्ञाने सति अर्थज्ञतापुरुषार्थज्ञतापि नास्ति जगतः सुखदुःखाभावभिरत्वेन पुरुषार्थरूपत्वाभावादिति भावः । नापि जगत्पुरुषार्थसाधनमित्याह नैवेति । ततो जगतो रूपविशेषेभ्यः सर्वेभ्यः सुखं नैव स्यात् ज्ञापितं यथापतिजायादिभ्यः सुखं ज्ञापयत इति वेद्यं दृष्टान्तः नहि हिमालयाद्यवपाषाणानां प्रत्येकज्ञानात्किञ्चित्सुखं दृश्यत इति भावः ३०४

अशक्यत्वमाह उपयोगइति । उपयोगेपिसकलकार्यस्यादृष्टारब्धत्वेन सुखाद्युपयोगेपिसर्वस्यश्रवणादिकमशक्यं प्रत्युतात्मनोदुःखदं चक्रेरूपत्वादतस्तज्जगतोविशेषरूपजगत्तन्त्रेयमितिसर्वः ३०५ अथचेदिति । अथेतिपक्षांतरे । यदित्वंस्त्रीस्वभावात्कुतुहलरूपाविदंसर्वजगतज्ञानुमिच्छसितथापितस्यसर्वजगतज्ञानेऽप्येवोपायः । अयंकः यदात्मनःश्रवणादीनांकरणमिति यत्तदात्म्यंश्रवणादिकंतस्यजगतोपिस्वादित्यर्थः ३०६ उपादानंहिविकाराणांपारमार्थिकरूपंतज्ज्ञानेचसर्वविकाराज्ञापंतइत्येतदृष्टान्तेनस्फुटयति मृत्तिकायाइतिद्वाम्या । यथामृदोज्ञानात्स्वकलंमृत्कार्यंघटादिरूपंज्ञापतेमृदभिन्नत्वात् कीदृशंकार्यं व्यवहितमपि व्यवधानेदेशादिभिस्त्रिधा तत्रदेशेनयथादेशांतरस्थे कालेनयथातीतादौ स्वभावेनयथापरोक्षेयगुणादौ इतिद्वयोरर्थः ३०७ । ३०८ दार्ष्टान्तिकेयोजयति आत्मेति । नापरंअभिन्नं यतःततआत्मनःश्रवणादिहेतुज्ञानाज्ज्ञापतेइति ३०९ भेदेनदर्शनस्यानर्थहेतुताबोधिकायाःसप्तमकंठिकायाअर्थप्रपंचयति अपिभेदतिशिशूलोकेः । किंचभेददर्शनालोकादयेमुखमपिदुर्लभंकिमुतमोक्षइत्यर्थः ३१० तत्रेहलोकेभेददर्शनांसुखाभावंस्फुटयति आत्मवदिति । तेभेदेनदृष्टास्तंभेददर्शनंत्यजंतीति तथा

उपयोगेपिसर्वस्यनशक्यंश्रवणादिकम् ॥ कर्तुंततोतनतज्ज्ञेयंदुःखदंस्वात्मनःसदा ३०५ अथचेत्त्वमिदंज्ञातुंस्त्रीस्वभावात्समिच्छसि ॥ तथापितस्यविज्ञानउपायोयंनचापरः ॥ आत्मनःश्रवणादीनांकरणंतस्यतद्भवेत् ६ मृत्तिकायास्तुविज्ञानाद्यथाविज्ञायतेनृभिः ॥ घटादिसकलंतस्याःकार्यंव्यवहितंचयत् ७ देशकालस्वभावैर्हिंयत्स्याद्व्यवहितंसदा ॥ ज्ञायतेमृन्मयंसर्वमृत्कार्यंनमृदोऽपरम् ८ आत्मकार्यंजगत्सर्वमात्मनोनापरंतथा ॥ जायतेस्वात्मनोज्ञानाच्छ्रवणादेःसदाप्रिये ९ अपिभेददृशांपुंसामिहलोकेपरत्रवा ॥ नसुखंविद्यतेजायेकुतोमोक्षोभविष्यति ३१० आत्मवद्यदिजायेयंपत्यादिषुनवर्तते ॥ पतिर्वापिचजायादौततस्तेसंत्यजंतितम् ११ पतिःपुत्रस्तथावितंपशवोविविधाअपि ॥ नारींजहतिविज्ञायस्वात्मनोभेदकारिणीम् १२ पुत्रादिसहितातद्रूपतिनारीत्यजेद्विया ॥ स्वस्मिन्भेददृशंज्ञात्वानिस्पृहातत्रसर्वदा १३ चेतनाचेतनंवस्तुयावदात्मसमंजनः ॥ स्त्रीपुंसवपुरेषोत्ररक्षयेतावदेवतत् १४ सुखदंतस्यचेद्वेदमेपश्यतिमंदधीः ॥ तस्यदुःखमवाप्नोतिवियोगादिसमुत्थितम् १५ ततआत्मैवल्लोकेस्मिन्पतिजायादिकंस्थितम् ॥ अन्वयव्यतिरेकाभ्यांनवक्तव्यंमयात्रतत् १६ पतिजायादिकंयद्वेददृष्टेर्हिदुःखदम् ॥ ब्रह्मक्षत्राभिधेजातीआत्मनोऽन्येविलोकिते ॥ एतस्मादपयातस्तेजन्मन्यस्मिन्परत्रच १७ पातित्यादिसमुद्भूतदोषादस्मिन्हिजन्मनि ॥ पराकुरुतएतेतमात्मनोभेददर्शनम् ३१८

चश्रुतोपरादानपदेननिःसैनमुच्येततच्चस्वरूपाद्बहिष्करणरूपमनादरेपर्यवस्यतीतिबोध्यम् ११ पतिरिति । तथापत्यादयोनारींत्यजंती कीदृशी स्वस्माद्भेदेवैषम्यंकुर्वाणाम् ३१२ पुत्रादौति । तथानार्थपिभेददर्शनंपतिज्ञात्वाधियाबुद्ध्यात्यजेत्उपेक्षेत ३१३ चेतनेति स्त्रीपुंसवपुःस्त्रीरूपःपुरुषोवाजनोमनुष्योऽजडंचेतनंवावस्तुयावदात्मवत्पश्यन्पालयेत्तदातत्सुखंभवति यदितुद्वेषमयोजकंतत्रभेदंपश्यतितदातस्यभेददृष्टवस्तुनोवियोगादिप्रयुक्तंदुःखंमाप्नोतीतिद्वयोरर्थः ३१४ । ३१५ ततइति । योद्विषद्रूपोभवतिसतद्विपरीतरूपेणदृष्टःकुप्यतीतिन्यायेनात्मभेददृष्ट्याऽपकारकत्वदर्शनेनपत्यादीनामात्मैवरूपमन्वयव्यतिरेकाभ्यासिद्धमित्यत्रमयानवक्तव्यंकिंतुक्तमेवेत्यर्थः ३१६ पतिजायेति । यथाभेददृष्टेःपत्यादिकंदुःखदंतथाब्राह्मणादिजातिरप्यद्वितीयरूपादात्मनोभिन्नतयादृष्टासत्येतस्माद्भेददर्शिनोऽपयातिविमुखीभवतिअपकारं करोतीतिपावत् । लोकद्वयेपीत्यर्थः जातेरात्मभेददर्शनाकारस्त्वहंब्राह्मणजातिरेवास्मिन्ब्रह्मेत्यादिरूपोबोध्यः ३१७ तत्कृतमनर्थमभिनयति पातित्येति । पातित्यंशोन्यथासंतमात्मानमित्यादिप्रसिद्धदुष्कृतप्रसंगस्तत्कृतोदोषःपंचक्रेषामचयः पराकुरुतःअपकुरुतः एतेब्रह्मसत्प्रजाती ३१८

आ. पु.

॥ १२ ॥

जन्मांतरेत्विति । जन्मांतरेतुस्वस्यब्राह्मणादिजातेर्दुर्लभत्वेनापकृष्टजातिप्राप्तयेतियावत् दीनतमं कुर्वन्त्यौतेयसत्रजातीपराकुरुतः कं भेदिनं भेददर्शिनं कीदृशं दुःखकारणं स्वस्यैव स्वपदं दुःखहेतुभूतमित्यर्थः ३१९ यथाजातीइति । यथाब्राह्मणसत्राख्यजातीअपाकुरुतस्तथादेवादयोपिभेददर्शिनमपाकुर्वतीति ३२० लोकापाकरणाफलं दर्शयति लोकापाकरणादित्यादिना । तत्र भेददर्शनं कुपितैः स्वर्गादिलोकैः कृतं यदनादरणात्मकमपाकरणं तत्फलं नरकप्राप्तिः तादृशदेवकृतापाकरणफलं तु नारकीयदुःखप्राप्तिरित्यर्थः ३२१ लोकापाकरणादस्मिन्निति । तथाऽस्मिन्नेवलोके श्ववद्दीनतयाभ्रमणं लोकापाकरणफलं बोध्यं वेदापाकरणेतु यदुःखमवाप्नोति तदुच्यते इति शेषः ३२२ वेदापाकरणमिति । वेदापाकरणं भेददर्शनं कुपितैर्वेदैः कृतं यदपाकरणं तत्फलमिति यावत् तदस्मिन्परस्मिन्वाजन्मनि बोध्यं तत्फलं किमात्मकमित्याकांक्षायामाह शूद्रादीत्यादि । शूद्राद्यपकृष्टजातिभस्त्रैर्वर्णकानां ब्राह्मणस्य संस्कारराहित्यरूपस्यादिपदग्राह्यपातित्यस्य वाप्राप्तिः फलतया बोध्येत्यर्थः ३२३ पदेति । तथात्रैव वर्णकानां वेदाध्ययने पदादीनां न्यूनता सा तत्फलम् तथा एते पदादयः स्वाधीनोच्चारणाः सभ्यगुच्चारणविषया यत्र भवेयुरेतदपि तत्फलमित्यर्थः ३२४ अर्थेति ।

जन्मांतरेत्वसंप्राप्त्या स्वस्य दीनतमं जनम् ॥ पराकुरुत एव ते भेदिनं दुःखकारणम् १९ यथाजाती तथा लोकादेवावेदाश्च सर्वदा ॥ लोकद्वयेऽपि पुरुषमपाकुर्वती भेदिनम् ३२० लोकापाकरणादेष नरकान् प्रतिपद्यते ॥ देवापाकरणादुःखं याति तत्रापि दारुणम् २१ लोकापाकरणादस्मिन्लोके भ्रमति सर्वदा ॥ श्ववदुःखमवाप्नोति वेदापाकरणात् तथा २२ वेदापाकरणं ज्ञेयमस्मिन्वापरजन्मनि ॥ शूद्रादिजातिमांस्तद्वद्ब्राह्म्यादिवर्णवर्णभाक् २३ पदवाक्यस्वरादेर्वान्यूनतोच्चारणे मति ॥ स्वाधीनोच्चारणनैते भवेयुर्वाकदाचन २४ अर्थज्ञानादिशून्यत्वं तेषु वा सर्वदा भवेत् ॥ विस्मृतिर्वापितेषां स्यादर्थतः पाठतोपि वा ॥ तदुक्ताकरणं वापिकारणैर्वहुधैव तत् २५ एवंभूतानि सर्वाणि सत्वावराणि चराणि च ॥ पराकुर्वती स तत्तत्त्यात्मनो भेददर्शिनम् २६ भूतैः पराकृतिर्ज्ञेया तत्तज्जातिसमुद्भवे ॥ कर्मभिर्मानसैर्वाग्भिः प्राणिभिः स्थिरजंगमैः २८ अपकारस्य करणमुपकारस्य चाकृतिः ॥ लोकद्वयेऽपि सर्वत्र सर्वथा सर्वदैव हि २८ एवं सर्वजगत्पंचमहाभूतसमन्वितम् ॥ पराकरोति स तत्मात्मनो भेददर्शिनम् २९ यद्यद्वेदेन संपश्येदेष स्वस्माद्विमोहितः ॥ तत्तदुःखं करोत्यस्य जडं वा जडमेव वा ३३० अप्राप्त्या दुःखं दर्शयति प्रियं सर्वशरीरिणाम् ॥ लोकद्वये तथा प्राप्त्या दुःखमेतत्करोति तत् ३१ केनचिद्विनिमित्तेन भोगाभावात् तथागतौ ॥ अन्यत्राप्यथ वा स्वस्माद्विच्छेदान्नाशतोपि वा ३३२

अध्ययने जातेऽपि यत्तेषु पदादिष्वर्थज्ञानतद्दिनियोगादिज्ञानशून्यत्वं याचते पापदादीनां पाठादिविस्मृतिर्यच्च तदुक्तस्य वेदविहितस्याकरणं तत्सर्वतत्फलमित्यर्थः ३२५ एवंभूतानीति । यथाउक्तालोकादयो भेददर्शिनमपाकुर्वती तथा भूतानि प्राणिनः सर्वेऽप्यपाकुर्वतीति ३२६ भूतैः पराकृतिरिति । भूतैः कृता पराकृतिरपकारो यमेव बोध्यः अपंक्तः यल्लोकद्वये तत्तज्जातिप्राणिभिः कर्तृभिः शरीरवाङ्मनोभिः कृत्वा प्रतिकूलाचरणमनुकूलानाचरणं चेति द्वयोः संबन्धः ३२७ । ३२८ किं बहुना सर्वजगत्पंचमहाभूतसमन्वितं तत्तज्जातिसमुद्भवं ३२९ अपकारो नाम दुःखकरणमिति दर्शयति ज्ञेयोक्तं स्फुटयति यद्यदिति । अपमज्ञो यद्यदुजडं चेतनं वा स्वस्माद्वेदेन पश्येत्तत्तदस्य दुःखं करोतीति ३३० अप्राप्त्येति । तथाभिरूपं वस्तुतु प्राप्त्यास्त्रसंबन्धेन दुःखकरमित्युत्तरार्द्धार्थः ३३१ प्राप्तस्यापि मिषस्य दुःखदत्तं नाना निमित्तमयुक्तं दर्शयति केनचिदिति । केनचित्प्रतिबन्धकेन भोगाभावात् तथाप्यत्र गतो गमने सति यः स्वस्माद्विच्छेदो विद्यो गस्तस्मात्तथा नाशाद्वामिषं दुःखकरमित्यर्थः ३३२

एवमिति । यतएवमुक्तविषयासर्वभेदेनदृष्टमपाकुर्यात्ततएतद्वेदविशिष्टवस्तुनद्रष्टव्यं किंतुयत्परमंसर्वभावानांसर्वोत्कृष्टरूपं ब्रह्मपदाभिधेयंतदेवद्रष्टव्यमितिसंबंधः ३२३ तत्रनेतद्रष्टव्यमित्युक्तांभे
ददर्शनस्यानर्थकारितांविशदयति एवइतिद्वाभ्यां । एषसर्वापकारकत्वरूपोदोषोभेददृशांयतोभवतिअतःसभेदस्त्वयानद्रष्टव्यः ३३४ विपरीतेति स्पष्टम् ३३५ द्रष्टव्यंपरममित्येतत्स्फुट
यति स्वसजातीति । अद्वितीयत्वादानंदरूपःस्वप्रकाशश्चायमात्माइत्याकारकमेवज्ञानंसम्यगित्युक्तंश्रुतिषु ३३६ द्वैतावगाहितुसर्वमेवज्ञानंश्रान्तिरूपमित्याह एतस्मादिति । भेदरूपमित्या
भूतस्यावलोकनादवगाहनात् ३३७ तस्माद्ब्राह्मणजात्यादिकंसर्वब्रह्मेवेतिनिश्चितमित्याह ब्रह्मसप्रमिति ३३८ उपसंहरति आनंदात्मेति । स्पष्टम् ३३९ एतावताश्रवणरीतिःप्रपचिता
अथमननरीतिप्रदर्शकस्याष्टम्यादिकंडिकापट्टस्यतात्पर्यार्थमाह जडाजडमितिद्वाभ्यां । जडाजडंसर्वजगदस्मिन्वर्जितेआत्मन्येवास्तिनत्सचयेवसचावत्सचिष्ठतितथाऽस्मादेवात्मनोजायतेतथा
त्रेवात्मनिलीयते । विश्वंलीयतइतिक्रियाच्यंयतोविश्वभ्रमोपादानभूताऽविद्याप्यत्रात्मनितत्त्वज्ञानेजातेसतिलीयतेअत्रआत्माऽद्वितीयइतिशेषः । तत्रस्थित्यादिकालेष्व्वात्मनोऽद्वितीयत्वेनम

एवंसर्वमपाकुर्याद्वेददृष्टंजडाजडम् ॥ द्रष्टव्यंपरमंनैतद्रष्टव्यंकार्हेचित्क्वचित् ३३३ एषभेददृशांदोषोलोकद्वयउदाहृतः ॥ एतद्दोषात्तथाजायेनद्रष्टव्यस्त्वयाहि
सः ३३४ विपरीतदृशांयस्मादुःखंभवतिदारुणम् ॥ विपरीतमिदंज्ञानंत्यक्तव्यंसर्वथाततः ३३५ स्वसजातिविजायुत्थभेदत्रयविवर्जितः ॥ आनंदात्मास्वयं
ज्योतिःसम्यग्ज्ञानमितीरितम् ३३६ एतस्मादात्मनोभिन्नंयद्यत्पश्यतिकिंचन ॥ विपरीतंभवेदेतज्ज्ञानंभेदावलोकनात् ३३७ ब्रह्मक्षत्रमतोलोकादेवावेदाःस
भूतकाः ॥ सर्वजडाजडंचैतद्ब्रह्मैवेत्यवधारय ३३८ आनंदात्माततोब्रह्मनिर्द्रयोयंमहेश्वरः ॥ ब्रह्मक्षत्रादिकंयस्मात्ततोऽन्यन्नैवविद्यते ३३९ जडाजडमिदंविश्वम
स्मिन्नऽस्त्यात्मनस्तथा ॥ जायतेलीयतेचात्रसदैतन्निखिलंप्रिये ३४० अविद्याप्यत्रसंजातआत्मज्ञानेविलीयते ॥ दृष्टांतांस्तत्रतेवक्ष्येमनसःस्थैर्यहेतुकान् ॥
३४१ तामसागजसाभावाःसात्विकाश्चत्रिधास्थिताः ॥ आत्मनोभेदरहिताःस्थितिकालेयतःप्रिये ३४२ भेरीशंखंतथातंत्रीदृष्टांतानवचिमभामिनि ॥ मातेभव
तुमंमोहःस्थितौमेविदुषोगिरा ३४३ भेरीशंखस्तथावीणाकूरमध्यममंजुलान् ॥ शब्दान्कुर्वंतिसततंनिमित्तेसतिभामिनि ३४ भेरीशब्दस्तथाशंखशब्दोयमपर
स्तथा ॥ वीणाशब्दइतित्रेधाविशेषग्रहणंसति ॥ भेर्यादिशब्दसामान्याग्रहेनैवास्तिकिंचन ३४५

नसोयत्स्थैर्यमसंभावनानिरासेनस्थिरत्वंतद्वेतुःफलंयेपांतादृशान्दृष्टांतान्ब्रवीमीतिद्वयोरर्थः ३४० । ३४१ तत्रस्थितिकालेदृष्टांतप्रदर्शकस्यकण्डिकात्रयस्यार्थप्रपंचयति तामसाइति
द्वाविंशतिश्लोकैः । येतामसादिरूपैस्त्रिविधाभावास्तेस्थितिकालेभेदरहिताइत्यत्रार्थसंभावनहेतुर्नभेर्यादिरूपान्दृष्टांतान्पतवचिमअतस्तेव्यामोहोमास्तु कथा स्थितौअद्वितीयत्वप्रतिपादि
कयामद्विराइतिद्वयोःसंबंधः ३४२ । ३४३ दृष्टांतस्वरूपंव्याकरोति भेरीतित्रिभिः । यथाभेर्यादयोवाद्यविशेषानिमित्तेदंबुस्ववायुकोणाद्यभिघातरूपेसतिकूरांवीरादिरसव्यंजकान्मध्य
मान्भयानकादिरसव्यंजकान्मंजुलान्शृंगारादिरसव्यंजकांश्चशब्दानुघनीचाद्यवांतरभेदान्कुर्वंतित्यर्थः ३४४ भेरीशब्दइति । तेचशब्दविशेषाभेरीशब्दत्वादिसामान्येस्त्रेधा तानिचत्रीणि सामान्या
निशब्दत्वसामान्यापेक्षयाविशेषरूपाणि । हेसतितेपांविशेषाणांग्रहणंतुभेर्यादिशब्दसामान्यानांभेरीशब्दत्वादिरूपाणामवांतरसामान्यानांशब्दस्वरूपमहासामान्यस्यचात्रेऽग्रहणेसतिनैव-

भवति किंतु भेयादिशब्दस्यापक्रसामान्यस्वग्रहणे सत्येव अनंतरं भैरः भेरी संबंधादिकृतो विशेषस्तद्विशेषरूपशब्दो गृह्यत इति द्वयोरर्थः । अत्रेवं बोध्यं दृष्टुं भेस्तु ग्रहणे नेत्यादिश्रुतं तदुभयपदेन शब्दत्वा-
 ल्यमहासामान्यव्याप्यं दृष्टुं भिशब्दत्वसामान्यमुक्तं । दृष्टुं व्याघातपदेन च तद्विशेषो वीरादिरसर्वजकः शब्दोक्तः । शब्दपदेन च तद्विशेषो उद्यादिशब्दा उक्ताः । एवं शंखादिवाक्येपीति ३४५
 ३४६ दाष्टीतिकेपो जयति सदानंदात्मते । एवमात्मनोऽस्ति भातिप्रियमिति त्रिविधसामान्यरूपस्वरूपेण महासामान्यरूपस्वचाऽग्रहणे सति कस्यापि पदार्थविशेषस्य ग्रहणं न भवतीत्यर्थः
 ३४७ आत्मनः सामान्यरूपतां सर्वत्रानुगमेन स्फुरयति अयं वेत्यादिना । इदमादिभिरस्मदन्तेः सर्वनामसंज्ञैः शब्देर्विशेषसमर्पकेस्तथा अस्तत्सद्भिरनिर्वचनीयममत्वादिभिः प्रकारं श्रयोभावो गृह्यते
 विपयीक्रियते ससर्वोपि प्रथमादिक एवेत्यन्वयः प्रथमः समष्ट्युपाधिको हिरण्यगर्भादिसंज्ञः सवेशरीरप्रथम इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धः । तथाच एकश्चेतन एव सर्वात्मना स्थितो रज्जुरिव सर्पधारादि रूपैरिति
 भावः ३४८ तद्रूपाणां युष्मदस्मच्छब्दार्थत्वरूपाभ्यां द्वेधा स्थिति रित्याह युष्मदोर्थ इति । तत्रेदमादिशब्दे रूकोभावो युष्मच्छब्दार्थः युष्मच्छब्दो हि सर्वबोध्यचेतनाभिधायकः चेतनसत्ताचज
 डेष्वपीति भावः । तथा ईशब्देन प्रधानतया प्रत्यक्चेतनाभिधायकेन मम शब्देन च उपसर्जनतया प्रत्यक्चेतनाभिधायकेन आदिपदग्राहोरनिर्दपदादिभिश्चास्मदर्थतया सभाव उक्त इत्यर्थः ३४९ भागत्या

भेयादिशब्दसामान्यग्रहणे सत्यनंतरम् ॥ भैरः शांस्त्वस्थवैणः शब्दोयं गृह्यते नृभिः ३४६ सदानंदात्मरूपस्य ज्योतिषां भासकस्य च ॥ एवमग्रहणेनैव ग्रहणं कस्याचि-
 द्रवेत् ३४७ अयं वाप्येव भावः सचाहं चात्र गृह्यते ॥ प्रथमादिक एवायमसत्सन्ममतादिभिः ३४८ युष्मदोर्थः समुद्दिष्ट इदमादिरनेकधा ॥ अहंममादिभिर्भावै-
 रस्मदोप्यर्थ ईरितः ३४९ युष्मच्छब्दोऽत्र यंबूतेह्यस्मच्छब्दोऽपि तं पुनः ॥ अर्थमाह यतो नेमौ भिन्नार्थौ स्तो विचारतः ३५० वागादियोगतः शंखश्चेतनो देहसंमतः ॥
 अस्मदर्थं विजानाति मनसा भिन्नमेव सः ३५१ युष्मदर्थोऽप्येवमवगच्छति देहभाक् ॥ अधिष्ठितं जडं सर्वं केन चिच्चेतनेन हि ३५२ नयदात्मतया जंतुर्गृहीयाद-
 स्ति नात्र तत् ॥ अविद्याभीश्वरः स्वात्मबुद्ध्या गृह्णाति निर्द्वयः ३५३ अविद्याकार्यमखिलं सूक्ष्मं स्वात्मतया प्रभुः ॥ हिरण्यगर्भो गृह्णाति विराजो जनकः पुमान् ॥
 ३५४ अविद्याकार्यमखिलं स्थूलं स्वात्मतया विराट् ॥ महाभूतादिसहितं ब्रह्माण्डं प्रतिपद्यते ३५५ जडजातं परं सर्वं कश्चित्किंचित्प्रपद्यते ॥ जंतुरात्मतया तस्मा-
 त्सर्वचेतनपालितम् ३५६

गलक्षणया तु युष्मदस्मच्छब्दोऽनुत्तरार्थावित्याह युष्मच्छब्दोऽत्रेति । अत्र उक्तविभागे सत्यपि विचारतो वस्तुविचारक्रियमाणे यमर्थं युष्मच्छब्दोऽवदतितमेवास्मच्छब्दोऽपि वदति प्रतिपाद्यचेतनां शस्यो-
 भयत्रसमानत्वादिति ३५० तपोः समानार्थत्वं स्फुरयितुं युष्मदर्थतया प्रसिद्धे पराक्पदार्थेऽप्यस्मदर्थसत्त्वं दर्शयति वागादीति द्वाभ्यां । यः पदार्थः शंखः शंखादिजडरूपतया प्रसिद्धोऽपि पदावागादिकं
 करणजातं गतः प्राप्तोऽभवद्देहात् चेतनश्चेतनत्वव्यवहारयोग्यो देहसंगतः देहतादात्म्याभिमान्यपि सन् अस्मदर्थमात्मानं युष्मदर्थोऽत्त्वापेक्षया भिन्नात्सर्वस्माद्विज्येवावगच्छति एवमन्योपि युष्मदर्थ-
 तया भिमतश्चेतनः स्वात्मानं सर्वस्माद्विज्येवावगच्छति सर्वजडस्य चेतनव्याप्तत्वेन तच्छरीरत्वादिति द्वयोरर्थः ३५१ । ३५२ सर्वस्य जडस्य चेतनाधिष्ठितत्वेन विराज्यते न्यपदात्मतयेति ।
 यज्जडं चेतन आत्मतया न गृह्णात्येतादृशं जडं किंचिन्नास्ति यतः सर्वेषां जडानां मूलभूताऽविद्या ईश्वरेण उपाधित्वलक्षणशरीरत्वेन गृहीता सूक्ष्मसमष्टिश्च हिरण्यगर्भेण शरीरतया गृहीत इति द्वयोरर्थः ३५३ । ३५४
 अविद्याकार्यमखिलमिति । तथा स्थूलसमष्टिर्विराट् शरीरतया गृह्णातीत्यर्थः ३५५ जडजातमिति । यथा सर्वेषां पृथक् पृथक् जडजातमप्यनेकचेतनेः शरीरतया गृहीत इति द्वयोरर्थः ३५६

एवंसतिसर्वस्वभावस्यभावनाभेदेनयुष्मदस्मच्छब्दार्थेतेत्याह एकैकापेक्षयेति । सर्वैवस्तुप्रत्येकस्यसर्वस्वापेक्षयास्वतयास्वकीयतयागृहीतंसयुष्मदर्थोभवेत् अथययुष्मदर्थोद्विज्ज्वलन्मदर्थेता
कसति स्वग्रहेस्वत्वेनआत्मत्वेनग्रहणेसतीत्यर्थः ३५७ वस्तुतस्त्वात्माकस्यापिपदस्यवाच्यार्थोभवति किंतुलक्ष्यएवाधिष्ठानत्वेनसर्वसंबद्धत्वादित्याह अवाङ्मनस्येति । कस्यापिपदस्यार्थो
वाच्योभवति किंतुअत्रात्मनिस्वरूपतयावर्तमानंयत्स्फुरणेतत्सर्वप्रपंचस्यानपायिअधिष्ठानत्वेनव्यापकंभवति अतो लक्ष्यमेवेतिशेषः ३५८ फलितमाह एकार्थोविति । ततस्तमात्मरूपलक्ष्या
र्थमादाययुष्मदस्मदौसमानार्थौ तयोरेकार्थत्वेतुतदर्थव्याप्यार्थकाइदमादिशब्दाअप्येकार्थाः कीदृशाइदमविशब्दाः तामसाविपदार्थानांप्रतिपादकाइत्यर्थः ३५९ योपसर्वपदानामेको
लक्ष्यार्थःसकिमात्मकव्यपेक्षायामाह सर्वत्रेति । सर्वत्रसर्वपदार्थेषु ३६० वर्णितात्मभानपूर्वकमेवसर्वभानमित्येतदुक्तहृष्टांतोपोजनपूर्वकमाह यथेतिद्वाम्यां । यथाभेर्षादिशब्दसामान्ये
अविरतेउपराममप्राप्तेऽतएवस्फुरतिभासमानेसतिभैरःभेरीशब्दशतंमृतोविशेषःश्रुतौवाक्यपदोक्तोक्षेयोभवति तथासर्वोऽहमादिव्यवहारआत्मस्फुरणेततिभवतीअसतिभवतितुनतिद्वयोरर्थः ३६१

एकैकापेक्षयासर्वयुष्मदर्थोभवेत्सदा ॥ गृहीतंस्वतयान्यत्रस्वग्रहेचास्मदर्थता ३५७ अवाङ्मनसगम्योयमात्माकस्यापिनैवसः ॥ अर्थःशब्दस्यकिंत्वत्रस्फुरणं
परिकीर्तितम् ॥ शब्दार्थज्ञानरूपस्यप्रपंचस्यानपायितत् ३५८ एकार्थातितएवेमौशब्दौयौयुष्मदस्मदौ ॥ इदमाद्यास्ततःशब्दास्तयोरर्थस्यवाचकाः ॥
एकार्थास्तेपिविज्ञेयास्तमःसत्वरजोभिधाः ३५९ सर्वत्रचैकएवायंज्योतिषांज्योतिरव्ययः ॥ आनंदात्मास्फुरत्यस्मिन्विशेषोध्यस्यतेनृभिः ३६० यथाभेर्षा
दिमामान्येस्फुरत्यविरतेसति ॥ भैरादिकस्ततोज्ञेयोविशेषोमंदबुद्धिभिः ३६१ अहंत्वमयमित्यादिव्यवहारो न संभवेत् ॥ असतिस्फुरणेतच्चज्योतिषांज्योतिरी
रितम् ३६२ स्थितौसर्वजगतस्मादानंदात्मास्वयंप्रभः ॥ उक्तःप्रियतमोयस्तेप्रियेतस्मान्नचापरः ३६३ उत्पत्तौगृणुहृष्टांतमात्मनोभेदवर्जने ॥ महतोज्वलतो
वह्नेःस्फुलिगाधूमसंयुताः ॥ जायंतेसदृशाःकेचिद्यथाविसदृशाअपि ३६४ आनंदात्मनएवंतच्चेतनाचेतनजगत् ॥ सर्वमुत्पद्यतेनित्यंप्रियेभेदविवर्जनात् ३६५
जडाजडमिदंजातंजानीपेत्वंस्वयंप्रिये ॥ वेदशब्देभ्यएवादौनिर्ममेसमहेश्वरः ३६६ सूर्याचंद्रमसौधातायथापूर्वमकल्पयत् ॥ इत्यादिवचनाद्वित्वावेदराशेस्तु
संभवम् ३६७ वेदानांशब्दसंदर्भरूपाणामतएवते ॥ वक्ष्याम्युत्पत्तिमखिलामानंदात्मस्वरूपतः ३६८ अग्रेयंद्वादिजातीयोधूमोमैत्रेयेजायते ॥ अग्रंलिहोम
हान्लोकेशुष्काद्रधनसंचयात् ३६९

३६२ स्थितिहृष्टांतव्याख्यानमुपसंहरति स्थिताविति । तस्मात्स्थितिकालेसर्वमद्वितीयात्मरूपमेव कौसावात्मेतिचेयस्तेतुभ्यांप्रियतमत्वेनोक्तःसएवनापरइत्यर्थः ३६३ अथोत्पत्तेःपूर्वम
प्यद्वैतप्रतिपादिकायाएकादशकंडिकायाअर्थप्रपंचपति उत्पत्तावित्यूनपंचाशच्छ्लोकैः । जगतउत्पत्त्युपलक्षितकालेपिपदात्मनोभेदवर्जनंभेदराहित्यंतद्वृष्टांतंशृणुयथाभेदवर्जनात्कार्थोत्पत्तेःपूर्वनि
र्भेदाज्ज्वलतआहितेधनाद्वह्नीमास्तदुपलक्षिताःस्फुलिगांगारादयश्चाजयंतेतथात्मनःसर्वजगजायतेइतिद्वयोःसंबंधः ३६४ । ३६५ जडाजडमिति । ईमियेइदंस्थूलजगजडाजडरूपंयथाहिरण्य
गर्भाजातंयत्त्वंस्वयंजानीवे कुतः 'तेपांचनामरूपाणिकर्माणिचपृथक्पृथक् । वेदशब्देभ्यएवादौनिर्ममेसमहेश्वरः' इत्यादिस्मृतिवाक्यात्सूर्येत्यादिश्रुतिवाक्याच्च परंतुवेदात्मकशब्दराशेःसं
भवंत्वंनजानीपेदितिद्वयोरर्थः ३६६ । ३६७ वेवानामिति । अतस्त्वयाऽविज्ञातत्वादेववेदानामुत्पत्तिःपरमात्मनएवाखिलासर्वविधाहिरण्यगर्भादिन्यापारानपेक्षेतिपावत् सापथाभवतितथातु
भ्यंवक्ष्यामीत्यर्थः ३६८ अग्रेरिति । यथाऽनापासादग्रेःस्वरूपादिलक्षणोधूमोजायतेतथाचिद्रूपात्परमात्मनःशब्दात्मकत्वेनविलसणोवेवोजायतेइतिद्वयोरर्थः ३६९

आ. पु.

॥ १४ ॥

३७० ननु यदि वेदोत्पत्त्येतत्तदा तस्य पौरुषेयत्वापत्तिरिति शङ्कावारयितुं दुत्पत्तिलौकिकशब्दोत्पत्तेर्विलक्षणां दर्शयति शब्दइति द्वाभ्यां । यत्र शब्दे जायमाने विवक्षितार्थनिश्चयाय प्रमाणांतरापेक्षा जायते तत्र व्यवहारसशब्दो विचार्यैवालोचनपूर्वकं भवत्युत्पत्त्येतत्तथाऽऽधुनिकोलोकरवलौकिकः शब्दइत्यर्थः ३७१ नायमिति । अयं वेदस्तु तथालोचनपूर्वकं न जायते किंतु निःश्वासवदप्यनतएव परमात्मनो जायते इत्यर्थः ३७२ तथाच पुरुषेणार्थालोचनपूर्वकं निर्मितं वाक्यं पारुष्यं तादृशं तु वेदवाक्यं न भवतीत्याह विचार्येति । यद्वचनं पुरुषो विचार्यरचयेत्तपौरुषेयमित्युक्तं कीदृशं तद्वचनमसम्पृक्त्या बाधंति तार्थप्रकाशनासमर्थं न हिसिताक्षरादिमाधुर्यावांतरविशेषः पुरुषवचसा प्रकाशयितुं शक्यः वेदवाक्यं त्वीदृशं विचारजन्यमसम्पृक्चनं भवतीत्यर्थः ३७३ तर्हि पौरुषेयमपि वाक्यमविचार्योक्तं वेदवत्प्रमाणं स्यादिति चेन्न प्रमत्तगीतवदर्थव्यभिचारित्वेन सुतरामप्रामाण्यादित्याशयेनाह अविचार्येति । अनीश्वरैश्चरभिन्नः पुरुषो ब्रह्मलोकं पिबतीति मानो यद्वाक्यमविचार्यं भूयात्तत्स्वार्थव्यभिचरे देवेति नियमः ईश्वरभाषितं तु वेदरूपमेवमविचार्योक्तत्वे सति स्वार्थव्यभिचारिन भवतीत्यर्थः ३७४ ततोऽज्ञाता बाधितार्थत्वेन वेदस्य मुख्यं प्रामाण्यं सिद्धमिति पाह ततइति । ततः अविचार्यैश्वरोक्तत्वात्प्रतिपाद्यार्थप्रकाशनाय प्रमाणांतरापेक्षा स्वार्थव्यभिचारश्चनास्ति तेनानुवादकत्वा बाधितार्थत्वरूपदोषद्वयाभावेन वेदो मानं प्रमाणराजं रितः ३७५ अथ वेदप्रामाण्यं कैमुत्यन्यायं स्पृष्टवन्लौकिकशब्दानामप्योक्त

एवं नानाविधज्ञानसंपन्नात्परमात्मनः ॥ शब्दराशिरयं वेदो विजातीयः प्रजायते ३७० शब्दे मानांतरापेक्षा जायते यत्र तत्र सः ॥ उत्पद्यते विचार्यैव यथालोकरवोधुना ३७१ नायं तथा समुत्पन्नः किंतु निःश्वाससन्निभः ॥ स्वप्रभादात्मनो जातो यथा भूतार्थवादिनः ३७२ विचार्य पुरुषोऽसम्यग्रचयेद्वचनं हियत् ॥ पौरुषेयं हितं ज्ञेयं वेदवाक्यं न चेदृशम् ३७३ अविचार्य तु यद्ब्रूयाद्ब्रह्मलोकं प्यनीश्वरः ॥ स्वार्थव्यभिचरे तत्तु नैवमीश्वरभाषितम् ३७४ ततो मानांतरापेक्षा वेदवाक्येन विद्यते ॥ न स्वार्थव्यभिचारश्च मानं तेनायमीरितः ३७५ अप्यनाप्तेन चोक्तस्य व्यभिचारो न विद्यते ॥ शब्दस्यार्थेन कुत्रापि कथं वेदस्य स स्मृतः ३७६ संतितीरे फलान्यस्य न द्या इति वचो यतः ॥ अर्थबोधं करोत्येव परमार्थो न दृश्यते ॥ अबोधकत्वात्प्रत्यक्षं तत्र मानं न तद्वदेव ३७७ शब्दस्तु बोधकत्वेन मानं तत्र भविष्यति ॥ माना मानव्यवस्थेयं बोधावोधकृता यतः ३७८ बोधकं च न चेन्मानं ये पाते पांकुतो हितवत् ॥ मानस्य मानतानैव समर्थायाः प्रवृत्तिरितः ३७९

मिक्तं प्रामाण्यं भीमांसकमतप्रसिद्धं दर्शयति अप्यनाप्तेनेत्यादिना । अपि किंच अनाप्तेन विप्रलभकतया प्रसिद्धेन पुरुषेणाप्युक्तस्य शब्दस्य वाक्यस्य कुत्रचिदर्थव्यभिचारो न भवति किमुत वेदस्यापौरुषेयस्य सार्थव्यभिचारो भवेदित्यर्थः ३७६ अनाप्तोक्तवाक्यमुदाहृत्य तस्य मानतामुपपादयति संतीति द्वाभ्यां । अस्य पथिकस्य योग्यानि फलानि न द्यास्तीरे संतीत्याकारकमनाप्तोक्तमपि वाक्यमर्थस्य न दोषो रगतफलरूपस्य बोधं करोत्येवातस्तदप्युत्सर्गतः प्रमाणमेवेति शेषः परंतु सोऽर्थो न दृश्यते वाक्यश्रवणकाले पथिकेन न साक्षात्किपतेऽतस्तत्रार्थप्रत्यक्षं न मानं भवेदबोधकत्वादिति संबन्धः ३७७ शब्दस्त्विति । किंतु तत्रार्थे सशब्द एव मानं बोधकत्वात् यतो माना मानयोर्व्यवस्थास्वरूपविभागो बोधकत्वावोधकत्वाभ्यामेव कृता मानं हि व्यंजनं न कारकमतो बोधकतयैव तस्य मानत्वं विज्ञेयं नान्यथेत्यर्थः ३७८ संवादिप्रवृत्त्यानुमेयं ज्ञानप्रामाण्यमिति वदतां नैयायिकादीनां मतं प्रत्याह बोधकमिति । येषां वादिनां मते बोधकमात्ररूपं मानं भवति तेषां मतं तन्मानस्वरूपं कुतः सिद्धचित्समर्थायाः प्रवृत्तेर्हेतो रिति चेन्नैत्यर्थः ३७९

तत्रसमर्थप्रवृत्तिहेतुतायावदप्रवृत्त्यः किंप्रवृत्तेः सामर्थ्यसमोवेधेन समानोर्थो विषयोपस्थाः सातथातस्याभावस्तत्त्वमिति व्युत्पत्त्याशङ्क्यादित्वेन च समानविषयत्वद्वयं किंवासम्यग्विषयमानोर्थः फलं
यस्याइति व्युत्पत्त्यासंप्रयोजनत्वरूपं आयेसाम्यप्रतियोगिनंबोधप्रत्येव प्रवृत्तेर्लिंगत्वमविष्यतीति सूचयेन्प्रवृत्तेस्त्वद्वयसामर्थ्यस्यैव प्रवृत्तेः सापेक्षतामाह प्रवृत्तेरपीति । बोधेनेष्टसाधनताविषयकेन वि-
नाप्रवृत्तिसामान्यस्याप्युदयाभावादितस्याः प्रवृत्तेः सामर्थ्ये बोधशून्यबोधनिरपेक्षंकुतः स्यादित्यर्थः । अतयेपि सुखादिलक्षणप्रयोगेनोपयोगिनंबोधमात्रमेव आक्षिपेत्प्रवृत्तिर्न प्रमाणपरंपरया प्रयोजक-
त्वेन अथवासिद्धत्वादिति दर्शयंस्तदृशीचसमर्थताऽनाप्तवाक्येप्यस्तीत्याह समर्थताचेति । सुखदुःखयोः कृतेरारंभस्य बलादप्यथानुपपत्तेर्विज्ञेयासमर्थतात्वं नाप्तवाक्येप्यस्तीति शेषः ३८० अनाप्तवा-
क्येतत्सत्वमेव न्यतिरेकमुखेनाह नहीत्यादिना । अनाप्तस्य वादिनो वक्तुर्वाप्येन प्रवृत्तस्य पथिकस्य नदीतीरदृष्टा सुखादिकं न जायते इति नहि किंतु जायत एवेत्यर्थः ३८१ ननु फललाभे पथिकः सुखमेव प्रा-
प्युयादिति वक्तव्ये सुखदुःखयोरुभयोः फलत्वेन निर्देशो नुचित इति चेत्किमस्थाने भ्रांतोऽसि किं न जानासि प्रवृत्तिसामान्यस्य दुःखहेतुतां कथं मेति न्यायसिद्धामित्याशयेनाह । प्रवृत्तिर्न वेति । एतादृशी प्र-
वृत्तिः कापि नास्ति या सुखमेव जनयेदित्यर्थः ३८२ अत्रार्थे तां किं सिद्धांतोऽप्यनुकूल इत्याह अपिकुत्रापीति । दुःखविवाजितं दुःखासमानाधिकरणं सुखं कुत्रापि नास्तीत्याकारकतां किंकाणां संकेतो

प्रवृत्तेरपि बोधेन पि नानैवोदयो यतः ॥ कुतः सामर्थ्यमेतस्या बोधशून्यं भविष्यति ॥ समर्थता च विज्ञेया सुखदुःखलुतेर्बलात् ३८० नह्यनाप्तस्य वाक्येन प्रवृत्तस्या-
त्रवादिनः ॥ सुखदुःखेन जायते न दीतीरस्य दर्शनात् ३८१ प्रवृत्तिर्नैव काचित्स्यादुभयोरलोक्तेदयोः ॥ कुर्याद्या सुखमेवैकं दुःखगंधविवाजितम् ३८२ अपिकुत्रा-
पि नैवास्ति सुखदुःखविवाजितम् ॥ इति तां किं संकेतो महानस्ति यतोहिते ३८३ भीता मोक्षेपि नेच्छंति परमानंदरूपिणि ॥ आनंदं तत एवैतच्च किंचित्चीरितं
भवेत् ३८४ बोधकत्वं ततो माने मानतायां हि कारणम् ॥ बोधको विद्यते शब्दः प्रत्यक्षं नैव तादृशम् ॥ ततोऽनाप्तस्य वाक्ये स्याच्छब्दो मानमनिर्दिष्टम् ३८५ कामंत-
स्यापि बाधोस्तु नकारसहितेन च ॥ वाक्यांतरेण बलवान्नकारो वर्णसंहतौ ८६ मृगाणां हि यथासिंहो वर्णानां तादृशः स्मृतः ॥ नकारस्तेन बलवानन्यशब्दार्थहारकः ३८७

भिप्रायो महान्दूरतिक्रमोस्ति । तस्य महत्त्वमुपपादयति यत इत्यादिना । वेतां किं जायतः स्वसंकेताद्वीताः संतः श्रुतिप्रसिद्धपरमानंदरूपे मोक्षेऽप्यानंदेनेच्छंति नां गीकुर्वीति किंतु दुःखाभावरूपतयैव मोक्ष-
स्य पुरुषार्थतामुपपादयतीत्यतस्त्वयायदेतत्प्रवृत्तेः सुखमात्रहेतुत्वमुक्तं यत्किंचित्चुच्छमिति द्वयोरर्थः ३८३ । ३८४ फलितमाह बोधकत्वमिति । तत उक्तविषयमानस्य बोधमात्रजननस्य त्वान्मान-
निष्ठायां मानतायां बोधकत्वमेव कारणं प्रयोजकं तच्च बोधकत्वं यादृशं शब्दे वर्तते तादृशं प्रत्यक्षादौ नास्ति अतो नाप्तवाक्यरूपोदाहरणे पि शब्दो मानमित्यनिर्दिष्टं युक्तमेवेत्यर्थः ३८५ विप्रलंबकवाक्यादा-
वपि यदुक्तं प्रामाण्यं तदपि बाधवता रात्पूर्वमेवापवादं विषयपरिहृत्योत्सर्गस्थितेरित्याशयेनाह काममिति । तस्य प्रमाणत्वेन न्यवहतस्य पञ्चाक्षरकारसहितेन न्ययितेन वाक्यांतरेण बाधो भवतु नामने-
तावता ओत्सर्गिकस्य पूर्वकालिकप्रामाण्यस्य काचित्सतिरिति शेषः । प्रपंचितं हि भाष्यकारैर्वाधपर्यंतं लौकिकवैदिकप्रमाणानां प्रामाण्यमहं ब्रह्मास्मीत्येतदवसाना एव सर्वविषय इत्यादिना न्ययितवा-
क्यस्यैव बाधकतायां प्रयोजकं बलवत्त्वमाह बलवानित्यादिना । नकारो निषेधवाचको वर्णो वर्णानां संहतौ समुदायमध्ये बलवान्मृगाणां सिंहवत् स्वसंबद्धपदार्थानां सत्तालक्षणप्रमाणपहारकत्वा-
दिति द्वयोरर्थः ३८६ । ३८७

॥ १५ ॥

|| 22 型

पुराणारूपं वेदभागलस्यति । स्थितिः त्रिभिः १ । सर्गपदोक्तस्थितिः स्थितोऽप्रतिस्मरणोक्तः प्रत्यक्षआकाशाद्रायुरित्येवंविधवाक्यैश्चोच्यते तथाप्येतिमाप्तादिरूपो महान् विद्यायावशः स्वायं भुवमनोः
स्थितिर्विश्वश्रयत्रोच्यते तत्स्थितिजानां ब्राह्मणादीनां कर्माणि च त्रयोच्यन्ते एतादृशं च लक्षणं को वेदभागः पुराणमिति युच्यते इति द्वयोरर्थः ३९९ । ४०० लक्षणं पठति । सर्गश्चेति स्पष्टम् ४०१ विद्यो
पनिषदोऽस्वरूपमाह उपेति । उपेतिपदादिकेनोपासीतेति पदेन विधायमाना उपासना विद्याऽयुच्यते । तथा रहस्यं देवतादिनामोपनिषदित्युच्यते । यथा सत्यस्य सत्यमिति ब्रह्मणो नाम चतुर्थीया
युक्तमित्यर्थः ४०२ श्लोकादिपदार्थनाह श्लोकादिति । ब्राह्मणे प्रतितामंत्राः श्लोकादित्युच्यन्ते । तथा बह्वर्थस्य संक्षेपेण प्रतिपादकं वाक्यं सूत्रमिति युच्यते । यथा तमेत्येवोपासीतेति वाक्यं ब्रह्मविद्यायाः
संक्षिप्य प्रतिपादकत्वादिना सूत्रमिति भाष्यकारादिभिर्व्यवहृतं । मंत्रार्थविवरणरूपं ब्राह्मणं तु व्याख्यानमिति युक्तमित्यर्थः ४०३ अनुव्याख्यानपदार्थमाह । अन्विति द्व्यभ्यां । यत्संग्राहकवाक्यरूपं सूत्र
मुक्तं तस्यार्थवादमंत्रादिरूपेण ग्रंथेनार्थप्रबंधकत्वाक्यज्ञातमनुव्याख्यानमेत्युक्तमित्यर्थः ४०४ अतएवेति । यतस्तादृशं वाक्यं जातं कर्तुं अनेकविधत्वेन गुरुभूतार्थं कं सूत्रं पुनः पुनर्वा करोति विशदी करो
ति अतएव इमं विशेषं बोधयितुमेवानुव्याख्यानमिति पदेन शब्दः पठ्यते इत्यर्थः । एतदुदाहरणं तु उक्तसूत्रोच्यं वाक्यं जातमुत्तराध्यायसमाप्तिपावद्रोध्यम् ४०५ ननु सकृदुच्यते शब्दः सकृदर्थमप्यती

सृष्टिः स्थितिर्लया यत्र कीर्त्यते मूलकरणात् ॥ आकाशाद्रायुरित्यादिवंशोऽपि च महानयम् ॥ विराजस्तनयस्यास्य मनोः स्वायं भुवस्य च ३९९ सृष्टिजानां हि सर्वेषां
कर्माणि विविधानि च ॥ इदं पुराणं विज्ञेयं पंचलक्षणं संयुतम् ४०० सर्गश्च प्रतिस्मरणश्च वंशो मन्त्रं तस्मिन् स्थितिः ॥ वंशानुचरितं यच्च तत्पुराणमिति स्थितम् ४०१ उप
इत्यादिका प्रोक्ता विद्यात्रोपासना सदा ॥ सत्यस्य सत्यमित्यादिका स्थितोपासना द्विजैः ४०२ श्लोकामंत्रास्तथा सूत्रमात्मेत्यादिसमीरितम् ॥ मंत्राणामर्थकथनं
व्याख्यानमिति कीर्तितम् ४०३ अनुव्याख्यानमित्येतदुक्तसूत्रार्थकीर्तनम् ॥ अर्थवादादिभिः सार्द्धं ग्रंथेन महता हियत् ४०४ अतएवानुशब्दोऽयं व्याख्यानसू
त्रगेभवेत् ॥ पुनः पुनर्यतः सूत्रं व्याकरोत्यर्थगौरवात् ४०५ अनेकार्थत्वमस्य स्याद्दूषणं सूत्ररूपिणः ॥ वाक्यस्य न परस्येव दूषणं कर्हि चिद्भवेत् ४०६ पिंडीभूता
नृवहूनर्थान्सूचयत्यात्मना हियत् ॥ व्यापारैर्विविधैर्नित्यं तत्सूत्रं परिकीर्तितम् ४०७ अष्टभेदः समुद्दिष्टो वेदकल्पद्रुमो महान् ॥ ऋगादिभिश्चतुःस्कंधः शाखाभिः
शतधागतः ४०८ एवमेष समुत्पन्नो ब्रह्मणो ब्रह्मजन्मना ॥ शब्दात्मको वेदराशिरर्थस्तस्याप्ययं तथा ४०९ योगो महान् स्तथादानं बहिर्वेदिसहस्रधा ॥ सुखदुःखे
तथैवास्मिन् जन्मन्यपि परत्र च ४१०

तिन्यायविरोधात् सूत्रस्यानेकार्थत्वं कथमिति चेन्न आवृत्त्यात्संभवात् नचावृत्तिरेव दोषः सूत्रस्वरूपघटकत्वेन तस्याभूषणत्वादांगतुक्तस्येव दोषत्वादित्याशयेन सूत्रस्यानेकार्थतामुपपादयति अने
कार्थत्वमिति द्व्यभ्यां । अस्य सूत्ररूपिणो वाक्यस्यानेकार्थत्वं भूषणमेव नेतरवाक्यवदूषणं यतः पिंडीभूतबह्वर्थसूचकत्वादेव सूत्रसंज्ञां प्राप्तमिति द्वयोः संबन्धः ४०६ । ४०७ अष्टति । एवं ब्राह्मणभागेऽष्टवि
धो वेदरूपः कल्पद्रुमः ऋग्यजुःसामाथर्वात्मकस्कंधचतुष्टयशाली नानाशाखश्च ब्रह्मणो ब्रह्मरूपा तस्मै त्रात्समुत्पन्नः कीदृशो वेदकल्पद्रुमः जन्मना ब्रह्मणो जन्मरूपान्निमित्ताद्ब्रह्मब्रह्मशब्दार्थः एवावेदमुष्टिरर्थ
मुष्टेरप्युपलक्षणमित्याशयेनाह शब्दात्मक इति । यथा शब्दात्मको वेदराशिर्ब्रह्मणोऽप्युत्पन्नस्तथा तदर्थोऽपि तद्वयोरर्थः ४०८ । ४०९ प्रवाह नित्यतया नित्यस्य वेदस्यार्थभूतान्पदार्थान्सामान्यतः संगृह्णाति
योग इति त्रिभिः । योगादिसंज्ञानिवस्तून्पनायासां न्मदेशान्निःश्वासवन्निर्गतानां तितृतीयेन संबन्धः । तत्र योगः कर्मयोगज्ञानयोगभेदेन प्रथमं द्विविधः अवांतरभेदेस्तु बह्विधः महान् महाप्रभावः तथा च
हि वेदवेदेषां गार्थसंस्कृतभूमेर्विद्वेर्तमानं स्वं तत्रमिव विद्यावत् ईदृशं दानं । अस्पर्कमयोगेन संग्रहेऽपि पृथगुपादानं ब्राह्मणवशिष्टं व्यायेन प्राशस्त्यबोधनार्थं तथा सुखादिरूपमोहिकमा मुष्मिकं वा फलमिति ४१०

तत्साधनानीति । तयोः सुखदुःखयोर्भगसाधनभूतानि स्थावरादिशरीराणि तथाकाशादिपञ्चमहाभूतानि कीदृशानि । स्वपञ्चभूतानां स्वरूपं देहाद्येषां तत्त्वदेहाः स्वाभिमानि देवास्तैः सहितानि एते नान्ये देवा अप्युपलक्षिताः सूक्ष्मशरीरघटकैरेन्द्रियादिभिः सहितानि चेति द्वयोरर्थः ४११ । ४१२ अथ प्रलयेऽद्वितीयत्वमतिपादिकाया द्वादशकं ब्रह्मकाया अर्थमाह जडाजडानामित्येवमभिः । जडा जडरूपाणां दृश्यानामन्ते प्रलयेऽपि ब्रह्माद्वैतत्वं बोधकं दृष्टान्तं शृणु यथा पाथिवानि मेघमृता निचनीराणि साक्षात्परंपरया वासमुद्रं प्राप्तिं कीदृशं स्वातिरिक्तेषु सर्वेषु जलस्थानेष्वतिशयदीनं सर्वतोऽधिकमिति यावत् । अत्र सद्गुणशब्देन जलसामान्यमुच्यते तस्मात्पिशितद्रूपेणावस्थानमिति वदतीति ४१३ । ४१४ दार्ष्टान्तिके योजयति एवमिति । स्पष्टम् ४१५ ननु केन क्रमेण भूतपदोक्तानि जन्मवस्तु निलयं प्राप्तिं त्याक्तां प्राप्तिं तत्क्रममाह विषया इति । दृष्टिदृष्टिविषया शब्दादिविषयाणामिन्द्रियाण्युत्पत्तिहेतुत्वाच्च त्रितयैकापनपदोक्तलक्ष्यस्थानतां शालीनि अतो विषया इन्द्रियेषु लीयंते इन्द्रियाणि तु स्वोपादानकारणभूतेषु लीयंते तानि भूतानि तु संति स्थूलानि असच्छब्दभांजि सूक्ष्माणि च प्रलयकाले प्रायोपाधिकं परमात्मानं प्रयांतीति द्वयोरर्थः ४१६ । ४१७ विषयादीनामिन्द्रियादिपुलकप्रकारमेव विवक्षयति स्पर्श इति चतुर्भिः । स्पर्शादयो विषयास्त्वगादिपुलीर्यत इति यथाक्रमं संबोधोऽर्थः । लौकिका वैदिकशब्दभिन्नाः ४१८ अभिलाषा इति । संकल्पो मनसि विद्यापदोक्ता वृत्तपस्तु हृदयशब्दो

तत्साधनानि सर्वाणि स्थावराणि चराणि च ॥ महात्यपि च भूतानि स्वदेहसहितान्यपि ४११ एकादशेन्द्रियमण्ये प्राणादिसहितानि च ॥ निःश्वासवदनायासाभिर्गता निमहेश्वरात् ४१२ जडाजडानामन्तेऽपि दृष्टान्तमवधारय ॥ यथा सर्वाणि नीराणि सरितामभ्रगानि च ४१३ साक्षादायांति वेगेन तत्परंपरयापि वा ॥ समुद्रं सरितां नाथं सर्वातिशयवर्जितम् ४१४ एवं सर्वाणि भूतानि संहारे समुपस्थिते ॥ आनंदात्मानमायांति मैत्रेयि परमेश्वरम् ४१५ विषया इन्द्रियाण्येव स्वकीयानि प्रयाति हि ॥ इन्द्रियाण्यपि भूतानि करणान्यात्मनोऽपि च ४१६ भूतानि च प्रयात्येनमानंदात्मानमीश्वरम् ॥ मैत्रेयि संत्यसच्छब्दभांज्यपि प्रलये सति ४१७ स्पर्शस्त्वचं रसो जिह्वा गंधो घ्राणं व्रजत्यपि ॥ चक्षुश्चैव चरूपाणि श्रोत्रं शब्दाश्च लौकिकाः ४१८ अभिलाषा अशेषा ये मनो बुद्धिश्च चतुर्धराः ॥ हस्तौ सर्वाणि कर्माणि यांत्युपस्थं च सर्वतः ४१९ आनंदाश्च विसर्गास्तु पायुं पादौ गता गतम् ॥ निखिलो वेदराशिश्च वाचमेव प्रयात्ययम् ४२० गत्वैवं कारणं सर्वं कारणैः सहितं सदा ॥ प्रयाति परमात्मानं मैत्रेयि प्रलये सति ४२१ ब्रह्मविज्ञान उत्पन्ने यथा माया लयं व्रजेत् ॥ तथा मैत्रेयि दृष्टान्तं गृणु वक्ष्यामि ते धुना ४२२

कायां बुद्धौ लीयंते तथा सर्वेषां पाराहस्तयोः सर्वे आनंदाश्च उपस्थे ४१९ आनंदा इति । तथा सर्वे विसर्गाः पायो गमनादिकं पादयोर्वेदात्मकशब्दस्तु वाचिलीयते इति अत्र वेदस्य वाचिल्याभिधानाभिप्रायस्तु वेदस्याध्ययनारूपवदाभ्यापारविषयतानियता इति तत्त्ववाचा विशेषतः संबोधः । लौकिकशब्दानां त्वनिच्छतोपिश्रोत्रस्य विषयतां गच्छतां श्रोत्रेण विषयसंबंधात्तत्रैव लय उक्त इति बोध्यम् ४२० गत्वैवमिति । यथा क्षुद्रनद्यो गंगां प्राप्य तपासहसमुद्रं प्राप्येवं सर्वाणि कार्याणि कारणानि प्राप्यतेः सह परमकारणं परमात्मानं प्रलये प्राप्तिं प्राप्तिः । अत्र भाष्यकारेण लयप्रकार इत्यर्थोऽर्थः । इन्द्रियाणां चैव स्वगादिशब्देर्लक्षितेषु स्पर्शादिविषयसामान्येषु विषयविशेषाणां लयः वाच्यविषयसामान्यानां च मनोविषयसामान्ये संकल्पसामान्ये लयः तेषां संकल्पमात्ररूपत्वात् संकल्पसामान्यस्य च बुद्धिभ्यां पारसामान्ये विज्ञानारूपे तस्य मायाशब्दलात्मनीति ४२१ एवं प्राकृतप्रलये मोक्षदृष्टान्तभूतेऽद्वितीयत्वमात्मन उक्तमथ दार्ष्टान्तिके मोक्षे आत्मा द्वितीयताविशदीभावपरापाशपोदशकं ब्रह्मकाया अर्थमप्युच्यते । ब्रह्मविज्ञान इति चतुर्विंशत्याश्लोकेः । यथा च विद्योत्पत्तौ सविलासमायायाः आत्यंतिकः प्रलयो भवति तत्स्फुटीभावाय तैश्च विलयात्पददृष्टान्तं शृण्वित्यर्थः ४२२

दृष्टान्ताद्यैतिकं चाभिनयति द्रवेत्यादिना । सैधवंसामुद्रलवणं आदिपदेन हिमकरं कादिग्रहः तद्रूपस्य कार्यस्योपादानभूतानि समुद्रादिनीराणि दृष्टानि मित्रवशात्परिणामदशायां घनतां भूततां पौंडरी
भावरूपां यथापातितया शुद्धात्माप्यविद्यारूपनिमित्तेन घनतां जीवभावरूपां पातीत्यर्थः ४२३ दशेति । यथा च लवणरूपे सैधवघने सामुद्रलवणपिण्डेषु वा दिभागेषु कुप्रापि लवणसमुद्रजलाद्देवो नास्ति तथा
जीवात्मन्यपीत्यर्थः ४२४ द्रवरूपमिति । यथा च द्रवरूपं समुद्रजलं क्षेत्रपातात्पसंयोगाद्विरूपनिमित्तवशात् घनतां याति तथात्मापि कार्यकारणरूपा विद्यात्मकनिमित्तवशात् संसारं यातीत्यर्थः ४२५
यथा सैधवघनस्य लवणप्रयोजकं नीरप्रक्षेपमात्रं तथा जीवघनस्य मायामयस्य लवणप्रयोजकं ब्रह्मविद्यायात्र लवणप्रयोजकं सैधवमिति व्याहृतिः । घनः सैधवः ब्रह्मविद्याजले विद्यात्मकं ब्रह्मरूपजलं सैधवात्मा
शमदर्शनमायाघनो जीवोऽनेनेति ४२६ समुद्रजलेति । यथा लवणे घर्षेण मानाघनता समुद्रजलाद्देवेषु धराभाव एव स्यादुपलभ्येत तथा पूर्णात्मनः सकाशाद्देवदर्शनकाले एवास्माकं जीवानां मायामाया
मयः संसारो दृश्यत इत्यर्थः ४२७ आदाविति । यथा कालत्रये कुत्रचिदंशे वा सामुद्रलवणं समुद्रतः समुद्रजलात् न भेदं वस्तुतो भजति तथा जीवा अपि ब्रह्मण इत्यर्थः ४२८ यथा च सामुद्रलवणे घनीभावोऽनि

द्रवरूपाणि नीराणि प्रयाति घनतां यथा ॥ सैधवादेस्तथैवात्मा विद्यया घनतां गतः ४२३ दशदिक्षु तथा मध्ये बहिरंतश्च कश्चन ॥ यथा घनेन भेदोऽस्ति तथात्मन्यपि
नास्त्यसौ ४२४ द्रवरूपं घनीभावं नीरं याति निमित्ततः ॥ यथा तथैव संसारी भवत्यात्मा विचक्षणः ४२५ नीरप्रक्षेपमात्रेण घनो यद्ब्रह्म यत्र जेत ॥ ब्रह्मविद्याजले तद्
ब्रह्मांशमायाघनो ब्रजेत् ४२६ समुद्रजलभेदे स्याद्घनता लवणे यथा ॥ आनंदात्मविभेदेऽपि मायास्माकं तथैव सा ४२७ आदावंते तथा मध्ये सामुद्रं न समुद्रतः ॥ भेदं य
था समायाति तद्ब्रह्म जीवाः परात्मनः ४२८ घनतान् शरीरद्वत्सामुद्रस्य न नीरता ॥ जीवतान् शरीरद्वत्सामुद्रं नो नात्मता सति ४२९ घनताया यथानाशे सामुद्रं नाश
माप्नुयात् ॥ संसारित्वं तथा विद्यानाशान्नाशं प्रयाति तत् ४३० सर्वतो लवणं यद्ब्रह्म क्षारमेतन्न चापरम् ॥ घनतां मपि संप्राप्तं पूर्वं पश्चाच्च सर्वदा ३१ अरे मे त्रेयितद्वत्स्या
दात्मा सर्वत्र सर्वदा ॥ स्वयं ज्योतिः स्वभावोऽर्थन कदाचिदितो परः ४३२ विद्यमानः प्रकाशोऽयं स वित्रादेर्यथानृभिः ॥ तमसा वृतने त्रैर्न लभ्यते कस्यचित्कचित् ४३३
एवं माया तमश्छन्नयनैः पुरुषैः सदा ॥ न लभ्यते स्वयं ज्योतिरात्मा सर्वगतः पुमान् ४३४ अन्यासक्तो यथा लोके न पश्यति पुरःस्थितम् ॥ तद्वत्संसारसंस्फोटो नानंदा
त्मानमीक्षते ४३५ विशेषज्ञानजनकं स्थूलं देहमुदीरितम् ॥ जीवतो भौतिकं तस्य नाशादेष विनश्यति ॥ स्वयं ज्योतिरनंतात्मा परिच्छेदविर्वाजितः ४३६

त्यस्तथा विद्यानाशं जीवत्वमपीत्याह घनेति । हे सति ४२९ यथा च दृष्टान्ते घनत्वेनाशमात्रेण लवणानाशं व्यवहारस्तथा विद्यानाशमात्रेण मोक्षे जीवनाशं व्यवहारो न तु चेतनांशस्पर्शनाशादित्याह घन
ताया इति ४३० सर्वत इति । यथा च लवणं घनीभावावस्थायावर्तमानत्वे ततः पूर्वं पश्चाच्च सर्वोऽंशेषु क्षारैरकस्मै वतथात्मापि सर्वदा सर्वोऽंशेषु च विदेकरस इति स्वयं प्रकाशचित्स्वभावात्परोऽप्यस्वभावो ने
ति द्वयोरर्थः ४३१ । ४३२ यथात्मा स्वयं ज्योतिः स्वभावस्तदा सर्वेषां कुतो न प्रकाशत इति शंका परिहरति विद्यमान इति । यथा सूर्यादि प्रकाशो विद्यमानोऽपि तमो रोगावृतने त्रैः कस्त्वचिदपि घटादिविष
यस्य संबन्धितया क्वचिदपि न दृश्यते तथा माया रूपतमसाच्छादितबुद्धिदृष्टिः कैरात्मानं लभ्यते इति द्वयोः संबंधः ४३३ । ४३४ कारणाज्ञानस्यात्मभानप्रतिबंधकतामुक्ताकार्पाविद्याया अप्रतिथात्त्वमाह
अन्यासक्त इति । अन्यासक्तः कर्ता दिशतमनाः पुरस्थितमपि यथान पश्यति तथात्मानमपीत्यर्थः ४५ अस्यात्मनो विशेषज्ञानलक्षणां घनतां विहाया द्वितीयरूपेण मुक्तावस्थानं ब्रह्मणा वस्थादृष्टं तेन वक्त
मुक्तघनतां विशिष्टस्य शरीरनाशेन नाशमाह विशेषेति द्वाभ्यां । जीवतः प्राणानुधारपतः सूक्ष्मशरीरविशिष्टस्येति यावत् एतादृशस्यात्मनो यदिदं पांचभौतिकं स्थूलं शरीरं तद्विशेषज्ञानस्य मनुष्यो ह मित्यादि-

आ. पु

॥ १७ ॥

रूपस्य घनतामयस्य जनकं प्रसिद्धं तस्य भौतिकशरीरस्य नाशे त्वे घनताविशिष्टात्मा स्वयं ज्योतिरादिलक्षणोऽपि नश्यति विशिष्टरूपाभावे प्राप्ता भवतीत्यर्थः ४३६ तत्र दृष्टान्तमाह लोहस्येति । यथा वन्दितादात्म्येन ज्वलनाश्रयत्वेन प्रसिद्धस्य लोहपिण्डस्य नाशे सति लोहपिण्डतादात्म्येन चतुष्कोणत्वादितद्धर्मविशिष्टस्य वन्देरपि नाशोऽप्यवन्दिपतेतथा देहभित्तोपात्मा देहतादात्म्येन जीवने काले तद्धर्मभागी मरणावस्थायां देहनाशे सति तादात्म्यप्रयुक्तविशेषविशिष्टरूपे गनश्यतीत्युच्यते इत्यर्थः ४३७ एतच्च मरणे आत्मनाशाभिवानं विशेषज्ञानाभावसाधर्म्येण मोक्षे दृष्टान्तत्वाभिप्रायेण वेत्याह अभिप्रायेणेति त्रिभिः । याज्ञवल्क्य आत्मनाशं यदुक्तवान् ननु ननुनाभिप्रायेणेत्यन्वयः ४३८ अमुना केनेत्याकांक्षायां तमभिप्रायमभिनयति मरणे इति । मरणावस्थायां सर्वस्य भेदभानप्रयोजकस्य विशेषज्ञानस्य विलयात् पूर्वदेहगतं किंचिदपि दुःखं न पश्यतीति तस्य मोक्षदृष्टान्तत्वयोग्यतेति द्वयोरर्थः ४३९ । ४४० ननु मुक्तिरपि विशेषज्ञानाद्यभाववती अतः सेवकुतो न दृष्टान्तयोक्तेशं कृते ययरीति । भेदद्वयविशेषज्ञानस्य च दुःखहेतोर्पयपि सुखावपिलयो भवतीत्यर्थः ४४१ तथापि मोक्षे आत्यंतिकदुःखाभावबोधनाय मरणव्यवस्थेन दृष्टान्तत्वयोग्यान् पुनस्तदन्तरं जागरणे एतदेहदुःखा नां सर्वैरनुभूयमानत्वादित्याह तथापीति । तथापि एवमुपमानुनः सुख्यन्तरमस्मिन्नेव देहे जागरं प्राप्य दुःखमाप्नोति मरणे सति तु एनं देहं स दुःखं ननु न व्रजति तत इति । मोक्षदृष्टान्तत्वयोग्यताम

लोहस्य ज्वलतो नाशादनुनाशं व्रजेद्यथा ॥ वन्दिरात्मा तथा देहनाशादेष विनश्यति ॥ मरणे देहतो भित्तो देहतादात्म्यमागतः ४३७ अभिप्रायेणा मुनैर्वयाज्ञवल्क्य उदैरयत् ॥ आत्मनाशवचो विद्वानधीमतां पुरतः स्थितः ४३८ मरणे सुखित्वसर्वजंतूनां विलयो भवेत् ॥ विशेषज्ञानमात्रस्य भेददृष्टिकरस्य हि ४३९ भेददृष्टौ विलीनायां दुःखं किंचिन्न पश्यति ॥ मरणेऽनेन देहेन कदाचिन्मनुजो भुवि ४४० यद्यप्यस्तीह विलयः सुप्तौ भेदस्य सर्वतः ॥ विशेषज्ञानमात्रस्य हेतोर्दुःखप्रदस्य हि ४४१ तथाप्येष पुनर्गत्वा देहेऽस्मिन् जागरं पुमान् ॥ दुःखमाप्नोति मरणे नैनं देहं पुनर्व्रजेत् ॥ ततः सुप्तिपरित्यज्य मृतिमाह मुनीश्वरः ४४२ भूतावासस्य भूतानां नाशाद्यद्रव्यं पुमान् ॥ अनेन जनितं दुःखं भूतावासेन नाश्रयात् ॥ विशेषज्ञानशून्यः सन् स्वप्रकाशैकबोधवान् ४४३ अविद्यानाशतस्तद्द्विषे पज्ञानमंशये ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिः पुनर्दुःखं न गच्छति ४४४ अविद्यायाश्च सद्भावान्मृतो देहांतरात् पुनः ॥ दुःखमेति न मुक्तोऽयं मायानाशात् कदाचन ४४५ अभिप्रायमिमं तस्य मुनेर्गभीरचेतसः ॥ अजानतीव धूरे वंप्रच्छाकुलमानसा ४४६

भिप्रेत्य मुनिर्भूतावासस्य पांचभौतिकस्य देहस्य मृतिमरणावस्थामुक्तवान् मुक्तिमित्यर्थः ४४२ एवं मरणावस्थाया दृष्टान्तत्वोपात्ता मुपपाद्यतस्या दृष्टान्तत्वमभिनयति भूतावासस्येति । प्रथमपदं पूर्वान्वयित्वेन दर्शितं यद्दुःखं स्वप्रकाशबोधरूपः पुमान् भूतानां शरीराकारपरिणतानां नाशानंतरं मनेन भूतावासेन शरीरेण जनितं दुःखं नाश्रयात् विशेषज्ञानशून्यत्वादिति संबन्धः ४४३ दार्ष्टान्तिके योजयति अविद्येति । तथाऽविद्यानाशेनात्यंतिकलयेऽपि पुनः संसारदुःखाप्राप्तिरित्यर्थः ४४४ मरणे तु दुःखाभावो नात्यंतिकदुःखबीजाविद्यावशे पादतो दृष्टान्तत्वेन दमियानमिति शयेनाह अविद्याया इति । मृतो जंतु रविद्याशेषात् पुनर्देहांतरं प्राप्य दुःखमेति मुक्तस्तु मायारूपबीजादाज्ञानकदाचन दुःखमाप्नोतीति विशेष इत्यर्थः ४४५ औपार्थिकविशेषभावस्यैव लयो नाद्वितीयस्वप्रकाशचेतन्यस्वरूपस्येत्येतदेव स्फुटयंत्याश्रुतं दर्शकं विद्याया अर्थप्रपंचयति अभिप्रायमिति त्रयोविंशत्याश्लोकैः । उक्ताभिप्रायमज्ञात्वा मैत्रेयी एवं प्रच्छ हेषते पूर्ववत्पात्मास्यिदानं द्रुप उक्तवान् ननु भूतात्मकोपाधिनाशात् नाश उच्यते इति विरोध इति द्वयोरर्थः ४४६

४४७ तत इति । तत उक्तविप्रतिषेधास्वरूपः पवनो मदीयमनोरूपं तूलं सर्वतोभ्रामयतीत्यर्थः ४४८ मोमुह्यत इति । आत्मस्वरूपे तव वचनाम्भे मनोऽतिशयेन मोहं प्राप्नोति त्विमांशान्नात् राज्ञोभिप्रायमजानन्सेवक इवेति ४४९ किंच वृद्धि मिच्छतो मूलहानिरिति न्यायो ममापन्नः पूर्वावगत आत्मनो नाशश्च वनादित्याशयमावेदयति । तृणोत्तिष्ठतिभिः । परावृत्तं विपरीतं जातं चतुर्थं स्पष्टम् ४५० । ४५१ । ४५२ । ४५३ एवमुक्तो मुनिः स्वाभिप्रायं प्रकाशितवानित्याह इत्युक्त इति ४५४ मात इति । हेमैत्रेयिमांशवचनात्तव मोहः पूर्वावगतहानिचिन्ताप्रयुक्तः खेदश्चास्त्विति ४५५ नाहमिति । हेमियेत्वं यं मोहं प्रतिपन्ना प्राप्तासितस्य मोहस्य हेतुतया मोहपदप्रतिपाद्यं वाक्यं नाहं ब्रवीमि त्वं त्वस्थाने विभ्रंतासीत्यर्थः तत्र हेतुश्च पूर्वापरवाक्याभिप्रायानालोचनमेवेत्याह अरे इति । येन एतद्वचनाभिप्रायं पूर्ववचनाभिप्रायं च न बुध्यसे तेनेमं मोहं गतासीतिसंबन्धः ४५६ मया तु यदभिप्रेतं तच्छृण्वित्याह विज्ञानेति त्रिभिः । चिन्मात्ररूपोऽयमात्मा मायाया जीवतारूपां घनतां प्राप्नोमायायाः परिक्षयेति स्वरूपेणैव तिष्ठति तस्यां चावस्थायां मोपाधिकानां विषयविशेषज्ञानानां हानावपि नानंदस्वरूपहानिरिति बोधयितुमेव मरणावस्था उक्तेति द्वयोरर्थः ४५७ । ४५८ तद

पते सर्वप्रियतमः पुरात्मायं त्वयेरितः ॥ अधुना तस्य नाशोऽपि भूतावासविनाशतः ४४७ ततस्ते वाक्यपवनो मनस्तूलमिदं मम ॥ इतस्ततो नयत्यत्र व्यवस्थानं विवर्जितम् ४८ मोमुह्यते मनो मे ब्रह्मवच्चनात्तव ॥ अभिप्रायमजानन्त्याराज्ञो यं सेवको यथा ४९ तृणलुब्धायथा घेनुर्दूरं यात्यविवेकतः ॥ तृणच्छन्नेति महति पंके मज्जति दीनधीः ४५० तथा ते वाक्यपंके स्मिन्मम प्राप्तिमुनिसत्तम ॥ आत्मविज्ञानलोभेन भवंतं प्रष्टुमद्यता ५१ आत्मनो न विनाशोऽस्ति मयैतद्ब्रह्मशः श्रुतम् ॥ ब्राह्मणेभ्यो महाभाग भवतश्च प्रसंगतः ५२ इदानीं तत्परावृत्तं निश्चितं सकलं मम ॥ देहनाशमनुस्वात्मानं श्यतीति तवोक्तिः ५३ इत्युक्ते याज्ञवल्क्योऽपि मैत्रेय्यप्रत्यभाषत ॥ कृपया परया विष्टः स्वाभिप्रायं महा मुनिः ५४ माते भवतु संमोहो मैत्रेयिवचनात्मम ॥ माचखेदं वजाद्यत्वं स्वस्थचित्ताभवाप्रिये ५५ नाहं मोहं ब्रवीमि त्वं प्रति पन्नासियप्रिये ॥ अरे मैत्रेय्यभिप्रायं मदीयं नैव बुध्यसे ॥ पूर्वोक्तं वचनं चैव येन मोहमिमंगता ५६ विज्ञानघन एवायमात्मा माया परिक्षये ॥ घनतां तां परित्यज्य स्वप्रकाशोऽवतिष्ठते ५७ विशेषज्ञानविलये सत्यप्यस्य न दुःखिता ॥ अस्मिन्नर्थे ददंतु भ्यमुक्तं मरणमात्मनः ५८ देहनाशमनुस्वात्मनाशो नैव स्वभावतः ॥ इत्यभिप्रायतो जायेत्स्वात्मनो नाश इति ५९ घटनाशमनुप्राप्तनाशं द्वद्वटस्थितम् ॥ भवेन्नभस्तथात्मापि देहनाशाद्विनश्यति ६० अरे मैत्रेयि नित्यो सावानंदात्मा स्वयं प्रभः ॥ विज्ञानैकस्वभावश्च मरणे सर्वदेहगः ६१ देहाद्यभावतो नृणां मरणे सति सर्वदा ॥ ज्ञानानि जनिमंत्यत्र न जायंते कदाचन ४६२

वस्थोपन्यासेन च इति सूचितं यदात्मस्वरूपेऽविनाशिन्युपाधिवर्जो नाश एव आरोप्य व्यवहियते उपाधिनाश एव हिलोके ईश्वरो न त्वविषयात्मनाश इति दर्शयति देहनाशमिति । देहनाशमनुसृत्यारोप्येवात्मनाशं व्यवहारो न स्वरूपनाशमादायेत्यर्थः ४५९ एतद्दृष्टान्तेन स्फुटयति घटनाशमिति । यथा घटस्थितं न भो घटीयं नाशमारोप्येव नाशवदुच्यते तथा देहनाशमारोप्यात्मापि मूढेर्नाशवानुच्यते इत्यर्थः ४६० स्वरूपेणाविनाशिता मेव स्फुटयति अरे इत्यादिना । आत्मनाशे कृतनाशकृताभ्याममादिदोषप्रसंगोपीति सूचयामि विज्ञानेति सर्वदेहग इति ४६१ उपाध्यभाव आत्मस्वरूपभावेऽनुकूल एव विशेषज्ञानात्मकप्रतिबंधकाभाव रूपत्वादित्याह देहाद्यभागत इति त्रिभिः । देहदियादीनामभावेऽनुपलभ्येति जनिमंति ज्ञानानि बुद्ध्यादिवृत्तिरूपाणि न जायंते तादृशदशायां च संसारेऽप्यात्मानुःखं न गच्छति किमुता द्वितीयभावरूपायां मुक्ताविति त्रयाणां संबन्धः ४६२

४६३ । ४६४ यश्चतादृशदशायामात्मद्वैतं न जानाति स द्वैतस्यास्त्वलक्षणोऽपराधनात्मनिभासनात्मस्वरूपादित्याह अविनाशीति । यथासुप्तौ मृतौ च चिद्वेषेण विद्यमानोऽप्यात्मा द्वैताभावादेवेदं न जानाति तथा मुक्तावपीति संबन्धः ४६५ आत्मस्वरूपं तु न कदाचिदन्यथा भवति अविनाशित्वादित्याह सुप्ताविति । न जहाति न त्यजति ४६६ द्वैताभावाद् द्वैताज्ञानं नुमिदृष्टानेन स्फुटयति सुतादी निति । करणादिकरूपिण ईन्द्रियादिरूपस्य ४६७ यच्च मुक्तावात्मनः स्वरूपं तत्संसारदशायामपि विद्यते परंतु देहादिसंबन्धात् स्फुटमवभासत इत्याशयेनाह ज्ञानेति । ज्ञानेन्द्रियादिसत्त्वकाले आत्मस्वरूपं चेत्तन्मनुगतमेवेत्यर्थः ४६८ फलितमाह सुप्ताविति । सुषुप्त्यादौ स्वप्रकाशाद्विनीय चिदात्मकमात्मस्वरूपं नान्यथा भवतीत्यर्थः ४६९ एवं शोधितस्य त्वंपदार्थस्य परिपूर्णता प्रतिपादनेन ब्रह्मविद्यायास्तद्ब्रह्मप्रयोजकसंन्यासस्य चाभिनयपरायाः पंचदशकंडिकाया अर्थमाध्यायांतं ग्रंथेन प्रपंचयंस्तत्र द्वैतभानस्याविद्याव्याप्यता प्रतिपादकस्य येन दमित्यतः पूर्वग्रंथस्यार्थमाह स्वयं ज्योतिरिति

जनिमज्ज्ञानरहित आनंदात्मा स्वयंप्रभः ॥ द्वैतावगतिश्च न्यत्वादिदं दुःखं न गच्छति ४६३ संसारेऽपि कुतोगच्छेन्मुक्तावाविद्यकं हितम् ॥ अविद्यारहितो यत्र द्वैताशापिन विद्यते ४६४ अविनाशीततः स्वात्मा विशेषज्ञानसंक्षये ॥ स्वप्रभोऽपि न जानाति द्वैताभावेन हेतुना ॥ यथासुप्तौ मृतौ चैव मुक्तावपि तथैव सः ४६५ सुप्तौ मृतौ तथा मुक्तावानंदात्मा स्वयंप्रभः ॥ अविनाशीत्स्वस्वभावं न जहाति कदाचन ४६६ सुतादीन् विषयान्सुप्तौ स्वप्रभोऽपि न गच्छति ॥ अभावाद् द्वैतजालस्य करणादिकरूपिणः ४६७ ज्ञानकर्मेन्द्रियगणे देहांतः करणेऽपि च ॥ वर्तते सर्वदा प्यात्मा यतः सर्वगतः पुमान् ४६८ सुप्तौ मृतौ तथा मुक्तावविनाशी स्वयंप्रभः ॥ मैत्रेयित एवायं चिच्छक्तिर्भेदवर्जितः ॥ अग्न्यादिवत्स्वभावोऽस्य न विपर्येतिकिं हि चित् ५६९ स्वयं ज्योतिः स्वभावेऽस्मिन्नानंदात्मनि निर्द्वये ॥ वस्तुतो विद्यते नैव द्वैतं किंचिन्न किं हि चित् ४७० ततो मायामयं द्वैतं द्वैतवद् वर्ततेऽत्र तत् ॥ संसारित्वदशकाले निःसंसारस्वरूपिणः ४७१ यदा द्वैतमिवैतद्विस्वरूपं स्वात्मनो भवेत् ॥ अन्यदेवान्यमात्मानं नानाभेदसमन्वितम् ४७२ विषयत्वं समापन्नं जगद्रूपमनेकधा ॥ सुखदुःखकरं ब्रह्मज्ञानादर्वाक्षरीणि ॥ एकादशो द्विपरंतर्बहिश्चैवाधिगच्छति ४७३ अविद्यायां विलीनायामानंदात्मस्वरूपिणि ॥ स्वप्रभे ब्रह्मविज्ञानाद्देहगंधविपर्येतिते ॥ कर्तृकर्मादिरहिते कः किं केनाधिगच्छति ४७४ सर्वब्रह्मेति विज्ञानेन देहाः स्थिरजंगमाः ॥ ज्ञानकर्मेन्द्रियाण्यत्र नैव स्युर्विषयैः सह ४७५ सुखदुःखादिभिः सार्द्धं नैवांतःकरणं कचिद् ॥ कारणाभावतो यस्मादविद्यानाशमागता ४७६

तिदशभिः । अस्मिन्नात्मनि वस्तुतो द्वैतासंभवात् संसारित्वदशकाले यद्द्वैतं कार्यकारणात्मकं द्वैतवत् द्वितीयचंद्रादिव दूर्ध्वं तन्मायामयमिति द्वयोरर्थः ४७० । ४७१ तत्रान्वयव्याप्तिस्फुटयति यदेति । यदा एतदात्मनः स्वरूपं द्वैतापेक्षया अन्यदेव विलक्षणमेवा द्वैतमिति यावत् तद्द्वैतमिव मायया द्वैताकारेण भासमानमिव भवति तदा यं जीव आत्मानमन्यंतत्पदार्थाद्विन्नविश्वे तेजसादिभेदवन्तं मात्रादिभेदवन्तं वा तथा नानाविधविषयात्मकं जगद्रूपं च एकादशो द्विपरंतर्बहिर्वर्तमानं पश्यति कीदृशं जगद्रूपमनेकधा सुखदुःखकरमिति द्वयोरर्थः ४७२ । ४७३ व्यतिरेकं स्फुटयति अविद्यायामिति । किं शब्दआशये अविद्याहीनस्वरूपेऽपि पुटीन संभवतीत्यर्थः ४७४ तत्र हेतुतया पुटीरूपकाणामंतर्बाह्यभावानामभावमविद्यात्मककारणाभावप्रयुक्तमाह सर्वब्रह्मेति । सर्वब्रह्मेति ज्ञानेन सति अत्रात्मस्वरूपे देहादयः कारणाभावात् कस्यति । कारणाभाव एव कुत इत्यत आह यस्मादित्यादि इति द्वयोः संबन्धः ४७५ । ४७६

नतश्चात्मावेबलोऽवशिष्यतेइत्याह अविद्याभावतइति । स्पष्टम् ४७७ अस्यां दशायां ज्ञानलक्षणाक्रियापिनसंभवतित्याह अस्मिन्निति । अस्मिन्नविद्याविनिर्मुक्ततत्त्वदर्शनस्य फलमावरण
भंगादिरूपमपि कथं जायेतसिद्धत्वादिति ४७८ ननु तदानीमात्मानमेव जानीयादिति शंकां वारयन् विज्ञानीयादित्यंतवाक्यस्यार्थमाह अपीतिद्वाम्भ्यां । यदाऽविद्याकाले द्वैतमिव भवति तदापि सर्वं
आत्मभिन्नमेव ज्ञानस्य विषयीकरोति नान्मानमिति प्रसिद्धं विद्योदयानंतरमात्मानं न विषयीकरोतीति किमुवाच्यमिति द्वयोरर्थः ४७९ । ४८० उक्तार्थे उपपत्तिमगृह्यादिपदेः सूचितार्थप्रपंचयति ।
विज्ञातारमित्यादिना । सर्वस्य विज्ञातारमात्मानमहं ज्ञानस्य विषयीकुर्यामिति यो वदति समृद्धं एवं प्रष्टव्यः एवं कथं त्वयात्मा केन करणेन ज्ञातइति ४८१ ज्ञानेन विषयीकरणे करणमवश्यमपेक्षित
मित्याह यद्यइति । यो मनुजो यद्वस्तु ज्ञानस्य विषयीकरोति तद्विषयीकरणं केन चित्करणेनैवेत्यर्थः ४८२ तत्र मूर्तामूर्तलक्षणं द्वैतं तदभावश्च करणतया न वाच्योऽविद्यारहिततात्मनिसदा तदभावादन एवा
यमात्मा श्रुतावगृह्य इत्युक्तइत्याह मूर्तेति । स्पष्टम् ४८३ किंच यथात्मनो गृह्यत्वं स्यात्तदा गृह्यत्वव्यापकानि शीर्यत्वादीन्यपि स्फुरितैर्कसूचयन् शीर्यत्वादीनां तद्व्यापकतां धाराविवपादर्शयति अ

अविद्याऽभावतो यस्माद्विनाशः सर्ववस्तुनः ॥ जातस्तेन स्वयं ज्योतिरानंदात्मावतिष्ठते ४७७ अस्मिन्नात्मनिको नाम पश्येत्किं केन वा कथम् ॥ कुत्र कालेपि क
स्मिन्वा किंचित्तत्त्वफलं भवेत् ४७८ अपि द्वैतमिवेदं स्याद्यदात्मायं स्वयं प्रभः ॥ तदापि स्वात्मनो भिन्नं जानीते सकलोजनः ॥ नात्मानं कर्हि चित्कामपि विज्ञातारं
स्वयं प्रभम् ४७९ सर्वमात्मेति तु यदा जातमात्मावबोधतः ॥ तदा तु निर्द्वयं देवं स्वप्रभं कोधिगच्छति ४८० विज्ञातारमहं जानइतियोनिश्चितो भवेत् ॥ पृच्छाम
स्तं वयं मंदं केन तोधिगतस्त्विति ४८१ यद्योजानाति मनुजस्तत्केनापि न चान्यथा ॥ ततस्तवात्मविज्ञानं केनेत्येतत्समीरय ४८२ मूर्तामूर्तद्वयं सर्वतदभावश्चना
त्मनि ॥ अविद्यारहिते सोऽयं गृह्यते केन हेतुना ॥ अगृह्यः सर्वकरणैर्बाह्यैश्चाभ्यंतरैरपि ४८३ अपि गृह्यं विशीर्येत कालतस्तच्छनैः शनैः ॥ यथावस्त्रादिकं शीर्यम
शीर्यो गृह्यते कथम् ४८४ अपि यच्छीर्यते लोके युक्तं स्वावयवैर्हितम् ॥ न शीर्यते ततः स्वात्मा संयोगरहितः सदा ४८५ अपि सक्तस्य भीतिः स्याच्छरीरस्य यथात्र हि ॥
इंद्रियैर्योगतश्चात्मानिर्भयः केन सज्जते ॥ अस्ति भीतौ व्यथा दृष्टा विनाशस्यापिकारणम् ४८६ अविनाशो व्यथा शून्यत्वात्मा केन भयं व्रजेत् ॥ निर्ममः सज्जते केन
निःसंगः शीर्यते कथम् ॥ अशीर्यो गृह्यते केन गृह्ये करणं तु किम् ४८७ भावाभावविनिर्मुक्ते निर्माये स्वप्रकाशके ॥ करणादेश्च वार्तापि दुपपन्ना कथं भवेत् ४८८
ततो नैवात्मविज्ञाने करणं श्रुतिमार्गतः ॥ लभ्यते नापि योगस्य दर्शनेन च केनचित् ४८९

पि गृह्यमिति त्रिभिः । शीर्यत्वमवयवशैथिल्येन नाशशीलत्वम् ४८४ शीर्यत्वस्याप्यपकं चावयवद्वारा संयोगित्वलक्षणं संगित्वमित्याह अपि यच्छीर्यते इति । यच्छीर्यते तदवयवैः कृत्वा युक्तं संयोग
वदपि भवति आत्मा तु न तथेत्यर्थः ४८५ संगस्य व्यापकं च भयमित्यस्य व्यापकता तस्याश्च विनाशकारणतं बंध इत्याह अपि सक्तस्येति । सक्तस्य संगिनो भयं दृष्टं यथा इंद्रियैस्तदुपलक्षितविषयैश्च योगिनः
शरीरस्येति । तथा भीतौ सत्पां व्यथा दृष्टा स्ति व्यथायां सत्पांच विनाशकारणसंनिधानं दृष्टमित्यर्थः ४८६ व्यापकाभावे च व्याप्याभाव इत्याह अविनाशीति । आत्मा यतो विनाशीततो व्यथा
शून्य एव मग्रेऽपि योज्यम् ४८७ किंचात्मनः स्वभावमालोच्यापि करणादिकं तत्स्वरूपभावेन वाच्यमित्याह भावाभावेति । स्पष्टम् ४८८ फलितमाह ततइति । औपनिषदमतेन पातं जलमतेन चा
त्मभावेन करणं केन चिदपि वक्तुमशक्यमित्यर्थः ४८९

आ. पु.

॥ १९ ॥

अथचार्वाकादिवेशेपिकांतमतेष्वपिकरणासंभवेप्रपंचयति आत्मेतिनवभिः । येतावद्गृहस्पतिशिष्येषुचार्वाकैपुदेहेन्द्रियमनःप्राणानात्मत्वेनपश्यन्मुपथमंपृथिव्यमेजोवायुसंघातात्मकंदेहेरूपादिमन
याइन्द्रियविषयत्वेनात्मत्वान्मंष्पात्मानंमन्यंतेतेषांमतेतत्स्पदेहरूपात्मनोभानेकरणंनहिंसंभवेदित्यर्थः ४९० कथमित्याकांक्षायामाह सर्वस्येति । तन्मतेन्द्रियत्रेत्रादिकंकरणत्वेनविवक्ष्येतत
त्तत्कर्तृत्वेनाकांतसंघातलक्षणान्नयज्ञानकर्तृत्वात् संघातस्यचसंहतमात्ररूपत्वात् तथाचसर्वकरणत्वेनविवक्षितंकर्तृरूपमेवस्यान्नकरणंभेदाभावात् करणत्वस्यकर्तृभेदनिपतत्वादित्यर्थः । एतद्
क्तृपणमिन्द्रियसंघातात्मवादमितेपिषोड्यं देहस्तुतन्मतेनकरणंज्ञानक्रियांप्रतिकर्मत्वात् एवंवाह्यविषयाअपि इन्द्रियेभ्यआंतरोभावस्तुतेरनभ्युपगमादेवनकरणमितिभावः ४९१ देहेन्द्रियादी
ति । यैरपिदेहेन्द्रियसमुदायाद्भिन्नोमनोरूपःप्राणरूपःकर्तृभोक्तरूपोवात्माभ्युपगम्यतेतेप्रष्टव्याःकिमात्मारूपादिमान्नीरूपोवा आयेतत्स्वरूपादिमतइन्द्रियेर्मनसावाऽनुपलभ्यमानत्वात्तानीन्द्रिया
प्यितदुपलब्धोन्नकरणानिवक्तुंशक्यानि मनोपिरूपादिमतांप्रहणइन्द्रियोर्विनाऽसमर्थत्वात्नकरणत्वेनवाच्यमित्यर्थः ४९२ अंत्येआह नीरूपोपीति । यदायंदेहेन्द्रियसंघातव्यतिरिक्तआत्मानो
रूपःस्वीक्रियतेतदापिमनस्तद्गृहणेकरणंवक्तुमशक्यं तदाहिआत्माकर्मवास्यात्कर्तावा । आयेकर्तृहान्याकरणत्वहानिः करणत्वस्यकर्तृसापेक्षत्वात् । अंत्येतु नुइतिवितर्के आत्मग्रहणक्रिया

आत्मासुरगुरोःशिष्यैरुक्तोरूपादिमानयम् ॥ ऐन्द्रियस्तर्हितस्यापिकरणग्रहणेनहि ४९० सर्वस्यकरणस्यास्यसंघातातर्निपातनात् ॥ ततःकर्तैवसर्वस्यात्करणं
नैवकिंचन ॥ इन्द्रियाणायदात्मत्वंतदाप्युक्तंव्यवस्थितम् ४९१ देहेन्द्रियादिसंघाताद्व्यतिरिक्तोयदापुमान् ॥ रूपादिमांस्तदातस्यचक्षुराद्यैरदर्शनात् ॥ नता
निकरणानिस्युर्मनोप्येतैर्विनानच ४९२ नीरूपोपियदायंस्यात्तदापिमनसानहि ॥ गृह्यतेकरणंयस्मात्कर्तारिसमपेक्षते ४९३ आत्मायंकर्मतांप्राप्तःकर्तातस्य
भवेद्विकः ॥ अकर्मत्वेपिकर्तैवकर्मकिंनुभविष्यति ४९४ एकस्यापिसदानस्यादपायेकर्तृकर्मणोः ॥ करणंयतएतत्स्यात्सापेक्षंकर्तृकर्मणोः ४९५ करोत्यनेनसत
तंकर्ताकर्मणिकिंचन ॥ यस्मात्ततोत्रकरणमुक्तमेतन्मनीषिभिः ४९६ एकदैवचनैकस्यव्यापारेभेदवर्जिते ॥ कर्तृताकर्मतादृष्टानुपपन्नाथवाभवेत् ४९७ अदृष्ट
मुपपत्त्यापिहीनमंगीकरोपिचेत् ॥ करणादिविभागेनविनाप्यस्यप्रकाशनम् ॥ अंगीकरोषिकस्मान्मूढमादिप्रवेदिनम् ४९८

यामात्माभिन्नंकिंकर्मभविष्यतिनकिंचिदपितथाचकर्महान्याकरणत्वहानिरितिद्वयोरर्थः ४९३ । ४९४ कर्तृकर्मणोर्मध्येऽन्यतरस्यापिहानेकरणस्यकरणत्वेनस्यात्तस्यकर्तृकर्मसापेक्षत्वादित्याह एक
स्यापीति । व्याख्यातम् ४९५ सापेक्षतांस्फुटयितुंकरणलक्षणमाह करोतीति । येनकर्ताकर्मनिष्ठंकिंचित्फलेजनयतितत्करणमित्युक्तमित्यर्थः तदुक्तंहरिणा 'क्रियायाःपरिनिष्पत्तिर्यथा
पारादन्तरं । विवक्ष्यतेयशयत्रकरणंतत्तदास्मृतम्' इति । एतेनाकर्मकथातुयोगेत्तीयाहेत्वर्थोप्येति सूचितम् ४९६ युगपदेकत्रव्यापारेकस्यात्मनःकर्तृत्वंकर्मत्वंचनसंभवतिहाष्टिविरोधादुप
पत्तिविरोधाच्चेत्याह एकदैवेति ४९७ किंचप्रमाणन्यायविरुद्धंयुगपदेकस्यकर्मकर्तृत्वमंगीकृत्यश्रुत्यनुभवसिद्धंस्वयंप्रकाशित्वमनभ्युपगच्छतास्वमादित्यमेवाविष्कियतेइत्याह अदृष्टमिति । हेमूढ
करणादिविभागेनकरणस्वरूपस्यादिःकारणंनिर्वाहकइतिपावत् ईदृशोयःकर्तृकर्मणोर्विभागोभेदस्तेनविनाप्यस्यात्मनःप्रकाशनंभानेकरणदृष्ट्युपपत्तिविरुद्धमप्यंगीकरोपिचेत्तदामादिप्रवेदिनमा
प्रमाआदिप्रवेदिनाप्रमादिग्रहःतेषांप्रवेदिनंसाक्षिणंस्वप्रकाशंश्रुत्यादिप्रसिद्धंकस्मान्नांगीकरोपिक्वोत्रतेभारइत्यर्थः तदुक्तंवार्तिककूट्टिः 'प्रमाणमप्रमाणंवप्रमाभास्तत्तेवैव । कुर्वत्येवप्रमाणंयत्रतद
संभावनाकुतः' इति ४९८

कथंताहसिद्धांतिश्रुतेः करणत्वमिति चेदात्मभानप्रतिबंधकावरणापसारणेन गौणमित्याह श्रुतिरपीति द्वाभ्यां । वस्तुतः श्रुतिरप्यात्मभाने करणं न भवति किंतु तां श्रुत्वाऽस्माकमधिकारिणामात्माकारावृत्तिर्जायते तथा वृत्त्या च स्वात्मावरोधनं आत्मस्वरूपावरकं ततोऽज्ञानेन इत्यतः स्वयमेवात्माभातीति द्वयोरर्थः ४९९ । ५०० फलितमाह एवमित्यादिना । केवललोकादृष्ट्याश्रयणाद्येवं दास्तेषामंते पिकरणमात्मभानेन संभवति किमुत वैदिकमताश्रयणे इत्यर्थः ५०१ किं त्वेदिकमतमित्याकांक्षायामाह देहादेरिति । करकः कर्मबलस्तत्प्रभृतिवज्जडत्वाद्देहादीनामनात्मत्वमित्यविवादं तेषां च भानमाध्यासिकचित्संबंधविना न संभवतीत्यतस्तेषां मिथ्यात्वात् सर्वाधिष्ठानभूत आत्माऽदृश्य इत्यर्थः ५०२ सचादयः सर्वबुद्धिसाक्षिणो न भिन्न इति बोधयितुं धुकां देविज्ञातारमित्याद्युक्तमिति सूचयंस्तस्याविषयतां भाने करणानपेक्षतारूपानि गमयति विज्ञातेति । स आत्मा साक्षिरूप एव तं च केन करणेन ज्ञानीयादितिसंबंधः ५०३ एवमात्मानं विज्ञायत्वया तन्निष्ठैव संपाद्येत्याह तत इति । पत्यादिकं ह्यप्ययतां विस्मृत्य स्वयं प्रकाशात्मानं देकरसिका भवेति द्वयोरर्थः ५०४ । ५०५ एवमिति । यत्त्वयाऽमृतत्वममृतत्वसाधनं पृष्ठं तदात्मविद्यारूपमुक्तमित्यर्थः ५०६ अरे इति । सर्वांतराद्वितीयात्मज्ञानादन्य

श्रुतिरप्यात्मनो ज्ञाने करणं नैव वस्तुतः ॥ अस्माकं किंतु वचनात् श्रुतेर्वृत्तिः प्रजायते ४९९ वृत्त्या तया तमो नाशं याति स्वात्मावरोधनम् ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिस्ततो भाति स्वयं हि नः ५०० एवं मंदमतेऽप्यात्मज्ञाने लोकसमाश्रयात् ॥ करणं नास्ति केनेदं भवेद्वेद समाश्रये ५०१ देहादेर्नात्मतादृष्ट्या जडत्वात् करकादिवत् ॥ ततोऽजडः स्वयं ज्योतिरा नंदात्मैव निर्द्वयः ५०२ विज्ञाता सर्वबुद्धीनां साक्ष्ये वात्मानचापरः ॥ विज्ञातारमरे केन ज्ञानीया तत एव हि ॥ मैत्रेयिकरणेनायमानं दात्मानमव्ययम् ५०३ ततस्त्वमपि मैत्रेये सर्वप्रियतमं त्विमम् ॥ स्वयं ज्योतिः स्वभावेन स्वप्रकाशं सदा द्वयम् ५०४ आनंदात्मानमात्मस्थमात्मनैवावधारय ॥ पतिपुत्रादिकं हित्वा दुःखजातमिदं प्रिये ५०५ एवमुक्तं मया तुभ्यं प्रिये स्वात्मानुशासनम् ॥ एतावदेव विज्ञेयममृतत्वं न संशयः ५०६ अरे मैत्रेयि नैवान्यदमृतत्वं हि विद्यते ॥ मुक्तात्महृदये संतमानं दात्मानमद्वयम् ५०७ आत्मनस्त्वस्य विज्ञानान्मरणं ते पुनर्न हि ॥ भविष्यति वपुस्त्यागात् तस्मान्मैत्रेय्यनंतरम् ५०८ एवं स्वहृदये संतं स्वयं ज्योतिः स्वरूपिणम् ॥ आनंदात्मानमद्वैतमनंतमविनाशिनम् ५०९ परित्यज्य बहिः श्रितं मा कृथास्त्वं कदाचन ॥ तथा च मरणं भूयो न भविष्यति ते प्रिये ५१० एवमुक्ता मुनिवरो याज्ञवल्क्यः प्रियां निजाम् ॥ मैत्रेयीं जातवैराग्यः प्रवव्राज गृहाश्रमात् ५११ आत्मशक्तिं गुणैर्गूढामात्मनो न्यां विलोकयन् ॥ विचारकारणानां यादृष्टवंतो मुनीश्वराः ५१२ आत्मैव जगतो हेतुर्माययेत्येव दर्शनात् ॥ यस्याविनिश्चयो जातो मुनीनां भावितात्मनाम् ५१३

दमृतत्वसाधनं नास्तीत्यर्थः ५०७ आत्मनस्त्विति । अस्यात्मनो ज्ञानप्रभावादेतद्देहस्यामानंतरं पुनर्मरणं तेन भविष्यतीति ५०८ एतदेस्फुटपति एवमिति । उक्तविषयाहृदयस्थात्मानमद्वैतं निश्चित्य चित्तस्य तत्प्रवणता करणं विज्ञानं तत्फलं तु पुनः संसाराभाव इति द्वयोरर्थः ५०९ । ५१० उक्तात्मज्ञानदादृश्यापि ब्रह्मसंन्यासः कार्य इति दर्शयामुनिः संन्यस्तवानित्याह एवमुक्तेति स्पष्टम् ५११ उत्तराध्यायजिज्ञासा मृत्पापयति आत्मशक्तिमिति द्वाभ्यां । किं कुर्वमुनिः प्रवव्राज आत्मनः शक्तिमायां प्रकृत्यापि पदवाच्यां सत्त्वादिगुणैर्गूढामात्मनः सच्चिदानंदलक्षणादप्यां विलक्षणं मिथ्यात्वेन विलोकयन् यं शक्तिकालादीनां जगत्कारणानां विचारेण पुनः साक्षात्कृतं त्वं इत्यर्थः ५१२ तां च शक्तिं स्वतंत्रत्वेन निश्चितवंतः किंत्वात्मनो जगत्कारणत्वादिनिर्वाहकत्वेन तच्छेषतयेत्याह आत्मैवेति । आत्मैव जगतः प्रधानं कारणं माया तु तत्रोपकरणमित्ययमर्थोपदाह इत्येवमस्याः शक्तौ विनिश्चयः शुद्धात्मनां मुनीनां जात इत्यर्थः ५१३

शीतोष्णेति । पुनः किंकृत्वा प्रवव्राज ब्रह्मादिस्तंबपर्यंते जगति समोभूत्वा । कीदृशे ब्रह्मादिस्तंबपर्यंते जगति शीतोष्णादिसाधुपापांतरूपैर्देयात्मनि उभयरूपे अनुहूलप्रतिकूलात्मक इति यावत् स्वदेहेचेति चकारेण परदेहग्रहः ५१४ प्रवृत्तमिति । समुनिरिन्द्रियाणां प्रवृत्तिनिवृत्त्योरुदासीनोऽभवत् किंकृत्वा गुणाबाध्यांतरकरणात्मका एव गुणे पुविषयेषु प्रवृत्तिनिवृत्तिस्वभावा आत्मा तु सदा निर्विकार इति भगवद्गीतोक्तं विचारं कृत्वा ५१५ देहं द्विषेति । एवं मनोवाग्देहेभूतानामभयप्रदः सन् विषयचरः कीदृशः रविचंद्रविदेशितः रविचंद्राभ्यां विशेषेण देशितो भागवतं कादशोक्तविधया दत्तात्रेयवदितरेषां विकारित्वेऽपि निर्विकारत्वलक्षणां शिक्षां प्रापितः । रविचंद्रवदशत इति पाठे ईशत इति भावप्रधानो निर्देशः ईशत्वेन निर्विकारत्वलक्षणैश्चर्येणेत्यर्थः ५१६ भैत्रेयो वृत्तांतमाह याज्ञवल्क्य इत्यादिना । संन्यासलिंगदंडादिकंतद्रहिता । आत्मस्वरूपिणी आत्मस्वरूपानुसंधानपरा ५१७ 'मुखजानामयंधर्मोऽपि द्विष्णोर्लिंगधारण । बाहुजातोरुजातानां नापंधर्मो विधीयते' इति वाक्यानुसारेण स्त्रियोदंडग्रहणानधिकारं केमुत्पेनाह द्विजोत्तमस्येति । अभ्येष्टांस्त्रियाणां वैश्यानां च ५१८ ब्राह्मणादितरं तु वंशधारणादिकमकृत्वा ईसासत्पादिकं पतिधर्मं कुर्वीरन् तेषां साधारणधर्मत्वेनापि पुराणादिपुविधानादित्याशयेनाह ब्रह्मचर्यादिकमिति । चतुर्थाश्रमवासिनां यो ब्रह्मचर्यादिरूपो धर्मस्तदनुष्ठानरूपमुत्तमाश्रमधारणयोऽपि तस्य त्रियाद्याश्च कुर्वन्ति तिसंबंधः ब्रह्मचर्यमुपस्थसं

शीतोष्णसुखदुःखेषु तथा मानापमानयोः ॥ मित्रेशत्रौ स्वदेहे च साधौ पापे दयात्मनि ॥ ब्रह्मादिस्तंबपर्यंते समोभूत्वा महामुनिः ५१४ प्रवृत्तमिन्द्रियगणानां मुंद्रेष्टि कदाचन ॥ स्वव्यापारे निवृत्तं च तस्मात्कांक्षति नैव सः ॥ गुणागुणेषु वर्तत इति मत्वा मुनीश्वरः ५१५ देहं द्विष्यैर्मनोयुक्तैर्भूतानामभयप्रदः ॥ चचार वसुधां कृत्स्नां रविचंद्रविदेशितः ५१६ याज्ञवल्क्यो यथा तद्वन्मैत्रेय्यपि चचार ॥ संन्यासलिंगरहिता भुवमात्मस्वरूपिणी ५१७ द्विजोत्तमस्य लिंगं स्याच्चतुर्थाश्रमवासिनः ॥ वर्णिनामपि नान्येषां कुत एतत्स्त्रियो भवेत् ५१८ ब्रह्मचर्यादिकंधर्मं चतुर्थाश्रमवासिनाम् ॥ योऽपि दायाश्च कुर्वन्तु आश्रमस्य विधारणम् ५१९ विटादिवेषयुक्तोऽपि चरेद्धर्ममनिदितम् ॥ आश्रमेऽनधिकारो य उक्तमाश्रमिणः सदा ५२० कामं त्रैवर्णिकस्त्रीणां तथा क्षत्रियवैश्ययोः ॥ विज्ञानं वेदवाक्येन कारयेद्ब्राह्मणः स्वयम् ॥ ५२१ चतुर्थमाश्रमं नैव कारयेत् कुदाचन ॥ लिंगधारणरूपं तमलिंगधर्मतः समम् ५२२ कारयेत् केऽपि कुर्यान् धर्मं करणेन हि ॥ विरोधो विद्यते यद्दद्यांशुद्रस्य कीर्तितः ५२३

यमः ५१९ एतदेव स्फुटयति विटादीति । विटाः स्त्रिङ्गः 'विटो द्वौ लवणे स्त्रिङ्गे' इति विश्वः । य आश्रमेऽनधिकारोऽधिकारहीनः स आश्रमिण आश्रमाधिकारिणः प्रति उक्तं विहितमहिंसादिकंधर्मं कुर्वन्त कीदृशः सन् शैलूपादीनां विवेण प्रच्छन्नश्चरन्नपीत्यर्थः ५२० उक्ताधिकारिणां विद्यालाभाय गुरुशिष्यव्यवस्थामाह काममित्यादिना । ब्राह्मणो गुरुर्द्विजस्त्रीणां सत्रवैश्ययोश्चात्मज्ञानं स्वयमेवोच्चारितेन वेदवाक्येन कामयथेच्छं कारयेज्जनयेत् एतेषां वेदवाक्यश्रवणे शूद्रवर्ण्युदासाद्यभावान्मैत्रेयी ब्राह्मणाद्यनुसारेण शिष्टाचारश्चेति भावः परं त्वभ्ययनं स्त्रीणां नास्तीति स्वयमेव वक्ष्यतीति ५२१ चतुर्थमिति । स ब्राह्मण उक्ताधिकारिणां लिंगधारणरूपं चतुर्थमाश्रमं तु न कारयेत् यदिति चतुर्थाश्रमं कारयेत्तदा लिंगदंडादिलिंगरहितं ब्रह्मचर्यादियर्थैः समवेतं कारयेत् न वा केऽपि विप्रभिजास्तं लिंगधारणरूपं चतुर्थाश्रमं कुर्यात् यदिकुर्यात्तदाऽलिंगधर्मतः समं कुर्यात् ह्यतो धर्ममात्रानुष्ठानेन कोऽपि श्रुत्यादि विरोधो विद्यते विशेषानुष्ठानेन तु सविद्यते उभयत्रोदाहरणं शूद्रः यथा शूद्रस्य श्रोतस्मांतं पागेऽपि शूद्रोऽपि न कृत्वा स्त्रियादिवक्यैः पर्युदासस्तत्तुल्यदानादिसाधारणधर्मं ननु मतिर्न मस्कारेण भैत्रेयपंचयज्ञाज्ञापापेदित्यादिवक्यैरिति द्वयोः ५२२ । ५२३

क्षत्रियाश्चेति । विद्यावंत इति पुमान्स्त्रियेत्येकशेषः क्षत्रियादयो विद्यावंतोऽप्यात्मविद्यायामन्येषां गुरुत्वं न भजेत् ब्राह्मणं प्रति तु सुतरामित्युत्तरं इत्यर्थः ५२४ उक्तोत्सर्गस्यापवादस्थलं प्रपञ्चयन् स
त्रियादिभिरावश्यकत्वे स्वसजातीयोऽपकृष्टो वा शिष्यः कार्य इत्याह क्षत्रिय इत्यादिना । क्षत्रियः क्षत्रियवैश्ययोस्तयोः क्षत्रियवैश्ययोः सजातीयानां स्त्रीणां च गुरुर्भवेद्यदि ब्राह्मणस्तज्जातीयो वा गुरुत्वयो
ग्यानलभ्येतेत्यर्थः ५२५ वैश्यस्तु वैश्यसजातीयां स्त्रियं वा कामं शिष्यत्वं नयेत् उत्तमवर्णगा ब्राह्मणक्षत्रियज्जातीयाः स्त्रियस्तु शिष्यत्वं न नयेदित्याह वैश्यमिति ५२६ स्त्रियस्तु द्विजानां गुरुत्वं न प्रति
पद्येत् अध्यपनहीनत्वेन तेभ्योऽपकृष्टत्वादित्याह स्त्रिय इति ५२७ संप्रदायस्येति । यदा तु संप्रदायप्रवर्तकः कश्चित्पुरुषो न लभ्यते तदा स्त्रियोऽपि समानजातीयानामपकृष्टज्जातीयानां च विद्योपदेशो
का भवेयुरित्यर्थः ५२८ त्रैवर्णिका इति । त्रैवर्णिका अयुतमगुरोरलाभे सति संप्रदायमात्रं कुतश्चिद्विज्ञापयेदवाक्येभ्यः सम्प्रज्ञानं स्वयमेव संपादयत्वित्यर्थः ५२९ ब्राह्मणजातीयायाः स्त्रियो गुरु
स्तु विप्र एव तत्सर्वं गुरुत्वादित्याह ब्राह्मणानामिति ५३० अत्रापीति । अत्र विप्राणां मध्ये षडंशो विप्रः प्रशस्तो गुरुकोयः कुलीनो वा लघेमात्रासंबुद्धः शिक्षितस्ततः पित्रा तत आचार्येणेत्यर्थः

क्षत्रियाश्च तथा वैश्यास्तद्वैवर्णिकाः स्त्रियः ॥ विद्यावंतोऽपि नान्येभ्यः कुर्युरात्मोपदेशनम् ॥ उपदेशोऽपि विप्रस्य केऽपि नैवाधिकारिणः ५२४ क्षत्रियः क्षत्रियं वापि वै
श्यं वापि द्वयोः स्त्रियः ॥ विप्राद्यभावतः कामं शिष्यं कुर्वीत धर्मवित् ५२५ वैश्यं वैश्यस्तथा वैश्यस्त्रियो वा धर्मसंयुताः ॥ शिष्यत्वेन प्रगृह्णीयात्कामं नोत्तमवर्णगाः ५२६
स्त्रियस्त्रैवर्णिकानां स्युर्गुरो नैव कर्हि चित् ॥ अनधीता यतस्त्वेता वेदवाक्या विचक्षणाः ५२७ संप्रदायस्य विच्छेदे कामं त्रैवर्णिकस्त्रियः ॥ उपदेशान्प्रकुर्वीत समाना
न धमान् प्रति ५२८ त्रैवर्णिकास्तु विज्ञाय संप्रदायं स्वयं धिया ॥ वेदेभ्योऽप्यवगच्छंतु वक्रभावे स्थिते सति ५२९ ब्राह्मणानां स्त्रियो विप्रो गुरुको न चापरः ॥ अन्य
स्यापि भवेदेष गुरुः सर्वशरीरिणः ५३० अत्रापि कुलविद्यादिसंपन्नः पितृ तस्तथा ॥ मातृतश्चापि संबुद्धः प्रशस्तो गुरुरीरितः ५३१ पतिः सर्वत्र नारीणां प्रथमः प्रोच्य
ते गुरुः ॥ तदभावाद्भवेदन्य उत्तमोऽपि समोऽपि वा ५३२ वर्णेनैव निकृष्टः स्यादधमः कस्यचिद्गुरुः ॥ कस्यांचिदपि विद्यायामापद्यपि च कर्हि चित् ५३३ शूद्रादयस्त
दीयाया योऽपि तोयदि धर्मतः ॥ वर्तते तत्र विज्ञेयं पुराणादेश्वाक्यतः ॥ उपदेशनमत्र स्याद्वेदवाक्यान्न कर्हि चित् ५३४ यदा धमो गुरुर्द्वयात्कदाचित्संकटे सति ॥
वर्णिनो विक्रयादेव विद्यामस्मात्समाप्नुयात् ५३५

तथाच श्रुतिः 'मातृमान्पितृमानाचार्यवान्' इति ५३१ तत्रापि स्त्रियाः पतिरेव मुख्यो गुरुस्तस्य विद्यागुरुत्वात्संभवेत्वन्योऽप्युत्तमजातीयः समजातीयो वा गुरुः कार्य इत्याह पतिरिति ५३२ वर्णो नै
वेति । निकृष्टोऽधमो विप्रापेक्षया अधमानां क्षत्रियादीनां मध्ये निकृष्टो वर्णः शूद्रस्तु कदाचिदप्यपि कस्यामपि विद्यायां गुरुत्वं न स्यादित्यर्थः एतेनापदि क्षत्रियादेर्गुरुत्वमनुमतमिति ५३३ शूद्रादय इ
ति । आदिपदेन संकरजातयस्तदीयाः शूद्रजातीयाः एतेषामात्मजिज्ञासायां सत्यां पुराणकाव्यादिवाक्यश्रवणेन ज्ञानं संपाद्य अत्र शूद्रादिषु वेदवाक्येनोपदेशनं तु कदाचिन्न कर्तव्यमित्यर्थः तथाच श्रु
तिः 'पद्युवा एतत्संज्ञानं यच्छूद्रस्तस्मात्तस्मीपेनाध्येतव्यम्' इति पद्युवादयुक्तम् ५३४ यदा धम इति । यदाऽधमोऽधमजातीयो गुरुत्वेन ब्रूयाद्विद्योपदेशस्यात्तदोत्तमजातीयो विद्याकामस्त
स्मादधमजातीयगुरोः सकाशाद्विद्यां विक्रयादेव धनादिविनिमयेनैव प्राप्तुं यात्संकटे उत्तमजातीयगुरुलाभासंभवरूपापदीत्यर्थः ५३५

निःस्पृह इति । यदि तु सोऽधमजातीयगुरुस्तत्र धने निःस्पृहः स्यात्तदा कांश्चिद्विद्यां दत्त्वा ततो विद्यामाप्नुयात्स गुरुस्तस्मात् स्य लोपेऽप्यमी तमुत्तमजातीयां शिष्यं प्राप्याधिकं पादसंवाहनादिकं न कार-
येदित्यर्थः तदुक्तं मनुना 'अत्राह्मणादध्ययनमापत्काले विधीयते । अनुग्रज्याश्च शुश्रूषाया वदध्ययनं गुरोः' इति अत्र मनुवाक्ये चकारः पादसंवाहनादिरूपसेवाया नृत्त्यर्थ इति तद्व्याख्यातारः । श्रुतिश्च ता-
नहानुपनीयेति तानुहालकादीननुपनीयपादग्रहणमकारयित्वेव राजाऽश्वपतिस्तेभ्यो विद्यां ददाविति तदर्थः ५३६ अश्वपत्यादिकानि । अश्वपत्यादिकानुत्तमजातीयो दालकादिमुनीनां गुरुन् हृष्टाश्रुतिप्र-
सिद्धान् विज्ञायमन्वादिभिरिदमपकृष्टगुरोः सकाशाद्विद्याग्रहणमुक्तं परंतु तत्संभवेऽप्यत्र गुरुलाभयोग्यत्वेऽतिवृत्तं न कर्तव्यमित्यर्थः ५३७ एतां सकलमर्थां जानानामैत्रेयो देवादि रहिता सती मच्छत्र

निःस्पृहो यदि तत्रापि तदान्यविद्यया प्रुयात् ॥ विद्या गुरुश्च नो तस्मादधिकं कारयेत्कचित् ५३६ अश्वपत्यादिकान् हृष्टा गुरुन धमवर्णिनः ॥ प्राचीनशालप्रभृतीन्
शिष्यानुत्तमवर्णिनः ॥ इदमुक्तं न तच्छस्तं कदाचित्सति संभवे ५३७ मैत्रेयी सकलं त्वेदं देयस्मात्ततो त्रसा ॥ पत्युः संप्राप्तविज्ञाना ब्रह्मचर्यादिसंयुता ॥ चतुर्थांश्च
मर्त्येन शून्या भूमि च चारसा ५३८ याज्ञवल्क्यस्य मैत्रेय्यवैषम्यं लिङ्गधारणम् ॥ अभून्नैवापरं किंचिच्चतुर्थांश्च मधर्मतः ५३९ इत्युक्तं याज्ञवल्क्येन ब्रह्मज्ञानं मये
रितम् ॥ मैत्रेय्याः किंपुनर्भूयः श्रोतुमिच्छसि सुव्रत ५४० ॥ ॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादाशिष्येण श्रीशंकरानंदभगवता विरचित उप-
निषद्ब्रह्मसूत्रपुराणे बृहदारण्यक्याज्ञवल्क्यमैत्रेयीसंवादीनामसप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

वेधेण विचचरेत्पह मैत्रेयीति ५३८ याज्ञवल्क्यस्येति । तदा याज्ञवल्क्यस्य देवादिधारणमात्ररूपो विशेषो मैत्रेयीसकाशादभूत्समदृष्टित्वादिधर्मास्तु समावाभवन्नित्यर्थः ५३९ उपसंहरति
इत्युक्तमिति ५४० ॥ हितार्थे यजमानस्य यस्य सप्तपिभूतयः ॥ तत्र मानमयं पूर्णः सप्तम्यां सप्तमोऽजनि ॥ १ ॥ यस्याष्टमूर्त्तये जमानालयमूर्त्युपकारार्थं सप्तशिष्टाः पंचभूतरविचंद्रात्मिका मूर्तयः
सदो यतास्तत्रास्य प्रभाः स्वरूपे मानभूतोऽयं सप्तमोऽध्यायः सप्तम्यां तिथौ पूर्णो जात इत्यर्थः ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलककृष्णचंद्रात्मजदिलारामसूरितनूजरांमकृष्णस्य श्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानु-
गृहीतस्य कृताया तस्य पुराणटीकायां सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे सप्तमाध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे अष्टमाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ सर्वज्ञःसर्वशक्तिश्चेताश्चतरदांशितः ॥ देवोऽष्टमूर्तिःसर्वात्मसम्यग्दर्शयते ॥ १ ॥ शिष्यप्रश्नपूर्वोक्तानुवादपूर्वकमाभिनयति याज्ञवल्क्येरितमितिद्वादशभिः । स्पष्टंद्रपम्
परन्तुउक्तमिति १ । २ आदित्येनेति । यत्रयदुपबृंहणार्थं यत्रआदित्यप्रोक्तज्ञाने ३ कांडत्रयस्येति । भेदाभेदाभ्यांभिन्नः ४ दध्यङ्कार्थवर्णस्येति । अश्विनोःशिष्यता अस्यदध्य
ङ्कार्थवर्णस्य ५ पंचमाध्यायार्थमनुवदति संवादइति ६ षष्ठसप्तमयोरर्थमाह भूपतेरिति । जनकस्ययाज्ञवल्क्यशिष्यताषष्ठउक्ता मेत्रेयपास्तच्छिष्यतातुसप्तमउक्ता तत्रसप्तमांतेयदुक्तं
याज्ञवल्क्यःसंन्यस्याविद्याख्यामात्मशक्तिपरमार्थात्मस्वरूपात्पृथग्दृष्टवान्यस्याःशक्तेःस्वरूपंमुनिभिःकारणस्वरूपेणदृष्टमिति । अत्रपृच्छ्यते तेषामुनीनांविचारःकीदृशोजातः तेषांसभाच
कीदृशीजाता तत्रकेनवादिनाबुद्धिःस्वस्वाभिप्रायरूपाकीदृशीकथंचप्रकटिताइतिचतुर्णामर्थः ७ । ८ । ९ । १० कारणानामिति । तेनविचारेणमुनिभिःकिंकारणंनिश्चितंब्रह्मवाक्यमित्येकं

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ याज्ञवल्क्येरितं ब्रह्मज्ञानं श्रुत्वातिविस्मितः ॥ शिष्यः पुनरिमं प्रश्नं कृतवान्स्वगुरुं प्रति १ भगवन्भवता ब्रह्मज्ञानमाख्यानसंयुतम् ॥
ऐतरेयोदितं तद्वत्कौषीतकिसमीरितम् २ आदित्येन तथा प्रोक्तं यत्र चित्रकथा इमाः ॥ इंद्रप्रतर्दनौ यत्र गुरुशिष्यौ महाबलौ ॥ अजातशत्रुबालाकी सर्वज्ञसदृशौ त
था ३ कांडत्रयस्य वंशोपि भेदाभेदाविभेदवान् ॥ ऋषिणा सह संवादो ह्यश्विनोर्देवयोस्तथा ॥ दध्यङ्कार्थवर्णेनापि शक्रस्यामिततेजसः ४ दध्यङ्कार्थवर्णस्यैव
गुरुता शिष्यतापि च ॥ अश्विनोरस्य संक्षेपो मरणांतस्तथामुनेः ५ संवादो याज्ञवल्क्यस्य ह्याश्वलाद्यौ द्विजो तमैः ॥ नानादेशैश्च मरणं शाकल्यस्याति तेजसः
६ भूपतेर्जनकस्यापि शिष्यता गुरुता तथा ॥ धीमतो याज्ञवल्क्यस्य मैत्रेय्याश्चापि शिष्यता ७ गुरुता याज्ञवल्क्यस्य कथिता सोऽपि वै द्विजः ॥ संन्यस्य सर्वकर्मा
णि ह्यविद्यां स्वात्मनि स्थिताम् ८ दृष्टवान्पृथगेवायं यथा पूर्वमुनीश्वराः ॥ कारणानां विचारेण दृष्टवंतो महाधियः ९ अत्र तेषां मुनीनां विचारः कीदृशो गुरो ॥ जा
तः सभावो बुद्धिर्वाक्यं केनैव कीदृशी १० कारणानां विचारेण कारणं किं मुनीश्वरैः ॥ निश्चितं ब्रह्मवाक्यं नान्यद्वानिश्चयोपि च कीदृशः ११ तेषां महात्मनामासीदुरोत्वं तद्व
दाधुन ॥ रुपया परया मयमवक्तव्यं न ते स्ति हि १२ एवमुक्त्वा तिसंहृष्टो गुरुः शिष्यमभाषत ॥ गृणु त्सकथामेतां श्वेताश्वतरकीर्तिताम् ॥ यतिभ्योति विरक्तेभ्यो
ह्यर्थिभ्यो ब्रह्मवेदने १३ श्वेताश्वतरमासीनं तपसा दग्धकिल्बिषम् ॥ यतयः कुत्रचिद्दृष्ट्वा प्रचलुस्तं महाधियम् १४ श्वेताश्वतरते स्वस्ति वेदशाखा प्रवर्तिने ॥ ब्रह्म
ज्ञानं स्वशाखोत्थं भिक्षायच्छाद्य नो मुने १५ भवता यादृशं ब्रह्मज्ञानं प्राप्तं स्वयं भुवः ॥ तद्वयं श्रोतुमिच्छाम एतदर्थं मिहागताः १६ अस्माकं कारणे वादो यतीनां सुम
हानमूत्र ॥ भिन्नकारणदृष्टीनां संप्रदायविभेदिनाम् १७

चिद्वा एवं तेषां महात्मनां सर्वेषां सिद्धांतनिश्चयश्चक्रिमाकारकः एतत्सर्वेद यतो मत्सकाशाद्रोष्यतवनास्तीति द्वयोरर्थः ११ । १२ एवं पृष्टो गुरुः श्वेताश्वतरेण मुनिना या ब्रह्मविद्या तदार्थं भ्यउक्तातां
वर्णयितुमुपचक्रमे इत्याह एवमिति १३ तत्र श्वेताश्वतरमुनिप्रतिअर्थिनां यतीनां प्रश्नादिकमुपोद्घाततयकथयति श्वेताश्वतरमिति नवभिः । तं प्रसिद्धम् १४ श्वेताश्वतरते इति । ब्रह्मज्ञानरूपां
भिक्षां देहीति १५ भवतेति । स्वयं भुवस्तपसानुस्मृताद्वेदाद्विष्णुगर्भाद्वा भवता यादृशं ज्ञानं प्राप्तं तज्ज्ञानमेतदर्थं श्रोतुमिहागताः स्मेतिसंबंधः १६ एतदर्थं किमर्थमित्याकांक्षायां विप्रतिपत्तिजन्य
संशयवारणार्थमिति दर्शयति अस्माकमित्यादिना । संप्रदायभेदेन भिन्नं भिन्नं कारणं मन्यमानानामस्माकं जगतः कारणे विवादो भूदित्यर्थः १७

भा. पु.

॥ १ ॥

चिरकालमिति । संकेतकर्तव्यनिश्चय । स्वप्नमप्यत् १८ संकेतमभिनयति श्वेताश्वतरनामेतिद्वाभ्यां । अयमुनिर्यत्कारणं ब्रूयात्तदस्माभिः सर्वैः प्रणम्यांगीकार्यमित्यर्थः १९ तत्र हेतुतयामुने
 रामतामाहुः पक्षेति २० इत्थमिति स्पष्टम् २१ गुरुः शिष्यं प्रत्याह एवमिति । एवं पृष्ठः श्वेताश्वतरो मुनिस्तेभ्यो यतिभ्यो यदुक्तं वास्तदहं तुभ्यं श्रावयामीत्यर्थः २२ तत्र ब्रह्मवादिनो वेदं
 तीति ब्राह्मणभागस्यार्थप्रपञ्चयति ब्राह्मणा इति न वभिः । श्वेताश्वतर उवाच हेतयो यथेदानीं भवन्तो मिलिताः समवेतास्तथा पूर्वमपि नानाविधमुनीनां समाजोऽभवदिति द्वयोरर्थः २३ । २४
 ते प्विति । तेषां समुदितानां मध्ये केचिद्ब्रह्मविद एतान् अविज्ञानं अनुग्रहीतुमिच्छन्त एवमुचुरिति २५ एवं कथमित्याकांक्षायां तदाकथमभिनयति भवन्त इति त्रिभिः । भो ब्राह्मणा भवन्तं लोकोपकारि
 णामत्र देशे समाजो लोकोपकारायास्तु सखलोकोपकार इदानीं वाचो ग्लानिहेतुभूता लौकिकीः कथाः विसृज्य जगत्कारणविचारेण सिद्धयेदिति त्रयाणामर्थः २६ । २७ । २८ एवं ब्रह्मविद्विरुक्ते

चिरकालं वयं सर्वे संवाद्य च परस्परम् ॥ इतररेतरसंकेतं कृत्वा त्वां हि समागताः १८ श्वेताश्वतरनामायं वेदशाखा प्रवर्तकः ॥ कारणं यदयं ब्रूयात्तदस्माभिर्यतीश्वराः ॥
 अभिवादेन निखिलैरङ्गीकार्यमसंशयम् १९ पक्षपातेन रहितः सर्वज्ञो यमुनीश्वरः ॥ शत्रौ पुत्रेस्वदेहे च विषमो न कदाचन २० इत्थं विधाय संकेतं वयमत्र समागताः ॥
 छिन्धि नः संशयान् ब्रह्मन् स्वस्ति ते मुनिपुंगव २१ एवमुक्तो यतीन् प्राह यथान्यायमुपागतान् ॥ कारणं यदहं तत्ते कथयामि महामते २२ ब्राह्मणा दहवः पूर्वयतयो वेदवा
 दिनः ॥ षडङ्गकुशलास्तद्ब्रह्म षोडशविशारदाः २३ शिष्या नानागुरूणां च केचिद्ब्रह्मविदामपि ॥ यथा भवन्तो यतय एकत्र मिलिताः कचित् २४ तेषु ब्रह्मविदः केचि
 देताननुजिष्ठक्षवः ॥ इदं वचनमाहुस्ते निरीक्ष्यैव परस्परम् २५ भवन्तो ब्राह्मणाः सर्वे वेदे वेदाङ्गपारगाः ॥ अत्रागता महाभागालोका नुग्रहकारिणः २६ समाजो भव
 तां तस्मादेष लोकोपकारकः ॥ भवता ब्राह्मणा हेतुर्जगतोऽत्र विचार्यताम् २७ परित्यज्य कथा एता लौकिकीर्ग्लानिहेतुकाः ॥ वचसो मुनिशार्दूल भवद्भ्यो रोचते यदि
 २८ एवमुक्तेऽथ ते सर्वे सहृष्टा जातकौतुकाः ॥ ब्राह्मणा मिलितास्तत्र तर्ककं कर्कशं बुद्धयः ॥ कारणं जगतः श्रोतुं मुचुस्ता न ब्रह्मवादिनः २९ भवन्त एवमुनयः कीर्तयन्तु
 महाधियः ॥ कारणं जगतः सर्वे श्रोष्यामः संगता वयम् ३० इत्युक्त्वा मुनिवर्यास्ते सर्वदा स्वात्मवेदिनः ॥ तर्ककं कर्कशं बुद्धीं स्तान् ज्ञात्वा भीमांसयोचिरे ३१ अकारणं ज
 गत्सर्वविप्रान् नैतत्प्रजायते ॥ पटो यथानजायेत विना तत्त्वादिकारणम् ३२ अहेतुता भवेदृष्टेयं दितेन विना भवेत् ॥ पटस्तत्तून् विना विप्रान् भवत्येव सर्वथा ३३ अपि
 कार्याणि हेतूनामभावेऽपि निर्जनि यदि ॥ व्रजेयुश्चरितार्थाः स्युः सर्व एवात्र जन्तवः ३४

सति इतरतर्कप्रधाना विप्रान् एवमाहु रित्याह एवमुक्ते इति २९ इतरवाक्यमभिनयति भवन्त एवेति स्पष्टम् ३० इत्युक्ता इति । एवमुक्तास्ते ब्रह्मविद इतरदिजांस्तार्किकान् ज्ञात्वा भीमांसया भीमां
 सारीत्या विषयसंज्ञपपूर्वपक्षादिरूपाधिकरणोपन्यासेनेति पावत् उक्तवन्त इत्यर्थः ' विषयो विषयश्चैव पूर्वपक्षस्तथोत्तरम् । प्रयोजनं च पञ्चाङ्गशास्त्रे धिकरणं स्मृतम् ' इति ३१ तत्र विषयशोच
 न परत्वेन किं कारणमित्यादि मंत्रयोजयन् किं कारणमित्यंशस्यार्थप्रपञ्चयति अकारणमित्यादिभिरष्टपष्टिल्लोकैः । हे विप्राः एतज्जगदकारणं कथं जायते इति न वाच्यं । यथा पटस्तत्त्वादिकारणं विना
 जायते इति न वक्तुं शक्यमित्यर्थः ३२ पटो यथानजायेत विना तत्त्वादिकारणम् ३३ अहेतुता भवेत्तदा पटस्तत्तून् विनापि भवेत्तस्य त्रयास्तथासर्वं ध्यानभवत्येवेति संबन्धः ३३ उक्तमर्थमुदाहर
 णां तैर्विशदयति अपि कार्पाणिकारणैर्विनापि स्युर्जापेरस्तदा सर्वजन्तवः स्यादनाजन्मन्तरेणापि कृतार्थाः स्युरित्यर्थः ३४

तथाचनार्यादिभिर्नरसमीपमन्त्रादिकं न कियेतेत्याह नारीति ३५ स्वस्वाम्याविश्वेति । धनान्नपेक्षस्वेषेण्यसेवकभावादितंबधेनसंबद्धोपिकश्चननस्यात् तथान्नादीच्छापिनकश्चिन्मेत्
अन्नादिभिस्तृप्तिश्चनस्यादित्यर्थः ३६ एवमिति । तथावस्त्राद्यर्थमपिनकश्चिन्मेत् एवमन्योपि न्यवहारो न स्यादित्यर्थः । फलितमाह । तत इति ३७ केषिद्वासाः कारणाभावं बोजाय
भावस्वरूपमंकुरादिकार्याणां कारणमाहस्तम्भतासंभवेप्युक्तहेतुजातं योजयति कारणाभावइति । एतेन व्यवहारलोपांतदोषप्रसंगेन कारणाभावः कारणमिति पक्षोपिनोपपद्यते अत्रपक्षे इदं वक्ष्यमाणं
दूषणजातमपि व्याख्यातं विस्तरेणोक्तं सद्रोध्यमित्यर्थः ३८ इयंपदोक्तं दूषणजातमेव प्रपंचयति अपिचेदित्यादिना । कारणाभावः कारणमित्यत्र पक्षे कोसौ कारणस्याभावः कारणं किं कारण
स्यात्पंताभावः किंवा प्रागभावः किंवा भवः किंवा न्यो ग्याभावः तत्रनाथः त्वदुक्तेर्याघातदोषेण व्यर्थत्वापत्तेरित्यर्थः ३९ व्याघातमभिनयति अकारणमिति । इदं विश्वमकारणकमिति पक्षसत्त्व
यांगीकृत एव तदुपपादनायेव हित्वया कारणाभावः कारणमिति पक्ष उपपाद्यते तथाच तदव्यंताभावस्य कारणत्वांगीकारे सति यथासमप्रथमांगीकृतपक्षोपिन स्यात्तदीयेत तथात्वयोक्तं स्यात् तथाचप
तिज्ञाविरोधरूपो न्याघातः स्फुट इत्यर्थः एतदुपपन्नं कारणप्रागभावस्य कारणत्वांगीकारेऽपि बोध्यमित्यर्थः ४० प्रागभावपक्षे दोषांतराणि वक्तुं विकल्पयति प्रागभावादिति । यदा प्रागभावात्कार्या

नारीननरमागच्छेन्नरान्रीचकामुकः ॥ प्रजाद्यर्थं तथा न्योपि निर्धनो धनिर्ननच ३५ स्वस्वाम्यादिश्च संबद्धो नैव कश्चिद्भविष्यति ॥ क्षुत्पिपासातुरस्तद्वदन्नपाने
च्छयानहि ॥ इतस्ततो जनो गच्छेत्तृप्तिरन्नादिनानच ३६ एवंवासः प्रभृत्यर्थे न गच्छेत्कोपिकुत्रचित् ॥ व्यवहारस्तथा सर्वः परिलोपंगमिष्यति ॥ ततः सकारणं सर्वं
जायमानं मुनीश्वराः ३७ कारणाभाव एतेन कारणं नोपपद्यते ॥ व्याख्यातमिदमप्यत्र ज्ञातव्यं मुनिसत्तमाः ३८ अपिचेत्कारणाभावः कारणं स्यात्तथात्रकः ॥ अ
त्यंताभाव एवैष इति चेद्व्यर्थमेव तत् ३९ अकारणमिदं विश्वं पक्षेषु व्यवस्थितः ॥ तथाच सति सोप्यत्र यथान स्यात्तथैरितम् ॥ प्रागभावो यदा स स्यात्तदाप्येतत्समं भ
वेत् ४० प्रागभावाद्यदा जन्मकार्याणां वादिनो भवेत् ॥ प्रागभावस्तदानष्टः स्थितो वेति विचार्यताम् ४१ यदानष्टस्तदा कार्यजनेः पूर्वमनंतरम् ॥ अथवा यदि पूर्वः
स्यात्तदानैषोत्रकारणम् ४२ अनंतरं यदानाशो भवेत्स्यतदा हि सः ॥ किमेकोप्यथवानेको यद्येकस्तर्हि किं हि सः ४३ नष्टो धुनाथवानैव यदि नष्टः कथं भवेत् ॥ कार्यमेतदि
दानीय दृश्यते सर्वजंतुभिः ४४ अधुना यद्यनष्टो यभावीनाशः कदास्य सः ॥ यस्मिन्काले त्वयं नाशं यास्यत्येतत्तदादिकिम् ॥ भविष्यति जगत्कार्यमथवान भविष्यति ४५

णां जन्मभवतीत्याकारकं वादिनो मत्तदा इति विचार्यतां विकल्प्यतां इति किं तदा कार्योत्पत्तिकाले प्रागभावो नष्टः स्थितो वेति ४१ यदेति । आद्येऽपि इदं विचार्य किं प्रागभावः कार्योत्पत्तेः पूर्वमनष्टो य
वानंतरं नष्ट इति पक्षितु पूर्वमनष्टस्तदा स कथं कारणं स्यात् न हि यद्योत्पत्तेः पूर्वमनष्टः कुलालो घटकारणमित्युच्यत इत्यर्थः ४२ कार्योत्पत्तेरनंतरं प्रागभावो नश्यतीति पक्षेऽपि विकल्पयति अनंतरमिति ।
यदा तस्य प्रागभावस्य नाशः कार्योत्पत्तेरनंतरं भवति तदाप्येतदुक्तं एतत्किं स प्रागभावः किमेकव्यक्तिः कोऽनैकव्यक्तिः को वा यद्विषयकत्वं कार्यहेतुः प्रागभाव एकाव्यक्तिः कस्तर्हि इदं वक्तव्यं किमधुना नष्टो
न वेति आद्ये इदानीं जायमानं कार्यं कथं स्यात्तद्विचारणेन नष्टे सति कार्यं जायत इति द्वयोरर्थः ४३ । ४४ अधुना स प्रागभावो नष्ट इति पक्षं दूषयति अधुनेति द्वाभ्यां । प्रागभावो हि कार्यनाश इति
प्रसिद्धं यद्विधुमा इदानीं तन कार्यं पर्यंतकार्यं पुजतिष्वप्यर्थं प्रागभावो नष्टस्तदा स्य प्रागभावस्य नाशः कदाभावी भविष्यतीति अस्मिन् पक्षे इदमपरं पृच्छयते यदा यं प्रागभावो नश्यति तत्प्रभृति इदं
जगद्रूपं कार्यं भविष्यति न वेति ४५

भविष्यतीतिपक्षेऽवहारलोपांतपूर्वोक्तदूषणंप्रसज्येतेत्याह कार्यभावइति । प्रागभावरूपंकारणंविनापिकार्यस्यभवेउत्पत्तौसत्यांकारणेनविनाकार्यजनिरितिपक्षःस्यादाप्येत तथाचपूर्वोक्तदोषप्रसक्तिरित्यर्थः ४६ अस्मिन्पक्षेनिर्युक्तिकत्वंचेत्याह अपिचेदिति । यदितदाप्रागभावनाशोत्तरकालेअकारणकंकार्यंभविष्यतितादृशानीमपितथाकुतोऽनभवतीतिप्रश्ने इदानीमकारणकार्यसंभवोपपादिकायुक्तिर्वक्तव्यासाचनास्तीत्यर्थः ४७ प्रागभावनाशेकार्येनभविष्यतीतिपक्षंदूषयति तस्मिन्निचितुभिः । तस्मिन्प्रागभावेनऐसतिकार्येनभविष्यतीतिचेदितिशेषः तर्हिअनायासेनमुक्तिसिद्धिनिश्चयान्मुक्त्यर्थप्रयासवैयर्थ्यमित्यर्थः ४८ किंचात्रपक्षेसंसारस्यानंततयाऽनादितयाचसर्वसंमतस्यसान्तत्वसादित्वयोरापत्तिरित्याह अप्यनंतस्येति । विवेकख्यातिहीनान्प्रतिसंसारोऽनंतोऽनादिश्चप्रसिद्धस्तस्यात्रपक्षेसांतत्वंस्यात्सांतत्वेचसादित्वमपिस्यादित्यर्थः ४९ सादित्वेचमुक्तस्यापिबंधापत्तिरित्याह अंतवानिति । वादिनोमतेइतिशेषः । तस्योक्तवादिसंमतस्यमुक्तस्यार्थसंसारःपुनःकेनहेतुनानभविष्यतिकिंतुभविष्यत्येवेत्यर्थः ५० ततःकिमतआह यदीति स्पष्टम् ५१ एतावतेकव्यक्तिकःप्रागभावोऽजगत्कारणमितिपक्षोनिरस्तोऽथानेकव्यक्तिकःसतथेतिपक्षंदूषयति यदानेकइत्येकादशभिः । प्रागभावस्यानेकव्यक्तित्वेतत्स्यभेदःप्रतियोगिभेदादेववाच्यः स्वरूपमात्रेणाभावेभेदासंभवादित्यर्थः ५२ तस्यप्रतियोगित्वंकारणानांका

कार्यभावेविनैवस्यात्कारणेनतदाजनिः ॥ तथाचसतिपूर्वोक्तदूषणंपुनराव्रजेत् ४६ अपिचेत्कारणाभावेसदाकार्यंभविष्यति ॥ इदानींकेनतत्रैवभवतीतिवदंतुते ४७ तस्मिन्नष्टेतदानैतत्कार्यंकापिभविष्यति ॥ अनायासेनमुक्तिःस्यात्तर्हितेषांमहात्मनाम् ४८ अप्यनंतस्यचेदंतःसंसारस्यभविष्यति ॥ अनादेःसादिताकस्मात्तस्यनैवभविष्यति ४९ अंतवांश्चतथासादिःसंसारोयदिवादिनः ॥ मुक्तस्यतस्यकेनायंपुनर्नैवभविष्यति ५० यदिमुक्तस्यसंसारःपुनरेवभविष्यति ॥ व्यर्थस्तदासमस्ताःस्युर्वादिनोमुक्तिहेतवः ५१ यदानेकस्तदातस्यभेदःकेनभवेदिह ॥ प्रागभावोहियस्यस्यात्तद्वेदादेवभेदवान् ॥ अभावस्यस्वतोभेदोऽनष्टोवादिभिर्यतः ५२ कार्यभेदाद्यदाभेदःप्रागभावगतोभवेत् ॥ तदायंकारणाभावोऽनभवेत्तर्हिचित्कचित् ५३ एवंचसतिकार्यस्यकारणेनविनाजनिः ॥ पूर्वोक्ताऽऽवर्ततेभूयोवादिनंदुर्धियंप्रति ५४ अपिकार्येह्यनुत्पन्नेतस्याभावःकथंभवेत् ॥ विशेषणसतिज्ञातेविशिष्टावगतिर्यतः ॥ अनुत्पन्नंकथंतत्स्यात्कथंवाज्ञायतेत्रतत् ५५

याणांवा नायः अनादेःप्रागभावस्यकारणासंभवादित्यभिप्रेत्य नांत्यः तथासतितस्यकार्याभावत्वेनतवकारणाभावःकारणमितिप्रतिज्ञाहीयेतेत्याह कार्यभेदादिति । यदाप्रागभावस्यभेदःकार्यरूपप्रतियोगिभेदाधीनस्तर्हिसंकारणाभावपदेनव्यवहार्योऽनस्यात्किंतुकार्याभावपदेन तथाचत्वप्रतिज्ञाहानिरित्यर्थः ५३ एवंचकारणाभावरूपस्यत्वदुक्तकारणस्याप्यसंभवेऽवहारलोपांतदूषणविशिष्टाऽकारणककार्योत्पत्तिःप्रसज्येतेत्याह एवंचसतीति । आवर्ततेपुनःप्रसज्येते ५४ किंचप्रागभावःप्रागभावत्वरूपेणघटजनकोषटीयत्वरूपेणवाआद्येष्टप्रागभावादपिघटोत्पत्त्यापत्तिःअंत्येतस्यघटीयत्वंप्रतियोगितासंबंधेनघटविशिष्टत्वंतच्चविशिष्टज्ञानाधीनं नहिपदार्थानामयःशलाकासदृशानांस्वभावेनपरस्परसंश्लेषः । विशिष्टज्ञानंनुविशेषणज्ञानाधीनमित्यतोनुत्पन्नेष्येतदसंभवादितिष्टरूपेणकारणमपिनवकुंशक्यमित्याशयेनाह अपिकार्येइति । कार्येऽनुत्पन्नेसतिअभावःप्रागभावस्तस्यतदीयत्वेनकथंभवेत्ज्ञायेत यतोविशेषणज्ञानंविशिष्टज्ञानंप्रतिहेतुरिति ! अनुत्पन्नंकार्येनुतद्विशेषणंकथंस्यात् अत्रअनुत्पन्नकार्यरूपेविशेषणेसतितद्विशिष्टरूपंकथंज्ञायेत्यर्थः ५५

ननुविशिष्टज्ञानं प्रतिविशेषणज्ञानं कारणमिति न स्वीक्रियते कारणभावात् कारणमिति वादिभिः कस्यापि कारणस्य कुत्राप्यनभ्युपगमः (दित्याशंक्यतर्हि मुतरां प्रागभावस्य कारणतावच्छेदकं विशिष्टरूपं न ज्ञा-
येतोपायांतराभावादित्याह कारणतामतेति । तद्विशेषणज्ञानं कारणरूपेण विशिष्टज्ञानोपयोगिस्यादित्यालोच्य इदं विशेषणज्ञानं यदि भवतः कारणभावात् कारणतावादिनो मतेन कारणं विद्यते तर्हि तस्य वि-
शिष्टस्य स्वरूपज्ञानं तेन सामग्र्यभावेन मुतरां दुर्घटस्यादित्यर्थः ५६ ननु विकल्परूपेण ज्ञानेनानुत्पन्नकार्यविशिष्टत्वं प्रागभावस्योपपादयिष्यत इत्याशंक्यतर्हि वंध्यापुत्रप्रागभावस्याकारेण विशिष्टज्ञानेन
यथा प्रागभावस्य न वंध्यापुत्रकारणत्वं तथा घटादिकं प्रत्यपि न स्यादसत्त्वाविशेषादित्याह वंध्येति । तस्यानुत्पन्नकार्यस्य शब्दयोगतः शब्दप्रभावात् तदुक्तं ' अत्यंतासत्पिज्ञानमर्थशब्दः करोति हि ' इति
५७ ननु घटादिकार्योत्पत्त्यनंतरं प्रागभावो घटादिकार्यसंबंधी भविष्यति तथा च भाविसंबंध्यमादाय कुमारैराजत्ववद्वटीयत्वादिन्यपदेशोपि स्यादित्याशंक्यते उत्पन्ने इति । कार्योत्पन्ने सति प्रागभावस्तस्य
कार्यस्य संबंधी भविष्यतीति चेदित्यर्थः । कार्योत्पन्ने प्रागभावस्य न एवास्त्वंधियश्रितः संबन्धः कथं स्यादित्याशयेनोच्यते न हीति । अत्र कार्योपादाने ५८ किंच कार्योत्पत्त्यनंतरं प्रागभावस्य कार्येण
संबन्धो गीकारे प्रागभावस्याविनाशित्वापत्तिः । तथा च प्रागभावस्तदानुष्ठः स्थितो वेति विचार्यतामन्यथा तदुक्तं स्थितत्वेन कारणरूपं पक्षांतरं प्रसज्यतेत्याह अपि चैवमिति । कार्यस्य जन्मन इति योजना
तच्च पक्षांतरं प्रागभावपक्षेऽत्राप्युक्तार्थविरोधादेवा संगतमिति भावः ५९ उत्पत्त्यनंतरं संबन्धो गीकारे विनाशित्वापत्तिमेव स्फुटयति कार्यस्येति । कार्योत्पत्तिरेव प्रागभावनाशसामग्रीत्वेन प्रसिद्धा तया

कारणात्मतया तस्याद्यदीदैनैव कारणम् ॥ विद्यते भवतस्तेन तस्य ज्ञानं च दुर्घटम् ५६ वंध्यापुत्रादिव तस्य ज्ञानं चेच्छब्दयोगतः ॥ तद्वदेव च तस्यापि जननैव भ-
विष्यति ५७ उत्पन्ने सति चेत्तस्य प्रागभावो भविष्यति ॥ न हि जाते घटे तस्य प्रागभावो न विद्यते ५८ अपि चैवं न नाशः स्यात् प्रागभावस्य जन्मनः ॥ कार्यस्य तत ए-
वैतत्पक्षांतरं मुपागतम् ॥ अनप्रागभावोऽयं कारणजगतामिति ५९ कार्यस्य जनिरेव स्यात् प्रागभावविनाशिनी ॥ तयाननाशितोऽयस्मात् प्रागभावस्ततोऽधुनः ६०
नित्येनैव भेदोऽस्ति प्रागभावेत्त्वकार्यतः ॥ अनित्येनास्य भेदश्चेत्प्रध्वंसोऽयं भविष्यति ६१ कारणस्याप्यनित्यत्वे सममेतद्विदूषणम् ॥ नित्यत्वे प्रागभावश्च न भवे-
दात्मनो यथा ६२ अपि चेत्कारणलोके विद्यते किंचिदेव हि ॥ अनित्यं वापि नित्यं वा तस्याभावेन किंतव ६३

दिनसनाशितस्तदा कस्तं प्रागभावेनाशयिष्यति तथा च सध्रुवो नित्यः स्यादित्यर्थः ६० स्वरूपेण प्रागभावस्य नित्यत्वे तु तस्यानेकत्वं यदुक्तं तद्व्याहृतं स्यादित्याह नित्येनेति । अस्य नित्यस्य प्रागभावस्य
नित्येनोपाधिना भेदेन स्यात् कुतोऽकार्यतः नित्यस्य प्रागभावस्य अकार्यत्वत्प्रागभावप्रतियोगित्वलक्षणकार्यत्वविरहत्वात् प्रागभावभेदस्य प्रतियोगिभेदमात्रनिरूप्य वादित्यावात् अनित्येनोपाधिना स्य नि-
त्यप्रागभावस्य भेदश्चेदं गीक्रियते तदा यमेव प्रागभावोऽयं स्यात् प्रागभावस्योपि स्यादविरक्तस्य ध्वंसस्य कल्पने गौरवात् न चेष्टापात्तिः ध्वंसस्य कार्यविरोधिनः कारणत्वस्य व्याहृतत्वादिति भावः ६१ एवं कारण-
नित्या नित्यत्वपक्षे योऽपि तत्प्रतियोगिकप्रागभावसंभवस्तस्य ध्वंसत्वापत्तिश्च दूषणतया बोधयेत्त्याह कारणस्यापीति । एतदुक्तं दूषणं त्वं डनीयतया प्रकृतैः कारणाभावस्य प्रागभावस्य रूपत्वेऽपि बोध्यं यतः
कारणस्य नित्यत्वेऽस्मात्प्रमाणाभावात् संभवः अनित्यत्वे तु नित्यस्य प्रागभावस्यैव ध्वंसत्वापत्तिरित्यर्थः । अत्रेदं बोध्यं यथा कार्यध्वंसोऽकार्यविरोधी तथा कारणध्वंसोऽपि न हि मृत्तिकाध्वंसे घटो जायत इति
६२ अथ कारणभावस्य ध्वंसरूपस्य कारणतापक्षमेकावशमभिवृत्तयस्तत्रादिन आशयं श्रोतुं तदुच्छति अपि चेदिति । किंच यदिलोके नित्या नित्यभावस्य कारणं प्रसिद्धं तर्हि तदेवास्तु तस्य लौकिककारण-
स्याभावेन कारणतया स्वीकृतेन तव वादिनः किं प्रयोजनमित्यर्थः ६३

आ. पु.

॥ ३ ॥

एवंसिद्धांतिनापृष्ठःसौमनःस्वाभिप्रायमुदाटयति बीजादीति । बीजादिरूपकारणमविनष्टंवेत्कार्यस्यांकुरादेःकारणमभवतिर्कृतुविनष्टमेव एतस्मादेतदालोच्यमयाकारणाभावःकारणमुच्यतेनवी
जादिरूपकारणमित्यर्थः ६४ एतत्श्रुत्वासिद्धांतीवादिनंप्रतिज्ञांतरेणानिगृहंस्तदुक्तित्वेवप्रागभावविचारसमाप्तिर्दृश्यति आयुष्मानितिद्वाभ्यां । समाधानार्थंवादिनामहवायुरपेक्ष्यमितिसूचनाया
युष्मानित्युच्यतेवादी । तत्रोक्ताभिप्रायेसतिसवादीतावदितिषदतु इति किं बीजादिरूपकारणस्यप्रागभावःकिमंकुरादेःकार्यस्यजनकइति त्वयासंमतंयतःप्रागभावपक्षेपरित्यज्यबीजादिनाविनष्टमि
त्युक्तयामध्वंसस्यकारणत्वंब्रूयेइतिद्वयोःसंबंधः ६५ । ६६ तत्रमौनेनवादिनःस्वीकारंलक्षयित्वाध्वंसस्याकारणतायांहेतुतयाव्यभिचारंदर्शयति बहूनामिति । बहूनांबीजंदादिरूपाणांकारणानां
भक्षकोदरादिषुप्रध्वंसंयंकुरादयोनजायंतइतिव्यभिचारात्कथंतस्यकारणत्वमित्यर्थः ६७ कारणाभावःकारणमित्युक्तौऽप्याघातश्चेत्याह अपियद्यस्येतिद्वाभ्यां । जनकत्वलक्षणंकारणत्वंबीजादेर्वदिना
स्तितदाबीजाद्यभावपरःकारणाभावशब्दःकथंनन्याहइत्यर्थः ६८ यद्यभावइति । किंचयदित्वन्मतेबीजाद्यभावःकारणंतदातस्यबीजाद्यभावस्याप्यभावःकारणमितित्वयावक्तव्यं कारणत्वाविशेषात्

बीजादिनाऽविनष्टं चेत्कारणं कार्यकारणम् ॥ कारणाभाव एतस्मात्कारणं नैव कारणम् ६४ आयुष्मांस्तत्रवदतु प्रागभावः किमत्र सः ॥ अंकुरादेर्हि जनको बीजादिः
कारणं न तु ६५ प्रागभावस्य पक्षत्वं त्यक्तवानसि संप्रति ॥ प्रध्वंसस्य यतो ब्रूषे कारणत्वं जगज्जनौ ६६ बहूनां कारणानां स्यात्प्रध्वंसो जठरादिषु ॥ अंकुरादीनि का
र्याणि कुतस्तत्र भवंति न ६७ अपियद्यस्य जनकं कारणं तस्य तद्भवेत् ॥ बीजाद्यजनकं केन कारणं भवतोच्यते ६८ यद्यभावो भवेत् कार्यजनौ कारणमत्र ते ॥ तर्हि तस्या
प्यभावः स्यात्कारणत्वेन हेतुना ६९ एवं च कारणं हित्वा भवेत् कार्यजनस्तव ॥ तत्रोक्तदूषणं पूर्वपुनरावर्त्तते पुनः ७० अपितंतु सुवर्णादेः कारणस्यात्र दर्शनात् ॥
कार्योत्पादेऽपि केनास्य प्रध्वंसः कीर्तितस्त्वया ७१ ततो बीजस्य चेन्नाशोऽभात् कारणमत्र तत् ॥ अनष्टा बीजजठरेऽपि व्यवयवाहिये ॥ तेषु वकारणं तत्र सत्तु सर्वा वि
रोधतः ७२ प्रागभावे हि ये दोषाः प्रध्वंसेऽपि त एव हि ॥ उक्तिभेदाद्भवंत्येते ह्यभावे सकलेऽपि च ७३ अन्योन्यभेदधी हेतुरभावोऽपि न कारणम् ॥ अदर्शनादभावोतः
कारणकोऽपि नैव सः ७४

तथाच बीजाद्यभावस्य कारणतोक्तिर्याहता अनवस्थिता चेति ६९ किंच यद्यत् कारणत्वेनाप्रातंतस्य तस्याभावः कारणमित्युक्तौ व्यवहारलोपांतदोषविशिष्टाऽकारणककार्योत्पातिः पुनः प्रसज्येतेत्याह एवं
चेति ७० ध्वंसस्य कारणत्वं प्रत्यक्षविरुद्धं चेत्याह अपितं त्विति । कार्योत्पादे सति अग्रपटकुंडलादिकार्यशरीरे अनुगतस्य तंतुसुवर्णादिरूपकारणस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वात् कारणाभावः कारणमितित्वया कथं की
र्त्यते इत्यर्थः ७१ एवमन्योन्यतिरेकाभ्यामांकारणत्वे निश्चितसति तत्र बीजांकुरादाहरणे त्वया ध्वंसस्य हेतुतोच्यते तत्र बीजाद्यवयवानां हेतुता संभवाद्देशोऽप्यासिद्धत्वाज्जहेतुरित्याह तत इति ।
ततः सतः कारणस्य सिद्धत्वाद् बीजस्य नाशे सति तद्बीजं कारणमास्तु ये तु बीजस्यांतर्बर्त्तमाना अमृष्टाः पांथिवा भवयथास्त एव कारणता भजंतु सर्वप्रमाणाविरोधादित्यर्थः बीजस्य बीजत्वं तु तदुपाधिकमि
ति भावः ७२ प्रागभावपक्षोऽपि दोषा अपि ध्वंसाविषयेऽप्येवोच्यते इत्याह प्रागभावइति । उक्तिभेदात्किंचित्प्रकारकभेदात् यथा एकस्य ध्वंसस्य जगद्भेदो रिदानां जातत्वे पूर्वसृष्ट्यनापत्तिः अनेकत्वेऽपि वियमा
नप्रतियोगिसंबंधानुपपन्निरित्याह यः एवमत्येताभावेऽप्योन्याभावेऽप्यवयवास्तंभवंदीपायोज्या इत्यर्थः ७३ अन्योन्याभावस्य कारणत्वं च नुपलब्धिवशादिति मित्याह अन्योन्येति ७४

॥ ३ ॥

अत्यन्ताभावपक्षदृष्टयितुं शून्यवाचिमतं स्वङ्गीयत्वेनोपन्यस्यति अतएवेति । अतोऽभावत्वावच्छिन्नस्य कारणत्वात्संभवदेवहेद्विजोत्तमाः शून्यस्य कारणत्वं नर्तव्यं शून्यमिति हि सामान्यभावात्म
कात्यन्ताभावस्यैव नामवादिभिः कल्पितं तस्य वन्ध्यापुत्रवत्सत्ताहीनस्य कारणत्वं कथं स्यादित्यर्थः ७५ तत्र दोषं वक्तुं विकल्पयति अपिकार्यस्येति । शून्यपदार्थेऽप्येवोक्तोऽभावः किं कार्यं प्रतिषेधोक्तिः
कारणप्रतियोगिको वा कार्यकारणोभयप्रतियोगिको वा त्रेधाप्यसंभवइत्यर्थः ७६ तत्र नायः कारणाभावः कारणमित्यभ्युपेत्य कार्याभावस्य कारणतां वक्तुः प्रतिज्ञाहानेरपसिद्धांतस्य वा दोषस्यापा
तादित्याह कार्यस्ययदीति । कार्यस्यात्यन्ताभावस्तत्कारणमित्यंगीकारेपसहानिरित्यर्थः ७७ अत्रैव दोषांतरमाह अपिभूयानिति । अस्य कार्याभावः कारणमित्याकारकस्य पक्षस्यांगीकारे
ऽतो हेतोर्भूयान्बहुविधो विरोधः स्यात् । अतः कुत इत्याकांक्षाया माह कारणतइत्यादि । अयं भावः कार्याभावो निरपेक्षः कारणं किं वादोषथा च कादिसापेक्षोऽप्यकारणतद्वत्सापेक्षः आये सर्वत्र
सर्वकार्योपपत्तिः अंत्येऽपि दृष्टसामग्रीसद्भावाद्वंध्यायाः सुतः कुतो न जायते एतन्मते कार्यस्यात्यन्तासद्रूपत्वाद्वंध्यासुतस्याप्यत्यन्तासत्त्वाविशेषादिति ७८ ननु वंध्यायाः सामग्रीघटकत्वमेव नास्ति शक्त्य
भावेन कारणत्वविरहादिति शक्तिवादिनः शंकराचार्यतन्निरासाय शक्तिलक्षणं पृच्छति अथेति ७९ यद्बलात्कारणात्कार्यजायते साशक्तिरितिलक्षणमाशंक्यसाशक्तिः किं कारणमिदं त्रिधाऽभिन्नावेति वि

अतएव न शून्यस्य कारणत्वं द्विजोत्तमाः ॥ अत्यन्ताभावएवायं शून्यं वादिजनेरितम् ॥ वंध्यासुतसमस्यास्य कारणत्वं कथं भवेत् ७५ अपिकार्यस्य वायं स्यादथवा कार
णस्य हि ॥ उभयोर्वापिनैव स्यात्त्रेधाप्येव महाधियः ७६ कार्यस्य यदि सोयं स्यात्तदा पक्षपरिक्षयः ॥ कारणाभावतः कार्यपक्ष एष्यतस्तव ७७ अपिभूयानविरोधः
स्यादस्य पक्षस्य संग्रहे ॥ अतः कारणतः कार्यमत्यन्तासत्प्रजायते ॥ वंध्यायास्तनयः कस्मात्तादृगेव न जायते ७८ अथ वंध्याभवे त्रैषा कारणं शक्त्यभावतः ॥ केयं श
क्तिस्तदैतत्तुल्यव्यं शक्तिवादिना ७९ यया संजायते कार्यं कारणात्सेति चेन्मतम् ॥ कारणं किंततो भिन्नं शक्तेरेतन्निरूप्यताम् ८० शक्त्या संजायते कार्यं कारणं स्या
दकारणम् ॥ भावमात्रस्य नैवेतत्कारणत्वं प्रसिद्धयति ८१ तेन शक्तेस्तु सद्भावे कारणव्यर्थमेव तत् ॥ कारणस्यापि सद्भावे शक्तिर्व्यर्थं प्रसज्यते ॥ कारणं कार्यजनकं
शक्तिश्चेत्तदृशी तव ८२ एतयोर्व्यभेदः स्यात्तदानामद्वयं भवेत् ॥ कारणं शक्तिरित्येतद्व्यर्था शक्तिस्तदा तव ८३ ततो वंध्यापिकस्मान्न जनयेत्सुतमात्मनः ॥
अत्यन्तासत्त्वसामान्यं तत्सुतस्यापि विद्यते ८४

कल्पयति यथेति । साशक्तिः ततः शक्तेः सकाशात्कारणं भिन्नमभिन्नं वा इत्यर्थः ८० आयेपिकार्यारंभकत्वं किं शक्तेरेवोत्कारणस्यापि प्रथमे कारणस्य कारणत्वहानिः कारणत्वस्य कार्यारंभक
तामात्ररूपत्वात् अत्रैतुकिं शक्त्या तां विनापिकार्यारंभकतायाः सत्त्वादित्याह शक्त्येति द्वाभ्यां । यदि शक्त्या कार्यजायेत तदा पसिद्धं कारणमकारणं कारणताहीनं स्यात् किंच शक्तिसद्भावेभावमात्र
स्य एतत्प्रसिद्धं कारणत्वं न स्यात्तयैव निर्वाहात् तार्किकैः शक्तिस्थानाभिपत्तिः प्रतिबंधकाभावः कारणस्यादित्याशयेन भावमात्रस्येत्युक्तम् ८१ तेनेति । तेन एकत्रैवारंभकतौ चित्येन शक्तिकारण
योरन्यतरस्य वैधर्म्ययतः कार्यजनकात्मकं कारणं तव मते तु शक्तिरप्येतादृशी कार्यजनकात्मिकेवेत्यर्थः ८२ शक्तिकारणयोरभेदपक्षे तु शक्तिकारणपदयोः पर्यायत्वापत्तिरित्याह एतयोरिति ८३
एवं शतं यंगीकारस्याप्यसामंजस्ये कार्यात्यन्ताभावः कारणमित्याकारकेऽसत्कार्यवादे वंध्यासुतोत्पत्तिप्रसक्तिरपरिहार्येवेत्याह ततइति । एतत्प्रत्यक्षसिद्धमत्यन्तासत्त्वरूपं कार्यं लक्षणं यतो वंध्यासुत
स्यापि वर्ततेऽतो वंध्यापिकथं सुतं न जनयेदिति संबंधः ८४

आ. पु.

न ४ ॥

नन्वत्यंतासद्रूपमपिकार्यकारणादेवजायतेवंध्यातुनकारणमितिचेत्तत्त्वविचार्यब्रूहि न हि वंध्यायाः कारणत्वमेव कुतोनेतिपृच्छंतप्रतिसदिग्धः कारणत्वाभावाहेतुतयोपपत्तिरित्याह नकारणत्वमिति । अस्याबंध्यायाः अस्यकारणत्वाभावस्यनियामकंनियमेनबोधकंकार्यदर्शनंनसंभवति इदंकार्यदर्शनमेवकुतो न स्यादितिप्रश्नारूढतपासंदिग्धत्वादित्यर्थः ८५ नचबंध्यास्त्वंकारणत्वाभावोवापुत्रादर्शनप्रयोजकत्वेनवाच्यस्तयोः पुत्रादर्शनेकप्रयोज्यत्वेनाप्योन्याश्रयतयासंदिग्धत्वादित्याशयेनाह पुत्राजनिमिति । पुत्राजनिरूपहेतुंविनावंध्यात्वंकारणत्वाभावेकारणसाधकं चयी मतापिदुर्लभमित्यर्थः ८६ किंचयथासत्कार्यवादिभिः कारणकार्यस्यसमरूपेणस्थितिः कार्यनियामिकाङ्गीकृतताथाभवद्विरनभ्युपगमात्सर्वसर्वत्रोत्पद्येततत्प्यंतासत्त्वात्मकस्यभवंदभ्युपगतस्यकार्यतावच्छेदकस्याविशेषादित्याह अपिकार्यमिति । यतः कारणकार्येनास्त्यतः सर्वसर्वत्र कुतो न जायतइतिसंबंधः ८७ अपिचासतः कार्यस्यसत्कारणाभ्युपगमोऽयुक्तः योग्ययोग्येनसंबद्धतद्वितिन्यायविरोधादित्याह अत्यंतासदिदमिति । यदिकार्यमत्यंतासत्ताहितस्यसद्रूपंकारणंकुतः स्यात् नहिविलक्षणयोः कार्यकारणभावेकिंचित्कारणसाधकंविद्यते फलितमाह अत्यंतासत्त्वमित्यादिना ८८ किंवास्तत्कार्यवादिभिस्तार्किकैः सत्ताजातिसंबंधादसतः सत्त्वरूपोत्पत्तिरित्येतथाबंध्यापुत्रस्यापिस्यादित्याह सतश्चेदिति । सत्तायाः संबंधाद्यसतः कार्यताउत्पत्तिरित्येतत्ता

नकारणत्वंचास्त्यस्याइतिचेत्तत्त्वतोवद ॥ कार्यस्यादर्शनंनैवभवेदस्यनियामकम् ॥ कुतो न स्यादिदंस्मादस्माभिः पृच्छ्यतेधुना ८५ पुत्राजनिंविनाचैवनबंध्यालभ्यतेक्वाचित् ॥ अभावेकारणत्वस्यकारणधीमतापिच ८६ अपिकार्यंनकुत्रापिकारणेस्ति कुतो न तत् ॥ सर्वस्माज्जायतेसर्वमत्यंतासत्त्वसाम्यतः ८७ अत्यंतासदिदंकार्ययदितस्यकुतोभवेत् ॥ कारणसदिदंनैववैलक्ष्ण्येस्ति कारणम् ॥ अत्यंतासत्त्वमेतस्मात्कार्येनैवोपपद्यते ८८ असतश्चेदसत्तायाः संबंधात्कार्यताभवेत् ॥ तस्यसत्ताभिसंयोगोयदिकेनभवेन्नहि ॥ बंध्यासुतस्यतस्यापिकार्यतास्तुतथैवसा ८९ अप्यर्धजरतीयस्यात्कार्यस्यासत्त्ववादिनः ॥ कारणस्यापितत्कस्मान्मततस्यभवेन्नहि ९० कारणस्यतथात्वस्यस्वीकारेपक्षसंक्षयः ॥ असिद्धिश्चयतोनात्रकार्यसंजायतेऽसतः ९१ बंध्यासुतादयोभावाः पटतैलादिहेतवः ॥ नदृश्यंतेप्रदृश्यंतेतिलतंत्वादिकास्तथा ९२ दर्शनेपि यदाभ्रांतिर्विद्यतेभवतस्तदा ॥ अस्तिकिंचिदसंभ्रांतंयतः पक्षविनिर्णयः ९३

तस्यबंध्यापुत्रस्यापिसत्तस्ययोगः कार्यतावास्तितियोजना ८९ स्वेच्छयैवकार्यस्यासत्त्वमभ्युपगम्यकारणस्यासत्त्वमभ्युपगच्छतस्तार्किकस्यार्धजरतीयस्यापत्तिरित्याह अप्यर्धेति । यथा जरतीकामुकः स्वेच्छयैवकिंचिदद्रुमुपादतेकिंचिर्यजति तथेदमपीत्यर्थः एतदसत्त्वम् ९० यदितुतार्किकः कारणस्याप्यसत्त्वमंगौकुर्यात्तदातस्यसतोस जायतइत्याकारकसिद्धांतद्वानिदृष्टविरोधरूपाऽसिद्धिश्च नष्टसतः सत्ताकात्कार्यजायमानं दृश्यतइत्याह कारणस्येति । तथात्वस्यासत्त्वस्य ९१ दृष्टविरोधरूपाऽसिद्धिमेवस्फुटयति बंध्यासुतादय इति । बंध्यासुतादयोऽसंतः पटादीनां हेतुभूतानदृश्यंते किंतुसद्रूपास्तंत्वादय एवतथापटादिहेतुत्वेनदृश्यंतइत्यर्थः ९२ ननुभ्रांतत्वाद्भौतिकान्वयव्यतिरेकदर्शनंनसत्कारणत्वेनप्रमाणमितिशंकावारयति दर्शनेपीति । यदासद्व्यवयवव्यतिरेकयोर्दर्शनेसतिइदं दर्शनंभ्रांतिरूपमितिमेवंतदापिनसर्वज्ञानभ्रांतित्वेनस्वोकार्यं किंतुकिंचिद्विधिमिवपर्यज्ञानमभ्रांतमस्तीत्यभ्युपगतं सर्वज्ञानंधर्म्यभ्रांतं प्रकृतेरुपपद्यतेइतिन्यायात् । यतोयद्धर्म्यज्ञानप्रामाण्यमाश्रित्यवपक्षाणां पूर्वपक्षसिद्धांतरूपाणां निर्णयोभवति धर्मितत्त्वबहिर्भूतादिपक्षाः पूर्वपक्षास्त्युच्यंतेयथाऽरजोसर्पदंष्ट्रधारायवगाहिनः धर्मितत्त्वावगाहिपक्षस्तुसिद्धांतोपययंरज्जुरिति । धर्म्यज्ञानप्रामाण्यानङ्गीकारे तु स न स्यादित्यर्थः ९३

धामित्वेनतुसद्रूपमेवसर्वत्रानुमतं गृह्यतेनासदित्याह प्रत्यक्षेणेति । कार्यस्यकारणस्यवासद्रूपत्वंप्रत्यक्षेणानुमानेनवानगृह्यतइत्यर्थः ९४ यदि सर्वमसद्रूपं स्यात्तदा सर्वं सर्वत्रानुगतं भासेत न च तथा भासेते
 अपि च दृश्यासत्वांगीकारेऽपि तद्ग्राहकस्य साक्षिणः सत्त्वमनपह्वनीयमेव निःसाक्षिकस्य कस्याप्यसिद्धेरित्याह अत्यन्तासदिदमिति । यदि इदं कार्यकारणरूपजगदत्यन्तासत्स्यात्तदा तेनासद्रूपेण ग्राह्यं स्यात्
 यथानरश्रृंगमसद्रूपेण गृह्यते इदं सर्वस्यासत्त्वमपि सद्रूपं ग्राहकं साक्षिणं विना न सिद्ध्यति किंतु साक्षिणमाश्रयेवेत्यर्थः ९५ किंच यदि सर्वमसद्रूपं स्यात्तदानरश्रृंगवज्जातिदशायां न प्रतीयेत इदं तु प्रमाणव्या
 पारेः प्रतीयत इति कथमसत्त्वमित्याह अपि भ्रांतिं विनेति । बाह्यैरतिषामरेरपि न रिमनुष्ये श्रृंगं भ्रांतिं विना न च गृह्यते कार्यकारणरूपजगत्तु अत्र प्रमाणव्यापारदशायां गृह्यते इति संबंधः एतेनोभयाभावः
 कारणमिति पक्षोऽपि निरस्त इति ९६ यदि कार्यकारणात्मकं जगदसत्स्यात्तदा तस्य केनापि प्रमाणेन बोधो न स्यात् असतः प्रमाणसंसर्गाद्योग्यत्वादित्यर्थं केमुत्पेन सूचयन् शब्देनाप्यलीकानुभवासंभवमाह
 अपिशब्द इति । गृहीतोऽयं संबंधो यस्यैतादृश एव सन् शब्दो यस्यैतो बोधयति अतो हेतोरसति संबंधासुतादिरूपे विषये केन कारणेन ग्रहोऽनुभवः संजायत इति वदेति संबंधः यच्च जायतेऽलीकविषयकं ज्ञानं तदिकल्प
 रूपं न च तादृशजगदज्ञानं मंतव्यं सर्वव्यवहारलोपप्रसंगादिति भावः ९७ अलं दूरं गत्वा शब्दरूपकार्योदाहरणे नैव सतः कारणतां भवानवधारयत्वित्याह अपिशब्द इति । वागादिव्यापारवान्तरविशिष्टो

प्रत्यक्षेण च केनापि कार्यकारणयोर्भुवि ॥ असत्त्वं गृह्यते नैव नानुमानं च विद्यते ९४ अत्यन्तासदिदं सर्वकार्यकारणरूपकम् ॥ ग्राह्यं तेन यथैतन्नरश्रृंगमिदं न च ॥
 ग्राहकं संतमात्मानं परिहाय प्रसिद्ध्यति ९५ अपि भ्रांतिं विना बाह्यैर्न रिश्रृंगं कदाचन ॥ गृह्यते न च कार्यं च कारणं चात्र गृह्यते ९६ अपिशब्दो गृहीतार्थसंबंधो बोधको
 नृणाम् ॥ बंध्यासुतादिविषये केनायं जायते ग्रहः ९७ अपिशब्दस्य जनको देहो वागादिसंयुतः ॥ दृष्टः सत्त्वेन नैवासत्तदृष्टो बंध्यासुतस्य सः ९८ अपिवेदस्य मानत्वे
 कथंचिन्मायया भवेत् ॥ अनुमानमिदं मानं नैव मानमयं तव ९९ अपिवेदो न कुत्रापि ब्रूतेऽसत्तां कदाचन ॥ कार्यकारणयोः केन स्यादसत्त्वं तवानयोः १०० असद्वा
 इदमित्यादि पूर्वपक्षानुवादकम् ॥ यत आह पुनः सोऽयं ततो वै सदजायत ॥ इत्यादिकं ततोऽसत्त्वेन मानं कस्य चिद्भवेत् १०३ ततः शून्यं च नैव स्यादत्यन्ताभावसंहितम् ॥
 कार्यकारणयोर्मात्सिद्धोभावः प्रमाणतः १०२

देवदत्तादिदेहएव शब्दस्य जनको दृष्टः बंध्यापुत्रदेहस्तु असत्सद्रूपः शब्दजनकतयान दृष्टइत्यर्थः ९८ ननु असद्वा इदमग्र आसीत्ततो वै सदजायत इत्यादि श्रुतार्थानुपपत्त्या कल्पितमाययाऽसत्कारणतामुपपा
 दयिष्यामीति चेन्मैवं बोधः तव मते वेदप्रामाण्यस्यैवाभावादित्याह अपिवेदस्येति । अनुमानमनुमानरूपं तव मतमपिश्रुतिसिद्धमाययाऽऽलंबनभूतया कथंचिन्मानं भवेदपि परंतु अयं वेदस्तव मते मानं न
 स्तीत्यर्थः ९९ वस्तुतस्तु तत्र वाक्ये असत्पदमध्याकृताख्यसूक्ष्मावस्थापरं न शून्यत्वपरमित्याशयेनाह अपिवेद इति । वेदोऽपि कार्यकारणयोरसत्तां कुत्रापि न ब्रूते न चान्यात्किंचिन्मानमस्तीत्यतस्तव मते
 अनयोः कार्यकारणयोरसत्त्वं केन सिद्धवेदित्यर्थः १०० छांदोग्ये असद्वा इत्यादि वाक्यं तु पूर्वपक्षस्यानुवादरूपं तद्वैकआहुरित्युपक्रमात् तदुत्तरवाक्येनासतः सद्रूपस्य संभवस्योक्तत्वाच्चेत्याह असद्वा इद
 मिति । सोऽयं वेदो यतस्ततो वै सदजायतेत्यादिकं सत्कारणतोऽपवादकमाह ततो हेतोरसद्वा इत्यादिकं पूर्वपक्षानुवादकमितिसंबंधः यद्यपि ततो वै सदजायतेत्यंशोऽपि पूर्वपक्षवाक्ये पठितस्तथापि पूर्वपक्षे तस्या
 नुपपद्यमानत्वात्सिद्धांतहेतुतया तदुपन्यास इति बोध्यं । फलितमाह तत इत्यादिना १०१ शून्यत्वादनिरासं निगमयति ततः शून्यमिति । अत्यन्ताभावेन संहितं घटितं शून्यमपि न कारणं यतः
 कार्यकारणयोर्भावः सत्ताप्रमाणसिद्धेति १०२

आ- ५०

॥ ५ ॥

एवं किं कारणमित्यंशेन प्रागभावादीनां कारणत्वासंभव उक्तेः सति हि ब्रह्मकारणमस्ति तिस्रं का ब्रह्मपदार्थस्य कारणत्वायोग्यताप्रदर्शनेन परिहरन् ब्रह्मेत्यंशं योजयति न च ब्रह्मापीति पंचभिः । हे विप्रेंद्रा ब्रह्मापि जगत्कारणं न संभवति सर्वाधिक्यात्मकेन ब्रह्मपदमुख्याथैनं प्रयुक्तत्वात् तत्तद्वसर्वाधिक्यं सजातीयादि निरूपितभेदराहित्यरूपं सजातीयादीनां ब्रह्मण्यसंभवादिति द्वयोरर्थः १०३ । १०४ तथा च द्विती य निरूपितं कारणत्वं ब्रह्मणिकथं स्यादित्याह आनंदात्मेति १०५ ब्रह्मण इति । यच्च कुत्रचित् शास्त्रेषु ब्रह्मणो जगत्कारणत्वमुच्यते तत्प्रत्यक्षानुमानादिविरोधान्न संभान्यते इत्यर्थः १०६ ब्रह्मशब्दमिति । ब्रह्मशब्दवाच्यं यन्मुख्यं तन्न कारणत्वयोग्यं किंतु परं अपेक्षिकमहत्त्वाद्वा द्वौ ब्रह्मशब्दप्रतिपाद्यमाकाशादिकं कारणं मंतव्यं अथवा ब्रह्मण उपाधितया कारणत्वोपपादकं किंचित्कल्पनीयमित्यर्थः १०७ कुतो जाता इत्यंशं व्याकरोति अत इत्येकविंशत्या । यत उक्तविधया जगतोऽकारणकत्वमभावकारणकत्वं ब्रह्मकारणकत्वं वा न संभवति अतः किंचित्कारणांतरमस्ति तत्किमिति जिज्ञासाप्रसंगे प्रथममिदं शरीरं

न च ब्रह्मापि विप्रेंद्राः कारणं जगतो भवेत् ॥ ब्रह्मशब्दस्य मुख्यार्थः सर्वाधिक्यं प्रकीर्तितः ॥ सर्वाधिक्ये च भेदस्य स्यादभावो त्रसर्वथा १०३ स्वसजातिविजातीयैर्देश कालार्थरूपिभिः ॥ भेदो त्रक्रियते विप्रान्ते ब्रह्मणि संति हि १०४ आनंदात्मस्वभावे स्मिन्स्वयं ज्योतिषिनिर्द्ध्ये ॥ ब्रह्मण्येकरसे केन कारणत्वं भविष्यति १०५ ब्रह्म णो यदपि प्राह शास्त्रं कारणतामिह ॥ तथापि तर्कसहितैः प्रत्यक्षाद्यैर्विरुद्ध्यते १०६ ब्रह्मशब्दं हितेनात्र विप्रामुख्यं न कारणम् ॥ किंतु किंचित्परंतत्र कल्प्यं वा कारणां तरम् १०७ अतः कारणजिज्ञासा करणीया द्विजोत्तमाः ॥ जायमानं यतः सर्वकारणा देवजायते ॥ ततो वयमिमे सर्वे कुतो जाताः शरीरिणः १०८ रेतसश्चेद्वेज्जन्म विप्रास्तस्मात्कुतो न हि ॥ सप्तमात्पितृदेहस्थधातोर्जन्मसदानुष्ठानम् १०९ धातुभ्योऽपि पृथग्भावे हृदिकामाग्निदीपनात् ॥ समागतात्कुतो न स्याज्जन्म सर्वशरी रिणाम् ११० अथ प्रजननद्वारानिर्गताच्चेज्जनिर्भवेत् ॥ निद्रादिदोषतस्तस्य निर्गमेन जनिः कुतः १११ अथ योनौ प्रमथनात् निर्गमे चेद्वपुर्भवेत् ॥ स्वप्ने योनिप्रम थनात् निर्गमेन कुतो वपुः ११२ अथ जागरणे योनिमथनेन विनिर्गतात् ॥ जरायुजाडजस्थानां तिस्रो जायते वपुः ११३ बालवृद्धास्त्रियो योनेर्मथनात् केन नैव सः ॥ निर्गतो रेतसो देहो भवेत्सर्वशरीरिणाम् ११४ युवत्या इति चेत् केन बंध्यायां न भवेद्विसः ॥ गर्भधारणशक्ताया इति चेत्संगमं प्राति ॥ सर्वदेवकुतो देहो न जायेत शरीरिणाम् ११५ ततो रेतो न विप्रेंद्राः कारणं देहजन्मनि ॥ ततो वयं पितृभ्यां जाताः सर्वशरीरिणः ११६

मेव कुतो जायते इति विचार्यमित्यर्थः १०८ तत्र रेतसः कारणत्वमाशंक्यान्वयव्यतिरेकव्यभिचाराभ्यां निराकरोति रेतस इति न वभिः । त्वमसृह्मांसमेदोऽस्थिमज्जाशुक्ररूपाणां धातूनां मध्ये सप्तमादेतस श्रेज्जन्मस्यासृहि पितृदेहगता देवतस्मात्कुतो देहजन्मसदानुभवतीत्यर्थः १०९ यदितु धातुभ्यः पृथग्भूतात्तस्माज्जन्म भवतीत्युच्यते तदापि कामाग्नितपापादृष्यदेशमागता देवतस्मादेतसः कुतो देहजन्म न भ वतीत्याह धातुभ्य इति ११० अथ प्रजननेति । प्रजननमुपस्थः १११ अथ योनाविति स्पष्टं ११२ जरायुजानां मंडजानां च देहो जागरणे योनिमथनात् जायते इति संकते अथ जागरण इति । विनिर्गतात् जसो रेतस इति संबंधः ११३ तत्रापि व्यभिचारप्रदर्शनेनोत्तरयति बालेति । बालाया वृद्धाया वा स्त्रियो गमनादेहः कुतो न जायत इत्यर्थः ११४ तत्र यौवनावस्थाकृतं विशेषमाशंक्य निषेधति युवत्या इति । बंध्यायां तद्विजायामपि पतिसंगमं देहाज्जननात् युवत्या अपि कारणत्वमित्यर्थः ११५ रेतसः कारणत्वाभावे च मातापित्रोः कारणत्वं न बाध्यमित्याह तत इति ११६

किंचस्वेदजोद्भिज्जशरीराणां देहस्यरेतो विना जायमानत्वदृष्टेर्नरेतसः कारणत्वमित्याह उद्भिजा इति ११७ धर्माधर्मात्मकमदृष्टमपिन देहकारणमित्याह अदृष्टमिति त्रिभिः । पुण्यपापात्मकम
दृष्टहेतुरित्युच्यते चेत्तदापि द्वविधार्यं किमदृष्टस्य हेतुः शुद्धात्मा देहोवा आद्यमुक्तानामपिषद्वत्त्वापत्तिः
दिनामनिष्ठमिति द्वयोरर्थः ११८ । ११९ पुण्यपापयोर्वेदजग्यस्वरूपमन्तर्यपक्षदूषयति देहेनेत्यादिना । तत आत्मनो विकारित्वपक्षेनेनानिमोक्षापत्तेरेव पुण्यपापयोर्वेदजग्यत्वमभ्युपेयं तत्रापि
वेदविधार्यं किंसदेहः पुण्यपापाभ्यामेव जायते अन्यस्माद्वा आद्येऽप्योग्याश्रयः न च धीजां कुर्वत्परिहारः वेदादृष्टयोः कार्यकारणभावस्य प्रत्यक्षविषयस्यांगिकारेऽथ परंपरापत्तेः अंत्यतुल्यस्वरूपं
वाच्यमित्यर्थः १२० ननु स्थूलदेहस्य कारणं सूक्ष्मशरीरमेवेति चेदुच्येत तदापि किं यत्कंचित्स्थूलदेहं प्रति सूक्ष्मकारणमुत्तमं सर्वमिति आद्येऽपि किंचिद्वदृष्टपूर्ववर्तिनो रासभस्यापि सर्वव्यपकारणत्वापत्तिर
विशेषात् अंत्येदेव दत्तसूक्ष्मशरीरादेव दत्तदेहवदप्येपि स्थूलदेहाः कुतो न जायंत इत्याशयेनाह सूक्ष्मादिति । यदिसूक्ष्मदेहादेव पुण्यपापहेतुभूतः स्थूलो देहविशेषो जायते तदाऽपरोपितो जायतां स
मन्तर्यक्षेपायोगादिति न्यायात् क्षेपो विलंबः १२१ अत्र पक्षे पुण्यपापयोः कारणत्वाभ्युपगमो वृथा सूक्ष्मदेहेनैव सर्वनिर्वाहादित्याह पुण्यपापे इति । सूक्ष्मेणैव निर्वाहसाम्येतददृष्टमिति चेदित्या

उद्भिज्जा अपि जीवा ये स्वेदजा ये च जंतयः ॥ पित्रोर्वीर्यं विना दृष्टं तेषां जन्म शरीरिणम् ॥ ततोर्वीर्यं न जंतूनां देहधारणकारणम् ११७ अदृष्टमिति चेत्किंचित्पुण्यपा
पात्मकं यदि ॥ केन तज्जायते विप्रा आत्मना चैव मुक्तता ११८ मुक्तानामपि यस्मात्स पुण्यपापं करोति च ॥ सुखदुःखोपभोगी च मुक्तो बद्धसमो भवेत् ॥ अनिमोक्ष
प्रपंगो यमनिष्ठः सर्ववादिनाम् ११९ देहेन तत एवैतत्क्रियते पुण्यपापकर्म ॥ पुण्यपापकरो देहः कुत एष प्रजायते १२० सूक्ष्माच्छरीरतः सोऽयं जायते पुण्यपापकृत् ॥
देहश्चेतर्हि विम्रेन्द्रास्तथैवान्योऽपि जायताम् १२१ पुण्यपापे भवेतां कारणं देहजन्मनि ॥ तथा च सति तद्वर्त्य कारणत्वं तयोर्भवेत् १२२ अपि सूक्ष्मवपुः केन जायते द्वि
जसतमाः ॥ अज्ञानादिति चेत्तस्मात्स्थूलं कस्मान्न जायते १२३ पुण्यपापविनिर्मुक्तमज्ञानं सूक्ष्मकारणम् ॥ भवेच्चैत्रभवेत्केन तादृक्स्थूलस्य कारणम् १२४ पु
ण्यपापादिकार्याणां वासना कोटिवासितम् ॥ सूक्ष्मस्य चेदिदं हेतुः स्थूलस्याप्यस्तु तादृशम् १२५ वासना अपि संस्काराः संस्काराश्च विनाशनः ॥ पुण्यादीनां प्र
जायंते नासतां च विनाशनम् ॥ पुण्यपापे ततः पूर्वजायते केन हेतुना १२६ पुण्यपापाच्च संस्काराः संस्कारेभ्यस्तथावपुः ॥ सूक्ष्मवाप्यथवा स्थूलततः पुण्यं
च पातकम् १२७

दिनांगीकृतंतयोः पुण्यपापयोः कारणत्वमर्थस्यादित्युत्तरार्थार्थः १२२ किंच सूक्ष्मशरीरस्याप्यामंतुकत्वेन कार्यत्वात् तत्कारणात्पेयणायां यद्यज्ञानं सूक्ष्मस्य कारणमुच्येत तद्विदेव स्थूलस्यापि कारणम
स्तु किंच सूक्ष्मस्य कारणत्वाभ्युपगमेन तद्वेतोरेवास्तु हेतुत्वं किं तेनेति न्यायादित्याह अपि सूक्ष्ममिति । तस्मादज्ञानात् १२३ किंच तदज्ञानं पुण्यपापानपेक्षं सूक्ष्मशरीरकारणं तत्सापेक्षं वा आद्ये स्थूल
शरीरमपितथैव किं न जनयेदित्याह पुण्येति । तादृक्पुण्याद्यनपेक्षम् १२४ तत्सापेक्षत्वपक्षदूषयति पुण्यपापादिकार्याणामिति चतुर्भिः । यदपुण्यकर्मादिरूपकार्याणां वासना कोटिर्भवति त
मिदमज्ञानं सूक्ष्मस्य हेतुरित्युच्येत तद्विदेव तादृशमेवाज्ञानं स्थूलस्यापि हेतुरस्त्विति १२५ तथा चांथपरंपरापत्तिरित्याह वासना इति त्रिभिः । वासनापदं हि संस्काराणां वाचकं संस्कारास्तु विनश्यदवस्थैः
पुण्यादिभिः कार्यजं यते विनाशयोग्यतात्पूर्वविद्यमानानामेव नासतामित्यतः संस्कारोत्पत्त्ये पूर्वपुण्यादीनां सत्तापेक्षितित्यर्थः १२६ एवं सति प्रसक्तां च दीपं त्रसमानवस्थामभिनयति पुण्यपा
पापेति । कर्मादिभ्यः संस्कारा जायंते तेभ्यश्च द्विविधं शरीरं शरीराच्च पुनः कर्माणां त्वेव मनवस्थास्यादित्यर्थः १२७

आ. पु.

॥ ६ ॥

फलितमाह एवमिति द्वाभ्यां । एवं सति सर्वानुपपत्तिपरिहारसमकारणदेहस्यापि न लभ्यते किमुतो न्यस्येपरंतु तेन कारणेन भवितव्यप्रकारेण कृपायां तत्प्रेरसंभवस्योक्तत्वादिति १२८ ततोऽस्मादि
ति स्पष्टम् १२९ न चान्नमपि देहकारणवक्तुं शक्यं तस्य जन्मानंतरं भक्ष्यमाणत्वेन जन्ममि कारणान्तरस्यैव वाच्यत्वादि स्थाह मन्त्रत इति । वयमन्नतो न जाताः स्मयतो जाताः प्राप्ता जन्मानः संत इद
मन्नं भक्षयामः तृतीयार्थमिति १३० तिष्ठद्वृत्तिकारणस्थितिकारणमेव निर्णेतुं शक्यते इति प्रातेपादकस्य जीवामकेनेत्यंशस्यार्थमुपबृंहयति जीवनस्यापि तिष्ठतु खिंशच्छोकः । एतदन्नं जीवन
स्यापि हेतुतयानवक्तुं शक्यं यतो न भक्षकजांतर्वाऽन्ने विद्यमाने पित्रियमाणा हृष्टा इत्यर्थः १३१ मृत्युतान्नस्य व्याधिद्वारा मरणहेतुत्वं वेद्यशास्त्रप्रसिद्धमित्याह अन्नदोषादिति १३२ अन्नोपलक्षितानां
विषयांतराणामपि जीवनं प्रत्यहेतुत्वं प्रत्युत तद्विरोधित्वं च दर्शयति विषयांतरेत्यादिना । एवमन्नसंयोगवद्विषयांतराणां संयोगो भोगोऽपि मरणहेतुः तथाहि नारीसंयोगेन संजातः स्वांते हृदये तापो यस्य
तथा भूतोऽयं कामो पुमान् प्रसिद्ध इति शेषः १३३ श्रोत्रविषयस्य मरणहेतुता मुदा हरति घंटेति । घंटाशब्दादितुल्यान्भ्यंतरवाचीः शब्दान् शृण्वन् रोगी शीघ्रं म्रियते इति नैमित्तिकानिमित्तशास्त्रविद
आहुरित्यर्थः १३४ वीर्येति । वेदार्थतत्त्वज्ञा अपि एषं स्त्रीयोगेन तु मरणं कथयति एवं कथं स्वकीयनारीपुद्गि वारात्रीदिनादिकालानियमेन वीर्यभ्रंशात् परकीयामुत्सृज्य देहवारमपि वीर्यभ्रंशात् कामी

एवं न कारणं किंचिदस्माकं देहजन्मनि ॥ लभ्यते तेन चैवात्र भवितव्यं द्विजोत्तमाः १२८ ततोऽस्मादिह संजाता इति नैवास्तितानि श्रयः ॥ अस्माकं द्विजशार्दूलाः कुतो
जाता वयंततः १२९ अन्नतो नैव संजाता वयं जाताय तस्त्विदम् ॥ भक्षयामो वयं विप्रास्तृप्तिपृच्छादिकारणम् १३० जीवनस्यापि नैतस्यात्कारणं द्विजसत्तमाः ॥
अन्नादा एव सत्यन्ने म्रियंते जंतवो यतः १३१ अन्नदोषाद्यतो व्याधिः सर्वेष्वेव प्रजायते ॥ मरणं चेति विप्रेन्द्राश्चिकित्साशास्त्रनिर्णयः १३२ विषयांतरसंयोग एव मरण
कारणम् ॥ नारीसंयोगसंजातस्वांततापः पुमानयम् १३३ घंटा रवादिसदृशान् शृण्वन् प्राणरवान् बहून् ॥ अल्पकालान्मृतिं गच्छेदेवं नैमित्तिका विदुः १३४ वीर्य
भ्रंशाद्विनारीणां योनौ कामविमोहितः ॥ स्वकीयानां दिवारात्रौ प्रत्यवेयात् पुमानयम् ॥ परेषां तु सकृद्वापि प्रत्यवायान्मृतिं वजेत् १३५ एवं वेदार्थतत्त्वज्ञा मरणयोग
तः स्त्रियः ॥ कथयंतितथा देहयोगशास्त्रविशारदाः १३६ च्युतो रसो विनाशाय देहस्यास्य प्रकीर्तितः ॥ वृक्षस्यैव च पुंसोऽपि धारणाज्जीवनं तथा १३७ सरसः स्नि
ग्धतां प्राप्य चिरं जीवति पादपः ॥ नीरसः शुष्कसर्वांगः समूलोऽपि विनश्यति १३८ यथा तथैव पुरुषो जीवेद्विरसधारणात् ॥ कंदर्पसदृशो भूत्वा म्रियते रसनिर्गमात् ३९
शाखास्कंधादिगेयद्वन्निर्गतेऽपि रसे कचित् ॥ वृक्षेन नाशमायाति मूलाच्चेनाशमावजेत् १४०

प्रत्यवायद्वारा मरणं गच्छेदिति तथा चार्थवर्णश्रुतिः 'प्राणवा एते प्रस्कंदंति ये दिवारत्यासंयुज्यंते' इति । तथा प्रपञ्चसारे भगवत्पादे रप्युक्तं हानिं न गच्छे जीवस्येति । जीववा सस्थानस्य रेतसो ह्य
निस्त्यागो यथानभवति तथा यते तित्त्यालयातारः । 'परदारान गंतव्याः सर्ववर्णेषु कर्हि चित् । नदीहं शमनायुष्यं त्रिपुलोके पु विद्यति' इति यमशास्त्रेऽप्युक्तं । तथा देहयोगो देहांतवर्ति पट्टकादि
ध्यानंत प्रतिपादकशास्त्रेषु शैवागमा विपुलस्यमाण विद्यया वीर्यभ्रंशाद्वानिरुक्तेति द्वयोरर्थः १३५ । १३६ देहयोगशास्त्रोक्तं प्रक्रियामभिनयति च्युत इत्यष्टादशभिः । अस्य देहस्य वृक्षस्यैव रसश्च्युतः
सन् विनाशाय धृतः संश्रजो नय भवतीत्यर्थः १३७ एतदेव स्फुटयति सरस इति । यथा वृक्षस्य स्थिति शोषोरसस्थितिनाशाभ्यां प्रयुक्तौ प्रसिद्धौ तथा पुरुषोऽपि वातूरुपरसधारणात् कंदर्पसदृशो भूत्वा जी
वति रसनिर्गमाच्च्युत इति द्वयोः संबंधः १३८ । १३९ इतरथा तु भूरेतस उत्कर्षसदृष्टांतं प्रतिपादयति शास्त्रेति त्रिभिः । यथा प्रसिद्धो वृक्षः शाखादिगते रसे निर्गतेऽपि नश्यति मूलाच्चेदसो निर्गच्छति तदा
सनश्यति तथा पुमान् न्वनस्पतिः पुरुषरूपो वृक्षो हस्तादिगते रसे निर्गतेऽपि कश्चिन्नश्यति शिरसः सकाशात् रसे निर्गतेऽपि नश्यति तद्वयोः संबंधः १४०

१४१ वृक्षस्यैवेति । वृक्षस्य मूलसमंपुरुषस्य शिरोबोद्धयं ' ऊर्ध्वमूलोऽस्वाकृशाखयोऽश्वात्थः सनातनः ' इति श्रुतेः एष शरीररूपः सनातनः प्रवाहनादिः । यथा च वृक्षमूलस्य मध्यभागस्तत्कृत्यं मस्तिष्कं मस्तकगतस्निग्धभागरूपं बोध्यमित्यर्थः १४२ मूलमध्यगतसतुल्यं च मस्तिष्कं तर्गतं रेतोवोध्यमित्याह मूलमध्येति । जीवनं जीवनहेतुः १४३ मस्तिष्कपदार्थविशदयति मस्तिष्कमिति । यत्क्षेप्मलत्वादिविशिष्टमांसं तन्मस्तिष्कमित्युच्यते इत्यर्थः १४४ पञ्चेति । यत्र मस्तिष्के विद्यमानाः सहस्रशो नाड्यः सहस्रदलकमलाकारेण परिणता भवन्तीत्यर्थः १४५ गंगांचेति । अत्र मस्तिष्कदेशे गंगामिहाख्यामना नाडीरूपां यमुनां चापि गलाख्यदक्षिणा नाडीरूपां हित्वा सुपुत्राख्यतन्मध्यनाडीरूपां सरस्वतीं जीवात्मकोऽहं सो गच्छति । कीदृशो मानसो मनोरूपमानससरो वासीत्यर्थः तदुक्तं स्वरोदयेपि ' इहा गंगेति विज्ञेयापि गलायमुना नदी । मध्ये सरस्वतीं विद्यात्प्रयागादिसमस्तयोः ' इति तयो रित्वापि गलयोर्मध्ये तिष्ठणां संगमस्तु प्रयागादिसम इति संबन्धः १४६ यस्तु मोक्षद्वारभूतसु पुत्रा गतिं न जानाति तस्य संसारे स्थितिं निरूपयति पट्चक्रेति । पट्चक्राणि मूलाधारस्वाधिष्ठानमणिपूरकानाह तविशुद्ध्याज्ञासंज्ञानिकुंडलिनीसंचरणस्थानानि तत्र पश्य मार्गस्याचार्याधनुषहमंतरा संरोधेऽविज्ञानरूपे निरोधे सति तु स जीवरूपोऽहं सोऽनेकशो विविधा सुदेहनाडो पुत्रां भ्रामं भ्रामित्वा भ्रामित्वा अनविसानि ' विश्वस्तु स्थूलभुक्त्विप्यंतैजसः प्रविविक्तभुक् । आनन्दभुक् तथापि

हस्तपादादिगेतद्विर्गते चरसे पुमान् ॥ वनस्पतिः क्वचिन्नित्यं शिरसस्तु विनश्यति १४१ वृक्षस्यैव यथा मूलं पुरुषस्य तथा शिरः ॥ मूलमध्यं यथा वृक्षे मस्तिष्कं पुरुषे तथा १४२ मूलमध्यस्थितो यादृग्रसो वृक्षस्य जीवनम् ॥ मस्तिष्कमध्यगस्तादृग्रसः पुंसोऽत्र जीवनम् २४३ मस्तिष्कं क्षेप्मलं मांसं दशमद्वाररोधकम् ॥ चंद्रविंशमसं सर्वनाडीसूत्रविधारकम् १४४ पद्मपत्रसमायत्रस्थूलानाड्यः सहस्रशः ॥ सहस्रपत्रसंयुक्तं कमलं तत्प्रकुर्वते १४५ गंगांचयमुना तद्वद्वित्वा हं सोऽत्र मानसः ॥ यत्र पश्चिमवाहिन्या सरस्वत्या प्रयात्ययम् १४६ पट्चक्रमार्गं संरोधे भ्रामं भ्राममनेकशः ॥ रसपाकसमुत्थानि खान्निखादित्वा न्नविसानि सः ॥ चिरं वसति देहेऽस्मिन् सर्वव्याधि विवर्जितः १४७ त्वगादिधातुषट्कस्य सार एष उदीरितः ॥ रसोऽत्र स तमो धातुर्योऽसौ मस्तिष्कसंस्थितः १४९ अयं त्रेधा शरीरेऽस्मिन् परिणामं प्रयाति हि ॥ अकाम हृदयांभोजे सर्वस्यापि च देहिनः ॥ सर्वान् गेसां स्थितः कुर्याद्वलं वैरिभयं करम् १४९ मस्तकस्थोऽपि कुरुते चिरं देहविधारणम् ॥ क्षुब्धो वाभ्यधिको वैषाजो नामाष्टमीदंशम् ॥ कुरुते यद्दलादेपनीरो गोवर्तते पुमान् १५०

ज्ञेयाभोगं विवोधत ' इति भगवद्गोडपादोक्तत्रिविधानरूपाणि भुक्ताऽस्मिन् देहे चिरं वसति सर्वव्याधि विवर्जितश्चेदिति शेषः । कीदृशानि तान् पन्नविसानि रसपाकसमुत्थानि रसो भुक्तान्नोद्वांशस्तत्परिणामात्मकानि स्फुटमेतत्पट्टे कर्चं ब्राह्मणे । अयं भावः यथा हं सोऽजलोऽर्ध्वमतिनिरोधे जलांतर्ध्वमन्विसान्येव भुंजानस्तिष्ठेत् तथा यमपि निरुद्धोऽर्ध्वमतिकः संसारेति प्रतीतिः १४७ तस्मात्सप्तधातुनां मध्ये रेतोऽत्कृष्टमित्याह । त्वगादीति १४८ रेतोऽस्त्रेधा परिणाममाह अपीमिति द्वाभ्यां । अपरं रेतोधातुः । तत्र प्रथमं परिणाममाह अकामेति । सर्वस्यापि देहिनः अकामे कामरहिते हृदयांभोजे विशेषेण तरेणोपचयमाना रूपेण स्थितः सन् वैरिभयहेतुबलरूपेण परिणमते इत्यर्थः १४९ द्वितीयमाह मस्तकस्थ इति । मस्तकगतो रेतोधातुश्चिरं देहधारणोपयोगितामर्थात्मना परिणमते इत्यर्थः । तृतीयमाह क्षुब्ध इति । क्षुब्धः प्रासक्षोभोऽपि निरुद्धः सन् अभ्यधिकः सन् वाओजः संज्ञकाष्टमधातुरूपां दशां प्राप्नोति येन न रोगः क्षेत्रज्ञस्तिष्ठेदित्यर्थः । तदुक्तं प्रपंचसारे भगवत्पदिः ' शुकपाकात्स्वयं भियेदोऽजो नामाष्टमीदंशः । क्षेत्रज्ञस्तदोजस्तु केवलाश्रय इत्येव ' इति १५०

रेतसः क्षरणे दोषमाह क्षरतीति । अयं रेतो धातुर्यदा देहात् क्षरति तदा देहिन इदमुक्तं फलं न भवतीत्येतो मं प्राचुषायेस्तस्य क्षरणं निवारयेदिति संबंधः योगाः ध्यानविशेषास्तेः १५१ तन्निरोधस्य लक्षणमाह अग्रेरिति । यदा अग्रेर्मुखे सन्निधाने पिसति रसस्तिष्ठेत्तदा बद्धो ज्ञेयः तस्मिन् बद्धे तु खेचरताऽऽकाशगमनं तत्प्रभृतिः सिद्धिर्भवेज्जायेतेत्यर्थः १५२ अग्रिरसपदयो र्थमाह नारीति स्पष्टं १५३ अग्रीति । यदा एकदाप्यग्रिसंपर्केण वृक्षस्य मूलाद्रसो निःसरेत्तदा पिवृक्षो नश्येत् बहुवारं रसनिर्गमे वृक्षो नश्यतीति किमुक्तव्यमित्यर्थः १५४ दार्ष्टान्तिके योजयति नारीति । रसविनिर्गमं १५५ देहयोगोक्तप्रक्रिया मुपसंहरति इत्यादीति । अयं नारीभोगः १५६ त्वग्विषयस्य प्रतिकूलतामाह चंदनैरिति । चंदनकर्पूरादिभिर्भुक्ता द्रव्यशोषेणाजातो योति शीतः कफरोगो वातरोगः संनिपातरोगो वातिर्हेतुभिर्भ्रियते इत्यर्थः १५७ परिशिष्टविषयाणां तथात्वमाह अन्यैरपीति । तथान्यैरपि भोगैः सद्यो मरणमाव्रजेदित्यनुपगमः । तत्र हेतुगर्भभोगानां विशेषणं परेति । परैः कुट्टिभिर्हृष्ट उपभोगो येषां ते तथातेः । न केवलं विषया एव मरणहेतवः किंतु ते कुट्टिभ्यः सर्पाद्याश्चापि मरणहेतवो भवन्ति यतस्तदर्थिनस्तत्तद्भोगकामा इतिसंबंधः १५८ फलितमाह तत इति । स्पष्टम् १५९ प्राणस्यापि जीवन्मतिहेतुत्वाभावं व्यभिचारेणाह

क्षरत्ययं यदा देहादेहि नोन तदा भवेत् ॥ इदं सर्वं ततस्तस्य क्षरणं विनिवारयेत् ॥ मंत्रैरप्यौषधैस्तद्वद्योगैर्नानाविधैरपि १५१ अग्रेर्मुखे यदा तिष्ठेत्तदा सौवद्रस्तदा भवेत् ॥ बद्धे खेचरतादिः स्यात्सिद्धिः सर्वशरीरिणः १५२ नारीयोनिर्भवेदग्निः पुमान्वृक्ष इतीरितः ॥ रसो रेत इति प्रोक्तं योगशास्त्रविचक्षणैः १५३ अग्रिसंपर्कतो मूलाद्रसो वृक्षस्य निःसरेत् ॥ एकदापि विनश्येत्स बहुकृत्वस्तु किंपुनः १५४ नारीवन्दि समाश्लेषात्पुंसो रसविनिर्गमे ॥ वृक्षस्यैव विनाशः स्यात्ततस्तं परिवर्जयेत् १५५ इत्यादि देहयोगेपि श्रूयते मृतिकारणम् ॥ नारीभोगस्ततो नायं जीवनाय द्विजोत्तमाः १५६ चंदनैर्वहुशो युक्ता दति शीता दयं पुमान् ॥ वाताद्वासंनिपाताद्वासद्यो मरणमाव्रजेत् १५७ अन्यैरपि तथा भोगैः सुगंधैश्च मनोहरैः ॥ परदृष्टोपभोगैस्तैर्भुक्ते स्ते पितदर्थिनः ॥ सर्पदुर्जनैर्वैद्याः सद्यो मरणहेतवः १५८ ततो नीविषयाः केपि जीवनाय न देहिनः ॥ जीवनायापि न स्युर्येते स्युः केन जनौ नृणां १५९ प्राणोऽपि न च देहे स्मिन् जंतूनां जीवनाय हि ॥ निष्प्राणा अपि जीवंति देहिनः स्थावरा यतः १६० जंगमा अपि मूर्च्छादौ प्राणशून्यादिनाधिकम् ॥ जीवंति तत एवायं प्राणो हेतुर्न जीवने १६१ न च बन्दिश्चरत्तं च जीवने कारणं स्मृतम् ॥ नीरक्ताः प्राणिनः केचि जीवंत्यपि निरग्रयः १६२ शस्त्रच्छेदेषु केषां चिद्रोगिणानिव दृश्यते ॥ रुधिरं स्पर्शतोऽप्येषामौष्ण्यं नैवोपलभ्यते १६३ केन तेन वयं विप्रा जीवाम इतिसंशये ॥ जीव न स्यापि चेच्छक्तानि श्वेतुं कारणं न हि ॥ शक्रमः केन चोत्पत्तिकारणे निश्चयं प्रति १६४

प्राणोपीति । प्राणपदेनात्र आसप्रश्नासात्प्राणव्यापारी लभ्यते स्थावरेष्वप्यं कुराद्युद्गमेन प्राणसंस्पर्शसर्वसंमतत्वात् तथा च निष्प्राणा अनुपलभ्यमानास्तथा अपि स्थावरा यतो जीवंतो दृश्यंते तथा सप्रश्नासरूपः प्राणव्यापारीपि न जीवन्हेतुरित्यर्थः १६० जंगमा अपि मूर्च्छाद्यवस्थां स्वनुपलभ्यमाना प्राणव्यापारका अपि जीवंतो दृश्यंते इत्येतो न तत्पहेतुत्वमित्याह जंगमा अपीति । दिनाधिकं एकदि नाधिकं कालं अर्थात्संयोगे द्वितीया १६१ केचिदोदर्याग्रिकेचि रुधिरं जीवन्हेतुर्वदति तन्मृतं दूययति न चेति द्वाभ्यां स्पष्टम् १६२ तत्रोदाहरणमाह शस्त्रेति । केषां चिद्रोगिणां शस्त्रेण नाड्यो विदारणेपि रु धिरं दृश्यंते केषां चिद्रोगिणां च स्पर्शेनोष्णं न लभ्यते तथापि जीवंतो दृश्यंते यत इति शेषः १६३ एवं जीवन्हेतुनिश्चयस्यापि दुर्लभत्वेऽप्यपि हेतुनिश्चयस्य दुर्लभत्वं किमुवाच्यमित्याह केनेति । वयं केन जी वाम इतिसंशये सति यदि जीवन्हेतुकारणं निश्चेतुं शक्ताः स्मृतत्वात् उत्पत्तिकारणविषयकनिश्चयं प्रतिकेन प्रकारेण शकुमः शक्ता भवेमन केनापीत्यर्थः १६४

वयं किमाधारका इत्यर्थे कथंचन प्रतिष्ठा इत्यंशं विवृणोति प्रतिष्ठा मिति चतुर्भिः । प्रतिष्ठामाधारमप्यात्मनः संपातस्य न जानीमः तथा हि यदि देहो भूम्या श्रितस्तर्हि सा भूमिः किमाश्रयिका यश्च भूमेराधारः कल्प्यते सोऽपि कुत्र तिष्ठतीत्याकांक्षानशाम्यतीति एवं चिन्ताधरो देहायाधाराद्विलक्षण एव वाच्यः । देहाविशेषे पि चित्तगतीनां नानाविधत्वस्यानुभूयमानत्वादित्याशयेनाह एवं न नश्चि । एवं नोऽस्माकं चित्तमत्र देहाधार एव व्यवस्थितमिति न वक्तव्यमिति योजना १६५ । १६६ किंच देहस्याप्याधारता भूमेर्न संभवति भूमिस्तत्वेऽपि पतनाभावत्वनस्याधारफलस्यानुपलभादित्याह अपीति । यतोऽयं देहः स्तिष्ठन्नूर्ध्वस्थितः आसने स्थित आसीनो वानिद्रादिकाले पतति स्थातुं न शक्नोति तेन ज्ञापयेत्पदं देहो भूमेः सकाशादन्यस्मिन् कुत्र चिदाधारे स्थित इति १६७ न च तमिति । तं देहस्य स्थितिहेतुं भूमिं संप्रत्य भूमेरप्यालंबनभूतमाधारमपि पदानजानीमस्तदा जीवनादिहेतुं ज्ञातुं कथं शक्यमिति १६८ केन प्रेरिताश्च सुखदुःखफलकेषु कर्मसु प्रवृत्ताः स्मृतप्रव्यवस्थां निर्णयं कुर्म इति प्रतिपादकस्योत्तरार्धस्यार्थमाह अपि केनेति पंचभिः । अस्माकं जीवानामनिच्छतामपि नानाविधकर्मसु कर्तृत्वस्य हेतुः क इत्यर्थः १६९ किंच नानाफलानां भोक्तृत्वस्य च हेतुः कोन च तत्र वयं स्वतंत्राः सुखाद्यर्थानुष्ठितकर्मणो विपरीतरूपस्य दर्श

प्रतिष्ठामपि जानीमोन वयं स्वात्मनः कश्चित् ॥ यदि भूमिस्थितो देहोऽस्त्यस्माकं कुत्र सा स्थिता १६५ यत्र सा वर्तते भूमिराधारः सोऽपि कुत्र वा ॥ तिष्ठत्येवं न नश्चित् माधारेऽव्यवस्थितम् १६६ अपि निद्राभिभूतोऽयं तिष्ठन्नप्यासने स्थितः ॥ देहः पतति तेनायं भूमेरन्यत्र संस्थितः १६७ न च तं वयमाधारं जानीमो भूमिं संप्रत्यम् ॥ जीवनस्य तथोत्पत्तेर्ज्ञास्यामः कारणं कथम् १६८ अपि केन हृदि स्थेन भूता विष्टा इवाधुना ॥ अनिच्छंतोऽपि कर्माणि कुर्मो नानाफलान्यपि १६९ अपि कुर्मः सुखार्थानि कर्माण्यत्र तपोधनाः ॥ दुःखदानिकुतस्तानि भवंत्यस्माकमर्थिनाम् १७० दुःखदेऽपि कृते कापि कर्मण्यस्ति सुखं द्विजाः ॥ सुखदुःखे ततोऽस्माकं स्वतंत्रः कोऽपि यच्छति ॥ प्रविष्टो हृदयां भोजेतं न विद्मो वयं द्विजाः १७१ यदैतमपि जानीमः सुहृदं हृदयस्थितम् ॥ सुखदुःखप्रदं नैव जानीमः केन वा परम् ॥ आधारे जीवने तद्वज्जने हेतुमलक्षितम् १७२ ततोऽमीमांस्यतां विप्राः कारणं जगतोऽत्र किं ॥ वयं देवादिहायाताः सर्वेषु महाधियः १७३ इत्युक्ता तदमान्पक्षान् ब्राह्मणानां सभा स्थिताः ॥ ब्रह्मविज्ञानसंपन्नानिराकार्या नथोचिरे १७४ ब्राह्मणाः काल इत्येव केचित् कारणमास्थिताः ॥ कालतो जायते सर्वं पंचभूतादिकं जगत् ॥ सर्वं तिष्ठति काले चलीयते काल आगते १७५

नादित्याह । अपि कुर्म इति । वयं सुखार्थं कर्माणि कानिचित् कुर्मस्तानि तु दुःखदानिकुतो भवन्ति अर्थिनां सुखमिच्छतां न इत्यर्थः १७० दुःखदेपीति । कदाचित् दुःखदत्त्वेनाभिमतं कर्मणि कृतेऽपि सुखं भवति यथाऽप्यस्येव नाद्रोगनिवृत्तिरित्यादि तस्मादेवं ज्ञायते यदस्माकं हृदयतः कश्चित् कर्तृत्वभोक्तृत्वयोः प्रेरको वर्तते परन्तु तं न जानीम इति १७१ यदैतमिति । आधारपदेनाधारकार्यधारणं लक्ष्यते तथा च एतं कर्ममुपेक्षते सुखादिप्रदं च यदानेन जानीमस्तदा परं धारणजीवनादौ हेतुं केन जानीम इति योजना १७२ ततः श्रुतिगतव्यवस्थापदेऽक्तो निर्णयो विचारेण कार्य इत्याह तत इति स्पष्टं १७३ एवं विषयांशो धनपरत्वेन प्रथममंत्रो व्याख्यातोऽथ नानापक्षोऽप्यासमुखेन संशयपूर्वपक्षयोर्निरूपणपरत्वेन काल इत्यादि द्वितीयमंत्रस्यार्थं पंचसप्ततिश्लोकेनैव रूपं यस्तत्रैकनावतारयति इत्युक्तेति । निराकार्यान् सुखं न जानीमपक्षान् यान् तरेण द्वितीयमंत्रेण । उचिरेऽजक्तवन्तः १७४ तत्र कालस्य स्वतंत्रकारणतावादिनां ज्योतिर्विदां पक्षमप्यचयति ब्राह्मणा इति प्रपञ्चिच्छ्लोके । केचिद्ब्राह्मणाः काल एव कारणमिति पक्षमास्थिताः प्रतिज्ञातवन्तः तमभिनयति काल इत्यादिना १७५

कालतः स्वर्गमित्याद्यादशश्लोकानि गन्गायाः १७६ । १७७ । १७८ । १७९ । १८० । १८१ । १८२ । १८३ । १८४ । १८५ तत्रोपपत्तिमपि पंचपति भावां
तमित्यादिना । यदि किंचिद्भावांतरं कालवर्जितकालनिरपेक्षकारणकार्यनियतपूर्ववर्तिस्यात्तदा तस्यैव कारणत्वं भवतादस्तु निवारयामः परंतु तादृशभावांतरं नास्ति यत एव कालः सर्वपुकारणेषु
कारणत्वाभिमतैः पुस्त्यतेष्वपि संनिहितेष्वप्यपेक्ष्यते ऽतो ऽनन्यथा सिद्धान्वयव्यतिरेकशालित्वत्वात् कालएव कारणमिति द्योतयः १८६ । १८७ अन्यानि कारणत्वाभिमतानि व्यभिचारीणि नियत
पूर्ववर्तीनि न भवन्ति कालस्तु तथा भवन्ति यतः कालएव कारणमित्याह व्यभिचारीणांति १८८ अनन्यथा सिद्धान्वयव्यतिरेकशालित्वरूपं कारणलक्षणं काले योजयति यस्मिन्निति । यस्मि
न्भावे सति पूर्वविद्यमान एव यद्वा ज्ञाप्यते असति च अविद्यमाने तु न जप्यते तत्कारणमुच्यते कालस्तु तादृशकारणलक्षणवान् लभ्यते इत्यर्थः १८९ किंच कालस्य सर्वत्रानुगतत्वात्तस्ये

कालतः स्वर्गमागच्छेत्कालतो नरकं व्रजेत् ॥ कालतश्चाखिलान् लोकान् भूरादींश्चापि देहभाक् १७६ कालेनैवोच्चतां गच्छेत्कालादेव च नीचताम् ॥ कालेन मध्यमो
भूयाद्देहधारी जनोऽखिलः १७७ संपदो विपदश्चापि कालादेव समाप्नुयात् ॥ कालतो विपयान्सर्वान्सुखदुःखप्रदानपि १७८ विद्यानां नाविधाः कालाद्भोगमोक्षसुखप्र
दाः ॥ कालतः प्राणुयाद्द्वारा न्नवयौवनशालिनः १७९ पुत्रान्नानागुणोपेतान् बाधवांश्च सहस्रशः ॥ सुहृदोऽपि च मध्यस्थान्वैरिणो द्वेषकारिणः १८० उपकारापकाराणां
कर्तृनृजंतूँश्च कालतः ॥ कालतो लभते जन्म बाल्ययौवनवार्द्धकम् १९१ मरणं च तथा कालात्पितरं मातरं पुनः ॥ सहोदराननेकांश्च स्त्रीपुंसवपुराश्रितान् १८२ गर्भ
वासं तथा कालाद्गर्भांश्चिःसरणं पुनः ॥ ऐश्वर्यं विविधं कालात्तद्भ्रंशमपि कालतः १८३ कालाद्दुर्मती नारी गर्भं कालाच्च गच्छति ॥ वातवर्षातपाद्याश्च जायन्ते कालतः
सदा १८४ किं व्रह्मेन विप्रैर्द्राः कालात्सर्वस्य संभवः ॥ जायमानं ततः सर्वं कालकार्यमुदीरितम् १८५ भावांतरं यदा भूयात्कारणं कालवर्जितम् ॥ कारणत्वं तदा त
स्य भवतां निवार्यते १८६ कारणेषु च सर्वेषु स्थितेष्वप्यपेक्ष्यते ॥ यदा तदा कथं कालः कारणं न भविष्यति १८७ व्यभिचारीणि सर्वत्र कारणानि परस्परम् ॥ का
र्येष्वव्यभिचार्येकः कालस्तेनात्र कारणम् १८८ यस्मिन्सत्येव यद्वा ज्ञाप्यते न भवेदसती ह तत् ॥ कारणं प्रोच्यते सर्वैः कालस्तादृग्विलभ्यते १८९ तंतुभ्यस्तु पटो यद्वा ज्ञा
यते च घटो घटः ॥ बीजेभ्यस्त्वं कुरस्त्वत्र भूमिः सर्वत्र कारणम् ॥ सर्वत्रानुगतत्वेन हेतुना पार्थिवेष्विह १९० एवं सर्वत्र कार्येषु नानाकारणजेष्वपि ॥ कालः सर्वगतः
सर्वकारणपरिकीर्तितः १९१ कालेन रहितं नैव कारणं कार्यजन्मनि ॥ समर्थदृश्यते नापि कार्यं स्वस्य जनौ तथा १९२ एवं स्थिति विना शेषु कालेन रहितं न हि ॥
कारणवापि कार्यं वा दृश्यते केनचित्क्वचित् १९३

बलाघवात्कारणत्वमस्तु इतरेषां सहकारित्वमात्रमिति दर्शयन्ननुगतस्य कारणतायां दृष्टान्तमाह तंतुभ्य इति । यथा पटघटां कुराणां तत्त्वादिरूपाणि विशेषकारणान्युपलभ्यन्ते तथा पिसर्वेषु पार्थिवे
पुकार्येषु भूमेरेव कारणत्वेन स्वीक्रियते ऽनुगतत्वाद्दिशेषास्तु तत्सहकारित्वेनैवांगीक्रियते इत्यर्थः १९० दाष्टीति के योजयति एवं सर्वत्रेति स्पष्टम् १९१ कालस्य सर्वत्रापेक्षितत्वरूपं
सर्वत्रानुगतत्वमेव स्फुटयति कालेनेति । कार्यमपि स्वतोत्पत्तौ तथा कालमनपेक्ष्य समर्थं नैति चतुर्थपादार्थः १९२ यथा चोत्पत्तौ कालनिरपेक्षं कारणं लभ्यते तथा स्थित्यादिव्यपित्याह
एवमिति १९३

फलितमाह तत इति द्वाभ्यां । तत उक्तयुक्त्या कालस्यैव कारणतौचित्यादि किंचित् कारणान्तरप्रधानरूपमपरंपरमाणादिरूपेणावादिभिः कल्प्यते तदकारणवैधर्म्यमित्यसंबंधः कारणान्तरक-
ल्पनायां हेतुमाह स्फुरणेति । स्फुरणप्रत्यक्षरूपज्ञानबोधस्तु परोक्षरूपताभ्यामित्यर्थः किंचिद्विप्रत्यक्षेणाव्यवस्थितिकोऽगृहीत्वा कारणकल्प्यते यथा पापिधानां पृथिवी किंचित् परोक्षज्ञानं
न सामान्यतो ह्येतत्प्रेषणाप्रधानादीति १९४ कालयोगादिति । तेषां कल्पितकारणान्तराण्यतः कालसंबंधेनैव कार्यजननसामर्थ्यतः कालएव हेतुरिति १९५ अत्र तात्त्विकमतसिद्धं
परमाणूनां कारणत्वमाशंस्यते पांकारणत्वमनित्यत्वादेव न संभवतीति परिहारसुचयस्तदनिस्पृश्यसाधयति अपि नैवेति । पृथिवीपरमाणवो न नित्याः पृथिवीत्वान्मृत्ति कावदित्यादयः प्रयो-
गाः ननु मध्यममानमनित्यत्वस्य व्यापकतदभावे कथमनूनामनित्यत्वमिति चेन्न शब्दादिपुण्येषु मध्यमपरिमाणाभावेऽप्यनित्यत्वदर्शनेन मध्यमपरिमाणस्यानित्यत्वव्यापकत्वादित्याशयेनाह
नचेति । अणुपरिमाणपरममहत्परिमाणभिन्नपरिमाणरूपस्य मध्यममानस्य यौगः संबंधोऽप्यनित्यत्वस्य कारणप्रयोजकौ न भवतीत्यर्थः १९६ लाघवेन विभुभिन्नत्वमेवाऽनित्यत्वस्य प्रयोजकं
तद्वलाघपरमाणूनामनित्यत्वमभ्युपेयमित्याह असर्वगतोति । सर्वस्पृष्टात्मकस्य वस्तुना असर्वगतमानत्वे विभुभिन्नत्वे सत्यसत्त्वमनित्यत्वं दृष्टमेवं सत्यपितव परमाणुपुनः पक्षपातोऽनमृत्तानामपि नि-
त्यत्वं मध्यमेत्यर्थः १९७ ननु परमाणवो नित्याः स्फुरिरेव यवत्वादिति सत्प्रतिपक्षमाशंक्य निरवयवत्वगुणादिवृण्वभिचारित्वेन हेतुत्वायोग्यतामाह नचावयवेति । निरवयवत्वं नित्यत्वसाधकं न भ-
ततोत्र जगदुत्पत्तौ यदि स्फुरणबोधतः ॥ प्रधानं चापरं वापि कारणं तदकारणम् १९४ कालयोगाद्विसामर्थ्ये तेषां नैव संतोयतः ॥ कालस्ततोत्र विज्ञेयः कारणं नापरं
ततः १९५ अपि नैवाणवो नित्याभूतत्वादि मृदादिवत् ॥ न च मध्यममानस्य योगोऽनित्यत्वकारणम् १९६ असर्वगतमानत्वेऽसत्त्वं सर्वस्य वस्तुतः ॥ भूतात्मकस्य के-
नायं पक्षपातस्तवाणुषु १९७ नचावयवहीनत्वं नित्यत्वे कारणमतम् ॥ क्रियागुणादयो रस्मादनित्याः संति तादृशाः १९८ नचावयवहीनत्वे सति द्रव्यत्वसंगमात् ॥ नि-
त्यत्वं ते पुनरस्मात्स्यान्मूर्तत्वं च विपर्यये १९९ विरोधादनयोर्नैकानिर्णेतुं शक्यते त्वया ॥ विभक्तत्वाद नित्यत्वमस्माभिरवधार्यते २०० अप्यष्टदिकसमाश्लिष्टाः कुतो व-
यववर्जिताः ॥ अणवो योगिनो यस्मात्सर्वे सावयवामताः २०१ अणवोऽपि तत्स्वैते कालादव्यक्तजन्मनः ॥ प्रभवंति जगत्सर्वं यथा तस्मान्महात्मनः ॥ नित्यावासं-
तुमैवैते कारणकालवर्जिताः २०२

वतियतो गुणादयस्तादृशानिरवयवा अप्यनित्या इत्येतद्व्यर्थः १९८ अथ निरवयवत्वमात्रं हेतुः किंतु निरवयवत्वे सति द्रव्यत्वं तस्य च न कुत्रापि व्यभिचार इति चेत् स्यात्प्यस्माभिः प्रयुक्तेन मूर्तत्वरूपहेतुना
अनित्यत्वसाधकेन प्रतिरोधात् च त्वनिश्चयान्ते सत्यति सत्प्रतिपक्षस्थले परस्परप्रतिबंधादेकनाप्यनुमितिरूपो निश्चयान्ते जगत्तद्विज्ञांतादित्याशयेनाह नचावयवहीनत्वे सतीति । निरवयवत्वे स-
ति द्रव्यत्वस्य हेतोः संगमात्संबंधान्नित्यत्वं न सिध्यति यतोऽस्मत्प्रयुक्तो मूर्तत्वरूपो हेतुर्विपर्ययेऽनित्यत्वे साधनक्षमो वत्तेतथा सति त्वनिर्णयान्भविष्यतीति नचेवं सति भवतामप्यनित्यत्वनिर्णयः कथं
स्यादिति चेत् यादृक्कारंतु विभागो लोकादिति न्यायप्रसिद्धेनातोऽप्यदात्तमिति श्रुत्यनुगृहीतेन विभक्तत्वरूपहेतुनेत्याह विभक्तत्वादिति । अस्माभिस्तु विभक्तत्वाद नित्यत्वमवधार्यते इति द्वयोरर्थः १९९
२०० किंचोक्तो हेतुर्विशेषणासिद्धः निरवयवत्वस्य परमाणुत्वसंभवादित्याह अप्येति । अपि च परमाणवो मूर्तत्वात्स कोणपूर्वाद्यष्टदिग्भिस्तद्वत्तत्परमाणवंतरादिभिर्वासमाश्लिष्टाः संयुक्ता इत्यं-
तएव भवद्विस्तथा च कथं निरवयवत्वं संयोगिनो हि सावयवाः दृष्टाः संयोगस्यैव देशवृत्तित्वरूपान्वाप्यवृत्तित्वस्य प्रसिद्धेरिति २०१ अणूनामनित्यत्वे चेत् स्वोत्पत्त्यर्थं कालमपेक्षेत स एव जगद्देतुस्तद्देतोऽ-
नित्यायादित्याह अणवोपीति । अव्यक्तमलसितं जन्म यस्य तस्मात्कालादेवाणवो जायंत इति वाच्यमनित्यत्वात् तथा च स एव जगद्देतुस्त्वित्यर्थः तेषां नित्यत्वाभ्युगमेऽपि सर्वदा सतां सृष्टिव्यवस्थार्थं
कालस्यावश्यापेक्षणीयत्वादपि कालस्यैव जगद्देतुत्वमुचितमित्यर्थः २०२

विचाणुभिः प्रलये विभागेनावस्थितैः सृष्ट्यनारंभात्संयोगहेतुः कालोऽपेक्षणीय इत्यतोऽपि कालस्यैव हेतुतोचितत्वाद् अपि भिन्ना इति भिन्नाविभागेनावस्थिता एतेऽणवोजगतः कृतो निर्माणेन प्रभवति शक्तान भवति २०३ फलितमाह तत इति । सर्वव्यापारान्कारयतीति स तथा प्यन्तात्कर्त्तरिल्लुः २०४ स्वभावस्य जगत्कारणतां वदतां लोकाय तानां प्रपञ्चयति अत्रापीति चतुर्दशभिः अत्र कालादिमते एवं वक्ष्यमाण विधया २०५ युक्तिजालं प्रपञ्चयति कारणमिति । भवतां कालवादिनां कारणत्वेनाभिमतः कालः कथं कारणस्यादिति विचार्य किमेव कालो निखिलवस्तुनः कारणं भवन्नात्मनः स्वस्य कार्यस्य वा स्वभावात् स्वभावमपेक्ष्य कारणं भवेत् किं वा स्वभावमनपेक्ष्येत्यर्थः २०६ अतपद्वृत्त्यति अस्वभावादिति दशभिः यद्येव कालः स्वभावमनपेक्ष्य हेतुस्तदा वन्हेः संहतौ पुंजे खे आकाशे वा अनाश्रये जलानां धारस्वभावे जलं कुतो नोत्पादयतीत्यर्थः २०७ एवं बन्दिना नृणां शान्तिजलेन वशीतशान्तिं कुतो न करोतीत्याह बन्दिनेति २०८ तथा ज्ञादिसाधनानि विना क्षुब्धा आदिकार्या

अपि भिन्ना इमे नैव सर्वस्य जगतः कृतौ ॥ प्रभवन्ति कुतस्त्वेषां सर्वकारणता भवेत् २०३ ततः सर्वगतः कालः सर्वव्यापारकारणः ॥ एकः कारणमुद्दिष्टो नेतरत्कारणां तम् २०४ अत्रापि दूषणं प्राहुः केचिन्मुनिवरा द्विजाः ॥ एवं वदन्तो बहुशो युक्तिजालं महाधियः २०५ कारणं भवतां कालः कथं स्यादिति चिन्त्यताम् ॥ किमेव कारणं कालो भवेन्न खिलवस्तुनः ॥ आत्मनस्तस्य कार्यस्य स्वभावाद्वाऽस्वभावतः २०६ अस्वभावाद्यदा हेतुस्तदा वन्हेस्तु संहतौ ॥ कालो जलं कुतो नैव पुरुते खे ह्यनाश्रये २०७ बन्दिना कुत एवैष पट्टा शान्तिकरोति न ॥ नीरेण शीतलेनात्र कस्मात् शीतक्षयं न च २०८ अत्र विना क्षुब्धानां शंकस्मादप्यकरोति न ॥ जायां विना सुताने पददात्वेषां सुतार्थिनाम् २०९ मृतानामपि संयोगं शरीराणामिहैव च ॥ सुखदुःखकरं कस्मात्तददाति महेश्वरः २१० कुतो वा मृतदेहोऽयं नास्माभिर्भाषते धुना ॥ नारी पुरुषयोगेन विना गर्भं दधात्विह २११ न भो निच्छिद्रतां यातु पृथिवी चरसा तलम् ॥ अस्ते हत्वं च नीराणि ते ज्ञेया त्वप्रकाशताम् २१२ वायुर्निश्चलतां यातु यतो नापेक्षते तव ॥ कालः स्वभावं कस्यापि स्वस्य वापि परस्य वा २१३ अपि कस्मादयं कालो मलमूत्रविसर्जनम् ॥ नराणां वदने नैव न कारयति कारणम् २१३ घ्राणेन शब्दश्च वर्णश्चोत्राद्गन्धग्रहं तथा ॥ नयनाभ्यां तथा हारग्रहणं सर्वदेहिनाम् २१५ एवं शेषेन्द्रियाणां च व्यापारानां विपर्ययम् ॥ न कारयति कस्मात्स कालः सर्वस्य कारणम् २१६ ततः स्वभाव एवात्र कालस्यापि नियामकः ॥ कारणस्यापि कार्यानां स्वभावस्तेन कारणम् २१७

णिकुत एव कालो न जनयेदित्याह अत्रमिति २०९ एवं मृतशरीरसंयोगद्वारापि सुखादिकं कुतो न जनयतीत्याह महेश्वरः कालः २१० कुतो वेति । भाषते भाषणं करोति २११ तथा काशादयोऽवकाशादिरूपाणि कुतो न त्यजन्ति कालः स्वस्य परस्य वा स्वभावं नापेक्षत इति त्वयाभ्युपेतत्वादित्याह न भइति ह्याभ्यां । पृथिवी चरसा तलमित्यस्य पृथिवी धारणव्यापारं त्यजत्वित्यर्थः शेषं स्पष्टं द्रष्टव्यम् २१२ । २१३ एवं स्वभावानपेक्षः काल इतरं द्रियव्यापारमितरं द्रियेण कुतो न कारयतीत्याह अपि कस्मादिति त्रिभिः । निगदं पाल्पात्तन्त्रयम् २१४ । २१५ । २१६ एवं स्वभावा नपेक्षत्वपक्षस्य दुष्टत्वे स्वभावसापेक्षत्वपक्ष एवाभ्युपेयः तथा च तद्वेतोरिति श्रुत्या तस्वभाव एव जगद्देतुरस्त्वित्याह तत इति । ततः कारणस्य कार्याणां स्वभाव एव कालस्य नियामकोऽप्यवस्थापकोऽभ्युपेयस्तेन वा श्रुत्यापेक्षणीयत्वेन स्वभाव एव कारणमस्त्वितिसंबन्धः २१७

सत्त्वभावः सर्वज्ञापरिहारसम इत्याह व्यापारानिति । एवं स्वभावस्य हेतुतांगीकारे सति रूपप्रत्यक्षेण एव करणत्वरूपस्य स्वभावस्य एव विषयत्वं कुत इत्यादि संकामसु स्वभावादिर्वैवाच्यमिति भावः २१८ एवमिति । एवं विषयेन्द्रियनियमवत् सर्वस्य प्रवृत्तौ निवृत्तौ जन्मादौ च स्वभाव एव हेतुरित्यर्थः २१९ स्वभावस्यापि व्यवस्था हेतुर्धर्मात्मकमदृष्टनियतिपदवाच्यं जगद् हेतुरिति श्रीमांसकमतं प्रस्तौति अत्रापीति पञ्चभिः । स्वभावोपिनियतः केनचित्त्व्यवस्थापितः सन् हेतुरनियतो वा अन्त्येव न्यादिभिः श्लेषादिजननापत्तिरिति द्वयोरर्थः २२० । २२१ इवमिति । दृष्टमव्यवस्थारूपस्यादिति शेषः ततो नियतो नियत्याव्यवस्थापित एव स्वभावः कारणमभ्युपेय इति २२२ नियतेरेव कारणत्वे पूर्वव्याप्यमतिदिशति यथेति द्वाभ्याम् । यथा जगत्सृष्ट्यादौ कारणो भवन्नपि कालः स्वभावसापेक्षः कारणं भवतीत्यालोच्य सनकारणं किंतु स्वभाव एव कारणमित्युक्तं एवं स्वभावसंस्थानात् स्वभावस्य संस्थानाव्यवस्थारूपो विन्यासो यथा तादृशी नियतिरेव हेतुतया स्वभावाभ्युपेयान् स्वभाव इति द्वयोः संबंधः २२३ । २२४ प्रत्यक्षेकशरणाः केचित्काकतालीयस्यापेनोत्पत्तिकेषां चिद्वावानां दृष्टाकार्यस्य कर्त्रालोचनानपेक्षत्वरूपां यदृच्छमेव हेतुतया मन्थितमतं दर्शयति अत्रापि दूषणमिति त्रुटिर्भाभिः । अत्र नियतिकारणवदेदूषणं पञ्चभिचाररूपं सूक्ष्ममल्पकाचित्कमिति यावत् तादृशमर्थं प्रदर्शयति इत्यर्थः 'सूक्ष्मस्यादल्पकेऽन्यवत्' इति विंशप्रकाशः । नियतिस्वरूपमनूपत

व्यापारानिन्द्रियाण्येवं स्वभावादेव कुर्वते ॥ विषयाश्च स्वभावेन स्वेन्द्रियाणि व्रजंत्यमी २१८ एवं सर्वस्वभावेन जगदेतच्च वर्तते ॥ निवर्तते च जन्मादि स्वभावादेव गच्छति २१९ अत्रापि मुनयः केचिद्विषयप्रादुर्बोधक्षणाः ॥ स्वभावो नियतो हेतुरथ वानियतिर्विना २२० विनापि नियतिचेत्स्यात्स्वभावः कार्यकारणम् ॥ सर्वत्र सर्वदा सर्वसर्वथा किं न जायते २२१ एवं स्थितौ विना शेषदूषणं नियतिर्विना ॥ नियतस्तत एवायं स्वभावः कारणं स्मृतः २२२ यथा कालो जगत्स्य स्मिन्सृष्टिस्थित्यंतकारणम् ॥ भवन्नपि स्वभावेन भवतीति न कारणम् ॥ किंतु स्वभाव एवायं कारणं कालगोपियः २२३ एवं स्वभावसंस्थानानियतिः सर्वकारणम् ॥ नियतिश्च यतो हेतुः स्वभावो न तया विना २२४ अत्रापि दूषणं प्रादुः केचित्सूक्ष्मार्थदर्शिनः ॥ अनेनैव भवेदेवं हीदमेव न चापरम् २२५ इति भावे तथा भावे व्यतिरेकेण कारणम् ॥ नियतिर्वादिनामिष्टापुष्पवत्यायथारजः ॥ एतद्यादृच्छिकं दृष्टं लोके कार्यसंकारणम् २२६ धर्मात्मनां यथा दुःखं पापिनां वा यथा सुखम् ॥ नारीपुत्रादयस्तद्वत्सुखार्थादुःखकारणम् ॥ प्रहाराद्याश्च दृश्यं ते दुःखार्थाः सुखहेतवः २७ नियतिः कारणं तेन भवेत् लोके यदृच्छया ॥ यदृच्छैव ततो हेतुर्नियतिर्न नियामिका २८

अभिचारप्रदर्शनमेवाभिनयति अनेनैवेत्यादिना । व्यतिरेकपदमव्यवस्थाप्युपलक्षणम् तथा च इदं कार्यमनेनैव कारणेन भवेत्तथा एवमेवानेनैव प्रकारेण भवेत्तथा स्मात्कारणादिदमेव कार्यं भवेदित्येवं विधानियतिः कार्यस्य भावाभावयोरव्यवस्थितिराभ्यां कारणत्वेन वादिभिरभिमतयथा क्रतुमत्याः स्त्रियोरज एव गर्भधारणकारणमिति परंतु तद्विधानमंतव्यम् यतो लोके कार्यकारणं यथा दृच्छिकं यदृच्छयाः स्वैरितापाः कर्त्रालोचनानपेक्षत्वरूपा यहेतोरामंतदृष्टमिति द्वयोरर्थः 'यदृच्छा स्वैरितास्वेच्छा' इति हेमचंद्रः २२५ । २२६ तत्रोदाहरणं दर्शयति धर्मात्मनामिति । यथा सुखसाधनधर्मसंपन्नानामकस्मादुःखं जायमानं दृष्टं तथा दुःखसाधनपापशलिनां सुखं सुखसाधनत्वेन प्रसिद्धानां नार्यादीनां दुःखहेतुत्वं दुःखहेतुतया सिद्धानां पादप्रहारादीनां श्रान्तादौ सुखहेतुत्वं च दृष्टमित्यर्थः २२७ नियतिरिति । तेनोक्तव्यभिचारेण एव ज्ञाते यत्क्रतुचिद्यदृच्छयैव संपादितानियतिः कारणत्वेन लोकेर्मन्थते परंतु तद्व्युक्तम् । घटपूर्वकाले यदृच्छया सन्निहितानां रासभादीनां कारणत्ववधारणेनार्थसमा अप्रस्तानानं कारणत्वमिति न्यायेन विरोधात् किंतु तत्प्रयोजिका यदृच्छैव कारणता यो गत्यर्थः २२८

अथ यदृच्छाया धर्मभूताया धर्मिनेरपेक्षेण कारणत्वा संभवात् प्रत्यक्षाणि भूतानि विहाय धर्म्यैतरकल्पनायामन्याय्यत्वाच्च पृथिव्यादीनि भूतान्येव कारणमित्याकारं प्रत्यक्षशरणानामेव मतान्तरमाह अत्रापि केचिदिति त्रिभिः । सायदृच्छापि भूतलक्षणधर्मसापेक्षैवेत्युत्तरार्द्धार्थः २२९ यदृच्छानामेति । निषतिनिरपेक्षोऽयं यदृच्छानामधर्मः कस्यचिद्देशतोऽकारणस्यैव संन्यतया वाच्यः यतो धर्मो धर्मिनिरपेक्षो न दृश्यते इत्यर्थः २३० तस्य च धर्मो भूतभिन्नो नाभ्युपेयः संभवति दृष्टेऽदृष्टकल्पनाया अन्याय्यत्वात्तथा च भूतान्येव कारणमित्याह धर्मो नैवेति । अत्र यदृच्छायामुपयोगि धर्मो न कल्पनीयः प्रत्यक्षाणां भूतानामेव धर्मत्वसंभवादिति । फलितमाह प्रत्यक्षाणि चेति २३१ भूतानामपि सावयवत्वेन कारणसापेक्षाणां त्रिगुणत्वादिसाधर्म्येण कारणत्वयोग्या प्रकृतिरेव श्रुतिगतयो निषदोक्ता जगत्कारणमितिसांख्यमतदर्शयति अत्रापि मुनय इति पंचभिः । अत्र भूतकारणत्वे असंतोषमेवाभिनयति भूतानीति । घटवत्सावयवानां कारणेन विनाभावा संभवादेतेषामपि किंचिदन्यत्कारणमभ्युपेयमित्यर्थः २३२ तच्च कारणं सजातीयमेवाभ्युपेयमितिसदृष्टांतमाह कार्यमिति स्पष्टं २३३ तच्च साजात्यं सुखदुःखमोहलक्षणसत्त्वादिगुणत्रयशालित्वेनेति दर्शयन् भावानां त्रैगुण्यं प्रतिजानीते रत्नेति । तत्र सुखरूपत्वेन

अत्रापि केचिन्मुनय इत्थमाहुर्महाधियः ॥ भूतेषु सत्सु सापि स्यान्न भूतानि विना कश्चित् २२९ यदृच्छानामधर्मोऽयं हेतोर्नियतिवर्जितः ॥ धर्मिणं तु विना नैव धर्मः सिद्ध्यति कुत्रचित् १३० धर्मो नैव प्रकल्प्योत्र प्रत्यक्षे सति धर्मिणि ॥ प्रत्यक्षाणि च भूतानि ततस्तान्येव कारणम् २३१ अत्रापि मुनयः केचिदसंतुष्टा इदं जगुः ॥ भूता निघटतुल्यानिकारणेन विना कथम् ॥ भवंति तत एतेभ्यो ह्यन्यदप्यस्ति कारणम् २३२ कार्यं हि यादृशं दृष्टं तादृगेवात्र कारणम् ॥ भवेद्यद्वद्वदादेः स्यान्मृत्तिकैवात्र कारणम् २३३ रत्नस्त्री हि मवस्त्राद्याभावास्त्रिगुणका इमे ॥ सुखस्यैते भवेयुस्ते हेतवो यस्य हस्तगाः ॥ दुःखस्यापि भवत्येते कारणं स्वातिवैरिणः २३४ मोहं च जनयन्तस्ते लोभाविष्टस्य कामिनः ॥ एतानलभमानस्य सर्वदा दीनचेतसः २३५ एतेषां कारणं तस्मा त्रिगुणं सर्ववस्तुषु ॥ अनुस्यूतं जडं चैतद्योनिशब्दसमीरितम् २३६ अत्रापि मुनयः केचिदिदं दोषं वदन्ति हि ॥ सर्वात्मनानसादृश्यं विद्यते हेतु कार्ययोः ॥ नियमस्तत एवायं व्यर्थो यस्तु यथा तथा २३७ जडानां शकटादीनां न स्वतः स्यात्प्रवर्तनम् ॥ ततो जडा कथं चैषा योनिर्विश्वं करोतिसा २३८ अतोऽजडः परः कश्चित्पुरुषस्तत्प्रवर्तकः ॥ पुमानेव ततो हेतुर्न योनिः शकटोपमा २३९

सत्त्वात्मतामाह मुखस्येति । एते रत्नादयो यस्य हस्तगास्तस्य सुखहेतवो भवन्तीति दुःखात्मकत्वेन राजसत्त्वमाह दुःखस्येति । स्वस्य रत्नादिमतो योतिवैरितस्य दुःखदाः २३४ मोहात्मकत्वेन तामसत्त्वमाह मोहं चेति । ते रत्नादयः ३५ एतेषामिति । तस्मात्सदृश्येव कारणता योग्यत्वादेतेषां जन्यभावानां त्रिगुणत्वेन जडत्वेन च सदृशं सर्वत्रानुगतं च यत्प्रधानाख्यं कारणं तदत्र श्रुतौ योनिशब्देनोक्तमित्यर्थः ३६ संघातपरार्थत्वादिभ्यो हेतुभ्यः प्रकृतिरपि पदार्थासंपुर्ण एव हि रण्यगर्भादिरूपोजगदेतुरित्याकारयोगिनां मतं दर्शयति अत्रापि मुनय इति त्रिभिः । तत्र प्रधानकारणाभ्युपगमे हेतुकृतं यत्सादृश्यं तत्सर्वोत्पन्नना अत्यंतं भवद्विवक्षितं यत्किंचिद्रूपेण वा । तत्र नाशः अत्यंतसादृश्यभेदाभावप्रसंगेन भेदसापेक्षकार्यकारणभावस्यैवावसांभवादित्याशयेनाह सर्वात्मनेति । नात्यः यत्किंचित्सादृश्यस्य सर्वत्र संभवेनातिप्रसंगावारकत्वादित्याह नियम इति । यस्त्वयं यथा तथा यत्किंचिद्रूपेण वर्तमानसादृश्यनियमः सव्यर्थः भावत्वादिरूपेण शुद्धचित्तोपि जडानां सादृश्यसंभवादित्यर्थः २३७ तस्माज्जडत्वेन प्रवृत्तौ शकटरथादिवत्परसापेक्षामप्रकृतिर्न हेतुतयांगीकार्येत्वाह जडानामिति । जडा योनिः प्रकृतिः २३८ तस्माज्जडः सर्वश्रेष्ठोपुरुषो हेतुतयामंतव्य इत्याह अत इति स्पष्टम् २३९

चित्त्यामितिपदस्यार्थमाह एवमेतेइतिद्वाम्पां । एतेकालादयःपुरुषांताः तेषुकआदेयोप्राप्नोतकोपि सर्वत्रदोषसद्भावादितिभावः २४० ननुपुरुषपक्षेकोदोषइतिचेदसंगत्वादिभिः कारणत्वायोग्यत्वमेवेतिदर्शयन्फलितमाह पुरुषेपीति २४१ अस्तुतर्होपां कालादीनां पुरुषार्थोयः संयोगः सहेतुरितिशंकावारकस्यवृत्तीयपादस्यार्थमाह संयोगइति । चेतनेसतिचेतनार्थेयस्तेषांसंयोगः सोपिनकारणप्रकृति यज्जडत्वेनपरसोपेक्षतयाअत्रसंयोगेपि किंकारणमित्याकांक्षायाअनुपरमादित्यर्थः । एतेनश्रुतिगतस्यतथात्मभावादित्यस्यसापेक्षतयातत्तुल्यभावादित्यर्थइतिसुचितं ४२ ननु शुद्धात्मनः कारणत्वायोग्यत्वेपिप्रतिविंबात्मनोऽभिर्गम्यचिच्छक्तित्वेनसांख्यमतप्रसिद्धस्यपरिणामित्वेनकारणत्वयोग्यस्यकारणत्वमस्त्वितिशंकावारयंश्रुतार्थपादार्थमाह परिणामीति । यदिजीवःसृष्टोस्वतंत्रः स्यात्तदा सुखसाधनमेवसृजेन्नदुःखसाधनमितिभावः २४३ अथसिद्धांतपक्षप्रकाशकस्यतेष्यानेत्यादेस्वृतीयमंत्रस्यार्थमाह एवमुक्तेइतिसप्तदशभिः । एवंब्रह्मवादिभिरुक्तेसतितत्सभागताः सर्वे शुद्धचित्ताः श्रुतिवाक्याद्ब्रह्मकारणतांविज्ञायापितत्रोपपत्तिं जिज्ञासंतउक्तपूर्वपक्षेपुदोषाभिरीक्ष्य श्रुत्यनुकूलत्वात्सिद्धांतभूतेकेवलब्रह्मरूपेगुरुवेदोपदिष्टार्थेसमानाकारांचेचवृत्तिसंतानात्मकंभ्यानंयोगशास्त्रानुसारेणकृतव

एवमेतेद्विजाःपक्षाःसप्तास्माभिरुदाहृताः ॥ पूर्वपूर्वपरित्यागादुत्तरोत्तरसंग्रहात् ॥ आदेयस्तेषुकोनामपक्षोब्राह्मणसत्तमाः २४० पुरुषेपिवयंदोषंपश्यामःसंगवर्जिते ॥ निर्गुणेहेतुताकेनभवेद्व्यापारवर्जिते ॥ चितनीयंततोविप्राःसर्वैरस्माभिरेवाहि २४१ संयोगोपिनतेषांस्यात्कारणंसतिचेतने ॥ जडःप्रकृतिवत्तस्मादत्रकिंकारणंद्विजाः २४२ परिणाम्यपिनैवात्माकारणंयेनसोपिच ॥ आत्मनःसुखदुःखादावनीशःकारणंकथम् २४३ एवमुक्तेमहात्मानःसर्वेसंशुद्धचेतसः ॥ कारणंब्रह्मजानानावेदशक्यप्रमाणतः २४४ तेसर्वेसर्वपक्षेषुतर्कतोदूषणानिहि ॥ निरीक्ष्यश्रुतिवाक्योक्तपक्षेब्रह्मणिकेवले २४५ गुरुवेदोपदिष्टार्थेप्रत्ययानेकरूपकान् ॥ संतत्याकृतवंतोमीयोगशास्त्रविशारदाः २४६ एवंयोगान्महात्मानोभ्यानंप्राप्याथचेतसि ॥ ब्रह्माश्रयामिमांशक्तिमविद्यांददृशुस्तदा २४७ आत्मनोब्रह्मणःशक्तिःसृष्टिस्थित्यंतकारिणी ॥ जगतोयातिदुर्दर्शाकुतर्कहतबुद्धिभिः २४८ भूदेवास्तामिमांस्वस्यगुणैरावरणादिभिः ॥ निगूढामवलोक्याथविस्मयंपरमंगताः २४९ स्वयंप्रकाशमद्वैतमानंदात्मानमीश्वरम् ॥ आत्मनाजाड्यरूपेणह्यावृणोतिनविद्यते ॥ तत्रचैषेतिसंप्रोक्तस्तस्याःस्वाभाधिकोगुणः २५० सृष्टिस्थितिनिनाशाद्याजगतोस्यतथापरे ॥ अहंममादयश्चान्येकामक्रोधादयोपिच २५१

तद्वतित्रयाणामर्थः २४४ । २४५ । २४६ एवंयोगादिति । एवंचेतसिभ्यानंप्राप्यनिष्पन्नायोगात्समाधेर्देतोर्ब्रह्मणोदेवस्यशक्तिमायाविद्यादिपदवाचांदहशुः याब्रह्माभिजातमनःशक्तिर्नेमतःसृष्ट्यादितेःकुतार्किकैर्दुर्दर्शचेतिद्वयोःसंबंधः २४७ । २४८ भूदेवाइति । तेभूदेवाब्राह्मणास्तांशक्तिवक्ष्यमाप्यैरावरणादिभिर्गुणैर्निगूढांप्रच्छन्नां विलोक्यविस्मिताआसन्निति २४९ आवरणादिगुणा न्दर्शयन्ति स्वयमितित्रिभिः । एषाशक्तिस्तत्रात्मनिवस्तुतोऽविद्यमानापितत्रैवभासमानायात्स्वयंप्रकाशादिरूपमात्मानंतद्विपरीतजाड्यादिरूपेणात्मनास्वरूपेणआवृणोतिएतस्याःप्रथमःस्वाभाधिकोगुणइतिसंबंधः २५० विशेषरूपास्तद्गुणानाह सृष्टिर्इति । अस्यस्थूलसूक्ष्मात्मकस्यजगतोयेसृष्ट्याद्यास्तथायेचअहंताममताकामक्रोधादयएतमात्मानंप्रत्यार्गतारोदेददयाभ्यासेनाममनशीलाःगंतारोनिवृत्तिशीलाश्चेतसर्वस्याःशक्तिर्गुणाः कीदृशमेतमात्मानं अद्वयत्वेनस्वयंप्रकाशानंदरूपं वस्तुतोमापारहितमपिचानयामापयेवास्यामायायाविषयतामाश्रयतांचगतमितिद्वयोर्योजना २५१

२५२ कीदृशोपमात्मरूपोदेवोपस्येयंशक्तिरित्याकांक्षापूरकस्योत्तरार्धस्यार्थमाह यद्व्यादिना । यएकोऽद्वितीयउक्तानिकालादीप्यात्मपर्यंतानिकारणान्यधितिष्ठितस तास्फूर्तिप्रदानेनन्याप्रोतिप
थासूर्यश्चाक्षुषान्भावान्विषयीकरोति तद्वदित्यर्थः २५३ आकाशवदिति । योयं देवः कारणानि सप्तष्टिरूपाणि न्यायेति शेषः अतः कारणन्याय्यनंतरमिदं द्रव्यष्टिरूपं विश्वमप्यधितिष्ठति यथाकाशो घटादी
नित्यर्थः २५४ येमस्यात्मनः कार्यकारणाधिष्ठानृतोक्तासाप्यनयाऽघटितघटनापटीयस्यामाययेवोपपद्यते इत्याह अनयेति । तस्यासंगस्वप्रकाशरूपस्य यत्कारणतादात्म्यं तदनयामाययेव संभवति न
स्वतः स्वभावत इत्यर्थः २५५ एवं कार्यसंगोपितेति याह पुरुष इति । संगमायातः संसंगोजातः यथा कयाचिद्योषिता कर्मणौ पथेर्मोहितः कश्चित् द्विलासेषु स जेततद्वदित्यर्थः २५६ तत्र दृष्टान्तान्तरमाह
असंग इति । यथा कश्चिदसंगः संगविमुखोपि सकलानुग्राहकत्वलक्षणसौहार्दवशेन केनचिदुर्जनेनापि संगमागत्याभिशापं मिथ्यापवादं पापं तत्फलं चाणीमांडव्यवस्थाप्राप्त्यादित्यर्थः २५७ दार्ष्टिक्ये जो
यति एवमिति स्पष्टं २५८ तदुपपादकं मायाया अघटितघटनापटीयस्त्वमाह अहो इति । कीदृगचित्यं यतोऽनयाऽसंगादिरूपोप्यात्मा मोहितः २५९ एतत्संबन्धादेवात्मा संसारचक्रं प्रविष्ट इति दर्शयन् सं
सारचक्रतया प्रतिपादयंतं चतुर्थं मंत्रमवतारयति एवंभूतोपीति द्विष्टिच्छोकैः । एवंभूतोऽसंगादिरूपोप्यात्मा अनया मायया मोहितः संसारचक्रं प्राप्तवान् कीदृशं चक्रं स्वात्मना मायाशबलरूपेण निर्मितं

आगंतारश्च गंतारः कोटिशस्तु हुणा इमे ॥ आनंदात्मानमप्येतं विषयं चाश्रयंतथा ॥ माययारहितं चापि मायया त्रस्वयं प्रभम् २५२ यः कारणानि सर्वाणिकालादीन्य
धितिष्ठति ॥ उक्तानि भगवानेकः सविता विषयान्यथा २५३ आकाशवदयं देवः कारणानि चटादिवत् ॥ अतो विश्वमिदं सर्वमधितिष्ठत्ययं पुमान् २५४ अनयामा
यया तस्य संगे न रहितस्य हि ॥ स्वयं ज्योतिः स्वरूपस्य कारणत्वं स्वतो न हि २५५ पुरुषो निर्गुणोऽसंगो विक्रियालेशवर्जितः ॥ मायया संगमायात औषधैरिव मोहितः
२५६ असंगः संगमागत्य यथा कश्चित्सुहृज्जनः ॥ अभिशापं च पापं च प्राप्नुयाद्दुःखकारणम् २२७ एवमेष पुमान्मायासंगात् क्लेशानेकधा ॥ प्राप्नोति जीवतां प्राप्य
हेतुतां जगतोपि च २५८ अहो मायाबलं कीदृगनया संविमोहितः ॥ असंगो निर्गुणो ज्योतिरानंदात्मा स्वयं प्रभः २५९ एवंभूतोपि संसारचक्रं स्वात्मा विनिर्मितम् ॥
प्राप्तवानिदमत्युग्रं मायया परिमोहितः २६० अविद्यायस्य चक्रस्य नेमिरुक्ता मनीषिभिः ॥ यतः संसारचक्रस्य परितो नेमिव स्थिता २६१ रूपैस्त्रिभिस्तु संवीतं कृ
ष्णशुक्लारूपैर्वहः ॥ अयोरूप्यप्रवालानां पट्टिकाभीरथांगवत् २६२ एकादशेन्द्रियैः सार्द्धं भूतपंचकमस्य हि ॥ नाभिच्छिद्रस्य संस्थानमरायत्रप्रतिष्ठिताः २६३
अराः पंचाशदस्यापि चक्रस्योक्ता मनीषिभिः ॥ पंचक्लेशास्तथा चाष्टौ सिद्धयोनवतुष्टयः ॥ अशक्तयस्तथैवाष्टाविंशतिः स्युररा इमे २६४

मितिसंबन्धः अत्र स्वात्मा विनिर्मितमिति पदेनेन सूच्यते मंत्रगतः पुरुषो द्वितीयांतश्च तच्छब्द आत्माने परामृश्य चक्रेण सह तादात्म्यं मृदुदृश्यं त्रेव बोधयतीति २६० अविद्येति । यस्य संसारचक्रस्य मूलप्रकृत्यादिपदवाच्या अविद्या केवलानेमिर्वहिर्मंडलाकारकाष्ठसमासर्वतो न्याप्यावस्थितत्वादित्यर्थः २६१ त्रितृत्पदार्थमाह रूपेति । तच्चक्रं शुक्लरक्तकृष्णवर्णतया प्रसिद्धैः सत्त्वरजस्तमोगुणैः
संवातं वेष्टितं यथालोहरजतविद्रुममयफलकैः खचितं प्रसिद्धं रथचक्रं भवेदित्यर्थः २६२ षोडशान्तपदार्थमाह एकादशेन्द्रियेति । नाभिच्छिद्रस्येति जातवेकवचनं अरानाभिनेम्योस्तिर्यक्प्रोतमनिकाष्ठा
नितानियेषु नाभिगतच्छिद्रेषु तिष्ठति तेषां छिद्राणां यत्संस्थानं सन्निवेशस्तदुपाः षोडशविकाराव्याः तेष्वेकादशेन्द्रियभूतपंचकात्मकाः प्रसिद्धाः तथा च षोडशान्तानां भिन्नां तापस्येति श्रौतपदार्थः ना
भिर्नाम अराणामंतस्तथा शरभृतं काष्ठमित्यर्थः २६३ शतार्थारपदार्थमाह अरा इति पट्टांशच्छोकैः । अस्पृचक्रस्याराः क्लेशादिरूपास्तत्तद्देसं रूपयापवाशबलैः क्लेशादेर्भवान्तरात्मासि
द्धान्दर्शयति पंचेत्यादिना २६४

तत्रपंचकेशानविद्याः स्मिता रागदेवाभिनिवेशरूपा नूतमोहमहामोहतामिसंधतामिसंज्ञानिरूपयति अस्मिन्निति त्रिभिः । येयं विषयं यस्याऽविद्यासातम इत्युक्ता पातृमृदस्पदेहादिविषयिका ईदु
दिरस्मिता रूपा मोह इत्युक्तैरर्थः २६५ महामोह इति स्पष्टम् २६६ स्याद्योत्रेति । प्रमत्वेनैव जायते तस्यासासिष्णुत्वलक्षणप्रमत्तारूप इति यावत् २६७ सिद्धचष्टकमुद्दिशति ऊह इति । एतत्स्व
रूपं स्वयमेव वक्ष्यति २६८ तुष्टीरुद्दिशति आध्यात्मिका इति । अध्यात्मसंघातांतर्वैतनं प्रकृत्या विपर्ययाभिप्रत्यप्रवृत्ता आध्यात्मिकास्ताश्च तस्योबाह्यावाय विषयो परमनिमित्ताः २६९ अश
क्तारं विंशतिसंख्याः कीर्त्तयितुं तुषयो गीम्येकादशैर्द्रियाणि दर्शयति त्वमिति द्वाभ्यां । स्पष्टद्वयम् २७० । २७१ अशक्तीनामष्टाविंशतिं स्फुटीकृत्य ताभिरराणां पञ्चाशत्संख्यापूतैर्दर्शयति तेषामिति
द्वाभ्यां । तेषामेकादशैर्द्रियाणां पञ्चकुष्ठादिरोमैः स्वरूपस्पष्टाननांशः सर्ववैविध्यमानत्वेऽपि वा विषयग्रहणरूपकार्यराहित्यं अथवा पुरुषांतरेन्द्रियापेक्षया स्वल्पकार्यकारित्वं सप्तमकार्यकारित्वं वा उत्कर्षाभाव इति
यावत् तदपेक्षैर्द्रियाणां वधे सति बुद्धेस्तत्प्रयुक्ता सामर्थ्यरूपा अशक्त्यो निरूपकभेदादिकादंश एवमष्टसिद्धचक्रभावप्रयुक्ता बुद्धेरशक्त्यो नवतुष्टचक्रभावप्रयुक्ताश्च तानव संकलनपाष्टाविंशतिरेता अशक्तयो
नवभिस्तुष्टिभिराभिः सिद्धिभिः पंचभिः क्लेशैश्च सहिताः पंचाशदरात्मका उक्ता इति द्वयोरर्थः २७२ । २७३ प्रसंगात् क्लेशानामवतारभेदानाह तमोऽविद्यैति नवभिः । तम इति अविद्येति च नानाप्रदयेन प्रसि

अन्यस्मिन्नन्यबुद्धिर्यासाऽविद्यातम ईरिता ॥ मोहोऽहं बुद्धिरुद्दिष्टा देहादौ मूढचेतसः २६५ महामोहोत्रागः स्याद्विषये सुखहेतुके ॥ तामिस्रोद्धेष उद्दिष्टः प्रतिकूले
षु वस्तुषु २६६ स्याद्योत्राभिनिवेशरूपः संधतामिस ईरितः ॥ पुत्रदारादिविषये मत्वेनैव जायते २६७ ऊहः शब्दश्च संप्रोक्तस्तथैवाध्ययनं पुनः ॥ दुःखत्रयविघात
श्च सुहृत्प्राप्तिश्च सप्तमी ॥ दानमित्युदिता अष्टौ सिद्धयो मुनिसत्तमैः २६८ आध्यात्मिकाश्च तस्यः स्युस्तुष्टयो मुनिसत्तमाः ॥ अत्र प्रकृत्युपादानकालभाग्याभिधा
माः ॥ पंचवाह्याश्च संप्रोक्तास्तुष्टयः परमाहमाः २६९ त्वक्चक्षुःश्रोत्ररसनाघ्राणानीन्द्रियपंचकम् ॥ ज्ञानाभिधमिदं चान्यत्पंचकं कर्मसंज्ञितम् ॥ वाक्पाणिचरण
द्वंद्वपायूपस्थाख्यमीरितम् २७० एकादशमनश्चात्र कारणज्ञानकर्मणोः ॥ एकादशैर्द्रियाण्यत्र कथितानि मनीषिभिः ७१ तेषां स्वरूपहानं वा सत्त्वे वा कार्यं चान्य
ता ॥ स्वल्पसाम्यादिकारित्वमथर्वेन्द्रियजो वधः ७२ सिद्धितुष्टैर्द्रियाणां स्युर्वधा उक्तास्त्वशक्तयः ॥ अष्टाविंशतिरित्येतास्तुष्टिसिद्धिसमन्विताः ॥ अविद्याद्यैः
सह क्लेशैराः पंचाशदीरिताः ७३ तमो विद्येति या प्रोक्तासा विद्यापरिकीर्तिता ॥ अष्टाविषयो यस्मादष्टधायं व्यवस्थितः २७४ कारणत्वेकरूपं स्यात्कार्यसप्तविधं
पुनः ॥ द्विधांतःकरणं तद्वन्महाभूतानि पंचच ७५ मोहोस्मिता च ते पुस्यादहं बुद्ध्याग्रहे सति ॥ सोपितेनाष्टधा प्रोक्तो नंतभेदोऽपि पूर्ववत् ७६ परत्रात्र च लोके स्युः पं
चपंचविभेदिनः ॥ दिव्याश्च मानुषाश्चैते विषयाः सुखहेतवः ॥ रागोदशसु सर्वेषां तत्संख्यस्तेन सस्पृष्टः २७७

दायाऽनात्मन्यात्मबुद्धिरूपाऽविद्यासाऽष्टधा ज्ञेया तद्विषयस्याष्टधा व्यवस्थितत्वावित्यर्थः २७४ तद्विषयाद्यक्रमेण वर्णयति कारणमिति । कारणं प्रकृत्या लयं प्रथममात्मन्यासा विषयो भवति तदनंतरं
कार्यक्रमेण महत्सत्त्वाहंकाररूपमंतःकरणद्वयं भूतपंचकं षष्ठे अध्यासतोचरी भवतीत्यर्थः २७५ उक्ताऽविद्याबीजरूपेण सुषुप्तावपि तिष्ठति तस्या अंकुरभूता मोहादयाऽस्मितापि जाग्रत्स्वप्नपोरहं रूपेण तानेवा
ष्टावविद्याविषया विषयीकरोतीत्यतः स मोहोऽप्यष्टधा ज्ञेय इत्याह मोह इति । तेष्वविद्याविषयेष्वहं बुद्ध्यात्मकेष्वग्रहे सति निरूप्यमाणो यो मोहोऽस्मिताख्यः सोऽपि पूर्ववदविद्यावदष्टधा ज्ञेयः कीदृशो
विषयः यत्किमभेदेनानंतभेदोऽपीति संबन्धः २७६ पंचज्ञानैर्द्रियविषयाणां दिव्यादिव्यभेदेन प्रत्येकं द्वैविध्यात् तद्विषयकोरागोदशविध इत्याह परत्रेति । परत्र लोके भवादि विषयाः पंचैर्द्रियविषयाः स्युः
अत्र लोके भवासानुषा विषया अपि पंचस्युः तेषु दशसु सुखसाधनत्वाज्जापमानो राग इच्छात्मकोऽपि दशविध इत्यर्थः २७७

द्वेषस्याष्टादशविषयभेदादष्टादशधाभावमाह अणिमेतित्रिभिः । द्वेषादिव्यभेदेनोक्तविषयैः सहिता अणिमाया अष्टौ सिद्धीर्विषयमाणविषयाद्वेषस्याविषयभूताः प्राहुरिति शेषः । केचिन्मनीषिण इत्येवमाहुः इत्येकं धर्मित्याकांक्षायामाह अस्मिन्नेत्यादि । भेदादितिल्लोपेपंचमी तथाचास्मितायाः कारणायष्टविषयकत्वेनभेदोपश्रारमस्यदशविषयकत्वेनभेदस्तंविषयकमादायेवउत्तरयोर्द्वेषाभिनिवेशयोर्भेदोवर्णनीयः तेनास्मितारागयोर्विषयोपादानेनैवद्वेषाभिनिवेशयोर्मध्यपेकैकः प्रत्येकमष्टादशयोक्तइतिद्वयोरर्थः २७८ । २७९ अष्टादशधात्वमेवस्फुटयति केनापीति । तेदशविषया अणिमादिसिद्धचष्टकसहिताः पञ्चांतरेऽस्मिता विषयसहितावाकेनचिन्मित्रितेनविहताः संतोदुःखहेतवो भवन्तितदाविघातनिमित्तगतप्रातिकूल्यमाश्रित्यतेषुद्वेषो जायतेतत्संस्थातस्यद्वेषस्य संस्थासम्यग्भेदेनस्थितिर्विषयापेक्षयाष्टादशयोक्तैत्यर्थः २८० एवमुक्तविषयाणां विनाशभयरूपोऽभिनिवेशोप्यष्टादशधाज्ञेयइत्याह प्रातिकूल्यस्येति । विषयेषुप्रमत्वाद्देतोस्तदपहारके आत्मनः प्रातिकूल्यं विज्ञाययाऽधिकाद्भूतः सकाशाद्भूतिर्जायतेतद्रूपोभिनिवेशोपिद्वेषवदष्टादशधाभवेदितिसंबन्धः २८१ अविद्यादीति । योयंविषयः अविद्यादिपंचकंशरूपेऽपंचयोक्तोविद्विर्भासाद्यैः तथाचोक्तं 'अविद्यापंचपर्वेषातस्माज्जातामहात्मनः' इति । सतुविषययोऽवतारभेदैः सूक्ष्मोभवतितां सूक्ष्मतामादायतुष्ट्यधिकपष्टिसंख्याकउक्तः तथाहि अविद्यास्मितयोरुक्तविषयाप्रत्येकमष्टविधत्वं

अणिमागरिमाचैवलघिमामहिमा तथा ॥ प्राप्तिः प्राकाम्यमप्युक्तमीशित्वं वंशिता तथा ॥ अष्टावेतामहासिद्धीः केचिदाहुर्मनीषिणः २७८ अस्मितारागयोर्भेदाद्रे दोत्रोत्तरयोर्द्वयोः ॥ एकैकस्तेन कथितो लोकेऽष्टादशधा स्थितः २७९ केनाप्यत्र निमित्तेन यदा ते दुःखहेतवः ॥ प्रातिकूल्यानिमित्तस्य तेषु द्वेषः प्रजायते ॥ विषयाष्टादशत्वेन तत्संस्थापरिकीर्तिता २८० प्रातिकूल्यस्य विज्ञानाद्भूतिर्याजायतेऽधिकात् ॥ आत्मनोभिनिवेशोयममत्वाद्द्वेषवद्भवेत् २८१ अविद्यादिः समुद्दिष्टो विद्विर्भावो विपर्ययः ॥ पंचधा सतु सूक्ष्मत्वाद्द्विषष्टिरहसंस्थितः २८२ ऊहस्तर्कः समुद्दिष्टो मननं यत्प्रकीर्तितम् ॥ शब्दे वेदोत्रसार्थः स्याद्यतः साज्ञानसंततिः २८३ प्रवर्तते ततो ध्यानं शब्दशब्दादुदीरितम् ॥ तदेवाध्ययनं प्रोक्तं श्रवणं शास्त्रगंहियत् ८४ अध्यात्ममाधिदैवं स्यादधिभूतमिति त्रिधा ॥ दुःखं तस्य विघातोयं सिद्धिर्त्रयमुदीरितम् ८५ गुरुः प्रोक्तः सुहृन्नुणां प्राप्तिस्तस्यातिदुर्लभा ॥ सप्तमी सिद्धिरुद्दिष्टायतः सर्वैश्च सिद्धयः ८६ दानं वेदांतविज्ञानसंप्रदायप्रवर्तनम् ॥ ऊहाद्याः सिद्धयस्त्वेवं कथिता दुर्लभानृणाम् ८७ प्रकृत्याख्या भवेत्तुष्टिरित्यमालस्यभाजिनाम् ॥ मायेयं सकलैर्विश्वं जत्यतिचपाति च ॥ सैव विक्रियते नानाकार्यरूपा विकारिणी २८८

रागोदशधा द्वेषाभिनिवेशोप्रत्येकमष्टादशधा संकलने द्विषष्टिरिति २८२ सिद्धचष्टकस्वरूपं स्फुटयति ऊहइति पंचभिः । ऊहपदेन तर्कात्मकं मननमुच्यते शब्दपदेन तु वेदवाचकेन सत्यतः प्रवर्तमाना ज्ञानसंततिर्लक्ष्यते ततो ध्यानं निदिध्यासनं शब्दइति पदेनोक्तं अध्ययनं तु श्रवणं बोध्यं तथा चार्थवशेन अध्ययनमूहः शब्दइत्येवमेवामुत्पत्तिकमोबोध्यइतिद्वयोर्भावः २८३ । २८४ अध्यात्मादिदुःखत्रयस्य पट्टिघातत्रयंतद्रूपं फलभूतं सिद्धिर्त्रयंचत्रोध्यमित्याह अध्यात्ममिति २८५ फलरूपसिद्धिर्त्रयस्य श्रवणादिसिद्धिर्त्रयद्वारा जिनिका गुरुप्राप्तिरूपामुहत्प्राप्त्याख्यासप्तमी सिद्धिर्बोध्येत्याह गुरुरिति २८६ द्वेषो धने इति धात्वर्थानुसाराद्दानपदेन विवेकख्यातेः शुद्धिः संप्रदायानुसारेण विमलप्रमेयावगाहित्वरूपा प्राप्तिपाद्यते इत्याह दानमिति । एता एव मोक्षोपयोगित्वात् सिद्धिपदा भिधानयोग्या अणिमादयस्त्वेवं रूपत्वाद्गोप्यइति सूचयन्नुपसंहरति ऊहाद्यइति २८७ नवतुष्टीश्चतुर्दशभिर्निरूपयंस्तत्राध्यात्मिकासु प्रथमां प्रकृत्याख्यां तुष्टिमाभिनयति प्रकृत्याख्यातित्रिभिः । इत्थं प्रकृत्याख्या तुष्टिरस्मान्ज्ञेया इत्येकं मायायाः सकलकार्यकारित्वात्तयापथाकार्योत्तरं जन्पतेतथात्मज्ञानमपि जनिष्यते तत्रममोद्यमेः किमित्यालोचयदात्मज्ञानेऽयमविवर्जनमेवामुक्तितुष्टिरित्युच्यते इति त्रयाणामर्थः २८८

२८९ । २९० संन्यासस्थानसाधनतांशुत्वासंन्यासानुष्ठानमात्रेणकृतकृत्यतांमम्यमानोयच्छ्रवणादिकंनकुर्वादिपाउपादानाख्यातुष्टिरित्याह कारणमितिद्वाभ्यां । यन्नियतंकार्यजनकंतत्कारणमित्युच्यते संन्यासोपिचात्मज्ञानस्यकारणतयाशास्त्रेप्रसिद्धस्तत्तत्कारणतालंबनेनसंन्यस्यापिपःश्रवणादेःकृत्यभावःसाउपादानाख्यातुष्टिराश्रमोपादानप्रयुक्तत्वादितिद्वयोरर्थः २९१ २९२ कालमालंढ्यश्रवणादेरकरणरूपाकालाख्यातुतीयातुष्टिरित्याह कालतइतिद्वाभ्यां । ततःसर्वस्यफलस्यकालार्थीनत्वाद्यःश्रवणादौव्यग्रंचित्तंकुर्वन्भवतिसउचितंनकरोतीतिशेषः २९३ इतिसंचित्येति स्पष्टम् २९४ चतुर्थीभाग्यतुष्टिप्रभिनयति भाग्यादितिद्वाभ्यां । राज्यादिलाभवदात्मज्ञानलाभोपिभाग्याधीनएवंविचार्ययाश्रवणादेर्निवृत्तिस्तद्रूपाभाग्यतुष्टिरितिद्वयोरर्थः ९५ । ९६ बाह्यतुष्टिपंचकंविधादर्शयति शब्देतिचतुर्भिः । अनुकूलानामप्रतिपिदानामपिशशविपंचेंद्रियविषयाणांयदग्रहणमेतद्रूपंबाह्यतुष्टिपंचकंश्रुदुक्तमित्यर्थः २९७ द्वितीयंप्रकारमाह अर्जनमिति । अर्थसंबंधादर्जनमारम्यपंचममेतद्विसर्गशेषरूपंभवेदित्यनुसंधायःसंचितानामर्थानांत्यागस्तेनपंचनिमिनकेननिरूप्याःपंचोपरमाभवतीतिकेचिद्विरुद्धिरितिद्वयोःसंबंधः २९८ । २९९ अथवार्जनादि

ततस्तथैवसकलमाययैवयथाभवेत् ॥ तथैवचतथैवस्यादात्मज्ञानंकिमुद्यमैः २८९ एषाप्रकृतितुष्टिःस्याज्ज्ञात्वामायामयंजगत् ॥ आत्मविज्ञानजननेउद्यमस्यविवर्जनम् ९० कारणंकार्यजनकंनियतंसंस्थितयतः ॥ संन्यासोप्यात्मविज्ञानजनकःसंप्रकीर्तितः ९१ संन्यस्यापिततोनेवश्रवणादिकृतिर्हिंया ॥ सोपादानाभिधाध्यातुरालस्यादेवजायते९२ कालतोजायतेविश्वंकालाज्ज्ञानंभविष्यति ॥ श्रवणादौततोव्यग्रंचित्तंकुर्वन्नचोचितम् ९३ इतिसंचित्यदुर्बुद्धिःश्रवणादावनुद्यमम् ॥ करोतिकालतुष्टिःसापुनर्देहकरीतृणाम् ९४ भाग्याज्जन्तुःसमाप्नोतिराज्यलक्ष्मीयशस्तथा ॥ भाग्यतश्चममाप्येतदात्मज्ञानंभविष्यति ९५ इत्थंविचारउद्दिष्टाभाग्यतुष्टिर्मनीषिभिः ॥ विचार्यैवंप्रवृत्तोपिश्रवणादेर्निवर्तते ९६ शब्दस्पर्शरूपसंगंधानामिन्द्रियैर्निजैः ॥ अग्रहोप्यनुकूलानांतुष्टिपंचकमीरितम् ९७ अर्जनंरक्षणं तद्वत्क्षयभोगौचर्हिंसनम् ॥ प्राणिनामर्थसंबंधाद्भवेदेतत्तुपंचमम् ९८ अर्थसंत्यागतोप्येतेपंचाप्युपरमाविदुः ॥ एवंवापंचकंज्ञेयमत्रतुष्टिर्मनीषिभिः ९९ अर्थानामर्जनंक्लेशस्तथैवपरिपालने ॥ नाशेव्ययेचभोगेचधिगर्थान्क्लेशभाजिनः ॥ इतिवापंचकंज्ञेयंवाह्यतुष्टिर्मनीषिभिः ३०० सर्वथैवात्रसंतुष्टोनात्मज्ञानेप्रवर्तते ॥ बाह्येवाभ्यंतरेवापिस्वल्पस्तुष्टिगणेपुमान् १ पंचाशत्संख्ययाप्रोक्ताअराविंशतिसंख्यया ॥ इन्द्रियाणिदशैवस्युरेतेषांविषयाअपि ॥ क्षुद्राअराश्रुतिष्ठंतितस्यचक्रस्य सर्वतः २ भूमिरापोनलोवायुःखमहंबुद्धिमानसे ॥ प्रकृत्यष्टकमेतत्स्यात्प्रकृत्यावासहापिच ॥ मनोबुद्धचोरमेदेनसंयोगेप्यष्टकंभवेत् ३०३

क्लेशमनुसंधायार्थसंबन्धादेवनिवृत्तिःपूर्ववत्तुष्टिपंचकात्मिकावोध्येत्याह अर्थानामिति । क्लेशभाजिनःक्लेशप्रयोजकान् ३०० सकलाएतास्तष्ट्योज्ञानसाधनानुष्ठानविरोधित्वाद्भवेदतवहत्याह सर्वथेवेति । स्वस्पोलघुचित्तःपुमान्बाह्यतुष्टिगणेआंतरेतुष्टिगणेवाअत्रएकत्रापिसंतुष्टःसजात्मज्ञानेनप्रवर्ततेइत्यन्वयः १ उक्तंचक्रंविंशतिप्रत्यराभिर्देशेन्द्रियदशविषयात्मिकाभिर्युक्तमित्याह पंचाशदिति । यस्यपंचाशदराःप्रोक्तास्तस्याविंशतिसंख्याःक्षुद्राअराःप्रत्यरापदोक्ताःसर्वतस्तिष्ठंतीतिसंबंधः प्रत्यराअराणांप्रतिअभिमुखंभवतमानाःस्वल्पाअराः २ तस्यचक्रस्यषडिरेष्टकैर्निमित्तततीक्ष्णधारारूपेयो मंदशीत्येतुपण्यामएकानांस्वरूपंमतभेदेनदर्शयंस्तप्रथमंकेषांचिद्याख्यातृणामभिमतंषडष्टकस्वरूपंप्रतिपादयति भूमिरितिचतुर्भिः । भृतपंचकंमनोबुद्धहंकाररूपंप्रकृत्यष्टकंभगवतीतासुक्तंप्राज्ञं अथवामनोबुद्धचोरभेदेनसंयोगेएकपेविवक्षितंतिमूलप्रकृत्याष्टसंख्यापूरणीया तथाचसांख्यप्रसिद्धंप्रकृत्यष्टकंप्रथमंप्राज्ञमितिभावः ३०३

योगाष्टादशीयवोध्यमित्याह यमइति १५४ ऊहादीति । सिद्धेरितिजातावेकवचनं तथाचवर्णितमृहशब्दादिकंसिद्धीनामष्टकं तृतीयं अणिमादिकमष्टकं चतुर्थं तथावागादीनांस्पर्शपदोक्त
त्वर्ण्यतानांपंचमाध्यायेग्रहपदेनव्यवहृतानामष्टकं पंचमं बोध्यमित्यर्थः ५ अमीषामिति । अमीषांवागादीनांविषयाइन्द्रियाणांबंधकत्वप्रयोजकत्वादतिग्रहपदोक्तास्तेषामष्टकं प्रथमित्यर्थः ६ वेदिकया
काक्षादिकेनैवपूरणीयेतिन्यायमनुसृत्यवेदिकपदार्थैरेवपडष्टकसंख्यापूर्तिर्दृश्यतांपरेषांन्याख्यानंदर्शयति ग्रहातिग्रहेति । ग्रहादिशब्दाजातिपराः तथाचग्रहाणामतिग्रहाणांचपंचमाध्यायेआर्तभागप्रदे
प्रसिद्धानामाप्तनादीनांचप्रत्येकमष्टकान्वादायपडटकेबोध्यमित्यन्येआहुरित्यर्थः ३०७ आपतनादीनामष्टकचतुष्टयंपंचमाध्यायेपंचसप्तत्यधिकपंचशतसंख्यापूरकंश्लोकमारभ्यवर्णितस्मारयति पृथि
वीतिचतुर्भिः । चतुर्णामर्थोपिततएवावर्गंतव्यः ३०८ । ३०९ । ३१० एतत्पडष्टकंसंसारचक्रस्यविदारकस्यनेमिमतत्क्षणयाराभूतमित्याह पडष्टकमिदमिति । नेमिर्धाराभूतमिदंपडष्टकमत्रसंमतिच
क्रेतिष्ठति स्थितिमात्रेष्टांतः कुलालचक्रेष्टादिवदिति ३१२ पुष्पमालायाःसूत्रवद्विधारकत्वेनपाशभूतस्त्वस्त्वचक्रस्यमायाशबलःपरमेश्वरएवेत्याह विश्वेति १३ यदियाशोनस्यात्तदाचक्रंविशोयेति

यमोपिनियमस्तद्वदासनंप्राणसंयमः ॥ प्रत्याहारोधारणाचध्यानंसहसमाधिना ३०४ ऊहादिचाणिमायेतत्तसिद्धेःस्यादष्टकद्वयम् ॥ घ्राणंवाग्रसनंचक्षुःश्रोत्रंच
मनसासह ॥ हस्तौस्पर्शश्चक्षेत्र्यग्रहाष्टकमिदंसदा ३०५ अमीषांविषयास्तद्वद्वेदेउक्ताअतिग्रहाः ॥ एतद्विकथितंकैश्चिद्विद्वद्भिःपष्टमष्टकम् ३०६ ग्रहातिग्रहयो
रन्येतथायतनलोकयोः ॥ सुरेचपुरुषेतद्वत्प्रवदंतिपडष्टकम् ३०७ पृथिवीचतथाकामोरूपाण्याकाशएवच ॥ तमोरूपाणिनीराणिरेतश्चायतनाष्टकम् ३०८
अग्निश्चहृदयंचक्षुःश्रोत्रंहृदयंचक्षुपी ॥ हृदयंहृदयंचैतल्लोकाष्टकमुदीरितम् ३०९ अमृतंचस्त्रियःस्वर्गोदिशोमृत्युरसुस्तथा ॥ अपांनाथःप्रजानाथोदेवाष्टकमुदी
रितम् १३० शारीरोयंकाममयआदित्यःश्रोत्रएवच ॥ छायामयस्तथादर्शस्थितोयश्चोदकस्थितः ॥ योयंपुत्रमयश्चैतद्विज्ञेयंपुरुषाष्टकम् ३११ पडष्टकमिदं
चक्रेकुलालस्यष्टादिवत् ॥ वर्ततेसंसृतेश्चक्रेधारानेमिद्विजोत्तमाः ३१२ विश्वरूपःपुमानेरूपरूपंभवभूयः ॥ स्थावरंजंगमंसर्वमहाभूतसमन्वितम् ॥ सएकः
पाशइत्युक्तोजगच्चक्राभिवंधने ३१३ अरनेम्यादिसंयुक्तंबंधनेनविनायथा ॥ सद्यश्चक्रंविनश्येततद्वदेतद्विजोत्तमाः ३१४ पुत्तिकाकीटमुख्यायेस्वल्पाकारास्तुदे
हिनः ॥ संतत्याजनिमृत्यादिगच्छंतोदुःखभाजनम् ३१५ एषमार्गस्तृतीयःस्यादक्षिणोत्तरयोर्द्वयोः ॥ अपेक्षयात्रमार्गोयंचक्रभेदस्यकारणम् ॥ त्रिनाभित
दिदंचक्रंज्ञातव्यमुनिसत्तमैः ३१६

लोकेपिमसिद्धमित्याह अरेति । विनश्येतविशीर्येत तद्वदेतसंसारचक्रं ३१४ त्रिमार्गभेदमितिपदस्यत्रिभिर्मार्गभेदोनाभिविन्यासविशेषोयस्यतत्तथेतिन्युत्पत्तिमभिप्रेत्यार्थमाह पुत्तिकेतिपंचभिः ।
पुत्तिकापतंगिकाख्यावर्षामुजायमानाकृमिजातिस्तत्प्रभृतयःकीटाःपुनःपुनर्जनिमृतिभ्यांदुःखभाजनत्वेनप्रसिद्धाः ३१५ एवइति । एषमुद्रजंतुभावरूपोमार्गोदक्षिणोत्तरयोःपितृयाणदेवयानाख्य
योर्मार्गयोरेषेषातृतीयात्वेनप्रसिद्धोत्रच्छांदोगयादौ तथाचश्रुतिः ' जायस्वन्नियस्वेत्येतत्तृतीयस्थानम् ' इति अयंत्रिविधोमार्गोउक्तचक्रस्यभेदविन्यासविशेषेकारणंप्रयोजकंतत्तस्मान्मार्गत्रयाभाभि
भावमापन्नादिदंचक्रंत्रिनाभिज्ञेयं तदिदंत्रिनाभित्वंमध्यगोलकस्यवलपत्रपेणमंडलत्रयेणसंयोगाद्देष्टव्याजायते अतएवेतच्चक्रंद्वयोरेपिनेमिनाभ्योस्त्रिवृत्तावृत्तित्रययुक्तमितिद्वयोर्योजना । अयं
भावः एतमंडलंकार्णकावत्सुर्मलिखित्वातंत्रिभिर्मंडलेर्बहिर्विस्तृतेर्वेष्टयेत् तथाचतेपुमध्यमंडलनाभिरिववाहनेनमिरेव आंतरालकयोर्मंडलोर्बाह्यापेक्षयानाभित्वमांतरापेक्षयाचनेमित्वं तथाचनाभि
त्रयनेमित्रयंचसिद्धयतीति ३१६

३१७ मार्गत्रयस्य नाभिप्रयभावेऽप्यवस्थादर्शयति मध्यनाभिरिति द्वाभ्यां । अंतर्मुखगम्यत्वसाधर्म्येण देवयानं मार्गो मध्यनाभिस्तदपेक्षया बहिर्मुखगम्यत्वत्पितृपाणोद्वितीयनाभिः केवलदुष्कृतप
 देशति बहिर्मुखगम्यत्वान्ततीयः पंथावहनिभिः ततोऽप्यधमेः स्थावरादिभावयोग्यैरतितामसैर्गम्याऽविद्यात्मिकानेभिस्ततोऽपि बहिर्ज्ञेया कीदृशी नाभिद्वयोपमावेष्टकत्वसाधर्म्येण द्वितीयतृतीयनाभि
 भ्यां तुल्येति द्वयोरर्थः ३१८ । ३१९ द्विनिमित्तपदार्थमाह निमित्तमिति । कारणाभ्यां पुण्यपापाभ्यां तादात्म्येन विवक्षिते ये सुखदुःखे तदुभयरूपं निमित्तं फलरूपमस्य चक्रस्य बोध्यम् यथाप्य
 यनेन वसतीत्यत्राप्यनंवासस्येति । निमित्ततायां दृष्टांतमाह कुलालेति । यथा कुलालचक्रस्य काष्ठलोष्टं मृत्पिण्डश्च कारणतद्दित्यर्थः ३२० एकमोहपदार्थमाह मोहइति । तमो रूपो मोहस्तु ए
 तच्चक्रमयुक्तैकरूप एव किंतु स्वरूपमिति चेत् यदात्मतत्त्वविस्मरणनामेत्यर्थः ये आत्मतत्त्वं न स्मरन्ति ते सर्वेऽनेन मोहिना ज्ञेयाः अज्ञानस्य विदात्ममात्रविषयत्वस्य सिद्धांतितत्वादिति भावः ३२१
 एवं चतुर्थो मंत्रः पूर्वमंत्रादपश्यन्निति पदमनुपज्जयेतादृशचक्रभावापन्नमज्ञानशबलमात्मानं दृष्ट्वंत इति योजनाभिप्रायेण व्याख्याताऽथ तमेवात्मानं नदीरूपेण वर्णयंतं पंचमं मंत्रं व्याकरोति अस्य चक्रस्ये
 ति द्वाविंशच्छ्लोकेः । अस्य चक्रस्य जननी उपादानभूता यामाया तच्छबलात्मरूपामहानदीमंत्रेणोक्ता तस्याविक्षेपमयानाया इदं रूपमाणं रूपं मुनीश्वरा अपश्यन्ति शेषः ३२२ पंचज्ञोतांसि अंबूनि

वलयत्रयसंयोगात्तदिदं जायते सदा ॥ त्रिवृतंतत एवैतन्नेमिनाभ्योर्द्वयोरपि ३१७ मध्यनाभिस्तु विज्ञेयामार्गो यो ब्रह्मलोकः ॥ पितृलोकगतो मार्गो ह्यंतरानाभि
 रीगता ३१८ बहिर्नाभिस्त्विदं ज्ञेया पंथायः स्यान्तृतीयकः ॥ तस्यापि च बहिर्ज्ञेयानेमिर्नाभिद्वयोपमा ३१९ निमित्तमस्य विज्ञेयं सुखदुःखे सकारणे ॥ कुलाल
 चक्रस्य यथा काष्ठलोष्टात्मकं द्वयम् ३२० मोहस्तमोत्रविज्ञेयश्चक्रस्यैकरूपकः ॥ आनंदात्मानमत्रैकं वेत्ति नैतद्भ्रमाद्यतः ३२१ अस्य चक्रस्य जननी मायानाम
 महानदी ॥ तस्याविक्षेपरूपाया इदं रूपं मुनीश्वराः ३२२ पंचज्ञानेन्द्रियाणां स्युः स्रोतांसि स्थानकानि हि ॥ अंबूनि तेषु चलनात्पंचज्ञानेन्द्रियाणि च ३२३ स्रोत
 सामंभसांचैव महाभूतानि कारणम् ॥ मेघानद्या यथा योनिः स्रोतसामंभसामपि ३२४ आसुराणीन्द्रियाणां स्युर्ज्ञानान्युग्राणि देहिनाम् ॥ प्रवाहानीगंसंयुक्ताः प्रावृ
 ष्युग्रायैव ते ३२५ नकादुःखकानृगां यथा कुटिलगामिनः ॥ अशास्त्रो ये तथैव ते विषये वक्रचारिणः ३२६ अथवाऽशास्त्रजनिता उग्रा बोधाः प्रकीर्तिताः ॥ स्रो
 तसामंभसां यद्वच्चक्रभूता अघोगतौ ३२७

चयस्या इति न्युत्पत्तिमभिप्रेत्य प्रथमपदार्थमाह पंचेति । पंचज्ञानेन्द्रियाणां स्थानकानि गोलकानि तानि स्रोतांसि जलवहनस्थानानि बोध्यानि तद्वतानि ज्ञानेन्द्रियाणि तु जलस्थानीयानि तेषु
 स्रोतस्सु चलनात्मकसाधर्म्यादित्यर्थः कर्मेन्द्रियाणीति पाठे तु ज्ञानेन्द्रियविशिष्टानि तद्गोलकानि स्रोतांसि । तत्र त्वगाधारतया प्रसिद्धेन शरीरेण विशिष्टेषु स्रोतस्सु चलनसामान्यात् कर्मेन्द्रियाण्यंबूनेत्यर्थः २३
 तस्यानद्या योनिपदोक्तानि कारणानि पंचेत्याह स्रोतसामिति । यथा प्रसिद्धनद्याः स्रोतसामंभसांच मेघाः कारणतयाऽस्याः स्रोतसामंभसांच पंचमहाभूतानि कारणमिति योजना ३२४ तस्याः पंचो
 ग्र्यात्मका वक्राः कुटिलप्रवाहाः संतीति वक्रेति पाठाभिप्रायेणाह असुराणीति द्वाभ्यां । असुराः कामक्रोधाद्यात्मका सुरसंपच्छालिनो जीवास्तेषु वर्तमानानि पंचेन्द्रियजानि ज्ञानान्युग्राणि भवंति दुःखहेतु
 त्वात् यथा प्रावृषि आमुक्तजलसंयुक्ताः प्रवाहा उग्रा भवंति तद्वदित्यर्थः ३२५ तेषामुग्रतां स्फुटयति नका इति । नका रूपजलं तु वत् कुटिलगामिनस्तेन शीघ्रप्रवाहा यथा दुःखदास्तथेति आसुरा बोधा अ
 पि अशास्त्रीयविषयेषु पवर्तन्ते तदुःखदा इत्यर्थः ३२६ वस्तुतस्तु श्रुतो चक्रेति पाठ इति सूचयन्नृक्तविषयो ग्रास्ते बोधाश्चक्रभूता अघोगतिहेतुत्वाद्यस्या इत्याह अथवेति । अशास्त्रजनिताः प्रामादि
 का उग्रा बोधाश्चक्रजलभ्रमस्तद्रूपाः स्रोतोऽयोगतोऽप्योजका इति शेषः यथा स्रोतसामंभसांच चक्रभूता गतिविशेषा अघोगतिहेतवः प्रसिद्धा इत्यर्थः ३२७

तस्याः पंचप्राणात्मकाः पंचबृहत्तरागाहत्याह प्राणइति ३२८ बुद्धयः शब्दादिज्ञानामिआदिपदग्राह्याश्च श्रसंस्कारद्वारा तस्यामूलमित्याह नद्याइति द्वाभ्याम् । अस्यामूलपंचकमत्रश्रुतोऽक्तमितिशेषः
 त्रितदित्याकांक्षायामाह शास्त्रीयाइत्यादि । याविषयेषु शास्त्रीया अशास्त्रीया वा बुद्धयश्च श्रज्यते तद्रूपमस्याः पंचविधमूलमुत्पत्तिस्थानमिति द्वयोरर्थः ३२९ । ३३० पंचावर्त्तामिति पदा
 र्थमपंचयति शब्दइति त्रयोदशभिः । आवर्त्तानाममहास्रोतोभ्रमणस्थानं मज्जनहेतुत्वात्तनुस्या अत्र शब्दादिविषया बोध्याइत्यर्थः ३३१ आवर्त्तस्य मज्जनहेतुतामेव स्फुटयति नाविक्रइति । ज
 लेमः स्यसमः तरणविधिवितिशेषः ३३२ दार्ष्टान्तिके योजयति एवमिति । शब्दादिजेशब्दादिरूपैः कल्पिते आवर्त्ते पतितो विद्वानपि स्वंपरंबोद्धर्तुं न क्षमते इति ३३३ अत्र विदुषेवमभिमानो न कर्त्त
 व्योपममपरेषां तारकस्यापि विषयावर्त्ताः करिष्यंतीति यतस्तारका अप्यावर्त्ते पतिताः शोच्यतामुपहास्यतां वागच्छंतीत्येते इत्याह तारयित्वेत्येति चतुर्भिः । तारयित्वानीत्वा स्पष्टम् ३३४ तस्य

प्राणोपानस्तथाव्यानः समानश्चाप्युदानकः ॥ पंचप्राणा इमे पंचकल्लोलाः परिकीर्तिताः ३२८ नद्या अस्याद्विजश्रेष्ठामूलपंचकमत्रच ॥ शास्त्रीया अप्यशास्त्री
 या बुद्धयो विषयेषु याः ३२९ शब्दादिषु प्रजायंते इह वा मुत्र वा नृणाम् ॥ इच्छाभिः सहितास्तास्तु पंचमूलमुपाहृताः ३३० शब्दः स्पर्शस्तथारूपं रसगंधौ च पंचते ॥
 आवर्त्ताः कथिता यस्मादेषु मज्जति देहभाक् ३३१ नाविकोपियदावर्त्ते पतेन्मत्स्यसमोजले ॥ उद्धर्तुं नैव शक्नोति स्वात्मानं तारको नृणाम् ३३२ एवं शब्दादिजा
 वर्त्ते विद्वानपि पतेद्यदि ॥ उद्धर्तुं नैव शक्नोति स्वात्मानं परमेव वा ३३३ तारयित्वा परंपारं नद्यायद्वद्वितारकः ॥ आवर्त्ते पतितो नैव मुद्धर्तुमिह शक्यते ३३४ परती
 रंगता ये स्युरुपकारस्य बोधकाः ॥ शोचंति तत्र तत्त्वन्ये गच्छंति च यथा सुखम् ३३५ शब्दाद्यावर्त्ते पतितो विद्वानपि तथैव सः ॥ शोच्यते तत्रोपकारज्ञैः परंपारमुपा
 गतैः ३३६ अशक्तेरेन मुद्धर्तुं तत्प्रसादाद्बहिर्गतैः ॥ कृतप्रैरपरैः सोयं बहुशस्तूपहस्यते ३३७ तस्मात् शब्दादिजावर्त्ताद्वैतव्यं द्विजसत्तमाः ॥ विदुषापि
 परंपारं दर्शकेनापरेण किम् ३३८ आवर्त्ता मुनिशार्दूलाः शब्दादिजनिता इमे ॥ दुस्तराः सर्वजंतूनामज्ञानां विदुषामपि ॥ तार्याणां तारकाणां च यथावर्त्तानदीकृताः
 ३३९ आवर्त्तास्तारका यद्द्वामदक्षिणभागतः ॥ परित्यज्यैव गच्छंति न प्रविश्य कथंचन ३४० एवं शब्दादिविषया आवर्त्ता मुनिमतमाः ॥ विदुषापि परित्या
 ज्याः प्रवेशेन विनैव हि ३४१ तारकोपियदावर्त्ते प्रविष्टो न बहिर्ब्रजेत् ॥ विद्वानपि तथावर्त्ते पतितो न बहिर्ब्रजेत् ३४२ ततः शब्दादिविषया आवर्त्ता मुनि सत्तमाः ॥
 सर्वथैव परित्याज्या विदुषाऽविदुषापि च ३४३ शब्दादिजनितं तस्यात्सुखं पंचप्रकारवत् ॥ दुःखं तदेव विप्रेन्द्रा अंतोनाशादिदर्शनात् ३४४ ततः सुखमिदं सर्वं
 दुःखमेव प्रकीर्तितम् ॥ तेन शब्दादयो विप्रादुःखानामेव कारणम् ३४५

शोषकानुपहासकांश्च दर्शयति परेति । तंतारकमावर्त्ते पतितम् अभ्येकृतग्राहः ३३५ दार्ष्टान्तिके योजयति शब्दाद्यावर्त्ते इति द्वाभ्यां । स्पष्टं द्वयम् ३३६ । ३३७ फलितमाह तस्मादिति द्वा
 भ्यां । निगदव्याख्यातं द्वयम् ३३८ । ३३९ विषयावर्त्तेभ्योरसाहेतुस्तेषां दूरतः परिवर्जनमेवेति सदृष्टांतमाह आवर्त्तास्तारका इति द्वाभ्यां । प्रसिद्धमेतत् ३४० । ३४१ अंतःप्रवेशिनां त्व
 नुताप एव भवतीत्याह तारकोपीति ३४२ निगमयति ततइति तस्याः ३४३ पंचेद्विषयिषयजानां दुःखानां प्रवाह एव गेह इति दर्शयितुं विषयमुखानां मधुविषसंपृक्ता अवयुः स्वल्पमाह शब्दादीति
 द्वाभ्यां । पंचप्रकारवत् कारणभेदात् पंचविधम् नाशादीत्यादिपदेन भयादिप्रहः ततः दुःखसंसर्गात् इदं वैयक्तिकम् ३४४ । ३४५

उक्तपञ्चविधदुःखसंततिरूपोऽप्यावेगइत्याह पञ्चानामेवेति स्पष्टम् ३४६ तस्याः पञ्चाशद्वेदवद्विधादर्शयस्तत्रप्रथमं श्रुतः प्रभृतीनां मंत्रोक्तदशपदार्थानामेवप्रत्येकं पञ्चसंख्याः संकल्पपञ्चाशत्त्व
बोध्यमित्याह स्रोतसामिति । उपरूपिणां चक्राणामेकं पञ्चकं विषयाणामावर्त्तरूपाणां चकाराद्विषयमाणपर्यवसायः एवं पञ्चकानि दशजातानि तेऽसंकलितेरेषां पञ्चाशद्वेदेति द्वयोरर्थः ३४७ । ४८
अथवा सांख्यप्रसिद्धं प्रत्ययसर्गपञ्चाशद्वेदमावायेषां पञ्चाशद्वेदित्वादर्शयन्स्मारयति अथवेति । सिद्धेरष्टकृतुष्टेर्नैवकमिति संवन्धः ३४९ । ३५० तत्र आदिपञ्चकं दर्शयन् पञ्चपर्वतामपितस्याः प्रतिपाद
यति तमइति । एतेस्तमआदिभिरविद्यादिरूपैः कृत्वा एषानदीत्यात्ममायारूपां पञ्चपर्वामागतामिति ३५३ अपश्यन्निति पदेनानुपक्तेन विशिष्टस्मरणार्थकस्वप्नपदस्य फलितार्थमाह एनामि
ति । एषाशक्तिरात्मस्थविश्वकारणभूतब्रह्मणि आगमानुमानार्थापत्तिभिः पूर्वनिश्चिता संभावितपितामैनां ध्यानयोगकाले मुनयो दृष्टवन्तः साक्षादिव कृतवन्तः ननु ब्रह्मणि समाहितानां कथं शक्तिमानमि
ति शंकां वारयन्नाह स्मृतिं प्राप्येति । यदतिस्माधिकाले प्रणवार्थमिव सृष्ट्या युनुपपत्तिस्मरंति तदेनां शक्तिमवधारयन्तीति भावः ३५२ षष्ठमत्रमवतारयति भविष्यतीति द्वाभ्याम् । यतो भवतामपिश

पञ्चानामेवदुःखानां नैरन्तर्यमहर्निशम् ॥ स एव वेगइत्युक्तो नद्या अस्याद्विजोत्तमाः ३४६ स्रोतसामंभसांतद्वयोर्निनामुग्ररूपिणाम् ॥ चक्राणां चतुर्थैवैतत्प्राणा
नां च धियामपि ३४७ इच्छानां विषयाणां च दुःखानां पञ्चकानि हि ॥ दशतैर्जायते चैषां पञ्चाशद्वेदसंयुता ३४८ अथवा तमआदिस्यात्पञ्चकं त्वष्टकं पुनः ॥
सिद्धेश्वरवक्तृद्वत्तुष्टैश्चैता अशक्तयः ३४९ अष्टाविंशतिभेदिन्यः पञ्चाशदितिकीर्तिताः ॥ एतैर्भेदैरियं ज्ञेयां पञ्चाशद्वेदमागता ३५० तमो मोहो महामोहस्तामि
स्रोह्यं संज्ञितः ॥ एतैः पञ्चभिर्दृष्टिषां पञ्चपर्वामहानदी ॥ संसारचक्रजननी स्वात्ममायेति कीर्तिता ३५१ एनां शक्तिरिति विप्रादष्टवन्तो यतीश्वराः ॥ आत्म
स्थां तां स्मृतिं प्राप्य निश्चितां ब्रह्मकारणे ३५२ भविष्यत्येवमेवात्र भवतामपि निश्चयः ॥ यतीश्वरा भवन्त्यत्र ततो ब्रह्मवदाम्यहम् ३५३ ज्ञाते ब्रह्मणि तत्र स्थां शक्ति
मेतां महानदीम् ॥ स्वयमेव भवन्तो पि ज्ञास्यंति ब्रह्मवादिनः ॥ योगध्यानं समागत्य यथा पूर्वं मुनीश्वराः ३५४ ब्रह्मयन्निर्गुणं प्रोक्तं दृष्टं तैर्भुनिपुंगवैः ॥ कारणानामपि
ष्टाहृतं द्रव्यं तोनचापरम् ३५५ भवतां हृदये यो यं बुद्धिसाक्षी प्रकाशते ॥ अविद्यां प्राप्य संसारचक्रं प्रवर्तते ३५६ अस्मिन्नुक्ते महाभागाः सर्वजीवनहेतुके ॥ सर्वे
पामपि संस्थाने महत्याकाशतोपि च ३५७ अत्र स्थितो महानेको बुद्धिभेदविभेदवान् ॥ कामक्रोधादिभिर्दुर्भ्राम्यते विवशः सदा ३५८

क्तिनिश्चय एवमेव ब्रह्मसमाधानेनैव भविष्यति ततो यथा भवतां ब्रह्मनिश्चयो भवेत्तथा वदामीत्यर्थः ३५३ ज्ञाते इति । योगध्याममित्रवृत्तिनिरोधात्मकं ब्रह्माकारवृत्तिप्रवाहम् ३५४ मंत्रेण समानाधिकरण
योर्जीवब्रह्मपदयोस्तात्पर्यार्थमाह ब्रह्मेति । यन्निर्गुणं ब्रह्म सर्वकारणानामधिष्ठातृ अधिष्ठातरूपं प्रसिद्धं तद्वन्त एव भवतां शुद्धस्वरूपमेवैत्यर्थः ३५५ तदेव भवतां ब्रह्मात्मस्वरूपमाधोपहितं साक्षी ईश्वर इति
वक्ष्यपदिश्यते स्वरूपावरणलक्षणाविषया संसारी सन् जीवश्च भवतीत्याह भवतामिति । यो यं भवतां ब्रह्मरूप आत्मा बुद्धिसाक्षी सन् प्रकाशते स एवाविद्यां प्राप्यास्मिन्नुक्ते विवशः सत्संसारचक्रे प्रवर्तमा
नो जीव इत्युच्यते इति शेषः ३५६ अस्मिन्निति । प्रथमपदद्वयं पूर्वाश्रयित्वेन व्याख्यातम् । हे महाभागाः स जीवो ब्रह्मदयस्य साक्षिरूप ईश्वर इति स्थितः सन् बुद्धयुपाधिकानां भेदशाली कामादिदं डेस्ताडितत्वे
न विवशोऽनेनांतर्यामिणे श्रेण भ्राम्यते कीदृशोऽश्वरे सत्तादिपदत्वेन सर्वजीवनहेतुभूतसर्वाधारे आकाशाद्ब्रह्म इति चेति द्वयोरर्थः ३५७ । ३५८

अयं जीवो यदा हृदयाकाशरूपे समगतो भवति तदा विद्यां सन्नुहं स पदार्थे भवतीत्याह ब्रह्मज्ञ इति । ब्रह्मज्ञे शुद्धब्रह्मण एव विवर्तते नृते हृदयाकाशे साक्षिरूपे संसारचक्राद्व्यक्तात् पृथक् मोक्षहेतुतया विलक्षणत्वेन स्थिते समगतेः समाहितः सन् स्वबोधेन विद्याया घातको भवति नदाहं स इत्युच्यते । हेतुतिहं स इति वृत्तपक्षे सन् स्वयदित्युत्तरश्लोकादहं स पदानुपगमात् । ३५९ हं स इति । सहं स आत्मानं सर्वजडप्रेरकत्वेन सर्वातिरंत्वं पदार्थज्ञात्वा तेनैव रूपेण प्रीतिस्तुष्टः संस्तनस्तत्पदार्थभूतादयसदानंदरूपेण तदेव निजं रूपं दृष्टवान् यतो भवति तत एवामृतत्वं गच्छतीत्यर्थः । ३६० ब्रह्मात्मज्ञानादमृतत्वमित्ये तदेव स्फुटयति आनंदात्मनीति । स्पष्टम् । एतेन जीवस्य ब्रह्मणः सकाशादुत्पत्तिर्यथेन कुतः स्मृता इति प्रश्नोपि समाहित इति बोध्यम् । ३६१ ब्रह्मणः सर्वाधिष्ठानतां तस्यात्मत्वज्ञानात् मोक्षं विशदयतः सप्तममंत्रस्यार्थमाह यो यमिति पंचभिः । यो यमीश्वरो हृदयाकाशरूपो हं सेनात्मतया इत्येते सर्वेदांतवाक्यैः कर्मणः कर्मप्रतिपादकात् पूर्वकांडात् उन्मूल्यं स्थितं गीतः प्रतिपादितः अथवा कर्मणः कर्मफलादूर्ध्वमुपरिष्ठात् स्थितो गीतः सहृदयाकाशरूप ईश्वर एव परं ब्रह्मेति द्वयोरर्थः । ३६२ । ३६३ कृष्णमिति । सस्मिन्नेव ब्रह्मणि कृष्णादिवर्णत्वेन च्छांदोरायेषु प्रपाठके वर्णिते तेजः प्रभृति

ब्रह्मजे हृदयाकाशे पृथक् संसारचक्रतः ॥ समागतः स्वबोधेन ह्यविद्यायाश्च घातकः ३५९ हे सो ज्ञात्वा स्वमात्मानं प्रेरकं च जडस्य हि ॥ प्रीतस्तेन सदानंदं सर्वप्रियतमं निजम् ॥ दृष्टवान्यत एवायममृतत्वं ततो ब्रजेत् ३६० आनंदात्मनि विज्ञाते सत्ये प्रियतमे पुमान् ॥ अविद्यारहितो भूयो मरणं नैव गच्छति ३६१ यो यं हं सेन सर्वात्मा हृदयाकाश ईश्वरः ॥ आनंदात्मा परप्रीतिकरः स्वस्यात्मदर्शनात् ३६२ दृश्यते सहिवेदां तैरूर्ध्वगीतस्तु कर्मणः ॥ स एव परमं ब्रह्म यतो नावर्तते गतः ३६३ कृष्णं श्वेतं तथारक्तं तेजो ब्रह्मात्मकं त्रयम् ॥ ब्रह्मज्ञानाद्विनायस्यानाशो नास्तिक्यं च न ॥ माया सापि च तत्रैव स्वात्मावरणकारणम् ३६४ एतस्मिन् हृदयाकाशे चिदानं दात्मरूपिणि ॥ स्वयं ज्योतिषिमायातः सकार्याया विभिन्नताम् ॥ ज्ञात्वा वेदविदो विप्रा ब्रह्मात्मत्वेन तत्पराः ३६५ विक्षेपावरणाद्यो नैर्विनिर्मुक्ताः सुनिर्वृताः ॥ अस्मिन्नेव च तादात्म्याल्लीना भवनवर्जिताः ३६६ तत्पदार्थो विज्ञेयो हृदयाकाश ईश्वरः ॥ ब्रह्महं सस्तथैवायं त्वंपदार्थः प्रकीर्तितः ३६७ औपाधिकोऽनयोर्भेदः कथितो द्विजसत्तमैः ॥ उपाधिश्चानयोरेवं विभिन्नो त्रयतीश्वराः ३६८ व्यक्ता व्यक्तमिदं विश्वं कार्यकारणरूपं पृक् ॥ क्षराक्षरवचः प्रोक्तमीशो ब्रह्म विभर्त्यदः ३६९ सुखदुःखोपभोगेन स्वात्मानं बुद्धि संयुतः ॥ अजानानोऽपि विवेकेन जीवत्वं गम्यते परः ३७०

त्रयं स्थितं तया स्वात्मावरणकारणत्वेन स्वप्रतिष्ठापदेता ब्रह्मात्मज्ञानेतराना इत्येनाक्षरपदेता यमाया स्थितेत्यर्थः । ३६४ एतस्मिन्निति । एतस्मिन् हृदयाकाशे सकार्यायाः सविलासायामायायाः सकाशाद्विभिन्नारूपमंतरं प्रथमं ज्ञात्वा पुनर्ब्रह्मात्मत्वेन च तं ज्ञात्वा तत्परा एव परावेदं ज्ञातिमा विक्षेपावरणरूपायापोनेरविद्याया विमुच्य सुनिर्वृता आनंदमग्रा अस्मिन्नेव ब्रह्मणि तादात्म्येनल्लीना भवनेन तन्म नां वर्जिता जाता इति द्वयोरर्थः । ३६५ । ३६६ तत्त्वं पदार्थो विभिन्नोपाधीना ज्ञेयः तदेव निजं रूपं दृष्टवान् यतो भवति तत एवामृतत्वं गच्छतीत्यर्थः । ३६७ औपाधिक इति । अनयोस्तत्त्वं पदार्थयोरेव मुत्तरश्लोकोक्तविधया विभिन्न उपाधिर्ज्ञेय इति । ३६८ व्यक्तेति । तत्र व्यक्तकारणसंबद्ध कार्यरूपं विश्वं क्षरपदोक्तत्वं पदार्थोपाधिरव्यक्तकारणमक्षरं तु तत्पदार्थोपाधिरनयोर्द्वयोरधिष्ठानभूतं तु शुद्धं ब्रह्म परमीशानमित्यर्थः । ३६९ एवमस्यात्मनो बुद्धिचयविवेकेन जीवत्वं दर्शयति मुखेति । परात्मा च बुद्धि संयुत आत्मानमजानानः सन् जीवत्वं गत इति । ३७०

स एवोपाधिविवेकेनात्मानमीशं जानानोमुच्यत इत्याह जीवत्वस्येति स्पष्टम् ३७१ एतस्यात्मनःसमष्टिपृष्ठपाधिवशात्तत्त्वपदार्थभावं दृष्टान्तेन स्फुटयति सूचीति । सूचीपाशःसूचीमूलच्छिदं तद्रतमाकाशं स्वल्पमित्युच्यते ब्रह्मांडावच्छिन्नमहदितितथा बुद्धयवच्छिन्नमात्मा जीवः कारणावच्छिन्नस्तु परमेश्वर इत्युच्यते इति द्वयोरर्थः ३७२ । ३७३ एवमिति । एवं परमार्थतो वस्तुन एव ये नात्मानमद्वयं ज्ञात्वा जीवः कामादीन्पाशांस्तत्कारणीभूतां मायां च त्यजति त्वर्थः ३७४ नन्वात्मन एकत्वेऽप्यभेदव्यवहारः किंकृत इति शंका निवार्य मोक्षसाधनं विज्ञानमभिनयते न वममंत्रस्यार्थमाह अनादीति । एतद्व्ययमात्रं पदार्थत्रयमनादिमायैव कल्पितं तेषां प्रपाणां पदार्थानामजत्वमनादित्वमप्यत एवमापात एव स्यात् तेषां पदार्थानादित्वेनैव मायया कल्पिता इति यावत् ३७५ केत इत्याकांसायामाह सर्वज्ञ इति । तथा च ईशो जीवः शुद्धं ब्रह्म चेति त्रयमनादीति पादत्रयार्थः एतेषामनादित्वे उक्तं तत्प्रयोजिकाया मायाया अनादित्वमर्थानुक्तमित्याह माथेति । सर्वस्य प्रपाणाभेदस्य तदनादित्वे देशकारणप्रयोजिकेत्यर्थः तदुक्तं वार्तिककृता 'जीव ईशो विशुद्धाचिद्विभागश्च तोर्द्वयोः । अविद्यातच्चित्तो योगः पदस्माकमनादयः' इति ३७६ मोक्षोपायमाह एतन्नयमिति । यदाप्यमधिकारी एतद्वर्णितं त्रयं स्वस्वरूपादभिन्नं जानाति आत्मानं स्वस्वरूपं च सर्वात्मतया स्थितमत एवानंतं जानात्ययमहमस्मीति तदामुच्यते इति शेषः ३७७ अथ बोधात्पूर्वमस्मत्त्वेन प्रसिद्धाया अविद्या

जीवत्वस्य परित्यागादेषमायाकृतस्य हि ॥ ईशमात्मानमाज्ञायमुच्यते सर्वपाशतः ३७१ सूचीपाशस्थितं यद्वन्नभो न्यूनमुदाहृतम् १ ब्रह्मांडोदरसंस्थानं महदेतत्प्रकीर्तितम् ३७२ तद्बुद्धिस्थितो जीव आत्मैव परिकीर्तितः ॥ मायास्थितश्च परमो ह्यतो भेदो न वस्तुनि ३७३ एवं विज्ञाय जीवो यमानं दात्मानमीश्वरम् ॥ का मक्रोधादिकान्पाशां संत्यजेन्मायया सह ३७४ अनादि त्रयमेतत्स्यान्मायैव यतीश्वराः ॥ अजत्वमत एव स्यात्प्रयाणामपि सर्वदा ३७५ सर्वज्ञः परमात्मैको मूढो जीवस्तथापरः ॥ आनंदात्मा तथान्यश्च माया सर्वस्य कारणम् ३७६ एतन्नयं यदा जंतुर्जानीते स्वस्वरूपतः ॥ अभिन्नं भोक्तृभोग्यादिरूपेण परितः स्थितम् ॥ अनंतमेकमात्मानमहमस्मीत्यसंशयम् ३७७ अजा भोग्यस्वरूपेण सुखदुःखप्रदायिनी ॥ अव्यक्तनामरूपत्वादक्षरं चेति कीर्तिता ॥ स्वात्मनो ज्ञान उत्पन्नेन श्रत्वा तक्षरं भवेत् ३७८ मरणादिविनिर्मुक्षादक्षरं नाशवर्जितम् ॥ अविद्याहरणादेष परमात्मा हरः सदा ॥ ईष्टेश्वरमिदं सर्वं कार्यकारणरूपं पृच्छ ३७९ यतीश्वरा अयं ब्रह्म सर्वोत्पत्तिर्भवति ॥ ज्ञातो विद्यागतानेति नमंतव्यं कदाचन ३८० तस्याभिध्यानतः काचिदविद्यानाशमावजेत् ॥ आत्मा सर्वमिदं जानन्नयतो रागादिभिः पुमान् ॥ न युज्यते यथा पूर्वमवतं इव चाधुना ३८१

याः सरत्त्वलक्षणः स्वभावविपर्ययश्चतुर्भिर्निमित्तैर्भवतीति प्रदर्शयतो वक्ष्यममंत्रस्यार्थमाह अजेत्येकादशभिः । या अजामाया सृष्टिकाले भोग्यादिरूपेण प्रलयेऽव्याकृतरूपेण च विद्यमानत्वादक्षरमिति नाम्ना प्रसिद्धा सा बोधकालेश्वरणाशीलत्वात् सरपदेन व्यवहार्या भवतीत्यर्थः ३७८ बोधकाले त्वविद्यासपणाद्वरसंज्ञा आत्मेवा सरपदेन व्यवहार्य इत्याह मरणादीति । यद्वस्तुनाशवर्जितं तदक्षरमिति वाच्यं तादृश आत्मैव योऽविद्याया हरणाद्वर इति स्वरूपयोः कार्यकारणयोर्नियमनादीश इति चोक्त इत्यर्थः ३७९ मंत्रोत्तराद्वार्थमवतारयति यतीश्वरा इति । हेतवो भवद्विदितिनमन्तव्यं इति किं अस्माभिरात्मा ज्ञातस्तथाप्यविद्यानगतानि वृत्तेति कथं ज्ञानस्याविद्यानिवर्तकत्वमिति ३८० तत्र हेतुतया आसक्त्या दिहेतवोऽविद्याशक्त्यस्तत्त्वज्ञानावस्थाभेदेनैरस्यमाना दृश्यते इति प्रतिपादकस्योत्तरार्थस्यार्थमाह तस्येत्यादिना । यतस्तत्त्वपरस्यात्मनोऽभिध्यानात् अभितः सर्वत्र जगत्पुनस्तत्त्वचिन्तात्काचिज्जगत्सत्यत्वब्रह्मद्वारा सक्तिप्रयोजिका अविद्या अविद्याशक्तिः क्षीयमाणा बुद्ध्यते पतः सर्वमिदं दृश्यमात्रमेवेति जानानः पुमान् पूर्ववद्वागादिभिर्बुध्यमानो न दृश्यते तत्र भवत एवोदाहरणमित्यर्थः ३८१

आ. पु.

॥ १६ ॥

फलितमाह तेनेति । तेनोक्तज्ञानफलप्रदर्शनेनात्युत्कटाशक्तिः तु त्वाद्यथायेन उत्कटाविद्यानाशेन संसारिभ्यः संसारासक्तैर्भ्यो विलक्षणो भवेदिति ३८२ जीवानां परस्परं ब्रह्मणश्च भेदभानहेन भूनादि
तीयाविद्याशक्तिरेव चित्तनलक्षणाद्यो जनादपगच्छति येनात्मनो ब्रह्मत्वे निःसंशयो भवेद्यथात्मनो ब्राह्मणत्वादिति तौ लौकिकजनो निःसंशयस्तद्वदित्याह आत्मन इति द्वाभ्यां । तां ब्रह्मात्मतां शेषं स्पष्टं
द्वयम् ३८३ । ३८४ अथाद्यपि गृह्यरूपात्त्वभावात्प्राप्तत्वं ज्ञानावस्थाविशेषां तत्त्वज्ञानकर्मवासनाप्रयोजि कान्तीयाविद्याशक्तिर्नश्यति येन समाहितो विद्वान्जीवन्मपि विदेहमुक्तसमो भवेदित्याह
तत्त्वभावादिति । तत्त्वस्याद्वयरूपस्य भावो नैरन्तर्येणानुसृत्यान्तस्मात् ३८५ अत्रेति । अत्र तत्त्वभावे समाहितत्वरूपे सर्वोत्तमविद्यामायासंस्कारैर्वासनाभिः सह नश्यति विदेहमुक्तिरिति व्यर्थः ३८६ अ
त्र स्वाप्नमिति । तथात्र तत्त्वभावे जाग्रदवस्थाः स्वाप्नप्रपञ्चमिव विश्वे देहपञ्चनपश्यति स्वयंप्रकाशानन्दरूपे वस्थितत्वादित्यर्थः । तदुक्तं भागवते 'देहं च न श्रमवस्थितमुत्थितं वासिद्धौ न पश्यति यतोऽप्यगम
त्स्वरूपं' इति । एतेन प्रपञ्चभानप्रयोजिकाचतुर्थ्यां अविद्याशक्तिः प्रारब्धांते लीयते इति सूचितं । समाधेरपि प्रारब्धात्मा बल्यस्य सर्वतः सिद्धत्वादिति ३८७ उक्तव्यवस्थामेव स्फुटीकुर्वत एकादशमं त्रयस्यार्थं

तेनाभिध्यानतुष्टैकाविद्यानाशं प्रयाति सा ॥ अत्युत्कटाद्यथाविद्वान्संसारिभ्यो विलक्षणः ॥ भवेच्छांत्यादिसंपन्नो रागद्वेषविवर्जितः ३८२ आत्मनो ब्रह्मभावेन यो
जनाच्चापरापि सा ॥ विनश्यति महाभाग यथा ब्रह्मात्मतां प्रति ३८३ संदेहादिविहीनः सन्न ब्राह्मणत्वादिकं यथा ॥ अवगच्छति तद्वत्तामवगच्छति सर्वदा ३८४ तत्त्व
भावान्तीयापामायालयमुपाव्रजेत् ॥ यथा विदेहकैवल्यमुक्तानां मुनिस्तप्ताः ३८५ अत्र सर्वापि माये यं संस्कारैश्च शुभाशुभैः ॥ सहैव नाशमायाति मुक्तानां हियती
श्वराः ३८६ अत्र स्वाप्नमिदं विश्वं प्रति बुद्धौ न पश्यति ॥ आनंदात्मा द्वयः सोऽयं स्वयं ज्योतिर्विष्णुः स्थितः ३८७ अभिध्यानाद्यदात्मानं जानात्येपोऽविमृष्टधीः ॥ का
मक्रोधादिकान्पाशांस्तदा सर्वानयंत्यजेत् ३८८ यैर्निबद्धो भिसंयातियोनिमुच्चावचामयम् ॥ तत्रापि त्रिविधं दुःखं व्रजेन्नानाविधं पुनः ॥ यैर्निबद्धो ब्रह्मैवायं संसारेऽपि
सुखं व्रजेत् ३८९ तद्वदेदारुणाः पाशाहीयंते प्रथमं सदा ॥ इदं जडाजडं विश्वं स्वात्मेत्येवावधारणात् ॥ गुरुशास्त्रोक्तविश्वासात्तदभिध्यानरूपिणः ३९० अहं ब्रह्मेति
तादात्म्याद्योजने सति यदृढम् ॥ जायते ब्रह्मविज्ञानं न भोवत्स्वात्मनो यदा ३९१ हृदये संप्रभेदः स्यात्तदा तस्य महात्मनः ॥ क्लेशकर्मक्षयश्चैव चिच्छन्नसंशयो धृता
३९२ माया लये यदा क्लेशाः शीयंते प्राणिनामिह ॥ तदा कारणशून्यानि दुःखानि न भवंति च ३९३

मेकविंशताश्लोकेः प्रपञ्चं स्तत्राभिध्यानफलप्रदर्शकस्य पूर्वार्द्धस्यार्थस्फुटयति अभिध्यानादिति चतुर्भिः । एषोधिकारी पूर्वमृद्वभिध्यानेनोक्तलक्षणेन यदात्मानं जानाति तदा अविमृष्टाभ्यामोहही
नामतिथं स तदा भूतः सन् सर्वान् कामादिरूपपाशांस्त्यजेत् यैः कामाद्यैर्बद्धो नाना योनिषु कारागारस्थानीयासु भ्रमति तत्रतामुपोनिषु अत्र देहे च नाना दुःखानि चानुभवतीति द्वयोरर्थः ३८८ । ३८९
तद्वदेति । तेनाना योनिद्वारा दुःखप्रयोजका इमे कामादयः पाशाः क्षयं गच्छन्ति कुतः इदं विश्वमात्मैवेत्याकारकादभिध्यानादात्मज्ञानात् श्रद्धया लब्धादित्यर्थः ३९० अथार्थाल्लक्ष्यं योजनफलं
प्रपञ्चयति अहं ब्रह्मेति चतुर्दशभिः । न भोवत्पटाकाशस्य महाकाश इव अहं ब्रह्मेति स्वात्मनस्तादात्म्येन ब्रह्मणि योजने सति यदा ब्रह्मज्ञानं जायते तदा हृदये हृदयप्रयुक्तोऽप्यासुरूपे संप्रभेदो विशीर्णता क्लेशादि
क्षयो निःसंशयव्यापारित्वं च भवति भिद्यते हृदयप्रयुक्तित्वादि श्रुतेरिति द्वयोरर्थः ३९१ । ३९२ क्लेशानामविद्यादीनां क्षयं तदुःखानि कारणभावादेव न भवंतीत्याह मायेति । मायाया
भेदप्रयोजका ज्ञानरूपस्ये ३९३

अज्ञानस्य हेतुद्वारादुःखप्रयोजकतामेवाव्यव्यतिरेकान्यांस्फुटयति अज्ञानमिति द्वाभ्यां । अहंता अस्मिताख्या ममता अभिनिवेशः ३९४ व्यतिरेकमाह अज्ञाने इति । तल्लये अहंतालये ३९५ तस्य विदुषः प्रारब्धकर्मणो देहसंघातघर्माणां दुःखादीनां भानमात्रं भवति न त्वात्मन्यप्यास इत्याह एवमित्यादिना । निर्वाणसमाप्तिं एव विद्वान् ३९६ दुःखादिकं संघातघर्म एवेत्याह सुकृतैरिति । बुद्धिसहितदेहरूपः संघातो दुःखाद्याश्रयो नात्मेति ३९७ अज्ञ इति । अत उक्तविवेकानुविद्वान् दुःखादिकं न याति यथा मूढोऽभिमानाद्देहधर्मान् यातीति संबन्धः । उपहते ताडिते उपघातपीडाम् ३९८ एवमिति । मूढो देहभावे देहात्मदर्शा अनुकूलारुखं प्रति कूलादुःखं च गच्छतीति ३९९ विद्वांस्तु न तथेत्याह अभिमानेनेति । देहांत रघर्मानि वस्वदेहधर्मानि पिनात्मन्यारोपयतीत्यर्थः ४०० देहनाट्ये लौकिकं दृष्टान्तमाह मध्यस्थ इति । मध्यस्थः पक्षपातहीनः ४०१ दार्ष्टान्तिके योजयति एवमिति स्पष्टम् ४०२ तस्य समाधेर्भुत्थानकाले प्रपंचभावं भवतीति दृष्टान्तेन स्फु

अज्ञानं हि यदैव स्यात्तदा हंता प्रजायते ॥ रागद्वेषभयैः सार्द्धं ममतायास्तु कारणम् ३९४ अज्ञाने विलयं प्राप्ते यात्यहंताल यंततः ॥ तल्लये केन दुःखानि प्राप्नुयादेष मानवः ३९५ एवं निर्दुःखतां प्राप्नुय पापविवर्जितः ॥ आरब्धकर्म निर्वाणमिच्छन्नेषोऽत्र वर्तते ३९६ सुकृतैः सुखमायाति दुःखं याति च दुष्कृतैः ॥ संघातो बुद्धिसहितो देहो नाहं कदाचन ३९७ अतो देहकृतं किंचित्सुखं दुःखं न विंदति ॥ अभिमानाद्यथा देहं मंडितं मंडितो भवेत् ॥ तस्मिन्नुपहते तद्गुणनातं च यात्यसौ ३९८ एवं देहाभिमानेन सुखं दुःखं च गच्छति ॥ अनुकूलात्तथैवायं प्रति कूलाच्च देहभाक् ३९९ अभिमानेन रहितो यथा देहांतरे पुमान् ॥ सुखदुःखे न यात्येवमस्मिन्नपि वपुष्ययम् ॥ पश्यत्येष निजं देहं परदेहसमं पुमान् ४०० मध्यस्थोऽत्र यथा कश्चिद्द्वयोर्विवदमानयोः ॥ सुखदुःखे विजानन् मनैव जानाति किं हिंचित् ४०१ एवमेव शरीरस्थः पुमान् संगविवर्जितः ॥ सुखदुःखे विजानन् मनो न जानात्येक रूपभाक् ४०२ वासनाभिर्यथा स्वप्नं पश्यत्येव विमूढधीः ॥ पुमान् क्वचित्तथैवायं क्षीणक्लेशः सुखादिकम् ॥ जीवन्मुक्तवपुर्गच्छेत्सर्वदुःखविवर्जितः ४०३ तत्त्वभावादविद्यायाः क्षये संस्कारवर्जितः ॥ तत्पदार्थेऽस्ति यत्किंचिद्विश्वैश्वर्यं पुनोदितम् ॥ देहभेदे तृतीयं तद्वयमाद्यमपेक्ष्य हि ४०४ रागद्वेषादिराहित्यं सर्वपाशविमोक्षणम् ॥ ऐश्वर्यं प्रथमं प्रोक्तं मिदस्यापि न चास्ति यत् ४०५ सर्वक्लेशप्रहाणेन जायते यद्दुःखदम् ॥ द्वितीयं न तदस्य त्रयब्रह्मणोऽव्यक्तजन्मनः ४०६ तृतीयं सर्वसंस्कारसमुच्छेदात् प्रजायते ॥ विश्वैश्वर्यं तृतीयं तद्विद्यते परमात्मनः ४०७

यति वासनाभिरिति । यथा स्वप्नभानं स्वप्नभोगप्रदकर्म वासनाधीनं तथा स्यात्प्रारब्धकर्मधीनं विश्वभानमित्यर्थः ४०३ अथोत्तरार्द्धोक्तं तत्त्वभावफलं विशदयति तत्त्वभावादिति । तदेकनिष्ठा रूपात्तत्त्वभावाद्यदा निरविद्यः संस्कारवर्जितो भवति तदा तत्पदार्थे परमेश्वरे विद्यमाने विश्वैश्वर्यं पुराणेष्वेव साधु कर्मकारयतीत्यादि श्रुतिव्याख्यानावसरे उक्तं देहभेदे वक्ष्यमाणस्वरूपे प्राप्नोतीति शेषः । कीदृशं तदैश्वर्यं अभिधानयोजनयोः फलभूतं यदैश्वर्यं दृश्यं तदपेक्षया नृतीयमिति त्वर्थः ४०४ तत्राभिधानफलस्यैश्वर्यभावे सकारणं तदस्यापि दुर्लभत्वेनाह रागद्वेषादीति । रागादिराहित्यात्मकसर्वपाशविमोक्षणरूपमैश्वर्यं प्रथमं प्रथमस्याभिधानस्य फलम् ४०५ योजनफलस्य तथा त्वमाह सर्वेति । अदुःखं देहाभावेन भूमानं दर्शयति तृतीयमैश्वर्यं भेददर्शनकाले हिरण्यगर्भस्यापि दुर्लभमित्यर्थः ४०६ तत्त्वभावप्रयुक्तमैश्वर्यं विशदयति तृतीयमिति त्रिभिः । परमात्मनः परमेश्वरस्य ४१७

तस्य भूमानं द्रुपतामेव दर्शयति नात्मानमिति । संस्कारमयुक्तं दर्शनं स्मृतिः तथा च भिन्नत्वेनात्मादिकं स्मरत्यपि न तथानुभवं न तद्वृत्त इत्यर्थः ४०८ स्वसजातीति अप्यविद्वान् ४०९ देहभेदपदार्थं
 ब्रुवंस्तत्रोक्तमैश्वर्यं विदुषालभ्यत इत्याह यदेति । सत्पृथिव्यादिभूतप्रयत्नतत्परोक्षं वा व्याकाशरूपं तत्समुदायात्मकत्वेन सत्यपदार्थतया सत्यस्य सत्यमिति ब्रह्मनामन्याख्याने उक्तः प्राणो यदा देह एव ली
 यते तद्देहभेदे देहमैश्वर्यं कश्चिद्भवेत्यर्थः ४१० एतादृशस्यां वेदुषो दोर्लभ्यं गोतादिपुष्पसिद्धं दर्शयति मनुष्याणामिति । मनुष्येषु मनुष्यदुर्लभं स्तेषु मनुष्येष्वपि साधनसंपन्नो दुर्लभतरस्तेष्वप्यात्मवान्
 परोक्षात्मविदुर्लभतम इति द्वयोरर्थः ४११ । ४१२ तेष्वप्यपरोक्षात्मविदुः उक्तलक्षणस्य प्रभाधोनवाङ्मनसगोचर इत्याह आत्मबोधेनेति ४१३ कुलं पवित्रं जननीकृतार्थेत्पादिपयंतस्त्वेषमाहात्म्यं
 किञ्चित्त्वयापयतीत्याह कृतार्थेति द्वाभ्यां । ब्रह्मबोधस्य जनमुत्पत्तिस्थानं विद्वांसं वेपथीकृत्य बहुनोक्तेनैक्यतस्तस्य जनन्यादिप्रदिमापिवर्णावेतुमशक्य इति द्वयोः संबन्धः ४१४ । ४१५ यस्यानु

नात्मानं न परं यत्र संस्कारैरपि पश्यति ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिरवाङ्मनसगोचरः ४०८ स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जितः ॥ वर्तते प्राप्तकामो यमु
 पमादिविवर्जितः ४०९ यदा विलीयते देहे प्राणः सत्य इतीरितः ॥ उक्तातिरहितस्तस्मिन् देहभेदे यतीश्वराः ॥ इदमाप्नोतिकोप्यत्र पुमांश्चरमजन्मानि ४१०
 मनुष्याणां सहस्रेषु कोपि विद्वान् विमुक्तये ॥ चित्तं करोति तेष्वत्र सहस्रेष्वपि कश्चन ४११ श्रवणादिसमुद्युक्तो भवेत्पुण्यकरः पुमान् ॥ तादृशेष्वपि कश्चित्स्यात्स
 हस्रेष्वप्यात्मवानयम् ४१२ आत्मबोधेन संपन्नो रागद्वेषविवर्जितः ॥ आत्मवत्सर्वभूतानि कश्चिदेष प्रपश्यति ४१३ कृतार्था जननीतस्य जनकोपि महात्मनः ॥
 कुलं पवित्रं तस्यैतद्यत्र जातः पुमानयम् ४१४ किं वहुक्तेन सर्वज्ञा ब्रह्मबोधजनिप्रति ॥ विश्वं भरापि सकला कृतार्था तेन जायते ४१५ विदुषः स्वात्मविज्ञानं य
 स्य जातं महात्मनः ॥ मुच्यंते पातकैर्धैरैरपि तद्दृष्टिगोचराः ॥ महापातकिनोप्येते सर्वमात्मेति जानतः ४१६ क्षयायथानिजं कार्यं गच्छत्येवात्र कालतः ॥
 केशैरागादिभिः शून्य आत्मध्यानपरायणः ॥ प्रत्यक्षमात्मनो ज्ञानं गच्छत्येव तथैव सः ४१७ तस्मिन्नाप्तेऽमाप्नोति देहभेदादनंतरम् ॥ विश्वेश्वर्यं यतश्चायं
 भयं किञ्चिन्न गच्छति ४१८ आत्मनो हृदयाकाशमिदं ज्ञेयं सदैव हि ॥ सर्वदेवात्मसंस्थानं सर्वाधारविवर्जितम् ४१९ आत्मनो ब्रह्मणो नैव भेदः कश्चिन्नु विद्यते ॥
 इति ब्रह्मात्मविज्ञानात्परं ज्ञेयं न विद्यते ४२०

भवपर्यं तावुद्धिस्तत्त्वे प्रवर्तते । तद्दृष्टिगोचराः सर्वमुच्यंते सर्वकिं लिख्येः इत्यस्यार्थमाह विदुष इति । एते ब्रह्महादयः ४१६ तस्य विदुष आत्मतत्त्वं यादृशं भवति तादृशं हस्तामलकवत्स्फुटं भासत इत्येनं दृष्टान्ते
 न स्फुटयति क्षपीति । यथा क्षपरी नीजकायस्य तत्त्वं सर्वं दोषनिधानत्वादि रूपं बहुना कालेन जानाति नीरोगस्तु देहमात्मत्वेन मन्यमानो न तथा देहोपां न जानाति तथा विद्वांश्चिरमात्मध्यानेनात्मगुणा
 न्स्वत्यत्वादीन् सम्यगगच्छति जानातीत्यर्थः ४१७ तस्मिन्निति । तस्मिन्नात्मबोधेनापि त्रेधा देहब्रह्मभवतीति श्रुत्युक्तं फलमाप्नोतीत्यर्थः ४१८ ज्ञेयस्वरूपावधारणपरस्य द्वादशमं व्रत्यार्थमाह आ
 त्मन इति षड्विंशतिः । यदेतद् हृदयाकाशमायाशब्दलेश्वररूपं कीदृशमात्मसंस्थानं स्वस्मिन्नवस्थितं तदेव विवृणोति सर्वाधारविवर्जितमिति ४१९ तस्य ब्रह्मणो हृदयाकाशत्वाभिधानेन सुचिन्मात्म
 ने च भवेद्वैषम्यमिति आत्मनो ब्रह्मण इति । नुहति वितर्कं ४२०

उक्तैक्यज्ञानसाधनचपदार्थशोधनमिति सूचयत्सोपाधिकजीवेशरूपमभिधापयत्तत्त्वत्वाखंडेकमात्रतामाह हंसइति चतुर्भिः । संसारचक्रसंस्थानस्थितिर्यस्य तथाभूतोऽयं मुखादिभोक्ता हंसस्त्वं पदार्थतयोक्तो याचतस्य हंसस्य भोग्याकारपरिणामिनीमायाशक्तिरुक्ता यश्च हंसस्यांतर्गता मितया मेरुर्हंसस्तत्पदार्थतयोक्त एतन्नयमपि वस्तुनोऽखंडमल्लोक्यमात्रं बोध्यं आकाशभेदवच्छेदस्पर्शपतोपाधिमाम्रप्रयुक्तत्वादिति चतुर्णां संबन्धः ४२१ । ४२२ ४२३ ४२४ परावर्तनं मंदप्रत्ययात्मसत्तामुपायद्वारेण बोधयत्तत्त्वयोदशमंत्रस्यार्थपंचदशभिः प्रपंचयंस्तत्रानिक्त्यां मंदांशकामनूयतत्समाधानार्थतामुत्तरग्रंथस्योपगम्यस्यति नानैकेति द्वाभ्यां । हेयतयोभवद्विरितिनक्रवाचिर्मंतव्यं इति किं अस्यात्मनो नैकरूपतेवनाऽद्वितीयरूपता कृतः मायापारूपेभ्यो देहादिभ्योऽविशेषेणावेलक्षण्येन प्रतीयमानत्वादिति ४२५ देहादाविति । एवमुक्तविवाशकातदाभवता वस्तुपदाउपायेनापि देहादिसंघाते आत्मनो दर्शनं न स्यात् अत्र तु उपायावात्मनोऽस्ति तासत्त्वं लभ्यते अतो न तथा शंकितव्यमित्यर्थः ४२६ तत्रानुमानेन विज्ञानरूपप्रथममुपायमेकादशभिः प्रपंचयंस्तत्र दृष्टान्तमाह यथेति । यथा काष्ठगोबहिः स्वरूपेणानुपलभ्यमानोऽपि नास्तीति न च वाच्यः यत ऊष्मातत्र काष्ठे दृश्यते त ऊष्माद्विदेहे जीवस्यैव काष्ठे वदेहिम

हंसो भोक्ता य उद्दिष्टः सर्वदा सुखदुःखयोः ॥ संसारचक्रसंस्थानो माययानीशतमगतः ४२१ मायाशक्तिश्च या प्रोक्ता संसारजननी नदी ॥ भोग्यासापि च संसाररूपा त्मावराणात्मिका ४२२ हंसेन यश्च विज्ञेयः प्रेरकः सर्वकर्मसु ॥ ईश्वरो यस्य विज्ञानाद्धं स ईशः प्रजायते ४२३ ब्रह्मैवेतन्नयं ज्ञेयं सर्वभेदविवर्जितम् ॥ मायया द्वित्वमापन्नमेकरूपं न भोयथा ४२४ नानैकरूपताप्यस्य मायारूपा विशेषतः ॥ दर्शनादिति मंतव्यं कदाचिच्चयतीश्वराः ४२५ देहादावात्मनो नित्यं नैव स्यादर्शनं यदा ॥ तदैवैव भवता च त्रह्युपायादस्ति तात्मनः ४२६ यथा काष्ठगतो बहिः स्वरूपा न्नोपलभ्यते ॥ न चासौ नास्ति येनायमुष्मातत्र प्रदृश्यते ॥ लिंगमानेस्तु सत्त्वेयः शरीरवदेहिनः ४२७ तथैवात्मापि देहेषु विद्यमानो न लभ्यते ॥ उपायेन विनाप्यस्ति लिंगं स्फुरणनामकम् ४२८ प्रकाशः सर्ववस्तूनां जडानां लिंगमीरितः ॥ सत्ताया आत्मनो नित्यं मुनिभिर्हित्यतीश्वराः ४२९ घटे पटे यथा कुड्ये भेदो न स्फुरणेऽस्ति हि ॥ अभिन्नंतत एवैतत्स्वप्रकाशमुदीरितम् ४३० इंद्रियादिस्तु संयोगात्प्राकट्यं स्फुरणे भवेत् ॥ एकरूपं न भोवत्तत्र जनिर्धर्तुमर्हति ४३१ ततोऽभिव्यक्तिकारि स्यात्करणं हींद्रियादिकम् ॥ स्फुरणे च न तस्यास्ति परापेक्षा कथंचन ४३२ स्वयंप्रकाशमेतस्मादिदमुक्तं यतीश्वराः ॥ अंतर्बहिश्च नैवास्ति यस्य भेदः कथंचन ४३ देहांतरत एवैतदात्मेत्युक्तं मनीषिभिः ॥ सर्वप्रियतमश्चात्मा तेनानंदस्वरूपकः ४३४

मनुमापक इत्यर्थः ४२७ तथात्मा देहे उपायेन विना नुपलभ्यमानोऽप्यस्तीति बोध्यः यतस्तस्य स्फुरणरूपं लिंगमस्तीत्याह तथैवेति ४२८ स्फुरणपदार्थमाह प्रकाश इति । योऽयं जडानां सर्ववस्तूनां प्रकाशः स स्फुरणसंज्ञा आत्मनोऽलिंगमुक्तः ४२९ स्फुरणस्य सच्चिदानंदाद्वितीयरूपात्मनोऽलिंगत्वयोग्यत्वं दर्शयंस्तस्याभिन्नत्वं स्वप्रकाशत्वं च दर्शयति घटे इति चतुर्भिः । यतो घटादिविषयेष्वेव भेदो भ्राति न तत्स्फुरणे तत एतत्स्फुरणमभिन्नंततोऽभिन्नत्वादेव पराप्रकाशत्वेन स्वप्रकाशे चेत्यर्थः ४३० इंद्रियादिभिर्ज्ञानकरणैस्तु तस्य स्फुरणस्यावराणाभिन्नत्वक्षणं प्राकट्यमेव क्रियते इत्याह इंद्रियादिरिति । तत्स्फुरणं ज्ञानं यत्तु जगन्मालाभिर्वितुनार्हतीति ४३१ फलितमाह तत इति । स्फुरणे अभिव्यक्तिप्राकट्यमेव करोतींद्रियादिकं तस्य स्फुरणस्य यतः परापेक्षानास्ति एतस्मात्स्वप्रकाशमुक्तं निर्भेदत्वा धेति द्वयोरर्थः ४३२ । ४३३ तस्यैव स्फुरणस्य सर्वांतरत्वेनात्मपदार्थत्वं निरतिशयमेवास्पर्दत्वेन निर्भेदत्वेन चानंदपदार्थत्वं चेत्पाह देहांतरत इति । एतत्स्फुरणं यतो देहस्य संघातस्यांतरतः प्रत्यक् भवति तत आत्मेत्युक्तमिति पूर्वदलार्थः ४३४

आ. पु.

॥ १८ ॥

यथातापकत्वेन बन्धिसदृशस्योष्णणो बन्धिलिङ्गत्वं तथात्मलक्षणलक्षितस्य स्फुरणस्यात्मलिङ्गत्वमित्याह ऊष्मेति । भेदवर्जितः समः । अथवाननूक्तविधया आत्मनः स्वरूपं नूनस्य स्फुरणस्य कथमात्म
लिङ्गत्वमिति शक्यमपि दृष्टान्तेन परिहरति ऊष्मेति । अयं भावः यथावस्तुतो भिन्नानामपि सत्यत्वादीनां कल्पितभेदेन ब्रह्मलक्षणत्वं तथागमकत्वेन लिङ्गत्वमप्यस्तु अन्यथा स्वरूपलक्षणकथोक्तिरुच्येति
४३५ यथा मथनरूपोपायेन लौकिकैर्वैदिको वाऽग्रिह्मत्वे तथोक्तलिङ्गजानुमानलक्षणोपायेन संसारी शुद्धात्मा लभ्यत इत्याह मथनेनेति द्वाभ्यां । तत्रात्मनोरूपद्वयपादद्वयेनाह स्वर्गादिरिति ४३६
४३७ यस्याधिकारिण उक्तविवेकेऽप्यसामर्थ्ये प्रतिप्रणवोपासनामुपदिशेदित्याह अविद्याया इति द्वाभ्यां । हेमनीति यथा सा विद्या सा विद्यायाः सकाशाद्भेदेन विवेकेन ब्रह्मबोधो महावाक्येभ्यो न जाये
ततदा एवं वक्ष्यमाणप्रमाणेन ध्यानकारयेदिति द्वयोरर्थः ४३९ प्रणवोपास्यतामभिनयतश्चतुर्दशमंत्रस्यार्थमाह एवमिति चतुर्भिः स्पष्टम् ४४० एवं कथमित्याकांक्षायामाह अथरेति । अरणि रश्मि मथ
नकाष्ठतद्देहः संघातोऽधरारणिः प्रणवस्तुत्तरउपरिगतोऽरणिर्बोद्धव्यमयं प्रणवो मम नामेति चिंतनमेव मथनमिति द्वयोरर्थः । अयं भावः अस्मिन्संघातेऽनुप्रविष्टं तत्प्रणवेनाभिधानयोग्यं वस्तु तदेव मात्मे

ऊष्मा यथा भवेत्लिङ्गवन्धिर्भेदविवर्जितः ॥ तथैव स्फुरणं लिङ्गमात्मनो भेदवर्जितम् ४३५ मथनेन यथैवायं काष्ठाद्बन्धिः पृथक्कृतः ॥ लौकिकैर्वैदिकश्चापिलभ्यते सर्व
जंतुभिः ४३६ तद्वात्मा स्वबोधेन लभ्यते त्रपरापरः ॥ स्वर्गादेः फलभोक्ता च निर्गुणब्रह्मरूपवृक् ४३७ अविद्यायाः सकार्याया भेदेनैव मनीषिणः ॥ ब्रह्मबोधो य
दानैव जायते त्राधिकारिणः ४३८ तत्त्वमस्यादिवाक्येभ्यः कुतश्चित्प्रतिबंधतः ॥ तदास्य प्रणवेनैव कारयेद्ब्रह्मविदुरुः ४३९ एवमेनं महात्मानं शिष्यं विगतकल्मषम् ॥
आदिशेद्बुद्धिसंपन्नो गुरुः सर्वार्थदर्शकः ४४० अधरारणिरूपो यंतवदेहो त्रधार्मिकः ॥ उत्तरारणिरस्य त्प्रणवो ब्रह्मवाचकः ४४१ नामधेयमयं नित्यं मम ब्रह्मस्वरू
पिणः ॥ इति प्रत्ययसंतत्यामथनं कुरु सर्वदा ४४२ अनेन मथनेनैव पश्येदेवं यथारणौ ॥ निगूढमग्निमचिरादेवं देहे निजेऽपि च ४४३ ततश्चतुर्विधे देहेनायं नास्ति य
तीश्वराः ॥ उपाया लभ्यते यस्माद्देहेष्वत्र चतुर्विधं ॥ चतुरस्तत्र दृष्टान्तान् भवद्वयः कथयाम्यहम् ४४४ तिलेषु लभ्यते तैले यथा सर्पिर्दध्न्यपि ॥ स्रोतस्यापोऽरणौ
बन्धिरेव मात्मा यतीश्वराः ४४५ सत्यादिभिर्मयैस्तद्वन्नियमैस्तप आदिभिः ॥ शुद्धे मनसि संग्राह्यो भवेदात्माधिकारिभिः ॥ अनुपश्यंति ये नित्यं गुरुशास्त्रोपदेशतः
४४६ सर्वव्यापिनमात्मानं क्षीरे सर्पि रिव स्थितम् ॥ कर्मविद्यातपोमूलं ब्रह्मतत्सर्वकारणम् ॥ आत्मनो विद्यया शक्त्या योधि गच्छति वेदवित् ४४७ एव संक्षेपतः सर्व
शास्त्रार्थः कथितो मया ॥ पुनर्विस्तरतो वक्ष्ये भवद्व्यो हं यतीश्वराः ४४८

तिचिंत्यं प्रणवो हि महावाक्यार्थाभिधायक इत्यन्यत्र विस्तरः ४४१ । ४४२ अनेनेति । देवमात्मानं ४४३ सचात्मा शुद्धांतः करणे रेव दृष्टान्तचतुष्टयेन वेद्य इति दर्शयतः पंचदशमंत्रस्यार्थमाह तत इति
त्रिभिः । तत उक्तविवेकेन चतुर्विधे जरायुजादिभेदे यमात्मानास्ति नो लभ्यते इति न शेपं स्पष्टम् ४४४ तिलेष्विति । स्रोतसि सिकतामयप्रवाहे खननेन स्पष्टमन्यत् ४४५ सत्यादिभिरिति । श्रुतिगतसत्य
तपोभ्यामुपलक्षितैर्मनियमैर्मनसि शुद्धे सत्याधिकारिभिः संग्राह्यो भवति कीदृशैरधिकारिभिर्गुरुशास्त्रोपदेशानुसारिभिरित्यर्थः ४४६ निगमनपरस्परबोद्धमंत्रस्यार्थमाह सर्वेति । क्षीरे सर्पि रिव सर्वो
तर्गतं तथैव रूपेण कर्मोपासनातपसां मूलं संप्रदायप्रवर्तकं फलप्रदं वा सर्वकारणमात्मानं योधि गच्छति स एव वेदवितुर्नियतवर्धनः केनाधिगच्छतीत्याकांक्षायामं त्रतृतीयापादस्यार्थान्तरं सूचयन्नाह आत्मन
इति । आत्मनो विद्यामहावाक्यजातदाकारावृत्तिः साक्षिश्च तद्योग्यतारूपा तथेत्यर्थः तथाच मूलपदं साधनवाचकं जेद्गुही हि श्रुताविति भावः ४४७ प्रथमाभ्याय समाप्तिं सूचयन्नुत्तराभ्यायार्थं व्याख्यानं
प्रतिजानीते एव इति । स्पष्टम् ४४८

पूर्वाध्यायांतेपरमेश्वरस्यतपोविद्यामूलत्वंयदुक्तंस्फुटीकुर्वतांमनःप्रभृतिनिरोधात्मकतयातपोरूपस्ययोगस्यारंभेविघ्नपरिहारायांतर्पामित्वादिरूपेणेश्वरस्तुतिपराणांसप्तमंत्राणामर्थपादंशतिशोकेः
प्रदर्शयंस्तत्रप्रथममंत्रार्थमाह आत्मेतिद्वाभ्यां । योगमात्मातत्त्वंपदाभ्यांप्रतिपाद्यतयापूर्वमुक्तःसएवायमात्माधिकारिणामनःसंकल्पात्मकतत्रैवात्मस्वरूपेतत्त्वाययथाभूतस्वरूपलाभायाष्टांगयोग
विधयाधुंजानोयोजयन् अंतर्भावित्वयथैवात् तस्यमनसःपरिणामभूतायानिश्चयात्मिकाबुद्धिस्तस्याजनकःकारणभवेदिति तथाचसएवांतर्पामितिभावः ४४९ एवमीश्वरेणानुगृहीतोपन्तंसाक्षा
त्करोतिसततद्वसर्वात्मभावेनतिष्ठतीत्याकारमुत्तरार्द्धस्यार्थमाह अयमात्मेति । प्रथमपदद्वयंपूर्वान्वयित्वेनदर्शितम् अयमधिकारीतमात्मानमश्रुयुपलक्षितसर्वज्योतिषांभासकत्वेनस्वयंप्रकाशतत्त्वावगा
हित्यानुध्यायानिश्चित्यपृथिवीपदेपलक्षितदेहाख्यसंघातात्पृथक्केनतन्निधंतुतयास्थितःसन्नतवर्हिःपूर्णत्वेनतिष्ठतीत्यर्थः ४५० द्वितीयमंत्रेत्यपदत्रयमुत्तरान्वयियतामहइतिशेषश्चेत्यभिप्रेत्यतदर्थमाह
युक्तेनेति । सवितुःसूर्यमंडलाधिप्रातुर्देवस्यांतर्पामिणःअभ्यनुज्ञानेसतितदीयशक्त्यैवपूर्वकालेपस्पमज्जातीयाधिकारिणोयुक्तेनतत्परेणमनसासर्वदुःखपरिहारकंज्ञानाभ्यासरूपेणयनंक्रतुवंतद्वत्तत्तः
किमर्थं स्वर्गिभेदेवेग्यंप्रशंसयंतस्वखं ब्रह्मानंदारूपं तत्स्वरूपलाभायेत्यर्थः ४५१ पूर्वोक्तपदत्रयविशिष्टपदत्रयायमंत्रस्यार्थपरमेश्वरेणैवद्रियाणांसंन्यामं प्रवृत्तिहेतुर्नित्याकारमाह सवितुरितिद्वाभ्यां ।
मंत्रयुक्तायेतिचतुर्थोक्ततीयार्थेप्रथमाद्धेनसूच्यते तथाचईशशक्तियुक्तेनमनसायमधिकारीयान्वागादिकरणरूपान्देवान्सुवःपदोक्तनित्यसुखार्थंप्रवृत्तिशालिनउत्पादयतिकरोतितानिमान्सवितादेवः

आत्मायोग्यंहंस्वरूपोब्रह्माभिन्नोमयेरितः ॥ मनस्तत्रैवधुंजानोयोगेनाष्टांगरूपिणा ॥ तत्त्वायाऽथाभवद्बुद्धिस्तस्याःसजनकोभवेत् ४९ अयमात्मातमात्मानंस्व
यंज्योतिःस्वरूपिणम् ॥ तत्त्वबुद्ध्याविनिश्चित्यपृथिव्यादेहरूपतः ॥ अधितिष्ठन्नयंस्वांतर्बहिश्चैवावतिष्ठते ५० युक्तेनमनसापूर्वतेवयंमुनिसत्तमाः ॥ देवस्यस
वितुःशक्त्यास्वर्गिभेयसुखात्मने ॥ कृतवंतोत्रतज्ज्ञानंयतोदुःखंनसंवेजेत् ५१ सवितुःस्वात्मनःशक्त्यायद्वियुक्तंमनोभवेत् ॥ मनसातेनवागादीन्देवान्नित्यसुखा
र्थिनः ५२ करिष्यतोबृहज्ज्योतिःसुखज्ञानमनेकधा ॥ उत्पादयतिथान्देवःसवितातानिमान्धिया ५३ आनंदात्मैकगामिन्यापरिबुध्यस्वयंप्रभम् ॥ देवंतंपरमा
त्मानमधिगच्छंतिस्मरयः ५४ अतएवमनःपूर्वधुंजतेयोगतत्पराः ॥ ततस्तज्जनितांबुद्धिंपरमानंदगोचराम् ५५ ब्रह्मणस्तस्यबृहत्तःस्वयंज्योतिःस्वरूपिणः ॥
यस्याःप्रसादतोज्ञानंप्रत्यक्षमिहजायते ४५६ पूर्वविप्रामहात्मानःप्राणापानाग्निहोत्रिणः ॥ योगिनोयेत्रदेवोयमभिप्रायावधारकः ४५७

परमेश्वरेणैवात्पादयति तस्यैवान्तर्पामित्वेनसर्वशक्तिप्रदत्वात् कीदृशान्वागादिदेवान् बृहज्ज्योतिःसुखज्ञानंकरिष्यतःबृहज्ज्योतिःपदाभ्यामुक्तस्यसुखज्ञानस्यभूमानंदरूपज्ञानस्याभिव्यंजयितुर्निति
द्वयोरर्थः ५२ । ५३ एतादृशेश्वरानुग्रहोब्रह्मसाक्षात्कारात्मककार्येणानुमेयइतिदर्शयन्धियादिवमित्यनयोःपदयोरर्थमाह आनंदेति । आनंदात्मैकगामिन्याधिपाउक्तविधदेवानांकार्यभूतयापरिबु
द्ध्यवागादिदेवानामीश्वरानुगृहीतत्वमनुमायदिव्योतनात्मकतंपरमात्मानंदेवमधिगच्छंति तदेकनिष्ठाभवंतीत्यर्थः ५४ चतुर्थस्यार्थेदर्शयति अतएवेतिपङ्क्तिः । यतेश्वरानुग्रहःकार्यैकगम्यःअतएवयो
गिनःप्रथममनंईश्वरतत्त्वोयोजयंतिनन्वीश्वरानुग्रहप्रतीक्षयाविलंबंतेततोबुद्धिमपियुंजते कीदृशींबुद्धिं तस्यपरमात्मरूपस्यब्रह्मणःपरमब्राह्मणस्यस्वयंप्रकाशस्यस्वरूपभूतानंदगोचरायस्याबुद्धेःप्रसाद
तोनेमल्येनप्रत्यक्षज्ञानसिद्धिः यस्येतिपाठेयस्येश्वरस्यानुग्रहेणेतिद्वयोरर्थः ५५ । ५६ येहोत्राःप्राणाग्निहोत्रिणआसंस्तेषांवयुनापदोक्ताभिप्रायाणांवेत्ताएकःपरमेश्वरइदित्थंमंत्रेवाभिप्रायान्निवेदये
पूरयामासेतियोत्तनामभिप्रेत्यतृतीयपदार्थमाह पूर्वइति । प्राणापानयोःश्वासप्रश्वासयोःपरस्परविलयलक्षणमग्निहोत्रमपानेजुहतिप्राणमित्यादिनाभगवद्गीतामुपदर्शितकुर्वाणायोगिनोयेआसंस्ते
षामनोरथानेकईश्वरइत्यपूरयतिथयामदीयोब्रह्मवेदनविषयकामनोरथःपूरितइतिद्वयोःसंबन्धः । ईश्वरस्यसंन्यामवर्तिनामनुशाहकत्वंस्वभावइतिभावः ४५७

४६८ एतांचपरमेश्वरशैलीमतिप्रशंसनीयांपश्यतयद्वाङ्मनसागोचरोप्यधिकारिणांमतिमोचरोभवतीत्यर्थपरत्वेनचतुर्थपादंवाच्ये महतीति । सात्रविषयस्वभावस्यविषयीभावरूपापरिसर्वतःप्रति
 द्वास्तुतिःस्तुयमानाशैली ४६९ अथवामंत्रैकर्तव्येतिशेषइत्यभिप्रेत्यवक्ष्यमाणमंत्रत्रयोक्तविधयातस्यस्तुतिःकर्तव्येत्यर्थमाह स्तोतव्यइति । ततोधिकारिणांसकलमनोरथपूरकत्वादेववक्ष्यमाणवि
 धयामनःसंबंधियोगपरेणसभगवांस्तोतव्यइति ६० अथसाक्षात्स्तुतिपराणांपंचमादित्रयाणांमध्येपंचमस्यार्थमाह कुर्वेइतिपट्टिः । मंत्रेप्रथमपदोत्तमपुरुषस्थानेप्रथमपुरुषप्रयोगोव्यत्ययादितिसूच
 नाययोगंकुर्वेइत्युक्तिः हेब्रह्मणःसोपाधिकरूपात्मकौतत्त्वंपदार्थोअहंयुवयोर्योगमैक्यलक्षणमतिप्रमाथिनाशास्त्राचार्यप्रसादलब्धबलेनमनसाकुर्वे यतोयुवयोर्जावानंदात्मकयोःसर्वीतराद्वितीयात्मक
 लक्ष्यरूपाभ्यांभेदाभावंशास्त्रमहावाक्यरूपमवांतरत्वाक्यैरुपकृतंप्रतिपादयति अतएवतत्पदार्थशोधकैर्वाक्यैःसृष्टेःपूर्वभवतोरद्वितीयब्रह्मात्मत्वंप्रतिपाद्यतेइतिद्वयोरर्थः ४६१ । ४६२ भवनेइति । भव
 तेवमैक्येनज्ञातंभवत्स्वरूपंलक्षुंकृतैर्नमस्कारैस्तत्प्रवणत्वरूपैःकीर्त्तिकीर्त्तिवन्निरतिशयप्रेमास्पदत्वेनानंदरूपंमोक्षत्रजंतयेव यशोहंभवामिब्राह्मणानामित्यादिश्रुत्यंतरात् । केनमोक्षंजतिं ब्रह्मज्ञान

तेपांमनोरथंसर्वमित्थमेकोदधातिसः ॥ यथामममहाभागावर्ततेब्रह्मवेदने ५८ महतीतस्यदेवस्यसवितुःसापरिस्तुतिः ॥ अवाङ्मनसगम्योपियथाधीविषयोभ
 वेत् ५९ स्तोतव्यस्ततएवायमेवंनित्यंयनीश्वराः ॥ दुर्दातस्यात्रमनसोयंजानेनाधिकारिणा ६० कुर्वेत्रयुवयोर्योगंमनसातिप्रमाथिना ॥ जीवानंदात्मरूपौवां
 श्रुतौशास्त्रात्प्रमाणतः ६१ भेदोपियुवयोर्नैवकोपितत्त्वंपदार्थयोः ॥ सर्वस्यजगतःपूर्वयुवांब्रह्माद्वयंसदा ६२ भवतेब्रह्मरूपायनमस्कारैरनेकशः ॥ कीर्त्तिमेवव्रजं
 त्येतंमोक्षमानंदरूपिणम् ॥ ब्रह्मज्ञानाध्वनायद्वन्मार्गेणनगरंपरे ६३ सूरयोज्ञाततत्त्वार्थाःसर्वदोषविवर्जिताः ॥ शृण्वंतिवदुशःस्वीयकीर्त्तिसाधुजनैःकृतां ६४
 सर्वएतेमहाभागाअमृतेब्रह्मरूपिणि ॥ पुत्राहवात्रदायादामोक्षआवृत्तिवर्जिते ६५ येसमंताद्ब्रह्मन्यत्रतेजांस्यात्मावबोधतः ॥ प्राप्ताहृदयस्वप्नादिस्थानकस्था
 जितेद्विधाः ६६ भवतोर्ब्रह्मरूपंप्राप्तयोर्भेदशून्ययोः ॥ जानामिस्थानकंनित्यमुपदेशादुरोरहम् ४६७ मध्यमानोयतोवन्दिर्जायतेस्थानकादिह ॥ दग्धधना
 निसर्वाणियत्रचैषलयंव्रजेत् ६८ यतश्चोत्पद्यतेवायुरेषयत्रचलीयते ॥ सोमादीनिचंतेजांसियत्रोत्पन्नानिसर्वतः ६९ आधिक्यंचविनाशंचव्रजंतीहस्वकारणे ॥
 तदेतद्भवतोरूपंपरित्यक्तविभेदयोः ४७०

रूपेणमार्गेणयथालौकिकमार्गेणपरेलौकिकानगरंजंतीत्यर्थः ४६३ एतादृशंब्रह्मज्ञानफलंसर्वेषांभवति 'योदेवानांप्रत्यबुध्यतसएवतदभवत्तत्पर्याणांतथामनुष्याणाम्'इतिश्रुत्यंतरादित्याशयेनोत्तरार्था
 र्थमाह सूरयइत्यादिना । सर्वएतेसूरयोब्रह्मविदःस्वीयांकीर्त्तंसद्भिःकृतांशृण्वंति पुत्रवन्मोक्षलक्षणेब्रह्मवित्तेभागाहंत्वादितिद्वयोःसंबंधः ४६४ । ४६५ धामान्यातस्युरित्यस्यसूर्यचंद्रमःप्रभृतिपुग
 तानीश्वरांशभृतानितेजांसिप्राप्ताःअथवाहृदयादिस्थानान्याक्रम्यस्थिताअथवाइंद्रियरूपाणितेजांस्याक्रम्यस्थिताइत्यर्थत्रयंसूचयन्नाह येसमंतादिति । येविद्वांसोहृदयादिस्थानेषुब्रह्मचित्तनार्थस्थिताः
 ४६६ षष्ठ्यर्थमाह भवतोरितिचतुर्भिः । हेतत्त्वंपदार्थोअहंभवतोःस्थानंलपलब्धिद्वारंगुरुपदेशाज्जानामीति ४६७ कितदित्याकांक्षायांजगज्जन्मादिकारणमायाशबलरूपमितिसूचयन्नसारांथमाह
 मध्यमानइति । मध्यमानोऽग्निर्यतोजायतेयत्रलीयतेचतथावायोःसोमादितेजसांचयत्रोत्पत्तिलपोएतेरुपलक्षितानिकायौतराणिचयत्राधिक्यमाविर्भावविनाशंतीरोभावंचव्रजंतिदेतच्छबलरूपंभवतोः
 शुद्धरूपव्यंजकमितित्रयाणामर्थः ४६९ । ४७०

शबलस्य शुद्धवर्जकतां स्फुट्यन्तसमस्यार्थदर्शयति तत्रेति पंचभिः । तत्र विश्वकारणे मायाशबलरूपे जाते सति विद्वान्ब्रह्मरूपः संजायते केन नानात्वरूपदर्शनमयुक्ता ये सर्वमोहाभ्रमास्ते पांश्वरित्यामतः सिद्धो यस्तत्त्वभावोऽखंडभावस्तेनेति योजना अर्थभावः यदा पुरुषः कारणदृष्टिर्भवति तदा कार्योपाधिप्रयुक्तान्भेदांस्त्यजति अथ शुद्धप्रकाश इति तथा च श्रुत्यंतरं 'अस्तीत्येवावबुद्धस्य तत्त्वभावः प्रसीदति' इति ४७१ मंत्रे जुपेतेति कर्मणि ग्यत्ययेन रूपं तथा च सवित्रा तत्पदार्थेनाविर्भावलक्षणाभ्यनुज्ञानेन त्वंपदार्थः सेव्यते त्वंपदार्थेन च ब्रह्म तत्पदार्थः सेव्यत इति योजनां दर्शयति ब्रह्मरूप इति द्वाभ्यां । प्रथमपदपूर्वावयवत्वेन दाशितं ततः शुद्धाविर्भावात् जीवत्वं पदार्थ ४७२ तादात्म्येनेति । अमुना त्वंपदार्थेन त्वंतत्पदार्थो ब्रह्मरूपः सेव्यसे इत्यर्थः ४७३ तदा संसारयोः निमग्नविद्यां कृण्वसे निःशेषं हंसीत्याह तस्यामिति स्पष्टम् ४७४ ते त्वत्प्राप्त्यर्थं पूर्तादिकं न सिपेन्न कुर्यात् किं तु ज्ञानमेवाभ्यसेदिति लिङ्स्थाने लङो व्यत्ययमभिप्रेत्यार्थमाह पूर्तादिकमिति । सृजेत् कुर्यात् भवंतमुद्दिश्येति शेषः ४७५ एवं सप्तभिर्मंत्रैः कृतायाः स्तुतेर्योगोपकारितां दर्शयति । एवं हीति एवं स्तुत्याप्रतिबंधकदुरितापाये योगे वक्ष्यमाणे इच्छा जायते ततो यो भं कुर्यात् योगफलं तु मनसा संबद्धस्य मनः सात्त्विको दर्शनमित्यर्थः ४७६ वक्ष्यमाणोपयोगायाः शांयोगमभिनयति अहिंसेतिसप्तभिः । अहिंसापट्टेयज्ञेन दानेनेति श्रुतिव्याख्यावसरं व्याख्याता । सत्पंचमार्थभाषणं । अस्तेयं परस्वाद्यावृत्तिः ।

तत्र संजायते भूयो विद्वान्नानात्वरूपतः ॥ सर्वमोहपरित्यागात् तत्त्वभावेन सर्वतः ४७१ ब्रह्मरूपस्ततो नित्यं जीवं हंसस्वरूपिणम् ॥ आत्मज्ञानेन जातेन सेवसे प्रीतिमानपि ४७२ तादात्म्येनामुना वापि सेव्यसे प्रीतियोगिना ॥ भवान्द्वयरूपः सन् परमानंदरूपभाक् ४७३ तस्यामीदृग्दशायां त्वमविद्यां दुःखकारिणीम् ॥ विनाशयमिभेदस्य जननीमात्मबोधतः ४७४ पूर्तादिकंततः कर्मनैव किंचित्सृजेदिह ॥ भवंतमेकमेवैतदात्मज्ञानं विहाय हि ४७५ एवं हि स्तुवतस्तस्य पुंसः संशुद्धचेतसः ॥ स्तुतितो जायते योगइच्छापश्चादिमंपुमान् ॥ कुर्यात्ततो वसंबद्धं मनसैनं प्रपश्यति ४७६ अहिंसासत्यमस्तेयब्रह्मचर्यापरिग्रहाः ॥ सर्वदिग्देशकालेषु नित्या एते यमाः स्मृताः ४७७ स्वाध्यायस्तपसा सार्द्धमीशध्यानादयस्तथा ॥ नियमादेशकालादिसापेक्षाः कथिता द्विजैः ४७८ पद्मकस्वस्तिकादीनि प्रोक्तान्यत्रासनानि च ॥ पूरकः कुंभकस्तद्वद्रेचकश्च त्रिधा स्मृतः ॥ प्राणायामो गुरुमुखाज्ज्ञातव्यो मुनिसत्तमैः ४७९ विषयाभिमुखत्वस्य व्यावृत्तिर्यास्ववृद्धितः ॥ प्रत्याहारः स विज्ञेय इन्द्रियाणां विनिग्रहः ४८० पंचकं बाह्यमेतत्स्यादांतरं हि त्रयं त्विदम् ॥ धारणामनसो ज्ञेया बंधनं ब्रह्मसद्भानि ॥ ध्यानं प्रत्ययसंतानस्तत्रैव सदृशो हियः ४८१

ब्रह्मचर्यमितरं द्विजनिरोधसहित उपस्थसंयमः । अपरिग्रहो भोगसाधनानामसंग्रहः । एते नित्यादेशकालाद्यनवच्छिन्नाः सदा सर्वत्र च वर्तमानायमसंज्ञायोगस्य प्रथमांगमित्यर्थः ४७८ स्वाध्याय इति । स्वाध्यायः प्रणवादिजपः । तपः कृच्छ्रादि । ईशध्यानमीश्वरप्रणिधानं । आदिपदेन शौचादिग्रहः । एते विहितदेशादिष्वनुष्ठेयमानानि यमसंज्ञाद्वितीयमंगयोगस्येत्यर्थः ४७८ आसनप्राणायामाख्यमंगद्वयमाह पद्मकेति । पद्मासनमूर्ध्वोरुपरि पादद्वयनिधानरूपं प्रसिद्धं । स्वस्तिकं तु वामपादं दक्षिणं चैव विरेनियमपदक्षिणपादस्य वामं चैव विरेनियमरूपं इत्यादीन्वासनानि प्राणायामप्रकारश्च गुरुमुखादयंगंतव्यः ४७९ प्रत्याहाराख्यपंचमांगमाह विषयेति । याबुद्धेः सकाशाद्विषयाभिमुखत्वस्य व्यावृत्तिरिति रं द्विजनिरोधलक्षणात्तद्वयः प्रत्याहार इत्यर्थः ४८० पंचकमिति । एतत्प्रत्याहारांतमंगानां पंचकं बहिर्गमित्युच्यते अंगिनः समाधेर्भिन्नविषयत्वात् इदं धारणादित्रयं तु तत्समानविषयत्वादंतरंगं तत्र ब्रह्मणि मनसो विनियोजनं धारणेत्युच्यते तत्र निर्युक्तस्य मनसो यः प्रत्ययसंतानः विजातीयप्रत्ययानंतरितो वृत्तिप्रवाहः स ध्यानमित्युच्यते इत्यर्थः ४८१

समाधिरिति । यद्यधारणाध्यानयोः फलभूतं ब्रह्मप्रत्यक्षं सविकल्पकमिति विकल्पकत्वाभ्यां द्विविधं तद्रूपयोगः समाधिरित्युच्यते एतेन परोक्षविज्ञानरूपः समाधिर्गमिति सूचितम् ४८२ उक्तसमाधेः फलदर्शयति उत्पन्नेस्मिन्निति । अस्मिन् ब्रह्मप्रत्यक्षे आत्मज्ञानं आत्माकारावृत्तिः ४८३ यो यमष्टांगयोगोऽयं तत्तत्सर्वोपलक्षणमुत्तरमंत्रैः क्रियते इत्याह यमादिरिति । दिशमुपलक्षणमत्र प्रकरणवक्ष्यामि मंत्रानुसारेण प्रकाशयामित्यर्थः ४८४ तत्र देहं दियानवधानवारकपोरासनप्रत्याहारयोः प्रदर्शकस्याष्टममंत्रस्यार्थमाह पश्चेति पंचभिः । वक्ष्यमाणा दशममंत्रेण निरूपयिष्यमाणा गुणायस्थसतथानस्मिन् देशे कृतपद्मासनाद्यन्यतमासन आसीनः सन् उरश्चासद्वयंच उरं च एतु त्रिपुद्गेषु त्रिवारं कृत्वा द्वायुपूरणाल्पप्रयत्नादुत्पन्नत्वफलकाद्वेतो विरुन्नतपदेनोत्तरे देहवत्सरलं स्थापयेत् अंसपदेन ग्रीवोपलक्ष्येति केचित् वस्तुतस्तु उत्क्रमणे ग्रीवायाजमुद्देशे निधानप्रसिद्धे रसपदं तुल्यार्थमेवेति द्वयोरर्थः ४८५ । ४८६ इंद्रियाणां गतिः । तथा इंद्रियरूपांश्चाजिनः मनोरज्ज्वावध्या अवहृदि देशे समर्पयेत् । कीदृशे हृदि बुद्धिसारथौ श्रुत्यंतरे बुद्ध्यात्मकसारथित्वेन वर्जिते । तथा च कठश्रुतिः ' बुद्धितु सारथिविद्यात् ' इति ४८७ अहमिति । अहं ब्रह्मेति बोधरूपयानोक्त्या मायानद्याः स्त्रोतांसि इंद्रि-

समाधिः फलमुद्दिष्टं धारणाध्यानयोरपि ॥ प्रत्यक्षं ब्रह्मविज्ञानं सविकल्पमथापरम् ४८२ उत्पन्नेस्मिन्नियं मायाकार्यकारणरूपिणी ॥ आत्मज्ञानविनष्टासापुनर्नैव भविष्यति ४८३ यमादिः कथितो योगः समाध्यंतो मनीषिभिः ॥ अष्टांगस्तस्य वक्ष्यामि दिशमत्रयतीश्वराः ४८४ पद्मासनाद्यन्यतमासनं सुखमास्थितः ॥ वक्ष्यमाणगुणे देशे कृजुकायोति निर्मलः ४८५ उरों सोदरदेशे पुप्रवलाद्वा युपूरणात् ॥ त्रिरुन्नतमिमं देहं स्थापयेद् देहवत्समम् ४८६ इंद्रियाणि प्रमाथीनि वाजिनो बुद्धिसारथौ ॥ हृदि स्थितो मनोरज्ज्वावध्यात्रैव समर्पयेत् ४८७ अहं ब्रह्मेति बोधेन नावासुदृढया पुमान् ॥ मायानदीसमुत्थानि स्त्रोतांस्येतानि सर्वथा ४८८ इंद्रियाणि मनोरज्ज्वावद्धान्यपित तस्ततः ॥ गतिमंत्यति दुःखाय यांति तानि तरे दयम् ॥ संसारभयकारीणि पुंसः संसक्तचेतसः ४८९ न वद्वारागता न प्राणान्वायून् हृदि निरुद्ध्य च ॥ योगोपयोगिनीं चेष्टां कुर्वाणो गुरुदेशतः ॥ आवायुप्रक्षयं स्वांतरभ्यसे देवरागतः ४९० क्षीणे वायौ ततो मंदं नासिकापुटयोः पुमान् ॥ श्वासोच्छ्वासं प्रकुर्वीत यावत्स्वलपो वतिष्ठते ॥ एवं वायुजये जाते जायते हि मनोजयः ४९१ यथारश्मिजये दुष्टान् श्वान् जयति सारथिः ॥ अप्रमत्तस्तथा विद्वा निद्रियाणि मनोजये ४९२ देशो यमासनार्थस्याद्विदुषः सुखदः सदा ॥ निम्रोन्नतादिरहितो गोमयाद्युपलेपितः ४९३ महानद्यादिसान्निध्यवर्जितः कंठकादिभिः ॥ वालुकाशर्कराभ्यां वा शीतोष्णभ्यां च सर्वदा ४९४

याणि तरेदिति तानि हि ब्रह्मबोधमंतरादुत्तराणि यतो मनोरज्ज्वावद्धान्यपि हतस्ततो गतिमंत्यति च लानि तुं सोदुःखापयांति प्रवर्त्तते संसारभयकारीणि च भवन्तीति द्वयोः संबंधः ४८८ । ४८९ अथ मनोजयफलकस्यापाणामप्रदर्शकस्य नवमस्यार्थमाह नवेति त्रिभिः । गुरुदेशतो गुरुपदेशानुसारेण सर्वद्वारनिरोधात्मिकां चेष्टां कुर्वन् सर्वद्वारागतान्वायून् हृदि निरुद्ध्य च आवायुप्रक्षयं स्वांतरभ्यसे देवरागतः अंतरेव वायोर्लेपयंतं रागत उत्साहेनाभ्यसेदिति ४९० क्षीण इति । एवमंतः क्षीणे विलंपमाने सति वायौ ततो नासाद्वारेण श्वासोच्छ्वासविधया बहिर्निःसारयेद्यावद्वायुः सूक्ष्मतामापयते तावदयमभ्यासस्ततश्च वायुजयेन मनोजयेति श्रवणेन भवतीत्यर्थः ४९१ मनोजयेति त्वेन्द्रियजयोऽनायासेन भवतीत्याह यथेति । अप्रमत्तः सावधानस्तथा इंद्रियाणि जयतीति संबंधः ४९२ योगदेशप्रदर्शकस्य दशमस्यार्थमाह देश इति । अयं सुखदत्वादिविशेषणकः ४९३ महेति । नद्यादिजलस्थानसामीप्येन वर्जितः तथा कंठकादिभिर्वर्जितः शर्करासूक्ष्मपापाणाः ४९४

शब्दैरिति । पाथसंज्ञलस्यसमीपस्थोयोनभवति ४९५ किंवहूक्तेनेति । मशकादिराहित्येन मनोनयनमुखदोषोदेशः सोऽत्रमंत्रेगुहादिरूपो निर्वातोवायुरहितः कीर्तितः तत्रयोगं कुर्षदित्यर्थः ४९६ यत्रेति । यत्रयोगारंभदेवादिदोषादिघ्नः संभावितः संक्रितोभवेत्तत्रयोगं न कुर्षादिति ४९७ एतेनासननियमेन दोषाणां प्रस्येदन्नैरित्यायुक्तोऽन्नयोगोऽपि सूचित इत्याह यथेति । स्पष्टम् ४९८ एकादशस्य त्रयोपलब्धितानिभ्यसु चिकानां सिद्धिनां तत्र सक्तस्य विघ्नहेतूनां प्रदर्शकस्यार्थमाह एवमिति पंचभिः । प्रादुःस्युः प्रकटीभवेयुः कीदृश्यः सिद्धयः तत्र सक्तस्य विघ्नरूपाः ४९९ नीहारेणेति । नीहारादिसमानिमनोरूपाणि पश्यतीति ५०० नीहारइति । तत्र नीहारेजलस्य पदं शुक्लात्पतद्वा नेव । धूमस्य वर्णस्तु कृष्णः । सूर्यस्य पिंगलः अनेकवर्णसमुदायात्प्रकृत्वात् । आदित्यस्य हि पंचरोहितादिरूपाणि च्छांदोग्ये मधुविद्यायामुक्तानि । तथा वह्नेर्वर्णो रक्तः पाटलो वायो वर्णस्तु दूर्वाभिः श्याम उक्तः शास्त्रे आगमे तथा च पंचसारे आकाशादिवर्णाः क्रमेणोक्ताः सित शिति पाटल शुभ्र पीत भासः इति ५०१ तथा खद्योतादिरूपाणि च पश्यतीत्याह खद्योतेनेति ५०२ न केवलं चाक्षुषविषयानेव विदित्यान्पश्यति किं त्वितरं त्रिषु विषयानपीत्याह यथेति । एताश्च

शब्दैर्नानाविधैर्मुक्तो नात्यंतमपि पाथसः ॥ समीपस्थोति सुखदः सर्वलक्षणसंयुतः ४९५ किंवहूक्तेन देशस्य लक्षणेन यतीश्वराः ॥ मनोनयनयोः स्यात्सुखदः सोऽत्र कीर्तितः ॥ गुहादिको ति निर्वातस्तत्र योगरतिर्भवेत् ४९६ यत्र योग उपक्रांतेयदि देवादिदोषतः ॥ विघ्नः संभावितो नैव तत्र कुर्वीत तत्सुधीः ४९७ यथा देशस्तथा चान्यदाहारादिकमात्मनः ॥ आश्रयेद्यत्र कुर्वीत योगविघ्नं कदाचन ९८ एवमष्टांगयोगेन स्वात्मप्रत्यक्षमिच्छतः ॥ प्रथमं सिद्धयोनाना प्रादुःस्युर्विघ्नहेतुकाः ४९९ नीहारेण समं रूपं पश्यत्येकदाचन ॥ धूमेन च कदाचिदुभास्करेण च कर्हिचित् ॥ बन्धिनापि च कुत्रापि वायुनापि समं तथा ५०० नीहारेजलरूपत्वं गच्छेदुक्तो मनीषिभिः ॥ धूमः कृष्णस्तथैवार्कः पिंगलो नैकवर्णितः ॥ रक्तो बन्धिस्तथा वायुर्दूर्वाभाः शास्त्रतो भवेत् ५०१ खद्योतेन तथैवान्यद्विद्युतास्फटिकेन च ॥ शशिनापि समं रूपं कदाचिदुपपश्यति ५०२ यथारूपाणि तद्वत्तु शब्दस्पर्शरसानपि ॥ गंधाश्च विविधाने पदपूर्वपश्यति योगतः ॥ समाधिस्थः सदा योगी ब्रह्म बोधसमीपगः ५०३ समाधौ योगिनो यद्गदांतराः प्रत्ययाः सदा ॥ भवंति तद्देवात्रवाह्या अपि भवंति च ५०४ योगिनो रोगनिर्मुक्तो देहो भवति तत्तत्क्षणतः ॥ जरया मृत्युना तद्ददन्यलोकवि लक्षणः ५०५ योगाग्निना समग्रोऽपि रोगः पंचात्मकस्य हि ॥ देहस्य नाशमायाति हेमो यद्दिहाग्निना ५०६ एते गुणाश्च देहस्य जायंते योगयोगतः ॥ लघुत्वमंगजा उद्यानामभावश्चाप्यरोगता ॥ अलोलुपत्वं सर्वेषु भूस्वर्गविषयेष्वपि ५०७

सिद्धयो योगाश्वासद्वारा चित्तस्थितिर्देवोपि भवंति 'तदुक्तं विषयवती वा प्रवृत्तिर्निर्मनसः स्थितिनिबंधनी' इति । तदेतस्मूषयति ब्रह्मवीथसमीपगइति ५०३ तथा विघ्नशरीरसिद्धिप्रतिपादकयोर्द्वादश त्रयोदशयोरर्थदर्शयति समाधिविषयप्रतिभिः । समाधिकाले यथोक्ता आश्रयानीहारादिदर्शनरूपाः प्रभवन्ति तथा इमावश्च माणावाह्या बन्धिर्न्युत्थानदशाया मुपलब्धाः सिद्धयोपि भवंतीत्यर्थः ५०४ योगिन इति । योगिनो देहो रोगाश्च भावेनान्यविलक्षणो भवतीति ५०५ योगाग्निनेति । पंचात्मकस्य पंचभौतिकस्य देहस्य रोगो देहयोगाग्निना नश्यतीति एतेन मंत्रे पंचभूतसमुदाये सतिसमुत्थित उत्पन्नो यः पंचात्मको देहस्तस्मिन् योगगुणे योगकृतातिशये प्रवृत्ते सतीति योजना सूचिता ५०६ त्रयोदशार्थमुपक्रमते एतइति । योगस्य योगादनुष्ठानात् अंगगतजाड्याभाव रूपं लघुत्वनीरोगत्वं विषयेषु वैतृष्ण्यं च भवतीत्यर्थः ५०७

स्निग्धेत्यादिद्वयनिगदव्याख्यातम् ५०८ । ५०९ भूयसइति । प्रचुरस्यान्नस्यभक्षणेस्त्वल्पमलत्वंजीर्णस्याप्यन्नस्यसम्यक्पाकात् ५१० इयमिति । इयमेवंविधायोगस्ययोगफलस्यप्रवृत्तिःप्रवाहः प्रथमंस्यात् 'प्रवृत्तिःकथितावृत्तौप्रवाहोदंतयोरपि'इतिविश्वप्रकाशः । अत्रउक्तफलप्रवाहे ५११ आत्मसाक्षात्कारेसिद्ध्याविपुरागःप्रतिबंधकोऽतस्तत्परिहारेणात्मानंसाक्षात्कृत्यकृताथोर्भवेदव्यावृत्त कस्यचतुर्दशस्यार्थमाह अस्यामितिपंचभिः । अस्यांयोगफलप्रवृत्तौ एतान्दिन्यादिन्यविषयान् वेदितंवेदप्रतिपाद्यम् ५१२ तत्रष्टांतमाह मृदेति । यथासूर्यस्यचंद्रस्यवायुर्विषमंडलंरजतादिनापृजा र्थनिर्मितंभवेन्नयदामृदामृत्तिकयालिप्तंतातमृत्परिहारमंतरेणसम्यग्द्रष्टुयोग्यंनभवतिद्वैत्यर्थः ५१३ दार्ढ्यातिकेयोजयति एवमिति । मृदस्यागेतुअमृदंमृद्वितंतद्विषयंयथाऽनृतादिविशेष णकमात्मानंसिद्धिरागपरिहारेणपश्यतीतिद्वितीयादिदलार्थः ५१४ ततश्चकृतार्थोभवतीत्याह सर्वसिद्धीति स्पष्टं ५१५ शोकात्कर्मत्वादिरूपात्संसारप्रयोजकाच्चमुच्यतेइत्याह एतदिति ५१६ योगि नस्त्वंपदार्थज्ञानमात्रान्मोक्षमन्यंतेतथानमंतर्णक्रित्वात्मानंपूर्णतयामहावाक्यानुसारेणज्ञात्वेवमुच्यतेइतिप्रदर्शकस्यपंचदशस्यार्थमाह यदायमितित्रिभिः । यदायमधिकारीमहाभागोब्रह्मणस्तत्प

स्निग्धवर्णस्तथैवायंजायतेकनकादिवत् ॥ दर्शनात्सर्वलोकानांमनोनयननंदनः ५०८ स्वरश्चमधुरःसर्वलोककर्णसुखप्रदः ॥ चंपकादिसमोदेहगंधःशुभतमस्तथा ५०९ भूयसोऽप्यन्नपानस्यग्रहेतद्वच्चयोगिनः ॥ अल्पेभूत्रपुरीषेचसम्यक्जीर्णस्यपाकतः ५१० इयंयोगप्रवृत्तिःस्यात्प्रथमतुयतीश्वराः ॥ अत्राणिमादिकसि द्विर्जायतेविघ्नहेतुका ५११ अस्यांसंस्तचित्तःसन्नयोगभ्रष्टोभिजायते ॥ एतांस्त्यजन्नवाप्नोतिप्रत्यक्षंब्रह्मवेदितम् ५१२ मृदालिप्तंयथाविषंरवेश्चंद्रस्यवामृदः ॥ अपरित्यागतोनैतद्ब्रह्ममर्हतिकर्हिचित् ५१३ एवंसिद्धेरसंत्यागान्नात्मानंद्रष्टुमर्हति ॥ मृदस्त्यागेऽमृदंविषममृतंतेजसांनिधिम् ॥ पश्येदात्मानमेवंहिसिद्धित्या गात्प्रपश्यति ५१४ सर्वसिद्धिपरित्यागादानंदात्मानमद्वयम् ॥ निरीक्ष्यैवकृतार्थःस्यात्कश्चिदेवपुमानिह ५१५ एतद्विज्ञानतःशोकःकृतार्थस्यापयास्यति ॥ यस्मात्शोकादिदंदुःखंदुःसहदेहजंवेत् ५१६ यदायमात्मरूपेणस्वप्रकाशेनसर्वदा ॥ ब्रह्मतत्त्वंविजानातिभेदत्रयविषर्जितम् ५१७ योगात्प्रत्यक्षविज्ञानं प्राप्य भाग्याधिकःपुमान् ॥ जन्मादिरहितंतद्वद्भुवंविगतविक्रियम् ५१८ कार्यकारणनिर्मुक्तमानंदात्मानमद्वयम् ॥ प्रत्यक्षीकुरुतेतर्हिसर्वपाशच्छिदिर्भवेत् ५१९ एषएवस्वयंज्योतिर्देवःसर्वादिशोदश ॥ एषएवपुराजातःशरीरिब्रह्मरूपधृक् ५२० एषएवजलादीनांगर्भेतिष्ठतिसर्वदा ॥ ब्रह्मांडादिवस्वरूपेणयोनियंत्रसमीपगः ५२१ आंतरोपिचबुध्यादेःसर्वद्वियशरीरवान् ॥ योगिभिस्त्ववगम्योयोमयोक्तःपरमेश्वरः ५२२ अग्रावप्सुचभूतेषुमहत्स्वप्येवसंस्थितः ॥ जातोऽजनिप्य माणश्चेत्येषएवमहेश्वरः ५२३

दार्थस्यतत्त्वंसर्वभेदरहितस्वप्रकाशात्प्रथमंविज्ञायततत्त्वंपदार्थस्यजन्मादिराहित्याद्युपलक्षितस्यप्रत्यक्षविज्ञानं प्राप्यतयोरैक्यंकार्यकारणात्मकसर्वतत्त्वराहित्यात्मकाखंडत्वशालिप्रत्यक्षीकुरुते तदासर्वपाशेभ्योमुच्यतेइतित्रयाणांसंबंधः ५१७ । ५१८ । ५१९ आत्मनःपरिपूर्णतामतिपादकस्यबोद्धव्यस्यार्थमाह एषएवेतित्रिभिः । एषआत्मदेवःसर्वदिशूषःतथापुराजातोऽहिरण्यगर्भस्तद्रूपः ५२० एषएवजलादीनामिति । तथाविराट्शरीरब्रह्मांडादिरूपेणअप्रभृतिस्त्रीणांयोनियंत्रसमीपदेशरूपेणर्भेतिष्ठनेषएवेत्यर्थः ५२१ आंतरइति । तथासर्ववपुषिबुध्यादेरांतरःसर्वसंघातशेषेएव एष पणकः योमयायोगिगम्यउक्तइति ५२२ आत्मनःसर्वोत्तरत्वंविघ्नपरिहारायनमस्कार्यत्वंचदर्शयतःसप्तदशस्यार्थमाह अग्रावितित्रिभिः । मसिद्धाग्निजलधोर्महाभूतेषुपापंस्थितःतथाजातोऽ जन्माजनिप्यमाणोऽप्यमानजन्मावायोभावस्तदेतर्गतोऽप्येषएवेत्यर्थः ५२३

वर्तते इति । तथा वर्तमानभूतानामंतःसाक्षिरूपेण स्थितः यतः सर्वैषु द्वायमेवांतःप्रविष्टवानिति ५२४ सर्वेति स्पष्टम् ५२५ द्वितीयतृतीयाध्यायन्याख्यायाः समाख्याभौमुच्यते एष संक्षेपत इति । योगेन गम्येय आत्मा तस्य विद्यालाभो यथा भवेत्तथा प्रतिपादयतस्तृतीयाध्यायस्यार्थशृणुतेत्यर्थः ५२६ अस्मिन् अर्थेऽतर्था मित्वा दिलक्षणैस्तत्पदार्थप्राधान्येन प्रतिपादयंतं त्रास्ते पुप्रथमस्यार्थमाह यः पुरेति । य ईश्वरः पुरा प्रथमाध्याये तथा अधुना द्वितीयाध्याये च कथितः स एकोऽद्वितीयः संसाराख्यजालस्य स्वाप्तिबोध इत्यर्थः ५२७ ईशिनीभिरिति । ईशिनीभिस्तत्तन्निपमनसा यनभूताभिः स्वमायायाः शक्तिभिः सर्वान् लोकान् ईष्टेव शेषस्थापयति ततस्तत्सर्वं जगत् उत्पत्त्यादौ ईशं समर्थं ये जानन्ति तेऽमृताः स्युरिति ५२८ अमृतत्वमेव स्फुटयति एतदिति । उक्तात्मनो ज्ञानेन रागादिद्वेषप्रहाणे न जन्मन एवाभावे कुतो मृत्युरित्यर्थः ५२९ उक्तमेव स्फुटयतो द्वितीयस्यार्थदर्शयति अंत्येति चतुर्भिः । रूपदोक्तदुःखं प्राणिभ्यो तत्काले रातिददातीति रुद्रः द्वितीयत्वयोग्यतया केनापि भावेनानवस्थानादे

वर्तते सर्वभूतानामंतर्हृदयसंस्थितः ॥ सर्वेषु निखिलं विश्वं सृष्ट्वेवात्र प्रविष्टवान् ५२४ सर्वभूतात्मको यो यं स्थावरेषु चरेषु च ॥ तस्मै सर्वात्मने शुद्धरूपाय च नमो नमः ५२५ एष संक्षेपतो योगः कथितो त्रयतीश्वराः ॥ योगगम्यमिमं देवमात्मानं शृणुताधुना ५२६ यः पुरा कथितो देव ईश्वरोऽप्यधुना च यः ॥ एक एव स विज्ञेयः सदा संसारजालवान् ५२७ ईशिनीभिः स्वमायाया विभिन्नाभिस्तु शक्तिभिः ॥ सर्वान् लोकानि मानीष्ट एको जन्मनि च स्थितौ ॥ सर्वदा जगतो पीशं ये विदुस्तेऽमृताः स्मृताः ५२८ एतज्ज्ञानाद्यतो जन्म पुनर्नैव भाविष्यति ॥ अजातानां कुतो मृत्युस्ततो मी अमृताः स्मृताः ५२९ अंतकाले ददुःखं रुद्र एष प्रकीर्तितः ॥ एक एव द्वितीयेन शून्य ईशः पुरेरितः ५३० सृष्टिस्थितियथैवायमीशिनीभिः करोति हि ॥ तथैव जगतो नाशमंतकालमुपागते ५३१ संजुको चात्मनो रूपं प्रत्यङ्गेषु व्यवस्थितः ॥ गोप्ता विश्वमिदं नृणां स्थावरं च चरंतथा ५३२ यथा संहरते लूता तं तून्निर्मायपालकः ॥ आत्मन्येव मयं देवो रुद्र एको वतिष्ठते ५३३ अस्य सर्वत्र सर्वाणि ज्ञानकर्मादिद्राणि च ॥ शरीराणि च सर्वाणि स्थावराणि चराणि च ५३४ अयं सर्वमिदं विश्वं निर्मिमीते स्वमायया ॥ महाभूतादिकं तद्वन्नित्यं भौतिकमेव च ५३५ पतत्रैः पंचभिर्भूतैः सदा पतनशीलकैः ॥ उत्पत्त्या च विनाशेन ग्रस्तत्वाद्दिग्गदादिवत् ५३६ भुजाभ्यामिव पुण्याख्यपापाभ्यां च महेश्वरः ॥ भौतिकं सकलं विश्वं प्रलयं तं सृजत्ययम् ॥ द्यावाभूमी च जनयन् देव एकोऽत्र वर्तते ५३७

कपदोक्तश्चायमीशो यथा जगतः सृष्टिस्थितिकरोति तथा नाशमपि करोतीति द्वयोरर्थः ५३० । ५३१ संजुको चेति । ईशस्याप्येव संसाराख्योन्वापारोप्यत्सर्वांतःस्थितत्वेन कार्याकारपरिणतस्यात्मरूपस्य संकोचनमिति प्रथमदलार्थः यथा लूताख्यः कीटस्तून्निर्मायपालकः सन्नतेस्वस्मिंस्तान् संहरति तथा विश्वमप्ययम् । फलितमाह रुद्र इत्यादिनेति द्वयोरर्थः ५३२ । ५३३ तस्य प्रत्यङ्गेषु सर्वेषु सृष्ट्वं च स्फुटयतस्तृतीयाध्यायार्थमाह अत्येति चतुर्भिः । सर्वाणि ज्ञानेन्द्रियादीनि सर्वांतरस्यास्य वसन्ति ५३४ अयमिति । अयमेव महाभूतद्वारा भौतिकं मायया सृजति ५३५ कथं महाभूतद्वारा भौतिकं सृष्टिरित्याकांक्षा पूरकस्योत्तरार्द्धस्यार्थमाह पतत्रैरिति । नवनवोत्पत्तिविनाशशालित्वलक्षणसाधर्म्येण पक्षिपक्षसमैः पंचभूतैर्बाहुसमाभ्यां पुण्यापापाभ्यां च सहितो पंचविंशवज्रीडसमं भौतिकजातं प्रलयपर्यंतं सृजति किं कुर्वन् ऊर्ध्वधोलोका विभागं कुर्वन् परंतु पक्षी स्वतो भिन्नं नोडादिकं करोति अपंतु आत्मानमेव तथा करोतीति सूचयन्नाह एक इत्यादीति द्वयोरर्थः ५३६ । ५३७

चतुर्थादीनां त्रयाणामेकवाक्यतया अर्थदर्शयति विश्वाधिकवृत्तिचतुर्दशभिः । योरुद्रो विश्वाधि को महर्षिः सर्ववेदस्म गी अतएव सर्वज्ञानसंपन्नो देवादीनामुत्पत्त्यादिकर्ता च स्थावरादीनां पूर्वजं तैरिह गन्धर्भं जनयामास स देवोऽस्मान् शुभया बुद्ध्या योजयन् सन्नित्यर्थे कानां त्रयाणां मया इतिसंप्राप्यत इति दशमेनाभिसंबंधः ५३८ । ५३९ । ५४० ईश्वरप्रार्थनापरस्य याते इत्यादिमंत्रयुगलस्यार्थः प्रदर्श्यते त्वेति सप्तभिः । महादेवस्य देवमूर्त्तौ सात्त्विकीतामसी च तपोरायाप्रथममंत्रेण स्तुयते तथा हि हे रुद्रपति सौम्यरूपा तं गुरुं रूपिणी मोक्षसाधनविद्यासंप्रदायप्रवर्तिका व तैतयेतान्वा अस्मान् मोहान् यान् प्रकाशयतः कुर्विति द्वयोः संबन्धः ५४१ । ५४२ उक्तं दृष्टान्तेन स्फुटयति यथेति । गुरोर्विद्याप्रवर्तकस्य तव यातनुस्तं प्रकाशयदंशेत्यर्थः ५४३ अथ द्वितीयांतामसीमभिप्रेत्य प्रार्थनापरस्य द्वितीयस्यार्थमाह कामेत्यादिना । हे गिरिश तं गिरिशत्वे सति अंतसंहारक शकं धादिः यां द्वितीयांतां नूनं नारीरूपांतामसीं हस्ते स्वेकदेशे विभर्षिधारयसि कस्मै मोक्षाय यापि पुत्रस्येव कीदृशाय प्राणिनां संसारगर्भपातात्मकाय तामस्मान्प्रतिशिवां शुभावहां कुर्वित्यन्वयः । कीदृशीं द्वितीयांतां कामक्रोधात्मा कंयलो हंतमर्थी । अत्र लोहांगीपदेन श्रौते पुपदसूचितं प्रहारसाधनशस्त्रतुल्यत्वं दर्शितं तस्या अतिदुःखदत्त्वसूचना

विश्वाधिको त्रयो रुद्रो विद्यते नाधिको यतः ॥ महर्षिः सर्वविज्ञानसंपन्नो लोकाभावनः ५३८ देवानामग्रिमुख्यानां वागादीनां तथैव च ॥ उत्पत्तिस्थितिनाशानां कर्ता सर्वात्मको विभुः ३९ हिरण्यगर्भमीशानं जनयामास पूर्वजम् ॥ स्थावराणां चराणां च सर्वेषां देहधारिणाम् ॥ स देवः शुभया बुद्ध्या सदास्मान् योजयन्निह ४० त्वरुद्र तनुर्थात्र प्रसिद्धा मंगलात्मिका ॥ सौम्यरूपा यथापानां हारिणी गुरुरूपिणी ४१ तथा तन्वामहेशानस्त्रानंदं तमयापि च ॥ अस्मान् मोहपिनद्वा क्षान् गिरिश त्वं प्रकाशय ४२ यथानयनदानेन ह्यंधान् वैद्यः प्रकाशयेत् ॥ अस्मान्प्रतितथैवैनां प्रकाशय गुरोस्तनुम् ४३ कामक्रोधादिलोहांगी नारीवैर्यादिवालिकाम् ॥ अप्रसिद्धातिरूपां यां विभर्ष्य त्रसदाभवान् ४४ संसाररूपमापन्नो हस्ते मोक्षाय सर्वदा ॥ संसारचक्रपाताय प्राणिनां तां शिवां कुरु ४५ मानया भगवन् हिंसीर्जगत्पुरुषरूपकम् ॥ मावास्यानः स्थितं तद्रूपं परममैश्वरम् ४६ इतिसंप्रार्थितो देवो मया पूर्वमहेश्वरः ॥ कामक्रोधादि रहितस्ततो हं स्वगुरोस्तनुम् ४७ दृष्टवान् देवदेवस्य रुद्रस्य शिवरूपिणीम् ॥ तद्दर्शनादहं जातः कृतकृत्यो यतीश्वरः ४८ अपुत्रो त्रयथापुत्रं संप्राप्य धनिको गृही ॥ यथावा कामुकः कांतां संप्राप्य आत्ममनःस्थिताम् ॥ यथावा कुरु णोलुब्धः प्राप्य नष्टमहाधनम् ४९ नया तन्वाममकृत उपकारो यतीश्वरः ॥ यस्तस्य नैव षड्यामिकां च नापचितिं भुवि ॥ दिवि वाप्यन्यलोके वा कर्तुं जन्मशतेन वा ५०

य विशेषणं वैर्यादिवालिकामिति । यथा वैरिणः आदिपदग्राह्यास्तदा वैर्यां वालिका कन्यादुःखदा भवति तादृशीमिति अथैव पुनृतुल्यत्वस्तुटीकारणाय वैर्यादीनां वारिकामितिरल्लयोः सावर्ण्यादुक्तं अतएवाप्रसिद्धं अतिभयानकरूपं यस्याः सा तथा ! ईश्वरस्य तादृशरूपधारणमेव कुत इति शंकां वारयन्नाह संसाररूपमापन्न इति । यतो भवान् अज्ञानां संसाररूपेण भासमान इत्यर्थः पापिनः प्रतिदुःखहेतुत्वमीश्वरस्य भगवद्गोतास्वप्युक्तं तानहं द्विपत इत्यादिनेति द्वयोरर्थः ५४४ । ५४५ मानयेति । हे भगवन् अनया कामादिमन्यतामस्यानार्याकारयामूर्त्या पुरुषरूपं जगत्मा हिंसीः प्रमादलक्षणं मूर्खं मापय अथवा पुरुषपदोक्तमैश्वर्यरूपं मा हिंसीर्मा प्रच्छादयेत्यर्थः ५४६ अनेन मंत्रत्रयेण कृतास्तुतिरंतःकरणशुद्ध्यादिद्वारा कृतकृत्यता हेतुरिति दर्शयति इतिसंप्रार्थित इति संबन्धः । एवं यदा मया देवः प्रार्थितस्तदा हं कामादि रहितः सन् देवस्य गुरुमयीं मूर्तिं दृष्ट्वा कृतकृत्यो जात इति द्वयोः संबन्धः ५४७ । ५४८ कृतकृत्यत्वहेतुतया दुर्लभाभिस्तु च यन् दृष्टं तत्र यमाह अपुत्र इति । आत्ममनःस्थितां याताम् ५४९ यथा भगवन् मूर्त्या गुरुरूपया उपकारः कृतस्तत्प्रत्युपकारः कथंचिदपि कर्तुं शक्य इत्याह तथेति ५५०

अतोभवद्विरपिसामूर्तिरुक्तस्तुतिद्वारादृष्ट्याकृतकृत्यत्वायेत्याह अतइति स्पष्टम् ५५१ ईशानुग्रहादेवनिर्गुणज्ञानंभवतीतिदर्शयन्सप्तमार्थमवतारयति इदमितिद्वाभ्यां । सागुरुरूपारुद्रस्यमूर्तिर्महामे
वमुपदिष्टवती एवंकथं हेसोम्ययत्समूलकारणात्संसारत्परं ब्रज्जतदेवतवरूपत्वंसंसारानीसीति ५२ अनेकैरिति । उक्ताकारपातद्विरातस्वरुद्रस्यगुरुमूर्तिरुक्तयानानायुक्तपुपेतयाहनिःसंशयोजातः ५३
तदुपदिष्टब्रह्मतत्त्वाभिनयपरः सप्तमोमंत्रइतिसूचयंस्तदस्यार्थमाह ततइतिषड्विः । तस्यरुद्रस्यप्रसादेनततःसंशयादिप्रतिबंधापायात्संसारत्परं ब्रह्मापश्यमिति ५४ परमिति । परब्रह्मपदाभ्यांसमा
नाधिकरणाभ्यांसर्वातिशयउच्यतेबृहत्पदेनचततउत्कृष्टं चिन्नास्तीत्युच्यतेश्रुतौपथानिकापपदेनचयथादृश्यानिस्कारणपंचभूतामिशरीरभूतानिपस्येत्युच्यतेइत्यर्थः ५५ अथवासमःपुपिणासमोम
शब्देनेतिश्रुत्यनुसाराद्यस्यदेहिनीयादशोदेहस्तादृशरूपेणस्थितमितिपथानिकापपदार्थइत्याह यादृशइति । तस्यकायेइतिसंबंधः ५६ गुदपदार्थमाह सवेति । स्पष्टम् ५७ परिवेष्टितपदार्थमाह विश्व

अतःशिवतमामेतामानंदात्मस्वरूपिणीम् ॥ तनुरुद्रस्यसंप्राप्यभवंतोपियतीश्वराः ॥ कृतकृत्याभविष्यंतिमद्ब्रजनसंशयः ५५१ इदमुक्तवतीमह्यौद्रीशिवतमा
तनुः ॥ अस्मात्संसारचक्राद्यतपरतोस्तिसकारणात् ॥ तत्त्वंब्रह्मनसंसारमादुःखंजगत्पुत्रक ५५२ अनेकैःसंशयैःशून्यस्तदाहंतद्विराऽभवम् ॥ नानायुक्तिसहस्रे
णयुक्त्याचमनोज्ञया ५४ ततस्तस्यप्रसादेनतस्मात्संसारजालतः ॥ अपश्यंपरमीशानंब्रह्मानंदात्मरूपकम् ५४ परंब्रह्मनयस्मात्स्यात्किंचिदभ्यधिकंत्विदम् ॥
नितरांयस्यकायोयंविश्वस्यमहात्मनः ॥ महाभूतानिसर्वाणिमाययासहितानिच ५५५ यादृशोयस्यकायोयंवर्ततेदेहधारिणः ॥ तादृशपंस्थितंतस्यवर्ततेगग
नोपमम् ५५६ सर्वभूतेषुसततंगूढत्वान्नप्रकाशते ॥ यथासर्वेषुकाष्ठेषुवन्हिरंतरवस्थितः ५५७ विश्वस्यास्यसमग्रस्यवेष्टकोयःसमंततः ॥ तंतूनांयादृशीलूता
जीवत्वात्स्वरूपिणाम् ५५८ तमेवमीश्वरंज्ञात्वाभवंतिमरणादिना ॥ रहितायेत्रविद्वांसःप्राप्ताःशिवतमांतनुम् ५५९ पुरुषंतमहंजानेमहांतंसर्वदेहगम् ॥ स्व
यंज्योतिषमात्मानंमायायाःपरतःस्थितम् ५६० तमेवपुरुषंसर्वेविदित्वास्वगुरोर्मुखात् ॥ मृत्युमत्येतिसंसारंसर्वदुःखौघकारणम् ५६१ आत्मविज्ञानतो नान्यः
पंथामुक्तिपुरंप्रति ॥ गमनायततस्तेनकर्तव्यंतद्यतीश्वराः ५६२ यस्मादभ्यधिकंकिंचिन्नान्यदस्तिमहात्मनः ॥ ज्यायस्तद्दृगीयश्चपुरुषाद्विश्वरूपिणः ६३
शतशाखोयथावृक्षःत्रिरुद्धचावतिष्ठते ॥ एवंस्वयंप्रकाशेस्मिन्स्वरूपेसमवस्थितः ॥ एकस्तेनेदमखिलंपूर्णपुरुषरूपिणा ५६४ वायुश्चन्येयथादेशेनिविडोबहु
पर्णवान् ॥ स्तब्धोवृक्षोभवेदेकस्तद्देकःपुमानयम् ५६५

स्येति । जीवत्वमाप्तं प्राप्तस्वरूपंयेषांतेषांजीवानांजडवर्त्येष्वपोवेष्टकस्तान्वेष्टितत्वातंतरवस्थाता तंतूनांयथालतालृपक्रीटोवेष्टकस्तथेत्यर्थः ५८ तमेवेति । येशिवतमांगुरुमूर्तिमाप्यतमीश्वरंजानं
तितेमरणादिरहिताभवंतीति ५९ भ्रंशदर्शिनश्चेरात्मापरोक्षानुभवंमोक्षस्वज्ञानेकलभ्यत्वंचाभिनयतोऽष्टमस्यार्थदर्शयति पुरुषमितित्रिभिः । तंविण्तिरूपं मायायास्तमोरूपायाःपरम् ६० तमेवेति ।
सर्वोधिकारीतंज्ञात्वेवसंसाररूपंमृत्युमत्येतिसंसारमिदमिति अतिक्रम्यगच्छतीति ६१ आत्मेति । यतआत्मज्ञानाद्विज्ञोमोक्षगमनायमार्गोनास्ति ततस्तदात्मज्ञानं कर्तव्यं पुरुषेणश्रवणादिद्वारासंप्राप्यमित्यर्थः ६२ ईश
स्याद्वितीयतांविशदीकुर्वंतोनवमस्यार्थनिरूपयति यस्मादिति । यस्मादधिहंज्यायःप्रशस्तंअगीयःसूक्ष्मंभनास्तिविश्वात्मत्वात् ६३ शतेति । यथाबहुशाखोवृक्षोभूयांसमयकाशंसंनिरुद्धचव्याप्य
तिष्ठेतथायमपिबिंबंवाप्यदिबिस्वप्रकाशस्वरूपेऽवस्थितः ६४ वृक्षदृष्टांतमेवस्फुटयति याद्विचि । निबिडोघनशाखः स्तब्धोऽनघः एकःआलंबनापलतादिवत्परानपेक्षः ५६५

आ. पु.

॥ २३ ॥

मुमुक्षुणानिर्गुणमेवात्मतत्त्वज्ञेयमिति बोधयतो दशमस्यार्थमाह यद्यपीति पंचभिः । यद्यप्येषात्मा चराचरविश्वशरीरकविराड्रूपः सूक्ष्मसमष्ट्युपाधिकहिरण्यगर्भरूपश्च भवति तथाप्येतत्कार्योपाधि-
 किं रूपमुपासनामात्रोपयोग्येव न ज्ञेयं किं नु तस्मात्कार्योपाधिकात्परं पञ्चतत्त्वज्ञेयमावरणभंजकधीवृत्तिगोचरीकार्यमिति द्वयोरर्थः ५६६ । ५६७ तत्र हेतुमाह कार्येति । यस्मात्कार्ये ब्रह्मणि
 हिरण्यगर्भादीनामज्ञेयपञ्चो रूपमर्थप्रपञ्चः कर्मक्रियापञ्च एतन्नयमेव हृदयेत्येतच्च त्रयं सामर्थ्यामयेन आर्यायुक्तं कुतः विनाशस्य बाधस्य कारणप्रयोजकं यन्मिथ्यात्वं तद्वत्त्वात् तथाच श्रुतं तं
 अतो न्यादार्थमिति अतश्चिदात्मनः एतेन तुल्ययुक्तयाऽव्याकृतेपिमिथ्यात्वं सूचितमिति ५६८ हिरण्येति । हिरण्यगर्भादुत्तरं व्याकृतं ततः परं शुद्धं पञ्चतत्त्वज्ञेयमिति ५६९ तद्विज्ञानस्याव्ययव्यतिरेकाभ्यां
 मोक्षहेतुतामाह ये जानंतीति । स्वात्मसंस्थानं स्वमेहिमिति श्रुतिं तत्सर्वोत्तरं वा ५७० अथेश्वरस्य सर्वोत्तरतान्यथानुपपत्त्या पूर्णतां विशदयतामेकादशादीनामर्थः प्रदर्शयते सर्वाननेत्यादिना ।
 यतः सर्वाणि आननादीनि यस्य स तथा सर्वे हृदि स्थितः सर्वस्यात्मा च भवति ततः शिवः सर्वगतः पूर्णः ५७१ शिवेति नामैव तस्य संसारधर्माभावमादेति दर्शयति स्वयमिति । अमंगलं शोकादि यतस्त

यद्यप्येष भवेद्विश्वं कार्यमेतच्चराचरम् ॥ हिरण्यगर्भश्च तथा तथाप्येष मुमुक्षुणा ५६६ न ज्ञेयः किं नु तस्माद्यदुत्तरं परतः स्थितम् ॥ रूपं तदेव विज्ञेयं न कार्यं ब्रह्मकारि-
 चित् ५६७ कार्ये ब्रह्मणि यस्य तस्मात्स्याद्रूपं नाम च कर्म च ॥ साऽऽमयं तत एवैतन्नाशकारणवत्त्वतः ५६८ हिरण्यगर्भतो यत्स्यादुत्तरं परतः स्थितम् ॥ एतन्मुमुक्षुभिर्ज्ञे-
 यं स्यादरूपमनामयम् ५६९ ये जानंतीदमात्मस्थं ते भवन्त्यमृताः सदा ॥ अन्ये संसारमासाद्य दुःखमेवाभियांति च ॥ य एतत्स्वात्मसंस्थानं रूपं जानंति न कचित्
 ५७० सर्वाननशिरो ग्रीवः सर्वभूतहृदि स्थितः ॥ सर्वव्यापी च भगवानात्मा यस्य तस्माच्छरीरिणाम् ॥ आनंदात्मस्वरूपः संस्तस्मात्सर्वगतः शिवः ५७१ स्वयं ज्यो-
 तिः स्वरूपेस्मिन् आनंदात्मनि निर्द्वये ॥ भवेदमंगलं केन तस्य हेतुश्च नास्ति यत् ५७२ महतोपि महानेष आनंदात्मा प्रभुस्तथा ॥ पुरे एकादशद्वारे सर्वेषां समवस्थितः
 ५७३ बुद्धेः प्रवर्तको देवः शांतिमात्मस्वरूपिणीम् ॥ सुनिर्मला सदा स्वात्मज्योतिषा योऽवगच्छति ५७४ ईशानो भूतभव्यस्य ज्योतिषां ज्योतिरेव च ॥ अव्ययः
 पुरुषः साक्षी क्षेत्रज्ञवपुरास्थितः ५७५ अंगुष्ठमात्रः पुरुषो हृदये गुष्ठमात्रके ॥ स्थितः स्वरूपतो यो यमतिमात्र न भः समः ५७६ बुद्धेरंतः स्थितो देव आत्मा सर्वशरी-
 रिणाम् ॥ सदा हृदय एवायं लभ्यते सर्वगोपि च ५७७

स्पृशोक्तस्य हेतुरविद्यानास्तीति ५७२ द्वादशार्थमाह महतोपीति । महत आकाशादेः सकाशात् महान् नवद्वाराणि प्रसिद्धानि मूर्द्धच्छिद्रं नाभिच्छिद्रं च संकलय एकादशद्वारं शरीरं तदंतःस्थितः
 ५७३ बुद्धेरिति । बुद्धेः सत्त्वपदोक्तायाः प्रेक्षो देवः स्वस्वरूपभूतां शांतिमानंदं स्वरूपभूतेन प्रकाशेन जानातीति ५७४ त्रयोदशस्यार्थदर्शयति ईशान इति चतुर्भिः । भूतभव्यस्य अतीतानाग-
 तस्य प्रभुः क्षेत्रज्ञरूपः ५७५ अंगुष्ठेति । सर्वेषां शरीरिणां स्वस्वांगुष्ठपरिमितं हृदयं चिद्रूपं तत्रोपलभ्यत्वात् पुरुषः परमात्मा प्यंगुष्ठमात्र इत्युक्तः न तावता तस्य पूर्णत्वज्ञातिः । यतोति मात्रमात्रां पारि-
 च्छेदमतिक्रान्तं यन्न भस्तुल्यः तथाच श्रुतं तं 'पावान्वा अयमाकाशस्तवानेषो तर्ह्येदं अकाश' इति अर्पवाहः एष आत्मारूप इत्यर्थः ५७६ हृद्युपलभ्यत्वादेव तस्य हृदयस्थत्वं व्यवहार इति स्फुटयति बुद्धे-
 रिति । बुद्धेरंतःस्थितः साक्षित्वेनेति शेषः ५७७

तस्योपलभेश्चवर्णादितस्कृतमन एवसाधनमित्याह मनसिति । अस्यात्मन एतावत्सर्वहृदयावच्छिन्नत्वं प्रकल्प्य हृदयस्थेन हृदये काप्रतापः । अनेन सर्वधीवृत्तीनामीश्वरेण निपमनसमर्थेन मनसापमुपलभ्यते
ये एवमेनमात्मानं जानंति तेऽमृता भवन्तीति संबंधः ५७८ चतुर्दशार्थमाह सहस्रेति । तस्य सहस्रमूर्द्धत्वादिकं सत्त्वात्मत्वादेवोपपन्नमिति ५७९ स उपधाधिमतिक्रम्य बहिरपि निर्गच्छति उपधाधिनानि
रुद्धांतरवस्थापयितुमशक्यत्वादिति दर्शयति सभूमिमिति । सपरमात्माभूमिं समष्टिपष्टिरूपां सर्वतः अंतरतो वा व्यतश्चरणां प्यधिकत्वेन तिष्ठति यथा काष्ठं वाप्यदशां गुलपरिमितं देशं बहिर्वाप्या
प्रिज्वालातिष्ठतीति अप्राप्तमनो बहिर्वापि त्वत्पनेनैव लब्धत्वात् दशां गुलावच्छिन्ने हृदये आकाशस्थाने पृथिव्यानां तेषां परमात्मनः स्थिति विवक्षायां पृथिव्यपेक्षया दशां गुलाविकास्थितिः संभव
तीत्याशयेन चतुर्धा ध्यायतव्याख्याया विरोध इति ध्येयं अथवा 'उभे अस्मिन् यावापृथिव्या अंतरवसमाहिते' इति बहिरव्यागतशुभ्यनुसारेण मनः कल्पितत्वेन पृथिव्या हृदयांतरणुदेशे स्थिताया अपेक्षया स
र्वहृदयव्यापिनः परमात्मनः स्थितिर्दशां गुलमधिकैत्युक्तं वस्तुतस्तु भूमि विराजंतदावरणभृत् दिरप्यमभिसंकारणं हृदयस्थत्वेन दशां गुलपदोक्तं वाप्यततो धिकं स्वेमहिमिति तिष्ठतीत्यर्थः ५८० फलितमाह

मनसा बुद्धि वृत्तीनामीश्वरेणोपलभ्यते ॥ हृदयस्थेन देवो यमेतावत्त्वं प्रकल्प्य च ॥ ये जानंत्येतमात्मानममृतास्ते भवन्ति हि ५७८ सहस्रशीर्षा पुरुषः सहस्राक्षः सह
स्रपात् ॥ सर्वप्राणिस्वरूपत्वादुपपन्नमिदं सदा ७९ सभूमिं सर्वतो वृत्त्वाप्यधिकत्वेन तिष्ठति ॥ दशां गुलं यथा वृत्त्वाकाष्ठं बन्दिशिखावहिः ५८० ततो ब्रह्मांडं पिंड
स्य बहिरंतरयं स्थितः ॥ न भोवत्पुरुषः सर्वव्यापी ज्ञानसुखात्मकः ८१ सर्वपुरुष एवेदं भूतं भव्यं भवच्च यत् ॥ अपिमोक्षस्य चेशानो ह्यमृतत्वस्वरूपिणः ॥ किमुता
न्यस्य सर्वादेस्त्रिवर्गस्यास्य सर्वतः ८२ अन्नरूपेण चैषोत्रपृथिव्या मतिरोहति ॥ जंगमानां यनः सृष्टिर्जायते भक्षणात् सदा ८३ यस्मात्सर्वात्मको देवः पुमानब्रह्मस्व
रूपष्टक् ॥ सर्वतः पाणिपादं तत्सर्वतोऽक्षिशिरोमुखम् ८४ एतादृकत एवास्य स्वरूपं ब्रह्म ईरितम् ॥ सर्वतः श्रुतिमल्लोके सर्वमावृत्य तिष्ठति ८५ सर्वेन्द्रियगुणाभा
सं सर्वेन्द्रियविवर्जितम् ॥ सर्वस्य प्रभुश्चेशानं सर्वस्य शरणं सुहृत् ८६ इदं सर्वात्मकं रूपं सर्वभूतोपकारकम् ॥ हंसरूपेण सततं देह आस्तेयतीश्वराः ८७ द्वाराणि वदने
सप्तद्वे अघस्ताश्च संस्थिते ॥ देहस्य तेन मुनिभिर्न वद्वारं प्रकीर्तितम् ८८ पूर्यते धातुभिर्नित्यमन्नपानानुगामिभिः ॥ तत एव पुरं चैतच्छरीरं परिकीर्तितम् ८९ हि
नस्त्यविद्यामखिलामात्मनो ब्रह्मतागतौ ॥ तत एव शरीरस्थो हंस एष प्रकीर्तितः ५९०

तत इति स्पष्टम् ५८१ यतस्तेन पुरुषेण व्याप्य विश्रंततो भिन्नसत्ता कर्तृभवनिति अतः सर्वपुरुषार्थानां स एव वाता अत एवान्नरूपेण लोकसमृद्धिहेतुत्वं तत्प्रसिद्धमित्यर्थे परतया पंचदशमं व्रंषाचष्टे सर्व
मिति द्वाभ्यां । ईशानोदानसमर्थः त्रिवर्गस्य धर्मार्थकामात्मकस्य कीदृशस्य सर्वादेः सर्वत्वं हिरण्यगर्भभावात्मकमुपासनाफलं तत्प्रभृतेरित्यर्थः स्वर्गादेरिति पाठे स्पष्टत्वे पिच्छोद्दोहानिः पंचमस्य गुरु
त्वापत्तेरिति ५८२ अत्रेति । अतिरोहति प्रादुर्भवति ५८३ एवं पंचरूपभेदस्तस्मिन्नास्तीत्युक्तमर्थचिद्वेदवारकयोः बोधसप्तदशशरीरार्थमाह यस्मादिति । यस्मादप्यपुरुषः सर्वात्मकस्तत एवा
स्य स्वरूपं सर्वतः पाणिपादत्वादि दुहृत्त्वांति विशेषणरूपलक्षितं यद्ब्रह्म तदात्मकमुक्तमिति त्रयाणां संबंधः सर्वेन्द्रियैर्वर्जितमपि सर्वेषामिन्द्रियगुणानामिन्द्रियविषयाणां प्रकाशकं प्रभुत्वाभि ईशानं नियंतु
शरणं लक्षकं सुहृदुपकारकम् ५८४ । ५८५ । ५८६ स एव परमात्मा सर्वदेहं पुनो वरूपेण प्रविष्ट इति बोधयतोऽष्टादशस्यार्थमाह इदमिति नवभिः । इदं सर्वात्मकं परमात्मनोरूपं पदुक्तं तदेव हंसरूपेण दे
हस्थमिति ५८७ नवद्वारपदार्थमाह द्वाराणीति ५८८ देहपुरपदसमन्वयपदं दर्शयति पूर्यते इति । अनुगामिकार्थं ५८९ इदं पदं युत्पत्तिस्मारयति हिनस्तीति । गतिर्बोधः ५९०

चेष्टावाचकलेलाधाररूपस्यार्थमाह नवेति ५९१ वशःपराधीनत्वंतद्वानित्याकारं वशिषदार्थमाह वशीतिद्वाभ्यां । अथमात्मात्मवशःस्वनेत्रोप्यविषयाउपाधिपारतंत्र्याद्दशीत्युक्तइत्यर्थः ५९२ तत्रदृष्टान्तउच्यते कामुकत्वादिति ५९३ अथवावशोवशीकरणसाधनं तद्वान्वशीत्युक्तइत्याह अथवेति । मंत्रादिरूपवंशीकरणसाधनं परहस्तेभवतिसज्जनोवशीतिप्राप्तिद्वयः ५९४ तथात्मन्यपिजडवशीकरणसाधनंचैतन्यरूपमस्तीतिसवशीत्युक्तइत्याह तथेति ५९५ ईश्वरस्यज्ञानशक्तिःक्रियाशक्तिश्चकरणान्नेसासचस्वं प्रकाशइतिविशदयतोऽपाणितादौ ईश्वरस्यार्थमाह अपाणिःसन्नितिसन्नभिः । अयं देवःपाणीन्द्रियहीनोपिप्रहर्गकरोति पादहीनोपिचमनसोऽधिकेनमेनयावति ५९६ एवंनेत्रादिहीनोपिदृशनादिकं करोतीत्याह नेत्रेति ५९७ ननुतस्यसर्वोपादानत्वेनसर्ववतइंद्रियाभावःकथमुच्यतेइतिचेन्नित्यसिद्धविषयासंघाताभिमानाभावादित्याह ज्ञानेति । इंद्रियाणितद्रोलकाश्रदेहस्यसूक्ष्मस्यस्थूलस्यचघटकतयाधर्ततेअतस्तत्संबंधोदेहाध्यासवतएवनिष्पमुक्तस्येत्यतएवात्मातेनदेहेनहीनोऽकायमव्रणमित्यादिश्रुतिपूक्तइत्यर्थः ५९८ एवंभूतोपिसस्वोपाधिमायाशक्तिवशादिन्द्रियैर्विनापितव्यापाराकरोतीत्याह ज्ञानकर्मैन्द्रियाणमिति । व्यापारोविषययोगः

नवद्वाग्रेपुरेस्थित्वाहंसोबहिरुपागतः ॥ चेष्टाविषयलाभार्थंकुरुतेमाययावृतः ५९१ वशीसर्वस्यलोकस्यस्थावरस्यचरस्यच ॥ संसारचक्रंसंप्राप्यभवत्यात्मवशोप्ययम् ५९२ कामुकत्वाद्यथाजंतुरिन्द्रियाणां वशंगतः ॥ नारीणां वशमायातोवशीत्येवप्रकीर्तितः ५९३ अथवायस्यहस्तेस्याद्वशीकरणकारणम् ॥ मंत्रौषधादिकंसस्यात्स्वतंत्रोत्रवशीजनः ५९४ तथास्यापिचंचैतन्यं वशीकरणकारणम् ॥ स्थावरस्यचरस्यापिविद्यतेऽतोवशीस्मृतः ५९५ अपाणिःसन्नयंसर्वमादत्तेपुरुषोत्तमः ॥ वेगवान्मनसोप्येषपादहीनोपिसर्वदा ५९६ नेत्रहीनोपिसर्वाणिरूपाण्येषप्रपश्यति ॥ अकर्णोपिगणोत्येषशब्दान्विश्वस्थितानपि ५९७ ज्ञानकर्मैन्द्रियगणोयस्मादेहस्यनात्मनः ॥ तस्मात्तेनविहीनोयमात्माश्रुतिपुकीर्त्यते ५९८ ज्ञानकर्मैन्द्रियाणां व्यापाराःसफलाहिते ॥ भवंत्यनिन्द्रियात्पुंसस्तस्मादात्माकरोतिताम् ५९९ किंवहूकेनपुंसोत्रव्यापारकरणमिति ॥ बाह्यैर्वाभ्यंतरेवापिकरणैरवगम्यते ६० तत्तत्सर्वमयंतेनह्यात्मासर्वगतःपुमान् ॥ अस्यकोपिनवेतास्तिजडोवाप्यजडोपिवा ६०१ आनंदात्मास्वयंज्योतिरयंस्यात्पुरुषोत्तमः ॥ अग्रेस्थितमिमंप्राहुर्जगतोब्रह्मवादिनः ६०२ अणोरणीयानात्मायंमहीयान्महतोपिच ॥ अस्यप्राणिशरीरस्यमध्येतिष्ठतिसर्वदा ६३ संकल्पपरहितंदेवंमहत्त्वैकस्वरूपिणम् ॥ गुरोःप्रसादतोवीतशोकःपश्यतितंप्रभुम् ६०४ गुरुरुद्रोमहेशानोधाताशिवतमातनुः ॥ तेनसंसारतप्तोयंदेवेनपरिवोधितः ६०५

फलविषयाविर्भावः । भवंतिजायंते । तस्मादाचित्यशक्तिविशेषात्तानिन्द्रियव्यापारानप्येवकरोतीत्युच्यतेइति ५९ अयमितरनिरपेक्षइंद्रियव्यापारान्करोतीति किमुवाच्यंयतःसर्वविषयरूपेणाप्ययमेवविवर्ततेइत्याह किंवहूकेनेति । इंद्रियव्यापारजननविषयकेणवहुप्रशंसनेनकिंपतोयत्करणमभ्यस्तुजाततत्तत्सर्वमयमेवदेवोघटादिरूपेणनृविवर्ततेतेनसर्वोपादानत्वेनायंसर्वगतःसर्वपरिच्छेदहीनःसर्वतःपूर्वसिद्धत्वादविषयस्वभावः अतएवश्रुतावश्यपदेनोक्तइतित्रयाणामर्थः ६०० । १ । २ अयमात्मासूक्ष्मत्वमहत्त्वयोःपर्यवसानभूमिःसर्वेषांहृद्वापांसंनिहितोपिगुरुकृपैकलभ्यइतिदर्शयतोविश्वस्यार्थमाह अणोरितिपंचभिः । मध्येहृद्वायाम् ३ संकल्पेति । तं देवंविषयभोगसंकल्पपरहितंगुरोःप्रसादतःपश्यन्वीतशोकोभवतीत्यर्थः ४ गुरुप्रसादस्यस्वरूपमभिनयति गुरुरिति । शिवतमतनुरूपेणधातापोषकोयोरुद्रःसएवगुरुकृतः । योजयतिपरंतत्त्वेसदीक्षयाचार्यमुक्तिस्थः । इत्यागमात् अयमधिकारीतेनदेवेनइत्यपरिवोधितोभवतीति ६०५

इत्थं कथमित्याकांक्षां पूरयति नत्वमिति पादसप्तकेन । तेन उक्तोपदेशज्ञानेन ६०६ । ६०७ उक्तात्मज्ञानेऽसंभावना न कर्तव्या यतो मम तथा विज्ञानं सिद्धमिति विदुषो नुभवमभिनयत एकत्रिंशत्स्था
र्थमाह वीतशोक इति द्वाभ्यां । वीतशोकत्वं प्राप्नुवन् यथात्मानं पश्येत्तथा हं श्वेताश्वतरनामा वेदजानामि कीदृशमजरत्वाद्युपलक्षितं यस्यात्मनो जन्मादिकं लौकिका अज्ञाः जडतादात्म्यदर्शिनो वदन्ति तत्त्व
विदस्तु नित्यमेव यत्स्वरूपं वदन्तीति द्वयोरर्थः ६०८ । ६०९ तृतीयचतुर्थाध्यायन्याख्ययोः समास्यारंभो सूचयति अध्यात्ममिति । एवमधिदेवं प्रतिपाद्य अध्यात्ममांतरत्वेन वर्त्तमानमात्मरूपमुदि
तमुक्तं एवमेव अन्यत्र चतुर्थाध्यायमंत्रे पुनरुपदिष्टं तत्त्वं वक्ष्ये हेतुन य इत्यर्थः ६१० तत्र प्रथममंत्रं चतुष्टयं बुद्धि शुद्ध्या ध्यायकंपदीश्वरस्य सगुणरूपं चिंतनं तत्परमिति दर्शयंस्तदर्थमाह एकवर्णो नित्रपोद
शभिः । यो देवः परापरविभागवान् देवावब्रह्मणो रूपे परं चारं चैति श्रुत्यंतरानुसारेण सगुणनिर्गुणात्मरूपद्वयवान् प्रणवादिस्वरूपः शब्दार्थयोस्तादात्म्यमिति न्यायेन स्ववाचकप्रणवरूपः अकारो वै सर्वा
वाक इति श्रुत्यंतरमसिद्धस्य विष्णुवाचकस्याकारस्यापि देन ग्रहणादकाररूपो वा स न स्ववाचकवर्णरूपेण बहून्वर्णान् शब्दान् स्तदुपलक्षितान् त्रींशमायया सृष्ट्या दौकरोति जीवानां भोगादि प्रयोजनसिद्धये
पुनः संहारकाले तत्सर्वं स्वात्मनि शांते विक्षेपशून्ये अतएव निर्नादेनादेन सूक्ष्मशब्देनापि रहिते एकीकरोति विलापयति सोऽस्मान् शुद्धया बुद्ध्या युक्तां करोतु यस्या बुद्धेः शुभापां नैर्मल्यमहं ब्रह्मेति बोधहेतुरिति

नत्वं कर्त्ता च भोक्ता च दुःखित्वं ते कथं भवेत् ॥ ब्रह्मवेदांतकथितं त्वमस्य त्रन संशयः ६०६ त्वतो न्यत्सकलं विश्वं त्वय्येव परिकल्पितम् ॥ स्वप्नाभं न श्वरं तेन वीतशोकः
प्रजायते ६०७ वीतशोकः पुमान्यद्ब्रह्मात्मानं परिपश्यति ॥ वेदाहमेतमजरं सर्वात्मानं पुरातनम् ६०८ विभुत्वात्सर्वगं देवं सर्वभेदविवर्जितम् ॥ जन्मना शंचयस्यै
ते लौकिकाः प्रवदन्ति हि ॥ नित्यं च यं वदन्त्येते सर्वदा ब्रह्मवादिनः ६०९ अध्यात्ममेव मुदितं मया चैवं यतीश्वराः ॥ अन्यत्राप्येतमधुनावक्ष्ये वोढुं द्विद्वये ॥
६१० एकवर्णस्वरूपेण परापरविभागवान् ॥ प्रणवादिस्वरूपो यो बहून्वर्णान् करोति हि ॥ प्रयोजनवशेनैव देवः शक्त्या स्वमायया ६११ आदौ विश्वं समग्रं च
संहरे पुनरेव तत् ॥ शांत आत्मनि निर्नादे सर्वमेकीकरोति च ६१२ स योजयतु नः सर्वान्सर्वदा शुभया धिया ॥ अहं ब्रह्मेति जानीमो वयं यस्याः प्रसादतः ६१३ विज्ञेयं
शुभया बुद्ध्या ब्रह्मयद्यतिपुंगवाः ॥ तदेवाग्रिस्तदादित्यस्तद्वायुस्तच्च चंद्रमाः ६१४ तदेव दीप्तं तद्देवास्तदापस्तत्प्रजापतिः ॥ विराट् हिरण्यगर्भो वामरीच्यादिर
थापि वा ६१५ तदेव स्त्रीपुमांस्तच्च कुमारस्तत्कुमारिका ॥ जातं तदेव वृद्धं सच्छनैर्दंडेन गच्छति ६१६ तत्सर्वं त्वंपदार्थोऽयं तत्पदार्थात्पृथङ्मयः ॥ ज्ञानं तदेव भवति
बहुरूपं यतीश्वराः ६१७

तित्रयाणामर्थः । प्रणवात्सर्ववर्णोत्पत्तिप्रक्रियानुप्रपंचसारायामग्रंथेभ्यो बोध्या ६११ । ६१२ । ६१३ अयमेवेश्वरः सर्वेष्वधिदेव शरीरेष्वेकोऽवस्थित इति योजयतो द्वितीयस्यार्थः प्रदर्शयते विज्ञेयमि
ति द्वाभ्यां । अहं ब्रह्मेत्याकारया बुद्ध्या द्विज्ञेयं ब्रह्मतदेवाद्यादिरूपमिति संबन्धः दीप्तं सत्वगुणाधिक्येन देदीप्यमानं अग्न्याकृतं तारामंडलं वा वेदाद्यजुराय भिमानि देवाः आपः अप्रघनानि सूक्ष्मभूतानि
प्रजापतिपदेन विराट् हिरण्यगर्भो मरीचिदक्षादयो वा ग्राह्या इति द्वयोरर्थः ६१४ । ६१५ स एवेश्वरस्त्वंपदार्थोऽपि धिभूतं न्यष्टि शरीरेष्वप्यवस्थित इति दर्शयतस्तृतीयस्यार्थमाह तदेव स्त्रीति द्वाभ्यां । तदेव ब्र
ह्मस्त्रीत्वपुंस्त्वशालियुवशरीरावच्छिन्नं तथा कुमारिकादिवालशरीरावच्छिन्नं तथा दंडालं वनकचलनोपलक्षितं वृद्धशरीरावच्छिन्नं विपरिगणनेन यावज्जातं जन्मवच्छरीरं तदवच्छिन्नं तदेव । फलितमाह
तत्सर्वमिति । उक्तरूपादिशरीरावच्छिन्नो योऽयं त्वंपदार्थः स तत्पदार्थान्निभिरुत्पत्तिः तथा आश्रयस्य विषयस्य स्वस्वचक्रप्राशक्तत्वेन विश्वतो मुखपदाभिधानयोग्यं बुद्धिबुद्ध्युपाधिभिर्नाना रूपं च यज्ज्ञानं
तदपि तदेवेति द्वयोरर्थः ६१६ । ६१७

वृहदारण्यकपंचमाध्याये भुज्युप्रश्रेहदः पक्षी भूवेति श्रुतं तदनुसारेणेश्वरस्य पक्षिरूपतापरत्वं दर्शयंश्चतुर्थस्यार्थवर्णयति कारणमिति पट्टिः । अत्र विराट्पापत्रमिति शेषो बोध्योऽतो न पंचमाध्यायविरोधः
तथा च कारणोपाधिक्रमोऽश्वरविराट्पावापत्रं वक्ष्यमाणविधया पक्षित्वेन कल्पयति अल्पानां मंदमतीनामुपासनादितो कर्षणीयत्वार्थः तदुक्तं ' निविशेषपरं ब्रह्मसाक्षात्कर्तुं मनीश्वराः । ये मंदास्तेऽनुकंप्यं
ते सविशेषनिरूपणैः । वशीकृतमनस्ये पांसगुणब्रह्मशीलनात् । तदेवाविर्भवेत्साक्षादपे तोपाधिकल्पनम् ' इति ६१८ कारणात्मेति । कारणात्मे श्वरो विराट्पादृषोर्दृष्ट्या मपक्षिरूपेण ध्येयस्तस्या
क्षिणोत्तरक्तवर्णे ध्येये इत्यर्थः ६१९ तडिदिति । क्षणभंगुरत्वलक्षणं दृष्ट्वेन तडिता विद्युता तुल्यं कार्यजातं तस्य गर्भे भवतीत्यतस्तडिर्गर्भे पदेनोक्त इत्यर्थः ६२० ऋत्विगिति । वसंतादि ऋतुरूपः कालः समु
द्रश्च इत्येतो प्रत्येकं नानाविधो तस्य पक्षिणः पक्षित्वेन ध्येयावित्पर्थः ६२१ मंत्रतोयपादेन तत्पदार्थमीश्वरत्वं पदेन निर्दिश्य विभुपदवाच्यं द्रूपेण वर्तमानो सीत्युच्यत इत्याह आदीति । पारिक्षिताः पंच
माध्याये भुज्युप्रश्रेण्याख्याताः य आदिशून्यस्तत्पदार्थं इंद्ररूपो भूत्वा ब्रह्मांडस्यांतर्बहिर्वर्तमानः पारिक्षितानां बहिर्नेतोक्तः सोऽत्र मंत्रत्वं पदेन निर्दिष्ट इति संबन्धः ६२२ यत इति । यत इंद्राद्ब्रह्मांडांतर्बर्तो

कारणं कल्पयंत्येतत्पक्षित्वेन महाधियः ॥ यथैव शक्यते ज्ञातुं स्तोतुं मलैश्च देहिभिः ६३८ कारणात्मा भवेत्पक्षिणी लोद्वा दलप्रभः ॥ लोहिते तस्य विज्ञेये च क्षुपाप
तगात्मनः ६३९ तडित्समानमाखिलं दृष्ट्वेन प्रस्वभावकम् ॥ अस्य गर्भे स्थितं यद्ब्रह्म न न्याजठरे शिशुः ३२० ऋतुरूपस्तु कालो यमपारां शिश्वा मागः ॥ अनेकभे
दसंभिन्नः पक्षौ तस्य महात्मनः ६२१ आदिशून्यस्तत्पदार्थस्त्वमित्यपि च कीर्तितः ॥ इंद्रः सर्वगतो भूत्वा विद्यते तर्बहिस्तथा ॥ पारिक्षितानां ब्रह्मांडाद्विर्नेता महे
श्वरः ६२२ यतो जातानि सर्वाणि महाभूतानि पंचच ॥ येभ्यो जातानि सर्वाणि ब्रह्मांडे भुवनानि च ६२३ एवं संकल्प्य ते हेतुं पक्षिरूपं महाधियः ॥ पुनरत्र त्रिधा भावं
कृत्वैवं कल्पयंति च ॥ तत्त्वं पदार्थो तद्वेदहेतुर्माया च दुःखदा ६२४ अजामाया यतो नास्या जन्म स्यात्कारणात्मना ॥ कार्यात्मना त्रिरूपा सा ते जो वन्न स्वरूपिणी
६२५ लोहिता वन्हिरूपेण श्वेतानीरात्मनापि च ॥ भूमिरूपा तथा रुष्णा त्रिरूपेति प्रकीर्तिता ६२६ त्रिरूपेयं त्रिरूपं तद्विश्वं स्वसदृशं मुहुः ॥ जनयत्यपराय द्रच्छा
गी वर्णत्रयात्मिका ॥ सार्वकं रान्स्वसरूपान् जनयेत्सुबहू नपि ६२७ तामेकः कामुकश्छागः प्रीतियुक्तस्तु सेवते ॥ अपरः सुरतं कृत्वा भुक्तभोगां जहातिताम् ६२८
एवमस्यामजवैतो बंधं मोक्षमुपागतौ ॥ त्वं तत्पदार्थोऽपुरुषः सस्पृहो निःस्पृहोऽपि च ६२९

निभुवनानि तदुपादानभूतानि स्थूलभूतानि च जातानि त्पर्थः ६२३ एवं मंत्रचतुष्टयाराधितेश्वरानुग्रहाद्विमलधियामहावाक्योपयोगिविचारः कर्तव्य इति संगत्या अजामित्यादेर्मंत्रस्यार्थमाह एवमित्य
ष्टभिः । हेतुं जगत्कारणमीश्वरं एवं उक्तविधया पक्षिरूपं संकल्प्य पात्वा पुनरत्र शवलस्वरूपे पदार्थं द्रष्टुं तद्वेदिकामायाचेत्येवं त्रिधा भावं कल्पयंतीति ६२४ तत्र पदार्थयोर्भेदिकामायाऽनादित्वेना जेत्युक्ता
तथा ते जो वन्न लक्षणकार्यरूपेण च्छांदोग्यप्रसिद्धरूपकत्रयेण तु त्रिरूपेत्युक्तत्वाह अजेति ६२५ छांदोग्यप्रसिद्धतेजःप्रभृतीनां रूपत्रयमभिनयति लोहितेति ६२६ त्रिरूपेयमिति । इयं माया उक्तविध
या लोहितादिभिः त्रिरूपा सती त्रिरूपत्वेन स्वसदृशं विश्वं जनयति तथा च च्छांदोग्यश्रुतिः ' यदग्रे रोहितं रूपं तेजस्तद्रूपं यच्छृङ्खंतदपां यत्कृष्णं तदक्षय ' इति । यददपरा लोहिका अजा छागो त्रिवर्णां स्वस
मानरूपान् वर्कटांश्छागान् जनयेत् ' वर्कटः परिवारे स्याच्छागे युवपशावपि ' इति विश्वः ६२७ तामिति । तां छागो यथा कश्चिच्छागः कामुकः सेवेत कश्चित्पुनिकामस्त्यजेदिति ६२८ एवमिति ।
एवं लोहिका जावद्वर्तमानायामस्यां माया पांसं स्यात्स्पृहनिःस्पृहुरुपरूपौ त्वं तत्पदार्थविज्ञरूपो बंधमोक्षभागिना तु काविति ६२९

एतदेव स्फुटयति स्पृहायुक्तमिति । स्पष्टम् ६३० निःस्पृह इति । सुरतेन निःस्पृहतां प्राप्येति संबंधः ६३१ षष्ठमंत्रोपेवमेव सोपाधिकं पदार्थद्वयं प्रतिपादयतीति दर्शयंतदस्यार्थमाह एवं चेति त्रिभिः । एते महाविद्यो बुद्धेः साकल्यादभ्युत्थयति कल्पयति रूपकं वर्णयति । एवं कथं सकार्या विद्या वृत्तरूपा बोध्या तत्र श्रवणं मानसं रूपौ तु जीवेश्वरौ बोध्यावित्यर्थः ६३२ पक्षिणाविति । तोपक्षिणो वस्तु तोभेदराहित्यान्वित्युक्तावित्युक्तो सखा यौ समानरूपादेन सकार्या विद्यारूपं वृत्तमाश्रितौ ६३३ तयोरिति । तयोर्मध्ये एकः पतंगः पक्षी बुद्धिः विशिष्टजीवरूपस्तस्य वृत्तस्य कर्मरूपं पुष्पं जन्ममुखायात्मकं फलं स्वादु मन्यमानोऽन्तर्भुक् अपरस्तु पश्यत्येवेत्यर्थः ६३४ अनयोर्मित्रयोर्जीवेयाभो कृता उक्ता सा न विवेया किंतु बुद्ध्याधिकं भ्रमसिद्धत्वादनूयं तदनुवादोपि जीवस्य शुद्धचेतन्यात्मकमज्ञता बोधना ये अतएव पैगिब्राह्मणे एतन्मंत्रव्याख्याने सत्वपदोक्तार्या बुद्धौ भो कृत्वं प्रक्षिप्तमिति तात्पर्यमाह अजाविति सप्तभिः । अनयोर्मित्रयोः अजरूपोपक्षिणो च तत्त्वपदार्थो भो कृत्वा भो कृत्वाभ्यां विलक्षणौ पदौ कौतुकं स्तात्पर्यत्वं पदार्थस्य भो कृतानि वृत्तावेवेत्यर्थः ६३५ तत्र हेतुतया अमासे शास्त्रमर्थवदिति न्यायविरोधेन प्रसिद्धाया भो कृताया अज्ञातज्ञापनलक्षणविधाना योग्यत्वमाह प्रतीतेति । नुक्तौ तदुक्ते स्तात्पर्यत्वं पदार्थस्य भो कृतानि वृत्तावेवेत्यर्थः ६३६ नन्विदं वाक्यं तत्त्वपदार्थेश्वरस्यैव भो कृतावारकमस्त्विति चेन्न प्रसक्तं हि जीवे स्वात्मा ज्ञानप्रयुक्ता भो कृता यतः प्रतीता प्रसिद्धाऽतो न शास्त्रेण विधानयोग्या शास्त्रश्रवणात् पूर्वमेव ज्ञातत्वादित्यर्थः ६३६ नन्विदं वाक्यं तत्त्वपदार्थेश्वरस्यैव भो कृतावारकमस्त्विति चेन्न प्रसक्तं हि

स्पृहायुक्तः पुमानेनां प्रकृतिविश्वरूपिणीम् ॥ न जहाति यथाच्छागं छागः सुरतकामुकः ६३० निःस्पृहः प्रजहात्येनां सुरतेन यथापरः ॥ छागो निःस्पृहतां प्राप्य छागीत्यजति लौकिकः ६३१ एवं च कल्पयंत्येते बुद्धिसाकल्यहेतुतः ॥ अविद्याकार्यसहिता पादपत्वेन कीर्तिता ॥ भिन्ना तस्यां पदार्थौ तु सुपर्णौ परिकीर्तितौ ६३२ पक्षिणौ द्वाविमौ नित्यं युक्तौ भेदविवर्जितौ ॥ सखायावेकमेवैवं वृक्षमाश्रित्य संश्रितौ ६३३ तयोः कर्मप्रसूनोत्थं सुखदुःखात्मकं फलम् ॥ एकः स्वाद्वृत्तिपतंगो बुद्धि जायावशंगतः ॥ अन्यः प्रकाशयत्येव न तदश्रातिकां हि चित् ६३४ अजौ वापक्षिणौ वापि भो कृता विभागतः ॥ उक्तौ तौ त्वं पदार्थस्य भो कृता विनिवृत्तये ६३५ प्रतीता भो कृता जीवे स्वात्मा ज्ञाना नृणां मिह ॥ न माविधीयते यस्माज्ज्ञाता पूर्वमियं स्वयम् ६३६ तत्पदार्थस्य भो कृत्वे ज्ञानं शास्त्रं विना न हि ॥ शास्त्रांतरानुत स्यापि प्राप्ते वा भो कृता सदा ६३७ ततो ब्रह्महमस्मीति शब्दं ब्रूते ह्यनर्थकम् ॥ भो कृता पदार्थौ तौ स्यातां केनैक रूपिणौ ॥ इति शंका व्युदासार्थमिदं रूपं कर्मा रितम् ६३८ आरोपिता यथा चात्र च्छागतापि सुपर्णता ॥ तत्पदार्थं त्रिनिःशेषधर्मश्च न्ये प्रतीयते ६३९ अरोपितैव न त्वेषा वस्तुतोऽस्ति कथंचन ॥ त्वं पदार्थे पि च तथा भो कृता तत्र प्रतीयते ६४० अतोरूपक रूपेण भो कृत्वमिह कीर्तितम् ॥ जीवस्य बुद्धिसंसर्गात् स्वरूपात् कथंचन ६४१

प्रतिपिद्व्यते इति न्यायविरोधादित्याह तत्पदार्थस्येति । ईश्वरस्य भो कृत्वं किलौकिकैः प्रत्यक्षादिप्रमाणैः सिद्धं किं वा श्रुत्यंतरेण नायः तस्या लौकिकत्वेन लौकिकप्रमाणा योग्यत्वात् नांत्यः ईश्वरे भो कृत्वमिति पादिकायाः श्रुतेरनुपलंभात् प्रत्युत भो कृत्वाभावप्रतिपादिकाया न तदश्राति किंच नेत्यादि श्रुतेरसंशयप्रकरणे आरण्यकपंचमाध्याये उपलंभादिति भावः ६३७ फलितमाह तत इति । ततस्तत्पदार्थे भो कृत्वस्याऽप्रसंगेन निषेधा योग्यत्वादिदंगतमंत्रद्वयपदार्थं रूपकमित्यस्याः शंकाया वारणार्थमेवोक्तं इत्यस्याः कस्याः ननु ब्रह्माहमित्यर्थं शंकादंशद्वयसमूहः अनर्थकं वा श्रुतमर्थः श्रुते यतो भो कृता विस्य त्वं पदार्थस्य भो कृता ईश्वरस्य तत्पदार्थस्य च एकरूपत्वं संभवतीति ६३८ कथमस्याः शंकाया अनेन रूपकेण निराकरणमिति चेद्दृष्टान्तविषयेत्याह आरोपिता यथेति । यथा चात्र रूपकद्वये तत्पदार्थे शुद्धे अजत्वं पक्षित्वं च शब्दबलात् प्रतीयमानमारोपितमेव तथा त्वं पदार्थो भो कृत्वं बुद्धिसंबन्धतः प्रतीयमानमारोपितमेव न सत्यमिति द्वयोरर्थः ६३९ । ६४० एतदभिप्रायस्फुटो करणायैव पैगिब्राह्मणे बुद्धौ भो कृत्वं दर्शितमित्याशयेन निगमयति अत इति । स्वरूपं शुद्धं रूपमादाय भो कृत्वं नोक्तमिति ६४१

एवाजीवस्य संसारवृक्षफलभोक्तृता आविश्यकी विषयवृक्षफलभोक्तृतेवासा मर्त्याधानद्वारा शोकेहेतुस्तस्याः परित्यागेन तत्पदार्थस्वरूपदर्शनं नुन द्वावहेतुरित्यावेदकस्य मप्रमस्यार्थमाह एकस्मिन्नेवेति त्रिभिः । एकस्मिन्पदार्थद्वयात्मकसुषुप्तौ द्वयस्य साधारणवृक्षेसकार्या विद्यारूपेस जीवरूपः सुषुप्तः फलभोगी सन्ननीश्वरत्वमसामर्थ्यप्राप्य शोचिततत्र सर्वत्र हेतुः स्वरूपाज्ञानरूपा विमोहद्वयार्थः ६४२ आनंदात्मानमिति । यदा तु निरतिशयप्रेमास्पदत्वादिनोपलक्षितानंदादिरूपं सर्वांतरमात्मानं हृदयाकाशरूपं गुरुप्रसादलब्धया बुद्ध्या पश्यति तदा वीतशोकः सन्नस्य तत्पदार्थस्य महिमानमेवेति श्रुतौ च स्वत्वच्छांदसमिति । महत्त्वमाश्रमेव स्फुटयति तादात्म्यादिति । तादात्म्यं तत्पदार्थस्वरूपं प्राप्य ततः पूर्णः सर्वात्मा भवेत् 'स आत्मानमेवावेदं ब्रह्मास्मीति तस्मात्तत्सर्वमभवत्' इति श्रुत्यंतरादिनिर्दयोरर्थः ६४३ । ६४४ तत्पदार्थस्वरूपं तदविज्ञाने विज्ञाने च दोषं युगच्छेदं दर्शयतोऽष्टमस्यार्थमाह यन्महत्त्वमिति पङ्क्तिः । अयं गुरुणाऽनुगृहीतो विद्वान्पश्यतत्पदार्थस्य महत्त्वंगच्छति स्य स्वरूपमसरात्मकं पंचमाध्याये गार्गीप्रतियाज्ञवल्क्येन वर्णितम् यत्राक्षरस्वरूपे पिष्ठाने ऋक्प्रभृतयो वेदास्तत्प्रतिपादितदेवादयश्च निवसंति तत्सत्ताभा नादिभिः सत्तादिकं लभेत इत्यर्थः ६४५ आधिक्येनेति । आधिक्यं सर्वसत्तादिप्रदत्तलक्षणं सर्वांतरत्वं तेन रूपेण तत्क्षरं पो न जानाति स वृथा जीवति यश्च जानाति स धन्यः ६४६ यथा चंदनमयो भारोगर्दभस्य नोपकाराय तथा परार्दांशिनः शास्त्राध्ययनमित्याह किं

एकस्मिन्नेव वृक्षे स सुषुप्तः फलभोगभाक् ॥ देहबुद्ध्यादिसंबंधान्मग्नो दुःखोदधाविह ॥ अनीश्वरत्वमापन्नः शोचत्यात्मविमोहतः ६४२ आनंदात्मानमद्वैतं स्वयं ज्योतिषमीश्वरम् ॥ देहादिभ्यः परंबुद्ध्याय देषगुरुलब्धया ६४३ पश्यति स्वं हृदा काशं वीतशोकस्तथा पुमान् ॥ महत्त्वमस्य संयाति तादात्म्यात् स भवेत्ततः ४४ यन्महत्त्वमयं गच्छेत्तदक्षरमुदीरितम् ॥ ऋगादिकस्तु यत्रायं वेदराशिः प्रतिष्ठितः ॥ विश्वे देवाश्च यत्रैते बन्ध्याद्या निवसंति च ६४५ आधिक्येन नयो वेदतद्व्यर्थं तस्य जीवनम् ॥ आधिक्येन च यो वेदसफलं तस्य जीवनम् ६४६ किं करिष्यत्यनात्मज्ञो वेदैः सां गैर्ऋगादिभिः ॥ अधीतैर्गर्दभो यद्ब्रह्मैस्ते श्वं दनैरपि ६४७ यद्व्यथा त्मानस्तत्त्वमुक्तीत्या विजानते ॥ समासते हि ते सर्वे महाराज समाः सुखम् ॥ इमे भवादृशाः सर्वे मादृशाश्च यतीश्वराः ६४८ ऋगाद्यध्ययनस्यापि फलमेतावदीरितम् ॥ यदात्मनोऽत्र विज्ञानं नाधिक्यं हि यतीश्वराः ६४९ आत्मन्यविदिते सर्वज्ञा तु नैवात्र शक्यते ॥ तस्मिन् हि विदिते सर्वज्ञा तमेव यतीश्वराः ६५० अज्ञाते कारणे नैव ज्ञायते कार्यमल्पकम् ॥ विज्ञाते कारणे शक्यं ज्ञातुं कार्यं तथा खिलम् ६५१ आत्मात्रकारणं ज्ञेयो वेदादीनां यतीश्वराः ॥ माययैव यथा कश्चिन्मायावीकारणं त्विह ६५२ छंदांसि विविधान्येव गायत्र्यादीनि वेदराट् ॥ वेदानपि तथा यज्ञानि ग्रिष्टे मादिकान् बहून् ६५३

करिष्यतीति ६४७ ये तु तज्जानंति ते हेतुन यो भवादृशाः सुखंति प्रतीत्याह यद्व्यथमिति । समासते सम्यग्तिष्ठंति ६४८ ऋगादीति स्पष्टम् ६४९ ननु कथमात्मज्ञानेन कृतकृत्यता ज्ञेयानां बहूनां जगत्पवशेषादित्यांशं कारणायात्मनो विश्वकारणता प्रतिपादकस्य नवमस्यार्थमाह आत्मनीति दशभिः स्पष्टम् ६५० तत्रोपपत्तिमाह अज्ञात इति । कारणं हि सर्वकार्याणां वास्तवं स्वरूपमिति तज्जाने सर्वकार्याणां स्वरूपं विज्ञातमेव विशेषतो विकाराणां ज्ञानं तु काकदंतनिर्णयवद्विफलमिति भावः ६५१ यथामायावीनानारूपाणां कारणमिह लोके प्रसिद्धस्तथात्मा वेदादीनां मायया कारणत्वेन शास्त्रप्रसिद्ध इत्याह आत्मेति । तुल्यदृष्टेः पूरणार्थः ६५२ आत्मनः सर्वसत्त्वमेव विज्ञायति छंदांसीति त्रिभिः । एष महेश्वरो वेदराट् वेदानां संप्रवृत्तं प्रदाय प्रवर्त्तकत्वादिभिः प्रमुञ्छेदः पदोक्तानि माययादीनि वेदान्वाछंदः पदोक्तास्तथा यज्ञास्तथा क्रतुपदोक्तानि भवदन्तानि यज्जगत्स्वरूपं वेदाबहुधा प्रतिपादयंति तत्सर्वं जगदस्मादिति श्रुतिपदोक्तादात्मस्वरूपतो भिन्नानि मित्रोपादानात्सृजति माययेवेति त्रयाणां संबंधः ६५३

६५४ । ६५५ । यास्वत्तासाथकमानंनयातिनिर्मिमीतेचकार्यजातसामायेत्याकारांमायापदव्युत्पत्तिस्मारयति मानमिति ६५७ तथेवेति । तयामायेवस्वप्रपंचवद्विश्वंमृजति ६५७
 अस्मिन्नाशमृष्टेनगतिर्वपदवाच्यश्रिदाभासः कामाद्यैरुद्गृह्यत्वाकारचतुर्थेपादार्थमाह अनेनेतिद्वाभ्यां । अयंविदाभासः अप्यत्वंभेददर्शनं अहोअत्यद्भुतमायावलंयतोवलंसंवरणकरं वलसं
 वरणेइतिस्मरणात् ६५८ । ६५९ मायायाःसामर्थ्यानिशयप्रतिपादकस्यदशमस्यार्थमाह मायांस्त्वितिसप्तभिः । करणव्युत्पत्त्याप्रकृतिपदार्थमाह प्रकर्षेणेत्यादिना ६६० तस्याःप्रकर्षमप
 ष्टितघटनापटीयस्त्वेनदर्शयति पुरुषइतिद्वाभ्यां । वस्तुतोविक्रियारहितस्यनानापदार्थाकारतामद्वितीयस्यनानात्वंचात्सर्भाव्यंयतोमायाकरोतिअतःप्रकृतिरित्युक्तेतिद्वयोरर्थः ६७१ । ६६२
 असदर्थकरणमेकस्यनानात्वकरणचेत्येतत्स्वभावद्वयमायापालोकेपिदृष्टमित्याह असदेवेतिद्वाभ्यां । वस्तुजातसूत्रेणाकाशारोहणादिरूपम् ६६३ तथेति । स्वयंपुमानेद्रजालिरुः

संकल्पानपिनानार्थान्नतान्यपिवहूनिच ॥ तपआदीनिसर्वाणिभूतंभव्यंभवच्चयत् ६५४ वेदावदंतितत्सर्वमस्मादात्मस्वरूपतः ॥ सृजतेमायैवैपमायावीसम
 हेश्वरः ६५५ मानंनयातियासत्वेकार्यचक्रुरुतेपुनः ॥ मायेतिकथितासेयंदुर्घटावेदादिभिः ६५६ तयैवसृजतेविश्वंपालयत्यतिचेश्वरः ॥ यथाशयानःपुरुषः
 स्वप्नजातमनेकधा ६५७ अनेनसृष्टएतस्मिन्धोरेसंसारचक्रके ॥ मायैवनिरुद्धोयमस्मादन्यस्वमागतः ६५८ तथाकामादिभिःपाशैर्वद्धोदीनदशागतः ॥ कर्म
 कारावृष्टेसोयमदोमायावलंबलम् ६५९ मायांतुप्रकृतिविद्यान्मायिनंतुमहेश्वरम् ॥ प्रकर्षेणययासर्वकार्यवहुविधंत्विदम् ॥ क्रियतेप्रकृतिःसेयंकथ्यतेवेदादिभिः
 ६६० पुरुषोनिर्गुणोऽसंगोबहुधाक्रियतेकथम् ॥ कार्याकारेणसर्वाभिविक्रियाभिविवर्जितः ६६१ वस्तुतःक्रियतेचायंतयानानाविधःपुमान् ॥ अनानापिततो
 मायाप्रकृतिःसोच्यतेबुधैः ६६२ असदेवात्रसकलंवस्तुजातंप्रदर्शयेत् ॥ यासामायेतिकथितापुरुषैर्लौकिकैरपि ६६३ तथानानाविधोयःस्यादनानापिस्वयंपु
 मान् ॥ मायीतिकथितःसोयमत्राप्येतद्वयंतथा ६६४ मायावीपुरुषोयोयंमाययाबहुधाभवेत् ॥ असंगोनिर्गुणोऽनंतएकएवमहेश्वरः ६६५ अस्यावयवभूतैस्तुम
 हाभूतादिभिःसदा ॥ इन्द्रियैश्चजगत्सर्वव्याप्तमेतच्चराचरम् ६६६ एनंसर्वगतंदेवंचतुर्विधशरीरकम् ॥ एकंसर्वस्यजगतांसृष्टिस्थित्यंतकारिणम् ६६७ विलो
 क्यतात्मतयासर्वःशान्तिमोक्षाभिधाव्रजेत् ॥ ईशानंवरदंत्वीड्यंदेवैःसर्वैःसवासवैः ६६८ देवानांजनकःपूर्वमुक्तोबुद्धिप्रदोमया ॥ देवानामधिपोयश्चयस्मिन्लोका
 अधिश्रिताः ॥ भूराद्यानिखिलायद्वत्प्रोच्यंतेमनुजादयः ६६९

अनानाएकोपिययानानाविधःप्रदर्शयेतयामायाविशिष्टोमायावीसईद्रजालेश्वरःप्रसिद्धस्तथात्रात्मनिएतन्मायास्वभावद्वयबोधयमित्यर्थः ६६४ तथेत्युक्तमेवस्फुटयति मायावीतिद्वाभ्यां ।
 अयंमायावीईश्वरोमायायावहुधाभवतिस्वतःपृथगवस्थातुमशक्तत्वेनस्वावयवभूतेर्महाभूतादिभिर्जगत्प्राप्तिचेतिद्वयोरर्थः ६६५ । ६६६ एकादशस्यार्थमाह एनमितिद्वाभ्यां । एनंदेवंपदा
 यमधिकारिसर्वोयत्रकुत्रचिच्छरीरेभित्तोवेलोकयतितदामोसंख्यापरांशान्तिव्रजति कीदृशंदेवं । सर्वयोनिशरीरोपाधिपुण्यंस्थितंजगतःसृष्ट्यादिकरमीशानंवरदंदेवीड्यंदेवेतिद्वयोःसंबन्धः ६६७
 ६६८ द्वादशस्यार्थःपूर्वदंशतप्रायइतिप्रथमार्थेनसूच्यंस्वयोदशस्यार्थमाह देवानामितिपंचभिः । योदेवेदेवानांहिरण्यगर्भादीनांजनकस्तेभ्योऽधिकारिभ्यश्चबुद्धिप्रदइत्यादिनेशेपणोर्विशिष्टत
 यापूर्वमुक्तः यस्मिन्वाधारेभूराद्यालोकाःश्रिताःस्थिताः यथामनुजादिशरीराणिपृथिनवाद्याश्रितानिप्रोच्यंतेतद्वत् यश्चद्विपदादिशरीरशालिनांप्राणिनामीशोनिषंताचतमेकदेवंप्राणयितुमिमां-

परिचर्याहविःपदोक्तेनदेवदेवद्रव्येणांधसाभोज्यान्नेनचसाध्यांवपमधिकारिणःकुर्मइतित्रयाणामर्थः श्रुतौत्वेकपदस्यैकारलोपश्छांदसः ६६९ । ६७० । ६७१ तत्रतत्त्वज्ञानान्पूर्वशास्त्रोक्तविधिनादेवप्रदेयान्नरूपेणहविषापरिचर्याकुर्मइत्याह आत्मेति । आत्मज्ञानोत्पत्तेःपूर्वबहिर्बाह्यावेदज्ञैर्दिजेर्वर्णाश्रमाधिकारमनुसृत्ययथोपविष्टातथातांकुर्मइतिसंबंधः ६७२ तदुत्तरंनुअंयसांनेनपञ्चरीरधारणमियमेवतस्यपूजातस्यदेवस्यास्माकंविदुषामात्मनिप्रविष्टत्वादित्याह संजातइति । ज्ञानेजतेसतिपतःसदेवोवपमेवास्माकंस्वरूपमेवसंपन्नोऽतस्तत्रविद्यावस्थायामपितस्यदेवस्यइयमेवपरिचर्यायद्देवधारणमिति ६७३ चतुर्दशस्यार्थदर्शयति सूक्ष्मंहीतिचतुर्भिः । यत्लोकेइंदियैरप्राप्तंकेवलंयुद्धंयवगृह्येतत्सूक्ष्ममित्युच्यते अपमात्मानुततःसूक्ष्मादप्यतिमूक्ष्मोदुर्लभ्यप्रभावापोरेतोद्वारायुवतिशरीरंगतःसन्नानाविधशरीरैर्दृजालंनिर्मिमीतेइत्यर्थः ६७४ आर्तवमिति । नारीवीर्यनार्यावीर्यस्थानीयमार्तव्रंजःसंप्राप्यरेतःकर्तृकललंकेननुत्तवावस्थारूपंभवति ६७५ तस्येति । तस्यकललस्यउपाधिभूतस्यमध्येविविधकार्यानुकूल्यलक्षणेनविशेषेणस्थित्वासर्वकार्यजातंस्वातंत्र्यंपरिवेष्ट्याभिव्याप्यजगत्त्रष्टाईश्वरोऽवतिष्ठते कीदृशः नानाविधशरीरभेदान्नानारूपो

ईष्टेयोद्विपदांतद्वत्सर्वेषांचचतुष्पदाम् ॥ प्राणिनानिखिलानांचस्थिराणामपिसर्वदा ६७० एकस्मैसर्वपतयेतस्मैज्योतिःस्वरूपिणे ॥ परिचर्यामिमां कुर्माहविषाप्यंधसापिच ६७१ आत्मज्ञानस्यजननात्प्राग्बहिर्यतिसत्तमाः ॥ निजवर्णाश्रमप्रोक्तावेदवादरतैर्द्विजैः ७२ संजातेब्रह्मविज्ञानेवयमेवयतोत्रसः ॥ तत्रापितस्यचेयंस्यादस्मद्देहस्यधारणम् ६७३ सूक्ष्मंहिकथितंयत्तुगम्यतेत्रधियैवहि ॥ ततोप्यत्यंतसूक्ष्मोयोरेतसायुवतिंगतः ६७४ आर्तवस्वमनुप्राप्यनारीवीर्यतुर्गर्भगम् ॥ एकरात्रेणकललंरेतःस्यात्केनसंनिभम् ६७५ तस्यमध्येजगत्त्रष्टानानारूपोव्यवस्थितः ॥ नानाविधशरीराणांविभेदाद्देवर्जितः ॥ एकएवजगत्सर्वपरिवेष्ट्यावतिष्ठते ६७६ आनंदात्मानमद्वैतंयस्तंपरममंगलम् ॥ जानीतेसत्तमोक्षस्थोदुःखंनैतिकदाचन ६७७ सएवस्थितिकालेस्मिन्प्राप्तेविश्वस्यगोपकः ॥ विश्वाधिपःशरीरेषुहृदिगूढोवतिष्ठते ॥ यथाकाष्ठेषुभगवान्वन्दिःसर्वेषुसंस्थितः ६७८ सर्वदायत्रतिष्ठतियोगयुक्तामहाधियः ॥ अर्ताद्रियदृशोविप्रादेवताश्चमहत्तमः ६७९ उक्तेनैवप्रकारेणज्ञात्वातंपरमेश्वरम् ॥ मृत्युपाशांस्तुकामार्दांश्छिनत्त्येवमसंशयः ६८० दध्नस्तुनिर्गतंयद्द्रव्यंस्पर्तिस्तस्मात्परंपुनः ॥ द्रवरूपाद्वनीभावोदधिर्मंडोपमःपरः ६८१

पिस्वतोभेदशर्जितःअतएवेकइत्यर्थः एतत्कललोदाहरणंवटादिवीजानामपिकुर्वदवस्थोपलक्षणमितिबोध्यम् ६७६ आनंदात्मानमिति । तमीश्वरमात्मानमद्वैतत्वादानंदरूपंस्मरणमात्रेणसर्वसंसारभयापहत्वात्परममंगलरूपंचयोजानीतेसमुक्तःसन्दुःखंनपश्यतीति ६७७ पंचवशस्यार्थमाह सएवेतित्रिभिः । यः पूर्वमंत्रेबीजाद्यांतरत्वेनजगत्त्रष्टोक्तःसएवस्थितिकालेसर्वस्यांतर्गुहःसन्पालकःअतएवविश्वस्याधिपःअंतर्धामीत्युक्तः । गूढत्वेदृष्टांतउच्यते यथेति ६७८ सर्वदेति । यत्रउक्तेगोमुःस्वरूपेतत्परतयायोगिनःसारूपाश्चांतर्मुखाविप्रास्तथादेवताश्चहिरण्यगर्भाद्यास्ति प्रति ६७९ उक्तेनैवेति । उक्तेनसर्वोपादानत्वसर्वोत्तरत्वादिनाप्रकारेणविशेषेणयस्तंजानातिसमृत्पुनाप्रमादलक्षणेनकृतांक्रामाविरूपपाशान्ज्ञानासिनानिश्रितंछिनत्ति ६८० पौडशस्यार्थमाह दध्नइतित्रिभिः । पट्टद्व्योनिर्गतंयुतंयत्तुपक्षपापरमुक्तंयत्तस्मादृताचद्रवावस्थाशालिनःसकाशातंतस्यवृत्तस्यघनीभावःपिंडावस्थारूपःपरःस्वादीयस्त्वात् कीदृशोवृत्तस्यघनीभावोदधिर्मंडोपमः दधिर्मंडोनामवस्त्रेणनिःसारितजलकंदधीत्यर्थः ६८१

यददिति । प्रथमपदपूर्वावयि तद्वजगतःस्थूलसूक्ष्मरूपादधिस्थानीयादुत्कृष्टवृत्तस्थानीयमायाशबलस्यकामत्वादिगुणत्रयततोप्युत्कृष्टशुद्धमानंदधनयथापकंसवीतमृदंतंशिवं तुरीयं प्रदाजाना
तितदासर्वेषांशाःसीधेनेइतिद्वयोरर्थः ६८२ । ६८३ सप्तदशस्यार्थःप्रदश्यते अंगुष्ठेति । योमहेश्वरःअंगुष्ठमात्रत्वेनहृदयाशुषाशिवशादुक्तोबुद्धेर्मनसश्चसाक्षित्वमेरकत्वाभ्यांसिद्धःस्वयंप्रकाशश्च
सविश्वकर्माविधानिसर्वाणिकर्माणिस्यतथाविधःअतएवमहात्मापूर्णज्ञेयइत्यर्थः ६८४ विद्योपलक्षितमात्मरूपंप्रतिपादयतोऽष्टादशस्यार्थेनिरूपयति मायेति । यदाविश्वकारणभूताआत्मरू
पाआत्मसत्तयालब्धसत्ताकाचयामायातद्रूपं तमएतल्लौकिकं चतमःप्रलीयतेतदादिनंनिशास्थूलसूक्ष्मंचएतेपदार्थानि सिध्यतेकिंतुकेवलःशिवएवस्वयंज्योतिर्भासतेइतिद्वयोरर्थः ६८५ । ६८५ तदक्षर
मिति । तच्चुद्धमात्मरूपमक्षरमित्युक्तं तदेवचसवितृपदेनोक्तस्यजगत्कारणस्यसूर्यमंडलांतस्थस्वरणीयमाराध्यंरूपंगायत्र्योक्तमित्यर्थः ६८७ तदेवचाराधितंसद्बुद्धिप्रदमित्याह प्रज्ञेति । तस्मा
देवहेतोरिषंप्रज्ञापुराणीअनादिसंप्रदायागतास्माकंजाताययासएवदेवःपुराणोजगत्कारणत्वापलक्षिततत्पदार्थरूपःसाक्षात्कृतइत्यर्थः ६८८ ऊनविंशतितमस्यार्थमाह बुद्धिरितिद्वाभ्यां । गुरो

यद्वत्तद्वद्विजगतोमायैषापरतःस्थिता ॥ मायायाःपरतोदेवोजगतोव्यापकोहियः ६८२ गूढःसर्वेषुभूतेषुज्ञात्वातंशिवमद्वयम् ॥ पाशाःसर्वेप्रहीयंतेकामक्रोधा
दिनिर्मिताः ८३ अंगुष्ठमात्रःपुरुषोयोमयापरिकीर्तितः ॥ महात्माविश्वकर्मापस्वयंज्योतिर्महेश्वरः ८३ मायाविश्वस्यजनिकाआत्मरूपायदातुसा ॥ प्रलीयते
तमश्चेतन्नदिवा ननिशापिच ८५ नसन्नैवाप्यसच्चैतत्शिवएवाक्षरस्तथा ॥ केवलोभासतेस्वस्यभासाद्वैतविवर्जितः ८६ तदक्षरंपरं ब्रह्मगायत्र्याप्रतिपादितम् ॥
सवितुर्वरणीयंतज्जनकस्यमहात्मनः ८७ प्रज्ञाचनिर्गतातस्मादस्माकंबुद्धिरूपिणी ॥ पुराणीभगवान्सैषययास्माभिर्विलोकितः ॥ पुराणःसर्वजगतःकर्तार्थस्त
त्पदस्ययः ८८ बुद्धिरेपासमुत्पन्नाप्युपदेशात्पुरागुरोः ॥ नैनमूर्ध्वनसर्वासुदिक्षुमध्येपिनैवच ॥ पर्यग्रहीदिदानींचगृह्णीतिसर्वतोपिच ८९ नतस्यप्रतिमालोकउ
पमार्थेत्रविद्यते ॥ महद्यशइदंनान्यस्यास्तेत्रमहात्मनः ९० विलोकयतेनकेनापिरूपमस्यात्रचक्षुषा ॥ नैवतद्ब्रह्मण्योग्यमानंदंआत्मस्वरूपतः ९१ हृदयस्थेन
मनसामनोवृत्तिनियम्यहि ॥ विलोकयेत्प्रसादेनरुद्रस्यास्यमहात्मनः ९२ एवंसंप्राप्त्यर्थंतदेवमेकाग्रहृदयेस्थितम् ॥ जन्मादिविक्रियाश्चन्योभगवत्पाशमोचकः
९३ अग्रिमध्येयथाजंतुर्मरणेनविवर्जितः ॥ प्राप्नोतिदुःसहंदुःखमहमेवंवपुःस्थितः ६९४

रूपदेशात्पूर्वमस्माकंबुद्धिस्तदाकारतयासमुत्पन्नाप्यूर्ध्वादिदिक्षुकोणेपुष्पत्रांतापिचएनमात्मानंनान्नाग्रहीत् इदानींगुरोरुपदेशानंतरंतुतमात्मानंसर्वत्रगृह्णातीत्यर्थः ६८९ कीदृशंतदात्मरूपमितिनप्र
ष्टव्यंतदुपमानाभावेनतदुत्तरस्यावचनीयत्वादित्याह नतस्येति । प्रतिमाउपमानं तस्यनिरतिशयभेमास्पदत्वबोधकंमहद्यशइत्याकारंनानेति ६९० आत्मनोऽविषयतांबोधयतोर्विशेषार्थमाह
विलोकयतइतिद्वाभ्यां । अस्यात्मनःस्वरूपंचक्षुरादिभिःकरणैर्नलोकयतेयतस्तत्सहस्रोक्तायग्रहणाययोग्यंनभवतिअद्वयलक्षणानंदरूपत्वादित्यर्थः ६९१ हृदयस्थेनेति । हृदयस्थंमनःकृत्वात
तदृत्तीनिरुद्ध्यचईश्वरानुगृहीतःकश्चिदेवतंविलोकयेदिति ६९२ ईश्वरप्रसादेनप्रार्थनाभिन्नपरमंत्पमंत्रद्वयंतत्रप्रत्यमस्यार्थमाह एवमितिनत्रयोदशभिः । सचसाक्षात्कारहेतुःप्रसादस्तेदेवंहृदये
स्थितंसन्नितिमेवंसंप्राप्त्यर्थमष्टेइतिसंबंधः एवंकथमित्याकांक्षायामाह जन्मादीत्यादि । हेभगवन्भवान्जन्मादिविक्रियाशून्यत्वादस्माकंजीवानांपाशमोचनशक्तोभवतीत्यर्थः ६९३ अहंत्य
त्यंपाशबद्धोभयातौस्मीत्याह अग्रीत्यादिना । यथाजीवन्नेवाग्रिमध्यगतोजंतुर्दुःखीभवेत्तथाहंशरीरेदुःखाग्रिमयेस्थितोदुःखितोस्मीति ६९४

६९५ दशमिति । मत्समोदीनोनास्तित्वत्समश्रोद्धरणक्षमः कृपालुर्नोस्तीति योग्यः संवशो विधिना कृत इति भावः ६९६ ईशं शपथेन वज्राति यदीति । यदि च वेदानां प्राप्ताप्यममं कुचदृत्तिपदेषु शंकरः सुखप्रदानकत्वेन शंकरनामदेवः प्राणमोक्षातः प्राणे जीवनावस्थायां मोक्षे च आततः पूर्ण इति प्रसिद्धं तत्र प्राणेतत्संनिध्यं कोत्वेवाप्यात्कः प्राण्याद्येदृश आकाश आने दोनस्यान् इति श्रुतिर्दर्शयति मोक्षेतत्संनिध्ये तु यदाऽऽत्म इत्यादिकाऽऽदशमंत्रपूर्वाद्धादीनि शतशो वाक्यानि तेन सत्येन हे भगवन् मे दुःखं नाशयेत्यर्थः प्राणमोक्षादिति पंचम्यंतपात्रे प्राणमोक्षान्मरणात्पूर्वमिति शेषः ततः तेन सत्येन जीवत एव मे दुःखं नाशयेत्यर्थः ६९७ आर्तेति । यतो भवत आर्तानां दुःखितानां त्राणकरत्वं वेदवाक्यसमुदायादवगतमतस्त्वां प्रपन्नोऽस्मीत्यर्थः ६९८ ननु त्वं स्वयमेवात्मानं विचार्य निर्दुःखो भव किं मदनुग्रहेण न्याशंकां वारयन्नाह अहमिति । अहं कश्चिद्वज्रापि गुणिगणनायामागम्योस्मियतः स्वात्मानमपि न जानामि तत्किं जडोऽसीति शंकां वारयति दुःखमित्यादिना । यथा शिशुर्बालः सुधीः अतिमुग्धावस्थामतिक्लान्तः सोऽप्येनैर्जनैरारण्ये प्रक्षिप्तो भूतः सन्दुःखमेव जानाति तथाहमपि दुःखमात्रज्ञानोपक्षीणचैतन्यद्विद्वयोरर्थः ६९९ । ७०० स्वप्रक्षेपस्थानस्य संसारस्य सोऽप्यद्वारण्यसाम्यमेव स्फुटयति क्षुत्पि

त्रिविधैर्दुःसहैर्दुःखैः पीडितोऽस्मि निरंतरम् ॥ तत्राधीनः पशुर्नित्यमनीशः पुण्यपापयोः ९५ दशादीनतमां प्राप्ते मत्तो नान्योऽस्ति कश्चन ॥ कृपालुश्च तथा त्वंतु नियंता पुण्यपापयोः ९६ यदि वेदाः प्रमाणानि यदिति प्रतियोगः ॥ प्राणमोक्षाऽऽततः प्रोक्तं दुःखमेतद्विनाशय ९७ आर्तत्राणकरो यस्माद्देववाक्यान्मया श्रुतः ॥ भवानतः प्रपन्नोऽस्मि भवंतं दीनवत्सलम् ९८ अहं कश्चिन्न जानामि स्वात्मानमपि शंकर ॥ दुःखमेकं विजानामि मातृहीनः शिशुः सुधीः ९९ अरण्ये निर्जने सर्पव्याघ्रादिपरिवारिते ॥ परित्यक्तो यथा तद्वत्परंभयमुपागतः ७०० क्षुत्पिपासे पिशाच्यौ द्वे बाधेते मामहर्निशम् ॥ यौवनं वनमाविष्टं सर्पः कंदर्पनामकः ॥ दशत्यतिविषोऽनित्यं प्रतीकारविवर्जितः ७०१ इमेशब्दादयस्तद्वृत्ताः सर्वत्र संस्थिताः ॥ वधूकाकैश्च सहिता हंतुमायां त्यनेकशः ७०२ क्रोधसिंहस्य नादेन हृदयं परिदूयते ॥ ममलोभोऽपि चित्रोऽयं तरुर्नैत्रदाहकः ॥ रुणद्धचपि प्रकाशं च ममाहं नाम को गिरिः ७०३ एवमादि सहस्राणि दुःखानि मयि संति भोः ॥ यानि श्रोतुं न च भवानशक्नोति कं रुणावृतः ७०४ रुद्रयते मुखं सौम्यमघोरं दक्षिणेऽस्ति हि ॥ दक्षं शिवतमं तनुगुरु रूपं महेश्वर ॥ पाहितेनाद्यमानित्यं वीतिशोकं कुरु प्रभो ७०५ यावन्नो जायते नैतद्ब्रह्मानंदः शुचापहः ॥ तावच्च भगवान्मृत्युर्माहिंसी नोत्र किंचन ॥ कुपितो यद्वदेते पांनिहंसी शाखिलं प्रियम् ७०६

पासेदिति त्रिभिः । अत्र संसारारण्ये क्षुत्पिपासे पिशाच्यौ दुःखयतः यौवनरूपमहारण्यं प्रविष्टं च मां कंदर्परूपः सर्पो दशतिदंशविषेण मोहयति ७०१ इमे इति । यत्र यौवनारण्ये शब्दादिविषयरूपा वृक्षानारीरूपाः आकाशमयमयं विवेकादिमयं शरीरं हंतुमायांति ७०२ क्रोधेति । अत्रारण्ये क्रोधरूपः सिंहो हृदयं गंजितेनापयति तथा लोभस्तरुः डाकिनी वाहनत्वेन प्रसिद्धो मृगविशेषश्चित्रो नानारूपो दर्शनेन नेत्रतापको वतेते अतएव लुब्धं दृष्ट्वा तारो हृष्टिपरिवर्त्तयंतीति प्रसिद्धं तथा हंकाररूपो गिरिर्मदात्मरूपादित्यस्य प्रकाशं दयति विध्याचलवदित्यर्थः ७०३ एवमादीति । एवमादीनि सहस्राण्यमरूपा तानिरूपाणि ये पांतादृशानि मम दुःखानि संति यानि श्रोतुं भवान्करुणाविगाकुलितत्वात् स मयि इत्यर्थः ७०४ रुद्रेति । हे रुद्ररूपो क्तुः स्वस्य परिहारकत्वाद् रुद्रसंज्ञयत्तव मुखानां तत्पुरुषाघोरसंयोजातवामदेवैशानारूपानां पूर्वादिदिक्षु मध्ये च क्रमेण स्थितानां मध्ये दक्षिणं मुखमघोराल्पदक्षमुपदेशे कुशलं च प्रसिद्धं तेन मारंक्षेत्यर्थः ७०५ मान इत्यादेरंत्यस्यार्थमाह यावन्नतिपंचभिः । यावन्नोऽस्माकमधिकारिणामिदमुत्कल्लणं ब्रह्मज्ञानं न जायते तावदस्माकं प्रियं सुतादिरूपं मृत्युरूपः स माहिंसी यथा इतराणां पापिनां प्रियं हंसितं त्येत्यर्थः ७०६

रोगादिकमिति । तथास्मात्प्रपत्येषुविशेषतोमंत्रोपात्तेषुपुत्रेषुगवादिपुत्रोमादिकंचित्तोभक्तमास्तु ७०७ वीरानिति । तथावीरपदार्थानुपुत्रभ्रात्रग्रिहपांस्तथाभामिपदोक्तानुपकारकरान्राजादी
नस्मत्तःप्रथमंमार्हिंसीः तत्रात्रेर्वीरपदार्थत्वं वीरहावाएपदेवानांघोषिमुद्रासप्तते'इतिश्रुतिसिद्धं । नह्यपादिपदत्रयमुत्तरान्वयि ७०८ परंत्वेतत्प्रार्थनंत्वधिकरुणावरुणालये स्वभावादस्माकंत्राणपरेऽ
नुवादभूतमित्याह नहिनस्तीति । यतोभवानस्माकंप्रियंस्वयंनहिनस्तिनहंतिप्रत्युतायुर्ददाति ततःप्रार्थनापुनरुक्तिमापत्वादनुवादभूतत्वार्थः ७०९ धनेति । यथावासाधनसंपन्नाःसदमित्यपदोक्ते
सर्वकालेवयंपरिचर्यामाराधनंकुर्मस्तथाकुरु ७१० चतुर्थपंचमाध्यापन्याख्ययोःसमाख्यारंभोसूचयन्नाह एवमिति । योदेवइत्थंस्तुतोभोगमोक्षप्रदस्तंपुनःपंचमाध्यापनंनानुसारेणवोयुष्मभ्यं
क्षिप्तशतशोपिपथंयवक्तव्यमितिन्यायादित्यर्थः ७११ अत्रप्रथमेषणमंत्रास्तेतपदार्थप्रतिपादकास्तेष्वायस्यकर्मज्ञानमार्गयोःसंप्रदायप्रवर्तकत्वमीश्वरस्पर्शयतोऽर्थमाह क्षराक्षरेइतिपंचभिः । अनि
त्याभ्युदयफलकत्वेनक्षरपदोक्ताकर्मरूपाऽविद्यामोक्षहेतुविद्यात्वक्षरपदोक्ताद्वेअपिइमेब्रह्मणासंबद्धे यतःकर्मविद्यापिचित्तशुद्धिद्वाराब्रह्ममाप्तिहेतुरितिभावः । पुनःकीदृशे वेदवृक्षेपत्राच्छादितफलव

रोगादिकंचमाभूयादपत्येषुसुतेपुच ॥ विशेषतोत्रनोदेवगवाश्वादिपुत्रासदा ७०७ वीरानभ्रातृन्सुतानग्रीन्राज्ञोवामत्प्रियानपि ॥ अस्मत्तःपूर्वमेवैतान्मार्हिंसीर्नः
स्वयंप्रियान् ७०८ नहिनस्तिभवान्यस्माच्चित्रमायुर्ददातिच ॥ ततोस्मद्विषयेनैवंसंप्रार्थ्यमिहविद्यते ७०९ धनधान्यादिसंपन्नावयंतंपरिचारकाः ॥ यथासु
खेनतेकुर्मःपरिचर्यातथाकुरु ७१० एवंसंप्रार्थितस्तेषांयोददातियतोऽश्वराः ॥ भोगमोक्षंचवोदेवस्तंभूयःकथयाम्यहम् ७११ क्षराक्षरेइहप्रोक्तेविद्याविद्येमनी
पिभिः ॥ द्वेइमेब्रह्मसंबद्धेनिगूढेवेदपादपे ॥ उभयोरेतयोरीष्टेकर्मज्ञानाख्ययोःशिवः ७१२ अविद्यापठ्यतेवेदेकर्ममार्गोविनश्वरः ॥ ब्रह्मज्ञानार्थमेपोपिक्तोब्रह्म
परोभवेत् ७१३ ब्रह्मज्ञानंसदाब्रह्मपरंतद्विषयतः ॥ अमृतंमोक्षहेतुत्वाद्विद्यास्याच्चयथार्थतः ७१४ कर्मविद्येसदाऽनंतेनादत्वास्वफलंनृणाम् ॥ विनश्यतोय
तस्तेनकीर्तितेमुनिपुंगवैः ७१५ विद्याविद्येइमेस्यातांशिवस्यैवप्रसादतः ॥ मनुजानांसदासौम्यानान्यथाकहिंचित्कचित् ७१६ चतुर्विधानांभूतानांयोवीजा
न्यधितिष्ठति ॥ यश्चसर्वाणिभूतानित्रीजानिचमहेश्वरः ७१७ विचित्रवर्णकपिलमृपिसर्वार्थदर्शकम् ॥ हिरण्यगर्भप्रथमंजातंविश्वस्यकारणम् ७१८

ब्रूतयास्थिते अनयोरीशःप्रवर्तकःफलदश्चशिवएवेत्यर्थः ७१२ प्रथमंक्षरपदोक्तकर्मविद्यारूपाविद्यायाःपरंपरयामोक्षहेतुत्वमाह अविद्येति । एककर्ममार्गः ७१३ ब्रह्मज्ञानस्ययथार्थत्वेनविद्यापदो
क्तस्यब्रह्मप्रापकत्वेनाक्षरत्वममृतत्वंचप्रसिद्धमेवेत्याह ब्रह्मज्ञानमिति । यतस्तद्विषयंब्रह्माकारम् ७१४ उभयोरुक्तरूपविद्याविद्ययोरनंतत्वंस्फुटयति कर्मेति । यतःकर्मचविद्याचएतेस्वस्वफलमदत्वा
ननश्यतःकित्यवश्यंफलंदातेत्येतेनहेतुनाअनंतेत्युक्तेइत्यर्थः ७१५ तयोरीशवंशिवस्यस्फुटयति विद्याविद्येइति । हेतोऽभ्यासतयःशिवस्यजीवेभ्यःसंसारिभ्योऽन्यस्यविलक्षणस्वप्रसादात्तयोःसिद्धिः
७१६ द्वितीयस्यार्थमाह चतुर्विधानामितित्रिभिः । यःसर्वेषांजरायुजादीनांभूतानांवीजानिकललादिरूपाण्यधिष्ठापस्थितोयश्चसर्वभूतरूपेणयोनिरपदोक्तद्वीजरूपेणचविवर्तते ७१७ विचित्रेति । वि
चित्रवर्णत्वेनकपिलपदोक्तसर्वार्थदर्शकत्वेनकपिपदोक्तचहिरण्यगर्भवेददानद्वाराज्ञानेनानाविषयोयंविभर्तितंचहिरण्यगर्भजयमानंमृष्टिमर्थपश्यत्यालोचयतिसईश्वरस्तत्पदार्थोवाच्यइतिद्वयोर्थः १८

७१९ तृतीयस्वार्थनिरूपयति चतुर्विधानामिति । जरायुजांडजस्वेदजोद्भिजरूपं योनिचतुष्टयं प्रत्येकं बहुधा एकविंशतिलक्षविधं कुर्वन् अनेकशोऽवांतरभेदैर्योगेन साधर्म्येण जालसमं यः करोतीत्यर्थः ७२० भूयश्चेति । भूयः प्रलयकाले सकलं सृष्टं स्वकीये क्षेत्रे मायारूपे संहरति ततः पुनः सृष्टिकाले नानाविधं पूर्ववत् सृष्ट्वा न्यत्ययेन द्वितीयावद्व्यवचनस्थानीयप्रथमावद्व्यवचनांतपतिपदे कान्तदिकृपायां दीश्वरमुद्रास्वस्य सर्वाधिपत्यं प्रकटयति सोयमीश्वर इत्यर्थः २१ चतुर्थपंचमयोरर्थमाह प्रकाशयन्निति षड्विः । यश्चान्दान् नृपभद्वयविश्वभारं वहन् रविरूपो भूत्वा सर्वादिशः प्रकाशयन् प्रातिभ्रमतिस्वेन तेजसाराजने च लोकां नुग्रहाय ७२२ एवामिति । एवं तथा चतुर्विधानां भूतानामेकैकमिति श्लोकोक्तेन प्रकारेण नानाविधानेकान्योनिस्वभावानविष्ठापतिष्ठति ७२३ भगवानिति । तथायं भगवान् ऐश्वर्यादिसंपन्नो वरणीय आराध्यः स्त्रीपुरुषादीनां स्वभावान् पूर्वसंस्कारानुरोधि चित्तवृत्तिविशेषरूपान् संतत्पादिप्रयोजकानधितिष्ठति पाकं फलाभिमुखं नयति च ७२४ विश्वेति । तथायं विश्वस्य कारणभूतो भगवानेताज्ज्ञानायो

ईश्वरः स भवेन्नित्यं यस्तं ज्ञानैर्विभर्त्यपि ॥ दत्वा तु चतुरो वेदानेकार्थसमन्वितान् ॥ जायमानं च तं स्वस्माद्यः पश्यति सर्वेश्वरः ७१९ चतुर्विधानां भूतानामेकैकं बहुधा त्रयः ॥ जालवत्कुरुते नाना योनिभेदैरनेकशः ७२० भूयश्च सकलं स्वस्मिन् क्षेत्रे स संहरत्ययम् ॥ नानाविधं ततस्तद्वत्सृष्ट्वा देवो महेश्वरः ॥ सर्वाधिपत्यं स्वस्यायं महात्मा कुरुते तथा ७२१ प्रकाशयन् दिशः सर्वास्ति र्यगूर्ध्वमधस्तथा ॥ अनङ्गानिव यात्ये परविर्विश्वधुरं वहः ॥ भ्राजते तेजसा स्वेन लोकानुग्रहकारकः ७२२ एवमुक्तप्रकारेण देव एको महेश्वरः ॥ नानाविधानेकांस्तु स्वभावांश्चाधितिष्ठति ७२३ भगवान् वरणीयो यं पाकं नयति सर्वतः ॥ स्त्रीपुंसादिस्वभावांस्तान् प्रजोत्पत्त्यादिहेतुकान् ७२४ विश्वयोनिस्तथैवैतान् पूर्वांश्च परिणामयेत् ॥ यतो भवति बालो यं युवा वृद्धश्च सोपि हि ७२५ किं वृहक्तेन तस्या ब्रह्माधिष्ठातृत्वमस्य हि ॥ प्रति सर्वाणि भूतानि गुणैश्च सहितान्यपि ७२६ विश्वस्य संतियस्यात्र गर्भे तदधिष्ठति ॥ अधिष्ठाय च सर्वाणि व्यापारेष्वपि योजयेत् ७२७ एक एव पुमान् ब्रह्म नित्यं सर्वस्य कारणम् ॥ जानाम्यहं हितं ब्रह्म वेदगुह्यं सनातनम् ॥ नानाज्ञानेषु संगूढं स्वयं ज्योतिः स्वरूपकम् ७२८ जानाति भगवान् ब्रह्मा यश्च लोकस्य कारणम् ॥ रुद्रप्रसादतश्चान्ये जानंति च महाधियः ॥ वेदकारणमीशानं सर्वज्ञं च स्वयं प्रभम् ७२९ देवाश्च मुनयो येन्ये ब्रह्माहमिति देहिनः ॥ तद्विदुस्तन्मया भूत्वा तेऽमृतत्वं हि भोजिरे ७३०

निदेहान् पूर्वांन् पूर्वावस्थाशालिनः परिणामयेदुत्तरावस्थानयेत् यत ईश्वरप्रयुक्तपरिणामिस्वभावादप्यं देहो बालादिवृद्धांतरूपो भवतीत्यर्थः ७२५ तस्य सर्वाधिष्ठानत्वं कैमुत्यन्यापदं दर्शयति किं वृहक्तेनेति । तस्याधिष्ठानत्वं प्रति अभिलक्ष्य बहुना विशेषत उक्तेन किं यतो यस्य स्य विश्वस्य जगतो गर्भे उक्तानि स्वभावलक्षणगुणसहितानि भूतानि संतिवर्त्तन्ते तद्विश्वमेव सर्वं शोधितिष्ठति अधिष्ठाय च सर्वाणि व्यापारेष्वपि योजयेत् ७२६ । ७२७ पशुस्यार्थमाह एक एवेति त्रिभिः । स उक्तलक्षणः पुमान् सर्वस्य कारणत्वादभिन्ननिमित्तोपादानत्वाद्ब्रह्माद्वितीयो भवति तद्ब्रह्माहं श्वताश्चरतामावेति । कीदृशं वेदगुह्यं उपनिषद्भागेन प्रदर्शितं । पुनः कीदृशं लौकिकघटादिज्ञानेष्वपि स्वयं प्रकाशचित्पूणे स्थितं गूढं गूढैरलक्षितं ७२८ जानातीति । तज्जगत्कारणं तत्त्वं रुद्रानुग्रहात् ब्रह्माहिरण्यगर्भः अन्ये च मुधियोजनंति कीदृशं वेदकारणतया स्फुटीकृतं सर्वज्ञताकं ७२९ देवा इति । देवादयो न्ये च देहिनो ये येन तत्त्वं विदुर्जानंति स्म ते तेऽमृतत्वं गताः ७३०

अथसप्तमादयोद्वादांशं त्रैलोक्यं पदार्थतयात्मानं प्रतिपादयतीति सूचयंस्तेषां क्रमेणार्थमाह कामेत्यादिना देहानां ग्रहणेऽप्यनःपूर्वप्रेथेन । यः पुरुषो जीवतामापन्नः सन् कामादिरूपान् सत्त्वरजस्तमइ
त्याकारान् वा गुणानुपाधिमानं चेत्येति भजते यथा जलं स्वसंयोगिवन्निष्ठं पृष्ठादीनां धर्मानौ गगणं धावन् भजतितथेत्यर्थः ७३१ तादात्म्यमिति । गुणैश्चिगुणात्मकैरुपाधिभिस्तादात्म्याऽप्यारंभाप्य
रामादिदृष्टद्वारा कर्माणि करोति अदृष्टद्वारा च कर्मणां फलानि कृत्वा तेन उपाधितादात्म्याऽप्यस्यैव कर्मफलानां भोक्ता भवति कीदृशः वस्तुतएको महेश्वरः पुनः कीदृशः नानारूपैः सत्त्वादिगुणैस्तदात्म्या
ध्यासाद्विशेषरूपानां रूप इति द्वयोरर्थः फलस्येत्येकत्वं जातो ७३२ । ७३३ उत्तममिति । तथा यमात्मा प्राणाधिपः प्राणतादात्म्यापन्नः संस्तेन प्राणेन क्रियाशक्तिरूपेण कृतैः कर्मभिर्देवपानपि
त्याणस्तु दजं तु भावरूपमुत्तमादिमार्गत्रयं गच्छन् सर्वतोयातिभ्रमति ७३४ अष्टमार्थमाह हृदयेनेति त्रिभिः । तथा यं पुमान् सर्वपरिच्छेदातिगतोऽपि हृदयदेशमप्यासादंगुष्ठपरिमाणो भवति तथा हमात्र
हंकारेण संकल्पेन मनोवर्धमेण सहितस्तथा बुद्धेर्गुणैर्धर्मैर्वृत्तिरूपैः परिणामैः कीदृशैः आत्मनाप्यविद्याशक्तेन विवक्षोपादानतयाचितैरेतत्स्वप्रदृष्टमैः साक्षिणमंतराभा नानर्हं युक्तस्तद्वासक्तपालो

कामक्रोधादिकानित्यंतथासत्त्वादिकानपि ॥ योऽन्वेति पुरुषो नीरयद्वदौष्ण्यादिकान् गुणान् ७३१ तादात्म्यं च गुणैः प्राप्य कर्माणि कुरुते भुवि ॥ फलानामपि तेनैव
भोक्ता भवति चेश्वरः ॥ कर्ता च तद्वदेव फलस्यैको महेश्वरः ॥ विश्वरूपः सत्त्वरजस्तमोगुणसमन्वितः ७३३ उत्तमं मध्यमं मार्गमधमं च समाव्रजन् ॥ प्राणाधिपः
कृतैस्तेन कर्मभिर्यातिमर्षतः ७३४ हृदयेन समो भूत्वा सर्वमानातिगः पुमान् ॥ अंगुष्ठमात्रो रविवत्स्वयं ज्योतिः प्रकाशते ७३५ अहं संकल्पसंयुक्तो गुणैर्बुद्धिकृतैः
सदा ॥ आत्मनारचितैस्तद्वत्स्वप्रदृष्टमैरपि ७३६ बुद्धेरल्पप्रमाणत्वात् तत्रस्थः पुरुषो महान् ॥ आराग्रमात्रो भवति बुद्ध्या दृष्टो मनीषिभिः ॥ निरुष्टो जीवतांगत्वा
सर्वोत्कृष्टः परः पुमान् ७३७ बुद्धौ स्थितस्य जीवस्य सूक्ष्मता येह विद्यते ॥ तस्यां मानमिदं प्रोक्तं विद्वद्भिः सूक्ष्मदर्शिभिः ७३८ केशांतः शतधा भिन्नः पुनश्च शतधा कृ
तः ॥ सयावांस्तावता तु ल्यो जीवो ज्ञेयो मनीषिभिः ७३९ ब्रह्मविज्ञान उत्पन्ने बुद्ध्युपाधिपरिक्षयात् ॥ स एवानंतरूपः स्याज्जीवो ब्रह्मात्मरूपतः ७४० आत्मान
स्त्रीपुमात्रापिनैव चायं न पुंसकः ॥ यद्यच्छरीरमादत्ते तत्तस्यान्नद्वत्पुमान् ७४१ बाह्यैर्विषयजैर्भोगैरांतरैश्च सुखेच्छया ॥ अन्नपानादिसंप्राप्त्या वृद्धिमे
ति च जायते ७४२

चितः सत्त्वरविवत्स्वयं ज्योतिरेना विभवंतीति द्वयोरर्थः । एतेन बुद्धिगुणात्मगुणपदयोः सामानाधिकरण्यं सूचितम् ७३५ । ७३६ तुरीयपादार्थमाह बुद्धेरिति । तथा यं पुमान् बुद्धेरल्पपरि
माणमादाय तत्र बुद्धौ स्थितः प्रतिविवितः सन् आराचर्मप्रभेदिनी तदप्रतुल्यपरिमाणो भवति एवं जीवतांगत्वा बुद्ध्याऽवरोऽनिनिरुद्धोऽपि सन् मनीषिभिर्वावेकिभिर्नोऽस्ति वरोऽप्यस्मादितो न्युत्पत्त्याऽवरोपदोक्ते
न सर्वोत्कृष्टत्वेन दृष्टेत्यर्थः ७३७ नवमार्थं दर्शयति बुद्धाविति त्रिभिः । तस्यां सूक्ष्मतायामुपलक्ष्यापां सत्यां सूक्ष्मताया उपलक्षणाार्थम् ७३८ केशांत इति । केशस्यांतोऽग्रभागः सकेशभागो या
वान्यत्परिमाणः ७३९ यदा त्वयमात्मानं प्रत्येन जानाति तदंशं तो भवतीत्याह ब्रह्मेति ७४० दशमस्यार्थमाह आत्मैति । आत्मा स्वतः स्त्रीत्वादिहीनोऽपि तच्च हेतुतादात्म्याऽप्यासत्त्वाऽविद्य
यैव स्त्रीत्वादिभागे भवति ७४१ एकादशांशं उच्यते बाह्यैरिति चतुर्भिः । तथा यमात्माऽदिव्यास्वरूपानर्हं विस्मृत्योपाधिरूपमात्मानं मध्यमानः सुखेच्छया कृतैर्दर्शनस्पर्शनादिजनेष्वंशैः संकल्पा
दिजनेष्वंशैश्च भोगैर्हं मपदोक्तैः 'शब्दादीन् विषयान् येषां दृष्टिप्राप्तिरुद्धति' इति भगवद्गीतोक्तैस्तथा न प्राप्या तथा बुद्धिपदोक्तपापानप्राप्या च वृद्धिमेति देहादिबुद्धिप्राप्तवत्त्वात्मानो वृद्धिमन्वते जायते-

—चतुष्टयासनावासितो जन्मानिभतेचेत्यर्थः ७४२ एषु जन्मादिपुष्पाणि निमित्तमित्याह पुण्येति । स्पष्टम् ७४३ देहविशेषलाभे तत्तत्कलाभे च कर्मनिमित्तमित्याह कर्मानुसारतश्च ।
समाप्तिः सम्यक्प्राप्तिस्तदर्थं न पुंसकादिसंज्ञाश्रयान् देहांस्तत्र तत्र स्थाने लोके क्रमेण प्रयाति एवं नानाजनौ नानाविधजन्ममुयाति भ्रमतीति द्वयोः संबंधः ७४४ । ७४५ द्वादशार्थे उच्यते स्थूलानि ति
द्वाभ्यां । अथ मात्मा यन्न तव स्थूलान्गजादिदेहान् सुक्ष्मान् पुष्पादिदेहान् प्रयाति तत्र स्वपदोक्ताया बुद्धेर्गुणानां समावेशः संसर्गापि हेतुरित्यर्थः ७४६ न केवलमुक्ता एव संसरणे हेतवः किन्तु निष्कृष्ट
त्वप्रयोजकत्वे स्वरूपा ज्ञानमप्यन्यमूल्यं निदानं बोध्यमित्याकारमुत्तरार्थार्थमाह निष्कृष्टत्वमिति । निष्कृष्टत्वं कार्पाण्यलक्षणं निष्कृष्टत्वप्रयोजकं कारणमज्ञानं समाप्य स्वस्मिन् कल्पयित्वा एकादशेन्द्रियज्ञान
कर्मेन्द्रियमनोरूपैः क्रियागुणात्मगुणपदाभ्यामुक्तैस्तादात्म्यं प्राप्तः सन् वस्तुतः सर्वसंगविवर्जितोऽप्यात्मतिपादेहानां ग्रहणे हेतुर्भवतीत्यर्थः ७४७ एवं त्वं पदवाच्यार्थोक्तोऽथ तस्य लक्ष्यार्थतत्पदार्थाभेद
न दर्शयति त्रयोदशो मंत्रस्तदर्थोक्तप्रामाण्य इत्याह अनाद्यनंत इति । यतो जन्मना शो नस्तस्ततोऽनाद्यनंतो यः कललदितर्वयो जस्थितः पुरुष उक्तस्तद्रूप एवापंतपदार्थस्तद्विज्ञानफलं सर्वपाशच्छेदरूपम्

पुण्यापुण्याभिधं कर्मनिमित्तमिह तद्भवेत् ॥ जन्मवृद्ध्यादिके कार्ये सर्वदेवयतीश्वराः ७४३ कर्मानुसारतश्चात्मा सुखदुःखसमाप्तये ॥ अनुक्रमेण संसारेयाति देहान्
नेकशः ७४४ न पुंसकस्य वा देवः स्त्रियो वा पुरुषस्य वा ॥ भूमिस्वर्गादिके स्थाने याति नानाजनौ पुमान् ७४५ स्थूलानि पिच सूक्ष्मान् सावहृन्देहान् प्रयात्यपि ॥ बौ
द्धैर्गुणैः समाविष्टो न त्वत्पुरुषः परः ७४६ निष्कृष्टत्वं समाप्यैव जीवो भवति कारणम् ॥ एकादशेन्द्रियैः सार्द्धतादात्म्यं समुपागतः ॥ देहानां ग्रहणे हेतुः सर्वसंगविवर्जितः
७४७ अनाद्यनंत एवायं सूक्ष्मो यः कललस्थितः ॥ उक्तो मया पुरा तस्य नास्ति नाशो जनिस्तथा ॥ अस्य विज्ञानतः पाशच्छेदः पूर्वमयेरितः ७४८ प्राणः प्रतर्दना
योक्तो यः पुरंद्रेण सत्यम् ॥ अहं ब्रह्मेति बोधेन ग्राह्यो भावाभिधेन हि ७४९ प्राणं श्रद्धां च भूतानि महाति दशकं तथा ॥ इन्द्रियाणि मनश्चैव तद्द्वंद्वं शरीरिणाम् ७४०
वीर्यतपश्च मंत्राश्च कर्मलोकान्सनामकान् ॥ कला एताः समर्जा दौ सर्वदेहस्थितो हियः ७१ यस्मात्कलाकरस्तस्माद्वा भावकः शिवः ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योति
र्मंगलानां हि मंगलम् ७५२ य एनं परमात्मानं ज्ञातवंतो मुनीश्वराः ॥ देहं संकारणं ते त्रत्यक्तवंतो यतीश्वराः ७५३ एष एव मया देवः कारणं परिकीर्तितः ॥ परपक्ष
व्युदासेन पुनरेवं वदामिवः ७५४

पि पूर्वमुक्तमित्यर्थः ७४८ ऐक्यपरस्य चतुर्दशस्यार्थमाह प्राण इति । यद्वेद्रेण प्रतर्दनाय प्राणत्वेनोक्तः स आत्मा भावपदोक्तेनाहं ब्रह्मेत्याकारबोधेन लभ्यत इत्यर्थः मंत्रप्रथमाहं न अनुपाणः ईडेन ई
ड्येन वेद्रेण आख्यानिरूपणं यस्येत्याकाराऽऽनीडाख्यपदव्युत्पत्तिः सूचिता ७४९ तथा ये वात्मा प्रश्नेऽपि न तत्प्रसिद्धानां कलानां संश्लेषाह प्राणमिति द्वाभ्यां । प्राण आत्मन उक्तमणादिसाधनं
श्रद्धाचिकीर्षारूपा पंचमहाभूतानि एवं सप्त ईन्द्रियाणां दशकं मंत्रमनो नवमं अहं दशमं ततो वीर्यं सामर्थ्यं ततस्तत्पस्ततो मंत्राः स्मर्यमाणान् स्त्रयो दशस्ततः कर्मयागादिरूपंततो लोकाः फलानि ततस्तत्पं लोकाणां
नाम पौडशं एताः कला उत्तरोत्तरं प्रतिकारणभूताः सप्तर्जैति द्वयोरर्थः ७५० । ७५१ यस्मादिति । उक्तकलाहेतुत्वादेव यावद्दृश्यस्य भावाभावयोर्दुष्टास्तमयोरहेतुर्भवति तत्तत्प्राद्वितीयत्वादानं दा
दिरूप इत्यर्थः ७५२ एवं ज्ञानफलमाह य एनमिति । संकारणं देहं शरीरं त्रय रूपबंधमिति यावत् ७५३ पंचमपष्टाध्यायव्याख्ययोः समाख्यारंभो सूचयति एष एवमिति । एष देव एव मामगमि
या पंचमाध्याय उक्तोऽथ पुनः पष्ठपरपक्षनिरासयुक्तिपूर्वकं बंधस्य माणाविधया वच्मि ७५४

तत्र स्वभावमित्यादेः प्रथमस्यार्थमाह कालेष्ट्यष्टभिः । केचित्कवयः कालादिरूपान्जगद्धेतून्वदन्ति परंतु ते एते कालादिकारणवादिनो वेदार्थपरिनिष्ठितानिष्णातान्भवन्ति ७५५ वेदार्थ इति । यतस्ते वेदार्थेऽतिगंभीरे निर्णेतुमशक्ता अतएव मोक्षमानान्यामोहं गताः संतो यस्मिंश्चिद्बहुजल्पन्ति ७५६ तत्त्वविद्विस्तेषां वचनं न ग्राह्यमानयुक्तिभ्यां हीनत्वादित्याह नतेपामिति ७५७ तत्र मानहीनतां स्फुटयति कालादीति । कालादयो जगत्कारणमित्यत्रार्थे वेदवाक्यरूपं प्रत्यक्षं तावन्नैवास्ति लौकिकप्रत्यक्षमपि तत्र नास्ति जगत्कारणस्यैन्द्रियाद्योग्यत्वात् एवं प्रत्यक्षरूपमूलाभावे अनुमानं स्मृतिरूपं तर्क रूपवान् प्रवर्तते निर्मूलस्य कुत्राप्यप्यप्राप्त्यादित्यर्थः ७५८ युक्तिहीनतां स्फुटयति कालादीनि चेति । कालादीनि हि जडान्येव कारणतया कल्प्यानि जडानां स्वातंत्र्येण हेतुत्वं तु बाधितमित्यर्थः ७५९ जडमिति । किञ्च जडत्वस्य कार्यत्वव्याप्यताया दर्शनात् कालादीनामपि किञ्चित्कारणान्तरं कल्प्यं स्यात् तथा च तद्धेतोरेव हेतुत्वमस्तु किं तेनेति न्यायेन मूलकारणस्यैव हेतुत्वमुचितं न कालादीनामित्यतः न तं युक्तिहीनमित्यर्थः न च ते जडत्वस्य श्रुतिसिद्धमायापान्यभिचारः शंक्यः तैः श्रुत्यर्थाननुसरणादिति भावः ७६० ननु वेदरूपं हि दैत्ये भास्वति कथं ते पामेवं व्यामोह इति चेन्न ईशमाया चरितस्याप्यर्थं नुयोज्यत्वादित्याह नाश्चर्यमिति । इदं बहुभाषणमत्र कारणत्वे तेषां वादिनां पट्टयते तन्नाश्वर्यं यत्स्वयंप्रकाशस्यैव स्वमायाविनोद्धृतो माया लक्षणो महिमा ७६१ ईशेन मायाया जगज्जामणं सदृष्टांतं द

कालस्वभावमुख्यान्यान्हेतून् केचिद्वदन्ति ॥ कथयस्ते परं नैते वेदार्थपरिनिष्ठिताः ५५ वेदार्थे निर्णयं कर्तुं न शक्ताः कर्हिचिद्विजाः ॥ मोक्षमानानां जल्पन्ति जात्यंधस दृशंवदु ५६ नतेपां वचनं कापि ग्राह्यं वेदार्थकोविदैः ॥ मानहीनं विहीनं च युक्त्या तद्वद्यतीश्वराः ५७ कालादिकारणेनास्ति वेदवाक्यं यतीश्वराः ॥ प्रत्यक्षं जगतोय तस्यात्कारणं तन्न विद्यते ॥ अनुमानं ततो नास्ति मूलहीनत्वं हेतुतः ५८ कालादीनि च कल्प्यानि जडान्येतानि कारणम् ॥ चेतनेन विनानैव भवंत्यत्र तु कर्हिचित् ५९ जडं सर्वभवेत्कार्यं कालादिच जडं तथा ॥ ततः कारणता तेषां युक्तिहीना यतीश्वराः ६० नाश्चर्यमिदमत्रैषां मूढानां भाषणं मुहुः ॥ स्वयं ज्योतिः स्वरूपस्य महिमा त्राय महुतः ॥ संसारचक्रमखिलं भ्राम्यते यस्य मायया ६१ वायुना भ्राम्यते तद्वत्तूलं न भसि सर्वतः ॥ तद्वद्बुद्धिमता बुद्धीर्भ्राम्यत्येष देहिनाम् ६२ येनावृता मिदं सर्वं सर्वदा ज्ञानरूपिणा ॥ कालकालो गुणैर्युक्तः सर्ववित्कर्मणां प्रभुः ६३ पंचभूतस्वरूपेण विवर्तयति धिगच्छति ॥ चितनीयः स सर्वात्मा सर्वदा मुक्तिका मिना ६४ ईश्वरः शुद्ध मनसा कृत्वा यज्ञादिकाः क्रियाः ॥ व्यापारेभ्यः पुनः कृत्वा निवृत्तिं मनसा सह ॥ इन्द्रियाणां विजानीयादविद्यादेः परं स्थितम् ६५ अविद्यैकयाऽयुक्तं पुण्यपापद्वयेन वा ॥ त्रिभिः सत्त्वादिभिर्वापि महाभूतैः सकारणैः ७६६

शेषं वायुनेति । स्पष्टम् ७६२ द्वितीयार्थमाह येनेति द्वाभ्यां । येनेश्वरेण ज्ञानरूपेणैवं सर्वविश्वमावृत्तं वेष्टितं यश्च कालस्यापि कालः स्वस्मिन् रूपसंहारकः गुणैः सत्त्वकामत्वादिभिर्भुक्तः सर्ववित्सर्वज्ञः कर्मणां प्रभुः फलदः आकाशादिभूतपंचक्रूपेण विवर्तयति अतस्त्विदं कल्पयथा भावं गतां च सर्वेश्वरः सर्वदा मुमुक्षुणां चित्तं दत्ति द्वयोरर्थः । श्रुतौ चित्तमित्यत्र लिङ्गपत्यपस्तुच्छांदसः ६३ । ६४ तृतीयार्थमाह ईश्वर इति त्रिभिः । ईश्वरपदं पूर्वाग्नितत्त्वेन दर्शितं मुमुक्षुः प्रथमं शुद्धेन फलाभिर्संधिरेन मनसा कृतैर्पागादि कर्मभिश्चित्तं शुद्धिं संपादयतः समनसा मिन्द्रियाणां स्वस्वव्यापारेभ्यो निवृत्तिं च संपादय स्वमाणा विद्यादितत्त्वेभ्यः परं वस्तुतः कालत्रयेऽप्यसंबद्धमात्मतत्त्वं विजानीयादित्यर्थः । एतेनात्मतत्त्वस्य तत्त्वांतरेणायोगं समं तेजानां तत्त्वाकारकस्तुरीयापदार्थः सूचितः ७६५ उक्तं स्फुटं सत्त्वांतराण्येकादिरूपेण दर्शयति अविद्ययेति । अयुक्तमितिच्छेदः अविद्यारूपेणैकैकतत्त्वेनायुक्तं सदाऽसंबद्धमेवं पुण्यपापाभ्यां सत्त्वादिगुणरूपैस्त्रिभिः पंचमहाभूतानि तत्कारणमन्यक्तं बुद्धिरहंकारश्च एते भगवद्गीतोक्तेरष्टभिः । अथवाऽपरैर्गहातिग्रहादिरूपैरष्टभिस्तत्त्वेऽप्यष्टकपदव्याख्याने दर्शितैर्युक्तं तथा कालेन तदवच्छेदकेनात्मपदोक्तं बुद्धिर्धर्मश्चायुक्तमिति द्वयोरर्थः ७६६

७६७ पुनर्विवेकिनोमोक्षप्रकारमेवविशदयतश्चतुर्थस्यार्थमाह कृत्वेतित्रिभिः । यएवमहेश्वरआत्मानानाकर्माणित्रैगुण्याभिमानेनकृत्वावाह्याभ्यंतराभावास्तत्तद्यापारेपुयोजयति स एवयदातेषांवाह्याभ्यंतरभावानांस्वस्वरूपेअभावमालोचयति तदाकर्मणांक्षयोज्ञानाग्निनादाहोभवतिततस्तेभ्योभावेभ्योपरोविविक्तः सन्स्वात्मरूपं प्रज्ञानबलाद्यातीतित्रयाणांसंबंधः ७६८
 ७६९ । ७७० ईशस्यजगत्कारणत्वादिनाऽद्वयत्वादिकंदर्शयतः पंचमस्यार्थउच्यते सर्वस्येतित्रिभिः । यः पुमानस्यकार्यजातस्यपुरापूर्वकालेमायाशबलरूपेणकारणतयास्थितस्तथाऽविद्यायाःसकार्यायाश्चेतनत्वेनसंयोगाश्चिदाभाससंबंधेनचेतनापमानतेतिपावत् तत्रचकारणंभवति ७७१ कालेति । यश्चमहात्मभिःकालत्रयानवच्छिन्नोवर्णिताभिःप्राणादिषोडशकलाभिर्हो नत्वलक्षणेनशुद्धरूपेणसाक्षात्कृतः ७७२ तदेवमादावुपास्यज्ञानोदयद्वारावहवःस्वंत्रात्मरूपंगताइत्याह तंविश्वरूपमिति स्पष्टम् ७७३ षष्ठार्थंदर्शयति संसारेतिपंचभिः । यःसंसारवृ

बुद्ध्याहमाष्टभिर्वापिसंसारेवापरैरपि ॥ कालेनचतथाबुद्धिगुणैःसूक्ष्मतमैरपि ७६७ कृत्वाकर्माणि सर्वाणिगुणैश्चविविधैःसह ॥ भावांश्चविविधांस्तद्वद्योयोजयति नित्यशः ६८ व्यापारेषुनिजेष्वेकःसुखदुःखप्रसिद्धये ॥ तेषामात्मकृतानांस्यादभावैकर्मणांक्षयः ६९ कर्मक्षयेपरंब्रह्मयातितेभ्यःसदापरः ॥ आत्मरूपंततः स्वात्मज्ञानादेषमहेश्वरः ७७० सर्वस्यास्यपुरादेवःस्थितोऽविद्याश्रयःपुमान् ॥ अविद्यायाश्चसंयोगेचेतनत्वेनकारणम् ७१ कालत्रयादतीतश्चप्राणाद्याभिर्विवर्जितः ॥ कलाभिःसकलाभिःसदृष्टःपूर्वैर्महात्मभिः ७२ तंविश्वरूपंसर्वात्मभूतमीडचंसुरासुरैः ॥ स्वचित्तेषुस्थितंदेवमुपास्यादौस्वमागताः ७३ संसारकालाविद्यानामन्योयःपरतःस्थितः ॥ विश्वंप्रजायतेयस्माद्धर्मदःपापहापुमान् ७४ ऐश्वर्यस्यसमग्रस्यधर्मस्ययशसःश्रियः ॥ ज्ञानवैराग्ययोश्चैवपण्णांभगइतीरितम् ७५ उत्पत्तिःप्रलयश्चैवभूतानामागतिर्गतिः ॥ विद्याचैवाप्यविद्याचषट्कंचेदंभगःस्मृतः ७६ तस्येशःकर्मणांस्वामीमरणादिविवर्जितः ॥ प्राणिनांहृदयावासःस्वयं ज्योतिःसदाद्वयः ७७ विश्वस्यस्थानकंतद्वत्प्रकाशस्यप्रकीर्तितः ॥ यस्तंविज्ञायपुरुषःकृतकृत्यःप्रजायते ७८ तमीश्वराणांपरमंमहेशानंतथैवच ॥ देवतानांपरं देवंपतीनांपरमंपतिम् ७९ जानीमोयतयःसर्वेवयमीडचंसुरासुरैः ॥ भुवनानानियंतारंस्वयंज्योतिषमद्वयम् ७८० ईशाब्रह्मादयःप्रोक्तादेवतावासवादयः ॥ पतयश्चमरीच्याद्याभुवनानिचतुर्दश ८१ नियंतेषांपरोयस्मादात्मानान्योयतीश्वराः ॥ अतएनंविजानीमोवयंवेदप्रमाणतः ७८२

क्षात्कालादविद्यायाश्चपरतःस्थितोयतस्तद्विज्ञोयश्चविश्वोपादानंस्मरणेनधर्मदःपापहाच ७७४ ऐश्वर्यस्येति । यश्चैश्वर्यादिषट्कूपस्यउत्पत्त्यादिषट्कूपस्यवाभगपदार्थस्यईशःकर्तुमकर्तुमन्यथाकर्तुं चशक्तोमरणादिहीनःसर्वेषामंतस्थश्चेतित्रयाणांसंबंधः । तत्रागतिः परलोकादवरोहः अविद्याविपर्ययः ७७५ । ७७६ । ७७७ विश्वस्येति । यश्चविश्वस्यवाभगपदार्थस्यईशःकर्तुमकर्तुमन्यथाकर्तुं चशक्तःसर्वस्यप्रकाशस्यएकःस्थानमाश्रयस्तदेवंविज्ञायकृतकृत्योभवतीत्यर्थः ७७८ सप्तमार्थमाह तमीश्वराणामितिचतुर्भिः । तदेवमीश्वराणामपिपरमंमहेशानमीश्वरं पतीनांप्रजापतीनां स्पष्टमन्यद्वयोः ७७९ । ७८० षष्ठ्यंतेश्वरादिषुदेवैरुक्तानभिनयति ईशाइति । प्रजानांपतयोमरीचिप्रभृतयः ७८१ नियंतेति । एषामीश्वरादीनानियंतापरमात्मैवभवतितंचप्रमाणांतराविषयमपिवेदवाक्यमेवतात्पर्येणबोध्यतीत्यर्थः ७८२

कथंवेदस्तबोधयतीत्याकांक्षायामष्टमनवमयोरर्थमाह तस्येत्यष्टभिः । तस्यदेवस्यस्थूलप्रपञ्चात्मकदेहरूपंकार्यंनस्ति तथाचसुरादिघटितकारणंसूक्ष्मदेहाख्यमपिनास्ति ७८३ समानइति
 स्पष्टम् ७८४ मायाख्यायेति । तस्यमायाख्याशक्तिःप्रसिद्धा याप्रथमंज्ञानशक्तिक्रियाशक्तिरूपाभ्यांद्विविधा तत्रक्रियाशक्तिर्वलादिरूपेज्ञानशक्तिश्चप्रमाणादिरूपेःसहस्रधाभिजेतिद्वयोरर्थः
 ७८५ । ७८६ पुत्रादेरिति । यथापुत्रस्यपितापतिःस्वामीप्रसिद्धः राजातुर्देशोनिर्णयेति तथाऽस्यात्मनःपतिःईश लिंगवैतत्रयमपिनास्ति तद्विसृणुस्यपरिच्छिन्नस्यस्यात् आत्मातुनि
 गुणाद्वितीयत्वेनपूर्णश्रम्भवतीतिद्वयोरर्थः ७८७ । ७८८ सकारणमिति । सपरमेश्वरःसर्वस्यकारणंकरणाधिपानांचसुरादिदेवानांनिर्णयताचभवति तस्यतुजनकःकोपिनास्तीत्यर्थः ७९ तदनु
 ग्रहादेवतद्विज्ञानमित्येतत्प्रार्थनापरस्पदशमस्यार्थमाह तंत्विति । योदेवोलूतावममायायास्तंतुस्थानीधिर्भूतादिकार्यैर्जोवान्वेष्टयित्वास्थितःसोऽप्यब्रह्मरूपोऽस्माकमधिकारिणांचितस्थंनिर्गुणं

तस्यदेवस्यविश्वारूपंकार्यंदेहात्मकंनहि ॥ करणंचननेत्रादिकिंचिदस्तिमहात्मनः ७८३ समानस्तेनलोकेस्मिन्विद्यतेकोपिनैवाहि ॥ कुतोधिकोभवेत्स्माद्यतो
 नास्तिममोपिच ८४ मायाख्यास्यपराशक्तिःश्रूयतेविविधैवसा ॥ स्वाभाविकीभवेज्ज्ञानक्रियाभ्यांयासहस्रधा ८५ बलवीर्यादिभेदेनक्रियाशक्तिर्विभिद्यते ॥
 प्रमाणसंशयाद्यैस्तुज्ञानशक्तिस्तथैवच ८६ पुत्रादेश्वयथादृष्टःपतिःपित्रादिकोऽनृभिः ॥ ईशिताचतथैवायंराजादिःसर्ववर्णिनाम् ८७ यथैवगमकोऽष्टोऽष्टमोव
 द्वेःसदानृभिः ॥ नतथास्यपतिःकश्चिदीशिताचात्रविद्यते ॥ वस्तुतोऽनैवल्लिंगंचनिर्गुणस्यमहात्मनः ८८ सकारणंसमग्रस्यविश्वस्यपरमेश्वरः ॥ करणेशाश्च
 सूर्याद्यास्तेषामेषनियामकः ॥ नचास्यजनकःकश्चिद्विद्यतेवानियामकः ८९ तंतुनाभसमोदेवोमायाजैस्तंतुभिःसदा ॥ महाभूतादिभिःसर्वानस्मानावृत्त्य
 तिष्ठति ७९० एकएवस्वयंज्योतिरस्माकंब्रह्मसोऽद्वयम् ॥ प्रकाशयतुचितस्थमात्मनोनिर्गुणंपरम् ९१ एकःपुमान्स्वयंज्योतिःसर्वभूतगुहाशयः ॥ सर्वव्या
 पीयथाकाशोऽहंतरात्मातथैवच ९२ सर्वस्यकाष्ठसंघस्यवन्हिरव्यापीयथैवच ॥ कर्मणांपुण्यपापानामध्यक्षःफलदायकः ९३ स्वयंसर्वेषुभूतेषुयतोवसतिसर्वगः ॥
 द्रष्टासर्वत्रबुद्धीनांसाक्षीचैतन्यरूपतः ९४ वस्तुतःकेवलोनान्नसाक्षित्वमपिविद्यते ॥ गुणोवानिर्गुणस्तस्मात्पुरुषःसंगवर्जितः ९५ एकोवशीनिष्क्रियाणांजडा
 नांवहुधादियः ॥ कुरुतेस्वप्रवेशेनभूतानांवीजमात्मजम् ९६ एकएवसदादेवोविश्वोत्पत्तिविधायकः ॥ आत्मचित्तस्थितंतयेब्रह्मचर्यादिसाधनाः ९७ धीराःप
 श्यंतिविद्वांसस्तेषांशांतिर्भवेद्भुवा ॥ दुःखानांमोक्षसंप्राप्त्यानेतरेषांकदाचन ७९८

रूपंप्रकाशयत्वितिद्वयोरर्थः ७९० । ७९१ एकादशार्थमाह एकइतिचतुर्भिः । यथाकाशोऽप्यपीतथात्मापि यथाकाष्ठेष्वग्निर्गृहस्तथासर्वस्यांतरात्मागृहःकर्मणांफलदायकत्वलक्षणा
 ध्यक्षतावानितिद्वयोरर्थः ७९२ । ७९३ स्वयमिति । सदेवःसर्वभूतशरीरेष्व्वात्मरूपेणवसति कीदृशः सर्वधीवृत्तीनांद्रष्टृत्वलक्षणसाक्षित्ववान्पतश्चिदेकरूपः ७९४ वस्तुतइति । सदे
 वोवस्तुतःकेवलरूपोयतोऽस्यसाक्षित्वंगुणोवानविद्यतेअतएवनिर्गुणइत्युक्तइत्यर्थः ७९५ द्वादशार्थमाह एकइतित्रिभिः । योदेवएकोऽखंडचिद्रूपःअनेकेषांजडानांस्वतोनिष्क्रियाणांप्रवृत्त्यशक्ता
 नांवशीत्यातंयेणप्रवर्तयितायश्चबहुधास्थितानांभूतानांव्यष्टीनांवीजभूतमात्मजंहिरण्यगर्भरूपंस्ववमुपाधिष्वनुप्रविश्यकरोति ७९६ एकएवेति । यश्चएकएवविश्वोपादानंतमंतस्थंयेषश्च्यंति
 पामेवमोक्षेणदुःखानांशांतिर्भवतीतिद्वयोरर्थः ७९७ । ७९८

आ. पु.

॥ १२ ॥

प्रयोदशार्थमाह नित्यानामित्येकविंशतिश्लोकैः । यथात्मालोकेनित्यत्वेनप्रसिद्धानामाकाशादीनानित्यश्चेतनत्वेनप्रसिद्धानानामप्रमातृणांचेतनः यदीषानित्यतांचेतनतांचादायेवान्येभावा
नित्याश्चेतनाश्चाख्यायतेइतिपावत् अतोऽन्यदार्त्तमितिनान्यतोऽस्तिदृष्टेतिचश्रुतंप्रतारत् तथाप्यस्यस्वरूपभूतंमुखंशांतिरूपमेतैर्ब्रह्मचर्यादिसंपन्नैःप्राप्यतेइत्युक्तंसोऽयमात्मापदात्रप्रज्ञानादविद्यानिवृ
त्त्याभासतेतदासर्वेअविद्याजाःपाशाश्छिद्यंतेइत्येकविंशेनाभिर्बंधः ७९९ अथतद्वाभसाधनतयानिर्दिष्टोसांख्ययोगौनिरूपयंस्तत्रविचारात्मकंसांख्यमभिनयति अनिर्देश्यमित्यष्टादशभिः ।
मुमुक्षुरितिइत्थंअस्यब्रह्मणःप्राप्त्यैचित्येत् इतिकथम् तद्ब्रह्मअनिर्देश्यंवाङ्मनसागोचरंवेदज्ञावदंतितत्तत्त्वंकथंजानीयाम् तावदेवमहंविचारयामि किंब्रह्ममुखंममभातिनवाभातस्वभावमभानस्वभा
वंविपरीतंवाभाति वस्तुतोभातरूपत्वेपिकेनचननिमित्तेनविषयत्वादिनाभासमानंवेतिद्वयोरर्थः ८०० । ८०१ अयंविचारोगुरूपदेशानंतरमेवकार्यःश्रवणोत्तरमेवासंभावनानिवृत्तपेक्षननाविद्या
नादित्याशयेनाह यदेति । मुमुक्षुर्यदात्वमानंदात्मकंब्रह्मासीत्येवंगुरुणादेशितउपदिष्टोभवेत्तदैवंचित्तयोदित्यन्वयः ८०२ तत्रभातिनभातीत्युक्तयोःपक्षयोरन्यतरमवधारयितुमात्मनःस्वरूपभूत
स्यानंदस्यप्रकाशाद्देवोऽभेदेवेतिविचार्यमित्याह आनंदात्मेति । आनंदरूपआत्मा 'आनंदोब्रह्मेतिव्यजानात्' इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धःप्रकाशाच्चिद्वस्तुनःसकाशाद्भिन्नोऽभिन्नोवा । तत्रप्रथमपक्षो

नित्यानामपिगोनित्यश्चेतनानांचेतनः ॥ यत्सुखंप्राप्यतेह्येतैःशांतिरूपंमनीषिभिः ७९९ अनिर्देश्यंपरंतुमन्यंतेवेदवादिनः ॥ कथंनुतद्विजानीयांमुमुक्षु
रितिसर्वदा ८०० चित्तयेदस्यसंप्राप्त्यैकिमुभातिनभातिवा ॥ विपरीतमिदंयापिभातिब्रह्मसुखंमम ८०१ यदाविवेकसंपन्नोमुमुक्षुर्गुरुदेशितः ॥ आनंदात्मा
त्वमेवैषब्रह्मासीहनसंशयः ॥ तदैवंचित्तयेचित्तेनिजेनित्यमतंद्रितः ८०२ आनंदात्माप्रकाशात्स्याद्भिन्नोभिन्नोथवापुमान् ॥ यदाभिन्नस्तदाकेनप्रकाशं
यातिसर्वदा ८०३ आनंदश्चप्रकाशश्चभिन्नोस्यातांयदातदा ॥ इतरेतरसंबद्धौस्यातांतौकेनहेतुना ८०४ अजातश्चैवजातश्चसंबद्धौनैवसर्वदा ॥ ततोद्वयो
र्जनिर्वास्यादजनिर्वासदैवहि ॥ अप्रकाशोथवाकापिस्यात्सुखस्यात्मरूपिणः ८०५ आत्मानैवात्रकस्यापिजंतोर्दुःखस्वरूपतः ॥ प्रतीयतेपरमेश्वरो
हृदयस्थितः ॥ तेननित्यप्रकाशेनसंबद्धंसुखमात्मनः ८०६

नसंभवतीत्याह यदेति । आनंदात्मनश्चिद्विभक्त्येकैर्द्वयोनित्यत्वमन्यतरस्यवा आद्येद्वयोःपूर्णयोर्निर्विकारयोश्चकालाकाशयोर्विवसंयोगःसमवायोवानसंभवति तादात्म्यंत्वमन्यतरस्यकल्पितत्वएव
युक्तम् तत्रात्मनःकल्पितत्वंनयुक्तकृतनाशादिप्रसंगात् नापिचैतन्यस्यततःपूर्वमात्मनोऽसिद्धिप्रसंगात् नापिचैतन्यस्यगुणत्वादिनात्मनिसंबंधः निर्गुणत्वादिश्रुतिविरोधात्प्रथमाध्यायोक्त्यु
क्तिकलापाच्चित्याशयेनदमुच्यतेआनंदात्मापदाप्रकाशाद्भिन्नस्तदाकेनप्रकाशंभातंगच्छेदिति ८०३ एतदाशयमेवस्फुटयति आनंदइत्यादिना स्पष्टम् ८०४ यदांनंदात्मप्रकाशयोर्मध्येऽन्यतरस्यै
वजन्यत्वंनित्यत्वंवास्यात्तदातयोःसंबंधेनस्यात् योग्ययोग्येनसंबंध्यतेइतिन्यायविरोधात् तथाचसंबंधयोग्यतार्थद्वयोरेवजन्यत्वमजन्यत्वंवास्वीकार्यमित्याह अजातइति । यदितुयोरसंबंधए
वांगीक्रियतेतदाआनंदात्मनःप्रकाशाभावःसदास्वीकार्यःस्यादितितृतीयदलार्थः ८०५ तत्रानंदात्मनःप्रकाशाभावोऽस्वीकर्तुंशक्यःप्रकाशंविनानिरतिशयमेमानुपपत्तेरित्याह आत्मेति । अत्मा
हिरण्यापिजंतोर्दुःखरूपेणद्वयोऽन्वयेनप्रतीयतेप्रत्युतपरमविषयएवभवतितेनज्ञायतेआत्मनःस्वरूपभूतंसुखंनित्यंप्रकाशसंबद्धमित्यर्थः ८०६

॥ ३२ ॥

सचप्रकाशेनसुखस्यसंबंधेएकरूपएवेतिदर्शयितुंमुखप्रकाशयोनित्यताप्रदर्शनीया तदर्थंमुखस्यात्मरूपतयानित्यत्वमितिपादयति आत्मनइतिद्वाम्याम् । तत्सुखंयथात्मनःसकाशाद्विभक्त्यासदात्मा
प्रियतमोनस्याकिंतुसूक्ष्मंनदीयत्सुखार्थत्वेनप्रियइत्येवस्यात् दृश्यतेतुमानभूतंभूयासमित्याकारकोनिरतिशयःप्रेमात्मण्येव तेनात्मसुखयोरैक्यमेवेत्यर्थः ८०७ एवंमुखस्यात्मरूपत्वेआत्म
नोजन्मायोग्यत्वादानात्मनआत्मानंप्रतिहेतुत्वस्यव्याहतत्वाच्चमुखंनित्यमित्याह आत्मनइति स्पष्टम् ८०८ एवंमुखस्यनित्यत्वेनेनसंबंधयोग्यस्यप्रकाशस्यापिनित्यत्वमभ्युपेयमित्याह मुख
स्येति । प्रकाशस्यजन्मांगीकारेहिनित्येनसुखेनसंबंधायोगादात्मासदानंदरूपोनप्रतीयेततथाचपरंप्रेमनस्यात्तच्चानुभवविरुद्धमित्याह प्रकाशस्येत्यादिना ८०९ किंवात्मरूपनित्यमुखस्यभान
मार्गतुक्करणाधीनंनवाच्यंनित्यानित्यसंयोगविरोधस्याप्यादित्याह किंञ्चित् । नुइतिवितर्के यत्सुखस्यबोधसंज्ञंअतएवनित्यंनिरतिशयप्रेमनिर्वाहयनित्यमपेक्षितंचविज्ञानंजनयेत्तादृशंकरणंकिं
भवेन्नकिंचिदपीत्यर्थः ८१० अस्तुमनस्तथेतिशंकांनिरस्यति मनस्त्विति । यदामनआत्मभानेकरणस्वीक्रियेततदाकरणस्यप्रयोजकत्वेनापेक्षितःकर्त्ताकःस्यात् नचात्माकर्त्ताभिवितुमर्हतिरत्यक्रमत्वे
नावस्थितस्यकर्तृत्वविरोधादितिभावः । ननुमनएवकर्तृतामभिजत्वित्याशंकांवारयति एकदेवेति । कर्तृत्वमनोभवेत्तदात्मात्मनःकर्तृस्वरूपस्योपकारकतालक्षणाहेतुतांकरणतांकर्यवनेत्कर्तृत्वांगी

आत्मनस्तद्विभिन्नचेदात्माप्रियतमोनहि ॥ भवेत्सुखार्थतायस्मादात्मनोत्रप्रसज्यते ॥ सुखरूपस्ततःस्वात्मासर्वेषामिहदेहिनाम् ८०७ आत्मनोनजनिर्युक्ता
कारणाभावहेतुतः ॥ आत्माभिन्नस्यतेनास्यसुखस्यापिजनिर्नहि ८०८ सुखस्यजन्मनोभावेप्रकाशस्यकुतोजनिः ॥ प्रकाशस्यजनौनैवनित्यमानंदरूप
ता ॥ आत्मनस्तुप्रतीयेतसदासंबंधवर्जनात् ८०९ किंतुतत्कारणंनामसुखरूपेनिजात्मनि ॥ जनयेन्नित्यविज्ञानंसुखबोधात्मकंहियत् ८१० मनस्तुकरणं
चेत्स्यात्कर्त्तातस्यभवेद्विकः ॥ एकदैवकथंकर्तृहेतुतांस्वात्मनोत्रजेत् ८११ अपिदृश्यमनश्चैतद्दृश्यतेमन्मनस्त्विति ॥ कथंविनात्मविज्ञानंभवेदेतदमानसम्
८१२ ततःसुखप्रकाशात्मासर्वदेवव्यवस्थितः ॥ तदात्मनःसुखंकिमेइदानींभातिवानवा ८१३ विरुद्धंकिंनिमित्तेनभातितत्सुखमात्मनः ॥ भिन्नतथामयाज्ञे
यंजातंविषयसेवनात् ८१४ यद्यादृशनंतत्तादृग्यदिवस्तुप्रतीयते ॥ विपरीतंतदाज्ञानंतस्यनूनमवस्थितम् ८१५ विपर्ययस्यजनकंनहिसत्यमुदीरितम् ॥ अस
त्यंजनकंचेतिततन्मायेतिकीर्तितम् ८१६

कारेकरणत्वेनस्यादितिपाद्यत् नहियुगपदेकस्योपकार्यत्वमुपकारकत्वंचसंभवतीतिभावः ८११ किंचमनसोपिदृश्यत्वानुभवात्मनःस्वसाधकेज्ञानेनकरणीभिवितुमलमनस्तदात्मरूपमेवेत्याह अपि
दृश्यमिति । अपिचएतन्मनइतिद्वयंनह्येतदनुभूयते इतिकथम् मदीयंमनइति । एतन्मनसोदृश्यत्वंकथमुपपद्येतयद्विमानसंमनसाजनयितुमशक्यंआत्मस्वरूपभूतंविज्ञानंनस्यादित्यर्थः ८१२
फलितमाह ततइति । सुखप्रकाशात्मपदार्थानामैक्यंनिरास्यततश्चात्मसुखंभातिनवेतिसंशयइदानींकिंसंभवतिअपितुनैवसंभवतीत्यर्थः ८१३ अथविपरीतभानपक्षंनिरसितुंविपरीत्यमभिनयस्तद्वे
तुंविचारयति विरुद्धमिति । तदात्मरूपंनिरुद्धंविपरीतरूपंकेननिमित्तेनभाति । ननुकाविरुद्धेत्यतआह आत्मनइत्यादि । आत्मनःसकाशाद्विभक्त्यंज्ञानविषयत्वंविषयसेवनजगत्त्वंचयत्सु
खेभासनेएतद्वयंनिरुद्धमित्यर्थः ८१४ नचैदंभिन्नत्वादिज्ञानंममेतिवाच्यंविषयत्वभावाननुसरणादित्याह यद्यादृशमिति । यद्दृश्यादृशंभवतितादृशंयत्रज्ञानेनप्रतीयेततज्ज्ञानंविपर्ययरूपमेव
प्रसिद्धमित्यर्थः ८१५ विपर्ययस्त्वनृतत्वात्स्वसजातीयमनृतंकारणमपेक्षेततच्चानृतत्वेसतिकारणत्वंमायायाएवप्रसिद्धमित्याह विपर्ययस्येति । सामायातुसत्यदृष्टेर्मत्तःपलायितेतिभावः ८१६

ईदृग्विचाररूपं सार्वमात्मसाक्षात्कारहेतुरित्युपसंहरति इति चिंतयत इति ८१७ योगरूपमात्मलाभोपायमाह कर्मणेति । पागादिरूपं धातुमुपासनरूपमांतरं च परकर्मयोगसंज्ञां चिनः शुद्धितत्त्वज्ञानद्वारा आत्मलाभसाधनमित्यर्थः ८१८ ब्रह्मेति व्याख्यातं ८१९ चतुर्दशस्यार्थमाह ब्रह्मज्ञानात्स्वयमिति द्वाभ्यां । यत्स्वयं ज्योतिर्ज्ञानमात्मरूपमधिकारिणस्तत्त्वज्ञानादुपलभ्यते तद्विदं ज्ञानं सूर्यचंद्रादिभिर्न प्रकाश्यं प्रत्युत सूर्यादयस्तेन भास्यंते इत्यर्थः ८२० किंच बाह्यानां सूर्यादीनां भासकं चित्प्रतिबिंबशालिवृत्तिरूपं ज्ञानं तदपि येनात्मज्योतिपात्रविषयस्वभावेन भास्यते तस्यात्मज्योतिषोवाह्यप्रकाशोर्भावायोग्यत्वं किमुवाच्यमित्याह ज्ञानस्येति । यथात्मा ज्ञानस्य चित्संवलितवृत्तिरूपस्य ज्ञानभासकः स तैर्जडैर्जोमयैरेतैः सूर्यमंडलादिभिः कथं प्रकाश्येतेति ८२१ पंचदशार्थवर्णयति एक एवेति त्रिभिः । एक एव पुरुषः सर्वव्यष्टीनां त्रिलोक्यात्मकसमष्टेश्चांतस्थः अविद्यां घ्नन् हंस इत्युक्तः । तस्य सर्वरूपतामाह अग्नीति । नीरं समुद्रादिजलं आविपदेन जाठरं जलं तद्रतवाढवाइपादिरूपः अथवा नीरं आप इत्युक्तानि सूक्ष्मभूतानि तद्रूपे आदौ कारणे स्थितो योगिर्विराट् तद्रूप इत्यर्थः ८२२ तमेवेति । तमेव ज्ञात्वा संसाररूपं मृत्युमत्येत्युल्लेख्य अमृतं गच्छेदपविद्वान् सर्वज्ञत्वादिविशेषरूपेण ईशभावंग

इति चिंतयतस्तस्य मायातः पृथगेव तत् ॥ स्वयं ज्योतिः सुखं नित्यमनिर्देश्यं प्रकाशते ८१७ कर्मणाय ज्ञानादिरूपेणात्मा स्वयंप्रभः ॥ जगतः कारणं ब्रह्म ज्ञानोत्पत्तौ प्रतीयते ८१८ ब्रह्मज्ञानात्स्वयं ज्योतिर्यदायमवभासते ॥ अविद्यानाशतस्तज्जाः पाशानां शंभ्रयांति च ८१९ ब्रह्मज्ञानात्स्वयं ज्योतिर्यद्वात्यत्राधिकारिणः ॥ न हि ज्ञानं कदाचिदुभातिसूर्यादिभिस्त्विदम् ॥ किंतु तेनैव सूर्याद्याः प्रतीयंते सदैव ते ८२० ज्ञानस्यापि च योज्ञानं ज्ञानेनापि न भाति च ॥ सकथं ते जैसैरेतैः प्रतिभायात्स्वयंप्रभः ८२१ एक एव पुमानेष सर्वभूतहृदि स्थितः ॥ अविद्याघातको हं सोमं पंचजगत्रये ॥ अग्निरूपः स एवायमस्ति नीरादिसंस्थितः ८२२ तमेवात्मस्वरूपेण ज्ञात्वा देही समाव्रजेत् ॥ मृत्युमत्येत्यसंसारमीशश्चाप्येष जायते ८२३ नान्यो हेतुर्जगत्स्य स्मिन्नीश्वरत्वाय विद्यते ॥ ब्रह्मज्ञानादतस्तु करणीयं यतीश्वराः ८२४ विज्ञेयो यः पुमान्सोयं सर्वज्ञो विश्वकृत् तथा ॥ अनुत्पन्नः सदा कालकालः सर्वगुणैर्युतः ८२५ विशेषेणापि निखिलं जानातीदं चराचरम् ॥ क्षेत्रज्ञस्यास्य जीवस्य मायायाश्च पतिस्तथा ८२६ गुणानामपि सर्वेषां सुखदुःखादिकारणम् ॥ नियंता संसृतेर्वैद्यस्थितिमोक्षैककारणम् ८२७ स आत्मा विश्वरूपः स न हेतुर्वैद्यस्थितौ भवेत् ॥ मरणादिविहीनश्च बंधमोक्षैककारणम् ८२८ ईश आत्मनि संस्थाय ज्ञानरूपोऽत्र सर्वगः ॥ स्थितिकाले सदा देवो भुवनस्यास्य गोपकः ८२९ य ईष्टे जगतो नित्यं यस्मादन्योन चेश्वरः ॥ कश्चिदस्ति स एवात्मा तस्मादन्योन विद्यते ८३०

च्छतीत्यर्थः ८२३ नान्य इति । ब्रह्मज्ञानादन्य ईशभावलाभाय हेतुर्नास्तीत्यतस्तद्ब्रह्मज्ञानं करणीयं श्रवणादिद्वारा संपाद्यमित्यर्थः ८२४ ईशरूपावेदकयोः षोडशसप्तदशयोरर्थ उच्यते विज्ञेय इति पट्टिः । योऽयं मोक्षसाधनविज्ञानविषयत्वेनोक्तः पुमान् स सर्वज्ञतादिधर्मशाली तत्र सर्वज्ञत्वं सामान्येन सर्वविश्वं अनुत्पन्नत्वं कारणहीनत्वं ८२५ विशेषेणेति । श्रुतोज्ञापदेन तस्य विशेषतः सर्वविरचमुक्तं तथा जीवस्य मायायास्तद्विज्ञानां च पतिः प्रभुः सुखादिरूपकमफलदस्तथा बंधादिकारणत्वेन संसारस्य नियंता व्यवस्थाहेतुः पालकश्चेति द्वयोरर्थः ८२६ । ८२७ स आत्मेति । स प्रपंचरूपेण दृष्टो बन्धहेतुः मरणादिविहीनत्वेन दृष्टुमोक्षहेतुः तथा ज्ञानरूपे आत्मनि स्वरूपे स्थित्वा ईशः सर्वगश्च तथा स्थितिकाले गोपकश्चेति द्वयोरर्थः ८२८ । ८२९ य ईष्टे इति । यश्चैषैव स्य परमकाष्ठभूतः कश्चिद्विशेषतो वर्णयितुमशक्यः स एवात्मा त्वेन विज्ञेय इत्यर्थः ८३०

अष्टादशादिर्ब्रह्मस्यैकवाक्यतयार्थदर्शयति अहमितिपञ्चभिः । हेतयोऽहमित्थेनियतोनिषमैः शौचादिभिर्युतः संस्तदेवंसंप्राप्यज्ञानं प्राप्तवानस्मीति ८३१ इत्येकमिदं प्राप्तावामाह ब्रह्माण
मित्यादि । यो ब्रह्माणहिरण्यगर्भमुत्पाद्यतस्मै स हवेर्ज्ञानं दत्तवान्स्तदेवमात्माकारवृत्तिलभ्यमहं मोक्षकामः शरणगतोस्मीतिसंबन्धः ८३२ तस्य देवस्य स्वरूपलक्षणमाह निष्कलमित्यादिना ।
कीदृशं निष्कलं निरवयवं स्फुटमन्यत् ८३३ अमृतत्वस्येति । मोक्षरूपस्यामृतत्वस्य स्वरूपेण प्रयत्नात् कुर्वन्तं यत्स्वरूपमेवामृतत्वमिति यावत् तथा दर्शयन्नाशिवदूपाधि विनिर्मुक्त रूपेणाव
स्थितमिति द्वयोरर्थः ८३४ । ८३५ विज्ञार्थमवतारयति एवमिति द्वाभ्यां । एवं प्रार्थितो देवो महता दृशं ज्ञानं वचनमाप्तेनाहं तदेवमात्मत्वेन दृष्टवानस्मि पदज्ञानं विना मोक्षो नैव भवतीति द्वयोरर्थः
८३६ । ८३७ विज्ञार्थमाह यथेति दशभिः । आकाशस्य चर्मवद्वेष्टनं यः कुर्यात्स देवमविज्ञायापि मुच्येत्यर्थः ८३८ अस्याशयं स्फुटयति आकाशेति । स्फुटम् ८३९ शिवपदप्रदर्शितामात्मनस्तु

अहं पूर्वमिदं देवमित्थं संप्रार्थ्य सर्वदा ॥ प्राप्तवानात्मविज्ञानं नियतोन्नयतीश्वराः ८३१ ब्रह्माणं जगतो यो नियतत्पादितवान्पुरा ॥ यश्च वेदानदादस्मै तं देवं स्वात्मनि
स्थितम् ॥ आत्मज्ञानैकसंवेद्यं मुमुक्षुः शरणगतः ८३२ निष्कलं निष्क्रियं शांतं सुखमात्मस्वरूपकम् ॥ सर्वदोषविनिर्मुक्तं कारणेन विवर्जितम् ८३३ अमृतत्वस्य मो
क्षस्य सेतुवद्धारकं परम् ॥ दग्धेनो यथा वह्निः स्वरूपेणावतिष्ठते ८३४ तथा स्वस्य स्वरूपेण वर्तमानं महेश्वरम् ॥ मायामयसमुत्थानकार्यजातविवर्जितम् ३५
एवं संप्रार्थ्य मानः सन् मह्यं स भगवान् शिवः ॥ मोक्षस्य कारणं ज्ञानं दत्तवान्करुणाकरः ८३६ येन ज्ञानेन तं देवमात्मस्थं परमेश्वरम् ॥ दृष्टवान्यमविज्ञायमुक्तिर्नैव भवे
दिह ८३७ यदा चर्मवदकाशं वेष्टयिष्यंति मानवाः ॥ तदा देवमविज्ञाय दुःखस्यातो भविष्यति ८३८ आकाशवेष्टनं यद्वत्कर्तुमत्र न शक्यते ॥ आत्मा विज्ञानतस्त
द्वन्मोक्षः प्राप्तुं न शक्यते ८३९ एष एव ततो देवः स्वयं ग्योतिरितिरितः ॥ आनंदात्मैव यत यो ज्ञातव्यो त्रमुमुक्षुणा ८४० अयमेव जगद्यो निर्माया वीमायया प्रभुः ॥
भवतां च ममाप्ये पस्थिरजं गमदेहिनाम् ॥ आत्मा सर्वगतो नित्यः सर्वभेदविवर्जितः ८४१ अस्मिन्नेव च कालाद्याहेतवः परिकल्पिताः ॥ यथा विशुद्ध आकाशे मे
घानां विधा अपि ८४२ अस्मिन् सर्वमिदं विश्वं मायया पिसमन्वितम् ॥ प्रतीयते यथा काशे गंधर्वनगरं वृथा ८४३ एक एव यथा स्वप्ने शयानो बहुभेदवान् ॥ एवमा
त्मा त्रसंसारं बहुभेदो मृषैव च ८४४ करणो परमाद्यद्वत्सुप्तुसौ नैव किंचन ॥ द्वैतजालं विजानाति संसारेऽपि स्थितः पुमान् ८४५ अविद्यो परमात्तद्वदिदं दुःखमनेकधा ॥
न पश्यति पुमान्मुक्तावानंदात्मा स्वयं प्रभः ८४६

रिपतामभिनयन् सर्वग्रंथप्रमेयगुणसंहरति एव एवेत्यष्टभिः । एष देवः स्वयं प्रकाशानंदरूपो ज्ञेयो मुमुक्षुणेति ८४० यतः स एव मायया सर्वोपादानं सर्वेश्वरः सर्वात्मा चेत्याह अयमेवेति ।
प्रभुरीश्वरः भवतां च ममाप्ये पस्थिरजं गमदेहिनाम् ८४१ तस्य सर्वाधिष्ठानत्वं दर्शयति अस्मिन्नेवेति द्वाभ्यां । स्पष्टम् ८४२ कालादिकारणानि वादिभिर्परिधातव्यकल्पितानि तथा अन्त्याकृतादिकं विश्व
मप्यध्यारोपप्रदर्शिकाभिः श्रुतिभिस्तत्र कल्पितमित्याह अस्मिन् सर्वमिति ८४३ तत्र जीवभेदकल्पनादृष्टांतेन स्फुटयति एक एवेति ८४४ ज्ञानलभ्यमोक्षकालेतस्य शुद्धतां दृष्टांतेनाह करणो परमा
दिति । करणानां मिद्विषयाणामुपरमरूपायां मुमुक्षोसंसारान्तर्गतायां अपि विज्ञेयो परममात्रेणापि यथा द्वैतं न जानाति तथा अविद्यो परमोपलक्षितो मोक्षेपीति द्वयोः संबन्धः ८४५ । ८४६

तत्त्वज्ञानेन परमं चोपरमं दृष्टान्तेन विशदयति यथेति ८४७ अस्पृष्टज्ञानस्य दौर्लभ्यवर्णनेन चतुर्थाप्यजिता सा मुत्थापयति इदमिति त्रिभिः । हेतुतय इदं ज्ञानं दुर्लभमिति पदद्वयथा भवद्विबुद्धं चेतथाव
 च्छीति शेषः देवता अपि मनुजैस्तोषिताः सत्यः इदं ज्ञानं न वदन्ति किन्तु वरानेव तस्मै मनुजाय उपपश्यन्ति यस्तु नैवैरेनैतु प्यतितं प्रत्येवं सत्यपाशवद्भावदंतीति द्वयोः संबंधः ८४८ । ८४९ तत्रोदाहरण
 भृत्यमनचिकेतसोर्वृत्तमित्याह यमइति । यथा सत्यपाशवद्भोग्यमोवैरस्तुष्टायनचिकेतसे ब्रह्मविद्यामवादीत्तथावृत्तं भवति तत्तपःप्रभावात्स्वयं ज्ञानं त्वेवेति ५० तद्भिभवता कथं सभाषामिदमुक्तमिति
 शंकां वारयति भवतां त्वित्तिचतुर्भिः । दुर्लभमपीदं ज्ञानं यन्मया भवतां पुरत उक्तं तत्र हेतुरियमेवं विधायाममुद्धिरित्यर्थः ५१ एवं विधाकीदृशीत्याकांक्षां पूरयति अहमपीति द्वाभ्यां । यद्यहमप्येतद्भयो
 ऽर्थिभ्यो न वक्ष्यामिति हंमत्तोपरः को वक्ष्यति तस्य च मनुष्यं ब्रह्म विस्वं सदिग्धमित्यर्थः ५२ अहमिति । अहंश्च इडाथर्वणवत्सर्वोपकाराय प्रवृत्तः सन्नेतानधिकारिणोऽतिथेः श्रमप्रति कथं स्वज्ञानं वंचया
 मि अपलपामीत्यर्थः ५३ इत्यादीति । आदिपदेन 'इदं' परमं गुह्यं मद्भक्तोऽप्यभिधास्यति । भक्तिमयि पराङ्मुखतामात्रेवैष्यत्यसंशयः । न च तस्मान्मनुष्येपु कश्चिन्मेमिष्यकृतमः । भवितानचमेतस्मा

यथा जागरणज्ञानात्स्वप्नः सर्वः प्रलीयते ॥ तथानंदात्मविज्ञानात्प्रपंचोपिविलीयते ८४७ इदं कारणविज्ञानं दुर्लभं यतिपुंगवाः ॥ मनुजैर्देवतायद्ब्रह्मदृशः परितोपि
 ताः ॥ न वदति प्रयच्छंति वरात्रानाविधानपि ४८ संतोषं यो न तैर्गच्छेत्पुमानत्यंतबुद्धिमान् ॥ तस्मै वदंति कृच्छ्रेण सत्यपाशवशंगताः ४९ यमो यथापुरावादीत्सं
 तुष्टो न चिकेतसे ॥ स्वयमेव भवंतोपि ज्ञानं त्येतद्यतीश्वराः ५० भवतां तु मया यत्तु कथितं ब्रह्मवेदनम् ॥ दुर्लभं तदिदं किं तु मम बुद्धिरियं स्थिता ५१ अहमप्यात्मवि
 ज्ञानमर्थिभ्यश्चेद्वदामि ॥ अर्थिभ्यः कोपरो ब्रूयान्मतो यो ब्रह्मविद्भवेत् ५२ अहं सर्वोपकाराय प्रवृत्तोऽस्मि सदा यतः ॥ ततः कथं निजं ज्ञानं वंचयामि यतीन् प्रति ॥ ए
 ते मेऽतिथयस्तद्ब्रह्मज्ञानाधिकारिणः ५३ इत्यादि बहुधा चित्ते चिंतयित्वोक्तवानहम् ॥ आत्मज्ञानमिदं गुह्यं भवत्योत्रयतीश्वराः ५४ एतावदुक्ता भगवान्संश्वे
 ताश्च तरोमुनिः ॥ वाक्यादुपरतिप्राप्त आस्ते पूर्ववदीश्वरः ५५ तपःप्रभावतस्तद्गदीश्वरस्य प्रसादतः ॥ श्वेताश्वतरनामायं वेदवेदांगपारगः ५६ आत्मविज्ञानसं
 पन्नो ह्यतिथिभ्यो निजाश्रमे ॥ अत्याश्रमिभ्यो न्यासिभ्य उक्तवानात्मबोधनम् ५७ लोके स्यात्परमो हंस आश्रमी ह्यधिको हि सः ॥ आश्रमिभ्यश्च सर्वेभ्यस्तस्माद्
 त्याश्रमीत्वयम् ५८ एतदाश्रममापन्नायतयोधीयिरेततः ॥ इदं पवित्रं ब्रह्मात्मविज्ञानं मोक्षकारणम् ॥ मोक्षार्थिभिः सदा सद्भिर्मुनिसंघैर्निषेवितम् ५९ वेदांते परमं
 गुह्यं पुराकल्पप्रणोदितम् ॥ पूर्वेपां कथ्यते यत्र सृष्ट्यादिकमनेकधा ॥ सपुराकल्प इत्युक्तस्तेनैतत्परिकीर्तितम् ८६०

दयः प्रियतरो भुवि इति भगवदुक्तिप्रदीक्षितस्य पात्रोपदेशे भगवत्प्रसादस्य ग्रहः स्पष्टमप्यत् ५४ एवमुक्ता श्वेताश्वतरोर्मो नैकृतवानित्याह एतावदिति ५५ एकविंशत्यर्थमाह तप इति चतुर्भिः ।
 तपःप्रभावेण देवानुग्रहेण चात्मविज्ञानं लब्धवानि जाश्रमागतेभ्यः अत्याश्रमिपदोक्तेभ्यः संन्यासिभ्य इदं ज्ञानमुक्तवानिति द्वयोः संबंधः ५६ । ५७ अत्याश्रमिपदस्य संन्यासिपुसमन्वयं दर्शयति लोके
 ति । परमं हंसो ह्यश्रमी भवति इतराश्रमिभ्योऽतिशयितश्च भवति 'न्यास एवात्यरेचयत्' इति श्रुतेः अतः संन्यासी अत्याश्रमीत्युक्तः ५८ एतदाश्रममिति । एतं संन्यासाश्रमं प्राप्ताप्यतस्ततः श्वेताश्वतरा
 दिदं ज्ञानं पवित्रत्वादिशालिनीयाधिरे अभ्यस्यनेन लब्धवन्त इत्यर्थः ५९ द्वाविंशत्यर्थमाह वेदांते इति । इदं ज्ञानं वेदांते पुगुल्यंगोप्यतयोक्तं अत्र पुराकल्परूपेण ग्रंथेनोक्तं यत्र वेदभागपूर्वेपां प्राचीनानां
 सृष्ट्यादिरूपो व्यवहार उच्यते स पुराकल्प इत्युच्यते यथात्रैव ब्रह्मवादिनां विचाराय समागम उक्त इति ८६०

शांतीति । इदंज्ञानं कृपालुनापि शांत्यादिगुणहीनायार्थिनेपि न देयं । शांत्यादिलक्षणाधिकार संपन्नायापि पुत्रशिष्यभित्ताय न देयमित्यर्थः ८६१ अंत्यमंत्रतात्पर्यार्थप्रपञ्चपति उक्तव्यादि
ना । गुरुभक्त्याविहीनायाधिकारिणेतु पथाकथंचिदुक्तापि सारं तात्पर्यार्थिन वदेदित्यर्थः ८६२ कीदृशायतार्थवक्तव्यमित्यत आह देववदिति । अधिकारसाधनचतुष्टयसंपन्नत्वं भजनं दे
ववदुत्सेवायामप्रमत्तश्च यो भवेत्तस्मै वदेदित्यर्थः ८६३ गुरुवैमुख्येऽनर्थप्रदर्शकानि पुराणागमादिवाक्यान्वयतः पाठश्चानुक्रामति गुरुमित्यादिना । मोहः प्रमादः ८६४ कर्मणेति ।
यो नामनुष्यो गुरुमवमन्यते स रुरुभित्तुश्चिकसहस्रसमविषे जेतुं भिष्यान्नेन रकेपततीत्यर्थः ८६५ एकाक्षरेति । एकाक्षरप्रदातारमपीति शेषः भूतसंप्रवः प्रलयस्तत्पर्यंतम् ८६६ कृतघ्नानामिति
स्पष्टम् ८६७ समहेति । स गुरुद्रोही महापातकानि ब्रह्महत्यापुरापानादीनि उपपातकानि गोवधादीनि स्मृतिप्रसिद्धानि गत्वानरकमिति शेषः ८६८ अत्रेति । अत्र शास्त्रे ८६९

शांतिदांत्यादिहीनाय विषयासक्तचेतसे ॥ अर्थिनेपि न दातव्यं गुरुणापि कृपालुना ॥ अपुत्रायाप्यशिष्याय वक्तव्यं नाधिकारिणे ८६१ उक्ते सत्यपितत्सारोक्तव्यः
सर्वथानहि ॥ गुरुभक्त्याविहीनाय सर्वदाप्यधिकारिणे ६२ देववद्यो गुरुं पश्येदप्रमत्तोधिकारभाक् ॥ स एव ब्रह्मविज्ञानं फलवत्प्राप्त्यान्नरः ६३ गुरुं यो मानेनैरन्यैः स
मंपश्यति मोहतः ॥ न तस्यास्मिन् भवेच्छोके सुखं नैव परत्र वा ६४ कर्मणामनसा वाचा गुरुं यो नावमन्यते ॥ स याति नरकान् घोरान् महारौरवसंज्ञितान् ६५ एकाक्ष
रप्रदातारं गुरुं येनैव मन्यते ॥ समूढेन रकं यातिया वदाभूतसंलुप्तम् ६६ कृतघ्नानां हि येलोका ये लोका ब्रह्मघातिनाम् ॥ मृत्वा तानभि संयाति गुरुद्रोहपरो नरः ६७
स महापातकी ज्ञेयस्तथोपपातकीत्यपि ॥ गत्वा कल्पसहस्रांतिविष्टायां जायते कृमिः ६८ अत्र सर्वासु विद्यासु कारणं गुरुरीरितः ॥ यथा शिवस्तथैवायं पूजनीयः प्रयत्न
तः ६९ शिवरुष्टे गुरुस्त्राता गुरोरुष्टेशिवो न हि ॥ शिवादप्यधिकं तस्माद्गुरुं यत्नेन पूजयेत् ७० अहं मानादिदोषेण स्वगुरुं यो वमन्यते ॥ प्रायश्चित्तं न तस्यास्ति लोके
स्मिन्पापकारिणः ७१ ब्रह्महत्यादिपापानां दृष्टाशास्त्रेण निष्कृतिः ॥ गुरुद्रोहस्य नैव स्यात्कापि शास्त्रे प्रहृश्यते ७२ ब्रह्मघादधिको ज्ञेयः कृतघ्नो मनुजो भुवि ॥
गुरुद्रोही ततोपि स्यादधिको यं न राधमः ७३ गुरुर्माता पिता वापि गुरुर्देवमुदाहृतम् ॥ गुरुर्वधुः सखा तद्वन्न गुरोरपरः सुहृत् ७४ गंतव्यो गुरुरेवात्र स्वात्मज्ञानेन दे
हिना ॥ ततो गुरोरवज्ञानादात्मनः कुरुते त्विमाम् ७५ आत्मन्यस्मिन्नवज्ञाते विश्वावज्ञा कृता भवेत् ॥ अवज्ञावध उद्दिष्टः शस्त्रशून्योतिदारुणः ७६ हतः शस्त्राक्ष्णं
दुःखं प्राप्नुयाद्वा न वा पुमान् ॥ अवज्ञया हतो दुःखं यावज्जीवं स गच्छति ॥ विश्वदुःखं कृतः केन शुभं पुंसो भविष्यति ८७७

शिवेति । रुष्टे रोगंते ८७० अहमिति । स्पष्टम् ८७१ ब्रह्मेति । निष्कृतिः प्रायश्चित्तं गुरुद्रोहस्पृष्टतु सानसंभवति शास्त्रेन दृष्टा चेत्त्यर्थः ८७२ ब्रह्मघादिति । कृतघ्नवृत्तं भारते गौतमो
पाख्याने द्रष्टव्यं ततोप्यधिको गुरुधृक् ८७३ अस्पृकृतघ्नादाधिक्यं स्फुटपितुं गुरोः सर्वोपकारिरूपतामाह गुरुरिति । सखामित्रं सुहृदुपकारकः ८७४ गुरुद्रोहस्पृष्टपापधिक्ये उ
पपत्तिमप्याह गंतव्य इति । 'ब्रह्मवेदब्रह्मैव भवति' इति श्रुतेर्देहिना ज्ञानेन लभ्यं पत्तुं ब्रह्म तद्रूपो गुरुर्भवति तदवज्ञायां ब्रह्मोऽभिन्नस्यात्मनोऽवज्ञा भवति आत्मनोऽवज्ञायां तु आत्ममपस्पृष्टं कलमपंचस्याव
ज्ञावधरूपा भवतीति द्वयोरर्थः ८७५ । ८७६ अवज्ञारूपवधस्य शस्त्रवधादुत्कर्षमाह हत इति । शस्त्राद्धेतोर्गौहस्तस्य क्षणं दुःखमाप्तिः संदिग्धा अवज्ञाया तु स्मृतिद्वारामरणांतं दुःखं ज्ञप्यते एवं
विश्वदुःखपतः शुभं दुर्लभमित्यर्थः ८७७

फलितमाह तस्मादित्यादिना । स्पष्टद्वयम् ८७८ । ८७९ उक्तमिति । अस्मिन्गुरोर्वचनस्वशरीररक्षाविधायकस्तन्वमित्यर्थः ८८० कर्णाभ्यामिति । तस्मिन्गुरोः क्रीडांशुगुणात्तन्त्रिदकस्यतुपरिभवमपमानयथाशक्तिकुर्यादिति ८८१ अशक्येति । निदकस्यपरिभवेऽशक्येतुस्वयंततोर्गतव्यं तदशक्तौकर्णोपिपापनिरुद्धवस्थेयमित्यर्थः ८८२ किंवहूक्तेनेति । बहूक्तेन किंसंक्षेपाद्ब्रवीमि इदं गुरुभजनं गुरुमतभक्तयेव सुखकामेन कार्यमित्यर्थः ८८३ मोक्षरूपः पुरुषार्थस्त्वेनेनैव लभ्य इत्याह अभीष्टेति । अर्थमोक्षरूपः ८८४ उक्तार्थमूलभूतं प्रमाणमेवमंत्र इत्याह यस्येति । एते श्रुत्युक्ता अर्थाः पदार्थाः पुरुषार्थावा ८८५ अर्थपदस्य पुरुषार्थपरत्वमादाय मंत्रार्थमाह एते इति । हस्तस्थावश्याः ८८६ गुरुभक्तिप्रवणत्व उपपत्तिमप्याह ब्रह्मेति । यथा ब्रह्मचर्येश्वर

तस्मात्सर्वात्मना कार्यकर्मणामनसागिरा ॥ गुरोः प्रियतमं सर्वं स्वात्मना क्षेममिच्छता ८७८ सावधानो यथा जंतुर्देवपूजापरो भवेत् ॥ गुरुपूजारतस्तद्वत्सावधानः सदा पुमान् ८७९ उक्तमस्य प्रकुर्वीत शुभं वाऽशुभमेव वा ॥ मनसा हर्षयुक्तेन निजदेहमरक्षयन् ८८० कर्णाभ्यां गृण्यत द्रुतस्य कीर्तिच सर्वदा ॥ दोषवक्तुर्यथाशक्ति कुर्यात्परिभवं सदा ८८१ अशक्ये सति कुर्यात्स एव बुद्धिमतां वरः ॥ यत्रात्मनो गुरोर्निन्दा क्रियते पापमोहितैः ॥ तत्र कर्णोपि धायेव स्थेयं शक्यया गतिर्न चेत् ८८२ किंवहूक्तेन संक्षेपाद्गुरुभक्त्या वा दाम्यहम् ॥ करणीयमिदं स्वात्मसुखकामेन सर्वदा ८८३ अभीष्टदेव वन्नित्यं गुरुभक्तिमहर्निशम् ॥ कुर्वतो जायते चायं पुरुषार्थो धिका रिणः ८८४ यस्य देवे पराभक्तिर्यथा देवतया गुरौ ॥ तस्यैते कथिता ह्यर्थाः प्रकाशं ते महात्मनः ८८५ एते वेदोदिताः सर्वे पुरुषार्थाश्चतुर्विधाः ॥ गुरुभक्तस्य हस्त स्थाभवंत्यत्र न संशयः ८८६ ब्रह्मचर्यादिके यद्द्वयं प्रमत्तो तत्र साधने ॥ वर्तते गुरुभक्तौ च वर्तितव्यं तथैव हि ८८७ तद्वेषेपि च संतुष्टे गुरौ नास्ति भयं ततः ॥ प्रायश्चित्ताणु पायेन यत एष विशोधयेत् ८८ गुरुभक्तेस्तु विद्वेषे गुरौ विमुखतां गते ॥ प्रायश्चित्तादिकं नैव तत्र किंच न विद्यते ८८९ गुरौ विमुखतां याते विमुखाः सर्वदेवताः ॥ भवंति क्रियमाणं च पुण्यं पापं हि जायते ८९० तस्मात्सर्वात्मना सर्वैश्चतुर्विधफलार्थिभिः ॥ देववन्नित्यमेवायमर्चनीयोऽप्रमादिभिः ८९१

प्रणिधानादिपुसावधानो वर्तते तथाधिकारिणा गुरुभक्तावपि सावधानेन भवितव्यमित्यर्थः ८७ तद्वेष इति । तेभ्यो ब्रह्मचर्यादिभ्यो ब्रह्मेभ्योऽपि सति प्रमत्तो गुरुः प्रायश्चित्ताद्यैर्विशोधयिष्यति ८८ गुरुभक्ते स्त्विति । यदा पुमान् गुरुभक्तेर्विद्वेषवान् भवति तदान किंचिद्ब्राणं यतो देवता अपि विमुखी भवंति क्रियमाणं पुण्यमपि च पापात्मना परिणमते इति द्वयोरर्थः ८८२ । ८९० तस्मादिति । चतुर्वि धं यमार्थकाममोक्षरूपं फलमिच्छद्भिस्तथाशांत्यादिसंपन्नैर्ज्ञाततत्त्वैर्जोष्यन्मुक्तैः परमहंसैरपि गुरुचर्चनीयः 'यावदायुस्त्वयो वंचय विदोऽंतो गुरोर्भारः' इत्युक्तेः । अस्याश्रमवासिभिः संपूज्य इति किमुवाच्य मिति ततो भवद्भिर्ज्ञाततत्त्वैरपि गुरवः पूजार्थं गंतव्या इति द्वयोरर्थः ८९१

८९२ इत्यभिप्रायवानिति । उक्ताशयेन श्वेताश्वतरोमौनीजातस्तस्य चित्तमभिप्रायज्ञात्वा तदुपदिष्टमभिनन्दय प्रशस्य सर्वमुनयः स्वस्वगुहदेशान्गता इति ८९३ उपसंहरति इतिते इति द्वाभ्यां ।
कारणविचारपूर्वकं मायाशक्तिदर्शने निष्पन्नं मुनीनां प्राप्तां ज्ञानं यत् श्वेताश्वतर उक्तवांस्तत्ते कथितं अन्यं च किं श्रोतुमिच्छसीति ८९४ । ८९५ यमष्टांगेन योगेन प्रणवाष्टमदर्शितम् ॥ भजंते यमि
नोऽष्टाभिर्नामभिः सोऽस्तु शंकरः ॥ १ ॥ अस्यार्थः प्रणवस्यावयवेष्वकारोकारमकारार्थमात्रानादं बिंदुशंतिशान्त्यतीताख्येषु विश्वादि तुरीयां तानामध्यात्मानां चतुर्णामोतानुज्ञाप्रनुज्ञाऽ

शांत्यादिगुणसंपन्नैः किमन्याश्रमवासिभिः ॥ तत एव भवंतोऽपि गुरून् यातुमुनीश्वराः ८९२ इत्यभिप्रायवान्मौनीसश्वेताश्वतरोभवत् ॥ ज्ञात्वा ते यतस्तस्य चित्त
मुक्तं च धीमतः ॥ अभिनन्दयथान्यायं सर्वे स्वान्स्वान् गुरून् ययुः ८९३ इतिते कथितं ज्ञानं यच्छ्वेताश्वतरो वदत् ॥ कारणानां विचारेण मायाशक्तेश्च दर्शनात् ८९४
मुनीनां ब्रह्मविज्ञानसंपन्नानां महात्मनाम् ॥ इतः परं किमन्यत्त्वं श्रोतुमर्हसि सुव्रत ८९५ ॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येण श्रीशंकरा
नंदभगवता विरचिते उपनिषद्ब्रह्मसूत्रात्मपुराणे श्वेताश्वतरोपनिषत्साराथप्रकाशे श्वेताश्वतरसंन्यासिसंवादीनामाष्टमोऽध्यायः समाप्तः ॥ ८ ॥ ॥ ॥

विकल्पाख्यानामविदेवसाक्षिरूपाणां चतुर्णां चक्रमेण वाचकेषु मध्ये अष्टमेन दर्शितमविकल्परूपं यतयो योगेन भजंते सोऽस्माकं तदशक्तानां भवशर्वाद्यष्टनामभिरेव शंतनोत्विति ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलक
कृष्णचंद्रात्मजदिलारामसूरितनुज रामकृष्णस्य श्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुगृहीतस्य कृतो आत्मपुराणटीकायां सत्प्रसवाख्यायामष्टमोऽध्यायः समाप्तः ॥ ८ ॥ ॥ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे अष्टमाध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे नवमाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ नवमेनवमेघाभः श्रीवत्साङ्गितमध्यमः ॥ पीताम्बरधरो देवो वृणीतां कठगामिमाम् ॥ १ ॥ अस्याधः । 'कठः स्वरेऋषाभेदे' इति विश्वात् माघः कठस्त्वरं वंशीरं प्रमिततां गोपीपथानवमेनवशो भावति वने वृत्तं वास्तथेमां मन्मतिनवमेनवद्वारशो भित्ते देहेतदं शीरवनिभां कठश्रुतिगतां वृणीतामङ्गीकुर्यादित्यर्थः । श्रियसे जनवः पुराणः शारदोद्यनस्तदाभः श्रीवत्साङ्गितस्य विष्णोर्मध्ये माकान्तिर्यस्य स तथा एव हि पुराणेषु चारुणायते सात्त्विकत्वात् शुक्लवर्णो विष्णुस्तमसा कृष्णवर्णस्य शोभोर्ध्वानात् स्वामताम्यतः शंभुश्च तद्वद्वा नात् शुक्लतामिति वरधरो वरप्रद इमां मतिं पीतां कान्तिके कुरं कुरुपुण्यवदं मितामं गीकरोत्विति 'पीता कुरं कुरं द्विष्ट' इत्यमरः कठं तदीयस्वरनिमाभिमां श्रुतिगतामिति पर्थः । ग्रन्थप्रमेपनिर्गुणपत्तेतु नवमेघवदावरके अज्ञाने पिआभाचिदाभासलक्षणा यस्य श्रीवत्सेन जीवेन अङ्गितमध्यमस्य यन्मध्ये जीवः कल्पित इति यावत् पीतं स्वस्मिन् विहापितं बरधरात्पेन स्रतपादेवोद्योतनात्मकः परमात्मा कठमाभिनां कठाध्यायिनां मां प्रमाख्यां वृत्तिमा विष्कारेण भजेत नवमाध्याय इत्यर्थः जीवस्य श्रीवत्सरूपत्वं तु 'कौस्तुभोऽप्यपदेशेन स्वात्मज्योतिर्बिभर्त्यजः । तत्प्रभां न्यापिनां साक्षाच्छ्रीवत्समुरसारविभुः' इति प्रसिद्धं श्रीमद्भागवते इति ॥ अथ शि

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ एवं मायापृथक्कृष्टा यैरमीषां विचारणाम् ॥ श्रुत्वा शिष्यो गुरुं भूयः पर्यपृच्छादिदंवचः १ गुरोत्वयाममानेकमुनिदृष्टं स्ववेदनम् ॥ विचित्राख्यानसंयुक्तमुक्तं तन्मोक्षसाधनम् २ ऐतरेयो मुनिस्तद्वन्मुनिः कौषीतकिस्तथा ॥ आदित्यो भगवांस्तद्वद्यच्छेता श्वतरो मुनिः ॥ वेदतत्सकलं त्वतः श्रुतमाख्यानसंयुतम् ३ मया गुरो विचित्रार्थास्तत्र चित्राः कथामताः ॥ प्रजानां षड्विभिः सार्धं संवादो ब्रह्मबोधकः ॥ वामदेवस्य मुक्तस्य निजानुभवकीर्तनम् ४ प्रतर्द नस्य काश्यपस्य दैनोदासेर्महात्मनः ॥ विजयः शक्रसंवादरूपो ब्रह्मात्मबोधनः ५ बालाकेश्वे वदस्य संवादो जातशत्रुणा ॥ वंशः कांडप्रयस्यापि भिन्नाभिन्नस्वरूपतः ६ अश्विभ्यामपि संवादः ऋषेः सार्धं दर्शिनः ॥ दध्यङ्गुलार्थवर्णस्यापि व्यसनं शक्रसंभवम् ॥ ब्रह्मविद्यारुते तद्वदश्विभ्यामपि यत्कृतम् ७ याज्ञवल्क्यस्य संवादो नानादेशैर्द्विजोत्तमैः ॥ शाकल्यस्य तथैवात्र मरणद्वेषकारिणः ॥ याज्ञवल्क्येन मुनिना ब्रह्मविद्योपदेशनम् ८ वारद्वयं क्षितीशाय जनकाय महात्मने ॥ मैत्रेयै च स्ववायायै प्रवृज्या हि यियासुना ९ अत्याश्रमिभ्यो विज्ञानं यच्छेता श्वतरो मुनिः ॥ उक्तवांस्तत्र तत्रैतच्छ्रुतमित्थं मया गुरो १० संप्रार्थिता श्वदेवान ब्रह्मविद्यां कदाचन ॥ ग्रयच्छंति वरान् किंतु ततो न्यानपि दुर्लभान् ११ सत्यपाशवशं प्राप्ताः कथंचित्तावदंतित च ॥ यथायमः पुरावादीर्दार्थिनेन चिकेतसे १२ तादिदं श्रोतुमिच्छामि महत्कौतूहलं गुरो ॥ कथं यमो ब्रह्मविद्यामुक्तवान्नाचिकेतसे ॥ कीदृशाय च कासापि ब्रह्मविद्या गुरो वद १३

व्यप्रश्रमवतारयति स्वमिति । यैर्मुनिभिर्मायस्वरूपं पृथक् शुद्धात्स्वरूपं दृष्टं तेषां विचारणाय परस्परविचारनिष्पन्नमर्थं श्रुत्वा इदं पृष्टवानिति १ मेधाविता सूचकोक्तानुवादपूर्वकां शिष्यप्रश्रमं भिनपति गुरो इत्येकदशभिः । स्वकीयं ज्ञानं भवताममुक्तमिति २ ऐतरेय इति । ऐतरेयदि संज्ञो मुनिवर्गोपदेशतश्चतुर्भिति ३ क्रमेण कथा अनुवदति मयेति पद्भिः । प्रथमद्वितीयाथौ द्वाभ्यां क्रमेणोक्ता ४ । ५ तृतीयचतुर्थार्थेनूयते बालाकेश्वरि विद्याभ्यां । यत्कृतं शिरोरूपव्यं रूपम् ६ । ७ वंशमार्थवदति याज्ञवल्क्यस्येति ८ षष्ठसप्तमयोस्तमाह याज्ञवल्क्येनेति । यियासुना मां तुमिच्छन्ना ९ अत्याश्रमिभ्य इति । तत्र अतीतं ग्रंथे एतत्प्रावदर्थं ज्ञातं मया श्रुतम् १० यच्च तत्र भवतां संप्रार्थिता श्वेत्यादिनाप्यमनचिकेतसोः संवाद उपसिद्धस्तद्वतां विद्यां संप्रकारां वदेत्याह संप्रार्थिता श्वेति शिभिः । साविद्या का कीदृशी ११ । १२ । १३

इत्युक्तेति । वेदकीर्तितं वदशाखागतम् १४ तत्रप्रथमकंबिकाद्वयार्थमृषवृहपति आसीदितिदशभिः । अरुणारूपस्यपुत्रःकमनीयोऽर्थभिःस्पृहणीयोयतोवाजपदांकात्रदानेनकीर्तिप्राप्तइति १५ वदाचिदिति । कुत्रचिद्विधजिदाराख्ये याःशुभागावस्ताःपुत्रस्यस्वधनमितिप्रविधायकल्पयित्वा यतोऽतिबालेपुत्रेस्नेहवानिति धर्मज्ञमूल्यः 'वृद्धाश्चमातापितरोभार्यासांश्चोमुतःशिशुः । अप्यकार्यंशतंकृत्वाभर्तृवामनुरज्ज्वति' इतिवाक्यानुसरणात् १६ गोवित्तमिति । गोरूपंविक्तम् स्वभागेनस्वकीयभागाभिप्रायेण ताःगाः १७ पातुमिति । एतावृद्धागावोहिजलरा नादिकमपिसम्यक्कुतुमशक्ताइत्यभिप्रेत्यक्तुमेवपीतोदकाइत्यपीतार्थप्रत्ययप्रयोगःश्रुतैःकृतइतिभावः गर्भधारणमिन्द्रियपदोक्तम् १८ । १९ तस्येति । तस्योद्दालकस्यस्वभावादास्तिकःसांसि द्विकधर्मश्रद्धावान् २० तद्विचारमभिनयति यद्येनेत्यादिना । स्पष्टम् २१ एताजस्तयोगावोविप्राणांनमुखवाःप्रत्युतदुःखशःसंति ततएतादृशीनांदानान्मेपितादुःखंवास्पतीति २२ अप

इत्युक्तेगुरुराहैतदाख्यानंवेदकीर्तितम् ॥ प्रहृष्टोहृष्टमनसेस्वशिष्यायप्रियायसः १४ आसीदुद्दालकोनाम्नाविप्रोवेदविदांवरः ॥ अरुणस्यसुतोलोकेकमनी यतमःसदा ॥ अत्रदानेननितरांकीर्तिप्राप्तोद्विजोत्तमः १५ कदाचित्कुत्रचिद्यागेसर्वस्वंदातुमुद्यतः ॥ पुत्रस्वंप्रविधायैवशुभागाःस्नेहसंयुतः ॥ पुत्रेऽतिबाल केविप्रोधर्मज्ञानांपुरःस्थितः १६ गोवित्तमेवबहुलमस्यासीद्ब्राह्मणस्यहि ॥ वृद्धागास्तुस्वयंतत्रजगृहेपुत्रलोभतः ॥ स्वभागेनचताःसोपिब्राह्मणेभ्योददौतदा १७ पातुंपानीयमप्येताअनुचयवसंतथा ॥ नशक्ताःकेनदुग्धस्यदानेशक्तास्तुधेनवः १८ आशातासुकथंनामभवेद्गर्भस्यधारणे ॥ एतादृशीस्तुगादातुंप्रवृत्तो यंकदाचन १९ तस्यासीत्तनयःकश्चिन्नचिकेताडतिश्रुतः ॥ स्वभावादास्तिको नित्यंकुमारःपंचहायनः ॥ इदंविचारयामासपितुरंकस्थितस्तदा २० यद्येनदी यतेयस्मैयादृशायचयादृशम् ॥ ततेनलभ्यतेयस्मातादृशेनचतादृशम् २१ एतागावोऽधुनादताःपित्राक्लेशैकहेतुकाः ॥ विप्राणांततएवायंपिताक्लेशंगमिष्य ति २२ असुखानामयेलोकाःसर्वदैवभयप्रदाः ॥ दुःखदोब्राह्मणानांयस्तानसयातिनसंशयः २३ तादददुःखदोमेत्रपितायाःस्युर्निरर्थकाः ॥ गास्तस्मादमु मेतस्माद्वारयामिकुदानतः २४ अनेनस्थापितागावोमदर्थयाःसुशोभनाः ॥ तासामेषकरोत्वत्रदानमस्यमयाहिकिम् २५ पुत्रदारादिकंवित्तंपरलोकोपकारि यत् ॥ तदेववित्तंविज्ञेयमपरंलोहगृंखला २६ अहंचास्यसुतोयस्मात्तस्माद्वित्तंसंशयः ॥ अस्मैवधर्मतःस्वस्यजनकस्यमहात्मनः २७ अंधंतमःपितायस्य दुःखोदधिसंभ्रजेत् ॥ सुतस्यजानतःपुत्रःपितुरुच्चारएवसः २८ ततोहमात्मनोदानेप्रेरयिष्याम्यमुंमयि ॥ स्नेहयुक्तंततश्चित्तमयंमेज्ञास्यतिस्वयम् २९

मर्थोमेत्रेणोक्तइतिदर्शयंतदर्थमाह असुखाइतिद्वार्यां । योब्राह्मणानांदुःखदःसोऽसुखसंज्ञाभयप्रदानलोकाप्यातीति २३ तादददिति । यानिरर्थकानिष्फलागावस्तागाविप्रेभ्योददत्समर्प यन्मेपिताविप्राणांदुःखदःसञ्जक्तफलंगच्छेवतस्तवारयामीति २४ तृतीयकंबिकार्थमृषवृहपति अनेनेतिनवभिः । अनेनपित्रा अत्रयागेयागावोमदर्थस्थापितास्ताएवकुतो नवदाति अस्व पितुर्मंधितयाकिंप्रयोजनमिति २५ यतोवित्तस्यपरलोकोपकारएवप्रधानंफलमित्याह पुत्रेति । यत्पुत्रादिरूपंविस्तृतस्वंपरलोकोपकारिसदेववित्तत्वेनवाच्यमपरंकेवलंबंधकत्वात्शृंखलाममि ति २६ अहमिति । अहमप्यस्यपुत्रत्वेनवित्तंभवामिधर्मतोधर्ममयादिमालोच्येति २७ यस्यपुत्रस्यपश्यतःपितुःपरलोकहानिनिमित्तंस्यात्सपुत्रःपुरीषसमइत्याह अंधमिति २८ ततइति । ततःस्वस्ववित्तमात्रालोच्यएतंमपिस्नेहयुक्तंपितरमहमात्मनोदानेप्रेरयामि एतावताऽयंमदभिप्रायंमदर्थस्थापितगोदानीयत्तारूपंज्ञास्यति अथवाप्रत्यतिततःस्वाभिप्रायंवक्ष्यामीतिद्वयोरर्थः २९

३० इतिसंचित्येति । तनपोनचिकेताः पितरंपतीत्युक्तवान् इति किं हेतातमहाकस्मैदिजायदास्पसीतिनकेवलमेकवारंतेनेदमुक्तंकिंतुद्वितीयावारंतीयावारंयेत्यर्थः ३१ एवंतप्रगल्भंवदंतपिताप्रादे
त्याह पितापीति ३२ पितृवाक्यमभिनयति त्वामिति । स्पष्टम् ३३ चतुर्थार्थप्रपंचयति एवमुक्तवति । ततःसनचिकेताएवंचितयामास एवंकथं एवपितास्वस्पदुःखप्रयोजकंन
किमर्थमुक्तवान् ३४ पुत्रस्येति । एतदुःखम् ३५ ममत्विर्वपतिकूलनभवतिअवश्यमाविष्ययेपितृवाक्यपरिपालनजगत्पथमस्यप्रत्युत्तलाभादिःप्राह ममेति । श्रेयोधर्मानुकूलमतःपरंनस्ति
यःस्वयंप्रहीष्यतितस्मैपित्रादानमिति ३६ परंत्वेतस्पदुःखमनुसंधायममचित्तविषीदतीत्याह अस्पेत्यादिना । अत्रमद्विपोगे पुत्रस्यशिष्यस्त्ववातिसोवृत्तयः 'उत्तमश्चित्तंकुप्यतिमोक्तकारीतु
मध्यमः । अधमोऽश्रद्धयाकुप्यतिप्रत्याख्याताथतद्वचः' इतिप्रसिद्धाः तत्राधर्मावृत्तिमहंनकदाबिद्वजामिर्कित्वेतस्यबहूनांशिष्याणांपुत्राणांवाउत्तमांमध्यमांवावृत्तिमेवभजामिअतःप्रियोऽसत्य

अथचैवंचःश्रुत्वाप्रश्रमेषकरिष्यति ॥ ततोहंविशदंतस्मैवक्ष्येपित्रेवृष्टच्छते ३० इतिसंचित्यतनयःपितरंप्राहधर्मवित् ॥ तातकस्मैद्विजेंद्रायमांभवान्संप्रदा
स्यति ॥ द्वित्रिवारमिदंवाक्यमुक्तवान्पितरंप्रति ३१ पितापिपंडितंमन्यंविज्ञायतनयंततः ॥ कोपसंरक्तनयनइदंवचनमब्रवीत् ३२ त्वामहंपंडितंमन्यंपितृ
स्नेहायमानकम् ॥ दास्यामिमृत्यवेसर्वलोकसंहारहेतवे ३३ एवमुक्तेसपुत्रोपिचिंतामेतामुपागतः ॥ अयंदुःखकरंस्वस्यकस्मादेतद्वचोब्रवीत् ॥ पिताममय
थाकश्चितामसःपामरःपरः ३४ पुत्रस्यमरणादुःखंब्रह्महत्याफलंविदुः ॥ कुतएतत्स्वयंस्वस्यकृतवान्बुद्धिमानयम् ३५ ममनातःपरंश्रेयोयन्मांतस्मैपितास्व
यम् ॥ दत्तवान्मृत्यवेयोमांस्वयमेवग्रहीष्यति ॥ अस्यदुःखंपरंनित्यंपितुरत्रभविष्यति ॥ यतोहंप्रथमोनित्यंबहूनामस्मिमध्यमः ३७ तनयानांप्रियश्चैवसर्वदा
स्मिमहात्मनः ॥ मांविनानक्षगंत्वेपितामेत्रावतिष्ठते ३८ किंस्विद्यमस्यसंयातेगृहेमयिकरिष्यति ॥ कार्यमयाविनानूनंमत्तएवभविष्यति ३९ इतोमयिगते
नूनंदुःखमस्यभविष्यति ॥ कर्तव्यंचमयाकिंस्विद्यमस्याद्यभविष्यति ४० ममास्यचवियोगोयमुभयोरप्रयोजकः ॥ यमस्यचततःकष्टकृतवान्मेपिताधुना ४१
इदानीमेववदनंपरिम्लानंपितुर्भम ॥ अश्रूणिचबहून्येषमांवलोक्यविमुंचति ४२ आलिङ्गयतिमांगादंस्नेहपूर्णतरात्मना ॥ अनुतापंपरंप्राप्तस्तिष्ठत्येपोनिदुः
खितः ४३ ततएवंवदाम्यद्यमयिस्नेहंयथात्यजेत् ॥ अन्यथानृतवाक्येननरकोस्यभविष्यति ॥ इतिसंचित्यपितरमिदंवाक्यमभाषत ४४ अनुपश्ययथापूर्वपूर्व
जास्तवसुव्रत ॥ अनृतनोक्तवंतस्तेमरणेपिमहाधियः ॥ आत्मानमवलोकयाथतान्सर्वाश्चस्वपूर्वजान् ४५ प्रतिपश्यपरांस्तद्वत्तादृशान्स्त्यवादिनः ॥ त्रैवर्णिका
न्महाभागान्दध्यङ्ङाथर्वणादिकान् ४६

विधोगश्चास्मीतिद्वयोरर्थः ३७ । ३८ किंचमत्रमनेनयमस्यकश्चिदुपकारोनास्तीत्याह किंस्विविति । स्विट्टितकै । कार्येउपकार । मत्तोविभ्रांतः ३९ ततइति स्पष्टम् ४० ममेति ।
अप्रयोजकःअनुपकारकः यमस्यचाप्रयोजकइतिसंबंधः ४१ अस्पेदानीमेवपरितापस्तुलक्षणैरनुभाष्यतइत्याह इदानीमेवेतिद्वयां । स्पष्टेदयम् ४२ । ४३ पंचमार्थप्रपंचयति ततइति । ततएतादृ
शीवशामस्यालोच्यअनृतोदनेपरित्रातुंमयाकिंचिद्वाच्यमेवंविचार्यनचिकेताइदमुक्तवानित्यर्थः ४४ इदंकिमित्याकांक्षायामाह अनुपश्येत्यादि । अनुपश्येत्स्वकोर्थः हेतातत्वमात्मानमभाषितपु
वांनृतमालोच्य पूर्वान्पितृपितामहादीननुकानृतकापश्येति । तथाप्रतिपश्येत्यस्वकोर्थः तांस्वर्वालोच्यस्ववर्षपुत्रान्परांश्चत्रैवर्णिकान्स्त्यवादिनःपश्येतिद्वयोरर्थः ४५ । ४६

परानुदाहरति कर्णरूपादिना । कर्णो विप्ररूपायैद्रापत्वचंदौ । त्रिबिधश्चरणामतपोतत्राणाथैस्त्वमांसं जीमूतवाहनश्च शरणागताथैराससायतनुदौ सिंहायमयूरश्च जवत् । दधीचिश्च देवेभ्यो वभ्राथ
मस्थीनिपाचमानेभ्यस्तानि ददाति तद्वासादौ प्रसिद्धमित्यर्थः ४७ तथा प्राप्पतीतं प्रथमे क्तानि सत्यं संरक्षणाय महात्मनां चरितान्यनुसंधेयानीति यद्वृद्धाथर्वणादिकानि त्युक्तं तत्स्फुटयति ४८
हिङ्गतिद्वाभ्यां । स्पष्टम् ४८ । ४९ तथा कैकेयैश्च वरयोः पूर्वार्थमात्मत्वेन निरतिसयमेमास्त्वप्येव श्रीरामचंद्रमपि वने विसर्जयतो वसरथस्परान्नो वृत्तमनुसंधेयमित्याह तथेति ५० एवमिति । बहुलाः
कृत्तिकागावः इत्यमरस्तथा च यथा मावः शरणागतत्राणात्मकस्त्वप्रतिज्ञा निर्वहार्थं यतमाना यथा गावो मोपायंतीति श्रुती लोकेष्वप्रसिद्धास्तत्प्रभृतयोऽप्येव बहवः सत्यपराः संतीत्यर्थः ५१ अनित्येन सगणं
गुरेण जीवितेन नित्यस्य सत्यस्य साधनमेव कौशलमिति दर्शयन्नाह अपिसत्यमिति । किंच सत्यं वृक्षादिकलमिबजनः शरीरजातं कालरूपसूर्येण पच्यते विनाशोऽमुर्त्वा कियते तथा तद्वदेव जनः पुनः पुनर्जा
यते इत्यर्थः ५२ फलितमाह तत इतिद्वाभ्यां । एवेत्यप्यलने शेषः शुभम् ५३ । ५४ एवमुक्त इति । प्राहिणोत्प्रेषितवाक् ५४ षष्ठसप्तमयोर्धर्मप्रतिपमपरिवारवाक्याभिनयपर्योरर्थम्

कर्णस्त्वचं शिविर्मसंजीवं जीमूतवाहनः ॥ ददौ दधीचिरस्थानि प्रतिश्रुत्य वचः पुरा ४७ दध्यङ्गार्थवणोऽभिव्यां ब्रह्मविद्यां प्रतिश्रुताम् ॥ त्यक्तानि जंशिरोऽप्याह
ब्राह्मणे वेदवित्तमः ४८ इंद्रः प्रतर्दनायाह ब्रह्मविद्यां स्वशत्रवे ॥ प्रतिज्ञाय ददौ कामवरं जनकभूभुजे ॥ याज्ञवल्क्योऽपि मेधावी ब्राह्मणे वेदवित्तमः ४९ तथा दशरथो
राजा प्राणेभ्योऽपि प्रियं सुतम् ॥ अरण्ये प्रेषयामास सिंहव्याघ्रादिसेविते ५० एवमन्योऽपि बहवः कृतवन्तोति दुष्करम् ॥ सत्यपाशवशं प्राप्तावहुलाद्याश्च जंतवः ५१
अपिसत्यं यथा तद्वद्विसेदिवसे जनः ॥ पच्यते कालसूर्येण तद्वदेव प्रजायते ५२ ततो हं स्वयमेवात्र मरिष्यामि न संशयः ॥ त्वंच तद्गज्जनाः सर्वे मृत्युपाशवशंगताः ५३
ततस्त्वंच न सत्यं कुरुदत्वाय माय माम् ॥ एवं तव माप्यत्र श्रेयस्तात भविष्यति ५४ एवमुक्तोति दुःखेन पिता पुत्रं यमायसः ॥ प्राहिणोऽर्हिन वचनः सत्यपाशवशंगतः
५५ सतु गत्वामहाभागेन चिकेताय मालयम् ॥ पितृभक्त्या तथैवात्मतपसा शुद्धचेतसा ५६ यमेग्रामांतरं यात उपवासत्रयं गृहे ॥ चकार तस्य तेनात्मपरिग्रहणका
रणात् ५७ अन्यथा स्वपितुर्वाक्यमसत्यं तद्भविष्यति ॥ दातव्यस्यात्मनस्तेन यमेन न परिग्रहे ५८ यमोऽपि परिवारेण कृत्वा संकेतमात्मनः । दिनत्रयं गृहे नागात्
स्य चित्तपरीक्षकः ५९ एनमागतमाज्ञाय सर्वे ते यमकिं कराः ॥ गृहे स्थितमिदं वाक्यमुक्तं वन्तोति धार्मिकाः ६० अस्मिन् यमपुरे वरेकिमर्थं विप्रवालक ॥ आगतो
सीतितैरुक्ते सर्वमेतदुवाच सः ६१ पूर्वमेव च ते सर्वे ज्ञात तत्त्वायमाश्रिताः ॥ ज्ञात्वा बालस्य वचनात् पुनरुचुरिदं वचः ६२

वतारयति सत्त्विति । सनचिकेताः पितृभक्त्यादिप्रभावात् सशरीरो यमालयं गत्वा यमं प्राप्तांतरगतं श्रुत्वा दिनत्रयमुपवासं कृतवान्मां पितृदत्तं यमो गृहीपादित्येतदर्थमिति द्वयोरर्थः ५६ । ५७ अन्य
थेति । अन्यथा उपवासात्मककठारूपमकर्तृकमात्मनो न चिकेत सः पराग्रहोमीकारो न स्यात् तथा च पितुर्वाक्यमसत्यं स्यात् तस्माद्भूदित्याशयेन तथा कृतमिति पूर्वोक्तसंबन्धः ५८ यमोऽपीति । यमोऽपि प
रिवारेणानुजीविष्येण सह तस्य न चिकेत सः अचर्ये परीक्षितुं संकेतं स भवद्विषयं धार्मिकं चिकेत इत्याकारं कृत्वा त्रिदिनं नागादिति ५९ एनमिति । एनं न चिकेत सम् ६० अस्मिन्निति । हे विप्रात्मज
त्वमिह किमर्थमागत इत्येवं ते यमपुरुषः पृष्ठे सति स एतदागमनं निमित्तं सर्वमुवाचेति ६१ पूर्वमेवेति । घमेराजसां निभ्यां ज्ञात तत्त्वा अपि यमपुरुषास्तद्वाक्यात् पुनर्ज्ञात्वा इदमाहुः इदं किं हे वत्स यमजा
युः स्यात् पूर्वंच तु विचशरीरिणां मध्ये कंचनापि दत्तं दत्तवान् गृह्णाति । किंच यमस्य हासनिवानात्त्वपागृहं प्रत्येव गंतव्यमिति त्रयाणामर्थः ६२

६३ । ६४ इत्यादीति । नचचालयेषां दितिशेषः स्फुटमन्यत् ६५ एवमवतारितयोस्तयोर्थमाह यमेति । हेयमराजतेगृहेविप्रकुमाररूपोऽतिथिरप्रिरूप आगतोवर्त्ततेतत्प्राप्तयेन्द्रातिशोघनदकं
पायादिजलमाहरमापयेत्यर्थः ६६ एतत्स्फुटयति ज्वलतइतिट्याभ्यां । यथावद्देःशांतिर्जलेनतथापायादिदानेनातिथेरिति ६७ शांतीति । यथाशांतिमनीतोऽग्रिगृहं देहत्थाऽनर्चितोतिथिः सर्वदेहि
त्यर्थः ६८ सर्वपदार्थदर्शयति संभावितेतिचतुर्भिः । संभावितस्यानिश्चितप्राप्तिकस्यसुखस्येच्छाआशेत्युच्यते निश्चितस्यसुखस्येच्छाप्रतीक्षेत्युच्यते स्वार्भीष्टेनजनेनसहसमागमः संगतमित्युच्यते त
थालोकेवेदेचार्थप्रकाशिकासुखकरीवाणीसुनृतेत्युच्यतइतिद्वयोरर्थः ६९ । ७० इष्टपूर्तशब्दयोरर्थोदर्शयति अग्रोति । तटाकादीत्यादिपदेनप्रपादानादिपरिग्रहः ७१ पुत्रपशुपदयोरर्थावुच्येते ओर
साइति । गवाद्याश्वसहस्रणाः पशवइति एतदाशादिरूपसर्वमतिथिर्वहतिपस्यभंदस्यगृहेसोतिथिर्ब्राह्मणोनश्रन्वसेदितिसंबंधः तस्मात्सोवश्यमर्च्यइतिभावः ७२ । ७३ अष्टमार्थमाह एवमिति

वत्सनायुः क्षयात्पूर्वयमोगृह्णातिकंचन ॥ अदत्तंवापिदत्तंवाचतुर्विधशरीरिणाम् ६३ धर्मराजश्चनात्रास्तिप्राणिनांयोनियामकः ॥ ततस्त्वंस्वगृहंशीघ्रंगच्छस्वंपि
तरंप्रति ६४ इत्यादिवहुधोक्तस्तैर्नचचालयदातदा ॥ हृतीयेदिवसेतीतेयमआगान्निजं गृहम् ॥ आगतं धर्मराजंतंकिंकराइदमूचिरे ६५ यमवैश्वानरोविप्रकुमा
रस्तेगृहेतिथिः ॥ तस्यशांत्यर्थमुदकंझटित्याहरमानद ६६ ज्वलतोत्रयथावन्हेभवेच्छांतिर्जलैः सदा ॥ अर्घ्यपाद्यादिभिस्तद्वदतिथेः शांतिरीरिता ६७ शांति
शून्योयथावन्हिरुदकैः सपरिच्छदान् ॥ गृहान्दहतितद्वत्स्यादतिथिः सर्वदाहकः ॥ अपूजितोनरेणायमर्घ्यपाद्यादिभिर्जलैः ६८ संभावितसुखस्याशाप्रतीक्षा
निश्चितस्यच ॥ सुखस्यसंगतं तद्वद्विधिंसुखहेतुकम् ६९ स्वार्भीष्टेनजनेनात्रसूच्यतायासमीरिता ॥ वाणीसुखकरीलोकेवेदेचार्थप्रकाशिनी ७० अग्रिष्टोमा
दिकोयागइष्टमित्युच्यतेबुधैः ॥ कूपारामतटाकादिपूर्तमुक्तंमनीषिभिः ७१ औरसास्तनयास्तद्वत्सर्वलक्षणसंयुताः ॥ गवाद्याः पशवस्तद्वद्गृहमूल्या अनेकशः
७२ एतत्सर्वदेहत्येवपुरुषस्याल्पचेतसः ॥ यस्यानश्रन्वसेदत्रब्राह्मणस्त्वतिथिर्गृहे ७३ एवमुक्तोयमस्तैः स्वैः किंकरीरुक्तवानथ ॥ अतिथिर्भीतचेताः संस्तंतदा
नचिकेतसम् ७४ तिस्रोरात्रीर्गृहेयन्मेह्यवात्सीस्त्वंप्रियोऽतिथिः ॥ अनश्रंस्ततएवत्वंवरांस्त्रीन्वरयाधुना ७५ स्वस्तितेस्तुप्रियंकर्तुंयदिब्रह्मनसमुद्यतः ॥ नमस्तेऽ
तिथयेतस्मादस्तुमेषास्त्वनामयम् ७६ एवमुक्तोयमेनैवचिकेतावरांस्त्वाम् ॥ ववेत्रीनबुद्धिसंपन्नो धर्मराजंप्रतीदृशान् ॥ पितृप्रसादमग्रेश्चज्ञानंचैवात्मनस्त
था ७७ पितृप्रसादमेवंसववेबुद्धिमतांवरः ॥ दुःखशून्योयथाहंवैत्वत्प्रसादादिविस्थितः ७८ सुमनाविगतक्रोधस्तथामांप्रतिगौतमः ॥ यमलोकात्पुनःप्राप्तं
विश्वासमुपागतः ॥ यथापूर्ववदेपवरोमेप्रथमः स्मृतः ७९

त्रिभिः । इत्येतेः पार्षदेरुक्तोयमस्तमतिथिप्रत्येवमुक्तवानिति ७४ एवंकथमित्याकांक्षांपूरयति तिस्रइतिट्याभ्यां । हेमन्नन्यतस्त्वंमदृष्टेऽनश्रंस्तिन्नोरात्रीरवात्सीरुपितवानसिततस्तद्दोषशांत्यर्थंवर
प्रयवरयेति ७५ स्वस्तीति । हेमन्नन्यदित्वंक्षमयामतिप्रयंकर्तुंसमुद्यतोऽसितस्मात्तेपिस्वस्त्यस्तुनमश्वास्तुत्वत्प्रसादान्ममसपरिवारस्यानामधुःखाभावश्चास्त्वित्यन्वपः ७६ उत्तरग्रंथमवतारयति
एवमुक्तइति । इत्युक्तोचिकेताः पितृप्रसादाग्रिज्ञानात्प्रज्ञानरूपांस्त्रीन्वरान्वृतवानित्यर्थः ७७ नवमार्थदर्शयति पितृप्रसादमितिपट्टिः । तत्रपितृप्रसादमित्यंशवृतवान् इत्यंकथं हेयमराजयथादि
त्रिस्वर्गरूपेभवल्लोकेऽस्त्वित्येतेऽहुःखशून्यत्वादिमांस्तथामत्पिताहुःखशून्यत्वसोमनस्यनिष्क्रोधत्वविश्वस्तत्वेत्युक्तः सन्मामितोगतंपूर्ववत्संभावेतद्वयोरर्थः ७८ । ७९

ननुतत्रमुनिवर्षेदुःखशून्यत्वादिप्रतिद्विदुःखादिकं कथं संभाव्यत इति शंकां वारयितुं दुःखादिनिमित्तानि दर्शयति पितुरिति । मददर्शनेन दुःखं मां प्रतिक्रियावेशनं कुर्यात्प्रसमीरणोपलक्षितं दोर्मनं स्वचसंभाव्यत इत्यर्थः ८० पंडितमिति । यथामयि पंडितं मन्यतां मत्वा क्रोधश्च संभाव्यते ८१ यममिति । तथा यमं गतानां तेन वेदे हेन पुनरागमनस्य प्रायेणादर्शनादविश्वासश्चेतो मते मयि संभाव्यते ८२ इति । एतदुःखादिकं संभाव्यं वस्तु तो मत्पितर्यसंभवदपि व्यवहार इत्यासंभावना योग्यं त्वत्प्रसादत इतो मयि गते मांस्त्वित्यर्थः ८३ दशमार्थमाह एवमुक्त इति चतुर्भिः । स्पष्टम् ८४ यथेति । मया प्रेरिते त्वपि हतो गते सति सत्त्वपिता यथा पूर्वं विश्वासी भविष्यति तथा तवापि सर्वदुःखशून्यत्वादि कं भविष्यतीति ८५ त्वत्कृतेनेति । तथा त्वत्कृतेन त्वदा चरितेन दुःखं दोर्मनस्य न भविष्यति सचोद्दालुकोऽरुणस्यापत्यं वीतमन्युः स्वस्थश्च सन्निद्रादिकं करिष्यति त्वामागतं दृष्ट्वेति द्वयोः संबंधः उदालकपदेशुतो स्वाधिक इति बोध्यम् ८६ । ८७ द्वितीयवराभिनयपरपरेकादशदाद

पितुर्मे सुमहदुःखं वर्तते मामपश्यतः ॥ मनसश्च तथा तापो महान् वाक्य समीरणे ॥ मृत्यवेत्वाददामीति सुक्रोधा विष्टचेतसः ८० पंडितं मन्यतां तद्वन्मम ज्ञात्वामहात्मनः ॥ क्रोधश्च सुमहांश्चित्ते वर्तते वह्निना समः ८१ यमं प्राप्य तथा केपि मर्त्यलोकं न याति च ॥ तेनैव वपुपातस्मादविश्वासश्च संभवेत् ८२ इतो मयि गते तत्र धर्मराज वरप्रद ॥ मा भूयादखिलं त्वे तं संभाव्यं त्वत्प्रसादतः ८३ एवमुक्तो धर्मराजो न चिकेत समब्रवीत् ॥ सर्वमेतच्च या प्रार्थ्यं पितुस्ते द्यभविष्यति ८४ यथा पूर्वं स विश्वासी मर्त्यलोकं गते त्वयि ॥ मया संप्रेरिते ते पिता वत्सर्वं भविष्यति ८५ त्वत्कृतेनैव दुःखं न गमिष्यति कदाचन ॥ वीतमन्युश्च भविता सुखं स्थास्यति सर्वदा ॥ निद्राहारादिकं तद्वत्सुखचित्तो गमिष्यति ८६ उदालकः पिता ते स आरुणिः सर्वशास्त्रवित् ॥ दृष्ट्वा मृत्युमुखान्मुक्तं भवंतं पुनरागतम् ८७ पितृप्रसादमासाद्य वरं यममुखात्पुनः ॥ न चिकेता धर्मराजमिदं ब्रूवन् वरांतरम् ८८ स्वर्गलोके भयं किंचिन्मनुजानां विद्यते ॥ मृत्योस्त्वतो जरा तो वा व्याधितः शत्रुतोपि वा ८९ क्षुधातो वापि पासातः शोकतो मोहतोपि वा ॥ मोदते च सदा जंतुः सुखी भूत्वेति हि श्रुतम् ९० स तु स्वर्गो नृभिर्गम्यश्चित्तेनैवाग्निना सदा ॥ स्वर्ग्यमग्निं भवान्स्वर्गं स्मरत्येव न संशयः ॥ श्रद्धधानाय मह्यं त्वं तमग्निं वक्तुमर्हसि ९१ मोक्षं च स्वर्गलोकस्था भजंति ब्रह्मविद्या ॥ आभूतं संप्लवं स्थानं ब्रह्मज्ञानं विनापि च ॥ अयं वरो द्वितीयो मे दातव्यो भवतानघ ९२ एवमुक्तो यमो राजानं चिकेत समब्रवीत् ॥ स्वर्ग्यमग्निं महं जानन्नब्रवीमिन चिकेतसे ॥ तुभ्यं प्रकर्षतस्तत्त्वं सावधानमनाः शृणु ९३

शयोरर्थमाह पितृप्रसादमिति पंचभिः । वरांतरं द्वितीयं वरम् ८८ इदं किमिति या कांक्षा यामाह स्वर्ग इति । स्वर्गपदेनात्र स्वर्गलोकप्रारम्भब्रह्मलोकावसान ऊर्ध्वलोकसमुदायो विवक्षितः तत्र स्वर्गलोके गतानां मनुजानां भविकारिणां भयं मृत्युरूपा द्रवतो जरादिभ्यश्च न विद्यते तत्र प्रगजोर्जंतुः सुखेन मोदते हृष्यत्येवेति मया श्रुतं वेदविज्ञ इति शेष इति द्वयोः संबंधः ८९ । ९० सत्त्विति । सच्च स्वर्गंश्चित्तेन च यमसाध्येनाग्निना निश्चितं लभ्यते इति श्रुतं तच्च स्वर्ग्यं स्वर्गसाधनं भूतमग्निं स्वर्गवर्तमानो भवानभिजानात्येवं तं मह्यं व्याचक्ष्वेत्यर्थः ९१ अयमग्निं मृत्युवहेतुः श्रुत इत्याह मोक्षमिति । यतोऽनेनाग्निना स्वर्गं गता ब्रह्मविद्याद्वारा मोक्षरूपं मुख्यममृतं भूतसंज्ञारूपं प्रलयपथं तस्थितिरूपं गोणममृतत्वं वायांतीत्यर्थः ९२ त्रयोदशदिशयाणां मार्थमाह एवमुक्त इति द्वादशभिः । एवमुक्तो यम आह हेन चिकेतस्तुभ्यमहं स्वर्ग्यमग्निं प्रकर्षेण इति कर्तव्यतां रूपां गदिकलापवैशिष्ट्यरूपेण सहब्रवीमिति शृणु ९३

अनन्तेति । अनन्तस्य स्वर्गलोकस्य लाभे मेचकारणभूतमेतमश्रितव्यमाणविराड्रूपत्वात् काष्ठेष्वग्निवग्निपुलकेषु स्थितमपि धीमतां बुद्धावेव गुहाभूतायां स्थितं गोप्यत्वाद् अस्तुतः साक्षिरूपत्वाद्वाजानी
 हीत्यर्थः ९४ एवमिति । एवमुक्त्वा धर्मराजस्तस्मै शिष्याय तमप्रिविराड्रूपत्वेन सर्वकारणत्वाद् लोकादि लोकानामाद्यमवदत् तथाच यनपागे तस्याग्नेः स्वरूपघटिका इष्टकायावत्पोष्यत्संख्याकाया इष्टक
 पाश्चभवंति यथाच येन प्रकारेण चीयन्ते न्यस्यन्ते यच्चान्यत्तदुपयुक्तं द्रव्यादिकं तत्सर्वमवददिति द्वयोरर्थः ९५ । ९६ प्रत्यवादीदिति । सचनचिकेतास्तत्सर्वमृत्युतोयमादधीतं तदाज्ञया प्रत्यवादीत्
 मृत्युच्चारितवान् विश्वाससहितो भयमयुक्तगदत्वदिहीनः ९७ शिष्यस्येति । अग्रे श्रित्याग्निग्रन्थस्य मृत्युच्चारणादनुवादात्तुष्टोयमहमाह इदं किं हेनचिकेतः अयमधिको वरो दीयते यदयमग्नि
 स्त्वं सर्वं यवाचकेन नाचिकेत इति नाम्ना प्रसिद्धो भविष्यतीति द्वयोरर्थः ९८ । ९९ एतदेव स्फुटयति नाचिकेतमिति । सद्दियः सुबुद्धयः १०० अन्यं चैव वरं तुभ्यं ददामि नाचिकेतसे १०१ मां चैव वरं तुभ्यं ददामि नाचिकेतसे । उत्तमकनकमयामणयो मण्यकाराः कणाः मोता यत्र तादृशेः सूत्रपट्टिभिर्विराजितानवभिर्वज्रादिभिरत्नेः सूर्यवद्दीप्तां स्थूलामलकतु

अनन्तलोकसंप्राप्तौ स्थितावपि चकारणम् ॥ एतमग्निसदा बुद्धेर्धीमतां समवस्थितम् ॥ विद्विस्वरूपतः संतंकाष्ठेष्विव जगत्रये ९४ एवमुक्त्वा यमो राजालोकादि स
 र्वकारणम् ॥ विराडात्मकमग्नितंतस्मै शिष्याय सो वदत् ९५ यद्रूपा इष्टकास्तद्वद्यावंत्यो वायथापि वा ॥ चीयन्ते सकलं तद्वद्रव्यमंत्रक्रियादिकम् ९६ प्रत्यवादीत्स
 चाप्येतदधीतं यत्तु मृत्युतः ॥ विश्वाससहितः शिष्यो धर्मराजस्य शासनात् ९७ शिष्यस्य तस्य संलोक्य मृत्युः प्रज्ञामलौकिकी ॥ यथोक्तोच्चारणादग्नेः संतुष्ट इदमब्र
 वीत् ९८ वरत्रयादरोन्यो यं मया तुभ्यं प्रदीयते ॥ तवैवायं यो कोऽग्निर्नामधारी भविष्यति ९९ नाचिकेतममुं बन्धुं कथयिष्यंति सद्दियः ॥ यावद्देदाश्च सूर्यश्च त
 थाभूतादिकं जगत् ॥ तावदग्निरयं ब्रह्मंस्तव नाम्ना भविष्यति १०० अन्यं चैव वरं तुभ्यं ददामि नाचिकेतसे ॥ अग्रे रुच्चारणानुष्टुः स्वशिष्याय महात्मने १०१ जांबू
 नदमणिप्रोतसूत्रसंगविराजितां ॥ अमूल्यनवरत्नैर्घमंडितां सूर्यमग्निभाम् १०२ स्थूलामलकसंमानमुक्ताकोटिविलंबिनीं ॥ मालामिमां मया दत्तां स्ववशसि विधार
 य ॥ चित्रवर्णां यथामेधो विद्युतं शब्दसंयुताम् १०३ इत्युक्त्वा तामदान्मालां तस्मै सनचिकेतसे ॥ धर्मराजोऽति संतुष्टो ह्यग्रे त्रानुभाषणात् १०४ नाचिकेतममुं यो
 गिं त्रिश्रित्वोक्तविधानतः ॥ यागांस्त्रीन्कुरुते मातृपित्राचार्यैः सुशिक्षितः १०५ जन्ममृत्युतरे त्सोऽत्र ब्रह्मविज्ञानजन्मना ॥ विनापि ब्रह्मविज्ञानसाकल्यं वा भवेत्त
 हि १०६ स्वर्गं वा सोऽथ वा मोक्षो ब्राह्मणस्य हि कस्यचित् ॥ स्वर्गादस्य परिभ्रंशो धर्मिष्ठस्य महात्मनः ॥ न भवेत्पुण्यं यावद्देतावत्कालं वसेद्भुवम् १०७

ल्यानां मुक्तानां कोटिभिरसंख्येय्यक्तिभिरग्रभागैर्वा परस्परं मिलितैर्दोर्धाभिर्मांसशब्दां मालां विद्युतं मेघं हवधारयेति द्वयोरर्थः १०२ । १०३ इत्युक्तेति । अग्रे रग्निग्रन्थस्यात्र गुरोः सन्निधावनुभाष
 णादनुवादानुष्टुः १०४ त्रिणाचिकेत इत्यादेः षोडशस्यार्थमाह नाचिकेतमिति त्रिभिः । इममग्निमद्राजाचिकेतसंज्ञं त्रिस्त्रिवारं चित्वा च यनेन संपाद्य त्रीन् यामानाग्नेष्टोमादिकान् पोमात्रा आपंचमव
 पाततः पितृ तत आचार्येण च सुशिक्षितः शिक्षाद्वारा संवद्धः सन् कुरुते स ब्रह्मविज्ञानजन्मना विनापि ब्रह्मलोकादिद्वारा जन्ममृत्युतरेत् अथवा अत्र भवेजन्मनि ब्रह्मविज्ञानस्य साकल्यं संपादितं जन्मादितरण
 साधनभूतां लभेति द्वयोरर्थः १०५ । १०६ स्वर्ग इति । अथवा तस्य स्वर्गवास रूपं मोक्षरूपं वा जन्ममृत्युतरणं भवति परंतु समोक्षः कस्यचिदेव भवति दुर्लभत्वात् स्वर्गस्य जन्ममृत्युतरणरूपतासु
 चितमात्यंतिकत्वमिदमेव इदं किं धर्मिष्ठस्य स्वर्गाद्यत्परिभ्रंशो न भवेत्पुण्यं पर्यंतं वासश्च स्यादित्यर्थः १०७

ब्रह्मण इति । हिरण्यगर्भरूपाद्ब्रह्मणो जातं विराडात्मकमेतमग्निदेदीप्यमानं सर्वैः स्तुत्यं च यो ज्ञात्वा ब्राह्मणं कर्म यागादिरूपं आदिपदग्राह्यमृषासनं च करोति स भावनातारतम्यानुसारेण स्वर्गं रूपां मोक्षरूपां वा शांतिं व्रजतीत्यर्थः १०८ सकलकर्मलोपसंहारपरस्परसमदशस्यार्थमाह यत एवमिति । यत एव मोदकप्रभावोऽयमग्निस्तददंतिदं इदं किं येन रूपसंख्याप्रकारेण विविधाया इष्टकाश्चिन्त्याग्नेः स्वरूपभूतास्तदात्मकमेतन्नयं विज्ञाय अयं नाचिकेतोऽग्निश्चिन्तितः स स्वर्गं मोक्षं वाक्रमेण प्राप्य मोदते इत्यर्थः १०९ अष्टादशस्यार्थमाह फलेनेति । एवं स फलमग्निरूपदेवविज्ञानमुक्त्वा पुनर्धर्मकुर्वन् लोकात्मकमग्निर्निर्दिशन् सन्निरुद्धमाह हेनचिकेतः यस्तुभ्यं मया अग्निरुक्तः स एष दृश्यते स्वर्गरूपेण एवं द्वितीयवरपूतो सत्यां तृतीयं वरयेति द्वयोरर्थः ११० । १११ ये ये प्रेते इत्यादेरुनविंशस्यार्थमुपबृंहयति एवमुक्ते पुनरिति त्रिंशता । स्पष्टं ११२ धर्मराजेति । हे धर्मराज सर्वस्य देहि नो मरणं प्रारब्धांत कालावच्छिन्नत्वाद्भवति मृत्युर्जन्मवतामित्यादिपुराणवचनैर्मृत्योर्जन्मव्यापकतायाः प्रसिद्धेरिति द्वयोः संबन्धः ११३ । ११४ अतोऽन्यदात्तं जातस्य हि ध्रुवो मृत्युरित्यादिश्रुतिस्मृतिवचनानि चोक्तव्याप्तिदर्शयंतीति सूचयन्नाह जातानामिति । ब्रह्मा हिरण्यगर्भस्तत्प्रभृतीनां जन्मभाजां मरणं ध्रुवमिति मया श्रुतमिति

ब्रह्मणः सूत्रतो जातमग्निं सर्वज्ञरूपिणम् ॥ विराजं दीप्तवपुषं स्तुत्यं सर्वैः सुरासुरैः ॥ ज्ञात्वा कर्मादिकं कृत्वा स्वर्गं मोक्षं च वा व्रजेत् १०८ यत एव ततो येन त्रिश्चिन्तोऽग्निर्भवेदयम् ॥ एतन्नयं सुविज्ञाय रूपसंख्याप्रकारतः ॥ इष्टका अग्निरूपं स स्वर्गलोके व्रजोदते १०९ फलेन सहितं देवमग्निमुक्त्वा यमः पुनः ॥ इदं वचनमाहैतस्वशिष्यं न चिकेत सम् ११० अंगुल्यानिर्दिशन्नाग्निमेष तेऽग्निर्मेयेरितः ॥ न चिकेत स्वयाष्टः स्वर्गो यो दुर्लभो नृणाम् ॥ द्वितीयो यं वरो जातस्तृतीयं वरयाधुना १११ एवमुक्ते पुनः प्राह तृतीयं वरलिप्सया ॥ न चिकेता धर्मराजं सत्यपाशवशंगतम् ११२ धर्मराज जनः सर्वश्चतुर्विधशरीरभाक् ॥ श्रियते सर्वथैवांते कालादेव न संशयः ११३ मृत्युर्जन्मभृतां यस्माद्देहेन सह जायते ॥ अद्य वा दशतांति वा ततः सर्वो मृतिं व्रजेत् ११४ जातानां मरणं नित्यं ब्रह्मादीनां समंततः ॥ आवश्यकं धर्मराज श्रुतमेतन्मया पुरा ११५ विद्यमानेऽपि देहेऽस्मिन्नसतामात्मनः सदा ॥ केचिद्वदंति धीमंत एव युक्तिपरायणाः ११६ आत्मानां मनदेहादिसंघातादपरोस्ति हि ॥ स तेभ्यस्तु पृथक् केन यस्मात्त्रैवोपलभ्यते ११७ आत्मा देहादिसंघातात्पृथक् स तु कीदृशः ॥ स्पर्शादिमान्यथान्यो वा प्रापितः सर्वदेहिनाम् ११८ स्पर्शनं लभ्यमानश्चेद्वायुरेव भविष्यति ॥ आत्मा प्राण इति प्राप्तो ह्यनिष्टं च वादिनाम् ११९ अपि प्राणो वायुरूपो भवेदात्मा यदा तदा ॥ तेज आदिकुतो नात्मा भवेदेतद्वदंति हि १२०

११५ तत्र जन्मव्यापके मरणे आत्मनः सत्तायां संशये केमुत्पत्तिं दर्शयितुं जीवनदशायांतत्संशयं चार्वाकादियुक्तिभिर्दर्शयति विद्यमानेऽपीति विंशत्या । केचिद्धीमन्तस्तां किकादेहेस्तत्पथात्मनो न सत्तां सत्ताभावमित्येवं दंतीत्यर्थः ११६ इत्थं कथमित्याकांक्षायामाह आत्मेत्यादि । आत्मेत्यास्तिकानां प्रसिद्धो यो भावः स संघाताद्भिन्नो नास्ति देहादिभ्यः पृथगनुपलभ्यमानत्वादित्यर्थः ११७ यदि तु संघातात्पृथक् स इत्येतदवाक्यं किं स आत्मा स्पर्शादिगुणकस्तद्द्रवित्वेत्याह आत्मा देहादीति । प्रापितः प्रसंजितोभ्युपगत इति यावत् चार्वाकैर्वाद्यादिभूतचतुष्टयस्यैवांगीकारात् स्पर्शस्यादौ निर्दिशद्वति बोध्यं ११८ तत्रात्मानः स्पर्शवदेन त्वं ग्राह्यत्वस्वीकारे वा युतत्वात्मकप्राणरूपत्वापत्तिः स्यात् सा च नित्यात्मवादिनामनिष्ठा प्राणानित्यतायाः स्पष्टा इत्याह स्पर्शेनेति । तदात्मनः प्राणरूपत्वं ११९ अत्र पक्षे विनिगमना विरहमपि दर्शयति अपीति । यदि प्राणरूपो वायुरात्मा भवति तदा तेजः प्रभृतिभूतत्रयमात्मानं भवतीत्यत्र किंचिद्विनिगमकं वाच्यमित्यर्थः १२०

ननु जीवनाभावप्रयोजकाभावमिति यो मित्वमेव नाणस्यात्मत्वसाधकमिति चेत्सममेतत्तेजःप्रभृतिष्वपि । यत्तु उक्तत्वाद्यभावेऽपि जीवनेन दृश्यते इत्याह प्राणेनेति । जो जीनामरेतसः सारभूताः प्रोक्तान्तरित्युक्तं प्रथमाध्यायेतद्विज्ञोऽनोजाः १२१ ओष्ण्यादीनां तेजोमयत्वादिकं दर्शयति अत्रेति । स्पष्टम् १२२ मरणकालेतेषां सर्वेषामेवासत्त्वं सममित्याह अपायइति । चतुर्णां प्राणोऽप्यरक्तो जसामपायो विषयो मरणसमो दृश्यते जाड्यं च सर्वेषां समतः प्राण एवात्मैति पक्षपरिग्रहोऽयुक्त इत्यर्थः १२३ न च ज्ञानप्रयोजकत्वं प्राणे विशेष इति वाच्यं ज्ञानकाले चतुर्णां सान्निध्यस्याविज्ञेयत्वेऽप्येव ज्ञानप्रयोजकत्वमितिवक्तुमशक्यत्वादित्याह अवस्थानइति । यदा उक्तानां चतुर्णामस्थानैः सन्निधौ समे सति ज्ञानमुत्पद्यमानं दृष्टं दृष्टं ज्ञानं प्राणस्थैव धर्म इति वक्तुमयुक्तमित्यर्थः १२४ अत इति । आत्मनो वक्तुं विमोहं कायतिशब्दयति प्रकाशयतीति यावत्स तथा १२५ प्राणस्यात्मत्वाद्यभिहितं तानुपपन्नं तदं दर्शयति अपि प्राण इत्यादिना । किं प्राणरूप आत्मादिशान्तरं परलोकाच्छान्तराधारः सन् कथं व्रजेत्मा भो एव बाह्यायुवत् कथं न लीयेतेति वक्तव्यमित्यर्थः न च बाह्यायुना लीयते इति तत्ता कथमिति वाच्यं यतो बाह्यायुवो नाशं नयातीति व्यवस्थितिं निश्चयो लोकात्मना स्ति प्रत्युत विलय एव लोकात्मनः

प्राणेन न विना यद्द्विज्जीवनं तद्देवहि ॥ तेज आदिविनाप्यत्र न दृष्टं जीवनं क्वचित् ॥ अनुष्णो वापि निरक्तो ह्यनोजावान जीवति १२१ अग्रे रौप्यं वपुष्यस्मिन्नरक्तं नीरात्प्रजायते ॥ पृथिवी तस्तथैवोपि वायोः प्राणश्च देहिनाम् २२ अपायोत्र चतुर्णां हि सम एव प्रदृश्यते ॥ मरणपक्षपातोऽयं व्यर्थः प्राणेतुवादिनाम् ॥ ओष्ण्यादीनामचैतन्यं यदि प्राणे पितृत्ममम् १२३ अवस्थाने चतुर्णां हि ज्ञानमुत्पद्यते यदा ॥ तदा प्राणस्य विज्ञानमिति केन विनिर्णयः १२४ अतः प्राणात्मवादोऽयं मोहमात्रविनिर्मितः ॥ बालिशैर्वादिभिर्धुक्किं हि नैरात्मा विमोहकः १२५ अपि प्राणो निराधारः कुतो देशान्तरं व्रजेत् ॥ व्रजन्वा विलयं केन न व्रजेद्वाह्यायुवत् ॥ न बाह्यायुवो नाशं नयातीति व्यवस्थितिः १२६ अपि वायुस्वरूपोऽयं सच्छिद्रेऽस्मिन् शरीरे ॥ केन वक्षोवपुर्हित्वा येन नायं वहिर्ब्रजेत् १२७ कर्मणा वंधनं देहे कर्मणैव विनाशनम् ॥ यदि प्राणस्य तत्कर्मनित्यं वा नित्यमेव वा १२८ नित्येन कर्मणा देहे वंधनं वा विनाशनम् ॥ यदि तस्य तदेवात्मा कुतस्तेन भविष्यति १२९ अनित्ये तस्य नाशेन देहाद्यद्वा हिर्ब्रजेत् ॥ नाशं केन तु तत्राशादेष नैव प्रयास्यति १३० तस्मात्प्राणस्य येषां स्यादात्मत्वं तन्मतेपि हि ॥ भूतानामात्मतैव स्यात्प्रच्छन्ना शब्दभेदतः १३१ स्पर्शवांस्तत एवात्मानं भवेद्देहतः पृथक् ॥ अदर्शनाच्च सततं न रूपरसगंधवान् १३२ चतुर्भ्योऽपि च भूतेभ्यः शब्दवान्न पृथक् क्वचित् ॥ पृथक् स भवेयं ध्यापुत्रोत्र कलभापणः १३३

इति १२६ किं बायुरूपस्यात्मनो वद्वेदे स्थितिरेवानुपपन्नेत्याह अपि वाच्येति । स्पष्टम् १२७ यदि प्राणस्य देहस्थितेर्विनाशस्य च प्रयोजकं कर्मण्येतदतस्तत्कर्मणो नित्यत्वमनित्यत्वं वादिति वाच्यमित्याह कर्मणेति १२८ अधिकर्मण एवात्मत्वापत्तिरित्याह नित्येनेति । तस्य प्राणस्य देहे वंधनं विनाशनं च यद्विकर्माद्येन तदतत्कर्मैवात्मास्त्विति १२९ अंत्य आह अनित्ये इति । अनित्ये कर्मणि सति तस्य कर्मणो नाशात्प्राणो वहिर्ब्रच्छतीति यथा कल्प्येत तथा कर्मणाशादपि प्राणरूप आत्मानं इत्यतीत्येव कुतो न कल्प्येत इत्यर्थः तथा च वादिनामनिष्ठापत्तिरिति भावः १३० फलितमाह तस्मादिति । यतः परलोकात्मना उपपत्तिरत्रादिना स्ति ततो भूतचतुष्टयं संहितमात्मैति वदंतं चार्वाकमनुसरतैव केन चिद्वापाभेदमात्रेण प्रच्छन्नः पृथगिव भासमानोऽयं वादः प्रवर्तितो न त्वास्ति केनेत्यर्थः १३१ एवं स्पष्टं स्वयं यथात्मनो नापपद्येत तथारूपादिमत्त्वमपि सदानास्ति अनुपलब्धे रित्याह स्पर्शवानिति १३२ न च शब्दवत्त्वमप्यात्मनः स्वीकर्तुं शक्यं भूतचतुष्टयस्यैव शब्दवत्त्वेनोपलब्धेः यदि न भूतचतुष्टयमिदं स्यात्पि शब्दवत्त्वमप्येतत्तदा वंध्यापुत्रोऽपि शब्दवत्त्वेनाभ्युपगम्येतत्याह चतुर्भ्य इति । कलभापणो मधुरस्वरः स्यादिति शेषः १३३

किंचात्मनःशब्दवत्त्वांगीकारेतस्यश्रोत्रेणग्रहणंनवाच्येश्रोत्रस्यशब्दवद्ग्रहणसमन्वयस्यवादिभिरैवस्वीकृतत्वादित्याह अपिचेदिति १३४ अस्तुतांमनस्तत्रकरणमितिशंकांवारयति मनस्तेति । शब्दवतोग्रहणंकेवलमनसाभवतीत्येतद्व्यवस्थितंनिश्चितंनस्ति यतोपयदेवमनोरथादिकंमनःकर्तृकल्पयतिरचयतितत्तदेवतेनमनसापश्यन्जनःप्रसिद्धेनतुशब्दादिकमपिमनसापश्यन्नित्यर्थः १३५ अतएवेति । अतोऽनित्यत्वादिप्रसंगादयमात्मास्पर्शादिगुणरूपोपिनसंभवतीत्यर्थः गुणरूपत्वेचकारसूचित्तदोपांतरंदर्शयति स्पर्शादयोऽप्युपाभवंतिआत्माचद व्यभवतीतिवदतांतेपांमतेद्रव्यगुणरूपकथंभविष्यतीतिसंबंधः १३६ अतएवनरूपादीति । अतउक्तदोषादेवरूपादिगुणभिन्नत्वमप्यात्मनोभवतीत्यर्थः कोसानुक्तदोषइत्याकाशायामाह ग्राहकत्वेनेति । यदासौवाय्वादिद्रव्यरूपेणगुणभिन्नोवाय्वादिभिन्नोवाभवेदुभयथापितद्रहणमभिलक्ष्यकरणविचारेक्रियमाणेनेत्रादिकंग्राहकरूपेणनतिष्ठति तेषारूपादिष्वेवशूरत्यादित्यर्थः १३७ इत्यादीति । इत्यादिभिस्तेषांकुतार्किकाणांवचनैर्धर्मतोपिजीवनदशायामपिचसंघातव्यतिरिक्तात्मसत्तायांन्यामोहंमच्छंतीति १३८ यथातार्किकास्तस्यनास्तित्वंवर्दतितथास्तस्यास्तित्वंवर्दानुसारिणोवर्दंतीत्याह वेदेति । तंसंघातव्यतिरिक्तात्मानम् १३९ एतस्मिन्निति । एतस्मिन्नस्तित्वनास्तित्वकोटिकेसंशयेसतिभवान्निर्णययोग्यमर्थब्रवीत्युपयाहंत्वादिशिक्षितःसन्विद्याजानी

अपिचेतशब्दवानेपगृह्यतेकेनतद्वद ॥ नहिशब्दवतांश्रोत्रादस्तिलोकेग्रहःक्वचित् १३४ मनसाग्रहणंनैवक्वचित्स्याद्विव्यवस्थितम् ॥ यद्यत्कल्पयतेयस्मात्तत्तेनात्रपश्यति १३५ अतएवचनैवायंस्पर्शाद्यात्माकदाचन ॥ स्पर्शादयोऽप्युपायस्माद्द्रव्यमात्माचवादिनाम् ॥ गुणरूपकथंद्रव्यमतेतेपांभविष्यति १३६ अतएवनरूपादिव्यतिरिक्तोभवेदिह ॥ ग्राहकत्वेननेत्रादेरसत्त्वाद्ग्रहणंप्रति १३७ इत्यादिवचनैस्तेषांमोमुह्यंतेत्रधीधनाः ॥ जीवत्यपिमृतेप्रायःसर्वेसंशरेतेयम् १३८ वेदवाक्यवलेनैवकेचिदस्तीतितंविदुः ॥ अपरेयुक्तिबलतोनास्तीत्येवंप्रपेदिरे १३९ एतस्मिन्संशयेमह्यंब्रूहित्वंनिर्णयंप्रभो ॥ अनुशिष्टस्त्वयाविद्यामत्राहंनिर्णयंसदा १४० ततोऽन्यतरदत्रत्वंसंविशेषंवदाधुना ॥ अयंतृतीयोभवतादेयोमेवरईश्वर १४१ एवमुक्तेयमःप्राहतंतदानचिकेतसम् ॥ नैतत्प्राक्षीरिति श्रीमान्वारयनहस्तसंज्ञया ॥ हेतुंचाप्यवदत्तत्रतत्कृतप्रश्रवारणे १४२ दुर्विज्ञेयमिदंयस्माद्देवैश्चविचिकित्सितम् ॥ संदिह्यचपुरादेशःकेचिदद्याप्यनिश्चिताः १४३ अस्तितानास्तितार्धमःसूक्ष्मएषनिजात्मनः ॥ यतस्ततोऽनजानंतिदेवाअपिमहाधियः १४४ वरमन्यंतृतीयंत्वंचिकेतोऽवृणीष्वभोः ॥ मोपरोत्सीर्महाभागमात्वंसत्यवशंगतम् १४५ मुंचमांसत्यवचनाद्ब्रह्मतववशंगतम् ॥ मातिप्रश्रमिंमंब्रूह्यदुर्विज्ञेयमयिक्षिप १४६ एवमुक्तेयमंप्राहनचिकेताइदंवचः ॥ देवाःसंशरेतेयत्रदुर्विज्ञेयंचयत्त्वया ॥ पूर्वैरप्युदितंत्वंचवक्तायस्यातिदुर्लभः १४७

यामिति १४० ततइति । अत्रानयोः

पक्षयोर्मध्येअन्यतरपक्षोपपादकंसंविशेषंवाक्यंवदेति १४१ नचिकेतसःश्रद्धापरीक्षणापयमवाक्याभिनयपरस्परविशस्यार्थमाह एवमुक्तइतिपंचभिः । एतच्छ्रुत्वायमस्तंनचिकेतसंहस्तद्रपश्चात् मणलक्षणयाचेष्टयावारयन्सन्नेतन्माप्राक्षीरित्युक्त्वांस्तत्रहेतुमप्यवददिति १४२ दुर्विज्ञेयमिति । इदमात्मतत्त्वंदुःखेनज्ञेयंभवतिपतःपूर्वैपिदेवाःशमादिशालिनोऽत्रात्मनिसंदिह्यनिश्चयंनगताइत्यर्थः १४३ तत्रहेतुमाह अस्तितेति । यतआत्मनोऽस्तितारूपोनास्तितारूपोवाधर्मःसूक्ष्मदुर्लक्ष्यः १४४ वरमन्यमिति । हेनचिकेतस्त्वमितोऽप्यरूपंनृणांयंवरवरयमोपरोत्सीः अत्रार्थमोपरोत्संदाक्षिप्येनमेरणरूपंप्रतिमानंनयेत्यर्थः १४५ मुंचेति । मांसत्यपाशमुक्तंकुरु दुर्ज्ञेयार्थमोचरमतप्रश्रमयिमाक्षिपउपःयसितुंनार्हसीत्यर्थः १४६ एकविंशस्यार्थमाह एवमित्यनुचतुर्भिः । एवंयमेनोक्तेसतितंमति नचिकेताइदमुवाच इदंकिं हेधर्मराजयत्रात्मतत्त्वेदेवानांसंशयोयस्यचदुर्ज्ञेयत्वंभवतापूर्वैश्चोक्तयस्यचदुर्लभोवक्ताभवान्लब्धस्तचेदहंभवतोऽनजानीपांतदान्यं कंवकारमन्विच्छेमितिद्वयोरर्थः १४७

४८ कलितमाह ततइतिट्याभ्यां । स्पष्टद्वयं १४९ । १५० द्वाविंशद्विचित्रकस्यार्थवर्णयति एवमिति द्वाविंशतिश्लोकैः । एवंविधंनचिकेतसोवाक्यंश्रुत्वाधर्मराजइदंस्वप्नाणंवनमत्रवीत् किंकुर्वन्
नचिकेतसंवेराग्यपरिक्षणायाष्टमानष्टसंख्ययामिताःपरिच्छिन्नास्तेतथानितिव्युत्पत्त्याऽष्टसंख्याकवाचकेनपरिस्वावृतप्रत्ययसाधुनाष्टमपदेनोक्तानष्टवरास्तथानेभ्यःप्रथमाष्टमोन्धानपिअष्टव
रान्कृत्वाउपन्यस्यमानपन्मंशंसन्मलोभयन्नितियावत् । तथाहि द्वाविंशेपुत्राःपौत्राःपशवोहस्तिनोहिरण्यमश्वामंडलाधिपत्यंशिरजीवनमित्यष्टोवराउक्ताः । त्रयोविंशद्विंशयोश्चित्रंस्थिरंजी
विकाचक्रवर्तित्वंदिग्यमानुषकामभोगित्वंस्तथासांदास्यस्तासांतुर्धपदोक्तनाट्यकौशलंचेत्पाकारावष्टोवराउक्ताइति १५१ तत्रप्रथमवराष्टकमभिनयति शतायुषइतिप्रिभिः ।
शतायुषःशतवर्षजीविनःपुत्रान्पौत्रांश्चरूपादिसंपन्नानृषणीध्वेतिसंबंधः तथागवादिक्वान्पशून्स्थानागान्हस्तिनस्तथास्वर्गेस्थितंकांचनंचेतद्वयोरर्थः १५२ । १५३ सवितुरिति । सूर्याभसमान
भांस्तथासर्वत्रभूमौगुणैःप्रसिद्धंभूमेर्भण्डस्वरारज्यंयथेष्टमायुश्चेति १५४ एतदिति । एतत्पुरोदितंयदितृतीयवरेणसममंयसेतदावृणीध्वेति १५५ द्वितीयंवराष्टकमभिनयति वित्तमितिद्वादशभिः ।

तच्चेदहंनभवतोजानीयांकःपरोमम ॥ त्वाहगस्यभवेद्रक्तापुमान्लोकत्रयेपिच १४८ ततोयदिमयिप्रीतिर्यदिसत्यंवचस्तव ॥ एतमेववरंमहंलोकपालप्रयच्छ
भोः १४९ अनेनसदृशोनान्योवरःकश्चनविद्यते ॥ यतस्ततःकथंमेन्यंत्वंवरंदातुमुद्यतः १५० एवमुक्तोयमोराजापरितुष्टोब्रवीदिदम् ॥ अष्टमानपितेभ्योन्यान्व
रान्कृत्वाष्टमानयन् १५१ शतायुषोगुणैर्युक्तान्पुत्रपौत्राननेकशः ॥ रूपयौवनसंपन्नान्वहमूल्यान्बहून्पशून् १५२ गवादिकांस्तथानागान्प्रत्यक्षानिवपर्वतान्
॥ कांचनंकांचनगिरेःसमानंस्वर्गतःस्थितम् १५३ सवितुर्यादृशास्ताहगश्वाश्चाकाशगामिनः ॥ सार्वभौमंतथाराज्यंभूमेःकंठक्वर्जितम् ॥ आयुःस्वस्यापितद्
च्चयावदिष्टंवात्रभोः १५४ एतत्सर्वंपुरोक्तंयत्तुल्यंतद्यदिमन्यसे ॥ पुरोक्तेनवरेणात्रतद्वृणीष्वयथेच्छया १५५ नितंबद्विविधंतद्वदात्मनश्चिरजीविकाम् ॥ महाभू
मावाधिपत्यंनचिकेतस्त्वमाष्टहि १५६ पुत्रपौत्रादयःकामास्तेचतेमत्प्रसादतः ॥ भवंत्वव्याहताःसर्वेनचिकेतःसदैवहि १५७ येयत्रदुर्लभाःकामाःसंतिलोकत्रये
पिहि ॥ प्रार्थयस्वमहाभागस्वेच्छयात्वंहितानपि १५८ इमारामाःसदापुंसामनोनयननंदनाः ॥ स्वर्गिणांबहुभिर्यज्ञैःप्राप्तानयनगोचरम् १५९ पीनोन्नतकुचदं
द्रातिरस्कारसुधाकराः ॥ नितंबविविसंलग्नकांचीकाणितभूमयः १६० मुखपंकजसौगंध्यमारुतावासितांतराः ॥ अष्टंतचंपकोदामस्पर्शभर्त्सकमार्दवाः १६१
उदामहावमावौघरसोल्लासविलासकाः ॥ कलकंठरवत्रस्तभृंगीसंगीतसुस्वराः १६२

महाभूमौ सर्वस्याभूमौआमृद्विहलस्व १५६ पुत्रेति । पुत्रादपौलौकिकाःकामाःकाम्यमानपदार्थास्तेदिग्याभ्येकामास्तेसर्वेऽप्याहताप्यापातरहिताःसंतुतवेति १५७ येयप्रेति । येदुर्लभाःकामा
स्तानपीच्छयासंकल्पमात्रेणनिष्पद्यमानाप्रार्थयस्ववरपेत्यर्थः १५८ इमाइति । याइमारामाःस्वर्गस्त्रिपःपश्यसिताभिरात्मानंपरिचारयेतिदशमेनाभिसंबंधःस्फुटमन्यत् १५९ तासांदौर्लभ्यसु
चकानिविशेषणान्याह पीनोन्नतेत्यादि । पीनोन्नतेनकुचदंदेनतिरस्कारोपस्यतथाभूतःसुधाकरश्चंद्रोयाभिस्तास्तथा भयंभवः चंद्रश्चक्रवाकदंदंरूपदुःखदइतिप्रसिद्धंतत्प्रतीकारायचक्रवाकदंदंपत्कु
चदंदंभावंगत्वातंचंद्रमंडलाकारत्वशोभातिंशयादिभिस्तिरस्कारोतीवेति । अथवातादृशकुचाच्छादकाश्चताःसुधायाअधरवृत्तेराकराः नितंबमंडलग्रकांचीशब्दवत्यथ १६० मुखेति । मुखपंकजम्य
सौगंध्यशालिनामारुतेनवासितमंतरंगृहमध्यंयाभिस्तास्तथा वृतरहितचंपकमयंदुत्कृष्टदाममालातत्स्पर्शस्यभर्त्सकमार्दवंमृदुत्वंपासांतास्तथा १६१ उदामेति । उत्कृष्टेहिदेःश्रंगारत्वेष्टाभिर्भावे
मानसविकारेश्चरसोल्लासकराविलासायासांतास्तथा कलकंठानांकोकिलानांरवाश्चप्रस्तानांभृंगीणांसंगीतंचतुल्यःशोभनःस्वरोपासांतास्तथेति १६२

आ. पु.

॥ ६ ॥

स्निग्धेति । स्निग्धमुग्धं च यत्स्मिन्तनेनेकेषां चित्रार्थानां पदानां भाषिकाः देहकांत्या रवेज्ज्यः मदनस्यापि मादकाश्चेति द्वयोरर्थः ६३ । ६४ विचित्रेति । ताराणि भास्वराणि अनर्घ्यानि च यानि आभरणानि मेढिताः तथा दासीनां कायशतेन स्वसमानवेपेण श्रोतस्थपदोक्तेन युताः तथा तृपैर्वाद्यैर्युताः 'रथः स्याच्चरणेकाये' इति विश्वः ६५ आसामिति स्पष्टम् ६६ आलिङ्ग्यंत इति । याप्तामदनुग्रहांतः स्वर्गस्थैर्वालिङ्ग्यंते मनुष्यलोकेन संति चेति ६७ महताभिरिति । हेनचिकेतस्त्वमेताभिर्महताभिरात्मनः परिचर्योकारय मरणविषयकंप्रशंसाकुर्वित्यर्थः ६८ तत्प्रशंस्यैव पथ्यं स्फुटयति मृते इति । मरणानंतरं जीवः स्वर्गादिकं गच्छतु वा अभावं गच्छतु वा तच्छितापां काकदंतसदसद्भावचित्तासमायां कफलमिति ६९ इदमिति । इदं वर्णितविषयजन्यं सुखं अधुना साक्षात्फलं त्वया संपादनयोग्यं मरणविषयकविचारस्तु स्वयं कस्यचित्फलं भवति अथवानतत्फलं भवेद्गच्छेदित्यर्थः भूमाप्नोचोरादिको विभाषितानि ७० यत्कर्म स्वकीयेष्टमाधनंतदेवानुष्ठेयमित्याह चेतेति ! चेष्टनमनुष्ठानं ७१

स्निग्धमुग्धस्मितानेकाचित्रार्थपदभाषिकाः ॥ स्वदेहाविमलस्वच्छकांतिभस्मितभास्कराः १६३ सर्वलक्षणसंपन्नाः प्रथमाद्रुतयौवनाः ॥ स्वदेहेन स्मरस्यापि सततं स्मरदायिकाः १६४ विचित्रवसनास्तारानर्घ्याभरणमंडिताः ॥ दासीनां च शतेनापि स्वात्मरूपसमेन हि ॥ तूर्यैर्नानाविधैस्तद्गर्भदापरिवाग्निताः १६५ आसांकटाक्षमोक्षोपिमोक्षादप्यज्ञयं सुखम् ॥ प्रयच्छतिकथं स्पर्शः परमानंददोन हि ६६ आलिङ्ग्यंत इमानित्यंनिःशंकस्वर्गवासीभिः ॥ मदाज्ञावशगैर्नेतामनुष्ये कर्हिचिद्विज्जि १६७ महताभिः स्वमात्मानं सततं परिचारय ॥ नचिकेतस्त्वमत्रैतन्मरणं पृच्छमाकचित् १६८ मृते सति गतः स्वर्गं यदि वा भस्मतां पुमान् ॥ भवतः कोत्र लाभः स्यात्काकदंतपरीक्षणे १६९ इदं सुखं तवैव स्यादधुना फलमत्र भोः ॥ विचारो मरणेनायं फलं कस्यापि तद्भवेत् १७० चेष्टेत स फलं धीमान्निष्फलं कदाचन ॥ सफलेपि फलं स्वस्य यत्र तच्चेष्टनं वरं १७१ एवमादिवरान्प्राह यमस्तं नचिकेतसम् ॥ लोभयन् स्वात्मविज्ञानप्रश्रस्योपरमाय हि १७२ नचिकेतास्तु तच्छ्रुत्वा धर्मराजसमीरितम् ॥ वचनं तदिदं वाक्यं प्रत्यभाषत धर्मवित् १७३ इमारामास्त्वया प्रोक्ता रूपलावण्यसंयुताः ॥ पुण्यपुंजसमारब्धानि शेषसुखहेतवः १७४ एता उत्पत्तिः पूर्वविनाशाच्च तथोत्तरम् ॥ स्वस्य कांतस्य वा स्वर्गे धर्मराजसुखं नुकि ॥ कृतवत्यः करिष्यंति मध्ये केन सुखायताः १७५ अपि स्वर्गस्थिता बध्वस्त्वया या वर्णिताः सुखम् ॥ ग्राम्यधर्मेण ताः पुंसः कुर्युश्चेदधिकाः कथं ॥ अन्याभ्यो मनुजस्त्रीभ्यो धर्मराजविचारतः १७६ पूतिगंधरानार्यः सुगंधाय दिवाय म ॥ कामुका नां सुखं कुर्युरासभेदः कथं भवेत् १७७

एवमादीति स्पष्टम् ७२ श्रीभावा इत्यादिनचिकेतसो वाक्यमवतारयति नचिकेता इति । स्पष्टम् ७३ तत्र श्रीभावा इति पदेन शब्दोत्तरदिने भविष्यति न वेति न्युत्पत्त्या यमोपपत्तपदार्थानामनित्यत्ववाचकेन सूचितं येनां सुखसाधनत्वस्य भ्रममात्रसिद्धत्वं तत्प्रपञ्चयति इमारामा इति त्रयस्त्रिंशतांश्लोकैः । हे धर्मराज या इमारामा भवता सुखहेतुत्वेनोक्तास्ता एताः किमुत्पत्तिः पूर्वस्वस्य परस्ववासुखं कृतवत्यो विनाशोत्तरं वा किमुत्पत्तिः करिष्यंति अपि तु न कृतवत्यो न करिष्यंतीत्येव वाच्यं तथा च मध्ये यदेताः सुखवदाचरंति तत्र हेतुरेतासां स्वभावो न भवति किं नृपामोह एवेति द्वयोरर्थः ७४ । ७५ कामजन्ममोहेन सुखायमानत्वस्येतरनारीष्वपि तुल्यत्वादेतासामाधिक्यं विचारेण न दृश्यते इत्याह अपीति । यास्त्वया वर्णिताः स्वर्गबध्वस्ता अपि यदि ग्राम्यधर्मद्वारेण पुंसां सुखं कुर्युस्तदामनुजस्त्रीभ्यः कथमधिका इति संबंधः ७६ एतदेव स्फुटयति प्रतीति स्पष्टम् १७७

१ इतोऽग्रे अयमधिको मुद्रितपुस्तके 'प्राणिनां पुण्यपुंजेन निर्मिताः सुखमूर्तयः । शशत्पश्चिदुता एतैरथनागाश्च पत्तिभिः' ।

पद्विज्ञासांस्वभावेनमुखरूपत्वंस्यात्तदासर्वास्त्रीन्याक्तिःसर्वप्रत्यविशेषेणसुखहेतुःस्यात्तथाचनदृश्यते कामन्यामोहेनप्रयुक्तसुखत्वंतुसर्वत्रदृश्यतइत्येवंन्यामिमेवविशदयति शुनीत्यादि । यदातत्तज्जातीयायास्तत्तज्जातीयंप्रत्येवमुखत्वंदृष्टंदातत्तज्जातिकृतोभेदोऽन्यामोहस्येवसिद्धोऽनुसुखभानरूपस्यफलस्यापिसदृश्यार्थः ७८ तथाहिमुग्धत्वादिभिर्देवांगनारमणीयत्वेनपश्यतोदेवस्वपेवतस्यान्यामोहोऽननुतथाऽपश्यतःशुनएवंशुनातथात्वेनदृष्टायांशुन्यादेवस्यन्यामोहइत्याह मुग्धाचेतिद्वाभ्यां । वेपथ्यंस्वभाविक्तोत्कर्षरूपंकिंकृतंकेनसंपादितंकेनापीत्यर्थः ७९ । ८० नचशुन्यादोषधीविषयत्वेनापकर्षः देवाङ्गनायाप्रपिश्चनिष्ठदोषधीविषयत्वस्यसमानत्वादित्याह शुन्याइति । नपरितुष्यतिकिंतुदेवांगनायादोषानेवपश्यतियतएवशुन्याएवगुणान्पश्यतीतिसंबन्धः ८१ शुनादृष्टानशुन्यागुणानभिनयति सुदीर्घेतिचतुर्भिः । एवंहिश्वामन्यते एवंकथं एवाशुनीसुदीर्घवदनत्वादिविशिष्टांसेवतेइतिचतुर्णीसंबन्धः यस्याअस्याजिह्वारक्तोत्पलसमांसासामुग्धांचारुगंधिनीचभवतीतियो जना । उगुमितिभ्रमितितच्छाशुनकरणं स्फुटमन्यत् ८२ । ८३ । ८४ । ८५ तामिति । तांशुनीदृष्टायादृशीशुनःप्रीतिस्तादृशीशकस्यशचीदर्शनेभवेन्नवेतिसंशयइत्यर्थः ८६ उक्तपापमन्यत्राति

शुनीयथाशुन कुर्यात्सुखंनारीनरस्यवा ॥ देवांगनातथैवैषादेवस्यसुखदायदि ॥ भेदोजातिरुतोजातःफलेकोपिनविद्यते १७८ मुग्धाचसुखपाचसुस्पर्शासुरसा तथा ॥ सुशब्दाचारुसर्वांगीसुश्रेणीपृथुलस्तनी १७९ देवांगनाशुनोनैषाग्राम्यधर्मसुखप्रदा ॥ शुनीदेवस्यतद्वच्चैषम्यंकिंकृतंयम १८० शुन्यादोषानयथा देवोगुणान्हित्वात्रपश्यति ॥ तथाश्वापिचदेवानांविध्वानपरितुष्यति ॥ शुन्यागुणानमूनेष्वानित्यंपरिपश्यति १८१ सुदीर्घवदनामृद्धीतीक्ष्णदंष्ट्राशुणानना ॥ रक्तोत्पलसमाजिह्वामांसासृक्चारुगंधिनी १८२ दीर्घनेत्रासुधोणाचनित्यमुत्तब्धकर्णिका ॥ सदाशीघ्रगतिस्तद्वन्मांसलाचक्रशोदरी १८३ उत्तब्धपुच्छासंकीर्णयोनिच्छिद्रातिशोभना ॥ उगुंकारैश्चर्भंकारैर्मन्मनःकर्णनंदनैः १८४ गमनैःपृष्ठतोदिक्षुपुरतश्चनिरंतरम् ॥ सेवतेमांसैदेवैषामनोनयननंदिनी १८५ तांदृष्टा यदृशीप्रीतिर्धर्मराजशुनोस्तिह ॥ दृष्टाशर्चाश्चशकस्यविद्यतेतादृशीनया १८६ एवंपुत्रादयोभावाःसर्वेषामपिदेहिनाम् ॥ समाश्वनरदेवानांविषमाश्वपरान्प्रति १८७ यज्जातीयोहिजोवीयस्तज्जातीयंहितप्रियम् ॥ अन्नपानांगनाद्यन्नतदेवबहुमन्यते १८८ शुनःपरिकरेयद्वज्जुगुप्सायोषिदादिषु ॥ भवतांग्राम्यधर्मादौयमस्वर्गनिवासिनाम् १८९ तथाशुनोपिसर्वत्रस्वजातेरपरत्रहि ॥ जुगुप्सायतएवायंशुनींहित्वावगच्छति १९० ततोऽनकोपिसंसारेदेहःसम्यगिहास्तिभोः ॥ किंतुकामज्वरात्पित्तंजातंसर्वशरीरिणाम् १९१ सजातीयेषुसम्यक्कुड्दिभेतत्प्रयच्छति ॥ भ्रमंपरंगतस्यात्रस्त्रियोवापुरुषस्यवा १९२ कसुखंप्राणिनांदेहेस्त्रियोवापुरुषस्यवा ॥ नारीयदिसुखंकस्मात्स्वस्यैषानसुखंभवेत् १९३

दिशति एवमिति । समान्यामोहजसुखसाधनत्वेनतुल्याः परान्भिन्नजातीयान्प्रतितुविषमाविपरीताइत्यर्थः ८७ अदृष्टसंस्कारादिकृतस्तज्जात्यभ्यासएवप्रियत्वव्यवस्थाहेतुरित्याह यज्जातीयइति । अन्नतत्तज्जातिपुतदेवतज्जात्यनुकूलमेवबहुमुखरूपमन्यते ८८ एतदेवविशदयति शुनइतिद्वाभ्यां । परिकरोभोगसाधनं तथाचशुनःपरिकरभूतेषुयोषिदादिभावेषुपथाभवतांदेवानांजुगुप्साग्लानिस्तथाशुनोपिस्वजातेरन्यत्रजुगुप्सायतएवशुनींहित्वादोषानेवावगच्छतीतिद्वयोःसंबन्धः ८९ । ९० फलितमाह ततइति । सम्यक्स्वभावेनसुखरूपोऽनार्यादिदेहोऽभवतीकिंतुपिचैनसंखेपीतनुद्विषंथाजायतेतथाकामज्वरजातव्यामोहरूपपिचैनविभ्रमंगतस्यजंतोःसजातीयेरुयादिशरीरेसुखबुद्धिर्भवतीतिद्वयोरर्थः ९१ । ९२ नार्याःस्वभावेनसुखत्वाभावमेवविशदयति कसुखमिति । प्रथमःसुखमितिनिर्देशोभावप्रधानः नारीयदिसुखरूपातदात्मानंप्रत्यपिसुखत्वेनभायात् यदितुदेहांतरस्यसुखदास्यात्तदाऽपरांवधूंसपत्न्यादिरूपांप्रत्यपितथास्यादितिद्वयोरर्थः १९३

आ. पु.

॥ ७ ॥

१४ पुंसइति । पुमांसप्रतिज्ञातथेतिनवाच्यम् पतोबालोनग्रायाहदिक्रीडस्तात्कृपुपदवाच्यो न भवति साधतंप्रतियुववत्सुखदानदृश्यतेइति १९५ एवंयुवत्वावच्छिन्नंप्रत्यपिनतस्याः सुखद
त्वनिपमोयूनः पुत्रादिरूपत्वेमदनज्वरापायशालित्वेवातथात्वादशनादित्याह यूनश्चेदितिद्वाभ्यां । अस्मिन्पुन १९६ । १९७ एवंरुग्णापिसानसुखदेत्याह एवंव्याध्यादीति १९८ ए
वंपुमानपिनस्वभावेनसुखदइत्याह पुरुषोपीति । पुत्र्यादौकन्याप्रभृतिपुसमत्वतः कामसुखदत्वरूपविशेषाभावात् १९९ ततश्चकामदोपजत्वाहेहेपुसुखदुद्दिभ्रमरूपेवेत्याह ततइति । सुखाप
सुखत्वेनभानापक्षमाइतिशेषः २०० यथाधत्तुरबीजभक्षिणांपीतंजगद्भासतेतथाकामिनांरुपादिदेहाः सुखाइत्याह उन्मत्तेतिद्वाभ्यां । वैपरीत्येनयुक्तामितिशेषः २०१ । २०२ कामज्वरस्य
निदानंतुयौवनमेवेतिसदृष्टांतमाह जरेति । यथाविरूपताहेतुर्जरातथाकामज्वरहेतुर्पौवनमिति २०३ भवतातुयदेतासांप्रशंसनंकृतंतदुक्तभ्रमसिद्धार्थानुवादरूपमेवनविधिरूपमित्याह कामज्व

अपरस्याः कुतो न स्याद्व्यापुषा सदा सुखम् ॥ देहांतरस्य सततं भवेद्वि सुखदायदि १९४ पुंसश्चेत्कुत एवैषा कुमारस्य भवेन्नहि ॥ विवस्त्राया उरो मध्येशयानस्या
पितादृशः १९५ यूनश्चेत्कुत एवैषा पुत्रादेस्तादृशी नहि ॥ अपि यूनोति संभोगे निवृत्ते स मनंतरम् १९६ तत्क्षणात्पुनरप्यस्मिन्नजाते मदनज्वरे ॥ कुन एषा
सुखंतस्य पूर्ववन्न करोति हि १९७ एवं व्याध्यादिदोषे पिसंजाते नैव कामुकम् ॥ सुखयेयुवतिस्तेन सुखं नैव कदाचन १९८ पुरुषोपि सुखं नायं भवेत्कापि वधूरिव ॥
स्वस्य वाप्यथवा वध्वाः पुत्र्यादौ हि स मत्वतः १९९ ततः कामज्वरस्यायं माहिमा कोपि देहिनाम् ॥ येन देहाः सुखाय स्थुरसुखा अपि सर्वदा २०० उन्मत्तबीजसे
वातो यथा हेममयं जगत् ॥ अहेममपि संभ्रांतो विलोकयति मानवः २०१ एवं कामज्वराज्जंतुः स्त्रीपुंसवपुरास्थितः ॥ सजातीयेषु सुखतां वैपरीत्येन मन्यते २०२
जरायथा विरूपत्वहेतुः स्याद्विदुषामपि ॥ यौवनंतद्वदेव स्यात्कामज्वरकंसदा २०३ कामज्वरवशं प्राप्नो धर्मराज ततो भवान् ॥ प्रशंसति वधूग्ता अपि दुःखकरीः
सदा २०४ किं बहुक्तेन ताह्येता अनित्या इति निश्चितम् ॥ प्रियं हि सुखहेतुः स्याद नित्यं सर्वदानृणाम् २०५ यद्यस्यातिप्रियं वस्तु तस्य दुःखस्य कारणम् ॥ सु
खं कृत्वा व्रजेद्यावत्तावच्छतगुणं पुनः ॥ वियुक्तं कुहते दुःखं कष्टं प्रियतमं ततः २०६ इमाः प्रियतमारा माः पुत्रपौत्रादयोपि च ॥ आयुर्भूमिर्महाराज्यं हस्त्यश्वकन
कादयः २०७ अद्यानासन् पुनः श्वस्ते भवितारः परे हनि ॥ न भविष्यति तेनामीयमकष्टतमाः स्मृताः २०८ अपि सतायदातेषां रामादीनां तदापि न ॥ सुखं कि
मपि कुर्वति दुःखं कुर्वति किंतु ते २०९ रामाः संभोगतः पुंसो वीर्यं जीवनहेतुकम् ॥ हरंति यंत्रतो यद्वद्वन् हिः पुष्परसं त्विह २१०

रेति २०४ तासांदुःखकरत्वं त्वनित्यत्वमेव प्रख्यापयतीत्याह किं बहुक्तेनेति । यतः सुखहेतुरूपं प्रियमनित्यमिति प्रसिद्धम् २०५ अनित्यस्य वियोगे संयोगादधिकदुःखहेतुत्वं सर्वे जानंतीत्याह
यद्यस्येति । अतिप्रियं वस्तु कर्तृयावत्सुखं रामोदयद्वारादुःखबीजभूतं कृत्वा व्रजेततः शतगुणं दुःखं वियुक्तं सत्कुहते इति संबंधः २०६ सांसारिकभावानां वियोगशीलतामेव स्फुटयति इमा इति ।
एनेरामाप्रभृतयोभावाः प्रियतमत्वेन भवतोपप्यस्तास्ते सर्वे अद्ययावन्नासन्नजाता भवद्वारात् श्वत्तरदिने भवितारो लब्धजन्मानोपिततः परदिने न भविष्यतीत्येवमागमापायित्वेनानित्यत्वाहः स्वमया एवे
तिद्वयोरर्थः २०७ । २०८ मर्त्यस्येत्यादिस्ते न हर्षतमभागस्यार्थमाह अपि सत्तेतिपंचभिः । किंच यदेतेषां रामाप्रभृतिभावानां सत्तालोकदृष्ट्यनुसारेण स्थिरत्वमभ्युपगम्यते तदाप्येषांदुःखदत्व
मेवालोच्यते यतस्ते पुरामाः पुरुषस्परेतो लक्षणं चिरस्थितिहेतुभूतं सारं हरंति यथा सारोद्धरणसंनिरूपयंत्रात् कुसुमानां सारां शमीप्रहरितद्वितिद्वयोरर्थः २०९ । २१०

ततः क्रिमताह गतेति । यथाद्वतसारं पुष्पमल्पकालेन क्षीयते तथा तेजसो रेतसाहीनः पुमान् सर्वे द्वियैः सहोष्णजीवनो भवति तदीयानां दिवाप्यायुश्च क्षीयते इति यावत् ऊर्ध्वरेतस्तु तद्विद्ये श्रिजो
 विनः प्रसिद्धा इत्युक्तं मथ मेध्याये २११ एवमिति । एवमग्रेपि पुत्रादिभावामनसः श्रोत्रादीनां चरतस्य साररूपसत्त्वारूपस्य धर्मज्ञानादिबुद्धिदेतारपहारकाः तत्रोदाहरणं च मात्पितेव यतस्तस्य
 मथितयाजरद्वीदानमपृष्ट्या धर्मज्ञानमिदं द्वियोगेन मनःक्षोभश्चाभूत् मनःक्षोभे हि सर्वेन्द्रियाणां तजोबलं क्षीयते इति मसिद्धमिति २१२ फलितमाह तस्मादिति । हेधर्मराज तस्मादुक्त्या पाया विभा
 वा अनित्यादुःखवाश्च सिद्धाः एवमपि यद्यमीतवाधिकारिकस्य संमतालोकपालाधिकारपरिपालनाय सम्यक्त्वपांगीकृतास्तथापि बुद्धि विवर्कं मम जिज्ञासोः संमताः किं किमर्थं भवेयुरित्यर्थः २१३
 उत्तरार्द्धार्थमाह अपि यदित्यादिना । यद्ब्रह्मणो हि रण्यगर्भस्यायुस्तद्वत्पुष्पं द्विपरार्द्धपरिच्छिन्नत्वात् तद्वर्तमाना मितरायुषा म्रण्यत्वं किमुवाच्यमित्यर्थः २१४ उक्तं स्पष्टयति । मनुष्याणामि
 त्यष्टभिः मनुष्याणां वत्सरो देवानामहोरात्रं तत्रोत्तरायणं दिनं दक्षिणायनं तुरात्रिरित्यर्थः २१५ देवतानामिति । देवानां षष्ठ्यधिकशतत्रयसंख्येयहोरात्रैर्वत्सरो भवति एतादृशैर्वत्सरेर्द्वादशसहस्रं

गतसारं यथा पुष्पं भुक्तमोगस्तथा पुमान् ॥ तेजसारहितः सर्वैरिन्द्रियैरल्पजीवनः २११ एवं पुत्रादयो भावामनः श्रोत्ररसापहाः ॥ धनिनः पुत्रिणो हृष्टदुःखं मेत्र
 पितुर्मया ॥ मनोदुःखाच्च जीर्येत ते जहं द्वियगं महत् २१२ तस्मादिमे चरामाद्या अनित्यादुःखहेतवः ॥ तवापि संमता धर्मराजा किमु ममत्वमी २१३ अपि
 यद्ब्रह्मणः प्रोक्तं परमायुर्महात्मनः ॥ द्विपरार्द्धावसानं तदल्पमिह कीर्त्यते २१४ मनुष्याणां हि यः प्रोक्तो वत्सरो सादिवौकसाम् ॥ अहश्चैव तथा रात्रिरयने दक्षि
 णोत्तरे २१५ देवतानामहोरात्रैः षष्ठ्या सह शतैस्त्रिभिः ॥ संवत्सरो यमुदितो देवानां स्वर्गवासिनाम् २१६ दिव्यैर्द्वादशसहस्रैर्वत्सरेस्तच्चतुर्युगम् ॥ कृत्तरेता
 द्वापरश्च कलिश्चेति चर्का तितम् २१७ चतुर्युगसहस्रं स्याद्ब्रह्मणो दिवसः सदा ॥ रात्रिश्च तावती यस्यां नाशं लोकत्रयी त्रजेत् २१८ ब्रह्मणो वत्सरो स्वेतैः सह षष्टि
 शतैस्त्रिभिः ॥ अहोरात्रैः शतं सोपिवत्सराणां हि जीवति २१९ पंचाशद्वर्षमात्रं स्यात्परार्द्धमेकमेव तत् ॥ ब्रह्मणस्तद्गतं तस्य द्वितीयमिह विद्यते २२० अय
 मर्द्धवयाः श्रीमान् ब्रह्मालोकपितामहः ॥ मरणे यस्य कोप्यत्र जीविष्यति न देहभाक् २२१ मरणत्रासतः सोपि नित्यं मीलितलोचनः ॥ आस्ते त्रस सर्वदा किंचिच्चिंतय
 न जगदीश्वरः ॥ ततः कथं भवान्मह्यं परमायुः प्रयच्छति २२२ ततस्तवैव लोकोऽसंसारं क्षणभंगुरं ॥ असारे तुः खजलधौ फेनबुद्बुदसंनिभे २२३

एत्यैः कृतादि संज्ञं युगचतुष्टयं भवतीति द्वयोरर्थः २१६ । २१७ चतुर्युगसहस्रमिति । तावती दिनसमा यस्यां ब्रह्मरात्रौ २१८ ब्रह्मणो वत्सरो इति । एतैरेतादृशैः षष्ठ्याधिकशतत्रयसंख्येयहोरा
 त्रैर्ब्रह्मणो वत्सरो स्तच्छतं तस्य परमायुरित्यर्थः २१९ पंचाशदिति । ब्राह्मपंचाशद्वर्षपरिमितः कालः परार्द्धमित्युच्यते परस्परहिरण्यगर्भस्यायुषोऽर्द्धमिति व्युत्पत्तेः तत्परार्थमेकं गतमतीतमेव
 द्वितीयं तु विद्यत इत्यर्थः २२० अयमिति । अयं श्रीमान् ब्रह्मा अर्द्धवयाः अर्द्धवयोऽतीतं रूपं सतथा वर्तते यस्यां ते महाप्रलयो भावित्यर्थः २२१ मरणत्रासस्तु ब्रह्मणो पिलस्यते यतः स किंचिदात्मत
 र्वक्ष्याय श्रेयवर्त्तते अतस्तदंशं भूतं भवद्भिः परमायुः प्रदानमशक्यमित्याह मरणत्रासत इति । अत्र ब्रह्मलोके आस्तेति श्रुति २२२ तव इति । यत उक्तविधयादुःखदत्वं सिद्धं ततो ह्यलोकपालक्षणभंगु
 रत्वादिशालिनि संसारेव तस्मात्तावाहनादयः पदार्थास्त्वप्येव त्रिषु त्विति द्वयोः संबंधः २२३

२२४ नवित्तेनेत्यादेरर्थः प्रपंच्यते अपिवित्तेनेति द्वादशभिः । हेलोकपालमर्त्यस्य नृणां वित्तेन भोग्यपदार्थजातेन शाश्वतियतस्त्रिलोकीराज्यप्राप्तावपि ब्रह्मलोकमिच्छति तदा प्राविष्यतनाभाव
ममृतत्वादि कंचेच्छत्येवेति द्वयोरर्थः २२५ । २२६ उक्तं दृष्टान्तैः स्फुरयति न जातिविति द्वाभ्यां । यथा वन्निह सागरललना यथा क्रमकाष्ठजलपुरुषैर्नृत्यति तथा वित्तेः पुरुषोपाति २२७ । २२७
मावदपेक्षितद्रव्यलाभस्त्वस्माकं भवदर्शनप्रभावादेव सिद्धो तोनवरणीय इत्याह अपिवित्तिमिति पंचभिः । यतस्त्वां दृष्टवन्तोऽतोऽनायासेन वित्ते प्राप्स्याम एवेति १२९ धर्मराज रूपं वर्णयति मेघे
त्यादिना । उदारांगदोर्ध्वतनुपीतांबररक्तेन व्रजेति २३० कंबुग्रीवमिति । आदित्यनयनं तेजस्विनेन २३१ महेति । दृष्ट्या दर्शनेन कुक्ष्यसर्पवद्वयपदं चित्ते दयालम् २३५ सदयत्वेन नृमृता
निविशेषणान्याह वेदोदितेति २३३ चिरजीवनमप्यस्माकं भवदीपशिष्यत्वमात्रेण लब्धत्वात्नवरणार्थेनीयमित्याह सर्वेषामिति । भवानेवाहितसर्वेषां मृत्युरूपो भवत्पस्माकं गुरुश्वगुरोश्च शिष्या

वाहाः संतु महाभाग गजवाजिरथादयः ॥ नृत्यगीतैश्च संयुक्ता इमारामाश्च सर्वदा ॥ पुत्रादयश्च सकलायान्मेदातुं त्वमुद्यतः २२४ अपिवित्तेन कोनामतर्पयेन्मानवं भु
वि ॥ लोकपालत्रिलोकींचेत्प्राप्त्येष कथंचन २२५ सत्यलोके पुनः सोयमिच्छत्येष न संशयः ॥ ब्रह्मलोके तु संप्राप्ते पुनरिच्छति किंचन २२६ न जातु पुरुषो वि
तैस्तृप्तिं गच्छति कुत्रचित् ॥ वन्निहः काष्ठैर्जलैस्तद्वत्सागरः पुरुषैरपि १२७ ललनानैव संयाति तृप्तिवित्तैः पुमानपि ॥ तद्बद्धिमतवित्तैस्तर्पणीयोनरो न हि २२८
अपिवित्तं धर्मराज वयं लप्स्यामहे स्वयम् ॥ दृष्टवन्तो मां सनेत्रैस्त्वां महादुःखघातकम् २२९ मेघश्याममुदारांगपीतकौशेयवाससम् ॥ लाक्षारससमस्वच्छविशाल
नयनोत्पलम् २३० कंबुग्रीवं महोरस्कमाजानुभुजमहुतम् ॥ आदित्यनयनं देवमादित्यसमवर्चसम् २३१ महामहिषसंस्थानं पुरुषं दंडधारिणम् ॥ आशीविप
समं दृष्ट्या चित्ते प्राणिकृपायुतम् २३२ वेदोदितमहामार्गरक्षाकरणकर्मकम् ॥ आत्मविज्ञानसंपन्नं भगवंतमनामयम् ॥ समं सर्वेषु भूतेषु शत्रुभिर्न विवर्जितम् २३३
सर्वेषां हि भवान्मृत्युश्चरस्थिरशरीरिणाम् ॥ गुरुभूतस्ततो मृत्युः केनास्माकं भविष्यति २३४ लोकपालो भवान्यावदक्षिणस्यां दिशि स्थितः ॥ जीविष्यामो वयं ता
वद्धर्मराज न संशयः २३५ अतो वरः स्वयं सिद्धश्चिरकालं हि जीवनम् ॥ भवतः करुणा पांगमोक्षवज्रशरीरिणाम् २३६ ततो वरः स एवात्र वरणीयो मृतौ हि यः ॥ संशय
च्छेदकूट्याद्धर्मराज परो न हि २३७ जरामरणशून्यानां भवतां स्वर्गवासिनाम् ॥ देवयोगेन सान्निध्यं प्राप्नोत्रयदिकश्चन २३८ जरामरणवान्भूमावधस्ताद्वतां स्थि
तः ॥ मादशः पुरुषो जानन्नात्मानं च परांस्तथा २३९

नुग्रहशीलत्वं प्रसिद्धमतोनास्माकं नृपुण्यमित्यर्थः २३४ अतो वा वद्वतोऽयं लोकपालत्वलक्षणोऽपि कारस्तावजीवनेऽस्माकं न कश्चित्प्रतिबंध इत्याह लोकेति २३२ अत इति । भवन्कृपा
कटाक्षपातेन वज्रसमं शरीरं येषां ते तथातेषाम् २३५ अतो भवता स एव बोधो वरत्वेन देवो यो न उक्तस्य मरणविषयकं संशयस्य चोदनें कुर्यादित्याह ततो वर इति २३७ किंच भवादशां महात्मनां सन्नि
धिप्राप्तस्य मर्त्यस्य चित्ते स भोगचिरजीवनतृष्णा व्याहतेत्यावेदकस्य अजीयतामित्यादेरर्थः दर्शयति जरेति चतुर्भिः । योजरादिमान् भवतां स्वर्गवासिनामयो भवे श्रौतकुपदोक्ते भूमिलोके वसनशीलो मा
दशो मर्त्यो भवतां देवानां सन्निधिप्राप्तः सन्नात्मानात्मतत्त्वविवेकवान्पविभवेत्सहमान् रामाप्रभृतीन् भावान् वस्तुतो दुःखकारकान् मृदानां नानारूपदर्शनद्वारा रतिपदोक्तो भोगद्वारा च सुखदानभिः पायन
रमणीयत्वेन मन्यमानः संश्रितजीवितेकः स जेत्येति त्रयाणां संबन्धः २३८ । २३९

२४० फलितमाह तत इति । यतो हेमनुजानंदमभ्यस्यन्नलोकानंदपर्यंतं जन्मानंदानामुक्तविधया दुःखमयत्वमेव जानाम्यतस्त्वया समीरिते वरत्वेनोपप्यस्ते विषयजाते प्रीतिः सक्तिर्नास्तीत्यर्थः २४१ बलघंतर्कडिकार्थमाह यथेति । यत्र परलोकगतौ महत्यां दुर्ज्ञेयायां निर्णयं विना अपि सदिग्धास्तं निर्णयरूपमेव वदति इति पर्थः २४२ यमेनेति । एवं यमेन लोभ्यमानोऽपि न चिकेताः स्वात्मज्ञानादप्येवं वृणीते स्म किंतु सर्वसृष्टात्तद्वृत्तयस्थितमात्मानमेव विषयीकुरुतेः प्रश्रयसमाधानमेव वृत्तवानिति द्वयोरर्थः २४३ । २४४ द्वितीयवल्ली व्याख्यामुपक्रमते एवं निश्चलचित्तमिति । निश्चलविषयकामनयाऽक्षोभ्यं चित्तं यस्यादादृशतं ज्ञात्वा तद्विष्टं वरं दातुं तं प्रशंसन्निदमाहेति २४५ तत्र प्रथमास्त्रयोदशश्लोकोऽभ्युदयनिःश्रेयसविभागादिप्रदर्शनद्वारा अधिकारिनिर्णया र्थास्तां सामाद्ययोरर्थं प्रपंचयति अन्यदिति त्रिंशत्श्लोकैः । मोक्षरूपं फलमतिप्रशस्तत्वात् श्रेयःपदोक्तमन्यत्स्वरूपसाधनप्रमाणाधिकारिभिर्विलक्षणतया स्थितं तथा सांसारिकसुखरूपमभ्युदयात्पुण्यफलमतिमृदानां प्रेमास्पदत्वात् प्रेयःपदोक्तमन्यत्स्वरूपादिभिर्विलक्षणमित्यर्थः तथाहि आयस्यस्वरूपं नित्यसिद्धात्मरूपं साधनं विद्या प्रमाणं वेदांताः अधिकारी साधनचतुष्टयवान् अं

दर्शनेन तथारत्यारामाद्याः सुखदाहिये ॥ अभिध्यायन्निमानत्र सर्वदा दुःखकारिणः ॥ रमेतजीविते को नु बहुकालेऽपि बुद्धिमान् २४० ततो जानामि देवानामानंदं स्वर्गिणामपि ॥ मनुजानां च धर्मज्ञानमे प्रीतिः समीरिते २४१ यत्र संशेरते देवा जरा मरणवर्जिताः ॥ परलोकगतौ मृत्योर्महत्यां निर्णयं विना ॥ तमेव ब्रूहि भगवन्महांचेद्वरदो भवान् २४२ यमेन लोभ्यमानोऽपि न चिकेता मुहुर्मुहुः ॥ वरमन्यं वृणीते न स्वात्मज्ञानात्कथंचन २४३ एवं सर्वेषु भूतेषु गूढं स्तिष्ठति सर्वदा ॥ सृष्ट्वा जगत्प्रविष्टश्च तमेकं परिपृच्छति २४४ एवं निश्चलचित्तं तं ज्ञात्वा स न चिकेत स ॥ यमोऽभीष्टतमं तस्य वरं दातुमिदं जगौ २४५ अन्यन्मोक्षाभिधं श्रेयः प्रेयोऽन्यत्सुखशब्दि तम् ॥ सांसारिकं द्विधा तस्यादिह लोके परत्र वा २४६ श्रेयसः प्रेयसश्चापि द्वयोर्मध्येऽत्र सर्वदा ॥ आददानः पुमान् श्रेयः स्वार्थं त्रैव प्रहीयते २४७ प्रेयः समाददानस्तु संसारं याति मानवः ॥ अनेक दुःखानि करं मोहितोऽयं सुखाशया २४८ यथा जलगतो मत्स्यो मोहितो बडिशाशया ॥ अनवाप्य सुखं किंचिदुःखं मरणमावजेत २४९ एवं स्वर्गं च भोगं च समिच्छन् पुरुषः सदा ॥ अनवाप्य सुखं भूरि दुःखमेवाधिगच्छति २५० वधं वंधादिकं यद्वत्कुराज्येऽपि न निर्धनः ॥ प्राप्नोति तद्वदेवायं विरामी दुःखमप्यपि ॥ नैवाप्नोति स दामोक्षी न चिकेतो भवादृशः २५१ अतो भिन्नार्थकारित्वात् श्रेयःप्रेयोऽपि सर्वदा ॥ विभिन्नपुरुषं स्वस्य बध्नीतोऽत्राधिकारिणम् २५२

त्यस्य स्वरूपं जन्मसुखं साधनं कर्म प्रमाणं पूर्वकांठादि अधिकारी सकाम इति २४६ श्रेयस इति । श्रेयःप्रेयो रूपयोर्द्वयोः फलयोर्मध्ये श्रेय एव यः पुमानाददानः संपाद्यतयां गीकुर्वाणो भवति स्वकीयादर्थोत्प्रेयोजनात्परिच्युतो भवति इतरः प्रेयो प्राहीतुं संसारे भ्रमन् पुरुषार्थेन लभते इति द्वयोरर्थः २४७ । २४८ प्रेयोर्थोऽप्रत्युत दुःखमेवलभते इति सट्टांतमाह यथेति द्वाभ्यां । निगदव्याख्यातं द्वयम् २४९ । २५० श्रेयोर्थो प्रारब्धवशेन संसारवर्तमानोऽपि न दुःखं लभते इत्येतदुदाहरणं तस्फुटयति वधमिति । यथानिर्धनः कुराजकदेशे वधं मानोऽपि वधादिदुःखं प्राप्नोति तथा विरक्तो मोक्षाधिकारी संसारोऽप्यणुस्त्वल्पमपि दुःखं नैतीत्यर्थः २५१ अत इति । अतः प्रदर्शितात् विभिन्नोपावधौ दुःखाभावदुःखरूपौ तयोः प्रयोजकत्वाद्धेतोः श्रेयःप्रेयसो विभिन्नपरस्परविलक्षणमधिकारिणं पुरुषं बध्नीतः स्वेन संवद्धं कुरुत इत्यर्थः २५२

आ. पु.

॥ ९ ॥

अधिकारभेदमवदशयति त्वादृशा इति । भवद्विधाः सविवेका अधिकारिणः श्रेयसासंबद्धा मंदधियस्तु प्रेयसेति २५३ उभयोः संबंधप्रसक्तिस्तु शास्त्राध्ययनकाले भवतीत्याह वेदाध्ययनेति । यदायं वेदं नमूलकपुराणादि कंवा अधीतेतदर्थं कुशलश्च भवति तदा श्रेयः प्रेयसोऽत्र भेदोऽपि अनेन संबध्यते संबध्योऽयं भवतः तत्र प्रशस्तमतिः श्रेयोभ्यर्थेयेतु प्रेयोऽपेक्षया अधिकत्वात् मंदधीस्तु प्रेयश्छेत्तीति द्वयोरर्थः ५४ २५५ प्रेयोऽधि नो मंदत्वं स्फुटयति अप्राप्तमिति । यत एव प्रेयोऽर्थो अप्राप्तं पुत्रादि प्राप्तं तथा स्थितं प्राप्तं पुत्रादिरस्यितुं च इच्छन् भवति तत् पुत्रादि प्राप्त्यादिकं देवार्थी न न जानातीति २५६ बुद्धिमान्नि ति । त्वादृशो बुद्धिमान्स्तु योगक्षेमयोर्देवाधीनत्वं विज्ञाय विवेकप्रभो भवति सच विवेक एव वक्ष्यमाणविषया श्रेयः प्रेयसोऽत्र विवेकेन स्वरूपादिभेदेन विचाररूप इत्यर्थः २५७ तत्र प्रेयसः स्वरूपादिगोचरं विचारमभिनयति सुखं मे इत्यादिना अमृदोहमित्यतः पूर्वग्रथेन । सर्वो जंतुरात्यंतिकं सुखं दुःखाभावश्च कामयन्नपि सतः सुखादिकं न लभते इति प्रसिद्धं तद्विपरीतं च लभते इति । इत्थं सुखाद्यर्थोऽयमे विपरीतफललाभप्रयोजको दोषः कस्य धर्मः किंपुरुषस्य किं वा कर्मण इति द्वयोरर्थः २५८ करणादेरिति । तत्र नायः पुरुषदोषो हि वैगुण्येन कर्मानुष्ठानरूपो वाच्यः सच न दृश्यते यतः करणस्य फल

त्वादृशाः श्रेयसानित्यं संबद्धा ह्यधिकारिणः ॥ अन्ये च प्रेयसानित्यं संबध्यं तेलपमेधसः २५३ वेदाध्ययनमात्रेण श्रेयः प्रेयश्च सर्वदा ॥ संबध्यते मनुष्येण वेदार्थं कुशलेन हि ६४ बुद्धिमान् प्रेयसो यत्स्यादधिकं श्रेय ईरितम् ॥ प्रार्थयेत तदेवान्यो मंदः प्रेयोऽत्र याचते ५५ अप्राप्तं पुत्रपश्वादि प्राप्नुमिच्छंस्तथा स्थितम् ॥ अभिरक्षयितुं नैत देवार्थी न प्रपश्यति ५६ बुद्धिमान् सर्वमेवैतदेवार्थी न मवस्थितम् ॥ एतयोश्च विवेकं च त्वादृशोऽत्रावगच्छति ॥ अयमेवं विवेकेन विचारयति सर्वदा ५७ सुखं मे स्यात् तथा दुःखं मा भूदण्वपि सर्वदा ॥ जंतुरिच्छति सर्वोऽपि न चैतदधिगच्छति ५८ ततः कस्यात्र दोषोऽयं पुरुषस्योद्यमे सति ॥ सुखं न जायते दुःखं जायते चानभीप्सितम् ५९ करणादेः प्रचारेण दृश्यंते सर्वदोद्यताः ॥ ततः सुखकरं नूतं दुःखमस्मै करोति तत् ६० प्रतिग्रहप्रजारक्षारुण्याद्या हेतवो यतः ॥ अर्थसंपादयंतीष्टमिह लोके सुख प्रदम् ६१ अर्थतोन्नततो दारान् भोगान् नानाविधानपि ॥ तेभ्यस्तृप्तिं प्रजातुं ष्टिमनसोऽपि यशस्तथा ॥ स्वर्गादिकं च पुंसः स्यात्सर्वदानियतं यतः ६२ एवमर्थेन जायेत दत्तमिष्टं पूतकम् ॥ ततः स्वर्गं प्राप्य तत्र भोगान् यथा भुवि ॥ प्राप्नोति विविधान् दिव्यान् नानेकसुखहेतुकान् ६२ एवं स्थिते पुतत्सर्वसुखबीजं सुदारुणम् ॥ दुःखवृक्षमयं जातमिह लोके परत्र वा ६४ अर्थादीनां च संप्राप्तौ दुःखं स्यान्मरणांतिकम् ॥ प्राप्तानां च वियोगोऽत्यंतं भयं दुःसहमेव च २६५

साधनतया प्राप्तित्ययमागादेरादिप्रदायस्य तदुपकारिण्यापारादेश्च प्रचारेण सम्यगनुष्ठानेन उच्यताः समोऽप्यंते जना अतः परिशेषात्सुखसाधनत्वाभिमतं यत्काम्यकर्मादिकं तदेव दुःखहेतुरिति निश्चीयत इत्यर्थः २६० तत्र संसारे सुखहेतुतया भिमतां भावान् दर्शयति प्रतिग्रहेति । प्रतिग्रहादयो ब्राह्मणादीनामर्थसंग्रहे हेतवः प्रसिद्धाः सचार्थः कामसुखसाधनमित्यर्थः २६१ अर्थस्य सुखकरत्वं विज्ञायति अर्थेन इति । अर्थेन दानं दाराभोगसाधनानि गृहादीनि च लभ्यंते तेभ्योऽत्रादिभ्यस्तु तृप्तिः संतुष्टिर्न स्तुष्टिश्च लभ्यते अन्नादि विभागादिना यशः स्वर्गश्च लभ्यते इति २६२ अर्थात्स्वर्गाभावे दानं यामपृत्तादिकं न्यापारतया प्रसिद्धमित्याह एवमर्थेनेति । पूतं वाष्पारामादिकृतिस्तत्फलस्वर्गे च नानाभोगाः प्रसिद्धाः हेतुपदेकः स्वार्थे २६३ वर्णितानां सुखकराणां दुःखकरत्वं प्रपंचयति एवमित्यादिना । एवं घटीयं वदत्तपदार्थे पुस्थिते पुस्तस्य सर्वसुखसाधनं दुःखरूपवृक्षाकारेण परिणामि सिद्धमित्यर्थः २६४ अर्थानामर्जने दुःखमित्यादिवाक्यानि तथात्वमेव दर्शयंतीत्याह अर्थादीनामिति । अर्थो धनं आदिपदेन भोगसाधनान्तरग्रहः संप्राप्तिर्जनेन २६५

अन्यत्रेति । जडस्यान्यप्रगमनाशंकापिदहतीति अप्रियागमनं प्रति चया एयाशंका सापितयेति २६६ प्रियाप्रियगमनागमनयोर्वेद्विबृद्धदयदाहकत्वं प्रसिद्धमित्याह प्रियस्येति २६७ आत्मन इति ।
 तथा लोकद्वयेदहलोकेपरलोकेवास्थितिर्यस्य तादृशस्यात्मन आत्मीयशरीरस्य स्वामिशरीरस्य वामरणत्रासायः सुखस्य संसयो भिभवः ततो दुःखं प्रसिद्धमिति शेषः २६८ तथा भाविशरीरं किं भविष्यती
 ति चिंतयामयदुःखं प्रसिद्धमित्याह दिव्येति २६९ तथा ध्यात्मिकादिदुःखानि प्रसिद्धानीत्याह आध्यादय इति । तेनोक्तदुःखसद्भावेन इह संसारे स्विदिति वितर्कैः सुखमिति तुरीयपादार्थः २७०
 मृदानां दुःखसाधने सुखसाधन युद्धौ दृष्टान्तमाह विषेति २७१ अथ श्रेयो गोचरं विचारं दर्शयति अमृदोहमिति । अनेन प्रेयसाममामृदस्य न किंचित्सुखं भवेद्यतस्तत्प्रेयः शुनां मथुनवदुर्दुःखमतो मयाधीम
 तातत्प्रेयो लोकाद्वयगंनग्राह्यमिति २७२ किंतु मया श्रेयः संज्ञानित्यसुखमेव संसाधयमित्याह अशरीरमिति । भवतात् आ विरस्तु २७३ तत्प्राप्तये अहं महात्मनः प्रति पृच्छामित्याह एतदिति २७४ यद्वदिष्यं

अन्यत्रगमनाशंकास्य प्रियस्येह वस्तुनः ॥ दहत्यविरतं चित्तं चेतनस्य जडस्य वा ॥ अप्रियस्य तथैवैषानित्यमागमनं प्रति २६६ प्रियस्य गमनं तद्वदप्रियस्य समा
 गमः ॥ उभौ हृदयगौ वन्हीदहतो दिवि वा भुवि २६७ आत्मनो मरणत्रासा तथैव सुखसंक्षयात् ॥ पित्रादेः स्वामिनश्चापि नित्यं लोकद्वयस्थितेः २६८ दिवि वा भुवि
 वा यत्स्यात् शरीरं तस्य संक्षये ॥ कर्मांतरेण किं नाम वपुः स्यादिति तद्वयम् २६९ आध्यादयश्च वर्तते दिवि वा भुवि वा सदा ॥ सशरीरस्य सर्वस्य किं स्वित्तेन सुखं त्विह
 २७० विपमिश्रं यथैवाग्रं मूढस्य सुखदं भवेत् ॥ एवं प्रेय इदं सर्वं मूढस्य सुखदं स्मृतम् २७१ अमृदो हंततो नेन मम किं स्वित्सुखं भवेत् ॥ उदकैर्दुःखदं प्रेयः श्वमैथुनस
 मंकथम् ॥ धीमतात्र मया ग्राह्यमिह वापि परत्र वा २७२ अशरीरं ततो यत्स्यात् सर्वदुःखविवर्जितम् ॥ सुखं तदेव भवतां मनमनान्यत्कदाचन २७३ एतत्पृच्छाम्यहं वृ
 द्धान् वेदे देवां गपारगान् ॥ अशरीरं सुखं किंचिद्विद्यते वानवाक्चित् २७४ यद्वदिष्यंति ते तत्तत् श्रेयो ज्ञात्वा विचक्षणः ॥ विवेकेन वृणीते तत्र श्रेयः सत्त्वाद्दशोजनः २७५
 सत्त्वं विवेकिनामग्रे सरः शिष्यो ममासिभोः ॥ मया दत्तान्य तस्वित्थं त्यक्तवानसि वांतवत् २७६ प्रियरूपां निमान्कामान् त्रित्यं प्रियकरानपि ॥ अभिध्यायंस्तदेकां
 स्तां स्तेषां दुःखोदधिप्रदान् २७७ नचिकेत इमां हर्मिंशं शृंखलां वित्तरूपिणीम् ॥ हस्तपादस्थितां त्यक्त्वागतोसि विगतज्वरः ७८ ययानिवद्वावहवोऽद्विमं तोपिमा
 नवाः ॥ संसारजलधौ मग्नानिःसरंति न किंचित् २७९

तीति । तेनृद्धायद्विष्यंतिप्रतिपादयिष्यंति तदेव वस्तु तन्मज्जिज्ञासितं श्रेयो भविष्यतीत्येवं ज्ञात्वा विचार्य विचक्षणः श्रेयो वृणीते स तथा श्रेयो वरितात्त्वाद्दशः कश्चिदेवेत्यर्थः २७५ तृतीयापादार्थः प्रदर्शने
 सत्वमिति चतुर्भिः । स श्रेयो ग्राहाममशिष्यस्त्वं विवेकिनां मुखोऽसि यतो मपोऽन्यस्तां काम्यान् पदार्थान् वांतवत् त्यक्तवानसि किं कुर्वन् तान् काम्यान् तदेकान्तदुःखमेकं प्रधानं ये पुते तथा तान् ' एकोऽन्यार्थे
 प्रधानेच ' इत्यमरः अनएवतेषां मृदानां दुःखोदधिप्रदानमभिध्यायन् जानन्सन्निति द्वयोरर्थः २७६ । २७७ नचिकेत इति । वित्तं भोगसाधनं तदुपादानरूपां स्वर्णं मयि शृंखलां हस्तपादयोः सत्प्रवृत्तिरो
 धिकां विवेकबलेन विमथ्य निर्गतत्वाद्दिगंतज्वरोसीत्यर्थः २७८ यथेति । कीदृशी शृंखला ययावद्वावहवः संसारे मग्न इत्यर्थः अत्रेदं बोध्यम् सक्रिगतावित्पनुशासनात्संक्षयते गम्यते संसारोऽनयेति विद्यु
 त्पचिवाहुलकात्संसारणं चाभिप्रेत्य ग्रंथकृता भोगसाधनासक्तिः संक्षयार्थतपोक्ता भाष्यकारैश्च संवत्स्रमगतिवेनोक्ता पूर्वतु संक्षयते कांतिरनयेति विवक्षयामालाव्याख्यातेति २७९

चतुर्थ्यध्याह अतिदूरावितिद्वाभ्यां । इमौमार्गौपरस्परमतिदूरोभवतः ययोरैकःकर्मरूपोद्वितीयस्तत्त्वज्ञानरूपः अतिदूरत्वेहेतुगर्भविशेषणद्वयं संसारक्रमेणर्पास्थितिभेदोस्थितिःसंरक्षणभेदोविदारणं
 चतुष्टययोजकौ अतएवश्रेयोरूपंप्रेयोरूपंचनगरंप्रतिक्रमेणप्रविष्टावित्यर्थः २८० तयोर्मार्गयोर्मध्येज्ञानरूपमार्गपरंभवंतंजानेकामैरविहतपैर्यक्त्वादित्याह मन्वेदिति २८१ द्वितीयःकर्ममार्गस्तुद्वि-
 विधःशास्त्रेणविहितोनिपिद्धश्चतत्राद्यंसकामतयानुतिष्ठतांनंदकःपंचमोमंत्रप्रवृत्तिसूचयस्तदर्थमाह प्रेयांसइतिदशभिः । कर्मिणःकर्मसक्तस्यप्रेयांसःअनिप्रियाःकामाःकाम्यपदार्थास्तथातत्कामाधि-
 तारोऽज्ञाश्चएतेसर्वेअविद्याभूमाविवर्त्तते यज्जन्मभासतेतन्मिष्येतिन्यायात् कीदृशाअज्ञाःसर्वदाआत्मनआत्मत्वेनाभिमतस्यदेहादिसंघातस्यप्रशंसांकुर्वतः यतोदुर्धियोपिपंडितमानिनःतेऽज्ञाःसंसारे
 कुत्सितांगर्भवासादिमयींगतिंप्राप्नुवतःसंतोदुःखिताभवंतितदुःखनिदानंतुतेषामविद्यैवेतिद्वयोरर्थः २८२ । २८३ गुरूपदेशेति । एतेऽज्ञाःपरमार्थविद्वद्रूपदेशराहित्येनमोक्षमार्गंकुशलताहीनाअज्ञान-
 गुरुत्वेनाश्रयंतः'अयस्येवांधलप्रस्पविनिपातःपदेपदे'इतिन्यायविषयतांनानातिवर्त्ततेइत्यर्थः २८४ एतेइति । एतेऽज्ञाःसंसारेपतनशीलानानाविधाद्विधाः तत्रकेचिददृष्टद्वारासुखार्थिनःकेचिदृष्टद्वारे-
 वतधेत्यर्थः २८५ वेदेति । तत्राद्यानाराशिर्गणोवेदवादेसार्थवादकर्मवाक्यरूपेसक्तःइतरेषांदृष्टगुस्वार्थिनाराशिस्तुआगमविमुखः प्रत्यक्षप्रमाणमात्रशरणत्वादित्यर्थः २८६ तत्राद्यराशिमभिलक्ष्याह

अतिदूराविमौमार्गौसंसारस्थितिभेदिनौ ॥ कर्मज्ञानात्मकौप्रेयःश्रेयःपुरमुपागतौ २८० मन्वेज्ञानार्थिनंत्वत्रभवंतंनचिकेतसम् ॥ यतस्त्वांवहवःकामानचकुर्ध-
 र्यतश्च्युतम् २८१ प्रेयांसःकर्मिणःकामाअविद्यायास्तुमध्यगाः ॥ अज्ञाश्चपंडितंमन्याःसर्वदात्मप्रशंसनम् २८२ कुर्वतोदुर्धियोत्यंतंसंसारेकुत्सितांगतिं ॥ व्रजं
 तोमोहसंपन्नादुःखंतेयात्यविद्यया २८३ गुरूपदेशरहितामोक्षमार्गाविचक्षणाः ॥ अंधाहवस्वयंत्वन्धैर्यैर्नीतादिशोदश २८४ एतेनानाविधास्तत्रदृष्टादृष्टसु-
 खार्थिनः ॥ संसारेस्मिन्महामोहप्रदेनित्यंपतिष्णवः२८४ वेदवादरतःकश्चिदेकोराशिर्व्यवस्थितः ॥ अपरोवेदवादेनरहितोध्यक्षमानभाक् २८६ गुरुणायाह
 शोदष्टःपंधाःशिष्येणतादृशः ॥ पंडितंमन्यतांप्राप्तागुरुशिष्यपरंपरा २८७ घोरांभवाटवीमेतामुपरिष्ठादधोगतिम् ॥ अधोगतेस्तुसंप्राप्तउपरिष्ठादयंजनः २८८
 तर्जनंताडनंनिंदामठादिपरिलुंठनम् ॥ अवस्ताद्वेदमार्गेणरहितःकाममोहितः २८९ आनंदात्मास्वयंज्योतिःप्रतिभातिनकस्यचित् ॥ सर्वेषांहृदयेनित्यंयस-
 त्राकाशसन्निभः २९० दूरंगत्वायथापक्षीनिपतेलुब्धकस्यहि ॥ जालेकश्चिदयंयद्वत्पुमानत्यंतबालिशः ॥ कालेनकियतास्वर्गममायातिवशंपुमान् २९१

गुरुणेति । यादृशःपंधाःसेवितोगुरुणापित्राचार्यादिरूपेणतादृशएवशिष्येणाक्षिणीनिमील्यसेव्यइत्यध्यवसायवतीगुरुशिष्यचार्यापंडितमानिनांकर्मिणांदृश्यतइतिशेषः २८७ तस्यांपरंपरायांवर्त-
 मानोजनस्तुघोरांभवाटवीगच्छन्नवधोलोकपरिभ्रमणंप्राप्नोतित्याह घोरांमिति । प्रथमपादांतं गच्छन्निति शेषः अयं आचराशिवर्त्ता ८८ इतरं राशिमभिलक्ष्याह तर्जनमिति । अर्द्धांतिकुर्वन्निति शेषः
 मठच्छात्रादिनिलयः वेदविमुखैर्हिककाममात्रसक्तस्तर्जनादिपारंप्राधान्येनकुर्वन्नयस्तावरकमुद्रजंतुभावादिविवेकवर्त्ततेइत्यर्थः २८९ राशिद्वयवर्तिनांसर्वेषामात्मतत्त्वविस्मरणंसाधारणधर्मइत्याह
 आनंदात्मेति २९० तत्राद्यानामेतावान्विशेषोयत्तेपुण्यफलभोगांतंममयमस्वयातनाप्रदस्यवशंयातीतिसदृष्टांतमाह दूरमिति । यथाजालादूरमाकाशेभ्रमन्नपिपक्षीततोऽवतरन्जालेपतेत्तथास्वर्ग-
 कियतापुण्यफलभोगावसानोपलक्षितेनकालेनततःपतन्ममवशंयातीति तथाचस्वर्गिणंप्रकृत्यश्रुत्यंतरं'कपुयचरणाःकपूयांयोनिमापद्यते'इति स्वर्गभोगांतंकुत्सितकर्मफलोदयेकुत्सितांयोनिंनरकद्वारा
 गच्छंतीतिवदर्थः २९१

दिमीयराशिगतानां केवलपापिनांगतिविशदयतः पष्ठस्याधुपपृष्ठयति अपरइत्येकविंशत्याश्लोकेः । योऽपरोराशिर्धनेनमोहेनतमसाप्रमायजनवधानेप्राप्तुवन्नित्यं पापरतः सन्नित्यं मम यस्य
यातनाप्रदस्यवशेवर्त्तते २९२ तत्राशिगतानां लक्षणभूतपापप्रवृत्तिपतानकंकुतकर्मभिनयति अयं लोक इति नवभिः । अयं प्रत्यक्षसिद्धः अत्रलोके यो देहो वर्त्तते तस्मिन्मृते सति तस्य देहकृपात्मनः परलोके दे
हांतरं भविष्यतीत्यत्रकोहेतुः न हि देहांतराभेदं किंचिद्दृश्यते इत्यर्थः २९३ कर्मतत्रेहेतुरिति चेन्नान्येन कृतस्याप्येनोपभोगानुपपत्तेरित्याह देहइति । यो देहादतिरिक्तस्यात्मनोऽस्तित्वं मन्यते तन्मते इदं
विरुद्धं कथमुपपद्येत इदं किं देहः कर्माणि करोति तत्फलं तु तदप्यआत्मा भुंक्तइति २९४ तथा च परलोकार्थधर्मकर्तुः कृतनाशादिदापप्रसंगइत्याह कृतेति । महात्मन इत्युपहासः २९५ उक्तदोषद्वयमेव
स्फुटयति यो देहइति । यो देहो धर्मकृतवान्स पुण्यफलं भुंक्ते पश्चात्तं भवदभ्युपगत आत्मा धर्मेन कृतवान्स तत्फलं भुंक्तइति २९६ आत्मन इति । यद्युक्तदोषपरिहारायात्मनः कर्म कर्तुं तेऽप्येतदनिष्क्रिय
त्वे हेतुका आत्मनो नित्यता कथं सिध्येत् यदि तु सक्रियस्याप्यात्मनो नित्यतां गीक्रियते तदा देहस्यापि सास्त्वित्यर्थः २९७ किंच सक्रियत्वस्य स्पर्शवत्त्वव्याप्यता दर्शनात् सक्रियत्वांगीकारेऽस्पर्शवत्त्वम

अपरो नित्यमेवैषमद्वशेवर्त्तते जनः ॥ प्रमाद्यन्धनमोहेन नित्यपापरतो हियः २९२ अयं लोकोऽत्र सत्यः स्यादेहो यो वर्त्तते धुना ॥ मृते सति पुनस्तस्य देहः केन भविष्य
ति २९३ देहः करोति कर्माणि फलमात्माधिगच्छति ॥ इदं कथं विरुद्धं स्यादात्मनोऽस्तित्ववादिनः २९४ कृतनाशः कथं नाम मतेनास्य भवेद्भ्रुवः ॥ अकृताभ्यागम
श्चापि धार्मिकस्य महात्मनः २९५ यो देहः कृतवान् धर्मं भस्मतां स गतोऽस्ति ह ॥ तस्य नैव फलं किंचित्पुण्यापुण्यसमुद्भवम् ॥ यश्चायं कृतवान् आत्मा भुंक्ते सौ कर्मणः फ
लम् २९६ आत्मनः कर्तृता चेत्स्यान्नित्यता त्वक्रियत्वतः ॥ कथं स्यात्केन देहस्य न भवेत्सा च नित्यता ९७ क्रियावान् स्पर्शवान् दृष्टः स्पर्शवांश्चेत्कुतो भवेत् ॥ विभि
न्नो देहस्तस्मान्नास्ति देहात्पृथग्विधः ॥ अत एव परलोको नास्ति कश्चिन्मृते सति ९८ अपि चेन्मरणं प्राप्तः पुमान् लोकांतरं व्रजेत् ॥ प्रियान्दारान्सुतान् कस्माद्ब्रह्मं
नायाति किंचित् २९९ देहाद्यमभैर्द्विधा यद्ययं नीयते पुमान् ॥ आक्रोशं कुरुते कस्मान्न बाहिर्देहतः स्थितः ॥ यथाराजभटैर्गैर्हान्नीयमानो बलात्पुमान् ३००
आक्रोशमपि कुत्रापि मृतः किंचित्करोति न ॥ शुभाशुभं च तेनात्मानं देहात्पृथगास्थितः १ आत्मनः परलोकेऽस्य सत्त्वे देवचोऽस्ति यत् ॥ ब्राह्मणानां हितज्ज्ञेयं पर
वितापहारिणाम् ३०२ दत्ते सति मृतस्य स्याद्यदि तस्मिन्निजन्मनाम् ॥ भूमौ किमन्यदानेनान्यस्यैषान हि जायते ३०३ इत्यादि बहुधा मूढः कुरुते जल्पनं तथा ॥
कामालोभात्तथा क्रोधादपि स्नेहादिना द्विज ३०४ मन्यमानस्य तस्यैव परलोकदृशि विना ॥ जन्मांतरं न भवत्यस्य बालिशस्य दुरात्मनः ३०५

प्युपलभ्येत तथा च देहादात्मनो भेदकथनयुक्त्याह क्रियावानिति । देहाद्विन्नः कुत इति संबन्धः स आत्मा अतो देहभेदात् संभवात् २९८ किंच यथा आत्मा परलोके जाच्छेत्तदा दारादीन् द्रष्टुं कदाचिदागच्छतु
पलभ्येत न च तथा दृश्यत इत्याह अपि चेदिति २९९ तथा परलोके नैव मान उच्चैः शब्दं कुर्वन् दृश्यते तिस्रदृष्टांतमाह देहादिति स्पर्श ३०० न च तथा दृश्यत इत्याह आक्रोशमिति । यत् आक्रोशं तथा शुभा
शुभमुपकारमनुपकारं वा मृतः कुर्वन्न दृश्यते ततो देहात्पृथगेनात्मनः स्थितिरयुक्त्यर्थः ३०१ तस्मादस्यात्मनः परलोके सत्त्वमतिपावर्कं देवदार्पणं पटुपलभ्येत तद्वा श्रणेर्लुब्धैः प्रसिप्तमित्याह आत्मन
इति ३०२ यदि विभेदोदानेन मृतस्य नृमिस्तर्हि पांथादेरपि लोके स्यादित्याह दत्तइति । एषा तृप्तिः ३०३ एवं विधानं कुतर्किकामादिव शोबहुशः सदसि जल्पतीत्याह इत्यादीति ३०४ तस्मिन्नास्ति
कस्य देहांतरं भविष्यतीति शंकापि नोदेतीत्याह मन्यमानस्येति । न भवति न चिंता विषयो भवति ३०५

तादृशस्तु पुनः पुनर्मदृशं यातीत्याह एवमिति । भारं भारं मृत्वा मृत्वा मेघमस्य मृत्युरूपस्य यातनाप्रदस्य च वक्ष्येति ३०६ मम धर्मरूपस्यानिंदारूपतदीयवाच्यत्वात् पलायतावदेव दृश्यते यावन्मयोपेक्ष्यते मया वेक्षितस्तु कर्मफलमनुभवतीति दर्शयितुं दृष्टान्तमाह यथेति द्वाभ्यां । धन्विनो धनुर्धरस्य हेलनमवज्ञां सणमात्रं तावदेव मर्कटः शाखारूढः कुरुते पावत्सध्वीगुणात् ज्यातो वाणं न मुच्यति वाणमोक्षे तु मर्कटः स्वकर्मणः फलमनुभवतीति द्वयोरर्थः ३०७ । ३०८ दार्ष्टान्तिके योजयति तथेति । तथायं पापो मरणे प्रागेव वेदादिनिंदायां प्रगल्भो दृश्यते तदुत्तरं तु न रक्तं फलं भुंक्ति इति ३०९ दानादेरिति । अनुनापापपुरुषेण दानादेर्विबंबनादत्ते सतीत्याद्युपहासरूपाया कृता तस्याः प्रयोजकः पदार्थानां सामर्थ्यविज्ञानाभाव एवेत्यर्थः ३१० दृष्टानुसारिण एव सर्वभावा इति न नियमो दीपेन्यभिचारादित्याह वासरे इति । वासरे तमः स्तोमानाशकत्वेन दृष्टोपि दीपस्तथैव न तिष्ठति किंतुरात्रौ गृहमभ्येत्य मोनाशयत्येवेत्यर्थः ३११ किंच अरे मृददृष्टानुसारिणापि संभवतस्तत्तर्ककुतो न करोपियेन तेभ्यं स्यादित्याह अदत्त इति । अयं जनो मूर्छितो रोगेण मूर्छां प्राप्नोति प्रेभ्योऽदत्ते सति मूर्छित एव स्यात्तिष्ठेत्तदत्ते प्रहादिदाने कृते तु जीवितो निवृत्तमूर्छः अत्र प्रत्यक्षं न्यवहारे स्यादेवा एवं विधामतिस्तर्करूपा भविष्यति भाविन मरणे पितव कुतो न भवति और्ध्वदेहि कादिदाने मरणमूर्छां तज्जानमन्यथा प्रेतत्वेन तथा भावस्थिति रिति न्यायस्य साम्यादित्यर्थः ३१२ ' अक्षित्याः स्वल्पे भावानां तस्तर्केण योजयत् '

एवं ददन् हि पापात्मा दुर्जनो नित्यमेव हि ॥ भारं भारं च सततं वशं मेयाति दीनधीः ३०६ यथा वनगतः कश्चिन्मर्कटः कपिचेष्टया ॥ धन्विनो हे लूनं कुर्याच्छाखा मारुह्य शाखिनः ३०७ क्षणमात्रमयं यावत् चान्द्राणहरं गुणात् ॥ न मुच्यति विमुक्ते तु फलमेति स्वकर्मणः ३०८ तथायं पापपुरुषो वेददेवादिनिंदकः ॥ प्राङ्मृते मरणो दूर्ध्वं कल्पांतं न रक्तं वसेत् ३०९ दानादेरनुनायेयं कृता पाया विडम्बना ॥ भावानामत्र सामर्थ्यविज्ञानाभाव जाहिसा ३१० वासरे यदि दीपो यंतमः स्तोमं न नाशयेत् ॥ रात्रावपि तथैवायमस्तु किं गृहमध्यतः ३११ अदत्ते मूर्छितो यस्य दत्ते सत्यत्र जीवितः ॥ विप्रेभ्यो मरणे नैषा भविष्यति कुनो मतिः ३१२ ततः प्रमाण तोयत्स्याद्यादृशं तद्विद्वतादृशम् ॥ अंगीकार्यं सदैवात्र स्वात्मनः क्षेममिच्छता ३१३ कृतनाशादिदोषेण स्वात्मनो सत्त्ववर्जनम् ॥ यद्यप्यनेनैव च सानघटे त कदाचन ३१४ तत आत्मा स्वयं ज्योतिर्विक्रिया लेशवर्जितः ॥ जीवतां प्राप्य कर्ता स भोक्ता च भवति प्रभुः ३१५ वेदवाक्यस्य विज्ञेयः श्रवणेन सदा हृदि ॥ अगण्य पुण्यपाकेन केनचिद्धि महात्मना ३१६ श्रवणायापि बहुभिर्बहुपाशविमोहितैः ॥ न लभ्यते पुमानेप कथं साक्षाद्विलभ्यते ३१७

इति न्यायेनागमप्रमेयेऽसंभावनानकार्येत्याह तत इति । ततोऽक्षित्यत्वाद्दानादिस्वरूपं प्रमाणतः शब्दाख्यातया दृशं सिद्धं च तितादृशमेवांगीकार्यं हितकामेनेत्यर्थः ३१३ एवमात्मस्वरूपमप्यागमेनैवावधार्यमिति दर्शयन् सप्तममवतारयति कृतेति त्रिभिः । यद्यपि कृतताशायापादनरूपतर्केणात्मनोऽसत्ताया वारणं न घटेतोपपद्येत तत्र हेतुरनेकवचसेति ' बहुशास्त्राद्यनंताश्च बुद्धयोऽन्यवसायिनाम् ' इति भगवद्गीतोक्तविधया अनेकेनानामतज्जप्येन वचसा वादिवाक्यसमूहेनेत्यर्थः यतो देहः करौ तिकर्माणीत्यादिना कृतनाशादिदूषणमतिरिक्तात्मसत्त्वाभावसाधकतयेवोपपद्यस्ततस्तर्केन विज्ञास्य इति भावः ३१४ तथाप्युपक्रमादिलिखेतात्पर्यावधारणरूपं श्रवणसंस्कृते वेदवाक्येन तदवधारणं भवतीत्याह तत इति । ततस्तर्कायोग्यत्वादात्मा वेदवाक्यस्य श्रवणेनैव करणेन केनचिन्महात्मनाऽधिकारिणा विज्ञेयो भवति कीदृश आत्मा स्वप्रकाशो वस्तुतो निर्विकारोऽप्यविद्यया जीवत्वकल्पे च भोक्तृत्वानि प्राप्नोति सुविद्यया सर्वतमभाव रूपमभुत्वयोग्य इति द्वयोरर्थः ३१५ । ३१६ तज्जप्यं दिदौर्ध्वं प्रपितादृक् सप्तमस्यार्थमाह श्रवणायापि त्वयिभिः । पाशैरविद्यादिक्लेशैर्दुष्कृताभ्युत्कर्षादिभिः कैश्चित् च श्रवणमपि दुर्लभमित्यर्थः ३१७

मुद्राविति । केचित्सुमुद्रादिकालेयः सर्वैर्जंतुभिः सद्रूपो गम्यते साक्षिरूपेण हृदि स्थितः स इत्येवं वेदां तैः प्रतिपादितं श्रुत्वा पिच्छेन प्रतिबद्धान निश्चिन्वन्ति यथा लोके बालिशाः प्रमत्ता आभिरुपदिष्टस्या
पिकार्यस्य गौरवं तत्परतया नुष्ठेयत्वरूपं न जानन्तीति न्यतिरेके वा दृष्टांतः यथा लौकिककार्यगौरवं जानन्तीति तथा तन्निर्णयगौरवं न जानन्तीति त्वर्थः ३१८ तथा स्यात्प्रमत्तानोपधावत्तात्पर्यवृत्त्या प्रतिपादयिता
पिदुर्लभ इत्याह अस्यात्मन इति । यतो वा मायगोचरमपि प्रतिपादयत्यत आश्चर्यो विस्मया धायको दुर्लभ इति यावत् ३१९ तादृशगुरुरूपदेशादात्मनः साक्षात्कर्त्तापितदुर्लभ इत्याह लब्धेति द्वाभ्यां ।
लब्धा ज्ञाता ३२० कुशलेनेति । युक्तिभिः शुक्लकैर्षो नुशिष्टो न भवति किंतु वेदवाक्येनैवानुशिष्टस्तादृशः कश्चिदेव जानात्येतो लब्धाऽऽश्चर्य इत्युक्त इत्यर्थः ३२१ वक्तृतेति । यस्मादस्यात्मस्व
रूपस्य वक्तृत्वं प्रतिपादनं ज्ञातृत्वं ज्ञानं च एतद्व्यपमाश्चर्यतस्तद्वर्तौ पुरुषावप्याश्चर्यत्वेनोक्तावित्यर्थः ३२२ अतिसूक्ष्मेणेति । अतिसूक्ष्मः संसर्गानवगाही निर्विकल्पक इति यावत् तादृशेन बोधेन च
मवृत्तिरूपेण यत आत्मनो लाभ आवरणभंगो भवति स च बोधः सूक्ष्मविवेक लभ्योऽतस्तादृशबोधवान् कुशल इत्युक्त इत्यर्थः ३२३ तादृशेन कुशलेन गुरुणाऽनुशिष्ट एवाधिकारी जानात्यात्मतत्त्वं परोक्षवि

सुप्तौ मृतौ नराः केचिज्ज्ञानं त्येतं हृदि स्थितम् ॥ नैव यद्वद्विपुरुषा बालिशाः कार्यगौरवम् ३१८ अस्यात्मनो व्रक्ता स्यादाश्चर्यः पुरुषोत्तमः ॥ अवाङ्मनसगम्यं
यद्भूतं तं वचसा स्वयम् ३१९ लब्धास्य कुशलो ज्ञेयो यः साक्षात्कुरुते परम् ॥ अशेषगुणश्च न्यं कोलभेत कुशलं विना ३२० कुशलेनात्मविज्ञानसंपन्नेन महात्मना ॥
वेदवाक्येन शिष्टः सन्नतु शिष्टश्च युक्तिभिः ॥ विज्ञानातिपुमान् नान्य आश्चर्य इति कीर्तितः ३२१ वक्तृता ज्ञातृता चास्य यस्मादाश्चर्यवद्भवेत् ॥ वक्ता ज्ञाता च तेनोभा
वाश्चर्य इति कीर्तितौ ३२२ अतिसूक्ष्मेण बोधेन यस्मादात्मा त्रलभ्यते ॥ कुशलस्तेन लब्धा स्यादात्मनो ब्रह्मरूपिणः ३२३ आनंदात्मस्वरूपस्य लब्धायः कुश
लः पुमान् ॥ तेनोपदिष्ट आत्मा यं ज्ञायते नान्यथा क्वचित् ३२४ स्वात्मज्ञानविहीनेन ह्यपरेण नरेण तु ॥ उक्तेनैव चिरं ज्ञातुं शक्य आत्मा कथंचन ॥ बहुधा चिंत्य
मानोऽपि तर्कैर्नानाविधैरपि ३२५ महारण्ये यथा कश्चिदज्ञात्वा सम्यगेव हि ॥ मार्गं स्वसदृशेनैव कथितं तेन न श्यति ३२६ एवं भावतवीस्थाता पुमान् कुशलेन चेत ॥
उपदिष्टो न वै त्येतन्मार्गमन्यं समेति च ३२७ अतोत्र कुशलः पूर्वमन्वेष्यः स्वात्मनो हियः ॥ वक्ता भवति तेनायं जानात्येव पुमान्सदा ३२८ वक्तायः कुशलः स स्याद
नन्यः सर्वतोपि च ॥ ब्रह्मसर्वमिदं यस्मादहमस्मीति वेत्त्ययम् ३२९ अनन्योक्ते निजेतत्त्वे स्वस्माद न्यागतिर्न हि ॥ तस्मात्कुशलवत्कोपि भवेत्सर्वमिदं जगत् ३३०

दाक्षिणत इत्याह आनंदात्मेति । तेन कुशलेन उपदिष्ट उपदेशे कृते सति ३२४ अष्टमार्थमाह स्वात्मतिसप्तभिः । स्वात्मसाक्षात्कारहीनता लक्षणाऽपकृष्टा शालिना चिरमुक्ते उपदेशे कृते सति त्व
यमात्मानं ज्ञातुं शक्यः तथा अपरेण कुशलानुशिष्टव्यतिरिक्तेन नरेण बहुधा तर्कैश्चित्पमानोपि च न ज्ञातुं शक्य इति संबंधः ३२५ एतद्वृत्तं तेन स्फुटयति महारण्य इति द्वाभ्यां । यथा मार्गानभिज्ञः
स्वसदृशेन मार्गानभिज्ञेन कथितमुपदिष्टमार्गं भजंस्तेन मार्गेण न श्यति विपीदति ३२६ एवमिति । तथा संसारराण्यगतोऽकुशलेन शिक्षितश्चेत्स्यात्तदा एतदात्मज्ञानं मोक्षमार्गं भूतं नैति कृत्वान्यं विपर्य
यरूपं संसारमार्गमेव सम्यगेतीति ३२७ तस्मान्मुमुक्षुणा कुशलो गुरुन्वेष्ट इत्याह अत इति । तेन गुरुणानुशिष्ट इति शेषः ३२८ श्रुतौ गुरोर्विशेषणमन्यत्वं मुक्तं तदर्थमाह वक्तृतेति । यः कुशलो
वक्ता स सर्वस्माद नन्योऽभिज्ञो भवति यस्मात्सर्वात्मकं ब्रह्माहमस्मीति वेत्तीति ' ब्रह्मवेद ब्रह्मैव भवति ' इति श्रुतेः ३२९ अनन्योक्त इति । तादृशेनान्येन गुरुणा उपदिष्टे सति तत्त्वे तद्विज्ञानस्य गतिः
फलं स्वस्मादुपदेष्टुः स्वरूपाद्वितीयब्रह्मलक्षणादप्यनभवति तस्मात्तादृशगुरुरूपदिष्टः सर्वात्मकोपि विरलः मनुष्याणां सहस्रेष्वित्यादि स्मृतेरित्यर्थः ३३०

अयमात्मा केवलतर्केण तु ज्ञातुमशक्योऽति सूक्ष्मत्वादित्याह सूक्ष्मादिति । सूक्ष्मो दुर्लभः ३३१ नवमार्थमाह आत्मन्यत्रेति विंशत्या । येयं कुशलाचार्योपदेशजा आत्माकारामतिजातानां कर्तृकालंबनात्नापनयेन्न दूरीकुर्यादित्यर्थः ३३२ प्रत्युक्तकर्तृकमेव श्रुत्यनुकूलतर्कैर्वाधित्वात्त्रात्मनिष्ठां दृढयेदित्याह नास्तिकेनेति । नास्तिकेन श्रुत्यर्थानं गौर्वायस्तर्क उक्तस्तमात्मनिर्णयार्थं श्रुत्यापेतर्कौ उक्तास्तैश्छित्त्वाऽपहृत्य ब्रह्मणा तत्पदार्थेन सात्मात्मतां समानरूपतां त्वंपदार्थस्य स्थापयेद्दूरीकुर्यादित्यर्थः तेन कुतर्केण तृत्पञ्चाप्येषां विद्यायातिप्रतिबंधकृतं वैफल्यमिति शेषः यदि कुशलः श्रुत्यनुसारी तर्कानावतरेदित्यर्थः ३३३ सचात्मविद्याप्रतिपक्षभूतस्तर्कवादिभिर्बहुधा कल्पित इत्याह अन्योहोति । अन्यः श्रुत्यननुसारी मतेरात्मविद्यायाऽप्रतिपक्ष उक्तो फलेच प्रतिबंधकः अत्रेदं बोध्यम् फलेप्रतिबंधो विद्यायाः परोक्षदशायामेवेति ३३४ तं कुतर्कमभिनयति आत्मायमिति नवभिः । अयमात्मा सर्वदेहभेदोऽनेको वा आद्ये त्वमहमित्याद्याकारको भेदोपलंभः कथमंत्येत्येवैतहानिरिति ३३५ देहेति । यदितु नानादेहोपाधिको भेद उच्यते तदापीदं पृच्छ्यते एकस्यात्मनो नानादेहप्रसंग एव कथमिति न न्यनेन तदुपपादिका काश्चिद्योगासिद्धिरित्येति द्वयोरर्थः ३३६ । ३३७

सूक्ष्मादपियतः सूक्ष्म एव आत्मा शरीरिणां ॥ अतएव न तर्केण शक्यो ज्ञातुं कथंचन ३३१ आत्मन्यत्र भवेद्यैषामितिः कुशलशासनात् ॥ नैनामपनयेत्कर्ता त्वम नोरकप्रदात् ३३२ नास्तिकेन हि यस्तर्कः कथितः स्वात्मसिद्धये ॥ श्रुत्युक्ततर्कैस्तं छित्त्वा स्थापयेद्ब्रह्मसात्मात्मताम् ॥ तेनोत्पन्नापियात्येपापुरा कुशलतर्कतः ३३३ अन्यो हि बहुधा तर्कः प्रतिपक्षोऽस्त्यनेकधा ॥ मतेरस्या महाभागपापिभिः परिकल्पितः ३३४ आत्मायं सर्वभूतानां स्यादेको नेक एव वा ॥ एकत्वे त्वमहं चान्यद्वैतिभेदः कथं भवेत् ३३५ देहभेदादयं भेदः स्यात्तस्येत्यभिधीयते ॥ एकस्य युगपदेहभेदः केन भविष्यति ३३६ योगिनामिव नैवा स्य सिद्धिः कापि समागता ॥ संसारे येन चैकोपिव बहुधा युगपद्भजेत् ३३७ अपि चेदेक एवायं सर्वदेहव्यवस्थितः ॥ सर्वत्रैव कुतो नास्य मदेह इति धीर्भवेत् ३३८ विनोपायमयं याति कस्मादत्र सुखादिन ॥ सर्वदेहगतं साक्षात्स्वदेहगतवत्पुमान् ३३९ अप्ययं पुरुषो ज्ञानी जडो वापि घटादिवत् ॥ जडत्वे पुरुषेण स्यादमुना किं प्रयोजनम् ३४० न जडार्थं जडं दृष्टं घटार्थं च समं यथा ॥ पुमर्थं तत एवायं देहोऽपि न भविष्यति ३४१ पुमर्थो ज्ञानसंबन्धाद्विना तेनाथवा भवेत् ॥ यदा ज्ञानेन संबंधस्तदा ज्ञानं च किं हितम् ३४२ अनित्यं वापि नित्यं वापक्षयोरुभयोरपि ॥ प्रकाशयते त्रकिं ज्ञानं स्वेन वाथ परेण वा ३४३ इत्यादीन् श्रुतिमार्गेण विरुद्धान् क्रकचोपमान् ॥ तर्कान्वहं विधान्मूढाः कल्पयंति स्वबुद्धितः ३४४

यदितु योगिव दयं सर्वदेहेष्वेकत्वेनावस्थितः स्यात्तदा सर्वदेहेषु मत्तं कुर्पादित्याह अपि चेदिति ३३८ किंच विनोपायमिति । सर्वदेहेषु यद्यमेकः स्यात्तदा स्वदेहगतं सुखादिकमिव सर्वदेहगतं सुखादिकं कुतो न जानीयात् ननु नानायां निभ्रमणेन सर्वदेहवृत्तं जानात्येवेति शंकावारणाप्यविनोपायमित्युक्तम् उपायो यो निभ्रमणादिः ३३९ किंचायमात्मा जडश्चेतनो वा आद्येऽस्य किमर्थं स्वीकार्यः जडस्य कर्तृत्वभोक्तृत्वरूपेण नुपयोगादित्याह अप्ययमिति ३४० किंच जडत्वे तदर्थं शरीरारंभो न स्यात् न हि जडस्य घटस्य भोगाय जडत्वेन तत्सम्पदार्थांतरं दृष्टमित्याह न जडार्थमिति ३४१ पुमर्थ इति । किंच देहापिरूपः पदार्थः पुमर्थः पुरुषोपाकारी भवन् ज्ञानरूपसंबन्धाद्वति किं वा तेन ज्ञानरूपसंबन्धेन विनैव भवति नांत्यः असंबन्धस्य ज्ञानातिरिक्तसंबन्धशालिनश्च पुमर्थताया अदर्शनात् आद्ये ज्ञानस्य स्वरूपं नित्यं किं वाऽनित्यं नित्यत्वे सर्वदा भोगाविशेषापत्तिः अंत्येऽपि तज्ज्ञानं केन प्रकाशयंति किं वा परेण आद्ये कर्मकर्तृत्वविरोधः अंत्ये त्वनवस्थेति द्वयोरर्थः ३४२ । ३४३ इत्यादीनि ति । क्रकचः काष्ठदारणसाधनं तुल्यान् ३४४

कथमेतत्कर्तुमिष्टेपर्वस्यतीत्याकांशायामाह एतेरिति । अस्याः पूर्वमेपांतर्काणांप्रसक्तौ एषामतिरनुत्पन्नैवभवति उत्पत्त्यनंतरं तर्कप्रसक्तौ विनश्यति तिरोहिताभवति कुतः श्रुत्यविश्वासे न प्रयुक्तोपःसंशयो विपर्ययो वा तस्मादित्यर्थः ३४५ तस्मात्सिंहाद्वोरिव कुतर्कादिपारक्ष्येत्वाह तत इति ३४६ प्रोक्तस्यादिद्वितीयपादस्यार्थमाह नास्तिकेभ्य इति । यद्यप्येषा आत्मव्यवस्थितिरात्मस्वरूपा कारामतिर्नास्तिकेभ्यः परेभ्य आस्तिकेभ्यश्च गुरुभ्यो हेतुभ्यः प्रोक्तैरुपदिष्टा सती जायते यत एषा सर्वपां देहिनां प्रेष्या किं करवदयीना भवति सर्वे हि देहिनो पादशंता दृशमात्मस्वरूपं ज्ञानं तिवदंति चेति तथापि आत्मविज्ञानसंपन्नः श्रुत्यनुगृहीत तर्ककुशलश्च गुरुपर्ययेतां वेदतदा सुखेन भूमानं दाख्येन फलति एषा प्रजायते कसति आत्मनि विशेषेण सप्तमन्ताध्यासापोहरूपेण ज्ञाते सतीति द्वयोरर्थः ३४७ । ३४८ प्राप्तवानिति । किं विद्यासासफलताम्यवस्थितिरिति चेत् श्रुतं यां पादशीमात्मनिष्ठामतिभाग्यवशाद्भवान्प्राप्तो भवति तत्प्राप्तिलक्षणमाह आश्चर्यमित्यादिना । हियतस्त्वमाश्चर्यं विस्मयावहं धैर्यं प्राप्तो यतो मया प्रलोभितोऽपि विषयाभिमुखं न गत इति ३४९ त्वाद्दृशाः प्रष्टारः शिष्याः सुदुर्लभाः पुरुषोत्तमत्वादित्याह त्वाद्दृशितिद्वाभ्यां । नि

एतैस्तर्कैरनुत्पन्ना श्रुत्या विश्वासं शयात् ॥ विनश्यति मतिर्न मनश्चापि विपर्ययात् ४५ तत एषामतिः साध्वी धेनुवत् तर्कसिंहतः ॥ सदारक्ष्यामहाभाग स्वात्मनः क्षेममिच्छता ४६ नास्तिकेभ्यः परेभ्यश्च सर्वदात्मव्यवस्थितिः ॥ प्रोक्तैषा जायते प्रेष्या सर्वेषामिह देहिनाम् ४७ आत्मविज्ञानसंपन्नः कुशलश्चेद्देहिह ॥ तदा सुखेन विज्ञात आत्मन्येषा प्रजायते ४८ प्राप्तवान् यां भवानत्र स्वयमेवातिभाग्यवान् ॥ आश्चर्यं त्वं हियद्वैर्यं प्राप्तोऽस्य वितथं यतः ॥ मया प्रलोभ्यमानोऽपि गतो न विषयं प्रति ४९ त्वाद्दृशनचिकेतः स्यात्प्राज्ञन्मनिजन्मनि ॥ शिष्याय तो जगत्यस्मिन् सुलभान् भवादृशाः ३५० नानाविषयसंप्राप्तौ सत्यां हि गुरुणापि च ॥ लोभमानोऽपि धैर्यान्न च्युतः स पुरुषोत्तमः ५१ इदं धैर्यं हि कस्यापि नासीन्नास्ति न भाव्यपि ॥ त्वयि यद् वर्तते तात शिष्ये मम कुमारके ॥ ममापि नेदृशं धैर्यं वर्तते यादृशं तव ५२ य तो जानाम्यहं नित्यमानं दात्मनिर्दिहदि ॥ निहितं स्वामरत्वं च साधिपत्यं सदेहकम् ५३ अनित्यं च तथाप्यत्र त्वद्बुद्धिर्न मेऽस्ति हि ॥ नासीत् पूर्वच तातैवं मतिस्ते वर्तते यथा ५४ अधुवैर्न हियज्ञाद्यैर्धुवं मोक्षं प्रयात्ययम् ॥ यत एवमविज्ञायनाचिकेतश्चितो मया ५५ अग्निर्द्रव्यैरनित्यैस्तदमरत्वं समाप्तवान् ॥ आभूतसंष्टवस्थानं नित्यं नैवा विनाशियत् ५६ एतदर्थं पुराय ज्ञान्कृतवान् भूरि दक्षिणान् ॥ अहं हि महतः क्लेशादिमांभूमिं समाप्तवान् ३५७

गदव्याख्यातं द्वयम् ३५० । ३५१ मत्तोपितवधैर्यमधिकमिति यो तनुरस्य दशमस्यार्थमाह इदमिति सप्तभिः । स्पष्टम् ३५२ तत्र हेतुतया यमः स्वस्यैश्वर्यादिसक्तिमाह यत इति । यतो हं दृष्टा यानि हि तंत्रानंदरूपं निर्धिजानामितथा स्वकीयं देवत्वं साधिकां सदेहं च अनित्यं जानामि तथापि त्वद्देवत्वादेहेपत्वं बुद्धिर्मम नास्ति न वा पूर्वमासीत् हेतातपथा तव सावर्तत इति द्वयो रर्थः ३५३ । ३५४ पूर्वनासीदित्यत्र हेतुतया ऐश्वर्यकामनया श्रिचयनादिकर्मानुष्ठानं दर्शयति अग्रवैरित्यादिना । यतो मया एवमविज्ञाय अनित्यैर्द्रव्यैः पश्चिष्टकादिभिर्नाचिकेताख्योऽग्निश्चितः एवं कथं अग्रवैरनित्यैर्ज्ञादिकर्मभिः परमार्थं नित्यं मोक्षरूपमयमधिकारीनामप्रोतीति यद्देहमेतदेव दिपंतदा कर्मना करिष्यमिति भावः तत्तस्मादश्रिचयनाख्यकर्म गोहेतोरहमापेक्षिक नित्यताशालिअमरत्वादिकं प्राप्तवानस्मि ननु मुख्यं नित्यमिति द्वयोरर्थः ३५५ । ३५६ न केवलमश्रिचयनमेव तदेव धैर्यं कृतवानस्मि किं त्वग्निष्टोमादियज्ञानपीत्याह एतदर्थमिति । इमांभूमिं चर्मराजाधिकाररूपाम् ३५७

कीदृशीप्यत्र सर्वस्य सांसारिकभोग्यजातस्यानायासेन पृथग् यत्नानपेक्षाप्राप्तिर्भवति यथा भोजने कृते तृप्तिरनायासेन भवतीत्याह काम्यमानस्येति । त्वं त्वेति सर्वमैश्वर्यमुपस्थितमपित्यक्तवानसीत्यहो ते धैर्यमित्याह अनायासादिति ३५८ उक्तार्थपरत्वेनैकादशमपि योजयति आप्तकाममिति त्रिभिः । आप्तकामत्वादिविशेषणकंदेवं यथा तथा यथावद्वाच्यं तथा विषयात्रत्यक्तवानस्मि यथाभवानात्मदर्शनापत्यक्तवानिति तृतीयेन संबन्धः आप्ताश्रितभूताः कामालौकिकानंदापत्रस्तथा तं जगदाधारं पूर्णस्तुत्यं सर्वैर्देहेरुत्वेन पूर्णत्वेन अनेकधा स्पृष्ट्यानुपगम्यते गैरप्यमित्यर्थः ५९ संकल्पस्येति । संकल्पस्य क्रतुपदोक्तस्य प्रतिष्ठायाश्चर्यं प्रवर्तकं मन्तर्यामिणमिति यावत् कीदृशस्य संकल्पस्य नानाविषयैर्भेदवतः पुनः कीदृशं देशादिप्रयुक्तभेदराहित्यादनंतमित्यर्थः ३६० अभयस्येति । भयराहित्यस्य परंपरं काष्ठाभूतं हृष्ट्या दिव्याख्यातमिति ६१ यच्च मात्मानं पृच्छसितल्लभसाधनमप्येतदेव यत्प्रत्यक्षपणत्वं चित्तस्य फलं तु हर्षशोकादित्यागइति प्रदर्शयतो द्वादशस्यार्थमाह यस्य ते हतिचतुर्भिः । यस्यानंदरूपस्य देवस्य दर्शनादेव तव प्रीतिर्न तु विषयदर्शनात् तं बुद्धिसाक्षिणं देवं मत्वा हर्षशोको भवद्ब्रह्महातीति चतुर्थेनाभि संबन्धः कीदृशं तं असंयतात्मभिर्दुर्दृशी काष्ठेषु वन्धिवद्बद्धतयाऽऽवृततया स्थितं सर्वं

काम्यमानस्य सर्वस्य स्वप्रियस्येह वस्तुनः ॥ यत्र प्राप्तिरनायासात्सु तृप्तिर्भोजनादिव ॥ अनायासाच्च यालब्धं तत्सर्वं त्यक्तवान्भवान् ३५८ आप्तकामं जगत्स्थानं महांतं स्तुतिसंश्रयम् ॥ वेदैः सर्वैश्च सततमुरुगेयमनेकधा ५९ संकल्पस्य प्रतिष्ठानं नानाविषयभेदिनः ॥ अनंतं देशकालादिसर्वभेदविवर्जितम् ६० अभयस्य परंपरं पारं यतो नास्त्यभयं परम् ॥ दृष्ट्वा यथा तथा देवं त्यक्तवान्विषयानिमान् ॥ नाहं त्वंतु यथा त्याक्षीरात्मनो दर्शनाय हि ६१ यस्य ते दर्शनात्प्रीतिरानंदात्मस्वरूपिणः ॥ तं बुद्धिसाक्षिणं देवं दुर्दर्शमकृतात्मभिः ६२ वन्धिर्यथात्र काष्ठेषु तद्बद्धमवस्थितम् ॥ सर्वभूतानि स्पृष्ट्वा तु प्रविष्टं ते पु सर्वतः ॥ न भो वन्निहितं सर्वं बुद्धौ हृदयगह्वरे ६३ पुराणं पुरुषं शश्वन्नवीनमपि सर्वदा ॥ अहमस्मीति योगस्य संप्राप्त्या प्राप्यमीश्वरम् ६४ स्वप्रकाशं सदैवं तं मत्वा धीरो ति बुद्धिमान् ॥ हर्षशोको सुदुस्त्यागो विजहाति यथाभवान् ॥ धीरो हृष्ट्या मया दत्तं त्यक्तवानक्षणतो खिलम् ६५ एतत्सर्वात्मकं रूपं श्रुत्वा गुरुमुखात्पुमान् ॥ सम्यगात्मतया तद्वत्स्वीकृत्य च समग्रतः ६६ अत्र धर्माविरुद्धा ये संति तत्त्वं पदार्थयोः ॥ त्यक्त्वा तानखिलान् धर्मिमात्रचैतन्यरूपकम् ६७ सूक्ष्ममात्मतया प्राप्तो यः सदा सोऽत्र मोदते ॥ मोदनीयमिमं लब्ध्वा स्वां नंदात्मस्वरूपकम् ६८ आनंदसद्ब्रह्मदयं प्राप्य ते यद्गुरोर्मुखात् ॥ विवृतद्वारकं तत्त्वां प्रत्यास्तेन चिकेत समम् ३६९

कार्यजातं स्पृष्ट्वा तत्र घटमग्रादीनभो वत्प्रविष्टं बुद्धिगुहायां हृदयरूपेण हरे बहिर्मुखे दृष्ट्वा प्रवेशे देशे वत्तमानायां निहितं स्थितं प्रासादेशे ते पर्यं केशे ते हतिन्यायेन श्रुत्य विरोध इति द्वयोरर्थः ६२ । ६३ पुराणमिति । पुनः कीदृशं पुराणं तदेव विवृणोति सदानवीनमिति । पुनः कीदृशं सत्पुं ब्रह्माहमस्मीत्याकारकस्य योगस्य निदिध्यासनस्य संप्राप्त्या लाभेन प्राप्यं गम्यम् ६४ स्वप्रकाशमिति । एवं शास्त्रोक्तविधिना । स्फुटमन्यत् ६५ त्रयोदश्या अर्थ उच्यते एतत्सर्वात्मकमिति पंचभिः । यः पुमानेतत्सर्वात्मकं पूर्णमात्मनस्तत्पदार्थस्वरूपं गुरुमुखात् श्रुत्वा तद्वत्तादृशमेवरूपं सम्यगात्मतया तत्त्वं पदार्थतया गृहीत्वा अत्र अनयोस्तत्त्वं पदार्थयोर्विरुद्धा ये ईश्वरत्वानीश्वरत्वादयो धर्मास्तानखिलांस्त्यक्त्वा श्रुतो प्रवृत्तेत्युक्तं विवेचनं नीत्वा चर्यामिमांस्सूक्ष्मं चैतन्यं ब्रह्मात्मतोपयोगितया प्राप्तो भवति स सदा मोदते किं कृत्वा मोदनीयं कोपनीयं रंजनीयादिवत्कर्त्तारानीयम् एषो वानंदयातीति श्रुतेः सर्वानंदमदमिममात्मानं भूमानंदरूपं लब्ध्वेति त्रयाणामर्थः ६६ । ६७ । ६८ आनंदेति । हेनचिकेतः यद्ब्रह्मानंदरूपं समग्रं ब्रह्मदयं हृद्गुहायां स्थितमुपदेशाल्प्येतत्त्वां मुखाधिकारिणं न चिकेत संप्रति विवृतद्वारकं विमुक्तपवेशमार्गं कंवर्तत इत्यर्थः ३६९

एतदेवस्फटयति आनंदसमनीति । भवानत्रानंदरूपेसमनिप्रविष्टइतिजानेयतएतस्ययःप्रवेशःप्रवेशमार्गभूताप्रत्यक्षवणताचित्तस्पतस्याःसंरोधेप्रतिबंधेविषयाकारावृत्तयोऽगलात्वेनस्थितास्तद्रंग
स्त्वयाविवेकबलेनकृतोऽतस्तवप्रवेशप्रतिबंधःकेनकर्तुंशक्यइत्यर्थः ३७० एवंविधैर्मर्याजवचनैरर्थादात्मनोऽस्तित्वपक्षःस्थापितइत्याह । एवमुक्तेइतित्रिभिः । अर्थतःश्रुतार्थापत्त्या ३७१ तामर्थ्याप
त्तिमभिनयति श्रेयइति । यमःश्रेयःप्रेयोरूपफलद्वयमधिकारादिभिर्भिन्नैरप्राहयश्चमरणकालेआत्मनोजीवस्यस्ववशतांस्वस्ययमस्यमृत्युरूपस्याधीनतांप्राह । यदपिपापिनांनृणांतंनरकंप्रतिगतानां
स्ववशतांपुनःपुनर्वशमापयतेमेइतिवाक्येनप्राहृतत्सर्वदेहाद्विज्वस्यात्मनःसत्त्वेएवसंभवेत् । यदात्वेपाप्राकृतजनानुभवसिद्धदेहस्येवात्मतास्यात्ताएतदुक्तंसर्वनोपपद्यते नहिदेहआमुष्मिन्फलभागीति
द्वयोरर्थः ३७२ । ३७३ चतुर्दशार्थदर्शयति । इत्थमितित्रिभिः । प्रतिमात्रचिकेताइत्थंविचारेणात्मनःसत्तांस्वयंस्वीकृत्यनिश्चित्यात्मनोयोऽतिशयितोविशेषःशुद्धत्वनित्यमुक्तत्वादिकस्तंयमराजं
प्रतिपृष्टवानिति ३७४ प्रश्नमभिनयति धर्मेतिद्वाभ्यां । हेलोकपल्लोकपाल यद्वस्तुधर्माधर्माभ्यांसकारकाभ्यांसफलभ्यांचभिल्लकार्यकारणाभ्यांचकृतादिपदोक्ताभ्यांभिन्नकालत्रयावच्छिन्नभिन्नचत

आनंदसमनिभवान्प्रविष्टइतिमेमतिः ॥ एतत्प्रवेशसंरोधकारणविषयार्गलाः ॥ भग्रायतस्ततःकेनतवरोधोभविष्यति ३७० एवमुक्तेयमेनायंनचिकेतामहाय
शाः ॥ मरणेस्वात्मनःसत्तामर्थतोधिजगामसः ३७१ श्रेयःप्रेयइतिप्राहभिन्नस्ववशतांतथा ॥ आत्मनोमरणेनृणांपापिनामपितंप्रति ३७२ तत्सर्वस्वात्मनःस
त्वेदेहाद्विन्नस्यसंभवेत् ॥ देहात्मतायदानैषातदैवमुपपद्यते ३७३ इत्थंविचार्यमतिमान्स्वयंस्वीकृत्यचात्मनः ॥ पप्रच्छातिविशेषंतस्वात्मनोत्रयमंप्रानि ३७४
धर्मराजमहाप्राज्ञगुरोसर्वज्ञलोक्य ॥ धर्माधर्मविनिर्मुक्तकार्यकारणवर्जितम् ३७५ कालत्रयेणनिर्मुक्तंसुखदुःखविवर्जितम् ॥ यत्त्वंपश्यसितद्रस्तुमहांशिष्याय
कीर्तय ३७६ एवमुक्तेयमोराजानचिकेतसमब्रवीत् ॥ सर्वधर्मविनिर्मुक्तमानंदात्मानमद्वयम् ३७७ प्रणवेनात्मरूपेणस्वाभिधानेनसर्वदा ॥ अभिन्नमभिधेयंतं
बुद्धिसौकर्यहेतवे ३७८ पदनीयंपरब्रह्मसर्वेवेदावदंतियत् ॥ तपांस्यपिचसर्वाणिक्लृष्टादीनिसहस्रशः ३७९ तपोभिःशुद्धहृदयेयस्मादेषपरंब्रजेत् ॥ वेदवततएवैत
त्तपांस्यपिवदंतिच ३८० नारीणांस्मरणंतासांकीर्तनंताभिरेववा ॥ आभिस्तथैवकाचिन्नकीडायूतादिरूपिणी ३८१ प्रेक्षणंचतथैवासांकाभासक्तेनचक्षुषा ॥
गुह्यानांभाषणंतद्वद्भाम्यधर्मोपकारिणाम् ३८२

एवमुक्त्वादिब्रजितंवंजानासितन्महामुपदिशेत्यर्थः श्रुतावग्यत्रेत्यस्यान्यदित्यर्थकत्वात् ७५ । ७६ पंचदश्यादिव्रजस्यतात्पर्यार्थमाह । एवमितिद्वाभ्यां । एवंपृष्टोयमःशुद्धमात्मानंवीक्ष्यन्प्रथमंयुद्धे
स्तत्रप्रवेशसौकर्यापप्रणवेनब्रह्मणोभिधानेननाम्नाऽभिन्नतयातमात्मानंप्रणवाभिधेयमब्रवीदितिद्वयोःसंबंधः ३७७ । ३७८ तत्रपंचदश्याअर्थमाह पदनीयमितिनवभिः । यत्परंब्रह्मपदनीयंपदांकीर्
वादिविचिदाभासालैर्गुरुवेगम्यंयच्चवेदाउपनिषद्रूपावदंतिक्लृष्टादीनितपांसिचयद्वदंतितत्प्रणवरूपंजानाहीतिनवमेनाभिसंबंधः ३७९ ननुवेदास्तद्वदंतीत्युक्तंतपांसितद्वदंतीतिकथमुपपद्येतपासांकां
समापत्ते तपोभिरिति । यस्मादेवोधिकारितपोभिःशुद्धएवहृदयेपरंब्रह्मावगच्छतिततस्तपांसितद्वदंतीत्युक्तमितिसंबंधः । अयंभावः वेदस्तत्प्रतिपादनंनामतदावरणभंजकवृत्त्युत्पादनंतादृशवृत्त्यनुकू
लवंतपसामपिचित्तमलापहरणद्वारेतिपिब्रवीदंतीवेति ३८० ब्रह्मचर्यस्वरूपदर्शयितुंतत्प्रतियोग्यष्टाविधंमैथुनंरूपयति नारीणामितिपंचभिः । नारीणांस्मरणंप्रथमं तासांकीर्तनंताभिःसहवाकीर्त
नंद्वितीयं नारीभिःसहयूतादिक्रीडातृतीयमिति ३८१ प्रेक्षणमिति । सकामेनमनसाप्रेरितेनचक्षुषायादालोकनंतत्प्रेक्षणमित्युक्तंचतुर्थं गुह्यामादीनांश्राभ्यधर्मपरिपोषायाभाषणंपंचममिति ३८२

आ. पु.

॥ १४ ॥

पण्डितं रूपमभिनयति इयमिति । इयं सुभूमिग्राम्यामधर्मापयोगिन्यस्त्वित्याकारकं चिंतनं संकल्प इत्युक्तम् ३८३ सप्तममध्यवसायमभिनयति अनयेति । तत्र उक्तरूपाध्यवसाये सुरतं कारणं फलं वा सस्याध्ययनवदितुरीयपादार्थः ३८४ अष्टम्याः क्रियानिर्वृतेः क्रिययानिर्वृतिः सुखमिति व्युत्पन्नसारेणाकारमाह ग्राम्येति ३८५ उक्तमष्टविधं व्यापारं मुमुक्षुर्वर्जयेत्तद्वर्जनमेव नृब्रह्मचर्यमित्युक्तमित्याह स्मरणमिति ३८६ यदिच्छंते इति । उक्ताकारं ब्रह्मचर्यं यदवाप्तिच्छया कुर्वतितद्ब्रह्मप्रणवाभिधेयत्वात्प्रणवप्रतीकत्वाद्वा प्रणवतादात्म्यापन्नविद्वीत्यर्थः अन्यत्रान्यदृष्ट्यालंबनत्वं प्रतीकत्वम् ३८७ षोडशी सप्तदशयोः प्रणवस्य प्रतीकतामालंबनतां चक्रमेण प्रशंसंतीत्यर्थमाह एतद्वचे वेति द्वाभ्यां । एतत्प्रणवरूपमसंभ्रं प्रत्यक्षं कार्यब्रह्मात्मकं हिरण्यगर्भं दृष्ट्वा ध्येयमिति यावत् तथा परं ब्रह्मापि एतत् परब्रह्मात्मत्वेनापि ध्येयमिति यावत् तस्मादस्याक्षरस्य ब्रह्मत्वेनोपासकः कार्यब्रह्मभावपरब्रह्मभावरूपफलयोर्मध्ये यदिच्छति तदेवाप्नोतीत्यर्थः ३८८ प्रणवोच्चारणे प्रतीकमानं तन्मात्राच्चतुष्टयवाच्यस्थूलसूक्ष्मकारणतुरीयावस्थावच्छिन्नं शुद्धं चिन्मात्रमेवास्मीति चिंतनरूपमालंबनोपासनां प्रशंसति एतदालंबनमिति । एतत्प्रणवरूपमालंबनं श्रेष्ठं श्रेष्ठस्य कार्यब्रह्मणो ध्यानोपाकारकं तथा परं परब्रह्मणो ध्यानो

इयं मे भवतात्सुभूमिग्राम्यामधर्मोपकारिणी ॥ इति यच्चिंतनं सस्यात्संकल्पः कामुकस्य हि ३८३ अनया सह संभोगं करिष्यामीति निश्चयः ॥ कथितोध्यवसायोयं सुरतं तत्र कारणम् ८४ ग्राम्यधर्मेण गमनं ललनायाः सुखप्रदम् ॥ क्रियानिर्वृतिरित्युक्ता सर्वदा त्रमनीषिभिः ३८५ स्मरणं कीर्तनं क्रीडाप्रेक्षणगुह्यभाषणम् ॥ संकल्पं निश्चयं चैव क्रियानिर्वृतिमष्टमीम् ॥ वर्जयेद्दर्जनं तनुब्रह्मचर्यमुदाहृतम् ३८६ यदिच्छंते माहात्मानो ब्रह्मचर्यं चरंत्यपि ॥ तत्ते संग्रहतो वक्ष्ये ओमित्येवावधारय ३८७ एतद्वचे वाक्षरं ब्रह्म एतद्वचे वाक्षरं परम् ॥ एतद्वचे वाक्षरं ज्ञात्वा यो यदिच्छति तस्य तत् ॥ फलं भवति नैवात्र संशयः कोपि विद्यते ३८८ एतदालंबनं श्रेष्ठमेतदालंबनं परम् एतदालंबनं ज्ञात्वा ब्रह्मलोके महीयते ३८९ अयमो ब्रह्मणो भावः सर्वदैवविभावयेत् ॥ न जायते न म्रियते स्वयं ज्योतिः स्वरूपकम् ३९० नायमात्मा कुतश्चित्स्यात्कारणाभावहेतुतः ॥ अस्मादपि न कोपि स्याद्वितीयाभावहेतुतः ३९१ अजस्ततो यमात्मा स्यान्नित्यो जन्मविवर्जितः ॥ यतो नित्यस्ततः शश्वद्वर्तते त्रजगत्रये ३९२ शाश्वतस्तत एवायं पुराप्यस्ति महेश्वरः ॥ पुराणो न व एवात्मा सर्वेषामपि देहिनाम् ३९३ हन्यमाने शरीरे स्मिन् हन्यते नैव कस्यचित् ॥ हन्यमाने घट्येदन्नभो नैवात्र हन्यते ३९४

पकारकं एवं प्रणवमालंब्य द्विविधं ब्रह्म ध्यानेन ब्रह्मलोकमाप्तिद्वारामुच्यते इत्यर्थः ३८९ एवं द्विविधं प्रणवोपासनया शुद्धान्तःकरणं प्रत्यात्मतत्त्वबोधिकानामष्टादश्यादीनामृचामर्थप्रदर्शनमुपक्रमते अयमोमित्यादिना । औब्रह्मणः प्रणवप्रतिपाद्यस्य ब्रह्मणो भावः स्वभावोऽयं भवति तत्सदा मुमुक्षुश्चितयेत् । अयं कइत्याकांक्षां पूरयति न जायत इत्यादिना । अयमात्मा स्वयं ज्योतिरेन सर्वभासकतया विपश्चित्पदोक्तो जननमरणाभ्यां तदुपलक्षितविकारांतरैश्च हीन इत्यर्थः ३९० तत्र हेतुता कारणाभावं द्वैताभावं चाह नायमिति । अयमात्मा कुतश्चिन्न जायते तत्कारणता योग्यस्य कस्याप्यसंभवात् नाप्यस्मात्किंचिदवस्थांतरादिकं जायते द्वितीयस्यैवाभावादित्यर्थः ३९१ अत एवायमजो नित्यश्चोक्त इत्याह अज इति । नित्यत्वाच्च सदा वर्तमानत्ववाचकेन शाश्वतपदेनोक्त इत्याह यत इति । शाश्वतत्वाच्च पुराण इत्युक्तः पुरापि न व इति व्युत्पत्तिः सन्वयादित्याह तत एवेत्यादिना । ततः शाश्वतत्वात् पुरापि न व इत्येतः पुराणो भवतीति द्वयोरर्थः ३९२ । ३९३ यत इदं शाश्वतमनः स्वभावोऽत उपपत्तिना ज्ञेयं ज्ञानं ज्ञानं कार्येत्याह हन्यमान इति । स्पष्टम् ३९४

यः स्वात्मानं क्रियाकारकं मन्यते स भ्रातृ इति प्रदर्शयन्त्याऊन विंशतिप्रश्नार्थमाह हंतेतिपंचभिः । यदि हंता हननक्रियाकर्तृत्वात्तावच्छिन्न आत्मानं हंतुं समं हननक्रियाकर्तारमिति वाच्यमन्यते यो वा हं
 हननक्रियाकर्तृभूतं मन्यते तावुभावज्ञोऽआत्मनोऽकारकत्वभावत्वादित्यर्थः १५ एतत्स्फुटयति कार्येति । लोके कार्यस्थूलं कारणं सूक्ष्ममिदं विधादिकमेतत्पोरेव नाशदर्शनेन कार्यकारणानुपपत्त्यनाशनाशपकं
 दष्टं वस्तुतस्तदाहितात्मनः कथं नाशस्यादित्यर्थः १६ देहं द्विषेति । देहादिरूपकार्यादिहीनमात्मानं यः कारकं मन्यते समुदित्यर्थः १७ ज्ञानेति । तोहंतुत्वेन हतत्वेन चात्मानं मन्यमानो शास्त्रज्ञानं तावप्ये
 तयोर्हंतुहृतयोस्तत्त्वमिध्यात्वरूपं न जानीतः अनयोर्मिध्यात्वं च विपर्ययकाल एव भानादित्यर्थः १८ नाभावो विद्यते सतइति न्यायेनात्मनोऽविध्यत्वं दर्शयति सतइति । देहः स्वतः सत्ताहीनो यथानाशयोग्य
 स्तथायं सद्रूप आत्मा कथं स्यादित्यर्थः १९ आत्मनो नाशयोग्यतायां हेतुप्रपंचकत्वेन विंशत्यर्थमाह अणोरितिसप्तभिः । केचिद्वादिनो नैयायिकादयोऽणोः सूक्ष्मस्य मनः प्रभृतेर्नाशनां गीकुर्वेति आत्मा
 तु तस्मादणोरप्यणीयान्भवतितद्विचोपादानत्वादतः सकथं नाशयोग्यइत्यर्थः ४०० एवमहत्त्वेनानाशयोग्यतया भिन्नतस्य कालदेरप्याधिष्ठानतया तिमहतात्मनः कथं नाशयोग्यत्वमित्याह महत्तश्चे
 ति ४०१ साक्षितया बुद्धिगुहानिहितत्वाच्चसननाशयोग्यइत्याह आत्मनइति त्रिभिः । वस्त्रादिकं स्वभावेन परिणामित्वलक्षणेन यथानाशयोग्यतया आत्माप्यतो न भवति अतः स्वरूपाद्बहिर्भूतं किंचित्तस्य

हंता चेन्मन्यते हंतुं हतश्चेन्मन्यते हतम् ॥ उभौ तौ न विजानीतो नायं हंति न हन्यते ३९५ कार्यकारणयोर्नाशे वधउक्तो मनीषिभिः ॥ अकार्यकारणः केन निहंति च क
 थं हतः ३९६ देहं द्विगणैः शून्यमात्मानं न भसासमम् ॥ हन्मीति मन्यते मूढो यश्चासौ हन्यते पि च ३९७ ज्ञानवंतावपि न तौ जानीतस्तत्त्वमेतयोः ॥ विपरीतमि
 दे ज्ञानमवधेयवधदर्शनात् ३९८ सतो न विद्यते नाशो वस्तुनो त्रकदाचन ॥ सन्नात्मा सर्वदा केन वधमर्हति देहवत् ३९९ अणोरपि नाशोऽस्तिकेपां चिदपि वादिनाम् ॥
 मते केनात्मनः सस्यादापितस्मादणीयसः ४०० महत्तश्च न नाशोऽस्तिकालादेर्वादिनां मते ॥ केनात्मनो भवेदेष महतो त्रमहीयसः ४०१ आत्मनो न स्वभावेन वि
 नाशो वसनादिवत् ॥ ततः कारणतो नाशो वर्णनीयो मनीषिभिः ४०२ कारणानि च सर्वाणि विनाशप्रतियातिवै ॥ देहं द्विगणं प्राप्य नापि बुद्धिं व्रजंति हि ४०३ बु
 द्वेरप्यांतरः स्वात्मा बुद्धावेषस्थितो यतः ॥ जंतोः सर्वस्य केनायं कारणैर्नाशमेष्यति ४०४ गुरुप्रसादतः स्वच्छचित्तो त्रविजितेन्द्रियः ॥ दुःखेष्वनुद्विग्नमनाः सुखेषु
 विमग्नस्तृप्यः ४०५ आत्मनो माहिमानं तं महत्त्वाणुत्वं सश्रयम् ॥ आनंदात्मस्वरूपेण भेदगंधविवाजितम् ॥ पश्यत्यात्मतया येन न हंति न च हन्यते ४०६

नाशे निमित्तं वाच्यमात्मनाशवादिनेत्यर्थः ४०२ स्वरूपाद्बहिर्भूतानां नाशनिमित्तानां प्रवृत्तिस्तु देहं द्विगणमात्रमिध्याप्यैव दृष्टानुसाक्षात्बुद्धिमात्रमिध्याप्यापि बुद्धेः साक्षिणमात्मानं प्रति न किंचिन्ना
 शकारणं तुं समर्थमित्याह कारणानीति द्वाभ्यां । नाशकारणानि सर्वाणि कुठारापधादीनि देहं द्विगणमात्रमप्यविनाशस्वयं विनाशयोति क्षीणबलानि भवंति न हि शरीरं द्विहीनेनाशकारणानि प्रवर्तमा
 नानि केन चिद्वृष्टानि ति भावः ४०३ तथाच बुद्धेरप्यांतरस्य नाशः कथं स्यादित्याह बुद्धेरपीति स्पष्टम् ४०४ यश्चैवं विधमात्मनस्तत्त्वज्ञानातिस्पष्टत्वादिष्वप्यवहारो निवर्तत इत्याकारमुत्तरार्थमाह
 गुरुप्रसादतइति । अत्र श्रुतोऽथातुपदेन सचिच्छेदियाणां विवक्षितत्वात्तन्मैर्मल्यं स्वच्छेत्यादिविशेषणद्वयेनोक्तं गुरुप्रसादतइति त्वर्थापत्तिलब्ध्या नुवादइति भाष्याविरोधः उत्तरार्थेन वीतशोक्तत्वं कतुपशोक्तत्वं
 कल्पहीनत्वं चोक्तं एतादृशोऽधिकारीयदात्मनो माहिमानं ज्ञात्वा प्रसिद्धमात्मतया येन पश्यति तदाकर्तृत्वादिरहितो भवति कीदृशं माहिमानं महत्त्वस्याणुत्वस्य च सश्रयं पश्यतानभूमि
 अद्वितीयत्वेनानंदरूपं चेति द्वयोरर्थः ४०५ । ४०६

अयमात्माकल्पितोपाधिभेदैस्तथाभासमानोपिवस्तुतः पूर्णः शुद्धोऽविषयस्वभावश्चेति प्रकटयंत्या एकविंशतितम्या अर्थमाह दूरमिति त्रिभिः । लौकिको जनस्ति घृन्तयानो वा दूरं गंतुं शक्तः परिच्छिन्नत्वादिति प्रसिद्धं । अयमात्मा तु तद्विलक्षणत्वात् स मासीनो जाग्रदवस्थां पश्यन्नपि तथा शयानः स्वप्नपुष्टो पश्यन्नपि दूरं सर्वत्र गतः पूर्णस्वभावत्वादित्यर्थः ४०७ तथा बुद्ध्यादिसंयाततादात्म्याध्यासाद्विद्याधनादि प्रयुक्तं मदंतदुपलक्षितं धर्मांतरं च मा प्रवन्भासमानोपिवस्तुतः शुद्ध इत्याह बुद्ध्यादीनामिति । धातवोगैरिकादयः तत्संगाज्जलमिव बुद्ध्यादिसंगान्महादिमानपि स्वभावादानंदलक्षणादमदोमदादिरहितो भवतीत्यर्थः ४०८ तस्याविषयत्वमाह कस्तमिति । तदेवं मदादं मदवतं ममदवतं च मदन्यो मम तत्स्वविदः स्वरूपादसंबन्धिना तुल्यतया द्विभोजनभावः को ज्ञातुं सम इत्यर्थः मदन्वयत्वाद्येव स्फुटयति मत्तइति । मत्तो मम स्वरूपाद्विन्नं हि जडं तादृक्तुनात्मप्रकाशाद्वैयर्थ्यतो मूढा मोहव्यापारार्थवतिते न तथात्वात् स मात्स्वयंप्रकाशात्मा त्वेत्यर्थः ४०९ आत्मविज्ञानफलप्रदं शिवांदाविंशतितमोपठति अशरीरमिति । वस्तुतः शरीरप्रपन्नरहितमनित्येषु सर्वशरीरेष्वंतःस्थितं पूर्णोपात्मानं यदा जानाति तदा शोकमतिक्रामतीत्यर्थः ४१० शोकातिक्रमे उपपत्तिमाह शोकइति । शोकः कर्तुं

दूरंयातिसमासीनआत्मायंसर्वदेहिनाम् ॥ यतःसर्वगतोनित्यविक्रियालेशवर्जितः ॥ ततःशयानएवात्रशरीरेयातिसर्वतः ४०७ बुद्ध्यादीनांहिसंयोगाद्विद्यादि
मदमेतिच ॥ जलंयथैवधातूनांसंयोगात्तादृशंभवेत् ॥ अमदश्चस्वभावाद्यआनंदात्मास्वयंप्रभः ४०८ कस्तंमदामदंदेवंमदन्योज्ञातुमर्हति ॥ मतोयोहिविभिन्नः
स्यात्सोनात्मात्रघटादिवत् ॥ ममात्मानंकथंतादृग्ज्ञातुमर्हतिमूढधीः ४०९ अशरीरंशरीरेषुत्वनवस्थेष्ववस्थितम् ॥ महान्तंविभुमात्मानंमत्वाधीरोनशोचति
४१० शोकोऽज्ञानसमुत्थोयमज्ञानंस्वात्मबोधनात् ॥ विनष्टंकेनशोकःस्यादहेतुःपुनरस्यसः ४११ अयमात्माविभुत्वेनमहानयःपरिकीर्तितः ॥ नाध्यापनैर्ना
ध्ययनैरादेयोनबहुश्रुतात् ॥ नानाशास्त्रोत्थविज्ञानान्नलभ्योजन्मकोटिभिः ४१२ एषयंप्रतिदेवेशोदर्शयेद्धिनिजंवपुः ॥ गुर्वादिरूपमापन्नस्तेनलभ्योधिकारिणा
४१३ यतएनंप्रतिस्वात्मातादात्म्येनात्मनोवपुः ॥ आनंदात्मस्वरूपंयत्तत्साक्षात्कृतवान्प्रभुः ४१४ नाविरतोदुश्चरितान्नाशांतोनासमाहितः ॥ नाशांतमान
सोवापिप्रज्ञानेनैनामाप्रयात् ४१५ पुण्यात्माक्रोधरहितोजंतौजंतौक्षणेक्षणे ॥ आत्मनश्चितयायुक्तोरागद्वेषविवर्जितः ॥ अहंब्रह्मेतिविज्ञानादात्मानमवलोकयेत्
४१६ ब्रह्मक्षत्रादिकंविश्वमत्रयस्यमहात्मनः ॥ मृत्युःसर्वहरस्तद्वच्छाकसूपादिवत्स्थितः ॥ अन्यःकद्वत्थमात्मानंजानीयाद्यत्रसंस्थितः ४१७

त्वादिरूपोर्वधः सोऽज्ञानकार्यभवतितदज्ञानंतुतत्त्वज्ञानेन नष्टमतो निष्कारणः शोकः कथं स्यादित्यर्थः ४११ प्रयोविंशतितम्या अर्थमाह अयमात्मेति । एषवर्णित आत्मा अग्र्यपनादिभिरुपायेर्नादयो नलभ्य इत्यर्थः ४१२ एष इति । किंत्वेव आत्मा गुरुदेवादिरूपः स न्यमधिकारिणं प्रतिस्वरूपप्रदर्शनरूपं वरणं ये तेनैव लभ्यत इति ४१३ यत इति । कीदृशं गुरुदेवादिकर्तृकं वरणं यतः यस्य वरणस्य प्रभा वादयमात्मा प्रभुरेनमधिकारिणं प्रतिस्वीयमानं वात्मकं बन्धुः स्वरूपं तादात्म्येन भेदेन साक्षात्कृतवानपरोक्षतानीतवान्भवतीत्यर्थः ४१४ आत्मा परोक्षाधिकारिणं दर्शयतीति चतुर्विंशतितमोऽपठति नावि रत इति । दुश्चरितं पापं तस्मादनिवृत्तः शमहीनः समाधिहीनोऽज्ञान्तमानसः समाधिफलादेश्वर्यरूपादनिवृत्तमनाश्च पुरुष एनमात्मानं प्रज्ञानपदोक्तसाक्षात्कारविषयं करोतीत्यर्थः ४१५ उपतिरेकमु खेनोक्तमन्वयमुखेनाह पुण्यात्मेति । जंतो जंतो सर्वोपाधिषु आत्मनः अलंबात्मतत्त्वस्य ४१६ द्वितीयवल्लभं त्यक्तिकार्यमाह ब्रह्मेति द्वाभ्यां । यस्य महात्मनो देवस्य तमः प्रधानमायाशब्दस्य ब्रह्म स्रोतः पल्लितं सर्वजगदोदनस्थानीयं भवति सर्वसंहारको मृत्युस्तु शाकस्य पस्थानीयः सदेवो य प्रशुद्धे स्थितस्तमात्मानमिति त्रयं धाम यापमेन ज्ञातस्तथा न्यः को ज्ञातुं शक्य इति ४१७

तज्ज्ञानस्य दुःशक्यमेव स्फुटयति स एवेति । तस्याधिकारिणः स एव शब्दलक्षिणाभूतः शुद्धात्मैव आत्मा आत्मतया पदार्थशोधनदशायां ज्ञातः स्यात्स एव तत्वाक्यार्थतया ज्ञातुं शक्नोति परः शुद्धशरीरत्रया
 त्महृष्टिरित्यर्थः ४१८ तृतीयवद्व्याप्यमाया अर्थमाह अयमात्मैतिष्ठतुभिः । आत्मनो विज्ञानप्रकारोऽप्यन्योऽप्यन्यः अयं कल्पेति ज्ञेयमाह तत्त्वमित्यादि । तत्त्वपदार्थो देहेन्द्रियावस्थमाणा देविष्वशास्त्रि
 व्यापारवत्तया स्थितोचितनीयी ४१९ तद्व्यापारद्वयं पिबत्पदेन भोक्तृरित्युच्यतया भोजयितरितुपचारेण वर्तमानेनोक्तं दर्शयति एकइति । ययोः पदार्थयोर्मध्ये एकत्वं पदार्थो देहेऽपूर्ववशात् ज्ञाते सत्यव
 श्यभोक्तृव्यत्वेन अतपदनिर्दिष्टं कर्मफलं भुंक्ते अपरस्तत्पदार्थस्त्वं तर्पामित्राद्भोजयतीति ४२० उभाविति । कीदृशौतौ । बुद्धिरूपे उत्कृष्टस्थाने सहस्थितौ भोक्तृत्वाभोक्तृत्वसर्वज्ञत्वा सर्वज्ञत्वादिविरु
 द्धधर्मशालिनौ चेत्त्यर्थः ४२१ तयोः स्वरूपं तु दक्षिणाग्निगार्हपत्याहवनीयसंभ्यावसंज्ञानां पंचाग्नीनामुपासनेन नाचिकेताग्नेस्त्रिवारं च यनेन वा शुद्धांतः करणाः प्रतिपादयतीत्याह वेदेति । त्रिवेदं त्रि
 वारम् ४२२ ननु पंचाग्निवित्तमभृतीनां ब्रह्मविज्ञानं न दृश्यते इति शंकां वारयन्त्याद्वितीयाया अर्थमाह प्रायइति त्रिभिः । यद्यपि तेषां त्रयादयः प्रायो ब्रह्मविज्ञानहीना जीवपरयोर्भेदमेव वदंतो दृश्यंते तथापि

स एव चेद्भवेदात्मा तस्य तादात्म्यबोधतः ॥ जानीते सकथंचित्तं न परोत्र कथंचन ४१८ अयमात्मा वगंतव्य उपायेनामुना मदा ॥ तत्त्वंपदार्थौ वपुषि पारिकल्प्यौ द्वि
 घासदा ४१९ एकः कर्मफलं भुंक्ते भोजयत्यपरोपितम् ॥ पूर्वकर्मविपाकेन जाते स्मिन् हि शरीरे ४२० उभावपि च बुद्धिस्थावुत्कृष्टस्थानकप्रियौ ॥ विलक्षणस्वभा
 वौ च भोक्तृताभोक्तृतादिगौ ४२१ वेदवादरतैः प्रोक्तौ नित्यं पंचाग्निधारिभिः ॥ त्रिवेदं नाचिकेताग्रियैश्चितो ब्रह्मात्मभिः ४२२ प्रायस्ते ब्रह्मविज्ञानरहिता भेदमेव
 हि ॥ वदंति जीवपरयोर्यावद्गुरुसमागमः ४२३ नाचिकेतममुंचित्वा पूर्वं शुद्धधियो हि ते ॥ प्रणवेनात्मनः पश्चात्कृत्वोपासनमैक्यतः ४२४ तत्पदार्थश्च येतुरी
 जानानां महात्मनाम् ॥ संसारसागरस्यास्य परंपारं तितीर्षताम् ॥ अभयं ब्रह्मयात्येतत्सदा कल्पनयानया ४२५ भोक्तारं रथिनं विद्धि शरीरं रथमेव च ॥ बुद्धितुसा
 रथितं द्वन्मनः प्रग्रहमेव च ॥ इंद्रियाणि हयांश्चैव विषयानश्वभूमिकाः ४२६ बुद्धेर्यद्यपि भिन्नः सन् भोक्तानान्यः परात्मनः ॥ तथापीन्द्रियबुद्ध्यादियोगादात्मैव कल्पि
 तः ॥ भोक्ता तद्योगनिर्मुक्तो गम्येषु परेश्वरः ४२७

तेषां तथा विषयवदन्तावदेव यावत्सद्गुरुणा समागमो न जात इति शेषः तथा च ते सत्सर्गविना कामहता एव दृश्यंते इति भावः ४२३ लब्धसद्गुरुसमागमास्तु ते ब्रह्मभावमिदानीमापियांतीत्याह नाचिकेतमिति ।
 तैकर्मिणः सद्गुरुसंगतास्तु नाचिकेताख्याग्रिचयनेन प्रणवोपासनामुष्णानेन च शुद्धधियः संतः सदा इदानीमापि अभयं ब्रह्मयांति अनया वक्ष्यमाणकल्पनया कीदृशं ब्रह्म तत्पदार्थरूपेण ईजानानां यागादिता
 रिणां संसारस्य परंपारं तितीर्षतां गंतुमिच्छतां सेतुभूतमनुग्रहेण पारंपारिकमिति द्वयोरर्थः ४२४ । ४२५ अनयेत्युक्तां कल्पनां दर्शयन्तुतीयाचतुर्थ्योरर्थमाह भोक्तारमिति द्वाभ्यां । तत्र कर्मफलभोक्तृतयो
 क्तमात्मानं त्वंपदार्थरथिनं रथेन संसारमोक्षयोर्मार्गं जानीहि तं रथं तु शरीरात्मा कं जानीहि यस्य रथस्य बुद्धिः सारथिस्थानीयामनोरथिस्थानीयमिन्द्रियाण्यश्वस्थानीयानि शब्दादयो विषयास्त्वश्वप
 षरणेदं शस्थानीया इत्यर्थः ४२६ यद्यपि बुद्धेर्विविक्तस्य शुद्धात्मनो भोक्तृत्वं गृह्यत्वं वा न संभवति तथापीन्द्रियमनोबुद्धिर्बन्धरूपेण कल्पिता श्रिदाभासारूप आत्मा भोक्ता गता चेत्पुक्तः शुद्धात्मा तु गंतव्य
 त्वेनोक्तइत्याह बुद्धेरिति । भिन्नो विविक्तः सन्न आत्मा परमात्मनोभ्यो भोक्ता च न भवति तथापि स ईन्द्रियादियोगाद्भोक्ता कल्पितः स एव च ईन्द्रियादियोगहीनो गंतव्यतपोक्तइत्यर्थः ४२७

उक्तकल्पनायाः फलमाह यात्येते इति । एते शुद्ध धियोऽधिकारिणो भोक्तृत्वरूपं पूर्वदेशविहाय परमात्मभावरूपमुत्तरदेशं याति किं कृत्वा बुद्धिरूपसारथिना हां दियरूपाभानजित्वेति ४२८ तत्र बुद्धिरूपसारथेर्द्वैगुणो मध्येतरदेशरागहीनत्वं विज्ञानारूपं कोशले च तत्राद्यं गुणं प्रशंसन्त्योऽपंचमीपद्योस्तात्पर्यार्थमाह वैराग्येति । यस्परथिनो बुद्धिरूपः सारथिर्वैराग्यवान् भवति सारथी हृदेन बलवता मनोरूपप्रग्रहेण द्रियात्मकवाजिनः सारथिद्वारा वशीकृत्य इष्टं परमात्मरूपं देशं याति ४२९ तद्योरक्षरार्थमाह रागेति द्वाभ्यां । योरथीरागशालित्वेनापकृष्टं विज्ञानं बुद्धिर्न स्प्येति न्युत्पत्तिरनेन विज्ञानवत्पदेनोक्तः सरागबुद्धिकोर्यै बलहीनमनस्कश्च तस्यै द्रियाश्चावश्यं भवन्ति यथा लोके दुष्टाश्वाः सारथेरित्यर्थः ४३० इतरस्य तु ते वश्या इत्याह विरक्त इति स्पष्टम् ४३१ सप्तम्यष्टम्योर्नुबुद्धिसारथेः कोशलेन मनोरूपप्रग्रहांतराकर्षणरूपेण प्रयुक्तं फलं न्यतिरेकेणान्वयेन च दर्शयन्त्योपपठति यस्त्वविज्ञानेति । अपकृष्टं विवेकहीनं विज्ञानं यस्य स तथा अमनस्कः अनंतमूर्खमनाः अतएव सदाऽऽशुचिः तदीयस्नानादेः कुंजरस्नानसमत्वात् एतादृशो विष्णुपदनामोति किंतु संसारमवेत्यर्थः ४३२ सविवेकधीस्तु तदामोतीत्याह यस्त्विति । मनःपदं निगृहीतमनः परम् यस्माद्यं प्राप्य भूयान जायते इत्यर्थः ४३३ एवं विषयस्तरणवतालभ्यं यत्तदेव परंपदमिति दर्शयन्तीति नवमोपपठति विज्ञानेति । स बुद्धिसारथिको मनसो निगृहीतं द्रियं संसारसिंधुमार्गात्पारं परं विष्णोः परमात्मनः पदं

यात्येते परमात्मानं भोक्तृतां परिहाय हि ॥ इन्द्रियाश्चान्विनिर्जित्य बुद्धिसारथिं संश्रयात् ४२८ वैराग्यकवचं प्राप्तो यस्य स्याद् बुद्धिसारथिः ॥ दृढधैर्येण मनमाग्रहेणेंद्रियाभिधान् ॥ वाजिनः स्ववशे कृत्वा परं याति न चापरः ४२९ रागबुद्धिस्तु योत्र स्यान्मनसा धैर्यवर्जितः ॥ तस्येंद्रियाण्यवश्यानि दुष्टाश्वा इव सारथेः ४३० विरक्तो यस्तु लोके स्मिन्मनसा धैर्यसंयुतः ॥ तस्येंद्रियाण्यवश्यानि सदश्वा इव सारथेः ४३१ यस्त्वविज्ञानवान् भवत्यमनस्कः सदाऽशुचिः ॥ न स तत्पदमाप्नोति संसारंचाधिगच्छति ४३२ यस्तु विज्ञानवान् भवति समनस्कः सदाऽशुचिः ॥ स तु तत्पदमाप्नोति यस्माद्भूयो न जायते ४३३ विज्ञानसारथिर्यस्तु मनःप्रग्रहवान्नरः ॥ सो ध्वनः पारमाप्नोति तद्विष्णोः परमं पदम् ४३४ विरक्ता तत एवेयं बुद्धिर्विज्ञानरूपिणी ॥ मनश्च वैर्यसंपन्नं नित्यं यत्सुखकामुकम् ॥ पुंसो मोक्षाय कथितमन्यथा वंधनाय च ४३५ मोक्षः प्रत्यक्षमुदितं बहिष्कृत्य वंधनं तथा ॥ प्रत्यक्षं कारणे नित्यं बहिष्कृत्य संश्रयम् ४३६ महाभूतात्मका एते शब्दाद्या विषयाः सदा ॥ इन्द्रियाणां हिकथिताः कारणं सर्वदेहिनाम् ४३७ इन्द्रियाणितथैतानि विषयग्रहणान्यपि ॥ मनो यो नीनिस ततं व्यापारयति तद्यतः ४३८ सुखं मे भवता तद्वदुःखं मा भूदिति दृशम् ॥ मनो निश्चयविज्ञानरूपां बुद्धिं मपेक्षते ४३९

स्वरूपं यातीत्यर्थः ४३४ फलितमाह विरक्तेति । यतः सरागत्वे धैर्यराहित्ये चानर्थः प्रसिद्धस्ततएव विरक्ता बुद्धिः सर्वैर्मनश्च एतद्व्यं मोक्षसाधनं विपरीतं बंधसाधनं चेति ४३५ दृग्गत्यादिद्वयमवतारयति मोक्षइति सप्तभिः । प्रत्यक्षमांतरभावस्तद्वृत्तौ मोक्षो बाह्यभावस्तु बंधस्तत्र कार्यपेक्षया कारणे आंतरतद्वृष्टिर्प्रोक्ष इत्यर्थः ४३६ तत्र परमकारणभाव एव मुख्यो मोक्षइति दर्शयितुं कारणपरंपरा माह ग्रहेत्यादिना । तत्र शब्दादयो विषयाः पंचभूतसारात्मकत्वात् पंचभूतरूपेण इन्द्रियाणां भौतिकत्वेन प्रसिद्धा नाकारणतां याति ४३७ इन्द्रियाणीति । तानिोन्द्रियाणानुमनो यो नीनिस मनः कारणकानि यतस्तन्मन एव तानि व्यापारे परवर्तयतीति प्रसिद्धम् तथा च समुद्रो लहरीणामिव मन इन्द्रियाणां कारणमिति भावः कीदृशानि इन्द्रियाणि विषयग्रहणानि भौतिकत्वेन सजातीयविषयाणां ग्राहकाणि विषयरूपाणीति यावत् तथा च यथा भूतरूपेणार्था इन्द्रियेभ्यः परा उक्तास्तथैन्द्रियरूपा लब्धेभ्योऽर्थेभ्यो मनः परमुच्यते इत्याशयः ४३८ तस्य च मनस इच्छारूपस्य निश्चयात्मिका बुद्धिः कारणमिति याह सुखमिति । भवता तज्जायेत इतीदृशं इत्याकारम् अपेक्षते उत्पत्त्येति शेषः ४३९

व्यष्टिबुद्धीनां कारणं नृमहत्तत्त्वाख्यासमष्टिबुद्धीनां कारणं नृमहत्तत्त्वाख्यासमष्टिरूपविरूपयगर्भबुद्धिरित्याह बुद्धिरिति । बुद्धिर्व्यष्टिरूपात्तद्विरूपयगर्भबुद्धिर्बुद्धिर्व्यष्टिरूपव्यवहारस्वानिमित्त
भूतामहत्तत्त्वाख्यामुत्पत्तयेऽपेक्षत इत्यर्थः साहिरूपयगर्भबुद्धिरूपव्यक्तपदोक्तसूक्ष्मशरीरस्वोपादानमायाख्याविद्यासंहितमपेक्षते कीदृशम् । समार्यसूक्ष्मस्थूलविलक्षणत्वादव्यक्तपदेनोक्तम्
सामायात्तु आश्रयविषयलाभाद्यच्चिद्रूपपरंपरं पुरुषमपेक्षते इति द्वयोर्थः ४४० । ४४१ पुरुष इति । सत्पुरुषः स्वसिद्धयेऽप्यंतोनापेक्षते ततः समुत्पन्नः परोभवति तद्बोधनापेक्षते ननु आमुक्तत्वात्कारणपरं
रांमाहुरिति ४४२ वाणितकारणपरंपराभिधायिकां दशम्यादिकां मृदयोपशति इंद्रियेभ्य इति । बुद्धेर्व्यष्टिरूपायाः परः महात्मसमष्टिबुद्धिरूपः कीदृशात्मा कार्यापेक्षयांतरः स्फुटमभ्यत
४४३ । ४४४ पुरुषस्य स्वरूपदर्शयन्परत्वं विशदयति इयमेवेति । इयं साक्षादपरोक्षासंविस्त्वं प्रमाणफलभूताचित्त्विकालयोरपिकल्पनाधिष्ठानत्वाजित्यापराज्ञेया यस्याः संविद परस्ताद
तिर्नास्ति कीदृश्याः संविदः हेतोर्विश्वविवर्त्तोपादानभूतायाः ४४५ तस्याः परमकाष्ठात्वं स्फुटीकरोति इदमिति । इदमस्मात्परमिदमस्मात्परमित्येवमाकाराण्यहेतूनां परंपराधारायतः पुरुष
पर्यंतैव भवति ततः परमकाष्ठेति स उक्तः ४४६ परमगतित्वं स्फुटयति पुरुष इति । पुरुषस्वरूपविषयकारणाभावाद्धेतोरस्मात्पुरुषात्परमगतिर्न विद्यते पुरुष एव परमागतिरित्युक्तः तथाच

बुद्धिर्हिरण्यगर्भस्य बुद्धिर्बुद्धिर्व्यष्टिरूपकारणम् ॥ अपेक्षते महत्त्वं सापिलिङ्गशरीरकम् ४४० अविद्याप्रभवं नित्यमव्यक्तं स्थूलदेहतः ॥ विलक्षणं हि साविद्यं मायाच पुरु
परम् ४४१ पुरुषः स्वात्मनो नैव कदाप्यन्यमपेक्षते ॥ यतस्ततः परः प्रादुरेन हितु परंपराम् ४४२ इंद्रियेभ्यः पराह्यर्था अर्थेभ्यश्च परं मनः ॥ मनसस्तु परा बुद्धि
बुद्धेरात्मा महान् परः ४४३ महत्तः परमव्यक्तमव्यक्तात् पुरुषः परः ॥ पुरुषान्नापरं किंचित्साकाष्ठासापरागतिः ४४४ इयमेव मराज्ञेयानित्यादिकालरूपिणी ॥
संविस्त्वं प्रभायस्याहेतोर्नास्ति परागतिः ४४५ इदमस्मात्परं चास्मादिदमस्मात्परं तथा ॥ पुरुषं नैव यात्येव सैषाहेतुपरंपरा ४४६ पुरुषेकारणाभावाद्गतिर
स्मान्न विद्यते ॥ पराततः पुमानुक्तः पंडितैः परमागतिः ४४७ एव सर्वेषु भूतेषु गूढात्मा शरीरिणाम् ॥ गुरुपदेशतः पूर्वस्पर्ष्टं नैव प्रतीयते ॥ यथा सर्वेषु काष्ठेषु गूढो
ग्निर्मथनात्पुरा ४४८ गुरुपदिष्ट्या सम्यक्तत्वं मस्यादिजन्यया ॥ दृश्यते त्वय्यया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिः ४४९ आत्मनो ज्ञानकाम सन्नेन योगं समाच
रेत् ॥ वागादिभिर्द्रियगणं ज्ञानकर्मो भयात्मकम् ॥ सुखार्थिनिमनस्यादौ नित्यच्छेदाति संयुतः ४५० अश्वान्यथा तिहुर्दातान्वाह्यदाहृत्य भूस्थलात् ॥ निय
च्छेदश्च शालायामश्वानामभिरंजकः ४५१

व्यासः स्मरति मुक्तानां परमागतिरिति ४४७ अस्याऽऽत्मनोऽदर्शनदर्शनयोर्हेतुपदार्थोत्पत्तौ दादशोऽव्याचष्टे एव इति द्वाभ्यां । एव आत्मा कार्यकारणाविद्याभ्यांगूढावृतः सर्वदेहांतः स्थो गुरुपदे
शात्पूर्वदर्शनश्रवणादिलिङ्गे किंचिद्विदूषेण ज्ञायमानोऽपि स्पष्टमानं दादिरूपेण न भासते काष्ठगूढाग्निवदित्यर्थः ४४८ गुरुपदिष्टेति । यदा तु गुरुपदिष्टमहावाक्यजन्मा प्राधान्येनार्गाकृतत्वादृश्य
पदोक्तादुल्लेखात्मा गौरत्वात् सूक्ष्मां ब्रह्मात्मा कारवृत्तिलभते कुशलमतिस्तदा यमात्मा सम्यग्भासते इत्यर्थः ४४९ आत्मज्ञानसाधनयोगमृपदिशं त्याग्योदश्या अर्थमृपदं हयति आत्मन इति चतुर्वि
शतांशोक्तिः । आत्मसाक्षात्काराय अवश्यमाणचतुरवस्थो योगो निरोधः कार्यस्तत्रायामवस्थामाह वागाविमिति । इन्द्रियगणस्य सुखकामनाप्रेरेके मनसि यन्नियमनं विलापनं दमसंज्ञं मनोमात्रं वा
पारावशेषणमिति यावत् सापथ्यमावस्थाऽस्य योगस्येत्यर्थः श्रुतो मनसीति दीर्घशब्दसः ४५० तत्र गृह्णंत उच्यते अश्वानिति । यथा अश्वानामभिरंजकः शिखको वाह्यारण्यादिरूपात्तत्पचर
णदेशादानोपाश्वान्मं दुरापां वध्नीयात् तत्र यथा अश्वानां वाह्यारण्यापारो निरुद्धयते शरीरसंवलनमात्रमवशिष्यते तथा प्रकृते मनसं हंदि यात्मानां वहिर्गर्भापारो निरुध्यते आतरो वशिष्यते इति ४५१

द्वितीयावस्थामाह मन इति । मनस्तु इच्छात्मकं स्तब्धं सर्वं अतएव सदा प्रमादकरणे साहसे उपतंगजसंमत्तं कुशस्थानीयया बुद्ध्या अं कुशस्थानीयवैराग्ययुतयानियच्छेन्नियन्त्यात् त
 निश्चयरूपायां बुद्धौ विलापयेदिति यावत् कीदृशी सा बुद्धिः निश्चयात्मिकी निश्चयलक्षणे आत्मनि स्वरूपे भवा अभ्यात्मादित्वाद् ४५२ तृतीयां चतुर्थी वावस्थामाह बुद्धिमिति । तानि
 श्रयरूपां व्यष्टिभूतां बुद्धिं महति महत्त्वाख्ये ईशाख्ये ईशस्य हिरण्यगर्भस्य आख्या निरूपणं येन तथाभूते ज्ञाने अस्मीत्याकारकं सामान्यावगाहिवाद् बुद्ध्यौ घस्य विशेषावगाह्यष्टिबुद्धिजातस्य कारणे
 विलापयेत् तत्सामान्याकारसमष्टिबुद्धिरूपं ज्ञानं तु परमात्मनि विलापयेदित्यर्थः ५३ एवमागमविधयोक्तैर्ये संभावनायै अनुकलां युक्तिं प्रपञ्चयति अत्रेत्यादिना । नियमः प्रतिज्ञा ' नियमो यत्र प्रा
 यां स्यात् प्रतिज्ञायां च संयमे ' इति विश्वप्रकाशात् प्रकारः सामान्यस्य भेदको विशेषः । तथा च अत्र उक्ते नि यमे प्रतिज्ञासमे संक्षिप्तवाक्ये अयं वक्ष्यमाणः प्रकारो विशेष बोधकानुकूलयुक्तिरूपः पंडितैर्बोध्य
 इत्यर्थः । तत्रेंद्रियाणां मनसि नियमनाभिधानेऽप्यभिप्रायः इन्द्रियाणां द्विविधानां सुखकामनया प्रवृत्तिरित्यविबादे तत्रयः सुखरूपं प्रयोजनं तद्विच्छेदित्यावत् यद्यतदनुकूलं मणीयत्वावगाहिस्मृ

मनःस्तब्धं वलान्नित्यं प्रमादकरणोद्यतम् ॥ महागजोपमं नित्यं बुद्ध्या चां कुशरूपया ॥ नियच्छेन्न श्रयाम्भिक्या दृढवैराग्ययुक्तया ४५२ बुद्धिं तां महतीं शाख्ये
 ज्ञाने बुद्ध्यौ घकारणे ॥ नियच्छेत्तच्च विज्ञानमानं दात्मनि केवले ४५३ अत्रायं नियमे ज्ञेयः प्रकारः पंडितैः सदा ॥ कर्मेन्द्रियाणिकुर्वति व्यापारं यं शुभाशुभम् ॥ सुखा
 र्थमेव तं सर्वं तथा ज्ञानेन्द्रियाण्यपि ४५४ सुखं प्रयोजनं तत्र तज्ज्ञानं चापि कारणम् ॥ व्यवस्थितं तदुभयं मनोमात्रविजृम्भितम् ४५५ सुखज्ञानात्मकस्यास्य मनसो
 निश्चयाज्जनिः ॥ न निश्चयं विना यस्माद्विद्यते सुखकारणम् ॥ स्मृत्यादिवाजनिं गच्छेत्सर्वेषामिह देहिनाम् ४५६ स निश्चयो बुद्धिरूपो मनसः कारणं हि यः ॥ हि
 रण्यगर्भजां बुद्धिं विना नैवात्र संभवेत् ४५७ तटाकादिषु नीराण्यथानजलदं विना ॥ धीमतां हि धियस्तद्वन्नेश्वरेच्छां विना क्वचित् ४५८ इयमीश्वरसंस्थाना बुद्धि
 र्विश्वस्य कारणम् ॥ जडाजडस्य रुत्स्य यथानः स्वप्रधीरिह ४५९ शयानः पुरुषो यद्बुद्धिमात्रविजृम्भणात् ॥ महाभूतानि देहांतश्च सृजते तत्र चतुर्विधान् ॥ तेषु
 सर्वेषु सर्वत्र स्वयमेवावतिष्ठते ४६० एवं हिरण्यगर्भोऽपि भगवान्भूतभावनः ॥ स्वात्मबुद्धिविलासेन सृजतीदं जडाजडम् ४६१ सृष्ट्वा च विविधान् देहांतश्च स्थिरशरीरि
 णाम् ॥ आस्ते तेषु च सर्वेषु निर्भेदो भिन्नवत्सदा ४६२

तिरूपं ज्ञानं तदुभयं नोमात्रविलासत्वेन व्यवस्थितं प्रसिद्धमिति द्वयोरर्थः ४५४ । ४५५ द्वितीयावस्थानुकूलं युक्तिमाह सुखेति । सुखेच्छा तदनुकूलज्ञानोभयात्मकस्य मनसो उत्पत्तिर्नैश्वराद्
 वति यतः पूर्वानुभवरूपनिश्चयसंस्कारजनकं विना सुखकारणं लौकिकसुखं भिद्योजकम् ॥ छातदनुकूलं स्मृत्या विरूपं ज्ञानं वाजनिमुत्पात्तिं न गच्छेदिति प्रसिद्धमित्यर्थः ४५६ सच निश्चयो विशेषरूपः
 सामान्यरूपां हिरण्यगर्भां बुद्धिमुत्पत्तयेऽपेक्षते इत्याह स निश्चय इति स्पष्टम् ४५७ सामान्यरूपायां हिरण्यगर्भबुद्धौ विशेषाधिपां हेतुत्वे ह्येतां तमाह तटाकादिष्विति । यथा तटाकादिजलानां मेघजलं
 कारणं तथा ईश्वरस्य हिरण्यगर्भस्येच्छाकारणभूता बुद्धिर्व्यष्टिजीवधियां कारणमित्यर्थः ४५८ तस्याः कारणत्वमेव स्फुटयति इयमिति । यथा स्माकं स्वप्रकालिकीयैः स्वप्रकालिकस्य जडाजडपरं
 च स्येहेतुस्तेषां मिश्रेण हिरण्यगर्भस्येच्छाकारणमिति ४५९ स्वप्रदं तां विशदयति शयान इति । तेषु स्थेषु ४६० दाष्टीति केपां जयति एवमिति द्वाभ्यां । निगदन्पारुष्यातं दयं
 निर्भेद इत्यत्र वस्तुतस्तु विशेषः ४६१ । ४६२

फलितमाह अतएति । अतोयोगिनः योगकर्तुं न्यायिणीवस्थेषां बुद्धिरत्रं व्यवहारे दृश्यते सा एषा तद्बुद्धिस्तस्य हिरण्यगर्भस्य या बुद्धिस्तद्वैवध्याकाशमताकाशन्यायेन सामान्य विशेषपरिभेदात् की
दृशी योगिनोऽप्यष्टिरूपा बुद्धिः सांसारिकसकलदुःखजालस्य कारणमित्यर्थः ४६३ तुरीययोगावस्थायामुपपत्तिमाह तस्याहितिद्वयां । तस्याहिरण्यगर्भबुद्धेरविद्यालक्ष्यमापोपाधिकब्रह्मोपा
दानकत्वात्तत्रलयउचितइतिभावः ४६४ सर्वविशेषबुद्धिविशिष्टसमष्टिबुद्धेर्निरासे निमित्तं तु ब्रह्मास्मीति ज्ञानमेवेत्याह अहमिति । कंचुकभूतत्वग्विशिष्टानामेव त्रींशानां बीजत्वेन कंचुकहीना
नां तथात्मनो बीजत्वप्रयोजकस्याविद्यालक्षणकंचुकस्य महावाक्यजज्ञानेन स ये सति अधिदेवात्मनो हिरण्यगर्भबुद्धिः केवलान्मनिलीयते अत आत्मनस्तत्त्वस्थानत्वात्सा समष्टिबुद्धिस्तत्र आत्माधिकर
णकत्वेन चिंतनीयाऽप्यातयेत्यर्थः ४६५ तथा चिंतनं हि निदिध्यासनत्वेन ब्रह्मसाक्षात्कारहेतुरित्याह एवमिति । एवं समष्टिबुद्धिः शबलात्मोपादानिकेत्याकाराचिंतां कुर्वतस्तस्य योगिनः पुण्य
परिपाकात्पतिबंधहीनस्य भेदहरं ज्ञानं जायते कीदृशस्य योगिनः अधिदेवाभिजातस्य न्यष्ट्यभिमानं त्यक्त्वा समष्टिरूपे बुधस्य कुशलस्येत्यर्थः 'अभिजातः स्मृतो न्याये कुलीनमाप्त रूपयोः' इति विश्वः
प्राप्तरूपो बुधेरभ्येति च । समष्टिरष्टिरूपोपासनानामतएव ब्रह्मसाक्षात्कारांगत्वमिति भावः ४६६ एवं विधयोगस्य परमपुरुषार्थमापकत्वं दर्शयति जाते इति त्रिभिः । तस्मिन् ब्रह्मविज्ञाने जाते स

अतस्तद्बुद्धिरेवैषा बुद्धिर्गैपात्रयोगिनः ॥ कारणसकलस्यास्य दुःखजालस्य संसृतौ ४६३ तस्याः कारणमीशानः परमात्मा महेश्वरः ॥ सा विद्यो ब्रह्मणो बुद्धेरेक एव
निरंजनः ४६४ अहं ब्रह्मेति विज्ञानादविद्या कंचुकक्षये ॥ अधिदेवात्मनो बुद्धिरानंदात्मनिकेवले ॥ विलीयते यतस्तत्र चिंतनीया सदैव सा ४६५ एवं चिंतयतस्त
स्य योगिनः शुद्धचेतसः ॥ अहं ब्रह्मेति विज्ञानं भेदपर्वतभेदकम् ॥ अधिदेवाभिजातस्य जायते पुण्यपुंजतः ४६६ जाते तस्मिन् विद्यायाः क्षयो भवति सर्वथा ॥ अ
विद्यायाः क्षयेन स्याद्ब्रह्मधीः कारणं विना ४६७ ब्रह्मणो बुद्धिना शेथन भवेद्योगिनोऽपि धीः ॥ बुद्धेरभावेन भवेन्मनश्च तदभावतः ४६८ व्यापारा इन्द्रियाणां न भवेद्युर्दुः
खहेतवः ॥ तदभावाद्यदुःखं नाणुमात्रं च गच्छति ४६९ किंतु नित्यं स्वयं भातमानं दात्मानमद्वयम् ॥ अवाह भन सगम्यंत माश्चर्यः कुशलो ब्रजेत् ४७० अहो माया
बलं चित्रमेकस्मिन् भेदवर्जिते ॥ नलीयते लीयते च स्वयमेका जगज्जनिः ४७१ उत्पन्नं यस्य विज्ञानमहं ब्रह्मेति केवलम् ॥ तं प्रत्यदर्शनं याति नापरान्प्रतियाति सा
४७२ एकमेव यथानेत्रं वामं पश्यति नेतरत् ॥ स्थानभेदात्तथैवात्मा सर्वभेदवर्जितः ४७३

त्वविद्यायाः अभावस्तत्र श्रवणधीरस्मीत्याकारा समष्टिबुद्धिः लीयते कारणस्याविद्यात्मकस्याभावात् ४६७ ब्रह्मण इति । ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्य या बुद्धिः समष्टिरूपा तस्यानाशे सति योगिनो बु
द्धिर्व्यष्टिरूपा पि नश्यति ततश्च मन इच्छायात्मकं न प्रवर्तते मनः प्रवृत्त्यभावे त्विन्द्रियव्यापाराभावस्ततो दुःखाभाव इति द्वयोरर्थः ४६८ । ४६९ ततश्च ब्रह्मभावेनावतिष्ठते इत्याह किं त्विति । किं
तु तमात्मानं ब्रजेत् यत्मात्मा कुशलश्रमदेहमाश्चर्य इति बोध्यते इति ४७० ननु एवं विधयोगेन सर्वप्रपंचविलाप्येकस्मिन् भूते सत्ययोगिना मितरेषां संसारोपलब्धिः कथमिति शंकां मायायादुर्घटता स्व
भावमादाय परिहरति अहो इति । मायाया बलं प्रभावमाश्चर्यं यदेकापि माया जगज्जनिर्जगतो हेतुभूता एकास्मिन्काले लालयन् व्यवहारयोग्या भवति ४७१ योगपट्यं न लालयत्येव योग्ययोगि
नो प्रतिमायायाः स्फुटयति उत्पन्नमिति । तदुक्तं पतंजलिना कृतार्थप्रतिनष्टमप्यनष्टं तदप्यसाधारणत्वादिति ४७२ ननु पातंजलानामात्मभेदाभ्युपगंतं गतं ते उक्तं यवस्थोपपत्तावपि सिद्धांते
एकात्मत्वे कथमियमुपपद्येतेति चेन्न उपाधिभूतातः कारणभेदेन दृश्यव्यवहारस्याप्यनुयोज्यत्वादिति दर्शयितुं दृष्टान्तमाह एकमिति । एकमित्यावर्तते तथा च यथा गोलकद्वये एकमपि चतुरिंदि-

यमेकंदक्षिणमोलकावच्छिन्नमेवसत्त्वामं सुंदरं पथाभवतितथापश्यतिनेतरद्वामगोलकावच्छिन्नं तथेकोप्यात्मायोग्याएपोयोगिशरीरावच्छिन्नएतांसविलासांमायांनपश्यति अयोगिशरीरावच्छि
न्नस्तुतापश्यति इतिस्थानपदोक्तोपाधिभेदादस्मन्मतेप्युपपन्नमितिशेषः याचसाकल्यतोमायांनलीयतेमृदेरुपलभ्यमानत्वात् विवेकिदृष्ट्याचनिरूपणमुपपत्तिंसहतेविलीयतइतियावत् । ए
षानुपपत्तिःसामायायादुर्घटस्वभावत्वेनसमाधेयेतिवक्ष्यमाणेनसंबंधइतिद्वयोरर्थः ४७३ । ४७४ मायायादुर्घटत्वांतराण्यपिदर्शयति एकएवस्वयमितित्रिभिः । एकएवप्रकाशरूपआत्मा
अस्यामायायाआश्रयोविषयश्चभवतीत्यनुपपन्नं लोकेज्ञानादीनामाश्रयाविषयभेददर्शनात् तथाऽद्वितीयोपिर्देशितव्यसापेक्षोमहेश्वरोभवतीत्यनुपपन्नं तथामायासंबंधराहितेआत्मनिमायानिरू
पितमाश्रयत्वादिर्कमापयेवभवतीत्यनुपपन्नमात्माश्रयादित्यर्थः ४७५ तथासत्त्वासत्त्वादिभिरनिर्वचनीयापिभावरूपत्वेनप्रसिद्धाभवतीत्यनुपपन्नं तथाजडापिस्थूलसूक्ष्मस्यजगनोहेतुःकर्त्री
त्यनुपपन्नमित्याह स्वयमिति । कर्तृत्वादिकंमायाप्रयुक्तत्वात्मायाशिरस्येवनिक्षिप्यतेइतिस्पष्टं भाष्येपैगिरहस्यब्राह्मणवाक्यव्याख्यानेइतिभावः ४७६ गामिनइति । तथामरणमुपुप्योः
स्पष्टमनुपलभ्यमानापिगामिनआगामिनोदेहस्यबीजभूतावर्ततेइत्यनुपपन्नं तथाहेतुशून्याअनादितापिनश्यतीत्यनुपपन्नं अनादिभावस्यनाशादर्शनात् तथाविद्वदपेक्षयातन्नाशोपीतरेषांसंसारोन्न

एकएवचयोग्याख्योनाविद्यापरिपश्यति ॥ पश्यत्येतामयोग्याख्यःस्थानभेदान्नलीयते ॥ मायासाकल्यतश्चापिसहतेननिरूपणम् ४७४ एकएवस्वयंज्योनिरा
नंदात्मागुणोद्वयः ॥ मायायाआश्रयस्तद्विषयश्चमहेश्वरः ॥ मायायापिचमायायाःसंबंधादिविवर्जितः ४७५ स्वयंचसदसत्त्वादिप्रकारैरपिविवर्जिता ॥ भावरू
पाजडाहेतुःसदसद्वपुस्तथा ४७६ गामिनोपिचदेहस्यहेतुशून्याचनश्यति ॥ नष्टायामपिसंसारोन्ननश्यतिकदाचन ४७७ इत्यादिदुर्घटत्वंस्याद्यस्मात्तस्मा
दियंसदा ॥ मायातिदुर्घटेत्येवंवदंतिसकलाजनाः ४७८ दुर्घटत्वमविद्यायाभूषणंनतुदूषणम् ॥ कामिनःकामितायद्वत्क्रोधिनःक्रोधितायथा ॥ भू
षणंदुर्घटायाश्चदुर्घटत्वंतथैवच ४७९ सुघटस्यभवेद्यर्हिदुर्घटत्वंतदैवतत् ॥ गच्छेद्भूषणतनैवमविद्यासुघटायतः ४८० अहोधाष्ट्यमविद्यायां
यदियंस्वविवर्जिते ॥ सर्वमानैर्विरुद्धाचतिष्ठत्येवनेतिष्ठति ४८१ तस्मादेतत्कृतेदुःखेविरक्तःसततंपुमान् ॥ महायत्नंप्रकुर्वीतसर्वदुःखप्रशांतये ४८२

इयतीति ४७७ इत्यादीति । आदिपदेनअप्रामाणिकयाअपिबंधमोक्षादिनानानावेषिच्यहेतुत्वग्रहः यस्मादेवंविधंदुर्घटत्वमविवादमतस्तस्यादुर्घटत्वमादायैवसर्वक्षिपान्परिहरंतिसर्वमायाया
दिनइत्यर्थः ४७८ स्वभानभूतस्यदुर्घटत्वस्यभूषणतांसहृष्टांतमाह दुर्घटत्वमिति । यथाकामिनोमोपवधूदोदुःखलघोररूपकामिताक्रोधिनोरुदस्यक्रोधिताचभूषणमेवतथाध्यानेनसत्फलत्वा
त्तथामायायादुर्घटत्वमपीत्यर्थः ४७९ यत्रसुघटत्वमुपपन्नत्वलक्षणंस्वभावभूतस्यातत्रैवकचिदर्शेदृश्यमानंदुर्घटत्वंदूषणयथासत्कविकृतिषु मायातुस्वभावेनदुर्घटत्वेत्याह सुघटस्येति ४८०
अहोइति । धाष्ट्यंभूयोभूयोऽनादेरपिसम्मुखीभवनशीलत्वंतदविद्यायांयादृशतादृशानान्यत्र यतइयंसर्वप्रमाणेरावरणभजनफलकैःशतशस्तिरस्त्रिक्रयमाणापिस्वसंसंगंरराङ्गमुत्वेचिदात्मनितिष्ठ
त्येवेतितद्धार्यमद्भुतंचवस्तुतोऽसत्त्वात्तपतइत्यतस्त्वविद्वृष्टाकालत्रयेपिनितिष्ठतीत्यर्थः ४८१ फलितमाह तस्मादिति । यस्मादियंमायातत्त्वज्ञानंविनानविभेतिदुःखयतिचतस्मादेतयाकृतेदुः
खमयंसंसारेविरक्तेनसर्वदुःखापहारनिदानलाभापत्तःकार्यइत्यर्थः ४८२

किं तत्सर्वदुःखापहारनिदानमिति चेत्समष्टिबुद्धिलयस्थानस्यात्मनो ज्ञानमेवेत्याह हिरण्येति । यत्र शांते आत्मनि हेरिण्यगर्भा बुद्धिर्लीयते तस्य ज्ञाने हेतुपुरुषोत्तमाः प्रयतन्वमिति ४८३ तत्त्वविज्ञा-
नोद्यमलक्षणं हि तं मातृवदुपदिशंत्याश्रुदंश्या अर्थमुपवृहयति उचित्युतेति विंशतिश्लोकेः । हे अधिकारिणो यूपमायाप्रयुक्तं जाड्यं विवेकवेमुख्यं विहायोतिष्ठत विवेकाभिमुखं भवत यतो जाड्यादा-
त्मसंबंधो आत्मविषयक इति यावत् मोहो विस्मृतिलक्षणः सम्पगागतः संततो वर्तते इत्यर्थः ४८४ निद्रामिति । तथानिद्रामृताविद्यारूपां त्यजत संयत्ताः सावधाना भवत यतः सुप्तानां भवतां सर्वस्वं
धर्मज्ञानादिरूपं कामादिरूपाः पाटञ्चराश्चोरा हरति ८२ तस्यां निद्रायामेव विषयसंतानात्मकः स्वप्नः प्राप्तो यत्राहंता ममताभ्यां संसारदुःखं प्रतन्यते इत्याह स्वप्नोयमिति ८६ तत्राहंता घटितं विषयमभि-
नयति गर्भस्थ इति द्वाभ्यां । अयं सत्यज्ञानं दलक्षणोऽप्यहंता पिशाच्या विष्टो गर्भस्थत्वादिनाऽऽत्मानं मन्यते इति द्वयोरर्थः ४८७ । ४८८ ममता घटितं माह अहंतेति । अहंतायाः पुत्री ममता
प्येषा एवमादिभेदे सहस्रधायातिप्रसरतीति तृतीयेनाभिसंबंधः अयं ममशत्रुदुःखेन साध्यो वशनेयः संवदापकारकरत्वात् अयं ममसुहृदुपकारकरत्वात् ४८९ मित्रमिति । उपकारेण वशीकृतत्वं मि-

हिरण्यगर्भगा बुद्धिः शांत आत्मनिलीयते ॥ यस्मिंस्तस्यात्मनो ज्ञानेयतत्त्वं पुरुषोत्तमाः ८३ उतिष्ठत परित्यज्य जाड्यं मायाविनिर्मितम् ॥ आत्मनो ब्रह्मरूपस्य
यतो मोहः समागतः ८४ निद्रां त्यजत संयत्ता यतः पाटञ्चरा इमे ॥ कामादयो त्रसर्वस्वं हरंति भवतां सदा ८५ स्वप्नोयं भवतां भूमिभीतिदः समुपस्थितः ॥ यतो हं मम
तावैशा दुःखमेतदुपस्थितम् ८६ गर्भस्थो हंतथा जातः कुमारोऽप्यथवा युवा ॥ वृद्धो हं धनवांस्तद्वन्निर्धनोऽथ सुखी तथा ८७ दुःखी सदारो निर्दारश्चापुत्रः पुत्रवानपि ॥
देहेऽहंता समावेशादित्याद्ये पोधि गच्छति ८८ अहंता तनयाप्येषा ममताभूरिदुःखदा ॥ शत्रुर्ममायंदुःसाध्यः सर्वदाप्यपकारकृत् ८९ मित्रमेष तथास्माभिर्वहुधो
पकृतो यतः ॥ उदासीनो यमस्माकं कुरुते न प्रिया प्रियम् ९० ममक्षेत्रादिकं तद्वदसारं सारमेव वा ॥ कामः क्रोधस्तथालोभो भयं मोहोऽथ वामम ॥ अस्ति नास्तीत्येव
मादिभेदैर्यातिसहस्रधा ९१ मरणं च पुनर्देहग्रहणं पुनरेव तत् ॥ गर्भवासादिकं भूयश्चक्रवर्तिवर्तते ९२ एवमेषोतिदुःखानां कारणं स्वप्न आगतः ॥ ततो जाग्रत वि-
द्वांसो मयमेतदुपस्थितम् ९३ भवतां यदि निद्रेयं बहु स्वप्नप्रदर्शिका ॥ स्वयमेव नयात्येतान् व्रजंतु कुशलान् वरान् ९४ विनिद्रास्ते महात्मानः सर्वभूतदयापराः ॥
वोषयिष्यंति वः प्रातानुपायैर्विविधैरपि ९५ नियमान् योगजनकान् योगजान् योगधीविदः ॥ शिक्षयेयुः शनैस्तद्वद्वततोऽप्युपदेशकाः ९६

श्रत्वम् ४९० ममेति । इदं ममक्षेत्रं वस्त्रादिकं वाऽसारमस्थिरं सारं स्थिरं मम कामोऽस्ति नास्ति त्वेति संबन्धः ४९१ उक्तयोरहंता ममतयोः फलमाह मरणमिति । आभ्यां पुनः पुनर्मरणादिकं प्रा-
प्तुं वंश्चक्रवर्तिमतीत्यर्थः ४९२ निगमयति एवमिति स्पष्टम् ४९३ भवतामिति । यदि भवतां मयं मृलज्ञानरूपानिद्रास्वयं वामदेवादिवन्नयाति न दूरीभवति तदा वरपदोक्ता कुशलान् प्रत्युपदेशा-
य गच्छतेत्यर्थः ४९४ ते च कुशलाः करुणया युष्मानुपदेश्यंतीत्याह विनिद्रा इति ४९५ ते भवतां साक्षाद्विद्योपदेशेऽनधिकारमालोच्य चित्तशुद्धिहेतुज्ञानाविधिसंयमानप्युपदेश्यंतीत्याह नियमा-
निति । 'नियमो यंत्रणायां स्यात्प्रतिज्ञायां च संयमे' इति विश्वः । त्रयमेकत्र संयम इति योगसूत्रं धारणा ध्यान समाधिरूपं त्रयमेकविषयकं संयमपदवाच्यमिति तदर्थः । तथा च ते महात्मानो योगविद्यावि-
दो भवतः प्रतिनियमान् संयमरूपानपि शिक्षयेयुः कीदृशान्नि यमान् योगजनकान् योगजान् योगध्यात्मसाक्षात्कारप्रयोजकसमाधेरविर्भावहेतुन पुनः कीदृशान् योगजान् योगाभ्यासादेव मातुर्भूतान् तथा चो-
क्तं योगभाष्ये 'भूमेरस्या इयं भूमिरन्तरेत्यत्र योग एवोपायः' इति संयमदेशोपायोगैर्नैव प्रदर्श्यत इति तदर्थः ४९६

आ. पु.

॥ १९ ॥

वरपदेन।भीष्टेदेवतादितोलभ्यमुच्यतेइतिपक्षेपिवाच्यंधर्मराजमुखेनयोजयति निबोधतेति । यन्नामांवरपाशेनवन्धानचिकेताआत्मानंबुद्धवांस्तथाग्येपिहअधिकारिणोयुयंगुस्वरपाशेर्वशीकृत्या
 त्मानंनिबोधतेत्यर्थः ४९७ यद्यत्रेति । यद्यस्मिन्नधिकारिदेहेबोधोभविष्यतितदादेहदानानादेहप्रयोजिकाविनिष्टहानिःप्राप्स्यतीति ४९८ अतिसूक्ष्मेति । हेअधिकारिणःअयंब्रह्मबोधरूपोमार्गः
 सूक्ष्मतमोदुर्लभ्यतमोविषमश्चालितुंशकश्चभवतिततःसावधानैर्भवितव्यमित्यर्थः ४९९ तत्रविषमत्वेदृष्टांतमाह क्षरस्येति । क्षुरपदेनमोक्षुरकंग्रंथकृतोविवक्षितं जातवेकवचनंच धारासंततिः कीदृ
 शस्यक्षुरस्य त्रिशाणकंकटकत्रयंतेनशितस्यतीक्ष्णस्य तथाचगोक्षराणांसंततिर्महावनमार्गगतायथापत्रेणवाहनेनहीनेर्दुरत्ययादुरतिक्रमेतिद्वयोःसंबंधः ' शाणोमापचतुष्टयेकपणेच ' इतिविश्वः ।
 कपणःकंकटकोहंसकृत्वात् ' धारासैन्याग्रिमस्कंधसंतत्योः ' इतिच त्रिःशाणेतिपाठेवारत्रयंशाणसंघर्षेणतीक्ष्णस्यक्षुरस्यनापितास्त्रस्यधारासंततिर्मार्गगायदिस्यादित्यभूतोपमेयमितिभाष्यानुसारेणबोध्यम्
 ५०० । ५०१ दाष्टीतिकेयोजयति एवमिति । एवंमोक्षरूपपुरद्वारभूतमात्मज्ञानंगुरुपरमेश्वरानुग्रहरूपवाहनंविनादुर्गमंविघ्नकंकटकाक्रांतत्वादित्यर्थः ५०२ एतन्मार्गचलनप्रकारोप्येतन्मार्गपांथेभ्यो
 बुधेभ्योज्ञेयइत्याह वदंतीति । तद्वत्पूर्वतरवत्पुपुराएनमार्गहृष्टवंतस्तेकवयःतद्वतिप्रकारंवदंतिमाहशादेवाअपिचेति ५०३ अथज्ञानस्यातिसूक्ष्मतंसूचयन्नात्मनःसर्वदृश्यधर्माहित्यमतिपादिकांपंच

निबोधतमहाभागाजाड्यनिद्रेविहायहि ॥ आनंदात्मानमद्वैतंवरान्प्राप्यस्वयंप्रभम् ॥ नचिकेतायथामत्तःसंप्राप्यविविधानवरान् ४९७ यद्यत्रभवतामात्मबो
 धोनेवभविष्यति ॥ ततोविनिष्टर्महतीभवतादेहदैष्यति ४९८ अतिसूक्ष्मतमोमार्गोविषमश्चाधिकारिणः ॥ ब्रह्मात्मबोधसंज्ञोयमप्रमत्ताभवंत्वतः ४९९ क्षुर
 स्ययादृशीधारात्रिशाणकशितस्यच ॥ अनेकशतसंख्यस्यमार्गस्थस्यनिरंतरम् ५०० पत्रेणरहितैर्यद्वत्पुरुषैःसादुरत्यया ॥ सिंहव्याघ्रादिसंकीर्णैर्दुर्गमेत्रमहाव
 ने ५०१ एवमेतद्विज्ञेयमात्मज्ञानंमहात्माभिः ॥ दुर्गममुक्तिपुर्यायद्राजमार्गसमंस्मृतम् ५०२ वदंतिकवयस्तद्वदृष्टवंतःपुराहिये ॥ एनंमार्गमहात्मानोमाह
 शाःकुशलाअपि ५०३ यस्मादात्मात्रजंतूनामेकएवव्यवस्थितः ॥ आनंदात्मास्वयंज्योतिरवाहन्नसगोचरः ५०४ शब्दःस्पर्शस्तथारूपंसोर्गंधश्चपंचमः ॥
 अस्मिन्नविद्यतेयस्माद्दृश्यतेतेननेन्द्रियैः ५०५ व्ययःशूनैर्विनाशःस्याद्यथास्पर्शवतामिह ॥ सकेनात्रभवेद्यस्मात्कोपिभूतगुणोनाहि ५०६ अतोव्ययमिदंब्रह्म
 नित्यंनाशविवर्जनात् ॥ अंतवद्यद्भवेद्वस्तुह्यादिमतप्रसज्जते ॥ यथाघटादिकंनयमंतवान्पुरुषःपरः ५०७ हिरण्यगर्भबुद्ध्यादेरंतवत्ताप्रकीर्तिता ॥ तस्या
 अपिपरंत्यस्यादव्यक्तंविक्रियायुतम् ५०८

दशोव्याचष्टे यस्मादितिपट्टिः । यस्मादव्ययमात्माऽदृश्यत्वानंदरूपोऽवाहन्नसगोचरोभवातितस्मात्कवयःकुशलाएवतज्ज्ञानमार्गंवदंतीतिपूर्वेणसंबंधः ५०४ तत्रावाहन्नसगोचरत्वंविशदयितुंशब्दा
 दिराहित्येनेन्द्रियायोग्यतामाह शब्दइति । यस्मात्शब्दादिगुणोस्मिन्नात्मनिनविद्यतेतस्मादिन्द्रियाग्राह्योयमिति ५०५ अव्ययादिपदार्थमाह व्ययइति । शूनैरवयवापचयक्रमेणयोविनाशःसव्यय
 इत्युच्यतेसचस्पर्शवतांवाग्यादीनामेवप्रसिद्धइहात्मनितुकथंस्यात् यतोत्रकोपिभूतगुणोनास्तीतिसंबंधः ५०६ अतइति । यंतश्चाव्ययमतएवनित्यं नाशाभावस्यनित्यपदप्रवृत्तिनिमित्तस्यसत्त्वात्
 सचनाशाभावोऽनादित्वेनस्फुटीकृतइत्याह अंतवदिति । यद्वस्तुभावरूपमादिमद्भवेतदंतवदपिप्रसज्जतेभवति अयंपुरुषस्त्वनदीःकथमंतवानस्यादित्योजना ५०७ सआत्माहिरण्यगर्भोयबुद्धेर्म
 हत्पदोक्तायाआर्यतवत्याःपरोध्रुवत्वाचकूटस्थत्वलक्षणात्परिणामिन्याःप्रकृतेश्चपरइत्याह हिरण्येति । तस्याहिरण्यगर्भबुद्धेःपरंयदव्यक्तमव्याकृतंततोप्ययमविक्रियत्वात्परोभवतीत्यतोध्रुवइत्यु
 क्तइतिद्वयोरर्थः ५०८

१०९ फलितमाह अनंत इति । यतो नंतो भवति यतश्च महद्द्विष्यमर्भुद्विवज्जन्मवाजभवति ततो नित्य इति ५१० वर्णितात्मज्ञानफलमाह एनमिति । स्वयुक्तिभिः श्रुतपदकूलतैः मत्वा विचार्य ११
अध्यायांत्ययोस्तात्पर्यार्थमाह देशेति । यः पुमान्देशकालवस्तुसंबन्धिभिर्भेदः शून्यस्तस्य ज्ञानादमृतत्वं भवेदेतन्नाश्वर्यं यतोऽस्यात्मनः प्रतिपादको योऽर्थः अस्पर्शकीर्तनादिशोषादिमार्गेण प्रलोक
लाभो भवतीति द्वयोः संबंधः ५१२ । १३ एतद्ग्रेथश्रवणादितोऽपदनंतफललाभोक्तस्तत्र प्रमाणमेतद्वाक्यद्वयबोध्यामित्याह श्रवणादिति । यावदित्यवधारणे २१४ कितद्वचनद्वयमित्याकांक्षायांतत्प
ठति नाचिकेतमिति । नाचिकेतनचिकेतसालब्धं यमेन प्रोक्तमिदं वहीत्रयरूपम् ५१५ य इममिति ब्रह्मसंसदिब्राह्मणसभायां प्रयतः पवित्रः तत्श्राद्धं ५१६ इति काठकप्रथमाध्यायन्याख्या द्वितीया
ध्यायार्थप्रदर्शनमवतारयति एवमिति । एवं प्रणवप्रतीकप्रणवालंघनकं वा ब्रह्मसंक्षेपेण वहीत्रितयात्मकप्रथमाध्याये प्रतिपाद्यतदेव विस्मरेण प्रतिपादयितुमिदं वहीत्रितयात्मकद्वितीयाध्यायरूपवचो
यमः प्राहेत्यर्थः ५१७ तत्रात्मज्ञानप्रतिबंधकमिदं विद्याभिमानरूपं प्रदर्शयत्याः परांचीत्यायायाश्चतुर्थवहीत्रप्रथमाध्यायपूर्वार्द्धरूपायाः चोर्थमाह नापमिति द्वादशभिः । हेनचिकेतः यो मया वर्णित आ

अविक्रियस्ततोऽप्येष परः पुरुष ईरितः ॥ ध्रुवो न नाशमायाति निर्मायः परमेश्वरः ५०९ अनंतो यत एवायं महद्ब्रह्म कर्हिचित् ॥ जन्मवांस्तत एवायं पुमान्नित्य उदी
रितः ५१० एनं गुरुत्वात् श्रुत्वा तथा मत्वा स्वयुक्तिभिः ॥ संसारमृत्युमुखतो मुच्यते तत्र पुमान्सदा ५११ देशकालस्वरूपाणां भेदशून्यः पुमान्हियः ॥ तज्ज्ञाना
नमृत्युमुखतो मुच्यते यत्र तद्भवेत् ५१२ आश्चर्यकारणं यस्मादस्य ग्रंथस्य कीर्तनात् ॥ श्रवणाच्च भवेद्ब्रह्मलोकोग्म्योर्चिरादिना ५१३ श्रवणात्कीर्तनाद्यावन्मननाच्च
तथा भवेत् ॥ अनंतफलसंप्राप्तिरेतस्माद्ब्रह्मचनद्वयात् ५१४ नाचिकेतमुपाख्यानं मृत्युप्रोक्तं सनातनम् ॥ उक्त्वा श्रुत्वा च मेधावी ब्रह्मलोकं महयिते ५१५ य इमं पर
मं गुह्यं श्रावयेद्ब्रह्मसंसदि ॥ प्रयतः श्राद्धकाले वा तदानंत्यायकल्पते ५१६ एवं संग्रहतो ब्रह्मप्रोच्य प्रणवनामकम् ॥ विस्तरेण च तद्ब्रह्म किमिदमाह यमो वचः ५१७ ना
यमिन्द्रियतो लभ्यो न चिकेतः कदाचन ॥ आनंदात्मा मया यस्ते संग्रहात्प्रागुदीरितः १८ इंद्रियाणि परं यांति स्वात्मनः स सृजे विभुः ॥ बाहेर्मुखान्यतस्तानि हिंसितानी
वर्मातिनः ५१९ राजायथात्र सामंतं बाहिर्विषयदानतः ॥ आंतरस्यापहरणात्तं हिंसितवानिव ५२० आनंदात्मानमंतस्थमदत्त्वा विषयं तथा ॥ शब्दादीन्दत्त्वा
न्यस्मात्तस्माद्द्विसितवानिव ५२१ विरोधि नो यथाराज्ञोऽपि विषयवासिनः ॥ सामंतानुपहन्त्युस्तेच्छिद्रेच्छिद्रे समीपगान् ५२२

त्मास इंद्रियग्राहो न भवतीति प्रतिज्ञा ५१८ तत्र हेतुतयेंद्रियाणां बाहिर्मुखत्वेन सर्जनलक्षणा हिंसनप्रयुक्तमशक्त्यमाह इंद्रियाणीत्यादिना । विभुः स्वतंत्र ईश्वर ईंद्रियाणि खपदोक्ताः स्यात्पुनः सकाशात्परं
भिन्नं प्रतिपांतिगमनपराणियतः समृजे मृष्टवानतस्तानि बाहिर्मुखानि हिंसितानि मृतप्रायतानीतानीवास्माभिविवेकिभिर्ज्ञायंत इत्यर्थः ५१९ बाहिर्मुखीकरणेन हिंसनमिव भवतीत्यत्र लौकिके दृष्टान्तमाह
राजेति । यथाराजा सामंतपुराश्च प्रतिदूरस्थदेशाधिकारदानैर्नांतरस्य स्वांतरंगाधिकारस्यापहरणेन च तं सामंतं हिंसितवानिव भवतीत्यर्थः ५२० दाष्टीतिके योजयति आनंदात्मानमिति । परमेश्वरे
णेंद्रियेभ्य आनंदात्मरूपो विषयो न दत्तः किं तु बाह्याः शब्दादय एव विषयतया दत्ता अतस्तानींद्रियाणि हिंसितानीवेत्युक्तमित्यर्थः ५२१ स्वयंतानि न हतानि किंतु परं न न योग्यतानि तानित्याकारा मिव प
दस्वारस्य सदृष्टान्तमाह विरोधि न इति द्वाभ्यां । यथाराज्ञः स्वशाहूरविषये देशे वसतो वैरिणां समीपगतान् सामंतान् नृणां विरोधि नो वैरिणश्छिद्रं लब्ध्वा च पदहन्त्युस्तथा विषयगतानींद्रियाणि रामद्वेषादयोऽ
द्वेषात् विरोधि नो जीविन उपहन्त्युरिति द्वयोरर्थः ५२२

५२३ फलितमाह इन्द्रियैरिति । यथादूरस्थसामंतानां राजदशनं दुर्लभं तथा वाहिर्मुखं द्रियाणामांतरात्मदर्शनमित्यर्थः ५२४ नन्विन्द्रियाणामित्थं भावेऽपि मनसः कामातिरिक्ते चक्षुःषु द्विविधं मनः सका-
मं निष्कामं च तत्रायमिन्द्रियाणि करत्वात्तत्समानमिति कं द्वितीयां त्विन्द्रियनिरोधादात्मसाक्षात्कारसाधनमिति सूचयंत्याद्वितीयाया उत्तरार्द्धरूपाया अर्थमाह इन्द्रियाणामिति पंचभिः । तत्सकामं मन इन्द्रि-
याण्यनुसरति तेषामन्तर्निरोधे तु मनो निष्कामं बहिर्गमच्छति ५२५ इन्द्रियाणामिति । इन्द्रियाणामन्तर्नयनं निरोधं रूपं नृणां देहाभिमानानां दुर्भणं कथितुमप्यशक्यं तत्करणं दूरत इति भावः कश्चिदेव मनो-
व्याणां सहस्रेषु मध्ये शमादिमांस्तानां द्रियाण्यंतःस्थापयेदित्यर्थः ५२६ इन्द्रियनिरोधे निद्वारं मनो तरे वशाप्यतीत्याह तेषामिति । तेषामिन्द्रियाणां असंश्रयं बाह्यालंबनराहितं ५२७ तत्र दृष्टान्त उच्यते
नवेति स्पष्टम् ५२८ एवं निरुद्धं मनः श्रवणादिसंस्कृतमात्मतत्त्वाकारतां भजत इत्याह अंतर्नीतामिति । मोक्षेच्छोर्मुमुक्षोः २२९ तथा चैन्द्रियसंग्रह आत्मदर्शनप्रतिबंधो येन दूरं कृतस्ते संसारे पतति विवे

इन्द्रियाणितथैतानि बहिर्विषयगानि हि ॥ आनंदात्मविरोद्धारोहं न्युः कामादयस्त्वह ५२३ इन्द्रियैरत एवायं शब्दादीन् पारिपश्यति ॥ नानंदात्मानमंतस्थं महाग-
जसमं सदा ५२४ इन्द्रियाणां बहिर्भावे मनोऽपि बहिरेतितत् ॥ तेषामंतरवस्थाने बहिर्नैति मनः कश्चित् ५२५ इन्द्रियाणां स्वदेहांतर्नयनं दुर्भणं नृणाम् ॥ धीरः कश्चिन्न-
येतानि स्वांतःशांत्यादिसंयुतः ५२६ तेषामंतरवस्थाने बहिर्गंतुमशक्नुवत् ॥ द्वाराभावान्मनस्तिष्ठेद्देहस्यांतरसंश्रयम् ५२७ नवद्वारेयथा वद्वक्त्रपाटे मर्कटः स्थि-
तः ॥ गृहे विषेष्टतत्रैव श्रांतः सन्नवतिष्ठते ५२८ अंतर्नीतं मनस्तद्वच्छास्त्रसंस्कारसंस्कृतम् ॥ मोक्षेच्छोः कुरुते स्वात्मसाक्षात्कारमसंशयम् ५२९ अमीभिरि-
न्द्रियैर्नित्यं बहिर्विषयचारिभिः ॥ आत्मनो न्यांस्तु शब्दादीनि हवामुत्रवापि ॥ विषयानभिगच्छंति विवेकज्ञानवर्जिताः ५३० विस्तीर्णस्यात्र ते मृत्योर्ध्याधि-
र्यादिरूपिणः ॥ देहे देहे वशं यांति विवशा दीनचेतसः ॥ मत्स्यायथा त्रजालेन मृत्युं यांति विमोहिताः ५३१ मृत्युपाशवशं प्राप्ता न स्थिरजंगमदेहिनः ॥ ब्रह्मादी-
न्स्तव पर्यतां निरीक्ष्याथ विवेकिनः ५३२ ध्रुवं विज्ञाय मोक्षं तमधुवं कर्मणः फलम् ॥ प्रार्थयंते कदाचिन्न त्वद्वद्वैतमपंडिताः ५३३ दशेन्द्रियाणां व्यापारानभिगच्छति
चेतसा ॥ विषयग्राहकं चेतो येन ह्यत्राधिगच्छति ५३४ स्वभावाज्ज्योतिषा तनुधर्मादिभ्यः परं त्वया ॥ पृष्ठमात्मस्वरूपं यदेतदेव न चापरम् ५३५

किंस्तु तत्प्रतिबंधमपनीयमुच्यते इति प्रदर्शिकायास्तृतीयाया अर्थमाह अमीभिरिति चतुर्भिः । इह लोके अमुत्र परलोके वा ये संसितान् शब्दादीन् विषयानात्मभिन्नान्ये विवेकहीना इन्द्रियैरभिगच्छंति भजेते-
विस्तीर्णस्य प्रसृतस्य व्याध्यादिनाना रूपस्य मृत्योः पुनः पुनर्वर्षायां तिजालवद्वा मत्स्याबंधकस्येवेति द्वयोः संबधः ५३० । ५३१ विवेकिवृत्तमाह मृत्युपाशेति द्वाभ्यां । अथ विवेकिनस्तु हिरण्यगर्भा-
दीन् स्तव पर्यतां देहिन उक्तदशां निरीक्ष्य मोक्षमेव नित्यं विज्ञायामित्येकं फलं ब्रह्मलोकांतं कदाचिन्न प्रार्थयंते नेच्छंति हेन शिकेतः त्वद्वत्पण्डितत्वादिति द्वयोः संबधः ५३२ । ५३३ उक्तप्रतिबंधहीनैर्ज्ञेयमा-
त्मानं नानालक्षणेः प्रदर्शयतां येनेत्यादिवाक्यानामर्थमाह दशेन्द्रियाणामित्यादिना । अयं प्रमाता दशानां ज्ञानकर्मेन्द्रियाणां व्यापारान्दर्शनादिरूपां श्रेतसा चित्ताख्यातः करणेनाधिगच्छत्यनुसंदया-
तीति प्रसिद्धं तच्चैतश्चित्संविषयं येन स्वाभाविकेन ज्योतिषा साक्षिसंज्ञेनाप्रसंघातां तस्थितेनाधिगच्छति तत्साक्षिसंज्ञं ज्योतिस्त्वैतदेव एतत्किं यत्स्वयायमाधर्मायतीतं बोधलक्षितमात्मरूपं पृष्ठमि-
ति द्वयोरर्थः ५३४ । ५३५

तस्याद्वितीयतामाह परिशिष्टमिति । अत्रप्रपञ्चेवर्तमानमेतस्मात्साक्षिरूपिणः सर्वांतरात्परिशिष्टं भिन्नसत्ताकं किमस्ति न किंचिदपि यतः कालत्रयावच्छिन्नकालत्रयं च एतत्सर्वमत्र साक्षिण्यं यस्तं कल्पितं भवति यथा राज्ञी संपदं दंडजलधारादिकमित्यर्थः ३६ चतुर्थ्यर्थमाह येनेति । येन चेतःसाक्षिणा अवस्था जागरणादिकाः पश्यति स एव पूर्वोक्तो महानात्मा यस्याद्वितीयत्वलक्षणं महत्त्वं जानंतः शोकं कर्तृत्वादिरूपंतरंतीति द्वयोरर्थः ५३७ । ५३८ पंचमोपपत्तिरिति यद्विषयमिति ५३९ अस्यार्थमाह अंतिक इति द्वाभ्यां । अयमात्मा पुमान्पुरुषो धियः साक्षितया सर्वपापं तिक्रेतुमीषे भवति कीदृशः कर्मफलानां सारधमभुसमानां भोक्ताऽसात्तमेतं भूतभण्डोपलक्षितसर्वविधाधिपतित्वेन यो विजानाति स संशयं त्राणेच्छाप्रयोजकं निर्दोषं प्रतिकूलबुद्धिप्रयुक्तं किं कुर्वीत अपितु न कुर्वीत अद्वितीयात्मविश्वादितीत्यर्थः । अत्रेदं बोध्यं गुपे निन्दाया मित्रस्मरणान्निदाज्जुगुप्सापदस्य मुख्योर्थः संशयस्तु विचित्रित्वापद इव व्युत्पत्तिर्गम्यसादृश्यभाष्यकारोक्तानुसरणयोक्त इति ५४० । ५४१ एवत्वंपदार्थशोधनप्रधानं वाक्यद्वयं व्याख्यातमथ पृष्ट्यादिकं चतुष्टयस्य तत्पदार्थशोधनप्रधानस्यार्थदर्शयति हिरण्यगर्भ इत्यादिना । यस्मात्स हिरण्यगर्भो जातः सक्तः यो नीरतः अप्रधानस्थूलभूतसमुदायाद्ब्रह्माधारं भक्तात्पुर्वजातः कुतः तपसः पूर्वजन्मानुष्ठितकृच्छ्रादिसमुचितोपासनावलादित्यर्थः ४२ ब्रह्मण इति । ब्रह्मणस्तस्य हिरण्यगर्भस्यापि जनकं यत्तत्सर्वशरीरेषु सर्वबुद्धिरूपां गुहां प्रविश्या खिलपदा

परिशिष्टं किमत्रास्ति तस्मादात्मस्वरूपिणः ॥ कालत्रयांतरेत्युच्यते कालत्रयात्मकम् ॥ तत्सर्वमत्र चाध्यस्तरं जौ सर्पादिकं यथा ३७ येन जागरणं तद्वत्स्वप्नं च गच्छति ॥ चेतमः साक्षिणा सोयमात्मा ज्ञेयः सदा त्वया ३७ विभुत्वाद्यः पुरात्मा ते महानेव मयैरितः ॥ यस्य विज्ञानतो धीरानशोकं यांतिकं हि चित् ३८ यद्विषयं च देवेदह्यात्मानं जीवमंति कात् ॥ ईशानं भूतभव्यस्य न ततो विजुगुप्सते ३९ अंतिके स्ति स देवात्मा जीवरूपो धियः पुमान् ॥ फलानां कर्मणां भोक्ता सर्वदामधुरूपिणाम् ४० यो विजानाति तत्रायं संशयं केन हेतुना ॥ निर्दोषापि च केनायं कुरुते कस्यचित्स्वयम् ॥ जानन्नात्मानमद्वैतं प्रपंचरहितं शिवम् ४१ हिरण्यगर्भो भगवान्जातो यस्मात् महात्मनः ॥ यः पूर्वतपसो जातः कृच्छ्रवां द्रायणादिकात् ॥ ब्रह्मांडपिडजनकादखिलादपि नीरतः ४२ ब्रह्मणो जनकं यत्तु चतुर्विधशरीरगम् ॥ पश्यदास्ते खिलां बुद्धिं तदेतद्ब्रह्म विद्धि भो ॥ सर्वबुद्धीः प्रविश्यैवं न भो वत्सर्वतो गतम् ४३ देवता तपसः पूर्वया जाता प्राणरूपिणी ॥ अदितिः सर्वतो जातमन्नमति यतस्त्विदम् सर्वदेवमयी तद्वत्सर्वभूतमयी तथा ॥ जायते विविधानं तप्राणिभेदसमाश्रयात् ॥ तद्रूपमपि यत्तत्त्वं ब्रह्म जानीहि सुव्रत ४४ अदितेर्जायते यो यं विराडग्निरूपं पृथक् ॥ अग्नयोर्निहितो नित्यमधरोत्तरसंज्ञयोः ४५ गर्भं धति गर्भिण्यो यद्वत्स्नेहसमन्विताः ॥ अरणिभ्यां घृतस्तद्वदग्निरित्थं महेश्वरः ५४७

धोकारांतां बुद्धिसाक्षितया पश्यन् सदास्तेतदेवत्वत्पृष्टं ब्रह्मेत्यर्थः श्रुतौ तु विभक्तिवचनलिङ्गव्यत्ययश्चादसः ४३ सप्तम्या अर्थ उच्यते देवेति । या देवता हिरण्यगर्भोऽखला तपसोऽतीत कल्पानुष्ठिता देतोः पूर्वविराडादितः प्रथमं जाना कीदृशी प्राणरूपिणी अज्ञानाया व्याप्तप्राणशरीरा अतएवादितिरितितस्यानाम सर्वमन्नं स्थूलप्रपंचात्मकं तत्तिभुं कइति न्युत्पत्तिसमन्वयादित्यर्थः ४४ सर्वतो । पुनः कीदृशी सा देवता सर्वदेवाय स्यादिति भूतयः कोसावेको देवः प्राण इति श्रुत्यंतरात् तथा या देवता विविधव्यष्टिप्राणिष्वनुगमात्सर्वभूतमयी सर्वप्राणितादात्म्यापन्ना भवति सा देवता पितृस्य परमेश्वरस्य रूपं येया कारो भवति तदेवत्वत्पृष्टं ब्रह्मेत्यर्थः ४५ तथा विराडपि यस्य रूपं तत्सर्वोत्तरं ब्रह्म विद्धीति प्रदर्शयत्या अष्टम्या अर्थमाह अदितेरिति पंचमिः । अदितेरुत्तरायाः सकाशात् प्रापमानो यो विराट् कीदृशः अग्निरूपत्वेन वणिताः अतएवाग्नौ हस्तप्राणमथनकाष्टयोर्निहितो यज्ञोऽद्भुतः ४६ न केवलं यज्ञ एवमाद्भुतः किंतु योगिनामंतरपीतिसदृष्टां तमाह गर्भमिति । यथा गर्भयोगो गर्भं धति तथारयते स्नेहप्रयुक्तपद्माशनादिना तद्वदं महेश्वरो विराडग्निरूपो याज्ञिके ररणिभ्यां घृतः इत्थं तथैव निद्राविवर्जिते योगिभिरंतर्धृतः कीदृशः सर्वभूतेषु स्थितः स्वर्गमोसकांक्षिभिर्देवैर्मानुष्यैश्च प्रतिदिनमीड्य इति द्वयोः संबन्धः ५४७

५४८ अयमिति । अयमुक्तस्वरूपविराट्पदितिपदे। किरण्यगर्भवत्परमात्मनो। रूपत्वेन ध्येय इति शेषः । ननु साक्षादेव तदीयं ज्ञेयं रूपमुच्यतामिति चेन्न तस्य वागाद्यगोचरत्वादित्याह स्वरूपतास्त्विति । तस्य ज्ञेयस्वरूपस्वरूपतः स्वभावतो वक्तुमशक्यं अध्यात्माद्युपाधिप्रयुक्तसर्वभेदराहित्यात् न हि जात्यादिविशेषरहितं शब्दः साक्षादुक्तस्मृते न त एतैः सविशेषरूपैर्विराडादिभिः प्रकारैरनंतत्वादिरूपसा दृश्यद्वारा तदुपलक्षणभूते त्वत्स्वरूपं जानीहीति द्वयोरर्थः ५४९ । ५५० नवम्यर्थदर्शयति यस्मादिति द्वाभ्यां । यस्मात्प्राणाख्याद्रूपादधिदेवं वाय्वात्मकात्सूर्यादिकं तेज उदेति तत्रैवास्त्वं च गच्छति तथा च त्वत्वंतरं 'प्राणाद्या एष उदेति प्राणेऽस्तमेतीति' तथा सर्वदेवावागाद्योऽप्यादयश्च यत्र प्राणेरथ च कनाभावरवत्समापिताः स्थिताः 'सर्वप्राणोऽपि तम्' इति श्रुत्यंतरात् तथा यमेनं प्राणं बलेनातिक्रम्य कोपि गंतुं न समर्थः स एव वर्जितः प्राणोऽपि यस्य ब्रह्मणो ध्येयं रूपं तदेव ब्रह्म विद्धीति द्वयोरर्थः ५५१ । ५५२ दशम्या ऐक्यपरत्वात् महावाक्यरूपाया अर्थदर्शयति यदेवे हेति । यच्चिद्रस्तु इह दृश्यमाने पुमदीया दिशरिरेषु सर्वबुद्धि साक्षितयावत्तैतदेवामुत्र परोक्षे पुंश्चादेश्च प्रवृत्तिनिमित्तेषु अन्याकृताद्युपाधिपुवर्त्तते निभेदत्वात् यच्चा मुत्र ईशादिपुवर्त्तते तदेवेह दृश्यमाने पुवर्त्तते निभेदत्वादेवेति द्वयोरर्थः ५५३ । ५५४

लोकेषु सकलेष्वेष स्थितो निद्राविवर्जितैः ॥ ईड्यो देवैर्मनुष्यैश्च स्वर्गमोक्षाभिकांक्षिभिः ४८ अयमप्यात्मनो रूपं सर्वदेवादितिर्यथा ॥ स्वरूपतस्तु तद्रूपं न वक्तुम पिशक्यते ४९ अध्यात्ममधिदेवं वा सर्वभेदविवर्जितम् ॥ तत एतैः प्रकारैस्त्वं विजानीहि महामते ५० यस्माद्रूपादुदेत्येव यत्र चास्तं निगच्छति ॥ सूर्यचंद्रादिकं ते जो यत्र देवाश्च संत्यमी ५१ रथ च केह्यराय द्रुत्सर्वदेव समापिताः ॥ समर्थोऽपि न कोऽप्येन मति क्रम्य ब्रजेत्परम् ॥ एतद्ब्रह्म महाभाग न चिकेतो वधारय ५२ यदेवेह शरीरे पुममतेऽपि रस्य वा ॥ सर्वबुद्धिप्रचाराणां यः साक्षी भेदवाजतः ५३ तदेवामुत्र विज्ञेयमीश सूत्रे विराज्यपि ॥ यदमुत्र तदेवेह चैतन्यं भेदवर्जितम् ५४ यथानमसि नैवास्ति भेदः कोऽप्येककृत्पिणि ॥ चैतन्ये तद्देवान् भेदः कोऽपि न विद्यते ५५ निर्भेदं गगनं यद्ब्रह्म यत्ते ब्रह्मादिना ॥ ईशादिना तथैवैतच्चैतन्यमपि भिद्यते ५६ गंधर्वनगरं यद्देवविभेदकत् ॥ कालत्रयेऽपि त्वस्यैवं विश्वमप्यात्मनो भवेत् ५७ अतो नानेव नैवास्ति ब्रह्म नाना कुतः पुनः ॥ संसारादपि संसारं घोरदुःखप्रदं पुमान् ॥ ब्रजे द्विलोकयेद्यस्तु नानेव च कदाचन ५८ नानैवेति च यो मंदः पश्येत्पापविमोहितः ॥ नरकान्नरकं सोऽयं याति दुःखप्रदं बहु ॥ एकैवैततो ब्रह्म द्रष्टव्यं भेदवर्जितम् ५९ तस्यापि दर्शने यत्स्यात्कारणं तन्न किंचन ॥ बाह्येन पराग्राहीर्णाद्रियाणीति कीर्तितम् ६० मनसैव ततो ब्रह्म ज्ञातव्यं ब्रह्मवादिना ॥ सर्वभेदा विनिर्मुक्तमानं दात्मस्वरूपकम् ६१

निभेदत्वं दृष्टान्तेन स्फुटयति यथेति । एकरूपिणि अस्ति ५५५ उपसर्गविशिष्टो भ्राता एव तत्र भेदं पश्यतीत्याह निभेदमिति । ईशः अव्याकृतं तत्प्रभृत्युपाधिना ५५६ वस्तुतोऽसतामप्युपाधीनां भेदप्र महेतुत्वे दृष्टान्तमाह गंधर्वेति । यद्ब्रह्म कालत्रयेऽसदपि गंधर्वनगरं त्वस्य विभेदकत्वाविशंजलजातमात्मन इत्यन्वयः ५५७ अत इति । अतोऽस्त्वं तत्त्वात् ब्रह्मणि नानेव कल्पितं नानात्वमपि विद्वद्ब्रह्मणास्ति एतद्ब्रह्म नानापरमार्थतो नानात्ववस्तु कुतः स्यादिति पर्थः यो ब्रह्मणि कल्पितं नानात्वं पश्यति स नाना यो निभ्रमणलक्षणं संसारं यातीति ५५८ यस्तु सत्यमेवात्र भेदं पश्यति स नरकमेव पाततीत्याह नानेवेति । फलितमाह एकैवेति । एकयाऽस्त्वं त्वेन ५५९ एकादशम्यर्थं दर्शयति तस्यापीति वक्तिः । अपिः संभावनायां तस्यात्मनो दर्शने कारणं बाह्यं बहिर्मुखं किंचिदापि न संभाव्यते यत ईद्रियाणि पराचो बाह्यस्यैवा ये स्य ब्रह्मणीलानीत्युक्तं प्रथमाध्याये इत्यर्थः ५६० मनसेवेति । ततो बहिर्द्रियायोग्यत्वाद्ब्रह्मवादिना लब्धब्रह्मोपदेशेन अधिकारिणामनसानीष्कामेनैवादितीयब्रह्मावरणमपनेयमित्यर्थः ५६१

तस्यभेदराहित्यमेवस्फुटयति नहीत्यादिना । गगनवदेकरूपेब्रह्मणिस्वाभाविकनानात्वंनसंभवतीत्यर्थः ५६२ परतइति परतउपाधितआरोपितोयोभेदःसोभेदरूपएवबोध्यः ओपाधिकभेदस्योपाधि
मात्रनिष्ठतायाःप्रसिद्धत्वात् यथाघटमठाविप्रयुक्तोगगनभेदानगगनंस्पृशतिकिंतुघटादिव्यवृत्तिरुत्पत्तिरिति ५६३ किंचोपाधयोपिवस्तुतोत्रह्मणःपृथक्सत्ताकाइत्याह अपिभिन्नामिति । किंचिदपि
ब्रह्मणोभिन्नविविक्तसत्सत्ताशालिनभवति तथाचासतानृशृंगसाम्यंयतेनतेनोपाधिनासर्वेषामात्मभूताब्रह्मणःसकाशाद्भेदःकथंस्यादित्यर्थः ५६४ फलितमाह तस्मादिति । तस्मात्शास्त्रसंस्कारव
त्वेनसूक्तंमुष्पदिष्टंतत्तथातेनमनसैर्विनिर्दत्तात्मरूपंद्रष्टव्यं भेददर्शनंदोषस्योक्तत्वादित्यर्थः ५६५ द्वादश्यर्थमाह अयमितिद्वाभ्यां । अयमद्वितीयत्वेनवर्णितआत्माजीवरूपेणमनुष्याणांहृदिस्थित
स्तस्यचमनुष्यहृदयस्यप्रायेणांगुष्परिमितत्वात्सोपितदवच्छेदेनांगुष्ठमात्रइत्युक्तइत्यर्थः ५६६ अंगुष्ठमात्रइति । तंहृदयांतःस्थमंगुष्ठमात्रंपुरुषंसर्वेशानरूपेणयोजनीयात्तस्यजुगुप्सापदोक्तंसंशयादि
कंनभवतीत्यर्थः ५६७ त्रयोदश्यर्थमाह अंगुष्ठेतिद्वाभ्यां । अंगुष्ठमात्रःसर्वेशानःस्वयंज्योतिर्निर्भूमाग्रिवदेदीप्यमानःअथःपदोपलक्षितकालत्रयेप्येकरूपस्तिष्ठतीत्यर्थः ५६८ नास्येति । अस्यात्म

नहिब्रह्मणिनानात्वंविद्यतेस्वयमेवतत् ॥ एकरूपेकथंतस्यात्सर्वदागगनोपमे ६२ परतोयत्रनानात्वंतदनानात्वमीरितम् ॥ यथैवगगनेतत्स्यान्निर्मितंहिघटादि
ना ६३ अपिभिन्नंकिंचित्तुसदास्तिब्रह्मणःसदा ॥ असताकेनभेदःस्यातेनस्वात्मस्वरूपतः ६४ तस्मान्निर्द्वैतमेवैतद्ब्रह्मव्यंमनसैवाहि ॥ शास्त्रसंस्कारसूक्तेनह
दिस्थेनात्मनःसदा ॥ यतो नानात्वदृष्टौस्याद्दोषःप्रागेवकीर्तितः ६५ अयमात्माजीवरूपोमनुष्याणांहृदिस्थितः ॥ अंगुष्ठमात्रंहृदयंतेषांप्रायःप्रकीर्तितम् ॥ अं
गुष्ठमात्रस्तेनायंहृदयस्थोभवेत्सदा ६६ अंगुष्ठमात्रःपुरुषोमध्येस्तिहृदयस्याहि ॥ ईशानोभूतमव्यस्ययज्ज्ञानात्संशयादिन ६७ अंगुष्ठमात्रईशानःस्वयंज्यो
तिर्हृदिस्थितः ॥ कालत्रयेप्येकरूपोनविपर्येतिकहिंचित् ६८ नास्यभेदोस्ति कुत्रापिचैतन्यैकरूपपिणः ॥ यथाजलस्यसर्वत्रद्रवस्नेहस्वरूपिणः ६९ उच्चैर्निप
तितंयद्वद्यातिनीचैःपयःसदा ॥ भेदवानपिचात्मेवंमंतव्योभेदमाव्रजेत् ७० मेघान्निपतितंनीरंसमेवाविषमेस्थले ॥ पर्वतानपिसंप्राप्यततोनिर्ग्राभुवंव्रजेत् ७१
एवंकर्मनिमित्तेननानायोनीःसमाव्रजन् ॥ आत्मात्रब्रह्मविज्ञानादेकतांयातिसर्वथा ७२ यथाजलंस्थलेशुद्धेशुद्धमेवावतिष्ठते ॥ कलुषंगैरिकादीनांसंयोगादपि
द्रजेत् ७३ एवमात्मासदाशुद्धोविशुद्धमेवनासिस्थितः ॥ रागादिसहिततद्दशुद्धश्चभवेदयम् ५७४

नश्चिदेकरूपस्यकुत्रापिदेशेकालेवाभेदोनास्ति यथासर्वत्रजलंद्रवादिरूपमेव नभिन्नमित्यर्थः ५६९ चतुर्दश्याअर्थदर्शयति उच्येति । यथापयोजलंमेघेभ्यउच्चैरुच्येपुपर्वतःशिवरादिदेशेषुनिपतितं
सन्नीचैर्यातिविशीर्यतेइतिपावत् एवंभेदवान्भेदनदृष्टआत्मापिबोध्यः किंतुस्यभवतीतिचेत्शृणु भेदमात्रेदिति । भेदंविदारणंनानापोनिभावंगच्छेदितिभाष्यानुसारेणार्थः ५७० फलितार्थमाह
मेघादितिद्वाभ्यां । यथापर्वतोपसमेविषमेवाज्ज्वलंदेशेमेघान्निपतितंनीरंपर्वतात्पर्वतस्यमध्यादिभागान्प्राप्यततोपिनिर्ग्राभुमिव्रजति निम्नाभूमिस्तस्यविश्रामस्थानमितिपावत् ५७१ एवमिति ।
यथोक्तोदृष्टांतस्तथाभेददर्शनलक्षणोच्चनिपातप्रयुक्तनानापोनिभ्रमणलक्षणोवैशरणं प्रजन्सत्तात्मात्रज्ञानात्मिकांविश्रामभूमिंप्राप्यएकतांभूमानंदरूपांविश्रान्तिव्रतेदित्यर्थः ५७२ चतुर्थवह्यंत्या
याअर्थमाह यथाजलमिति । यथाशुद्धदेशेपतितंजलंशुद्धमेवतिष्ठति तस्यहिमालिङ्गंगैरिकादिवेशसंसर्गकृतमेव तथास्वतःशुद्धस्यात्मनःशुद्धाध्यामंतःसम्पूर्णमलिनधीभिस्तस्यान्यथादर्शने
पितत्स्वरूपस्यनकापिस्तितिरितित्रयाणांभावः ५७३ । ५७४

५७५ पंचमवद्वयात्मामवतारयति मुञ्जितलमितिपङ्क्तिः । यथास्वभावतःशीतलमपिनीरंवह्नियोगादुष्णंजायतेतथास्वभावतःमुखरूपोप्यात्मादेहयोगाद्दुःखीभवतीति ५७६ नचिकेतश्चि । हेनाचिकेतस्ततोदेहस्यदुःखेनावयव्यतिरेकदर्शनात्कारणाज्ञानसहितस्थूलसूक्ष्मरूपंशरीरद्वयंदुःखहेतुरित्यर्थः ५७७ तत्रकारणज्ञानंनसाक्षाद्दुःखहेतुः किंतुविषयसंबन्धजमंकुरादिद्वारेवमूक्ष्मादिदेहद्वयद्वारात्याह बीजमिति ५७८ तत्रापिसूक्ष्मदेहःस्थूलदेहंविनाभोगदहत्याह माययेतिद्वयां । तत्रयःसूक्ष्मोदेहःसमायायाःकार्यमायानाशमंतराऽविनाशीचस्थूलदेहाश्रयेणवात्मनोभोगहेतुश्च कीदृशस्यात्मनःतत्रशरीरद्वयेतादात्म्याभ्यासंगतस्येतिद्वयोरर्थः ५७९ । ५८० स्थूलदेहिति । तेनस्थूलदेहस्यभोगलिंगद्वारात्मवैशद्यदेशत्वेनअत्रस्थूलदेहोऽयंपुरुषःशास्त्राचार्यप्रसादादतिविशेषोपिभवति तस्मात्तदात्मवैशद्यत्वात्प्रयोजनमभिसंधायतंस्थूलदेहवर्णयामीत्यर्थः ५८१ अवतारितां व्याचष्टे पृथ्यतेइतिविशत्या । पुरुषपदंसूक्ष्मशरीरवाचकंमधुब्राह्मणादोप्रसिद्धं धातवस्त्वगादयःसप्तप्रसिद्धाअन्नादिरसश्चेतैःपूर्णमाणावलक्षणव्युत्पत्तिसमन्वयोदतत्स्थूलशरीरंपुरमित्युच्यतेअथवापथालौकिकंपुरमीशेनस्वाभिनाराजादिरूपेणसमन्वितंतद्वत्पृष्णेनप्रभुणासमन्वितत्वाद्गोण

स्वभावःस्वच्छतायद्वदपांचसर्वदेवहि ॥ आत्मनोपितथैवैषास्वच्छतापरिकीर्तिता ५७५ सुशीतलयथानीरंवह्नियोगात्प्रजायते ॥ उष्णमात्मासुखंतद्रुदुःखीदेहस्ययोगतः ५७६ नचिकेतस्ततोदेहोद्विविधोपिसकारणः ॥ दुःखस्यकारणंष्टोब्रह्मविद्विर्महात्मभिः ५७७ बीजंयथाफलायस्यान्नांकुरेणविनाकचित् ॥ एवंदेहंविनामायानदुःखायकदाचन ५७८ माययाजायतेदेहःसूक्ष्मोयोनविनश्यति ॥ मायानाशंविनायोयंसूत्रमित्युच्यतेबुधैः ॥ संसारपटनिर्माणेसर्वेषामिहदेहिनाम् ५७९ स्थूलदेहंसमाश्रित्यसहिभोगंप्रयच्छति ॥ आत्मनस्तत्रतादात्म्यमन्यमानस्यसर्वदा ५८० स्थूलवपुषितेनायंविभातिविशदःपुमान् ॥ गुरुशास्त्रोपदेशेनतस्माद्देहंवदामितम् ८१ पूर्यतेपुरुषेणैतद्भातुमिश्रतथैवहि ॥ त्वगादिभिस्तथैवान्नपानजातरसैर्मुहुः ॥ पुरंशरीरंतेनैतत्पूर्णशेनसमन्वितम् ८२ द्वारवद्वियथालोकेपुरंभवतिसर्वतः ॥ अधिष्ठितंचकेनापिभोगिनाप्रभुणागृहम् ८३ तद्वदेकादशद्वारमिदंदेहमुदाहृतम् ॥ सप्तद्वाराणितस्योर्ध्वमधस्ताद्वेच संस्थिते ८४ उदरेदशमंनाभिच्छिद्रमुक्तमनीषिभिः ॥ कपालत्रयसंधिस्थमुक्तमेकादशंसदा ८५ सरस्वतीगतायत्रनित्यंप्रच्छन्नचारिणी ॥ ऊर्ध्वंयथाव्रज न्योगीव्रजेर्दाचिपमंजसा ८६ जन्मश्चन्यःपुमानिन्द्रःस्वयंज्योतिःसदैवयः ॥ वर्जितःकुटिलेनान्यचेतसाजडरूपिणा ८७ अधितिष्ठतिसर्वज्ञःकरणैरपिवर्जितः ॥ इदंपुरंसदादेवैवागाद्यैरप्यधिष्ठितम् ५८८

मत्स्यपुरत्वमित्यर्थः ५८२ लौकिकपुरसाम्यमेवप्रपंचयति द्वारवदिति । यथागृहंप्रभुणागृहस्वाभिनाऽधिष्ठितं तथाकेनचित्स्वाभिनाधिष्ठितंचलौकिकंपुरंभवति ५८३ तत्रद्वारवत्स्वरूपंसा म्यमस्यस्फुटमित्याह तद्वदिति । सप्तश्रोत्रेनत्रनासिकायुगानिमुखंचेति द्वेपायुपस्थरूपेदशमीनाभिःशिरोमध्यद्वारंत्वेकादशमितिद्वयोरर्थः ५८४ । ५८५ सरस्वतीति । यत्रकपालत्रयसंधिस्थएकादशेद्वारेसरस्वतीमुपुन्नारूपवाहतिप्रच्छन्नचारिणीअपोगिभिर्दुर्लक्ष्याययासुपुन्नारूपसरस्वत्याऊर्ध्वंगच्छन्पयोगीअचिरायुपलक्षितंदेवयानंपंधानमाक्रामतीत्यर्थः ५८६ तदधिष्ठितारं दर्शयति जन्मेति । जन्मादिविकारशून्यइन्द्रःपरमेश्वरःस्वयंप्रकाशत्वाजडतायास्वतोभिजेनचेतसामनसावर्जितः स्वभानेतदनपेक्षइतिपावत् कीदृशेनकुटिलेन सत्तादिप्रदमात्मानंविहापयिष्यामिभिरुत्पन्नकौटिल्यशालिना ५८७ सदेवोऽयंपुरस्ववागाद्यैर्नगरवासिसमैर्भुतस्याधिष्ठितेत्याह अधितिष्ठतीति ५८८

सदेवोवस्तुतः सर्वकर्मरहितत्वादानंदरूपत्वाच्चकल्पितेन कर्मणा उक्तं पुरनानां क्लेशागारसंपायापिशोकादिनिर्मुक्तइत्याह संपाद्येति । स्पष्टम् ५८९ वस्तुतः शोकादिरहित्वेऽप्यपत्तिदर्शयति शो
कइति । स्पष्टम् ५९० यएवंविणितः पुरुषः स एवत्यत्पृष्टं यमां चतीतं तत्त्वमित्याह आनंदात्मेति ५९१ अयमधिकारो नित्यमुक्तात्मरूपेण नित्यमुक्तरूपोपेतद्विज्ञानात्कल्पितमज्ञानरूपव्यं
जन्मपुनर्मुक्तत्वव्यवहारमाश्रयनीत्याह एतदिति ५९२ यथा भाग्यवान् लोके सुखं प्राप्य पुनः सुखी भवेत्तथा विद्वान्मुक्त एव मुच्यते इत्याह सुखादिति स्पष्टम् ५९३ आत्मनो नित्यमुक्तात्स्फुटयि
तं वंधपदेन क्रियते वा दिनावेष्टनं विवक्ष्यते किं वा संसर्ग इति विकल्प्यतत्र नायस्य भूतत्वव्याप्यत्वादात्मनो गगनवत्पूर्णत्वादित्याह बंधनमिति । बंधनात्मको बंधो मूर्त्तानां परिच्छिन्नानां घटादीना
मेव दृष्टो न गगनादाविति ५९४ न द्वितीय इत्याह संयोगेति । संयोगादिसंबंधरूपं बंधनं यद्वादिभिः कल्पितं तत्सत्सत्यमेव न भवति कल्पनामात्रत्वादेवेत्यर्थः ५९५ संयोगादेः कल्पनामात्रत्वमप्रा
माणिक्येन स्फुटयितुं तत्र प्रत्यक्षं तावन्नास्तीत्याह संयोगइति । वस्तुनी अनुयोगिप्रतिषेधो गिरूपे विज्ञाय विशेषणावहितचित्ता रूपेणावधार्यताभ्यां पृथग्भूतः संयोगादिर्न दृश्यते तस्मादनुपलंभादिप्रसं
योगादिः पदार्थोऽत्र वस्तुस्वरूपेनास्तीत्यर्थः तथाहि देहादिरूप इत्यत्र प्रतिपोग्यनुयोगिनोर्देहपुरुषयोः स्वरूपविवेके क्रियमाणे संयोगपदार्थः पृथग्दृश्यते एवं समवायोपि ५९६ नानुमानमिति ।

संपाद्य कर्मणा स्वेन सर्वकर्मविवर्जितः ॥ आनंदात्मा स्वरूपेण न शोचति कदाचन ५८९ शोको दुःखसमुत्थः स्यादुःखं संगसमुद्भवम् ॥ निःसंगः पुरुषः केन शोकं
च्छेदकारणम् ९० आनंदात्मा स्वयं ज्योतिर्विशोको यः पुरःस्थितः ॥ धर्मादिरहितं रूपं स एवैतन्न संशयः ९१ एतद्विज्ञानतः सोऽयं विमुक्तः स्वात्मरूपतः ॥ अ
ज्ञानबन्धनाद्दृष्टो मुच्यते त्रयवाद्दृशः ९२ सुखात्सुखं यथैवायं लौकिकः पुरुषो ब्रजेत् ॥ विमुक्तस्तद्देवात्मा पुनरेव विमुच्यते ९३ बंधनं हि भवेद्बन्धो मूर्त्तानां जडरू
पिणाम् ॥ घटादीनामयं दृष्टो गगनेन कदाचन ५९४ संयोगसमवायादिकल्पितं बंधनं हियत् ॥ वादिभिर्न भवेत्सत्त्वकल्पितत्वेन हेतुना ५९५ संयोगः समवायो वा
प्रत्यक्षो नैव दृश्यते ॥ विज्ञाय वस्तुनीयस्मात्तस्मान्नैषोत्रविद्यते ५९६ नानुमानमतोत्रास्ति ग्रहे किंचन कदाचित् ॥ शब्दस्तु न रं गं दौ पक्षपातविवर्जितः ५९७
न च ब्रह्मस्य च नंतयोः सत्येऽस्ति किंचन ॥ प्रमाणांतरमेतस्माद्दुरापास्तं कथं भवेत् ५९८ गगनादौ ततो नैतौ विद्येते जडवस्तुनि ॥ भविष्यतः कथं त्वेतावमूर्ते ज्ञान
रूपिणि ५९९ देहादिनापियः कश्चिद्विषयः संबन्धो दुर्भणः स्थितः ॥ आनंदात्मनिसोऽप्यत्र विद्यते न च वस्तुतः ६००

अनः प्रत्यक्षायोग्यत्वात् त्रयसंयोगादिस्वरूपविषयकग्रहणे साध्येऽनुमानमपि न प्रवर्त्तते न हि प्रत्यक्षेण केनापिरूपेणागृहीतेऽनुमानं प्रवर्त्तते तथा च न्यायभाष्ये नानुपलब्धे न्यायः प्रवर्त्तते इति । श
ब्देऽपि द्विविधः लौकिकोऽपि दृश्य तत्र नायस्तेत्यप्रमाणांतरानुग्रहेणैवार्थसाधकत्वे दृष्टेरित्याह शब्दास्त्विति । पक्षपातः प्रमाणांतरानुग्रहस्तद्विजितः शब्दोऽपि प्रमाणस्यात्तदानुरक्तमादावपि
स्यादित्यर्थः ५९७ न द्वितीय इत्याह नचेति । तयोः संयोगसमवायोः । एवं प्रत्यक्षादित्रयाभावे तदुपजीविनामृपमानादिप्रमाणांतराणां संभावनादुरतो निरस्तेत्याह प्रमाणांतरमिति ।
एतस्य उक्तस्य उपजीव्यप्रमाणत्रयस्याभावात् ५९८ तथा च उक्तरित्या संयोगादेः संभवो जडेऽपि दृश्ये पुनर्वक्तव्यः तदा दृष्ट्यात्मनिसर्वानिरेतदसंभवः किमु वा च इत्याह गगनादाविति ५९९
अस्तु तर्हीनं च नीयः संबन्ध इति चेन्न तस्यापि योग्ययोग्येन संबध्यते इति न्यायेनानिर्वचनीयदेहादिष्वेव सत्त्वादित्याह देहादिनापीति । यः कश्चिदुर्भणः अनिर्वचनीयः संबन्धः सोऽपि देहादिनेवानिर्व
चनीयेन सह स्थितः अत्रानंदरूपेण न्यायमिव वस्तुतः विद्यते इति योजना ६००

फलितमाह तत इति । ततः संबंधस्य दुर्निरूपत्वात् सदाबंधनशून्यत्वेन मुक्तोऽप्यात्मा कल्पितबंधात्मिकां मायामात्मबोधेन निघ्नं पुनर्मुच्यते इत्युक्तः ६०१ एवं निरावरणात्मनः प्रभावं वर्णयतो हं सहत्यादेर्मंत्रस्यार्थबोडशभिर्निरूपयंस्तत्र हंसपदार्थसमन्वयं दर्शयति आग्नेति द्वाभ्यां । तत्रार्थस्फुटम् ६०२ सूर्येति । अथवा प्राणः प्रजानामुदयत्वेपसूर्यः इति श्रुतं तत्राद्दृष्टिश्च प्राणात्मकसूर्यरूपेण त्रिलोकीभासकत्वात् सूर्यवाचकं हंसपदेनात्मोक्त इत्यर्थः ६०३ शुचिपदादिपदप्रयार्थमाह शुचाविति । शुचौ शुद्धे यथालोके सुवर्णप्रियं तद्वत्प्रियत्वादयं महेश्वर आत्मा धनवाचकवमुपदेनोक्तः तथा हृदयाकाशोऽप्यात्मरूपेण बाह्याकाशे सूर्यादिरूपेण स्थितत्वादांतरिखासी प्रोक्त इत्यर्थः ६०४ तथा यमेवात्मा धियज्ञो ह्योतृ संज्ञकः अस्त्विप्रपेण वेद्यां संस्कृतभूमौ तिष्ठतीत्याह यज्ञेति ६०५ अथ वा प्राणाग्निहोत्रादिविधया अन्नभोक्तृत्वादयमात्मा होतृत्युक्तः वेदिसममध्यच्छिद्रवति हृदये सूर्यमंडले वा स्थितत्वाच्च वेदिपदित्युक्त इत्याह आत्मा प्राविति । आत्मा प्राग्भोक्तृरुपाग्रायतः सर्वमन्नं जीवनहेतुभूतं जुहोति ततो भोक्तात्मा होतृति कथितः हृदि बिबेवामध्यतो मध्ये वेदिसमं पच्छिद्रं तत्र यतः श्रितस्ततो वेदिपदित्युक्त इत्यर्थः ६०६ दुरोण इति । द्रोणपदं छांदसदकारोत्तरोकारागमेन

ततो बंधनशून्यत्वादिमुक्तः सर्वदैवसः ॥ विमुच्यते पुनर्मायानाशादात्मप्रबोधतः ६०१ आत्मप्रबोधतो यस्माद्व्यतिरिक्तविद्यामयं पुमान् ॥ तस्माद्वंस इति प्रोक्तः पंडितैर्वेदवादिभिः ६०२ सूर्यरूपेण बालो कत्रयमिदं तिसर्वदा ॥ प्राणो बहिः श्वरस्तेन हंस आत्मानि गद्यते ६०३ शुचौ तिष्ठति सर्वात्मा हृदि वा गगनेऽपि वा ॥ वसुभूतः सुवर्णेन सदृशो वै महेश्वरः ॥ अंतरिक्षे हृदये वा होवैषो वतिष्ठते ६०४ यज्ञकर्मणि देवो यं होतृरूपेण सर्वदा ॥ वेद्यां तिष्ठति सर्वात्मा यजमानप्रमोदकः ६०५ आत्माग्रौ सर्वमेवात्र जुहोत्येव यतस्ततः ॥ होतात्मा कथितो भोक्ता हृदि बिबेव वा श्रितः ॥ वेदिवन्मध्यतश्छिद्रे प्राणिजीवनहेतुके ६०६ दुरोणे द्रोणकलशे गृहे वा गृहमेधिनाम् ॥ तत्र सीदति सोमो यमतिथिर्यज्ञकर्मणि ६०७ अज्ञातकुलगोत्रो वामध्यान्हादिसमागतः ॥ अत्रार्थार्थो मानवो यः सोतिथिः परिकीर्तितः ६०८ नृपुना नाविधैरूपैरेष तिष्ठति देवराट् ॥ नानेन्द्रियसमुत्थानैर्वीर्यैर्भोक्तात्मनापि च ६०९ वरंसम्यक् सुखं प्रोक्तं तत्र तिष्ठत्ययं पुमान् ॥ आनंदं आत्मा स्वयं ज्योतिः स्वस्मिन्नेव स्वयं प्रभे ६१० ऋतं कर्म समुद्दिष्टमवश्यं फलदायियत् ॥ तत्र तिष्ठत्ययं देवः फलरूपेण सर्वदा ६११ आदित्यपुरुषस्यांतर्द्वेर्वापि व्यवस्थितम् ॥ व्योमयतत्र संस्थान आनंदात्मैव केवलः ६१२

दुरोणेत्याकारकंसत्यज्ञे सोमरसाधारे कलशे मुख्यवृत्त्यावर्तते तेन कलशेनातिथिः समागच्छत् कलशेनासाधर्म्येण सद्गुणिनां गृहेऽपि गौण्यावर्तते तथा च सोमयागेऽतिथिवत्पुज्यत्वाद्गृहात्मा कसोमररूपेण द्रोणकलशेऽयमात्मा सीदति तिष्ठति तथा प्राप्तिरिति रूपेण गृहमेधिनां गृहे सीदतीत्यर्थः ६०७ प्रसिद्धातिथिर्निरूपयति अज्ञातेति । वाशब्देन ज्ञातकुलगोत्राणामाचार्यकृत्विगादीनां परिग्रहः स्फुटमन्यत् ६०८ नृपिविति । तथा यमात्मानृपुतिष्ठन् ज्ञायते कैः नानेन्द्रियेभ्यस्तमुत्थानमादुर्भाषो येषां तथा विधेर्वीर्यैः शक्तिविशेषैः तेषां मर्त्योऽपि भिन्नं सत्त्वात् तथा भोक्तृरूपेण च तथा च स्मृतिः 'सुखं दुःखं भवाभावः' इत्याद्या क्षेत्रज्ञाणां विमां विद्धि' इति च ६०९ वरमिति । तथा यमात्मा वरपदोक्तसंम्यक् सुखे भूमाख्ये स्वरूपे तिष्ठति स भूमा कस्मिन्पतिष्ठतिः स्वेमहिम्नीति श्रुतं तत्रात् ६१० ऋतमिति । तथा यमात्मा ऋतपदेन सत्पवाविनामवश्यं भाविकलक्षणाधर्म्येण लक्षितं कर्मणि फलरूपेण तिष्ठतीत्यर्थः ६११ आवित्येति । तथा यमानंदरूप आत्मा तत्र संस्थानः सम्यक्स्थितिमान् तत्र कुत्र यद्योमाकाशं सूर्यमंडलं ततः स्थस्य पुरुषस्य सूक्ष्मसमष्टिरूपस्यांतः शुद्धेः सूक्ष्मपट्टिरूपमावावंतर्गुहासंज्ञकं व्यवस्थितमिति ६१२

उदकेभ्य इति । तथा यमात्माद्रूपपदोक्तद्विरप्यगमरूपेण उदकेभ्यः अप्यधानेभ्यः सूक्ष्मभूतेभ्यो जातः । तथा गोपदोक्तसूर्यकिरणेभ्यो मेधात्मनापरिणतेभ्यो जलरूपेण जात इत्यर्थः ६१३ ऋतेति । तथा यमात्माऋतपदोक्तात्फलारंभोन्मुखात्कर्मणः सकाशात् सुखादिप्रदानाविधेर्हादिरूपेण जायते । तथा च योगसूत्रं ' सति मूले तद्विपाक्रे जात्यायुर्भोगाः ' मूले अविद्यादिक्लेशरूपे सति अबाधिते तस्य कर्मणः फलानि जात्यादिरूपाणि भवन्तीति तदर्थः ६१४ अद्रेरिति । तथा यमात्मा चतुराननवधोरूपेण सुमेरुरूपपर्वताद्रूढलयात्मककमलकर्णिकाभूताज्जातः कीदृशान्मेरोः उल्बतश्चतुराननात्मकगर्भप्रादुर्भावेजरायुस्थानीयात् ' गर्भाशयोजरायुः स्यादुल्बं च ' इत्यमरः । अदिजा इति टावंतमित्यभिप्रेत्य हिमाद्रेश्च गिरिजा रूपेणापमुत्पन्न इत्याह अथवेति ६१५ किंबहूक्तेनेति । ऋतपदोक्तकर्मफलान्मकं पावज्जगत्तत्सर्वबाधासामानाधिकरण्येन ब्रह्मेवेत्यर्थः ६१६ अथात्मनो धिममेलिगमुपदिशतस्तृतीयमंत्रस्यार्थमाह आत्मायमिति । अपमात्मा सर्वेषां हृदयस्थः सन् प्राणाख्यं वायुमुर्ध्वं नयति अपानाख्यं तु पतयत्यधः अस्त्विति सिद्धं तितथा च प्राणापानविधरणमात्मनो लिङ्गमिति ६१७ अंगुष्ठेति । तथा यमात्मा हृदयस्य मध्ये अंगुष्ठमात्रे आसीनः सन् वामनः परिच्छिन्नपरिमाण इव भासमानः । यद्वा वामानां

उदकेभ्यस्त्वयं जातो ब्रह्मणो वपुराश्रितः ॥ गोभ्यश्चापितथैवायं नीरूपोन्नरश्मिमतः ६१३ ऋतरूपादयं जातः सर्वदा कर्मणः फलात् ॥ सुखदुःखफलानेकदेहेन्द्रियविभेदशान् ६१४ अद्रेर्मैरोरयं जात उल्बतश्चतुराननः ॥ अथवा हिमवन्नाम्नो गिरिजा रूप एव सः ६१५ किंबहूक्तेन निखिलंचराचरमिदं जगत् ॥ ऋतं कर्म फलं सर्वं ब्रह्मैवैकं न चापरम् ६१६ आत्मायं सर्वजगतां हृदये सर्वदा स्थितः ॥ ऊर्ध्वं प्राणं नयत्येषो ह्यपानं प्रत्यगस्यति ६१७ अंगुष्ठमात्र आसीनो वामनो हृदयस्य हि ॥ मध्यतश्चाप्युपास्योयं वागाद्यैर्विश्वदैवतैः ६१८ यदा शरीरतो याति बहिर्मरणकर्मणा ॥ शरीरस्थस्तदा तस्मिन् देहे किं परिशिष्यते ६१९ देहः काष्ठसमो यस्मादस्य निर्गमने भवेत् ॥ तस्मान्न किंचिदप्यत्र चैतन्यमवाशिष्यते ६२० यदेतद्देहसंस्थानं चैतन्यं भेदवर्जितम् ॥ तदेतद्भवता पृष्ठं धर्मादि रहितं हियत् ६२१ न प्राणेन नापानेन मर्त्यो जीवति कश्चन ॥ इतरेण तु जीवंतियस्मिन्नेता बुपाश्रितौ ६२२ प्राणापानौ ततो नात्मरूपौ कस्यापि देहिनः ॥ किंतु यस्मिन् भवितौ मूर्च्छादौ संप्रतिष्ठितौ ॥ श्वासाद्यलाभरूपायां स आत्मा सर्वदेहिनाम् ६२३ धर्माधर्मादिनिर्मुक्त एष आत्मा मयेरितः ॥ प्रियहृष्टेन मनसा तुभ्यं हि नाचिकेतसे ६२४ प्रवक्ष्यामि त्वया पृष्ठमिदानीं परमं वरम् ॥ आत्मा त्रमरणं प्राप्य यथा भवति तच्छृणु ६२५

प्रशस्तफलानां नापकः सर्वदेवैर्वागादिरूपे रूपास्य उपजीव्यः ६१८ चतुर्थस्य मंत्रस्य देहादिस्थितिप्रयोजकत्वं मात्मा त्रिंशदंशोऽर्थमाह यदेति । अपमात्मा शरीरस्थो मरणप्रयोजकं कर्मणा विक्षंतं पदोक्तं शरीरतो बहिर्गमनं करोति तदा एतद्देहस्थिति कारणं किं शिष्यते न किंचिदपि यतः काष्ठवद्देहादिद्योगो देहोऽस्यात्मनो निर्गमने भवति अतो ज्ञायते एतद्देहस्थिति हेतुभूतं चैतन्यं नावशिष्यते इति द्वयोरर्थः ६१९ । ६२० यदेतदिति । यच्चैतद्देहस्थितिप्रयोजकं चैतन्यं तदेव तत्त्वपृष्ठमद्वितीयं ब्रह्मेत्यर्थः ६२१ ननु देहस्थितिप्रयोजकत्वं प्राणेऽतिप्रसक्तमित्याशंक्य स्वधारणेऽप्यशक्तस्य परधारणकथा व्याहतेति दर्शयन् पंचमं पठति न प्राणेनेति ६२२ एतत्तात्पर्यमाह प्राणापानाविति । ततः पराप्युक्तत्वात् प्राणापानावात्मरूपावात्मनोरूपं स्वपरस्थितिप्रयोजकत्वं धारयितुं योग्यो न भवतः किं त्वेतौ प्राणापानौ यत्र कारणमिति श्रुतौ लीनो भवतः कदा श्वासाद्यलाभरूपायां श्वासाद्यदर्शनोपलक्षितायां मूर्च्छामरणादिपदवाच्यापामवस्थायां स एतत्कारणभूतं तत्त्वमेव सर्वदेवात्मा त्वेत्यर्थः ६२३ पृष्ठ्यादिद्वयस्यार्थमाह धर्माधर्मैक्येकादशभिः । एवं शुद्ध आत्मा तुभ्यमुक्तः अथ यत्त्वया त्मनः परलोके सत्त्वं पृष्ठं कीदृशं परमं वरं त्रयाणां वराणां मध्येऽप्यवरत्वेनोपन्यस्तं तदिदं शृण्विति द्वयोरर्थः ६२४ । ६२५

अ. पु.

॥ २४ ॥

योनिमिति । मरणे आत्मनः अस्थं तोच्छेदो न भवति किंतु केचिज्जंतवो जंगमशरीरलाभाय योनिं योऽप्युपलक्षितं जंगमबीजभावं प्राप्नुवति केचित्स्थायवरभावाय स्थायवरबीजभावं तत्र च कर्मकायिकादिश्रुतपदलक्षिताभावना च व्यवस्थापिकेत्यर्थः ६२६ तत्र कर्मणो व्यवस्थापकतां स्फुटयति पुण्याधिक्यादिति त्रिभिः । पापापेक्षया पुण्याधिक्यं जंगमदेहप्रयोजकं पुण्यापेक्षया पापाधिक्यं तु स्थावरत्वस्य तथा जंगमेष्वपि पुण्यतारतम्यं कीदृशं तद्विषयगर्भात्तदेहेषु र्मज्ञानादितारतम्यप्रयोजकमिति द्वयोरर्थः ६२७ । ६२८ येषां पुण्यमणुवत्पापं पर्वतवत्तथावरा भवन्तीत्याह पुण्यमिति । स्तब्धं गमनादिस्वातंत्र्यपरहितं जीवितुं शीलं येषां तथा ६२९ श्रुतस्य कर्मानुष्ठानद्वारा व्यवस्थापकतां स्फुटयति पुण्यं वेति । वृद्धेभ्य आत्मत्वाभिमतैभ्यः पितृप्रभृतिभ्यः पुण्यं पातकं वाप्यत्कर्त्तव्यतया श्रुतं तदुत्थं भावनया तदेव पुण्यादिकमनुष्ठाय तदनुरूपं जन्मलभंते पुनश्चादृशरुच्यतादृशं कर्म कुर्वन्तीति द्वयोरर्थः ६३० । ६३१ एतदेव स्फुटयति पापिनामिति । स्पष्टम् ६३२ हिरण्यगर्भशरीरमपि पुण्यपापोभयारब्धमिति दशायितुं तत्र सोऽविभेदिति श्रुतिप्रसिद्धमयानुमितपापलेशारब्धत्वमाह बालाग्रेति । बालाग्रशतभागेन तुल्यमिति शेषः पूर्वशरीरिणि सवैशरीरीप्रथम इति प्रसिद्धे ६३३ वर्णितात्मा सत्तापापं पर्ववसानमाह ब्रह्मा

योनिमन्ये प्रपद्यंते जंगमत्वादेहिनः ॥ स्थावरत्वं परेयांति यथा कर्म यथा श्रुतम् ६२६ पुण्याधिक्याद्भवंत्येते जंतवो जंगमात्मकाः ॥ पापाधिकाश्च सततं भवंति स्थावरा अपि ६२७ जंगमेषु च पुण्यस्य तारतम्याद्भवंत्यमी ॥ ब्रह्मादयश्च कीर्त्ताः सर्वे वै शरीरिणः ६२८ पुण्यं स्वल्पांशतो येषां पापं पर्वतवत्स्थितम् ॥ ते दुःखबहुला एते स्थावराः स्तब्धजीविनः ६२९ पुण्यं वा पातकं वापि करणीयतया पुरा ॥ पित्रादिभ्यः स्ववृद्धेभ्यः श्रुतं जन्मांतरे यथा ६३० तथा तत्समनुष्ठाय जातास्ते तादृशाः पुनः ॥ कुर्वन्ति च तथैवैतच्छृण्वन्ति च पुनः पुनः ॥ कुर्वन्ति च तथैवैतत्स्वदेहेन पुनः पुनः ३१ पापिनां पातकस्यैव श्रवणे करणेऽपि च ॥ प्रीतिरुत्पद्यते तद्ब्रह्मर्मस्य च महात्मनां ६३२ बालाग्रशतभागेन पापं पूर्वशरीरिणि ॥ पुण्यं पर्वतसंकाशं विद्यते परमेश्वरे ३३ ब्रह्मादिस्थावरांतो यं पुण्यपापफलात्मकः ॥ संसारः कर्मतो जातस्तच्च पूर्वशरीरतः ६३४ पूर्वशरीरिनैवैतदस्यात्मनि विद्यते ॥ आत्मा स्तितत एवायं शरीरांतरभाक् पुमान् ६३५ अतः प्रश्रद्धयेत्येतदेकमेवात्मनो वपुः ॥ पृष्ठं तन्मिलितं कृत्वा गुह्यं ब्रह्मसनातनम् ॥ अस्ति तामभिधायैवं यम आहानयादिशा ६३६ योजागर्ति पुमाने पुस्वप्रकाशचिदात्मकः ॥ कामकामं बहुविधं पुत्रक्षेत्रादिरूपकम् ॥ निर्मिमाणः सदा स्वप्ने सर्वेषामिह देहिनाम् ६३७

दीति । एवं सर्वसंसारस्य पुण्यपापोभयारब्धत्वात् पुण्यपापोश्च पूर्वशरीरारब्धत्वात् पूर्वशरीरस्यात्मसत्ताव्याप्यत्वात् ततः संसारवर्णेनेनात्मनः सत्यत्वचेतनत्वादिर्कसिद्धमिति द्वयोरर्थः ६३४ । ६३५ षष्ठ्याद्वितीयादं योजयन् पूर्वोत्तरसंगतिमाह अत इति । अतः संसारवर्णेन स्यात्प्यात्मरूपेणैव वसानायम एव मुक्तविधया आत्मनोऽस्ति त्वमभिधायानयादिशा वक्ष्यमाणप्रकरणगुह्यमुपनिषत्प्रमेयसनातनं ब्रह्म आह ननु अपृष्ठं सनातनं ब्रह्म कथं यमेनोच्यते इति शंकावारणायोक्तं प्रश्रद्धयेति तादृशकृत्येत्यंतं अयमर्थः वरत्रयं लब्धवान् चिकित्ता एकेन वरेण पितुः सौमनस्यं द्वितीयेनाग्निविद्यां चाप्यतृतीयेन पूर्णा ब्रह्मविद्यामादित्युरेकमेवात्मवस्तु प्रथमं संसारोपलक्षितत्वं पदार्थरूपेण पृष्ठार्थमभिधायतीति तत्त्वोपलक्षितत्वं पदार्थरूपेण पृष्ठार्थं पदार्थद्वयमेलनेन वाक्यार्थसिद्धेरर्थमाप्तत्वात् अतस्तदभिधायं विज्ञाय वाक्यार्थेभूतब्रह्मात्माभिधानं यमस्य युक्तमिति ६३६ अष्टमं मे श्रुतिमाह योजागर्ति चित्तुभिः । एष्वस्वप्रकाशचिद्रूपः पुरुषः सर्वेषां आत्मा इन्द्रियपुत्रपुससुजागर्तिननिदाति किं कुर्वन् स्वप्ने आवृत्तकामपदेनोक्तं बहुविधं पुत्रादिरूपं काम्यमानं वस्तु जातं निर्मिमाणो रचयन् ६३७

पौरुषमिति । यदेतत्स्वप्नद्रष्टृयावर्णितात्पुरुषस्यस्वरूपं तदेव दोर्ध्वमात्ररूपतया शुद्धतदेव च त्रयाद्वितीयं मोक्षरूपं च उच्यते श्रुतिभिः ६३८ तस्य ब्रह्मत्वे हेतुतया सर्वोधारतामाह तस्मिन्निति । लोका
 दोक्ताः पृथिव्यादयः जनाश्चतुर्दशश्रिताः ६३९ मोक्षरूपं वेहेतुं परमगतिरिति संसारेति । संसारस्य पारंजिगमिषुः कश्चिदपि तद्वर्णितात्मनः स्वरूपं नात्वेति नातिक्रामतीति तदेव संसारपारभूतं
 च्यति तदतिरिक्तस्य परमगत्यात्मकमोक्षस्वरूपस्यात्र संसारपरिऽसत्त्वादित्यर्थः ६४० अथ शतकृत्वोपि पृथक् च कल्पमिति न्यायेनोक्तात्स्वरूपांशे दयतामाग्रेरेत्यादिमं प्राणामयं माह एक एवेत्या
 दिना । अयं सर्वेषामात्मा सर्वशरीरेष्वेक इत्यर्थः ६४१ यथेति । यथा सर्वेषु काष्ठेषु तिष्ठन् वन्दिस्तत्तत्काष्ठप्रमाणरूपतापन्नो भवति वस्तुतस्तु तेजोरूपेण तेभ्यः काष्ठेभ्योपि विलक्षण इत्यर्थः ६४२ दार्ष्टीति
 केयो जयति एवमिति । एवं वस्तुतो देहविलक्षणः सोऽप्यात्मा तत्तदेहेषु तादृशं तद्देहस्वरूपो भवति ६४३ वायुरित्यादेरर्थमाह वायुरिति दार्ष्ट्यां । अतद्वदिति चेदः यथा सूक्ष्मसमष्टिरूपे वायुः सूक्ष्मे पुन्य
 ष्ठिभूतसूक्ष्मशरीरेषु तद्वत्तादात्म्येन व्यवस्थितोऽपि वस्तुतः अतद्वत्पृथिविलक्षणपूर्णत्वादिरूपेणैव व्यवस्थित इत्यर्थः ६४४ तद्वदिति । सूक्ष्मे पुन्युद्वादिषु तादृशस्तत्स्वरूपस्यात्मा तिष्ठति कीदृशः वस्तुतोऽता

पौरुषं यदिदं रूपं हृद्यास्ते स्वप्नसंश्रयम् ॥ तदेव दीप्तं तद्ब्रह्म मोक्षरूपं तदुच्यते ६३८ तस्मिंल्लोकाः श्रिताः सर्वे भूराद्या बह्व्योबनाः ॥ चतुर्विधजनास्तद्ब्रह्मनालोक
 समाश्रयाः ६३९ संसारपरपारार्थीतच्च नात्येतिकश्चन ॥ एतस्मादपरस्यात्र परस्यासत्त्वे हेतुतः ६४० एक एवायमात्मा स्यात्सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ स्थूलेऽपि
 च सूक्ष्मेऽपि शरीरेषु स सर्वदा ६४१ यथा स्थूलेषु काष्ठेषु वन्दिः सर्वत्र मंस्थितः ॥ सदृशः काष्ठसंघे स्तैर्वस्तुतो न्यादृशोऽपि च ४२ एवं स्थूलेषु देहेषु देवासुरनरादिषु ॥ ता
 दृगात्मा भवेदेष वस्तुतोऽपि विलक्षणः ६४३ वायुर्यथा त्रसूक्ष्मेऽपि सूक्ष्मरूपो व्यवस्थितः ॥ तद्वत्प्रतीयतेऽतद्वद्वस्तुतः समवस्थितः ६४४ तद्वत्सूक्ष्मेऽपि देहेषु तिष्ठत्या
 त्मा त्रतादृशः ॥ अतादृशः स्वरूपेण सदानं दात्मरूपभूत ६४५ शरीरद्वयसंस्थोऽपि परमात्मा महेश्वरः ॥ शरीरद्वयदोषेण लिप्यते न कदाचन ६४६ सूर्योऽयथा त्रस
 र्वेषानि त्रेष्वास्ते निरंतरम् ॥ न लिप्यते च तत्र स्थैर्दोषैर्नैव गुणैरपि ६४७ बाह्येन भासिर्विवात्मा यस्मादन्यः प्रगृह्यते ॥ शास्त्रदृष्ट्या तथैवात्मा हार्देन भासिगृह्यते ॥ दे
 हद्वयात्पृथक् केन तदमर्नैव लिप्यते ६४८ स्वतंत्र एक एवायमात्मा सर्वशरीरिणाम् ॥ सूर्यवद्बहुधा भाति नेत्रभेदादृथैव सः ६४९ यथैव बहुधा भानैर्भानोर्नैवभिदाक
 चित् ॥ आत्मनो बहुधा भानमेवं भेदेन कारणम् ६५० भानौ भेदं यथाऽसंतं गृहीत्वा दुःखमाव्रजेत् ॥ उपहासादिजनि तं बहुधा बालिशः पुमान् ६५१

दृशः सदानं दात्मकत्वादित्यर्थः ६४५ सूर्य इत्यादिविबृणोति शरीरद्वयोतिसप्तभिः । स्थूलसूक्ष्मोपाधिष्वात्मा तद्दोषैर्न लिप्यते यथा लोकानां नेत्रेषु देवतात्वेन स्थितोऽप्यादित्यस्त्रस्यैस्तत्त्रेण गतं दोषादि
 भिर्न लिप्यते तद्वदिति द्वयोरर्थः ६४६ । ६४७ यथा च दृष्टं ते सर्वं चासुषुप्तोऽपि जितत्वमनुभवसिद्धं तद्वदप्यतीत्याह बाह्य इति । यथा सूर्यो वा ह्याकाशे स्थितोऽन्यः सर्वदोषवज्ज्योभिन्नो न भूयते तथात्मापि
 हार्दाकाशे सार्शिरूपो देहद्वयात्पृथक् तदमर्नैव लिप्यते ६४८ एकत्वेऽपि मंदं दृष्टं तं योजयति स्वतंत्र इत्यादिना । अयमात्मा स्वतंत्रः सत्ताभानादीपराजनेषु एकश्च स त्रपि यद्बहुधा भाति तद्बहु
 धाभानं वृथा मिथ्यैव यथा तत्तद्देहवासिनामादित्यस्य स्वसन्निकृष्टयोजनादिपरिमितदेशवर्तितया बहुधा भानं मिथ्या तद्वदित्यर्थः ६४९ यथा दृष्टं ते कल्पितं बहुधा भानादित्यस्वरूपमखंडं न स्पृश्यते
 यथाऽपीत्याह यथेवेति स्पष्टं ६५० यथा दृष्टं ते भेददर्शनस्योपहासादिनयुक्तदुःखं कलं तथा त्रत्मा निभेददर्शनस्य संसारमयमित्याह भानाविति । असंतमिति चेदः स्पष्टं ६५१

६५२ एकश्रुत्यादेरर्थमाह अंतरात्मेति त्रिभिः । तत उक्तविधया सर्वभूतानामेकएवात्मासिद्धः सकः यः स्वतंत्रः स्वकीयं रूपमायया बहुधा करोति तं स्वहृदये संतमुपदेशानुसारेण पश्यति नेषामेव नित्यं मोक्षारूपं सुखं भवति इतरं संसारदुःखमागिन इति त्रयाणां संबन्धः ६५३ । ६५४ । ६५५ नित्यानामित्यर्थो वर्ण्यते नित्यानामिति त्रिभिः । नित्यानां कालादीनामपि यो नित्यः श्रंस्व सनाप्रदानेन नित्यता प्रयोजकस्तथा चेतनानामिन्द्रियाणामिन्द्रियवच्छिन्नधीवृत्तीनां चेतनः स्वाभासदानेन चेतनत्वप्रयोजक इत्यर्थः ६५६ यमन्वीक्ष्येति । तथा यं साक्षात्कृत्य पूर्वपूर्वमुक्तं शाश्वतं सुखं याति तथा एकएव सर्वेषां कामितार्थप्रदः ६५७ तस्येति । तस्य ब्रह्मण एतदेव स्वरूपं पदद्वये स्वप्रकाशं स्थितमित्यर्थः ६५८ तदेतदित्यादिवाक्यार्थमाह तदेतदिति त्वयूनां विंशत्या । तद्विंशतिमात्मनः स्वरूपभूतं परमं सुखमनिर्देश्यं वक्तुमशक्यमपि महात्मानः को विदा एतदिति अपरोक्षत्वेन मन्यंते जानंतीत्यर्थः ६५९ तस्यानंदस्यानिर्देश्यतायां केमुत्पदं शयितुं लौकिकानंदस्याप्यनिर्देश्यतायाः अपि वैषयिकं नित्यात्सुखं तदपिको वदेत् ॥ मृष्टान्नभोजनादौ यज्जायते त्रसुखं नृणाम् ६६० सुखमित्येव तद्रूपं लौकिकानं विशेषतः ॥ विशेषं कथं यं तोपि नैव वक्तुं शमाः क्वचित् ६१ अध्यस्य कस्यचित्तस्य सादृश्यं ते वदंति तत् ॥ ततः सुखमनिर्देश्यं सर्वमेव व्यवस्थितम् ॥ ततः स्वानुभवेनैव गम्यते नान्यथा हितम् ६२ ब्रह्मणोपि सुखं यत्सुखं तदपिको वदेत् ॥ यतो धिक् न किंचित्स्यात्सुखं वैषयिकं क्वचित् ६३ आनंदवारिधेस्तच्च विदुमात्रमुदीरितम् ॥ अतः कथं हि निर्देश्यं भवेत् परमं सुखम् ६४ गुरवः श्रुतिभिः सार्धमात्मा प्रियतमः सदा ॥ इत्थं वदंतो नैवैतेशक्ताः साक्षाद्भिभाषितुम् ६५

श्रुतामाह अपि वैषयिकमिति । मृष्टं स्वादु ६६० यतस्तद्वर्णयंतोपि सुखत्वादिसामान्यरूपेणैव वर्णयंतोऽपि सुखमिति ६६१ अयमेति । यतस्ते वक्तास्तस्य भोजनादिमुखस्य स्वरूपे इति शेषः कस्यचित्सादृश्यमप्यस्यारोप्येव तद्भोजनादिमुखं वदंतीति । फलितमाह तत इति । ततो वक्तुमशक्यत्वात् हि शब्दः पादपूरणार्थः ६६२ किंचिन्मानुषानुपमं भवदेव गंधर्वाः पितर आजा नपदोक्तस्मार्त्तकर्मज देवाः श्रोतकर्मज देवा ह विभुर्देवा इन्द्रो ब्रह्म इति विराट् हिरण्यगर्भश्चेतेषां मानंदाः शतगुणोत्तरास्तिष्ठति श्रुतिप्रसिद्धास्तेष्वंत्यो हिरण्यगर्भानंदोपि यस्य ब्रह्मानंदस्याव्येमां प्रापदेन विदुत योक्तस्तस्यानिर्देश्यत्वं किमुवाच्यमित्याह ब्रह्मण इति द्वाभ्यां । ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्य सुखं तच्च विराट् तदीयानं दातृशताधिकं यतो हिरण्यगर्भस्य सुखात् वैषयिकं सुखं किंचिदप्यधिकं न भवति तच्च हिरण्यगर्भस्य सुखमपि ६६३ । ६६३ अतएव गुरवः श्रुतयश्च तत्स्वरूपं प्रियतमत्वात् सामान्यरूपेणैव वदंति साक्षाद्भिषितुमक्षमत्वादित्याह गुरव इति ६६५

गुरूपदिष्टमिति । यतस्तत्स्वरूपकेनाभिनिर्देष्टुमशक्यतेनायमधिकारीतत्साक्षात्कारार्थं यद्विरूपविष्टपरमं सुखं तदर्थं साक्षाद्विज्ञानीयां एवं कामयन्निति वक्ष्यमाणविषयाच्चैतत्तत्विचारयेदित्यर्थः
 ६६६ तद्विचारमभिनयति परममिति नवभिः । तद्वृत्तान्तःस्वरूपभूतं सुखमिदानीं किं मम भाति किं वा विभाति विपरीतं भाति कीदृशस्य ममतदावरणापहारकविज्ञानवत्त्वेन प्रसिद्धस्वरूपगालयप्रति
 बंधकहीनस्य चेत्यर्थः ६६७ नान्वनिर्देश्यत्वलक्षणेन तद्व्याप्तस्य सुखे पत्वात्किमनेन विचारेणेति चेन्न अनिर्देश्यत्वस्वलौकिकसुखेपि सत्त्वेनातिसक्तत्वादित्याह आनंदस्येति । स्वयंपदं स्वरूपपरं तथाचा
 म्यस्वलौकिकस्याप्यानंदस्य स्वरूपतादृशमनिर्देश्यं भवतीत्यर्थः अत उक्तो विचारो युक्त इत्याह तत इति । विरुद्धं विपरीतं ६६८ तदर्थं यो वैभूमातस्सुखमित्यादि श्रुत्यनुसारेण सुखलक्षणमाह कारकाणी
 ति । कारकाणिक्रमादीनि पदं शेषः पष्ठार्थः संबंधः क्रियाच्च वाशब्दश्चाथे तेन निपातार्थसंग्रहः एते सर्वे भेदविहाय न तिष्ठति एतदुपलक्षितभेदशालिपद्भ्यस्तत्परं मुख्यं सुखं न भवति किंतु निभेदमेव सुखमि
 त्यर्थः ६६९ सभेदं वस्तुविभयादिप्रयोजकत्वाद्दुःखमेवेत्याह भेदे सतीति । भेदे सति यत्सुखं तज्जमादिद्योकोरग्रस्तमेव भवेत्तादृशे विकारिण सुखस्वमेव बाधितं मुतरां परं सुखं त्वमित्यर्थः ६७० तादृशे सु
 खबुद्धिस्तु भ्रम एवेति सट्टांतमाह आदाविति । आदौ स्पृहादिप्रयोजकत्वादेवेति यो ग्राह्यपदस्तदुःखरूपं तन्मध्ये सुखरूपं कथं भविष्यति वियोगभयादिभिर्दुःखताया एवौचित्यात् तादृशं च बाला एव सुख

गुरूपदिष्टेनायं यदास्ति परमं सुखम् ॥ कथं तु ताद्विज्ञानीयां साक्षादिति विचिंतयेत् ६६६ परमं सुखमात्मारूपं किमुभाति विभाति वा ॥ मम ब्रह्मात्मविज्ञानवतो नी
 रागचेतसः ६६७ आनंदस्य स्वयं यस्मादन्यस्यापि च तादृशम् ॥ ततो मे भातिसम्यक् तद्विरुद्धं भाति वा घुना ६६८ कारकाणीह यत्र स्युः शेषो वा क्रियया युतः ॥
 तत्र भेदो भवेन्नित्यं भेदवत् सुखं परम् ६६९ भेदे सति हि जन्मादिग्रस्तमेव सुखं भवेत् ॥ सुखत्वमपि नैवास्ति तादृशे परतः कुतः ६७० आदावन्ते च यद्दुःखं वर्तमाने कथं
 सुखम् ॥ ततो दुःखे सुखारूपे यं बालैर्नैपयिके कृता ६७१ तेन भानं हि यस्य स्यात्कारकादेरभावतः ॥ सुखं तदेव विज्ञेयं परमं च महात्मभिः ६७२ यदिति द्विस्वयं
 तिस्रभानं यत्सुखं परम् ॥ ततो भात्येव विशदं सर्वदा परमं सुखम् ६७३ अन्यथा ध्यासमात्रं मे सुखं भातीति वर्तते ॥ कामुकानां यथा ध्यासात्सुखं भात्यत्र कामिनी
 ६७४ इत्थं चिंतयतो नित्यं विरक्तस्य महात्मनः ॥ अत्राह भनसगम्यंतं प्रतिभाति सुखं परम् ६७५

मिति मयं ये तथावातारोगिणो मृष्टिकादिप्रहारं सुखं मयं ते तद्विति ६७१ फलितमाह तेनेति । अभावोऽप्राप्तिरनपेक्षेति यावत् तथाकारकादिद्वैतमनपेक्ष्य वतं भानं यद्वस्तु तदेव परमं सुखमित्यर्थः ६७२
 एवं लक्षिते सुखे भातीति कोटिरेवोपपन्ना स्वयंप्रकाशेन चैतन्येन सह तस्याऽभेदादित्याह यदीति । यदितत्परमं सुखं भाति स्वयंप्रकाशचिद्रूपं च स्वभानं स्वयंप्रकाशचिद्रूपं परमं सुखमित्येव व्यातिहारेण च
 त्सुखयोरभेदः सिद्धस्तदा तत्परमं सुखं सदा विशदं भातीत्येव युक्तमित्यर्थः निरतिशयमेमास्पृशत्वानुपपत्त्यादयोन्युक्तलक्षांश्चात्रानुसंधेयाः ६७३ तस्य सर्वदा भानेऽनुकूलं युक्तिमप्याह अन्यथेति । मम
 सुखं भातीत्यादिलौकिकबोधेषु यतो न्यथा ध्यासत्तरस्यान्यधर्मेणावभासस्तन्मात्रं भवति आत्मधर्मभूतं सुखं ततः करणरूपतादावारीत्येवलौकिके सुखव्यवहार इति यावत् यथा कामुकाः कामनोपशमनाभिव्य
 क्तस्वरूपसुखमेवातिवीर्यभस्त्रिकाये कल्पयन्तीति प्रसिद्धं तथा च यदीदं वर्जितं सुखं सदान्भासेत तदा तज्जमं सुखं त्वस्यान्यवारोपानस्यादिति भावः दुःखकालेपि किंचित्त्वेमास्पदमालंब्येव जनाजोर्वतीत्यापि
 ध्येयम् ६७४ एवं विचारेणापगतविरुद्धांशकं सुखं योगिनः सम्पन्ना विभवंतीत्याह इत्थमिति ६७५

आ. पु.

॥ २६ ॥

तदानिःशेषदुःखनिवृत्तिरूपयति यस्येति । यस्यात्रैतरेमेगलाबहःसूर्योदयोभवतिसामुप्रभातेत्युच्यते एषल्लोपेपंचमी तथाचयस्यउक्तानंदरूपब्रह्मणोदर्शनंतदाकारवृत्तिरूपमानंदरूपोदि
वाकरोभिन्नयक्तोयत्रतथाभूतंप्राप्यइयंप्रसिद्धादुःखरूपाशर्वरीसुप्रभाताभवेदित्यर्थः ६७६ आनंदात्मनोदिवाकरत्वंसाधर्म्यैःस्फुटयति आनंदात्मेति । मायारूपस्यतमःस्तोमस्यवृत्तिलक्षणपृ
र्वाचलारूढत्वेननाशकः ६७७ अत्रार्थेपंचमवर्त्यंत्यामृचमनुकूलयति सूर्यादिभिरितिपंचभिः । अयमात्मासूर्यादिभिर्नभास्यःकिंतुतेनैवसूर्यादयोभास्याइत्यर्थः ६७८ यथाप्रिभांतमनुमृ
त्याऽयोभातितथासर्वजगत्मात्मानंभासमानमनुमृत्पभातीत्याह स्वयमिति । प्रतीयतेभासते ६७९ एतदृष्टांतेनस्फुटयति यथेतिद्वाभ्यां । यथादीपशिखाभानंतंत्रवर्त्यादिभानंतयाबु
द्ध्यादिप्रपंचभानंचिदात्मभानंतत्रम् उभयत्रस्वयंभानशक्तेरभावादितिद्वयोरर्थः ६८० । ६८१ ननुप्रकाशानामादित्यादीनांप्रकाशांतरापेक्षावाधितेतिशंकांकेमुत्पसूचकदृष्टांतेनपरिहरति भा
नवश्चेति । भानवःप्रकाशत्वेनप्रसिद्धाःसूर्यादयश्चतमपेक्षभांतीतियोजना यथातैजसमपिचक्षुःसूर्यानुग्रहेणघटादिकंप्रकाशयतीतिप्रसिद्धतथाचयदातैजसमपिचक्षुःस्वव्यवहारायतैजसमप्यादि

यस्यदर्शनतोदुःखरूपैषाशर्वरीनृणाम् ॥ सुप्रभाताभवेन्नित्यमानंदात्मदिवाकरात् ६७६ आनंदात्मास्वयंज्योतिर्दुःखरात्रिविनाशकः ॥ दिवाकरःसदामा
यातमःस्तोमविनाशकः ६७७ सूर्यादिभिःसदैवायंतैजसैर्नप्रतीयते ॥ किंतुतेनैवसकलंसूर्याद्येतत्प्रतीयते ६७८ स्वयंज्योतिर्यदैवायमानंदात्माप्रतीयते ॥
तदापश्चाज्जगत्सर्वमनुभातिजडाजडम् ६७९ यथादीपस्यकलिकाभानादनुविभातितत् ॥ वर्तितैलादिकंतद्वादात्मभानादनंतरं ६८० बुद्ध्यादिकंजगत्सर्व
मध्यात्मादिविषेदवत् ॥ आत्मभासैवभात्येतत्स्वयंभानविवर्जितम् ६८१ भानवश्चयथादित्यभासाभातंघटादिकम् ॥ चक्षुःप्रकाशयेत्सर्वस्वयंतदपितैजसम्
६८२ पुरमेकादशद्वारंयदुक्तंतेमयापुरा ॥ तदेवाश्वत्थरूपेणकेचिदाहुर्द्विजोत्तमाः ६८३ ऊर्ध्वसर्वस्यजगतःकारणंब्रह्मपुत्रा ॥ स्वयंज्योतिःसदामोक्षरूपंव
स्तुचकीर्यते ॥ मूलंतदेवस्यादस्यसदाश्वत्थस्वरूपिणः ६८४ श्वोनतिष्ठतियस्मात्सतस्मादश्वत्थैरितः ॥ प्रतिक्षणविनाशिवंभूतावासस्यदृश्यते ॥ ततः
कथंनुविश्वासःश्वोवस्थानेस्यसंभवेत् ६८५ अर्वागधइतिप्राहुःकारणापेक्षयाद्विज ॥ अधोनिष्ठतालोकेकथ्यतेसर्वजंतुभिः ६८६ शाखानानाविधादेहाःसं
द्रियाःकर्मसंभवाः ॥ अस्यस्थूलस्यदेहस्यनिरुष्टाब्रह्मरूपतः ६८७

त्यादिकमपेक्षेततदाजडानांविजातीयचिह्नक्षणप्रकाशापेक्षोपपत्तिःकिमुवाच्येतिभावः ६८२ संसारमूलत्वादिनाब्रह्माधारणपरायाःपृष्ठवल्ल्याआद्यांकंडिकांन्माकरोति पुरमित्यष्टभिः । य
च्छरीरंसंसारमंपूर्वमेकादशद्वारपुरत्वेनवर्णितंतदेवाश्वत्थवृक्षत्वेनवर्णयंतिवेदविदइत्यर्थः ६८३ ऊर्ध्वमिति यद्ब्रह्मसर्वस्माजगतऊर्ध्वमुत्कृष्टंकारणत्वात्पूर्वोक्तपरमार्थस्वयंप्रकाशानंदात्ममोक्षरू
पत्वाच्चतदेवास्वयंशरीरस्याश्वत्थरूपवृक्षस्यमूलमिति ६८४ तत्राश्वत्थपवतमम्बधंशयति श्वइति । श्वत्तरदिनेयस्यभूतावासस्यपंचभैतिकरूपक्षणस्थिताव्यविश्वासस्तत्रदिनंतरपर्यंतमास्था
कस्यस्यादित्यर्थः ६८५ अस्यावांक्षास्ततांविष्णोति अर्वागितिद्वाभ्यां । अर्वाक्षपदमयःइत्यर्थेप्रयुजंतेवेदविदः तथाचश्रुयंतरे 'अर्वादेवाअस्यविसर्जनेन' इति अधःपदंनिरुष्टेपिलो
केप्रयुज्यते तथाचब्रह्मात्मकमूलान्निकृष्टानानाद्योनिवेदाःसंद्रियाःसूक्ष्मदेहाश्चकर्मलक्षणस्कंधप्रभवाअस्पृश्यमानस्यस्थूलदेहात्मकाश्वत्थस्यशाखास्थानीयाइतिद्वयोरर्थः ६८६ । ६८७

अस्याश्च पदमृच्छिनाऽस्थानहताकस्त्रेषिजीर्णाङ्कुरप्रसादरूपेणानित्यखनुक्तमित्याह अश्वथोपीति ६८८ अर्धपृष्ठोमूलस्यसर्वाधिष्ठानत्वादिविशानेनेवनिवृत्त्येतिमुच्यन्नाह मूलमिति । अ
स्यपृष्ठस्यपदमूलतदेवसर्वाधिष्ठानस्यैवप्रकाशात्मरूपत्वाद्येनाप्यतिक्रमणीयंनभवतीत्युक्तम् हेनचित्ततदेवत्वत्पृष्ठत्वंमित्यर्थः ६८९ त्रिपदुत्वात्ममूलमितिप्रदर्शकद्वितीयायार्थमाह प्राण
त्मनीतित्रिभिः । यस्मिन्प्राणपदोक्तेआत्मनिविश्वकारणेनतिष्ठितेतरस्थितिकंसर्वजगत्स्वस्वव्यापारेप्रवर्तिततएवचप्राणादात्मरूपाजायतेच ६९० सहाति । सस्वित्याद्युपलक्षितोप्राणोपा
धिराश्रयःसर्वसंसारकत्वेनमृत्युरूपत्वात्कार्यात्माभिमानानांभयहेतुरुच्यतेद्वयवचनेयात्मत्वेनविदितेऽनृतत्वंभजतेइत्यर्थः ६९१ आत्मभूतानाममृतत्वेऽप्यपिमाह आत्मनइति । यथाप्रि
रात्मानंदरुमशक्तस्तथात्मनाआत्ममरणस्यकर्तुमशक्यत्वादात्मस्वरूपममृतमित्यर्थः ६९२ तस्यसर्वभयप्रदत्वेकैमुत्पदशेषेत्यास्तृतीयायाअर्थमाह सूर्याग्नीदितित्रिभिः । तपतःप्रकाशादि
मत्तंकुरुतः वातिवहति ६९३ मृत्युश्चेति । तेषामंतद्वाक्योक्तानांभयैपंचमोयोमृत्युस्तद्रूपोमृत्युरहंपमोधावसन्नप्राणान्हरासि कीदृशःतस्मादीश्वरादपंतभयरूपाद्रीतः ६९४ तथा

अश्वथोप्येषमतंतनित्योवीजाङ्कुरादिना ॥ प्रवाहरूपतोयद्रत्तरन्योवदादिकः ६८८ मूलयदस्यतस्मिन्बहिलोकाःसर्वसमास्थिताः ॥ यदतिक्रम्यकोप्यत्र
नगच्छेदितिकीर्तितम् ॥ एतदेवत्वयापृष्ठधर्मादिपरिवर्जितम् ६८९ प्राणात्मनिजगद्धेतौयस्मिन्विश्वंप्रतिष्ठितम् ॥ व्यापारंस्वस्यकुरुतेसर्वदाशंकयाविना ॥
ततएवचसंजातंप्राणादात्मस्वरूपिणः ६९० महिसर्वस्यकथितोमृत्युरूपोमहेश्वरः ॥ अयमेवमिहलोकेभयमुद्यतवज्रवत् ॥ एतदात्मतयाविप्रायेविदुस्तेऽमृ
ताःस्थिताः ६९१ आत्मनोमर्णनात्माकारयेत्कस्यचित्क्वचित् ॥ ततएवमृतिहित्वानिर्भयोभयदःस्थितः ६९२ सूर्याग्नीतपतोनिर्व्यंनिखिलंभुवनत्रयम् ॥
इंद्रोवर्षतिवायुश्चयातिलोकसुखप्रदः ६९३ मृत्युश्चपंचमस्तेषामहंभीतःसदाततः ॥ धावन्प्राणान्शरीरेभ्यस्तस्मादत्यंतभीतितः ६९४ कुनोपरेभयंनै
वगच्छेयुःप्राणिनःमदा ॥ अस्माद्गमनतःप्राणात्प्राणापानांतरस्थितात् ६९५ आत्मविज्ञानतोयस्माद्भयमेतन्नजायते ॥ इहैवततएवायंज्ञातव्योमृत्युभी
रुणा ६९६ इहचेदात्मविज्ञानंनजातंपतनापुग ॥ ततःसर्वेपुलोकेषुसृज्यमानेषुसर्वदा ६९७ शुभाशुभेषुसततंशरीराण्यधिगच्छति ॥ बहुमृत्युकराण्येष
यतःस्यात्सततंभयम् ६९८ यथाविशुद्धआदर्शेविस्फुटंइत्यतेसुखम् ॥ अधिकारिशरीरेस्मिन्बुद्ध्यात्मातथैवहि ६९९ स्वप्नेयथानविशदंस्वस्यरूपंप्रतीयते ॥
पितृलोकेतथैवात्माभोगासत्तयानगम्यते ७००

चवामनत्वादिरूपेणवर्णितादस्मादीश्वरादप्येषांभयंकिमुवाच्यमित्याह कुतइति ६९५ तद्रूपनिवृत्त्येहहृदेहएवतत्त्वज्ञानंसेषायमित्याकारंचतुर्थार्थमाह आत्मविज्ञानेतित्रिभिः । यस्मादेत
द्रूपानुपपत्तिमपोक्तमात्मविज्ञानमेवततइहवज्ञातव्योमृत्योर्बिभ्यता अतएवोक्तम् 'मृत्योर्बिभेयिभिःसृष्टीर्भूतंमृचतिकिंप्रमा' अजातंनैवगृह्णातिकुरुयत्नमजगमनि' इति ६९६ इहचेदिति । यदि
विविधेपतन्तात्पुंज्ञानेनलब्धतदनेनेश्वरेणपथाकर्ममुज्यमानेषुनानालोकेषुनानादेहात्मृत्युभयव्याप्तान्प्राप्नोतीतिद्वयोःसंबंधः ६९७ । ६९८ पंचमीमुक्ताधेयोजपति यथेतिप्रतिभिः । यथा
शुद्धेदर्पणेस्पष्टंस्वहृदयतेतथाभावनचतुष्टयसंपन्नाधिकारिशरीरेविशुद्धतयापत्यक्पवणापामतौत्पद्यमात्मदर्शनमित्यर्थः ६९९ तथापितृलोकपदोक्तेपितृपाणमप्येस्वर्गलोकेरम्पविषयव्याप्यां
मतौनस्पष्टमात्मदर्शनमितिसदृष्टातमाह स्वप्नेइति । स्वस्यात्मनः ७००

अप्स्विति । यथाचंचलेजलेकेपादिविपरीतधर्मयुक्तं मुखं मीक्ष्यते तथा गंधर्वलोकेऽवनिमयत्वादिविपरीतधर्मकमात्मरूपमीक्ष्यते इति उपलक्षणमेतद्व्योक्तं तत्राणीमिति ७०१ एतस्फुटयति गंधर्वे
ति । भोगाभुज्यमानाविषयाः उत्तरार्द्धे शुद्धरूपेणाविज्ञानादितिशेषः ७०२ यद्यपि हिरण्यगर्भलोके स्पष्टमात्मभानं तथापि तस्य बह्वंतरायकत्वेन दुष्करोपासनात् अत्यन्तं दुष्प्रापत्वात् तत्प्रतीक्षया इह य
त्नशैथिल्यं न कार्यमिति साह ब्रह्मलोक इति । अत्र श्रुतिमसिद्धे ७०३ ब्रह्मलोक उपाधिविविक्तता लक्षणमुद्गतयात्मभाने दृष्टांतमाह छायेति ७०४ फलितमाह अस्मिन्नेवेति । स्वार्थेने सुलभे
च ७०५ आत्मसाक्षात्कारे साधनं तु द्रव्यं सात्त्विकं योगश्च तत्र सात्त्विकं चिदेकात्मकं प्रदर्शयत्योः पृथ्वा सप्तम्योरर्थमाह इंद्रियाणामिति षड्विंशतिः । इंद्रियाणां सवृत्तिकानां पृथक् पृथक् स्वस्वकारणेभ्यो जायमा
नानां पृथग्भावं स्वस्वरूपात्परस्परं भेदं पश्येत्तस्य जानाति तदेव बुद्धेः साक्षिभूतमात्मतया ज्ञेयम् एवं बुद्धि साक्षिणमेवात्मतया ज्ञेयं तेन दृश्यवगैस एव शोक्तं तस्मिन् एव च विद्वानिति यावदिति द्वयोरर्थः
७०६ । ७०७ तत्पदार्थज्ञोपन परतया सप्तमीं योजयति आत्मेत्यादिना । य आत्मा हेतुशून्योऽजः पूर्वमुक्तः स ज्ञानेन्द्रियकर्मादिभेदविधानादिन्द्रियाणां संबन्धिनीत्यवधारणात्पंचात्मकमज्ञा

अप्सु यद्वच्चलास्वत्र वैपरीत्यात्प्रतीयते ॥ मुखं गंधर्वलोकेऽपि तथैवात्मा प्रतीयते ७०१ गंधर्वलोकात्मायं भोगासक्तेन चेतसा ॥ प्रतीतोऽपि क्रोत्येष नाऽविद्या
याविनाशनम् ७०२ ब्रह्मलोकेति विशदमात्मजंतोः प्रतीयते ॥ यद्यप्यत्र तथाप्येष दुष्प्रापः प्राणिभिः सदा ७०३ छाया तपो यथैवैतौ प्रतीयते पृथक् पृथक् ॥ ब्र
ह्मलोके तथैवात्मा जगद्भिन्नः प्रतीयते ७०४ अस्मिन्नेव ततो देहे स्वार्थेने सुलभे सति ॥ आत्मनोऽनुभवः साक्षात्प्राप्यः सुखमिच्छता ७०५ इंद्रियाणां पृथग्भावमु
दयास्तमयौ च यत् ॥ पृथगुत्पद्यमानानां व्यापारज्ञानरूपिणाम् ७०६ जानात्यात्मा स विज्ञेयो बुद्धिस्थः सर्षदेहिनाम् ॥ एनमात्मतया विद्वान्मात्वा धीरो न शोचति
७०७ आत्मा यस्ते मया पूर्वे हेतुशून्यः प्रकीर्तितः ॥ विषयैर्भेदशून्यानां मिन्द्रियाणां द्वयात्मनाम् ॥ कर्मज्ञानात्मका दस्मात्परतो व्यवहारतः ७०८ इंद्रियेभ्यः
परं ज्ञेयं मनो बुद्धिस्ततः परा ॥ सत्त्वादिभिमहानात्मा महतोऽव्यक्तमेव च ॥ अव्यक्तात्पुरुषस्तद्वत्परः सर्वगतः सदा ७०९ कार्यकारणरूपेण लिङ्गेन च विवर्जितः ॥
यज्ज्ञात्वा मुच्यते जंतुरमृतत्वं च गच्छति ७१० अविद्यायाः सकार्यायानां शोभोक्ष इतीरितः ॥ आनंदात्मप्रभानं यदमृतत्वं तदीरितम् ७११ मोक्षामृतत्वयोरस्मा
द्रेदाद्रेद उदीरितः ॥ अभेदेऽपि च विद्वद्भिर्भेदं कंचिद्विगम्य च ७१२

नात्मकात्कर्मज्ञानोभयमयात्परतः स्थित इति शेषः कीदृशानां मिन्द्रियाणाम् विषयैर्भेदशून्यानां हेतुशून्यत्वेऽपि विविधप्राप्तेऽपि त्रयीब्राह्मणादौ एकायनप्रक्रियोक्त्या स्वस्वदृष्टविषयेभ्यः कारणतया भेदायोग्यानां
इदं विशेषणमद्वयत्वस्फुटीकरणाद्योत्तरत्र विषयाणामनुपादानेन न्यूनतापरिहाराय चोक्तमिति शेषम् ७०८ तत्र परंपरां श्रोतौ दर्शयति इद्विषयेत्येति । इंद्रियेभ्यो विज्ञेयभूतेभ्यो मनः सामान्य
रूपं परंततश्च सविकल्पात्तुद्धिः सत्त्वपदोक्तानि विक्लपकरूपा परततश्च महत्पदोक्ता समष्टिबुद्धिः परततश्चाव्यक्तं सूक्ष्मलघुस्थानमव्याकृतं परंततः परः पूर्णः पुरुष इत्यर्थः ७०९ कार्येति । कीदृशः
पुरुषः स्थूलसूक्ष्मप्रपंचेन दृश्यतया दूरनुमापकेन वर्जितः ज्ञानद्वारा मोक्षामृतत्वयोः प्रयोजकश्चेत्यर्थः ७१० एकस्मिन्नात्मनिसखिलांसाविद्याभ्यस्तत्वं भासमानानंदरूपत्वं च वर्तेते ते तत्क्रमेण मोक्षामृतपद
योः प्रवृत्तिनिमित्तमृतेत्याह अविद्याया इति ७११ मोक्षेति । अस्माद्वर्जिता तत्प्रवृत्तिनिमित्तयोर्भेदादिशोभाद्वेतोर्मांसांस्मृतत्वयोर्भेदः अपर्यायतारूप उक्तः ननु कल्पिताभावस्पाधिष्ठानात्मकत्वा
दुक्तभेदेऽपि कथमिति यांकांवारयति अभेदोति । प्रतिपाद्यवस्तुमएकत्वेऽपि कंचिद्विगम्य कल्पयित्वेत्यर्थः ७१२

अथसाक्षात्कारायहंन्द्रियनिरोधलक्षणयोगंविदधत्पांअष्टम्याअर्थमाह दर्शनेइतिचतुभिः । अस्यात्मनोरूपदर्शनेहंन्द्रियजज्ञानेयोग्यतांयतो नप्राप्नोतिततश्चमुपातदुपलक्षितेतरेन्द्रियैश्चैनंनकश्चित्पश्यतीत्यर्थः ७१३ योग्यताऽभावेहेतुतयारूपायभावमाह यतइति ७१४ ततोनिरोधेनैवात्मानमात्मतयाज्ञानीपादित्याह हृत्स्थयेति । अयमधिकारीतेनयोगेनस्वात्मत्वेनात्मानंगमयेत्साक्षीत्कुर्वात् कीदृशेनेतेन हृत्स्थयाहृद्येकाग्रतामापन्नयाबुद्धयामनसःसविकल्पकस्यनियंत्वावशीकर्षाकंचकमप्याकारेदृश्यरूपमानंदात्मनिनसंकल्प्यनिष्पादितेनेतिशेषेणयोजना इत्यभित्यादिस्फुटमिन्द्रियोरर्थः ७१५ । ७१६ योगस्योत्कर्षबोधयंतोनवममोपठति यदेति । ज्ञानानिज्ञानेन्द्रियाणिमनोबुद्धिश्चएतेषानैश्वर्यरूपापरमागतिरिति ७१७ परमतामुपपादयति जीवतइतिद्विभाषां । यमनःप्रभृतीनांनिरंतरमैकाग्र्यमस्याअवस्थायाःसंप्रामितुल्यापराउत्कृष्टागतिर्नास्तिर्कित्वियमेवपराआनंदात्मानेनसकलदुःखप्रहाणादितिद्वयोरर्थः ७१८ । ७१९ दशमोविष्णुते तामितिप्रिभिः । तांविजितांवायांतरकरणानांधारणांस्थिरांविघ्नेरप्रकंप्यांसकलदुःखवियोगरूपामपिविपरीतलक्षणयायोगपदेनाहुरित्यर्थः अयंयोगोयतःमृष्टिसंहारसमत्त्वलक्षणेधर्मलाभहेतुरतस्तदर्थमप्रमत्तोभवेदित्यर्थः ७२० एतत्स्फुटमिन्द्रियप्रवृत्तेःप्रमादस्यचयोगविरोधितामाह अहमिति । ब्रह्मात्मैक्यावधारणरूपोपयोगेन्द्रियधारणांविनानभवतिेतथक्तामसंकल्पादि

दर्शनेयोग्यतानैतिरूपमस्यात्मनःसदा ॥ नचक्षुषैनमात्मानंकोपिपश्यतिकर्हिचित् ७१३ यतोरूपादिहीनोयमिन्द्रियैर्नैवगम्यते ॥ उक्तमेतत्पुरातुभ्यंमयात्रनचिकेतसे ७१४ हृत्स्थयात्रततोबुद्धयानियंत्वायमनसोपिहि ॥ संकल्प्यकंचनाकारमवाङ्मनसगोचरे ७१५ आनंदात्मनितेनायंगमयेत्स्वात्मरूपतः ॥ इत्थंजानंतियेनित्यममृतास्तेभवंतित्च ७१६ यदापंचावतिष्ठतेज्ञानानिमनसासह ॥ विचेष्टतेनबुद्धिश्चतामाहुःपरमांगतिम् ७१७ जीवतोविदुषोनास्याःसंप्राप्त्यास्ति परागतिः ॥ मनोबुद्ध्याद्रियाणांस्याद्यदैकाग्र्यंनिरंतरम् ७१८ एतेषानिश्चलीभावआनंदात्मास्वयंप्रभः ॥ प्रतिभातियतोदुःखंनाणुमात्रंचगच्छति ७१९ तांयोगमितिमन्यंतेस्थिरामिन्द्रियधारणाम् ॥ अप्रमत्तस्तदाभूयाद्योगोहिप्रभवाप्ययौ ७२० अहंब्रह्मेतिविज्ञानंयोगोनेन्द्रियधारणाम् ॥ विनाभवतिकामादिप्रमादाभासएववा ७२१ अप्रमत्तःपुमानयोगीजगदुत्पतिनाशने ॥ समर्थोभवतिश्रीमानीश्वरोत्रयथैवहि ७२२ योगमेकंविहाययमानंदात्मा महेश्वरः ॥ नैववाचानमनसाप्रापुंश्वयोनचक्षुषा ७२३ आत्मरूपमिदंश्रद्धावितादेवोपलभ्यते ॥ आनंदात्मास्वयंज्योतिरस्तीत्येतत्समीरणम् ॥ गुरुशास्त्रादिविश्वासात्तस्मिन्श्रद्धेयमिति ७२४ कालत्रयात्मकंपनुयच्चकालत्रयात्परम् ॥ सदसद्वस्तुतत्सर्वधियावाचावगम्यते ७२५

चित्तवृत्त्युदयलक्ष्यस्यप्रमादस्यभाभासेहंपदुदयेपिसतिनभवतीत्यर्थः ७२१ तस्यपरमेश्वर्यहेतुतांसोपाधिकब्रह्मभावद्वारिकामाह अप्रमत्तइति । यथानित्यसिद्धेश्वरोजगदुत्पत्त्यदोशक्तःतथायमपिभवतीत्यर्थः ७२२ नेत्येतादरेकादश्याअर्थमाह योगमितिचतुभिः । अयमात्माउक्तयोगविनानलभ्यः वामाद्यगोचरत्वादित्यर्थः ७२३ उत्तरार्द्धार्थस्फुटयति आत्मेत्यादिना । इदमात्मनोरूपंश्रद्धालक्षणादित्तादनादेवहेतोर्लभ्यं श्रद्धायाःस्वरूपंतुनास्तिकविकल्पाप्यारिहृत्यसदुपदेशविश्वासेनानंदात्मास्तित्वंमार्गिकेणमित्यर्थः ७२४ इतश्चाप्येहेतुरात्मसाक्षात्कारेनास्तीत्याह कालेतिद्विभाषां । यत्सदसत्स्थूलसूक्ष्मवस्तुकालत्रयावच्छिन्नत्वेनवागादिगोचरतयापसिद्धंयच्चकालानवच्छिन्नलक्षणनित्यतयाचलोकेपसिद्धंतत्सर्वमस्तिमायाशबलक्षयंयत्तत्तन्मयं यच्चालौकिकं शुद्धतदस्तिसम्प्राप्तमित्येवंबुवतआस्तिकस्यमतादप्यत्रमतेस्वीकृतेस्ततितदात्मतत्त्वंकथमुपलभ्यमितिद्वयोरर्थः ७२५

द्वादशीमुपादत्ते सदसत्त्वेति । यद्यप्ययमात्मा सत्त्वासत्त्वलक्षणधर्माभ्यां विमुक्तत्वात् सदसत्त्वयोर्मध्ये भवति सत्त्वलक्षणधर्मराहित्यात् सत्त्वदेनाभिधातुमशक्यः सर्वव्यवहारनिर्वाहकत्वाच्चासत्त्वमप्योमानर्हइति यावत् तथापि तद्दर्शनेऽप्येव क्रमः अयं क्रमः प्रथमं विश्वकारणलक्षणसद्रूपेण द्रष्टव्यः पश्चात्तत्त्वभावपदोक्तशुद्धरूपेण यत उभयोरनयोरस्ति तत्त्वभावयोः सोपाधिकनिरूपणाधिकयोर्मध्ये पूर्वमस्तीत्येवोपलब्धस्यात्मनः पश्चात्प्रत्यक्षमित्यसर्वोपाधिकरूप आत्मनस्तत्त्वभावो विदितविदिताभ्यामन्योऽद्वयस्वभावोऽन्यथालक्षणमन्यथास्मिन्नादिश्रुतिनिर्दिष्टः प्रसीदत्यभिमुखीभवतीत्यर्थः ७२७ उक्तक्रमे हेतुस्फुटयन् विशिष्टरूपेण यादृशसत्तासैव शुद्धरूपेण स्थिता सती तत्त्वभावपदेनोक्तेत्याह आनंदेति । यत आनंदरूपत्वेन निरतिशयप्रेमास्पदस्यात्मन एवास्तित्वं भवति नास्ति तानुने वास्तिततः केवलास्तित्वमेव तत्त्वभाव इत्युक्तमित्यर्थः ७२८ आत्मनोऽस्तित्वमेव स्फुटयति नास्ति तेति । आत्मनो नास्ति तत्त्वस्यापि साधकत्वात् नास्ति त्वं वक्तुमशक्यं यतस्तद्द्रष्टृप्राप्तं प्रसादात् सिध्यत्यत आत्मनोऽस्तित्वमादायेव भाति एवं सर्वसत्ताप्रदत्वात् सत्त्वमयः सदेकरूप आत्मामौनेन आत्मना सद्रूपेण कथं सिध्येति किंतु स एव मुख्यसद्रूप इत्यर्थः ७२९ यो हि यद्रूपस्तद्रूपेणैव ज्ञातः स प्रसीदति अवाङ्मनसगम्यं यत्सर्वतोऽपि विलक्षणम् ॥ अस्तीति ब्रुवतोऽन्यत्र कथं तदुपलभ्यते ७२६ सदसत्त्वविनिर्मुक्तो मध्येयं सदसत्त्वयोः ॥ अस्तीत्येवोपलब्धव्यस्तत्त्वभावेन चोभयोः ॥ अस्तीत्येवोपलब्धस्य तत्त्वभावः प्रसीदति ७२७ आनंदात्मस्वरूपस्य स्वप्रियस्यास्ति ता यतः ॥ तत्त्वभावस्ततोऽस्ति त्वमात्मनो नास्ति नास्ति ता ७२८ नास्ति ता भासको नास्तीत्येवं वक्तुं शक्यते ॥ अस्तित्वाद्वातिनिखिलद्रष्टुस्तद्विप्रसिद्धयति ॥ कथं सत्त्वमयोगौनेन प्रसिद्धयेत चात्मना ७२९ यथाराजा राजेति विज्ञातः सन्न प्रसीदति ॥ सुखदस्तद्वदात्मायं तत्त्वज्ञानात् प्रसीदति ७३० भृत्यादिरूपतोऽयं द्रव्यतत्त्वज्ञानतो नृपः ॥ विज्ञातो ज्ञातुरात्मायं प्रसीदति कर्हिचित् ॥ प्रत्युत प्राप्तकोपः सन्नर्थसंप्रयच्छति ७३१ एवमात्माप्यतत्त्वेन विज्ञातोऽनर्थदो भवेत् ॥ अस्ति ता चेदात्मनो न विज्ञातानर्थदा भवेत् ॥ तत्त्वभावेन तस्मात्स ज्ञातव्यः सुखमिच्छता ७३२ अस्ति ता याश्च नस्तत्त्वभाव उक्तो मनीषिभिः ॥ तत्त्वभावेन तेनायमात्मा दृष्टः प्रसीदति ७३३ यदा सर्वे प्रमुच्यंते कामायेस्य हृदि स्थिताः ॥ अथ मर्त्यामृतो भवत्यत्र ब्रह्म समश्नुते ७३४ तत्त्वभावेन दृष्टः सन्नात्मकामं हृदि स्थितम् ॥ इहामुत्र सुखेनैकं नाशयत्यात्मसौष्ठवात् ३५ रूपयौवनसंपन्ना कामिनी स्वीयसौष्ठवात् ॥ कामुकस्य यथैवान्यवधूरा गंविनाशयेत् ७३६ सद्यस्तस्य यथैवैतत्सुगंधगोष्ठं तं नृणाम् ॥ हृदि श्रितं तैलकामं नाशयत्यात्मसौष्ठवात् ७३७ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिः प्रतीतिस्तु तथैव सः ॥ रागं विनाशयेत्सद्यो नृणां वैषयिके सुखे ७३८

दतीत्येतद्द्रष्टांतेन स्फुटयति यथेति । यथाराजाराजत्वेन ज्ञातः प्रसीदति सुखदश्च भवति तथात्मापि केवलास्तित्वरूपेणेत्यर्थः ७३० भृत्यादीति । यथाचातत्त्वज्ञानतोऽन्यामोहादृत्यमंश्यादिकरूपेण विज्ञातानृपोऽस्ति तुरात्मा आत्मवत्प्रेमास्पदभूतोऽपि न प्रसीदति प्रत्युत कोपेनानर्थकरोतीत्यर्थः ७३१ एवमिति । प्रथमदलं स्पष्टम् । तत्त्वत्वात्मानोऽस्ति ते वेत्याह अस्ति तेति । फलितमाह तत्त्वमेति । तत्त्वभावः परमार्थभूतमस्ति त्वम् ७३२ तत्र पूर्वोक्तः क्रमो न विस्मर्त्तव्य इत्याह अस्ति ता या इति । यतोऽस्ति ता दृष्टेर्न तं तत्त्वभावोपदेशो नोऽस्मान् अधिकारिणः प्रति तेन तथैवावधारणं कर्त्तव्यमित्यर्थः ७३३ तत्त्वभावेन दर्शनात् किं भवतीत्याकांक्षायां त्रयोदशी पठति यदेति ७३४ अस्या अर्थदर्शयति तत्त्वत्वेकादशभिः । अयमात्मा तत्त्वभावेन दृष्टः सन्नैहिकादिविषयसुखरागमनेकविषयं स्वकीयसौंदर्यान्नाशयेदिति ७३५ तत्र दृष्टांतद्वयमाह रूपेति । प्रथमदृष्टांतः स्फुटः । यथा च न वनीतं यथा रुचि भक्षितं तैल भक्षणं वांछांवारयेदिति द्वितीयदृष्टांतस्वरूपम् ७३६ । ७३७ दाह्यं तिके योजयति आनंदात्मेति । प्रतीतो भातः इतरत्स्पष्टम् ७३८

ततोमर्त्यत्वापगमेनामरत्वमाविर्भवतीति सोऽपत्तिरुक्ता । मर्त्यपदप्रवृत्तिनिमित्तभूतं मरणमिदमेव यद्विषयसुखे प्रसंजनं कामपदोक्तं स्यात्पगमेत्वयं न मर्त्यः किं त्वमर एवेत्यर्थः ७३९
एतदेव स्फुटयति देहेति । प्रसिद्धं मरणमपि देहांतरकामनैव निष्कामस्योक्तांत्यमुपपत्तेरिति भावः ७४० कामेष्विति । सर्वकामव्यपगमे सत्यमरः सत्यं पुमान्सर्वदुःखवर्जितं जीवन् जीवतीत्येवंप
वहारं कथं न प्राप्नुयादित्यर्थः ७४१ तत्र हेतुतया ब्रह्मभावातिमाह सर्वेति । शुद्धात्मनि आनंदरूपे प्रतिभाति भासमाने सत्ययं नापुरुषः कथं ब्रह्मरूपेण स्यात् किंतु स्यादेवेत्यर्थः ७४२ तत्र हेतुतया आत्म
भूतस्य ब्रह्मणो ज्ञानं कल्पयतामाह ब्रह्मेति त्रिभिः । आनंदात्मलक्षणस्य स्वरूपस्य यद्विवोधनं विज्ञानमेतद्रूपं ब्रह्मप्राप्तिः श्रुतिप्रसिद्धा यदि ब्रह्म आत्मभिन्नं स्यात्तदाऽद्वितीयत्वं जहादित्याद्युपपत्ति
विरोधेन ब्रह्मात्मनो भेदः कथं स्यात् ७४३ एतदेव स्फुटयति आनंदात्मानमिति । यदि आनंदादिलक्षणकमेतमात्मानं प्राप्तवान् ज्ञातवान् भवति तदाद्वयं ब्रह्मन प्राप्तमिति केन वक्तुं शक्यमित्यर्थः

मर्त्यस्य मरणं नाम कामो वैषयिके सुखे ॥ तस्मिन्नपगते जीवन्नमरः सप्रजायते ७३९ देहनाशो न विद्वद्भिर्मरणं कीर्त्यते कचिद् ॥ किंतु कामाभिधेयं न्यमरणं सर्वदुःख
दम् ७४० कामेष्वपगतेष्वस्मादमरत्वमयं पुमान् ॥ जीवन्च कुतो नेयात् सर्वदुःखविवर्जितम् ७४१ सर्वदुःखविनिर्मुक्त आनंदात्मनिकेवले ॥ प्रतिभाति कथं नायं जी
वन्न ब्रह्मात्मको न हि ७४२ ब्रह्मप्राप्तिरियं नाम जीवतो यद्विवोधनम् ॥ आनंदात्मस्वरूपस्य स्वात्मभेदविवर्जनात् ७४३ आनंदात्मानमेतं चेत्स्वप्नं सर्वगं महत् ॥
भावाभावविनिर्मुक्तं सर्वभेदविवर्जितम् ॥ देहेस्मिन् प्राप्तवान् केन नासं ब्रह्माद्वयं परम् ॥ ७४४ ततः कामविनिर्मुक्तोऽसृष्टः पुमान् ॥ ब्रह्मानंदात्मरूपं तदेहे
स्मिन्नवगच्छति ७४५ अहंब्रह्मेति विज्ञाने संशयाग्रंथि स त्रिभाः ॥ विपर्ययाश्च जायंते प्रायः सर्वशरीरिणाम् ॥ असत्यास्तत एवाहं ब्रह्मेति ज्ञानवान् भवेत् ७४६ अस
द्रह्माप्रतीतिश्च स चेत्किं न प्रतीयते ॥ सर्वधर्मविनिर्मुक्तं कथं ब्रह्म भवामितत् ७४७ इत्यादिरूपिणो नृणां मुग्धानां संशयादिति ॥ विपर्ययाश्च जायंते पंडितं मन्यसे वि
नाम् ७४८ हृदयस्य यदैवैते ग्रंथयः संशयादिकाः ॥ छिद्यंते यस्य ते नैतत्प्राप्यं ब्रह्मा मृतात्मना ॥ एतावदेव विज्ञेयमप्येतद्दृढयेनिजे ७४९ हृदयस्यास्य नाड्यः स्युः
शतमेकोत्तरं शतम् ॥ तासामेकाचमूर्ध्नि विभिद्यास्ते बहिः सदा ॥ द्वारभूता यथा गच्छेदनिशं वामनः सदा ७५० अन्यास्तु शतसंख्याता बहिर्निर्गमने सदा ॥ भवं
ति गच्छन्तो नित्यं त्वरूपेण समावपुः ७५१

७४४ फलितमाह तत इति । विनिर्मुक्तो वा ७४५ चतुर्दशांश्याचष्टे अहमिति । ब्रह्मात्मविज्ञाने सति सर्वे संशया विपर्ययाश्च असत्या बाधिता जायंते भवंति ततो ब्रह्मात्मज्ञानं संप्राप्यं क्रीदशाः
संशयादयः हृदयपदोक्तमनोरूपजालस्य ग्रंथिनिभाः ७४६ संशयादीन् कुतर्करूपान् दर्शयति असदिति । ब्रह्मना स्तपेव अनुपलभ्यमानत्वात् सखेदुपलभ्येत किंच मम कर्तृत्वादिमतो ब्रह्मभावो न संभवी
त्यादिकुतर्करूपाः संशयादयः पंडितं मन्यानाम तत्त्वविदां संगेन भवन्तीति द्वयोर्जायना ७४७ । ७४८ हृदयस्येति । यस्याच्चार्यानुगृहीतस्य यस्मिन् सणे एते संशयादयो विघटयंते तदेव तेन ब्रह्माद्वयं प्राप्तं
भवति बोधाकोदयस्य तमो निवृत्तेऽसमानकालतायाः प्रसिद्धत्वात् एतावदेव च तत्वं शास्त्राचार्योपदेशेन विज्ञेयमित्यर्थः ७४९ येन तूक्तविषयात्मतत्त्वं विज्ञातं तस्य दृढीगतिरुक्ता प्रिविद्यादिना ब्र
ह्मलोकाभिरितरलोकाभिरावातदृष्टयोगिद्वारप्रदार्शिकायाः पंचदश्या अर्थमाह हृदयस्येति । हृदयं कंदादुद्धृता एकाधिकशतसंख्याकाः प्रयाननाड्यः संतितास्वेका मुपुम्राख्यामूर्ध्नि विभिद्यस्य मंडलद्वारा
ब्रह्मलोकाभिरितरलोकाभिरावातदृष्टयोगिद्वारभूता पयादारा वामन उपाधिपरिच्छिन्नो जीवोऽनिशमपेक्षिं नित्यं ब्रह्मलोकाच्छेदित्यर्थः ७५० अन्यास्तु लोकांतरगमनद्वारभूता इत्याह अन्या इति । अन्यास्तु-

—वपुःशरीरांतरंगच्छतो जीवस्य बहिर्मन्ने उपयोगिन्यो भवन्ति कीदृश्यः त्वमृषेणासाभ्यादस्पष्टरूपा इत्यर्थः ७५१ ताभिर्बहिर्मतोऽप्यपरिच्छेदाभिमानेन वामनो जीवो मम यमस्य वशं पात्येवेत्याह अंगुष्ठेति ७५२ अथ सर्वग्रंथप्रतिपाद्यं प्रदर्शयंत्याः पोड्यस्यार्थमाह हृदयेति पङ्क्तिः । अयमंगुष्ठमात्रः पुरुषः सूक्ष्मदेहाविद्याभ्यां बाह्यांतरं कंचुकाभ्यामावृतो हृदये देशं निहितो वर्तते इत्यर्थः ७५३ तामिति । तमेतं विवेकयुक्तं मनसं वाधिकारी सूक्ष्मदेहाद्बाह्यं कुर्यात् कीदृशात् सूक्ष्मदेहात् दुःस्वदात् चित्तमेव निग्रहः शृंगलास्थानीयं यत्र तथा भूतात् यथा इषीकार्ख्यं हिमुंजाख्यात्कुरुते करतः शिशुः ७५४ ब्रह्मचर्यादि संपन्नो धैर्ययुक्तो विवेकवान् ॥ मनसैवैनमात्मानं कुर्यादस्माज्जडात्पृथक् ७५५ पृथक्त्वो वामनो यं जडजातादशेषतः ॥ अत्रामनो भवेत्सद्यो विश्वरूपधरः पुमान् ७५६ अवामनो न मे पाशैर्बध्यते कर्हि चित्कचित् ॥ हृत्स्थितो वामनो यद्वा न्नित्यं देहपरिक्षये ७५७ अवामनः पुमान् यो यं स्वप्नभोगमृतिवर्जितः ॥ स एवात्मेति विज्ञेयो न चिकेतः सदा त्वया ६५८ इत्युक्ता भगवान् धर्मराजस्तूर्णविवक्षुः ॥ न चिकेता श्वसंतुष्टः कृतकृत्यो भवत्तदा ७५९ मृत्युप्रोक्ता मिमांविद्यामात्मनो लब्धवान्पुरा ॥ कृत्स्नयोगविधितं ब्रह्मचिकेताः कुमारकः ७६० लब्ध्वा च देह एतस्मिन् जीवन् ब्रह्मादयं परम् ॥ आनंदात्मस्वरूपं तं स्वप्नभोगं प्राप्तवानपि ७६१ अविद्यालेशरहितो दुःस्वशोकविवर्जितः ॥ मरणेन विनिर्मुक्तो मोक्षमेव गतो मुनिः ७६२ न चिकेता यथायादृगात्मा विज्ञानतो भवत् ॥ अन्योऽपि च तथा तादृगात्मा विज्ञानतो भवेत् ७६३ आख्यानमुक्तवानेतत्कठस्त्रैवर्णिकान्प्रति ॥ अपौरुषेयवचसा यदि दत्ते मयोरितम् ७६४ ब्रह्मविज्ञानमेतद्विदुर्लभं सर्वदेहिभिः ॥ एतद्यस्मात्पुरा प्राप्तदेवभ्यो मानवैरिह ॥ आश्चर्यात्मा ब्रह्मबोधवक्ता श्रोता च दुर्लभः ७६५ अत्र वक्तुस्तथा श्रोतुं द्वयोरन्यतरस्य वा ॥ विक्षेपो जायते प्रायो ब्रह्मविद्यप्रबोधने ७६६

ति । आत्मविद्यां सयोगालंभ्याच जीवन्नेव ब्रह्म प्राप्तवान् कीदृशं अद्वयत्वादानंदरूपमात्मरूपं च अतएव स्वप्रकाशं ७६१ तत्तत्तद्विदेहमोक्षगत इत्याह अविद्येति । लेखाः पारस्व्यफलकर्मभिः स्वनिर्वा हाय संरक्षितो विक्षेपशक्तिभागः ७६२ न चिकेता इति । यथान चिकेताः स्वात्मज्ञानाद्याह कृद्विधं मोक्षगतोऽभवत्तथान्योऽप्यात्मविज्ञादहं कस्यादित्यर्थः ७६३ उपसंहरति आख्यानमिति । यदा स्वप्नं कठस्तपसालंभेन वेदवाक्येनाधिकारिणः प्रत्युक्तवांस्तदिदं तुभ्यमुक्तिमिति ७६४ सहनाविति शान्तिमंत्रं प्रत्युक्तत्वं दर्शयति ब्रह्मेत्यादिना । एतज्ज्ञानं दुर्लभं देवानुग्रहेणैव पूर्वं लब्धत्वात् अतएव सायं ब्रह्मबोधस्य वक्ता श्रोता चाश्चर्यरूपतया दुर्लभ इत्युक्तिमित्यर्थः ७६५ अत्रेति । अत्र विद्योपदेशे गुरुशिष्यपदोर्द्वयोरैकस्य वा विक्षेपः फलप्रतिरोधी चिन्नादुद्धृतकुपितेर्देवैः कृतः प्रायो हस्यते तदेतच्चतुर्थोऽप्येवमपि हृदयं सर्वदेहोक्तमित्यर्थः ७६६

॥ इत्यात्मपुराणे नवमाऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे दशमाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ १॥ सत्पानंदगुहागुहनिभृतानिलक्ष्मणम् ॥ सेवेदेवविधेर्विचंदशमेक्षमितापरम् ॥ १ ॥ अस्पार्थः । सत्येपिदुर्वचनरूपे ' सङ्कदेवमपन्नायतवास्मीतिच
पाचते । अभयं सर्वभूतेभ्योददामीतिप्रतमम् ' इत्यादिरामायणेस्ववचनरूपेवाआनंदेयस्वपंसतथातं गुहःसखाआगुदञ्जालिमितोयेनसतथातं निभृतःसेवापरआनिलोहनुमान्लक्ष्मण
अप्यस्सतथातं ' लक्ष्मणोलक्ष्मणोपिच ' इतिद्विरूपकोशः विधेर्ब्रह्मणोर्वचं कसति दशमेदानारावणवदनानांशमेविवारणेकृते ' दोऽगुहोदश्वदने ' इतिविश्वः अतएवशमिनाभूयी
णांतापस्यअसुरकृतदुःखस्परवन्दिभृतविश्वंसकमितिबावत् यदाकृषितापरंरतिआदचेहरतेरितियावत्सतथातं एवंविधंश्रीरामसेवेइति । संमुपसे । सत्पाःपार्वत्याआनंदकरं गुहेनपठाननेनआ
गुदंआलिंगितं निभृतानिवशीकृतानिअनिलानांरंभप्राणानांलक्ष्मणानिस्वरूपाणिजेनसत्रया योगिनमितिबावत् दशमेदशमद्वारेवंपंउपासकैर्गुरुरूपेणध्येयंविधेःविहितत्वात् शमितायामुपशम
निष्ठायांपरंतपरमित्यर्थः । निर्गुणपक्षे । सत्पानंदरूपेदेवंस्वप्रकाशं पंचकोशगुहागतं निभृतैर्मयर्दयाचलंतावभिलोप्राणापानौउपलक्षणभूयोप्य ' कोदोवाप्यात्'इत्यादिश्रुतेः सतथातं विधेर्वाक्य
स्ववंचवाडभवसातीतत्वात् शमितमपरंदेविवसतथास्वाकारवृत्त्याभिव्यक्तवितियस्वत् तपरमात्मानंददशमस्यापिसेवेअनुसंदेयैइत्यर्थः । अथशिष्यस्योक्तानुवादेनप्रश्नमभिमपति श्रुत्वेव

श्रीगणेशायनमः ॥ श्रुत्वेवबहुताख्यानंसशिष्योनचिकेतसः ॥ अपृच्छत्पुनरेवैनंस्वगुरुंब्रह्मबोधकम् १ भवताकथितंब्रह्मज्ञानंनानाविधंगुरो ॥ एतरेयोमहाप्रा
ज्ञस्तथाकौपीतकिर्मुनिः २ याज्ञवल्क्यगुरुस्तद्वदादित्योभगवानयम् ॥ श्वेताश्वतरनामाचतथैवचकठोमुनिः ३ एतेजानंतियदुह्यमात्मज्ञानंमहाप्रियः ॥ तत्त्व
याकथितंसम्यङ्ज्ञानख्यानसमन्वितम् ४ प्रजानामृषिभिःसार्द्धंसंवादोब्रह्मवेदने ॥ प्रतर्दनस्यशक्रेणविप्रस्याजातशत्रुणा ५ अश्विनोर्गुह्यविज्ञानमृषिणाकीर्तितं
चयत् ॥ दध्यङ्काथर्वणस्यापितत्रशक्रोपदेशनम् ६ अश्विनोःशिष्यतातद्वत्तस्यब्रह्मात्मवेदिनः ॥ याज्ञवल्क्यस्यसंवादोजल्पाख्योमुनिपुंगवैः ७ जनकेनचमै
त्रेय्याशिष्याभ्यांवादशब्दितः ॥ मुनीनामपिसंवादःकारणेब्रह्मरूपिणि ८ इदानींकथितस्तद्वन्मृत्योश्चनचिकेतसः ॥ संवादस्तत्रकथितंविघ्नराशिप्रशांतये ९
पठनीयोत्रशिष्येणसहनावितिमंत्रकः ॥ एवंकठःपुराप्राहतिरिश्चमुनीश्वरः ॥ ब्रह्मविद्यांवदन्धीमान्स्वशिष्यान्प्रतिसप्तधा १० मुनिभिःकथितातत्रब्रह्मविद्याम
याश्रुता ॥ तित्तिरिःकीदृशीतांतुस्वशिष्येभ्यःसमुक्तवान् ११ श्रोतुमिच्छाम्यहंवतोगुरोमेकपयावद ॥ अत्रचित्रंसमाख्यानमस्तीतिमतिरस्तिमे १२

मितित्रयोदशभिः । तत्रचतुष्टयंनिगदण्याख्यातम् १ । २ । ३ । ४ आख्यानानिमज्जदर्शयति प्रजानामितिचतुर्भिः । विप्रस्यबालाकः ५ चतुर्थपंचमयोरुक्तंदर्शयति अश्विनोरितिद्वाभ्यां ।
तद्वदित्यंतंचतुर्थार्थयुक्तः । तस्यप्रसिद्धरूपयाज्ञवल्क्यस्य जल्पीविजिगीषुवाक्यप्रबंधइतिद्वयोरर्थः ६ । ७ चप्राप्यप्राप्यार्थमाह जनकेनेति । वादस्तत्त्वनिर्णयार्थोवाक्यप्रबंधस्तद्वयःसंवा
दःपष्ठसप्तमयोरुक्तोब्रह्मरूपकारणविषयकस्त्वष्टइत्यर्थः ८ नवमोक्तंप्रश्नोक्तंदर्शयति इदानीमिति । इदानींपूर्वाप्यापेकथितोपःसंवादस्तत्रेदंभगताकथितं इदंकिं सहनादिकोमंत्रोविघ्नशान्तये
शिष्येणपठनीयपूर्वकठउक्तवान् तथातित्तिरिश्चशिष्येभ्योब्रह्मविद्यांवदन्स्यमंत्रस्यपठनीयतामाहेतिद्वयोःसंबंधः सप्तथेस्तुचरान्वापि ९ । १० मुनिभिरिति । तत्रातीतग्रंथेसप्तधावर्तमानैर्मु
निभिरतरेयकौपीतकयादित्यदध्यङ्काथर्वणयाज्ञवल्क्यश्वेताश्वरकठश्रुतेःआख्याप्रवर्तकैरुक्तंविद्यांश्रुत्वापितिचिरिप्रोक्तंश्रोतुमिच्छामीत्यर्थः ११ श्रोतुमिति । अत्रतित्तिरिप्रोक्ते मतिःसंभावना
युक्तमित्यंतंक्रियाविशेषणं सतित्तिरिः स्फुटमप्यत् १२

१३ एवंपृथग्यगरोःप्रतिज्ञामवतारयति इतिशिष्येति । आरण्यकेअरण्येपठनीयेब्राह्मणभागे कर्णेति । श्रोत्रमनसोरनुकूलम् १४ तत्प्रतिज्ञामभिनयति शृण्विति १५ तित्तिरिपदस्य मुनिगणपरतादर्शयितुमितिहासमाह यदेनमितिशभिः । एवंहिविष्णुपुराणादावुपाख्यायते सुमेरीकषीणांसमाजश्रीर्सीतत्राऽनागमनेब्रह्महत्यांप्रसक्तेर्ऋषिभिरुपन्यस्तत्वादयतत्समाजाप्राप्तिप्रयुक्ताहत्यामपाकनुशिष्यानादिशून्यवेशपायनोऽगुरुष्विज्ञवल्क्योक्तिमहमेवमन्तरिण्यामिक्किमेतेरसमेरित्वाकाराश्रुत्वाचुकोपेतिवृत्तंयदाशब्दार्थः एनंपाज्ञवल्क्यम् १६ अष्टांगेति । करणी कर्मगतवत्पातस्योद्धरणंतदीत्यासयाज्ञवल्क्योऽसीतप्रत्यजद्रूपपदेशात् १७ भूमाविनि । नानियजुंषियजुःसंज्ञामंत्रायाज्ञवल्क्येनत्यक्ताअभिमानिदेवरूपेणसूर्यवद्भास्वरमृत्तृषोभूमौसर्वतोवि कीर्णाअभवन्नित्यर्थः १८ सर्वतइति । एतद्द्रष्टाचकितान्शिष्यान्प्रतिगुरुरित्यमाहेति १९ इत्थं कथमित्याकांक्षायामाह यथेति । भोविप्राएतानियजुंषियतोयथाशास्त्रमधीतान्यतएवभा

नानारूपानसमायुक्तंस्वशिष्येभ्यःसउक्तवान् ॥ इतिपूर्वत्वयाख्यातंतत्रकौतूहलमहत ॥ श्रोत्रमिच्छामितद्ब्रह्मनयदितेवर्ततेरुपा १३ इतिशिष्यवचःश्रुत्वागुरुः स्नेहसमन्वितः ॥ आरण्यकेस्थितांब्रह्मविद्यांतित्तिरिक्तीतिताम् ॥ उक्तवानखिलांकर्णमनस्तापापहारिणीम् १४ शृणुवत्सप्रवक्ष्यामिविद्यांतित्तिरिक्तीतिताम् ॥ याज्ञवल्क्येननिर्मुक्तांतित्तिरियांसमाप्तवान् १५ यदैनमुक्तवान्कोपान्मुंचविद्यामयेरिताम् ॥ याज्ञवल्क्यगुरुःश्रीमान्वैशंपायननामकः १६ अष्टांगयोगवित्तस्य शिष्योवाजसनेयकः ॥ करणीकर्ममार्गेणविद्यांचच्छर्दसोपिताम् १७ भूमौयजुंषितान्यासन्सूर्यवर्चांसिसर्वतः ॥ मुक्तानियाज्ञवल्क्येनवैशंपायनवाक्यतः १८ सर्वतःस्थितमालोक्यदीप्तंतयजुषांगणम् ॥ वांतंशिष्येणसंप्राहवैशंपायननामकः ॥ शिष्यानन्यानिदंवाक्यंविस्मयाविष्टचेतसः १९ यथाशास्त्रमधीतानियजुंषि मुनिसत्तमाः ॥ याज्ञवल्क्येनमुनिनासूर्यवर्चांसितान्यतः २० गृहीध्वंसहसाविप्रास्त्वरितंब्रह्मणःसभाम् ॥ इतउल्लुच्यगच्छंतिनैतान्यस्मद्दनानिभोः २१ वां तानीतिविचारंमाकुरुतब्राह्मणोत्तमाः ॥ शरीरांतरतोवांतंभक्ष्यंभवतिदेहिनाम् २२ ततस्तिरिरूपाणिक्त्वाझाटितियोगतः ॥ दिविभूमौप्रसर्पतिगृहंतुमुनि सत्तमाः २३ एवमुक्तेमुनिगणास्तेनतित्तिरिरूपिणः ॥ यजुंषियजुःशीघ्रंसूर्याभानिसमंततः २४ यथातिरिथोलोकेपतंगान्सर्वतःस्थितान् ॥ भक्षयंतिसुधा कांताभूमौवानभसिस्थितान् ॥ एवंमुनिगणःसोयंतित्तिरिःपरिकीर्तितः २५ वांत्याचभक्षणेनापिक्वणान्यासन्यजुंष्यपि ॥ ब्रह्मविद्याचतेष्वेषाकथितारण्यकेसदा २६ ब्रह्मविप्तरमाप्नोतीत्येतत्सूत्रमुदाहृतम् ॥ अत्रैवसकलायस्माद्ब्रह्मविद्याप्रातिष्ठिता २७

स्वराणितानीमानियथाइतःपृथिन्याउल्लुच्यग्रहसभांनगच्छेयुस्तथायूयंगृहीध्वमितिद्वयोःसंबंधः २० २१ वांतानीति । अत्रवांतत्वमालोच्यविलंबोन्कार्योदेहांतरेणवांतभक्षणेदोषाभावादित्यर्थः २२ तच्छेदहांतरंतित्तिरिपक्षिरूपंभवद्भिःकार्यप्रकृतोपयोगादित्याह ततइति । योगतोयोगवलेन प्रसर्पतियजुंषीतिशेषः २३ एवमिति । तेनगुरुणाएवमुक्तेसति १४ यथेति । फलितमाह । एवंमुनिगणइति २५ वांत्येति । एवंवांत्यादिदोषेणतानियजुंषिक्वणानीतिप्रसिद्धानि तेषुआरण्यकभागेप्रोक्ताग्रहविद्याएवाउच्यतेइति २६ आनंदवर्त्तुव्याख्यातुमुपक्रमते ब्रह्मेति । तत्राप्नोतीत्येतवाक्यंसूत्रमित्युक्तंसकलार्थस्यसूचनादित्यर्थः २७

॥ अथात्मपुराणे दशमाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ सत्यानंदगुहागृहेनिभृतानिलक्षणम् ॥ सेवेदेवविधेर्विचंदशमेशमितापरम् ॥ १ ॥ अस्यार्थः १ सत्येपितुर्वचवरूपे ' सकृदेवप्रजायतवास्मीतिच
याचते । अभयं सर्वभूतेभ्योददामीतिव्रतंमम ' इत्यादिआमापणस्ववचनरूपेवाआनंदोयस्यसतथातं गुहःसखाआगुदआलिंगितोयेनसतथातं निभृतःसेवापरआनिलोइनुमानलक्षणोल्क्षण
श्रपस्यसतथातं ' लक्ष्मणोल्क्षणोपिच ' इतिद्विरूपकोशः विधेर्ब्रह्मणोर्वचं कस्यति दशमेदानारावणवदननांशमेविदारणेकृते ' दोऽश्रुदोदश्वदने ' इतिविश्वः अतएवशमिनामृपो
णांतापस्यअमुरकृतदुःस्वस्यरंविहभृतंविध्वंसकमितिपावत् यद्वक्रपिवापरातिआदचेहरवृतिपावत्सतथातं एवंविधंश्रीरामंसेवेइति । शंमुपसे । सत्त्वाःपार्वत्याआनंदकरं गुहेनपठाननेनआ
गुदंआलिंगितं निभृतानिवशीकृतानिअनिलानांपंचप्राणानांलक्षणानिस्वरूपाणियेनसत्रथा योगिनमितियावत् दशमेदशमदारेवंचंउपरासकैर्गुरुरूपेणध्वेयंविधेःविहितत्वात् शमितायामुपशम
निष्ठायांपरंतत्परमित्यर्थः ॥ निर्गुणपक्षे ॥ सत्यानंदरूपदेवंस्वप्रकाशं रंशकोशगुहागतं निभृतौमर्यादयाचलतावभिलोप्राणापानौउपलक्षणभूतौवस्य ' कोष्ठेवाप्यात्'इत्यादिश्रुतेः सतथातं विधेर्वाक्य
स्ववंचंवाहभनसतीतत्वात् शमितमपरंदेतंयेनसतथास्वाकारवृत्त्याभिष्यक्तमितिपावत् तंपरमात्मानंदसमाध्यायेसेवेअनुसंदेहेइत्यर्थः । अथशिष्यस्योक्तानुवादेनप्रश्नमाभिनयति श्रुत्वेव

श्रीगणेशायनमः ॥ श्रुत्वैवमहुताख्यानंसशिष्योचिकेतसः ॥ अपृच्छत्पुनरेवैतस्वगुरुंब्रह्मवोधकम् १ भवताकथितंब्रह्मज्ञानंनानाविधंगुरो ॥ एतरेयोमहाप्रा
ज्ञस्तथाकौपीतिकिर्मुनिः २ याज्ञवल्क्यगुरुस्तद्वादित्योभगवानयम् ॥ श्वेताश्वतरनामाचतथैवचकठोमुनिः ३ एतेजानंतियद्ब्रह्मात्मज्ञानंमहाधियः ॥ तच्च
याकथितंसम्यङ्ज्ञानाख्यानसमन्वितम् ४ प्रजानामृषिभिःसार्द्धंसंवादोब्रह्मवेदने ॥ प्रतर्दनस्यशक्रेणविप्रस्याजातशत्रुणा ५ अश्विनोर्मुह्यविज्ञानमृषिणाकीर्तितं
चयत् ॥ दध्यङ्काथर्वणस्यापितत्रशक्रोपदेशनम् ६ अश्विनोःशिष्यतातद्वत्स्यब्रह्मात्मवेदिनः ॥ याज्ञवल्क्यस्यसंवादोजल्पाख्योमुनिपुंगवैः ७ जनकेनचमै
त्रेय्याशिष्याभ्यांवादशब्दितः ॥ मुनीनामपिसंवादःकारणेब्रह्मरूपिणि ८ इदानींकथितस्तद्वन्मृत्योश्चनचिकेतसः ॥ संवादस्तत्रकथितंविप्रराशिप्रशांतये ९
पठनीयोत्रशिष्येणसहनावितिमंत्रकः ॥ एवंकठःपुराग्राहतिचिरिश्चमुनीश्वरः ॥ ब्रह्मविद्यांवदन्धीमान्स्वशिष्यान्प्रतिसप्तधा १० मुनिभिःकथितातत्रब्रह्मविद्याम
याश्रुता ॥ वित्तिरिःकीदृशीतांतुस्वशिष्येभ्यःसमुक्तवान् ११ श्रोतुमिच्छाम्यहंत्वत्तोमुरोमेरुपयावद ॥ अत्रचित्रंसमाख्यानमस्तीतिमातिरस्तिमे १२

मितिप्रयोदशभिः १ तत्रचतुष्टयंनिगदन्पारुषातम् १।२।३।४ अप्रत्यक्षमग्निप्रदर्शयति प्रजानामितिचतुर्भिः । विप्रस्यबाह्यकेः ५ चतुर्थपंचमयोरुक्तंदर्शयति अश्विनोरितिद्वाभ्यां ।
तद्वदित्यंतंचतुर्थार्थोक्तः तस्यप्रसिद्धस्ययाज्ञवल्क्यस्य जल्पोविजिगीषुवाक्यप्रबंधइतिद्वयोरर्थः ६ । ७ पद्याध्यायत्रयार्थमाह जनकेवेति । वादस्तस्वनिर्णयार्थोवाक्यप्रबंधस्तद्रूपःसंवा
दःपक्षसप्तमयोरुक्तोब्रह्मरूपकारणविषयकस्त्वष्टमइत्यर्थः ८ ब्रह्मोक्तंप्रश्नवीजंदर्शयति इदानीमिति । इदानींपूर्वाध्यायेकथितोयःसंवादस्तत्रेदंभनताकथितं इदंकिं सहनादिकोमंत्रोविप्रशंतये
शिष्येणपठनीयपुर्वंकठोक्तवान् तथावित्तिरिश्चशिष्येभ्योब्रह्मविद्यांवदन्नस्यमंत्रस्वच्छन्वीयतमाहेतिद्वयोःसंबंधः सप्तधेत्युच्यरान्वपि ९ । १० मुनिभिरिति । तत्रातीतग्रंथेसप्तधावर्तमानैर्मु
निभिरतरेयकौपीतिकयादित्यदध्यङ्काथर्वणयाज्ञवल्क्यश्वेताश्वतरकठश्रुतेःप्राख्यामवसकैरुक्तंविद्यांश्रुत्वापितिचिरिप्रोक्तंश्रोतुमिच्छाम्येत्यर्थः ११ श्रोतुमिति । अत्रवित्तिरिप्रोक्ते मतिःसंभावना
युक्तमित्यंतंक्रियाविशेषणं सतिवित्तिः स्फुटमयत् १२

भा. ५.

॥ १ ॥

१३ एवं पृष्ठस्य गुरोः प्रतिज्ञाप्रवृत्तस्य इति शिष्येति । आरण्यके अरण्ये पठनेनैवेन्द्राक्ष्यभागे कर्णेति । श्रोत्रमनसोरनुकूलाम् १४ तत्प्रतिज्ञामभिनयति शृण्विति १५ तिनिरिपदस्य मुनिगणपरतां दर्शयितुमिति हासमाह यदेनमिति दर्शयिष्येति । एवं हि विष्णुपुराणादावुपाख्यायते सुमेरोऽर्ष्याणां समाज आसीत् तत्राऽनामगमे ब्रह्महत्याप्रसक्तेऽपि भिरुपन्यस्तत्त्वाद्यतत्समाजमा भिमयुक्तां हत्यामपाकर्त्तुं शिष्यानां दिशन्वैशेषाय नो गुरुर्याज्ञवल्क्योक्तिमहमेव प्रतंकरिष्यामि किमेतैरक्षमैरित्याकारां श्रुत्वा चुकोपेति वृत्तं पदाशब्दार्थः एनं याज्ञवल्क्यम् १६ अष्टांगेति । करणी कर्मगजवत्पतितस्थोद्धरणं तद्वात्यासयाज्ञवल्क्योऽवीतमत्यजद्रूपदेशात् १७ भूमाविति । तानियजुंषि यजुःसंज्ञामंत्रायाज्ञवल्क्येन तत्पक्षाभिमानिदेवरूपेण सूर्यवद्भास्वरमृत्तपोभूमौ सर्वतो वि कीर्णा अभवन्नित्यर्थः १८ सर्वत इति । एतद्दृष्ट्वा च कितान् शिष्यान् प्रतिगुरुरित्यमाहेति १९ इत्थं कथमित्याकांक्षायामाह यथेति । भो विमा एतानि यजुंषि यतो यथाशास्त्रमधीतान्यत एव भा

नानास्थानसमायुक्तं स्वशिष्येभ्यः स उक्तवान् ॥ इति पूर्वव्याख्यातं तत्र कौतूहलं महत् ॥ श्रोतुमिच्छामितद्ब्रह्म न्यदिते वर्त्तते रूपा १३ इति शिष्यवचः श्रुत्वा गुरुः स्नेहसमन्वितः ॥ आरण्यके स्थितां ब्रह्मविद्यां तित्तिरि कीर्त्तिताम् ॥ उक्तवान् खिलां कर्ममनस्तापापहारिणीम् १४ शृणु वत्स प्रवक्ष्यामि विद्यां तित्तिरि कीर्त्तिताम् ॥ याज्ञवल्क्येन निर्मुक्तां तित्तिरि यां समाप्तवान् १५ यदेनमुक्तवान् कोपान्मुंच विद्यां मये रिताम् ॥ याज्ञवल्क्यगुरुः श्रीमान्वैशंपायननामकः १६ अष्टांगयोगवित्तस्य शिष्यो वाजसनेयकः ॥ करणी कर्ममार्गेण विद्यां चच्छर्द्धसोपिताम् १७ भूमौ यजुंषितान्यासन्सूर्यवर्चांसि सर्वतः ॥ मुक्तानि याज्ञवल्क्येन वैशंपायनवाक्यतः १८ सर्वतः स्थितमालोक्य दीप्तं तं यजुषां गणम् ॥ वां तं शिष्येण संप्राह वैशंपायननामकः ॥ शिष्यानन्यानि दं वाक्यं विस्मया विप्रचेतसः १९ यथाशास्त्रमधीतानि यजुंषि मुनिसत्तमाः ॥ याज्ञवल्क्येन मुनिना सूर्यवर्चांसितान्यतः २० गृह्णीध्वंसहसा विप्रास्त्वरितं ब्रह्मणः सभाम् ॥ इत उल्लुत्थ्य गच्छंति नैतान्यस्मद्भनानि भोः २१ वां तानीति विचारं माकुरुत ब्राह्मणोत्तमाः ॥ शरीरांतरतो वा तं भक्ष्यं भवति देहिनाम् २२ ततस्ति तिरूपाणि कृत्वा द्वाटितियोगतः ॥ दिवि भूमौ प्रसर्पति गृह्णंतु मुनि सत्तमाः २३ एवमुक्ते मुनिगणास्तेन तित्तिरिरूपिणः ॥ यजुंषि यजुःशीघ्रं सूर्याभा नि समंततः २४ यथा तित्तिर्यो लोके पतंगान्सर्वतः स्थितान् ॥ भक्षयंति क्षुधा कांता भूमौ वानभसि स्थितान् ॥ एवं मुनिमणः सोयं तित्तिरिः परिकीर्त्तितः २५ वां त्याच भक्षणेनापि कृष्णान्यासन् यजुंष्यपि ॥ ब्रह्मविद्याचतेष्वेषा कथिता रण्यके सदा २६ ब्रह्मविप्तरमाप्नोतीत्येतस्मै त्रमुदाहृतम् ॥ अत्रैव सकलायस्माद्ब्रह्मविद्या प्रातिष्ठिता २७

स्वराणितानीमानि यथा इतः पृथिन्या उल्लुत्थ्य ब्रह्मसंभानं गच्छेयुस्तथायूयं गृह्णीध्वमिति द्वयोः संबन्धः २० २१ वांता नीति । अप्रवांतत्वमासोच्य विलंबो नकारो देहांतरेण वां तं भक्षणे दोषाभावादि त्यर्थः २२ तच्च देहांतरं तित्तिरिपरिरूपं भवद्भिः कार्यं प्रकृतोपयोगादित्याह तत इति । योगतो योगबलेन प्रसर्पति यजुंषीति शेषः २३ एवमिति । तेन गुरुणा एवमुक्ते सति २४ यथेति । फ स्तिमाह । एवं मुनिगण इति २५ वांत्येति । एवं वांत्यादिदोषेण तानि यजुंषि कृष्णानीति प्रसिद्धानि तेषु आरण्यकभाष्ये प्रोक्ता ब्रह्मविद्या एषा उच्यते इति २६ आनंदवर्हो विद्याख्यातुमुपक्रमते ब्रह्मेति । तत्राप्नोतीत्यंतवाक्यं सूत्रमित्युक्ते सकलार्थस्य सूचनादित्यर्थः २७

सर्वसूचकतां स्फुटयितुमनुबंधचतुष्टयमनेन वाक्येन सूचितं दर्शयति । ब्रह्मेति चतुर्भिः । अत्र सूत्रे ब्रह्मपदेनास्य शास्त्रस्य विषय एतच्छास्त्रजप्रमानिवर्त्याज्ञानगोचर उक्तः यतो नेन पदेन सामान्यतो बोधिते पि ब्रह्मण्यात्मात्वा नास्मत्त्वजडत्वचेतनत्वादि संशयानामनिराकरणेनांतरवाक्ये पुजिज्ञासोत्थाप्यते इत्यर्थः २८ तस्येति । तस्य ब्रह्मणोपदिष्टानं विदधातुनोक्तं तदाकारवृत्तिरूपं तन्मध्यं भवंगौणमितियावत् एतादृशं प्रयोजनं परमं मुख्यं प्रयोजनं तु सकलानर्थमूलाज्ञानाध्वंसात्मकपरब्रह्मप्राप्तिरूपमुक्तमित्यर्थः २९ तदर्थोति । तस्य उक्तद्विविधप्रयोजनस्य अर्थोपपत्तिकामोधिकारी तु एष एव बोध्यः एकः यो ब्रह्मविज्ञानतो ब्रह्मप्राप्तेर्लोति फलसंबंधयोग्यतया निर्दिष्ट इति योजना न हि मोक्षरूपफलश्रवणजामुमुक्षानित्यनित्यविवेकादिमंतरानिष्पद्यते इति साधनचतुष्टयसंपन्नाधिकारि सिद्धिरिति भावः तस्य शास्त्रस्य संबंधस्तु योग्यता वशादनेकविधो बोध्य इत्यर्थः ३० संबंधस्यानेकविधत्वं स्फुटीकरोति अर्थनेति । अर्थिनाधिकारिणा सह शास्त्रस्य बोध्यबोधकभावलक्षणः संबंधः अधिकारिणो बोध्यत्वाद्बोधप्रतिपापणीयत्वात् शास्त्रस्य बोधकत्वात् अन्यप्राथम्ये पुनरेवनादिपुनरेव न पदोदितत्वं ज्ञाने ब्रह्मणि अज्ञाने च शास्त्रस्य क्रमेण जन्यजनकभावोऽभिगम्यगम्यजनकभावो निवर्त्य निवर्तकभाव एते संबंधा बोध्या इत्यर्थः ३१ न केवलमिदं वाक्यमनुबंधसूचकतथैव सूत्रमित्युक्तं किंतु तत्र ग्रंथव्याख्येयतया पीत्याह आसमाप्तेरिति । आत्मदर्शकमात्मदर्शनापप्रवृत्तिमिदं वाक्यमे

ब्रह्मयत्कथितं सूत्रे तदेव विषयो मतः ॥ आत्मानात्मादिसंदेहायतः सत्यत्र कोटिशः २८ तस्य विज्ञानमुदितं मध्येयस्यात्प्रयोजनम् ॥ परमंच परप्राप्तिरूपं दुःखौघघातकम् २९ तदर्थं त्वधिकार्येण आप्नोति परमं ह्य ॥ ब्रह्मविज्ञानतस्तस्य संबंधोनेकधा स्मृतः ३० अर्थिना चापि शास्त्रस्य बोध्यबोधकलक्षणः ॥ अन्यत्र जन्यजनकत्वादिति द्वेदनादिषु ३१ आसमाप्तेरिदं सूत्रमेकमेवात्मदर्शकम् ॥ व्याख्येयमत्र विज्ञेयं तित्तिरेव ब्रह्मवेदने ३२ ब्रह्मेति कथ्यते वेदे आनंदात्मा महेश्वरः ॥ लक्ष्यस्तस्यात्र कथितं लक्षणं मंत्रवाक्यतः ॥ सत्यं ज्ञानमनंतं च ब्रह्मणो लक्षणं त्विदम् ३३ लक्षणत्रयमेतस्यादथैकमिहात्मनः ॥ लोकदृष्ट्यनुसारेण कथ्यते वेदादिभिः ३४ सत्यं यथार्थमुदितं यथार्थं न जडं यतः ॥ ज्ञानं च न परिच्छिन्नं वेदादिमते कचित् ३५ ततो नंतमिति प्रोक्ते ज्ञानमित्येवलक्ष्यते ॥ ज्ञानमित्युदितं तद्वत्सत्यमित्येवलक्ष्यते ३६ सत्यं कालत्रये यत्तु न पर्यंतिकदाचन ॥ आनंदात्मा च तौ ह्यस्यात्सर्वदैकस्वरूपमाह ३७

वासमाप्तेरिति तिरिप्रवृत्ते ब्रह्मवेदेन ब्रह्मविद्यापकाशके ग्रंथे व्याख्येयं भवतीत्यतः सूत्रमित्युक्तमिति संबंधः ३२ उक्तवाक्यसंग्रहेण व्याकुर्वतः अकृतं ज्ञानं प्रस्थाप्यं प्रपंचयति ब्रह्मेति प्रश्नोपदिष्टोक्तैः । ब्रह्मपदेनोक्तोऽदृष्टत्वादानंदरूपस्तत्पदार्थो लक्ष्यो भवति तस्य लक्षणवाचकानि सत्यज्ञानानंतपदानि मंत्रप्रथमपादे बोध्यानीत्यर्थः ३३ एषात्र पाणांपदानां प्रत्येकं ब्रह्मपदावितानां लक्षणप्रपारत्वं शास्त्रदृष्ट्या वेदविद्विरुक्तं लोकदृष्ट्यनुसारेण त्वेकलक्षणपरत्वमित्याह लक्ष्येति । एतत् एभिः पदैः प्रतिपादितम् ३४ तत्र शास्त्रदृष्ट्या लक्षणप्रपारत्वं प्रपंचयति सत्यमिति पंचविंशतिश्लोके । सत्यपदं तावद्यथार्थस्याबाधितस्य बाधकं तच्च बाधितं वस्तु तत्रैतन्मयमेव जडस्य दृश्यजातस्य दृक्स्वरूपे कल्पितत्वात् एवं सर्वोपि ज्ञानभूतस्य चैतन्यस्य परिच्छिन्नताया दुर्बलत्वादनंतत्वमपि सिद्धमेवेत्यर्थः ३५ तथा चैकैकस्यातिप्रसंगादिहीनार्थकत्वात्पदांतरार्थोपस्थापनक्षमत्वाच्च परस्परनिरपेक्षलक्षणप्रमेवात्रोक्तमित्याह तत इति । ततः सत्यत्वादीनां ज्ञानत्वादिनियतत्वात् अनंतपदमात्रप्रयोगेऽपि यज्ज्ञानरूपमनंतं वस्तु तदेव प्रतीयते एवं ज्ञानपदोक्तो सत्यपदोक्तमनंतं वस्तु प्रतीयते इत्यर्थः ३६ सत्यपदेनाबाधितत्वमुख्येनानंतज्ञानात्मकब्रह्मपतिपादनं स्फुटयति । सत्यं कालत्रय इति । यत्कालत्रयेऽपि न पर्यंतं नित्यं तथा भवति तदेव यथार्थं वस्तु सत्यपदेनोदितं तादृशत्वं वात्मानं एव चिद्रूपेण कूटस्थत्वादित्यर्थः ३७

॥ २ ॥

आत्मभिर्भूतविकारित्वात्सत्यपदेनाभिधानयोग्यमित्याह सर्वमेवेति । विपर्ययतिशयथाभवति । आत्मातुनविकारीसर्वातस्त्वेन एतद्दिनाशेकस्यापिकारणीभावानर्हत्वादित्याह आत्मेति ३८ किञ्चित्प्रमत्तज्ञसत्त्वात्तत्त्वावाद्यासत्त्वमित्याह आत्मन इति । आत्मनोनाशः केनचिदज्ञातएववाच्यः केनचिद्विज्ञातस्यसत्ताभिधानेनममज्ञातार्थेतिवद्व्याघातदोषप्रसक्तेरित्यर्थः ३९ किञ्चाज्ञातस्यासत्तायाः शीघ्रवत्कुसुमरत्वात्सत्तावधारणासंभवइत्याह अज्ञातस्यापीति । तस्माज्ज्ञातत्वपस्येवाङ्गीकारेणोद्विष्टार्थं किञ्चात्मातत्त्वज्ञातामनात्मावा नांत्यस्तस्य नद्वत्वाद्योक्तप्रसिद्धिविरोधाच्चेत्यर्थः ४० आयेपि किञ्चिदज्ञातआत्मानांज्ञानात्प्रविष्टोवा नायः असम्भवादित्याह विनष्टेनेति । अयमात्मनोविनाशोविनष्टेनज्ञातुंनशक्यइतियोजना । अंत्येतुनाशसत्त्ववाधिते त्प्याह तेनेत्यादिना । तेननाशवर्जितआत्माएनंज्ञातवानित्यंजीकर्तुंनयत्तनसंभवतिज्ञेयस्येवासत्त्वादित्यर्थः ४१ नन्वसत्त्वेवाभावआत्मनाप्राप्यतेइतिचेच्छतंजीवेत्याह सत्तयेति । सोयमात्मनाशः सत्ताहीनएवगम्यतेविकल्पयेइत्यंजीकारेशश्रृंगोद्विष्टासिद्धत्वादिष्टापभिरित्यर्थः अविनाशित्वेदेवशात्प्रमत्तः प्रियतमत्वंतत्त्वाभावंरूपत्वंसिद्धमित्याह आत्मेति । यस्मादात्माविनाशरहितोऽतएव प्रियतमस्तेनप्रियतमत्वेनानंदरूपइतियोजना ४२ विनाशिगं प्रियत्वमेवमुख्यंनभवतिआत्मनोपकारोपाधिकत्वादित्याह पुत्रादयइति । ससुखाः सुखरूपोपकारेणसहिताः ४३ आत्मातुतेभ्यः प्रि

सर्वमेवविपर्ययतिविनात्मनंविनेश्वरम् ॥ आत्मादिनाशरहितोनाशकारणशून्यतः ३८ आत्मनोविनाशः स्याज्ज्ञातसत्त्वान्यथा ॥ अज्ञातोऽपि ज्ञाते चेतिव्याह तंस्यादिदंवचः ३९ अज्ञातस्यापिचेत्सत्तास्थादसत्ताकुतो नवा ॥ ज्ञातश्चेदात्मनैवायंज्ञातव्योऽज्ञाततायतः ॥ आत्मन्येवपुंसि लोकादिगतेत्याह ४० विनष्टेनात्मनानायंश्रृंगोद्विष्टातुंकथंचन ॥ विनाशआत्मनस्तेनज्ञातवान्नाशवर्जितः ॥ अनष्टआत्मनिस्वस्यनाशोस्तीतिनगम्यते ४१ सत्ताधारहितः सोयंगम्यतेचेदसत्त्वमृतः ॥ आत्माविनाशशून्योतः सर्वेषाभिर्देहिनाम् ॥ यस्मात्प्रियतमश्चायंतेनानंदस्वरूपः ४२ पुत्रादयोत्रयेभावाजंतूनासुखदरकाः ॥ ससुखाः सर्वे एवेतेआत्मार्यहिप्रियाः स्मृताः ४३ सुखादपिपरम्रेणसंश्रयोयंशरीरिणाम् ॥ आत्मात्रपरमानंदरूपः सिद्धयति सर्वदा ॥ परमानंदरूपोतआत्मानाशविवर्जितः ४४ आत्मैवज्ञानशब्दार्थोक्तस्ते पूर्वमेवहि ॥ बृहत्त्यत्योरिहैकार्थकथनेनमयाद्विज ॥ दध्यङ्गुलार्थव्यस्योक्तौशकंप्रतिसुरेश्वरम् ४५ आनंदात्मैवतेनायंलक्ष्योब्रह्माभिधः पुमान् ॥ सदाविनाशिनः सत्यंलक्षणंतस्यतद्भवेत् ४६ लक्ष्यलक्षणयोर्भेदोद्बुद्धैवपरिकल्पितः ॥ सर्वत्रवस्तुतोनायंकुतोब्रह्मणिनिर्द्वये ४७ पृथिव्यागंधरूपायागंधवत्त्वंपृथङ्बुद्धि ॥ पृथक्केधर्मधर्मित्वंनश्येदन्नगवाश्ववत् ४८

यत्वाभिर्भूतैः सुखाच्चप्रियतरत्वाभिमतच्छेदितयोत्कृष्टत्वेनप्रियतमः परमानंदरूपः सिद्धइत्याह सुखादपीति । फलितमाह परमानंदेति ४४ नन्वात्मनः सत्यत्वादिसिद्धावपिब्रह्मणः कथं तत्सिद्धिरिति न शक्यं ब्रह्मात्मपदयोरेकार्थतायां बृहत्पततिशब्दोऽसमानार्थत्वेन चतुर्थोपायोपमं चित्त्वादित्याह आत्मेवेति ४५ तथाचात्रापिब्रह्मनाम्नात्मैवलक्ष्यत्वेन निर्दिष्टस्य चाविनाशशीलस्य उक्तं रूपं सत्यत्वं लक्षणमुपपन्नमित्याह आनंदात्मैवेति । तेन ब्रह्मात्मपदयोरेकार्थत्वेन ४६ ननु ब्रह्मणः स्वरूपभूतानां सत्यत्वादिपदार्थानां कथं भेदोपाप्यलक्ष्यगत्वीमिति शैलिकोलेपतभेदव्याप्यत्वं लक्षणत्वस्योत्तरमार्थभेदोपाप्यत्वं आयेन विरोधः शब्दप्रयोगादपि तस्य भेदस्येव्यमाणत्वात् नांत्यः सत्यभेदस्य कुत्राप्यदृष्टे रित्याशयेनाह लक्ष्येति । सर्वत्र लोकोक्तिदोषादहमेवपिलक्ष्यलक्षणयोर्भेदः कल्पित एव न वस्तुतो भवति स ब्रह्मणि अखंडे कथं स्यादित्यर्थः ४७ लौकिकोदाहरणे भेदस्य वास्तवत्वाभावं दर्शयति पृथिव्या इति । यथा पृथिव्या गंधगुणेन तादात्म्यशालिण्याः सकाशाद्गंधवत्त्वरूपलक्षणं पृथक्त्वात् सत्त्वलक्षणात्पंक्तिवत्ताभेदेन युक्तं न भवति आप्तंतिरुभेदे हि गवाश्वयो रिवधर्मधर्मिभावोपि न स्यादित्यर्थः तथाच कल्पित एव तत्र भेदइति भावः ४८

एवंपृथिवीत्वजातिरूपं पृथिव्यालक्षणमपि न वस्तुतोभिन्नमित्याह पृथिवीत्वादिकमिति । तेन धर्मधर्मिभावासंभवेन पृथिवीत्वादिकमपि बुद्धयेव भिन्नत्वेन कल्पितं गोरम्बत्विशेषेभ्योऽप्युपात्तेभ्यः पृथक्कृत्यतन्भेदेनागृह्यमाणत्वादित्यर्थः ४९ पृथग्ग्रहणेऽप्यद्वेकदृष्टान्तमाह यथेति । यथाघटः पटात्पृथग्गृह्येत तथा तस्मान्मन्यनगृह्येत इति ५० तथाच कल्पितभेदेन प्रकृतेः पिलक्ष्यत्वादिकमुपपन्नमि त्याह तत इति ५१ ब्रह्मणः स्वरूपभूतानपि कल्पितभेदेन धर्मतयानिर्दिष्टान्बोधार्थान्दर्शयति आत्मतेति । कल्पिते कल्पितभेदेनिरूपिते ५२ ब्रह्मत्ववदिति । यथा ब्रह्मत्वरूपो धर्मः कल्पितस्तथापूर्वोक्ताः पञ्चापीत्यर्थः ५३ सत्यमिति । तेन कल्पितभेदज्ञाल्युक्तधर्मपट्टलक्षणमवृत्तिनिमित्तलाभेन सत्यादित्रयं ब्रह्मादित्रयं चेति पञ्चानामानि सर्वाधिष्ठानस्य साक्षिरूपस्य वागाद्यगोचरवस्तुनो वेदमुख्यतया स्वरूपबोधकतालक्षणमावाप्येन प्रसिद्धानीत्यर्थः ५४ तस्य स्वरूपपदोक्तं सर्वाधिष्ठानतां स्फुटयति अन्वयस्तमिति द्वाभ्यां । यत्र परमार्थतत्त्वेनाप्यात्मकं विश्वमप्यस्तं विश्वविभजते कालेति । कालातीतं नित्यतया भिन्नं कालांतःपाति अतीतानागतकालोभ्येव वर्तित्वं मानमिति यावत् कालसंयुतं अतीतादिरूपं सदस्यगम्यं इतरदतीति पित्वसदित्यर्थः ५५ गंधर्वेति । तच्छ्रम्ये गंधर्वनम रहीने गमने एतत्पदाभ्यां वाणितविश्वग्रहः ५६ उक्तेषु षट्सु नामस्वविशेषेण तत्त्वबोधपत्सु कथं लक्षणवाक्यव्यवस्थेत्याकांक्षायां व्यवस्थां दर्शयति षट्पदानामिति । अभिन्नार्थ इति भावप्रधानो नि

पृथिवीत्वादिकं तेन सामान्यं बुद्धिकल्पितम् ॥ विशेषेषु यतो नास्य ग्रहणं विद्यते पृथक् ४९ यथाघटः पटाद्ब्रिज उदकाहरणक्षमः ॥ गृह्यते पृथगेवायं तथा तत्रैव गृह्यते ५० ततो ब्रह्मणि निर्भेदे कल्पयित्वाभिदामि माम् ॥ लक्ष्यलक्षणभावोयं कथितोऽत्र मनीषिभिः ५१ आत्मतानंदतायद्ब्रह्म द्विद्येते कल्पितेऽभे ॥ सत्यताज्ञानता तद् द्विद्येते न ततापि च ५२ ब्रह्मत्ववदि मे धर्मा आनंदाद्या मनीषिभिः ॥ पंचप्रोक्ताः परे नित्ये निर्गुणे भेदवर्जिते ५३ सत्यं ज्ञानमनंतं च ब्रह्मात्मानंद इत्यापि ॥ नाम षट् मिदं मुख्यं कीर्तितं वेदवादिभिः ॥ अवाङ्मनसगम्यस्य स्वरूपस्यात्र साक्षिणः ५४ अध्यस्तं यत्र सकलं नाम रूपक्रियात्मकम् ॥ कालातीतं च कालांतः पतितं काल संयुतम् ॥ सदसद्ब्रह्म जातं यदक्षैर्गम्यं तथेतरत् ५५ गंधर्वनगरं यद्ब्रह्म गने परिकल्पितम् ॥ तच्छ्रम्ये त्रयं वै तच्छ्रम्ये तत्प्रकल्पितम् ५६ षट्पदानामभिन्नार्थं कृत्वैकं वाचकं पदम् ॥ वाच्यं पदद्वयस्यार्थमानं दात्मानमीश्वरम् ॥ पदत्रयार्थं मुनयो लक्षणं कथयंतिते ५७ आनंदात्मा च लक्ष्यं स्याद्ब्रह्म शब्दाभिधो हियः ॥ सत्यं ज्ञानमनंतं च भवेत्तल्लक्षणत्रयम् ५८ एवं वेदांतसिद्धांतसार सर्वस्ववेदिनः ॥ ब्राह्मणा ज्ञात तत्त्वार्था अर्थमाहुरलौकिकाः ५९ लौकिकास्त्रितयं चैतत्प्राहुरेकं हिलक्ष णम् ॥ आनंदात्मस्वरूपस्य ब्रह्मशब्दस्य सर्वदा ६०

द्वैतः एषां पदानामभिन्नार्थत्वेऽप्येषां मध्ये एकं पदं वाचकं लक्ष्यप्रतिपादकं कृत्वा उपन्यस्य पदद्वयस्य आनंदात्मेत्याकारस्यार्थसर्वोत्तरमद्वयं वस्तुवाच्यं लक्ष्यस्वरूपं च कृत्वा परिशिष्टपदत्रयमध्ये एकैकं पदं लक्षणवाचकत्वेनाहुरित्यर्थः ५७ एतदेव प्रकृतेऽप्योजयित्वा दर्शयति आनंदात्मेति । यथा प्रकृतवाक्ये आनंदात्मेत्यद्वैतप्रयुक्तोत्तरं लक्ष्यस्वरूपं तन्मात्रं विवक्षितत्वात् ब्रह्मपदं त्वानंदादिषु द्वयार्थरूपलक्ष्यवाचकतयोपपन्नं सत्यादिषु त्रयं तत्प्रत्येकमसाधारणवर्मावाचकत्वादिकल्पेन लक्षणवाचकमित्यर्थः ५८ शास्त्रदृष्टिप्रत्येकलक्षणमुपसंहरति एवमिति । उपनिषत्सिद्धांतं रूपं तत्सारं तस्य पदसर्वस्वमसाधारणं रूपं तद्विदः अलौकिकाः शास्त्रदृष्टयः ५९ लौकिकदृष्टयनुसारिणो मे कलशगपरत्वपक्षमुपपादयति लौकिका इत्यादिना । लौकिकालोक्तुं दृष्टयनुसारिणो आचार्या एतत्सत्यज्ञानानंतं रूपं पदानां प्रथमे कलशगपटक्रमाहुरित्यर्थः लौकिकसत्यमित्युक्तेऽप्यवहाराबाधितमात्रं प्रतीयेत न तु ब्रह्मेव एवं ज्ञानमित्युक्ते वृत्तिसंवलितमेव प्रतीयेत अमृतपदेन च कालाद्यपि रिच्छिन्नमेव अतीतिप्रकारं कृत्वेन प्रत्येकं लक्षणमत्वात् संभवादिशिष्टेशकानां पदानां शुद्धलक्षणपाठसिद्धिर्मीकृत्यैकलक्षणत्वमुक्तमिति भावः ६०

नन्वेपापदानांसमानार्थलक्षणकत्वे एकेनैवेष्टसिद्धेः पदान्तरवैधर्म्यमिति शङ्कापरिहरति एकार्थेति । समानार्थपराणामप्येपापदानां फलभूतव्यावृत्तीनां भेदात् पुनरुक्तत्वं न स्यादिति तत्रैतावानविशेषो वा
 तिककृद्भिरुक्तः सत्यज्ञानपदेस्तत्पदज्ञानत्वं च विधापार्थादितरव्यावृत्तिबोधयतः अनन्तपदं तु साक्षादेव परिच्छिन्नत्वांवारयतीति एवं सति धर्मधर्मिभावादिरूपो भेदो न प्रसज्यते इत्यर्थः ६१ एनदेव स्फ
 टपति असज्जडमिति । यतः सत्यपदं ब्रह्मणि भ्रमसक्तमसत्त्वं वारयति ज्ञानपदं जडत्वं अनन्तपदं तु परिच्छिन्नत्वं वारयति तत एव व्यावृत्तिपरत्वात् श्रीलमुत्पलमित्यादिवाक्यस्य यथा गुणगुणिभावसंसर्गपर
 त्वं विशिष्टपरत्वं वा भवति तथा स्य वाक्यस्य न बोधार्थं किं त्वत्वं त्वार्थपरत्वं वेत्यर्थः ६२ ननु तथापि ब्रह्मणि घटव्यावृत्तीनां भेदादेवाद्देतहानिः स्यादिति शङ्का भवादितपसं नृसिंहाश्रमादिभिर्युत्पादितमालंघ्यप
 रिहरति असदादीति । यद्यप्यसज्जडपरिच्छिन्नैरनिरूपिता अभावव्यावृत्तय आत्मनि स्थिताः स्युस्तथापि ब्रह्मातिरिक्तो भावो नास्तीत्येवमद्देतमुपपादयतामस्माकमद्देतहानिरूपे विरोधो न प्राप्नोतीत्यर्थः
 ६३ भावादित्वाविभिर्नैनाशयेनोद्देतविलयव्यापारे भावा उपेक्षितास्तं विवृणोति अभावा इत्यादिना । असंख्यातानामभाधानामवशेषेऽप्यात्मनः स्वभावभूतामद्वितीयतां प्रतिपादयतां किंचिदपि नतिता
 विरुद्धोपेत इत्यर्थः ६४ तत्र हेतुतयाऽभावस्य तुच्छत्वेनाद्देतविघाताक्षमत्वं दर्शयन् किमभावः स्वरूपेण भिद्यमानोऽद्देतविघ्न्यात् स्वप्रतियोगिद्वारा वा स्वव्यवहारद्वारा वा इति विकल्पनप्रथमाद्वितीया वि

एकार्थविषयत्वेऽपि पदानां पुनरुक्तता ॥ व्यावृत्तिभेदतो न स्यान्न च भेदोऽपि कश्चन ६१ असज्जडं परिच्छिन्नं निरस्यति पदत्रयम् ॥ ततो न गुणगुण्यादिभवेन्नीलोत्प
 लादिवत् ६२ असदादित्रयाभावाद्यप्यात्मन्यवस्थिताः ॥ तथापि निरोधः स्याद्भावाद्देतत्त्ववादिनाम् ६३ अभावाः संतु शतशो निर्भेदे ब्रह्मरूपिणि ॥ अस्मा
 कं किंचिदप्यत्र हीयते नात्मवादिनाम् ६४ अभावेऽप्युक्तो भेदः स्वयं कोऽपि न विद्यते ॥ विनाशं भावरूपं तं विहाय प्रतियोगिनम् ६५ व्यवहारोऽत्र भिन्नः स्याद्विनाशः प्र
 तियोगिनः ॥ अभावस्य स्वरूपं न भिद्यते कर्हि चित्कचित् ६६ साक्षात्कृते सदाऽद्देत आनंदात्मनिकेवले ॥ व्यवहारश्च कोऽप्यत्र नैवास्ति वचनादिकः ६७ एक एव
 ततो भावोद्देतस्यात्रावतिष्ठते ॥ अभावः सोऽपि नैव स्याद्वस्तुतत्त्वे विचारिते ६८ अभावस्य तु केयं स्यात्सदाद्देतविनाशिनी ॥ घटादिष्विव नैतस्य सत्ताकाचन विद्य
 ते ॥ तत्सत्त्वेन भेदः स्याद्भावाभावस्वरूपयोः ६९

त्याह अभावेऽपि । प्रतियोगिने विनास्वरूपेणाभावे भेदो न वक्तुं शक्यः न च प्रतियोगिद्वारापि भेदः सहितदावक्तुं शक्योऽप्येपापदानां प्रतियोगिनो विनाशतया स्थिता आसन् इदानीं तु नेह नाना
 स्तीति वाक्यनृसिंहेन कवलीकृतानां तेषां विनष्टत्वेन भेदकत्वं न संभवतीति भावः ६५ ननु तीय इत्याह व्यवहार इति । प्रतियोगिन इति पंचमाल्पल्लोपे तथा च प्रतियोगिनमपेक्ष्यैव भिन्ने भेदघटिते त्वव
 हारोऽभिलाषादिरूपो विनाशविषयकः अत्र व्यवहारभूमौ स्यात्संभवेन्न स्वरूपत इत्यर्थः अत्र तु प्रत्यग्दृष्ट्या परामर्शकारता बुद्धेरुपहृतेति भावः ६६ एतदेव विशदयति साक्षादिति । अद्वितीयत्वादानंदरू
 पात्मनि विषये लब्धे बुद्धिः सर्वव्यवहारेऽप्युपलब्धेति त्वर्थः ६७ फलितमाह एक एवेति । ततः प्रतियोगिभेदालोचनमंतराऽभावे भेदासंभवात्सर्वदेताभाव एकरूपेणावशिष्टः सोऽपि वस्तुन स्तरवेऽधिष्ठानस्वरूपे
 विचारिते तु नैव पृथक् केन तिष्ठेत् कल्पिता भावस्याधिष्ठानात्मकत्वादिति भावः ६८ किंच लोकादृष्ट्याप्यभावस्य न भिन्नत्वं सत्ताराहित्येन प्रसिद्धत्वात् यद्विषयभावेऽपि सत्ताभ्युपगम्यते तदाऽभावस्यापि भाव
 त्वापत्त्या सद्रूपात्मनः सकाशात् सुतरामभेद इत्याह अभावस्येति । किं नृद आक्षेपे एतस्य भावस्य सत्तायतो न प्रसिद्धाऽतः साऽभावसत्ता अद्देतस्य विनाशिका कथं स्यात् तस्याभावस्य सत्त्वांगीकारे
 तु भावाभावयोर्विशेषो न स्यादित्यर्थः ६९

तस्य सत्त्वासंभवमेव स्फुटयति स्वरूपेति । यतो भेदो विशेषः सत्तादयो धर्माश्च एतैः सर्वसत्तारूपेण प्रसिद्धेर्वाजितोऽभावस्ततोऽस्तीति वक्तुं न योग्यं तेन विकल्पाख्यज्ञानमात्ररूप इत्यर्थः ७० विकल्पलक्षणं
शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्प इत्याकारं स्मारयति वचनादिति । सोऽयमसत्पदार्थः ७१ अविषयात्मसाक्षात्कारे तु विकल्पोऽपि निवर्त्तते इत्याह विकल्पादिरिति ७२ भावाद्देवतादिनामाश
यप्रदर्शनं निगमयति देताभाव इति स्पष्टम् ७३ अनयादिशैत्युक्तं स्फुटयन् देताभावसाधने प्रधानस्यानंतपदस्य व्यावर्त्यदर्शयति देशेति पट्टिः । कार्यत्वेन प्रसिद्धं सर्वमुभयभ्यां देशकालाभ्यां परिच्छिन्नं
प्रसिद्धं देशकालोत्स्वरूपेण वस्तुना परिच्छिन्नौ अगोप्याभावप्रतियोगित्वादित्यर्थः ७४ नन्वेकेन वस्तुपरिच्छेदेनैव सकलव्यावर्त्यसंग्रहात् किमिति त्रिविधः परिच्छेदस्तत्र तत्र निरूप्यत इति चेन्मदधि
यामनुग्रहापेत्याह देशेनैवेति द्वाभ्यां । नैषां चिदद्देवताशिक्षः प्रतारितधियां मते परमाण्वोनामप्रदार्थादेशेनैव परिच्छिन्नाः संति न कालेन नित्यत्वाभ्युपगमात् न वस्तुना भेदस्य परिच्छेदरूपतायास्ते
रबुद्धचमानत्वात् । नन्वप्रामाणिकानां परमाणूनां कथं स्वमिति शंकां हृष्टेन परिहरति यथेति । स्पष्टं ७५ कालेनैवेति । तथा केषां चित्ताख्यानानां मते महम्महत्तत्त्वं विभुत्वेनाभिमतत्वात् सर्वविकार
कारणत्वाच्च देशवस्तुभ्यां परिच्छिन्नमपि प्रलये लपशालित्वात् कालपरिच्छिन्नमस्ति नभआकाशं आदिपदेन दिगादिग्रहस्तेषां नित्यत्वाद्भिभुत्वाच्च देशकालपरिच्छेदायोग्यत्वाद्देवात्मकवस्तुपरिच्छेदश

स्वरूपभेदसत्तादिसर्वसत्ताविवर्जितः ॥ यतो भावस्ततः केन सोऽस्तीति व्यपदिश्यते ॥ विकल्पमात्रं तेनायमभावो न शृंगवत् ७० वचनाद्व्यवहारः स्यादसतो यस्य
वस्तुनः ॥ विकल्पविषयः सोऽयमुच्यते न्यायवेदिभिः ७१ विकल्पादिरयं यत्र व्यवहारः क्षयंगतः ॥ अवाङ्मनसगम्येऽस्मिन्स्तत्राभावः कुतो भवेत् ७२ द्वैताभावो
पितेन स्यादद्वैतस्य न घातकः ॥ विचारे सति निर्वृतं भवेद्ब्रह्मनयादिशा ७३ देशकालपरिच्छिन्नं जायमानं घटादिकम् ॥ देशकालौ स्वरूपेण मित्रौ तौ हि परस्परम्
७४ देशेनैव परिच्छिन्नाः केषां चित्परमाणवः ॥ मते संति यथा वंध्यापुत्रौ स्येव शिशोर्मते ७५ कालेनैव परिच्छिन्नं केषां चिन्महदस्ति च ॥ रूपादेव परिच्छिन्नं केषां
चित्प्रभवादिकम् ॥ इति भ्रांतप्रसिद्ध्या यं परिच्छेदस्त्रिधा स्थितः ७६ अन्योऽपि लौकिकः कश्चित्परिच्छेदश्चिदैव हि ॥ विद्यते वृक्ष एतस्मिन्नुदाहरणमस्ति तत् ७७
वृक्षः स्वयं विभिन्नोऽयं शाखास्कंधादिभेदतः ॥ वटो वटांतरात्तद्वदश्वत्थादेश्वसर्वदा ७८ स्वसजातिविजात्युत्थः सोऽयमत्रिधा स्थितः ॥ देशकालस्वरूपोऽत्रिधा पू
र्वश्च कीर्तितः ७९ सर्वोऽप्ययं परिच्छेदोऽनंतशब्देन वार्यते ॥ परिच्छिन्नपरिच्छेदद्वयाभावाविवर्जितम् ॥ आनंदात्मस्वरूपं यत्तद्ब्रह्मेति समीरितम् ८०

लित्वमेव कैश्चिदभ्युपगम्यते इत्येवैव विभ्रान्तानां प्रबोधापतदनुसरिणः परिच्छेदत्रयमुक्तमित्यर्थः रूपादेव वस्तुनः ७६ तथा वस्तुपरिच्छेदात्प्रकमेव स्येव स्वावयवसजातीयविजातीयात्मकप्रतियोगिनि
त्वप्रयुक्तं त्रैविध्यं दर्शयति अगोपयति । अगोप्येदमात्रप्रपञ्चत्वेन पूर्वोक्तविलक्षणः परिच्छेदस्त्रिविधो विद्यते यत्र वृक्षरूपमुदाहरणं तत्प्रसिद्धमस्तीत्यर्थः ७७ वृक्षस्योदाहरणं तां स्फुटयति वृक्ष इति । यथा वंध्या
ख्यो वृक्षः शाखादिभिः स्वरूपेभिः यमानः स्वयं भिन्न इत्युच्यते वटांतरात्सजातीयाद्विभ्रः अश्वत्थादेर्विजातीयाश्च भिन्न इत्यर्थः ७८ स्वसजातीति । सोऽयं परिच्छेदः स्वस्मात्सजाते विजाते श्रमप्रतियोगिन उ
त्थितो निरूपणं प्राप्तः अत्र वृक्षादाहरणोऽस्ति यतः कीर्तितः देशादिभिरनिरूपितत्वेन त्रिविधस्तु पूर्वोक्तं कीर्तित इत्यर्थः ७९ अस्पपरिच्छेदस्य त्रिभिः संभावनां कुतर्कं प्रजातामनंतशब्दः सालपतीत्याह सर्वो
पीति । अनंतशब्दप्रसादात् शोधितं तत्त्वमभिनयति परिच्छिन्नेति । परिच्छिन्नं यत्केनैव त्रिविधपरिच्छेदोर्द्धपंचतदभावश्च एते विवर्जितं अभावोऽपि यदभिन्नत्वेनावतिष्ठेत् पुनरनंतशब्दः कुप्येदित्यतो
ऽभावो विचार्यते तत्पूर्वस्वरूपं ब्रह्मेति वाक्यार्थः ८०

ज्ञानपदकृत्येवशेषस्तस्याशेषाद्यजंतत्वेनज्ञानवत्परत्वभ्रमवारयति संभावितमिति । तद्वर्णितं ब्रह्मजडमिति केनचित्संभावितं शकितं स्यादतस्तज्ज्ञानपदेन वार्यते इत्यर्थः । एवं चिद्विज्ञानवत्क्षणजडतां वारयितुं प्रवृत्तं ज्ञानपदं यदि ज्ञानवत्परस्यात्तदानेष्टसिद्धिर्लभेत न हिनरवती भूमिरित्युक्तं भूमेर्नरभित्वं वार्यते अतः शुद्धं ज्ञानपदं ज्ञानरूपतां मेवावच्छेदित्यर्थः ८१ यावता विना नृपपत्तिस्तत्सर्वकल्प्यते इति न्यायेन भट्टानामिव ज्ञाततानुमेयतां वृत्तिज्ञानवत्परप्रकाशयतां ज्ञानपदमेव स्वार्थस्य वारयतीत्याह ज्ञानं चेति । तज्ज्ञानपदोक्तं वस्तुपद्यभातं अप्रकाशशीलं स्यात्प्रकाशशीलत्वेऽपि प्रकाशयं स्यात् दाघटादिवत्सूर्यादितेजसवच्च पुनर्जडस्यात्तस्तदोपवारयितुं स्वयंप्रकाशतेवानेन पदेन बाध्यते इत्यर्थः ८२ तत्र स्वरूपे व्याप्नोह जांमिष्यात्वभ्रांतिस्तत्पदं वारयतीत्याह रज्जुसर्पादीति । तत्तत्त्वमसत्त्वं माभूदित्याकारकासंभावनायामाप्तमसत्पत्वं तत्पदेन वार्यते इत्यर्थः ८३ ननु भ्रमकालिका बाधितत्वस्वरज्जुसर्पादावपि सत्त्वात्कथमनेनासत्त्वं वार्यते इति चेत् ज्ञानानंतपदयोः साहचर्याधिकरण्यवलादित्याह रज्जुसर्पादिकमिति । लोको हि बाध्यत्वेन तदेवमसिद्धं यत्प्रहारादिगोचरतां जडतां वा भजेत् एतत्तत्त्वं तु स्वयंप्रकाशत्वावगोचरं पूर्णकोशाघेतेत्यर्थः फलितमाह असत्याज्ञानेति । भेद परिच्छेदः अभावो व्यावृत्तिः ८५ एवमथ भ्रंसादंवाल्यापपरिशिष्टपादत्रयार्थमाह सर्वत्रेति । तद्ब्रह्म सर्वत्र पूर्णमपि यतो गुह्यादेव पंचकोशमयगुह्याप्रधानायां साक्षितोपलभ्यतेऽतस्तस्य गु

संभावितं जडं तस्यात्तज्ज्ञानेन निवार्यते ॥ ज्ञानवतानजडतां विनिवारयितुं क्षमा ॥ नरवत्तायथा भूमे रनरत्वं न वारयेत् ८१ ज्ञानं च यद्यभातं स्याज्ज्ञातं वान्येन चेद्भवेत् ॥ घटसूर्यादिवन्नैतदजडं स्यात्कथंचन ॥ ततः स्वयंसदाभातं ज्ञानमेतदवस्थितम् ८२ रज्जुसर्पादिवत्तच्चान्त्यं माभूत्स्वयंप्रभम् ॥ इत्यसत्यत्वमत्रैतद्धार्यते सत्यशब्दतः ८३ रज्जुसर्पादिकं बाध्यं परिच्छिन्नं जडं यतः ॥ अपरिच्छिन्नमजडं बाध्यते केन हेतुना ८४ असत्याज्ञानभेदानामभावेन पदत्रयम् ॥ सत्यं ज्ञानमनंतं च ततः स्याद्ब्रह्मलक्षणम् ८५ सर्वत्रापि स्थितं ब्रह्म बुद्ध्या वेवोपलभ्यते ॥ गुह्यानि हि तं रीनशुद्धिस्थं वेद ईरितम् ८६ य एतत्सर्वं बुद्धिना साक्षिरूपं सदापुमान् ॥ अहं ब्रह्मेति जायतिसव्याप्नोति चराचरम् ॥ ब्रह्म ब्रह्मतादात्म्यं प्राप्य सर्वमवाप्नुयात् ८७ सत्यादिलक्षणो यो यमावदात्मा समीरितः ॥ निर्भेदो भेदराहित्यात्तज्जुक्तिरियं स्मृता ८८ कारणात्र पृथक्कार्यं पृथोदयद्वन्द्वद्वयम् ॥ कारणं च तथा ब्रह्म न भेदेस्ततोऽद्वयम् ८९ एतस्मादात्मनो जातं गगनं शब्दसंयुतम् ॥ स्पर्शवांश्च ततो नायुः संजातो गगनात्मकात् ९० वायुरूपादिदं तेजोरूपवद्विव्यजायत ॥ तेजोरूपादिदं नीरं रसवत्समभूत्पुरा ॥ जातानीराद्रसवतो भूमिर्गंधवती त्वियम् ९१

हानिहितत्वमुक्तम् तथा चोक्तं योगभाष्ये 'न पातालं न विवरं गिरीणां नैवांधकारं कुसयो नोदधीनाम् । गुहायस्यां निहितं ब्रह्म साधतं बुद्धिबुद्धिर्मवशिष्टां कवयो वेदयन्ते' इति बुद्धेर्बुद्धिर्मवशिष्टां चेत्तादात्म्यापन्नाम् ८६ य एतदिति । य एतत्तत्त्वमवगच्छेत्सत्र प्रवः सर्वं व्याप्राप्तावेवाप्यवसर्वमिदं जातं युगं तस्मात्प्राप्तात् सहस्रश्वरपशुतो योगपदार्थकत्वात् ८७ तस्मादित्यादेरनरसमय इत्यं तस्य वाक्यस्यार्थविशत्याप्रपञ्चं स्तत्र प्रवृत्तिप्रदर्शनस्य फलवत्सन्निधावफलं तदंगमिति न्यायेनाद्वयत्वबोधो रतां दर्शयति सत्यादीति द्वाभ्यां । सद्यीरितः सूत्रवाक्येर्मन्त्रे चेति शेषः स भेदासंभवाभिर्भेदोऽद्वयो भवति तत्र भेदराहित्ये युक्तिस्तु इयं पृथिवी वाक्यप्रदर्शिता स्मृता प्रसिद्धेत्यर्थः ८८ इयं केत्यत आह कारणादिति । कारणाद्भिन्नसत्ताका बाभावः कार्यस्य प्रसिद्धः ततो ब्रह्मण एव विश्वकारणत्वे प्रतिपादितेऽद्वयत्वं स्पष्टं भवतीत्यर्थः ८९ एतस्मादिति । एतस्माद्वर्णितादारमनः शब्दगुणरूपाकाश उत्पन्नः गगनात्मकाद्गगनभावापन्ना वास्मादायुः स्पर्शगुणक उत्पन्नः एवमग्रेष्वपि ९० वायुरूपादिति । रूपवद्रूपगुणकम् ९१

उत्पन्नेकायैतत्प्रतादात्म्यसंबंधेनोपसर्जनतयावस्थितिरूपकारणस्यानुगममाह सर्वेष्वपीति । यतःसर्वत्रकार्यकारणानुगमःप्रसिद्धस्तेनसद्रूपमग्नेस्थितंगमनादिकंचोत्तरेति अपरंत्वत्रकार्येयाकारण
स्थितिःसातादात्म्यसंबंधेनभेदसहिष्णुरभेदइतिलक्षितेनबोध्या अत्रभेदस्तुक्लिप्तइतिद्वयोरर्थः ९२ । ९३ एकेति । तेचखादयःपृथिव्यन्ताःपदार्थाःपंचभूतसंज्ञकाःएकादिगुणाश्रोक्ताः उत्तरेषां
कारणगुणशालित्वादित्यर्थः ९४ गुणानाह शब्देति । एतेसर्वेष्वपिशेषः तत्तस्मादाकाशादितादात्म्यरूपाद्धेतोरासमंतात्पृथिव्यांस्थिताः ९५ यदिज्ञानमात्मनोगुणोभविष्यत्तदाभूतेषुष्टमभविष्य
त्परंतुतत्स्वरूपमेवात्मनोनगुणोऽतीतदृश्यतेइत्याह ज्ञानमिति । यतोज्ञानंगुणोभवेत्ततःखादौनदृश्यतेइतिपोजना इदमानंदस्याप्युपलक्षणं ९६ किंचपरिणामिनःकारणस्यगुणाःकायंदृश्यंते
इतिनियमः आत्मनस्तुविवर्त्तोपादानत्वात्तत्प्रसक्तिरित्याह आत्मनइति । आत्मनोयत्सत्यंरूपमानंददितेनयथात्माकारणंभवेत्तथासत्यानंदादिकमत्रखादिपुष्ट्येतैवतदभावात्तदनोविवर्त्तोपादा
नतेवज्ञायतेइतिद्वयोरर्थः ९७ । ९८ विवर्त्तोपादानतातुमायाशब्दालख्येनकल्पितेनैवरूपेणभवतीत्याह परिणामंविनेति ९९ तत्रदृष्टान्तमाह माययेवेति १०० आकाशादीनांतुपरिणामित्वात्तदु

सर्वेष्वपिचकार्येषुवर्ततेकारणंसदा ॥ तेनब्रह्मात्रगगनेगगनंपवनेपिच ९२ पवनोपितथावन्हौवन्हिर्नीरेष्वपिस्थितः ॥ पृथिव्यामपिनीराणितादात्म्येनात्रसंस्थि
तिः ९३ एकद्वित्रिचतुःपंचगुणाउक्ताश्चखादयः ॥ कारणानांगुणैःसार्धंपंचभूतानितेस्मृताः ९४ शब्दःस्पर्शस्तथास्वरूपंसोमंधश्चपंचमः ॥ पृथिव्यांखादिता
दात्म्याद्गुणाएतेतदास्थिताः ९५ ज्ञानंनामगुणोनायमानंदंआत्मस्वरूपिणः ॥ यतस्ततोनाखादौसदृश्यतेकर्तृचित्कचित् ९६ आत्मनःसत्यरूपेणयद्यात्माकारणं
भवेत् ॥ आनंदादिकमप्यत्रदृश्येतचतथासति ९७ खादिकेचजडेयस्मादानंदंदिर्नलभ्यते ॥ परिणामंविनातस्मादात्मास्यादस्यकारणम् ९८ परिणामंवि
नायस्माज्जगतःकारणंपुमान् ॥ माययैवचतेनायंकारणंनचवस्तुतः ९९ माययैवयथारज्जुःसर्पादिःकारणंभवेत् ॥ परिणामंविनातद्वत्पुमानप्यस्यकारणम् १००
आत्मनोव्यतिरिक्तानिखादीनिपरिणामतः ॥ कारणानियतस्तेषांगुणाःकार्येषुसंत्यमी १०१ अथवाकारणंसर्वपरिणामविवर्जितम् ॥ ब्रह्मसर्वत्रविज्ञेयंकार्यस्या
दितरत्पुनः १०२ ततोब्रह्मजगत्कर्तृपूर्वकार्यसमन्वितम् ॥ यदोत्तरंकरोत्येतत्कार्यंतत्तर्हितद्वयम् १०३ मिलित्यासंविभात्यत्रकार्यकारणवत्सदा ॥ ततःपूर्वगुणा
वेशउत्तरस्मिन्प्रजायते १०४ एवंभूतेषुचरमंकार्यंपंचगुणामही ॥ जाताब्रह्मांडजननीस्थिरजंगमधारिणी १०५ अस्याःपृथिव्याःसंजाताग्राम्यारण्याःसहस्र
शः ॥ ओषधयोवमापाद्याअद्यायाजंगमैःसदा १०६

णानुगमउत्तरप्रयुक्तइत्याह आत्मनइति १०१ वस्तुतस्तु'सर्वाणिरूपाणिविचित्र्यधीरः'इत्यादिश्रुतेर्ब्रह्मणएवसर्वत्रकारणत्वं भूतानांकारणत्वव्यवहारस्तुमायावत्कारणावच्छेदकतयेत्याह अथवेति
त्रिभिः । अथशसर्वपरिणामैर्वर्जितंब्रह्मसर्वत्रकारणमितरदाकाशादिकंतुकार्यमित्येववाच्यंनकारणत्वयोग्यमक्षमत्वादित्यर्थः १०२ कथंताहिंखादिपुकारणत्वयौलिकस्येत्यतआह ततइति । ततो
ब्रह्मातिरिक्तस्वकारणत्वानंहत्वात् जगत्कर्तृब्रह्मयदापूर्वेणकार्येणाकाशादिनासमन्वितमवच्छिन्नंसदुत्तरंवाख्यादिकंकार्यंतत्प्रसिद्धंकरोति तर्हितद्वयंब्रह्माकाशंचेत्युभयमत्रवायुरूपेकार्यकारणवत्संवि
भातिततोब्रह्मयदाकाशस्यापिकारणाभिमानाद्वायोशब्ददृष्टाकारणगुणोयमागतइत्याकारकअवेशोभ्रमइतियावत् सलोकस्यजायतइतिद्वयोरर्थः १०३ । १०४ प्रकृतसृष्टिकमंग्रह्माति एवमिति स्पष्टम्
१०५ अस्याइति । ग्राम्याओषधोवमापाद्याआरण्याःश्यामाकादयःअद्याभस्याः १०६

ताभ्यइति । ताभ्योपधिभ्योऽन्नरूपगताभ्यःततोरेतोभावंगताभ्यश्चपंचम्यांस्वर्गाभ्रभू पुरुषयोपात्मकाग्रिपुमध्यपंचमाग्रिमोचरायामाहुर्तागभरूपेणशिरःपाण्यादिमान्पुरुषो जायतेइत्यर्थः ननुप
 आदीनामप्यन्नजत्वेसमानेपुरुषस्यैवनिर्देशःकुतइतिशंकापरिहरंस्तस्यमाधान्यमेतरेष्व्याख्यानेप्रथमाध्यायेउक्तंस्मारयति उक्तइति । गवाश्चादिदेहसृष्टावपरितुष्टेदेवेमनुष्यदेहःसर्वाधिकारसं
 पन्नतयासुकृतमितिपदप्रयोगेनप्रशस्तइत्युक्तइत्यर्थः १०७ बीजतइति । सौंपुरुषोनकेवलंषितृमात्रंशद्वाराऽन्नविकारःकिंतुनित्यभक्षणेनोपचयादप्यन्नरसमयइत्यर्थः १०८ एवंस्थूलदर्शनंप्रति
 सर्वांतरात्मतत्त्वेबोधयितुंप्रवृत्तांपंचकोशप्रक्रियामवतारयति आत्मनइति । अस्यात्मनःस्थूलसूक्ष्मकारणालयंशरीरत्रयंप्रसिद्धंतेपुत्रिपुशरीरेपुपंचधाकोशान्स्वप्नपावरणवदसंगशस्त्रहानेर्दुर्भेदांस्ति
 त्तिरिक्तास्वाध्यायिनःकल्पयंतीत्यर्थः १०९ त्रिपुशरीरेपुपंचकोशभावमभिनयति स्थूलमिति । स्थूलशरीरंप्रथमोऽन्नमयाख्यःकोशः सूक्ष्मंतुप्राणमयमनोमयविज्ञानमयाख्यकोशत्रयात्मकं पंच
 मआनंदमयःकारणशरीरात्मकइत्यर्थः ११० तेषुशिष्यबुद्धिसौकर्यापयपक्षितंकल्पयित्वापक्षिणोऽवयवान्पक्षादीन्कल्पयंतीत्याह पक्षित्वमिति १११ तत्रान्नमयनिरूपणपरस्यतस्येत्यादेरन्तर्दु

ताभ्योह्यन्नस्वरूपाभ्यःस्थिताभ्योरेतआत्मना ॥ पंचम्यामाहुर्तागभःपुरुषोयंप्रजायते ॥ शिरःपाण्यादिमानुक्तःसुकृतंदैवतैरपि १०७ बीजतोयोनितस्तद्वि
 त्यमन्नस्यभक्षणात् ॥ पुरुषोन्नरसानांस्यात्कार्यस्थूलवपुःसदा १०८ आत्मनोस्यत्रिधादेहःकथ्यतेवेदादिभिः ॥ स्थूल सूक्ष्मस्तथाऽज्ञानमत्रतेज्वापिपंचधा ॥
 अमेरिवातिदुर्भेदान्कोशांस्तितिरयोद्विजाः १०९ स्थूलंशरीरमेकःस्यात्कोशस्तेपुत्रयोपरे ॥ कोशाःसूक्ष्मंशरीरंस्यादज्ञानंपंचमोपिच ११० पाक्षित्वमत्रकोशे
 पुपंचस्वपिमहाधियः ॥ कल्पयित्वात्रपक्षादीन्कल्पयंत्यपितेद्विजाः ॥ एवंहिबुद्धिसौकर्यकामाःशिष्यहितैषिणः १११ अस्यस्थूलस्यदेहस्यशिरएवशिरःसृष्ट
 तम् ॥ वामदक्षिणपक्षौचहस्तौतौवामदक्षिणौ ११२ उदरंचोदरंतस्यपक्षिणश्चात्मशाब्दितम् ॥ पादौदीर्घाविमौपुच्छसदृशौपुच्छमोरितौ ॥ तावेवचप्रतिष्ठा
 ख्यावत्रायंप्रतिष्ठति ११३ प्रतिष्ठापक्षिदेहानांसमाप्तिर्नापरास्तिहि ॥ पक्षिणःप्रतितिष्ठंतिनपुच्छेर्काहंचिद्यतः ११४ यद्यप्यत्रतथाप्यत्रप्रतितिष्ठंतिकेचन ॥
 वानराद्याश्चपुच्छेपुप्रतिष्ठातेनतद्भवेत् ११५ अन्नकार्येशरीरेस्मिन्स्थूलेश्चोक्तंवदंत्यमुम् ॥ अन्नादेवप्रजाःसर्वाजायंतेपृथिवीस्थिताः ॥ अन्नेनैवचजीवंति
 लयमन्नेवजंतिच ११६

च्यतेइत्यंतस्यार्थमाह अयेतिद्वादशभिः । अस्यान्नमयस्यस्थूलदेहात्मकस्यपक्षिणःप्रसिद्धंशिरएवशरीरोबोध्यं वामभुजोवामःपक्षः दक्षिणोभुजोदक्षिणःपक्षः उदरात्मकोमध्यभागएवपक्षिमध्यभागः
 कीदृशः श्रुतावात्मपदेनोक्तः तथाचश्रुत्यंतरं मध्येष्टेपामंगानामात्मेति पादद्वयंपुच्छवद्दीर्घत्वात्पुच्छत्वेनबोध्यं स्थित्याधारत्वात्प्रतिष्ठात्वेनापिबोध्यमितिद्वयोरर्थः ११२ । ११३ नन्वत्रप्रतिष्ठाप
 दस्यस्थित्याधारतारूपोर्थःप्रतिष्ठामोरवेस्थितावितिहेमकोशानुगुणोपिनयुक्तः प्रसिद्धपक्षिपुच्छस्यतदाधारतायाअप्रसिद्धत्वात्किंतुप्रतिःपदसमाप्तिप्रतिष्ठानेत्याद्युपसर्गसूत्रानुसारात्पदपदोक्तदेहसमा
 प्तिरर्थोवाच्यइत्याशंक्यवानरादिशरीराधारतायादृष्टत्वाद्विवक्षितायात्रह्यणःसर्वाधारतायाअनुकूलत्वाच्चस्थित्यर्थएवब्राह्मइत्याह प्रतिष्ठेति । यद्यपिप्रतिष्ठापदार्थतयापक्षिदेहसमाप्तिरेववाचायतःपक्षि
 णःपुच्छेस्थितिर्कुर्वंतोनदृश्यतेतथापिवातरभल्लादीनांताथावदृष्टेनस्थित्याधारत्वेनतत्पुच्छंप्रतिष्ठापदवार्थभवेदितिद्वयोरर्थः १४ । १५ अन्नकार्येइति । अस्मिन्ब्राह्मणेप्रतिष्ठापदितेस्थूलशरीरा
 त्मकेकोशेअमुंकोशंमंत्रं जातावेक्यचनेवदंतिपठंति । अमुंकमित्याकांक्षायांपठति अन्नदिवेति । अन्नादेवसर्वाजादिभावापन्नात्सर्वप्रजानामुत्पत्तिःस्थितिश्चप्रसिद्धा लयश्चपृथिव्यात्मकेतत्रेत्यर्थः ११६

सर्वपदार्थस्फुटयितुं स्थावराणां तावद्मिरससंपृक्तनीररूपाद्वातुत्पत्त्यादिकमाह स्थावराणामिति द्वाभ्यां । तेनोक्ताज्ञेनैव जीवनमस्मिन्नन्ने एव नाशश्च जायमानः प्रसिद्धस्तेषां स्थावराणामिति द्वयोरर्थः ११७ । ११८ जंगमानां तुत्पत्त्यादिकमन्ने हेतुकं प्रसिद्धमित्याह ओषध्यात्मकमिति स्पष्टम् ११९ अथैनदपियंत्यंतत इति पादस्यान्ने लीयंत इत्यर्थो दर्शितः अन्नरूपाः सत्प्राजान इत्यतीत्याकारकमर्थी तर्दर्शयति स्थावरा इति द्वाभ्यां । स्थावरादिदेहाणां शाकादेभ्यो न भयं कंचित्प्राणिनं प्रत्यन्नभावः प्रसिद्ध इत्यर्थः १२० किंच पृथिवी सर्वभूतानामन्नभोगसाधनत्वात् तद्धीनानां सर्वेषामन्नत्वं विनाशदशायां सिद्धमित्याह पृथिव्या इति । अभिन्ना इति चेद्दः पृथिव्याः सकाशाद्देहीनाः संत इति तदर्थः स्फुटमन्यत् १२१ द्वितीयमंत्रार्थमाह अन्नमिति । ततः सकलप्रजोत्पादादिहेतुत्वादन्नं समष्ट्यात्मकं ऽप्येष्टमथोत्पन्नमुच्यते क्षयायाः सर्वरोगात्मिकाया अपहारकत्वात् सर्वोपवामिति चोच्यत इत्यर्थः १२२ अन्नं ब्रह्मेति । येधिकारिणः अन्ने समष्टिरूपे सकलभूतोत्पादादिहेतुत्वेन लक्षणैर्ब्रह्मत्वं निश्चित्य तदेव ध्यायंति ते यथेष्टां लभरूपं फलं भजंत इत्यर्थः अन्नपदव्युत्पत्तिस्तु व्यष्टिरूपेण अद्यते समष्टिरूपेणास्ति च भूतानीति द्विविधा बोध्येत्यर्थः शिष्टमंत्रभागस्तु व्याख्यातमायत्वा न्नलिखित इति १२३

स्थावराणां नीररूपादन्नादुत्पत्तिरिति ॥ जीवनं च तथानाशस्तेनैवास्मिंश्च जायते ११७ न केवलं नरीरेण तेषामपि हि जीवनम् ॥ वर्तनं वा विनाशो वा किंतु भूमियुतेन च ११८ ओषध्यात्मकमन्नं तु जंगमानां हि कारणम् ॥ उत्पत्तौ जीवनेनाशे प्रसिद्धं सर्वदेहीनाम् ११९ स्थावरा जंगमादेहाः सर्वे जीवविवर्जिताः ॥ जीवस्य कस्यचित्केचिद्रव्यं त्रयमसंशयम् १२० पृथिव्याश्च तथाऽभिन्नाः सर्वे सर्वशरीरिणाम् ॥ अन्नं ततो भवंत्येते विनष्टाः सर्व एव हि १२१ अन्नं ततो ब्रूतानां ज्येष्ठमुक्तं मनीषिभिः ॥ सर्वौषधंच येनायं क्षुधारोगो विनश्यति १२२ अन्नं ब्रह्मेति ये नित्यं ब्राह्मणाद्या उपासते ॥ प्राश्रुतिं च ते सर्वे ह्यन्नं स्वमनसेऽप्सितम् ॥ अद्यतेति च भूतानि तस्मादन्नं तदुच्यते १२३ अन्नपुच्छं प्रतिष्ठापदीर्यते पंचकोशके ॥ प्रधानं तद्विविज्ञेयं कारणं च कथंचन ॥ कोशे कोशे च कोशस्य प्रतिकोशं मनीषिभिः १२४ क्रिया नाम च रूपं च सूक्ष्मे देहे पृथक् त्रयम् ॥ कृत्वा प्राणमनो बुद्धिरूपमेवं वदंति च १२५ अंतःस्थूलस्य देहस्य प्राणेषु व्यवस्थितः ॥ स्थूलं शरीरं यादृक् स्यात्तादृग्भवति सस्वयम् १२६ प्राणस्यांतर्मेनश्चैवं मनसोऽपि च धीस्तथा ॥ धियोऽपि च तथाऽविद्या सदृशं सर्वमेव तत् १२७ मूषारसेन यद्वत् स्यात् पूर्णां ताम्रादिजेन हि ॥ उत्तरोत्तरं तद्वत् पूर्वः पूर्वः प्रपूर्यते ॥ कोशः कोशेन सर्वत्र प्राणेनेदं वपुर्यथा १२८

वक्ष्यमाणात्मतत्त्वनिर्णयाय पुच्छपदोक्तस्य तथोत्तरोत्तरकोशस्य प्राधान्यादिकं बोध्यमित्याह अत्रेति । यदंगपुच्छं प्रतिष्ठापदाभ्यामन्नपंचकोशक उच्यते तदंगं कोशे कोशे प्रधानं कथंचित्कारणं च विज्ञेयमितिसंबंधः तथा प्रतिकोशमांतरमांतरं कोशे कोशस्य पूर्वपूर्वस्वकारणं विद्यादिति शेषः १२४ सूक्ष्मशरीरे कोशत्रयकल्पनायां निमित्तभेदं दर्शयति क्रियेति । सूक्ष्मे देहे क्रिया प्रधानांशः प्राणमयः कोश उक्तः वक्ष्यमाणविषयः प्रमाणभूतनाम प्रधानांशो मनोमयः रूपं प्रमेयं तत्प्रधानस्तु विज्ञानमय इत्यर्थः १२५ प्राणमयपरस्ववाक्यजातस्वार्थपदं दर्शयति अंतरिति दर्शयति । अस्पृष्टशरीरात्मकान्नमयस्य पंचावयवकत्वेन वर्णितस्यांतःस्थितत्वात् प्राणः प्राणमयकोशोऽपि तादृक् पंचावयवको बोध्य इत्यर्थः १२६ प्राणस्येति । प्राणमयस्यांतर्गतो मनोमयस्तस्यांतर्गतस्तु विज्ञानमयस्तस्याप्यंतर्गत आनंदमयो विद्यारूपः एषां मध्यउत्तरोत्तरं तत्पूर्वपूर्वसदृशमित्यर्थः १२७ पूर्वपूर्वसदृशेष्टांतमाह श्रूयतेति । दृष्टं ताम्रं वत्रात्रेति माकारां कोशप्येतामृपेत्युच्यते सामूयायथा ताम्रादिद्रव्येण मूषाकारं प्राहिणा पूर्णा भवति तथा उत्तरोत्तरेण मनोमयादिना पूर्वपूर्वः कोशः प्रपूर्यते तत्रोदाहरणं यथा प्राणमयेनेदं स्थूलशरीरं पूर्णमिति १२८

આ. પુ.

अस्य प्राणमयस्यावयवकल्पनामभिनयति प्राणरूपइति । अत्रकोशे प्राणा मुख्यादिसंचारीवृत्तिविशेषः शिरस्त्वेन ध्वेयः अपानोऽधःसंचारित्यानः प्राणापानयोः संधिरूपान्तो वा मधस्तिष्ठत्यन्तः ध्वेयवित्त्वर्थः १२९ आकाशेन इति । आकाशश्च स्वर्गमिव तेति यस्य तादृशः समानो मध्यस्थत्वेन ध्वेयः पृथिवीनः पृथिवीदेवता कउदानस्तु पृच्छत्वेन प्रतिष्ठात्वेन च ध्वेय इत्यर्थः १३० तस्य प्रतिष्ठात्वं स्फुटयति उदानेति । यद्युक्रमेण शील उदानो निर्गच्छेत् तदा सर्वैः प्राणमयो बहिर्गच्छेत्तः पृथिवीदेवता यागुरुत्वेन प्रतिवर्द्धो क्रमशः शक्तिः सन्नुदानः प्रतिष्ठापदप्रयोगमर्हत्येवेत्यर्थः १३१ यथा ज्ञमयः समष्टिरूपेण ध्यातः सर्वां जलाभे हेतुरुक्तस्तथायं प्राणमयः समष्टितया दृष्टः सर्वां युर्याभे हेतुरित्याह यथेवेति १३२ अत्रापि । अत्र पदस्य व्याख्या प्राणमयं प्रतीतिश्चोक्तपदोक्तं मंत्रं पठति प्राणं तां त्यादि । समष्टिप्राणाभिमानिनं देवं प्राणं तं प्राणव्यापारं कुर्वन्तमनुसृत्यैव सर्वदेवादयः प्राणिनः प्राणं तिष्ठेद्वेति इत्यर्थः १३३ प्राणो हीति । प्राणः सर्वेषामाधुरात्मकः यस्मात्प्राणे सत्यं वजीवं प्रसिद्धं अतएव प्राणस्य सर्वायुषमिति नामवेदप्रसिद्धमित्यर्थः १३४ अस्य ब्रह्मत्वेनोपासनात् पूर्णा युर्याभः फलमिति याह उपासतइति । आदिपदेन सहस्रसंवत्सरादिपुराणोक्तायुर्ग्रहः १३५ तस्येति ।

प्राणरूपेचक्रोऽस्मिन् शिरःप्राणउदीरितः ॥ अपानउत्तरःपक्षोव्यानोदक्षिणएवच १२९ आकाशेनःसमानोयउदरंसतुकीर्तितः ॥ पृथिवीनउदानोयंप्रति
ष्ठापुच्छमीरितः १३० उदाननिर्गमाद्यातिप्राणःसर्वोवहिर्यतः ॥ उदानस्ततएवायंप्रतिष्ठापरिकीर्तितः १३१ यथैवान्नमयःक्रोशःसर्वान्नंपरिकीर्तितः ॥ एवं
प्राणमयोप्येषसर्वायुःपरिकीर्त्यते १३२ अत्राप्युदाहरत्येतंश्लोकंप्राणमयंप्रति ॥ प्राणंतिप्राणिनःप्राणंप्राणंतमनुसर्वदा ॥ देवामनुप्याःपशवोजीवतः
सर्वएवहि १३३ प्राणोहिसर्वभूतानामायुर्यस्माद्धिर्जीवनम् ॥ प्राणेसतिहिसर्वेषां तस्मात्सर्वायुषं हि सः ॥ वेदेषु पठ्यते वेदवादिभिस्तत्त्वदर्शिभिः १४ उपासतेत्र
येप्राणं ब्रह्मबुद्ध्यामहाधियः ॥ शतसंवत्सराद्यायुःसर्वमेवप्रयातिते १३५ तस्यस्थूलस्यसर्वस्ययएषइहकीर्तितः ॥ आत्माप्राणमयोयस्माद्व्याप्यतेतेनतद्वपुः ॥
१३६ यथैवान्नमयादन्यआंतरोन्नमयेस्थितः ॥ आत्माप्राणमयस्तद्वत्तस्मिन्नास्तेमनोमयः १३७ यजुस्तस्यशिरोज्ञेयंपक्षऋक्दक्षिणःस्मृतः ॥ उत्तरश्चतथा
सामह्यादेशोब्राह्मणात्मकः ॥ अंतरंचतथापुच्छमथर्वागिरसःस्मृतः १३८ यद्यप्ययंशब्दराशिर्यजुरादिर्नमानसम् ॥ तथापितादृशीवृत्तिर्यजुरादर्मनोगता ॥
वर्ततेनेननामत्वंमनसोनविरुद्धयते १३९

यएप्राणमयः कीर्तितः सत्सर्वस्य स्थूलप्रपंचात्मकस्यान्नमयस्यान्मावोध्यः यतस्तेन प्राणमयेन तद्गुण्यां प्रतिष्ठाप्यः अन्नमयादात्मबुद्धिमपकृष्य प्राणमये निदध्यादिभिर्भावः ३६ अन्नमयवाक्पञ्चा
तार्थमाह यथेवेति । यथा प्राणमयः कोशोऽन्नमयाद्भिन्नत्वेन तत्तांतरत्वेन तस्यात्मत्वेन च सापद्रवत्वक्षणेनोक्तस्तथा तस्मिन् प्राणमयेऽतः स्थो मनो मयो बोध्य इत्यर्थः १३७ तस्य पंचावय
वानाह यजुरिति । यजुर्वेदः शिरस्त्वेन ध्वेयः क्रूरामेदक्षिण वा मपस्त्वेन आदेशपदोक्तो ब्राह्मण भागस्तु अंतरपदोक्तमध्यमभागत्वेन अथर्ववेदस्तु ज्ञांत्यादि प्रपोजकत्वेन स्थितिहेतुत्वात् पुच्छमि
ति प्रतिष्ठेति च ध्वेय इत्यर्थः ३८ ननु शुब्दात्मकानां यजुरादीनां कथं मनोमया वयवत्वमित्याशंकां परिहरति यद्यपीति । यद्यपि यजुरादिवेदः शुब्दराशि रूप एव प्रसिद्धो न मानसज्ञानरूपस्तथापि यजुरादेः
स्वरूपघटिकाग्रमाणत्वघटिकावावृत्तिर्मनस्यैव तिष्ठति तेन यजुरादिशुब्दानां वृत्तिपरत्वांगीकारेण मनोमयस्या नामावयवकत्वमुपपन्नमित्यर्थः अयं भावः न केवलान्वर्णावेदः किंतु स्थानप्रत्ययत्नस्वरायनृ
संज्ञानविशिष्टा तथाच यजुरादिवस्वरूपमनावृत्तिघटितं एवं प्रमानजनकत्वमपिन स्वरूपेणैव वेदवाक्यानां किंतु मानसवृत्तिरूपेणैवेति १३९

टी०अ०

90

11. 6. 11

अनेन मनोमयेन प्रमाणात्मकेनाविषयोप्यात्मऽवरणभेगद्वारा प्रकाश्यते इत्यर्थपरत्वेन श्लोकारूपमंत्रमवतारयति मनस इति । यथा मनः कर्तृवैरूपेण आत्मानं मद्रूपं साक्षाद्विषयकं तु न शक्नोति तथा स्वहृन्नाप्यात्मने गोचरस्वभावत्वादित्यस्मिन्नर्थे इमं श्लोकं पठन्तीत्यर्थः १४० तं पठति यत इति १४१ इदं युक्तार्थे योजयति मनस इति द्वाभ्यां । यद्यपि यजुराद्यावाचस्तत्स्वरूपपट्टकं मनश्च एतेषां प्रमाणभूतानां स्वातंत्र्यगतमनंदरूपमात्मानं प्रवेदयितुं प्रकाशयितुं शक्तिस्तथाप्यात्माऽधिकारि आत्मनो मनोमयस्य स्वरूपांतर्गतमानंदं मनसैवांतर्मुखेनावरणभेजकेन विद्वान्ज्ञानसत्संसारज विभेतीत्यर्थः तस्मात्प्राणमयादात्मत्वदृष्टि मप्युपमनोमये परमानंदलाभहेतोतां कुर्यादिति भावः १४२ । १४३ अस्मादपि नामात्मकप्रमाणलक्षणान् मनोमयात्मानं तु त्वेन सकलप्रमेयात्मकत्वेन चोत्कृष्टस्य विज्ञानमयस्य बोधकं वाक्यजातं व्याकरोति तस्य प्राणमयस्येत्यद्विभिः । यएष मनोमयस्तस्य प्राणमयस्यात्मा त्वेनोक्तस्तस्मिन् मनोमयेतद्विज्ञानमयः सकर्तृप्रमात्रादिरूपप्रपंचात्मकः कथितोऽस्तीत्यन्वयः १४४ एतदेव स्फुटयति मनोमय इति । यथा मनोमयः प्राणमयस्यांतस्तथा मनोमयेतत्स्य कर्तृत्वादिना प्रसिद्धस्य विज्ञानमयस्यास्ति त्वं स्थितिरुक्तैत्यर्थः १४५ तदीयं पंचावयवा नाह शिर इति । श्रद्धा आस्तिक्यरूपा सर्वकर्ममूलभूता शिरस्त्वेन विज्ञानमयस्य पंचावयवा विहिते स्वाध्यायोपेत्य इति विधिप्रयुक्ते कर्मज्ञाने कर्मविचारे मनसि वर्तमाने मानसीयाशास्त्रजामीमांसाशा

मनस विदेरूपेण ब्रह्मात्मानैव गम्यते ॥ तथा तेन गम्यो यमवाङ्मनसगोचरः ॥ अस्मिन्नर्थे इमं श्लोकं वदंति ब्रह्मवादिनः १४० यतो वाचो निवर्तते अप्राप्य मनसा सह ॥ आनंदं ब्रह्मणो विद्वान् विभेति कदाचन १४१ मनसा सहितावाचो यजुराद्याः प्रकीर्तिताः ॥ निवर्तते तत्राः सर्वा आनंदात्मप्रवेदनात् १४२ यद्यप्येवं तथाप्यात्मानविभेति कदाचन ॥ आनंदमात्मनो विद्वान् मनसैव न चान्यथा १४३ तस्य प्राणमयस्यात्मा पूर्वस्योक्तो मनोमयः ॥ यएष कथितस्तस्मिन्स विज्ञानमयोऽस्ति हि १४४ मनोमयो यैवास्ते स तु प्राणमये स्वयम् ॥ विज्ञानमयरूपस्य तस्यात्रास्ति त्वमीरितम् १४५ शिरः श्रद्धा तथा पक्षोदक्षिणः शास्त्रजैवधीः ॥ मानसी विहिते कर्मज्ञाने मनसि संस्थिते १४६ क्रियमाणे च तस्मिन् स्यात्सत्यशब्दोदितैवधीः ॥ सोत्तरोपि भवेत्पक्षो योगः शास्त्रार्थनिश्चयः ॥ उदरं स तु विज्ञेयो विज्ञानमयरूपिणः १४७ महः प्रथमजस्यैषा बुद्धिर्विज्ञानकारणम् ॥ अस्य पुच्छं प्रतिष्ठेयाय दिवं सर्वकारणम् १४८ अत्रापि मुनयः श्लोकं वदन्त्येतं महाधियः ॥ बुद्धिर्विज्ञांस्तथानेकं कर्मजातं चलौकिकम् ॥ कुरुते पूर्वजांचैतादिवा ब्रह्मेत्युपासते १४९ विज्ञानं ब्रह्म चेद्वेद तस्माच्चेन्न प्रमादयाते ॥ शरीरे पाप्मनो हित्वा सर्वान्कामान्समश्रुते १५० मनोमयस्य पूर्वस्य तस्यात्मैव प्रकीर्तितः ॥ विज्ञानमयरूपो यः पूर्णो येन मनोमयः १५१

स्त्रजयाधीः साकृत्पदोक्ता दक्षिणपक्षत्वेन ध्येयेत्यर्थः १४६ क्रियमाण इति । तथा तस्मिन् विहिते कर्मणि अनुष्ठेयमानेयायोः श्रोतस्य पदोक्ता सावा मपसत्त्वेन ध्येया तथा योगपदोक्तोऽप्यात्मशास्त्रार्थनिश्चयः समाधानरूपो दक्षिणोत्तरपक्षाभ्यां चित्तबुद्धिद्वारोपकार्यत्वेन मध्यभागो विज्ञानमयात्मानो ध्येय इत्यर्थः १४७ मह इति । तथा महः पदोक्ता प्रथमजस्यैषा हिरण्यगर्भस्य बुद्धिः समष्टिरूपा सर्वकारणत्वात् पुच्छमिति प्रतिष्ठेति च ध्येया १४८ अत्रापीति । अत्र विज्ञानमये एतदेतदर्थकं श्लोकार्थं लिखति बुद्धिरिति । बुद्धिर्विज्ञानाख्येव सकलस्य यज्ञादिरूपस्य वैदिकस्य लौकिकस्य च कर्मजातस्य कारणं भवति एतां बुद्धिपूर्वजां समाष्टरूपां सर्वदेवादेव भाविनो ब्रह्मेत्युपासते इत्यर्थः १४९ एतदुपासनफलप्रदर्शकं द्वितीयोऽश्लोकं पठति विज्ञानमिति । यएतं विज्ञानमयं विज्ञायेत तत्रात्मबुद्धिस्त्यजने तन्निष्ठो भवति स देहाभिमानप्रयुक्तं पापजातं विहाय सर्वमेधैर्धर्मैर्लभते इत्यर्थः १५० मनोमयस्येति । यएष विज्ञानमयरूपः कोशः कीर्तितः स तस्य वर्णितस्य मनोमयस्यात्मा बोध्यः यथा तात्पर्यमायनतत्पूरकत्वादिति १५१

आनंदमयवाक्यार्थमाह विज्ञानमयतत्त्वादिना । तस्माद्विज्ञानमयात्कर्त्रादिरूपात्भोक्तृत्वेनोक्तृत्वात्तद्विज्ञानमयशब्दितत्वात्मा अन्य आंतरश्रवणीयः कीदृशः अन्त्याकृतमयद्वयार्थः १५२ अस्यान
यवानाह अत्येतित्रिभिः । इष्टार्थदर्शनजं सुखं प्रियपदोक्तमस्यानंदमयस्य शिरस्त्वेन धेयम् तथेष्टार्थलाभजन्यं सुखं मोदपदोक्तं दक्षिणपक्षत्वेन तस्येष्टस्य भोगजं सुखं प्रमोदपदोक्तं उत्तरपक्षत्वेन त्वयः
१५३ सुखमिति । यत्सुखं प्रियादिषु विशेषेषु सामान्यरूपेणानुगतमानन्दपदोदितं सुषुप्तौ प्रसिद्धं तदस्य मध्यभागत्वेन धेयमित्यर्थः १५४ निर्विशेषानंदरूपं प्रतिपाद्यत्वेन प्रधानं सर्वविशेषानंदं ब्रह्म वा स्य
पुच्छादिरूपेण बोध्यमित्याह आनंदात्मैति स्पष्टम् १५५ एते पंचकोशा ब्रह्मात्मावगमाधेयश्रुत्या प्रोक्ता इतीममर्थं लौकिकन्यायैरेकविंशत्या श्लोके विंशदर्थस्तत्र लोकानुग्रहाद्यर्थमहतां प्रवृत्तिरित्येव
न श्रुतिप्रवृत्तिमाह चित्तमिति षड्भिः । सर्वेषां जंतूनां बाह्यविषयार्थं प्रवृत्तिर्बहिर्मुखी चेत्तद्विषयभिमानप्रयुक्ता प्रसिद्धा तत्र प्रवृत्तौ च नित्यं प्राप्तस्वरूपानंदो बोधो भूततया दुःखं निश्चयात् फलनया च प्रसि
द्ध इति त्रयाणामर्थः १५६ । १५७ । १५८ एवमिति । सर्वेषां जंतूनामुक्तविधया प्राप्तं न्यसनं परमपुरुषार्थं अंशरूपं दुःखपातात्मकविषयं पूर्वा बोध्यमानं तस्मै नैका कुलाश्रुतिः कृष्णादां साक्षा

विज्ञानमयतस्तस्मादानंदमयशब्दितः ॥ आंतरोहान्य एवायमात्माऽव्याकृतरूपं पृच्छ १५२ अस्यानंदमयस्य स्याच्छिष्टं इष्टार्थदर्शनम् ॥ प्रियं लाभस्तथेष्टस्य
मोदः पक्षोऽपि दक्षिणः ॥ भोगस्तस्य प्रमोदः स्यादुत्तरः पक्ष एव सः ५३ सुखं सामान्यमेतेषु हानंदोयः प्रियादिषु ॥ आत्मोदरं सविज्ञेयः पक्षिणोऽस्य महात्मनः ५४
आनंदात्मस्वरूपं यद्ब्रह्म सर्वस्य कारणम् ॥ यस्यावगमसंप्राप्त्यै कोशपंचकमीरितम् ॥ अस्य पुच्छं प्रतिष्ठा च तदेवोक्तं मनीषिभिः ५५ चित्तं बहिर्मुखं प्रायः सर्वेषां मिह दे
हिनाम् ॥ नित्यं बहिर्मुखान्येव ज्ञानकर्माद्रियाणि च ॥ अतः सर्वोऽपि बाह्यार्थं जंतुर्गच्छति नांतरम् ५६ आनंदात्मानमंतस्थं सुखपाथो निर्धिनिजम् ॥ परित्यज्य बहिः
सर्वः सुखार्थं परिधावति ५७ धावंश्च न कुतश्चिच्च सुखलेशं च गच्छति ॥ जनः सर्वः परंती ब्रह्मदुःखपाथो निर्धौपतेत् ५८ एवमेतत्समापन्नं दुस्तरं व्यसनं तदा ॥ सर्वेषां प्राणिनां
दृष्ट्वा श्रुतिर्मातेव वत्सला ५९ साक्षाद्बाह्यार्थलोभेन प्रवृत्तं न कथंचन ॥ श्रुतिर्वारयितुं शक्ता दुःखिता न्वीक्ष्य दुःखिता १६० उपाया तत एवैतानि त्वं वारयति द्विजात् ॥
वारयिष्यति ते पश्चादित्थमन्ये निवारिताः ॥ इति संकल्प्य जननी श्रुतिः कोशानि मानजगौ ६१ रूपयौवनसंपन्नः पुमानपि गुणोदधिः ॥ ललनावापिनस्वेन देहेन प
रितुष्यति ६२ देहमन्यं सुखप्रेप्सुर्जंतुः सर्वोऽभिधावति ॥ जीवंतं वा मृतं वापि पिशाचसदृशः सदा ६३ स्थूला देहाश्च सर्वेषां मन्त्रकार्याणि सर्वदा ॥ विज्ञानं च मनः प्राणाः
सूक्ष्माणां कारणानि च ॥ अव्याकृतं तृतीयं स्याद्धेतुशून्यं वपुः सदा ६४ एतावानेव सकलः प्रपंचो नापरोस्ति हि ॥ लोकत्रयेऽपि देहेऽस्ति प्रत्येकं प्राणिनां च सः १६५

द्वारयितुमशक्ता च सती उपायात् निवृत्त्युपायमा लोचयत तो वाह्यप्रवृत्तेः साक्षादित्येद्विज्ञानं त्रैधा धेयनाधिकारिणस्तत्वाद्धारयति इत्थं कथमित्यत आह कोशानि मानजगाविति । ननु सर्वहिताय प्र
वृत्तया श्रुत्या कथं द्विजा एवोपदिष्टा इत्यत आह वारयिष्यंतीत्यादिसंकल्प्येत्यंतं । ते द्विजा वारिता इतरानपि पुराणादिवाक्येन वारयिष्यंतीति संकल्प्य द्विजा एवोपदिष्टा इति त्रयाणां संबन्धः १५९ ।
१६० । १६१ ननु कथं पंचकोशोपदेशेन बाह्यप्रवृत्तिर्निरस्तेत्याशंक्याऽर्कचक्षुर्विदेदिति न्यायमावर्शयति रूपेति पंचभिः । लोकैरूपादिसंपन्ना अपि पुमांसः स्त्रियो वा परशरीरं जीवंतं मृतं वा पिशा
चवद्विषयं परिपायभजंतः प्रसिद्धा इति द्वयोरर्थः १६२ । १६३ स्थूला इति । तच्च परशरीरं त्रिविधं स्थूलसूक्ष्मकारणभेदात् तत्र प्रथममन्त्रकार्यमेव द्वितीयं तु विज्ञानाद्विषयतात्मकमेव तृतीयमप्य
ज्ञायमानरूपमेवेत्यर्थः १६४ एतावानिति । न केवलं परशरीरमेवात्रात्मात्मकं किंतु यावान्लोकत्रयेऽपि पंचः स सर्वोऽप्यप्राणमनो बुद्धिकारणेष्वप्योभिन्नोऽभवति तन्मयत्वात् स च सर्वः पंचः प्राणि
नां प्रत्येकस्वदेह एव ततोऽतो बहिर्गर्भं नीयं न किंचिदिति भावः १६५

आनंदात्मेति । तत्र बहिर्गच्छन्नाल एवं श्रुत्या बोधयेत् । एवं कथं । हेतुतमदितवायमेवाग्रहोपगमयानं वात्मस्वरूपं न स्पष्टं यमात्मनो न्यदेवस्तु मसुखायेतितदिभवतः सुखं सुखदमात्मनो न्यदेव भवताद
स्तुतथापि त्वंतदात्मान्यदन्नादिकं स्वदेह एव वियमानं प्रयाहि भज किं मर्थं बहिर्गच्छसीत्यर्थः १६६ एवमुपदेशे लौकिकमात्रवृत्तं दृष्टं तपति क्षुधित इति चतुर्भिः । यथा सुधावशात्कामवशाद्वा स्वगृहं परित्यज्य बहिर्गच्छन्मुत एवं जनन्याहस्तं गृहीत्वा निवार्यते एवं कथं । हेतुतमदितवायमेवाग्रहोपगमयानं वात्मस्वरूपं न स्पष्टं यमात्मनो न्यदेवस्तु मसुखायेतितदिभवतः सुखं सुखदमात्मनो न्यदेव भवताद
जनन्योक्तः पुमान्पदिधीमान्भवति बुद्धेः फलमनाग्रह इति न्यायात्तदि बहिर्गच्छति तत्क्राकुत्र कुत्रेति तद्वर्तमानं तत्वात्सर्वमिष्टं लभते इत्यर्थः १७० दार्ष्टान्तिके योजयति एवमित्यादिना । एवं देहाद्वाहं परशरीरादिकं प्रति सुखाय धावंतं जंतुमंतर्मुखं कर्तुं प्रथममत्र मयकोशः श्रुत्योक्त इत्यर्थः १७८ अस्मिन्नेष इति । ततः श्रुत्युपदेशादस्मिन्नत्र मय एव सर्वं स्थूलविषयजन्यं सुखं लभते इत्यर्थः १७२ बाह्यादिति । एवं बाह्यान्निवृत्तः सन्नजमपे पि वास्तवं सुखमलब्ध्या श्रुतिजनन्यावचनविश्वासेन तदंतर्गच्छन् सुखमशरीरं कोशत्रयात्मकं यातीत्यर्थः १७३ कोशक्रममाह तत्रापीति । तत्र सुखे पि प्राणमयं मनोमयं विज्ञान

आनंदात्मस्वरूपाच्चेदन्यतोपि सुखं भवेत् ॥ भवताद्भवतस्तत्त्वं स्वदेहेन्यत्प्रयाहिभोः १६६ क्षुधितः कामुको वापि परित्यज्य यथानिजम् ॥ गृहं गच्छन्निवार्येत हस्तग्राहकं दाचन १६७ जनन्यावत्सकस्मात्त्वं बहिर्यास्यसि दुःखितः ॥ गृह एव तवाभीष्टमन्नं नानाविधं शुभम् १६८ रूपयौवनसंपन्ना दाराश्च मनसेप्सिताः ॥ संपादयामि माहेशंगमिष्यसि कदाचन १६९ एवमुक्ते यथाधीमान् कुत्र कुत्रेति चेरयन् ॥ गृहस्यांतः प्रयात्या शुबहिस्त्यक्त्वा गतिं पुमान् १७० एवं सुखार्थिनो जंतोर्देहाद्वाहं प्रयावतः ॥ अंतर्मुखत्वं संपत्त्यै देहः पक्षी पुरोदितः १७१ अस्मिन्नेष समायाति द्वाटित्येव पुमानिह ॥ परित्यज्य ततोभिन्नं विषयं सुखकारकम् १७२ बाह्याद्वा वृत्तचित्तः सन्नस्मिन् स्थूले स्थितः पुमान् ॥ प्रयातिसहसामूढममुत्सुकः सुखलिप्सया १७३ तत्रापि प्राणमायाति प्रथमं सततो मनः ॥ ततश्च बुद्धिमायाति कार्यं तत्र जहातिसः १७४ अव्यक्तं कारणं बुद्धेस्ततो याति गुरुक्तिः ॥ तत्र याति सुखस्यायं दर्शनं हिततोपि च ॥ लाभंतस्माच्च भोगं ससामान्यं च ततो व्रजेत् १७५ सुखसामान्यसंस्थानः सर्वदुःखविवर्जितः ॥ आनंदात्मानमात्मयमात्मत्वेनाधिगच्छति १७६ यदीदमात्मनोरूपं ब्रह्मनात्मतया पुमान् ॥ अधिगच्छति जीवन्सन्नमनुल्यः प्रजायते ॥ अत्रापि श्लोकमाहुस्ते मुनयो ब्रह्मवेदिनः १७७ असन्नेव भवेदात्मानास्ति ब्रह्मेति वेदचेत् ॥ अस्ति ब्रह्मेति चेद्वेदसंतमेनेततो विदुः १७८ ब्रह्मणो नास्ति ताज्ञानान्त्रित्यं संजातपातकः ॥ बहिर्विषयलाभार्थं व्रजन्देहादहर्निशम् १७९

मयं चक्रमेण याति तत्र विज्ञानमपे पि विरज्यमानः कार्यवर्गं जहातीत्यर्थः १७४ एवं स्थूलार्थं न्यायमनुसरन् कारणात्मकमानंदमपं यातीत्याह अप्युक्तमिति । तत्रानंदमये सुखस्वरूपं दर्शनं जलाभजं भोगं चक्रमेण प्राप्य सामान्यमानंदारूपं रूपं यातीत्यर्थः १७८ ततः श्रुतिजनन्याप्रापणीयतयेष्टं ब्रह्मानंदं सत्त्वांतरं पुच्छन् भूतं लभते इत्याह सुखसामान्येति । संस्थानः सम्यक्स्थितिमान् १७६ एवमनुग्रहेण श्रुत्या प्रदर्शितमप्यात्मानं यो न जानाति सोऽसत्तत्त्वमप्योगाहो भवतीत्यस्मिन्नर्थे पर्यवसन्न उत्तरोमं ब्रह्मत्वाह यदीदमिति । यदीदमात्मरूपं ब्रह्मत्वेन नाधिगच्छति तदिह असत्तुल्यः असतात् श्रृंगदिना असत्तत्त्वमप्योगाहो ब्रह्मणो भवतीत्यत्रार्थे इममुत्तरं मंत्रं पठेतीत्यर्थः १७७ तं दर्शयति असन्नेवेति । यो ब्रह्मनास्तीति वेदतस्यात्माऽसन् भवतीति पूर्वदलायः १७८ तत्र पूर्वदलायं स्फुटयन्सत्पदार्थानां 'सद्विषयमने सत्ये च प्रशस्तां चितसाधुषु' इति कोशोक्तान् व्यतिरेकं नास्ति के दर्शयति ब्रह्मण इति त्रिभिः । सत्त्वं प्रथमं वाङ्मनसी इति योगभाष्योक्तं ब्रह्मणो नास्ति तां जानन्ननुत्तरे पितृचित्तो भवति स्वदेहाद्वाहं विषयलाभार्थं गमनेनासन् गृहतालक्षणामसाधुतां च स्वस्वदर्शयतीति भावः १७९

दुःखादिति । तथादुःखसंतानंदस्य मरणं पुनः प्राप्नुवन्नविद्यमान इव भवति अल्पायुष्टेनाप्रशस्ताधिष्ठातृत्वेनानां चित्तश्रयायते इति द्वयोरर्थः १८० मंत्रोत्तरार्द्धार्थमाह आस्तिक इति । आस्तिकस्तु ब्रह्मणः सत्तामवधारयमाययाऽज्ञानेन दुःखेन च हीनताप्रयोजनं ज्ञानं संपाद्य ब्रह्मरूपेण तिष्ठतीत्यर्थः १८२ तत इति । ततो ज्ञानफलसंबन्धेन दृष्टमास्तिकं संतमाहः विद्यमानत्वादिति भावः १८३ फलितमाह तस्मादिति स्पष्टं १८४ तस्यैव इत्यादेवार्थमाह पूर्वमिति । यो विज्ञानमयः पूर्वसमीरितस्तस्यैव एवात्मा एकः यो यमानंदमयः कथित इति योजना १८५ आनंदमयः कोश एव ब्रह्मत्वे न दांश इत्येकदेशेन आहूतं तन्निरस्य न सोपानारोहणसमाप्तकोशावयवपरंपरां पुच्छभूते ब्रह्मणिसमाप्तां दर्शयति शिर इत्यष्टभिः । आत्मजठरं आत्मपदोक्तं जठरं शिरः प्रभृतिभिः पंचभिरंगैर्युक्ताः पंचकोशा ये प्रोक्तास्तेषां गानिसंकलस्य पंचविंशतिर्भवेति तानि ब्रह्मजिज्ञासूनां चित्तारंभनभूमित्वेन दांशतानीति द्वयोरर्थः १८६ । १८७ तत्रक्रममाह शिरस इति । प्रथमं शिरोध्यात्वादक्षिणं करं पश्येत्ततो वामंततो मध्यंततः पदद्वयं पुच्छमिति यावत् १८८ एवमेकं कोशं ध्यात्वा द्वितीयं कोशं गच्छेदित्याह पदद्वयादिति १८९ एवमिति । गच्छेत्तु ध्यायेत् अतः पंचविंशतितम्याः १९० सर्वाते निदेशात्सर्वाधिष्ठा

दुःखादुःखांतरं प्राप्य मरणं सोधि गच्छति ॥ मृतश्च जायते दुःखी दुःखी च म्रियते पुनः १८० एवं यमवशो दीनः समारेप ग्वर्तते ॥ अमत्रेव शरीरेषु भूत्वा भूत्वा निरंतरं रम् ॥ अल्पायुश्चाप्यवज्ञातो जनैर्भवति नास्तिकः १८१ आस्तिको ब्राह्मणः स तां दृढां ज्ञात्वा गुरोर्मुखात् ॥ संपादयति तज्ज्ञानं यतस्तिष्ठति सर्वदा ॥ आनंदात्म स्वरूपेण मायादुःखविवर्जितः १८२ ततः संतममुं प्राहुर्ब्राह्मणवेदवादिनः ॥ आस्तिकं नास्तिकं चायममत्रेव प्रजायते १८३ तस्मान्नास्तिकतानैव करणीया सु खेषुना ॥ गुरुशाखादिकथितेर्ताद्वियार्थेकदाचन १८४ पूर्वयस्तस्य विज्ञानमयस्यात्मा समीरितः ॥ एष एवायमानंदमयो यं कथितो घुना १८५ शिरः पश्चोत थैवात्मजठरं पुच्छमेव च ॥ पंचांगः कथितः कोश एकैको मुनिसत्तमैः १८६ पंचकोशेषु विज्ञेयाः पंचविंशतिभूमिकाः ॥ बहिर्मुखस्य चित्तस्य स्थिरीकरणहेतवः १८७ शिरसस्तु करं गच्छेदक्षिणं तत एव च ॥ वामंततो पिजठरं जठराच्च पदद्वयम् १८८ पदद्वयात्परं नास्तिको शे तस्मिन् न हि किंचन ॥ ततः कोशांतरं गच्छेत्पूर्ववत् शिरादिकम् १८९ एवं कल्पनया योगी पंचविंशतिभूमिकाः ॥ गच्छेदतः परं नैव गंतव्यं विद्यते तत्र हि १९० ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठेति यदुक्तं पादरूपतः ॥ नित्यं तत्रैव तिष्ठति चतुर्विंशतिभूमिकाः १९१ अस्यैव बोधनायैते कोशाः श्रुत्या समीरिताः ॥ पंचांगसंहिताः पंचप्राणिनां वपुषि स्थिताः १९२ ब्रह्मणः पुच्छभूतस्य सर्वेषां मा श्रयात्मनः ॥ अज्ञानेन सुखं किंचिदिह लोके परत्र वा १९३ आज्ञानादात्मनोऽसत्तां जानीतेऽसन्स्वयंततः ॥ उक्तीत्याभवत्यत्र पुमान्लोकद्वयेपि च ॥ ततो ब्रह्मा त्मविज्ञानाद्ब्रह्मलोकद्वयंसदा १९४ इदं विचार्य मुनिभिर्निश्चितं तद्यथा शृणु ॥ एवं विचारयत्यत्र मुनयो ब्रह्मदर्शनः ॥ ब्रह्मवेदनतो ब्रह्मप्राप्तिकर्तुं स्थिरामिमे १९५

नत्वमपि दांश इति मित्याह ब्रह्मेति । यथा ब्रह्मस्य संपातिकां तितपादद्वयंतदाधारस्तथा सर्वान्ते पुच्छप्रतिष्ठापदाभ्यामुक्तं पदद्वयं तत्रैव तदाश्रिता एवावांश्चतुर्विंशतिभूमिकाः स्थिता बोध्या इत्यर्थः १९१ एनदे वात्र प्रतिपाद्यमज्ञातत्वादप्राप्तिशान्धमर्थवदिति मित्यापादित्याह अस्यैवेति । अस्य ब्रह्मण एव न ह्यनंदमयः प्रियायवयवकोऽसिद्ध इति भावः १९२ असन्नेवेत्यादिमंत्रानुसारेण तद्विज्ञानस्यैव फलत्वात् सतदेव प्रतिपाद्यमित्याह ब्रह्मण इति द्विभ्यां । अस्याज्ञानेन सति न किंचित्सुखं यतोऽज्ञानादात्मनोऽसत्तां जानान उक्तविधया असन्भवति ततो ब्रह्मविज्ञानादेव सर्वं प्रतिष्ठिरिति द्वयोरर्थः १९३ । १९४ एवं श्रवणविधया त्मत्त्वं दांशतममननविधया तत्पदं कौतुकरं ग्रहयति इदमिति । इदमात्मनः सत्यत्वादिकं विचार्य मननं कृत्वापि निश्चितं तत्तदीयविचारस्वरूपं यथा उदाह्रियत इत्यर्थः । विचारप्रयोजनं प्रमेयांसां भावनानिर्वृतिर्दर्शयति एवमिति । ब्रह्मविज्ञानस्य ब्रह्मप्राप्तिहेतुतां स्थिरामसंभावनादीनां कर्तुं वक्ष्यमाणो विचार इत्यर्थः १९५

तत्रानुप्रपदोक्तसंशयत्रयप्रदर्शकस्यउत्तेत्यादिश्लोकेत्यार्थदर्शयति ब्रह्मास्तीतिपंचभिः । अत्रभाष्येपूर्वमंत्रेचेदितिप्रयोगमूलकोऽस्तित्वब्रह्मास्तित्वकोटिकोब्रह्मणिप्रथमःसंशयोदर्शितःअविद्वत्प्राप्यत्वा
प्राप्यत्वकोटिकोद्वितीयः विद्वत्प्राप्यत्वाप्राप्यत्वकोटिकस्तृतीयः तत्रप्रथमसंशयस्यकोटिर्नास्तित्वरूपात्रल्लोकेपूर्वपक्षतपोच्यते तथाहि येषांवादिनामौपनिषदानांमतेस्त्याविलक्षणब्रह्मास्तितेषां
ज्ञानंमत्तव्यर्थविषयशून्यं तादृशब्रह्मणोऽनुपलब्धेः यदितत्स्यात्तद्विधिष्यादिवदुपलभ्येत्यर्थः १९७ द्वितीयसंशयस्यकोटिर्ब्रह्मविद्वत्प्राप्यतापूर्वपक्षतयाह विदुषइतिद्विभ्यां । यस्माद्ब्रह्मविद्वत्प्राप्यता
आत्माब्रह्मरूपोविदुषोऽविदुषश्चसमःपक्षपातरहितस्तस्मात्स्मृत्वाप्रत्यभिज्ञापयतामात्मानंविद्वान्प्राप्यतायातितथैवाऽविद्वानपि कुतो न गच्छेत् अतोविदुषएवब्रह्मणिगतिरित्यत्रकारणंवाच्यमित्यर्थः अ
विदुषआत्मस्मरणेनभवतीतिनयुक्तं सर्वस्यात्मप्रसिद्धेरितिभावः १९७ एतदेवस्फुटयति ततइति । यदाऽद्वितीयस्यब्रह्मणःसर्वात्मतयासत्तातदाततस्तस्यसमत्वादेवोभयोर्विद्वदविदुषोस्तत्प्राप्तिःस
मास्यादित्यर्थः १९८ तृतीयसंशयकोटिर्विद्वदप्राप्यतापूर्वपक्षतयाह अविद्वान्चेदिति । यद्यप्यविद्वान्स्तद्ब्रह्मनयातितद्विद्वद्ब्रह्मासदेवस्यात् नहिआत्माअप्राप्तश्चेति युज्येततथाच विद्वानपितद्ब्रह्मकथं प्राप्नु
यात्

ब्रह्मास्तिवादिनायेषांसत्यंज्ञानमनंतकम् ॥ तेषांव्यर्थंभवेज्ज्ञानंतस्यानंदात्मरूपिणः १९६ विदुषोऽविदुषोयस्मादेकआत्मासमःस्मृतः ॥ स्मृत्वाविद्वान्यथा
गच्छेत्तंतथैवकुतो न हि ॥ अविद्वान्यातितद्वाच्यंकारणंविदुषोगतौ १९७ ततःसत्तायदाब्रह्मरूपस्यस्यातदाद्वयोः ॥ विदुषोऽविदुषश्चापिगतिस्तत्रसुनिश्चिता
१९८ अविद्वान्चेदिदंब्रह्मनयात्यात्मस्वरूपकम् ॥ असदेवतदातत्स्याद्विद्वानपि कुतो ब्रजेत् १९९ नह्येकमेवगगनंयातिविद्वान्नचापरः ॥ सर्वज्ञस्याशिशोश्चापि
जीवतोऽमृतयोरपि ॥ प्राप्यप्राप्तीसमेयद्वद्गगनेतद्वदात्मानि २०० इत्याक्षिप्यततःप्राहुरुत्तरंब्रह्मवेदिनः ॥ यद्यप्येतत्समंब्रह्मविदुषोऽविदुषोपिवा २०१ आत्मरू
पंचसंप्राप्तमुभाभ्यामपिवस्तुतः ॥ आप्नोतिनतथाप्येतदविद्वानहिकदाचन २०२ प्राप्तिरत्रप्रकाशःस्यादविद्यायाःक्षयेसति ॥ अविद्यायाःक्षयोनित्यंविद्यया
ब्रह्मजातया ॥ अविद्वान्नतयाशून्यःकथंब्रह्मसमाश्रयात् २०३ यथानिधिनिधिज्ञःसन्ननिधिज्ञश्चतावुभौ ॥ प्राप्तावपिचनप्राप्तःस्यादज्ञोबोधवर्जनात् २०४ अवि
द्वानपितद्वत्स्याद्ब्रह्माप्नोतिनिरंतरम् ॥ तज्ज्ञानरहितत्वेनदुःखत्रितयपीडितः २०५

यात् असत्कर्मक्रमाप्ययोगादित्यर्थः २९९ सत्त्वेदिकंक्षितिप्रतिप्राप्तिःक्षितिप्रत्यप्राप्तिरितिनसंभवतीतिगगनदृष्टान्तेनस्फुटयति नह्येकमिति । यथासर्वज्ञं प्रतिबालं प्रतिषाकाशस्यप्राप्तिःसमातथाऽ
स्यापियुक्तेत्यर्थः २०० एषांपूर्वपक्षानामुत्तराणिपयपिसोऽकामयतेत्यादिश्रुत्यनुसारेणवक्ष्यमाणानितथापिसुखबोधापसुखोक्ताह्न्यायेनप्राप्यप्राप्तिव्यवस्थामादौदर्शयति इत्याक्षिप्येतिषड्विः । ए
वंपूर्वपक्षयित्वा मुनयइत्थंसिद्धांतंयति इत्थंकथं यद्यपिब्रह्मसमंविज्ञाविज्ञौमिति यद्यपिचउभाभ्यांविज्ञाविज्ञाभ्यांवस्तुतःप्राप्तमात्मत्वात्तथापिअविज्ञस्तत्रप्राप्तीत्येवयुक्तमितिद्वयोःसंबंधः २०१
२०२ तत्रहेतुतयाब्रह्मप्राप्तेरविद्याक्षयोपलसितप्रकाशरूपतामाह प्राप्तिरिति । अविद्वान्स्तुतयाऽविद्याशून्यो न भवति अविद्यास्यप्रयोजकविद्यायाअभावात् वस्तुपाथात्प्राप्यताविज्ञानस्यैवविद्या
त्वात् तथाचाविदुषस्तत्प्राप्तिर्नवक्तुंशक्येत्यर्थः २०३ अज्ञानमात्रेणाप्राप्तीत्यथाहिरण्यनिधिमित्यादिश्रुत्यंतरप्रसिद्धदृष्टांतमाह यथानिधिनिधिज्ञः । यथासन्नसुधीर्निधिर्भूमिस्वातद्व्यंतजज्ञःअनिधिज्ञ
श्चेतौवस्तुतोनिधिप्राप्तावप्यज्ञोऽप्राप्तइत्येवोच्यतेइत्यर्थः २०४ दार्ष्टीतिकेयोजयति अविद्वानपीति । तथाऽज्ञोवस्तुतःप्राप्तोपिब्रह्मतथापिस्वाज्ञानदोषादभ्यात्मादितापपीडितः स्यादित्यर्थः २०५

फलितमाह असत्त्वमिति । सत्यस्वभावताब्रह्मेणासत्त्वंपरिहायैवस्थितस्यापिब्रह्मणोपोपमविद्वांसंप्रतिपाद्यभावः स एव वर्णित इति संबन्धः २०६ अथ कामनालोचनस्रष्टृत्वप्रवेष्टृत्वभोग्याकारपरिणामैः पंचभिर्हेतुभिर्ब्रह्मणः सत्तांसाधयतः सौकामयतेत्यादेः सत्यमभवदित्यंतस्यार्थमाह ब्रह्मणोऽसत्यतेतिविशतिश्लोकैः । सर्वजगद्देतोब्रह्मणोऽसत्तांशं किंतुमप्यशक्येति २०७ एतदेवविशदयति एवमिति । एवंवक्ष्यमाणविधया ८ एवंकथमित्यत आह जगदित्यादि । अनादिवासनाविचित्रमायाशबलोभगवानीश्वरः सृष्टेः पूर्वमद्वितीयतयास्थितः अथभूतभौतिकात्मकं जगत्स्रष्टृमिदं व्यचिंतयत्कामेतवान् इदं किं अहमात्मन एव जन्म कृत्वा बहु रूपो भवेयमिति द्वयोः संबन्धः ९ । २१० कामनामुक्ता तपःपदोक्तनानाविशेषगोचरमालोचनं दर्शयति इत्थमिति । इत्थं कामनाक्षिप्तं स्रष्टृत्वसामान्यगोचरांचितः कृत्वा जगतो नामादिरूपांतरविशेषान्कर्तुं पुनः पर्यालोचयत् कीदृश ईशः पूर्वकल्पेऽस्य जगतो नामादिकं पादृशं तत्स्वरूपं यत्संबन्धिततथाविधमेव कर्तुं काम इति द्वयोः संबन्धः २११ । २१२ स्रष्टृत्वमाह

असत्त्वंपरिहायैव ब्रह्मणः सत्यरूपतः ॥ स्थितस्यापिन संप्राप्तिर्ग्वं ह्यविदुषो भवेत् २०६ ब्रह्मणोऽसत्यता केन शक्या शंकि तुमप्यहो ॥ यत एतज्जगज्जातं महाभूतात्मकं महत् २०७ एवं हि जगतः सृष्टिमानं दात्मा च काग्यः ॥ तस्यासत्त्वं हि को नाम प्रतिपत्तुमिहार्हति २०८ जगत्सि सृष्टुर्भगवान्भूतभौतिकरूपपृष्ठम् ॥ अनादिवासनाचित्रं मायाकंचुकमाश्रितः २०९ एक एव स्थितः पूर्वमिदमीशो व्यचिंतयत् ॥ बहुरूपो ह मत्र स्यां जन्म कृत्वात्मनः स्वयम् २१० इत्थं विचिंत्य जगतो नाम रूपक्रियात्मनः ॥ जडाजडस्य बहुधानां रूपक्रिया अपि ॥ सिंक्षुः पुनरप्यस्य पर्यालोचय दीश्वरः २११ यादृशयोयाश्च स्यास्य नाम रूपक्रियाः पुग ॥ तादृशस्ताश्च तस्यैताः कर्तुं कामो जगत्प्रभुः २१२ एवं विचिंत्य सर्वेषां नाम रूपक्रियाः प्रभुः ॥ असृजत्स्यथा पूर्वमिदं सर्वं जडाजडम् २१३ सूर्याचंद्रमसौ धातायथा पूर्वं मकल्पयत् ॥ दिवं च पृथिवीं तद्वदंतरिक्षं सभागणम् २१४ यदिदं किंच विश्वं स्याद्भूतभौतिकरूपभृत् ॥ सर्वमेव जगन्नाथः सृष्ट्वान्पूर्ववत्प्रभुः २१५ सृष्ट्वा च सकलं विश्वं सहस्थावरजंगमैः ॥ अनंतरं प्रविष्टो यंतत्राहं तात्मना प्रभुः २१६ सत्यं ज्ञानमनंतं यो ब्रह्मानं दात्मा रूपकम् ॥ सर्वस्मिन् सर्वदा सोऽयं वर्तमानोऽपि विश्वकृत् २१७ स्थावरे जंगमे देहे प्रविश्याहं तया विभुः ॥ एवं नानाविधो जात एक एव जनार्दनः २१८ पृथिव्यापस्तथा तेजश्चक्षुर्गम्यं सदीरितम् ॥ वायुश्चैवांतरिक्षं च परोक्षं त्यदितीरितम् २१९ भूतपंचककार्यं च तथैतद्भूतपंचकम् ॥ नाम रूपक्रियाभिः स्यान्निरुक्तं कीर्त्यते हि यत् २२० अनिरुक्तं तु ताभिर्धनोच्यते मनुजादिभिः ॥ साश्रयंतच्च किंचित्स्यात्किंचित्स्यात्तन्निग्राश्रयम् २२१ जडं किंचिच्च तत्रापि भवेत्कुड्यघटादिकम् ॥ अजडं चेन्द्रियादिस्याद्यवहारे त्रमा नुषे २२२

एवं विचिंत्येति त्रिभिः स्पष्टम् २१३ तत्र मंत्रसम्प्रतिमाह सूर्येति । भानादीनां गणोपत्रेन स्वर्गेण सहितः २१४ यदिदमिति । किंच विश्वे प्ररूपं २१५ सृष्टोपाधिपुमति विवितत्वलक्षणं प्रवेष्टृत्वमाह सृष्टाचेति । अहंतात्मना हंकारावच्छिन्नरूपेण २१६ एतत्प्रवेशांतं कर्म तस्यैव ब्रह्मणो यस्य सत्यादीनि लक्षणानीत्याह सत्यमिति । सर्वत्र सर्वदा वर्तमानोऽपीत्यस्याविष्टानतया पूर्वसिद्धोऽपीत्यर्थः २१७ २१८ अथ सृष्टानां भोग्याकाराणां विशेषाभिधायकानिपदानि व्यावष्टे पृथिव्यापृष्ठव्यादिना । पृथिव्यादिभूतत्रयं चक्षुरादिसोचरत्वात्स्रष्टृत्युच्यते वाय्वाकाशौ तु परोक्षत्वात्पदित्युक्तावित्यर्थः २१९ भूतेति । तथानामरूपादिभिर्निरूपयितुं शक्यं भूतभौतिकं निरुक्तमित्युक्तं तद्विभक्तं पदोक्तं पादिरुक्तमित्युक्तं तन्नासाधारतयमसिद्धं निरूपयमित्युक्तं निराश्रयतया पथितमाकाशादिकं तु अनिलयनमिति द्वयोरर्थः २२० । २२१ जडमिति । किंचिदस्तु विज्ञानरहितं जडमिति प्रसिद्धं तद्विलक्षणमिदियादिकमजडमिति २२२

अवाध्यमिति । लोके किञ्चित्पृथिव्यादिकं बाधाभावेन सत्यमिति ख्यातं तद्विलक्षणं रज्जुसर्पादिकमनृतमित्यर्थः २२३ एवं विविजगदात्मतां प्रमाप्यथाकाशं गंधर्वनगरात्मतामित्याह सर्वमिति ॥ २२४ ॥ २२५ यदिदमित्यादेख्योदशाक्षरवाक्यस्यार्थमाह यस्मादिति चतुर्थः । एतत्स्वरूपं ब्रह्मैव विश्वात्मकं जातं तस्मादनृतमपि विश्वेपाचितं मंडनं न्यायेन ब्रह्मणः प्रमादादेव सत्यं जातमिति वेदवद्विरुद्धकमित्यर्थः २२६ स्वतः सत्ता तु जगतो नास्तिकृत्यत्वरूपायास्तस्याजमादिविकारेः सह विरोधादित्याह जायमानमिति २२७ नास्तो विद्यते भाव इति न्यायविरुद्धं जगतो मध्य एव सत्त्वं ततो नृतत्वं मेव जगत इत्याह आदाविति २२८ परसत्तायाः सत्तावत्त्वं दृष्टं न स्फुटयति अनृतमिति २२९ अयमर्थो मंत्रेणाप्युक्त इत्याह अनृतं सत्यतामिति २३० तं श्लोके किञ्चित्पृथिव्यासेन पठति असद्वा इति २३१ अस्याक्षरार्थमाह गंधर्वेति द्वाभ्यां । यथा गंधर्वनगरं जनेन रूपतेः पूर्वमाकाशे असदभवत् तथा विश्वमप्यात्मनि जनेः पूर्वमसदभवत् असत्त्वं निर्वक्ति नामादिति । नामरूपं च स्पष्टं नासीदिति तदर्थः २३२ स्पष्टेति । ततः सृष्टिकाले सद्भूतित्यस्य कोर्थः आत्मसत्तायाः प्रसादादाध्यासिकसंबंधात् स्पष्टनामरूपकमभूदिति यत इदं विश्वं सत्येनात्मनै

अवाध्यं किञ्चिदेव स्याद्यथा भूमिघटादिकम् ॥ किञ्चिच्च बाध्यमानं तद् रज्जुसर्पादिकं यथा २२३ सर्वमेतज्जगच्चित्रमस्ति नास्तीति च स्थितम् ॥ सत्यादिलक्षणं ब्रह्म जातमेकमनेकधा २२४ एकमेव यथा काशं गंधर्वनगरात्मना ॥ नानाभवतितं द्वत्स्याद्ब्रह्म विश्वात्मना सदा २२५ यस्मात्सत्यमिदं ब्रह्म जातं विश्वात्मना पुरा ॥ तस्मादनृतमप्येतद्विश्वं सत्यमितीरितम् २२६ जायमानं जगत्सर्वं सत्यं केन भविष्यति ॥ सत्यं कालत्रये यत्स्यादेकं रूपं तदीरितम् २२७ आदावनेतच्च यन्नास्ति मध्ये तत्केन हेतुना ॥ भवेत्स तत एवैतदनृतं सचराचरम् २२८ अनृतं सकलं विश्वमात्मना सत्यरूपिणा ॥ सत्यं स्यादग्रितो यद्वल्लोहपि ङो ग्रितामियात् २२९ अनृतं सत्यतां गच्छेदात्मना सत्यरूपिणा ॥ इत्यत्र मुनयः श्लोकमेतमाहुर्विचक्षणाः २३० असद्वा इदमग्रे भूततो वै स द जायत ॥ ब्रह्मैव ऽऽत्मनः प्रपंचत्वमकरोत्सु कृतं ततः २३१ गंधर्वनगरं यद्ब्रह्म जनेन तद्वात्मनि ॥ विश्वं ततो जनेः पूर्वमसन्नमादिना भवत् २३२ स्पष्टनामादिकं स्वात्मसत्यतायाः प्रसादतः ॥ जातं सुकृतमित्युक्तं सत्यं सत्यात्मना यतः २३३ केचिदेन मनालोच्य प्रक्रमं मंदं दृष्टव्यः ॥ असद्वा इदमित्यादेः कारणासत्त्वमास्थिताः २३४ इदं शब्दसमादानात् कार्यस्यैवेतिकेचन ॥ कार्यकारणयोः साम्यमिदं शब्दस्य केचन ॥ स्वीकृत्य सर्वजगतः शून्यतां प्रति जानते २३५ कारणस्य विचारे तदस्माभिर्ब्रह्मवादिभिः ॥ निराकृतमभावौघखंडने ऽनेकधा यतः २३६

वसत्यं न स्वतस्ततः सुकृतमिति ब्रह्मणो नाम सिद्धमित्यर्थः सुष्ठु आत्मसत्तायाः सत्तावद्विश्वं कृतवदिति व्युत्पत्तिः छांसत्त्वेन कर्तारिक्तमत्ययश्रवोभ्य इति भावः २३३ केचित्तु अस्य प्रकरणस्यात्मसत्ता स्फुटोक्त्या यप्रवृत्तिरूपं प्रक्रममनालोच्य आत्ममंत्रस्य प्रथमपादेन कारणसत्त्वमुक्तमित्याहु रिति पाह केचिदिति । आस्थिताः स्वपक्षत्वेन गृहीतवन्तः यथा बीजं वंसादकुरोत्पत्तिवादिनो ब्राह्मः २३४ केचनाह वैनाशिकास्तु इदं पदस्य कार्यपरस्यासत्त्वेन सामानाधिकरण्यात् कार्यस्यैवा सत्त्वमाहु रिति पाह इदमिति । समादानं सामानाधिकरण्यम् केचिच्च इदं पदस्य कार्यकारणोभयपरत्वं मत्वा सर्वशून्यतामाहु रिति पाह कार्यकारणयोरिति । साम्यमपक्षपातित्वं स्वीकृत्येति २३५ तेषां मंदमतित्वं स्फुटं यत्किञ्चित्कृत्वलेन तेः कारणासत्त्वादीनि स्थाप्यंते श्रुतिबलेन वेति विकल्पतत्र नायः कालः स्वभाव इत्यादि श्रुतिन्यायखण्डने ऽहमाध्यायादौ तद्युक्तिर्दृढस्य निराकृतत्वादित्याह कारणस्येति । तत्तेषां युक्तिर्बुद्धयतो ऽभावानां माभावादीनां खंडनेन निराकृतमतस्तेषां दमतप इति संबन्धः २३६

नद्वितीयउपक्रमादिविरोधादित्याह सत्पादीति । ब्रह्मणः सत्तांकारणत्वोपग्यासमुखेनदर्शयितुं प्रवृत्तो वेदः कथंकारणासत्तां ग्यापातावहां वेदेदित्यर्थः २३७ इदं वैनाशिकं प्रत्याह इदमिति । यदीदं शब्द उद्देश्यसमर्पक उत्पत्तिपूर्वकालिका सत्त्वरूपाय विधेयाय कार्यजातं न पेक्षदाधुना कार्यसत्त्वं कुत आगच्छेदित्यर्थः तथाचासदसदित्यनुगता बुद्धिः स्यान्मृत्कार्यपुमृद्बद्धिवत् मंत्रद्वितीयपादश्च बाधितार्थः स्यादिति भावः ननु ब्रह्मसत्तयैव कार्यसत्तावदिष्यते इति चेदायातं मार्ग इत्याह ब्रह्मणा चेदिति । इदं कार्यं ब्रह्मणा सद्रूपेण तादात्म्यं लब्ध्वा सत्त्वं भवतीति यद्युच्येत तर्हि तथा भवतादसत्त्वं न्यर्थः २३८ इष्टापत्तौ हेतुतया प्रकृतमंत्रस्योक्तार्थबोधनायैव प्रवृत्तिर्दर्शयति एतदर्थमिति । एतत्पदार्थमभिनयति असत्त्वमिति २३९ ननु ब्रह्मसत्ता प्रपञ्चे केनानीति चेत् सकलप्रपञ्चनिर्वाहकेणाज्ञानेनेत्याह कार्यमिति । कालत्रये असदपि कार्यं पद्रह्मसत्तया सत्त्वं नोऽस्मान्प्रतिभाति तत्र प्रयोजकोऽनादिमायाकृतो मोह एवाऽपासनामेत्यर्थः २४० अथ ब्रह्मण्यतिरिक्तस्य सत्तया कार्यसत्त्यादिति तु न शक्यं तस्य सत्ताया एव दुर्वचत्वेनाप्यत्र सत्ताधानशक्तेः सुतरामसंभवादित्याह ब्रह्मण इति । तेन ब्रह्मण्यतिरिक्तेनास्य कार्यस्य सासत्ता कुतः स्यादिति तुरीयापादार्थः २४१ यथांघोमार्गप्रदर्शयितुमुद्यत एव मुपालभ्यते भवतैव मार्गः कुतो महश्यते इति तथा ब्रह्मभिन्नं परसत्ताधानोद्यतं प्रतिवक्तव्यं भवता स्वकीयासत्तैव कुतो न साधितेत्येतदाह कार्यस्येति । तद्रह्मभिन्नं प्रथममात्मनः स्वस्यासतः

सत्यादिलक्षणं प्रोच्य ब्रह्मणः कारणात्मनः ॥ वेदः कथं तु तस्यायमसत्तां च स्वयं वेदेत् २३७ इदं शब्दोपिकार्यस्य यद्यसत्त्वं वेदेदयम् ॥ उत्पत्तेः पूर्वमधुना तत्सत्त्वं केन हेतुना ॥ ब्रह्मणा चेदिदं नाम भवतान्न निवार्यते २३८ एतदर्थमयं श्लोकः कीर्त्यते वेदेवादिभिः ॥ असत्यमपि यत्सत्स्याद्ब्रह्मसत्ता प्रभावतः २३९ कार्यकालत्रयेऽप्येतदसत्त्वं ब्रह्मसत्तया ॥ अनादिमाययामोहान्मध्ये सत्त्वं विभाति नः २४० ब्रह्मणोऽप्यतिरिक्तस्य कार्यकारणवस्तुनः ॥ सर्वस्यापि न सत्तास्ति कुतस्तेनास्य सा भवेत् २४१ कार्यस्य कुरुते सत्तां ब्रह्मान्यद्यदिकिंचन ॥ आत्मनस्तत्करोत्वेतां प्रथमं ह्यसतः सदा २४२ अप्यसद्ब्रह्मणो भिन्नं नास्ति केन तु सद्भवेत् ॥ ब्रह्मैव सकलं यस्माज्जगत्सदसदात्मकम् ॥ असकृत्कथ्यते वेदेवादिभिः सर्वपंडितैः २४३ ब्रह्मणोऽत्र विभिन्नं यत्सदसद्भवेत् कुचिंचन ॥ यदा तदानंततास्य न भवेद्गगनादिवत् २४४ अभावेनंततायाः स्याद्ब्रह्माभावः सुनिश्चितः ॥ प्रकाशोऽप्याद्यभावे स्यात्तेजोभावाद्यथा भुवि २४५ ब्रह्माभावाच्च वेदांता गच्छं त्यत्राप्रमाणताम् ॥ अप्रामाण्येन तेषां स्याद्वेदानामप्रमाणता २४६ अप्रामाण्ये च तेषां स्याद्वचसामप्रमाणता ॥ अप्रामाण्येन वचसि तत्रादेरप्रमाणता २४७ तदप्रमाणतायां च व्यर्थमानकथा भवेत् ॥ तदभावे कथं नाम ब्रह्मणोऽन्यद्भवेदिह ॥ सदसद्वा द्वयं चापि मानान्मेयं यतो भवेत् २४८

सत्ताहीनस्य सत्तां करोत्विति २४२ किंचतिष्ठतु ब्रह्मभिन्नस्य सत्ता सत्तायाय कत्वं च यतो ब्रह्मभेद एव कुत्रचिद्वक्तुमशक्यः श्रोतस्य ब्रह्मत्वस्य व्याघातप्रसंगादित्याह अपीति । अपिच असत् असद्रूपेण प्रसिद्धमपि सुष्मादिब्रह्मभिन्नतानसहते कुतः सदपीति ब्रह्मणः सर्वात्मतायाः प्रमाणराजेन वेदेन प्रतिज्ञातत्वादित्यर्थः २४३ ब्रह्मणो भिन्नस्याणुमात्रस्यापि स्वीकारेऽनिष्टप्रसंगविशदयति ब्रह्मणोऽत्रैति पंचभिः । अनंतता अग्न्याभावाप्रतियोगित्वलक्षणवस्तुपरिच्छेदहीनतान भवेत् गगनादिवदिति व्यतिरेके दृष्टांतः २४४ स्वरूपलक्षणभूताया अनंतताया अभवेत् ब्रह्मपदार्थाभावः स्यात्प्रकाशाद्यभावे तेजोभाववदित्याह अभावे इति २४५ तत्र श्रममेयाभावाद्देदानामप्रामाण्यस्यान्यथासतितत्सत्ताहीनस्य पूर्वकांडस्यापि तथात्वापरितिरित्याह ब्रह्माभावाच्चेति २४६ अपोहो वेदेऽप्येवं भावंगते लौकिकवाक्यानां प्रत्यक्षाणां शतशो दृष्ट्यभिचाराणां का प्रामाण्यं पत्त्या शेत्याह अप्रामाण्ये चेति । तेषां वेदानाम् २४७ तदप्रमाणतायामिति । तेषां प्रमाणत्वेन प्रसिद्धानां विशेषाणामप्रामाण्ये सति निर्विशेषं सामान्यं नेति यावात् प्रमाणसामान्यकथाप्युच्छिद्येत ततो ब्रह्मभिन्नस्यापि सिद्धिर्दुर्लभा स्यात् मानांधीनामेयसिद्धिरिति न्यायादित्यर्थः द्वयं कार्यकारणरूपम् २४८

फलितमाह तस्मादिति २४९. यत्तु इदं शब्दपरा मृष्टस्य कार्यादेः शून्यता अनेनोच्यते इति मंदोर्ध्वमिभिरुक्तं तत्र संभवति कालत्रयाभावरूपायाः शून्यतायाः प्रत्यक्षेण वर्तमानमाश्रयोचरेण ग्रहीतुमशक्यत्वात् इदं शब्देन प्रत्यक्षसन्निकृष्टवाचिना पराम्प्रष्टमयोग्यत्वाच्चेत्याह कार्यस्यापीति त्रिभिः १ यत्तु प्रासत्तायां प्रत्यक्षं कारणसाधकं न भवति अतः कार्यकारणयोरसत्ता असतो रिदं तादृशं दृष्टा चेति २५० प्रत्यक्षतेति । तस्य कार्यादेः प्रत्यक्षत्वे असत्त्वं व्याहतम् प्रत्यक्षस्य सदर्थगोचरतायाः सर्वसंमतत्वादित्यर्थः २५१ अनागतमिति । तद्वत्त्वस्याप्यसत्त्वादिति अतीतानामतपोरसत्त्वादिव प्रत्यक्षगोचरत्वमप्यथाऽसतोपि प्रत्यक्षगोचरत्वेन तस्यातीतादेरपि प्रत्यक्षत्वं कथं न स्यादित्यर्थः २५२ मायां तु प्रकृतिविद्यादित्यादि श्रुत्यंतरा न कार्यकारणयोः शून्यता लक्षणमसत्त्वं किंतु सूक्ष्मत्वरूपमेवेत्याह तत इति । ततः शून्यत्वे प्रत्यक्षादिविरोधादेव कारणदिकमसत् शून्यं नोच्यते किंतु मायामयमित्यर्थः २५३ मंत्रार्थमुपसंहरति आत्मन इति । यस्मादसत् सर्वमायामयमागमापावित्वेन मुख्यसत्तानर्हमप्यात्मसत्तयेव सत्संपद्येत तत आत्मेव परमार्थसत्य इत्येतदनेन मंत्रेणोक्तमित्यर्थः २५४ एवं सत्यतां केवलं स्फुटीकृत्य अथानंदत्वविशिष्टांतां प्रदर्शयतो यद्वा इत्यादि योतीत्यंतस्य ग्रंथस्यार्थः

तस्मान्नैव विभिन्नस्यादसदप्यात्मरूपतः ॥ कुतो भिन्नं भवेत्सत्तायस्यात्मसत्तया २४९. कार्यस्यापि न चासत्ता कारणस्य कुतो हि सा ॥ इदं तावकं यत्तत्र प्रत्यक्षं न हिकारणम् २५० प्रत्यक्षतायदा तस्य तदाऽसत्ता भवेन्न हि ॥ सदेकविषयं यस्मात्प्रत्यक्षं पंडितैः स्मृतम् २५१ अनागतमतीतं वा प्रत्यक्षं तत एव न ॥ असत्त्वादप्यथा तस्य प्रत्यक्षत्वं कथं न हि २५२ ततो न कारणनापिकार्यं नैव द्वयं तथा ॥ असदत्रोच्यते वेदे किंतु मायाविनिर्मितम् २५३ आत्मनः सतयायस्मात्सदसत्तत एव सः ॥ सत्त्वरूपो न चासत्त्वमस्याशक्यं कदाचन ॥ एतावदेव मंत्रे स्मिन्नुच्यते नापरं क्वचित् २५४ सुष्ठु यत्कृतवद्ब्रह्मज्ञानं दात्मस्वसत्तया ॥ रसः सारः सविज्ञेयः सुखसंविदस्वरूपतः २५५ लब्ध्वैनं रसमात्मानमानं दात्मानमश्वरम् ॥ अहमस्मीति विज्ञानादानं दीभवति स्वयम् २५६ यद्येपरस आकाश आनंद आत्मा हृदि स्थितः ॥ न भवं जीवने हेतुः क्रियायामपि शमनः ॥ प्राणापानादिभिः कुर्यान्न क्रिया जीवनप्रदाः २५७ हृदयाकाश आनंद एष इत्यत्र संशयः ॥ न कार्यो यत एतस्मात्पुरुषैर्लभ्यते सुखम् २५८ विषयाः सदृशादीपैः सुखमात्मनि संश्रितम् ॥ प्रकाशयंति सततं ततो ज्ञानं तद्भवेत् २५९ अत आत्मैव सर्वेषामानंदं संप्रयच्छति ॥ अज्ञातो विषया ज्ञातं ज्ञात आत्मा स्वमव्ययम् २६०

माह सुष्ठु यदिति । यद्ब्रह्मानंदात्मिकया स्वसत्तया विश्वं सुष्ठु लब्धसत्तां कृतवत्तदेव विश्वस्परसः सार इति यावत् भासमानानंदरूपत्वादित्यर्थः २५५ अस्यात्मान आनंदरूपेण सत्त्वविद्वदनुभवो मानमित्याह लब्ध्वैनमिति । एनमात्मानं ब्रह्मास्मीति ज्ञानेन लब्ध्वैव ब्राह्मणसामग्रीहीना अपि विद्वांस आनंदिन आनंदमग्राहयंते इत्यर्थः २५६ किंच सत्ता परार्थत्वात् न सत्ता प्राणादिक्रियापदार्थास्तस्यात्मनः शेषिण आनंदत्वेकः संदेह इत्याह यद्येव इति । हृदयाकाशरूपो रसत्वेनानंदरूप आत्मा वामनः प्रशस्तफलप्रद उपाधि संबंधेन परिच्छिन्नतया भासमानो वा जीवनं क्रियायां तदनुकूलमाणादिव्यापाररूपायां च हेतुः प्रयोजको न स्यात्तर्हि प्राणानादिकं न कश्चित् कुर्यादित्यर्थः २५७ लोकिकानंदानां प्रतिबिंबस्थानीयानां विवृतया प्रयोजकत्वाच्चात्मानंदरूपत्वसिद्धिरित्याह हृदयाकाश इति । अस्य हृदयाकाशस्यानंदत्वे संशयो न कार्यः सर्वानंदप्रयोजकत्वादित्यर्थः २५८ विषयास्तु लब्धाः कामना शमनद्वारेणात्मानंदस्य तारतम्येनाभिव्यंजका एव न जनका इति सदृशं तमाह विषया इति । ततो विषयेभ्यस्तत्सुखं जग्यं न भवेदिति तुरीयापवादार्थः २५९ अत इति । यतः सुखमात्मरूपमेवात आत्मैवाऽज्ञातः सन् विषयानंदप्रयोजको ज्ञातस्तु पूर्णानंदप्रद इत्यर्थः २६०

आ. पु.

॥ ११ ॥

एवमस्तित्वमवधारितमथतस्यविद्वदेकलभ्यतांविद्वदभयहेतुत्वेऽप्यसद्वारेणप्रतिपादयतोयदेत्यादिभेदवतीत्यंतस्यवाक्यस्यार्थमाह विद्वानेवेतिचतुर्भिः । ततउक्तात्मस्वरूपस्यविषयवस्तुतोभावाद् द्विदेहो जीवन्वाविद्वान् आत्मरूपमुत्खंयातीत्येवयुक्तम् अविद्वान्स्तुसुखंविषयसंभवंमन्वानोविपरीतदर्शित्वात्तत्प्राप्तिकथामर्हतीत्यर्थः २६१ तदर्थं ब्रह्मानंदलाभप्रयोजिकायाविद्यायाः परमस्वरूपमभिनयति एष इति त्रिभिः । एषविद्वान्कुशलोधिकारीपदास्वात्मनस्त्वंपदार्थस्यसर्वोत्तरलक्षणस्यबोधादभययोग्यरूपः सन्गुरुप्रोक्तमहावाक्यजननेनबोधेनएतस्मिन्हृदयाकाशरूपेतत्पदार्थमितिष्टापदोक्ततादात्म्यमैक्यंलभतेतदासब्रह्मवित्तमः सन्नभयं ब्रह्मानंदं पातितस्यब्रह्मवित्तमतांस्फुटीकर्त्तुं हृदयाकाशस्य विशेषणानि क्रमेण बाह्यप्रपंचस्यस्थूलसूक्ष्मकारणदेहानां च व्यावर्त्तकानि तथाहि अह इत्यत्वाद्बाह्यप्रपंचहीनत्वमुक्तम् अनात्म्यपदार्थेन अनात्मना देहेन तादात्म्यं गते इत्याकारेण भूतार्थकप्रयोगात्स्थूलविवेकउक्तः निरुक्तत्वस्यसूक्ष्मधर्मस्यनिलयनपदोक्ताधारत्वस्याव्याकृतधर्मस्यचनिषेधात्सूक्ष्मकारणयोर्व्यावृत्तिरिति त्रिषयाणामर्थः २६२ । २६३ । २३४ अथाविद्वदमाप्यताकोटिस्फुटयितुमज्ञानप्रतीश्वरस्यभयहेतुतां दर्शयतोपदाहीत्यादेः पंचम इत्यंतस्यार्थविबुधुते यथेति दशभिः । यथाविद्वान्ब्रह्मयातितथा अविद्वान्गंतुं योग्यः अनर्थहेतुभेददृष्टिशालित्वात् २६५ भेददृष्टेनर्थहेतुत्वेकैमुत्पमाह विद्वानपीति त्रिभिः । यदाविद्वानपिबहिर्मुखत्वात्पंडितंमन्यपद

विद्वानेवततोयातिमत्त्वानंदात्मरूपकम् ॥ जीवन्वापिसुखंनित्यंपरिविषयसंभवम् २६१ एषविद्वान्नयदास्वात्मबोधादभयरूपपट्टम् ॥ प्रतिष्ठातेनतादात्म्यंलभतेगुरुवाक्यतः ६२ एतस्मिन्हृदयाकाशेहृदयेनयनादिभिः ॥ अनात्मनान्नतादात्म्यंगतेसर्वात्मनीश्वरे ६३ अनिरुक्तेवचनतःसर्वाश्रयविवर्जिते ॥ अभयं ब्रह्मसंयातितदासब्रह्मवित्तमः २६४ यथाविद्वानविद्वान्श्चनतथायातिकाहर्हिचित् ॥ भेददर्शयतःसोयंभेददृष्टिश्चदुःखदा २६५ विद्वानपियदैवैपपंडितंमन्यतांगतः ॥ अल्पमप्यात्मनोभेदंकुरुतेव्यावहारिकम् २६६ वस्तुतोनास्तिभेदोयमात्मनोब्रह्मणासह ॥ व्यवहारदशार्थातुकश्चिदस्तीतिचेदशम् ॥ तदातस्यापिभीतिःस्याद्भेदपर्वतमंनिधेः २६७ किमुयोवेतिनात्मानंभेदपर्वतभेदिनम् ॥ भेदपर्वतवासीसन्वर्ततेसर्वदापुमान् २६८ पंडितंमन्यरूपस्यविदुषोऽविदुषोपियत् ॥ तत्त्वेऽस्याद्भयंनित्यंविदुषोपिप्रमादिनः २६९ अप्रमत्तस्ततो नित्यंविद्वान्सगुरुणे रितम् ॥ चिंतयेत्कुशलीभावात्परानंदात्मरूपकम् ॥ अन्यथासंसृतिंगच्छेद्रलवद्भेदवासनः २७० आत्मनश्चित्तनाद्भेदवासनानांक्षयोभवेत् ॥ नान्यथातस्तदेवैकंकुर्यान्नान्यत्कदाचन २७१ आत्मज्ञानंविनाब्रह्मदेवानांविदुषामपि ॥ कुर्याद्भयंकथंनान्यजंतूनांकुरुतेतुतत् २७२

प्रयोमाहोऽल्पमपि व्यवहारकालमावृत्तित्वेनाल्पमपिभेदंकुरुतेतदातस्यविदुषोपि श्वराद्रयं स्यात् भेदरूपस्यपातहीतोःपर्वतस्यसप्तस्यनेत्रदृष्ट्यादितिसंबंधः तन्नव्यावहारिकभेदाकारःपदश्यते वस्तुतइत्यादिना २६६ । २६७ किमुइति । यस्त्वात्मानंभेदपर्वतखंडनेब्रह्मभूतमज्ञानानोभेदपर्वतानांमध्यैववसतितस्यभयंकिमुवाच्यमित्यर्थः २६८ पंडितंमन्येति । पंडितंमन्यस्याविप्रलंभकस्यविदुषोभ्रांतेविद्वत्तयाप्रमत्तस्यतथाब्रह्मस्यचयद्भयमीश्वरात्त्यानदेवमप्यविदुषोपिप्रमादिनोयथाविद्वान्वापिपश्रुतार्थेनिष्ठामकुर्वतःस्यादित्यर्थः २६९ फलितमाह अप्रमत्तइति । कुशलीभावःश्रुत्यनुसारितर्कनिपुणता अन्यथाअमननकरणे तदुक्तंभागवतेसप्तमे 'विद्वानपिंधंनुज्ञाःकुटुंबं' इत्यादि २७० मननेनतुवासनालक्षणानांभेदभ्रमबीजानांदाहोभवतीत्याह आत्मन इति २७१ ईश्वरस्याविदुषांभयहेतुत्वेकैमुत्पांतरमाह आत्मज्ञानमिति त्रिभिः । उपासनसिद्धिरूपयाविद्वत्तयाप्रसिद्धानां देवानांमप्युक्तात्मनिष्ठामंतरेणभयकंपदात्रसतदाज्ञानमतिभयपदत्वंतस्यकिमुवाच्यमित्यर्थः २७२

अत्रापीति स्पष्टम् २७३ अस्पतात्पर्यमाह वाग्व्यायाइति । स्फुटं २७४ एवं सत्यत्वं मंत्रोक्ते विवृतमथानंदतां निरतिशयां प्रदर्शयतोऽथेत्यादेः स एक इत्यंतस्पाथमाह हृदयाकाशेत्येकविंशतिश्लोके ।
 योयमात्मागुहाप्रविष्टत्वादिपूर्वर्णितस्तत्स्वरूपभूत आनंदः किंपरिमाणइति जिज्ञासायां वक्ष्यमाणशताधिकपरंपरया तस्यानंततांतिचिरयोवर्द्धतीति द्वयोः संबंधः २७५ ॥ २७६ तत्र मनुष्याने दोत्कर्ष
 मभिनयति यौवनेति चतुर्भिः । यौवनाद्यैर्लोकस्पृहणीये गुणैः संपन्नो भवेत् तथा पुराणादीनि धर्मशास्त्रांतांनि चत्वारिंशत्सादीनि पद्वेदांगानि चत्वारो वेदाश्च एतानि चतुर्दशज्ञानधर्मयोः स्थानान्यभिन्यं
 जकान्यथीयानो यथावत्वाग्भन शक्तृहादिकुशलत्वादिति द्वयोरर्थः २७७ ॥ २७८ आसमंतात् शिष्टः शिषित इत्याकारमाश्लिष्टपदार्थमाह मात्रेति । क्रमेणेति शेषः । द्रष्टृष्ठादिपदार्थमाह वज्रेति । बलभि
 दिदः २७९ आध्यात्मिकगुणसंपत्तिलोकद्वयद्वितामुक्त्वाहामाह तस्येयमिति । तस्य वर्णितस्य यदिसप्तमसमुद्रांतु मेरुमध्यकासर्वापृथ्वीवशे स्यात्तदा तस्य यश्चित्तप्रसादः स सर्वमानुषानंदसमष्टि

अत्राप्युदाहरंतीमं श्लोकं पूर्वमहाधियः ॥ ब्रह्मणो भयतो वातो वातिसूर्य उदेति च ॥ अवर्ती द्रो ज्वलत्यग्निर्धावन्मृत्युर्निहंति च २७३ वाग्व्यायाः पुरुषाः पंचजगतोपि
 नियामकाः ॥ यतो भीतास्ततः कोन्यः पुमान् भयमावजेत् २७४ हृदयाकाशरूपो यमानं दात्मा सुखप्रदः ॥ भयदश्च सुखंतत्र कियदित्यत्र चिंत्यते २७५ अनंत
 मिति तत्प्राहुर्विद्वांसः स्वात्मकोविदाः ॥ सुखेस्मिन्नवतार्यमानंदस्य परंपराम् २७६ यौवनेनाभिसंपन्नो रूपशीलादिसंयुतः ॥ पुराणन्यायमीमांसाधर्मशास्त्रांगमि
 श्रिताः २७७ वेदाः स्थानानि विद्यानां धर्मस्य च चतुर्दश ॥ सर्वाण्येतान्यधीयानं ऊहापोहविशारदः २७८ मात्रापित्रा तथाचार्यैः शिक्षितो विनयान्वितः ॥ वज्र
 सारसमाना गोबलवान्बलभिद्यथा २७९ तस्येयं पृथिवी सर्वा मत्तसागरमेखला ॥ सर्वैर्वितैश्च संपूर्णानां भिकांचनपर्वता ॥ स्वाधीना चेद्भवेत्सो यमानंदो मानुषः परः
 २८० शतं ये मानुषाः प्रोक्ता आनंदा अधिका इह ॥ एको मनुष्यगंधर्वानंदः सपरिकीर्तितः १८१ अत्रानंदे पु सर्वेषु वक्ष्यमाणेष्वपीरिते ॥ यस्मिन् यस्मिन् चिरतो य
 स्ततस्तस्य सुखं भवेत् ॥ श्रोत्रियस्य सदा शुद्धचेतसो त्राधिकारिणः २८२ ते ये मनुष्यगंधर्वानंदाः स्युः शतसंख्यया ॥ देवगंधर्वजः सोयमेक आनंद ईरितः २८३ दे
 वगंधर्वजानंदाः शतं ये परिकीर्तिताः ॥ भवेत्स एक आनंदः पितृणां चिरवासिनाम् २८४ पितृणां चिरलोकानां मानंदा ये शतं स्मृताः ॥ आजानजानां देवानां मेकः सप
 रिकीर्तितः २८५ देवयोनिप्रजातानां मानंदा ये शतं स्मृताः ॥ स एकः कर्मदेवानां कर्मणा ये दिवंगताः २८६ आनंदाः कर्मदेवानां शतं ये परिकीर्तिताः ॥ वसुक्रद्रादि
 देवानां मेक एव हि स स्मृतः २८७ वसुक्रद्रादिदेवानां मानंदा ये शतं स्मृताः ॥ इंद्रस्यैकः स विज्ञेय आनंदो जगदीशतुः २८८

रूप एक आनंद इत्यर्थः २८० शतं य इति । उक्तानंदाः शतगुणितः संतो मनुष्यगंधर्वानंद एको भवति ये मनुष्ययोनिजाः कर्मोपासनाबलाद्गंधर्वत्वं प्राप्तास्ते मनुष्यगंधर्वा उच्यंते इत्यर्थः २८१ अत्रेति ।
 अत्र वर्णितेषु वक्ष्यमाणेषु चानंदेषु मध्ये यत्र यत्र यः श्रोत्रियः शुद्धमनसो विरक्तो भवेत्तस्य ततो मानुषाद्यानंदात् शतगुणाधिकं सुखं ज्ञेयमित्यर्थः २८२ ते ये इति । शतं मनुष्यगंधर्वानंदा एकीभूता देवयोनिजगंध
 र्वानंद एको भवतीत्यर्थः एवमप्रपीति २८३ देवगंधर्वजानंदा इति । चिरवासिनां चिरस्थायिलोककानां २८४ पितृणामिति । आजानो देवलोक्तस्तस्मात्कर्ममनुष्ठानेन जाता देवा आजानजाः २८५
 देवयोनीति । कर्मदेवाः श्रौतकर्मणा देवभावं गताः ८६ तेऽप्येव वसुक्रद्रादीनामाधिकारिकदेवानां मानंदः शतगुणाधिक इत्याह आनंदा इति ८७ वस्विति । वस्वादिदेवानंदा शतात्मक इन्द्रस्यानंद इत्यर्थः २८८

आनंदायत्रेति । यत्रानन्देइदंनन्दशमनंभूतंतादृशआनन्दोदेयगुरोर्बोधः । गृहस्पतेरानन्दःशतंयत्रलीनास्तादृशआनन्दःप्रजापतिपदोक्तस्यविराजोबोध्यइत्यर्थः २८९ प्रजापतेरिति । विराजानन्दशतं यत्रांतंभूतंतादृशआनन्दोब्रह्मपदोक्तस्यहिरण्यगर्भस्यज्ञेयइत्यर्थः २९० अस्मादिति । अस्माद्विरण्यगर्भानन्दोदधिकआनन्दोदेहिनामुपाध्यभिमानिनांनस्ति किंतुहिरण्यगर्भानंदादपिविरक्तस्यश्रोत्रिय स्वचित्तेभासमानोयश्चिदाकाशरूपआनन्दःसततोधिकइत्यर्थः २९१ सक्रियानितिचेदनेतद्व्याह आनन्देतिद्वाभ्यां । योयंब्रह्मणोहिरण्यगर्भस्यानन्दःसोऽस्माकमपेक्षयापरोपितस्यचिदाकाशानन्दस्यवा रिचिस्थानीयस्यविंदुमात्रंभवतीत्यर्थः । तस्यसइतिपदद्वयमुत्तरावापि २९२ आनन्दइति । तस्यस्वयंभातस्याद्वयात्मरूपस्यसआनन्दस्ततएवानंतइतिपोजना २९३ तस्याद्वयात्मतामहावाक्येनाह अयमिति । अयंचिदाकाशरूपआनन्दोयःपुरुषेण्यप्रवृत्ताद्योवर्ततेसएवादित्येवमृत्तमृत्तसमष्टिसारमृतेवर्ततेअतस्तयोस्तत्त्वंपदार्थयोर्भेदोनेत्यर्थः २९४ फलितमाह अतइति स्पष्टं २९५ एवमित्यादि । पंचकोशोपसंक्रमणवाक्यार्थमाह ज्ञातेतत्त्वेपीति । परोक्षतत्त्वेज्ञातेसाक्षात्कारात्पूर्वमोहोभ्रमस्तिष्ठति यथादिग्भ्रमइत्येवंभ्रममयादांजानन्सन्त्यःसाक्षात्कारायततेसोन्नमयादिपंचकोशानांसमष्टि

आनंदायत्रशक्रस्यशतंसतुवृहस्पतेः ॥ एकएवशतंतस्ययआनंदोवृहस्पतेः ॥ प्रजापतेर्विराजःसएकएवप्रकीर्तितः २८९ प्रजापतेःशतंयेस्युगानंदाएकएवमः भवेत्परमआनंदोब्रह्मणःसूत्ररूपिणः २९० अस्मात्परोनकोपिस्यादानंदोदेहिनामिह ॥ आनंदात्मानमाकाशमेकंहित्वास्वयंप्रथमम् २९१ आनंदवारिधेस्तस्य परमानंदरूपिणः ॥ ब्रह्मानंदःपरोस्माकंविंदुमात्रंतुतस्यसः २९२ आनंदस्ततएवायमनंतःपरिकीर्तितः ॥ आनंदात्मस्वरूपस्यस्वयंभातस्यसर्वदा २९३ अयमानंदआकाशःपुरुषेयश्चवर्तते ॥ आदित्येयश्चसूत्राख्येतयोर्भेदोवर्तते २९४ अतोभेदोनिजाज्ञानात्सर्वत्रैवप्रतीयते ॥ अध्यात्ममधिदैवंवाह्यमिभूतमथा पिवा २९५ ज्ञातेतत्त्वेपिदिङ्बोहोयथाप्रत्यक्षजन्मनः ॥ प्रागास्तेततएवायंवर्ततेभेदविभ्रमः ॥ साक्षात्कारात्पुराब्रह्मविदुषामपिसर्वदा २९६ एवंजानन्पुमान् योत्रसाक्षात्कारप्रसिद्धये ॥ क्रमतोत्रादिकान्कोशान्गत्वाब्रह्मसगच्छति २९७ आनंदात्मानमद्वैतंपुच्छंब्रह्मविनिर्भयम् ॥ प्राप्तस्यविदुषोभीतिःकुन्श्चित्रैवजाय ते ॥ अस्मिन्नर्थेइमंश्लोकंपठतिब्रह्मवादिनः २९८ यतोवाचोनिवर्ततेअप्राप्यमनसासह ॥ आनंदंब्रह्मणोविद्वान्निभेतिकुतश्चन २९९ शब्देवाचःप्रवर्तन्तेशब्दा र्थेचमनस्तथा ॥ अशब्दार्थेप्यशब्देस्मिन्कथंगच्छेन्मनोपिवाक् ३०० अस्मिन्नात्मतयाज्ञातेसर्वेषांभयरूपिणि ॥ विदुषस्तुकुतोभीतिर्भेदश्चन्यस्यसंभवेव ३०१ अहंब्रह्मेतिविज्ञानादानंदात्मस्वरूपिणम् ॥ एतंहितपतोनेतेनित्यंसुकृतदुष्कृते ॥ अकृतेचकृतेचापियथान्यंभेददर्शिनम् ३०२

रूपाणांमनमुपसंक्रमणपदोक्तंतत्तन्मात्रनिष्ठारूपंक्रमेणकृत्वाचरमकोशपुच्छभूतंब्रह्मगच्छतिसाक्षात्करोतीतिद्वयोरर्थः २९६ । २९७ एवंब्रह्मप्राप्तःसनिर्भयोभवतीत्यत्रार्थेइममुत्तरंश्लोकंमंपठन्ती त्याह आनंदात्मानमिति २९८ यतइति २९९ अस्मिन्नर्थस्यार्थमाह शब्दइतिद्वाभ्यां । शब्देनामप्रपंचेवाचःप्रवृत्तिःतदर्थेरूपप्रपंचेतुमनसः नामरूपाभ्यामतीतंब्रह्मणिमनोवाक्चकथंप्रवर्ततेत्यर्थः अस्मिन्निति । अस्मिन्वाङ्मनसामोचोब्रह्मण्यज्ञातदशायांसर्वेषांभयप्रदेआत्मतयाज्ञातेसत्यद्वयस्यविदुषःकुतोभीतिःस्यादित्यर्थः ३०१ विदुषोद्वयत्वेनकिंचिद्वयप्रदंनसंभवति यथाकृताकृतदुष्कृतसुकृतेइतिदर्शयतमित्यादेःफलवाक्यस्यार्थमाह अहंब्रह्मेतिचतुर्भिः । यथाभेददर्शनेअहंभातकंकृतवान्पुण्यांकिंकृतवानित्येवंदर्शनेप्रतिकृतंभातकंकृतंअकृतंपुण्येचेतापयतस्तथाएतंबिद्वांसंविज्ञा नाद्वयात्मभूतेनतापयतइतिद्वयोरर्थः ३०२

तत्र हेतुतया पुण्यपापयोर्विदुषात्मनि लीनत्वमाह आनंदात्मनीति । सर्वोत्तमदशोऽप्युपपापेऽपि आत्मतया पश्यंस्तथा भ्यां कथं तस्येत् न ह्यग्निरात्मानं दहतीत्यर्थः ३०४ ततो ज्ञानफलेऽभयप्राप्तिरूपेन संदे-
ह इत्याह तत इति । स्पष्टम् ३०५ आनंदवद्वाच्यत्वात् पुण्यमुपसंहरति एवमिति स्पष्टं ३०६ भृगुवल्लीत्याख्यां प्रवर्तयति गुरुपदेश इत्यादिना । यो गुरुपदविष्टब्रह्मतत्त्वं मननगोचरं करोति स परं च कोशानां
तमतया नावगच्छति किंतु चरमकोशोऽप्युच्यते भूतब्रह्मत्वात् तमतया वगच्छति साक्षात् करोतीत्यत्रार्थे भृगुवल्लीं पितृपुत्रयोर्वरुणभृगुसंज्ञयोर्वृत्तपक्षाशिकांति चिरपः पत्रं तीति द्वयोर्थः मननाय मननाकारं स्फुटयितुं
३०७ । ३०८ इति हासमभिनयति भृगुरिति । महां नृमहाप्रभावः जानीते स्मरसि इदं वक्ष्यमाणं स्पष्टमप्यत ३०९ । ३१० तत्र पश्यं शुद्धशीलं तद्विषयमेवोपलक्ष्यं ज्ञास्यतीत्याशयेन शिष्यबुद्धि-
परीक्षणा योऽपलक्षणाभ्येव प्रदर्शयन् वरुणः श्रुत्वा वज्रादिपदोक्तान् शरीरादीन् पदार्थान् स्वपदार्थोपलक्षणभूतांस्तथावदाह शरीरमिति द्वाभ्यां । शरीरं स्थूलं पंचप्राणास्तथा वायुपलक्षितानि दशेंद्रियाणि मनः

कृतवान्पातकं कस्मात्पुण्यं चाहं कुतो न हि ॥ इति यद्वत्सदा दीनं सर्वशक्तिविवर्जितम् ३०३ आनंदात्मनि विज्ञाते पुण्यपापेऽपि ॥ असावात्मतया जानन्नकथं
तापं ततो ब्रजेत् ३०४ ततो विद्वान्मुलोकमानं दात्मस्वरूपकम् ॥ जानन्नात्मतया गच्छेज्जीवन्वापि मृतोऽपि वा ३०५ एवं विचारे संप्रोक्ता ब्रह्मविद्या मनीषिभिः ॥
आनंदात्मस्वरूपस्य प्राप्तिहेतुः सदा दृष्ट्या ३०६ गुरुपदेशतो ब्रह्मज्ञात्वाय च विचारयेत् ॥ कोशपंचकमप्येतत्ततो नात्मतया ब्रजेत् ३०७ अत्र चोदाहरंती ममा-
ख्यानं पितृपुत्रयोः ॥ गुरुपदेशतः पश्चात् मननायेति पंडिताः ३०८ भृगुर्नामा भवत्काश्चिद्रूपस्य सुतो महान् ॥ वरुणपितरंगत्वापप्रच्छेदं कदाचन ३०९ भगवन्
ब्रह्मजानी पेमांस्तत्त्वं दप्रभो ॥ इत्युक्तो वरुणस्तस्मै प्रोवाचेदं महामतिः ३१० शरीरं च तथा प्राणभेदाः पंचशरीरगाः ॥ ज्ञानकर्मेन्द्रियाणि स्युर्दशात्रचचतुर्विधम् ॥
मनोऽंतःकरणं नाविविद्यते भुवनत्रये ३११ अध्यात्ममधिदैवं वा ह्यधिभूतमथापि वा ॥ एतावदेव विश्वस्मिन्नाधिकं नैवा विद्यते ३१२ एतेष्वन्यतमेवात्ममेतेभ्यो वा विलक्ष-
णम् ॥ अवगच्छस्व यं बुद्ध्या तनय ब्रह्मलक्षणात् ३१३ वक्ष्यामि लक्षणं तत्ते ब्रह्मणो व्यक्तजन्मनः ॥ येन त्वं स्वयमेवेतद्ब्रह्म बुद्ध्या वगच्छसि ३१४ यत उत्पद्यते विश्वं
सकलं भूतभौतिकम् ॥ यत्र तिष्ठति यत्र ते लीयते च तदेव तत् ३१५ जगज्जनिस्थितिध्वंसानेवं स ब्रह्मलक्षणम् ॥ उक्त्वा पुनरुवाचेदं पुत्रं तं ब्रह्मवित्तमः ३१६ ब्रह्मणो
यत्स्वरूपं पारम्यं लक्षणं तत्त्वया धुना ॥ अधिगंतुं मशक्यत्वा न्मया ते कथितं न हि ३१७

पदोक्तमंतःकरणं चतुष्टयं एतावदेव वस्तु जातं न यद्विषयसमष्टिरूपं विश्वस्मिन् सर्वस्मिन् जगति भोग्यादिरूपेण वर्तते इति द्वयोरर्थः तत्सर्वं केचिद्भोक्त्रादिरूपसाक्षिणं विनानुपपन्नमिति भावः ३११ । ३१२
अथ तत्पदार्थस्योपलक्षणतया जगज्जन्मादां निदर्शयितुमाह एतेष्विति । इतन्यलक्षणाद्वक्ष्यमाणा दुक्तपदार्थरूपे तद्विलक्षणरूपं वा ब्रह्मतत्पदार्थजानीहीत्यर्थः ३१३ लक्षणं वक्तुं प्रतिजानीते वक्ष्यामीति ।
अव्यक्तं लोके प्रसिद्धं जन्म प्रादुर्भावसाधनं यस्य तथा भूतस्य ब्रह्मणः प्रादुर्भावोपलक्षणं वच्मीत्यर्थः ३१४ यतो वा ह्येतान् कलक्षणमभिनयति यत इति । यत उपादानात् कार्यस्य सत्तत्पञ्चमभवति
यत्र सत्तत्कार्यस्य स्थितिर्ग्रहणं सत्तत्त्वत्वेत्यर्थः ३१५ अत्रापि पूर्ववत् शास्त्रदृष्ट्या लक्षणत्रयमिदं बोध्यमनतिप्रसंगात् मंदधियामनुरोधेत्वे कलक्षणत्वमिति सूचयन् नृदेव लक्षणं लक्षणमिधाने स्वाश-
यमुदाटयामासेत्याह जगज्जनीति । जगज्जनिष्ठं जन्मस्थितिर्भंगान्मलक्षणभूतानुक्तापिता इदमाहोति ३१६ इदं किमत आह ब्रह्मण इति । ब्रह्मणः स्वरूपलक्षणं त्वया ज्ञातुं मशक्यत्वात् नोक्तमिति त्वर्थः ३१७

अधिगंतुमशक्यत्वेहेतुतया सूक्ष्मधीप्राप्तत्वाद्वा सूक्ष्मेति । भवान्स्तु सूक्ष्मधीयतेति भवत्यतः स्थूलतटस्थलक्षणमुक्तं लक्षणस्य तटस्थत्वं स्वस्वरूपद्वहिःस्थितत्वमित्यर्थः ३१८ तटस्थलक्षणं स्फुटयितुं लोके स्वरूपलक्षणमुदाहरति स्थूला इति । यथा सोमशर्मस्वामिकप्रासादानां स्थूलत्वादिकं स्वरूपघटकत्वात् स्वरूपलक्षणत्वेन प्रसिद्धमित्यर्थः ३१९ तत्प्रासादानां तटस्थलक्षणमभिनयति कीरा इति । कीराः शुक्राः ३२० तत्र लक्ष्यापायाप्रयोजकापायकत्वं तटस्थलक्षणलक्षणमित्याह लक्षकाणामिति । लक्षकाणां लक्षणतया निर्दिष्टानां ३२१ लक्ष्यापायप्रयोजकापायकत्वं तु स्वरूपलक्षणमित्याह लक्षकाणामप्येति ३२२ ननु स्वरूपभूतानां कथं लक्षणत्वं लक्षणत्वस्य भेदघटितत्वादिति चेत्कल्पितभेदमादायेत्याह स्वरूपेति । धिपावक्तुर्धिवसया कृतोननुवास्तवः एतेन वास्तवभेदशालित्वे सति लक्षणत्वं तटस्थलक्षणत्वमित्येव सिद्धमित्याह अन्यत्रेति । अन्यत्र तटस्थे गवाश्वादि वद्रे दोवास्तव इत्यर्थः ३२३ दार्ष्टान्तिके योजयति जगदिति । जगतो जडत्वपरिच्छिन्नत्वादिभिर्ब्रह्मभेदस्य प्रसिद्धत्वात् तद्वर्माणान् जन्मादीनां तटस्थलक्षणत्वमेव युक्तमित्यर्थः ३२४ तटस्थलक्षणोपन्यासेन विचारमात्मकतपस आक्षेपं दर्शयति तटस्थलक्षणे इति । तटस्थलक्षणे प्रोक्ते सति लक्ष्यलक्ष्यासाधारणरूपं साक्षात्प्राप्तये वननिश्चीयते किंतु सामान्यरूपेण तदानीमवधार्यते पश्चात्तु मानान्तरेण समागमोपस्यतया भूतात्तत्कार्त्तिकविचारद्वयं लक्ष्यगतो विशेषो निश्चीयते अपर्यायः सर्वत्र प्रसिद्ध इत्यर्थः ३२५ भवानपीति ।

सूक्ष्मबुद्धैव तन्त्रित्यंगम्यते सूक्ष्मबुद्धिभिः ॥ स्थूलबुद्धिर्भवानद्यत तस्ते स्थूलमीरितम् ॥ तटस्थलक्षणं तस्य ब्रह्मणो यद्वाहिः स्थितम् ३१८ स्थूलमनोरमाः शुभ्राश्चित्रध्वजपताकिनः ॥ अभ्रं लिहाइमेव त्सप्रासादाः सोमशर्मणः ॥ स्वरूपलक्षणं त्वेतत्प्रासादानां परं तथा ३१९ कीराः ससारिका यत्र चित्रशब्दाः समासते ॥ इमे ते भवता ज्ञेयाः प्रासादाः सोमशर्मणः ॥ तटस्थलक्षणं त्वेतत्प्रासादानां मुदा हतम् ३२० लक्षकाणामभावेऽपि लक्ष्यं यत्रावातिष्ठते ॥ तटस्थलक्षणं तद्विविज्ञेयं पंडितैः सदा ३२१ लक्षकाणामपायेऽपि लक्ष्यापायः प्रसज्यते ॥ यत्र तत्कथितं नित्यं स्वरूपस्येह लक्षणम् ३२२ स्वरूपलक्षणं यत्र तत्र भेदो धिया कृतः ॥ लोके भवति चान्यत्र गवाश्वादेरिव स्वतः ३२३ जगज्जडमिदं सर्वं प्राणिभिः परिगृह्यते ॥ जन्मादिमदंतस्तत्स्यात्ताटस्थ्येनैव लक्षणम् ३२४ तटस्थलक्षणे लक्ष्यं साक्षात्त्रैवावधार्यते ॥ किंतु सामान्यतः पश्चान्मानान्तरे समागमात् ॥ निश्चीयते विशेषोऽप्यं सर्वत्रैवावब्रुवन्तु ३२५ भवानपि ततो ब्रह्मस्वयमेव विचारतः ॥ तटस्थलक्षणादुक्तमवगच्छतु धीधनः ३२६ निधिर्यथा समीपस्थैरजनेन विनानहि ॥ गृह्यते तद्देवैतद्ब्रह्मज्ञानं विनानच ३२७ अंजने हि यथान स्यादत्रयत्किंचिदौषधम् ॥ ब्रह्मज्ञानेऽपि नैव स्यादुपायो न्योपि कोऽपि च ३२८ उपायः प्रथमो ज्ञेयो गुरुशास्त्रसमीरणात् ॥ विज्ञाने ब्रह्मणो लोकेनाशुद्धमनसा हि सः ३२९

तत उक्तन्यायानुरोधात् हे भूगो भवानपि विचारसहकृतादुक्तलक्षणवाक्याद्वा वागच्छत्वित्यर्थः ३२६ ननु स्वतः प्रमाणभूतस्यैव वाक्यस्य कथं विचारापेक्षेत्याशंक्य फलजनने तदपेक्षत्वेऽपि पुरुषा पराधस्यासंभावनादेर्निवृत्तये विचारोपेक्षितो यथा चक्षुषो विषयप्रकाशेन जननेऽपेक्षत्वेऽपि तत्प्रतिबंधकमालापहाराय तदपेक्षेत्याह निधिरिति । यथा समीपस्थो निधिर्यथैव निमित्तात् तद्व्यंगुलौचने रण्यं जनेन विनानेऽपेक्षेत तथा ब्रह्मापि ज्ञानं विचारं विनेत्यर्थः ३२७ सच विचारः श्रुत्यनुकूलतः कार्त्तिककृत्वा त्रैपयुज्येतेनान्य इति सट्टांतमाह अंजने हीति । यथा सिद्धांजनरूपेण परिणामशालि औषधं यत्किंचित्सर्वलोकासाधारणं भवति किंतु विलक्षणमेव तथा ब्रह्मज्ञानप्रयोजक उपाय उक्तलक्षणवाक्यविचारात्मक एव नान्य इत्यर्थः ३२८ एवं भाष्योक्तस्य विचारात्मकस्य तपःपदार्थस्यापेक्षोपेक्षितोऽथ रुद्ध्या तपःपदोक्तस्य शारीरादित्रिविधस्य तपसोऽप्याक्षेपं दर्शयति उपाय इति पंचभिः । ब्रह्मज्ञानेऽप्युपायो लक्षणवाक्यज्ञानात्मकः सप्रथमो मुख्यः अस्वहिंसापुंजनमिव विचारः सहकारिमात्रं सच गुरुशास्त्रोपदेशाद्व्योप्यशुद्धिपानं किंचित्फलं जनयतीत्यर्थः ३२९

साकुद्वैरशुद्धीरागाद्भवतिरागस्तुविषयाभिलाषात्मकःसदेहोद्वियाणांदर्पाद्भवति दृष्टोयममतिक्रामतीतिन्यायात् सचदर्पआहारादिषयसंसर्गात्मकाद्भवतितस्मादाहारसंक्षेपेणदर्पादिसंप्रकुर्पादित्याह
चित्तेति । दर्पोर्गदः तेषांसदेहोद्वियाणाम् ३३० तस्माद्विषयग्रहणंशरीरधारणमात्रोपयुक्तादधिकंनकुर्पादिदमेवतपइत्याह यथायमिति ३३१ ततःकिंभवतीत्यतआह एवमिति । तपस्य
तत्तपश्कुर्वतः ३३२ नीरागमिति । गुरुवाक्यविषयकोयउक्तोमंतव्यइतिविहितस्तर्कस्तेनतद्ब्रह्मप्रकाशयेन्निरावरणंकुर्पात् ३३३ फलितमाह ततइति स्पष्टम् ३३४ प्रथमपर्यायितपसः
सूचितत्वमेवविशदयति इदमिति । तपोधनमिवमिर्ययस्यसतथा तथाचतपसिप्रेम्णःसर्वाभीष्टसाधनताधीजन्यत्वादन्यथयतिरेकाभ्यांतपसोज्ञानकारणत्वस्त्वयाज्ञातत्वादिदंतपसोज्ञानकार
णत्वंनवक्तव्यंनविधियोग्यमित्यर्थः ३३५ सतपइत्यादिग्रंथार्थमाह पितुरित्यादिना । तंतपोरूपमुपायम् स्वधर्माब्रह्मणवर्माःशमाविः स्फुटमन्यत् ३३६ शुद्धइति । मनःशुद्ध्यनंतरं
पितृप्रोक्तलक्षणानुसारेणाज्ञपदोक्तंसमष्टिव्यष्ट्यात्मकस्थूलदेहरूपंमयमंकोशंब्रह्मत्वेनविज्ञायतत्रदोषंद्वाचपितुरंतिकंगतइतिद्वयोरर्थः भाविपदेनाधिदैवस्यसमष्टिरूपस्यग्रहः ३३७ । ३३८

चित्तशुद्धिश्चनैवास्वरागिणःसहसैवहि ॥ इंद्रियाणि सदेहानिरागेदृष्टानिकारणम् ॥ दर्पआहारजस्तेषांक्षयआहारसंक्षयात् ३३० यथायंनपतेदेहोनचदर्पसमा
व्रजेत् ॥ तथावर्णाश्रमप्रोक्तमाहारंपुरुषोयसेत् ३३१ एवंतपस्यतोनाशंदर्पोदेहादिगोव्रजेत् ॥ दर्पनाशाच्चचित्तस्थोरागोपिविलयंव्रजेत् ३३२ नीरागंविमलं
चित्तंस्वस्थंसर्वार्थदर्शकम् ॥ निश्चलंगुरुवाक्योक्ततर्कतस्तत्प्रकाशयेत् ३३३ ततस्त्वंतपसाशुद्धचित्तस्तर्कप्रसादतः ॥ मदुकलक्षणंब्रह्मजानीहितनयस्वयम्
३३४ इदंमयानवक्तव्यंतपोज्ञानस्यकारणम् ॥ स्वयमेवमवान्यस्माज्जानीतेतत्तपोधनः ३३५ पितुर्मुखाद्गुःश्रुत्वाब्रह्मणोलक्षणंहितत् ॥ उपायंतंस्वयंजानन्
सूचितंजनकेनच ॥ तपःस्वधर्मवर्तित्वंकृतवान्मुनिसतमः ३३६ शुद्धेमनसिपित्रोक्तंपर्यालोच्यमहामुनिः ॥ अत्रंस्थूलमिदंदेहमध्यात्मादिविभागवित् ३३७
आत्मनःप्रथमंकोशंब्रह्मलक्षणसंयुतम् ॥ विज्ञायदोषदृष्ट्याथपुनःपितरमाव्रजत् ३३८ देहेभ्योजायतेविश्वदेहएवात्रजीवति ॥ स्थितंदेहेषुयात्यंतैतानेवात्रनसंश
यः ३३९ यद्यप्येवंतथाप्येतेस्वयंदेहाविनश्वराः ॥ परिच्छिन्नाश्चकेनस्युर्ब्रह्मकारणवर्जितम् ३४० महाभूतात्मकोयोयंविराजोपिस्थवीयसः ॥ सोपिदेहः
परिच्छिन्नोजातश्चैवान्यदेहवत् ३४१ एवंदोषंविश्लोक्याथप्रदुकामोन्नकारणम् ॥ आगत्यचयथापूर्वंप्रशंसकृतवान्गृणु ३४२ वरुणस्तूतंरंत्वेतदुक्तवान्ब्रह्मवित्
मः ॥ त्वयादृष्टउपायोयःसूचितश्चमयातथा ॥ सएवब्रह्मविज्ञानेमुख्योनान्योस्तिकश्चन ३४३

कथमन्नेग्रहलक्षणसमन्वयस्तत्रदोषश्चकोदृष्टइत्याकांक्षायांलक्षणसमन्वयंतावदाह देहेभ्यइति । समष्टिव्यष्टिदेहेभ्यएवप्राणिनामुत्पत्त्यादिकंप्रसिद्धमित्यर्थः तान्देहानेवान्तकालेषाति यथामृतशरी
रंश्वकृम्यप्रिदेहान्अन्नतोविद्देहपातीति ३३९ तत्रदोषमभिनयति यद्यप्येवमितिद्वाभ्यां । परिच्छिन्नत्वंविनाशित्वंब्रह्मत्वविरोधिदोषइतिभावः ३४० समष्टावप्ययंदोषस्तदुत्तरपादेःश्रु
तत्वेनपरिच्छिन्नतायाविनाशितायाश्रसिद्धत्वादित्याह महाभूतात्मकइति । स्थवीयसःअतिस्थूलस्य ३४१ एवमिति । अन्नस्यकारणंप्रदुकामः ३४२ वरुणइति । ततोवरुणस्तस्मैभृगवे
इदमुत्तरमाह इदंकिं यस्तपोरूपउपायस्त्वयादृष्टउपदेशमंतरंरवकर्त्तव्यःवेनावधारितोमयासूचितश्चसएवपुनःकर्त्तव्यः तेनतपसोब्रह्मज्ञानसाधनेषुमुख्यत्वेनजगत्कारणंब्रह्मतपसाजानीहि तेनमु
ख्यसाधनत्वेनैवहितपसिब्रह्मशब्दंमथुंजतेइतिद्वयोरर्थः ३४३

३४४ एवमिति । तप्तवान् अजितवान् ३४५ एवं त्रिवारमिति । यथा द्विवारंगमनं प्रतिपादितमेवं त्रिवारंगमनमन्यद्बोध्यम् तथा च पंचवारंगमनं पितरं प्रतिभृगोः सिद्धम् तपसा जानीहोऽप्या कारकः श्रम्यार्थाभ्यां कृतः पितरुपदेशोऽपि पंचधा बोध्य इति भावः ३४६ द्वितीयतृतीयचतुर्थपर्यायेषु कारणतया दृष्टान्पदार्थानाह क्रियेति । तत्र क्रियाम् कर्मप्राणमयं शक्तिरूपेणादृष्टारूपेणात्रत्यकार णंदृष्टवान् तस्य कारणनामात्मकं मनोमयं तस्य च विज्ञानमयं रूपात्मकमेवं दृष्टोति त्वेतान् रूपाणां दोषानलोकयदित्यर्थः ३४७ तत्र प्राणे ब्रह्मलक्षणान्वयं तत्र दोषं चाभिनयति स प्राणादिति द्वाभ्यां । प्राणविशिष्टा देवशरीराद्गतानां जन्मदर्शनात् प्राणकृतेनात्मभक्षणेनैव स्थितिदर्शनात् प्राणनिर्गमनेनैव स्थितिदर्शनाच्च प्राणस्य ब्रह्मत्वमित्यर्थः ३४८ दोषमाह यद्यपीति । तथापि प्राणः कथं जगत्कार णं स्यात् जडत्वात् तच्च जडत्वं प्राणस्य स्थूलदेहस्य च समं प्रसिद्धमित्यर्थः ३४९ ततश्चेतनकारणान्वेषणायामममनोजानातीत्यादिलोकदृष्ट्या चेतनत्वेन प्रसिद्धं मनोजगत्कारणत्वेन भृगुर्निश्चितवानि त्याह तत इति ३५० ततः पूर्ववद्दोषं चित्तयन्मनसो भवन् रूपाणां दोषमालोकयदित्याह प्राणे इति ३५१ संशयात्मकत्वेन कारणसापेक्षेतावन्न दोष इत्याह इदमिति । इदं मनः सविक्लवात्मकं संश यरूपं कारणानपेक्षं कथं स्यात् यतः संशयस्य चांसे सामान्यज्ञानादिजन्यत्वं प्रसिद्धमित्यर्थः ३५२ तच्चार्थमिज्ञानादिकं निर्विकल्पकबुद्धिरूपमित्याह संशयस्येति । बुद्धिस्वरूपभूतानि श्रवणार्थमि

तपसा ब्रह्मतेन त्वं जगतो विद्वि कारणम् ॥ तपो ब्रह्मेतितेनेत्थं वदंति ब्रह्मवादिनः ३४४ एवमुक्ते यथा पूर्वतस्तपसा तप आत्मवान् ॥ विज्ञाय कारणं भूयः पितरं गतवान् भृगुः ३४५ एवं त्रिवारंगतवान् पितरं दोषदर्शकः ॥ पिता पितपसेत्यादि त्रिवारमपि सो वदत् ३४६ क्रियानामचरूपं च शक्तिरूपेण दृष्टवान् ॥ कारणं क्रमतस्तत्र दो षानेतानलोकयत् ३४७ स प्राणा देवजगतो जातो देहश्चतुर्विधः ॥ प्राणेनात्रादनात्तद्वृत्तिष्वप्येन संशयः ॥ प्राणनिर्गमनादंते विनाशं च स गच्छति ३४८ यद्य प्येवं तथाप्येष जडः प्राणः कथं भवेत् ॥ कारणं हि समादृष्ट्या जडता प्राणदेहयोः ३४९ ततः प्राणस्य किंचित्स्यात्कारणं चे तनं सदा ॥ चेतनं हि मनो लोके प्रसिद्धं तस्य कारणम् ३५० प्राणेत्यापरादोषं दृष्टवान् मुनिसत्तमः ॥ मनस्यपि तथैवायमिमं दोषं व्यलोकयत् ३५१ इदं संशयरूपं स्यान्न मनः कारणं विना ॥ अकारणो यतो लो के पंशयो नैव जायते ३५२ संशयस्य सदैवायं निश्चयो बुद्धिनामकः ॥ कारणं विना बुद्धिः संशयो जायते क्वचित् ३५३ निश्चित्योर्ध्वं पुरावस्तु संशयः स्यादन्तरम् ॥ ततो बुद्धिर्हि मनसः कारणं नापरं क्वचित् ३५४ बुद्ध्यावपि मनोहेताविमं दोषं व्यलोकयत् ॥ कादाचित्के यमखिला ब्रह्मबुद्धिः कथं भवेत् ॥ देहोपमापरिच्छिन्ना तस्मादे षा प्रजायते ३५५ बुद्धिः सुखं समुद्दिश्य जायते धीमतां सदा ॥ कारणांतरतो दुःखमुपेक्ष्य चाधिगच्छति ३५६

गोचरः संशयस्य कारणमिति संबंधः ३५३ एतदेव स्फुटयति निश्चित्येति । यतः पुराप्रथमं वस्तु धर्मिस्वरूपमूर्ध्वत्वलक्षणसामान्यधर्मो विनिश्चित्यानंतरं स्थानुत्पत्तयोरुत्पत्त्येव क्रोडिकः संशयः प्रसिद्धः त तो मनोविहाय तत्कारणं बुद्धिर्ब्रह्मत्वेन भृगुर्विज्ञातवानित्यर्थः ३५४ बुद्ध्यावपि कारणसापेक्षत्वरूपं दोषं दृष्टवानित्याह बुद्ध्यावपीति । अखिला सर्वप्रकारा बुद्धिर्ब्रह्मत्वं नार्हति कादाचित्कत्वात् का दाचित्कत्वे हेतुः प्रजायते इत्युक्तं कार्यत्वम् तत्र हेतुर्देहवत्परिच्छिन्नत्वमिति ३५५ अस्या बुद्धेः कर्तृत्वरूपा या उदये भोक्तृत्वलक्षण आनंद एव निमित्तम् शास्त्रे लोके च तथा न्वप्यतिरेकदर्शनात् तथा हि स्वर्गकामोपजेतत्यादौ स्वर्गं कामादिमुद्दिश्य याम् कर्तृत्वं विधीयते हेतुवद्विद्वाद्देहस्य विधेयं प्रति पूर्वप्रसिद्धतामीमांसकैः समेतैव फले हेतुतृतीयां विदधद्भिर्वैयाकरणैः पुरुषार्थ एव हेतुरिति वदद्भिः सांख्यैश्च तथाप्योजनमनुद्दिश्येति न्यायः सर्वलौकिकपरिक्षकसंमतोऽत्रानुकूल इत्याशयेन मुखस्य बुद्धिर्प्रतिकारणतां श्रुत्युक्तां संभावयति बुद्धिरिति चतुर्भिः । बुद्धेः मवृत्तिः सुखार्थे वदृष्टा यतो दुःखादेर्द्वेष्ये उ पेक्ष्ये च तत्प्रवृत्तिः कारणांतरतो दोषपारवश्यरूपा देव भवतीत्यर्थः लौकिकानि प्रमाणान्यप्यविद्याकामकर्मात्मकदोषपक्षपाती न्येवेति भावः ३५६

एतत्संभूयति इच्छयेति । निष्कामानां समाहितानां बुद्धयुत्थानादर्शनाद्बुद्धिकारणत्वमिच्छायाः सिद्धं इच्छातु सुख एव जायते ननु उपेक्ष्यं द्वेष्यं वाहं जानीयां प्राप्नुयां चेत्याकारिकेच्छा स्वतो जायमाना दृष्टेत्यर्थः ३५७ ततो घटाद्योन्मीलितं चक्षुःपटनं हिनश्यतीति न्यायेन सुखार्थं प्रवृत्तेच्छादुःखादिकमपि गोचरयतीत्याह तत इति । यत्प्रसक्तं प्रयत्नेन परिहर्तुं न शक्यते तदनुपादेयमित्युच्यते अनुपादेय स्वरूपमपरिहार्यत्वं तेन दुःखादिकं गोचरयतीत्यर्थः ३५८ फलितमाह ततः सुखेति । तत उक्तव्याप्तेः तत इच्छाप्रयुक्तत्वात् सुखमेव बुद्धेः फलरूपं निमित्तं अनुपादेयं दुःखादिकं त्विच्छाया इव बुद्धेरपि फलरूपं निमित्ततां हर्तुं त्वर्थः तथा च प्रियाद्यवयवकारणं दमयो विज्ञानमयस्य कारणत्वेन ब्रह्मतया निश्चित इति भावः ३५९ आनंदमयस्यापि प्रियमोदप्रमोदानंदं आनंदं आनंदं च वास्तोपि ब्रह्मत्वयो ग्यानभवंत्यायमापायित्वेन कारणत्वापेक्षत्वादित्याह सुखं चेति । प्रियादित्रयमंतःकरणवृत्तिरूपं संपुष्पाविद्यावृत्तिरूपं त्वानंदारूपं सुखं तत्सर्वं जायमानत्वात् कारणापेक्षमित्यर्थः ३६० तस्मात् पुच्छ भवं भूमाख्यं सुखमेव प्रियादीनामपि प्रतिबिंबानां विवभृतं सर्वकारणमित्याह कारणेनेति । बुद्धिहेतुः बुद्ध्यादिप्रपंचस्याज्ञातरूपेण कारणमुद्देश्यलक्षणं निमित्तत्वा ३६१ इति विचार्येति । एवं विचार्य

इच्छाया जायते बुद्धिरिच्छा च सुखगोचरे ॥ उपेक्षये निखिले चात्र दुःखे वा दुःखसाधने ॥ जानीयां प्राप्नुयां चापि नैव मिच्छा प्रजायते ३५७ ततः सुखे प्रवृत्ते यमिच्छा दुःखादिकं सदा ॥ अनुपादेय रूपेण गोचरी कुरुते नृणाम् ३५८ ततः सुखैकविषया इच्छा बुद्धेस्तु कारणम् ॥ बुद्धिश्च तत एवेयं सुख एव प्रजायते ॥ इच्छा वच्चानुपादेय जाता तद्धेतु कानसा ३५९ सुखं च जायमानं यत्प्रियमोदप्रमोदकम् ॥ अविद्यावृत्तिरूपं तदन्यकारणजं भवेत् ३६० कारणेन विनानंदो यो भवेद्ब्रह्मरूपभाक् ॥ तारतम्यविहीनश्च बुद्धिहेतुर्हि स स्मृतः ३६१ इति विचार्य मतिमान् भृगुर्ब्रह्मविदां वरः ॥ आत्मरूपो यमानंदो ब्रह्मेति प्रत्यपद्यत ३६२ आनंदो देवभूतानि जायते निखिलान्यपि ॥ स्त्रीपुंसयोश्च संभोगजाता जन्मविवर्जिता ३६३ आनंदेनैव जीवन्ति जातानि निखिलान्यपि ॥ निद्राहारविहारग्रागस्त्रीविषयादिना ३६४ आनंदे हृदयाकाशे प्राज्ञेतादात्म्यरूपतः ॥ प्रयाति देह तस्तद्वत्सर्वतो भिविशंति च ॥ निखिलान्यपि भूतानि स्थावराणि चराणि च ३६५ निरविद्यानि चेदं न व्रजेयुर्न पुनर्भवेत् ॥ शरीरग्रहणं तेषां मुक्तवद्ब्रह्मसंभवात् ३६६ सुप्ता विवृता यस्मादानंदं हृदये स्थितम् ॥ व्रजंति सर्वभूतानि सा विद्या न्येव सर्वदा ॥ मृत्वा ततः पुनर्देहग्रहणं च प्रकुर्वते ३६७ जगज्जन्मस्थितिध्वंसा एव मानंदतः सदा ॥ यतो भवंति तेनायमानंदो ब्रह्मशब्दभाक् ३६८

पुच्छभूतमानंदं ब्रह्मत्वेन निश्चितवानित्यर्थः ३६२ तत्र लक्षणसमन्वयवाक्यस्यार्थमाह आनंदो देवेति त्रिभिः । सर्वाणि लौकिककारणान्यानां दंप्राप्यैव कार्यजननसमाणि यथा गर्भहेतुभूतौ स्त्रीपुंसौ अतो जायते सर्वत्रानुगत आनंद एव जगत्कारणं सच नित्यः विषयाणां तदभिर्व्यंजनमात्रेण आपारादित्यर्थः ३६३ स्थितिहेतुतामाह आनंदेनेति । तथा सर्वाणि भूतान्यानां देवेनैव जीवन्गच्छंति प्रसिद्धानि कीदृशेनानंदेन निद्राचाहारश्रविहारश्रांगरागश्चंदनलेपादिरूपः स्त्रीचेत्यादिविषया आद्योऽभिर्व्यंजकायस्य सतथा तेनेत्यर्थः पूर्वव्यायोऽत्रापि ध्येयः ३६४ तत्र लक्षणमाह आनंदे इति । तथा सर्वाणि भूतानि सर्वतः स्थूलात् सूक्ष्माच्च देहतो विक्षेपमया दुष्टिग्रानि प्रयाति प्रयाणं तदभिमानत्वाग्रूपं कुर्वन्ति सति हृदयाकाशप्राज्ञपदं प्राप्नोतेऽत्रानंदे ब्रह्मणि तादात्म्यरूपसंवेदेना भिविशंति तद्वांवांतीत्यर्थः ३६५ ननु ब्रह्मलीनानां कथं जन्मेति चेदविद्यारूपवीजावशेषादित्याह निरविद्यानीति द्वाभ्यां । निवृत्ता विद्यानि संति भूतानि यदितत्र विशेष्युक्तां हि मुक्तवज्जनिनैव भजेयुः ब्रह्मत्वस्य संभवात् आभादित्यर्थः ३६६ संसारिणस्तु सुप्ता विवा विद्याशेषा एव लीयन्तेऽतः पुनर्जन्म युक्तमित्याह सुप्ता विवेति ३६७ एवं विवज्जन्मादिकारणत्वेनानंदस्य ब्रह्मत्वं सिद्धमित्याह जगज्जन्मेति ३६८

फलितमाह एवमिति । इदं मननम् ३६९ संपेति । एषामसिद्धाविद्यावरुणेन प्रोक्ताभृगुणालब्धाश्च द्रुहागते परमचिट्पे आकाशे आनंदात्मके अस्ति पर्यवसन्नेत्यर्थः ३७० व्याख्यातवाक्यस्य तात्पर्या
र्थमाह अन्योपीति । यतोऽनया विद्यैव सह सर्वात्मभावलक्षणफलस्य संबंधो न तु वरुणमुत त्वस्त्रिपित्वादिना ततोऽन्यस्याप्येवं मननपरस्य तत्फलं भवत्येवेत्यर्थः ३७१ उपासनावाक्यार्थमच्यपन्नानंदात्म
विदुक्तं फलं युक्तमित्याह अत्रादीति । अन्नमयादिकोशानां समष्टिरूपाणामात्मत्वेन विज्ञानात्सत्त्वात् अलाभादिफलं यथा श्रुत्युक्तं भवति तथा नंदात्मविज्ञानात्तद्भाववरूपमपि फलं युक्तमित्यर्थः ३७२
अथोक्तविज्ञानफलस्य सर्वात्मभावस्य जीवन्मुक्तेनानुभूयमानस्याभिनयपरं सामवाक्यं व्याचष्टे क्रमादित्यष्टभिः । वर्णितानां कोशानामतिक्रमणमुपसंक्रमणपदोक्तं कृत्वा हावुदित्यादिकं सामगायन्सन्
जीवन्मुक्तस्तिष्ठतीत्यर्थः ३७३ अहो इति । इदमत्याश्चर्यं यदहमेकः सर्वभोग्यभोक्तरूपः सन् स्थित इत्यर्थः ३७४ अत्रादित्यस्या र्थोत्तरं मृत्युरूपेणान्नवद्भक्तइत्याकारमाह मृत्युरूप इति । अन्नं देवादि
भ्योऽदत्त्वाभोक्तारं कृपणं मृत्युरूपो ह मग्निभक्षयामीत्यर्थः ३७५ मंत्राणामिति । तथामंत्राणां श्लोकपदोक्तानामोश्वरूपेण कर्ता ऋषिरूपेण द्रष्टा स्मर्त्ता चास्मीत्यर्थः तथा कृतपदोक्तकर्मविद्याफलरूपे

एवं मननतः पूर्वभृगुरात्मावबोधनम् ॥ प्राप्तस्तस्मादिदं सर्वं करणीयं मुमुक्षुणा ३६९ सैषा विद्या पुरालब्धाभृगुणावरुणेन च ॥ प्रोक्तास्ति परमेव्योमिह द्या नंदस्व
रूपिणि ३७० अन्योपि भृगुवद्वेदयः पुमानसोऽत्र सर्वदा ॥ प्रतितिष्ठति सर्वात्मभूत आवृत्तिवर्जितः ३७१ अत्रादिकोशविज्ञानादत्राद्यातिर्यथाफलम् ॥ आनंदज्ञान
तस्तद्वदानंदाभिः फलं भवेत् ३७२ क्रमात्कोशानतिक्रम्य पंचाथानंदबोधतः ॥ गायत्रास्तइदं सामहावुहेत्यादिकं बहु ३७३ अहो अहो इदं चित्रमाश्चर्यमिह विद्यते ॥
अत्रादश्चतथैवान्नमेक एवास्म्यहं यतः ३७४ मृत्युरूपस्तथैवाहमन्नदानविवर्जितम् ॥ अत्रादमग्निमुजं सर्वदा स्वोदरं भरिम् ३७५ मंत्राणामपि कर्ता हं द्रष्टा वामर्ष
वित्तमः ॥ कर्मणां फलरूपेण जातश्चाहं सुखात्मकः ३७६ देवेभ्यश्चापि पूर्वो हं जातः सूत्रं विराडपि ॥ आनंदस्यामृतस्याहं मध्येनाभिरिव स्थितः ॥ संसारचक्रं निखि
लमपि यस्मिन् समर्पितम् ३७७ धर्मार्थकाममोक्षारूपं मामात्रादिस्वरूपतः ॥ यो ददाति पुमान्मांसं आत्मानमपि चावति ३७८ अभियत्नपणं दीनमन्नदानविव
र्जितम् ॥ मृत्युः सन्निखिलं विश्वं नित्यं देहं द्विष्यति ३७९ तिरस्करोमि पुरुषः स्वर्णवत्सूर्यसंस्थितः ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिः सर्वधर्मविवर्जितः ३८० एवं स्वा
नुभवं विद्वान्प्रकटीकुरुते सदा ॥ लोकानुग्रहकामः सन् श्रुतिवद्दीनवत्सलः ॥ एतदर्थं स्यत स्यासौ साप्त्रोगानच्छलेन हि ३८१

णानित्या नित्यमुखात्मकेनाहमेव स्थित इति ३७६ देवेभ्य इति । अहं हिरण्यगर्भादिसमष्टिरूपेण व्यष्टिभूतदेवेभ्यः प्रथमं जातः तथानंदरूपस्य मोक्षस्य संसारस्य च मध्ये विधारकत्वेन स्थितोऽस्मिन्नाभिरिव
मदधीनो संसारमोक्षाजनानामिति यावत् ३७७ यो मेत्यादि खंडार्थमाह यमेति । श्रुतौ इत्येतेनैत्यमित्यर्थेन वर्णितः सर्वात्मभावः प्रदर्श्यते तथा च यतो हं धर्मादिसकलपुरुषार्थरूपोऽत्रादिपदार्थरूपो दा
तृरूपश्चाहं भवाभिततो यो मामात्रादिरूपमतिश्यादिभ्यो ददाति सदा ता यदात्मानं यमात्रस्य तितन्माभिवरक्षति ममेव तस्यात्मत्वादित्यर्थः अपरिवधारणे ७८ तत्र हेतुतयाऽदातुर्मृत्युभक्ष्यत्वमाह अस्मीति ।
यत्पतः कृपणं दीनमुदरं भरिं प्रतिदिनं मिदियादिक्षयहेतुकालरूपेणांते मृत्युरूपेण चाहमस्मीत्यर्थः ७९ तिरस्करोमीति । तथा यो यमादित्यमंडलांतस्थः स्वर्णवद्देदीप्यमानः पुरुषो निरतिशयज्ञानेश्वर्य
दिमांस्तत्पूजाहमेव सर्वं तिरस्करोमि सर्वतः उक्तृष्टोऽस्मीति यावत् ३८० ईदृशानुभवप्रकाशने विदुषः श्रुतेरिव करुणवक्त्रमिमेजनाविद्यायां प्रवर्तते नित्याकारिकामयोजिकेत्याह एवमिति । एतदर्थं
स्य इत्येव व्याख्यातस्य तस्य हावुदित्यादिः छलं व्याजः ३८१

प्रतिबंधांस्तुतरणेतरणीनारायणेनमस्यैका ॥ श्रुतिसंमतोपमर्थः प्रतिभूर्नारायणीयभावाय ॥ १ ॥ चतुर्थीविकासयितुमिति तुर्मंतलोपापेक्षयेति बृहन्नारायणोपनिषदितिनारायणीयमिति च प्रसिद्धं रूपतेदिरायायणकभागस्यनिर्मुणविद्याप्राधान्येनार्थदर्शयितुमुपक्रमते विदुषेत्यादिना । यद्ब्रह्मण्यारुह्यातसामप्रियेणविदुषागीयतेतदेवनारायणेनारायणप्रतिष्ठादेकग्रंथेप्रतिष्ठापयतयास्थितंमया वार्णितंशृण्वितिगुरोःशिष्यंप्रत्युक्तिः ३८२ तत्रप्रथमकंडिकाथेदर्शयति आनंदात्मेतिसप्तदशभिः । अविद्याजलमयेसंसारसागरेतदंतगतस्यानेकजातीयस्यभुवनस्यचमध्वेपरमःपुमानानंदात्मागगनवतशुद्धःसमनुगतोवर्त्ततेइतिद्वयोरर्थः ८३ । ८४ संनसंसारेणावच्छेत्तुंशकयोःतिमहत्वादित्याह स्वर्गस्यापीति । स्वर्गस्योन्नतत्वेनप्रसिद्धस्याप्युपरिष्ठादयमीश्वरोभवति गगनाद्यपेक्षयातिमहत्वात् यतोयंसर्वगोवर्त्ततेइत्यर्थः ८५ वर्त्ततेइति । प्रथमपदपूर्ववन्विषयश्चदेवःशुक्लपदोक्तेनस्वप्रकाशेनचेतन्यज्योतिषामाणिनांचक्षुरादीनिकरणाप्यंतर्पामितयाप्रविष्टः कीदृशानिचक्षुरादीनि ज्योतिःपदोक्तानन्यधिदेवादित्यादिरूपेणाध्यात्मरूपेणचस्थितानीत्यर्थः ३८६ सम्यगात्मतयेति । अप्यंस्थूलसूक्ष्मकारणोपाधिकत्वेनविराडादिसंज्ञःसम्यगात्मतयासर्वरूपमुख्यात्मत्वात्सृष्टिपरंपराविधा

विदुषागीयतेयाद्विब्रह्मतत्त्वंमयेरितम् ॥ सावधानमनाभूत्वाभृणुनारायणेस्थितम् ३८२ आनंदात्मास्वयंज्योतिरविद्यायाःपरःपुमान् ॥ संसारसागरेऽपेक्षयाविद्याजलपूरिते ८३ यस्मिंस्तित्ठंतिसततंभुवनानिचतुर्दश ॥ अनेकभुवनस्यास्यमध्येगगनसन्निभः ८४ स्वर्गस्यापितथैवायमुपरिष्ठान्महेश्वरः ॥ गगनादेश्वमह तोमहीयान्सर्वगोयतः ८५ वर्त्ततेयश्चशुक्लेनस्वप्रभेणात्मतेजसा ॥ ज्योतींषिचक्षुरादीनित्वधिदेवादिरूपतः ॥ स्थितानिप्राणिनां देवःप्रविष्टो गगनोपमः ३८६ सम्यगात्मतयासृष्टेरनुसृष्टिविधायकः ॥ प्रजापतिरयंदेवोविराट्सूत्रंतथेश्वरः ८७ स्थावराणांचराणांचह्यधिदेवादिभेदिनाम् ॥ चरतिप्राणिनांगर्भेसांतर्हृदयसन्नि ८८ यस्मिन्समवर्द्धंचजगदेतच्चराचरम् ॥ उत्पत्तौचस्थितौतद्वत्प्रलयेचमहेश्वरे ८९ अधितिष्ठंतियस्मिंश्चविश्वेदेवाःसवासवाः ॥ भूतंभव्यंभवच्चैतद्विश्वमाहुस्तैरिति ३९० आनंदात्मस्वरूपंयदिदंक्षरणवर्जितम् ॥ आत्मन्याकाशरूपेस्तिस्वमाहिमिचसर्वदा ९१ येनावृत्तंनभस्तद्वत्स्वर्गोभूमिश्चविस्तृता ॥ आदित्योयेनतंदीतःस्वप्रभेणात्मतेजसा ॥ तपत्यविरतंसर्वलोकमंडलमध्यगः ९२ संसारसागरेसूत्रभूतमंतःसदैवयम् ॥ जगत्पटात्मनानित्यंवर्यतिकवयोजनाः ३९३ तंतुवायायथातद्द्रव्यंयतिमहेश्वरम् ॥ जगत्यैक्यंसमापन्नमवाहचनसगोचरम् ३९४

यकत्वेनप्रजापतिरित्युक्तइत्यर्थः ३८७ अपंदेवःसर्वरूपहृदयाकाशेगर्भपदोक्तेतिप्रतीत्याह स्थावराणामिति ३८८ श्रुतौसंचविचिंतोत्पस्याधीनतयावर्त्ततेइत्यर्थेदर्शयन्नाह यस्मिन्निति । सर्वजगत्सदायस्मिन्समवर्द्धंचपदधीनमित्यर्थः ३८९ नकेवलमेहलौकिकजगदेवतदधीनंकिंतुपरोक्षदेवाविरूपमपीत्याह अधितिष्ठंतीति । अधीनोक्तयाप्रसक्तंभेदवारयति भूतमिति । तदैवउक्तात्मरूपमेव समंतादित्यर्थकस्यश्रोतस्यआइतिपदस्यव्याख्यानंविश्वमिति ३९० ननुक्तमात्मरूपंकुत्रस्थितमितिचक्षोमपदोक्तेस्वेमहिमनीत्याह आनंदात्मेति । यदिदंवर्जितंतच्चिदाकाशरूपेस्वमाहिम्येवस्थितमित्यर्थः ३९१ येनेति । आवृत्तंवेष्टितमाकाशादिकेयनेयेनचादित्योपिचैतन्यज्योतिषामप्रकाशितस्तपतिभातीत्यर्थः ३९२ संसारेति । यथातंतुवायाःसूत्रपटभावावयवयंतिसंतानयंतितथायमेनंदेवंसंसारसमुद्रांतगतंसकलपदार्थात्मकपदानांसूत्रभूतंकवपउक्षान्वाल्मीकिप्रभृत्योजगत्पटात्मनावयं तितस्यवानेनामवागायविषयस्यापितादात्म्येनजगत्सत्तापदस्यवर्णनमितिद्वयोरर्थः अयंभावः यथापटवर्णनेसूत्रस्यैववर्णनंपटस्यतदतिरिक्तत्वाभावात्तथाकवयापराधीनसत्ताकंजगद्दर्शयंतःपरमेश्वरमेववर्णयति यथोक्तंवेदस्तुतो ' अतस्तत्तदुदभुस्त्वयिप्रनोवचनाचरितंकथमयथाभवंतिभुविदत्तपदानि नृणां ' इति । श्रुत्यंतरं च ' यश्चेदीणापांगापति एतमेवतेगार्पति ' इति ३९३ । ३९४

यस्मिन्नेतस्मिन्नीश्वरेऽव्यक्तत्वात्सर्वविशेषशून्यत्वरूपात्तथासर्वोत्कृष्टत्वादक्षरेणैव शून्यं तदप्रसिद्धे सर्वोऽपजाः सदातिष्ठेतीत्याह यस्मिन्निति ३९५ यस्मादिति । यस्मादीश्वरादुपपन्नो जगद्योनिर्न
गत्प्रसवाङ्कुरभूतो हिरण्यगर्भस्तो यदोक्तजलप्रधानपंचभूतैः सर्वाः प्रजाः ससर्जतत्रभूमिलोके पुरुषादिरूपाः प्रजाः ससर्ज
तिद्वयोरर्थः ३९६ ३९७ अत इति । अत ईश्वरादद्वितीयात्मलक्षणात्परं मूढं दुर्लभं किंचिन्नास्ति तत्र हेतुतया ऽणोपस्त्वात्किमाह अणोरित्यादिना ३९८ अनंतमिति । यदेतद्ब्रह्माद्वि
तीयात्वादनंतं विश्वकारणत्वात्पुराणं सविलासमायालक्षणात्तमसः परंचप्रसिद्धे वेदांतेऽपि त्वर्थः ३९९ द्वितीयकंडिकार्थमाह व्यापार इति दशभिः । यो यं मानसः शास्त्री यो व्यापारः सकृत संज्ञः का
पिकस्तु सत्त्वसंज्ञः अवश्यभाविफलकत्वात् स द्विविधो व्यापारस्तत्स्यात्तत्किं यत्कवीनां सूत्रवद्वानीयत्वेनोक्तमित्यर्थः तथा तदेवेष्टापूर्तरूपमाहुः जगदभ्युदयवीजभूतं कर्मापित्रयप्रणो विभृ
तिरिति यावदिति ४०० । ४०१ जानमिति । तथातीतादिरूपजगतः प्रतिष्ठाश्रयत्वात्संसारचक्रनाभित्वेन यदुक्तं ब्रह्मतदेवाद्यादिरूपमिति संबंधः तत्र दीर्घस्वप्रकाशचिद्रूपममृतं मोक्षः आपः मूढ

यस्मिन्व्यक्तरूपेस्मिन्नुत्कृष्टे जगदीश्वरे ॥ कालत्रयेऽवतिष्ठते प्रजाः सर्वाश्चराचराः ३९५ यस्माज्जातो जगद्योनिर्ब्रह्मलोकपितामहः ॥ अप्रधानैर्महाभूतैः समर्ज
निखिलाः प्रजाः ॥ भूमौ ब्रह्मांडरूपायां ब्रह्माद्योपधिरूपतः ३९६ पुरुषांश्च पशूंस्तद्वयो विश्वत्रयसर्वदा ॥ चराचराणि भूतानि तथानानाविधात्मना ३९७
अतः परं न किंचित्स्यात्सूक्ष्मं ब्रह्मात्मरूपतः ॥ अणोरणीय एतत्स्यान्महीयो महतोऽपि च ॥ परात्परमिदं ब्रह्म ह्येवमव्यक्तरूपकम् ३९८ अनंतं भेदशून्यत्वात्पुणं
विश्वरूपभृत् ॥ परस्तात्तमसो माया तत्कार्याच्च सदैव यः ९९ व्यापारो मानसस्तत्स्याच्छास्त्रीयः कायिकोऽपि वा ॥ ऋतसत्याभिधो यो यं फलं यच्छतिदहिनाम् ४००
कवीनां सूत्रभूतं च ब्रह्म यद्विवर्तते ॥ इष्टं पूर्तं च तत्प्रादुर्बहुधा विश्वरूपकम् ४०१ जातं च जायमानं च विश्वं यस्मिन् प्रतिष्ठितम् ॥ नाभिः संसारचक्रस्य ब्रह्मविद्विर्द्यदी
रितम् ४०२ अग्निस्तदेव तद्वायुस्तत्सूर्यस्तच्चंद्रमाः ॥ तदेव दीप्तममृतं तदापः संप्रजापतिः ४०३ निमेषाज्जिरेतस्माद्ब्रह्मणः सर्वरूपिणः ॥ स्वभानात्पुरुषात्स
र्वेद्याधिक्येन सहस्रया ४०४ कलाः काष्ठा मुहूर्ताश्च ह्यहोरात्राश्च सर्वशः ॥ अर्द्धमासास्तथामासाः ऋतुभिः सह वत्सराः ४०५ अपस्तथा त्रिलोकीं च सृष्ट्वा सदुदुहेपु
मान् ॥ नानाभोगस्वरूपं तत्पयोः सुखरूपकम् ४०६ नैनमूर्ध्वनतिर्यक् क्रममध्येऽपि च कश्चन ॥ पर्यग्रहीन्न तस्येष्टे कोऽपि तस्य महात्मनः ४०७ महद्यशोत्रनाम
स्यादृष्ट्यात्मस्वरूपिणः ॥ चक्षुषा कोऽपि नात्मानं पश्यत्यत्र कदाचन ॥ हीनो रूपादिभिर्न स्मादिद्विष्येत्तन्मनस्यते ४०८ हृदयस्थेन बोधेन नियंत्रामनसोऽपि च ॥
गम्यं ये विदुरात्मानं ते भवन्त्यमृता अपि ४०९

भूतानि प्रजापतिर्विराडिति द्वयोरर्थः ४०२ । ४०३ एतस्मादेव निमेषादिरूपकालावयवोत्पत्तिरित्याह निमेषादिति द्वाभ्यां । स्वभानात्स्वप्रकाशतालक्षणविशिष्टयोऽतनशालिनः कलादिव्य
रूपकोशतः प्रसिद्धं ४०४ । ४०५ अप इति । एवं सृष्ट्वासदेवोऽपः पंचभूतानि तन्मयी त्रिलोकीं च धेनुवदुदुहत्तद्दोहनलब्धं दुग्धं तु द्दमेव यन्नानाविधभोगस्वरूपमित्यर्थः ४०६ अस्याविषयस्वभा
वतामाह नैनमिति । द्वितीयस्तत्पदस्योत्तरेणावयवः एनं देवं जगत्कूर्वादिदेशेऽपि चक्षुः कोऽपि न गृहीतवान् अत एवास्थेशोनिधंतापि कोऽपि नास्तीत्यर्थः ४०७ महादिति । तस्यात्मत्वेन
निरतिशयप्रेमास्पदत्वसूचकं नाम महद्यश इत्याकारमुक्तम् तथा रूपादिहीनत्वाच्चराद्यगोचर इत्यर्थः ४०८ कथमस्योपलब्धिरिति चेन्न रूपं न यातदाकारबुद्धयेत्याह हृदयस्थेनेति । हृदि ए
कात्मतां गतेन बोधेन बुद्धिरूपेण मनसः सविकल्पकस्य निरोधकेन गम्यमिमं देवं यो जानति ते मुक्ता भवन्तीत्यर्थः ४०९

अत्रोपनिषद्विषयात्वात्तन्मन्त्रानंतरं अद्भ्यः संभूतइत्यादय उतरेमंत्राः पटुत्वाहिरण्यगर्भइत्यादयोष्टौचर्मत्राः पाठ्याइत्युक्तं तत्राद्भ्यइत्यादीनामर्थमाह अपमेवेत्यष्टाविंशतिश्लोकेः । आदित्यमंडलांतर्गतं
त्येनब्रह्मस्वरूपमत्रप्रसूयते तथाहि योदेवोऽद्भ्योऽप्यधानसूक्ष्मभूतेभ्यः पृथिव्युपलक्षितस्थूलभूतानां पोरसः पूर्वांनुष्ठितोपासनाप्रभावेण शोभनः परिणामस्तस्माद्यथाविश्वकर्मकायैरस्य तथाभूतात्
रस्माद्ब्रह्मणो जगत्पटसूत्रभूतात्कालात्मका योदेवो हिरण्यगर्भवेश्वानरादिसंज्ञः सर्वजगतोऽप्यष्टिरूपात्समष्टित्वेनाधिकउत्पन्नः अस्मिन्लोकं व्याट्टजनसमुदाये समवर्तते कीदृशः प्रथमः शारीरः 'सर्वे
शरीरीप्रथमः सर्वे पुरुष उच्यते । आदिकर्त्ता स भूतानां ब्रह्माग्रेसरमवर्तते' इति स्मृतेः तस्य प्रथमशरीरस्य रूपं विश्वरूपं सर्वमपंचमयम् अपमेव देवो नारायणारूपस्त्वष्टा आदित्यमंडलांतस्थः स नृजगतोधारको
विनिर्ममे सत्तामानादिविशिष्टकृतवानित्यर्थः अपंकः यमेन ब्रह्मविद्यया पुमानधिकारी लभते इति त्रयाणां योजना ४१० । ४११ । ४१२ आदित्यमंडलांतस्थो नारायण एव पुरुषस्य नाना
विधोपाधिकविशेषानुगतस्यापि पारमार्थिकं स्वरूपमित्याह स्वभावेति । अस्य पुरुषस्य प्रथमशरीरादिसंज्ञस्य तदेवनारायणतत्त्वं स्वभावसिद्धमाजानसिद्धं पारमार्थिकमिति यावत्तादृशरूपम्
तत्किं यत्सृष्टेः पूर्वमनंतत्वं निर्गुणत्वचिद्वनत्वादिभिर्लक्षितमित्यर्थः ४१३ तस्मिन् रूपेऽसत्त्वशंकां मंत्रद्रष्टाऋषिः स्वानुभवविरोधेन निरस्यति वेदाहमिति । तादृशनारायणरूपमाया लक्षगतम्

अयमेव पुरादेवो जातोऽब्रह्मगोलके ॥ पृथिवीरसतश्चापिलोकेऽस्मिन्समवर्तते ४१० ब्रह्मणः सूत्रतो नित्यात्परस्माद्विश्वकर्मणः ॥ अधिकः सर्वजगतः शारीरः प्रथ
मो हि यः ४११ त्वष्टात्रजगतो धाता तस्य रूपं विनिर्ममे ॥ विश्वरूपं पुमानेति यं नित्यं स्वात्मबोधनात् ४१२ स्वभावसिद्धं रूपं तदग्रेयत्पुरुषस्य हि ॥ अभूद नंतम
गुणमस्मात्पुरुषजन्मनः ४१३ वेदाहमेतं पुरुषं महांतं सूर्यवर्चसम् ॥ परस्तात्तमसो ज्योतिरानंदात्मस्वयं प्रभम् ४१४ जानन्नेवंतात्मानमहं ब्रह्मेति निश्चितम् ॥
अस्मिन् देहे मृतो भूत्वा ब्रह्म स न ब्रह्मयातिसः ॥ ब्रह्म प्राप्त्यैनमार्गो न्यो विद्यते ब्रह्मबोधनात् ४१५ अयं प्रजापतिर्भूत्वा चरत्यंतः शरीरिणाम् ॥ गर्भेशि शूर्यथामातुर्वहु
धा त्रविजायते ४१६ अजायमानस्तस्यास्य धीराजानंति कारणम् ॥ मरीचीनां हि सूर्यादिर्यदेवेच्छंति वेधमः ॥ आनंदात्मस्वरूपं यत्कारणं तत्र चापरम् ४१७
बन्धिवागादिदेवार्थं यातपतिसर्वदा ॥ पुरोहितश्च देवानामभूद्यश्च बृहस्पतिः ४१८ देवेभ्यश्च पुराजातो नमस्तस्मै महात्मने ॥ तेजसे ब्रह्मणे शुद्धस्वप्रकाश
स्वरूपिणे ४१९

सः परं यज्ज्योतिरानंदात्मकं स्वयंप्रकाशं च तत्क्षणं ममापरोक्षमित्यर्थः ४१४ अयोपियो मद्भूतं पुरुषमहं ब्रह्मेत्येवं वेदसोऽस्मिन् देहे सत्येव ब्रह्म सन्मृतः केवलं ब्रह्मयाति यतो यं पुरुषो ज्ञानैकलभ्य इत्याह
जानन्नेवमिति । तमादित्यांतःस्थम् ४१५ अस्य ज्ञानविधां स्फुटयंतं तत्त्वंपदार्थशोचनमाह अयमिति द्वाभ्यां । अयमादित्यांतःस्थः परः पुरुषः प्रजापतिरूपेण सर्वशरीरिणामंतःस्थित्वानाना
विधसृष्टिं कुर्वीत्यति कीदृशोऽजायमान उपाधिजन्मसत्त्वे पिवस्तु तो जन्मरहितः तस्यास्य प्रजापत्याख्यस्य मायाशबलरूपस्य कारणमधिष्ठानं शुद्धं रूपं धीराः कुशलालक्षयंति कथं यदवायथा
योर्देर्मरीचीनां कारणं सूर्यमंडलदिकमिच्छंति न तत्कारणं कामरीचयः संभवंति तथा ये सः प्रजापत्याख्यस्य कारणशुद्धं सर्वानं रवस्त्वेवावगच्छंतीति द्वयोरर्थः ४१६ । ४१७ तत्पदार्थशोचयंस्तदारा
धनस्य चित्तशुद्धिहेतोर्विधामप्याह बन्हीत्यादिना । बन्हीत्यादयो देवाः समष्टिमताः प्रसिद्धा वाक्पाण्यादयस्त्वाध्यात्मिकास्तेषां सर्वेषामुपकाराय आदित्यमंडलांतःस्थ आसंभत्तात्तपतिविद्योतते प
स्य च विभूतिर्देवपुरोहितो बृहस्पतिरित्यर्थः ४१८ देवेभ्यश्चेति । यश्च विभूतिभूतेभ्यः सर्वदेवेभ्यः पूर्वजगत्प्राणात्मकादित्यरूपेण प्रादुर्भूतस्तस्मै देवाय स्वप्रकाशचैतन्यज्योतिपारोचनाय प्रभूरूपा
यनमः प्रब्रह्माभावोक्तिरित्यर्थः श्रुतो ब्रह्मशब्दादपत्यार्थक इत्यप्यय आदित्यमंडलप्राधान्याभिमायेणेति बोध्यम् ४१९

आ. पु.

॥ १७ ॥

तेनपरमेश्वरेणाप्यवरोदेषोदत्तइत्याह आनंदात्मिति । हेसुराआनंदरूपमाप्तादित्यरूपं प्रीणयितुं वर्णिनोऽधिकारिणो नमस्कारं कुर्वन्तु । एवं विज्ञायनमस्कारेण क्षीणपापानां ज्ञानाभां भविष्यतीत्यर्थः ४२० अयं वरः कदा दत्त इत्याकांक्षायां यदा देवैः प्रार्थितं तदेति दर्शयन् रुचमि त्यादिरर्द्धं स्वार्थमाह दीप्तिमंतमिति चतुर्भिः । पूर्वदेवा ब्रह्मपुत्रेणरोचमानेन चादित्येन तादात्म्यापन्नं भगवंतं नमस्कारेण पादुभूतं कृतवंतस्तच्च प्रकटीकृतं देवमित्यमं भुवन् प्रार्थितवंतः तेन दत्तं वरं प्रति अभिलक्ष्य वरकामनयेति यावदिति द्वयोरर्थः ४२१ । ४२२ देवप्रार्थनामभिनयति आनंदात्मिति । जगदात्मने सकलजगदात्मकविग्रहाय नमस्त्यति नमस्कारोति ४२३ इत्युक्तेति । इत्थं देवैः प्रार्थितं सति भगवता स उक्तरूपो वरो दत्तस्ततो वरप्रभावात् नमो नतिं कुर्वतोऽधिकारिणो ब्रह्मात्मज्ञानं भवतीत्यर्थः ४२४ उत्तरार्द्धार्थमाह य एवमिति । नमस्कारविषयकं देवतानां गुह्यगोप्यं वरप्रदानात्मकं यद्द्वारं योजानाति तस्य विदुषो वशे सर्वदेवा भवन्तीत्यर्थः ४२५ पंचमार्थमाह स्तुतिमिति द्वाभ्यां । नमस्कारं कुर्वन्सन्निभान् स्तुतिं कुर्वन् इमां कामत आह श्रीश्चेति । श्रीरेश्वर्याभिमानिनी देवता लक्ष्मीः सौंदर्याभिमानिनी देवता एते द्वे वपस्नीभूते वश्ये इति यावत् दिनरात्रिश्च एतौ कालौ सहा वच्छिन्नभां वेस्तव पार्श्वस्थानीयो नक्षत्राणि तारागणादीन् तिलक्ष्णं तवरूपं धारयंति तथाऽश्वि कुमारकौ सादृश्येन अश्वि कुमारवत्तु द्वे दत्त्वेन वचमानौ यावापृथिव्यौ ते व्याप्तं प्रसूतमुखस्थानीयाविति द्वयोरर्थः ४२६

आनंदात्मस्वरूपाय मह्यं कुर्वन्तु वर्णिनः ॥ एवमेषामिदं ज्ञानं बहुधा यत्समीरितम् ॥ भविष्यति सुरापापप्रक्षयाच्छुद्धचेतसाम् ४२० दीप्तिमंतं महात्मानं ब्रह्मपुत्रं नमस्यया ॥ प्रकटं कृतवंतस्ते देवावन् हि पुरोगमाः २१ ब्रह्मानंदात्मरूपं तन्नमसा प्रकटीकृतम् ॥ पुरा काले ब्रुवन् देवास्तेन दत्तं वरं प्रति २२ आनंदात्मस्वरूपाय भवते जगदात्मने ॥ यो नमस्यति तस्य त्वं प्रकटीभव सर्वदा २३ इत्युक्ते तेन दत्तः स वरो ब्रह्मस्वरूपिणा ॥ नमस्तस्त एवात्मा प्रत्यक्षो ब्रह्म प्रजायते २४ य एवं देवता गुह्यं नमस्कारं प्रति द्विजः ॥ विद्या तस्य वशे देवा भवंति सकला अपि ४२५ स्तुतिं चेमां प्रकुर्वीत स्वात्मज्ञानप्रसिद्धये ॥ कुर्वाणो ब्रह्म नमस्कारं ब्रह्मणे परमेषिने ४२६ श्रीश्च लक्ष्मीश्च ते पत्न्यौ पार्श्वे रात्रिस्तथा दिवा ॥ नक्षत्राणि च ते रूपं व्यातमश्वि कुमारकौ ४२७ इष्टं मे कुह देवेश ह्यमुं सर्वस्वयं प्रभम् ॥ आनंदात्मानमात्मस्थं प्रकटीकुरु ते नमः ४२८ हिरण्यगर्भो भगवानग्रेयः समवर्तत ॥ भूतस्य पतिरेकश्च जात असीन् महेश्वरः ४२९ त्रिलोकीं घृतवानादौ महास्तं भो यथा गृहम् ॥ तस्मै देवा य ह विपास्ववर्णा श्रमजेन हि ॥ परिचर्यायं कुर्म एकस्मै ज्ञानहेतवे ४३० प्राणतो जगतो यश्च व्यापारमपि कुर्वतः ॥ इन्द्रियैर्ज्ञानकर्माख्यैराजा भून्महिमान्वितः ॥ इत्थमाश्चर्यरूपः स न्यश्रेष्ठे द्विचतुष्पदाम् ४३१

४२७ वरप्रार्थनात्मकस्य पष्ठस्यार्थमाह इष्टमिति । हे देवेश मदीयमिष्टं कुर्वन्मुं स्वयं प्रकाशात्मरूपं लोकां प्रकटीकुरु त्वं नमोस्ति त्वत्यर्थः अत्रेदं बोध्यम् नमस्कारस्य त्वं पदार्थोपेक्षणरूपत्वे महावाक्यार्थालाभ इति ४२८ एवं वेदान्तरां तर्यामित्वेन नारायणरूपं दासितमथ हिरण्यगर्भं तर्पयामित्वेन तत्प्रतिपादकानां हिरण्यगर्भ इत्यादीनामर्थमाह हिरण्यगर्भ इत्याद्येकं विशति श्लोके । यो हिरण्यगर्भः पूर्वमादुर्भूतसकलस्य भूतस्य कार्यवर्गस्य एको महेश्वर आसीत् त्रिलोकीरूपं गृहं स्तं भवद्भूतवांश्च तस्मै हिरण्यगर्भरूपाय एकस्मै देवा पतं प्रीणयितुं स्ववर्णाश्रमानुरूपेण हविषा परिचर्यां कुर्म इति द्वयोरर्थः श्रुतौ तस्मै इत्यतः पूर्वमेकारलोप इति भावः ४२९ । ४३० अथ द्वितीयादिर्मन्त्राणां चतुर्थपादनिवृत्तार्थत्वेन विहाय क्रमेणार्थमाह प्राणत इत्यादिना । श्रुतौ मिषयानुश्रवणार्थकः इत्यदमित्यमित्यर्थकम् तथा च ये देवः प्राणतः प्राणाभ्यां धारयतो ज्ञानेन्द्रियादिभिर्व्यापारं कुर्वन्तश्च जगतश्चेतनवर्गस्य राजाधिपतिरासीत् यश्चेत्येवं करणमेरकत्वेनाद्भुतरूपो द्विपदां चतुष्पदां च ईश इत्यर्थः यत्पदा

नांतमहं शरणं गत इति वक्ष्यमाणेन संबन्धः ४३१

तृतीयाध्याय आत्मानमिति द्वाभ्यां । यश्च तत्त्वज्ञानेनात्मानं ददाति बलं चात्मानं विन्दते वीर्यमिति चेन्न श्रुतेः आत्मलाभेनैव बललाभ इति तदर्थः । तथा चैव पुषि स्थित्वा सर्वदेवादय आराधयतीत्यर्थः ४३२
प्रक्षिप्य पदस्य शिष्या इत्यर्थः । अथवा आशिषमिति त्वर्थः । प्राप्ता इति शेष इत्याशयेनाह यस्येति स्पष्टम् ४३३ चतुर्थ्यामाह हिमवदिति द्वाभ्यां । हिमालयादयो गिरयो यस्य जगदिधारकस्य महीमा विभूति
रूपाः । अथवा गिरय इमे परिच्छिन्ना एव यस्य देवस्य महिमा तु आसमंता व्याप्त इति श्रुतियोजना मुत्तराद्धेन मूच्यति । गरीयान् त्वधिकः ४३४ पाताल इति । तथा यस्य शिशुवद्विहरतः पातालाः समुद्रा
श्चक्राबापुष्करिणी स्थानीयाः कीदृशाः समुद्राः महागिरयो हिमवदादयस्तद्भूता ये पाते । तथा किंच दिशः कीणाश्च यस्य बाहुभूताः ४३५ पंचमार्थमाह रक्षणेनेति । तथा श्रुतौ क्रंदसीपदोक्त्या वा पृथिव्यौ
यत्कठं कृत्स्नं विधुत्तेयारिते स्थिते सत्यो यं देवं निर्विशेषात्मरूपं मनसा ऐशेतांभ्यापतः । ध्यायति पृथिवी ध्यायति द्यौः इति च्छंदोमश्रुतेः कीदृश्यो शोभमाने ब्रह्मवित्तमत्वादित्यर्थः ४३६ आधिक्येनेति ।
तथाप्यत्र प्रमाश्रित्य आधिक्येनोदितः प्रसिद्धो रवि विविधं याति भ्रमति सदा यतो भीत इत्यर्थः ४३७ षष्ठ्यामाह उग्र इति त्रिभिः । यद्विभूतिभिर्निर्द्रादिभिर्वैर्युक्तत्वात् द्यौः स्वर्गलोक उग्रत्वेन प्रसिद्धा तथा

आत्मानं यश्च जंतूनां ददाति स्वात्मबोधतः ॥ बलं च वपुषि स्थित्वा यंच विश्व उपासते ४३२ यस्य शिष्या इमे देवाः प्राप्ताश्च यत आशिषः ॥ छायावद्यस्य वर्तते मोक्ष
मृत्युचकिंकरौ ४३३ हिमवत्प्रमुखा यस्य गिरयो माहिमे रिताः ॥ हिमवत्प्रभृतिभ्यो वा गरीयान् माहिमा विभोः ४३४ पातालैः सहिता यस्य समुद्रा भूमि संश्रयाः ॥ म
हागिरितटा क्रीडा तटाकास्ते शिशो रिव ॥ दिशश्च प्रदिशस्तद्व्यस्य बाहुः प्रकीर्तितः ४३५ रक्षणेन च यस्य मे विधुतेतिष्ठतः सदा ॥ शोभितेयं सदात्मस्थमैशेतां ब्रह्म
वित्तमे ॥ मनसा स्वात्मनो रूपं सर्वधर्मविवर्जितम् ४३६ आधिक्येन च यत्रायमुदितो भगवान् रविः ॥ विविधं याति सततं दिवारात्रौ च भीतवत् ४३७ उग्रायेन च
भात्येषाक्षत्रधर्मरता सदा । द्यौरत्रेन्द्रादिरूपेण पृथिवी चातिनिश्चला ॥ दृढा जले स्थिता नित्यं न निमज्जति नौरिव ३७ स्वर्गलोकस्तथा काशो येन स्तंभात्मना धृतः ॥
ब्रह्मलोकश्च पतति नैवाश्रयविवर्जितः ४३९ योन्तरिक्षे रजोजुष्टो भगवान्विषयो त्सुकः ॥ नित्यं देवधूवक्रचंद्रस्थनयनोत्पल ॥ मानहीनश्च सततं देवप्रासादरूपभाक्
४४० भूतपंचकगर्भिण्यो महत्यो लोक संश्रयाः ॥ आपोऽविद्यात्मिका देवं यमापुर्विश्वरूपिणम् ॥ समुद्रमिव लौकिकयोदक्षं कुशलरूपिणम् ४४१ दधानाश्चात्मनो
गर्भे जनयंत्यः समंततः ॥ लौकिकं वैदिकं तद्वदग्निं सर्वार्थसाधकम् ४४२

यदनुगृहीता पृथिवी दृढा बलत्वेन प्रसिद्धानां भाराक्रांताया अपि उत्कृष्टनोवज्जलनिमज्जनविरहादित्यर्थः ४३८ स्वर्गेति । स्वर्गलोकस्तदुपलक्षितोऽंतरिक्षलोको नाकपदोक्तो ब्रह्मलोकश्च एते येन स्तंभभूते
न धृता इत्यर्थः ४३९ योन्तरिक्ष इति । यो भगवानंतरेक्षे विमाना रूढनानाभोगिरूपेण देवधूनामप्सरसां वक्रचंद्रेष्वपि तानि नयनोत्पलानि यस्य तादृशो भवतीत्यर्थः । अथवा विमानपदस्य मानहीनत्वमर्थः
तत्र हेतुर्देवेत्यादि । देवानां समष्टिरूपाणां प्रासादभूतं मन्दिरभूतं वैश्वानरसंज्ञं रूपं भजति सततं इति तदर्थः ४४० सप्तमार्थमाह भूतेति त्रिभिः । यथालौकिक्य आपो नद्यादिरूपाः समुद्रमापुः पतित्वेन वृत्तव
त्यस्तथा अविद्याऽन्याकृतं प्रकृतिरिति प्रसिद्धा तद्रूपा आपो यं देवं विश्वरूपं सर्वात्मानं पतित्वेन वृत्तवत्यः कीदृश्यः महत्यः तत्र हेतुः पंचभूतगर्भकत्वेन सर्वलोकाधारत्वं तथा हि पंचमेगार्गि ब्राह्मणव्याख्यानं सर्व
लोकाधारत्वमन्याकृतस्याकाशपदोक्तस्योक्तमिति पतित्वेन वरणे हेतुः सर्वज्ञत्वलक्षणं दक्षत्वमिति एतेन तस्य स्वतंत्रत्वं सूचितं ४४१ दधाना इति । पुनः कीदृश्यस्ता अविद्यात्मिका आपः अग्निविराडा
त्मकं वैदिकं व्यादिरूपं लौकिकं च बीजरूपेण गर्भे दधानाधारयंत्यो जनयंत्यश्चेत्यर्थः ४४२

अग्नीति । नन्वेवमग्निरेवताभ्युत्पन्नः किन्तु सर्वेवामाभ्यात्मिकाभिर्देविकदेवानां विधारकः प्राणोपितस्तत्कार्यत्वादेव प्राणस्याद्विर्विनाभ्याकुलत्वमप्युपपद्यते इत्यर्थः । तथाच श्रुत्येतरं 'आपोमयः प्राणः' इति ४४३ अष्टमार्थमाह एकएवेति । यो देवः ता उत्कलक्षणा अपः स्वयंप्रकाशचेतन्यलक्षणातिशयितेजसा व्यलोकयत् । नदीश्वरं विनानानासंस्कारसंभृतस्याभ्याकृतस्य दर्शने कस्यापि शक्तिरिति भावः ४४४ सर्वात्मक इति । अहंतं प्रीणयितुं सपर्यायं कुर्याणस्ते देवैर्हिरण्यगर्भरूपं शरणं गतोऽस्मीति संबन्धः ४४५ । ४४६ श्रोतस्य चित्पदस्यार्थमसादृश्येन बाहुमनसा गोचरत्वरूपं दर्शयन्नमस्यामभि नयति नमोस्त्विति । यस्मै कस्मै चित्तवक्तुमशक्याय ४४७ मह्यमिति स्पष्टं ४४८ उत्कस्तुतेः फलमाह एवमिति । इदं वक्ष्यमाणरूपम् ४४९ एवं पाठ्यत्वेनोपन्यस्तमंत्राणां वैश्वानरहिरण्यगर्भतादात्म्येन नारायणप्रतिपादकानामर्थ उक्तोऽथ साक्षात्प्रतिपादकस्यैव ह्येत्यादि रभिसंबन्धे तस्य भ्रमसमुदायस्यार्थमाह एष देव इत्येकं विंशतिश्लोकैः । एष नारायणाभिधानो देवः स्वयंप्रकाशः सर्वदिगादि रूपो यतो यमेव हिरण्यगर्भरूपेण जगतः स्थूलात्पूर्वमुत्पन्न इत्यर्थः ४५० ब्रह्मांडेति । तथा यमेव ब्रह्मांडगर्भगतसैलोक्यशरीरो विराड्व्यष्टिरूपाण्यतीतानागतवर्तमानशरीराणि भूतानि चायमेवेत्यर्थः

अग्निवागादिदेवानामद्यः प्राणो व्यजायत ॥ ताभिर्विना ततो नायं प्रायस्तिष्ठत्यहर्निशम् ४४३ एक एव पुमानयश्च महिम्ना ता व्यलोकयत् ॥ स्वेन सर्वगतेनैव स्वप्न भेणाति तेजसा ४४ सर्वात्मकश्च यो देवो देवानामधिदैवतम् ॥ हिरण्यगर्भतमहं मुक्षुः शरणं गतः ४५ कुर्याणः सततं तस्मा एकस्मै ह विरादिना ॥ सपर्यायं गमेशाय ब्र ह्मणेऽव्यक्तजन्मने ४४६ नमोस्तु ते जसे तस्मै यस्मै कस्मै चिदात्मने ॥ एकस्मै कापि संस्थाय सर्वगम्याय सर्वदा ४४७ मत्तुं मुमुक्षुः श्रेयं ब्रह्मज्ञानं यच्छतुः कश्चन ॥ सर्वात्मको विहीनश्च धर्मैः सर्वैश्चिरंतनः ४४८ एवं हिस्तु वतो नित्यं तथैव च नमस्यतः ॥ मुमुक्षोरात्मविज्ञानमिदमेव प्रयच्छति ४४९ एष देवः स्वयं ज्योतिः प्रादिशोपि दि शस्तथा ॥ सर्वाः पूर्वह्रियो जातोजगतः सूत्ररूपभाक् ४५० ब्रह्मांडगोलकस्यापि गर्भ एष व्यवस्थितः ॥ वधूनां च यथैवैष चतुर्विधशरीरभाक् ॥ जातो जनिष्यमा णश्च स चैष परिजायते ४५१ अंतर्मुखाय मात्मानमीक्षंते विश्वतो मुखम् ॥ स एष प्रतिभात्यात्मा तस्यास्मिन् विश्वतो मुखः ४५२ विश्वतश्चक्षुरादिर्यो विश्वतो वदन स्तथा ॥ विश्वतः करपादादिः सर्वभूतो यतः पुमान् ४५३ बाहुभ्यामिव पापाख्यपुण्याभ्यां भूतपंचकैः ॥ सहिताभ्यामिदं विश्वं चतुर्विधशरीरभृत् ४५४ सृष्टि स्थिति विनाशेन संयोजयति नित्यशः ॥ देवो यं जनयन् द्याना पृथिव्या वै क एव हि ४५५

४५१ एवमदृष्टत्वेनोक्तस्य प्रत्यक्षमाह अंतर्मुखा इति । विश्वतः सर्वतो मुखं सान्निध्यं यस्य तथा भूतं प्रत्यग्दृष्टयः पश्यंति स एष देव एवास्मिन् अंतर्मुखी भावलक्षणे समाधौ प्रतिभाति यतस्तस्य समाहितस्य व पुरात्मा भवति विश्वतो मुखवान् । अनात्मत्वे हि प्रत्यक्मुखान् प्रति संमुखत्वाभावेन विश्वतो मुखत्वं न स्यादिति भावः ४५२ आत्मत्वे मेव स्फुरयति विश्वतश्चक्षुरादिरिति । विश्वानि सर्वाणि चक्षुरादीनि यस्य स तथा एवमग्रेपि सर्वभूतः सर्वस्यात्मा ४५३ तत्र हेतुतया जगज्जन्मादिकारणत्वमाह बाहुभ्यामिति द्वाभ्यां । श्रुतौ समुपसर्गेण व्यवहितेन युक्तस्य नम्रधातोः संयोजनमर्थः संपतत्रशब्देन पतनात्मकवि नाशवाचकेन जन्मादिकमृत्पलक्षितं तथाच पुण्यपापाभ्यामधीनत्वेन बाहुभ्यां विषयादिपंचभूतव्यापृताभ्यां जरायुजादिचतुर्विधशरीरात्मकं विश्वं जन्मस्थितिभेगेन संयोजयति अप्येवः किं कुर्वन् द्यावापृथिव्या ऊर्वाधोलोकोऽङ्कोऽसहाय एव जनयन् सन्निति द्वयोरर्थः ४५४ । ४५५

॥ ३९ ॥

तेनेति । तेनेश्वरेणसुत्रवदनुगततयाहेष्टेनोपलक्षितंनेजं वपुरस्डंतत्त्वमपश्यंसाक्षात्कृतवानस्मीत्यर्थः । तत्रहेतुतपोसुत्रात्मस्वरूपस्यविचार्यमाणस्यनैगुण्येनावस्थानमाह सुत्रात्मनामिति । तत्प्रजा
सद्रूपसुत्रात्मनःस्वरूपम् ४६८ नकेवलंमयैवेतंध्विचारेणब्रह्मात्मत्वंलक्षणंकिंतुहिरण्यगर्भेणापीत्याह परीत्येतिद्वार्या । स्वर्गादीन्लोकान्जरायुजादीनिभूतानिपंचाकाशादीनिवायुर्वादिशःप्रदिश
श्रपरीत्याभित्याप्यउत्कृष्टकर्मोपासनाबलेनतत्सवामित्वंलक्ष्येतियावत् तथाप्यपरितुष्टःप्रजापतिर्हिरण्यगर्भःशुभकर्मणांफलमयशरीरोयदात्मानमालोचितवांस्तदेवयंपकाशं ब्रह्मानंदंमापन्नइतिद्वयो
र्थः । तथाचप्रत्यग्विचारणात्मलभाहेतुर्नबाह्यैश्वर्यमितिभावः ४६९ । ४७० सदसस्पतिमद्भुतमित्यादिमंत्राणांइमंमेगंहेइत्यादिमंत्रांतानांतात्पर्यार्थमाह सदसस्पतिमिति । ' सर्वेवेदायत्पदमाग्रं
ति'इतिश्रुतेः सदसस्पतिमित्यादिभिर्मंत्रैरप्यादिसंज्ञजडाजडदेवशरीरोपहितोयःपरमात्माप्रतिपाद्यतेतद्रूपएवविद्वान्भवतीतिपूर्वेणसंबंधः ४७१ अद्यमयंमंत्रस्यार्थमाह स्वयमितिषड्विः । स्वयंपका
शविज्ञानरूपेणसर्वतद्वाहीत्वादद्वयत्वेनानंदरूपायस्मात्परमात्मनःकृतसत्प्रात्येककर्मफलेजतेतद्वावंमुक्तो गच्छतीतिपूर्ववत्संबंधः ४७२ कृतसत्पदयोर्थमाह मानसस्येति । मानसस्यसत्कर्मणः

तेनसूत्रात्मरूपेणतदपश्यंनिजंवपुः ॥ सूत्रात्मतांपरित्यज्यतदभूद्ब्रह्मनिर्गुणम् ४६८ परित्यलोकात्राकाद्यानभूतान्यपितथैवसः ॥ चतुर्विधानिपंचापिप्रदिशो
पिदिशस्तथा ४६९ प्रजापतिःप्रथमजःफलंयःकर्मणामिह ॥ आत्मनात्मानमालोच्यह्यात्मैवाभूत्स्वयंप्रभः ४७० सदसस्पतिमित्यादिमंत्रैर्नानाविधैरापि ॥ प्र
तिपाद्योमहेशोयोजडाजडवपुःस्थितः ४७१ स्वयंप्रकाशविज्ञानादानंदंतात्मस्वरूपिणः ॥ ऋतंसत्यंतथायस्मादुत्पन्नेकर्मणःफले ४७२ मानसस्यतुपूर्वस्यादुत
रंकायजस्यहि ॥ ऋतंसत्यंचचंद्रार्कावितिकेचनपंडिताः ४७३ अजायतततोरान्निःसमुद्रोविविधस्तथा ॥ संवत्सरस्ततोजातःकालोयंभास्करात्मकः ॥ अहश्चै
वतथारात्रिकुरुतेयश्चरन्सदा ४७४ स्वतंत्रःपरमेशानोयोजीवघनईर्यते ॥ इदंसर्वजगत्प्रष्टासृजन्नपिविलक्षणम् ॥ पूर्वसृष्टेर्नकुरुतेकल्पेकल्पेजगत्प्रभुः ४७५ च
तुर्विधानिभूतानिमहाभूतानिपंचच ॥ एकादशेन्द्रियाणीहपंचप्राणादयोपिच ॥ एतैःसर्वैःसमंदेवोभगवान्भूतभावनः ४७६ सूर्याचंद्रमसौधातायथापूर्वमकल्प
यत् ॥ दिवंचपृथिवीतद्वदंतरिक्षंसभागणम् ४७७ यःपृथिव्यांपुमानेष्वरुणपापनाशनः ॥ पुरुषेणामुनासोपिसंसृष्टःपूर्ववत्प्रभुः ४७८

फलपूर्वकतपदोक्तं कायजस्य शरीरस्य सत्कर्मणः फलतु उत्तरं सत्यपदोक्तमित्यर्थः केचन अतस्तत्पदवाच्यौ चंद्राकारा वित्याहुस्तत्र ब्रह्ममाणेन पुनरुक्तिरेवास्वरसः ४७३ एवं सृष्टिकाले अतादिसंज्ञकर्मफलानामुदयाभिमुख्ये सति रात्रिपदोक्तो धकारः समुद्रपदोक्तान् प्रधानानि सूक्ष्मभूतानि चोत्पन्नानीत्याह अजायतेति । तदनंतरं भ्रमणेन दिवारजस्यो विंशायको यो यमादित्यस्तद्रूपः संवत्सराख्यः कालो जात इत्याह संवत्सर इति ४७४ स्वतंत्र इति । स्वतंत्रः सर्वस्य व्यापारवतो जगतो वशे स्थापयिता परमेश्वरो जीवघनसंज्ञहिरण्यगर्भो भूत्वा विश्वं सृजन् पूर्वसृष्टेर्विलक्षणं न कुरुते इत्यर्थः ७५ चतुर्विधानीति । भूतानि प्राणिशरीराणि महाभूतानि तदुपादानानि स्थूलभूतानि एते भूतादिभिः सह सूर्यादिकं यथा पूर्वपूर्वकल्पाय समानं धाता हिरण्यगर्भः अकल्पयदिति द्वयोर् यो जना दिवं स्वर्गादूर्ध्वलोकं भागणो दीप्तिनां गणस्तत्सहितं स्वर्गमित्यर्थः ४७६ । ४७७ यत्पृथिव्यामित्यादेरघर्मण इत्यंतं सत्यतात्पर्यार्थमाह यः पृथिव्यामिति । यो यं वरुणो देवः सकलजलमयशरीरः पापस्य राजः पदोक्तस्य नाशकत्वेन पृथिव्यां प्रसिद्धः सोऽयमुना सर्वात्मनः सर्वस्य सृष्ट्वादिभिर्धर्मैरुपलक्षितेन पुरुषेण परमेश्वरेण संमृष्टः संबद्ध एव पूर्ववत्पूर्वोक्तहिरण्यगर्भवत्पशुः स्वव्यापारे शक्तः तथा चोक्तं गीतासु ' ईश्वरः सर्वभूतानाम् ' इत्यादीत्यर्थः ४७८

एष इत्यादेः संशिशार्थीत्यतस्त्यार्थमाह भूतानामिति । अयं परमेश्वरः सर्वलोकानां मध्ये स्थितः मृष्टिकालेरक्षकः ४७९ एष पुण्यकृतामिति । अयमेव च सुकृतिनां सत्फलप्रापकस्यापि नांतद्वीचर
कस्य मृत्योश्च भयं प्रयच्छतीत्यनुषंगः कीदृशः विदुषां स्वयंप्रकाशानंदरूप इत्यर्थः श्रुतौ हिरण्यमपदेन स्वयंप्रकाशत्वं संशिशार्थीति पदेन भयप्रदत्वमुक्तमिति भावः ४८० यावेति । तदुपर्यथस्त
स्य भुवनजातस्य उपरि अयश्च स्थितयोर्वावापृथिव्योस्तथा स्वर्गस्य स्वात्मनि अंतः संश्रितं विधारणमयोजकत्वेन स्थितं भयं तदेव प्रयच्छतीति संबंधः ४८१ आर्द्रमित्यादेः स्वाहेत्यतस्त्यार्थमाह स
चेति । स एव देवः स्वर्गादिप्रदत्तेनोक्तो योऽप्युपार्द्रपदेतिता सुवन्हो ज्वलत्पदेति ते च तादात्म्येन स्थितश्चिद्रूप इत्यर्थः ४८२ ब्रह्मेति । तच्चिज्ज्योतिर्ब्रह्मणोऽदृश्यस्वरूपभूतमहंपदलक्ष्यं सर्वोत्तरं व
स्तु भवति यतो हंपदार्थस्यास्माद्रूपपदार्थात्पृथक् न संभवति पृथक् केहि उभयोः स्वरूपहास्यापत्तिः ततो ब्रह्मैवेत्यादि व्यतिहारः सिद्ध इत्यर्थः ४८३ मज्ज्ञानादिति । उक्तरूपेण मत्स्वरूपविज्ञानेन
मृलाज्ञानपंचकेशकर्मवासनारूपाद्व्यानुच्यते तत्र हेतुतया संसारभ्रमणयोग्यचिदाभासदाहमाह अहमिति । आत्मेव चरमवृत्तिसमिदारूढोऽग्निः सविलासाज्ञानदाहकत्वात् तद्रूपेऽस्मिन्नवस्थायाम्

भूतानां मध्यसंस्थोऽयं विश्वरूद्रगवान्प्रभुः ॥ गोप्ता भुवनजातस्य स्थितिकाले समागते ४७९ एष पुण्यकृतां लोकान् प्रयच्छति सुखात्मकान् ॥ एष मृत्योर्भयं नित्यमा
नंदात्मा स्वयंप्रभः ४८० यावापृथिव्योश्च सदा स्थितयोस्तदुपर्यथः ॥ स्वर्गस्यापितथैवायं भयं स्वात्मनि संश्रितम् ४८१ स च स्वर्गं तथा मोक्षं प्राणिनां संप्रयच्छ
ति ॥ योऽसुवन्हो च भगवानास्तेन्यत्र च चिद्रूपः ४८२ ब्रह्मरूपं तदेवाहमहमस्मात्पृथक् च न ॥ ब्रह्मैव तत्तदेवाहमहं ब्रह्मेति वा पुनः ४८३ मज्ज्ञानान्मुच्यते मायाकृ
शकर्म शयात्पुमान् ॥ अहमात्माग्निरूपेऽस्मिन् जुहोम्यात्मानमेव हि ४८४ इत्यादि मंत्रजानर्थान् विचार्य सततं पुमान् ॥ कृत्वा कर्मजपित्वा च मंत्रान्कांश्चिदिहा स्थि
तान् ४८५ यदाति कीर्तिमान् लोके जायते पुण्यकर्मणा ॥ तदा ब्रह्म परं गच्छेत्पुरुषः शुद्धमानसः ४८६ चंपकादेस्तुर्योर्द्वत्पुष्पितस्य दिशो दश ॥ वायुर्वातिसु
भंघोऽयं प्राणिनां सुखकारकः ४८७ पुण्यात्मानस्तथा कीर्तिः प्रधावति दिशो दश ॥ आनंदयति सततं धीमतो ब्रह्मश्रुतान् ४८८ पुण्यात्मा सह विज्ञेयः पाप्मनो यः
सदा भयम् ॥ प्राप्नोति मरणान्नैव न च दारादिदुःखतः ४८९ असिधाराः सुसंतीक्ष्णा गतस्योपरि संस्तुताः ॥ अतिक्रमाद्यथा तासां यत्र न्यपदां बुजात् ॥ भयं भवति ता
दृक्स्याद्भयमस्य महात्मनः ४९०

त्मानं चिदाभासं प्रक्षिपामि त्यर्थः ४८४ अकार्येत्यादि मंत्रमारभ्येतत्तप इति मंत्रपर्यंतस्य ग्रंथस्य तात्पर्यं दर्शयति इत्यादीति । इति पदेन व्याख्यातपरिग्रहः आदिपदेनाकार्येत्यादीनां मंत्राणां ग्रहः
तथा चैते पुमंत्रे पुकेषां चिदर्थान् विचार्य तैर्ब्राह्मणोक्तं कर्म कृत्वा काश्चित्पुण्यं दशमिति पदार्थादीन् केवलं जपित्वा यदा कीर्तिमान् प्रशंसायोर्यो भवति तदा ज्ञानाधिकारी भवतीति द्वयोः संबंधः ४८५ । ४८६ य
था वृक्षस्येत्यादि मंत्रस्यार्थमाह चंपकादेरिति पंचभिः । यथा चंपकादिवृक्षस्य पुष्पितस्य सुगंधविशिष्टो वायुर्जनान् मोदयति तथा पुण्यात्मनः कीर्तिः साधुजनानिति द्वयोः ४८७ । ४८८ पुण्या
त्मनोऽलक्षणमाह पुण्यात्मेति । य. पापादेव भयं प्राप्नोति न च मरणान्न वा दारादिविद्योगात् मरणादिप्रसंगेऽपि यः पापं नाचरतीति यावत् स पुण्यात्मेत्युच्यते इत्यर्थः ४८९ विवेकिनः पापभयं देहभूतं
परमेश्वरभयमाह असिधारा इति । यदतीक्ष्णाः खड्गधारा गतस्योपरि सरिताः स्युस्ता सामतिक्रमादुल्लंघनात् कीदृशात् वाहनरहिता बंशुजवत् कोमलौपादौ यत्र तथा भूतात् यादृशं भयं भवति अ
स्य विदुषस्तदृशं भयं महात्मनः परमेश्वराद्भवति येन पापाद्विभेतीत्यर्थः श्रुतौ गुपयातोऽसि च्छापाम् त्रानुमिच्छेदिति तदर्थः वेद्म्यानुः कोशनाथ इति च बोध्यम् ४९०

आ. पु.
॥ २० ॥

अस्यमंत्रस्य ईश्वरस्वरूपे पर्यवसानप्रकारमभिनयति यद्वयमिति । यत्तत्त्वं विदुषः पापनिवृत्तिप्रयोजकभयरूपमुक्तं तेन विदुषात्मरूपतया लभ्यमानं च तद्रूपोऽयमेव नारायणाख्य ईश्वरो भवतीत्यर्थः ४९१ अणोरित्यादिमंत्रस्यार्थमाह अणीयानिति द्वाभ्यां । अतिसूक्ष्मोऽतिमहान् आत्मा सर्वबुद्धिसाक्षितया स्थितोऽस्ति तमसं कल्पनिर्विकल्परूपं विद्याधायकत्वेन धातुपदोक्तस्य गुरोरनुग्रेहणपश्यतीति द्वयोः संबंधः ४९२ । ४९३ तस्यात्मनोऽद्वयत्वस्फुटीकरणाय विश्वकारणत्वं प्रतिपादयतः सप्तप्राणा इत्यादेरंतरात्मेत्यंतस्यार्थमाह सर्वस्येति सप्तभिः । महिमेति यां वैभृमेत्यादि श्रुतौ भृमशब्दश्च भवितुमर्थानो निर्देशः तथा च सर्वदेः सर्वप्रदोऽयं सर्वस्य जगत् ईश्वरः समहिमा महान् द्वितीय इति यावत् यत इतोऽस्मादेव सप्तलोकवर्तिशरीरावच्छिन्नत्वेन सप्तसंख्याकाः प्राणा जातास्तथा चिः पदोक्ताः सप्तवन्धो जाता इत्यर्थः ४९४ सप्तवन्धीन् गणयति भौम इति । भौमः काष्ठादिस्थितोऽग्निः प्रथमः जाठरो द्वितीयः सूर्यसोमविद्युद्वाडवाश्चत्वार इति षट् चक्षुरिन्द्रियरूपः सप्तमः इत्येवं ते वन्धयः सप्तैत्यर्थः ४९५ सप्तसमिधः सप्तलोकाश्च ततो जाता इत्याह आदित्याद्या इति । यूपर्जन्यपृथिवीपुरुषयोऽपि द्रूपाणां पंचानामग्नीनां क्रमेण आदित्यवायुसंवत्सरवागुपस्थरूपाः पंचसमिध इच्छां दोग्ये प्रसिद्धाः श्रौती श्रेतेषु आहवनीयाद्यग्निषु निधीयमानाः कृष्णपृष्ठीस्मार्त्तौ स्मृतिप्रसिद्धावस्थ्याग्निसंबन्धिनी सप्तमी स्फुटमन्यत् ४९६ मुंडकप्रसिद्धाग्नेः सप्तजिह्वा अपिततो जाता इत्याह काली

यद्वयं विदुषः प्रोक्तं यच्च तेनात्मरूपतः ॥ गम्यते सोऽयमेव स्यादानंदात्मा महेश्वरः ४९१ अणीयानप्यणोस्तद्वन्महीयान्महतोऽपि च ॥ आत्मा स्य जंतोर्निहितो बुद्धौ हृदयसद्धानि ४९२ असंकल्पंतमात्मानं स्वस्थचितो गुरोः सदा ॥ प्रसादाद्वीतशोकः सन्पश्यत्यात्मतया पुमान् ४९३ सर्वस्य जगतोऽयं यमहिमा सर्वदेश्वरः ॥ ईश्वरादित एवेमे सप्तलोकशरीरगाः ॥ जायंते प्राणिनां प्राणास्तथा सप्तापिवन्धयः ४९४ भौमोऽयं विविधस्त्वेको द्वितीयो जाठरस्तथा ॥ सूर्यः सोमस्तथा विद्युद्वाडवश्चक्षुरत्र ते ४९५ आदित्याद्याश्च समिधः पंचाग्नौ पंचकीर्तिताः ॥ श्रौतीस्मार्त्तौ च सप्तैताः समिधोऽपि ततो भवन् ॥ भूराद्याः सप्तये लोकास्तेऽप्यस्मादात्मनो भवन् ९६ काली चैव कराली च तृतीया स्यान्मनोजवा ॥ सुलोहिता तथैवान्या धूम्रवर्णा च पंचमी ॥ स्फुलिं गिनी विश्वरूपी सप्तजिह्वास्ततो भवन् ४९७ लोका ये ब्रह्मणो जाताः सप्तसप्तमरुद्गणाः ॥ चरंतितेषु सततं बाह्याः प्राणाः शरीरिणाम् ४९८ अतः समुद्राः संजाताः सर्वेऽपि गिरयस्तथा ॥ नद्यो नानाविधास्तद्वत्स्यंदंते यादिशोदश ४९९ अतोरसात्स्वयं भासोऽषध्यो भूमिसंश्रयाः ॥ जायंते येन देहेषु जीवत्स्वेषोऽवतिष्ठते ५०० ब्रह्मादयो हियस्य स्युः पुरुषस्य विभूतयः ॥ मुख्या हियमजामंत्रे हं समंत्रे च जानते ५०१

ति । काल्यादीनि विश्वरूप्यंतान्यग्निजिह्वानां नामानिति ४९७ लोका इति । ये भूरादयो लोका ब्रह्मणो जाता उक्तास्तेषु विचरंतः सप्तसप्त एकोनपंचाशत्संख्याकामरुतोऽपि ब्रह्मणो जाता इत्यनुपंगः कीदृशामरुतः सर्वेषां बाह्याणरूपाः ४९८ अत इति । अत उक्तरूपादीश्वरादेव समुद्रादयो जाता इति ४९९ अतोरसादिति । तथाऽत एवेश्वरादं कुरादिपरिणामहेतुरसरूपेणावस्थिता दोषध्वोपवशीक्षादयो जायंते न केवलं सरूप ईश्वर ओषधुत्पत्तिहेतुः किंतु जीवनस्यापीत्याह येमेति । येन सरूपे धरेण देहा जीवंत इति व्यवहियंते तेष्वेव जीवात्मा तिष्ठति चेत्त्यर्थः ५०० ब्रह्मादेवानां मित्यादिमंत्रत्रयस्यार्थसूचयति ब्रह्मादयो हीति । यस्य परमेश्वरस्य ब्रह्माहिरण्यगर्भस्तत्प्रभृतयो देवादीनां मध्ये मुख्या विभूतय इति संबंधः श्रुतोऽपि देवीपदेन पदं त्राणं मृतसंजो विनीविद्यारूपं वेत्ति जानातीति न्युत्पत्त्याशुक्रोक्तः स्वधितिपदेन यनदानं वनपदेन वशीकरणसाधनमुक्तेरभ्रजितिपदस्य नूयमान इत्यर्थ इति भावः । निरुक्ते विभूतिपदस्य क्ताप्रकारांतरेणास्य मंत्रस्य व्याख्यानांतत एवावगंतव्यम् तथा यमीश्वरं अजामित्यादि मंत्रेऽष्टमाध्याये व्याख्याते ईश्वर इत्यादिके पूर्वोऽध्याये व्याख्याते प्रतिपादितं बुधाजानंतीत्यर्थः ५०१

धृतमित्यादीनां पंचमंत्राणां तात्पर्यार्थमाह धृतमित्यादीति । यदेवं धृतमित्यादिमंत्रे प्रतीतिपादितकर्मणि धृतायंगरूपेण यज्ञरूपेण च संबद्धं वर्ततीति यो जना । तत्र चत्वारित्यादिमंत्रोपज्ञपरइति बोध्यमिति ५०२ यो देवानां मित्यादेः परमः स्वराडित्यंतस्य मंत्रग्रंथस्यानुक्रमेणार्थमाह देवानां प्रथमइत्यादिब्रूयन् पट्टिशोक्तेः । तथा यो नारायणारूपो देवानां प्रथम आदौ पूज्यः पुरस्तात्पूर्ववर्त्मानत्वात् यश्च सर्वदेहिनां हृदि स्थित्वा सर्वांश्चित्तवृत्तीः पश्यति यश्च रुद्ररूपः सर्वरूपीणां गुरुब्रह्माब्जं हिरण्यगर्भजायमानमनुग्रहदृष्ट्वा सर्वज्ञं करोति सोऽस्मान् शुभयाधिया युक्तान् करोति त्विदं पुरोः ५०३ । ५०४ एवमिति । एवमित्येव्यारूपातमंत्रेणाधिकारिभिः स्तुयमानः संस्तानधिकारिणः प्रति एनमुत्तरश्लोकप्रतीपाद्यमात्मानमात्मनः स्वरूपं दर्शयति क्रीदशं स्वरूपं प्रति वर्जितं तुल्यहीनमित्यर्थः प्रतिः सादृश्ये इत्युपसर्गसूत्रे पृक्तं ५०५ सादृश्यहीनरूपमभिनयति यस्मादिति । परोभिन्नः परोधिकः वृक्षः स्थाणुस्तद्वन्निश्चलः दिवि स्वप्रकाशस्वरूपे स्फुटमन्यत् ५०६ तत्प्राप्तिहेतुश्च सर्वदृश्यस्यागएवेत्याह न कर्मणेति । नृभिरधिकारिभिः ५०७ त्यागस्य नारायणलाभहेतुत्वसाधकावन्वयव्यतिरेकौ दर्शयति पुरुषइति द्वाभ्यां । अयं नारायणारूपः पुरुषो मोक्षसंज्ञकामृतस्वरूपो भवति तमे नैकं विद्वाग्यवंतस्त्यागेने

धृतमित्यादिमंत्रे पुण्यं कर्मण्यपि संगतम् ॥ वदंति कवयो नित्यमानं दात्मानमीश्वरम् ५०२ देवानां प्रथमो यश्च पुरस्तात् सर्वदेहिनाम् ॥ वर्तमानो हृदि स्थित्वा धियः सर्वाः प्रपश्यति ५०३ हिरण्यगर्भमुत्पाद्य भगवान्भूतभावनः ॥ संयोजयतु नः सर्वानात्मनः शुभयाधिया ५०४ एवं संप्रार्थ्यमानो यं भगवानधिकारिभिः ॥ आत्मानं दर्शयत्येनं तान् प्रति प्रति वर्जितम् ५०५ यस्मात्परः परो नास्तिकश्चिज्ज्यायानुश्रवा ॥ निश्चलो वृक्ष सदृशः स्वप्रकाशो दिवि स्थितः ॥ एकस्तेनेदमखिलं पूर्णं पुरुषरूपिणा ५०६ न कर्मणान् प्रजयानधनेन कदाचन ॥ नारायणः पुमानेष लभ्यस्त्यागं विना नृभिः ४०७ पुरुषो मोक्षनामा यममृतत्वं प्रकीर्तितः ॥ त्यागेनैनं पुरा केचित् प्राप्ता आत्मस्वरूपतः ॥ वर्णिनां हि महस्त्रे पुभाग्यवंतो नरोत्तमाः ५०८ स्वर्गादपि समुत्कृष्टमानं दात्मानमीश्वरम् ॥ स्वप्रकाशं समायांति यत यो गुरुवाक्यतः ॥ न हि तं स्वात्मनो बुद्धौ तादात्म्याभेदवर्जिताः ५०९ वेदांतजात्मविज्ञानसुनिश्चितपदार्थकाः ॥ संन्यासयोगतः शुद्धचित्ताः शांत्यादिसंयुताः ॥ यत यो यत्र जीवंतः साक्षान्नैव विजानते ५१० ते मृत्वा घ्नन् लोको गत्वा ब्रह्म समासदा ॥ आत्मविज्ञानसंपन्नाः संस्थिताः परमा मृते ५११

वात्मरूपतः आत्मत्वेन प्राप्ता इति संबंधः ५०८ न केवलं पूर्वं एव प्राप्ताः किं त्विदानीमपि तं ज्ञानसमकालं यतः प्राप्नुवंतीत्याह स्वर्गादिति । स्वर्गात्त्राकपदोक्तात्परमुत्कृष्टं बुद्धिगुहायां स्थितमानंदरूपमीश्वरं यत यस्याग्निनो गुरुवाक्यदक्षिंतं विशंति ये तु देहादौ तादात्म्याभिमानेनाभेददृष्टिरदितास्त्यागहीना इति यावत् तेन विशंतीत्यर्थः ५०९ ननु केपांचि यतीनामपीह ब्रह्मसाक्षात्कारो न भवतीति व्यभिचारेण त्यागस्य कथं हेतुत्वमिति चेन्न प्रतिबंधविशेषेण विलंबेनैव पश्यन् लोके तं प्राप्य वश्यं तलाभादित्याह वेदांतेति । वेदांतवाक्येभ्यो जातेनात्मविचारेण निश्चितैतत्त्वं पदार्थं यिं स्तेतथा संन्यासेन योगेन चित्तवृत्तिनिरोधेन च शुद्धधियः शमादिसंपन्नं वादेवं विद्यायेत यः प्रतिबंधविशेषादिह जीवनावस्थायां यदि साक्षात्कारं न लभेते तथापि ते ब्रह्मलोके गत्वा ब्रह्मणा हिरण्यगर्भेण सांयं गताः संतः परमेऽमृते मोक्षसाधने ज्ञाने स्थित्वा स्तत्परा भवन्तीति द्वयोरर्थः ५१ । ५११०

ब्रह्मण इति । ब्रह्मणोऽदिरप्यगर्भस्य परपदोक्तस्य वेदांतकाले ब्रह्मणाऽदिरप्यगर्भेण स्वात्मना आत्मतयोपासितेन सह ते सर्वे मुच्यन्ते तत्र हेतुतया महावाक्यार्थमाशात्कारं परामृतपदोक्तमभिनयति अमृतादि
त्यादिना विशेषणेन । जीवस्वरूपेऽनुगतोपादानंदः सर्वांतरतयावस्थितः श्रुतावमृतपदोक्तस्तमादायानंदरूपं तत्पदार्थमात्मना एकेयनगत्वामायादिसकलबंधहीनाभवतीत्यर्थः ५१२ एतच्चत्वात्रजन्म
निसाक्षात्कारार्थयत्नशैथिल्येन कार्ययतस्तत्र ब्रह्मगत्वाप्यपमेव साक्षात्कारोपाय इत्यर्थपरतया दहमित्यादिमंत्रं प्रयोजयति अत्यल्प इति चतुर्भिः । यदि देशरीररूपमेकादशद्वारं पूर्वं विश्वकर्मणोऽश्रेण नि
मित्तं तत्र यद्दृश्यकमलमत्यल्पमदुष्टमणिमाणात्वात्तदात्मरूपस्य ब्रह्मणो वेदमभूतं तस्मिन् हृदा काशसंज्ञः अणोरणीयानति सूक्ष्मः परमेश्वरो वर्तते तं साक्षात्कृत्यैव यतीनां मोसद्विप्रयाणां संवेद्यः ५१३ । ५१४
५१५ फलितमाह अत्रापीति । अत्रास्मिन् ह्येकेन ब्रह्मलोके वा आत्मज्ञानादेव मोक्ष इति यदा सिद्धं तर्हि हेतुतयः अत्रैव सा आत्मा ज्ञेयः बहंतरायकब्रह्मलोकाशयानशैथिल्यं युक्तमित्यर्थः ५१६ आत्मसाक्षा
त्काराय प्रणवाल्बनेन योगविद्यतं मंत्रं पठति यो वेदादाविति ५१७ अस्वार्थमाह स्वस्मिन्निति त्रिभिः । स्वस्मिन्नात्मतत्त्वे जयपरान्तरमयति क्रीडयतीति न्युत्पत्त्या स्वरपदेन प्रणव उक्त इत्यर्थः ५१८

ब्रह्मगोदेहपतिथ ब्रह्मणा स्वात्मना सह ॥ अमृता जीव आनंदादानंदात्मानमात्मना ॥ गत्वामायादिनिर्मुक्ता मुच्यन्ते सर्व एव ते ५१२ अत्यल्पे हृदयां भोजे स्वांगुष्ठेन
समे सदा ॥ विषापेपरमे वेदमभूते स्वात्मस्वरूपिणः ५१३ पुर एकादशद्वारे विहिते विश्वकर्मणा ॥ अणोरणीयांस्तस्यां तर्तते तयः पुमान्परः ५१४ आनंदात्मा ह
दाकाशः स्वप्रभो दुःखवर्जितः ॥ साक्षात्कृत्यैव तं तत्र ब्रह्मलोके यथा भुवि ॥ यतयः परिमुच्यन्ते नान्यथा तेऽपि कर्हि चित् ५१५ अत्रापि च तत्रायं स ज्ञेयो यतयः सदा ॥
अत्रैव च ततो ज्ञेयः स्वात्मनः श्रेममिच्छता ५१६ यो वेदादौ स्वरः प्रोक्तो वेदांते च प्रतिष्ठितः ॥ तस्य प्रकृतिलीनस्य यः परः समेश्वरः ५१७ स्वस्मिन् रमयति स्वस्य
जयशीलान् महात्मनः ॥ ओंकारः स्वर एतस्मादुच्यते वेदवादिभिः ५१८ निश्चलं न भवेच्चित्तं यदात्मश्रवणे नृणाम् ॥ ओंकारेण सदा ते पामात्मज्ञानं श्रुतिर्जगौ ५१९
उच्चारितो यमोंकारः कारणेन त्रलीयते ॥ तस्मात्परं चित्तं यदात्मज्ञानं विजायते ५२० अणोरणीयान् हृदये पुरुषो योऽत्र कीर्तितः ॥ सहस्रमस्तकः सोऽयं महतोऽपि महा
न्यतः ५२१ सर्वदेहैर्द्रियप्राणैः सर्वेषां सुखदुःखदः ॥ विश्वरूपः स्वयं ज्योतिर्नारायण इतीरितः ५२२ मायानारेति संप्रोक्ता तत्कार्यं नारजं तथा ॥ तत्रा
यं वर्तते यस्मात्तेन नारायणः स्मृतः ५२३

यस्य महावाक्यश्रवणमात्रेणात्मसाक्षात्कारो न भवति तत्प्रणवाल्बनेन स भवतीत्यस्मिन्नर्थे श्रुतिजातं मानमित्याह निश्चलमिति । श्रुतिस्तत्समूहः ५१९ प्रणवाल्बनेन ध्यानमभिनयति उच्चारि
त इति । अयं वेदस्याद्यतयोः पाठयः प्रणव उच्चारितः सन्त्यावस्थायां यत्र कारणे पराल्पेयलीयते तस्मात्परं चिद्रूपं शुद्धं चित्तं यतोऽप्यायतः स्वरूपसाक्षात्कारो भवतीत्यर्थः ५२० सहस्रेत्यादिग्रंथार्थमाह
अणोरित्यादिना । योऽयं सर्वदेहद्वयसंनिहितः पुरुषः अणोरणीयान्ति युक्तः समहतोऽपि महीयां ग्वोध्यः यतः सहस्रमसंख्यानां निमस्तकानि यस्य स तथाभूतः तत्र हेतुः सर्वेत्यादिः । सर्वेदेहाद्रिद्रियाणि
प्राणाश्च यस्य स तथा सर्वेषां क्रमिणां सुखस्य शोषदोक्तस्य तदुपलक्षितदुःखस्य च प्रापकः सर्वांतर्यामी सर्वफलप्रदश्चेति यावत् विश्वरूपः स्वयं ज्योतिरेव देवपदोक्तोऽवश्यमाणाभिन्न्युत्पत्तिभिर्नारायणपदो
क्तश्चेति द्वयोरर्थः ५२१ । ५२२ नारायणपदस्य एकादशान्युत्पत्तीर्दर्शयंस्तत्रायामाह मायेति । नयति सन्निधिमात्रेण प्रवर्तयतीति नारिश्वात्मा पुरुषस्तस्य दृश्येन संबन्धिनी मायानाराजोक्ता अजा
दित्वाद्यात् तस्यामायायाः कार्यसूक्ष्ममपंचरूपं तथा उक्तं न्युत्पत्त्या नारामित्युक्तं तत्र माया तत्कार्यरूपयोर्नारपदार्थयो रूपाधिभूतयो र्यतोऽयमेति विवक्षितयावर्तते न च्यादित्वाद्वाच्यः सर्वेश्वररूपोऽदिरप्यगर्भ
रूपो वानारायण इत्युक्त इत्यर्थः ५२३

विराडावपरांक्षितीपांयुत्पत्तिमाह आपइति । प्रथमनरेणमृष्टागर्भोदकंज्ञाआपोनाराइतिप्रोक्तास्तायतेविराडुपस्यभगवतआधारःअयनंभवेतिनेवासनथा ५२४ तृतीयामाह अपामिति । प्रथमवापदपूर्वाव्यदिशितं भूमेर्नौकासमायाआधारभूतायाआपोनरस्रष्टाएवतासांसूत्रभूतमाणरूपेणविधारकत्वाद्वास्तथा नाराणामयनंविधृतिर्येनेतिव्युत्पत्तेरितिभावः ५२५ चतुर्थीमाह स्थूलेति । अथवास्थूलसूक्ष्मपंचमहाभूतशरीरकोविराट्सूत्रात्मावानरपदेनोक्तस्तस्यनरस्येवंनारमयनंस्थानंयस्मिन्कारणेसतथेत्यर्थः ५२६ पंचमीमाह नराणामिति । अथवानरपदोक्तानांजीवानांप्रतिविंबभूतानांसंबंधिअयनंनिरूपणंयस्माद्विंबभूताद्वयतिसपरमेश्वरस्तेननिमित्तेननारमयनंयतइतिव्युत्पत्त्यानारायणइत्युक्तइत्यर्थः ५२७ षष्ठीमाह पुंसइति । ' अरोऽजिनरेचक्राक्षे'इतिहेमः तथाचपुंसजीवस्यमृगाजिनवत्स्वभावसिद्धाःकामादयोदोषागौण्याअरपदेनोक्तास्तेभ्यःकामादिभ्योऽजातदुःखंतुआरंतस्थाश्रयभूतमज्ञानादिजडजातमारायणमित्युक्तं नवियतेआरायणंयस्मिन्स्वयंप्रकाशानंदरूपेसाक्षिणीतिव्युत्पत्त्याशुद्धात्मानारायणइत्युक्तइतिद्वयोरर्थः ५२८ । ५२९ सप्तम्यष्टमावाह अराइति । अथवासंसाररूपचक्रस्यपंचकेशकर्मविपाकवासनारूपाअरास्तिर्येकाष्ट

आपोनाराइतिप्रोक्ताआपंवैनरस्रनवः ॥ आधारस्ताविराजोयतेननारायणोहिसः ५२४ अपांवायःसमाधारःसूत्ररूपीमहेश्वरः ॥ भूमेराधारभूतानांततो नारायणोथवा ५२५ स्थूलसूक्ष्मवपुर्योयंविराट्सूत्रंचवानरः ॥ महाभूतात्मकस्तस्यहेतुर्नारायणोथवा ५२६ नाराणांवापिजीवानांस्थिरजंगमरूपिणाम् ॥ तादात्म्यादयनंयस्मात्तेननारायणोथवा ५२७ पुंसोनिर्गसिद्धाःस्युःकामकोधादयोह्यराः ॥ आरंतजंभवेदुःखंयत्रतज्जडमुच्यते ५२८ आनंदात्मास्वयंज्योतिर्विपरीतोयतस्ततः ॥ नारायणइतिप्रोक्तएषवावेदवादिभिः ५२९ अराःसंसारचक्रस्यकेशकर्मदिकाःस्मृताः ॥ परिणामेनयस्तेषांमायासाश्रयउच्यते ४३० नारायणस्ततोभिन्नोविकारपरिवर्जितः ॥ परमात्मात्रमायायाआश्रयोवात्रकीर्त्यते ५३१ नरसंबंधिनीनित्यमभीष्टासर्वदेहिनाम् ॥ श्रीरियंसकलानानारूपात्यंतमनोरमा ५३२ सर्वदासुखदापुण्यकारिणांप्राणिनामिह ॥ पापिनांदुःखदातद्वदप्राप्त्यानिर्गमेनच ५३३ स्थितायस्मात्परेपुंसिनिश्चलाततएवसः ॥ नारायणइतिप्रोक्तएषवाब्रह्मवादिभिः ५३४ नरसंबंधिनीवेयंबुद्धिःसर्वशरीरिणाम् ॥ नानार्थदर्शिकातस्याभासकःस्वस्यतेजसा ५३५

रूपाःप्रसिद्धाः पुंस्त्वंतद्यथारथस्याऽरेपुनिमिभिरापितानाभावराअपिताइतिश्रुत्यनुसारात् तेषामरात्मकानांक्लेशादीनांयःपरिणामेनाश्रयःपरिणाम्युपादानमितिवावत् सातद्रूपामायाआरमयनं परिणामेनस्थितिर्यत्राश्रयेइतिव्युत्पत्त्याआरायणइत्युक्ताततःपरिणामिनःकूटस्थत्वेनभिन्नःपरमात्मानारायणइत्युक्तः अथवानार्पांमायारूपायाइदंनारंनारमयनमभ्यासेनस्थितिर्यत्रेतिव्युत्पत्त्यामायायाआश्रयोधिष्ठानभूतःपरमात्मातथोक्तइतिद्वयोरर्थः ५३० । ५३१ लीलाविग्रहरूपानवर्माव्युत्पत्तिमाह नरेतित्रिभिः । प्रथमनरस्यपुरुषविग्रहस्यपरमेश्वरस्यसंबंधिनीलक्ष्मीनारीतिपदेनोक्तातस्याइदंनारंनारमयनंस्थितिरूपंपत्रसतथा श्रियोविशेषणानिस्फुटानि तत्रसकलाकलाभिश्चतुःषष्टिकोशैःसहिता निर्गमोऽपायः इतित्रयाणामर्थः ५३२ । ५३३ । ५३४ प्रत्यमात्मत्वपरां दशमीमाह नरसंबंधिनीवेयमिति । अथवानरस्यदृष्टुर्नार्थदर्शनद्वारत्वेनसंबंधिनीबुद्धिर्नारीत्युक्तातदीयमयनंभानरूपंनिर्वैहंगयतश्चिद्रूपाद्वयतिसनारायणः एकादशीमाह अथवेत्पादिना । अथवायस्माद्विर्भेदविभक्तिसनारायणःआराणांभिन्नसत्ताहानामयनंमवर्तनंपत्रसआरायणस्तद्विभक्त्येतिव्युत्पत्तिसम्यवपादितिभावः ५३५

५३६ तत्र हेतुतया अक्षरत्वादिकमाह अयमेवेति । अक्षरलक्षणपंचमाध्याये गार्ग्यप्रतिपादकत्वमेवोक्तं बोध्यं तथा ये समातनः पुरुषो विश्वरूपोऽपि विश्वतः परः त्रिपादस्यामृतं दिव्यं तिष्ठन् यन्तरादिः पथः ५३७ हरिपदार्थमाह अविद्येति । आदिपदेन कीर्तनादिप्रहः ५३८ पुरुष इति । अयं पुरुषः सर्वात्मकोऽप्यतद्विश्वं तमेवोपजीवाति तत एव सत्तादिकं लभेत तथा अयं विश्वपालकत्वात्पतिरित्युक्तः ५३९ आप्रोतीति । स्वात्मना सदादिरूपेण पतः सर्वं व्याप्नोति तेन निमित्तेनारमसंज्ञः मंगलानामपि तथा त्वप्रयोजकत्वाद्यतः परमकल्याणरूपस्ततः शिव इत्युक्तः यतश्च ब्रह्माहिरण्यगर्भोऽप्यस्यानंदलेशमुपजीवितत आनंद इत्युक्तः ५४० च्युतिरिति । कालमयुक्तो भावानां नाशच्युतिरित्युच्यते सा च्युतिरत्रेश्वरेणास्ति मृत्युभयप्रवर्तनकालकालत्वेन च प्राप्तत्वात् यथा च व्याख्यातपतिरिति 'मृत्युर्थावनि पंचमः ज्ञः कालकालः' इति च तेनाच्युत इत्युक्त इत्यर्थः ५४१ सर्वं निषेत्तत्वादीश्वरसंज्ञः अन्यथा भावलक्षणापगमाभावात् शाश्वतसंज्ञायां बोध्य इत्याह ईश्वर इति ५४२ महाज्ञेयपरायणपदयोरर्थपूर्वोत्तरादीभ्यामाह महद्भिरिति । महद्भिर्भूतमाधिकारिभिः ५४३ ज्योतिषोरिति । अर्चिर्वाग्निज्वाला तत्प्रभृतिजडं ज्योतिः स्वात्मशब्दवाच्यचिदाभासरूपचेतनं ज्योतिरनयोऽरुभयोर्ज्योतिषोरपेक्षया

सत्यज्ञानादिरूपोऽयमानं दात्मा स्वयंप्रभः ॥ नारायणोऽथ वा यस्मादन्यत्किंचिन्न विद्यते ५३६ अयमेव स्वयं ज्योतिरक्षरं परमं पदम् ॥ विश्वतः परमो नित्यो विश्वरूपः सनातनः ५३८ अविद्यासहितान् क्लेशान् पापानि च महान्त्यपि ॥ स्मृत्यादिना हरत्येव यतस्तेन हरिः स्मृतः ५३८ पुरुषो विश्वमेवेदं तं विश्वमुपजीवति ॥ पालयत्ये पानि खिलं विश्वं यस्मात्पतिस्ततः ५३९ आप्रोति च यतः सर्वं स्वात्मना त्माचतेन सः ॥ शिवः परमकल्याणो मंगलानां च मंगलम् ॥ आनंदात्मा यदानंदलेशं ब्रह्मोप जीवति ५४० च्युतिर्विनाश इत्युक्तः कालाद्भवे पुयो भवेत् ॥ अच्युतो मृत्युभयदः कालकालोऽयमीरितः ५४१ ईश्वरो जगतोऽयस्मान्नि यन्ता भगवानयम् ॥ शाश्वत श्रयतो नायमपगच्छति कर्हिचित् ४४२ महद्भिश्च सदैवा यं ज्ञेयो ब्रह्मादिभिः पुमान् ॥ सर्वेषामपि भूतानामेव एव परागतिः ५४३ ज्योतिषोऽर्चिरादेश्वस्वात्मशब्दा भिरप्यच ॥ परमात्मा परं ज्योतिर्ब्रह्मतत्त्वं परं तथा ५४४ ध्याता ध्यानं तथा ध्येयं सर्वं नारायणात्मकम् ॥ यच्च किंचिज्जगत्सर्वं दृश्यते श्रूयतेऽपि वा ५४५ अंतर्बहि श्वतस्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः ॥ अनंतोऽव्ययश्च न्यश्च स्वप्रभः सर्वदर्शनः ५४६ अगाधजलधरेऽस्य संसारस्य जडात्मनः ॥ मायायां कारणेतिष्ठन् मायादिपरिवर्जितः ५४७ एव सर्वगतोऽप्यात्मा हर्देऽप्येत्र लभ्यते ॥ अणीयस्यात्मनो बुद्ध्या ततोऽणुः पूर्वमीरितः ५४८ यथैवाष्टदलं पद्मं सुरक्तं मुकुलीकृतम् ॥ एवं हृदयपद्मं तल्लंघते हृदयस्य के ५४९

अखंडचिद्रूपत्वेनोत्कृष्टत्वात् परमात्मा परं ज्योतिरित्युक्तः अतएव ब्रह्मेति परं तत्त्वमिति चोक्त इत्यर्थः ५४४ सस्य सर्वोऽयमेव श्रूयते मभि नयति ध्यातेति द्वाभ्यां । सर्वदर्शनपदेन कविपदार्थोक्तः स्फुटमन्यत् ५४५ । ५४६ संसाररूपसमुदस्यां ते कारणरूपे स्थित इत्युक्तं सत्समुद्भूतमित्यस्यार्थदर्शयति अगाधेति । संसाररूपकारणे माया रूपे निषेत्तत्वात् तिष्ठन्नपि वस्तुतो मायाविहीन इति संबंधः ५४७ हृदयकमलवर्णनस्य प्रकृतोपयोगमाह एव इति । एष परमात्मा सर्वगतोऽपि हृदयकमलांतर्गततयाऽति सूक्ष्ममा बुद्धौ पलस्यत्वात् तिष्ठति पूर्वमुक्तस्तस्फुटीभावात् हृदयकमलमुच्यते इति भावः ५४८ दहरादिविद्योपयोगिनं हृत्कमलस्वरूपं शास्त्रांतरगुणोपसंहारेण श्रूयते मभि नयति यथैत्येवमभिः । यथा लोकेऽष्टदलं रक्तवर्णं मुकुलीकृतमीषदि कसितं कमलं भवेत् तादृशं हृदयस्य के शिरसि लंघमानं मिदमांतरं कमलं बोध्यमित्यर्थः ५४९

अतिरम्यमिति । कीदृशतत्त्वमणीयं पूर्वादिषुतुर्दिभूमध्येवर्तमानानिर्वचच्छिद्राणिपश्यतथा वितस्तिर्द्वादशांगुलस्तत्परिमितेनाभेरूर्ध्वदेशेस्थितमिति ५५० तेषुच्छिद्रेषुवास्तव्यानिच्छुरा
दीनिमृगपुरुषत्वेनध्येयानांत्याह पूर्वमिति । तथास्पृक्षमलस्यमूलस्थानीयानिष्ठाबोध्या तथाउरसोवहसंसतरदेशमारभ्यगलपर्वतोदेशोभूमित्वेनध्येयइतिद्वयोरर्थः ५५१ । ५५२ ममइति ।
तथेदंहृदयकमलमनोनिवासत्वात्मानसमितिप्रसिद्धं 'समानसीनआत्माजनानाम्' इत्यादिश्रुतिषु मानसेभवइतितदर्थः गलतःगलगतघंटिकाप्रदेशान्निर्गतत्वेननिष्ठयापदोक्तप्रघोवितस्तिमात्रदेशेस्थ
तिरित्यर्थः ५५३ ज्वालेत्याद्यर्थमाह सोमाग्रीति । सोमादिवदतितेजस्विश्वस्यालंबनभूतंचेदंकमलमंतर्वर्त्याकाशद्वारेत्यर्थः 'यावान्वाऽपमाकाशः' इत्यादिश्रुतेः ५५४ विश्वस्येति । यतोवि
श्वस्यायतनंततोल्पमपिमहदितियोगिभिरुक्तम् ५५५ नानेति । पुनःकीदृशं नानारजतादिधातुमपशिलास्थानीयैरस्थिभिर्मांसादिषु कलिष्वेष्टितमिति ५५६ प्राकारेणेति । यथानप्राकारवेष्टित
मासादांतर्गतंरक्षोविहारस्थानभृतसरोभ्येसादृशतत्त्वपद्मस्यहृदिमध्येसुषिरंछिद्रंभवतितदाकारयाधियाआत्मसाक्षात्कारोभवतीतिद्वयोरर्थः ५५७ । ५५८ तत्रहृत्कमलेध्येयस्यविशेषणान्याह

अतिरम्यं हि भूतानां पंचच्छिद्रमधोमुखम् ॥ वितस्तिमात्रतो देशेनाभेरूर्ध्वमवस्थितम् ५५० पूर्वेच्छिद्रंतुच्छुः स्यात्पश्चिमं वागिहोरिता ॥ श्रोत्रं च दक्षिणं छिद्रं
मनउत्तरमीरितम् ५५१ मध्यच्छिद्रंतथाघ्राणं जिह्वामूलंतथास्यच ॥ गलं भूमिरिह प्रोक्ताहुरसंतरतस्तथा ५५२ मनोयोगादिदं नित्यं मानसाख्यं प्रकीर्तितम् ॥
गलतोप्यध एतत्स्याद्वितस्तिपरिमाणतः ५५३ सोमाग्रिर्विनक्षत्रविद्युद्वत्तेजसायुतम् ॥ भाति विश्वस्य कृत्स्नस्य ह्याश्रयो योगिनांसदा ५५४ विश्वस्यायतनं
यस्मात्तस्मादेतन्महत्स्मृतम् ॥ अत्यल्पमपि विद्वद्विर्योगिभिः स्वात्मदर्शिभिः ५५५ नानाधातुशिलाप्रख्यैरस्थिभिर्वपुषि स्थितैः ॥ मांसादिधातुचित्रांगैः सर्व
तः परिवेष्टितम् ५५६ प्राकारेण यथारजःसरः प्रासादं संश्रयम् ॥ तस्यांतःसुषिरं सूक्ष्मं हृदि पद्मस्य वर्तते ५५७ तत्र स्थयाधियायोगादानं दातृमोपलभ्यते ॥
यस्मिन् प्रतिष्ठितं सर्वं रज्ज्वांसर्पादिकं यथा ५५८ मध्ये हृदयपद्मस्य महानग्निः समः पुमान् ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिर्विश्वार्चिर्विश्वतो मुखः ॥ बुद्धयुपाधि समाश्रि
त्य भुंक्ते विषयं सुखम् ५५९ अग्निः प्राणात्मकश्चास्त आहारं विभजन्निव ॥ स्थूलमध्यमसूक्ष्मांशैर्जठरे सर्वं देहिनाम् ५६० तिर्यगूर्ध्वमधश्चैव रश्मयस्तस्य संत
ताः ॥ संतापयति देहं स आपादतलमस्तकम् ॥ क्षुधादिरूपमापन्नो जाठराग्नेस्तु तेजसा ५६१ सत्यज्ञानादिरूपेण यदायनोपलभ्यते ॥ तदामुना प्रकारेण चितनी
योमनीषिभिः ५६२ तस्य मध्ये दीपशिखाहार्दा भोजस्यतिष्ठति ॥ अणीयसीतथैवोर्ध्वं ज्वलंतीनिश्चला सदा ५६३

मध्ये इति । तस्य पद्मस्य मध्ये परमात्मा तिष्ठति कीदृशः मग्न इति ध्यानंदः पुनः कीदृशः अग्निः स्वयं प्रकाशत्वात् विश्वार्चिः विश्वस्मिन् सर्वं स्मिन्नर्चिषा विश्वाभासरूपाय स्य स तथा अतएव विश्वतो
मुखः सर्वतः सज्जितः बुद्धयुपाधिकं जाव रूपेण सर्वं विषयभोक्तवित्यर्थः ५५९ अग्निरिति । पुनः कीदृशः स परमात्मा प्राणात्मको जाठराग्निस्तद्रूपेण आहारं भुक्ता ज्ञादि रं स्थूलमध्यमसूक्ष्मांशैश्चां
देग्यमसिद्धं विभजन् विभागयन् सत्सर्वं जाठरे आस्ते स्थित इत्यर्थः ५६० तिर्यगिति । तस्य परमात्मनो जाठराग्नेर्जाठराग्निरूपस्य रश्मयः क्रिणास्ति र्यगूर्ध्वमधश्चैव रश्मयस्तस्य संतापयता व्याप्ताः संति कीदृ
शरश्मयः क्षुद्रक्षोद्यादिरूपाः ताभिः स जाठराग्निरूपः परमात्मा देहमापादतलमस्तकं संतापयतीति संबन्धः ५६१ एवं ध्यातोऽपि यदिसत्त्वादिरूपेण परमात्मानमादुर्भवतितदाऽमुना वक्ष्यमाणेन म
कारेण ध्येय इत्याह सत्येति ५६२ अमुनेत्युक्तमभिनयति तस्येति त्रिभिः । तस्य हार्दा भोजस्य मध्येऽति सूक्ष्मा ऊर्ध्वदेदीप्यमाना निश्चला च दीपशिखा ध्येयेत्यर्थः ५६३

भा. पु.
॥ २३ ॥

नीलेति । पुनः कीदृशी नीलमेघघटागतविद्युलेखावरीता श्यामाककिंशारवत्तन्वीसूक्ष्मापीतवर्णाणूयमापिभास्वतीप्रभाशालिनीत्यर्थः ५६४ तस्यादीपशिखायामध्येपरमात्मासर्वात्माध्येय
इत्याह मध्येइति । स्वराट्स्वेनवराजमानः ५६५ आदित्योवाइत्यादेः उपतेनमइत्यंतस्यमंत्रवृंदस्वतात्पर्यार्थमाह आदित्यइति । आदित्यइत्यादिमंत्रजातेनप्राणरूपोविराट्पश्यन्पश्येव
रोनानारूपेर्वर्ण्यतेततोयस्वराड्द्वितीयोभवतीत्यर्थः ५६६ सत्यंपरमित्यादेरुपनिषदित्यंतस्यार्थसंक्षिप्याह सत्यंतपइति । सत्यादीनिमानसर्पयताम्येकादशसाधनानिसत्फलकत्वेनस्तुत्वाते
भ्यःसर्वेभ्योहिस्त्वमभवदुक्तुत्त्वोक्तयासंन्यासोविहितः विषयेयंहेस्तुपतेइतिन्यायादितिवाक्यार्थः तत्रप्रजातयःप्रजाः आहिताआधानसंस्कृताअग्रयः मानसंचितगुद्धिः स्फुटमन्य ५६७
संक्षेपेणोक्तस्यव्याख्यानंप्रजापतेरारुणिपृष्टस्यवक्त्ररूपन्यासपूर्वकंश्रुत्यैवकृतंतद्विशदयति सर्वेत्पादिना । अत्रप्रबंधकृताधर्मस्यादाकीर्तनमार्थक्रमानुरोधत्वनम् दमशमीदयारूपत्वेनेकीकृत्यधर्मा
त्पूर्वोपात्तानांतत्पादत्वेनविवक्षितत्वात् पादेभ्योविशेषस्थानीयेभ्यःपूर्वसामान्यात्तन्मोधर्मस्योपन्यसनीयत्वादितिबोध्यम् सर्वेषांपुरुषार्थचतुष्टयस्यतदुपकरणानांचपरमसाधनत्वाद्वर्गःश्रेयस्कर

नीलवोयदमध्यस्थाविद्युलेखेवभास्वरा ॥ नीवारश्चकवत्तन्वीपीताभास्वत्यणूपमा ५६४ मध्येतस्याःशिखायाःसपरमात्माव्यवस्थितः ॥ ब्रह्मायंशिवएवायंहारि
रेपसनातनः ॥ सएवेद्रोक्षंतद्वत्परमंसस्वराट्प्रभुः ५६५ आदित्योवाएषइतिप्रभृतिप्राणईश्वरः ॥ नानारूपःस्वराडेपस्वराडेवचकीर्त्यते ५६६ सत्यंतपोदमःशाति
र्दानंघर्मःप्रजातयः ॥ आहिताअग्निहोत्रंचयज्ञामानसमेवच ॥ एकादशात्रसंस्तुत्यन्यासःश्रुत्याविधीयते ५६७ सर्ववर्णाश्रमाणांस्यात्स्वधर्मःसाधनंपरम् ॥
अर्थेकामेचमोक्षेचतेषामपिचसाधने ५६८ धर्मतःसर्वमेवात्रदुष्करंचप्रासिद्ध्यति ॥ धर्मःसर्वस्यजगतःस्थितिहेतुरुदाहृतः ५६९ धर्मिष्ठमुपसर्पतिप्रजाःसर्वाम
हातरुम् ॥ सुपेव्यंफलपुष्पादिपूर्णमार्गस्थितंयथा ॥ ज्ञानाज्ञानकृतंपापंसर्वधर्माद्विनश्यति ५७० सत्यंतपोदयादानंचतुष्पाद्वर्मईरितः ॥ सर्वैरपिसदासेव्यो
जन्मतोमरणावधि ५७१ सत्यंवाचनिकोघर्मोयथादृष्टार्थवेदनम् ॥ उक्तार्थतश्चाचलनमिदमुक्तंमनीषिभिः ५७२ सत्यवाक्यादिमेसर्वलौकिकवैदिकाअपि ॥ व्य
वहाराःप्रवर्ततेकालांतरफलेष्वपि ५७३ अजातशत्रुप्रमुखाःसत्यवाक्यादिवंगताः ॥ नच्यर्वतेततोद्यापिसत्यवादपरायणाः ५७४ सत्येनवातिवातोयंसूर्यःसत्ये
नरोचते ॥ सत्येनविष्टताभूमिःसर्वसत्येप्रतिष्ठितम् ५७५ शीतवातातपादीनांसहनंश्रुत्पिपासयोः ॥ संकल्पात्तद्विविज्ञेयंतपोत्रान्नादिवर्जितम् ५७६

इत्यर्थः ५६८ धर्मतइति । धर्मोदुष्करमपिसाधयति किंचधर्मःप्रजानांस्थितिहेतुःपालनकरीसत्यमयीभगवतोमूर्तिरुक्ता अतएवधर्मपरंसर्वेआश्रयेतेपथिकाःसत्तकमिव तथार्थधर्मोज्ञात्वाऽ
ज्ञात्वावाकृताभिपापानिहंतीतिद्वयोरर्थः ५६९ । ५७० अस्यधर्मस्यसत्यादयश्चत्वारःपादाःसदासेव्याइत्याह सत्यमिति ५७१ तत्रसत्यलक्षणमाह सत्यमिति । वाचनिकोवागिन्द्रिये
णानुष्ठेयःसत्यरूपोधर्मः तत्स्वरूपंयुयथादृष्टस्यभूतहितस्यकीर्तनंप्रतिज्ञातार्थादचलनंचेत्यर्थः ५७२ अस्यसत्यस्यसर्वव्यवहारनिर्वाहकत्वंप्रसिद्धमित्याह सत्येति । कालांतरफलेष्वपानेपुक्रमं
सुलोकिकान्यवहाराःसत्यापनादयोवैदिकाआत्विज्यादयःप्रवर्ततेइतिप्रसिद्धम् सत्यापनं 'साई' इतिभाषायांलप्यतम् ५७३ तथायुधिष्ठिरादीनांसहारीरस्वर्गमनंतप्रचिरंस्थितिश्चसत्यबलेनैवम
सिद्धेइत्याह अजातेति ५७४ तथासत्यधर्मानुष्ठानबलेनैववाक्यादिवेदानांस्वस्वाधिकारनिर्वाहकत्वंप्रसिद्धमित्याह सत्येनेति ५७५ धर्मस्यद्वितीयपादंतपोवर्णयति शीतेति । संकल्पपूर्वकं
यत्शीतादीनांभुयापिपासयोर्वीरसहनमन्नादिवर्जनंचएतत्तत्तसःस्वरूपंन्यासप्रभृतिभिरुक्तमित्यर्थः ५७६

त फलमाह तपसेति । अयन्पापवन्तः ५७७ सर्वमेवेति । सर्वजगत्कार्यभूतंकारणभूततपसिस्थितम् तथाहि विश्वामित्रो नूतनं जगत्सृष्टवानिति त्रिशंकुपाख्यानेऽत्राप्येवमसिद्धम् सतप-
स्तः साहसर्वमसृजतेति श्रुतिश्च दुर्धर्षतेजस्वि ५७८ तृतीयः पादो दया रूपो दमशमाभ्यां दयाया असाधारणकारणाभ्यां सुखित इत्याह दयेति । यतो दांत्यां शांत्या च विना दयानजायते ततो दयाप्रयो-
जको दमशमो श्रेयःसाधनतपोक्तावित्यर्थः ५७९ तत्र दमलक्षणमाह बाह्येन्द्रियाणामिति । यथा प्रमत्तस्य वृषभस्य बन्धनेन विजयस्तथा यद्विद्रियाणां विजयः स दम उच्यते इत्यर्थः ५८० अस्य फ-
लमाह ब्रह्मचर्येति । तेन दमेन बाह्येन्द्रियनिग्रहं कुर्वतो ब्रह्मचारिणो ब्रह्मलोकं स्वर्गं वा बहवो गता इत्यर्थः ५८१ शमलक्षणमाह शम इति । सर्वविषयाभिलाषान् हित्वा आनन्दरूपात्ममात्राभिलाषः
शम इत्युक्त इत्यर्थः ५८२ अर्घशमः प्रत्याहारफलत्वेन पोषिभिरुक्त इति दर्शयति यथेति । यथा ज्वरादिरोगवशेन विषयेष्विच्छाया अभवः अनुत्थानं तथा विषयदोषदर्शनेन तेष्विच्छाया अजनिरनु-
त्पत्तिर्जाता या इच्छाया यदात्यंतिकं विवर्जनं वा तद्रूपः शम उक्तः तथा चोक्तं योगभाष्ये 'चित्तेकाग्र्यादप्रतिपक्षिरेवेति जैगीषव्य इति' चित्तेकाग्र्यबलेनैन्द्रियाणां विषयेष्वप्रवृत्तिरूपावश्यतेव प्रत्याहा-

तपसामुनयो देवाः स्वर्गमायन्निजेषितम् ॥ सपत्नविजयं तद्दिह लोके च मानवाः ५७७ सर्वमेव जगन्वित्यंतपस्येव प्रतिष्ठितम् ॥ तपसायत एवायं शापानुग्रह लु-
क्ते ॥ तपस्ततोति दुर्धर्षसाधनं पंडितैः स्मृतम् ५७८ दया दांत्या च शांत्या च न विना त्रप्रजायते ॥ यतो दमः शमश्चेति द्वयं साधनमस्मरितम् ५७९ बाह्येन्द्रियाणां
विजयो दम उक्तो मनीषिभिः ॥ वृषभस्य प्रमत्तस्य यथा बंधनतो भवेत् ५८० ब्रह्मचर्यं रतास्तेन बाह्येन्द्रियविनिग्रहम् ॥ कुर्वन्तः स्वर्गमायांति ब्रह्मलोकमथापि न ॥
परित्यज्या खिडं पापं सफलं मरणात्परं ५८१ शम उक्तो भिलाषो यमानं दात्मस्वरूपिणः ॥ हित्वा विषयजान्सर्वान् भिलाषान्सदैव हि ५८२ यथा व्याध्यादिदोषेण
विषयेच्छान जायते ॥ एवं विषयदोषेण विषयेच्छा जनिरनया ॥ सशमः कथ्यते पुंसो विषयेच्छा विवर्जनम् ५८३ अरण्ये शम संपन्नमुनयः स्वार्थसाधकाः ॥ शांत्या
कुर्वन्ति भूतानां शिवं हिंसा विवर्जनम् ॥ स्वर्गचमुनयो यांति कामक्रोधादिवर्जनात् ५८४ कामक्रोधादिसंपन्नः पुमान् शमविवर्जितः ॥ ज्ञानकर्माद्विजयणजयश्च न्यः प्र-
मादवान् ५८५ कर्मणामनसा वाचा कुरुते भूतहिंसनम् ॥ हिंसको निर्दयः को नु पुमान् कुर्याद्दयामयम् ॥ ततः शमदमौ ज्ञेयौ परमं साधनं नृणाम् ५८६ दानं वाच-
स्तथा बुद्धेर्वित्तस्य विविधस्य च ॥ शरीरस्यापि कुत्रापि केचिदिच्छंति पंडिताः ५८७ प्रशंसंति प्रजानित्यं कर्णबल्यादिकानि हि ॥ वदान्यादानतः स्वर्गं वजं
तिसततं नराः ५८८

रफलमिति जैगीषव्यमुनेः सिद्धांत इति तदर्थः ५८३ अस्य शमस्य फलं लोके वेदे च प्रसिद्धमित्याह अरण्य इति । अरण्येऽसहाया अपि मुनयोऽनेन शमेन स्वार्थमनुष्ठितेनापि भूतानां सन्निहितानां व्याघ्रा-
दीनां शांत्याधानेन शिवं हिंसानि वृत्तिरूपं कुर्वन्तः प्रसिद्धाः तथा कामादिजयेन सन्नतिश्च तेषां शास्त्रेषु क्लेप्यर्थः ५८४ अनयोः शमदमयोर्दयाप्रयोजकत्वं व्यतिरेकमुखेनाह कामेति । शमराहित्येन
कामादिमानन्दमराहित्येनैन्द्रियजयश्च यो भवति स शरीरादिभिर्हिंसा कुर्वाण एव प्रसिद्धस्तस्य हिंसकस्य निर्दयत्वमपि प्रसिद्धम् यतो र्यं हिंसको दयायाः संभावनाया अपि न विषयः फलितमाह तत-
इत्यादिनेति द्वयोर्दर्थः ५८५ । ५८६ धर्मचतुर्थपादस्य दानस्य स्वरूपमाह दानमिति । वाक्चतुर्दशविधारूपा दास्यामीत्यादिमतिज्ञापतत्प्रभृतीनां पात्रेषु दानमित्युच्यते तत्र शरीरदानं
कुशचित् शरणागतप्राणादिविषय एवेत्याहुः ५८७ तत्फलं यशः प्रभृति प्रसिद्धमित्याह प्रशंसंतीति । कर्णत्वग्दानाद्भ्रूल्लिखिलोक्तीदानात् आदिभ्यश्च शिबिप्रभृतीनां ग्रहः वदाभ्याः प्रदातारः ५८८

यज्ञादिति । दक्षिणाआत्मारूपस्यतथाभूतेनदानेनैवपूर्णताप्रसिद्धा तथादातासर्वभूतेःपितृवदाश्रयणीयोभवतीति ५८९ दानतद्विति । दानेनवैरिणोपिवशेभवंति अनएवउपायज्ञःसामदानभेदंदानां बलाबलविचारकःकुशलएतान्वैरिणोदानेनैवनिहतंतिजयतीत्यर्थः तथादानस्यसर्वजगत्स्थितिहेतुत्वंप्रसिद्धं'देवान्भावयतानेनतेदेवाभावयंतुवः'इतिभगवद्गीतादिषु ५९० अयंसत्पादिपादचतुष्टयवा न्धर्मःसर्वसाधारणत्वाद्गुणाश्रमावस्थादिसापेक्षत्वाभावेनाभ्याहृतत्वाच्चादौनिर्दिष्टइत्याह चतुष्टयादिति । 'पंचवर्षोध्रुवःसिद्धःकपोतोदानतस्तथा । निदर्शनेतोधर्मस्यनरपेक्ष्यपरीक्षितुं' ५९१ प्रजाति पदोक्तस्यसप्तमस्यापकृष्टव्योतकंसापेक्षत्वंदर्शयति गृहस्थत्वमितिद्वाभ्यां । प्रजाजनिहिंदृष्टस्थत्वंयोवनावस्थांचापेक्ष्येवमनुजादीनांभवतितद्व्यतिरेकेप्रजापतेरपिप्रजोत्पादनेऽशक्तत्वादितिद्वयोरर्थः ५९२ । ५९३ संततेःफलंसांसारिकंमुखमेवेत्याह प्रजावानितिद्वाभ्यां स्पष्टं ५९४ संसारस्येति । तस्मात्कीर्त्यादिहेतुत्वदर्शनात्प्रजाःसंततयःसंसारसंबंधिनिमुखएवकारणतयोक्ताः मोक्षरूपनिष्का

यज्ञाःसंपूर्णतांयातिदानतोदक्षिणात्मनः ॥ दातारंसर्वभूतानिश्रयंतिपितरंयथा ५८९ दानतोवैरिणोपिस्युर्मित्राण्येवनसंशयः ॥ दानेनहिनिहत्येतानुपायज्ञो नरोभुवि ॥ दानेसर्वमिदंविश्वंप्रतितिष्ठतिसर्वदा ५९० चतुष्टयादेषधर्मःस्यात्सर्वेषामिहदेहिनाम् ॥ नवर्णमाश्रमवापिनवयोवाप्यपेक्षते ५९१ गृहस्थत्वंवयश्चा पितृपेक्ष्येवप्रजाजनिः ॥ मनुजानांभवत्यत्रसर्वेषामपिदेहिनाम् ५९२ कःकुमारःपुमानत्रजाययाविवर्जितः ॥ उत्पादयेत्प्रजाधीमानुसुकोपिप्रजापतिः ५९३ प्रजावान्कीर्तिमाप्नोतिसुखंवैरिजयंतथा ॥ पितृणामनृणोभूत्वास्वर्गंयातिमृतःपुनः ५९४ संसारस्यसुखेतस्मात्प्रजाःकारणमीरिताः ॥ मोक्षाख्येप्रायशोविघ्नः कथितःपंडितैरयम् ५९५ प्रजानांमोक्षहेतुत्वंकेचिदिच्छंतिबालिशाः ॥ उपपत्तिभिर्मातत्रप्राहुःकामज्वरातुराः ५९६ आरुरुक्षुर्यथालोकेप्रासादंसतभूमिकम् ॥ निःश्रेणिकंसमासाद्यशनेःप्रासादमस्तकम् ॥ ब्रजेत्सोपानपंतौचपदंन्यस्यक्रमात्पुमान् ५९७ एवंधर्मस्तथाचार्यःकामोमोक्षश्चकीर्तितः ॥ चतुर्विधःपुमर्थोयमु पर्युपरिसंस्थितः ५९८ धर्मार्थमवाप्नोतिपुमांल्लोकद्वयेपिहि ॥ अर्थतश्चतथाकामंकामान्मोक्षंचधीधनः ५९९ दरिद्रेदुःखसंपन्नंपापिनंप्रवदंत्यतः ॥ श्रीमंतं सुखसंपन्नंपुण्यात्मानंचलौकिकाः ६०० धर्मोत्रद्विविधःप्रोक्तोदृष्टादृष्टफलोद्गभिः ॥ यदिदृष्टफलोनायंकल्प्योऽदृष्टफलस्तदा ६०१ पापिनामपिसोयंस्यज न्मांतरकृतोयतः ॥ दृश्यंतेसुखिनःकार्यंनविनाकारणंभवेत् ६०२

मतालभ्येसुखत्वयंप्रजाहोविघ्नउक्तः रागोत्पादकत्वात् पृथुसदृशीसंततिमभिमेत्याह प्रायशइत्यादि ५९५ अत्ररागिणांमंतपरिहारायानुवदति प्रजानामितित्रयसंज्ञताल्लोकेः । केचिद्बालिशा अतस्त्वविदःकामज्वरवेगेनप्रलपंतःसंततेमोक्षहेतुतामाहुस्तत्रमोक्षहेतुत्वेऽस्मांवक्ष्यमाणान्युक्तिचाहुरिति ५९६ तत्रविषयभोगेनकामंक्षपयित्वैवमोक्षइतिवक्तुंदृष्टांतउच्यते आरुरुक्षुरिति । यथेचप्रा सादशिवराटोहणसोपानद्वारिवसोपानारोहणमपिदंडाख्यतदवयवकमेणैवेत्यर्थः ५९७ एवंधर्मादियुरुषार्थचतुष्टयमभ्येउत्तरस्यप्राप्तिःपूर्वपूर्वप्राप्तिंविनानभवतीत्याहुः एवमिति ५९८ क्रममेवस्फुट यति धर्मादिति । अर्थभोगसाधनजातं ५९९ तत्रधर्मस्यफलमर्थएवेत्युच्यते दरिद्रमितिचतुर्भिः । अतोऽर्थोभावस्यधर्माभावप्रयुक्तत्वाद्लौकिकादरिद्रंपापिनेवदंतिश्रीमंतंपुण्यात्मानमिति ६०० ननुकेषांचित्श्रीमतामिहजन्मनिपुण्यानुष्ठानेनदृश्यतेतत्कथंतेपापुण्यात्मतयान्यवहारइतिचेत्कार्यद्वाराकारणानुमानादित्याह धर्मइति । धर्मोद्विविधः दृष्टफलकोऽदृष्टफलकश्च तत्रायदेहिकफलमुद्दि श्यविहितःकारीपादिहोद्वितीयोऽजन्मांतरभाविफलस्तत्रप्रथमाभावेद्वितीयःपापपरेष्वपिसुखदर्शनावनुमेयः पतस्तेषांपिनःसुखिनोजाताः नहिकार्यंविषयसुखंकारणधर्मंविनासंभवतीतिद्वयोरर्थः २

पुण्यात्मन इति । ततो दुःखस्य पापफलत्वनिश्चयात् पुण्यात्मन इह जन्मनि पुण्यानुष्ठानपरं स्यादिति दुःखं निजं जन्मांतरं पापमनुभवेयमिति फलितमाह सुखमिति । वैषयिकमिति शेषः ६०३ अथार्थ
 स्य विषयभोग एव फलमिति दर्शयति सुखं वैषयिकमिदं विना । प्रजाः संततीः गृहस्थत्ववाङ्गृहस्थत्वेन प्रसिद्धिं तस्यापि धर्मात्मनोऽपि स्फुटमभ्यत् ६०४ । ६०५ अन्ननार्यादिकमिति । अन्नमृ
 तिभोगस्य धर्मनिर्धनस्य विषयमानमपि यतः सुखं न भवति ततोऽर्थः कामसुखनिदानमित्यर्थः ६०६ निर्धनस्य विषयसुखासंभवमेव स्फुटयति अर्थहीनमिति त्रिभिः । सुता अपि त्यजतीति ६०७ निर्धन
 मिति । एते वांधवा मित्राद्या इतरे मानवाश्च अवजानेति नाद्रियंते ६०८ कुलमिति । शववत् शव इव ६०९, एतरेकमुक्ताऽवयमाह धनीति स्पष्टं ६१० तत्राप्यर्थस्य विशेषिकं फलं स्त्रीमुखमेवेत्यनु
 वदति अर्थतइति । ततोऽर्थदयं कामो नारीसंभोगात्मको जायतइति ६११ किंच ब्रह्मचर्यादेव मोक्षाधिकारी कश्चिन्न संभवति सर्वस्य जगतः कामोऽप्यसत्त्वादित्यनुवदति जातइति त्रिभिः । अप्रसंसारे सावि

पुण्यात्मनस्तथैवैतत्पापं जन्मांतरस्थितम् ॥ ऊहनीयं यतो दुःखं न विना तेन संभवेत् ॥ सुखं धर्मात्ततो नित्यं जायते सर्वदेहिनाम् ६०३ सुखं वैषयिकं नार्थविना क
 स्यापि संभवेत् ॥ धर्मात्मापि विना नारीं स्त्रीसुखं नाधिगच्छति ६०४ न प्रजान गृहस्थत्ववाङ्गुलं केऽपि कर्हि चित् ॥ अन्नं विना न तस्यापि क्षुधा शांतिं प्रयाति हि ६०५
 अन्ननार्यादिकं सर्वसुखदं विद्यते न हि ॥ निर्धनस्य ततो नित्यमर्थः कामस्य कारणम् ६०६ अर्थहीनं पतिनारीत्यजेदपि पतिव्रता ॥ ॥ पितरं प्राणतः स्निग्धमर्थहीनं
 सुता अपि ६०७ निर्धनं सर्वेषु तैश्च मृतं पुरतः स्थितम् ॥ अवजानेति मित्राद्या मानवा धनगर्विताः ६०८ कुलं शीलं तथा विद्यागुणानां विधा अपि ॥ निर्धन
 स्य न कार्ययशसं ते शववस्थिताः ६०९ धनीभोगान्समाप्नोति धनी स्वर्गं च गच्छति ॥ विपुलं च तथा कीर्तिं गुणान्नां विधानपि ६१० अर्थतस्तत एवायं कामो भो
 गाभिधो नृणाम् ॥ जायते तत्र विशेषेण नारीसंभोगसंभवः ३११ जातः पुमान् कामो यं कोऽपि नास्ति जगत्रये ॥ सुखेच्छा काम उद्दिष्टः कस्य सा त्रन विद्यते ६१२ वृद्धो
 बालो युवावापि पुमान्वाप्यथवा पशुः ॥ स्त्रीवान् पुंसकं वापि जगमं स्थावरं तथा ६१३ सर्वैः प्रदृश्यते नित्यं कामुकं निखिलं जगत् ॥ ततो विरक्तिः कस्य स्यात् सुखभोगं
 विना त्रनु ६१४ रागाभावो विरक्तिः स्यान्न रागस्य जनिं विना ॥ उत्पन्नो त्रकथं रागस्तद्रोगमनवाप्यसः ॥ विनश्यति यथा लोके क्षुधानां विना क्वचित् ६१५ अपि
 रागो त्रमं जातो विषयावाप्तिवर्जितः ॥ जननीमिव संरुध्य शिशुश्चित्तं व्यवस्थितः ६१६ तस्मिन् सति नयात्येव चित्ते त्रविषयांतरम् ॥ मुमुक्षा कुत एवैषा दूरापा
 स्ता भविष्यति ६१७

पपसुखेच्छा कस्य नास्ति यतो वृद्धादिरूपस्य सर्वस्य जगतः कामुकत्वं सर्वानुभवसिद्धमिति फलितमाह ततइति । नुइति वितर्कं ६१२ । ६१३ । ६१४ वितर्कमेवाभिनयति रागाभावइति । रागस्या
 भावोऽध्वंसस्तद्रूपा विरक्तिः किं रागोऽपि विना भवति तद्रूपस्योवा नायः प्रतियोगिनेऽध्वंसकारणात्वेन प्रतियोगिजनिं विनाऽध्वंसासंभवात् नांत्यइत्याह उत्पन्नइत्यादिना । यथा उत्पन्ना क्षुधा अन्नला
 भेनैव शांतिं तथारागोऽपि विषयभोगो नैवेत्यर्थः तथा च ब्रह्मचारिणां विरक्तयसंभवाः मोक्षीयमो न युक्तइति भावः ६१५ ननु जातमपि विषयरागं विषयदोषदर्शनेन निरुद्धं विरक्तिर्मुमुक्षा च भविष्यती
 त्याऽं कथमेवं संभवतीत्याह अपिरागइति । उदितो रागोऽप्यवद्विषयं न भवेतावद्भोजनं पुनरभिवचिंतनं निरुद्धं वा त्रिषु तस्मिन्नेकविषयरागे चित्तमंतरमिव विषयांतरं प्रवेशाई तथा चालो
 किं के मोक्षेच्छा सुतरां दुर्लभेति द्वयोरर्थः ६१६ । १६७

अत्रष्टांतमाह मदेति । मदेनभिन्नः करटोगंडस्थलं पश्यसन्थावष्टिहायनो युवाश्चमजो यथाऽरण्यान्यामहारण्यस्य सूक्ष्मे पुटुलैर्भेषुमागैषु विषयपरस्तामरण्यानां द्वारदेशे निरुद्धचित्तप्रसंगे शेषपरम्यप
तिवभ्रातीत्यर्थः ६१८ दाष्टीति के योजयति एवमिति । एवंविषयविशेषागरूपोगजश्चित्तरूपेनेस्थितः कथंमोक्षविषयकरागस्यावकाशदः स्यादित्यर्थः ६१९ उक्तैर्भेषुमुत्पद्यमानैर्लोकिकविषयराग
स्थलौकिकविषयांतरागमप्रत्यपि प्रतिबंधकत्वावणादौ हृष्टमित्याह अपिसीतेति षट्ठुर्भिः । सीतायांसमाविद्धः प्रयोजितोरागो येन सतथाभूतोरावणस्त्रिलोकीवर्तिपदार्थांतरं कामितवानिति द्वयोः
संबंधः ६२० । ६२१ अत्रदमयंत्यप्युदाहरणं यथास्वयं वरागता इन्द्रादयो नलं विहाय न वृता इत्याह नलेति ६२२ एकविषयरागेण विषयांतरविमुखाः शतशोऽतीतादिकालेषु प्रसिद्धा इत्याह एवमभ्ये
पीति । नगमिष्यंति न भजिष्यंति ६२३ यदि कश्चित्प्रथमं मोक्ष एव रागवान् नृत्पात्संन्यासाधिकारी स्यादिति चेन्न न्यायविरुद्धेना संबंधादित्याह अत्रापीति । येषामत्रलौकिके मुखान्तरे मुखविशेषास्ते
नास्ति तेषां प्रथममेवालौकिके मोक्षसंज्ञे पुत्रे साकं स्यादित्यर्थः यो हिलौकिकं मुखं संप्रगजानीयात्सत्स्वर्गमुखमिव मोक्षमुखमपि कामयेतेति संभवति इच्छापादप्रतावच्छेदकप्रकारज्ञानजन्यत्वात्

मदप्रभिन्नकरटः कुंजरः षष्टिहायनः ॥ अरण्यान्यायथैष सूक्ष्ममार्गप्रचारकः ॥ निरुध्यद्वारतस्तिष्ठन्प्रवेशं न प्रयच्छति ६१८ एवंविषयसंभोगरागश्चित्तवनेस्थि
तः ॥ कथं रागांतरस्यायं प्रवेशं दातुमर्हति ६१९ अपिसीतासमाविद्धरागो योषिद्वग्नस्थितः ॥ मंदोदरीपतिः श्रीमान् रावणो लोकरावणः ६२० त्रैलोक्येश्वर्यमतु
लं वंधुमंडलमंडितम् ॥ चकमेन कथं नाम पुमानन्यः सुखांतरम् ६२१ नलसंलग्नहृदयादमयंती प्रसंगतः ॥ शक्रादीनपि संप्राप्ता न्नवेपुरतः स्थितान् ६२२ एवम
न्येपि बहवो रागां प्रधिषणाजनाः ॥ नगमिष्यंति नोयांति न याता विषयांतरम् ६२३ अत्रापि विद्यते नैव शक्तिर्येषां सुखांतरे ॥ अलौकिके कथं मोक्षे शक्तिस्तेषां भवि
ष्यति ६२४ ततो मोक्षं पुमान्निवगच्छेत्कामान् हृदि स्थितान् ॥ अनवाप्यापि धीमान्यो मंदधीः किंपुनर्जनः ६२५ अनधीत्यद्विजो वेदाननुत्पाद्यतथा सुतान् ॥ अ
निष्ठाचैव यज्ञैश्च मोक्षमिच्छन् व्रजत्यधः ६२६ एवं मनुरपि प्राह प्रथमो यः शरीरिणाम् ॥ इंदरागस्य प्राहात्प्यंजानानः सर्ववित्पुमान् ६२७ ततः सर्वोपभोगेन क्षीणे रा
गे च सर्वतः ॥ विरक्तो मोक्षमार्गाय मनः कुशीतपंडितः ६२८ इत्यादिवहुशो मंदाः सर्वदा भोगलालसाः ॥ जल्पंतितद्वचः कोत्र गृहीयात्पंडितः पुमान् ६२९ सुखेषु पुण्य
स्य हेतुत्वं दुःखेषु पापस्य चेरितम् ॥ एतत्तथेति को नाम नेतीदं भाषते पुमान् ६३० अर्थस्य सुखहेतुत्वं यदुक्तं तद्वैवहि ॥ अर्थहीनाश्च सुखिनो दृश्यंते बहवो यतः ॥
अर्थिनो दुःखिनश्चैव लोकेशतसहस्रशः ६३१ अर्थविनापि भोगाप्तिर्ननुप्यादेर्मयेरिता ॥ याज्ञवल्क्यस्य भैत्रेय्याः संवादे पूर्वमेव ते ६३२

नाप्यथेति भावः ६२४ तस्माद्बुद्धिमानपि सर्वाकामान् पूरयित्वैव मोक्षाय यतेतेत्याह तत इति । धीमानपि हृदि स्थितकामान् अनवाप्यापूरयित्वा मोक्षं मोक्षश्रमसंन्यासंगच्छेदित्यर्थः ६२५ अत्रमनु
वाक्यं पठति अनधीत्येति । स्पष्टम् ६२६ एवमिति । यः सर्वशरीरी प्रथम इत्यादिवाक्योक्तप्रजापतिरूपः सर्वज्ञश्चमसिद्धः स मनु रिवर्माणितरागप्रभावं ज्ञानं पूर्वं लोकां प्राहेत्यर्थः ६२७ फलितमाह
तत इति ६२८ एतन्मंदमतं परिहरति इत्यादीत्यादिना त्रैवर्णिकानधीतांस्तान्मित्यतः पूर्वतनेन प्रमेयेन । एवंविधं वाक्यजातं येमंदावदंतिते पंडिते रूपे स्याएव तद्वाक्ये संप्रतिकरणं विद्वत्सु न संभाव्यते इत्यर्थः
६२९ तत्रयत्तेः सुखदुःखेति पुण्यपापयोर्हेतुत्वमुक्तं तत्रनेति न कुर्मः किंतु तदंशमंगी कुर्म इत्याह सुख इति ६३० यत्त्वर्थस्य सुखहेतुत्वमुक्तं तद्विचारोद्वेगपरीत्याद्यायुक्तमित्याह अर्थस्तेति ६३१ अर्थवि
ना भोगाभ्युदाहरणं सप्तमाध्याये अपि विचरिषीनाये भ्रमरा इत्यादिना प्रपञ्चितमित्याह अर्थविनेति ६३२

अर्थानामर्जनेदुःखमित्यादिजानतां सुधिषामतेऽर्थादुःखदा एव ये तु पंडितानां रूपमाकारं धारयंति तेषां सुखदा इत्यपि त्वएव जानंति त्वयाह प्रसिद्धा इति ६३३ यच्च दरिद्रं ध्वाद्यस्त्यजंतीत्युक्तं तदपि
 शिष्टवृत्तापरिज्ञानविलसितमित्याह ध्वाद्यदिति ६३४ यच्च सुखेच्छाशालित्वेन सर्वजगतः कामुकत्वमुक्तं तदप्युक्तम् कामुकत्वस्य जिह्वोपस्थपरेष्वेव लोके प्रसिद्धत्वादित्याह सुखेच्छेति ।
 तथेव सर्वभूतसंबन्धिन्येव सा सुखेच्छा यत्किंचित्तुच्छमिति द्वयोः संबन्धः ६३५ । ६३६ राग इति । यच्चोक्तमेकस्मिन् विषये जाताराम इतरविषयगोचरं रागं निरुंभ्यात्प्रतिवध्नीयादित्येतदस्माकं प्रति
 कूलं न भवति मोक्षविषयकारागेतररागमतिबंधस्यास्मादिदृष्टत्वादित्यर्थः ६३७ यच्चानधीत्येवादि कं मनुवाक्यमुपन्यस्तं तदपि न हि निंदा निंदितां मवर्ततेऽपि तु विषयं स्तोतुमिति न्यायेनाज्ञापनं प्रति कर्मप्रशं
 सापरमित्येव युक्तमित्याह मनोरिति । अमुना वादिना यामनोरुक्तिः समुक्ता उपन्यस्ता सामोक्षनिंदापरानभवतीत्येवांगीकारणं शोभनं युक्तमित्यर्थः ६३८ तदनुकूलं विषयबाधकं तर्कमभिनयति
 मोक्ष इति । यदि मोक्षार्थप्रवृत्तिर्मनोरनिष्टा भविष्यत्तदामनुस्मृतिप्रवृत्त्यापेक्षायमसनावदिष्यत् न च तस्मिन् भ्रमादयो दोषाः संभावनीयाः यद्वै किंच न मनुस्वरदत्तं पजमित्यादि श्रुतिपुप्रसि
 द्धसावैश्यादिमाहात्म्यस्य तदयोमादिति भावार्थः ६३९ सत्यं मोक्षो मनोरिष्टः परं त्वेभ्यो वेदाध्ययनादिभ्यो नैतत्त्वेनैवेति रूपनापिन युक्तेत्याह आनंतर्पमिति । युतयानुसारेण मनुवाक्ये विचारिते

प्रसिद्धा विदुषां यस्मादर्थदुःखस्य हेतुः ॥ तेष्वः कथं सुखं नाम भवेत्पंडितरूपिणाम् ३३ ध्वाद्यदयो दरिद्रस्य विमुखाः स्युरितीरितम् ॥ यत्तत्काचित्कमेतत्स्या
 दतः सर्वत्र नैव तत् ३४ सुखेच्छा सर्वभूतानामीरिताया तथैव सा ॥ तावता कामुं केन जगदेतद्विष्यति ३५ कामुको विषयासक्तः पुमानलोके समीरितः ॥ न सुखे
 च्छुस्ततो न्योयस्ततो यत्किंचिदीरितम् ३६ राग एकत्र संजातो निरुंध्याद्विषयांतरे ॥ रागमस्माकमेतच्च नानिष्टं मोक्षरागिणाम् ३७ मनोरुक्तिः समुक्ता यामोक्ष
 निंदा परामुना ॥ न सामोक्षस्य निंदायां प्रवृत्तेति ह शोभनम् ३८ मोक्षो मनोरनिष्टश्चेष्टाध्याये कथं हिंसः ॥ मोक्षधर्मवदेत्प्राज्ञो मनुः सर्वार्थदर्शकः ३९ आनंतर्प
 च तस्यैभ्यो नैष्टुत्तयावलोकिते ॥ अनेकशतशाखानां भेदेर्नानाविधानिमान् ॥ ब्रह्मायुरपि विद्वान्नः कोधीयात्तजगत्रये ६४० पुत्राणां च बहुत्वं स्यात्त्रिपुत्रैकं परंत
 तः ॥ अनंतेषु द्वयं चैतत्तत्तत्कथं कर्तुं न मानवैः ४१ एवं यज्ञेषु विज्ञेया यद्बहु संख्या सदैव सा ॥ अशक्यं विदधच्छास्त्रमशास्त्रं तत्प्रजायते ४२ त्रिपुत्राश्च त्रियज्ञाश्च स्वशा
 खाध्यायिनोपि च ॥ मोक्षस्येच्छामकुर्वाणा दृश्यंते बहवो द्विजाः ४३

सतितस्य मोक्षो यमस्य एभ्यो वेदाध्ययनादिभ्य आनंतर्पमिति मितिसिद्धयतीत्यर्थः तत्र हेतुतथा बहुवेदाध्ययनादीनामशक्यत्वमाह अनेकेत्यादिना । ब्रह्मवृद्धत्वायुष्यस्य तथा विधोपि कश्चिलो
 कीवासीनो धिकारिणामप्यतमो नानाशाखाभिन्नावहून्वेदान्धेनं शक्तो भवेदित्यर्थः ६४० तथा पुत्रेषु बहुत्वमप्यशक्यं कर्तुमिति याह पुत्राणामिति । कपिजलाधिकरणेति त्वरूपं बहुत्वं प्रथमोप
 स्थितपरित्यागानर्हत्वादियुक्तिभिः सिद्धांतयोक्तम् चतुष्टादिभेदेरनंतेषु बहुत्वेनैव तत्तत्पुत्रपक्षतपोक्तं तद्वदत्र पुत्राणां बहुत्वं त्रिपुत्रैव सन्नं स्यादथवा तत्तत्स्वित्वात्परं वर्तमानेषु चतुष्टादिष्वनंतेषु भे
 वे पुष्पक्रमस्य तत्तत्पुत्राणां देवद्वहृत्प्रकारद्वयमपि दृष्टादृष्टसाम्यधीनत्वात्मानवैः स्वातंत्र्येण कर्तुं मशक्यमित्यर्थः ६४१ एवमिति । तथा यज्ञैरिति यज्ञभाना बहुत्वसंख्यापिसां त्रित्वरूपा चतुष्टादिरूपा
 वा एवं मानवैः स्वातंत्र्येण कर्तुं मशक्यं वसदाप्रसिद्धा एतादृशा शक्यार्थविधाने शास्त्रस्याननुष्ठापकः क्वलक्षणामाप्तापत्तिरित्यर्थः तदुक्तं 'प्रवृत्तिर्वानिष्टा नित्येन कृतकेन वा । पुंसां येनोपादिश्यते तच्छा
 स्त्रमभिधीयते' इत्यादि ४२ ननु बहुवेदाध्ययनादिष्वपूर्वविधिर्मनोर्नाभिप्रेतः किंतु वेदपदेन स्वशाखातदवयवाभिप्रायेण बहुवचनं चाभिप्रेत्य वेदाध्ययनादीनामव्यव्यतिरेकसिद्धकारगतामनुना नृशने
 इत्याशंक्याव्यव्यभिचारेण कारणत्वात् संभवादनवादीनयुक्त इत्याह त्रिपुत्राश्चेति । यदि त्रिपुत्रत्वादीनां मोक्षेच्छां प्रतिकारणत्वं स्यात्तर्हि त्रिपुत्रत्वादिशालिनो मोक्षपरा एव दृश्येन् ननु तथा दृश्यंते किं
 नु बहवः संसारसक्तामोक्षविगृह्णा एव दृश्यंते इत्यर्थः ६४३

अस्तुतर्हि नियमविधिः परिसंख्याविधिर्मानुना विवक्षित इत्यपि न शक्यं मोक्षसौंदर्यज्ञानोत्थिताया मोक्षेच्छाया व्यावर्तयितुं शक्यत्वादित्याह नियम इति । नियमपरिसंख्यात्मकमेतद्विधेः प्रकार
द्वयमपि न संभवति तयोः फलस्य मोक्षेच्छा व्यावर्तनस्याशक्यत्वात् यत इह मोक्षसौंदर्यज्ञानेन भवतीति जायमाना मिच्छां को वारयेदित्यर्थः ६४४ तत्र नियमविधिभिर्नीयतद्वेयध्वमाह एतन्नियमिति ।
एतद्वेदाध्ययनप्रियुत्तत्वं त्रियुत्तत्वात्मकं त्रयकृत्वैव मोक्षमिच्छेत् एतस्मात्पूर्वप्रसक्तां मोक्षेच्छां निरुद्ध्य एतदेव कुर्यादितियावत् एवमाकारो नियमस्तदोपपद्येत यदीच्छायां पुरुषस्य स्वातंत्र्यं स्यात् साह
च्छात्वशक्यात्वात् तद्विधानां भवतिततोऽपि नियमो न्यर्थ इत्यर्थः ६४५ परिसंख्याविधिभिर्नीयतद्रूपणं स्फुटयति एतन्नयं चेति त्रिभिः । द्वयोर्युगपत्प्रसक्तविशेषावृत्तिपरो विधिः परिसंख्येयस्युच्यते
तथा चात्र एतद्रूपं त्रयं एकाकोटिः मोक्षेच्छा च द्वितीया कोटिः एव विधिरूपं युक्तं कोटिद्वयं यदा पुरुषे प्राप्नोति तदा एतन्नयमेव कुर्यादित्येवं वाक्यविपरिणामेन मोक्षेच्छायाः परित्यागो वारणं क्रियते तदापि
रिसंख्या भवतीत्यर्थः ६४६ एवमिति । एवं परिसंख्याविधित्वेन मोक्षेच्छा वारणे कृते सति मोक्षोपादेयोऽग्राह्यः पुं प्रयत्नानुद्देश्य इति यावत् तथा विधयः स्यात् यत्र पक्षे रूपं सौंदर्यज्ञाने इच्छायां निरो
द्धमशक्यत्वेन व्याघातरूपं पूर्वमुक्तमेव तदेतदपरिसंख्याविधिपरत्वं क्वाप्रत्ययं प्रयुजानस्वमनोरनिष्टमपि भवतीत्यर्थः ६४७ मनोरनिष्टत्वमेव स्फुटयति क्वाप्रत्ययस्येति । यदि मोक्षेच्छा व्यावर्त्या स्या
त्तदा वेदाध्ययनादिकृत्वमोक्षमिच्छेदित्येवं ततो वेदाध्ययनादिभ्यः परत्वं कथमुच्येत तथा च क्वाप्रत्ययस्य वैषम्यं कुर्वती परिसंख्याऽयुक्तेत्यर्थः ६४८ तस्मादिदं नुवाक्यं कर्म प्रशंसामात्रपरत्वादर्थ

नियम परिसंख्यावा द्वयमेतन्न संभवेत् ॥ अशक्यत्वादिहेच्छां को भवतीति निवारयेत् ६४४ एतन्नयं पुरामर्त्यः कृत्वैवेच्छेन्न चान्यथा ॥ नियमो मम शक्येयर्थे व्यर्थ ए
व प्रजायते ६४५ एतन्नयं च मोक्षेच्छा स्वरूपेण द्वयं यदा ॥ तदेच्छायाः परित्यागात् परिसंख्या प्रसज्यते ६४६ एवं मोक्षोपादेयः सर्वदैव भविष्यति ॥ तत्रोक्तं दू
षणं पूर्वमनिष्टं च मनोरपि ६४७ क्वाप्रत्ययस्यैवैवार्थं परिसंख्या करोति हि ॥ व्यावर्त्यायाः कथं तु स्यादिच्छायाः परता ततः ६४८ इच्छन्पतति चैवैतत्प्रत्यक्षं नै
व दृश्यते ॥ अर्थवादस्ततो ह्येष विध्यर्थः संभवाद्वेत् ७४९ अनिच्छानविधेया त्रयो मोक्षस्याभाव रूपतः ॥ अभावो न हि केनापि कर्तुं शक्यः पुरास्थितः ६५० ब्रह्म
त्यादिवन्नायं मोक्षः शास्त्रे निर्दिष्ट इति ॥ ध्वंसोऽपि च ततो नायमिच्छायाः प्रविधीयते ६५१

वा दरूपमिच्छा इच्छति । यो वेदाध्ययनादिभ्यः पूर्वमोक्षमिच्छति स पतति अथोपपद्यते इत्येतदनेन वाक्येनोक्तं नैव भवति वाचितमिति यावत् यतः प्रत्यक्षं श्रुतिवाक्यं 'यद्विद्वत्प्राप्तमस्यैव प्रमत्तं'
इत्यादि 'तद्वेत् पूर्वविद्वांस आहुः क्रिमर्थाय मध्येष्यामहे' इत्यादिकं दृश्यते इति पूर्वोद्देशे योजना ततो वाधितार्थत्वेन विधियोग्यस्यार्थस्यासंभवादिदं वाक्यमर्थवादमात्रं भवेदिति ६४९ नन्वत्र निर्दार्थवा
देनेच्छानिवेयः सूच्यते निवेयवाक्ये पुनः प्राभाकरैर्न कलंजं भस्येदित्यस्य कलंजमक्षणाभावविषयकं कार्यमिति वीरमभिलषद्भिर्भावो विधेयतयांगीक्रियेत तथा त्रिकं स्यादित्याशंका वारयति अनिच्छेति ।
मोक्षस्याभिच्छा इच्छाया अभावो न त्रिष्वेयानविधेयः कुतः अभाव रूपतः भावो वा त्वर्थस्तद्विज्ञत्वात् भावत्वे एव लिङ्ग्यविधिसंबंधयोग्य इति भावः यदितुदग्राजुहोतीत्यादौ धात्वर्थसंबन्धे प्रामा
वायंताभावान्योन्याभावानविधेयाः पूर्वमेव सिद्धत्वादित्याह अभावो न हीति ६५० ननु क्षेमसाधारणकारणतामभ्युपेत्य मोक्षेच्छा प्रागभावः कर्तव्यः संरक्ष्य इति यावत् इत्येवं बोधो भविष्यतीति चे
त्स्यादिव यदि ब्रह्म इत्यादि वन्मोक्षेच्छा निषिद्धा स्यात् ततः तथा दृश्यते प्रत्युत क्षणमेकं कतु क्षणस्येत्यादि श्रुतिभिर्मोक्षेच्छा प्रशस्यते इत्याह ब्रह्मेति । तत इच्छायाः क्षणभंगुरत्वेन स्वतः सिद्धत्वादेव तदिच्छा ध्वंसो
पि न विधेय इति द्वितीयदलार्थः ६५१

त्रिंशमोक्षेच्छार्थस्यविधानेन्यथैर्मोक्षसौंदर्यस्यलोकवेदप्रसिद्धस्यज्ञानेनपुनरिच्छोत्थानस्यावश्यकत्वादित्याह विहितोपीति । ध्वंसइत्यनुपगमः ६५२ किमर्थतादृमनुनातदिच्छानिन्यतइतिचेद
 शास्त्रप्रतिकर्मविधानुमित्याह कर्मणामिति । ततइच्छाभावस्यविषयर्हेत्वतुसंसारसत्त्वानां कर्माधिकारितामालोच्येषामोक्षेच्छानिदाद्वारिकाकर्मस्तुतिरेवमनुनाक्रियेतइत्यर्थः ६५३ किंचमोक्षे
 च्छानिपेक्षेमनोस्वत्पर्ययनभवतीत्येतन्मनुवाक्यादेवापत्तीत्याह सर्वेतिद्व्याभ्यां । यथात्मवाजीअंतःकरणमुद्बन्धेस्तत्कर्मकारीवेदांतवाक्येरात्मनःकारणतयासर्वशानुगमंसर्वभूतानामात्मनिकल्पि
 तत्वंषसंपश्यतिसव्याराज्यंगच्छतीत्यर्थकंवाक्यंद्वादशाध्यायेकथयंस्तयधिकारिणंमोक्षकामं कथंमोक्षेच्छातोवारयेदितिद्वयोरर्थः ६५४ । ६५५ फलितमाह ततइति । नहिनिदेतिन्यायेनपट्वचःकर्म
 स्तत्त्वकंप्रनोरभिप्रेतंतदेवमोक्षनिपेयायोपन्यसद्भिर्वालिशत्वंस्वस्याविष्कृतंमनोरभिप्रायाज्ञानादित्यर्थः ६५६ यद्यतैरुक्तंसर्वविषयभोगेनैवमोक्षाहोभवतीतितद्वयति सर्वेत्यादिना । कामाग्रिजुंभि
 तंकाग्रिप्रतारपकृतधातुनैपम्यप्रयुक्तप्रलापरूपमित्यर्थः ६५७ तत्रसहस्रस्रोवेदांतानांशास्त्राणांचमोक्षपराणामप्रामाण्यापत्तिःस्यात्तदर्थस्यमुक्तिरूपस्यासंभवादित्याह सर्वेषामिति । इहसर्वविषयेषु

विहितोपिमेवार्थःपुनरिच्छाजनौष्ठणाम् ॥ निसर्गसुंदरेमोक्षेप्रसिद्धेलोकवेदयोः ६५२ कर्मणांस्तुतिरेवैषाक्रियतेमनुनाततः ॥ संसाररागिणांवीक्ष्यकर्मणोत्रा
 धिकारिताम् ६५३ सर्वभूतेषुचात्मानंसर्वभूतानिचात्मनि ॥ पश्यन्नात्मतयाजीवःस्वाराज्यमधिगच्छति ६५४ एवंवदन्मनुर्धोमान्वेदांताथविशारदः ॥ सर्व
 ज्ञोमोक्षकामंतंकथमेषानिवारयेत् ६५५ ततोमनोरभिप्रायमज्ञात्वावालिशैरिह ॥ उदाहृतंवचःकर्मस्तावकंन्यायसंयुतम् ६५६ सर्वभोगोपलाभेनवैराग्यंसमुपा
 गतः ॥ मुक्तिमेतीतियत्प्रोक्तंतनुकामाग्रिजुंभितम् ६५७ सर्वेषांविषयाणांचेष्टाभान्मुक्तिर्नृणामिह ॥ विरक्तयाजायतेतेनभवेन्मुक्तेरसंभवः ६५८ अनंतभेदसं
 भिन्नाजीवानांयोनयःस्मृताः ॥ तत्रापिशतधाभेदोवर्ततेवांतरस्त्वह ६५९ एकैकस्याःशरीरस्यव्यक्तेःसंतिसहस्रशः ॥ विषयाःसंख्ययाशून्यास्तान्कथंसमुपाव
 जेत ६६० अपिमोक्षंयियासुःमनुपुमात्ररकमावजेत् ॥ नरकेपियतःसंतिविषयाबहुभेदिनः ६६१ अपिस्वर्गादिसंस्थानाविषयादुर्लभाहिये ॥ सर्वेतेकेनलभ्याः
 स्युर्यज्ञानामयुतैरपि ६६२ हिरण्यगर्भसंप्राप्तौभोगःकोपिनशिष्यते ॥ यस्मादस्मान्नकोप्यन्योभोग्योर्थोनेनदृश्यते ६६३ हिरण्यगर्भसंप्राप्तिर्दुर्लभाप्रथमंत्वि
 ह ॥ साधनैर्विविधैःसत्यांचास्यानास्तिप्रयोजनम् ६६४

विरक्तयातेनोक्तार्थमीकारेणमुक्तेरसंभवःस्यादिति ६५८ असंभवमेवस्फुटयति अनेतेत्यादिना । जंतूनांयोनयस्तावदनेतास्तासांयोनीनांप्रत्येकंन्यक्तयःसुतरामनेताःप्रत्येकंन्यक्तीनामपिरुचिभेदे
 नविषयाःसुतमामनेतास्तेषांस्त्रेपांमानुषदेहेलामोऽसंभवीतिद्वयोरर्थः ६५९ । ६६० किंचयथाकंठकभक्षणास्वादपूजातावेवलभ्यस्तथासर्वविषयलाभार्थेनारक्योनिस्वीकारापत्तिःसर्वलोकभ्रा
 णापत्तिश्चस्यादिष्ट्याह अपिमोक्षमिति । स्पष्टद्वयं ६६१ । ६६२ ननुहिरण्यगर्भलोकप्राप्तिसंपादनेनसर्वविषयभोगंसंपादयिष्यामइतिशंके हिरण्येति । यतोऽस्मादेनंहिरण्यगर्भभावंप्राप्यकोपि
 भोग्यःपदार्थोऽनेनाधिकारिणास्वस्माद्विज्ञानदृश्यतेइत्युच्यतेऽर्थः ६६३ एतांशंकांदोषद्वयेनपरिहरति हिरण्यगर्भसंप्राप्तिर्दुर्लभेति । संभावितबहुविप्रकत्वेनदुर्लभत्रप्रलोकपतीक्षयाहिकसुकरप्रो
 क्षयत्नपरित्यागेनोपहास्यत्वमेकोदोषः ब्रह्मलोकप्राप्तानांमोक्षस्यानंतरीयकत्वेनमोक्षशास्त्रस्यतदधिकारिकत्ववर्णनेननेत्रप्रयोजनत्वलक्षणामप्रामाण्यापादनंदितीयोदोषइतिभावः ६६४

किंचभोगेनकामोपशमयेवतिपादपंतिहेतिहासादिविद्विद्रूपहास्यादिसूत्रयन्त्रिहिहासादिवाञ्छानुसारेणभोगेनकामोपशमाभावमाह नचकामहतित्रिभिः । निगदत्याग्यान्त्रयम् ६६५ । ६६६
६६७ ततइति । यतोभोगाभ्यासेनकामोवर्द्धतेततोभोगोविरामस्यहेतुर्नभवतिकिंतुरामस्यैवेति ६६८ फलितमाह ततोर्थतइति । एवंसतिपत्कामुकैरित्युक्तं इति किं अर्थस्यफलंभोगस्तस्यफलंवेरा
ग्यद्वारामोक्षइति तत्स्वप्नसिद्ध्यास्वकीयव्यामोहानुसार्यवोक्तंननुप्रमाणानुसारीत्यर्थः ६६९ कस्तर्हिरामोपशमोपायइत्याकांक्षायांपूर्वमपंचितंदोषदर्शनमेवेत्याह उपायस्त्वेकइति ६७० यद्यपि
विषयदोषदर्शनंप्रथमाध्यायेचतुर्थ्याध्यायेचमपंचितं तथापिमुबोधापुनरुच्यतेइत्याह दोषेति ६७१ विषयइति । सर्वगःसर्वलोकेषुभवःसर्वःसमस्तविधोविषयःअनात्मानिस्तत्त्वोन्श्वरोविनाशीदुः
स्वोदकंउत्तरकालेदुःस्वरूपेणपरिणामीपरावीनश्चभवतीत्यर्थः ६७२ सर्वपदद्वयार्थमेवस्फुटयति नरकइति । नरकादौदारादिमयुक्तोविषयभोगःसमइत्यभिमानमात्रेणभेदः ६०३ तदर्थशरीरसाम्य

नचकामस्तुसंभोगाद्विनश्यतिकदाचन ॥ किंतुसंभोगतोभूयःपूर्वस्मादधिकोभवेत् ६६५ नजातुकामःकामानामुपभोगेनशाम्यति ॥ हविपाठ्यवर्मेवभूयए
वाभिवर्द्धते ६६६ यत्पृथिव्यांत्रीहियंवच्चस्तिवसुकिंचन ॥ एकस्यापिनपर्याप्तंतृप्त्यैपुंसोत्रकामिनः ६७७ ततोविषयसंभोगेनविगमस्यकारणम् ॥ किंतुरा
गस्यसततंसर्वेषामिहदेहिनाम् ६६८ ततोर्थतोभवेत्कामःकामान्मोक्षइतीरितम् ॥ कामुकैरर्थलुब्धैश्चस्वप्नसिद्धयैवसर्वथा ६६९ उपायस्त्वेकएवात्रशांत्यैराग
स्यविद्यते ॥ सर्वेषांदेहिनांतस्माद्विषयेदोषदर्शनम् ६७० दोषद्विष्टवहुधावर्णितातेपुरामया ॥ ऐतरेयादिविज्ञानेसंवादेप्यधिकारिणाम् ॥ संक्षेपतस्त्विमां
भूयःगृण्वक्ष्यामि ते पुना ६७१ विषयःसर्वएवायमनात्मानश्चरस्तथा ॥ दुःखोदकःपारतंत्र्यग्रस्तस्तिष्ठतिसर्वगः ६७२ नरकेब्रह्मलोकेवाशुनिवापरमेष्ठिनि ॥
समोदारादिसंभूतोविनाहंतांमनोगतां ६७३ पंचभूतात्मकोयद्ब्रह्मावासाःशुनोभुवि ॥ ब्रह्मलोकेपितद्वत्सब्रह्मणोव्यक्तजन्मनः ६७४ जन्ममृत्युशुनोयद्ब्रह्मपुं
सःपरस्यच ॥ सशरीरोयथादुःखीश्वातथाप्रथमःपुमान् ७५ तस्मादित्यादिमनसाविचिंत्यबहुधातुगान् ॥ वांतवद्विविधान्भोगांस्त्यजंतिब्रह्मवादिनः ७६ ततः
प्रजननंनेतदुपायोब्रह्मबोधने ॥ किंतुपुत्रादिलाभार्थकामुकस्येहकीर्तितम् ६७७ सत्यादयोभवंत्यत्रब्रह्मज्ञानस्यसाधनम् ॥ यथाप्रजननंलोकेसुखपुत्रादिसाधनम्
६७८ अपिचैतत्स्वतःसिद्धमाहारादिसमंसदा ॥ पश्वादीनांकथंनामवदेत्कार्यश्रुतिस्त्वदम् ६७९

माह पंचेति ६७४ सर्वानर्थसाम्यमाह जन्मेति । परमप्रथमशब्दौहिरण्यगर्भपरौ ६७५ विषयाणांदोषमपत्वंशिष्टपवृत्त्यास्फुटयति तस्मादित्यादीति । तस्माद्विषयाणांनिःसारत्वादेवब्रह्मविदइत्या
दिवाणितविधेबहुदोषजातंमनसाविचिंत्यविविधान्भोगांस्त्यजंति कीदृशान्भोगान् धातुमान्धातवःपृथिव्यादिलोकास्तद्गतान् धानूरसादौश्लेष्मादौभ्वादिश्रावविकारयोः । महाभूतेषुलोकेषुशब्दादावि
द्रियेस्थितिर्देहः ६७६ परमंफलितमाह ततःप्रजननमिति । ततोरागप्रचयेहेतुत्वेनसंसारपयोजकत्वादितत्प्रजननमपत्योत्पादनंयद्यपिब्रह्मबोधस्योपाधोन्यभवतितथापिइहब्रह्मबोधनसाधनगणे
कामुकस्यसकामस्याभ्युदयार्थकीर्तितमिति ६७७ अस्यप्रकरणउपयोगस्तुदृष्टांतसंगत्येतिदर्शयति सत्पादयइति । यथाप्रजननंलौकिकसुखसाधनंतथासत्यादयोब्रह्मबोधसाधनभूताइतिसंगतिरि
त्यर्थः ६७८ किंचास्मिन्प्रजननेशास्त्रेणलोकानांप्रवर्तनमयुक्तंरागतएवभोजननिद्रादिवत्प्राप्तत्वादित्याह अपिचैतदिति । एवंप्रजननं सिद्धंपातम् ६७९

ननुनिःश्रेयससाधनानां मध्ये रागप्राप्तस्य कीर्तनमयुक्तमित्यस्वरसात्पक्षांतरमाह अथवेति । अथवाहर्दप्रजननपदकार्यविधेयप्रतिपादकमस्तु विधेयगणप्रतिपादकश्रुत्यंतर्गतत्वात् कीदृशप्रजननपदं प्रवचनपदस्यार्थमध्यापनरूपविभ्रतमकृतोपयोगाभाभिधानं नचापमर्थोऽयुक्तः लोकतावंशोद्धिधाविद्ययाजन्मनाचेत्यादिलोकप्रसिद्धितोत्पत्त्यादित्यर्थः तथाचहेमः 'प्रजननं प्रगते योनि जन्मनोः' इति तत्रप्रगतपदस्यप्रकृष्टगतज्ञानमिति न्युत्पत्त्याध्यापनसामर्थ्यमर्थइति ६८० नवध्यापनपरत्वमप्ययुक्तं जीविकार्थत्वेन याजनप्रतिग्रहवद्वाङ्मणं प्रतिवाक्यांतरेः प्राप्तत्वादिति शंकेते यद्यपीति । समर्थेने तथापीति । भवेदेवांशकापयस्यः पनमेवविधीयेततत्तुनविधीयते वेदांतस्यवेदसिद्धांतस्याद्वैतात्मतत्त्वस्यवैयर्थ्येन प्रकरणे असंगतत्वात् किंतुततः प्रकरणानुरीवाध्यापनफलभूतं श्रुत्यर्थवधारणरूपं श्रवणमेवलक्षणया एतत्प्रजननपदोक्तं भविष्यतीत्यर्थः ६८१ यदाऽपमर्थो विवक्षितस्तदा प्रजननस्य सापेक्षत्वं वयः प्रभृतिपुण्यदुक्तं तत्परित्यज्य संन्यासस्यैषत्वं संन्यासपश्रवणं कुर्यादित्यादि वचनसिद्धं वर्णनीयमित्याह । अस्मिन्निति अस्मिन्प्रजननस्य श्रवणरूपत्वात्मात्मकेपक्षे ६८२ दद्यादिसापेक्षत्वं तु आहितादिपदोदितेषु त्रिपुण्योऽयमिति दर्शयति त्रैवर्णिकमिति । अग्रयः अग्निहोत्रं यज्ञाश्च एतदुपपन्नं कर्तुं अथप्यनदारसंबद्धान् विपक्षत्रिपदेऽपान् स्वाधिकारितपासमाकांक्षते इति अत्र किंप्रमाणमित्यत आह अत्रेतदित्यादि । अत्र उक्तार्थे वैदिकं वाक्यजातं वक्ष्यमाणमर्थत उपन्यस्य

अथवास्तुश्रुतिप्रोक्तकार्यप्रजननं त्विदम् ॥ अत्र प्रवचनस्यार्थविभ्रलब्धंचलोकतः ६८० यद्यप्यध्यापनं प्राप्तं तस्यार्थब्राह्मणस्य हि ॥ तथापि न विधेयंतदत्र वेदां तवोधने ॥ श्रवणंतत एवैतत्पारिशेष्याद्भविष्यति ६८१ अस्मिन्पक्षे वयः स्यादिनापेक्ष्यं केनचित्काचित् ॥ किंतु संन्यास एवैकः शांत्यादिगुणसंयुतः ॥ विवेकि नो विरक्तस्य मुमुक्षोरप्यपेक्ष्यते ६८२ त्रैवर्णिकानधीतांस्तान् कृतदारानपेक्षते ॥ अग्न्यादित्रयमत्रैतद्वक्ष्यमाणं हि वैदिकम् ६८३ जातपुत्रः कृष्णकेशस्त्रिवर्णी दोषवर्जितः ॥ विद्वान्सामर्थ्यसंयुक्त आदधीतविधानतः ॥ अग्नीन्पंचापि च ग्रीन्वाश्रौतान्कर्मप्रमाधकान् ६८४ जाययैवतुसंयोगादेकमग्निं च केचन ॥ स्मार्तं वदंति मुनयस्तेषां शक्तेरभावात् ६८५ अग्निभिः कर्मिणः स्वर्गं व्रजंति ज्ञानिनोपि च ॥ ब्रह्मलोकं तथा कीर्तिं सर्वलोकद्वयेपि च ६८७ अग्निहोत्राभिधं कर्मसायं प्रातरुदाहृतम् ॥ अग्न्याश्रयं विरागेण विना त्रमरणावधि ६८७

नानमानमिति शेषः ६८३ तत्राग्नीनां तत्सापेक्षत्वादिति प्रतिपादकं वाक्यजातमर्थतः संगृह्यत सफलस्वरूपमाह जातेति त्रिभिः । जातपुत्रकृष्णकेशपदाभ्यां त्रिशद्वर्णरूपः कालोलक्ष्यते दोषाश्रयत्वात् एतद्वर्जितः विद्वान्कर्मोपयोगिर्मन्त्रादिधेता सामर्थ्यकर्मोपयोगिद्रव्यसंपदादिरूपंत्युक्तं त्रैवर्णिकः पंचदक्षिणाग्निमार्हपत्याहवनीयसंन्याससंज्ञान् ग्रीन्वाहवनीयांता नैव यथाशास्त्रमादधीत आधानाख्यकर्मणा उत्पादयेत् कीदृशनेतानग्रीन् श्रुतिविहितान् श्रौतकर्मणां साधकांश्चेत्यर्थः ६८४ जाययैवेति । केचनार्थवर्णिका एकमग्निमेकं विंशजं श्रौतं वदंति तस्याधानं जायायाः संयोगविवाहकालमारभ्येवेनेह कर्मिति प्रथमद्वयार्थः तेषां श्रौतानामग्रीनामाधानशक्त्यभावे नुस्मार्तमोपासनाख्यमेकमग्निमादधेति तत्प्रसूत्रकारावदंत्यर्थः ६८५ तत्फलमाह अग्निभिरिति । उक्ताग्निभिः केवलकर्मोपुष्टानेन स्वर्गो भवति ज्ञानिनामुपासनासमुचितकर्मपराणान् ब्रह्मलोको भवति लोकद्वये कीर्तिं श्रुतेषामित्यर्थः ६८६ अथाग्निहोत्रस्वरूपं सफलं वर्णयति अग्नीति । सायंप्रातः कालयोक्तं प्राप्तिविधिवदाहनिपक्षपरूपमग्निहोत्राख्यं कर्म पावजीवनमनुष्ठेयमुक्तं यदि वेरापंतं न्यासाधिकारप्रयोजनं न जायेत तदेत्यर्थः अत्राग्न्याश्रयमिति विशेषणेनाग्निपूक्तसापेक्षत्वं त्रिपि संवद्धचोहनि सूचितम् ६८७

आ. पु.

॥ २८ ॥

अस्य फलं प्रपंचयति गृहस्थानामित्यादिना । सनातनसाधनानि कंडनादीनि संतितदुत्थपापस्यैस्पर्शाभावोऽग्निहोत्रस्यैकफलमित्यसंबंधः । तत्र कंडनी उल्लखली दलनी विदारणसाधनम् । पेयणी पेयणसाधनं शिलोपलादि स्फुटमन्यत् । यद्यपि मन्वादिभिर्दलनी साक्षात् कृता तथापि 'पंचसना गृहस्थस्य बुद्धीपेष्ण्युपस्करः ॥ कंडनी चोदकुंभश्च द्वाचनेयास्तु वाद्यन्' इति मनुवाक्ये उपस्करपदे न गृहोपकरणत्वरूपेण प्रदर्शिता । एतेस्तु उदकुंभस्योपलक्ष्यत्वमभिप्रेत्य स्फुटं हिंसास्थानत्वेन दलन्येवोक्तेष्वभिरोधः ६८८ मनुक्तं विश्वतर्पणजपधर्मलाभरूपफलं दर्शयति अग्राविनि । ह्वाहृतिरग्निद्वारादित्यंगत्वावृष्ट्यादि परिणामेन प्रजाततिहेतुर्भवतीत्येवमग्निहोत्री पुमान् विश्वकारणमुक्त इत्यर्थः ६८९ तथा अग्निहोत्री देवानां मातृसम उक्त इत्याह देवानामिति मातृसमत्वं प्रतिपादकं वाक्यमर्थतः पठति यथेहेति ६९० अग्निहोत्रस्य दण्डफलं कीर्तिदं पूर्णमासादिपक्षाधिकारश्चेत्येवैरूपं बोध्यमित्याह अग्निहोत्री जननीति ६९१ आमुष्मिकं तदाह माकमिति । परमनंतरं विद्वानुपासकश्चेदिति शेषः दशमेयज्ञरूपसाधने तदेव फलं बोध्यं प्रधानं उक्तमित्याह यज्ञेपीति ६९२ एकादशमानसाख्यं साधनं वक्तुमवतारयति साधनमिति । एतदुक्तं दशविधं साधनं तथावश्यमांसेन्यास

गृहस्थानां एहेनित्यं सूनाः पंचवसंति हि ॥ कंडनी दलनी बुद्धीपेष्णी मार्जनी तथा ॥ आभिः कृतस्य पापस्य स्पर्शो नैवाग्निहोत्रिणः ६८८ अग्नौ प्रास्ताहुतिः सम्यगादित्यमुपतिष्ठते ॥ आदित्याज्जायते वृष्टिर्दृष्टेरन्नंततः प्रजाः ॥ इत्थं विश्वस्य हेतुः स्यादग्निहोत्री पुमानिह ८९ देवानां जननी तुल्यः प्रोक्तो यं वेदवादिभिः ॥ यथेह सुधिता बाला मातरं पर्युगासते ॥ अग्निहोत्रिणमेवं ते देवानां कसमाश्रयाः ६९० अग्निहोत्री जननी कीर्तिधनमप्यधिगच्छति ॥ यज्ञानपिकरोत्येष दशादीन परानपि ९१ नाकंप्रयाति मरणात्परं देवैर्न मस्कृतः ॥ विद्वान्निदिवं गत्वा ब्रह्मलोकं च गच्छति ॥ यज्ञेप्येतत्फलं प्रोक्तं यच्च दाने प्रकीर्तितम् ९२ साधनं सर्वमेवेतद्ध्यमानं च सर्वदा ॥ अपेक्षया भवेद्भूयः कस्यचि किंचिदेवाहि ९३ साधनानि दशैतानित्यागेन सहितान्यपि ॥ एकस्मान्मानसान्नित्यं प्रभवति न चान्यथा ९४ मनस्वी धैर्यसंपन्नः पुमान् पुण्यरतः सदा ॥ अनुतिष्ठति सर्वं तत्रापरो दीनमानसः ९५ मनोमूलमिदं सर्वं लौकिकं वैदिकं तथा ॥ प्रवृत्तं च निवृत्तं च कर्म सिद्धयति देहिनाम् ॥ मानसं तत एवेतदुक्तमेकादशं त्विह ९६ प्रजापतिः पुरा सृष्ट्वा मनसैव जगन्नयम् ॥ पवित्रः प्रथमः पूज्य आसीत् सर्वशरीरिणाम् ९७ प्रजापतिर्यथा तदमुनयो देवता अपि ॥ मनुजाश्चाभवन् सर्वे मानसस्य प्रसादतः ९८ इदं ततो धिकं सर्वसाधनेषु प्रकीर्तितम् ॥ मानसं सर्वभूतानां स्वर्गमोक्षं च गच्छताम् ६९९

रूपं साधनं च कस्यचिदेतद्विज्ञस्य साधनस्य योगात्पूर्वावस्थापेक्षया किंचिद्भूयो धिकं बोधवत्त्वतीत्यर्थः ६९१ किंतिदित्याकांक्षायां मानसपदोक्तं धैर्यशालि मन एवेत्याह साधनानीति । एतानि उक्तानि दशसाधनानित्यागः संन्यासश्चेत्तत्सर्वं साधनजातं मानसाधनफलकमित्यर्थः ६९४ मानसस्य सर्वापचयहेतुत्वमेवाव्यव्यतिरेकाभ्यां स्फुटयति मनस्वीत्यादिना । मनस्वीत्यस्य न्यायारूपानं चैव संपन्न इति तत्र श्रेयः साधनजातम् ६९५ मनोमूलमिति यतः सर्वकार्यजातं लौकिकादिकं मनोऽधीनं ततो मानस एकादशसाधनत्वेनोपन्यासः श्रुत्या कृत इत्यर्थः ६९६ मानसस्य सर्वमूलत्वे उदाहरणं हिरण्यगर्भ एव तावदित्याह प्रजापतिरिति । धैर्यशालि मनः प्रभावादेव हिरण्यगर्भो विश्वं सृजति पवित्रः स्मरणेन पापहंता प्रथमं पूज्यः श्लाघ्य आसीदिति ६९७ प्रजापतिर्यथेति । न केवलं प्रजापतिरेव तावदित्यन्येपि मुनिप्रभृतयो मानसबलादभवन् पवित्राः पूज्याश्चेति वचनविपरिणामेन संबन्धः ६९८ फलितमाह इदमिति । ततो विश्वमूलत्वात् मानसं सर्वतः श्रेष्ठं साधनं स्वर्गादिगंतुमिच्छतामुक्तमित्यर्थः ६९९

अथसंन्यासस्य द्वादशसाधनस्योत्कर्षवधाश्रुतिवर्णयिष्यंस्तद्देवान्स्मृतिप्रसिद्धांस्तावदाह लिङ्गधारणेतिप्रयोदशभिः । संन्यासस्तावद्विधः । दंडादिलिङ्गधारणसहितस्तद्विधश्च तत्रायेविप्रस्यैवाधिकारोऽयमत्रयिपादीनामिदमर्थः ७०० आयवृत्तिः । आयोलिङ्गधारणरूपस्तुद्विविधः त्रिदंड एकदंडश्चेति । तत्रत्रिदंडस्यभेदोऽकुटीचकबहूदकौ । एकदंडस्यहंसपरमहंसारूपावितिद्वयोरर्थः ७०१ । ७०२ तत्रकुटीचकस्याधिकारिणंवर्माश्वदर्शयति पुत्रीतिप्रभिः । स्निग्धःस्नेहवान् मृदुलःस्निग्धसाहिष्णुः स्फुटप्रमथ्यत् ७०३ । ७०४ पुत्रदत्तेति । पुत्रेणदत्तमज्ञानमज्ञादिकंप्रमेसतथा ७०५ बहूदकाधिकारिणमाह विदारइतिद्विधा । योमृतदारःपुनस्तत्संपादनेऽक्षमोऽनुत्सुकःकर्मसुसंन्यासासनादिपुत्रद्वारावाञ्जरायापुत्रादिपुत्रेहहीनोवृद्धदारोवाभवेत्सबहूदकोभवेदितिद्वयोरर्थः ७०६ ७०७ तद्वर्मानाह कर्मबलमिति । शिष्यमैसाक्षधारणार्थं पवित्रकंजलशोधनवत् 'वस्त्रपूतंजलं पिबेत्' इतिवचनात् एताःपंचमात्राउपकरणानिदधानःकीटवन्मंदमंदमृमिपयैटेदन्त्याश्रयतिधर्मान्कुर्यात्

लिङ्गधारणरूपोयंत्यागोब्राह्मणजन्मनः ॥ अलिङ्गःक्षत्रियादेःस्यात्समएवात्रधर्मतः ७०० आयश्चतुर्विधःप्रोक्तोमुनिभिर्वेदवादिभिः ॥ त्रिदंडोद्विविधस्तद्वेदकदंडोपितादृशः ७०१ कुटीचकोबहूदश्चद्वैत्रिदंडौप्रकीर्तितौ ॥ हंसःपरमहंसश्चद्व्युक्तविकदंडिनौ ७०२ पुत्रीगृहीधनीतद्वद्वार्ययाचविवर्जितः ॥ जरसाव्याधिनाचैवयस्तःस्निग्धःसुतादिषु ७०३ भिक्षायाभोजनेतद्वदशकोमृदुलःपुमान् ॥ त्रिदंडधारयेदेषगृहेकृत्वाकुटीमदा ८०४ पुत्रदत्ताशनोनित्यंस्वधर्मपरिपालकः ॥ कुटीचकोभवेद्विषुःप्रणवादिजपेरतः ७०५ विदारोयःपुनर्दारान्संपादयितुमक्षमः ॥ ब्रह्मचर्यरतःकर्मश्रद्धावांश्चजरादिना ७०६ पुत्रादिपुगतस्नेहोवृद्धभार्योथवा स्वयम् ॥ त्रिदंडपरिगृह्यैषभवेद्विप्रोबहूदकः ७०७ कर्मबलं त्रिदंडं च शिष्यपात्रं पवित्रकम् ॥ दधानः पंचमात्रास्ताः कीटवत्पर्यटेयतिः ॥ यातिधर्मान्शेषांस्ताननुतिष्ठेत्सदैवसः ७०८ वैराग्यं परमंप्राप्तोऽर्हपत्कर्मवासनः ॥ यज्ञोपवीतीविशिखःसामगोत्रयथावदुः ७०९ एकदंडधरोनित्यंकीटवत्पर्यटेन्महीम् ॥ प्रणवादिजपेयुक्तोभवेदंसोयतिःस्वयम् ७१० वैराग्यं पगमंप्राप्तइहामुत्रसुखेयदा ॥ आनंदात्मानमेवैकंसंप्रेप्सुर्हृदयेस्थितम् ७११ कर्मसंस्कारश्चन्योयःसभवेत्परमःसदा ॥ हंसोविष्ट्यकरतएकदंडं हि वैणवम् ७१२ एवंचतुर्विधःप्रोक्तश्चतुर्थाश्रमवासिनाम् ॥ न्यासश्चतुर्थस्तत्रापिसर्वोत्कृष्टउदाहृतः ७१३ भूतानांप्राणिनःश्रेष्ठाःप्राणिनांबुद्धिजीविनः ॥ चतुष्पादोबुद्धिमतांचतुष्पात्स्वपिगोणः ७१४ उत्तमागोणेभ्यश्चद्विपदाःसर्वजंतवः ॥ द्विपत्स्वपितथाप्रोक्ताःशूद्रावर्णसमाश्रमाः ७१५ शूद्रेभ्यश्चतथावैश्यैश्चभ्यःक्षत्रवर्णिनः ॥ क्षत्रियेभ्यस्तथाश्रेष्ठब्राह्मणाजन्मनाहिये ७१६

वित्यर्थः 'मात्रापरिच्छेदे' इतिहंसः ७०८ हंससंन्यासस्यतानाह वैराग्यमिति । यःपरमवैराग्यवानपिकर्मसुकिंचित्श्रद्धावान्भवतिसहसोयतिर्भवेत् कीदृशः सामवेदाध्यायिब्रह्मचारिवदिशिस्त्रोयज्ञोपवीतीव स्फुटप्रमथ्यत् ७०९ । ७१० परमहंसस्यतानाह वैराग्यमिति । प्रेप्सुःसाक्षात्किर्तुःकर्मवासनाहीनश्चयःसक्रेणदंडंवेणवंधृत्वापरमहंसोभवेदितिद्वयोरर्थः ७११ । ७१२ एषुचरमो निश्रेष्ठस्याह एवमिति स्पष्टं ७१३ न्यासस्यसर्वोत्कृष्टतंस्फुटयितुमुत्कृष्टपरंपरापुराणादिप्रसिद्धामभिनयति भूतानामितिसप्तभिः । भूतानांशरीरिणामध्येप्राणिनःस्फुटपाणव्यापारकाः श्रेष्ठाःतेभ्योपिस्फुटबुद्धयःसर्पादयःश्रेष्ठाः एवमग्रेषु चतुष्पादःपशवस्तुष्पावस्तथेति ७१४ उत्तमाहति । कीदृशा शूद्राःवर्णेनसमःसमानकालेप्राप्तआश्रमोयैस्तेतथाजन्मारभ्यामरणंशूद्रस्यएकवर्णत्वमेकाश्रमत्वंचद्विजत्वाभावइतिपावत् ७१५ शूद्रेभ्यइति स्पष्टम् ७१६

ब्राह्मणेऽथेति । अत्रपादोदेवामाननोपत्वेनब्राह्मणैर्भूदेवत्वेनप्रसिद्धेऽसमाउक्ताःपुराणादिषु विद्वांसोविद्यावंतः तेष्वपि वेदपाठविद्वद्बोऽर्थविदोऽधिकाशतिभावः ७१७ विद्वत्स्वपीति । आपा-
ततोऽथेविद्वद्बोऽपिमीमांसयाकृतावधारणाःश्रेष्ठाऽन्यर्थः ७१८ निश्चितेष्वपीति । शास्त्रावधारणपराणांमध्येपिआश्रमाणांसंबधिकर्मयथावत्कुर्वन्तितेश्रेष्ठाः केआश्रमाऽतिचयेचतुर्थाब्रह्मचर्यगृह-
स्थवनस्थसंन्यासभेदेरुक्ताऽन्यर्थः ७१९ आश्रमेष्वप्युत्तरोत्तरश्रेष्ठत्वमित्याह बटुभ्योऽति । बटुभ्योगृहिणोधिकत्वंसर्वोपजीव्यत्वादिभिरुक्तंश्रुतो सोऽयंयाश्रमः ७२० कुटीचकइति । स्पष्टं
७२१ यत्पाश्रमंचचतुर्थभेदंसर्वोत्कृष्टंदर्शयन्त्यासहतिब्रह्मेत्यादिश्रुतिग्रंथस्यार्थमाह चतुर्थाऽतिपद्भिः । परमहंसाब्रह्मनिष्ठाश्रोक्ताः यतस्तेपांसंन्यासपरिग्रहोब्रह्मसाक्षात्कारार्थमेवेत्यर्थः ७२२
ब्रह्मसाक्षात्कारार्थत्वेवार्तिककृद्ब्रह्मचर्यतःसंगृह्णाति त्वेषदार्थंति । त्वेषदार्थःसर्वोत्तरमात्मतत्त्वतस्तस्यसर्वोपाधिविवेकायैवसर्वकर्मणांसंन्यासःश्रुत्याविधीयतइतिशेषः तंविवेकमोहेनन्यक्त्वाकर्म
प्रकुर्वाणएवयतिःपततीतिसंबंधः । एवमावश्यकत्वेपरमहंसोपतिरात्मज्ञानेनब्रह्मवेदब्रह्मवभधतीतिश्रुतिप्रसिद्धंब्रह्मभावंयात्येवेत्याह कुर्वाणइति । आत्मविवेकमितिशेषः ७२६ ब्रह्मभावं

ब्राह्मणैश्चसमादेवाअभ्याद्याःपरिकीर्तिताः ॥ ब्राह्मणेष्वपिविद्वांसोवेदवेदार्थवेदिनः ७१७ विद्वत्स्वपितथैवस्युरुत्तमानिश्चिताहिये ॥ शास्त्रार्थसंशयंहित्वावर्तते
निश्चलाइव ७१८ निश्चितेष्वपिविज्ञेयाउत्तमायेत्रकर्मिणः ॥ आश्रमाणांविभेदेनचतुर्थायेप्रकीर्तिताः ७१९ बटुभ्योत्रगृहीज्ञेयउत्तमोगृहिणोपिच ॥ वनीततो
यतिःसोऽयंचतुर्थापरिकीर्तितः ७२० कुटीचकोबहूदश्वहंसःपरमहंसकः ॥ चतुर्विधोयतिःप्रोक्तोयोयःपश्चात्सउत्तमः ७२१ चतुर्थाःपरमहंसावेदेब्रह्मविदः
स्मृताः ॥ ब्रह्मनिष्ठायतस्तेषांन्यासःस्यादात्मवेदने ७२२ त्वंपदार्थविवेकायसंन्यासःसर्वकर्मणाम् ॥ प्रकुर्वाणःपतत्येपतंत्यक्त्वाकर्ममोहतः ॥ कुर्वाणश्चपरंब्रह्म
भवत्येवनसंशयः ७२३ ब्रह्मसर्वात्मकंयस्मात्पूर्वमेवसमीरितम् ॥ विद्वांसोब्रह्मविज्ञानात्ततःसर्वभवंतिते ७२४ कालात्मकमकालंचसदसच्चपरापरम् ॥
ब्रह्मविद्यास्ततस्तेभ्योनासीन्नास्तिनभाव्यपि ॥ उत्कृष्टंततएवेतेस्मृताःसर्वोत्तमाभुवि ७२५ ब्रह्मविज्ञानदोन्यासस्ततएवपरःस्मृतः ॥ परंचब्रह्मतस्माद्यद-
न्यत्स्यात्साधनंभुवि ॥ तपआदिनिकृष्टंतदयमेवाधिकस्ततः ७२६ न्यासेब्रह्मात्मकेसर्वजगतोहेतुतांदिजाः ॥ विवक्षवद्मांप्रादुर्युक्तिवेदसमीरिताम् ७२७ न्या-
साब्रह्मात्मविज्ञानंविदुषांजायतेयतः ॥ ततोऽन्यासःपरंब्रह्मकारणहेतुवर्जितम् ७२८

षसर्वात्मनःसर्वोत्कृष्टत्वमपिविदुषःसिद्धमित्याह ब्रह्मेति । यतोब्रह्मणःसर्वात्मकत्वविज्ञानेनलाभश्चपूर्वमुक्तस्ततस्तेविद्वांसःसर्वभवंतीतियुक्तिमितिसंबंधः ७२४ सर्वपदार्थस्फुटयन्कलितमाह
कालात्मकमिति । कालात्मकंकालोपाधिभूतंकार्यजातंअकालंनित्यंचतत्सर्वरूपाःब्रह्मविद्याःब्रह्मणिविद्यायेषांतेनथाभूताभवंतिततस्तेभ्यउत्कृष्टंभूतादिकंनास्तिअतस्तेसर्वोत्कृष्टाऽइति ७२५ अतो
विद्याद्वारासर्वोत्कृष्टत्वप्रयोजकत्वात्संन्यासोब्रह्मत्वेनपरःश्रुत्योक्तइत्याह ब्रह्मविज्ञानदइति । यथाचब्रह्मापेक्षयासर्वकार्यकारणजातमपरंतथाब्रह्मरूपतयोक्तान्यासात्सर्वमुक्तसाधनजातमपरमिति
सिद्धमित्याह परंचेत्यादिना ७२६ अथसंन्यासपरमत्वेउपपत्तिप्रचंचकत्वात्संन्यासइत्याहुर्मनीषिणइत्यादिग्रंथस्यार्थमाह न्यासइति । न्यासेब्रह्मरूपत्वंतत्प्रयुक्तांसर्वजगतोहेतुतांचविवक्षवोव-
क्तुमिच्छवःस्फुटीकर्तुमिच्छंतइतियावत् तथाभूतादिजास्तिरप्यमांशव्यपमाणांयुक्तिमाहुरित्यर्थः ७२७ तत्रब्रह्मरूपतानुपपादयति न्यासादिति । यतोऽन्यासाद्ब्रह्मात्मज्ञानंब्रह्मभावप्रय-
जकंभवतिततोऽन्यासोमूलकारणात्मकब्रह्मरूपउपचारेणोक्तइत्यर्थः ७२८

ब्रह्मणो मूलकारणतां स्फुटयति यत इति । यतो ब्रह्मण इदं सूक्ष्मं स्थूलं च भूतं च कर्जातं तत्र सूक्ष्ममप्यो हिरण्यगर्भ इत्युच्यते सूक्ष्मकार्यं स्थूलसमष्ट्युपाधिकं स्तु प्रजापतिरिति विराडिति संवत्सर इति आदित्य इति च नाम भिरुक्तः श्रुताविति द्वयोरर्थः ७२९ । ७३० तत्राप्यादित्यमंडलांतःस्थस्य भगवतो जगत्कारणत्वं प्रत्यक्षसिद्धान्तव्यव्यतिरेकाभ्यां निश्चीयते इत्याह आदित्येति ७३१ प्रत्यक्षेण कारणता सिद्धिमे व श्रुत्युक्तपरंपरादर्शयति रश्मिभिरितिनवभिः । यतो यमादित्यांतस्थः पुरुषः स्वशरीरोत्थकिरणे जलमाकृष्य भेद्यगंतकृत्वा शुभं चति कीदृशं जलं सर्वकारणं ७३२ कथं तत्सर्वकारणमित्यत आह स्थावरा इति । ततो वृष्टिजलदेवस्थावरजातयस्तत्राहेतुत्वेन प्रधानभूता ओषधिवनस्पतयश्च जायंते तेभ्यो जंतस्मात्प्राणधारणं च जंतूनां भवतीति प्रसिद्धमिति द्वयोरर्थः ७३३ । ७३४ एवमन्नसृष्ट्या सकलदृष्टहेतुत्वमादित्यमंडलांतःस्थस्योक्तमथ तत्कार्येणैकलाभ्युदयनिःश्रेयससाधनतोपन्यासेनादित्यमंडलस्थस्य ब्रह्मणो विश्वहेतुत्वं स्फुटयन्ननादभ्युदयनिःश्रेयसयोः सिद्धिपरंपरामाह प्राण इति षड्भिः । अन्नजैभ्यः प्राणैभ्यः कर्मकरणसामर्थ्यरूपं बलं भवति बलाच्च शुद्धकर्मरूपं तपो भवति यद्गुणावरुणोपदेशेन कृतमिति युक्तं ततः शुद्धकर्मरूपात्तपसः श्रद्धापरलोकास्तित्वबुद्धिरूपा भवति ततश्च

यतः सूत्रमिदं जातं सूक्ष्मं पंचभूतकम् ॥ हिरण्यगर्भ इत्येतदुच्यते वेदवादिभिः ७२९ अस्मात्प्रजापतिर्जातो विराट्संवत्सरश्च यः ॥ आदित्य इति चाप्युक्तो वेदवादरतैर्द्विजैः ७३० आदित्यमंडले योयं स्वर्णवर्णः पुमान् स्थितः ॥ स एव जगतो हेतुः प्रत्यक्षमिह दृश्यते ७३१ रश्मिभिः स्वशरीरोत्थैर्यतो जलदसंश्रितम् ॥ नीरं मुंचति लोके स्मिन् सर्वेषामिह कारणम् ७३२ स्थावरास्तत एवैते जायंते भूमिमाश्रिताः ॥ ओषधयः कीर्तितायाश्च ये वनस्पतयोपि च ७३३ स्थावरेभ्यो भवत्यन्नं विविधं प्राणिनामिह ॥ अन्नतः सर्वजंतूनां प्राणा जीवनहेतवः ७३४ प्राणतश्च तथैव स्यादलं तत्कर्मकारणम् ॥ बलतस्तप एतत्स्याद्यत्कृतभृगुणापुरा ७३५ कर्मशुद्धंततः श्रद्धापरलोकास्तित्थीरपि ॥ श्रद्धातो जायते मेधाया स्याद्वेदार्थधारिणी ७३६ मेधातो जायते बुद्धिर्मनसोपि निधामिका ॥ यस्या नियमतो नित्यं शास्त्रार्थतत्प्रवर्तते ७३७ मनीषयामनश्चैतज्जायते शास्त्रसंस्कृतम् ॥ मनसो जायते शांतिरात्मन्येव हि यात्रधीः ७३८ शांत्या च जायते चित्तमात्मज्ञानो मुखं ह्रियत् ॥ चित्तात्स्मृतिर्भवेद्देवाक्यार्थगुरुकीर्तिते ७३९ स्मृत्या स्मारो भवेत्तस्य प्रकाशो वगमात्मकः ॥ स्माराद्ब्रह्मात्मविज्ञानं श्रवणादिसमुद्भवम् ॥ आनंदात्माततः साक्षाद्भवती ह शरीरिणः ७४० एवं ब्रह्मात्मको न्यासो यस्मादन्नस्य कारणम् ॥ तस्मादन्नं ददज्जंतुः सर्वाण्येतानि यच्छति ७४१

शास्त्रार्थधारणक्षमबुद्धिरूपा मेधा भवतीति द्वयोरर्थः ७३५ ७३६ मेधात इति । तस्यामेधातो बुद्धिर्मनसो नियमनसमर्थो बुद्धिर्वृत्तिर्जायते यस्या नियमतो हेतोस्तन्मनो नियमेन इतराकारपरिहारेण शास्त्रार्थप्रवर्तते इत्यर्थः ७३७ मनीषयेति । तयामनीषया शास्त्रार्थवासानां संस्कृतांतःकरणावस्थामनःपदोक्ता जायते ततो मनस आत्माकारधीवृत्तिरूपा शांतिर्भवतीत्यर्थः ७३८ शांत्या चेति । उक्तरूपायां शांतौ सत्यामात्मन आनंदादिविशेषनिर्णयो न्मुखांतःकरणवृत्तिरूपं चिंतं जायते ततश्चानंदत्वादिति पादकगुरूपं दिष्टदेवाक्यार्थगोचरा स्मृतिर्भवति ततश्च शुद्धतत्त्वं पदार्थप्रकाशः स्मारपदेशो जायते ततः स्मारात्संज्ञावाक्यार्थभूतब्रह्मात्मज्ञानं परोक्षं भवति ततश्चानंदात्मानोऽपरोक्षं संन्यासप्रयोजकं जायते इति द्वयोरर्थः ७३९ ७४० एवमिति । यत एवमुक्तविधया ब्रह्मरूपः संन्यासोन्नस्य कारणजनकं फलं च भवति तत्रादित्यांतस्थरूपेण वृष्टिद्वारा जनकं प्राणादिपरंपराजयसाक्षात्काराहेतुत्वेन फलरूपं च भवतीति तस्मादुभयतो ब्रह्मसंबन्धमंत्रेणानन्दोर्भदत्तप्रयच्छन् भवति स जन एतानि वर्णिता न्यन्नस्य कार्याणि कारणानि प्रयच्छन् भवतीत्यर्थः दृष्टदिकार्यदाने कारणदानं यथा न्न फलदाने तद्ब्रह्मदानं तथा कारणदाने कार्यदानमपि यथा मोदाने दुग्धदानमिति ७४१

भा. पु.
॥ ३० ॥

तत्रान्नस्याध्यात्मप्रपञ्चकारणतां पूर्वोक्तकोशपञ्चकानुवादेन श्रुत्यादिज्ञातामभिनयति अन्नतइति द्वाभ्यां । अन्नादिशब्दाः कोशपराः ज्ञानादिज्ञानमया तुल्यमानं दमयात्वं जायते आविर्भवतीत्येवं
पञ्चकोशरूपेणात्मवस्थितमित्यर्थः ७४२ पञ्चमइति । तेषु कोशेषु पञ्चम आनन्दो ज्ञानतो विज्ञानमया जातो भवतीति पदुक्तं तन्मायैव मायामयमियमोदाविशिष्टरूपाभिप्रायेणेवेति वाच्यं यतोऽ
यमानन्दः पुच्छभूतशुद्धात्मरूपेण वास्तवेन जायते इत्यर्थः ७४३ तस्य वस्तुतो जन्मायो ग्यतां स्फुटयितुं स एव इत्यादि श्रुत्युक्ता मायि देविकी विभृतिमाह पुरुष इत्यादिना । यो यमानन्दरूपः पुरुषः स वि
लोक्यादिभिः पञ्चभारूपेण वा निति प्रथमद्वयार्थः रूपपञ्चकमभिनयति लोकेति । पृथिवी अंशं रश्मिर्वादिशः कोणाश्च एते रूपपरिदेवं पञ्चवियोजन इत्यर्थः ७४४ न केवलमेतान्ये वास्वरूपाणि किं
तु समस्तं जगदित्याह पुरुषेणेति । अमुना पुरुषेण सर्वकालत्रयावच्छिन्नं जगत् औनप्रोतं सर्वतो व्याप्तमित्यर्थः ७४५ जिज्ञासा कृमपदस्य ऋतजापदस्य परापिष्ठपदस्य चार्थद्वयवेणाह जिज्ञासयेति ।
विचाररूपया जिज्ञासाया लभ्यः अवश्यभाविफलकत्वेन ऋतपदोक्ता त्कर्मणः सकाशात्फलरूपेण जातः समस्तसत्फलरूप इति यावत् तथारयिपदेन धनवाचकेन सुवर्णसमीचीनं वस्तु लक्षितं तत्र सर्वत्र

अन्नतः प्राणिनां प्राणः प्राणेश्वरमनस्तथा ॥ विज्ञानं मनसो ज्ञानात् सुखमत्र प्रजायते ॥ अन्नपञ्चात्मकं ह्येवं पञ्चकोशेषु कीर्तितम् ७४२ पञ्चमो ज्ञानतो जात आनं
दः सुखशब्दभाक् ॥ मायैवैवायमात्मा ख्यो जायते न तु तत्त्वतः ७४३ पुरुषो यस्त्रिलोक्याश्च दिशामपि च रूपभाक् ॥ लोकत्रयीदिशस्तद्दत्वांतरदिशोपि च ॥
इत्थं पञ्चात्मको जातः पुमान् भेदविवर्जितः ७४४ पुरुषेणा मुना मर्वमोतप्रोतं जगत्रयं ॥ तं तु नेव पटो भावि भवदूतं तथा पुमान् ७४५ जिज्ञासया सदा गम्यः पुरुषो
मननख्यया ॥ ऋतादिषु पुमान् जातः फलरूपेण कर्मणः ॥ सुवर्णे त्रसमीचीने वस्तु न्येषो वतिष्ठते ७४६ श्रद्धया तु तथा सत्यादिषु गम्यो महेश्वरः ॥ स्वयं ज्योतिर्य
तस्तेन तेजस्य पि च गीयते ७४७ तपसो भृगुणा पूर्वसमनुष्ठितरूपिणः ॥ वरोति शयितो यस्माद्दरिष्ठस्तेन कथ्यते ७४८ एवं भूतं पुगप्रोक्तमानं दात्मानमी
श्वरम् ॥ हृदयस्थेन मनसा ज्ञात्वा क्लेशविवर्जितः ॥ भूयो न मरणं गच्छेदेतद्देहस्य पाततः ७४९ मृत्वानाग्निपतेयस्मान्मया मद्ब्रह्मात्मवेदनम् ॥ अत्रैव ब्रह्मलोके
वासं प्राप्या ज्ञाननाशनम् ७५० तस्माद्भ्यासं परं प्राहुः साधनं ब्रह्मवादिनः ॥ सत्यादीनां पुरोक्तानामेवासाधनरूपिणां ७५१ न्यासेन गम्यते यो यमानं दात्मा स्व
यंप्रभः ॥ सत्यः सूक्ष्मो विभुः स्वांतः प्राणापानव्यवस्थितः ॥ संघितयोः प्रकुर्वाणो वामनो व्यानरूपतः ७५२

अंशं ज्ञेयस्थित इति दलत्रयार्थः ७४६ श्रद्धादिपदत्रयार्थमाह श्रद्धयेति । श्रद्धया सत्येन च लभ्यमानत्वात् श्रद्धासत्यपदोभ्यामुक्ता तथा स्वयंप्रकाशत्वात् तेजस्वीति कथ्यते महस्त्वपदेनेत्यर्थः ७४७
तपोऽपेक्षया वारिष्ठत्वमाह तपस इति । भृगुणानुष्ठितं पतपस्तत्साधनान्तरं भ्योवरंतस्मादपि साधनभूता द्वाभिव्यंग्यफलरूपतयाऽन्युत्कृष्टत्वादप्यपुरुषस्तपसो वारिष्ठ इत्युक्त इत्यर्थः ७४८ तद्विज्ञानफल
माह एवं भूतमिति । एवं भूतं वर्णितगुणैरुपलक्षितं तत्त्वमेकाग्रेण मनसा ज्ञात्वा क्लेशवर्जितो भवति देहपातानंतरं पुनर्न जायते चेत्यर्थः ७४९ वर्णितात्मज्ञानं प्रत्यसाधारणकारणत्वाच्च न्यासोक्तसाधने
भ्यउत्कृष्टत्वं सिद्धमित्याह मृत्वेति द्वाभ्यां यतो न्यासप्रभावादिह ब्रह्मलोके वा अज्ञाननाशकं ब्रह्मात्मवेदनं प्राप्य मृत्वानाग्निपतेमुच्यते ततो न्यासउक्तसाधनेभ्यः श्रेष्ठ इति द्वयोरर्थः ७५० ७५१ न्यास
लभ्यात्मनः प्रतिपत्तिस्वरूपमभिनयतो वसुधैव कुटुम्बक इत्यादिः प्रणवांतस्य श्रुतिवाक्यस्य पदानामर्थदर्शयति न्यासेनेति नवभिः । यो यं न्यासेन गम्य आत्मा स स्वयंप्रकाशानन्दरूपत्वेन विसृज्य निरतिशयभेदा
स्पदत्वाद्दसुपदेन श्रुत्योक्तः अन्वयपदेन तस्य विभोर्वैलक्षण्यं सत्यस्वसूक्ष्मत्वरूपमुक्तं तथा स्वांतः स्वस्य संघातस्यांतः प्राणापानयोर्निर्यंतृत्वेन विशेषतो व्यवस्थितः संस्तयोः संघिपानरूपं कुर्वाणः पूर्वोक्त
वामनसंज्ञो भवति ततः प्राणसंघातेत्युक्त इत्यर्थः ७५२

ब्रह्मेति । पुनः क्रीडशः ब्रह्मरूपः पूर्णत्वात् तथैव विश्वधारकः पोषकः सूर्यचंद्रादीनां तेजसः प्रदायकः ब्राह्मणादीनां वर्चसोदाता ७५३ तेजः पदस्य वर्चः पदस्य चार्थभेदमाह तेज इति । दाह प्रकाशयोः प्रयोजकं तेज इत्युच्यते सौष्ठवस्य सौंदर्यस्य कारणं प्रयोजकं यज्ज्योतिस्तद्वर्च इत्युच्यते तत्र वर्चोदायकत्वं यद्गवत उक्तं तज्जातराग्निरूपेण बोध्यम् यतो जातराग्निकृतान्नपरिपाकवसादेवंग सौष्ठवं दृश्यते इत्यर्थः ७५४ शुभ्रोदा इति पदार्थमाह शुभ्रमिति । सुवर्णदर्पणादिषु सूर्यकिरणसंपर्केण यद्भास्वरं परप्रकाशकं ज्योतिरुद्भवति तदुत्पन्नमित्युच्यते तस्य दायकोऽप्यपमेवेत्यर्थः ७५५ अथवेति । अथवा शुभ्रपदेन सूर्यचंद्रयोस्तेज उच्यते अग्रे तेजस्तु वर्च इत्युच्यते तथाच अग्निसूर्यचंद्रागांते जायो ददाति स पुमान् इदमस्थः संन्यासेन लभ्य इति द्वयोर्र्थः ७५६ । ७५७ उपयामगृहीतादिपदत्रयार्थमाह उपेति । उपसमीपे यमाहिंसास्तयादयो यस्येति व्युत्पत्त्या संन्यास उपयामपदेनोक्तः तेन गृहीतत्वाल्लभ्यत्वादयमात्मा उपयामगृहीत इत्युक्तः अपंकः यः स्वप्रकाशत्वा

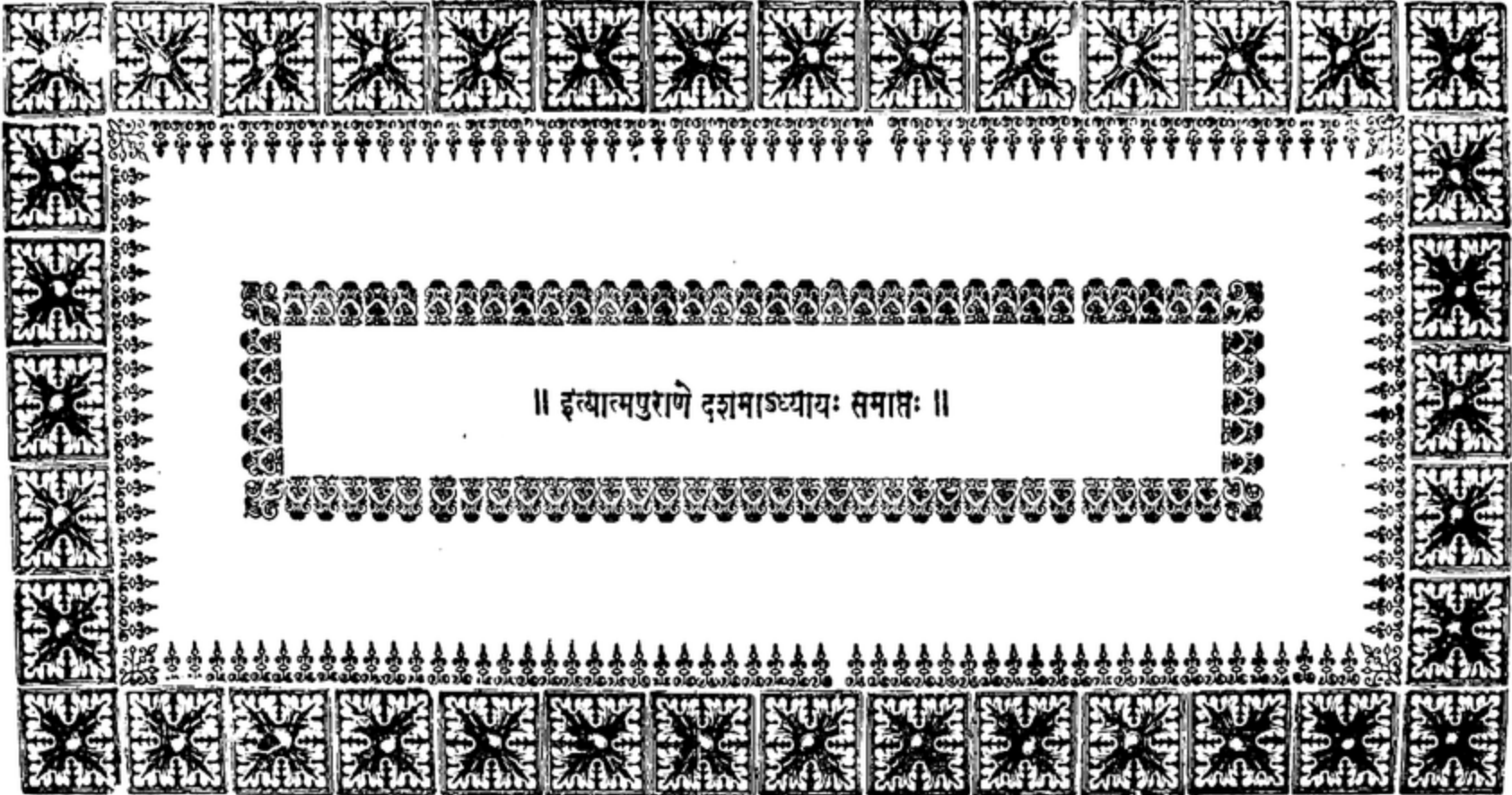
ब्रह्मरूपोत्र विश्वस्य धारकस्तेजसः प्रदः ॥ सूर्यादीनां तथा वर्चो ब्राह्मणादेः प्रयच्छति ७५३ तेजो दाहादिहेतुः स्याद्वर्चः सौष्ठवकारणम् ॥ वर्चो ददाति भगवान् जातरोग्निः शरीरिणाम् ॥ पुरुषो दृश्यते येन नीरोगः कांतिमंयुतः ७५४ युष्मं स्याद्भास्वरं वस्तु सूर्यस्य किरणादिना ॥ जांबूनदादिसंजातं तदप्येष प्रयच्छति ७५५ अथवा युष्ममुद्दिष्टं तेज एव मनीषिभिः ॥ सूर्याचंद्रमसोस्तद्वदग्रे वर्चः प्रकीर्तितम् ७५६ अग्रेः सूर्यस्य सोमस्य वर्चो युष्मंच यच्छति ॥ यः पुमान्सोत्र संन्यासालभ्य ते हृदयस्थितः ७५७ उपयामोत्र संन्यासो यमास्तस्य समीपगाः ॥ यतस्तेनामुना देवो गृहीतो वेदवादिभिः ७५८ उपयामगृहीतो यमानं दात्मानि गच्छते ॥ स्वप्रकाशं परं ब्रह्म सत्यज्ञानादिलक्षणम् ७५९ जावालादिश्रुतिप्रोक्तं न्यासं कृत्वा जितेंद्रियः ॥ तत्त्वमस्यादि वाक्यार्थवाचकं प्रणवाक्षरम् ७६० हंसादिश्रुतिसंज्ञोक्तं यो गमास्थाय धैर्यवान् ॥ गुरुपदिष्टमार्गेण युंजीतात्मानमात्मना ७६१ य एतां महतीं ब्रह्मविद्यां मोहविनाशिनीं ॥ देवानां गृह्यभूतां च निधिवैतस्तुरक्षिताम् ॥ जानीते ब्रह्मणः सोयं महिमानं समाप्नुयात् ७६२ यस्मादयं पुमान् गच्छेन्महिमानममुं तथा ॥ तत्कामस्तत एवायमेनां कुर्वीत सर्वथा ७६३

महः पदेन सत्यादिलक्षणत्वाद्ब्रह्मपदेन चोक्त इति द्वयोर्र्थः ७५८ । ७५९ उत्तराध्यायजिज्ञासामुत्थापयन् प्रणवालंबनेन वर्णितपुरुषे चित्ते काष्ठं कुर्यादित्याह जावालादीति द्वाभ्यां । जावालाद्यपि पदुक्तप्रकारेण न्यासं कृत्वा तथा महावाक्यार्थस्य ऐक्यस्य सोहमित्यप्रसकारहकारलोपनिष्पन्नतया वाचकं प्रणवं विदित्वेति शेषः तथा हंसाद्युपनिषदुक्तविधं योगमास्थायावलंब्य धीर आत्मानं परमात्मानां युंजीत ऐक्येन चित्तयेदिति द्वयोर्र्थः ७६० । ७६१ उक्तज्ञानस्य फलमाह य एतां इति । तं देवं चित्तवद्रक्षितत्वेन गृह्यभूताम् ७६२ फलितमाह यस्मादिति । यस्मात्पुमानपि कारीतयोक्तविद्यया अमुं ब्रह्मसंबन्धिं न महिमानं गच्छति ततस्तत्कामो ब्रह्म महिमा प्राप्तिरिति योऽपि अधिकारी एनां विद्यां सर्वप्रकारेण संपादयेदित्यर्थः ७६३

उपनिषत्पदेनमुत्पन्न्याब्रह्मविद्यावाचकेनतदुपायभूतोग्रंथोल्लेखगोच्यतइत्याह सदेरिति । उपनिषद्व्युपसर्गद्वयपूर्वकस्यसद्विद्यतोऽदितःसमुद्भूतोपमुपनिषच्छब्दउपसान्निध्येननितरांसादयानि
विशेषीकरोत्येवोपनिषत्पत्त्याब्रह्मविद्यायाभिधायकस्तेनसैवब्रह्मविद्येवोपनिषदितिवक्तव्या तस्याब्रह्मविद्यायाःप्रापकत्वाद्ग्रंथोपिथोक्तइत्यर्थः ७६४ उपसंहरति एवोपनिषदत्रेति ।
अत्रदशमाध्यायेतिस्तिरिशास्वागतरहस्याब्रह्मविद्याप्रोक्ताअतोवर्णितरूपायाविद्यायाअधिकाविद्याअस्मिस्तिस्तिरिशास्वाग्रंथेनास्तीत्यर्थः ७६५ तस्यैवंविदुपइत्याद्यनुवाकस्यपञ्चांगानांसांगा
नांविद्वच्छरीरेसमारोपोपन्यासद्वारेणससंन्यासात्मविद्याप्रशंसनपरत्वांगीकारेतदुपासनंमंदैर्पञ्चादिबहिरंगसाधनवदंतःकरणशुद्धयर्थैर्कर्तव्यंननुशमादिवदेतरंगसाधनत्वाद्वाक्तामविद्यावतापि कर्त्त
व्यमित्याशयेनाह पुरुषस्येति । अत्रनारायणीयांतिमानुवाकेपुरुषस्यउक्तात्मविद्यावनःसंबंधीयोयज्ञोज्ञाननिष्ठारूपस्तत्पक्वमपपञ्चांगानांपजमानपत्त्यादीनामात्मश्रद्धादिपुसमारोपरूपमु

सदेरुपनिषद्व्युपसर्गद्वयपूर्वकस्यसद्विद्यतोऽदितःसदा ॥ ब्रह्मविद्याभिधस्तेनसैवोक्तोपनिषद्विज्ञैः ॥ तस्यास्तुवाचकःसोयंग्रंथोप्युपनिषन्मतः ७६४ एवोपनिषदत्रोक्तातिति
र्युक्तामयाधुना ॥ ब्रह्मविद्याधिकानातोग्रंथेस्मिन्विद्यतेकचित् ७६५ पुरुषस्यात्रयोयज्ञस्तस्योपासनमीरितम् ॥ मंदानामधिकारस्यसिद्धेनैवात्मशुद्धये ॥
इतःपरंपुनःकिंत्वश्रोतुमिच्छसितद्वद ७६६ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंददात्मपूज्यपादशिष्येणश्रीशंकरानंदभगवताविरचितउपनिषद्ब्रह्मात्मपु
राणे तैत्तिरीयसाराथप्रकाशोनामदशमोऽध्यायः समाप्तः ॥ १० ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

पासनंचित्तशुद्धेर्भेदेःकर्तव्यमित्येतदर्थमुक्तंनत्वात्मसाक्षात्कारार्थमुक्तंयेनविदुषापि कर्त्तव्यंरूपादित्यर्थः अधिकमाकरेणनुसंधेयम् ७६६ यस्मिन्पुस्तंमनोवस्थाभोगानौचित्यतोऽश्रुते ॥ वा
चामगोचरदेवंतनारायणमाश्रये ॥ १ ॥ अस्यार्थः ॥ भगवतिन्यस्तचित्तानांकृतकृत्यत्वेनमनसाकृत्यनास्ति भगवतोपिपूर्णकामत्वाग्न्यासापहारदोषोपदेष्टृत्वाद्यनतेनकृत्यम् तथ्यचानंद
सिंयोभगवतिज्ञानाग्निपरिहृतबीजभावेन्यस्तस्वचित्तस्वकानुगतिरितिभावः ॥ १ ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलककृष्णचंदात्मजदिलारामसुरितनृजराभकृष्णस्यश्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुगृहीत
स्वकृतवात्सपुराणटीकापांसत्सवालपाददशमोऽध्यायः समाप्तः ॥ १० ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे दशमाध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे एकादशाध्यायप्रारंभः ॥

तत्प्रभवेवाभिनयति कैरिति । अयंपरमहंसधर्मः कस्याधिकारिणो योग्य इति शेषः किंवेद्यस्मिन्सतथा १५ एवं कौशलेन पृष्ठो गुरुः पीनः सञ्जवाचेत्याह इत्युक्त इति १६ बृहद्गुमादीवरण्यायेन भवता
 पारमहंसप्रभवेव सर्वसंगृहीतमित्याह प्रश्रेस्मिन्निति । अस्मिन्ननुत्तररूपे भवत्प्रश्रेस्मिन् सर्वजावालादिनानोपनिषत्प्रतिपादितं प्रष्टव्यमर्थे जातं सत्यमवस्थितं संगृहीतमिति यावत् यथा कयाचिद्ब्रह्माकुमायां
 देणवर्गं गृहीत्युक्तं सुतामेदं धिंसं पृक्तमेदं सुवर्णपात्रां भुंजीरन्निति वाक्येन सर्वमिदं संगृहीतं तद्वदित्यर्थः । तत्संग्रहमेव विशदयति जावालाद्यैरिति । यतः परमहंसधर्माः जावालब्रह्मरूपेण परमहंसा
 ख्यासु उपनिषत्सु प्रपञ्चितास्तथा योगात्मा सत्तात्कारोपयोगी हंसश्रुति आदिपुत्रदुपयोगिवैराग्यपंचगर्भापनिषदि अतस्त्वत्प्रश्रसमाधाने सर्वासां मेतासामर्थ्यवर्जनीयतामापन्न इति भावः १७ । १८
 एतासामर्थ्यप्रदर्शनमर्थक्रमेण यथा कांक्षमेकवाक्यतामापाद्य करिष्यते इति सूचयन् संस्थासप्रतिपादिका सुजावालादिपुत्रीति तानि प्रश्रुतां वक्तॄणां च नामाग्राह्यं अत्रेति द्वाभ्यां । अत्र परमहंसधर्मं जा
 वालोपनिषत्तुल्यं खंडेन केनया ज्ञवल्क्यं प्रतिप्रश्रुतः कृतः पंचमखंडे त्वत्रिणा कृत इत्यर्थः १९ प्रजापतिमिति । तथारूपेणोपनिषदि आरुणिना प्रजापतिं प्रतिप्रश्रुतः कृतः परमहंसोपनिषदि तु नारदेन तं प्रति

कैरयंचरितः पूर्वैः कदा कस्याधिकारिणः ॥ किंवेद्यः कीदृशाचारः किंफलो मुनिसत्तम १५ इत्युक्तो गुरुराहैतत्तद्विशिष्यं वाक्यमुदारधीः ॥ शिष्यबुद्धिसमालोक्य परं स्त्रे
 हमुपागतः १६ प्रश्रेस्मिन् भवतः सर्वप्रष्टव्यं समवस्थितम् ॥ जावालाद्यैः परोहं सोयतः सर्वैः समीरितः १७ हंसाद्यैश्च तथा योगो ब्रह्मात्मैक्यावबोधने ॥ उक्तः परम
 हंसस्य फलसिद्धिर्यतो भवेत् १८ अत्र पूर्वोक्तः प्रश्रोजनकेन महात्मना ॥ अत्रिणामुनिना तद्व्याजवल्क्यं प्रतिद्विजम् १९ प्रजापतिं प्रति तथा कृत आरुणिना पुरा ॥
 नारदेन च तद्वत्सयथायं भवता कृतः २० ब्रह्मोपनिषदि स्पष्टः स्वयमेव समीरितः ॥ अयं स परमो हंसो जावालादिश्रुतावपि २१ अतः सर्वैः समुक्तं तं स्वप्रश्रार्थमयेरि
 तम् ॥ सावधानमना भूत्वा गृणु वक्ष्यामि ते धुना २२ बृहस्पतेः सुरगुरोर्भ्राता यस्तु सहोदरः ॥ विप्रआगिरसो नाम्रासं वर्तक इतीरितः २३ आरुणस्य सुतो धीमा
 नारुणिः सर्वशास्त्रवित् ॥ उद्दालकः सुतस्तस्य श्वेतकेतुश्च सत्तमः २४ दुर्वासाः शंकरस्यांशस्तपसां पतिरूर्जितः ॥ ऋभुः प्रजापतेः पुत्रो मानसः सनकादिवत् २५
 निदाघः स्यादभोगिशिष्यः पुरायः कर्मठो भवत् ॥ भरतोजडनामापि भूपालोऽन्यजन्मनि २६ विष्णोर्गंशस्तथैवैष दत्तात्रेयो महामुनिः ॥ तथारैव तत्कः कश्चिद्ब्राह्म
 णोगुणसंयुतः २७

सकृतः २० ब्रह्मोपनिषदि । तथा योग्यं जावालादौ परमहंसः समीरितः स ब्रह्मोपनिषदि स्वयमेव प्रश्रोपग्यासमेतरेण वेदेनोक्त इत्यर्थः २१ फलितमाह अत इति । सर्वैर्जावालाद्यैः प्रपञ्चितं स्वप्रश्रमो
 चरार्थं शृण्वति २२ अधफलार्थं प्रवृत्ता इच्छासाधनमपि गोचरपतीति श्रवणेन साधनानि निरूपयिष्यंस्तत्वावत्फलावस्थविद्वत्संन्यासशालिनः परमहंसान् जावालपंचमखंडे दर्शितान् सह तदर्थं वर्णयति
 बृहस्पतेरित्यादि द्विचत्वारिंशत्तच्छोकैः । तत्र सर्वे चोनाम बृहस्पतेर्भ्राता यस्तपमहिमाभारतेऽधमेयपर्वण्यपि वर्णितः २३ आरुणस्येति । द्वितीयः परमहंस आरुणापत्यत्वादारुणिसंज्ञो यस्योद्दालक इति
 नामांतरं तत्पुत्रः श्वेतकेतुसंज्ञस्तुतीय इत्यर्थः २४ चतुर्थं पंचमौ वर्णयति दुर्वासा इति । शंकरस्य कालाग्रिद्रव्यावतारो महातपाश्च दुर्वासाः प्रसिद्धस्तथा ऋभुर्ब्रह्मणो मानसः पुत्रः पुराणेषु व्यात इति २५
 निदाघ इति । षष्ठः परमहंसो निदाघो नाम यः कर्मासक्तो पित्रभुणा बहुशः प्रदर्शितात्म तत्त्वतया विष्णुपुराणे वर्णितः तथा भरतः सप्तमो यो मृगयो निव्यवहितेति तज्जन्म निराजा भूयन्नाम्नाभारतवर्षमसि
 क्षिरिति २६ अष्टमो दत्तात्रेयः मसिद्धो नवमस्तुरैव तत्कनामा कश्चिद्ब्राह्मणो न तु सत्रिषो ब्राह्मणस्य आहर्षविरोधादित्याह विष्णोरिति २७

श्रीतमभृतिपदेनभारद्वाजशुकादयोज्ञेयाः इतिवर्ग्यंस्तेषां ब्रह्मभावप्राप्ततामाह भारद्वाजादय इति २८ तेषामव्यक्तलिङ्गतामाह नमुंडा इति । मुंडाः मुंडिताः तेषां सिद्धाः एतेन रक्तवाससः २९ तथैतेऽव्यक्ताचार इत्याह आचार इति । अव्यक्ताचारः कीदृशी भवतीति चेदित्यमित्याह अव्यक्ताचारवानिति । एवमित्थं ३० एवं पदार्थप्रपञ्चयति अव्यक्तेत्यादिना । अव्यक्तप्रत्यक्षसिद्धतामतिर्यस्य स तथा ३१ सर्वज्ञ इति । श्रुतं शास्त्रं श्रुतमाकर्णिते शास्त्रे इति हेमः एकत्र क्वचित् ३२ रागांघेति । स्पष्टम् ३३ यनसंतंनचासंतंन श्रुतं न बहुश्रुतं । ननु श्रुतं न बहुश्रुतं चेदकश्चित्सब्राह्मणः इति स्मृतावप्येवोक्त इत्याह अयमिति । अयमव्यक्तलिङ्गः पुरुषः सन्सज्जनः असन्तद्विपरीतः सुवृत्तः सदाचारः ३४ ब्राह्मणेवेति । अयंकुशलेनापि ब्राह्मणादिवर्णैर्ब्रह्मवर्णायाश्च विशिष्टतयान्ज्ञातुं शक्यति ३५ उक्तेर्धत्तात्रेयश्रुतं दत्तात्रेयसंहितायां प्रसिद्धमुदाहरणतयाह दत्तात्रेय इति त्रिभिः । रेवानर्मदा अर्जुनः सहस्रबाहुः ३६ रक्तांबर इति । एकीस्मिन् करे पानपात्रमव्यक्तस्मिन्पुति किं हं देवधारयन् ३७ वामांगे इति ।

भारद्वाजादयश्चान्ये विप्रः शास्त्रविशारदाः ॥ अहंब्रह्मेति विज्ञानात्परिक्षिणात्मबंधनाः २८ नमुंडानैव जटिलानैकदंडादिधारिणः ॥ न श्वेतवसनानैव एते ते रक्तवाससः २९ आचारोपितैश्चैषामव्यक्तो ब्रह्मवादिनाम् ॥ अव्यक्ताचारवान्क्रियं पुमानेवं व्यवास्थितः ३० अव्यक्तमतिरव्यक्तालतिरव्यक्तलिङ्गकः ॥ जातोऽपेक्षः सर्वत्र प्रसक्त इव च क्वचित् ३१ सर्वज्ञवत्क्वचिद्वा तित्वज्ञवत्श्रुतहीनवत् ॥ बहुश्रुतवदेकत्र जडवन्मूकवत्क्वचित् ३२ रागांधवत्क्वचिद्वा तिविरक्त इव च क्वचित् ॥ असतां चरिते सक्तः क्वचित्सुमहतामपि ३३ अयं सत्रथवाऽसन्वाह्यश्रुतो वा बहुश्रुतः ॥ सुवृत्तो वापि दुर्दृष्टो जनैर्ज्ञातुं न शक्यते ३४ ब्राह्मणो वा श्वपाको वा यतिर्वाप्यथवा गृही ॥ निपुणेनापि न ज्ञातुं शक्यो वर्णाश्रमादिना ३५ दत्तात्रेयो यथा पूर्वैरेवायां जलमध्यगः ॥ अर्जुनेन वितर्क्यापि न ज्ञातश्चक्रवर्तिना ३६ रक्तांबरधरः श्रीमान्युवासूर्यसमप्रभः ॥ पानपात्रं करो विभ्रदे कस्मिन्दंडमन्यतः ३७ वामांगे वामनयनां मदधूर्णितलोचनाम् ॥ वीक्ष्यमाणो मुहुर्ब्रह्मवदन्वाचासनातनम् ३८ एतेषां दवीमज्जो गच्छन्शीघ्रमधोव्रजेत् ॥ इयं जन्मसहस्रांति दुर्लभामानुषैः सदा ३९ एते ब्रह्मात्मविज्ञानाद्ब्रह्मीभूता यतीश्वराः ॥ पुण्यपापे उभेतीर्त्वा वर्तते परमपदे ४० एते पुत्रेऽसंम्रीताः पुरुषा भक्तिसंयुताः ॥ तेभ्यः स्वसुकृतं सर्वप्रयच्छंति सुखप्रदम् ४१ य एतेषु सदा द्वेषं दुःखान्मानः प्रकुर्वते ॥ तेभ्यस्ते पातकं सर्वप्रयच्छंत्यत्र दुःखदम् ४२ एवं पुण्यं तथा पापं जन्मकोटिशतार्जितम् ॥ दत्त्वा फलेन सहितं लोकातीताः समासते ४३ आशांबराः क्वचिच्चेते दुःकूलवसनाः क्वचित् ॥ विष्णून्त्रलेपनाः क्वचिच्चंदनचर्चिताः ४४ क्वचिदसंति सहसा क्वचिद्वायंति वल्गिताः ॥ आस्फोटयंति धावंति पिशाचा इव च क्वचित् ॥ क्रीडंति बालकैः सार्धं क्वचिदेते गतस्पृहाः ४५

वामांगे स्थितां पोषितं पश्यन्सनातनं ब्रह्मश्रुतिवाक्यैर्वैदंश्चार्जुनेन ज्ञात इत्यप्यस्तात्संबंधः ३८ लोकसंघट्टवारणार्थं दोषास्पर्शलक्षणविद्याफलाभिन्त्यक्तपेवार्हभरेरेतादृशमाचरणं क्रियंतं तथाप्यनीश्वरेण तथानकर्तव्यमरुद्रस्य विषादनवनर्धहेतुत्वादित्याह एतेषामिति । एतेषां सिद्धानां इयं सिद्धावस्था जन्मसहस्रांतिपीतिशेषः ३९ एषां त्वयुक्ताचरणेन दोषो ब्रह्मविद्याप्रभावादित्याह एते इति ४० एतेषां सुकृतं भक्तिमत्सुगच्छति दुःकृतं तु द्वेषवत्सु दुःखदः साधुकृत्यां द्विषंतः पापकृत्यामिति श्रुतेरित्याह एतेष्विति द्वाभ्यां एतेषु विद्यासिद्धेः । ते विद्वांसः इति द्वयोरर्थः ४१ । ४२ फलितमाह एवमिति । इत्थं फलसहितं कर्म जातं परब्रह्मिन्वास्वयं लोककर्मफलमतिक्रामंतीत्यर्थः ४३ अथ तेषां मनुष्यानां मनुष्यसत्त्वदाचरणमभिनयति आशांबरा इति चतुर्भिः । आशांबरादिगंबराः ४४ क्वचिदसंतीति । वल्गिता इत्यर्थोऽप्यजतं तथा च वल्गितमभगतिविशेषस्तद्वतः इतस्ततः कुर्वत इति यावत् आस्फोटनं स्फालनम् ४५

अकारणमिति । प्रताडितावद्वाश्रमर्जतीति ४६ एवमिति । स्वतत्त्वेलोकानां व्याप्नोहार्थमुक्तविधचेष्टां कुर्वतोऽप्येतेऽनुन्मत्ता एव यमानामहिंसासत्यास्तेयव्रतचर्याणामलोपकृत्वादिन्यर्थः ४७ स्वतत्त्वगोपनार्थमेतादृशाचरणयोगशास्त्रे विहितमिति दर्शयितुं तद्वचनं पठति तथेति । धर्मयमनियमादिरूपं अदृश्यनृक्षयन् ४८ एतद्वचनमिति । एतद्वचनानुसारेणैव विविधाः क्रियाः कुर्वन्निमग्नान्मानइत्यतएव दत्तत्रियचरिते पानपाशस्पर्शकरोधारणमेवोक्तं नृपानमित्यादिवोधयम् ४९ एतेषां दोषस्पर्शाभावं सदृष्टांतमाह यथेति । स्पष्टम् ५० एतेषामाचरणदृष्टांतं दोषितथाचरणपतनीति सदृष्टांतमाह संवेतिद्वान्धा । तथा अश्विनवत्सर्वभक्षणे प्रवृत्तान् इति पतति एवं दत्तात्रेयादिवद्वर्तमानाऽन्यः साक्षात्कारहीनत्वेन तद्विलक्षणः परमहंसोऽयतिः पततीत्यर्थः ५१ । ५२ एतेषां नृशान्नातिक्रमेपिन दोषइत्यत्र हेतुतया विधिमोचरत्वाभावमाह विदुषामिति । विदुषां साक्षात्कारवतामेव उक्तविधसंन्यासः स्वयंजातो विधिप्रयुक्तो न भवति फलरूपत्वेनानुपादेयत्वात् कृतिसाम्यत्वं लक्षणोपादेयत्वशालिहिविषयं भवतीति सिद्धांतः । यथा चास्मिन्संन्यासे विधियोग्यता लक्षणा कर्तव्यतानास्तितथावहिरंगांतरंगे पुसाधनेष्वपि नास्ति फलोत्पत्तासाधनेः प्रयोजनाभावादिन्याह कर्तव्यतेति । फलजन्मनिसति

अकारणं रुदं त्येते कचिल्लोके प्रताडिताः ॥ बद्धाश्च सुखमागत्य गर्जति जलदा इव ४६ एवमुन्मत्तवच्चेष्टां कुर्वतो लोकमोहकाः ॥ अनुन्मत्ता महाभागयमानामवि लोपकाः ४७ तथाचरेतवैयोगीसतां धर्ममदृश्यन् ॥ जनायथाऽयमन्ये रज्ज्गच्छेयुर्नैव संगतिम् ४८ एतद्वचनमालोक्य प्रवर्तते महाधियः ॥ चेष्टासु विविधास्वत्र सर्वचेष्टाविवर्जिताः ४९ यथाज्वलन्महाबन्धिः शुष्कमार्द्रं च निर्देहेत् ॥ तथा शुभाशुभं कर्म ते पाज्ञानाग्रि रप्ययम् ५० सर्वभक्ष्यं यैवाग्निं दृष्ट्वा कश्चिद्विदो हतः ॥ स्वयंतथा प्रवृत्तः संस्तत्क्षणादेव नश्यति ५१ एवं परमहंसानां घृतिमेतामलौकिकीं ॥ अन्योत्र परमोहंसः साक्षात्कारविवर्जितः ॥ कुर्वन् विनाशमायाति दुःखं लोकद्वयेपि सः ५२ विदुषामेष संन्यासः स्वयंजातः फलरूपकः ॥ कर्तव्यतानाकाप्यत्र विद्यते फलजन्मनि ५३ त्रिसंध्यं नैव च स्नानं न समाधिश्च विद्यते ॥ यतस्तेषां स देशास्तिसमाधिर्ब्रह्मोदेनाम् ५४ आसीनः संविशंस्तिष्ठन् भुञ्जानः पर्यटन् पिबन् ॥ शयानो ब्रह्मविन्नित्यं तिष्ठत्येव समाहितः ५५ देहाभिमाने गलिते विज्ञाते परमात्मनि ॥ यत्र यत्र मनोयाति तत्र तत्र समाधयः ५६ आपंचमाद्यथावर्षा न्न विधिर्न निषेधनम् ॥ शिशोस्तथैव विदुषां निषेधो विधिर्न च ५७ निजं देहं तथा विष्ठां शुन एते द्वयं हितत्विषमं नैव पश्यंति कर्मणामनसागिरा ५८ दुकूलैर्विविधैस्तद्वल्लैप नैश्च मनोरमैः ॥ सुगंधैः सुमनःसंघै रन्नाद्यैश्चापि पूजिताः ॥ अणुमात्रमिहैव नैव यातिकदाचन ५९

अत्र साधनजाते कर्तव्यताकापिशान्तिद्वान्पापसिद्धावानविद्यते इत्यर्थः ५३ साधनेषु कर्तव्यताभावमेव स्फुटयति त्रिसंध्यमिति । एतान्प्रति त्रिकालस्नानं न विधीयते तत्फलस्य शुद्धेः सिद्धत्वात् नापि समाधिस्तस्य स्वरूपतः फलतश्च सिद्धत्वादित्यर्थः ५४ तत्र समाधेः स्वरूपतः सिद्धिर्माभिनयति आसीनइति । आसीनो बद्धासनः संविशन् प्रसारितकायः तिष्ठन्नित्यतः शयानो निद्रितः एतास्ववस्थामुत्तमाहितः समाधिमाने विष्ठां स्तिष्ठतीत्यर्थः ५५ अत्रार्थे संप्रदायिकवाक्यं संवादयति देहाभिमानइति ५६ एतेषु प्रमादत्वाभिमानाभावादेव न प्रमाणप्रवृत्तिरिति सदृष्टांतमाह आपंचमादिति । शिशोर्धार्थापंचमवर्षपर्यंतं विध्याद्ययोग्यत्वं यथाऽस्यापीत्यर्थः ५७ तत्र हेतुतया प्रमाणत्वं लक्षणया अविव्यादाभावमाह निजमिति । एते परमहंसाः स्वकीयदेहं शुभो मलं च विषमं न पश्यंति अतएव ते हर्षादिरहिता इत्याह कर्मणोत्पादिना । कर्मणा शरीरव्यापारेण बह्वन्नसंन्यासपारेण च तथा दुकूलादिभिश्चापि पूजिताः किंचिदपि न हृष्यंतीति द्वयोरर्थः ५८ । ५९

देवाभावमाह छेदेति । देहनिष्ठेदेनादौसतिनविपीदतीति ६० लिपेदिति । वास्यातसोपकरणं तयोःपुनकच्छेदकयोःस्वदेहेमेमास्पदत्वेनप्रसिद्धेचसमंनिर्दोषमात्मतत्त्वमेवपश्यंतीत्यर्थः ६१ अतएवतेपांशुमित्रादिकेनास्तीत्याह शत्रुरिति । स्वःस्वकीयः ६२ अतएवतेद्वंदातीतादृष्ट्याह नशीतमिति ६३ मानापमानाविति । मानापमानौनृणांप्रीत्यप्रीतिकरौप्रसिद्धेतेपांनृणांकार्यत्वे नसंबन्धिनामानापमानौएतेपांपरमहंसानामेतेप्रीत्यप्रीतीनकुहृतःसमदर्शित्वादित्यर्थः ६४ फलावस्थपरमहंसवर्णनमुपसंहरति एवंतेति । तेसंबन्धोदयः धर्मोज्ञाननिष्ठात्मकः ६५ अस्वसाधनपरं वेराग्यमित्यतिरेकमुखेनाह कालेचेति । विरागसंत्यज्यवर्त्तमानेपुननेष्वेवंनिश्चयोजातः एवंकथं यतःकालेकृतत्रेतादिरूपेनिपतिर्व्यवस्थितधर्ममवर्तकत्वरूपाविद्यतेऽतद्वदानीमयंपारमहंसपरमधर्मः क्वापिनास्तीत्यर्थः विरक्तास्तुतंधर्ममपरोक्षंकुर्वतीतिभावः ६६ तादृशवेराग्ययच्चगर्भोपनिषदर्थोविचार्यइत्याह गर्भोपनिषदीति । सपारमहंस्यप्रयोजकोविरामोपिशुद्धधिपांगर्भोपनिषदुक्तशरीरव्यवस्थालोचनाद्भवतीत्यर्थः ६७ अथगर्भोपनिषदिशरीरस्थितिप्रतिपादकस्यपंचात्मकमित्यादिमंत्रस्यनवकपालमित्यादेरत्यग्रंथस्यचार्थल्लोकानांपंचपटुत्तरत्रिशतेनोपबृंहयंस्तत्रपंचात्मकत्वंप

छेदेभेदेतथादेहेबंधनेताडनेपिच ॥ भर्त्सनादौविषादंचमनसापिनयांतिते ६० लिपेद्यश्चंदनैरेतांश्छिद्याद्योपिचवास्यया ॥ तयोस्तथास्वदेहेचसदातेसमबुद्ध्यः ६१ शत्रुर्मित्रमुदासीनःस्वःपरश्चनविद्यते ॥ तेषांब्रह्मात्मनानित्यमभेदमनुपश्यताम् ६२ नशीतनापिचोष्णवापिपासान्शुधानच ॥ शोकमोहादयोनैवनजरा मरणादयः ६३ मानापमानौद्वावेतौप्रीत्यप्रीतिकरौनृणाम् ॥ तेषामेतेचकुरुतेनैतेपांसमचेतसाम् ६४ एवंतेपरमाहंसाउक्ताएतेह्यलौकिकाः ॥ फलावस्थामहा भागाविद्वांसःसमदर्शिनः ॥ यैरयंचरितःपूर्वधर्मोत्यंतसुदुश्चरः ६५ कालेचनियतिनैवविद्यतेकस्यचित्कचित् ॥ एवंविरागसंत्यज्यजातंसर्वत्रनिश्चितम् ६६ गर्भोपनिषदिप्रोक्तशरीरस्थितिबोधनात् ॥ प्रायःसंजायतेसोपिविशुद्धमनसांनृणाम् ६७ सर्वेषामपिदेहोयंब्रह्मणश्चशुनस्तथा ॥ पंचभूतात्मकोनित्यंभौतिकैः समधिष्ठितः ६८ पृथिव्यापस्तथातेजोवायुराकाशमेवच ॥ महाभूतानिपंचैवकीर्तितानिमनीषिभिः ६९ एतानिकथितोदेहःस्थूलःसूक्ष्मश्चदेहिनाम् ॥ स्थूल सूक्ष्मस्वरूपेणवर्तमानानिसर्वशः ७० चक्षुःश्रोत्रंतथाघ्राणंरसनंस्पर्शनंत्वपि ॥ ज्ञानेन्द्रियाणिपंचस्युःपंचकर्मेन्द्रियाण्यपि ॥ वागुपस्थौतथापायुःकरौपादौच पंचमौ ७१ अंतःकरणमत्रोक्तद्विविधंवेदयादिभिः ॥ ज्ञानस्यचक्रियायाश्चहेतुःसर्वत्रसंस्थितम् ७२ क्रियाहेतुरयंप्राणःपंचधादशधापिवा ॥ प्राणोपानस्तथो दानःसमानोव्यानएवच ॥ नागःकूर्मश्चकलदेवदत्तोधनंजयः ७३

षमुवर्तमानत्वंचस्थूलसूक्ष्मशरीरारंभकाणांभूतानामाह सर्वेषामित्यादिनाअयंपंचीकृतदेहइत्यतःपूर्वेणग्रंथेन । हिरण्यगर्भशरीरमारभ्यशुनःशरीरपर्यन्तसर्वदेहानांपंचभूतात्मकत्वंभौतिकैरिन्द्रिया दिभिरधिष्ठितत्वंचसममित्यर्थः ६८ एतदेवस्फुटयति पृथिव्यापइति । पृथिव्यादीनिपंचभूतानिप्रसिद्धानिअन्यमान्येवसर्वाणिस्थूलानिसूक्ष्माणिचशरीराणीतिद्वयोरर्थः ६९ । ७० तत्रसूक्ष्मभू तारव्यामक्ष्मशरीरावयवानाह चक्षुरितिचतुर्भिः । सात्विकभूतंशारब्धानिचक्षुरादीनिराजसेस्तैरारब्धानितुवागादीनिकर्मेन्द्रियाणीतिविभागः ७१ भूतानांसात्त्विकांशसमुदायाद्वाजसांशसमुदा याद्योपन्नत्वेनज्ञानशक्तिक्रियाशक्तिनामकंद्विविधमंतःकरणंबोधयमित्याह अंतःकरणमिति । अत्रसूक्ष्मशरीरेसर्वत्रसर्वस्मिन्पृष्ठकृतयासम्पत्स्थितमंतःकरणंज्ञानक्रियारूपकार्यद्वयहेतुत्वेनद्विविध मित्यर्थः ७२ तत्रक्रियाशक्तेःप्राणस्यभेदानाह क्रियाहेतुरिति । पंचधाव्यानान्तर्भेदेः धनंजयान्तैस्तुदशयेति ७३

ज्ञानशक्तेः शानुर्विध्यमाह चतुर्विधमिति । सर्वेषां देहेषु तद्दृष्टं तत्स्थितं तत्स्थितमंतःकरणं मनःप्रभृतिभेदेषु तद्विधम् ७४ शरीरद्वये सूक्ष्मस्थूलपदयोः प्रवृत्तिनिमित्तदृष्टं दर्शयति सूक्ष्मैः सापेक्षान्तराहत्यादि कर्मणां सूक्ष्मपरिणामात्मकैर्भूतैः पृथिव्याद्यैः समसहवर्तमानं तथा सूक्ष्मं सूक्ष्मचक्षुराद्यवयवसमुदायात्मकं पतो भवति ततः सूक्ष्मसंज्ञमांतरं देहशृणु अवधारय स्थूलभूतसं पृक्तत्वादि द्विगोचरत्वं लक्षणस्थूल त्वशालित्वाद्यवादां स्थूलसंज्ञमित्यर्थः ७५ अनयोः शरीरयोः पंचाकरणवार्तिकायुक्तमध्यात्मादिविभागमाह अध्यात्ममिति षड्विंशतिः । अध्यात्मत्वाधिदेवत्वाध्यात्मकयोः शरीरयोः प्रत्येकं द्विविधा च शरीरस्य भेदाश्चत्वार उक्तास्तत्र तत्पदार्थमधिकृत्योपाधितया वच्छिद्य स्थितमधिदेवमिदं व्युत्पद्यते यथा सूक्ष्मसमष्टिरूपो हिरण्यगर्भः स्थूलसमष्टिरूपो विराट् लोकात्मय शरीराभिमाना अधिदेवमिदं व्युत्पद्यते इत्यर्थः ७६ तत्र विराजो लोकमप्यंशरीरमभिनयति अतलमिति चतुर्भिः । अतलादिसंज्ञानिसप्तपातालानि विराजः पादत्वेन धेयानोत्यर्थः ७७ भूर्लोक इति । जयने ऊर्वोरंतरदेशः शिष्टं त्रयं निगदन्त्या लयातं ७८ । ७९ । ८० आत्मनि त्वंपदार्थे उपाधितया ह मिति गृह्यमाणलक्षणमध्यात्मसूक्ष्मं स्थूलचक्षुषा भेदेनाह अध्यात्ममिति । यत्सूक्ष्ममध्यात्मं व्यष्टिरूपेणाह मिति गृह्यमाणं तत्तेजससंज्ञं तथा भूतं स्थूलं तु विश्वसंज्ञमित्यर्थः ८१ उक्तेष्वेवाधिभूतादिभेदांतर्भाव इति दर्शयति अधिभूतमिति । देहस्य द्वंद्वं स्थूलसूक्ष्मरूपमध्यात्मवत्पथाध्यात्मावस्थानात्तदपरोक्षमिदं तथा भासमानता लक्षणविशेषवच्च

चतुर्विधं भवेज्ज्ञानहेतुरंतःस्थितं चतत् ॥ हार्दस्य देहेषु त्रयस्य सर्वेषामपि देहिनाम् ॥ मनोबुद्धिस्तथाचित्तमहंकार इतीरितम् ७४ सूक्ष्मैर्भूतैः मम सूक्ष्मं सूक्ष्मदेह मिदं शृणु ॥ स्थूलैर्भूतैस्तथास्थूलं स्थूलं देहं वदंत्यपि ७५ अध्यात्ममधिदेवं च भेदस्तु स्याच्चतुर्विधः ॥ सूक्ष्मं हिरण्यगर्भोऽयमधिदेवं समीरितः ॥ स्थूलं तथा विराडेऽप्यु मानलोकवपुःस्थितः ७६ अतलं चैव पातालं वितलं सुतलं तथा ॥ रसातलं पंचमं स्यात्तत्र षष्ठं तलातलम् ॥ महातलं सप्तमं तु पादद्वयमिदं स्मृतम् ७७ भूर्लोको ज घनंतस्य पुरुषस्य महात्मनः ॥ अंतरिक्षं तथा नाभिः स्वर्गो हृदयमीरितम् ७८ महर्लोको मुखादूर्वांगलादारभ्य संस्थितः ॥ मुखतो नेत्रपर्यंतं जनलोक इति स्मृतः ७९ ललाटं तु तपःप्रोक्तं शिरःसत्यमितीरितम् ॥ चतुर्दशानां लोकानां मेव स्थानं विराट् स्मृतः ८० अध्यात्मं सूक्ष्मसंज्ञं यत्तेजसं तत्प्रकीर्तितम् ॥ विश्वं स्थूलं समुद्रिष्टमा त्मना समधिष्ठितम् ८१ अधिभूतं च देहस्य द्वंद्वमध्यात्मवत्स्थितम् ॥ अध्यात्ममधिभूतं च मिलित्वा स्थिरजंगमम् ८२ चतुर्विधा भवन्त्येते देहाः सर्वशरीरिणाम् ॥ उद्भिजाः स्थावराणां स्युः केषां चिच्च शरीरिणाम् ॥ देवादीनां नैवेयोनिं प्राप्ताः पुण्याधिका जनाः ८३ स्वेदजाश्चापि विज्ञेयामत्कुणाद्याः सहस्रशः ॥ अंडजास्तेपि केचित्तु केचिदन्ये जलेचराः ८४

यदा भवति तदाधिभूतमिदं व्युत्पद्यते भूतविषयमधिकृत्य वर्तमानमिति व्युत्पत्तेरिति पूर्वद्वयार्थः तथा एषां शरीराणामध्यात्मत्वमधिभूतत्वं च मिलित्वा व्यवहारारूढं यदा भवति तदा स्थिरजंगमभेदो मवकी त्यर्थः स्थावरजंगमानां शरीराणि हितदभिमान्यपेक्षया अध्यात्मतां भजंते तद्गतरापेक्षया त्वधिभूतत्वमिति भावः ८२ व्यष्टिस्थूलशरीराणामुद्भिजादिभेदेन चातुर्विधमपि प्रसिद्धमित्याह चतुर्विधा इति । एते स्थूलाः । तत्र स्वबीजस्योर्ध्वाकारपरिणामप्रयोजकत्वेन उद्भिजसंज्ञानुदाहरति उद्भिजा इति । स्थावराणां देहा उद्भिजा इति प्रसिद्धाः केषां चिद्देवादीनां च वेदा उद्भिजा इति संबन्धः केते देवादयः ये पुण्यात्कर्षणदेहधारणोपनिष्य वधानेन सहते इत्यर्थः एतेन उद्भिजा देहादिविधा अथर्मजाधर्मजाश्चाद्यावृक्षाणां नारकीयाणां च अत्पादेवानां आदिपद्माद्याप्युहकृतांचेति सुचिंतं ८३ स्वेदजा दीनुदाहरति स्वेदजा इति द्वाभ्यां । मत्कुणाः खट्वादिगतः प्रसिद्धस्तत्प्रभृतयः भृशजंतवः प्रायशः स्वेदजा भवन्ति अंडजास्तु केचित्ते स्थूलगतभृशजंतवोऽपि भवन्ति यथा पिपीलिकादयः केचित्तु जलेचरा यथा मत्स्यादयः अन्ये अंतरिक्षमापथापक्षिणः तद्द्विलेशयाः सर्पाद्याश्च अंडजा इति संबन्धः अंत्यं वलं स्फुटम् ८४

८५ अथ भूतानां पंचमुपापारेषु वर्तमानत्वं पंचपञ्चभूतानां भौतिकानां च स्वस्वभावापारादर्शयति तेवैविति वदति । उक्तदेहेषु पृथिव्याधारणव्यापारो जलस्य ह्येतेन माद्रीकरणेनेजसः पञ्चनादि संवापोः संयोजनादिक्रमाकाशस्यावकाशवानमिति तथा भौतिकेषु च भूरादिज्ञानेन्द्रियाणारूपग्रहणादिरूपव्यापारा इति त्रयाणामर्थः ८६ । ८७ ८८ कर्मेन्द्रियाणां तानाह वक्तव्य इति । वक्तव्येवचनेनाभिदिष्टं हेतुः आदानग्रहणे पाणीन्द्रियम् प्रजोत्पादने आनन्दे च उपस्थेन्द्रियम् मलोत्सर्गे पाथ्विन्द्रियम् गमने पादेन्द्रियं हेतुरिति ८९ प्राणाद्या इति । तथा प्राणादीनामुच्छ्वासादपोऽसाधारणव्यापाराजीवमोक्षादिरूपाः साधारणव्यापाराश्च प्रसिद्धा इत्यर्थः ९० अंतःकरणचतुष्टयस्य तानाह संशयादेरिति । संशयादिरूपमंतःकरणस्य मनस्य हेतुर्मनो भवति अहंकरणेऽहंकारः सामान्याकारविज्ञाने चित्तम् भवधारणे बुद्धिरिति ९१ भूतानां स्वरूपलक्षणभूतांश्च पक्वठिनमित्यादि श्रुत्युक्तान्यर्मानाह कठिनेति । काठिग्यं पृथिव्याः स्वरूपलक्षणम् द्रवत्वस्नेहोजलस्य उष्णत्वप्रकाशो तेजसः चलनं वायोः छिद्रत्वमाकाशस्येति गंगादयः शब्दांताः पंचपृथिव्यास्तटस्थलक्षणम् एवं जलस्य रसादपश्चत्वारः तेजसोरूपादयस्त्वयः वायोः स्पर्शशरी आ

अंडजाः पक्षिणस्तद्वत्सर्पाद्याश्च विलेशयाः ॥ जरायुजामानुषाद्याः प्रसिद्धाः सर्वदेहिनाम् ८५ तेपु सर्वेषु देहेषु पृथिवीधारणे स्मृता ॥ आपः संकृदेनेतद्वत्तेजः पाकादिकर्मणि ८६ संयोगे च वियोगे च वायुराकाश ईरितः ॥ अवकाशे सदा हेतुश्चक्षुरूपग्रहे तथा ८७ श्रोत्रं शब्दग्रहे तद्ब्रह्माणं गंधग्रहे तथा ॥ स्पर्शग्रहे त्वगुद्दिष्टारसनंतुरसग्रहे ८८ वक्तव्ये वाग्भवे देतुं स्तावादानकर्मणि ॥ प्रजोत्पादे तथा नंदे च पस्थः परिकीर्तितः ॥ पायुर्विसर्गं संप्रोक्तः पादौ गत्यां समीरितौ ८९ प्राणाद्याः कथिता देहे सर्वे विविधकर्मणि ॥ जीवने मरणे तद्वद्देतवः सर्वदेहिनाम् ९० संशयादेर्भवे देतुर्मंतव्यस्य मनः सदा ॥ अहं कर्तव्य हेतुः स्यादहंकारो वपुः स्थितः ॥ चित्तं सामान्यविज्ञाने बुद्धिः सर्वत्र निश्चये ९१ कठिना पृथिवी ज्ञेया गंधादिगुणसंयुता ॥ द्रवस्नेहयुता आपो रसादिगुणसंयुताः ९२ उष्णप्रकाशवत्तेजोरूपादिगुणसंयुता ॥ क्रियावान्कथितो वायुः स्पर्शशब्दगुणो हि सः ॥ नभः सुषिरमुद्दिष्टं शब्दैकगुणमेव तत् ९३ एकद्वित्रिचतुः पंचगुणयुक्ता उदाहृताः ॥ विषयाः श्रोत्रमुख्यानां खानिलानलवार्धुवः ॥ हस्तादीनां तेषु स्वरूपविषयानियतिं विना ९४ भूतभौतिकमेतत्स्यात् सूक्ष्मदेहशरीरिणाम् ॥ अधिदेवादिभिन्नानामति सूक्ष्मतमं सदा ९५ सूक्ष्मतास्य तु विज्ञेया पंचीकरणवर्जनात् ॥ पंचीकरणमप्येवं भूतानामिह कीर्तितम् ९६

काशस्य एकः शब्द इति द्वयोरर्थः ९२ । ९३ एकेति । इत्येवमेकद्वित्रिचतुः पंचगुणयुक्ता आकाशाविभूषयता भूतसंज्ञाः पदार्थाः क्रमेण श्रोत्रस्पर्शस्पर्शरसनघ्राणानां विषया ज्ञाता गुणगुणिनोस्तादात्म्यादिति भावः येषु श्रोत्रादीनां क्रमेण विषयास्त एव हस्तादिकर्मेन्द्रियाणां विषया भवन्ति निषतिं न्यवस्थां विना न हि हस्तेन पृथिव्येवादीपते किंतु जलादिकर्मणीति भावः ९४ एवं पंचात्मकमित्यादि मंत्रस्य सूत्रत्वेनानेकार्थसूचकत्वाविरोधात् पथमप्रादेन यथा पंचभूतरूपेण धारणादि पंचव्यापारकंप्राणादिरूपेण प्राणनादि पंचव्यापारकंपंचेन्द्रियरूपेण पंचविषयकंपंचभूतसात्विकांशमयांतःकरणरूपेण पंचभूतमयमंतव्यादिविषयकमित्येवं विधा अर्थाः संगृहीतास्तथा पंचीकरणमपि सूच्यते इति दर्शय पंचवीकरणमवतारयति भूतेति द्वाभ्यां । उक्तं भूतभौतिकानां वृत्तमधिदेवमध्यात्मं वा सूक्ष्मदेहघटतया वर्तमानमिति सूक्ष्ममिन्द्रियैर्ग्रहणायोग्यं भवतीत्यर्थः ९५ सूक्ष्मतेति । सूक्ष्मशरीरघटकानां पासूक्ष्मता तत्र हेतुः पंचीकरणाभावस्तस्य पंचीकरणस्य स्वरूपमप्येवं वक्ष्यमाणविधामहमकृतमंत्रे कीर्तितमाचर्या सूचितमित्यर्थः ९६

इदंशरीरंस्वकारणानांभूतानामेकैकस्यपंचमांशेनपंचात्मकेनपंचमुभूतेषु तैर्मानसैःपृक्तमितियोजनांमूचयन्पंचाकरणमभिनयति एकैकमिति । प्रथममेकैकभूतंपंचधापंचधाविभज्यतेयामवयवचतुष्टयपंचकमेकतोऽवस्थाप्यावशिष्टान्पृथिव्यादीनांपंचपंचमांशान्प्रत्येकंपंचधाविभज्ययथाक्रमप्रथमावस्थापितेअवयवचतुष्टयसमुदायपंचकेयोजनंपंचाकरणमित्यर्थः एतेनत्रिवृत्करणवत्पंचाकरणस्याश्रोतत्वादप्रामाणिकत्वमितिकेषांचिदुक्तिःपरास्ता ९७ यद्यपंचाकरणेकैश्रद्धृषणमभ्यधायियायोरपिरूपवदंशसंपर्कप्रत्यक्षत्वापत्तिरितितत्परिहरन्नितरांशानामनुदृतत्वप्रयोजकमल्पत्वमाह एकविंशतीति । एवमित्ययोजनेकृतेसतिप्रत्येकंभूतानांस्वरूपेस्वकीयाभागाएकविंशतिर्भवन्ति पूर्ववस्थापितानांचतुर्णामवयवानांप्रत्येकंपंचावयवयोगित्वात्एकस्यावयवस्यसमंविभागतोलाभाच्च इतरेचत्वारोशास्तुपरकीयाइत्येवंरूपास्त्वांशश्चिदास्त्रपरांशानांसाभ्येनभवतीत्यर्थः ९८ साम्याभावेकफलिताह ततएवेति । ततःस्वांशानामधिकतरत्वात्पृथिव्यादौजलत्वादिप्रकारिकाशीर्नभवति ततःपदार्थमेवस्फुटयति पंचाकृतेष्विति ९९ निगमयति पंचविंशति इति । यतःपंचविंशेयथापंचविंशाल्पःस्तोमःपंचविंशतिस्तत्समुदायरूपस्तथोक्तविधयापंचविंशत्यवयवसमुदायरूपेभूतेएकत्रभागएवावयवचतुष्टयात्मकोभूतांतरेःकृतः एकविंशतिभागास्तुस्वकीयाएवततोभूतांतरबुद्धिर्भूतांतरेनजायतइत्यर्थः ननुवार्तिकोक्तस्यस्वाद्धाधिक्यस्यकथमुपपत्ति

एकैकं हि महाभूतं पंचधा प्रविभज्य च ॥ पंचमं पंचमं भागं सर्वेषां पंचधा पुनः ॥ विभज्यैकैकमेतेषां सर्वेषामर्पयेद्विह ९७ एकविंशतिसंख्याकाभागा एव भवन्ति ते ॥ एकैकस्य स्वकीयास्तु चतुर्णामपि चेतरे ॥ चत्वारश्च भवन्त्यस्मादाधिकास्तस्मान्न च ९८ तत एव पृथिव्यादावभ्यवृद्धिर्न जायते ॥ पंचाकृतेऽपि बाहुल्यं स्वभागे पुनतः स्थितम् ९९ पंचविंशेतो भावो भूते भूतांतरेः कृतः ॥ भूतांतराणि तेनातो दृश्यं तेन परत्र हि १०० अयं पंचाकृतो देहः स्थूलो रूपमनेकधा ॥ दधाति मध्यतस्तद्वद्रसादीनापि देहिनाम् १०१ शुक्लं रक्तं तथा कृष्णं धूम्रं पीतं तथैव च ॥ कपिलं भृशं शुक्लं रूपमस्मिन् न हि वर्तते १०२ स्पर्शाश्च मृदुलास्तद्वत्कठिना मध्यमा अपि ॥ उष्णाः शीता द्वयं तद्वदनुष्णा शीतला अपि १०३ गंधाः सुरभयस्तद्वत्प्रच्छन्ना ये त्रयो गतः ॥ भवन्ति प्रकटा देहे भूरि पुण्यविपाकतः ॥ दुर्गंधानित्यमेवैते लभ्यन्ते यदनादिगाः १०४ रसाश्च पट्टिधास्तद्वदेते सर्वशरीरगाः ॥ कदुतीक्ष्णकषायाख्यक्षाराम्लमधुरा अपि १०५ शब्दाश्च विविधा एते प्राणिनां वपुषि स्थिताः ॥ निपादपृथग्भागाधारषड्भ्यमध्यमधैवताः ॥ पंचमश्चेति संप्रोक्ता ध्वनिरूपामनीपिभिः १०६

रिति चेदर्थशब्दस्य विषमांशपरत्वमादायेति गृह्णानुपेयमिति परस्यार्था उपाया इति न्यायेनानिर्वचनीयप्रपंचेप्रकारांतराभिधानेऽप्येवोपादिति भावः १०० पञ्चाश्रयादिपदार्थमार्थक्रमेण दर्शयितुमुपक्रमते अयमिति । अयं देहः पंचाकृतभूतमपत्वेन स्थूलोऽनेकविधं रूपं तथारसादिकांश्च गुणान्धारयतीत्यर्थः १०१ तत्र श्रुतीधातुपदेनैकाकारेण रूपमुक्तमिति परमतं मूचयन् रूपस्य सप्तविधतां दर्शयति शुक्लमिति । तत्र शुक्लं गोक्षीरवत् रक्तं प्रवालवत् कृष्णं मंजनवत् धूम्रं धूमवत् पीतं कनकवत् कपिलं कपिलगोवत् बभ्रुं शंबभ्रुः कपिलवर्णः सबर्त्ततेऽस्मिन्स्तत्तथा कपिलवर्णं संपृक्तमिति यावत् तथा भूतं शुक्लं यथा स्फोटिकस्य इत्येवं सप्तविधं रूपमत्र शरीरे यथा दृष्टवर्त्तते इत्यर्थः १०२ बाहुः स्पर्शः सह तथा गुणेन गंधेन सह योगेन उपायेन युक्तमित्याकारं रङ्गगुणयोगयुक्तपदार्थं दर्शयति स्पर्शा इति द्वाभ्यां । कोमलकाठनमध्यमभेदेन त्रय उष्णः शीत इति द्वयमनुष्णा शीतः पट्ट इत्येवंपट्टस्पर्शा अवेत्यर्थः १०३ गंधा इति । योग उपायस्ततोयः पुण्यस्य विपाकः फलाभिमुख्यं तस्माद्ये प्रकटीभवंति ते सुगंधा अत्रेदेहप्रच्छन्नाः सन्ति दुर्गंधास्तु स्फुटा एवेत्यर्थः १०४ पञ्चाश्रयपदेन पट्टा अत्रेत्युक्तमिति दर्शयति रसाश्चेति । स्पर्ष्टम् १०५ धातुशब्दस्यामरौक्तभूतगुणवाचकत्वसमादायवाध्वाकाशगुणत्वेन वादिभिरभिमतान् ध्वनिवाणां त्मकान् शब्दान् देहे वर्त्तमानतया दर्शयति शब्दाश्चेति द्वाभ्यां । निपादादीनां स्वरूपं नारदेनोदाहृतं बोध्यं यथा 'पञ्चुरीति मयूरस्तु गावो नर्दति चर-

भम् । अजाविकौचगांधारं चोदति मध्यमम् । पुष्पसाधारणे काले को किलो रौति पंचमम् । अश्वस्तु ये वतं रौति निपादं रौति कुंजरः । इति १०६ सुगंधद्वयम् । ते उक्तविधा च नयः सुगन्धवत्पुष्पेन सुवि
वेका भवति य एते योगिभिरनाहता लयशब्दभेदत्वेनांतरनुभूयंते गायकैश्च मुखे प्रदर्श्यते तथा वर्णात्मकाः शब्दा अपि योगिनामंतरन्येषां मुखे च प्रसिद्धा इत्यर्थः १०७ श्रुत्यार्गैरिकादिपुष्पयोगरूपहेतु
नाद्यातु शब्दस्य द्रव्यवाचकत्वेन भेदसिद्धांती कृत्य तत्पदार्थतया प्रोक्तांस्त्वागादीन् सप्त दर्शयंस्तत्प्रसंगेनोपस्थितानां शरीरांतरपदार्थानां संख्या परिमाणं चोपनिषदंतोक्तं वर्णयति त्वममृगित्यादिना ।
त्वग्रुधिरमांसानि प्रसिद्धानि मेदः श्वेतवर्णां मांसावस्था विशेषस्तत्रैव चास्थिबंधनरूपस्य तदवस्था विशेषस्य स्नायुषोक्तस्यांतर्भावः अस्थानि प्रसिद्धानि मज्जातंतर्गतः स्नेहः शुक्रं रेतः एतानि सप्त
धातुपदवाच्यानि तथा दंतानां स्वरूपभूतान्यस्थानि भेदेन द्वाविंशद्व्यंतीत्यर्थः १०८ मर्मणां संख्यां लक्षणं चाह आपादेति । पादमारभ्य मस्तकपर्यंतं व्याप्तायां त्वचि अष्टोत्तरशतसंख्यानि स्थाना
नि मर्मसंज्ञानि तल्लक्षणं तु श्लेष्मभेदेन कृतं सति मरणद्वारं व्याप्य न्यतरप्रयोगं कृत्वं तत्र वैद्यश्लेष्मप्रसिद्धमित्यर्थः १०९ अशीत्यभ्यधिकमिति । अस्थानां संघयः शरीरे अशीत्यधिकशतसंख्या भवति
स्थूलानां नाडीनां वशतानि भवन्तीत्यर्थः केशेति । केशानां रोग्णां च संख्या अशीतिः शतानि अष्टोत्तरहस्त्राणीति यावत् तावत्पः कोटय इत्यर्थः । अष्टसहस्राणि कोटय इति पाठमादाय केशादीनां

सुगंधाद्वतेलभ्याः पुण्यपुंजविपाकतः ॥ अंतर्देहे योगदृशां गायकानां हि ये मुखे ॥ वर्णात्मकाश्च बहुशो वक्रे स्पष्टा भवन्ति ये १०७ त्वगसृङ्मांसमेदोस्थिमज्जशुक्राणि
धातवः ॥ सप्तदंतास्तथैवोक्ता द्वाविंशत्त्वस्थिभेदतः १०८ आपादमस्तकंतद्वच्चिह्नोत्तरं शतम् ॥ मर्मणि ये मूर्तिगच्छेद्विधैः शस्त्रादिना पुमान् ॥ व्याधिं वा
दुःसहं याति वैद्या जानन्ति सर्वदा १०९ अशीत्यभ्यधिकं तद्वच्छतं देहे त्रसंघयः ॥ अस्थानवचनादीनां स्थूलानां स्युः शतानि वै ॥ केशरोग्णां तथैव स्युरशीतिशत
कोटयः ११० जिह्वा वक्रस्थितानां पलानि द्वादशो रिता ॥ कंठे हृदयमध्यस्य रक्तोत्पलानि भस्यहि ॥ पलान्यष्टौ तु विज्ञेयं पद्मं हार्दसदैवतत् १११ पित्तं प्रस्थमितं
प्रायो हृदये संस्थितं हितत् ॥ श्लेष्मणो गलसंस्थस्य देहे प्रस्थचतुष्टयम् ११२ सर्वांगसंश्रयं शुक्रं कंठे हृदि च मूर्द्धनि ॥ विशेषतः स्थितं ग्रन्थुमथ नेन विनिःस्रवेत् ११३
प्रस्थस्य च चतुर्थी शतस्य देहे वदंति हि ॥ मेदसश्चापि संप्रोक्तौ प्रस्थौ द्वौ परिमाणतः ११४ मूत्रं चैव पुरीषं च वस्ति संग्रहणी गतम् ॥ अन्नपानग्रहस्यात्र शृङ्ग्याहा
सेन चानिशम् ११५

सुध्माययवाभिप्रायेण याज्ञवल्क्यवदुक्तं । सार्द्धं त्रिकोटिप्रसिद्धिस्तुरो मकूपाभिप्रायेण वस्तुतस्तु अर्द्धचतस्र इति श्रुतिपाठः पायः पुस्तके पुट इत्येते तथा चार्द्धं न्यूनाश्चतस्र इति शाकपांथिवादित्वेन न्युत्प
त्तो प्रसिद्धचिह्नोत्तरं विबोध्यम् ११० जिह्वेति । मुखे दृश्यमाना कंठमभिन्नाप्यस्थिता जिह्वा द्वादशपलपरिमिता भवति तथा हृदयमध्यस्य रक्तवर्णस्य परिमाणमष्टौ पलानि तदेव हृदयमध्यं ह
र्षपद्ममिति प्रसिद्धमित्यर्थः १११ पित्तमिति । पित्ता लवोद्यातुर्हृदये बहुधा स्थितत्वेन प्रसिद्धस्तस्य हि सर्वतो नाडीद्वारनिरोधकत्वेन निद्राप्रयोजकत्वं श्रुत्यादिपुत्रोक्तम् अस्थपरिमाणं प्रस्थः त
स्य रूपं तु पंचगुंजात्मको मापस्ते मायाः षोडशकर्षः कर्षचतुष्टयं पलं तच्चतुष्टयं कुडवस्तु चतुष्टयं प्रस्थ इति तथा कफधातोर्गले स्फुटमनुभूयमानस्य देहव्याप्तस्य परिमाणं प्रस्थानां चतुष्टयमिति ११२ सर्वांग
मिति । शुक्रालयः सप्तमोद्यातुः सर्वांगसंस्थितो पित्तकं हृदयमूर्द्धसुविशेषेण स्थितः सोभननिःसरणशीलः प्रस्थचतुर्थी शतसंमितः मेदः संज्ञया तोस्तु परिमाणं प्रस्थद्वयमित्यर्थः ११३ । ११४ मूत्र
मिति । वस्ति मृश्राशयः संग्रहणी पुरीषाशयस्तद्वत्तयोर्मूत्रपुरीषयोः परिमाणमनियतं पतोन्नपानग्रहणेनानियतेन तयोर्बुद्धिन्हासो भवतः एवं विधं जिह्वादीनां परिमाणं भोपनिषद्ग्राहिपलदाख्य
मुनिना प्रोक्तं रसरुधिरादिपरिमाणं तु नवां तत्पादिकं पाज्ञवल्क्याद्युक्तं द्रव्यमिति भावः ११५

१६ अथशास्त्रांतरगुणोपसंहारन्यायेनप्राप्तान्देहस्यांतरानुविशेषानाह शरीरमित्यादिना । सर्वपांशरीरपादाग्रमारभ्यकेशपर्यंतदेह्येस्वांगुलेस्तच्छरीरीपांगुलेर्मोपमानेनतिपण्णवत्पंगुलंपडाधिकनवपंगुलिपरिमितंभवतीत्यर्थः देहइति । अत्रदेहेद्रयोःपार्श्वयोःप्रत्येकंपोडशपोडशस्थानिगृहमण्डपस्यवशाभूतानितानिसंकलनेद्वात्रिशद्वन्तीत्यर्थः ११७ प्रश्नोपनिषदुक्तांसूक्ष्मनाडीसंख्यामाह द्वाप्तप्रतीतिद्वाभ्यां । अत्रदेहेनाडीनांद्वाप्तप्रतिःसहस्राणि अधिकसप्ततिसहस्रसंख्यानाड्यइतिपावत् ताअत्रसंतीत्यर्थः । किमेतावत्पएवनाड्यइतिचेत्प्याह संथितइत्यादिना । प्रश्नेप्रश्नोपनिषदि यानाडीनांशतंचैकेत्यादिश्रुतिप्रसिद्धानामेकाधिकसंख्यानांमध्येएकस्याएकस्याःसंथितोजातत्वेनशाखाभूताःशतंशतंनानाड्यउक्तास्तासामेकैकस्याःप्रतिशाखात्वेनइमाद्वाप्तप्रतिसहस्रसंख्याः स्मृताः प्रोक्तादितिसंबंधः ताभिर्जीवस्वयप्राप्तिःसर्वत्रशरीरेभवतीतिदयोरर्थः अयं हिप्रश्नवाक्यस्यग्रंथकृदभिमतोनिर्गलितार्थः एकामूलभूतानाडीतस्याःस्कन्धोपस्कन्धभूताःशतंनानाड्यःअयुतंशाखानाड्यस्तारांसंबन्धिन्यःप्रतिशाखाख्यानाड्योद्वाप्तप्रतिकोटयोर्भवतिसं कलनेद्वाप्तप्रतिकोटयोदशसहस्रशतमेकाचेतावत्पोभवतीतिप्रसङ्गोभविष्यतीति ११८ । ११९ उक्तनाडीभ्योप्यधिकप्रचरणशालित्वादाध्यात्मिकवायोःप्राणत्वयुक्तमित्याह शरीरादिति । प्राणआध्यात्मिकवायुःशरीरात्पण्णवत्पंगुलदधिकोऽष्टोत्तरशतांगुलप्रमाणोभवति यतोनासिकादारेणबहिर्द्वादशांगुलदेशेपिमच्छ

वर्द्धतेक्षीयतेयस्मात्तस्मान्निघतिर्वाजितम् ॥ पिप्पलादेनकथितंमुनिनासर्ववेदिना ११६ शरीरं सर्वजंतूनांपण्णवत्पंगुलं स्मृतम् ॥ स्वांगुलैः केशपर्यंतपादांतावधिदध्यतः ॥ देहेद्वात्रिशदस्थानि वंशाः स्युः पार्श्वयोर्द्वयोः ११७ द्वाप्तप्रतिसहस्राणिनाडीनामपि संथिताः ॥ एकैकस्यास्तुनाडीनांशतमेकोत्तंग्रहियाः ११८ शाखाः प्रश्ने समाख्याताः प्रतिशाखा इमाः स्मृताः ॥ तासां सर्वत्र देहेस्मिन् न्याप्तिरापादमस्तकम् १९ शरीरादधिकः प्राणोद्वादशांगुलमानतः ॥ बहिर्नासिकयायाति तस्मात्प्राणइतीरितः १२० चत्वारिंशत्तथैवाष्टांगुलानिपदाग्रतः ॥ केशाग्राच्चाभवन्मध्यंशरीरस्य नृणामिह १२१ देहमध्ये शिखिस्थानंततज्जांबूनदप्रभम् ॥ चतुरस्रं शिरोतंततिष्ठत्याचंद्रमंडलम् १२२ चतुरस्रे स्थितं तेजः शक्तिसंज्ञं सुदुर्गमम् ॥ अतिसूक्ष्मं सदाजंतून्जीवितो न जहाति च १२३ गुदात्पुद्गं गुलादूर्ध्वमेद्वाद्व्यंगुलतोप्यधः ॥ एकांगुलप्रमाणंतच्चतुरस्रमवस्थितम् १२४ अत्रमध्ये शरीरस्य ह्यवकाशेनवांगुले ॥ उत्सेधाच्चतथायामातकंदोस्तिचतुर्गुलः १२५

लूपलभ्यतेऽतएवचतस्यप्राणसंज्ञापि प्रकर्षेणाधिक्यलक्षणेन अनितीतिव्युत्पत्तिसमन्वयादित्यर्थः १२० देहेतेजःस्थानंदर्शयितुं तदुपयोगिमध्यदेशस्वरूपमाह चत्वारिंशदिति । पादाग्रमारभ्यकेशाग्रमारभ्यवाअष्टचत्वारिंशदंगुलिमितोदेशोदेहस्यमध्यत्वेनबोधपइत्यर्थः १२१ तत्रतेजःस्थानंदर्शयति देहमध्येइतिद्विषाशतश्लोकैः । तस्मिन्देहमध्येचतुरस्रंचतुष्कोणमपिस्थानंभवति तस्याग्रेनाडीद्वाराव्याप्तिस्तु शिरःपर्यंतत्रापिमस्तकस्थितचंद्रमंडलपर्यंतत्रोध्येत्यर्थः तथाचोक्तमाग्रेभगवतामहादेवेन 'सर्वेषामपि जंतूनां प्रतिपुतिचंद्रमाः । अयोभागिरविः प्रोक्तो मृत्युकाले विपर्ययात्' इति १२२ चतुरस्रं इति । तस्मिन्चतुरस्रे स्थाने स्थितं तेजो देहेन्द्रियादि सामर्थ्यप्रयोजकत्वात् शक्तिसंज्ञं भवति अतिसूक्ष्मत्वाद्दुर्लक्ष्यमोष्णरूपेण जावनलक्षणं च भवतीत्यर्थः जीवतः प्राणधारकात्प्यजतीति १२३ तदेव तेजःस्थानं विशेषतोऽवधारयति गुदात्तिवति । गुदात्पायुस्थानादूर्ध्वं द्व्यंगुलमिते देशे तावत्पेवचोपस्थादयो देशे तेजसःस्थानभूतंचतुरस्रं स्थितं भवतीत्यर्थः १२४ एवं नाडोलतानां जनिस्थानस्य कंदस्य वृत्तमप्याग्रे परंपरिचितं दर्शयति अत्रेति । उक्तरूपे शरीरस्य मध्ये यो वकाशो नवांगुले मितस्तस्मिन्देह्यायामयोश्चतुर्गुलः कंदः कंदसमो मांसपिंडविशेषोस्तीत्यर्थः १२५

नवांगुलेति । तस्मात्कंदादुत्थितोनाभिनालोनाभिचक्रात्मकंपंकजस्थानालभूतोऽवयवोस्ति कीदृशः नवांगुलविस्तारकोदंढसदृशःशरीरिणांसकलशरीरावयवानांमूलभूतस्त्वगादिसप्तधातुभिर्वेष्टित
 श्वेत्यर्थः १२६ अस्पति । अस्पतिनाभिनालस्यमध्यइदंयोगिभिरनुभुवमानंनाभिचक्रंभवति कीदृशं द्वादशारंअररथचक्रावयवविशेषास्तेद्वादशपर्यंततथा १२७ इदमेवचक्रंहादंपंचतर्भावितश्रुत्यादि
 श्रित्याह अत्रचक्रइति । हृदयवासित्वेनप्रसिद्धोजीवउक्तचक्रंमूलरूपतत्त्वाश्रितोलताकीटवज्रप्रतीत्यर्थः १२८ यद्यपिजीवःसर्वत्रदेहोपामस्तथापिविशेषाभिगच्छतिविवक्षयाहृदयादीनांतत्स्थानत्व
 व्यवहारइत्याह नाभिश्चेति । केनचिद्देतुनाविशेषाभिगच्छतिविवक्षणेननाभ्यादीनिजीवस्थानान्युच्यंतेइतिसंबंधः १२९ फलितमाह जीवस्पति । तत्रजीवस्थानानांमध्येआद्येप्रथमेआचाराख्येच
 केचतुरस्रतयावाणंतेप्राणेनसहितोजीवःसर्वदास्तिसन्निहितइत्यर्थः १३० अत्रैवचक्रकारणोपाधिप्रधानांकुंडलिनीसंज्ञामागमोक्तान्ब्रह्ममूर्तिवर्णयति नाभेरिति । नाभिचक्रादयथाधारचक्रादुपरिच
 देशेभुजंगवन्निबलपावस्थानात्तिर्यगवस्थिताकुंडलिनीसंज्ञाशक्तिःकारणरूपब्रह्मणोमूर्तिरस्तीत्यर्थः १३१ इयमेवाष्टमूर्तिरपरप्रकृतिस्वेनगीतामुसप्तमाध्यापयउक्त्याह भूमिरिति । भूम्यादिरूपस्य

नवांगुलपरीणाहोदंडाकारस्त्वगादिना ॥ वेष्टितोनाभिनालःस्यान्मूलभूतःशरीरिणाम् १२६ अस्यमध्यइदंनाभिचक्रमुक्तंमनीषिभिः ॥ द्वादशारंतुतत्रित्यंदेहे
 नपरिवेष्टितम् १२७ अत्रचक्रेभ्रमत्येषजीवोहृदयमाश्रितः ॥ कर्मणातंतुजालस्थोयथाभ्रमतिलूतिकः १२८ नाभिश्चहृदयंकंठश्चक्षुर्भूर्द्धाचपंडितैः ॥ आपादम
 स्तकंदेहेस्थितस्यापिशरीरिणः ॥ हेतुनाकेनचित्रित्यमुच्यंतेस्थानकानिहि १२९ जीवस्याद्येमूलचक्रआधारइतिकीर्तिते ॥ तत्रप्राणयुतोजीवश्चतुरस्रेस्ति सर्व
 दा १३० नाभेरधस्तथाधारादूर्ध्वतिर्यगवस्थिता ॥ अस्तिकुंडलिनीशक्तिर्भुजंगीवशरीरगा १३१ भूमिरापोनलोवायुःखंमनोबुद्धिरिवच ॥ अहंकारइतिप्रो
 क्तैस्तत्तैरष्टविधाकृता १३२ इयंशब्दौघजननीवायुनास्फालितासती ॥ अनयात्रनिरुद्धोयंवायुर्जटारगोमहान् १३३ आगत्यदशमद्वारंबहिरेवाभिधावति ॥ सु
 पुत्रादशमद्वारेब्रह्मग्रंथं प्रतिष्ठिता ॥ तस्यामुखंनिरुद्धास्तेस्वमुखेनेयमुज्ज्वला १३४ योगकालात्पवनतःप्रबुद्धाश्वासवन्निहतः ॥ स्फुरत्याहृदयाकाशं नागरूपा
 महोज्ज्वला १३५ वायुर्वायुमुखेनैतिसहांतःससुपुत्रया ॥ यदैषास्वमुखेनास्यामुखेरोधंकरोति १३६ कंदमध्येस्थितानाडीसुषुम्नेतिप्रकीर्तिता ॥ तिष्ठंतेप
 रितःसर्वाश्चक्रैस्मिन्नाडिकाःपराः १३७

बाह्यस्थमनःप्रभृतेरांतरस्थवार्थप्रपंचस्येयमेवहेतुरितिभावः १३२ शब्दप्रपंचस्यापीयमेवहेतुरित्याह इयमिति । इयंकुंडलिनीवायुनाप्राणेनताडितासतीशब्दइदंरूपजनिका । अस्याव्यापारांतरमाह
 अनयेति । प्राणस्यवह्निर्ब्रह्मलोकंप्रतिगमनप्रतिबंधोपस्थाव्यापारइत्यर्थः १३३ एतदेवस्फुटयति आगत्येति । यतोजाठरोवायुर्दशमद्वारंगत्वावहिर्मेतुमेवोद्यतोभवतिपरंतुतत्रनिःसरणपथाःसुपुत्रा
 रूपाणाडीरूपोभवति इयंकुंडलिनीतुतस्याःसुपुत्रायामुखंस्वमुखेननिरुद्धोक्तदेशेतिष्ठतिशेतेइतिपावत् इत्यमस्याःप्राणमार्गनिरोधकत्वमित्यर्थः १३४ कदाइयंप्रबुध्यसुपुत्रामुखंमुच्यतेत्याकांक्षाया
 माह योगेतिद्वाभ्यां । योगेनकालःकालनंचालनमितिपावततत्स्थतथाभूतेनप्राणवायुनायदाप्रबुद्धाभवतितदाहृदयाकाशमभिगच्छत्यस्फुरतिदशमद्वारांतंमसरति कीदृशी शेषनागवदुज्ज्वलमूर्तिरि
 त्यर्थः १३५ वायुरिति । तदाएषाकुंडलिनीप्रबुद्धासतीअस्याःसुपुत्रायामुखेरोधंकरोति तदाकदा यदासप्राणोवायुस्वमुखेनाग्निनाआन्तरेणसहसुपुत्रायामार्गभूतयाअन्तर्दहमध्यमेतिप्रविशतिसुपुत्रामु
 खरूपद्वारेणेत्यर्थः १३६ तत्तत्स्थानेप्राणस्थापनरूपप्रत्याहारस्यवसिष्ठोक्तस्योपयोगिनाडीनांस्वरूपादिकमाह कंदेति सप्तदशभिः । वर्णितकंदस्यमध्येसुपुत्राख्यानानीतिष्ठतितस्याः
 परितःसमंतादस्यास्तिष्ठतीत्यर्थः १३७

नाडीनामभ्येचतुर्दशमुख्याः सनामग्रहं दर्शयति नाडीनामिति । प्रपंनिगदव्याख्यातम् १३८ । १३९ । १४० तास्विति । तामुहतरापेक्षयामुख्यत्वेन दर्शनामुच्यते शस्त्रिभ्यः सुपुत्रे
डापिंगलाः प्रधानतमास्तास्वप्येका सुपुत्रासर्वोत्तमा यतो ज्वलन्ती प्रसिद्धा हात्पाया विश्वपंचाधारत्वादिप्रत्ययः तच्च दहरादिविश्यामुपसिद्धमिति भावः १४१ एतासां स्थानमाभिनयति कंदस्य पृ
ष्ठभिः । वर्णितकंदस्य मध्ये सुपुत्रातिष्ठति पृष्ठवशात् पृष्ठमध्यगता स्थिररूपद्वारेण मूर्द्धानं गच्छति चेत्प्रत्ययः १४२ इडेति । तस्याः सुपुत्रायाः सव्ये वामत इडातिष्ठति दक्षिणतः पिंगलेति एवं स्थिता
नां सुपुत्रे डापिंगलानां पथाक्रमं वक्ष्यमाणा युगलत्रयपट्टिकाः पन्नाडयः पृष्ठे प्रेचवो ध्या इत्यर्थः १४३ तद्युगलत्रयं दर्शयति सरस्वतीति । तत्र सुपुत्रायाः पृष्ठे सरस्वती अग्रे कुहूः इडायाः पृष्ठे गांधारी
अग्रे हस्तिजिह्वा पिंगलायाः पृष्ठे पूषा प्रेचशस्विनी इत्येवं संस्थानेऽग्रिममध्यमपश्चिमामुत्रिपुंक्तिपुनवनाड्युपविष्टाः त्रिपंक्त्या इत्यस्य त्रिविधायाः पंक्तेः सर्वविध्य इत्यर्थः १४४ पंक्तित्रयमभि
नयंस्तत्र पुरोवांतिनाडी त्रिक्रमयां पंक्तिं दर्शयति हस्तीति । सव्याया इति पंचमीत्यल्लोपे तथा च सव्यां वामामारभ्य पुरोवांतिनाडी मयी पंक्तिर्हस्तिजिह्वादिकेत्यर्थः हस्तिजिह्वा इड्यायाः पुरोवांतिनी

नाडीनामपि सर्वासां मुख्याः स्युस्ताश्चतुर्दश ॥ सुपुत्रे डापिंगलाच परातद्वत् सरस्वती १३८ कुहूश्च वारणाचैव सप्तमी च यशस्विनी ॥ पूषापयस्विनी तद्वत् शंखि
नी दशमी स्मृता १३९ गांधारी हस्तिजिह्वा च तथा विश्वोदरापि हि ॥ अलंबुपाच सर्वासां मुख्याः प्रोक्ताश्चतुर्दश १४० तामुमुख्यतमा स्ति स एका तास्वपिकीर्ति
ता ॥ मुक्तिमार्गः सुपुत्रासा ज्वलन्ती विश्वधारिणी १४१ कंदस्य मध्यमे भागे सुपुत्रासंप्रतिष्ठिता ॥ पृष्ठमध्यस्थितेनास्त्रासह मूर्द्धनि मागता १४२ इडाच पिंगला
तद्वत् तस्याः सव्ये च दक्षिणे ॥ पृष्ठतः पुरतस्तद्वन्नाडीनां द्विद्वयं द्वयम् ॥ सुपुत्रे डापिंगलानां विज्ञेयं क्रमतः सदा १४३ सरस्वती कुहूश्चैव गांधारी हस्तिजिह्वा ॥
पूषायशस्विनी चैव त्रिपंक्त्या नवनाडिकाः १४४ हस्तिजिह्वा कुहूश्चैव तृतीया च यशस्विनी ॥ सव्यायाः प्रथमा पंक्तिर्द्वितीयापितथैव सा ॥ इडाचैव सुपुत्राचपि
गलापंक्तिः स्थिता १४५ गांधारी प्रथमा तद्वद्वितीया च सरस्वती ॥ पूषापंक्तौ तृतीया स्यात्तृतीयस्यां सदैव हि १४६ कुहूश्च हस्तिजिह्वायामध्ये विश्वोदरी स्थि
ता ॥ कुहूश्चैव यशस्विन्या वारणामध्यतः स्थिता १४७ पूषायाश्च सरस्वत्याः स्थिता मध्ये त्रशंखिनी ॥ सरस्वत्याश्च गांधार्या मध्ये स्ती हपयस्विनी ॥ अलंबुपाच
विज्ञेया कंदमध्यादवः स्थिता १४८ पुरतोऽपुरतः पंक्ता ये वेनाड्यो व्यवस्थिताः ॥ पंचपंचचमध्येपि मुख्याः स्युस्ति स एव हि ॥ एका कंदादधस्थाना ता एव स्युश्च
तुर्दश १४९ इडाच पिंगला तद्वद्गांधारी सह पूषया ॥ नासाक्षि कर्णयुग्मस्था शंखिनी च यशस्विनी ॥ क्रमतः षडिमास्तद्वत् सने च सरस्वती १५०

सुपुत्रायाः कुहूः पिंगलाया यशस्विनीति । मध्यपंक्तिमाह द्वितीयेत्यादिना । सापंक्तिर्द्वितीयापितथैव वामादि कैव भवति यत इडादित्रयं मध्यपंक्तिरूपेण स्थितमित्यर्थः १४५ पृष्ठगताभिभि
भिर्घटिता तृतीया पंक्तिमाह गांधारीति । तादृशपांत्तीयायामपि पंक्तौ इडा पृष्ठगता गांधारी प्रथमा सुपुत्रा पृष्ठगता सरस्वती द्वितीया पिंगला पृष्ठगता पूषा तृतीया इत्यर्थः १४६ वर्णिता मुपंक्तिपुमध
माया पंक्तिस्तस्यां विश्वोदरी वारणयोर्निवेश इत्याह कुहू इति १४७ तामुपात्तृतीया पंक्तिस्तस्यां शंखिनी पयस्विन्योर्निवेश इत्याह पूषाया इति । एवं त्रयोदशनाडीनां स्थानं दर्शितमथ परिशिष्टाया अलं
बुपायाः स्थानमाह अलंबुपेति । अवः अयस्तात् १४८ फलितमाह पुरत इति । एवं सति पुरतोऽग्रतः स्थितायां पंक्तौ पंचनाड्यः स्थितास्तथाऽपुरतः पृष्ठतः स्थितायामपि पंक्तौ पंचनाड्यः स्थिताः मध्यपं
क्तौ तु तिस्र एव इडायाः एका तु अयस्थाना कंदादधो गता एवंचतुर्दश स्थिता बोध्या इत्यर्थः तथा चेदं चक्रं फलितम् प्रसंगं याम् १४९ एवं कंददेशे एतासां स्थितिरुक्ता यत उक्ता यत्र यत्र स्यात्तथा विशेषतो
व्यापारं कुर्वति तानि स्थानान्याह इडाचेति चतुर्भिः । इडा पिंगलयोर्वा मंदक्षिणनासा पृष्ठयोर्निवेशो न्यापाः गांधारीपुषयो रसियुग्मे शंखिन्योः कर्णयुग्मे सरस्वत्यास्तुरसनायामित्यर्थः १५०

हस्तिजिह्वायशस्विन्योर्वामदक्षिणपादांगुष्ठयोः स्थित्वागतिप्रवर्तनं व्यापार इत्याह हस्तीति १५१ अलंबुपायाः पायोन्वापारः कुब्हास्तुमेदे विश्वोदरावारणयोस्तृणथाक्रमवामदक्षिणहस्तयोर्वापार इत्याह क्लमिति १५२ सुपुत्रायास्तुदशमद्वारंगच्छत्याविश्वधारणरूपोन्वापार उक्त एवेत्यभिप्रेत्य उक्तानुक्तानां सर्वासां नाडीनां प्राणभ्रमणद्वारीभवनरूपः साधारणोन्वापार इत्याह शेषा इति १५३ उक्तामुनाडोपचरतां प्राणादीनां स्थानविशेषनाह प्राण इति । यस्य प्राणस्य परेऽपानादयो भेदा भवन्ति तस्य मुख्यः प्रधानभूतः प्राणाख्यो वायुर्मुखनासिकयोर्हृदयेनाभोपादांगुष्ठे च स्थित इति संबन्धः १५४ नाम्पादीति । अपानाख्यो वायुर्नाभिमारभ्य जंघापर्यंतं पायूपस्थयोश्च विशेषतः स्थित इत्यर्थः १५५ द्वारेति । द्वारद्वंद्वं श्रोत्राक्षिरूपतंत्रगुल्फादिपुचव्यानः स्थित इत्यर्थः पृष्ठवंशः पृष्ठगतदीर्घास्थि तथा उदानः सर्वसंधिपुपादयोर्हस्तयोश्च स्थित इत्यर्थः १५६ समान इति । द्वयं निगव्याख्यातं १५७ तथानागकर्मादिवायवस्त्वगादिपुष्यथायोर्मस्थिता बोध्या इत्याह नागादीति । उक्तानां वायूनां व्यापारात् नृकमेणाह आसोच्छ्वासादिकमिति । आसः क्रोष्ठस्य वायोर्बहिःकरणं उच्छ्वासीवाह्यस्यांतराकर्षणमिति १५९ अपानेति । मलोत्सर्जनमपानस्य कर्म हानोपादानादिकं बलसाध्यं कर्म व्यानस्य बोधं

हस्तिजिह्वायशस्विन्यौ वामदक्षिणपादयोः ॥ अंगुष्ठतः स्थिते नित्यं सर्वदा स्थितिहेतुके १५१ अलंबुपाप्रयात्यत्र पायुं मेदं कुहूस्तथा ॥ विश्वोदरावारणाच वामदक्षिणहस्तयोः १५२ शेषाः सर्वाश्च मर्वत्र नाड्यो देहे त्रसंस्थिताः ॥ असंख्याता हि वायूनां मार्गभूता व्यवस्थिताः ५३ प्राणो मुख्यतमो वायुः कंदस्याधः प्रतिष्ठितः ॥ आस्यनासिकयोर्मध्ये हृदये नाभिं मंडले ॥ पादांगुष्ठे च सततं यस्य भेदाः परे स्मृताः १५४ नाभ्यादिजानुजंघातमपानोऽत्र व्यवस्थितः ॥ विशेषतः शिश्रपायुद्वारे तिष्ठति सर्वदा १५५ द्वारद्वंद्वस्थितो व्यानो गुल्फयोः पादहस्तयोः ॥ पृष्ठवंशे कटौ तद्वदुरस्यपिशरीरिणां ॥ उदानः सर्वसंधिस्थः पादयोर्हस्तयोरपि १५६ समानः सर्वदा देहं सर्वं व्याप्य व्यवस्थितः ॥ भुक्तं सर्वं रसं गात्रे व्याप्य त्रिणासह १५७ द्वा सप्ततिसहस्रे पुनाडोऽपि च संचरन् ॥ समानवायुरेवैको देहं व्याप्य व्यवस्थितः १५८ नागादिवायवः पंचत्वगस्थ्यादिपुंसं स्थिताः ॥ आसोच्छ्वासादिकं कर्म प्राणस्यैतत्प्रकीर्तितम् ५९ अपानवायोः कर्मैतद्विष्मृत्रादिविसर्जनम् ॥ हानोपादानचेष्टादिव्यानकर्मैतिकीर्त्यते १६० उदानकर्म तत्प्रोक्तं देहस्योन्नयनादियत् ॥ पोषणादिसमानस्य शरीरे कर्म कीर्तितम् १६१ उद्गारादिगुणं यत्तन्नागकर्मैतिकीर्त्यते ॥ निमीलनादिकुर्मस्य क्षुत्तंतत्कलस्य च ॥ देवदत्तस्य तं द्रीस्याच्छोथादितु धनं जयात् १६२ पादांगुष्ठौ च गुल्फौ च जंघामध्ये तथैव च ॥ चित्तयोर्मूले च जानू च मध्ये चौरुद्वयस्य च १६३

देहस्योत्थापनादिकं तृदानस्य कर्मैति पोषणादीनि प्राणस्पंदनादिकं सर्वशरीरव्यापिकर्म समानस्य बोध्यमिति द्वयोरर्थः १६० । १६१ उद्गारादीनि । उद्गारादयो गुणाः प्रकारभूता यस्य तथाभूतं कर्म नागख्यस्य वायोरुक्तं आदिपदेन हिक्कादिग्रहः निमीलनं नेत्रसंकोचः क्षुत्तं छिक्का तं दीर्घभणादिरूपा शोधादीत्यादिपदेन पिष्टकोदयादिग्रहः १६२ योगिभिः क्रियमाणस्य मत्स्याहारस्य प्राणस्थापनरूपस्योपयोगी गृष्टादशस्थानानि विसिद्धोक्तान्यनुवदति पादांगुष्ठाविति पादांगुष्ठः १ गुल्फः २ जंघामध्यं ३ चित्तजंघापृष्ठे मांसोपचयस्तदीयं मूलमपचयमारंभदेशः ४ जानुप्रसिद्धं ५ ऊरुमध्यं ६ पायोर्मूलमधोदेशः ७ तथापायोः पश्चाद्वर्णितो देहमध्याख्यो देशः ८ मेढ्रमध्यं ९ नाभिः १० हृदयं ११ कंठरूपो घोटकायो मतो गतः १२ तालुमूलं १३ नासा मूलं १४ अस्त्रोर्मध्यं १५ भ्रूमध्यं १६ ललाटं १७ मूर्द्धादशमद्वारं १८ एतेषां दशदेशाः मत्स्याहारस्य स्मृताः यानि चाष्टोत्तरशतसंख्यानि नर्ममाणिवेद्यशास्त्रे प्रसिद्धानि तान्यत्र एषु अष्टादशशुभं अंतर्भवति एतत्संनिहितत्वादिति त्रयाणां मर्थः अष्टोत्तरशतसंख्यात्वेन संबध्यियामिति विग्रहः १६३

१६४ । १६५ पूर्वदेहस्य पण्यवत्येगुलत्वे पादाग्रमारभ्य केशांतं यावत्कोकहृद्यनुसारेणोक्तप्रथमतस्त्यवसिष्टोक्तप्रकारांतरमाभिनेयति । पादांगुष्ठाच्चित्तनवभिः पादांगुष्ठाग्रपृथङ्मानवर्णनं युक्तं । पादेत्वेन सत्यं पादावयवजातस्य संग्रहात् किंतु पादमारभ्य वमानवर्णनं युक्तमिति पूर्वदलार्थः । पादमारभ्य गुल्फस्य सार्द्धा गुल्फचतुष्टयमिति दोशो बोध्यः । एवमग्रेषु १६५ गुल्फात्तु जंघयो रित्यादीनामष्टानां पदानि प्रसिद्धानि कानिचित्प्रास्तातानि च व्योमसंसंभूदस्थानं एवमुक्तपरिमाणसंकलनेन १६७ । १६८ । १६९ । १७० । १७१ । १७२ । १७३ । १७४ इत्येकैकं शरीरवर्णनस्य विवेकशेरागवधोः पर्यवसानं दर्शयति भूतेति दशभिः । यदित्थं भूतभोतिकरूपावयववर्णनद्वारा गभोऽपि निषदिष्यत्पलादेन कीर्तितं तच्छरीरमेतावदवयवसमुदायात्मकमेवेति तृतीयेनाभिसंबन्धः केतव्यवधा

पायुमूलं तथा पश्चान्मध्यदेशश्च मेहगः ॥ नाभिश्च हृदयं तद्वत्कंठकूपस्तथैव च १६४ तालुमूलं च नासायामूलं चाक्षोश्च मध्यगम् ॥ भ्रुवोर्मध्यं ललाटं च मूर्द्धा अष्टादशस्मृताः ॥ अष्टोत्तरशतान्यत्र मर्माण्यंतर्भवति च १६५ पादांगुष्ठात्तु पादस्य पृथङ्मानं न विद्यते ॥ पादाङ्गुमानं गुल्फस्य सार्द्धा गुल्फचतुष्टयम् १६६ गुल्फात्तु जंघयोर्मध्यं तदंशं गुल्फमरितम् ॥ जंघामध्याच्चितेर्मूलं यत्तदेकादशांगुलम् १६७ चित्तिमूलात्तथैवैतज्जानुस्यादंगुलद्वयम् ॥ जानोर्नवांगुलं तस्याद्वारुमध्यं हि यत्स्मृतम् १६८ ऊरुमध्यात्तथैवैतत्पायुमूलं नवांगुलम् ॥ देहमध्यं तथा पायोर्मूलात्सार्द्धा गुल्फद्वयम् ॥ देहमध्यात्पुनर्मंदंतद्वत्सार्द्धा गुल्फद्वयम् १६९ मेहान्नाभिश्च विज्ञेया तथा सार्द्धा दशांगुलम् ॥ चतुर्दशांगुलं नाभेर्हन्मध्यमिह कीर्तितम् १७० षडंगुले हि हन्मध्यात्कंठकूपः प्रकीर्तितः ॥ कंठकूपात्तु जिह्वायामूलं स्याच्चतुरंगुलम् १७१ नासामूलं तु जिह्वायामूलात्स्याच्चतुरंगुलम् ॥ नेत्रस्थानं च तन्मूलाद्वर्द्धा गुल्फमिति पीयते १७२ तस्माद्वर्द्धा गुलं तद्वद्भुवोरंतरमात्मनः ॥ ललाटाख्यं भ्रुवोर्मध्यादूर्ध्वस्यादंगुलत्रयम् १७३ ललाटाद्योमसंज्ञतदंगुलत्रयमेवेति ॥ पण्यवत्यंगुलत्वे वासिष्ठेनापि कीर्तितम् ॥ शरीरं सर्वतो नृणां गृहीतं यदहंघिया १७४ भूतभोतिकरूपेण पिप्पलादेन कीर्तितम् ॥ गर्भोऽपि निषदित्यं यत्सर्वेषामिह देहिनाम् १७५ महाभूतानि विषयाः शब्दाद्याद्विद्रियाणि च ॥ तथातः करणप्राणास्त्वगाद्या अपि धातवः १७६ नाड्यो मर्माणिसर्वाणि दोषाः पित्तादयस्तथा ॥ कंठो हृदयपद्मं च जिह्वानालेन सयुतम् ॥ विष्मूत्रे च तथालोमगणा एतच्छरीरकम् १७७ एतेषां हि पृथक्के किं शरीरं नाम विद्यते ॥ आत्मबुद्धिर्देते पुनरकेषु कुतो न सा ॥ विद्यते यत एतानि न रकेष्वपि सर्वशः १७८ आत्मबुद्धिर्वैवात्र प्रत्येकं मिलितेष्वपि ॥ न ह्ययते यतः केन शरीरे स्मिन्निहा भवेत् १७९ केशदंतादयो मार्गप्रत्येकं मिलिता अपि ॥ दृष्टाः कुर्वन्ति नैवात्मबुद्धिना पिशिरः स्थिताः ॥ अन्यदेहस्य नैवान्यदेहसंस्था श्वर्कहिं चित् १८०

इत्याकांक्षायां तानुवदति महाभूतानीत्यादिना लोमगणाद्वर्त्यतेन । कीदृशी हृत्पद्मं यस्याधोलंबिनी नालस्थानी पाजिह्वा भवति स्फुटमभ्यन्त १७५ । १७६ । १७७ एतावन्मात्रत्वे हेतुमुक्तं भ्यःपुथगनुपलभ्यमानत्वं माह एतेषामिति एतेषां भूतादीनां पृथक्केन विवेककृते सति शरीरेन किंचिदपीत्यर्थः । तथा चात्मबुद्धिरयुक्तेष्वह आत्मेति । यथापि एतेषु लोमगणां तेष्व्वात्मबुद्धिः क्रियतां हि न रकेष्वपि न देहेषु सात्मबुद्धिः किं न क्रियत इत्यर्थः । १७८ एतदेव स्फुटयति आत्मेति । यतोत्र एषु लोमांतेषु प्रत्येकं स्थिते पुमिस्ति पुवात्मबुद्धिर्वैवात्र प्रत्येकं मिलितेष्वपि न ह्ययते यतः केन शरीरे स्मिन्निहा भवेत् १७९ केशदंतादयो मार्गप्रत्येकं मिलिता अपि ॥ दृष्टाः कुर्वन्ति नैवात्मबुद्धिना पिशिरः स्थिताः ॥ अन्यदेहस्य नैवान्यदेहसंस्था श्वर्कहिं चित् १८०

किंचमरणमूर्च्छासुषुप्तिष्वदृश्यमानायादेहात्मबुद्धेरकस्मादुद्भवत्यामिध्यातव्यं न्यक्तमेवेत्याह अपिदेहइति १८१ अथवेराग्येपर्ववसानंस्फुटयन् देहकार्येणणादौ जुगुप्सां कुर्वतामपि यद्विषयाद्युपादाने देहेन भवतीत्यतिचित्रमित्याह अपियगइति । तद्धेतोम्रणाद्युपादाने १८२ वर्षस्केइति । किंचदेहस्यकारणेऽन्नेवांतभावपुरीषभावादिदुर्गंधावस्थापन्नेपथा जुगुप्सानृणां भवति तथाममाप्रदेहेन वि कारेण्यजुगुप्साकुतो न जायते कीदृशस्यमम इति उक्तविषयाविवेकिनो विवेकवतः कीदृशी जुगुप्सा अतिदुःखस्य संसारमयस्य हंश्रीत्यर्थः १८३ । १८४ अथवेति । अथवागर्भोपनिष द्भुक्तं नृदेहस्य जन्मदुःखरूपत्वेन विरागप्रयोजकं चिंतयेदित्यर्थः १८५ तत्र बीजद्वारा शरीरस्य बीजं तस्मात्तामाह सभेति । सर्वेषां योनिजानां संबंधिनीर्माता पित्रोर्देहः सप्तधा तु मयः शुक्रशोणितबीजकश्चे त्यविवादम् तथा च तत्त्वभावैव जायमानानां भवतीति भावः १८६ अथपितृदेहप्रवेशे दुःखं स्फुटयितुमग्निभिः शीर्यमाणत्वात् शरीरत्वं श्रुतो प्रोक्तवर्णयति पंचैति चतुर्भिः । योऽप्येदेहो मर्मांतं मर्मा ल्पवाच्यवर्णयंतं यथा भवति तथा वर्णितः स एव शरीरमित्युक्तः शीर्यमाणत्वात्प्रतिक्षणं विक्षरं नीयमानत्वादित्यर्थः १८७ कोऽप्यविशरणदेतुरिति चेदग्नित्रयमेवेत्याह तत्रेति । तत्र देहकोटं तज्ज्वलन

अपिदेहेनृतेतद्वच्छयानेमूर्च्छितेथवा ॥ नात्मबुद्धिकुतो मध्यपुषा जागरणेऽस्ति हि १८१ अपि व्रणेति दुर्गंधे व्याधिशस्त्रादिसंभवे ॥ जुगुप्सा जायते देहेतद्धेतौ केन सा नहि १८२ वर्षस्केवाथवा वांते पूतिगंधे चिरस्थिते ॥ अन्नेयद्वद्वेवृणां जुगुप्सादोषदर्शनात् १८३ तद्वदेव कुतो नैषादेहेन मय रूपिणि ॥ न जायतेति दुःखव्रीम मात्रेति विवेकिनः ॥ इत्यादि चिंतयन् धीरो विरागमधिगच्छति १८४ अथवा चिंतयेदेवं गर्भोपनिषदीरितम् ॥ जन्मदुःखतमं नृणां विरागस्यात्र कारणम् १८५ सप्तधात्वात्मको देहः पितुर्मातृश्वदेहिनाम् ॥ यो निजानां हि सर्वेषां शुक्रशोणितसंभवः १८६ पंचभूतात्मको यो यं मर्मांतं परिकीर्तितः ॥ शरीरं शीर्यमाणत्वादेहपु प प्रकीर्तितः १८७ तत्राग्नित्रयमुद्दिष्टं ज्वलदस्य हि कोटरे ॥ जाठरो मानसश्चान्यो बाह्योऽद्रियसमुत्थितः १८८ मानसे शास्त्रजंतद्वदशास्त्रीयं च हूयते ॥ सुखं दुःखं च शब्दाद्यास्तद्वदैन्द्रियकेपि च १८९ चतुर्विधं तथैवात्र जाठरे जातवेदसि ॥ लेह्यपेयं तथा चोष्णं भोज्यमित्येव कीर्तितम् १९० पयः सोमाज्यमुख्यानामाहुतीनामशेषतः ॥ विकारश्च द्रव्यायुक्तो योऽग्निहोत्रादिकर्मणि १९१ सोमं राजानमासाद्य भूमौ पर्जन्यधारया ॥ समागतः स देवात्र नानाजीविसमाश्रयः १९२ पितृभ्यामयमा नंतं तृप्तिपासा समाश्रयात् ॥ जाठरे जातवेदाः सकोष्ठवायुसमीरितः १९३

शीलमग्नित्रयमृक्तम् किंतदित्यत आह जाठरइति । जाठरौ दर्पाख्य एकः मानसो मनसि भवो जिज्ञासादिरूपो द्वितीयः बाह्येन्द्रियनिष्ठो विषयलो लुपत्वरूपस्तृतीयोऽग्निरित्यर्थः १८८ तेषां क्रमेण हवींष्याह मानसइति । तत्र मानसे शीघ्रांशान्मानुष्युपासनायात्मकं ज्ञानमशास्त्रीयं च तत्तथा मुखं दुःखं च हूयते ऐन्द्रियकेऽग्नौ शब्दादयो विषया यथायोगं हूयंत इत्यर्थः १८९ तृतीये जाठराग्नौ चतुर्विधमन्नं हूयत इत्याह चतुर्विधमिति । लेह्यं मधुमृति पेयं दंतव्यापारमंतराभ्यवहारं दुग्धादि चोष्णमिक्षुमृति भोज्यं भक्तादि १९० तत्र जाठराग्नौ जनिष्यमाणस्य जीवस्यान्नसंपृक्तस्य पयः शः पंचाग्निविद्योक्तविषया भवतीत्याह पयइति । दुग्धादिरूपाणामाहुतीनां यो विकारः सूक्ष्मावस्थाख्यः परिणामः सोऽग्निहोत्रादिकर्मणो चरश्चास्मात्संहितो जीवस्य कर्मणः समाश्रयश्चाश्वं द्रवो कात्मकस्य संस्रमग्निमाप्यतत्र भोगांतं पर्जन्यस्य द्वितीयोऽग्निर्यास इह भूमिमाप्यनानाविधमन्नं भवतीति द्वयोरर्थः १९१ । १९२ पितृभ्यामिति । तदन्नं तृप्तिपासाप्रयुक्ताभ्यां मातापितृभ्यामयमानं भक्ष्य माणं स जाठराग्नौ पततीति शेषः । स जाठरोऽग्निरुप्राणं प्रेरितः संस्तद्भुक्तं पीतं वा श्रूतं त्रयात्मकं त्रिधा भावं यति जीवने हेतुत्वादिति द्वयोरर्थः तथा च अंशेऽग्निरुत्तिन्नमसि तत्रैवाविधीयते इत्यादिः १९३

१९४ त्रेधाभावमभिनयति असारमिति । सोऽग्निराश्वर्यश्वरेणांतर्धामिणाऽविष्टः स्वस्मिन्पतितस्यान्तर्यामिणां शमलरूपं वहिःक्षिपति मध्यमांशं सप्रधानरूपेण परिणतं करोति मूर्ध्नांशेन नृपानादीनां व्यापयतीत्यर्थः १९५ सप्रधानरूपेण परिणतिक्रमं प्रकृतश्रुत्युक्तमभिनयति तत्रेति चतुर्भिः । तत्र ते पुत्राः पुत्रोऽन्नस्य मध्यमांशः सरसेन रसस्येन संयुतो भवतीत्यर्थः । रसश्चन्द्रस्य भावप्रधानत्वात् ततोऽन्नादस्य रूपमातापित्रोः शोणितं जायते इत्यर्थः १९६ शोणिताच्चेति । घनीभूताच्छोणितान्मांसं तस्माच्च नीरं रक्तं वर्णहानेन यन्मांसं न द्रुपं मेदो जायते इत्यर्थः १९७ पक्वात्तस्मादिति । तस्मात्मेदसोऽपि पक्वा दंतर्गताग्निना घनीकृता दस्थानि भवतीति धातुष्वग्निस्थितिप्रकारो मोक्षवर्मेयाज्ञवल्क्यस्मृतानुक्तो बोध्यः तेष्व्योम जायते पितृस्य आकारेऽप्यनृतवद्वर्तते १९८ तस्माच्चिति । तस्मान्मज्जाख्याताः श्वरमधानुजायते यस्य रूपं पितृदेहेऽप्यभिभवात्तदेहे रक्तसममित्यर्थः १९९ एवं विधौ जातराग्निप्रवेशद्वारा चरमधानुप्रवेशः सर्वेषां यानि जशरीरग्रहणायावश्यमपेक्षित इत्याह स्वर्गिण इति त्रिभिः । स्वर्गादिलोकत्रयवासिनः सर्वेऽपि जन्तवः पूर्वदेहपरित्यागानंतरं यो निजदेहलाभायोक्तविधयामातापित्रोर्वीर्यविंशतीत्यर्थः २०० नानेति । तेषां मध्ये केचन स्वर्गिणो नानाविधं

ते जायन्नात्मकुंभं कुंभं पीतं वा खिलमेव तत् ॥ त्रिधानयति देहेऽस्मिन् सर्वेषां जीवनप्रदः १९४ असारं मूत्रविष्ठाख्यं वहिःक्षिपति नित्यशः ॥ मध्यमं धातुरूपेण परिणमायतीश्वरः ॥ प्राणेंद्रियमनां स्थेषमूक्षमादाप्याययन्सदा १९५ तत्र यो मध्यमो मागः पच्यते रससंयुतः ॥ रसरूपात्ततः पूर्वपित्रोः शोणितसंभवः १९६ शोणिताच्च घनीभूता तयोर्मसं प्रजायते ॥ पक्वान्मांसात्ततो मेदो नीरक्तं मांसमीरितम् १९७ पक्वात्तस्मात्कुटिनान्यस्थानि च भवन्त्यपि ॥ अस्थिभ्यो जायते मज्जायाश्चा मंतश्च संस्थिता ॥ ईषद्विलीनसंशुद्धवत्सापि कीर्तिता १९८ तस्मात्तु जायते वीर्ययतः कामाग्निदीपनम् ॥ पितरि श्रेष्ठममदृशं रक्ताभंतं च मातरि १९९ स्वर्गिणो नारकास्तद्वद्ये चान्ये भूमिसंश्रिताः ॥ पूर्वदेहपरित्यागाद्वीर्यपित्रोर्वैजंति २०० नानाविधं सुखं तद्वद्दुःखं चात्यंतदुःसहम् ॥ स्वर्गान्निरेण सहिता भुवमायांति केचन ॥ भूमिगानारकास्तद्वदन्नं सर्वं भवन्ति २०१ स्थावराः केचिदेव स्युः केचिन्स्थावरदेहगाः ॥ सर्वे एव तु मक्ष्याः स्युः पित्रोर्देहांतरग्रे २०२ नरके भुवि वा दुःखं प्रसिद्धं च मृतौ तथा ॥ स्वर्गेऽपि दुःखमखिलं प्राप्तं यत्सुखमत्रतैः ॥ अधिकारि शरीरेण बहुक्लेशकरेण हि २०३ इष्टं पूर्तं तथा दत्तं कृत्वा क्लेशौघकारकम् ॥ तपश्चा विधं कृत्वा यांति धूममनीश्वराः २०४ धूमाद्वा त्रितया लक्षणपक्षमस्माद्विवेकपाम् ॥ रात्रिततः पितृणां तलोकं पिंडोपजीविनाम् २०५

खलेशंदुःसहं दुःखं चानुभूयति शेषः स्वर्गान्मेघजलद्वारा भूमिं गच्छति केचित्तु भूमिगा एव देशांतररूपां भूमिं जलधारायां गच्छति तथानारका अपि एवमन्नेप्रवेशः सर्वेषां समान इत्यर्थः २०१ स्थावरा इति । स्थावरपदं स्वेदजानामप्युपलक्षणम् तथा च पच्यपि स्थावराः स्वेदजाश्च पूर्वदेहपरित्यज्य स्थावरस्वेदजदेहग्रेऽन्नभावं नापेक्षंते तथापि देहांतरस्य विजातीयस्य यो निजालस्य ग्रहणे तेषामप्यन्नेप्रवेशावश्य इति सर्वपदस्य यो निजग्रहणयोग्यपरत्वेन शरीरांतरग्रहाय सर्वे भक्ष्या भवन्तीत्यवधारणमुपपन्नमिति २०२ तत्र पूर्वदेहत्यागानंतरं दुःखमनुभूय भुवमायांतीति यदुक्तं तद्विशदयति नरके इति । यथानरके भुवि मरणे च दुःखं प्रसिद्धं तत्रास्वर्गेऽपि बोध्यम् यत् यत्ततोऽन्नं स्वर्गे तैर्भोगिभिरधिकारिणां भोगार्हेण शरीरेणैव प्राप्तं शरीरं तु दुःखस्याप्यमेवत्यर्थः ३ स्वर्गान्दुःखसत्त्वं पितृपाणमतिपादकच्छंदो गादिवाक्येन संपदाक्षितमिति सूचयंतं तदर्थमनुवदति इष्टमिति चतुर्भिः । येऽन्नोऽश्वराश्च शरीरासनहीनाः केवलमिष्टापूर्त्तादिं कर्मैव कुर्वन्तीति तेषां पालनं पितृपाणं पंथानं विंशतीत्यर्थः अथवा केवलकर्मणामरणकालेऽनीश्वराः परतन्त्राः संतस्तं स्यांतीति त्रयोऽज्ञा २०४ तस्मात्तमभिनयति धूमादिति । धूमाद्विपदानितदग्निमानिद्विवापराणि दिवौकसां रात्रिदक्षिणायनंततः पितृलोकमिति २०५

तस्मादिति । तस्मात्पितृलोकादाकाशंगत्वाचैर्देवच्छेति यच्चैर्देवाः कृष्णपक्षेभक्षयंति शुक्लेवर्द्धयंति चेति २०६ दासवदिति । तस्यचंद्रस्यतादात्म्यंगतः कर्म्यपिदेवेर्भुज्यतेभोगोपकरणतांनीयतेयथालोके
दासः तथाचपारतंस्यादिदुःखंस्फुटमित्यर्थः २०७ शरीरित्वेनाक्षितंदुःखान्तरमपितत्रभवतीत्याह बंध्वादीनामिति । बंधुर्दारादिस्तस्याऽप्राप्तिरूपादित्यावधिक्रमयरूपाद्वाहेतोरुत्थितंदुःखं तत्रभवति
तथासंयोगाविप्रयोगांताइतिन्यायसिद्धोयोर्बधुविषयगतजं दुःखंमरणादप्यधिकमित्यर्थः २०८ एवमिति । अयंजंतुरेवंविधाविदुःखानिस्वर्गादिपुत्राप्पकालवशेनपितुरभ्रावद्दाराजठरंप्राप्यतात
प्यतेऽतिशयेनतप्तोभवतीति २०९ तस्यतापमेवपितृतापपूर्वकमाह अज्ञादइतिचतुर्भिः । यथाअज्ञादःपुमान्कामग्रहेणस्त्रियंस्मरंस्तंविनाशमनाप्रोतितप्यतेइतिपावत् २१० तदुःखं दृष्टान्तेनत्फुटपति
विष्मृत्तस्येत्यादिनाभवेदित्यंतेन २११ रेतःप्रविष्टस्यतापमाह अग्निनेतिद्वाभ्यां । अयंजीवःसप्तमंधातुंगतःपितृकामलक्षणेनतदुद्दीपकयोपिद्रूपेणवाऽग्निनातप्यमानःसन्त्यंत्रेपतेत् यथारक्तसेवंतीमभृति

तस्मादाकाशतःसोमराजानंदेवतागणाः ॥ अदंतिकृष्णपक्षेयंशुक्लेसंवर्द्धयंतिच २०६ दासवहुज्यतेचायंतत्रदेवैःसवासवैः ॥ पारतंयंसदातत्रभीतिःकर्मक्षया
दपि २०७ बंध्वादीनांतथाऽप्राप्त्याभीतेदैत्यमणादपि ॥ मरणादधिकंदुःखंबंधूनांचवियोगजम् ॥ एवमादीनिदुःखानिस्वर्गेपिशतकोटिशः २०८ एवंदुःखा
न्ययंप्राप्यस्वर्गादौकालतःपुमान् ॥ अत्रभूतोत्रजठरेपितृस्तातप्यतेसदा २०९ अज्ञादोत्रयुवाजंतुःकामग्रहवशंगतः ॥ शर्मनाप्रोतिहिविनास्त्रियंरेतःप्रधारिणीं
२१० विष्मृत्तस्यनिरोधेनयावहुःखंप्रजायते ॥ निरोधेरेतस्तत्तावत्तोवाभ्याधिकंभवेत् २११ अग्निनापच्यमानोयंसप्तमंधातुमागतः ॥ पुष्पेभ्योत्रयथासारंनी
रंयंत्रेविनिःसरेत् ॥ अग्निनापीड्यमानेभ्योज्वलतात्रदिशोदश २१२ पुंसस्तथैवरेतस्तत्सारभूतंवपुःस्थितम् ॥ योनियंत्रेपतेत्सम्यग्गोपिदग्निप्रपीडनात् ॥ स्व
स्मादपिकरोत्येषपितुर्दीनतमांशाम् २१३ हंपंतीसातदानारीवहुहर्षमुपागता ॥ रेतोऽग्निस्वकुहूद्वारागृह्णातिपरिमोहिता २१४ बालोयथाहसन्नाशीविपंगृह्णा
तिहस्ततः ॥ स्वस्यमृत्युमिवापूर्वमथवामृत्युमेवतम् २१५ चोराकुलितमध्वानंयथापांथोविमोहितः ॥ गच्छन्प्रयातिसहसातत्रसप्राणसंशयम् ॥ कामिनीका
मसंयुक्ताकामुकंयातिसातथा २१६ गाढमालिङ्ग्यसुस्नेहायथाधूर्तःप्रयच्छति ॥ आशीविपंप्रसुप्तंतैहमेपात्रेनिधायच २१७ सुगंधैश्चंदनैर्लिङ्घ्यापुष्पैरपिमनो
रमैः ॥ समभ्यर्च्यस्वकार्यार्थोस्नेहंसंदर्शयन्मुहुः २१८

पुष्पाणांनलिकरयंत्रारूढानारसोऽग्निसंपर्कवशात्पृथक्पात्रेपतितद्वदिति किंचपितृदेवदर्शनेनतत्प्रयोजकस्यदेवमनुमेयमित्याह स्वस्मादिति । एतसप्तमंधातुगोजीवःस्वस्मादात्मोयादेन्याद्धेतोरधि
वर्द्धेयं करोतीत्यपिप्रसिद्धमितिद्वयोरर्थः १२ । १३ न केवलंपितुरेवदैवंप्रकरोति किंतुमातुरपिपरंतुसाविभ्रमेणतदानींदेयमभजमानापिपश्चाद्भ्रंशेनादिनातापंगच्छतीतिनानादृष्टान्तेःप्रतिपादयति हसं
तीतिनवभिः । रेतोरूपचंद्रस्यतंभाविप्रयोजकत्वसाधर्म्यात्स्त्रीलक्षणस्यकुहूत्वं स्फुटमन्यत् १४ तत्रदृष्टान्तमाह बालइति । कीदृशसंपर्कं विलंबेनृत्युसदृशंत्वरायांमृत्युरूपमिति १५ द्वितीयंदृष्टान्तमाह
चोराकुलितमिति । तथासाकामिनीकामुकंप्राप्यप्राणसंशयंयातीतितृतीयदलयोजना १६ एवंसतिदुःखदेव्यापारेनारोनिप्रयोजयतो नरस्ययादृश्यंयत्कमेवेतिसदृशं तमाह गाढमितित्रिभिः । यथाकश्चि
द्धूर्तःमुष्टुस्नेहसाध्यगाडालिङ्गयंत्रंस्पर्शित्वावामुसंपर्कैर्हमेपात्रेनिधायगंधादिभिःसमभ्यर्च्यचतस्मेसमालिङ्गितायदयात् किंचुर्वन् स्वप्रयोजनविशेषायस्नेहसाध्यमुपकारंदर्शयन्नितिद्वयोरर्थः १७ । २१८

दाहीनिकेयोजयति रेतइति । परिमोहचाटुभिर्विभ्रातांकृत्वा २१९ रेतसोनारीं प्रतिदुःखदत्वं स हृष्टांतमुपपादयति ब्रह्मस्वमिति त्रिभिः । स्पष्टद्वयं २२० । २१ क्षीरमिति । चकारोप्यर्थं यथासविंशो
रूपानकलेमुखं कुर्वदपि मृतिहेतुस्तथेदं रेतोनारीणामिति २२२ एवं सति कामुकस्य पापं न्यायमाप्तमभिनयति विषस्येति । विषवन्मरणप्रयोजकस्य रेतसोऽपि त्रिभिर्भूतैः पदानसमं पापं न्यायादायाना
त्यर्थः २२३ कारेति । काराव्ययनागारं सुनावयस्थानं तन्निर्मातुं यत्पापं तत्तुल्यं पुत्रादिदेहस्य तदुःखदेतोः करणेऽपि तु भवतीति कीर्तितं निवृत्तिशालेऽपि पुकीर्तितमायमिति त्वर्थः स्वदेहसंवेद्यमानं येष्वपि पापं
न हवेत्तस्मिन् रेतस्य सतइत्यादिवाक्ये हि परदेहसंवेद्यकरणस्यानर्थत्वं सूचितमेवेति भावः २२४ उक्तदोषप्रसंगं न्यतिरेकमुखेन स्फुटयति यद्ययमिति । पितेति पदं पूर्वार्द्धान्वयि २२ ननु कुम्भेदशास्त्रे हरिश्चं
द्रोपाख्याने पुत्रोत्पादनस्य प्रशंसनादिवेपथ्यं गम्यते विधिसृष्टेः चानेभयानवकाशात्कथं देवावहत्वमिति शंका तत्प्रकरणतात्पर्यप्रदर्शनेन परिहरति अपुत्रस्येति यदपुत्रस्य प्राप्तिर्योग्यः कश्चिद्देवानां स्त्री
त्यादिकम्भेदे प्रोक्तं तत्कामुकानामभिप्रायस्यैव कीर्तनमनुवादो वैराग्यापनतु पुत्रोत्पादनप्रशंसनं यतस्तद्वाक्यशेष इत्यवदत् इति किं तेषां यत्कामभिप्रायेण मातृगमनादिकम्पि कुर्वतीति तदुक्तं 'तं प
श्येति पश्यां वा पांसितस्मात्ते मातर्यपि मिथुनी चरन्ति' इति तं पुत्रिणां लोके तस्मात्पुत्रोत्पादने स्वसारं चाधिरोहतीति च २२६ किंच तत्र पश्चाच्चारस्य प्रमाणत्वेनोपन्यासाच्चिद्वेपप्रतीयेत इत्याह पशवदिति ।

रेतोहिकामुकोप्येवं स्वयंसोढुमशक्नुवन् ॥ योषितं परिमोहास्यादेहेपापरतः क्षिपेत् २१९ ब्रह्मस्वं सुखदं यद्वत्सेव्यमानं तदानृणाम् ॥ जठरस्थं तदेवैषामुदयेदुःखदं
भवेत् २२० रेतोहि सुखदं तद्वत्प्रवेशो योषितामिदम् ॥ जठराग्निर्गमेभूयो मरणादपि दुःखदम् २२१ क्षीरं विपेण संयुक्तं पानकाले यथा सुखम् ॥ कुर्वन्मृतिहेतुः
स्यादेवं रेतोत्रयोषिताम् २२२ विषस्य दानतोयावत्पापं भवति पापिनः ॥ जठरे रेतो दातुर्योषितां तावदेव हि २२३ कारासूनादिशालानां यावत्कुर्तुं हि पातकम् ॥
पुत्रादिदेहजनने पितुस्तावद्विकीर्तितम् २२४ यद्ययं कुरुते नैव मैथुनं काममोहितः ॥ पिता दुःखकरः केन देहः पुत्रस्य मंभवेत् २२५ अपुत्रस्य न लोकोस्तीत्यादि
कामुककीर्तनम् ॥ मातरं च स्वसारं च तेयांतीति यतो वदत् २२६ पशवः सर्वे एवैते विदुः पुत्रजनियतः ॥ ततः पुत्रेति किं नाम भवतोत्र भविष्यति २२७ पुत्रस्योत्पा
दनाज्जायापत्युर्माता प्रजायते ॥ यथामाता तथा भार्या स्पष्टव्यनैव कामतः २२८ अवशोऽत्र यथामातुर्गर्भप्राप्तोत्र दुःखदम् ॥ स्ववशस्त्वं तथा मागाजायागर्भकदा
चन ॥ एतावानेव तत्रार्थः शास्त्रस्यात्र प्रतीयते २२९ अपि पुत्राद्देवलोको न परः कर्हि चिद्यतः ॥ अयं लोको हति प्राह शुतिः पुत्राद्विशेषतः २३० हरिश्चंद्रादिकानां
स्यादाख्याने यत्तु कीर्तनम् ॥ तद्गुणगानुसारेण स्तुतिः पुत्रस्य जन्मनः २३१

यतः सर्वे पशवः पुत्रजन्मावश्यं कर्तव्यतां जानन्तीति तत्रोक्तं ततो हेनरभवतः पशुवृत्तमनुसरतः आत्मा वै पुत्रनामासि' इति श्रुः पनुसारात्प्राप्तपुत्रेत्पाकारकं किं नाम निंदासुचकत्वात्कुत्सितं नाम भविष्यतीत्य
र्थः २२७ पुत्रनाममूचितां निंदां मेधावो जननी पुनरित्यादिश्रुतिप्रदां शोतां विशदयति पुत्रस्योत्पादनादिति भार्याश्रुतिगते पापदोक्ता पुत्रस्योत्पादनाज्जायापदमूचितात्त्वका भवति ततः कामेन न स्पष्टये
त्यर्थः २२८ फलितमाह अवशइति । कर्मवशो जीवस्य पुत्रभाविनो दुःखदगर्भप्रवेशः कर्मादिपरतंत्रयभावतुना मोहनरतस्वतंत्रस्य पुत्ररूपेण जायागर्भप्रवेशोऽप्येतमनुचितइत्येतावदेव हरिश्चंद्रोपाख्या
नगतश्रुतिवाक्यस्य तात्पर्यमिति त्वर्थः अत्र वस्तुविचारे २२९ किंपुत्रस्य लोकाजयसाधनत्वांगीकारेऽपि मनुष्यलोकाजयसाधनत्वमेवांगीकर्तव्यं 'पुत्रेणां लोको जयः' इति वृद्धारण्यकवाक्येन स्फुटी
करणादिप्राह अपि पुत्रादिति । अयं मनुष्यानुभवगोचरो विशेषतः स्पष्ट २३० यानि तु हरिश्चंद्रोपाख्यानादौ कानिचित्प्रशंसापराणि वाक्यानि तानि विषयमाणा विषया गुडजिह्विकान्पाथेन मृदान्त
गम्येत्समाने तु मेवेत्प्राह हरिश्चंद्रादिकानामिति २३१

निवृत्तेश्चुत्तितात्पर्यमेवाभिनयति तत इत्यादिना । विद्वांसं किंचिद्विवेकिनं प्रति एतद्वक्ष्यमाणप्रकारकं श्रुतिराहेति २३२ तत्र श्रुत्युपदिष्टं मुख्यं कल्पमभिनयति मागच्छेति । हेवत्सतपोरूपवित्तस्य नाशप्रयोजकाः स्त्रियः प्रतिनवगमनं नोचितं यतस्तासां स्त्रीणां गमनालोकद्वयेदुःखं भवति कीदृशमद्भुतं वर्णयितुं प्रशक्यं तथा विपाके उक्तदुःखरूपफलारंभकालेतदुपयोगिदेहस्थाः काराबंधनगृहाश्रमवन्ति यतो विवेकिनः अक्षिपात्ररूपा अत्यंतं नरकवृद्धिजंत इति द्वयोरर्थः २३३ । २३४ एतावता स्त्रीगमनप्रयोजककामस्य यद्वा जंरमणोयत्वाभ्यां सात्मकसंकल्परूपं तन्निरोध उपदिष्टोऽथ तदशक्तौ कामवर्गनिरुद्धा पितृभ्रातृभ्यां शूराणां सानां गोपिपालयेन तवाभीप्सितं परलोकपूरयिष्यामि यतः शतमंजनहस्ताः शतं माल्यहस्ता इत्यादिकोपीतकिं शास्त्रारूपमद्वचनेन त्वामानेतुं मत्सरसंज्ञामिष्यन्ति तत्र च गर्भप्रयुक्ता पीडनायाः सुतद्वारातेपि च न भविष्यतीत्येवं श्रुतिरुपदिशतीत्याह अथ चेदिति द्वाभ्यां । वधूरं मत्सरसंज्ञाभ्यां मानुषीभ्यो धिकास्तुभ्यं दास्यामीति । तासां गर्भाभावाच्च तत्प्रयुक्तानारीमुनादिद्वारिकापीडातेन भविष्यतीति २३५ । २३६ अत्राप्यशक्तं प्रति वक्ष्यमाणा कारमनुकल्पं श्रुतिरुपदिशतीत्याह भविष्यतीति । प्रथमपदपूर्वां न्वपि दर्शितं च तत्पदिउक्तविधया संशोक्त उपदिष्टोपनिर्दिष्टनिर्दिष्टं

ततो रागांध्रमालोक्ष्य निखिलं सचराचरम् ॥ श्रुतिर्विद्वांसमाहैतद्ग्रागस्य विनिवृत्तये २३२ मागच्छ योपितो वत्स तपः स्वार्थस्य नाशकाः ॥ इहामुत्र च तासां ते गमनादुःखमद्भुतम् २३३ विपाके देहकाराश्च जायंते भवता कृताः ॥ साधूनां समचित्तानां नरकादपि दुःखदाः २३४ अथ चेद्भवतः कामो वर्तते योपितं प्रति ॥ स्वर्गं वा ब्रह्मलोकं वा भवते ब्रह्मचारिणे २३५ आभ्योरूपादि संपन्ना अधिकाः कोटिशो गुणैः ॥ वधूरं जनमालादिहस्तादास्याम्य संशयम् ॥ तत्र गर्भकृता हि मानते नारीमुतादिजा २३६ भविष्यतीति संशोक्तः कामुकश्चेन्न तिष्ठति ॥ तदैव पुनरप्याह श्रुतिर्मातेव वत्सला ॥ कामप्रसक्तं प्रततं निविष्टस्य रूपायतः २३७ परदारान्न गच्छेद्वि कर्मणा मनसा गिरा ॥ तां गच्छन्मयमागच्छेद्विहलोके परत्र च २३८ ततस्त्वं कामुकश्चेत्स्याद्द्वारा न संपादयात्मनः ॥ गृहस्थो भवतत्रापि यज्ञदानादिकं कुरु २३९ दिवानमैथुनं याहि स्वदारेष्वपि कर्हिचित् ॥ रात्रावपि च पर्वादिरात्रीर्वर्जय सर्वदा २४० एवमुक्तेऽनिषिद्धा सुरात्रिष्वेव प्रवर्तते ॥ विद्वांस्तस्य निरोधार्थमुपायज्ञेदमब्रवीत् २४१ अमृतौ नैव गंतव्यं भवता स्त्रीपुर्कर्हिचित् ॥ प्रशस्यते वधूनां चलोभयंतीव कामुकम् २४२ ऋतावेवावगंतव्यं स्नातायां सुदिने तथा ॥ कृत्वा शास्त्रीयं स्कारान्न निषिद्धा सुरात्रिषु २४३ एवं ते पुत्रलाभः स्यात्पुत्रश्चैतादृशो यतः ॥ इत्यभिप्रायतः पुत्रप्रशंसां कुरुते हि सा २४४

यतो भवति तदा तं कामसक्तं पुत्राय न बालमिव फलोपयासरूपेण निविष्टस्य विषयप्रवृत्तेर्निर्यते पितृमुच्यते श्रुतिर्मातृसमैव माहेत्यर्थः २३७ एवं कथमित्याकांक्षायां माह परदारानिति । यतः शरीरादिभिः परदारगमनं लोकद्वये भवावहंतत आत्मीयदारसंपादनेन गृहस्थतां प्राप्य यज्ञादिकं कार्यमिति द्वयोरर्थः २३८ । २३९ तत्रापि स्त्रीसेवायामयं नियमः पालनीय इत्याह दिवेति स्पष्टम् २४० एवमुक्त इति । एतावन् श्रुत्याधिकारी अनिषिद्धा सुपर्वादिभिन्ना सुरात्रिष्वेव श्रौतस्तोत्राभ्यां भवति नमपि निरोद्धं श्रुतिरिति धन्यमंतरमुपदिशति यत उपयज्ञात्प्राप्य स्वबालवीविषयाभिधानरूपस्य ज्ञात्री इत्येकं ऋतुभिन्नकाले गमनं न योऽयमिति किं कुर्वती इत्यमुपदिशति वधूनामनुकालस्य प्रशंसया कामुकचेतसिलोभंजनयंतीवेति द्वयोरर्थः २४१ । २४२ तां प्रशंसामभिनयति आवावेति द्वाभ्यां । भार्यायां कर्तव्यतायां सत्यां सुदिने शोभनवारादियुक्तैव काले शास्त्रीयानां श्रुतयुक्त्यादिरूपांस्तं स्कारान् कृतवानंतरं निषिद्धा श्रायाश्च तन्मोघा मूलयुक्ता विषयाश्च रात्रीर्वर्जयित्वा पिचमंतव्यमित्यर्थः २४३ एवमिति । एतादृशनिषयमानुष्ठाने पुत्रलाभः स्यात् अयं च पुत्रार्थो यतस्त्वया वश्यं कार्यो यतः पुत्र एतादृशो हरिश्चंद्रोपाख्यानदौर्गतैः प्रख्यातिहेतुत्वादिभिर्गुणैर्युक्त इत्येवं निवृत्तितात्पर्येण सा श्रुतिः पुत्रोत्पादनं प्रशंसतीत्यर्थः तथा चोक्तं भागवते कादशे लोकेष्वापेत्पादिना २४४

का. पु.

॥ १० ॥

अपूर्वविधिस्वत्रनसंभवतिरागादितः प्राप्त्वादित्याह उत्पादनेमिति त्रिभिः । स्पष्टम् २४५ योपितामिति । यतः शास्त्रे विनापिनारीसंगिनां पुत्रजन्मप्राप्तकामप्रयुक्तानारीसंगश्रमाप्रद्वयः २४६
अत्रोदाहरणं मुखाः पशवोऽजादयो मनुष्याकारकत्वेन गौणाः पशवोऽस्तेच्छादयश्चेत्याह पश्वदीनामिति । शास्त्रे हीनानां पशुपक्षिमत्स्यादीनां स्तेच्छादीनां च शास्त्रमविदुषां प्रजोत्पत्तिनारीसंगश्च
इत्येतद्व्यर्थः एतदभिप्रायेणैव श्रुत्या पशवोऽष्टांशं ततोऽप्यन्यस्ताः कीदृशाः रागवेदिनरागकामजां प्रवृत्तिस्त्वस्मिन्वेदयितुं मनुभावयितुं शीलं येषां ते तथा ४७ अतएव पतिर्जायां प्रविशतीत्यादिश्रुतिः पुत्रो
त्पत्त्यनंतरं तत्संयोगवारणपरेत्याह पुत्रोत्पत्ताविति । स्थिता उद्यताया भार्या पूर्वमजाया जायापदवाच्यान भवतिसा पुत्रोत्पत्तौ सत्पां जननीं स्वसूचकेन जायापदेनोच्यत इति २४८ फलितमाह मत इति ।
ततः कामवशात्प्राप्तयो नारीसंगप्रजोत्पत्त्योर्विषयनर्हत्वं स्फुटमिति भावः २४९ अयं कामस्तु श्रुत्या हेतुतयेव विवक्षितोऽनर्थहेतुत्वादित्याह काम इति । संसारलक्षणदुःखहेतुत्वं स्वरूपानंदावरणप्रयोजक
त्वं च कामस्य प्रसिद्धमित्यर्थः २५० किं हि श्रुत्या विशेष्येति चेत् कामविजयलक्षणं ब्रह्मचर्यमवपरमपुरुषार्थरूपफलशालित्वादित्याह ब्रह्मचर्यादिति । ब्रह्मचर्येणोपलक्षितरामाभावकस्याधिकारि

उत्पादनं न पुत्राणां विधत्ते कर्हि चित्कचित् ॥ अप्राप्तस्य विधानं स्यात्प्राप्तं नैव विधीयते २४५ योपितासंगमात्पुत्रजन्मप्राप्तं सदैव हि ॥ विना शास्त्रेण कामाच्च नारीसं
गस्तथा स्वयम् २४६ पश्वदीनां विना शास्त्रं स्तेच्छादेश्चैव दृश्यते ॥ प्रजोत्पत्तिश्च नारीणां संगोऽप्यविदुषां तथा ॥ अतएव पशून्प्राह दृष्टान्तिरागवेदिनः २४७ पुत्रो
त्पत्तौ च संयोगं पुनर्वारयितुं स्थिता ॥ अजाया जायते जायेत्येवमाह श्रुतिः स्वयम् २४८ ततः कामस्य महिमा प्रजोत्पत्तिरिहास्तथा ॥ सर्वेषामपि जंतूनां नारीसंगा
दहर्निशम् २४९ कामोऽत्र दुःखवृक्षस्य संसारस्यैव कारणम् ॥ आनंदात्मस्वरूपस्य हेतुरावरणेतथा २५० ब्रह्मचर्यादयं देव आनंदात्मा स्वयं प्रभः ॥ नीरागस्य स्फु
रत्यंतः प्रदीप इव निश्चलः २५१ सुखार्थिनो जनान् वीक्ष्य सुखशून्यांश्चतुर्विधान् ॥ शिरस्ताडामिव प्राह दुःखिता विदुषः प्रति २५२ स्थावरा नैव जानंति मनुक्तं श्रो
त्रवर्जिताः ॥ बुद्धिहीनास्तथैवैतेश्रोत्रयुक्ताश्च जंगमाः २५३ केचिन्मां नैव सर्पं तिलोके येनाधिकारिणः ॥ भवंतो गुणसंयुक्ताः सर्वेषु वा अधिकारिणः २५४ त्रैवर्णिका
विशेषेण ब्राह्मणा ये बहुश्रुताः ॥ कामं त्यजथ चित्तोत्थं यदियं सुखार्थिनः २५५ कामबन्धनमेवेदं दुःखं सर्वशरीरिणाम् ॥ कामात्मता प्रशस्तान्कापिकस्यापि देहि
नः ॥ कामिनो दुःखमायां ति यतः सर्वत्र संस्थिताः २५६

नोऽतर्ह्येदं यमात्मा यथावत्फुरतीत्यर्थः २५१ एतद्ब्रह्मचर्येण प्रकारेण श्रुतिरूपविशतितमभिनयति सुखार्थिन इति द्वादशभिः । चतुर्विधान्तरा युजादीन् जंतून् सुखार्थं यजमानानपि सुखमलभमाना
नर्ह्येष दुःखितास्तौ श्रुतिरूपमाता विदुषोऽप्यधिकारिणः प्रति इत्थं प्राह कीदृशी कारुण्यदुःखातिशयसूचनायां शिरस्ताडनमिव कुर्वतीति शेषः २५२ इत्थं कथमित्यत आह स्थावरा इति । हे वैवर्णि
कास्तप्रापि ब्राह्मणा भवंतो यदियं सुखार्थिनस्तर्हि मनुक्तं कामस्यागुरुं कुरुत गुणेषु दद्यादिभिर्भुतत्वेन श्रवणक्षमत्वेन च भवतामेव मद्ब्रह्मनामुपानाधिकारित्वात् न हि मनुक्तानुपाने स्थावराणामधिकारः
श्रोत्रहीनत्वेन मनुक्तस्यैवैतरेपरिज्ञानात् तथा केपांश्चित्पश्वदीनां जंगमानां श्रोत्रयुक्तानामपि नाधिकारो यतो बुद्धिहीनाः बुद्ध्याशास्त्रार्थावधारणशक्या हीनाः केचिन्नुद्वादयो बुद्धिमतोपि नाधिका
रिणो यतस्ते प्रतिपद्येन मनुपसर्पणेऽप्ययोग्या इति त्रयाणां संबंधः २५३ । २५४ । २५५ कामस्य हेतुता प्रयोजकत्वं लवदनिष्ठानुबन्धित्वं दर्शयति कामबन्धनमिति । कामो बन्धनं निबन्धनं प्रयोजकौ यस्य त
थाभूतमेव दुःखलोकस्य यतः सर्वत्र कामिन एव दुःखमायां तद्व्यतिरिक्ततः कामपरत्वेन प्रशस्तं कस्यापीत्यर्थः २५६

कामत्यागस्य पुरुषार्थहेतुत्वतैत्तिरीयव्याख्याने पुनरुक्त्याये प्रोक्तमित्याह आनंदादिति । ये च सार्वभौमस्य सद्गुणस्यानंदमारभ्य हिरण्यगर्भानंदपर्यंत एकादशानंदाः शतगुणोत्तरा उक्तास्तान्मूलतः प्रत्य
निष्कामः प्राप्नोतीत्युक्तं पूर्वाध्याये इत्यर्थः सार्वभौम एव हि प्रथमस्तमारभ्य मानुषगन्धर्वदेवगन्धर्वपित्राजानजदेवकर्मदेवाधिकारिकदेवेन्द्रबृहस्पतिविराट्सुत्राणामानन्दा उक्ताः २५७ यस्तु पर
ब्रह्मण आनंदः सिंधुस्थानीय उक्तस्तं प्राप्नोत्यो निष्काम एवोक्तो न तु सार्वभौमादयस्तथाग्या इत्याह आनंदवारिधेरिति २५८ अस्य परमानंदस्य साक्षात्करण एव मानुष्यदेहस्य साफल्यमित्याह पुत्रे
पणादिका इति । आदिपदेन लोके पणावित्तैपणयोर्ग्रहः अत्र मानुष्यदेहेच्छंतिज्ञातुमिति शेषः २५९ विपक्षे दोषमाह अन्यथेति । अन्यथा कामापरित्यागे भवतां क्रेशोदुःखं तथा पापमश्लीलं कर्म भविष्य
त्यनुष्ठेयतामापत्स्यने पश्चादिवत् कीदृशं तत्पापं कर्म नार्याः संतते श्रोतविधया दुःखप्रयोजकमित्यर्थः २६० ननु पशुसाम्ये को दोष इति चेन्मनुष्यत्वात्परिच्युतिरेवेत्याह उत्पादयंतीति । प्रायः
पशूनामुत्पादयं यो पि ह्यमनं च व्यापारः प्रसिद्धः स एव भवतामपि चेत्तर्हि पशुत्वापदिर्वः स्यादित्यर्थः २६१ ननु विधिवशात्पशुसाम्यमप्यंगीकरिष्याम इति चेत्स्यादेवं यदि पुत्रोत्पादनादिविध्यानां नित्य
त्वमकरणे दोषावहत्वं तत्क्षणं भवेत्तेषां तु काम्यत्वात् नवीतरामस्य तदुल्लंघने दोष इत्याह इयेनादीति । यथावेति मरणादियुरागशालिनं प्रति इयेनादिसंज्ञा पागानां विधिः न च तदकरणे प्रत्यवायस्तथा पुत्रोत्पादा

आनंदाः सार्वभौमादेरेकादशसमीरिताः ॥ शतोत्कर्षान्मूनसर्वानकामोयाति सर्वतः २५७ आनंदवारिधेर्यस्य लेशमात्रं समीरिताः ॥ आनंदो ब्रह्मणो योत्र परमानं
दर्शितः ॥ अकाम एव तं याति ब्रह्मचर्यादिसाधनः २५८ पुत्रपणादिकाः सर्वास्त्यक्तानानाविधैषणाः ॥ आनंदात्मानमंतस्थमिच्छंत्यत्राधिकारिणः २५९ अ
न्यथा भवतां क्रेशः पापंचैव भविष्यति ॥ पश्चादीनां यथानारी प्रजानां बहुदुःखदम् २६० उत्पादयंति पशवः प्रायोगच्छंति योपितः ॥ भवंतश्च तथा चेत्स्युर्विशेषो भ
वतां हि कः २६१ इयेनादिविधयो यद्वत्कीर्तिताराणि गणं प्रति ॥ प्रजोत्पत्त्यादिविधयस्तथैते कामिनं प्रति २६२ प्रजोत्पत्तौ विशेषो यमंत्रसंस्कारलक्षणः ॥ काला
दिनियमस्तद्वद्विधेयो राणि गणं प्रति २६३ रागोनर्थं कुर्यात्स्वसृमात्रादिसंगदः ॥ पश्चादिदर्शनादुक्तो वर्जनीयः सदानृभिः २६४ रागाधिपणः कुर्यात्स्वस्यानर्थं प
रस्य च ॥ तस्मादुःखमिदं कामीव ध्वगर्भसुदुःसहम् ॥ करोति स्वात्मनः पापं देहदुःखं सुतस्य च २६५ रेत एतद्वधूगर्भ आर्तवेन च संयुतम् ॥ उत्पादयति जंतूनां
देहकारा गृहं त्विदम् २६६ रक्तस्य श्रेष्ठा यो गेस्यो वर्णांतरं यथा ॥ आर्तवेन भवेत्तद्वधूगर्भं रेतसोपि च २६७

दिविधयो विरागिणं प्रत्येव प्रवर्त्तते इत्यर्थः २६२ एव तदंगभूतो विवाहादिनियमोपि कामिनं प्रत्येव अंगप्रधानयोः समानाधिकारकत्वादित्याह प्रजोत्पत्ताविति । यथायं प्रजात्पत्यर्थं विशेषो विवाहा
दिको मंत्रकरणसंस्काररूपस्तथा ऋतुकालादिनियमश्च सर्वो विरागिणं प्रत्येव विधीयते इत्यर्थः २६३ फलितमाह राग इति । यतो रागः पशुपक्ष्याद्युदाहरणेन स्वस्वादि संगप्रयोजकत्वादनर्थं कर्तुं क
स्ततो वर्जनीय इति २६४ न केवलं शास्त्र एव कामस्यानर्थं कर्तव्यमुक्तं किंतु दृश्यते पित्याह रागांथेति । यतो रागव्याकुलितमत्तो सर्वानर्थं कर्तव्यं संभाव्यते तस्मादिदमुपपन्नं इदं किं कामीव ध्वगर्भसुदुःसहम्
मात्मनः पापं रूपं सुतस्य देहसंबंधं रूपं च दुःखं करोतीति २६५ सुतदेहदुःखदत्त्वमेव कामिनः स्फटयति रेत इति । वधूगर्भं गत्वा आर्तवं रजतेन संयुक्तमेतदेतौ देह रूपं बंधनागारं करोतीति २६६ शुक्रशोणि
तसंयोगादित्यादेः क्रमादित्यंत स्यादर्थमाह रक्तस्येत्येकं विंशति श्लोकैः । रक्तस्यैकफेनयोगे यथा वर्णांतरं भवति तथा पदार्थस्य स्त्रीरजसो रेतसा योगादिवर्णरूपांतरा पतितलक्षणं तदेतत्पुनरासंयोगपदेनो
क्तमित्यर्थः तथा चोक्तं रूपसंयोगनिमित्ताद्गर्भभावद्वारा जंतुः पुनः शरीरमाप्नोति लक्षणमावृत्तिलभते इति श्रुत्यर्थः २६७

उक्तसंयोगात्पूर्वैतःसिचःपितुर्देहादेतसोनिर्गमप्रकारोहृदोत्पादिश्रुतिग्रन्थेनोक्तहृत्पाद रेतसइति । अस्वर्गभरिणाग्निनोरेनसःपितुःशरीराद्येनक्रमेणनिर्गमोभवतिसकमद्वयमुक्तहृत्पादः २६८ हृत्पदं कथमित्याकांक्षां प्ररपति अत्रमित्यादिना । उक्तविषयायूनःशरीरं प्राप्तामन्नं सप्तमधातुभावं प्राप्य आपादतलमस्तकं व्याप्नोतीति शेषः २६९ वधूस्मृत्यादीति । तच्चरेनोभूतमन्नं नारीस्मृत्यादिरूपाग्निनातापितं सत्सर्वीगरूपपुष्पेभ्य आकृष्टरसस्थानीयतां गत्वा हृदि स्थित्युत्प्रेतत्रस्थित्वा च तदेतोहृत्पदं कंपयतीत्यथामहावायुर्वृक्षम् कीदृशं तद्रेतः निरोधेवलशौर्यादिकारणमिति द्वयो रर्थः एतेन श्रुतोऽप्यवस्थापयतीति पदस्य हृदये विशेषेणावस्थानं यतिप्राप्नोतीत्यर्थोऽध्वनितः २७० । २७१ ततः किं भवतीत्यत आह हृत्पदं इति । एष युवाहृत्पदं कंपिते सति वधूनां क्रीडामृगो धीराणां शोच्यश्च भवेत् यतोऽर्थेऽप्योजक्रेण क्लेशेन विचारकप्रयत्नेन वर्जितः २७२ एतेन सूचितं रेतो गतस्य जीवस्य दुःखं वर्णयति हार्दमिति । रेतसि हृत्पदं गते सति यथा पितुर्दुःखमनुभवसिद्धं तथा तदेतो गतजीवस्याप्यनुमेयमित्यर्थः २७३ तदृष्टान्तेन संभावयति समुद्रस्येति । देहस्थः पितुर्देहे स्थितो जीवः २७४ एवं हृदये स्थितत्वा तदंतर्गतमग्निस्थानं जीवो गच्छति ततश्च पितृभावं ततो वायु

रेतसो निर्गमेचास्यक्रम एव उदीरितः ॥ पितुः शरीरतो नित्यं सर्वेषामिह देहिनाम् २६८ अत्रंशरीरमायातं यून उक्तप्रकारतः ॥ संप्राप्य सप्तमं धातुमापादतलम स्तकम् २६९ वधूस्मृत्यादिसंजातकृशानुपरितापितम् ॥ सर्वांगपुष्पसंजातरसरूपं हृदि स्थितम् २७० बलशौर्यादिरुद्धार्दपदं कंपयतीवतत् ॥ महावायुर्य थाप्रातस्तगतैतं सर्वतो दिशम् २७१ हृत्पदं कंपनादेषैर्ये क्लेशविर्वर्जितः ॥ क्रीडामृगो वधूनां स्यात्सतां शोच्यश्च सर्वदा २७२ हार्दपदं गते शुक्रपुंसि दुःखं ह्रियं स्मृ तम् ॥ तदेव शुक्रमंस्थस्य गर्भस्यापि प्रजायते २७३ समुद्रस्थायथानौकामहावातेन कंपनात् ॥ दुःखमायातितद्वत्सदेहस्थो हृदि कंपनात् २७४ एवं हृदयसंस्था नः प्राप्य दुःखं सुदारुणम् ॥ ततो हृदयनाडीभ्यो गत्वा देहे स्थितिं पितुः ॥ अग्निधातुप्रतिष्ठानमापादतलमस्तकम् २७५ महाग्नौ पतितस्तत्र दह्यमानोति दुःखि तः ॥ मरणं नाग्नितस्तस्मान्निर्गमं चाधिगच्छति २७६ स्थित्वा तत्र चिरं दुःखमनुभूयाति दारुणम् ॥ अग्नितः पितमायाति द्रुतताम्रसोपमम् २७७ तस्मिंस्ती व्रतमेतत्क्षरेति कटुकेतथा ॥ पतितो दुःखमायाति नरकादपि दारुणम् २७८ पितृपुंस्तदा दुःखमनुभूयाति दारुणम् ॥ वातं तीव्रतमं भूयो महावातोपमं पुमान् २७९ महागिरौ यथार्गुणैः समुन्नततमे स्थितः ॥ निरालंवेति वातेन प्रकंपितवपुः पुमान् २८० हार्दपदं तोगच्छेद् हृदयस्यांतरस्थितम् ॥ रक्तोत्पलसमं नित्यं भाति यन्मुकुलीकृतम् २८१ हृदयं द्विविधं नित्यं प्राणिनां परिकीर्तितम् ॥ अस्थिपंजररूपं च पद्मरूपं तदंतरम् ॥ उरो वक्ष इति प्राहुर्वाह्यं लोकि काजनाः २८२

भावं ततः पुनर्हृदयमिति श्रुति योजनं दर्शयति एवमितिसप्तभिः । एवं हृदये संस्थानं यस्य तथा भूतः सन्दुःखं प्राप्य ततो हृदयो स्थितनाडीमार्गेण पितुर्देहे स्थितिमापादतलमस्तकं गत्वा तत्र धातुमति प्राप्नोति सप्तधातुस्थितिं मंतमग्निं गच्छतीति शेषः २७५ अग्निगतस्य दुःखं दर्शयति । महाग्राविति २७६ स्थित्वेति । तत्राग्नौ स्थित्वा पितृभावं गच्छति यत्पितृद्वं तत्र तान्नमानाकारमिति २७७ पितृभावदुःखमाह तस्मिन्निति । तस्मिन्पिने २७८ पित्ताद्वातभावं तदुःखं च दर्शयति द्वाभ्यां पित्तएवमिति । वातं गच्छतीति शेषः २७९ महागिराविति । यथामहागिरिः शिखरगतो महा वातकृतं दुःखमनुभवेत् तथापि दुःखमनुभवतीत्यर्थः २८० ततो वाताच्च पुनर्हृदयमागच्छतीत्याह हार्दमिति । स्पष्टम् २८१ हृदयस्वरूपं निर्धारयति हृदयमिति । हृदयपदार्थो द्विविधः म सिद्धः अस्थिपंजरात्मकः प्रथमः तदंतर्गतात्मकः द्वितीयः तत्र प्रथमस्य उत्पत्तिवस्तु इति च लोके प्रसिद्धिरित्यर्थः २८२

वर्णितं पुनर्विशदीकुर्वन्नाह अद्यमानइतिविभिः । अनेनसहस्यमाणोजीवःप्रथमंपितुर्हृदयपद्मस्यसमीपंगच्छतिततआहारेणतेनभुक्तानेनसहजाठराग्निगच्छतितोरसैर्भुक्तात्रपरिणामैर्नाना
विधैःसहसमानवायुनाऊर्ध्वंगच्छति एवंजाठराग्निर्ऊर्ध्वंगच्छन्पितृभावंगच्छतिततोवायुभावंततःपुनर्हृदयमितित्रयाणामर्थः २८३ । २८४ । २८५ यातायातमिति । एवंपितुर्देहःषड्वर्षपातापातं
भ्रमणंकृत्वादुःस्वितःसन्कर्मवशेनरेतसासहवर्हिगच्छतीत्येवंप्रमाणोदेहांतरप्रदण्डलक्षणसंस्तरणार्थंप्राजापतिनानिमित्तत्वात्प्राजापत्युच्यतेइतिद्वयोरर्थः २८६ । २८७ अन्धार्थक्रमेणद्वितीयोनि
मित्तमंत्रपदव्याख्यानभूतस्यपितुरेतोतिरेकादित्यादेःप्रजापत्यंत्यंतस्यश्रोतग्रंथस्यार्थविशतिश्चोक्तैरुपवृद्धपंतदुपयोग्यागमोक्तंजीवत्रयंदर्शयति मलत्रयमितित्रिभिः । इदंनुद्विंसंनिहितनामकंम
लत्रयंसर्वयोनिजदेहानांकारणमुक्तमागमविद्विरितिशेषः तथाचोक्तंपंचसारे 'मापीयनामयोपोत्यंपोरुपंकामंमलं । आणवंनामसंप्रोक्तंमिलितंमलद्वयम्' इति योषायांमलंशोणितात्मकंमापीय
मित्युच्यते पोरुपंकमलंतुर्कर्मसंस्कृतत्वात्कार्मणमित्युच्यते तदुभयंमिलितंसत्त्वाणवमित्युच्यते जीवस्यशरीरावच्छिन्नत्वलक्षणाणुत्वप्रयोजकत्वादितितदर्थः । प्रथमंद्वितीयंवा नूयतत्रनृतीयस्यस्वरू
पमतत्रयंदर्शयति रेतइत्यादिना । पितुसंबन्धिरैतोरूपःप्रथमोमलोमातुसंबन्धोद्वितीयोमलस्तयोर्मातुपितृमलयोगर्भःसंयुस्तद्रूपस्तृतीयोमलइत्येवंकेचिदागमिकादिज्ञाःप्रवदन्ति 'गर्भःकुक्षांशिशोसं

अद्यमानःपुमान्गच्छेदनेनसहसर्वदा ॥ पितुर्हृदयपद्मस्यसमीपंप्रथमततः २८३ गच्छेदेहगतंवन्दिमाहारपरिपाचकम् ॥ आहारेणसमंतत्रपुनरूर्ध्वंप्रयात्यसौ ॥
समानवायुनानीतोरसैर्नानाविधैःसह २८४ जाठरात्पित्तमायातिपित्ताद्वायुंपुनश्चसः ॥ वायोःपद्मंशरीरस्यमध्येकंदुकवत्स्थितः २८५ यातायातंविधायैवमध
ऊर्ध्वंशरीरके ॥ पितुर्दुःखंपरंप्राप्तःकर्मणापरिचोदितः २८६ रेतसासहानिर्यातिदेहादस्मात्कथंचन ॥ प्राजापत्योयमध्वास्यात्सदासंस्तरणेनृणाम् २८७ मलत्र
यभिर्दंमोक्तंकारणंपर्वदेहिनां ॥ रेतःपितुस्तथामातुस्तयोर्गर्भस्तृतीयकः २८८ इतिकेचिद्वदंत्यन्येकर्मगर्भस्यतंद्विजाः ॥ अवस्थैवतृतीयेयमपेप्रादुरुत्तमाः
२८९ शुक्रंचशोणितंतद्वत्तयोर्योगाच्चतत्क्षणत् ॥ वर्णांतरंतृतीयोयंमलउक्तोमनीषिभिः २९० क्लेशकर्माशयैःसार्द्धमलत्रयमुपागतः ॥ पितुर्मातुश्चवायादृक्ता
दृग्देहंसमावृतात् २९१ मलद्वयंयदातुल्यंपित्रोःस्यादस्यदेहिनः ॥ नपुंसकंतदादेहमयंगृह्णात्यनीश्वरः २९२ रेतोमातुर्यदाभूयस्तदास्त्रीपरिजायते ॥ यदाभूयः
पितुस्तत्स्यात्तदागर्भःपुमान्भवेत् २९३ सर्वेद्रियगुणैर्युक्तोभवतिस्वच्छचित्तयोः ॥ स्त्रीपुंसयोर्हिसंयोगाद्यथाशास्त्रमनिदितात् ॥ अनेकगुणसंपन्नस्तत्तद्वर्णंप्रजायते २९४

धो' इतिहेमः । अन्येतुगर्भस्यगर्भभावस्यप्रयोजकंकार्माहृष्टंतृतीयंमलंवदन्ति अपरेउत्तमाःकुशलास्तुइत्यमाहुः इत्यंकथं इयंआणवाख्यतृतीयमलरूपाप्रथमद्वितीययोर्मलपोरवस्थैवभवतीतिद्वयो
रर्थः २८८ । २८९ अवस्थैवमेवस्फुटयति शुक्रमिति । शुक्रंमथमोमलःशोणितंद्वितीयस्तयोर्योगेसतिपद्मणितरंतद्रूपस्तृतीयआणवाख्योमलःसिद्धांतविद्विरुक्तइत्यर्थः तथाचतृतीयस्यप्रथम
द्वितीययोरेवांतर्भावइतिभावः २९० फलितंदर्शयन्नस्यार्थमाह क्लेशेत्यादिना । क्लेशैरविद्यादिभिःकर्मभिःशुभाशुभेराज्ञैर्वांसनाभिःसहितोजीवउक्तमलत्रयसंबन्धद्वारामातापित्रोःशरीरसदृशंदेहं
प्रोतीत्यर्थः २९१ मापीयकार्मणयोःसाम्येनपुंसकत्वमापीयाधिक्येस्त्रीत्वकार्मणाधिक्येपुंस्त्वंचभवतीत्याह मलद्वयमितिद्व्यां । अस्पदेहिनःपित्रोर्मलद्वयंयदातुल्यंभवतितदायंनपुंसकंदेहंगृह्णाति
अनीश्वरःकर्मपतंत्रः २९२ रेतइति । मातुरेतःशोणितात्मकंबोजयदाभूयोधिकंभवतितदास्त्रीभवतियदातुपितुरेतोधिकंतदापुमानित्यर्थः २९३ गर्भस्येन्द्रियादिसाकल्यप्रयोजकंदर्शयति सर्वेद्रियेति ।
यदास्त्रीपुंसयोःस्वस्थचित्तयोःसंयोगोभवतितदागर्भःसर्वेद्रियैरनेकगुणैश्चसंपन्नोभवति तत्तद्वर्णंजालादिजातो २९४

यदाहीति । यदानुदयोर्मातापित्रोरप्यतरस्यमनोव्याकुलंभवतितदातयोरेतःसर्वोभेद्योनागच्छति आगन्वाउक्तमार्गानिःसरणकालेविहन्त्यतेप्रतिरुद्धयनेअथवाकफादिरूपयान्वन्तरेणसंपृक्तंभवतीति
द्वयोरर्थः २९५ । २९६ ततइति । ततउक्तनिमित्ताहर्भःसंवत्त्वादिभिरेनकत्वंनानाविधत्वंप्राप्नोति संवत्तत्रस्वञ्चक्रपादः कुणिःश्यामनस्वःदाघीयान्अतिदार्घ्यः स्फुटप्रपन्न २९७ । २९८ गर्भ
स्ययुग्मादिवेनिमित्तमाह पित्रोरिति । यदापित्रोरपानाल्पवयुद्वयनिमित्तविशेषवशेनसंभवसद्वर्भाशयंप्रतिगत्वाशुक्रशोणितयोर्मिलितयोर्विभागं कुरुतेतदाद्वयोस्त्रयाणांचतुर्णांवावायानांसंभव
उत्पत्तिर्भवतीतिसंवत्तः २९९ गर्भप्रवेशकथामुपसंहरति एवमिति । कर्मवशेनप्राप्तेरुक्तविधनिमित्तैर्नृत्वादिभाजिनोर्गर्भस्यमातुरुदरेस्थितिर्भवतीत्यर्थः ३०० अथकललादिगर्भावस्थाप्रतिपादक
वाक्यानामर्थमाह एतेत्यादिना । नद्यावहंतोमंडलाकाराःफेनपुंजाःप्रसिद्धास्तत्रयथामंडलद्वयेवर्तमानयोःफेनयोःशुक्रशोणयोर्युग्ममिश्रणेनकललंभवेत्तथातन्मातृजपितृजयोर्मलयोर्द्वयंसर्वस्ययोनि
जस्यदेहिनोमातृजैरेसमागतंसदेकरात्रेणकललावस्थंभवतितस्यपरिमाणमपिमातुरंगुष्ठतुल्यमुक्तं तदेवचमलद्वयंसतरात्रेऽतीतेफेनसाम्यंविहायबुद्बुदसाम्यंभवते तदेवविशदयति अंडाभिमिति । किंचि
द्वचसमन्वितस्यमांसस्ययदंडवदुल्लवमेतदेवबुद्बुदत्वेनात्रविवक्षितमितिद्वयोरर्थः ३०१ । ३०२ पक्षेणेति । पंचदशदिनेष्वतीतेपुतबुद्बुदाकारमांसंद्रवतात्पानेनपिंडतांप्राप्यचतुरस्रंचतुष्कोणंभवति

यदाहान्यतरस्यस्याद्वयोर्वाव्याकुलंमनः ॥ रेतस्तयोस्तदासम्यङ्गागच्छेत्सर्वगात्रतः २९५ आगतंवाविहन्त्येतकुहमार्गविनिर्गमं ॥ एकस्यवाद्वयोर्वापियुतंथा
त्वन्तरेणच २९६ ततोर्गर्भवेत्स्वजःपंगुर्वाविगतांगुलः ॥ हीनाधिकांगुलोवापिकुणिर्वकपदादिकः २९७ इन्द्रियैर्नयनाद्यैर्वाविर्जितोन्यतरेणवा ॥ वामनोवाति
कुञ्जोवाद्वाघीयान्वातिर्भाषणः ॥ अनेकत्वंतथागर्भःप्राप्तोत्येवंकदाचन २९८ पित्रोर्वायुद्वयंस्त्वयंभगंभर्भाशयंप्रति ॥ वीर्यद्वयस्यसहसामिलितस्यात्मवेगतः ॥
विभागंकुरुतेतेनद्वित्र्यादेःसंभवोभवेत् २९९ एवंन्यूनाधिकैर्गात्रैरेकोवानेकएववा ॥ गर्भोमातुस्तुजठरेजायतेकर्मयोगतः ३०० एकरात्रेणकललंफेनयन्मंडल
द्वये ॥ भवेज्जठरमायातेमातुःसर्वस्यदेहिनः ३०१ मातुरंगुष्ठमात्रेणभितमत्रतुतस्मृतम् ॥ फेनतांतुपरित्यज्यसतरात्रेणबुद्बुदम् ॥ अंडांजायतेमांसंकिंचिद्वच
समन्वितम् ३०२ पक्षेणद्रवतांत्यक्त्वापिंडतांप्राप्यतद्वयेत् ॥ चतुरस्रंहेमपर्कात्स्वमातृमरुदाग्निभिः ३०३ चतुरस्रेतुसंपत्रेतस्मिन्वीर्यद्वयेततः ॥ किट्टीभूतद्वयं
पूर्ववीजयुग्मंपृथग्भवेत् ३०४ ऊर्ध्वतुमरुतानुनात्तस्मादपिमलद्वयात् ॥ जायतेकंदमध्यस्थासूक्ष्मावृत्तापृजुस्तथा ३०५

तस्यापिंडीभावेहेतुः स्वस्यमलद्वयस्यमातृश्रयंतर्गतामरुदग्रयस्तत्संपर्कः आधारभेदाद्वाय्वशोर्बहुत्वमितिभावः ३०३ अस्मिन्कालेसुपुत्रादिनाड्युत्पत्तिमागमोक्तांर्क्षयति चतुरस्रेदतिसप्तभिः
तस्मिन्मापीपकार्मणसंज्ञेमातापित्रोर्वीर्यद्वयेमात्राहारपरिणामसंपर्केणचतुरस्रभावंगतेसतितस्मिन्चतुरस्रेसमुदापरूपेघटकृतपानुगतंतन्मातापितृसंघमिलद्वयंततश्चतुरस्रात्पृथग्भवेत् अंडकोशरूपेण
तिशेषः तत्रेहेतुर्गर्भविशेषोकिट्टीभूतमिति । किट्टमलोस्त्रियाभित्पमरः । किट्टमतावितियातोरोणादिकेतप्रत्ययेनिष्पन्नैरुद्दिशब्देनाभिहितस्योद्गमशीलत्वंयुक्तमेवेतिभावः ३०४ ततःप्रथमंसुपुत्रा
नाडीजायतेइत्याह ऊर्ध्वमिति । तस्मात्पृथग्भूतान्मलद्वयादांतरवायुनाऊर्ध्वाभिमुखंरोरितात्प्रथमंसुपुत्रानामनाडीजायते कीदृशी कंदमध्यस्थतपावर्णितासूक्ष्मादुर्लभावृत्तावत्तत्राक्रुतुःसरलाया
नाभिद्वयमलतालुभूमध्यरेवच्छेदात्पंचपर्वोक्तांतिताआगमेष्वीतिशेषः तदुक्तं 'पूर्वोक्तायाःसुपुत्रायामध्यस्थायाःसुलोचने । नाभिहृत्कंडालुभूमध्यपर्वसमुद्रवा । अयोमुखःशिराःकाश्चित्'इत्या
दिसासुपुत्राज्वाड्मुखीवृक्षवदयोमुखीचवोष्ठा तस्याःसुपुत्रायाउभयोःपार्श्वयोरपरनाडीद्वयंभवतीतिद्वयोरर्थः ३०५

का. पु.
॥ १३ ॥

तस्यसर्वज्ञतामनुनापपर्ववसन्नां प्रतिपादयतां जातीरित्यादीनां परमुक्तिप्रदायकमित्यन्तानां वाक्यानामर्थमुपबृंहयति जन्मकोट्यर्जितमिति त्रिशताश्लोकैः । असंख्यजन्माजितानि कर्माणि स्मृ-
त्वा आत्मानं निन्दतीति ३१८ न केवलं कर्माण्येव स्मरति किंतु नानाविधा जातीरपीत्याह नानेति । नानाविधा असंख्याताश्रयो न यो देहा मया लब्धाः केवांतो नो निपदवाच्यदेहा इत्याकांक्षाया माह
श्वसूकरेत्यादि । प्रतिलोमा उत्तमवर्णायां मातरि अधमवर्णा जाता यथा शुद्रा द्राक्षणां चांडालः अनुलोमास्तद्विपरीताः यथा ब्राह्मणान् क्षत्रियायां मूर्द्धा वसिक्तः विप्रादयो विप्रादित जातो यायां संकृता
या विप्रादेर्जाताः चतुष्पदपदेन जलजंतुना मुषलक्षणम् एकानेकसंख्यायां संस्थान्यवस्थातया विशिष्टहस्तानामेकैर्द्रियकाणामनेकैर्द्रियकाणां च यो निसहस्राणीति पंचानां संबंधः स्फुटमन्यन् ३१९ ३२०
३२१ । ३२२ । ३२३ हस्तवत्स्वपीति । तथा प्रशस्तहस्तेन त्रिदिशालिपुदेहेषु ब्रह्मलोकादिपुत्रमया गतमिति शेषः नुहति वितर्कं एतद्ब्रह्मांडरूपो दुर्बलमग्निपरिवेष्टितः किंप्रतिमित्यर्थः इव
जन्मकोट्यर्जितपूर्वपुण्यपापं शुभाशुभम् ॥ स्मरन्निन्दति दुःखार्तमात्मानं क्लेशभाजनम् ३१८ नाना यो निसहस्राणि पूर्वप्राप्तान्यनेकधा ॥ सुखदुःखकराण्यत्र मं-
सारे दुःखसागरे ३१९ श्वसूकरखरो प्राणां गो जाविमृगपक्षिणाम् ॥ गोधानामपि सर्पाणां कीटादीनां शरीरिणाम् ३२० प्रतिलोमप्रजातानां चंडालादिशरीरि-
णाम् ॥ अनुलोमप्रजातानां विप्रादीनां च भूतले ३२१ स्थावराणां ज्ञपाणां च ह्येकद्वित्रिचतुष्पदाम् ॥ अपादानां च सर्वेषां नानाभेदविभेदिनाम् ३२२ अहस्ता-
नां सहस्तानामेकानेकादिसंस्थया ॥ एकैर्द्रियाणां जीवानां नैकैर्द्रियवतामपि ३२३ हस्तवत्स्वपितद्वच्चनेत्रश्रोत्रादिमत्स्वपि ॥ ब्रह्मलोके यथा स्वर्गगगने वा भुवः-
स्थले ॥ ब्रह्मांडो दुर्बलं चैतन्मद्देहैरिव पूरितम् ३२४ ग्राह्यग्राह्यजन्यं देहं देवेन चोदितम् ॥ नरके भुवि वा स्वर्गवंध्रमीमियथा तृणम् ३२५ कर्मपाशैर्दृष्टैर्द्वौ मा-
या सूत्रविनिर्मितैः ॥ पुत्रदारादिकार्येषु पशुरत्र नियोजितः ३२६ अप्रशस्तानि नारीणां पूयानीव स्तनाग्रतः ॥ निर्गतान्यपि पीतानि कष्टदुःखकराणि भोः ३२७
आहाराविविधा भुक्ताः स्थिरजंगमदेहजाः ॥ बीभत्सजनकानित्यं देहांतरसंश्रयात् ३२८ जातो हंच मृतो हंच देहसर्वत्र सर्वदा ॥ मातापितासुतादारावांधवाद्रवि-
णादिकम् ॥ देहेति रम्यं तज्जातमंतेपि विगतं तथा ३२९ यावंतः पांसवो भूमौ यावंत्यो दिवितारकाः ॥ तावन्ममात्र देहेन सह पित्रादि चाभवत् ३३० जातस्यैव ज-
निस्तद्वन्मृतस्य मरणं पुनः ॥ मम न्यायविरुद्धं तच्चित्रमासीत्सहस्रधा ३३१ जातो बालो युवा वृद्धो मृतो जान इतीदृशम् ॥ चक्रं मन्मस्तके नित्यं दुःखदं परिवर्तते
३३२ सुखार्थं यानि कर्माणि कृतानि बहुधामया ॥ ब्रह्मघ्नस्यैव तान्या सन्दुःखहान्येव सर्वतः ३३

शब्दस्योपेक्षापरत्वात् ३२४ ग्राहमिति । देवशामतम्यमन्यं देहं गृहीत्वानरकादौ विश्रमा मितुं गवदिति ३२५ कर्मेति । मयारूपसूत्रनिर्मितैः कर्मरूपरज्जुभिर्वद्धत्वा तेषु भूतो हं वां यव-
कार्येष्वेव प्रवर्तितः केनापि देवेन विशेषः ३२६ अप्रशस्तानीति । तथानानाजातीयमातृणां स्तनेभ्यो निर्गतानि पयांसि पूषसहस्रानि पीतानि विवेकिदृष्ट्यातिदुःखमयानीति ३२७ आहारा इति ।
बीभत्सस्पृगलानेर्जनकादेहांतरवर्तिनामिति ३२८ जातो हमिति । सर्वत्र देहे जातत्वं मृतत्वं च मया भूतत्रतत्र देहविद्यमाने सति तत्सर्वमात्रादिकमतिरम्यमभात् तदेहांते तु तेषां स्वरूपं रम्यत्वं च विम-
तमित्यर्थः ३२९ देहानां पित्रादीनां चासंख्यत्वं दर्शयति यावंत इति ३३० जातस्यैवेति । पित्र्येषणन्यायेनायुक्तमपि पुनः पुनर्जननादिकमपि सहस्रधा दृष्टमिति चित्रमित्यर्थः ३३१ जातो
बाल इति । तथान्यायवस्थातविरुद्धं तच्चित्रमासीत् इति ३३२ सुखार्थमिति । मया सर्वाणि कर्माणि सुखार्थमेव कृतानि परंतु तानि दुःखदानि जातानि यथा ब्रह्मघ्नेन एहलौ-
किकमुखापकृता ब्रह्मपालो कदयेतुः स्वपीतीत्यर्थः ३३३

कर्मणां दुःखं यमेव स्फुटयति । कर्मणामिति । सर्वकर्मणामनुष्ठाने दुःखदत्तं तत्र पापानामामृष्टिकदुःखदत्तं च प्रसिद्धमेवेत्यर्थः ३३४ उत्कटपापस्येहापि दुःखदत्तं दर्शयति अत्युत्कट इति ।
 उत्कटं च विजातीयाभिभवसमत्वं तादृशीतं मांयमिति ३३५ पुण्यस्यापि फलगतपरिणामादिभिर्दुःखदत्तं दर्शयति उदकं इति । पुण्यमुत्तरकाले सुखदमेवेति न यमोनयुक्तः तत्फलनाशे दुःखस्या
 विमयाभूतत्वादित्यर्थः ३३६ फलितमाह दुःखोदधिरिति । यतः पुण्यस्यापि फलनाशद्वारा दुःखदत्तं तेन संसारोदुःखं सिधुरितिसिद्धम् अस्य दुःखस्य प्रतिक्रियां निवृत्त्युपायं न पश्यामि येन प
 रः पारलाभः स्यादिति ३३७ जितमिति । यद्यपि सायनसंपन्नत्रैवाणिकदेहलाभकाले इदं विषयकितवैः सहानादिकालमवृत्तं पतं मया जितमापमासीत् तथापि यत्तदा मम इन्द्रियरूपाक्षेपुपाशकेषु अ
 कोशलमभूत्ततो मया पराजितमिति ३३८ इतः परमिति । तथा पूर्ववत्प्रमादं न करिष्यामि किंतु इतः संकटात् प्रमुच्य अष्टांगयोगेन ब्रह्मविद्यामेव शीघ्रं साधयिष्यामीति द्वयोरर्थः ३३९ । ३४० तद

कर्मणां कण्ठे दुःखं पुण्यपापोभयात्मनाम् ॥ अत्र लोकांतरे वापि फलं पापस्य निश्चितम् ३३४ अत्युत्कटस्य दास्यातां पुण्यपापे तदा त्रसः ॥ कर्ता फलं समाप्नोति मां
 येलोकांतरे पितृ ३३५ उदकं सुखदं पुण्यं व्यर्थमेतत् समीरितम् ॥ सुखस्य नाशतो यस्माज्जायते मम दुःखदम् ३३६ दुःखोदधिरयं तेन संसारो मे प्रतीयते ॥ अ
 हो दुःखोदधौ मग्नो न पश्यामि प्रतिक्रियाम् ॥ परंपारं यतो यामिह अस्य दुःखोदधेरहम् ३३७ जितं यूतं मया पूर्वं त्रैवर्णिकवपुर्ग्रहात् ॥ पराजितं तदेवाक्षाकौशलेन
 प्रमादिना ३३८ इतः परंतथानाहं करिष्यामि कथंचन ॥ यदियोन्याः प्रमुक्तो ह मीदानीं पुण्यलेशतः ३३९ तथा ब्रह्मात्मविज्ञानं सर्वदुःखविनाशनम् ॥ अष्टां
 गयोगतः स्वस्य करिष्याम्येव शीघ्रतः ३४० अथवा पार्वतीनाथं नटिलं धूलिधूसरम् ॥ शंकरं वा मुकुंदं वा प्रपत्स्ये हं श्रियः प्रियम् ३४१ मया यत्स्वजनस्यार्थं कृतं कर्म
 शुभाशुभम् ॥ एकाकिनं परित्यज्य मार्कतघ्रागताहिते ३४२ मत्प्रसादादवाप्तं यैः सुखं लोकद्वयेऽपि च ॥ विष्ठावतेऽश्मशाने मां परित्यज्य गृहं गताः ३४३ मम ये
 कुर्वन्ते नित्यं पादयोः शिरसानतिम् ॥ मत्स्पर्शनात्कृतं स्नानं शुद्ध्यर्थं तैर्दुरात्माभिः ३४४ मम ये कृतवन्तस्तु पूर्वचंदनलेपनम् ॥ अग्नौ ते क्षिप्तवन्तो मां निर्घृणाः शूलहस्त
 काः ३४५ न पितानां पिमातावानदारानसुता अपि ॥ मया सह समायाताः कस्मिन्नप्यत्र जन्मनि ३४६ अर्थहस्तं यथावेश्या अस्मिन्धाः स्निग्धवस्थिताः ॥
 विमोहयन्ति तद्वन्मां बाधवाः पापकारणम् ३४७ विमोह्य गणिका तुल्या मरणे व्यसने सति ॥ परित्यज्य गता दुःखमहमेकः समाप्तवान् ३४८ एवं नानाविधां चिंतां
 प्राप्नोतुः खोदधिप्रदाम् ॥ अधोमुखो सौ क्रियते प्रबलैः स्मृतिभारतैः ३४९

शक्तौ हरिहरयोराधनं करिष्य इत्याह अथवेति ३४१ बांधवार्थमागुर्वप्यनं करिष्य इति दर्शयंते पापकारानर्हताप्रयोजिकां कृतघ्नतामाह मया यदिति । यत्स्वजनस्य स्वस्वजनवर्गस्यार्थं उ
 पकाराय ते स्वजनाः ३४२ मत्प्रसादादिति । यैर्मदनुग्रहालोकद्वयं साधितं तं मां देहमलवत्तश्मशाने प्रक्षिप्य गता इति ३४३ तेषामन्यमपकारं दर्शयति मम ये इति । स्पष्टं द्रवम् ३४४ ३४५
 किंच बांधवानामापापित्वात्स्नेहायोग्यत्वमित्याह न पितेति ३४६ केवलं स्वार्थं व्यामोहकत्वं मेव तेषामित्याह अर्थहस्तमिति । अर्थहस्तं धनिनम् पापकारणं पापे प्रवर्त्तयितुम् ३४७
 तेषामर्थसिद्धिकाले मां विमोहयन्तु कृत्वा तत्कर्मभोगकाले मां परित्यज्य गता इत्याह विमोहयेति । दुःखं तत्कारितकर्मफलमहमेव प्राप्त इति ३४८ एवं गर्भदुःखं विजितमथ श्रुतिप्रदर्शितं जन्मदुःखं
 वर्णयति एवमित्यादिना । एवं विधां दुःखदां चिंतां कुर्वन् सौ गर्भस्थः प्रसूतिप्रयोजकैर्वायुभिरधोमुखः क्रियते इत्यर्थः ३४९

मरुतामिति । मरुतकृतात्चलनादिपरीतभावात्मकात्सुव्यधातुत्रयस्यतथाभूतोसोदुःखमग्नौनकिंचिज्ज्ञानातीति ३५० पणवत्यंगुलेद्वितीयेनान्तेदेहेनुरंगुलिमि
तयोनिन्यंत्रतत्रमागंतदधिकदेहोर्गर्भः प्रणीयते प्राप्यते सुतिमारुतेनेतिशेषः ३५१ मरुतामिति । तदानीमुक्तवायुनाक्षुब्धामातुर्बस्तिमृत्राशयः संग्रहणीपुरीषाशय एतद्वयकृतः स्वांतर्गतमन्त्रप्रसंवाप्यस्य
जायमानस्यशिरसि संभाव्यते इत्यर्थः ३५२ गर्भनिःसरणदुःखमभिनयति क्रकचेनेति । क्रकचेन जठरविदारणतुल्यं दुःखं गर्भविमोक्षकालेमातुः शिशोश्चस्पदिति ३५३ तत्र शिशोर्दुःखं स्फुटयति यो
नोति । मुखद्वारं ३५४ मातुर्दुःखमाह विदारयतीति । नानाकार पञ्चवयवानां विभागकर्त्ता सौनिकश्छाग्या अजाया योनिमिव विदारयेत्तथेति ३५५ क्रकचद्वयेति । यथा क्रकचद्वयस्य मध्यराजादी
नामपकारीनीयते तथा यमपीति ३५६ जरायुपटेति विश्लेषो विदीर्णत्वं ३५७ नवम इति । नवमे दशमे वामासिकमांसुसारेण योनिं यंत्राद्बहिरागच्छेत् दीनः अतिदुःखितः यथा दुर्गमवित्रणात्कीट इति

मरुतांचलनात्सुव्यधातुर्व्याकुलमानसः ॥ नात्मानं परं चापि जानीते भूरिदुःखितः ३५० पणवत्यंगुलेदेहयोनिः स्याच्चतुरंगुला ॥ तत्र संकीर्णमार्गे स्मिन्पृथु
देहः प्रणीयते ३५१ मरुतांचलनात्मातुर्बस्ति संग्रहणी द्वयम् ॥ सुव्यधिविष्टा तथा मूत्रपातयेदस्य मस्तके ३५२ क्रकचेन यथैव स्याज्जठरस्य विदाग्ने ॥ दुःखं गर्भ
विमोके स्याद्गर्भिण्याश्च शिशोस्तथा ३५३ योनिं यंत्रमुखं गच्छेज्जननीं ह्यशयन्मुहुः ॥ आत्मानं च यथा कीटो महानल्पव्रणस्थितः ३५४ विदारयति मातुः स योनि
स्वात्मसमागमात् ॥ नानाकारो यथाच्छागीयो निर्कार्य उपस्थिते ३५५ क्रकचद्वयमध्यस्थं यंत्रराजादिदूषकः ॥ बलाद्धिनीयते तद्वद्योनिं यंत्रेऽपि गर्भगः ३५६
जरायुपटविश्लेषात्सद्योतिमृदुलस्तथा ॥ गर्भगो योनिं संस्पर्शदिग्निव प्रदह्यते ३५७ नवमे मासि संपूर्णे दशमे वा समागते ॥ पूर्वकर्मोपभोगाद्यविवशो
बहिराव्रजेत् ३५८ स्त्रीयोनिं यंत्रतो जंतुर्दीनो देहघरः सदा ॥ कंटकैर्ग्वितुत्रांगः क्रकचैरिव दारितः ॥ पूतिव्रणाद्विपतितो धरण्यां कृमिको यथा ३५९ गर्भाऽनिलव
लात्स्त्रीणां धारितो दुःखसंकटः ॥ पीडां शुक्लाचदत्वाच संकीर्णायोनिर्निर्गमात् ॥ भूमौ पतनतश्चायं वेति किंचिन्नमोहितः ३६० वैष्णवो यंत्राद्विद्युर्गोनेः सर्वत्र वर्त
ते ॥ संसारचक्रनिर्वाहकारको निर्मितो हियः ३६१ यद्गयान्न बहिर्यातः शुको वैयासकिः पुग ॥ अष्टांगयोगसंपन्नो जित्वा गर्भस्य मारुतम् ३६२ अनेन वायुना स्पृष्टः
सर्वज्ञो पीहमानवः ॥ मतिभ्रंशं प्रयात्यत्र सद्य एव न संशयः ३६३ दुरौषधैश्च दुर्भ्रंशैश्च यथा पापि प्रयोजितैः ॥ सर्वज्ञोऽपि नृमर्मज्ञो मूढो भवति तत्क्षणम् ३६४ अनेन वा
युना स्पृष्टमानसं पृच्छवत्शुनः ॥ ऋजुभावं परित्यज्य वक्रतामुपयाति तत् ३६५

द्वयोरर्थः ३५८ । ३५९ गर्भानिलेति । स्त्रीणां गर्भगतमारुतस्य बलेन प्रयुक्तं पदं दर्पणं तस्मात्तथा दुःखस्य गाढत्वात् तथा स्वपरपीडाद्वारा योनिमार्गाद्यदयः पतनं ततश्च मूर्छितो यंत्रं जंतुर्न किंचन वेत्तीति ३६०
मूर्छानंतरं वैष्णववायुना कृता पूर्वविवेकविस्मृतिं दर्शयितुं तं वायुं वर्णयति वैष्णव इति । गर्भाद्बहिर्यायुर्वर्तते कीदृशः व्यामोहद्वारा संसारचक्रनिर्वाहार्थं विष्णुनानिर्मितत्वाद् वैष्णवाख्यः ३६१ एतद्गयात्
शुको मुनिर्गर्भे चिरंतन्यो योगबलेन प्रसूतिमारुतं जित्वेत्याह यद्गयादिति । स्पष्टम् ३६२ अस्ववायोः प्रभावमाह अनेनेति । अनेन वैष्णवेन ३६३ मतिभ्रंशे दृष्टां तमाह दुरौषधैरिति । यथा कश्चि सर्व
ज्ञो नृमर्मज्ञो नृणां मर्मणां वेत्तापि पापिभिः प्रयोजितैर्दुरौषधादिभिर्भूतो भवेत्तथा यं वैष्णववायुना पीत्यर्थः ३६४ अनेनेति । तत्गर्भे विवेकवत्तथा कीदृशं गर्भस्य मानसमनेन वायुना स्पृष्टं सट्विकमय
तारूपं नृजुभावं परित्यज्य वक्रपृच्छवत्क्रमवति ३६५

एवंचितेदृशितेदृश्यासावत्साक्षीपुरुषोपि सद्योपतयाव्यवहितेऽन्याह वक्रतामिति । अलातोदग्धकाष्ठतद्भ्रमणेयथाग्नेर्भ्रमणमिति ३६६ फलितमाह तत इति । कोहंकोहमिति स्वतत्त्वे विस्मृतिर्दाशिता ३६७ गर्भोपनिषदर्थविचारफलं दर्शयंस्तत्रैवोपयुक्तं कालज्ञानमृग्येदेव सिद्धसंहितायां च वर्णितमवतारयति एवमिति त्रिभिः । उक्तविचारस्य फलं यो विरामः स एव मरणावस्थानुसंधानस्यापि फलमिति पर्थः ३६८ मरणस्येति । तत्र जंतुभिः स्वमरणनिश्चयो जातस्य हि ध्रुवो मृत्युरिति स्मृत्युपन्यस्तन्यायात्स्ववांशवानानां शदर्शनेन निश्चितन्यामि मूलकानुमानादासंपाद्य इत्यर्थः ३६९ आसन्नमिति पर्थः ३७० मरणस्येति । एतरेयपदमृग्येदशास्त्राप्रवर्तकानां कौपीतक्यादीनामुपलक्षणं तथा च समीपागतस्य मरणस्य सूचकानि चिह्नान्येतेरेयादिमुनिभिर्क्रमेदेवोक्तानि वसिष्ठसंहितायां वसिष्ठमुनिनापीत्यर्थः ३७० तत्र कौपीतकशाखायामारण्यकपेष्ठे ध्यायेयश्चापमग्नरीर इत्यादि श्रुतिप्रथोक्तानि जाग्रतिदृश्यानि तच्चिह्नानि वर्णयति आदित्ये इति द्वादशभिः । आदित्यमंडले दक्षिणे नेत्रे चैक एव पुरुषो विग्रह इत्येन स्थितस्तयोर्विग्रहयोर्नाडीकरणद्वारेण परस्परं संपृक्तत्वं च प्रसिद्धं श्रुतिपुजं तोर्मरण आसन्नं तानि ध्यायेत् सति तत्तु तयोः पुरुषविग्रहयोर्वियोगः संपर्काभावो भवतीत्यर्थः ३७१ तद्वियोगस्य लक्षणान्याह वियोगा

वक्रताप्रतिपातेस्मिंश्चिते संसारकारणे ॥ पुमानपि भवेद्ब्रह्मलतस्थो यथानलः ३६६ ततः पूर्वस्मृतं सर्वं विस्मृत्या शुसवालशः ॥ अवशो दुःखमापन्नः कोहंकोहमिति रयेत् ३६७ एवं गर्भोपनिषदि प्रोक्तजन्मविचारतः ॥ विरागो जायते पुंसो मरणस्यापि बोधनात् ३६८ मरणस्य भवेद्बोधो जन्मनानियतो नृणाम् ॥ जातस्यास्ति विनाशो यस्य स्यापि द्विवस्तुनः ॥ स्वकीयपितृमात्रादिमरणादपि देहिनाम् ३६९ आसन्नमरणज्ञान उपायो यमने कथा ॥ एतरेयेण मुनिना वसिष्ठेन च कीर्तितः ३७० आदित्ये दक्षिणे तद्ब्रह्मलक्षणैकः पुमान् स्मृतः ॥ आसत्तिमरणे प्राप्ते वियोगो जायते तयोः ३७१ वियोगात् पूर्ववन्नायं सूर्यं पश्यति देहभाक् ॥ चंद्रवद्रातिसविता मुमूर्षोः शीतलस्तदा ३७२ मध्याह्नं रश्मिश्च न्योवायथैवास्तमयेतदा ॥ सच्छिद्रोऽप्यथवासो यमं जिघांसाशगोथवा ३७३ दिशश्च प्रदिशस्तद्वदंतरिक्षं सभागणम् ॥ मुमूर्षो रक्तसदृशं प्रतिभाति दिवानिशम् ३६४ पायुर्मलविसर्गस्य काले त्रिवृतो यथा ॥ तथैव जायते तस्य मुमूर्षो रत्रदेहिनः ३७५ काकनीडं यथा सांडं दुर्गंधमिह दृश्यते ॥ तादृगंधधरं तस्य मुमूर्षोर्मस्तकं भवेत् ३७६ आत्मनश्छिद्रं संयुक्तां छायां वै प्रपश्यति ॥ आदर्शं वा जले चायं छायायामथवात्मनः ॥ संदेहं शिरसः पश्येदभावं वा कदाचन ३७७ कनीनि कागतं तद्द्रष्टुं रुषमूर्ध्वपादकम् ॥ यः पश्येत्तस्य संदेहमादर्शादौ व्रजेच्च वा ३७८

इति । तद्वियोगप्रयुक्तानीमानि मरणचिह्नानि इमानि कानि आदित्यस्य पूर्ववददर्शने चंद्रवत् शीतलतया भानमस्तमयकालवद्रश्मि शून्यतया भानं सच्छिद्रतया भानं मंजिष्टरक्तवस्त्रवदक्तवर्णे आकाशे स्थितस्य भानं वेति द्वयोः पर्थः ३७२ । ३७३ तथा विश्वस्परक्तवर्णस्य भानं तल्लक्षणमित्याह दिश इति । भानानं क्षत्राणां गणो भगणः स एव भागणः प्रज्ञादित्वात्स्वार्थिकोणं न्युत्पत्यंतरंतु दर्शितं मुमूर्षोः सनिदिनमरणस्य ३७४ मलोत्सर्गकालवत्पायुद्वारस्य पट्टित्वं त्वमसंकोचनीयत्वं तदपि मुमूर्षोर्लक्षणमित्याह पायुरिति ३७५ काकनीडमिति । काकांडयुक्तनीडस्य योगं यस्तत्तुल्यगं यस्य धरं धारकं मस्तकमपि नल्लक्षणमिति ३७६ आत्मीयच्छायायां छिद्रदर्शने तथा आदर्शादिगतप्रतिबिंबे च छायायां वा शिरसः संदेहोऽभावनिश्चयो वा तल्लक्षणमित्याह आत्मन इति ३७७ कनीनिकेति । यः परचक्षुषि प्रतिबिंबं विपरीतं पश्यति अथवा तस्य प्रतिबिंबं स्पर्शनादौ संदेहं करोति सोऽपि मुमूर्षोर्वोध्य इत्यर्थः ३७८

अंगुल्येति । तथा अंगुल्यानेत्रस्याक्रमणे कृते सति यत्नेजः किरणापमानं दृश्यते तस्यादर्शनमपितलक्षणमित्यर्थः ३७९ कर्णपिधानेति । अंगुलिभ्यां कर्णपिधाने कृते यः प्राणजन्मोद्योपः श्रूयते तदश्रवणमपितलक्षणमित्यर्थः ३८० मयूरेति । यो मयूरकंठवन्नीलवर्णमग्निप्रपश्यति यश्च मेघं विना वियुतं पश्यति मेघे सति तु तानपश्यति सोऽपि मयूरपुर्व्वोऽप्यइत्यर्थः ३८१ वर्षुकइति । वर्षुके वपणश्रीले मेघे वियुतं योनपश्येत यश्च कृपाश्रमादि वितीरितं दशभूमिं वह्निं शून्यामपि ज्वलन्तीमिव पश्येत् सोऽपि मयूरपुर्व्वोरित्यर्थः ३८२ अथ वसिष्ठोक्तानि प्रत्यक्षाणि तलक्षणाऽप्याह संधयोरित्यादिना । एकत्रादिने प्रातः सायं च स्वकीयशिरसज्जितं धूमं पश्येत्तस्य महाभयमरणयोरन्यतरद्वयतीत्यर्थः ३८३ पंचाहमिति । उक्तविधं धूमदर्शनं पंचाहं निरंतरं चेद्भवेत्तदा वात्सरत्रयोत्तरकाले मरणं स्यात् चतुर्दिनं तथा चेद्वात्सरद्वयोत्तरे त्रिदिनं चेदेकवत्सरोत्तरकाले तदिति द्वयोरर्थः ३८४ ३८५ कर्णेति । कर्णघोषस्याश्रवणमपि वत्सरपर्यंतमरणसूचकं तथाऽनिमित्तं कृशस्य स्थूलत्वं स्थूलस्य कृशत्वं च तलक्षणम् तथापः कोपनः कोपशूलः अकस्मात्शांतिशीलो भवेत् शांतो वा कोपशीलस्तस्यापि वत्सरान्मृतिरित्यर्थः ३८६ विण्मूत्रे इति । हेलालिलासः प्रवृत्तिरित्यावत् सा एकापत्रभवेदिति न्युत्पत्त्या एकहेलपदमध्याहृतभवनक्रियाविशे

अंगुल्याचक्षुषस्तद्वदृश्यते यत्प्रपीडनात् ॥ तेजस्तदपि नैवायं मुमूर्षुः परिपश्यति ३७९ कर्णपिधानतो योतः श्रूयते प्राणसंखः ॥ नशृणोति तमप्यपमुमूर्षुः श्रोत्रपूरणात् ३८० मयूरकंठसदृशमग्निमेपप्रपश्यति ॥ अमेघे वियुतं तद्वत्समेघेऽपि च तानसः ३८१ वर्षुके जलदेतद्वत्सूर्यरश्मींश्च पश्यति ॥ ज्वलन्तीमिव भूमिं च वह्निं शून्यां विनाश्रमम् ३८२ संधयोरुभयोस्तस्य मस्तके यो विलोकयेत् ॥ धूमंतस्य भवेद्दूरिभयं वामरणं च वा ३८३ पंचाहं चेदविच्छिन्नं शिरो धूमं विलोकयेत् ॥ संधयोरुभयोस्तस्य मरणं वत्सरत्रयात् ३८४ एवं चतुर्दिनं चेत्स्यान्मरणं वत्सरद्वयात् ॥ एकस्माद्वत्सरान्मृत्युस्त्रिदिनं धूमदर्शनात् ३८५ कर्णघोषाश्रुतौ तद्वन्मरणं वत्सरादिह ॥ कृशः स्थूलो भवेत्स्थूलः कृशो वा कोपनस्तथा ॥ शांतः शांतश्च कोपी वा वत्सरान्मरणे सति ३८६ विण्मूत्रे क्षुत्पिपासे च मदेन सहिते यदि ॥ एकहेलं दिने यस्मिंस्ततः स्याद्वत्सरान्मृतिः ३८७ गंधर्वनगरं पश्येद्दृक्षाग्रे यदि कश्चन ॥ अकस्मादथवा पश्येद्देहं स्वं कृष्णपिंगलम् ३८८ गृध्राश्च काको मायुमारसामांसगृध्रवः ॥ खरोऽप्रावा विदं प्रावानिमित्तं दुष्टजंतवः ३८९ एको वाप्यथवाने केयं धावंति मुहुर्मुहुः ॥ रक्षोभूतपिशाचा वा तथा न्येपि शिताशिनः ॥ स्वप्नस्पर्शोऽपि तादृकस्याद्विर्जागरे यथा ३९०

पणम् तथा च यस्मिन् दिने विण्मूत्रे पुरीषमुत्रोत्सर्गं क्षुत्पिपासे वा एकहेलं युगपद्भवतस्ते च युगलेपविप्रवेन न्यामो हेनसहवर्त्तमाने स्यातां ततो दिनाद्वत्सरे मृत्युर्भवेदित्यर्थः ३८७ गंधर्वेति । यः कश्चन अकस्मादृक्षाग्रे गंधर्वनगरं पश्येदथवा स्वं देहं कृष्णपिंगलवर्णं पश्येद्यत्र दिने ततो वत्सरान्मृतिरिति पूर्व्वतोऽनुपमः ३८८ गृध्राश्चेति । यमभिलक्ष्य गृध्राः काकादयश्च मांसस्पर्गगृध्रोलिप्ता निमित्तं धावंति अथवा खरादृष्टाश्च विदं दृष्ट्वा हीना वृश्चिकादयो वाराक्षसादयो वामांसांशिनस्ते पांमध्ये एको बहवो वा अभिधावंति तस्यापि वत्सरान्मृतिर्विध्या एतेषामभिधावनस्य गतिः फलं जागरेण यथा भवति तादृक् फलं स्वप्ने भवतीत्यर्थः स्वप्नस्पर्शपदस्य स्वप्नां तार्थसम्बन्धस्तु स्वप्नस्य स्पर्शरज्जिशीलतायां अंते हतिपावदिति न्युत्पत्त्या बोध्यः तथा च विश्वप्रकाशः 'स्पर्शः स्पर्शक्षरेदाने स्पर्शने स्पर्शकुरुति' इति द्वयोरर्थः ३८९ । ३९०

अरुंधतीमिति । अरुंधतीध्रुवोपसिद्धौ सोमच्छायापूर्णचंद्रमध्यगतस्यामतया महापथो निर्मलाकाशे दक्षिणोत्तरदीर्घोर्मंदमभारूपः प्रसिद्धः । एतेषामभ्यन्तरे विलोकिता मयि यो वीक्षमाणो दर्शनायैष्यतमानोऽपि न पश्येत् । अत्रादर्शने प्रत्येकसंबन्धिनसतिवत्सरात्ततोर्वाग्वास्तुतिर्बोध्यः । एते देवावधारयति नैवेत्पादिना । पस्यांति धावुक्तं निमित्तं पश्यति तं तिथिं वत्सरादुत्तरां जीवन्सन्नपातीति द्वयोरर्थः ३९१ । ३९२ अथ पाण्मासिकमृत्युलक्षणम् । अस्ति तमिति पाणिः । इयामवस्वस्यो ज्ज्वलत्वं चेत्यस्यामत्त्ववापश्येत्स पण्मासान्निभयते इत्यर्थः ३९३ पतंतमिति । योनभसः पतंतं सूर्यचंद्रवापश्येत् । अथवा भूमिष्ठं पदार्थं दिविष्ठमाकाशं पश्येत् । दिविष्ठं तु भूमिष्ठमित्येवं विपर्यस्त रूपं पश्येत्सोपपत्तयेत्यर्थः ३९४ ओष्ठाविति । ओष्ठयोस्तालुनश्च शुष्कत्वं चक्रवद्देहभ्रमणं च यस्य भवत्यथवा अन्येषां पर्वतादीनां भ्रमणं पश्येदथवा चलतामन्येषामदर्शनं स्थिरत्वेन दर्शनमिति यावत्तत्तस्य भवति । एतानि सर्वाणि निमित्तानि पाण्मासिकमरणमूचकानोत्यर्थः ३९५ ३९६ एकस्यापीति । एतेषां निमित्तानां मध्ये एकस्यापि दर्शनं पस्यांति यो भवति तं तिथिं पण्मासोत्तरां जीवन्सन्न पश्यतीत्यर्थः ३९७ सुतरामिति । सुतरां वादिताया घटायानादस्याश्रवणम्

अरुंधतीध्रुवापिसोमच्छायां महापथम् ॥ वीक्षमाणोऽपि यो नैव पश्येदन्वैर्विलोकिताम् ३९१ प्रत्येकमत्र विज्ञेयं मरणं वत्सरात्पुनर्भवम् ॥ अर्वाग्वानैव जीवन्सतां तिथिं याति वत्सरात् ३९२ अस्ति तं स्वात्मनो वस्त्रमुज्ज्वलं यः प्रपश्यति ॥ उज्ज्वलं च तथा कृष्णं पण्मासात्समरिष्यति ३९३ पतंतं भास्करं पश्येत्सोमं वानभसो हियः ॥ भूमिष्ठं वा दिविष्ठं व्यस्त रूपमथापि वा ३९४ ओष्ठौ तालुश्च संतापात् शुष्कतां यात्यकारणात् ॥ चक्रवदस्य देहस्य भ्रमणं स्यादकारणम् ३९५ अन्येषां वापित्पश्येद्दृच्छतां वाप्यदर्शनम् ॥ अत्र सर्वत्र विज्ञेयं पण्मासान्मरणं नृणाम् ३९६ एकैकस्याप्यरिष्टस्य दर्शनं संज्ञयं विना ॥ पाण्मासिकोऽतिथिं तां तु पुनर्जीवन्न पश्यति ३९७ सुतरां नात्र घटायानादयः शृणुयादिह ॥ पंकेवापां सुलेवापि यस्य खंडं पदं भवेत् ॥ अत्रापि मरणं ज्ञेयमर्वाक् पण्मासतो नृणाम् ३९८ अपीड्यमानयोरेवने त्रयोर्यदि पश्यति ॥ खद्योतयुतिवत्स्य त्रिमासान्मरणं भवेत् ३९९ इंद्रियाणि न गृहीयुः स्वकीयान्विषयान्यदि ॥ मासांति मरणं तस्य भविष्यति न संशयः ४०० प्रलपंति गिरीयस्य शरीरेण विवाजिताः ॥ शिरो ज्ज्वलति वामद्योवन्निह ज्ज्वालयावृत्तम् ४०१ दिवोल्कादृश्यते येन नक्तं चेन्द्रधनुस्तथा ॥ अमेघेऽपि तथा विद्युत्समेघेनैव सा तथा ४०२ दर्पणादौ तथा छायामात्मनो वान पश्यति ॥ पश्येच्चैन्मैथुनं वापि काकहंसशिखंडिनाम् ४०३ रूक्षशीतोष्णभावानां विपर्यासं तथैव च ॥ स्नानमात्रेण यस्य आपि हृत्पादौ च प्रशुष्यतः ४०४

पंखतिपांस्तु मतिवादेशे पादचिह्नस्य खंडितस्य भवनं तलक्षणमित्यर्थः ३९८ अपीड्यमानयोरिति । अंगुल्यानेत्राद्यनाक्रमणे पि खद्योतयुतिवत्स्य तेजः कणानां भानं त्रेमासिकमरणलक्षणमित्यर्थः ३९९ चक्षुरादीन्द्रियैः स्वस्वविषयाणां पथावदग्रहणं मासकालिकमरणलक्षणमित्याह इंद्रियाणीति ४०० अपराणि मासिकमरणमूचकानि दर्शयति तन्निमित्तं पाह प्रलपंतीति पंचभिः । शरीरेण विवाजिता अनुपलभ्यमान शरीराकादेवादयः कर्तारो यस्य श्रवणाहो गिरीवचना निप्रलपंति कथयंति वा अथवा पस्पशिरो वन्निह ज्ज्वालति तस्य मासांति मरणमिति पंचमेनाभिसंबंधः । एवमग्रेपि ४०१ दिवोल्केति । विवसेत्सोल्कापातदर्शनं रात्रावेन्द्रधनुर्दर्शनं ममेघाकाशे विद्युर्दर्शनं समेघाकाशे विद्युद्वितथान दृश्यते तन्निमित्तं चतुष्टयं पस्पस्यात्तस्य नयेत्यर्थः ४०२ दर्पणादिति । दर्पणादौ मतिविवादर्शनं काकादिमैथुनदर्शनं चेति निमित्तद्वयं स्पष्टतथेति शिखंडीमयूरः ४०३ रूक्षेति । रूक्षादिपदार्थानां स्निग्धत्वादिरूपेण दर्शनं स्नानोत्तरं संवाग्मानां मार्दव्येपि पददृश्यपादयोश्च शुष्कत्वमेतन्निमित्तद्वयमपि पस्पस्यात्तस्य नयेत्यर्थः ४०४

आ. पु.

॥ १६ ॥

मासेति । प्रथमपदद्वयस्य पूर्वान्वयोदक्षितः उक्तानां दशनिमित्तानां भवेत् एकंदयादिरूपेण सर्वाणि वागुद्गांतः करणस्य मुमूर्षोर्भवंत्येवेत्यर्थः ४०५ अर्धमासिकमरणसूचकानि तान्याह भूमिनि
द्राभ्यां । अकस्मात्प्रमोहिद्रदशनेच्छिद्रवाणां भूमिच्छिद्रोत्थितशब्दानां श्रवणं वातलक्षणमित्यर्थः ४०६ सूर्याशुरिति । यस्य सूर्यकिरणाः शीताभासंते चंद्रस्य नृत्तुणां स्तथा यस्य सूर्यकिरणं
जिह्वा च ज्वलदग्निवर्णा भवति कर्णौ च स्तब्धौ तुरगकर्णवन्तथा हृदयादिपुंको भवति तस्यापि तथेति ४०७ एतेष्विति । एतेषु भूमिच्छिद्रदशनादिपुमभ्ये एकस्मिन् वदपुत्रासं मु अर्धमासादवगि वमर
णं भवतीति ४०८ अर्धाक्त्वमेव स्फुटयति यस्यामिति । यस्यां तिथावेतानि निमित्तानि भवन्ति ततः पंचदशीतिथिं जीवन्ति हलोकेन यातीति ४०९ सप्तदिवसमाविमरणसूचकान्याह यस्य वे
ति । अकस्मात्सर्वत्र देहज्वालोदयः सप्तदिवससमुदायादवगम्याविनोमरणस्य सूचकः ४१० ग्रहानिति । ग्रहाद्यादित्यादिके वन्तं संज्ञास्तारामण्डलमताः प्रसिद्धास्तान् अथवा स्वकीयानां नासिकां
जिह्वांच योनपश्येत् अथवा स्वयंकृतं कर्म विस्मरेत् यस्य च शरीरपूर्वाद्दं मुष्णमपराद्दं तु शीतं भवेत् नेत्रे चातिविकासेन मंडलाकारे स्याताम् कर्णौ शिथिल्येन स्थानच्युतां स्याताम् नासिका च वक्राभ

मासमात्रेण मरणमुक्तानामेकमेव वा ॥ सर्वाणि च भवंत्यस्य मुमूर्षोः शुद्धचेतसः ४०५ भूमिच्छिद्रमकस्माद्यः पश्येच्छिद्रं गवांस्तथा ॥ अर्धमासात्मवैपश्येद्
र्मराजं न संशयः ४०६ सूर्याशुर्यस्य शीतः स्यादुष्णश्चंद्रस्य वापि सः ॥ रक्तपद्मोपमं वक्रं यस्य जिह्वा ज्वलच्छविः ॥ कर्णयुग्मं तथा स्तब्धं कपोहं ब्राभितालुजः
४०७ एतेषु च निमित्तेषु सर्वेष्वेकैकशोपि वा ॥ अर्धमासाद्देवर्वाङ्मरणं संशयं विना ४०८ यस्यां तिथौ निमित्तानि जायंते तां पुनः पुमान् ॥ पश्येत्पंचदशीनां
यं जीवन्निह कदाचन ४०९ यस्य वा कस्मिंकी ज्वाला ज्वलंती जायते तनौ ॥ सयातिसप्तदिवसान्मृत्योः स्थानं न संशयः ४१० ग्रहानृषींस्तथामसस्वप्राणमसने
अपि ॥ न पश्यति स्वयंकृत्वा विस्मृतिं चाधिगच्छति ४११ यस्यार्थमुष्णं वपुषः शीतलं चार्द्धमेव च ॥ स्यातां मंडलवन्नेत्रे कर्णौ स्थानाच्च्युतावपि ॥ नासिका व
क्रवत्तद्वत्समरात्रं हि जीवति ४१२ निमित्तेष्वेषु किंचित्स्यादेकं यानेकमेव च ॥ यस्मिन्वारे भवेत्तं तु पुनर्जीवन्नयात्ययम् ४१३ उत्तरस्थानि जांछायां दक्षिणे योत्र प
श्यति ॥ सद्य एव मृतिं सोयं शस्त्राद्यैर्हि गमिष्यति ४१४ यस्यान्नं भुज्यमानं हि कयाचिद्भुज्यते स्त्रिया ॥ भोजनस्यात्र कालेतु यः पश्येद्दृषवाहनम् ४१५ पुरुषं
महिषस्थं वा दंडपाणिं भयप्रदम् ॥ योषितं पाशहस्तां वा मुक्तरक्तसमूर्द्धजाम् ४१६ सद्यो मरणहेतुं नि कथितानि मनीषिभिः ॥ एतदन्यतमं पश्यन्नपश्येदुदितं
रश्मिम् ४१७ स्वप्ना अपि भवंत्येते मरणस्यात्र सूचकाः ॥ अचिरेणैव कालेन ध्रुवं स्वप्नावलोकितः ४१८

वेत् एतानि सप्तरात्रावांतरभाविमरणसूचकानीति द्वयोरर्थः ४११ । ४१२ सप्तरात्रावच्छिन्नतामेव स्फुटयति निमित्तेष्विति । यस्मिन्वारे उक्तनिमित्तान्यतमं भवेत्स वारो जीवता पुनर्न लभ्य
ते इत्यर्थः ४१३ यस्मिन्दिने भवति तस्मिन्नेव दिने मरणसूचकान्याह उत्तरस्थानि जांछायां दक्षिणतः स्थितां यः पश्येत्तस्य स यस्तस्मिन्नेव
दिने मृत्युरिति ४१४ यस्यान्नमिति । स्वस्य भोजनायोपपन्नं कयाचिद्दर्शयितुमशक्ययास्त्रिया भुज्यमानं पेन ईष्यते अथवा भोजनकाले घोषप्रभारुदं हि प्रारुदं वा दंडपाणिं भयानकं च पुरु
षं मुक्तरक्तवर्णाः केशावयतां पाशहस्तां योषितं वा पश्येत्स उत्तरदिनोदयकालपर्यंतं न जीवेत्तु निमित्तानां संशयो मरणहेतुत्वादिति त्रयाणां संबन्धः ४१५ । ४१६ । ४१७ अथ स्वप्नादित्यादिना उक्त
नामकश्रुतावसिष्ठसंहितायां च वर्णितानि रष्टसूचकान् स्वप्नानाह स्वप्ना अपि तस्यादिना । एते वक्ष्यमाणरूपाः स्वप्ना अपि स्वप्नद्रुममरणसूचका बोध्या इति ४१८

कृष्णोति । कृष्णदंतस्य कृष्णवर्णस्य च नरस्य दर्शनमतिरंनिहितमरणसूचकमिति ४१९ बराहमिति । यश्चात्मानमात्मीयं शरीरं भक्षयंतं वराहं कर्कटं वा पश्येदथवा अनेन आत्मानं भक्षयता शुनानीपमा
नपश्येत्तस्य पण्मासतो मृतिरितिसप्तमेनाभिसंबंधः ४२० स्वादित्वेति । तथायः स्वप्ने सुवर्णानि पीतवर्णानि भक्षयित्वा वमेत् मधुमाक्षिकंतं तन्मुरमं अथवा बिसानिकमलजटाः क्रोमलाः पाश्र्वापाच
स्य तथाफलमिति ४२१ पुंडरीकमिति । पुंडरीकं श्वेतकमलं मस्तके कंठादौ वा धारयेत् गर्दभैर्वराहेरुष्ट्रैर्वायुक्तं पांनं रथादिकमारोहे च पुगर्दभादिष्वेव वारोहणं कुर्यात्कृष्णवर्णां मांसमानवर्णवत्सहितं दाक्षिण्य
दिशं प्रति गच्छंतं वा पश्येदिति शेषः तस्य तथेति द्वयोरर्थः ४२२ । ४२३ जपेति । जपातिरक्तः कुसुमविशेषस्तं गम्यो शैवालमयीं वामालां कंठे वा रयं स्तेलाभ्यंगशालीनग्रीवा एकाकीतां दाक्षिणां दिशं यो
मच्छेदयवाकरस्थितैः काकादिभिर्भक्ष्यमाणो मुदितत्वादिविशेषणकः अन्यैः श्वप्रभृतिकूरजन्तुभिरुपद्रुतस्तां दाक्षिणां दिशं मजे च स्य तथेति त्रयाणामर्थः ४२४ । ४२५ । ४२६ कृकलासमिति । यः कृक

कृष्णदंतं कृष्णवर्णं पश्येत्स्वप्ने न रंयदा ॥ अविद्वरेत दामृत्युः स्वप्ने द्रष्टुर्न संशयः ४१९ बराहं कर्कटं वा पिप्लवं तं स्वादंतं मेव वा ॥ आत्मानं वा शुनातेन नीयमानं समंततः
४२० स्वादित्वा वा सुवर्णानि वांति च कुरुते पुनः ॥ अश्रातिमधुसंयुक्तं मृदुलानि बिसानि वा ४२१ पुंडरीकं तथैवैकं धारयेन्मस्तकादिषु ॥ खरैर्वोपिवराहैर्वायुक्तं
द्रैरथापि वा ४२२ अधिगच्छेदयं यानं तेषु वारोहणं व्रजेत् ॥ कृष्णाधिं न कृष्णवत्सां व्रजं तं दाक्षिणां दिशम् ४२३ जपा कुसुमजां मालां शैवालीं वोरसावहन् ॥ तैलाभ्य
क्तो थवान्द्रुकाकी वापि याति तां ४२४ काकैर्गृध्रैश्च परितो भक्ष्यमाणः करे स्थितैः ॥ मुदितो रक्तवासाश्च रक्तगंधानुलेपनः ४२५ तैलाभ्यक्तस्तथा चान्यैर्बहुशो
पि सुपद्रुतः ॥ त्वरितो दाक्षिणामाशां जेद्वा लुपि पासितः ४२६ कृकलासं च वा पश्येद्यानं स्वस्य विरूपिणम् ॥ इत्येवमादि चेत्पश्येत्स्वप्ने पण्मासतो मृतिः ४२७
लोहदंडधरं च स्वं न रं कृष्णपरिच्छदम् ॥ स्वप्ने पश्येत्पुमान्यस्तु त्रिदिनात्समरिष्यति ४२८ कृष्णां वरधरानारी कृष्णगंधानुलेपना ॥ आलिगयति यं स्वप्ने मत्ने ह मरु
णोदये ॥ अर्वाग्दशाहतो मृत्युर्भवेत्सूर्योदये पि च ४२९ वातः पित्तं तथा श्लेष्मा दोषत्रयमुदीरितम् ॥ दोषत्रयसमुद्रेकात्स्वप्नो व्यर्थः प्रकीर्तितः ४३० कामात्कोधा
तथा लोभाद्गत्याद्धानि शिंचितनात् ॥ दृष्टः स्वप्नो न फलदः प्राणिनामिह कर्हिचित् ४३१ दोषकामाद्यभावे चेत्प्रथमे प्रहरे पुमान् ॥ स्वप्नं विलोकयेत्स्य फलं वत्सरतो भ
वेत् ४३२ पण्मासतो द्वितीये स्यात्तृतीये तु त्रिमासतः ॥ चतुर्थे घटिकानां स्याद्देवात्सूर्योदयावाधि ॥ मासात्पक्षादिनेभ्यो वा स्यादेवास्माच्च वासरात् ४३३

सासं सरं कुरुपं स्वस्य वाहनभूतं पश्येत्तस्यापितथेत्यर्थः आदिपदेन विवाहादिमंगलग्रहः ४२७ दिनत्रयावच्छिन्नमरणसूचकं स्वप्नमाह लोहेति । यः पुमान् लोहदंडाद्युपलक्षितां पण्मासं पश्येत्स दिनत्र
यावच्छिन्नजीवन इत्यर्थः ४२८ दशदिनावच्छिन्नस्य तस्य सूचकमाह कृष्णां वरेति । सद्यस्तद्दिने अरुणोदये तद्वाप्यंते वा तथेति ४२९ उक्तविधस्वप्नानामष्टसामग्रीजन्यानां भवेत्तत्तदर्थं सूचकत्वमि
ति सूचयन् अष्टसामग्रीजन्यस्यैव फलपमाह वात इति । कफादियातूनां साम्यातिक्रमेण दोषभावं गतानां यः समुद्रेको विकारारंभस्तत्वं तज्जः स्वप्नो वृथेति ४३० तथा कामादिपयुक्तोपि वृथेत्याह कामा
दिति । चित्तं न पुनः पुनः स्मरणं ४३१ रात्रिप्रहरे भवेन फलविशेषमाह दोषेति । दोषाः वातादयः ४३२ पण्मासत इति । द्वितीये रात्रिप्रहरे तत्फलं पश्यामि संभवति तृतीये मासत्रयेण चतुर्थे तु घटिकां पुग ३
घटुष्यभवेन फलं बोध्यं तथाहि चतुर्थे प्रहरे स्य पथमघटी द्वये मासात्फलं द्वितीये घटी द्वये पक्षात् तृतीये दशभिर्दिने श्रुतं घटी द्वये नु तस्मिन्नेव दिने इत्यर्थः ४३३

आ. पु.

॥ १७ ॥

स्वप्नवेद्यस्य प्रयोगो जकारमाह स्वप्नमिति । यस्य स्वप्नस्य दर्शनादनंतरं स्वप्नांतरं दृश्यते तत्पूर्वः स्वप्नो वृथा भवतीति स्वप्नमर्थादाविदो वदन्तीत्यर्थः ४३४ तथा च दोषशंका कल्पितत्वेन स्वप्नस्य नायधारणहेतुत्वं किं नु संभावनात्मकसंशयहेतुत्वं भवेत्त्याह इत्यादीति । इत्यादिदोषतो जातेन तेन न्यभिचारसंशयेन स्वप्नस्य स्वप्नप्रदष्टुः सूक्ष्मपाविवेकक्षमया बुद्ध्या लोचनमंतरा स्वप्नप्रकांततो नियमेन तत्तद्वाणि तविषयं फलप्रयच्छतीति निश्चितं जागरणकाले किमिति तत्तत्फलं प्रयच्छतीति निश्चितं दोषशंका नुदयात् तथा च स्वप्नप्रतथा सूचकत्वं काचित्कंसंन्यभिचारमिति न्यायं कार्यकारणभावव्यवस्थानां मानमिति द्वयोरर्थः ४३५ । ४३६ आरिष्टवर्णनस्य प्रकृतोपयोगिफलमाह आसन्नेति । वीक्षितेर्जाग्रतिदृष्टेरपिशब्दात् स्वप्नप्रदष्टुश्चमरणसूचकैः कामुकस्यापि वैराग्यं भवतीति ४३७ परंतु उक्तोपायेर्जाते वैराग्यं मंदादिभेदेनापरमेयवति परवैराग्यं तु योगेनात्मसाक्षात्कारादेवेति दर्शयन् योगप्रतिपादकं हंसाद्युपनिषदर्थं जिज्ञासामुत्थापयति हंसादीति । स्पष्टं ४३८ तत्रोपादातसंगत्या प्रचुरयोगांशमिति पादिकाया अमृतनामकोपनिषदर्थं मार्थक्रमेण द्विपंचाशत्तोल्लोके रूपवृंहय आदौ योगमधिकारिणं शाखांतरप्रसिद्धमाह ब्रह्मचारीति । ब्रह्मचारित्वेनाहिंसादियमसंपन्निःसुचिता दातव्येन मनो नियमनं

स्वप्नं दृष्ट्वा यदा स्वप्नं पश्येदपुनः पुमान् ॥ व्यर्थः स्वप्नस्तदा पूर्वइति स्वप्नविदो विदुः ४३४ इत्यादिदोषतस्तेन स्वप्नो नैकांततः फलम् ॥ प्रयच्छति विनामूढमदृष्ट्या स्वस्य विलोकनात् ४३५ तत्तज्जागरणस्य न्यायमिति तंतुनिश्चितम् ॥ काचित्कंच तथा स्वप्नइति न्यायविदो विदुः ४३६ आसन्नमरणस्यैतैः सूचकैरपि शीतैः ॥ कामुकस्यापि वैराग्यं प्रायो भवति भूतले ४३७ हंसादिश्रुतिसंप्रोक्तं योगमास्थाय वा पुमान् ॥ लोकद्वयेपि वैराग्यं दृढमत्र प्रपद्यते ४३८ ब्रह्मचारी पुमान्दांतो जितवाह्येन्द्रियः स्थिरः ॥ गुरुभक्तः सदा योगमभ्यसेद्वागनाशनम् ४३९ स्ववर्णाश्रमसंप्राप्तानित्येनैमित्तिकाः क्रियाः ॥ कृत्वा रण्यादिके स्थानं शीतातपवि वर्जिते ४४० वायुशून्ये तथा देशे सर्वोपद्रववर्जिते ॥ मनसश्च दृशोस्तद्व्रित्यमानंदकारिणि ॥ योगाभ्यासरतस्तत्र स्वासनं परिकल्पयेत् ४४१ दर्भान् कृष्णाजिनच्छांस्त्वचं कृष्णाजिनस्थितम् ॥ अन्यद्वा मृदुलं येन बाधा तस्य न संभवेत् ४४२ नात्युच्छ्रितं नातिनीचं देशश्च द्रवि वर्जिते ॥ परिकल्प्यासनं तत्र संविशेद्योगदृक् पुमान् ४४३ समं काया शिरो ग्रीवं वारयन्नचलं स्थिरः ॥ संप्रेक्ष्य नासिकाग्रं स्वं दिशश्चानवलोकयन् ४४४ अहिंसां सत्यमस्तेयब्रह्मचर्यापरिग्रहान् ॥ सेवमानो यमात्रित्यनियमानपिशक्तितः ॥ तपः स्वाध्यायकेशानप्रसादादीन् हि बुद्धिमान् ४४५

स्थिरत्वेन भगवद्गीतोक्ता सा त्विकीधृतिर्गुरुभक्तत्वेन श्रद्धासंपत्तिश्चेति । रागो विषये पुनर्द्वैः ४३९ योगस्य योग्यं देशं कालं चाह स्ववर्णाश्रमेति द्वाभ्यां । आश्रमसंबन्धेनावश्यकत्वं न्यायानित्येनैमिति कर्मणां पुनर्वापारण्यं न तत्प्रभृति करहस्य शीताभावादिविशेषणशालिनिचदेशे स्थानं कुट्यादिरूपं कृत्वा तत्र योगं चिकीर्षुरासनं स्थापयेदिति द्वयोः संबंधः ४४० । ४४१ आसनं वर्णयति दर्भानिति । प्रथमं दर्भान् कल्पयेत्तदुपरि कृष्णाजिनं तदुपरि रण्याग्रादित्वचमप्यदृष्ट्वा दिक्वा कल्पयेत्तेन तस्य बाधा तेन आसनेन कृता पीडनस्यादित्यर्थः ४४२ नात्युच्छ्रितमिति । संविशेति श्रुते ४४३ तत्र स्थित्वा दौ कर्त्तव्यस्य मतिपादकं गीतावाक्यं पठति सममिति । कायपदेन देहमध्यमृच्यते ग्रीवांतः समाहारद्वंद्वः सममवक्रं प्राणायामान् कुर्वीति विस्यमाणेन संबंधः ४४४ अहिंसा मिति । अहिंसादिरूपान् यमांस्तपः प्रभृतीन् नियमांश्चेतव्यमानः ईशानप्रसाद ईश्वरे चित्तस्पतदाकारतालसंज्ञं वेशय आदिपदेन संतोषादिग्रहः ४४५

कृष्णाजिनालाभेपिदर्भासनमवश्यं संपादयेदिति दर्शयन् योगिना योगसंप्रदायप्रवर्तकस्य रुद्रस्याराधनं प्रतिबन्धं संपादयित्वा वश्यं कार्यमित्याह भूमाविति ४४६ तथापन्नकायन्यतममासनं कृत्वा वश्यमात्रं विधया प्राणायामान् कुर्वीतेत्याह पञ्चकमिति । योगासनं योगोपकारकमासनं पञ्चकादि संज्ञकृतवैतथ्यः केचित्तु सिद्धासनं ' मेढ्रादुपरिविष्यस्य सव्यगुल्फं तथोपरि । गुल्फांतरं च निक्षिप्य सिद्धासनं मिदं भवेत् ' इति लक्षितस्य सिद्धासनस्य योगासनपदेन परिग्रह इति वर्तितस्त्वप्रेतल्लक्षणानुपन्यासात् ग्रंथकृतो न संमतमिति बोध्यम् ४४७ तत्र स्वस्तिकं लक्षयति जानूवोरिति । जानुपदेन जान्वारभ्य जं घापयंतो देशो लक्ष्यते ऊरुः प्रसिद्धस्तयोर्मध्ये प्रथमं दक्षपादतलं कृत्वा ततो वामपादतले तथा कुर्यादृजुदेहमध्यं कश्च भवेदेतत्स्वस्तिकमित्युच्यते इत्यर्थः ४४८ पञ्चकं लक्षयति अंगुष्ठाविति । पादावूर्वरूपं कृत्वा पृष्ठतः प्रहितेन दक्षहस्तेन दक्षमंगुष्ठं गृहीत्वा तादृशेन वामेन वामांगुष्ठं गृहीत्वा दृजुकायश्च भवेदेतत्पद्मासनमित्यर्थः ४४९ भद्रासनं लक्षयति गुल्फाविति । पादगुल्फयोर्द्वयं वृषणाधः सीवन्त्याः पार्श्वद्वयेन संस्पर्शयथा स्यात् तथा कृत्वा पार्श्वपादयोः पृष्ठपादौ च पाणिभ्यां कच्छपाकाराभ्यां बध्वा समक्रम्य यत्क्रियते तद्भद्रासनमित्यर्थः तदुक्तं वाचस्पतिना ' पादतले वृषणसमीपे संपृष्टा कृत्य तत्स्योपरि पाणि कच्छपिकां कुर्यादितद्भद्रासनम् ' इति । तस्य संपुटस्य कच्छपिकापरस्परं मणिबन्धं संलग्नयोः करयोर्योगः ४५० एतेषां मिति । एतेषां वाणितासनानां मध्ये दासनमनेन योगो मुखेन मुखेन कर्तुं शक्यं स्यात्

भूमौ दर्भासने रम्ये सर्वदोषविवर्जिते ॥ यमीनियमयुक्तश्च स्थिरचितः शिवाश्रयः ४४६ पञ्चकं स्वस्तिकं वापि भद्रासनमथापि वा ॥ बध्वा योगासनं सम्यगुत्तराभिमुखः स्थितः ॥ प्राणायामांस्तथा कुर्याद्योगी जितपरिश्रमः ४४७ जानूवोरंतरे सम्यगृत्वा पादतले उभे ॥ ऋजुकायः सुखामीनः स्वस्तिकं तत्प्रचक्षते ४४८ अंगुष्ठौ च निवध्नीयाद्वस्ताभ्यां व्युत्क्रमेण तु ॥ ऊर्वोरुपरि पादौ द्वौ कृत्वा पद्मासनं भवेत् ४४९ गुल्फौ च वृषणस्याधः सीवन्त्याः पार्श्वयोः क्षिपेत् ॥ पार्श्वपादौ च पाणिभ्यां बध्वा भद्रासनं भवेत् ४५० एतेषां यदनेन स्यात्कर्तुं शक्यं सुखेन हि ॥ कृत्वा तत्तु प्रकुर्वीत प्राणायामं हि योगवित् ४५१ प्राणायामस्तथा प्रत्याहारस्तर्को धारणा ॥ ध्यानं चैव समाधिश्च षडंगो योग उच्यते ४५२ यथा पर्वतवातूनां दह्यते धमतां मलाः ॥ तथेन्द्रियकृतादोषा दह्यन्ते प्राणानि ग्रहात् ४५२ सव्याहृतिं सप्रणवां गायत्रीं शिरसा सह ॥ त्रिःपठेदायत प्राणः प्राणायामः स उच्यते ॥ त्रिविधः स तु विज्ञेयो रेचकं पूरकं भूकैः ४५४ उत्क्षिप्य वायुमाकाशं शून्यं कृत्वा निरात्मकम् ॥ शून्यभावेन युंजीत रेचकस्येति लक्षणम् ४५५

कृत्वा प्राणायामान् कुर्वीतेत्यर्थः ४५१ अत्र श्रुती योगस्यांतरंगतया विवक्षितानि षट्साधनान्याह प्राणायाम इति । स्पष्टम् ४५२ तत्र प्राणायामं सपारिकरं पंचभिर्वर्णैः प्रादौ फलं दर्शयति यथेति । यथा त्रिसंयोगरूपं धमनं लोहादिवातूनां शोधकं तथा प्राणायामो बद्धांतरं द्विपाणां शोधक इत्यर्थः ४५३ शोधकप्राणायामस्य मंत्रमाह सव्याहृतिमिति । आदौ सप्रणवाभिः सप्तव्याहृतिभिः सहितां प्रणवेन संयुक्तां गायत्रीं त्रिपदानं स्यात् शिरश्चो माप इत्यादिकं तथा च प्रणवव्याहृति शिरोयुक्तमापञ्चाखिरावृत्तौ षडशीत्यधिकशतं संख्यान्वसराणि भवन्ति द्वितीयव्याहृतेः सुवारित्याकारत्वात् यतिभिस्तु तावन्तः प्रणवान् षडतिनिर्णतमस्य त्रिविधे प्राणायामे प्रत्येकं त्रिवारं पठेत् स प्राणायाम उक्तफलक इत्यर्थः अंत्ये सप्रणवं त्रैविध्यं स्फुटयति त्रिविध इति । भेदे रितिशेषः रेचो रेचकः ४५४ रेचकादीनां लक्षणानि यथाश्रुति दर्शयति उत्क्षिप्येति त्रिभिः । वायूं शरीरं मुक्षिष्य आचारचक्रात्कुण्डलिनीं मणिं गण्डर्वनीत्वा आकाशं शरीरबाह्यं नभोभागमपिशून्यं अस्यैव विवरणं निरात्मकमिति निःस्वरूपमिव कृत्वा प्राणवायुबहिर्देशे कारणलीनमिव कृत्वेति यावत् शून्यभावेन नीत्वा वक्रमेति । यथा कमलनालद्वारा मुखेनानापासेन जलमाकृष्यते तथा बाह्यवायो राकर्षणे सति पूरको भवतीति ४५५

४५६ गात्राणीति । गात्रकंपाभवेसतिपदाएवंविधंभावंप्राणस्यावस्थाविशेषयुंजीतकुर्वीत एवंकथं मोक्ष्यसेत्प्राणस्यवह्निर्गतिनिर्णयान् तथाननिःश्वसेत्अंतर्गतंनिर्णयान् प्राणंतमोप
लनिसिप्तजलबिंदुवद्विलीनंकुर्वादितिपावत् इत्थंकृतेसतिकुंभकोभवतीत्यर्थः ४५७ प्रत्याहारंलक्षयतिशब्दादीति शब्दस्पर्शादयःपंचविषयास्तदुपलक्षितानांदिषाणीतियावत् तानितत्प्रेरकं
मनश्चातिचंचलंप्रसिद्धम् तत्रसर्वत्रनिर्दिशेपात्मनस्त्वानुसंधानबलेनतेरिंद्रियैःसहमनसोयोऽयोगःप्रवृत्त्यनुकल्याणारवर्जनरूपःमनोनिरोधेनेंद्रियाणामप्रवृत्तिरितिपावत् तदुपःप्रत्याहारइत्यर्थः
आदित्याद्रश्मीनामिववृद्धयानामखंडचिदात्मनासहभेददर्शनेनकरणोपसंहारात्मकत्वंप्रत्याहारस्ययाज्ञवल्क्येनाप्युक्तम् 'यद्यत्पश्यति तत्सर्वं पश्येदात्मानमात्मनि । प्रत्याहारः सच प्रोक्तो यो
गविद्धिर्महात्मभिः' इति । तृतीयंतर्कलक्षयति आगमस्येति । वेदबाह्यमतानुसरणपरिहृत्यध्येयस्यज्ञेयस्यवातत्त्वस्यविशेषणवेदतात्पर्यविषयत्वरूपेणपटुहनेचित्तनंतर्कइत्युच्यतेइत्यर्थः
४५८ धारणादिव्रणलक्षयति मनइतिश्रिभिः । चौरदहनवेक्षितसंमनःसंकल्पलक्षणमनर्थकरोतीतिविज्ञायतमनोऽवेक्षणबलेनसेकलपरहितंयथाभवतितथाआत्मनिमुख्येसत्त्वादिलक्षणयोगीनेषु
द्विप्राणादिरूपेवासंक्षिप्यतदाकारंकृत्वानिश्चलंधारयेदवस्थापयेदेतद्वारणालक्षणमित्यर्थः ४५९ धारणेति । यत्रधारणाकृतातत्रविषयेतुल्यानांसमानाकाराणांबोधानांवृत्तीनांयःसंतत्याधा
रारूपेणसंभवः कीदृशः नैरंतर्थादवस्थानेनविजातीयेनबोधेनागृहीतःअस्पृष्टः एतद्रूपंयानंभवतीत्यर्थः ४६० ध्यात्रिति । यत्रप्रत्यामवस्थायामसंभवात्समंभ्रमस्तत्स्यभावःस्वभावआ

वक्रेणोत्पलनालेनतोयमाकर्षयेद्यथा ॥ एवंवायुर्गृहीतव्यः पूरकस्येतिलक्षणम् ४५६ गात्राणिचालयेन्नैनोच्छस्नेचनिःश्वमेत् ॥ एवंभावंनियुंजीतकुंभक
स्येतिलक्षणम् ४५७ शब्दादिविषयाः पंचमनश्चैवातिचंचलम् ॥ मनसस्तैरयोगोयः प्रत्याहारः स ईरितः ॥ आगमस्याविगोधेनव्यहनेतर्कउच्यते ४५८ म
नःसंकल्पपरहितंमंक्षिप्यात्मनिबुद्धिमान् ॥ धारयेन्निश्चलं तत्र धारणासाप्रकीर्तिता ४५९ धारणाविषयेतुल्यबोधसंततिसंभवः ॥ नैरंतर्थादन्यबोधागृहीतो
ध्यानमीरितम् ४६० ध्यातृध्यानादिकंयत्रसमभावान्नलभ्यते ॥ ससमाधिरितिप्रोक्तः पंडितैरात्मवेदिभिः ४६१ भयंक्रोधमथालस्यमतिस्वप्नातिजागरम् ॥
अत्याहारमनाहारंनित्यंयोगीविवर्जयेत् ४६२ प्राणायामक्रमंचेमंरुथयंतिमनीषिणः ॥ नासिकापुटंभंगुल्यापिधायैकेनमारुतम् ॥ आरुप्यधारयेद्वायुमुंचेद्वापि
शनैःशनैः ४६३ प्राणायामं प्रणवतः कुर्याद्वाप्यविचक्षणः ॥ एकद्वित्रिचतुःपंचमात्रावृद्ध्याशनैःशनैः ४६४

नंदस्तमादायध्यामृध्यानादिकंद्वैतजातंनलभ्यतेअनाद्विपतइतिपावत् तदुक्तंगीतासु 'यंलब्ध्वाचापरंलाभमप्यतेनाधिकंततः' इति अयवायथाशुद्धस्फटिकोजलेक्षितस्तत्साम्यापत्त्यापृथङ्गुल
भ्यतेतथाचित्तस्यध्येयसाम्यापत्तेर्हेतोर्षत्रध्यात्रादिविभागो न ज्ञायते सावस्थासमाधिरित्युक्तइत्यर्थः ४६१ योगिनोऽप्यध्वज्ज्याह भयमिति । अतिस्वप्नमतिनिद्राम् अतिजागरंअति
शयितंजागरणम् अत्याहारं 'द्वेभामौपूरयेदजैः' इत्युक्तमर्यादामतिक्रान्तंभोजनम् अनाहारमुपवासम् ४६२ प्राणायामेति । तत्रप्रथमप्रवृत्तयोनिर्गतिप्रतिष्ठापनायामस्यक्रमंप्रथममनुष्ठेयं
कारमुपदिशति इमंक्रमं नासिकापुटंदक्षिणंप्रथममंगुल्याअंगुष्ठेनपिधायएकेनअपरेणवामेननासापुटेनवायुमाकुप्येतर्धारयित्वादक्षिणपुटेनशनैःशनैर्मुंचेत् एवंवामपुटंपिधायदक्षिणेनाकुप्य
वामेनमुंचेदिति एतेननासिकापुटेत्यादिमंत्रस्यपादत्रयंपालयाम् ४६३ अथचतुर्थपादस्योदर्याग्निनातादात्म्येनसहृदयंशब्दंप्रणवमेवावर्त्तयेदित्यर्थंरूपार्थमाह प्राणायाममिति । अविच
क्षणयोगसिद्धांतेष्वकुशलोपिप्रणवमंत्रेणषोडशाविवारंजसेनमाण्यायामंपूरकादिरूपंकुर्वादिति कीदृशम् शनैःशनैर्पाकादिसंख्यावच्छिन्नायामात्रायावृद्धिस्त्योपलक्षितम् यात्राणामपरिमा
णम् 'मात्राकर्णविभूषणे । अस्तरावपेववृत्तेमानेचाऽल्पेपरिच्छदे' इतिविश्वकोशात् तच्चमानंतत्रतत्रनानाविधशुक्तंथादि क्वचिद्वाक्शावृत्तविमेषादिरूपम् तदुक्तंमार्कण्डेयपुराणे 'निमेषेभे-

प्रणेमात्रातो लघ्वक्षरं तथा । प्राणायामस्य संख्या र्थं स्मृतोद्वादशमात्रिकः । इति द्वादशमात्रिकोद्वादशगुणितो निमेषः तालः करतलशब्दः लघ्वक्षरोच्चारणं वा एते पदार्थाः प्राणायामस्य संख्यापरिच्छेदस्तदर्थं त्वेनमात्रेण युक्ता इति तदर्थः । अथवा पूरकादिपुण्यामणवस्य षोडशाधिवारावृत्तिः सैव मात्रापदेनोक्ता वसिष्ठसंहितायां पूरकादीषोडशमात्रायां चतुष्पष्टिमात्रायां त्रिंशन्मात्रायेति प्रयोगात् अथवा योगियाज्ञवल्क्योक्तं 'अंगुलिमोक्षत्रितयं जानोः परिमार्जनं वापि । तालत्रयमपि त्रिंशन्मात्रासंज्ञं प्रशंसति' इति अंगुलिमोक्षछोटिकेति प्रसिद्धः जानोः परिमार्जनं हस्तस्य तदुपरि परिवर्तनम् । तत्र कुम्भके प्रणवसंख्या रूपमात्राया अवधिरपि दर्शितः 'प्रातर्भयं दिने सायमर्धरात्रे च कुम्भकम् । शनैरशीतिपर्यन्तं चतुर्वारं समन्यसेत्' इति । माण्डूक्ये प्रश्ने च प्रणवस्यावयवा अकारादयो ऽर्द्धमात्रांताश्चत्वारो मात्रात्वेनोक्ताः नादविंदौ तु तासामकारादिलक्षणानां मात्राणां प्रत्येकमुदात्तादिनाम्यवयवकत्वमभिप्रेत्य तासां द्वादशभेदा उक्ता इति तथापि प्रकृते ग्रंथे कृतामणवस्य पूरकादीषोडशादिसंख्यस्य प्रत्येकोच्चारणे यस्मात् तालत्रयावच्छिन्नः कालः सोऽत्र मात्रापदेन विवक्षितस्तस्य वृद्धिर्देहगुण्यत्रे गुण्यादिरूपा यद्यपि सांप्रदायिकास्त्रिंशन्मात्रप्रणवमृच्छारयंति तथाप्युच्चारणविशेषात्स्य पंचमात्रत्वमपि संभतीत्यधिक्यायास्तदुक्तेर्दीपिकायां दृश्यमानत्वादिति दीप्यम् ४६४ एवमभ्यासकौशले सति पांथिदः पंचमात्राणीति मंत्रोक्तं पंचभूतवशीकारहेतुं योगं कुर्यादिति दर्शयति स्वानिलेति द्वाभ्यां । अस्मिन् प्रणवमंत्रके प्राणायामे एकमात्रमनुसंधायानुष्ठिते सत्याकाशतत्त्वस्याधीशत्वं आधिपत्यं योगिनी भवति मात्राद्वयानुसंधानेन वायुतत्त्वस्य तासां प्रयानुसंधानेने जलतत्त्वस्य चतुष्टयानुसंधानेने जलतत्त्वस्य पंचकानुसंधानेन भूमितत्त्वस्य तदित्यर्थः । कीदृशमधीशत्वम् विचक्षणैरभ्यासकुशलेर्लभ्यमिति शेषः तथाच प्राणायामाभ्यासशैथिल्ये भूत

स्वानिलानलवार्धुमीनामधीशत्वमीरितम् ॥ एकमात्रादिके ह्यस्मिन् प्राणायामे विचक्षणैः ४६५ प्रणवैर्व्युत्क्रमादेता मात्रा अभ्यासहेतवः ॥ कथिता मात्रयाहीने परोऽभ्यासः प्रकीर्तितः ४६६ प्राणादींश्चितयेद्वायं प्राणायाम उपस्थिते ॥ एवं प्रकारतो धर्माश्चित्तैश्चल्यहेतवः ४६७ व्यापाराः कथितास्तेषामेकैकस्य वपुष्यथ ॥ अंतःसहस्रनाडीषु षट्त्रिंशदधिकं तथा ४६८

जयो योगं न कुर्यादिति भावः ४६५ तासु प्रणवमात्रासु संख्यानियामकोऽप्येतत्त्वधर्मा रोपिकर्तव्य इत्याह प्रणवेरिति । व्युत्क्रमोऽभ्यास आहारोप रूपस्तं प्रणवेः सह विधायां चित्तमानाः एताः शब्दादिविषयस्यामात्रास्तमात्रा आकाशादिक्रमेण एकविंशत्याकाशभ्यासस्य नूतनप्रपन्नस्योपयोगि नोद्धारविधया कथिताः एतासां चित्तनस्पलरूपोऽभ्यासस्तु निर्विघ्नेष्वप्रारोपमोचरोपोऽर्द्धमात्रात्मकः प्रणवस्तद्वपुष्येत्यर्थः तथाच पृथिवी तत्त्वधारणायां चित्तमानत्वात्पांथिदः प्रणवः पृथिवीनिष्ठं वादि पंचतममात्राभिस्तादात्म्यापन्नोऽप्येयः । जलधारणायां च तमभिर्मात्राभिस्तादात्म्यापन्नः एवं ते जस्यां तिसृभिर्वायव्यायां द्वाभ्यामाकाशीयायां मेकया शब्दरूपाया तथेति एवं विधाभ्यासेन चित्तस्थेयं सति त्रिंशत्तममात्रात्मकप्रणवचित्तेन परंपर्यन्तं कुर्यादिति मंत्रार्थः ४६६ वक्ष्यमाणव्यापारादिविशिष्टानां प्राणापानादीनां भ्यानामपि चित्तशुद्धिद्वारा योगोपकारकमित्याह प्राणादीनि । अथवा प्राणायामे उपस्थिते कर्तव्यतपोपक्रांते सति प्राणादीन् व्यापेत् ननु कः प्राणादि चित्तनस्योपयोग इत्यत आह एवमिति । एवं प्रकाराः प्राणां चित्तनसदृशा धर्माश्चित्तस्याशुद्धिपरिहारद्वाराने श्रवणप्रयोजका भवन्तीत्यर्थः ४६७ अशीतिः षट्शतं चेत्पादि मंत्रस्य संतोषनिपदनुसारिण्यायो जनया सिद्धमर्थं दर्शयति व्यापारा इति । तेषां प्राणादीनां प्रत्येकस्य व्यापारास्ते 'श्वासेच्छासा विकर्ममाणस्येतत्प्रकीर्तितम्' इत्यादिनामर्भोपनिषद्वाख्यानैः कथिता इति पुनर्नैव क्तव्याः । अथ प्रकृते तेषां समस्तानामेकोऽप्यव्यापारः स उच्यते इत्यर्थः देहस्यांतः षट्त्रिंशदधिकं सहस्रसंख्याकानां भवन्ति शतं चैकैत्पादि श्रुत्युक्तानां शतनाडीनां प्रत्येकं दशभेदसं कलने सहस्रभावस्य शताधिकाया एकस्या इडापिग्यासु पुष्करा रूपभेदानां प्रत्येकं द्वादशगुणमात्रावच्छेदकत्वेन षट्त्रिंशत्संख्यायां तावदुपपत्तिरिति तदुक्तं 'षट्त्रिंशदंगुलैः सः प्रयाणं कुरुते बहिः' इति तासु सर्वा मुनाडोपचरतां पंचानां प्राणापान-

भा. पु.

॥ १९ ॥

व्यानोदानसमानानां हंसमंत्ररूपको व्यापारः । अस्य मंत्रस्य हकारादिपंचावयवकस्य संख्यापयपि पशुताधिकैकविंशतिसहस्ररूपामसिद्धा तथाप्योपाधिकभेदेन प्रकृतश्रुत्युक्तसंख्याभवति ।
 तथाहि एतन्मंत्ररूपव्यापारशालिनां प्राणादीनां संवेधिष्वपंचसंख्यया एकविंशतिसहस्रगुणनेपंचसहस्राधिकं लक्षं भवति तथापंचसंख्यया पशुशतगुणने त्रीणिसहस्राणि भवन्ति संकलनेऽसहस्राधि
 कं लक्षमिति तथानाडीनां संख्यया पशुत्रिंशदधिकसहस्ररूपया तन्निष्ठप्राणादीनां पंचसंख्यया गुणनेपंचसहस्राणि अशोऽप्यधिकं शतं च भवति सर्वसंकलने लक्षत्रयोदशसहस्राणि अशोऽप्यधिकं शतं च भवती
 त्याशयः ४६८ । ४६९ त्रिंशत्पञ्चगुलहतिमंत्रस्यापि त्रिंशदंगुलिमितः प्राणस्य देशो देहस्यांतरस्ति पत्रस्थितः प्राणो हंसमंत्रारंभरूपं प्रतिष्ठांगतो भवति एतन्मंत्रारंभेण परमात्मसूचनरूपोत्पत्त्यादेव
 स एवाहोऽनात्मभूतोपि प्राणः प्राणपदेनोक्तः अस्य गोचराश्रयस्तु स परमात्मैव प्राणस्य प्राणमिति श्रुतेरित्योजनया सिद्धमर्थमाह त्रिंशदंगुलेति दाभ्यां । गुद्गारभ्यगलपयंतं मातरं छिद्रं ग्रीवा
 यामुन्नतायां कृतायां त्रिंशदंगुलरूपमाना वच्छिन्नमसिद्धम् तच्च सर्वेषां प्राणादिभेदाभिन्नानामांतरवायूनां या एकताः कार्याः भक्तातस्याः कारणं प्रयोजकमित्यर्थः ४७० इति । नत उक्तमुपरि
 स्य प्राणानामेकव्यापारप्रयोजकत्वाद्दंसमंत्रः सर्वेषां वायूनां व्यापारभूतः तत्र व्यापारे प्रयानत्वात्मकप्रकर्षात्सादिसेचारी वायुः प्राण इत्युक्तः इतरेऽपानादयस्तु उपसर्जनत्वात् प्राणपदेनाभिधानार्हा इ
 त्यर्थः ४७१ प्राणादीनां स्थानानिरूपणं च यथाश्रुतिर्दृश्यते प्राण इति चतुर्भिः । पंचानां प्राणानां मध्ये प्रथमस्य प्राणस्य हृदयस्थानम् एवमग्रेषु ४७२ प्राणादीनां रूपाणि दर्शयन्नतरोर
 हकारश्च मकारश्च अकारः सविसर्गकौ ॥ पंचानां हंसमंत्रेस्मिन् लक्षं साष्टसहस्रकम् ४६९ त्रिंशदंगुलमानेन गुदादागलमांतरम् ॥ सुपिरं सर्ववायूनामेकतां प्रति
 कारणम् ४७० हंसमंत्रस्ततः सर्ववायुव्यापार ईरितः ॥ प्राणस्तत्र प्रधानं स्यादन्ये स्युरुपसर्जनम् ४७१ प्राण आद्यो हृदि स्थाने ह्यपानस्तु पुनर्गुदे ॥ समानो
 नाभिदेशे स्यादुदानः कंठमाश्रितः ॥ व्यानः सर्वशरीरेषु ह्येवं सर्वव्यवस्थिताः ४७२ रक्तवर्णमणिप्रख्यः प्राणो वायुः प्रकीर्तितः ॥ अपानस्तस्य मध्ये स्याद्विद्र
 गोपसमप्रभः ४७३ समानस्तस्य मध्ये स्याद्गोक्षीरस्फटिकप्रभः ॥ आपांडु उदानश्च व्यानो ह्यर्चिः समप्रभः ४७४ मनो यत्र स्थितं पुंषः प्राणस्तत्र प्रधानमिति ॥
 अतस्तंचितये त्रित्वं यो मार्गो देहनिर्गमे ४७५ पायोरुपरि नाभिः स्यान्नाभेरपि हृदं बुजम् ॥ हृदयंद्वारमुद्विष्टं सुपुत्रामार्गमागतम् ४७६ वायोर्मार्गः सविज्ञेयो मो
 क्षस्यापि महात्मनः ॥ योगतो दशमद्वारं सुपुत्राविवराभिदम् ४७७
 स्य पूर्वपूर्वाधीनत्वमाह रक्तेति दाभ्यां । प्राणस्य रूपं रक्तमणिमसंख्येयम् तस्य प्राणस्य मध्ये स्थितस्तदधीन इति यावत् तथाभूतोऽपान इन्द्रोपसमवर्णोऽप्येव स्तस्यापानस्य पूर्ववन्मध्यस्थितः समानः
 क्षीरादिवस्ति गन्धं श्वेतवर्णोऽप्येवः उदानस्तु ईषत्पांडुरोऽप्येवो व्यानो वन्दिशिखासमोऽप्येव इति द्वयोरर्थः ४७३ । ४७४ तत्र तत्र प्राणानयनोपायप्रतिपादकस्य येनासावित्यस्यार्थमाह मन इति ।
 ज्ञानशक्तिक्रियाशक्तयोः सहचारित्वं संहतिस्तेषु मुक्तामतः संहतिष्ठति इति कोपीतकियुतोपसिद्धम् एवं सति मनोविज्ञानशक्तिरूपं पत्रस्थाने मूलाधाराद्वोतिष्ठति तत्रैव प्राणस्तिष्ठत्यत इमं प्राणस्य मनः सा
 हचर्यरूपं स्वभावं विज्ञाय योगीतमेव मार्गं पायेयेन देहाज्निगम्य ब्रह्मलोकं गच्छेदित्यर्थः ४७५ तमेव मार्गं प्रदर्शयतो हृद्द्वारमित्यादि मंत्रस्यार्थमाह पायोरिति त्रिभिः । पायोर्मूलाधारादुपरि नाभिच
 क्रंभयति तस्याप्युपरि हृदयकमलेऽपसिद्धं तच्च हृदयां बुजं द्वारत्वेन उद्विष्टमुक्तं श्रुतौ यतः सुपुत्रारूपेण मार्गेण संवद्धम् ननु सुपुत्रारूपं मार्गं इत्याकांक्षाया माह वायोरिति । सुपुत्रारूपो मार्गो वायोः प्राण
 स्य संबंधी भवति तथा महात्मनो योगिनो मोक्षार्थं प्रस्थितस्य मनसोऽपि संबंधी भवति कीदृशः समुपुत्रात्मको मार्गः यो दशमद्वारं प्रति गच्छन् प्रसिद्धः कीदृशं दशमद्वारम् विवराभिदं विवरेण च सूर्यमंडल
 गतेन मूर्द्धस्थितचन्द्रमण्डल गतेन बहिःस्थच्छिद्रेणाभिदाभेदोपपद्यते तथा दशमद्वारेणोत्क्रान्तो हिरविमंडलं भित्वा ब्रह्मलोकं गच्छतीति प्रसिद्धे रिति द्वयोरर्थः एतेन हृद्द्वारं मनसोऽद्वारं भूतं वा दोद्वारं भूतं
 च सुपुत्रारूपमूर्द्धद्वारमित्यतो मोक्षद्वारं भूतं बिलं दशमद्वारं चन्द्रमंडलरूपं सूर्यमंडलं चिद्रूपं तद्विस्तृतिरिति योजना सूचिता ४७६ । ४७७

अनेनमार्गेणमच्छन्नविरक्तोपिब्रह्मलोकैगत्वाविरज्यमृष्यतेसविरामश्चेदत्रोक्तमणकालेवमृष्यतेइत्याह अश्वनानेनेति । पूर्वयत्प्राणादीनांसंख्यापाराणांचितनमुक्तंस्यापीदमेवफलंयत्पुनरात्म
 केमार्गेप्रवेशइतितृतीयदलार्थः ४७८ द्वितीयमंत्रार्थमवतारयति प्राणायाममिति । प्रणवेनप्राणायामकरणेमात्राणामकारोकारमकारार्थमात्रात्मकानां तथापादानांक्रमेणतद्वाच्यानांविश्वानर
 हिरण्यगर्भेश्वरतुरीयात्मकानामादिपदग्राह्यस्यदेवलोकादितादात्म्यस्यचिंतनंकर्यात् अथवाएवंवक्ष्यमाणप्रकारेणद्वितीयमंत्रप्रदर्शितेनप्रणवचिंतनंकर्यादित्यर्थः ४७९ एवंपदोक्तमभिनयति
 ओंकारइतिद्वाभ्यां । प्रणवोरथत्वेनभ्येयः अभीष्टलोकगतिसाधनत्वात् विष्णुसंज्ञःपरमात्मांतर्यामित्वेनप्रेरकत्वात्सारथित्वेनभ्येयः ब्रह्मलोकःकार्यब्रह्मरूपःगुह्यब्रह्मरूपोवागंतव्यत्वेनभ्येयश्चार्थः
 ४८० तत्रचभगवतोक्तस्वध्यानंसुतरांविघ्नतुलप्रभंजनभृतमित्याह रुद्रमिति । तच्चरुद्रध्यानमभेदेनकार्यमितितृतीयपादेनोक्तम् ४८१ एतावतापश्चादद्यादेतिमंत्रस्यप्रथमपादोव्याख्यातस्तत्र
 पूर्वोक्तपादेनरथादिभावस्यविवक्षितत्वात् अथद्वितीयपादेमंत्रपदेनपणवउच्यतेकमपदेनमंत्रोच्चारणप्रणवगोचरवन्मभेदानुसंधानयोरानुपूर्वीकथितेत्यभिसंवायोत्तरार्धेस्थूलदिस्थूलसंज्ञायांमात्रा
 यांप्राणार्कणमर्यादायामभ्यस्यमानायांनाभेरूर्ध्वमेववायोराकर्षणस्योपक्रमःप्रारंभःकर्तव्यहृत्पर्यदर्शयन्प्रतियोगिनिरूपणपूर्वकंस्थूलतिस्थूलमात्रामभिनयति प्राणायामोधिचिद्वाभ्यां । प्राणा

अश्वनानेनयोगच्छेदविरक्तोपिमानवः ॥ ब्रह्मलोकेविरक्तःसन्मुक्तोभवतिवात्रवा ॥ प्राणादिचिंतनादत्रमार्गमेतंततोव्रजेत् ४७८ प्राणायामंप्रणवतःकुर्वन्प्रणव
 चिंतनम् ॥ मात्रापादादिभेदेनकुर्वीतैवमथापिवा ४७९ ओंकारोत्तरार्थःस्वस्यपरमात्माथसारथिः ॥ विष्णुस्तेनसंगंतव्योब्रह्मलोकःपरोथवा ४८० रुद्रंसांचि
 तयंस्तद्वत्पार्थवर्तिसनातनम् ॥ अहमस्मीतिचध्यानाद्विघ्नैर्नैवाभिभूयते ४८१ प्राणायामेषुवायोःस्यात्सूक्ष्ममाकर्षणंत्विदम् ॥ पदांगुष्ठाग्रतःस्थूलमुक्तमत्र
 गुदाग्रतः ८२ अनेनविधिनासम्यङ्द्रित्यमभ्यस्यतःक्रमात् ॥ स्वयमुत्पद्यतेज्ञानंदूरेविषयसंभवम् ८३ मासैस्त्रिभिस्तथादेवांश्चतुर्भिरवलोकयेत् ॥ पंचभिःसर्वमे
 वैतत्सुखंदेवादिंसंभवम् ८४ हेयत्वेनविजानातिषष्ठेयोगप्रसादतः ॥ संन्यस्यसर्वकर्माणिविशुद्धहृदयःपुमान् ८५ गुरुवाक्यात्सकृत्श्रुत्वाह्यानंदात्मानमीश्वरम् ॥
 साक्षात्करोतिमनुजःपंशयादिविवर्जितः ॥ साक्षात्कृत्येतस्मिन्सजीवन्कैवल्यमाप्नुयात् ४८६ जीवन्मुक्तोत्ररूपाणिपश्यन्नपिपश्यति ॥ शृण्वन्नपितथाशब्दा
 न्नृणोतिक्दाचन ॥ शुष्केकाष्ठेस्वदेहेवानभेदमधिगच्छति ४८७ अत्रोपायेषुसर्वेषुज्ञातव्यमिदमेवहि ॥ उपेयाधिगतौप्रोक्ताउपायाःपंडितैःसदा ४८८

यामकालेपादांगुष्ठाग्रमारभ्यवायोराकर्षणंसूक्ष्मदृष्टकरत्वात् गुदामान्मूलावारादारभ्यतदाकर्षणंस्थूलतदपेक्षयामुकरत्वात् नाभिचक्रमारभ्यतदाकर्षणंस्थूलतिस्थूलंभवतिसर्वैःसुकरत्वात् तदनुष्ठा
 त्पांवाहृशोदर्शनंभित्तिद्वयार्थः ४८२ अथानेनेत्यादिमंत्रप्रदयप्रदर्शितंसिद्धिकमंदर्शयति अनेनविधिनेतिचतुर्भिः । उक्तविधिनायोगाभ्यासंकुर्वतोयोगिनोमासत्रयेपूर्णंदरस्थानामपिदिन्य
 विषयाणांज्ञानंजायते । चतुर्भिर्मार्गैस्तुदेवानांदर्शनसमोभवति पंचभिर्मार्गैःसर्वेषुविषयजन्मसुखेषुदेवत्वेनविज्ञानरूपंवैराग्यंभवति षष्ठेमासेतुयोगप्रभावाच्छुद्धहृदयःसंसर्वकर्माभिमानंपरि
 त्यज्यगुरोःसकृच्छ्रुताद्देवांतवाक्यादात्मसाक्षात्कारंलभेततोजीवन्मुक्तोभवतीतिचतुर्णामर्थः ४८३ । ४८४ । ४८५ । ४८६ अथवादित्यादिमंत्रोक्तानिजीवन्मुक्तलक्षणान्याह जीवन्मु
 क्तइति । जीवन्मुक्तःसर्वत्राधिष्ठानात्मतत्त्वंपश्यन्सन्निद्रियैरुपस्थापितमपिविषयज्ञातंनपश्यतियतोदेवोपितेनशुष्ककाष्ठवदुपेक्षतेइत्यर्थः ४८७ एवंफलसिद्धौनानाशास्त्रप्रतिपादितंसाधनजा
 तंपरित्यजेदित्याकारंप्रथममंत्रार्थमाह अत्रेतिद्वाभ्यां । अत्रफलप्राप्तौसत्यांसर्वेषूपेक्षितवक्ष्यमाणविधेयत्वंज्ञातव्यम् ताविधामभिनयति उपेयेति । उपेयस्यफलस्याधिगतिःप्राप्तिस्तद
 र्थमेवोपायाविधीयते उपेयलाभेतुउपायानांपरित्यागएवयुक्तः यथानर्दीतीर्णानावांपरित्यजंतएवदृष्टाइतिद्वयोरर्थः ४८८

४८९ अमृतनादोपनिषदर्थमुपसंहरन् हंसोपनिषदर्थमदर्शनं प्रतिजानीते एतस्त्विति ४९० तत्र त्रयमाणां पयोगायमृताधारादिचक्राणां स्वरूपाण्यगमप्रसिद्धानि दर्शयति गुदादारभ्यनेत्राभिः । नेत्रपदेन भ्रूमध्यं लक्ष्यते गुदोपांतदेशादारभ्य भ्रूमध्यं यावत् पञ्चक्राणि देहप्रोक्तानि ते पुप्रथममाधारचक्रं बोध्यं तत्पूर्वदेहमध्यत्वेनोक्तं कीदृशं दलचतुष्टयवत् अलकाभं लाक्षारसमवर्णं पुनः कीदृशं वक्राण्येनादिपदग्रहोः शपसैश्च प्रदक्षिणक्रमेण दलचतुष्टये वर्तमानैर्विराजितं कुंडलिनीरूपाया भुजंग्याः पुच्छेन संवृद्धं चेति द्वयोरर्थः । अत्र भ्रूप्रकवाहनदेवतासंबद्धत्वे वर्णांतां तावद्वक्त्रं च बोध्यं मय मग्रेऽपि ४९१ ४९२ तदुपरि लिङ्गमूले प्रजापत्यधिष्ठितस्य स्वाधिष्ठानाख्य चक्रस्य स्वरूपमाह स्वाधिष्ठानमिति । पवर्गस्यायास्यः पवर्गस्यांत्याश्च त्रयः प्रादक्षिण्येनास्य पञ्च मुदलेऽप्युत्थिताः स्फुटमन्यन्त ४९३ तदुपरि नाभो मणिपूरकारख्यं चक्रमिदं नीलमणिवर्णमिति ते जस्वि विष्णुदेवतं डकारमारभ्य फकारान्तं देशभिर्वर्णैर्विराजितं दशदलं भवतीत्याह मणिपूरकेति द्वाभ्यां । द्वितीयस्य च तुर्यः पादो ग्रिमांस्वयी ४९४ ४९५ तस्योपरि हृदयेऽनाहताख्यं चेतवर्णं चक्रं द्वादशदलं रुद्रदेवतं ककारादिठकारांतं द्वादशवर्णैः प्रादक्षिण्येन विराजितं दलं च बोध्यमिति द्वाह चक्रमिति ४९६ तदुपरि

उपेयप्राप्तितो जह्यादुपायं क्लेशकारणम् ॥ नावयथा परे पारिगत्वा पांथः परित्यजेत् ४८९ एतत्त्वमृतनादोक्तं कथितं योगसाधनम् ॥ हंसोक्तमिदमद्यत्वं शृणु मय्युद्धमये गितम् ४९० गुदादारभ्य नेत्रांतं चक्रपङ्कजं पुःस्थितम् ॥ आधारचक्रं देहस्य मध्ये यत्पूर्वमीरितम् ४९१ चतुर्दलमलकाभं वादिवर्णं चतुष्टयात् ॥ विराजितं कुंडलिनी भुजंगी पुच्छं संश्रयम् ४९२ स्वाधिष्ठानं तु तस्य स्यादुपरिष्ठादवस्थितम् ॥ पञ्चदलं पीतवर्णं च तेजसां राशिभूजितम् ॥ यग्लवभमास्तत्र पञ्चवर्णा दलसंस्थिताः ४९३ मणिपूरकं संज्ञं स्याच्चक्रं तस्योपरि स्थितम् ॥ इन्द्रनीलसमं सूर्यचंद्रतेजो विराजितम् ४९४ डट्ठेनैस्तथैस्तद्वद्वनपैः फेनचान्वितम् ॥ वर्णैर्दशदलं तस्य स्यादुपर्यपरं पुनः ४९५ चक्रं यद्वा दशदलमनाहतमिति रितम् ॥ वर्णैः कायैश्च ठांतिस्तैर्युक्तं द्वादशभिस्तथा ॥ गोक्षीरसदृशं सम्यङ्मनोनयनं दनं ४९६ विशुद्धं षोडशदलं कंठदेशे व्यवस्थितम् ॥ स्वरैः षोडशभिर्युक्तं चित्रवर्णमुदा रितम् ४९७ नेत्रयुग्मे तु विज्ञेयमारक्तं द्विदलं सदा ॥ हृक्षवर्णद्वयस्था नं सूर्यसोमद्वयात्मकम् ४९८ चंद्रगर्भं शिरस्यस्ति सहस्रदलमत्रयत् ॥ पञ्चतस्य हि संप्रोक्ता शिरोद्वारं तु कर्णिका ॥ चक्रेषु पद्मसु हितं हंसो जीव इतीरितम् ४९९ वायुना महितस्तिष्ठन् हृदयाज्जोपि सर्वदा ॥ जीवो हंस इति श्वाससहस्राण्येकविंशतिम् ५०० मुंचत्यहर्निशं सर्वः सर्वदा षट्शताधिकम् ॥ यतस्ततो ब्रह्मसंयोगं कथ्यते वेदनादिभिः ५०१

कंठदेशे विशुद्धाख्यं जीवस्यानं चित्रवर्णं षोडशदलं चक्रं भवति यस्य दलेषु क्रमेण षोडशस्वरा अकारायाः अकारांताः प्रतिष्ठिता इत्याह विशुद्धमिति ४९७ भ्रूमध्ये आज्ञासंज्ञं द्विदलं मीढ्रकं परमात्मस्थानभूतं चक्रं भवति यस्य दलोः सूर्यचंद्राभयोर्हकारश्कारौ स्थिता इत्याह नेत्रेति ४९८ सहस्रदलं वर्णयति चंद्रेति । अत्र देहो शिरसि यत्सहस्रदलं पद्ममस्ति कीदृशं चंद्रगर्भं चंद्रोऽमृतस्वावीगं यस्य तत्तथा तस्य कर्णिका दशमद्वारं संबद्धा बोध्या तथा तस्य सुहितं भावप्रधानो निर्देशः तदीयिनामृतेन कृतानुमिरिति यावत् सा पद्मचक्रेषु बोध्या जीवस्तु तस्य पद्मस्य हंसत्वेन बोध्यः तन्म कर्तव्यं मत्वादि साधर्म्यात् इति ईरितं प्रोक्तमागमे विवक्षितं ४९९ अथार्थक्रमेण प्रकृतोपनिषदर्थसमं विंशतिश्लोकैर्दशं स्तत्र हंस इत्याकारस्य पुनः पुनः क्रियमाणस्य रुतस्यापि जीवस्य हंसत्वे लिङ्गत्वं पक्षिनाम्रां प्रायशोरुनानुसारितायाः प्रसिद्धेरिति सूचयन्नाह वायुनेति द्वाभ्यां । यतो जीवः सर्वजातो यो हृदयाब्जे अपि शब्दाधारचक्रादिषु वायुना प्राणेन सहितस्तिष्ठन् हंकारेण बहिर्घातिसंस्काराविशेषो न रिच्युक्तविषया हंस इति मंत्रघटितान् पञ्चाशत्तथाधिकैर्विंशतिसहस्रसंख्यानां चानुमुंचति सृजति ततोऽयं हंस इत्युक्त इति द्वयोः संबन्धः ५००-५०१

तुरीयातीताख्यार्थचमीप्रस्थास्फुटं श्रुत्वा स्तितो विशेषमाह चतुर्थीहीनि । याचनृथी अवस्थाप्रोक्तानस्यां हि निश्चयेन वेद्यं भवेत्तु वेद्यः पृथगुपलभ्येत यतः स समाधिनः स विज्ञानश्चिपुटी भेदज्ञानार्थं
स्तथानि विज्ञानो विलीनश्चिपुटी भेदश्च भवति तत्र हेतुः समाधेः संप्रज्ञाता संप्रज्ञातभेदे द्वैविध्यमिति । तत्र संप्रज्ञात समाधिना ब्रह्माकारमनोवृत्तिप्रवाहोऽहंकृतिविना संप्रज्ञात समाधिः स्याद्व्यानाभ्यास
प्रकर्षत इत्युक्तं लक्षणेन यदा स विज्ञानो विद्यमानः प्रकाशवृत्तिरूपो भवेत्तदा तुरीयावस्थ उच्यते योगीत्यर्थः ५१३ यदा तु सावृत्तिरपिलीयते उक्तवृत्तेरपि विलयेना संप्रज्ञाताख्यः समाधिर्भवति तदानिर्विज्ञा
नो योगी तुरीयातीत उच्यते इत्याह विलीयते इति द्वाभ्यां । यदा त्रिपुटीरूपो भेदो ब्रह्मणि विलीयते तदा विद्वांसुरीयातीत उच्यते इत्यन्वयः कीदृशं ब्रह्मणि नादाभिधेनादोभिधायकत्वात् तत्तथा तस्मिन्
प्रणवस्य हि अकारोकारमकारावेदनादाः पंचावयवाः सोऽप्यात्मनो विधत्ते जसमाज्ञानां वाचका अन्त्यावयवाः मात्रात्मको ब्रह्मणो वाचको तत्रापि विदुः स विशेष ब्रह्मणो वाचको मादस्तु निर्विशेषस्येति भावः ।
तुरीयातीतभावस्य दोल्यभावमाह यदिति । यस्तुरीयातीताख्यो भावः स विरक्तानां कस्यापि प्रादुर्भवतीति तदुक्तं गीतां सु 'यततामपि सिद्धानां कश्चिन्मां वेत्ति तत्त्वतः' इति ५१४ । ५१५ एवं वस्तु त्वत्तमभि
धाय तुरीयातीतभावमाप्नुयात् भूतं योगमभिनयति एवमिति । एवमुक्तं विद्ययाऽस्मिन् शरीरे सहस्रकैर्हंसस्वरूपेण व्यवस्थितो विज्ञात सति योगी हंसं ध्यात्वा तुरात्मनः स्वरूपं चिंतयेत् नादावाचकं न नादेनाभिन्नं

चतुर्थीहि भवेद्वेद्यमवस्थायां समाधितः ॥ द्वैविध्यात् स विज्ञानो निर्विज्ञानश्च जायते ॥ स विज्ञानस्तुरीयाख्यो निर्विज्ञानः पुमान् स्वयम् ५१३ विलीयते यदा म
र्वाध्यातृध्यानादिलक्षणः ॥ भेदो नादाभिधेनेत्येव ब्रह्मणि निर्द्वये ५१४ निर्विज्ञानस्तदा सोऽयं तुरीयातीतलक्षणः ॥ उच्यते यो विरक्तानां मध्ये कस्यापि संभवेत्
५१५ एवं व्यवस्थिते हंसे म चक्रे स्मिन् च पुण्यथ ॥ कल्पयेद्वापकं हंसं ध्येयं नादं तथैव च ॥ आधाराद्ब्रह्मरंध्रांतं स्थितं श्वेततमं सदा ५१६ अस्मिन् मनो विनिक्षिप्य वा
युं योगी प्रचालयेत् ॥ संकोच्य च गुदद्वारं शिश्नद्वारं समन्वितम् ॥ पदद्वंद्वेन मेधावी सर्वतो विजितश्रमः ५१७ आधारचक्रतो वायुं धीमानुत्थापयेच्छनैः ॥ उत्थाप्य
चततः पश्चात् स्वाधिष्ठानं समानयेत् ॥ स्वाधिष्ठानस्य कुर्यात्त्रिःपुमानत्र प्रदक्षिणम् ॥ मणिपूरकमागच्छेत्ततश्चक्रंततोपि च ॥ अनाहतं विनिर्भयं विशुद्धं जनकै
र्ब्रजेत् ॥ विशुद्धादा ब्रजे दाज्ञा माज्ञातो ब्रह्मरंध्रकम् ५१९ एवं प्रकुर्वतो नित्यं चिंतनाद्धं सनादयोः ॥ ऋष्यादिसहितस्यास्य हंसमंत्रस्य संजपात् ५२० कोटिमात्रात्
तो नादाभ्यासस्य प्रत्ययाहमे ॥ नादादशविधा अंतर्जायंते वपुषः क्रमात् ५२१

परमहंसं तुरीयाधेयं कल्पयेत् तस्यादास्य स्वरूपं च आधारचक्रमाभ्यर्च्य ब्रह्मरंध्रपर्यंतं व्याप्तमिति श्वेतवर्णं चिंतयेदित्यर्थः १६ अस्मिन्निति । अस्मिन्नादे मनो विनिक्षिप्य तत्परं कृत्वा योगी सर्वतः पादां गुष्टाग्रमारभ्य
वायुं प्रचालयेद्धारचक्रे समानयेदिति यावत् किं कृत्वा पायुपस्थरूपं द्वारद्वयं पदद्वंद्वं सर्वविधां णिद्रयनिपीडनेन संकोच्य विजितश्रमो जिताभ्यास इत्यर्थः १७ आधारादुत्थापितस्य वायो ब्रह्मरंध्रपर्यंतं नय
नस्य विचारं जपक्रमं गेजदर्शयति आधारेति द्वाभ्यां । अत्र वायो रूर्ध्वं नयने वापोऽस्त्रिंशत्स्वाधिष्ठानस्य चक्रस्य परितः प्रदक्षिणं ब्रामणं कुर्यादिति तृतीयदलार्थः ५१८ मणिपूरकमिति । ततः स्वाधि
ष्ठानां मणिपूरकं प्राप्य ततो मणिपूरकादनाहतं विशुद्धात् स्वरूपं चक्रं यद्वारा ब्रह्मरंध्रं गच्छेदित्यर्थः ५१९ एवमिति । उक्तं विद्यया वायुचालनं कुर्वतो योगिनोऽतर्वपुषि हंसे वक्ष्यमाणरूपानादाः प्रजायंते कुतः
हंसनादयोऽर्थाय कल्पयेत्त्वाभ्यां चिंतनात् न तथा हंसमंत्रस्य कोटिसंख्याकजपात् कीदृशस्य हंसमंत्रस्य हंसऋषिरव्यक्तगायत्री छंदः परमात्मदेवता परमात्मप्राप्तो विनियोग इत्युक्ते रूपादिभिर्युक्तस्य
कीदृशस्तेनादाः नादाभ्यासस्यानादमोचराभ्यासस्य प्रत्ययाः फलसिद्धौ विश्वास्तप्रयोजका इति द्वयोरर्थः ५२० । ५२१

दशनादानभिनयति चिजोतिद्विधा । प्रथमचिमीत्वाकारकोनादोद्विमाधुर्भवति द्वितीयश्चिणिचिणीत्वाकारकः तृतीयोघंटाध्वनिसमः चतुर्थःशंखध्वनिनिभः पष्ठन्तालस्पर्शस्यस्पर्शध्व
नितुल्यः सप्तमोवेणुध्वनिसमः अष्टमोभेरीध्वनिनिभः नवमोमृदंगध्वनिनिभः दशमोमेघनादाभ्यतिद्वयोरर्थः ५२२ । ५२३ तत्रचरमेविशेषतःप्रणिधानं कर्तव्यं तस्यवेराग्यादिप्रयोजक
त्वादित्याह मेघेति ५२४ तस्याभ्यासस्यवेराग्यादिहेतुतात्पर्यमुक्तं फलवाक्यार्थमाह मेघनादस्येति । लयवेराग्येणनिर्विषयत्वं ततश्चसंसारप्रयोजकानांसंकल्पादीनामनोधर्माणालयः तत्रसंक
ल्पोनामरमणीयमिदं प्रमत्स्यादित्यभिलाषः विकल्पः संशयः ५२५ ततश्चनिरर्गलमात्मतत्त्वभानमित्याह एतेष्विति । एतेषुसंकल्पादिपुर्वविशेषरूपेषुलीनेषुस्वप्नकाशचिद्रूपेणसर्वदाआस्तेआ
विर्भवतीत्यर्थः ५२६ उक्तोपसंहारपूर्वकंक्षुरिकाख्योपनिषदर्थप्रदर्शनं प्रतिजानीते एवमिति । क्षुरिकाशखीतद्रव्यच्छेदिकायाधारणायाः प्रदर्शकत्वादुपनिषत्क्षुरिकेत्युक्ता ५२७ अस्याअर्थ
विंशतिश्लोकेः प्रदर्शयन्प्रथमयोगे गुपमनियमौ सिद्धवत्कृत्वा आसनाद्यंगप्रदर्शकानां द्वितीयादिश्लोकानामर्थमाह निःशब्दमिति । शब्दादिविशेषरहितदेशे आस्थापयित्वा तत्रासनंचैलाजिन
कुशोत्तरं विधाय तत्रवर्जितप्रासनादिभिस्तिष्ठेत् ततः सैदिपमनसो हृत्पुंडरीके विषयेभ्य उपसंहारलक्षणं प्रत्याहारं कुर्यादिति ५२८ मात्रेति । मात्रासंज्ञेर्द्वादशभिरवयवैर्युक्तेन प्रणवेन शनैः शनैर

चिणीतिप्रथमोनादोद्वितीयश्चिणिचिणीतिच ॥ घंटानादस्तृतीयः स्याच्चतुर्थः शंखनादकः ५२२ तंतीनादः पंचमः स्यात्तालनादस्तथापरः ॥ सप्तमोवेणुनादः
स्याद्वेरीनादस्तथाष्टमः ॥ मृदंगनादोनवमोदशमोमेघनादकः ५३ मेघनादः सदाभ्यासाद्वैराग्यज्ञानकारणम् ॥ नवनादांस्ततस्त्यक्त्वा मेघनादं समभ्यसेत् २४
मेघनादस्यचाभ्यासान्मनोऽल्यमुपाव्रजेत् ॥ लीनेमनसिलीयेतेऽभेते पुण्यपातके ॥ संकल्पश्चविकल्पश्चधर्मायेन्येपिमानसाः २५ एतेषुप्रविलीनेषुस्वात्मनोदुः
खहेतुषु ॥ आनंदात्मास्वाच्छिच्छक्त्या सर्वदास्तेस्वभासया २६ एवंहेतोपनिषदिप्रोक्तोयोगः प्रकीर्तितः ॥ क्षुरिकायां यथाप्रोक्तस्तथावच्चिहितं शृणु २७ निःश
ब्ददेशमास्थाय तत्रामनमुपाश्रितः ॥ कूर्मो गानीयसंहृत्य मनो हृदि सहेन्द्रियैः २८ मात्राद्वादशयुक्तेन प्रणवेन शनैः शनैः ॥ पूरयेत्सकलं देहं सर्वं द्वाग्निरुद्धाच्च २९
उरोमुखकटिग्रीवांकिंचिदत्र समुन्नतम् ॥ प्राणान्संसारयेत्तस्मिन्नासाभ्यंतरचारिणः ५३० भूत्वा तत्रायतप्राणः सर्वैरेव समुच्छसेत् ॥ स्थिरं वायुं दृढं कृत्वा पादां गुप्तेषु
माहितः ॥ ध्यात्वा ततः प्रकुर्वीत ह्येवं मात्रां जपन् सदा ५३१

स्वरयासकलं देहं द्वाग्निं वायुना पूरयेत् ततः सर्वे द्वारे जातावेकवचनं सर्वद्वाराणि निरुद्धा उरोहृदयं तत्र भूत्वा ज्ञातं समुन्नतं समं कृत्वा अत्र एषु दृढं किंचित्समुन्नतं चिकुस्पर्शविधाय तत्र हृदये प्राणान्
धारयेत् कीदृशान्नासादोरंगवाभ्यंतरप्रवेशशालिनः एतेन मुखेन वायोराकर्षणं निषिद्धमिति द्वयोरर्थः मात्राद्वादशकृतुनादविदावुक्तं तथाहि अकारोकारमकाराद्मात्राः प्रत्येकमुदात्तादिभेदेन
द्वादशभवेति तासां द्वादशनामानि घोषिण्यादीनि तत्त्वितनफलानि भृमीश्रत्वादीनि च तत्रैवोक्तान्यत्रेदमपरं तां पदायिकशासनं बोधं पूरकेषावतः प्रणवा अष्टौ द्वादशषोडशया ततश्चतुर्गुणाः कुंभकेजप्वा
दिगुणाभ्युत्थकेति ५२९ । ५३० एवं पूरककुंभावुक्तावधरेचकमाह भूयेति । तत्रेदमध्वे आयतमानो निरुद्धप्राणो भूत्वा अथ सर्वैरेव द्वारेः समुत्सृजेदचेदिति श्रुनौतु प्राण इत्यनेन तं प्रतिष्ठतीति शे
षो बोध्यः कुंभकोऽतिविशः पूरकादिषोऽनिरपेक्षश्च तत्रायुक्तः द्वितीयदर्शयन्नायोः स्थानविशेषेऽनिरुद्धे वायुणा प्रत्याहारशब्दाभ्यां योगिया ज्ञवल्क्यादिभिर्व्यवहृतं दर्शयति स्थिरमिन्द्रादिना ।
हृदि मत्पन्यविवरणं स्थिरमिति तथाच वायुं स्थिरं पूरकमनपेक्ष्यापि स्थिति योग्यं प्रथमं पादां गुह्योर्ध्वान्वलेन कृत्वा सावधानः संस्तन एवैव्यमाणविवयाधारणाः प्रकुर्वीत किं कुर्वन् मात्राप्रणवाष्ट
कार्दिरूपां जपान् अर्थः ५३१

आ. पु.

॥ २२ ॥

तत्रधारणासंख्ययासूचयन्मात्रासंख्ययामाह देहति । गुल्फयोर्वाग्मदक्षिणयोर्वापोःस्थापनकर्मणिगुदमात्रेउत्तररूपेप्रकुर्वंतजपेन जंघयोःप्रत्येकंतिस्त्रिस्तिस्रोमात्राजप्रव्याप्तत्रादिमध्यानभागंपुवारणात्र
यस्यकर्त्तव्यत्वात् जानुनोस्तथातदूर्ध्वज्वोरितिवावृत्तेदेकुर्वंत गुदलिङ्गयोस्तुप्रत्येकंतिस्त्रिस्तिस्रस्तद्विपर्ययः ५३२ वायोरिति । तत्रगुदलिङ्गयोर्मध्येवापोरायतनभूतेविशिष्टस्थलभूतःकंदोस्ति
कीदृशः नाभिदेशेऊर्ध्वभागेनसंबद्धःतथासर्वेषांपृष्ठवंशस्यपृष्ठगतरीपास्थःसुपुत्रायादशमद्वारमनौमार्गभूतस्यसमीपस्थः तंक्रंदंयोमीप्राणरूपेणसमामच्छेत् कीदृशः मात्राजयेनवशीकृतानिलःअथ
तत्रक्रंदेवांणितनामिकाभिर्दशनाडीभिर्वेष्टितासुपुत्राऽन्वेष्येत्पाह तत्रेति ५३३ । ५३४ अत्रेति । अत्रकंदेरकादिवर्गाःसूक्ष्माःलक्ष्यश्वाभ्यान्वह्योनोनाड्यःसंतिताःसर्वाःपरित्याज्याण्कामुपुत्राशुक्लवर्णा
समाश्रयणीयेत्यर्थः ५३५ एतदृष्टान्तेनस्फुटयति ऊर्गेति । यथाऊर्गनाभिःस्वात्मनःप्रियेतंतौसंचरन्भवतिइतरानप्रियास्तंतृपरित्यजति तथाइतरानाडीःपरित्यज्यकंदगनोयोगोपुपुत्रायांप्राणात्म
चारयेदित्यर्थः ५३६ ततोदहराख्यंहृत्पुंडरीकमागच्छेदित्याह ततइति । स्पष्टम् ५३७ तद्विचित्रेति । तद्वद्वयस्कंभिस्त्वाकंठगतंविशुद्धंपाप्यतदपिभिस्त्वाआज्ञाचक्रभेदेनद्वाराशुद्धंगतंमहेश्वरंमच्छेदि
त्यर्थः ततआधारगतचक्रमारभ्यआशिरःशिरोगतंसहस्रारंयावत्तांसुपुत्रारूपानाडींपूरयेदनुसंततांध्यायेदित्यर्थः ५३८ एवंपट्टचक्रभेदेनेकैस्ततितदनंतरंकर्त्तव्यमाह खड्गेनेति । मनोरूपेणखड्गेनदर्शयन्तरे

द्वेगुल्फयोःप्रकुर्वंततिस्त्रिस्तिस्रस्तुजंघयोः ॥ जानुनोर्द्वेतथाचोर्ध्वेतिस्त्रिस्तिस्रःप्रकीर्तितः ॥ गुदलिङ्गेचमात्रास्तुवायोःस्थापनकर्मणि ३२ वायोगायतनं कंदोनाभि
देशेसमाश्रितः ॥ पृष्ठवंशसमीपस्थःसर्वेषामिहदेहिनाम् ३३ समाव्रजेच्छनैर्धीमान्मात्रातोविजितानिलाम् ॥ तत्रनाडीसुपुत्रास्तिनाडीभिर्दशभिर्वृता ३४ अत्र
पीताश्वरक्ताश्वकृष्णास्ताम्राविलोहिताः ॥ अतिसूक्ष्माश्चतन्व्यश्चविनात्याज्याःसुपुत्रया ॥ कंदमागत्यमेधावीसुपुत्रांचसमाश्रयेत् ३५ ऊर्णनाभिर्यथातंतौसंच
रन्स्वात्मनःप्रिये ॥ परित्यज्येतरास्तंतूस्तत्रजालेस्थितानपि ॥ एवंसंचारयेत्प्राणान्सुपुत्रायाहिकंदगः ३६ ततोर्क्तोत्पलाभासंहृदयेविततंमहत् ॥ अत्यल्पं
पुंडरीकंतद्वेदातेपुनिगद्यते ३७ तद्विचित्राकंठमायातिततोमूर्द्धानमाव्रजेत् ॥ आधारकंदतोनाडीमाशिरःपूरयेद्वितम् ३८ खड्गेनमनसावायुलोहगात्रेणयोगवित् ॥
धीशाणकपितेनात्रच्छिद्यान्मर्माणिदेहिनाम् ३९ पादस्योपरियन्मर्मच्छिद्यात्तद्रूपनामकम् ॥ मनोधारेणतीक्ष्णेनस्वाधीनपवनासिना ४० इंद्रयज्रमितिप्रोक्तं
मर्मजंघानुगंहियत् ॥ तद्ध्यानबलयुक्तेनमानसेननिरुंतयेत् ४१ ऊर्ध्वेर्मध्येतुयत्प्रोक्तंमर्मप्राणविमोचनम् ॥ चतुरभ्याससंयोगाच्छिद्यादनभिःशंकितः ५४२

जनेहाभिमानानांबंधमपोजकानिमर्माणिच्छिद्यात्सास्त्रदृष्ट्याबाधितानिकुर्यात् कीदृशेनमनोरूपेणखड्गेन प्राणरूपलोहमयंगात्रंशरीरंयस्यसतथातेन पुनःकीदृशेन धीःपरापरब्रह्मविद्यातद्रूपज्ञानतः
कपितेननिर्मलीकृतेनेत्यर्थः ५३९ पादस्योपरिति । पादस्यचरणतलस्योपरियन्मर्ममंगुष्ठगुल्फादिकंतच्छिद्यत्तोरूपपदेनोक्तंतच्छिद्यात् केन मनोधारास्थानीर्यस्यतथाभूतेनवशीकृतवायुरूपस्वप्ने
त्यर्थः दीपिकाकृदनुसरणेनपादस्यत्रज्ञपादस्यपृष्ठस्यस्थूलसूक्ष्मकारणतुरीयात्मकस्योपरितद्वयकंयन्मर्मनुरूपंरूपंनामचेतिद्वयंतच्छिद्यतेनमनःसरेणच्छिद्यादित्यर्थः सचोत्तरग्रंथस्वारस्याद्वयकृतो
नाभिमतइतिबोध्यम् ५४० इंंदेति । जंघानुगंजंघाप्रकृतियन्मर्मतदिदंवज्रपदेनश्रुतोप्रोक्तं अयोगिभिर्दूरतिरुक्तमवसायम्यात् तदपिध्यानरूपबलशालिनामानसखड्गेनच्छिद्यादित्यर्थः ५४१ ऊर्वोरि
ति । तथाऊरुदेशमध्यगमर्मतच्छिद्यत्तोरूपविमोचनपदेनभंगेसतिप्राणोविमुच्यतेदेहादियुक्तःकपितेनेनेतिन्युत्पत्तिकेनोक्तंतदपिच्छिद्यात् केन चतुर्वारंमातर्मध्यानेसाधनंशीथेचयोभ्यास्तद्वता
योगेन अत्रचनाहमवस्थितइत्याकारवाचलक्षणमर्मच्छेदेनेदेहातशंकानकार्यादिद्वारणस्यमारब्धावतत्वादित्यर्थः ५४२

ततो गुदादिवेशगतानि मर्माणि पूर्ववच्छेदयेदित्याह गुदइति । स्पष्टं ५४३ एवं मर्माणि च्छित्त्वानाडींश्छिद्यादितिवक्तुं नाडीसंख्यां स्मारयति एकोत्तरमिति । एकोत्तरशतसंख्याः प्रधाननाड्यस्तासा
मेकस्या एकस्यादासप्ततिद्वा सप्ततिसहस्राणि शाखाभूतानाड्यः प्रश्नोपनिषदीरितास्तासु सर्वा सुमुख्यायां सुपुम्रायां प्राणं प्रवेशयेतराश्छेदयेदिति द्वयोरर्थः ५४४ । ५४५ उक्तयोगस्य फलमाह एवमिति ।
उक्तविधया छिन्नाः सुपुत्रेतरानाड्यो येन स तथा भूतद्वज्जन्मनिज्जन्मांतरे वा परं वैराग्यमधिगम्य मुच्यते इत्यर्थः ५४६ फलितमाह यतइति । यत एवमुक्तविधेः फलमतोलभ्यते तत एतन्नाडीनां छेदनं कुर्यात्
केन योगेन निर्मलं यत्सारं मनस्तद्रूपेण क्षुरेण मनसः सारत्वं तु सात्विकभृतां शाख्यत्वादिति कीदृशेन अनलवर्चसा ज्ञानाग्निदीप्तेनेत्यर्थः ५४७ उक्तयोगशीलिनो मोक्षप्रकारमभिनयति ततइति द्वाभ्यां
तत उक्ताभ्यां सिद्धं च नंतरं विरक्तचित्तं एकांतदेशवासी सर्वसंगपरित्यागी सर्वेषां योगानां मनः प्राणयोनिरोधप्रकाराणां विचारमुनिः शनैः शनैरुक्तसाधनेष्वपि निरपेक्षः सन्नाडीगणरूपाध्यात्मपरिच्छेदं
विहाय मोक्षं व्रजेत् तत्र साधननिरपेक्षत्वे दृष्टांतो हंसः सहिप्रतिबंधाभावे उडुपनव्यापारे वाकरणानपेक्षइति द्वयोरर्थः ५४८ । ५४९ एवंक्रमोक्षे दृष्टांतोऽभिहितोऽथ सद्यो मोक्षे तमाह यथेति । यथादी

गुदेशि श्रेष्ठकंदे च हृदि पत्रे तथैव च ॥ कंठदेशेऽपि मर्माणि च्छिद्याद्योगबलात्सदा ५४३ एकोत्तरशतं मुख्यानाड्य उक्ता मनीषिभिः ॥ द्वासप्ततिसहस्राणि ह्येकैक
स्याः प्रकीर्तिताः ॥ शाखास्तत्र तु मुख्यैका सुपुम्रा ब्रह्मरंभगा ५४४ योगाभ्यासेन नाडीस्ताः सुपुम्रा परिवर्जिताः ॥ छेदयेत् सुपुम्रायां परिसंचार्य मारुतम् ५४५
एवं छिन्नान्यनाडीकः पुमानस्मिन् हि जन्मनि ॥ जन्मांतरे यथा गच्छेद्विरक्तो वैष्णवं पदम् ५४६ यत एव ततो धीरश्छिद्यान्नाडीगणं मदा ॥ योगनिर्मलसारेण क्षुरेणा
नलवर्चसा ५४७ ततो विरक्तचित्तस्तु निःशब्दं देशमास्थितः ॥ निःसंगः सर्वयोगज्ञो निरपेक्षः शनैः शनैः ५४८ पाशं छित्त्वा यथा हंसो निर्विशंकः खमुत्पतेत् ॥ तथा
नाडीगणं छित्त्वा पुमान्मोक्षं समाव्रजेत् ५४९ यथानिर्वाणकाले तु दीपो दग्ध्वा लयं व्रजेत् ॥ तथा सर्वाणि कर्माणि योगी दग्ध्वा लयं व्रजेत् ५५० प्राणायामसुतीक्ष्णेन
मात्राधारेण योगवित् ॥ वैराग्यकरणेनायं तं तूच्छिद्यात् क्षुरेण हि ॥ इत्येवं क्षुरिकाप्रोक्तं योगं चारु समभ्यसेत् ५५१ वैराग्यं करणं नित्यं सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ सर्व
थैव तु संपाद्य वैराग्यं प्रथमं ततः ५५२ भवेत् परमहंसारख्यो यतिः पश्चात्सुधीः पुमान् ॥ यतो विराग एवास्य कालो नान्यः कथंचन ॥ ततो विनात्र वैराग्यं कोपि नायं भ
वेद्यतिः ५५३ यस्मिन् दिने क्षणे वा स्याद्वैराग्यं सुदृढं हितम् ॥ तदैव सर्वकर्माणि सन्त्यसेदविचारयन् ५५४

पश्यते जो विशेषस्योपशमकाले तेजः सामान्यभावेन विलपस्तथा सर्वोपाधिविनिर्मुक्तस्य योगिनो ब्रह्मभाव इत्यर्थः ५५० उक्तमर्थं जातं संक्षिप्याह प्राणायामेति । क्षुरेण मनोरूपेण तंतून्नाडीरूपान्
जालतंतुवद्बन्धकान् छिद्यात् कीदृशेन मनोरूपक्षुरेण प्राणायामतः सूक्ष्मीकृतेन मात्राद्वादशप्रणवादि रूपा आधारालंबनं यस्य स तथा तेन वैराग्यं करणं शाणवद्वर्षणसाधनं यस्य स तथा तेन क्षुरिकार्थं मु
पसंहरति इत्येवमिति ५५१ अथासाधनभूतं संन्यासं सपरिकरं त्रिशङ्कोकैर्निरूपयन्नादौ जावालत्तुर्थं स्वदेष्टोक्तकालमधिकारिणं चाह वैराग्यमिति । वैराग्यमेव करणमसाधारणं कारणं पारमहंसस्यै
ति शेषः नित्यं सर्वास्ववस्थास्विति । ततः सर्वदेहिभिः पारमहंस्यत्वात् प्रथमं वैराग्यं संपाद्य मितियोजना ५५२ भवेदिति । ततो वैराग्यात्पश्चादेव परमहंसोपतिर्भवेत् वैराग्यस्य पारमहंस्यकालोपाधि
तामेवान्वयव्यतिरेकाभ्यां स्फुटयति यतइति दलद्वयेन ५५३ अत्रार्थप्रमाणभृतां पदद्वये विरजेदित्यादि श्रुतिमर्थतः पठति यस्मिन्निति । यदेव वैराग्यं स्यात्तदैव वालो युवा वृद्धो वा संन्यसेत् विरागरहि
तस्तु तथान कुर्यात् फलितमाह ततइति ५५४

आ. पु.

॥ २३ ॥

५५५ विरामेकारणमिति । अस्यवराग्यस्योत्पत्तावेवोक्तं गर्भदुःखानुसंधानादिकं योगांतरंगोपासनानि कर्माणि चेऽप्युक्तानि प्रतिपादयति विरामे इत्यादिना । पूर्वमुक्तं गर्भदुःखानुसंधानादिकं अविमुक्तोपासनमप्यतमं भूमध्ये अविदैवैराजशरीरे च स्थिताया वाराणस्यास्रभावेन चित्तनिरूपजा बालेतापनीये चोक्तं आदिपदेन हृदयग्रहः विज्ञेयं विरामकारणमित्यनुपंगः ५५६ उपासनानां साक्षान्मुक्तिसाधनत्वं तु न बोध्यं विपर्ययघटितत्वेन बंधविरोधिप्रमाभिन्नत्वादित्याह उपासनानामिति । अत्र वस्तुतश्चैवो विपरीतविज्ञानंतद्रूपोपासनानां हेतुः स्वरूपनिर्वाहको भवति यतो नाम रूपद्विजितोपि स्वयंप्रकाशानंदरूप एक एव आत्मानामादिसंबद्धतयोपास्यते इत्यर्थः यथादित्यमंडलान्तःस्थस्य उदितिनाम सुवर्णवट्टं ऊर्ध्वलोके कपालनं क्रिया आदित्यमंडलं स्थानं परोवरीयः पदोक्तं सर्वापेक्षया श्रेष्ठत्वं गुणः एव मन्यत्रापि ५५७ उपासनानामुपशेषांतरमाह क्वचिदिति । क्वचिद्हरविद्यादौ सपरमात्मैव साक्षादुपास्यत्वेनोक्तः क्वचिदादित्यो ब्रह्मेत्यादिशब्दादिपुतस्य परमात्मनो विभूतयः कल्पिते कदेशोपास्यतयोक्ताः कीदृश्यः काश्चित्कारणरूपाः समष्टिरूपा अविदैवस्थिताः यथा हिरण्यगर्भादित्यादयः काश्चित्कार्यरूपा अप्यष्टिमता अध्यात्मस्थिताश्च यथा प्राणवागमदय इत्यर्थः ५५८ क्वचित्प्रणवादि कैर्मन्त्रैः सह तादात्म्यारीयेण तस्योपासनमित्याह क्वचित्प्रणवेति । अभेदेन भेदेन च तादात्म्येनेति यावत् ५५९ मन्त्रार्थयोस्तादात्म्यचित्तने पि दृष्टी

बालोवाप्यथवा तृद्धो विरागरहितः पुमान् ॥ न भवेत्परमो हं सो मनसापि कदाचन ॥ ततो विराग एवास्य काल उक्तो मनीषिभिः ५५५ विरामे कारणं पूर्वमुक्तं नाना विधं मया ॥ अनुक्तं नापि विज्ञेयमविमुक्तानुपासनम् ॥ सर्वश्रुतिषु संप्रोक्तं बहुभेदमनेकधा ५५६ उपासनानां हेतुः स्यादप्यासोत्रविपर्ययः ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिर्नामादिपरिवर्जितः ॥ नामरूपक्रियास्थानगुणैर्यस्मादुपास्यते ५५७ क्वचित्स एव कुत्रापि युपास्यास्तद्विभूतयः ॥ कार्यकारणरूपिण्योप्यधिदैवादिसंस्थिताः ५५८ क्वचित्प्रणवमुल्लेख्यैस्तैर्मन्त्रैर्नानाविधैरपि ॥ अभेदेनापि भेदेन देवेषु उपास्यते ५५९ अथर्वणः शिरस्यत्र शिखायां तापनीययोः ॥ मांडूक्ये स्वात्मबोधे च तद्वन्नारायणीययोः ॥ तथैवा मृतनादादौ मन्त्रप्राधान्यमिष्यते ५६० प्रश्ने च मुंडके तद्बृहदारण्यके तथा ॥ छांदोग्ये कठबल्ल्यादावोका रस्याप्युपासनम् ५६१ रुद्राध्यायेतथेशस्य मंडलब्राह्मणेऽपि च ॥ स्तुत्यादिसहितोपासा सर्वसूपनिषत्स्वपि ५६२ सर्वोपनिषदो ब्रह्मनिर्गुणं स्वात्मरूपतः ॥ प्रतिबोधयितुं नृणां प्रवृत्ता आदरेण हि ५६३

मतिः क्वचिन्मन्त्रस्य प्राधान्यं विशेष्यत्वरूपं क्वचित्त्वर्थस्योतिर्दर्शयस्तत्र मन्त्रप्राधान्येनोपासनं यासूपनिषत्सु विहितं तासां नामानि यठति अथर्वण इति । अथर्वशिरःसंज्ञायामुपनिषदितथा प्राथम्येन देवैर्मानायां शिखायां योगशिखा रूपायां तापनीययोः पूर्वोत्तरयोर्मौडूक्यात्मबोधयोर्नारायणीययोरथर्वगतत्वेन द्विविधयोरमृतनादे आदिपदग्राह्याऽमृतबिद्धादौ च मन्त्रस्य प्रणवस्य नृसिंहमन्त्रादेश्च प्राधान्यं श्रुतेरिति प्रत्यर्थः ५६० प्रणवस्योपसर्जनतया पत्रोपासनविधानं ता उपनिषदो दर्शयति प्रश्न इति । प्रश्नोपनिषदादौ प्रणवार्थस्य प्राधान्येनोपासनं प्रणवस्य तूपसर्जनतयेत्यर्थः । ५६१ कुत्रचित्स्तुतिसहिता परमेश्वरोपासनाविहिता यथा रुद्राध्याये मंडलब्राह्मणे पुरुषसुक्तादौ चेत्याह रुद्राध्याय इति । स्तुत्यादित्यादिपदेन रहस्यनाम्नां मन्त्राणां च ग्रहः न केवलमुक्तोदाहरणेनैवोपासनाविहिताः किंतु सर्वसाक्षात्मागतासूपनिषत्स्वपि तितुरीयपदार्थः ५६२ ननु निर्विशेषवस्तुप्रदर्शनं परासूपनिषत्सुपासनविधानं किमर्थमिति शङ्कते सर्वोपनिषद इति । स्वात्मरूपतः प्रत्यग्रूपेण निर्गुणं ब्रह्म बोधयितुं यतः प्रवृत्तास्ततस्तासूपानविधानमयमुक्तमिति भावः ५६३

स्थूलरुच्यतीत्यायेनमंदानुग्रहायतद्युक्तमितिसमाधत्ते मंदाधिकारिण इति । ताउपनिषदः कथ्योर्मंदानुप्रत्यक्षप्रवणताहोनानधिकारिणोपिस्वेनउपनिषत्स्वरूपेणबोधनीयानालोच्यबुद्धिस्थूलाहं
यतीत्यायसिद्धमुपदेशकोशलमाश्रितादधानाः सत्योनानाविधवर्णनरूपरुपायैरिदंनिर्गुणंनृणामधिकारिणांहितायावेदयंतित्यर्थः ५६४ ननुब्रह्मणोनानाविधवर्णनसंभवतितस्यै
वरसत्वादित्याशंक्यकल्पितोपाधिनिबंधनंतरूपनानाविधवर्णनसंभवतीत्याह सर्वेति । ब्रह्मपतः सर्वरूपसर्वस्याधिष्ठानतयात्मभूतततः सर्वत्रजगतिव्यपस्थितरजते शुक्तीदमंशवत्सद्रूपेणानुगतंभ
वतिततस्तेनकल्पितोपाधिसान्निध्येनतन्निर्दिशेषमपिब्रह्मनामरूपक्रियास्थानगुणोर्विशिष्टतयाप्रतिपादयंत्युपनिषदइत्यर्थः ५६५ तत्रसविशेषप्रतिपादनेद्देधाप्रवृत्तिर्वाधावसानातदनवसानाच्च त
त्रांत्यातदाभवतियदाश्रुतेरित्यमाशयः एतेऽधिकारिणः शुद्धचित्ताः संतः स्वयमेवोपाधिसंबंधमपहायनिर्विशेषमवगमिष्यंतीति यदातुकारुण्यातिशयेनाधिकारिणामनुसंधानं क्लेशनसोदुंशकृतं त
दानिर्विशेषमपितावर्णयंतीत्याह कश्चिदिति । ताउपनिषदः कश्चिदप्रसविशेषरूपएवसंलीनव्यापाराः सत्योनिर्विशेषप्रतिपादनादुपरतिविरामंयांतिकापिपुनः क्वचित्प्रतिआभिमुख्येनबोधयि
तुंनिर्गुणं ब्रह्मशतधावर्णयंतियतोहितकारिका अनुग्रहाकुलाइत्यर्थः ५६६ तासानिर्गुणप्रतिपादनप्रकारः प्रायशोबृहदारण्यकादीनानिर्दिष्टोऽवशिष्टानां तुमदर्शयिष्यतेइत्याह बृहदिति । ताउप

मंदाधिकारिणोहृद्वास्वबोध्यान्बुद्धिमाश्रिताः ॥ नानोपायैरिदं ब्रह्म नृणामावेदयंतिताः ५६४ सर्वरूपंयतो ब्रह्म जगत्त्यस्मिन्व्यवस्थितम् ॥ नामरूपक्रियाद्यै
स्तुततस्ताबोधयंतितत् ५६५ कचिदत्रैवसंलीनव्यापाराः प्रतिपादनात् ॥ प्रयांत्युपरतिकापिप्रतिबोधयितुं पुनः ॥ निर्गुणं ब्रह्म शतधावदंतिहितकारिकाः
५६६ बृहदारण्यकाद्यास्ताव्याख्याताभवतेमया ॥ शेषाश्चव्याकरिष्यामिप्रसंगात्सकलापि ५६७ एवंनानाविधोपायैरुपास्यपरमेश्वरम् ॥ शुद्धचेता
विरक्तोयंपुमानत्रप्रजायते ५६८ अथवाकर्मकांडोक्तं कुर्वाणः कर्मचाखिलम् ॥ निजवर्णाश्रमप्रोक्तं फलाशापरिवर्जितः ॥ विरक्तोत्रपुमानभूयात्कालतो नैवसं
शयः ५६९ ब्रह्मविज्ञानसिद्ध्यर्थमथवाकर्मकुर्वतः ॥ विरक्तिर्जायतेपुंसोभोगेलोकद्वयस्थिते ५७० ईश्वरार्पणबुध्यावाकर्मजातंप्रकुर्वतः ॥ पुंसोविरक्तिसिद्धिः
स्यात्सर्वथैवापिकामिनः ५७१ एवंनानाविधोपायाविरक्तौतेषुकंचन ॥ आस्थायतांविधायाथकुर्यात्संन्यासमात्मवान् ५७२ इतितेकालआख्यातः संन्यासेच
वदामिते ॥ अधिकारिणमत्रोक्तमोक्षशास्त्रेषुसर्वतः ५७३

निषदः व्याकरिष्यामिस्फुटाशयाः करिष्यामि ५६७ उक्तंविचारंप्रकृतसंगमयति एवमिति । एवंविद्ययाश्रुतिसिद्धेर्नानाविधोपासनारूपैरुपायैः परमेश्वरमाराध्यविरागलक्षणांचित्तशुद्धिमाप्रो
तिष्ठमानित्यर्थः ५६८ उपासनाऽशक्तौभगवद्गीतोक्तविधयानिष्कामकर्मानुष्ठानमपिविलंबेनचित्तशुद्धिदेतुरित्याह अथवेति स्पष्टम् ५६९ अथवातमेतंवेदानुवचनेनब्राह्मणाविविदिषंति
यज्ञेनदानेनेत्यादिश्रुत्यासकलानिस्तर्कमणिब्रह्मज्ञानार्थतयाविहितानितदालोच्यब्रह्मविद्यार्थतयायामादेः कर्माणि कुर्वंश्चित्तशुद्धिंलभतेइत्याह ब्रह्मविज्ञानेति । लोकद्वयस्थितेऽहिकेआमुष्मि
केच ५७० अथवापत्करोपिपदश्रासीतिगीतोक्तविधयेश्वरार्पणेनकर्मकुर्वतः मकामस्यापिचित्तशुद्धिर्भवतीत्याह ईश्वरेति । स्पष्टम् ५७१ फलितमाह एवमिति । एवमुक्तविद्ययानाना
प्रकारउपायाविरक्तेः प्रयोजकाः संतितेषांमध्येयंकंचनोपायमास्थायालंब्याथतांविरक्तिसंपाद्यसंन्यसेदित्यर्थः ५७२ तीव्रतरवैराग्यरूपस्यसंन्यासकालस्पर्णनमुपसंहरंस्तदधिकारिणंवक्तुंप्रति
जानीते इतितेहाते । अत्रसंन्यासेपोगोपोधिकारीसर्वेषुमोक्षशास्त्रेषुपूर्वाणस्तत्तदेवदामिति ५७३

तत्र बृहदारण्यके एषणाभ्योऽन्युत्थापाथभिक्षाचर्यं चरंतीति वाक्येनोक्तं मुख्यमधिकारिविशेषणमाह वितेति । वित्तं देवं विद्यात्मकं लौकिकं हि रण्यादिरूपं लोकोदेवपितृमनुष्यसंबन्धित्वेन त्रिविधः सुतः पुत्रः एतेषां त्रयाणां यास्तिसहस्रच्छाः पंचमाध्याये वर्णितास्ताभिर्वर्जितत्वं लक्षणं वैराग्यं मुख्यमधिकारिविशेषणमित्यर्थः ५७४ अथ जावालचतुर्थस्वडवाक्यार्थवर्णयंस्तत्रांक्तविरामाभावे क्रमेणाश्रमचतुष्टयानुष्ठानं दर्शयति तासामिति । तासां वित्तादिमोचरेच्छानां सत्वे तु ब्रह्मचर्यं गृहस्थत्वं वनस्थत्वं च कृत्वा ततो वनस्थत्वादनंतरं पासं कुर्यात् तत्रायं विशेषः अतएव माश्रमचतुष्टयक्रममाश्रयचतुर्थीहंसः परमहंसो न भवेत् किं तु कुटीचकादित्रयाण्यतमे वन्यासं कुर्यादित्यर्थः ५७५ तत्र हेतुतया पारमहंस्यस्योक्तं वैराग्यमात्रं ब्रह्ममाह चतुर्थ इति । यतो लोकोद्वेष्टाद्वेष्टाः स एव न्यासभेदे पुनश्चतुर्थपारमहंस्ये गंतुं योग्यो नांतःस्थकामजट इत्यर्थः ५७६ वैराग्योत्कर्षे सति क्रमनियमो नास्ति किं तु ब्रह्मचर्यायाश्चाश्रमपतमानंतरमपि पारमहंस्यं श्रयेदित्याह ब्रह्मेति । नेष्कर्षं मोक्षं वमाप्ताप्रवृत्तासंयत्स्फुटायस्य स तथा वित्ताद्येषणाविनिर्मुक्तेश्च स्यात्तद्वन्नचर्यानंतरमेव संन्यसेदित्यर्थः अत्र ब्रह्मचर्यस्यावधित्वोपपत्तेन ततः पूर्ववत् संन्यासाधिकार इति सूचितं ५७७ वैराग्योत्कर्षस्य न्यासाधिकारसंपादकतां विज्ञप्यंस्तस्य विधुरादीनामपिन्यासयोग्यताप्रयोजकत्वमाह वर्णाश्रमादीति । वर्णाश्रमाणामादयः कारणानि लिङ्गानि यथा ब्रह्मचर्यस्य गुरुकुलवासिदिगृहस्थस्य दारसंयोगो

वित्तलोकसुतानां स्युरिच्छानृणां हि सर्वदा ॥ यास्ताभिः परिशून्यो यः सोधिकारी प्रकीर्तितः ५७४ तासां सत्वे भवेत्पूर्वं ब्रह्मचारी ततो गृही ॥ ततो वनीततो न्यासहंसोऽतो न चतुर्थकः ५८४ चतुर्थः परमो हंसो लोकोद्वेष्टा गतस्पृहः ॥ यः कश्चित्सत्तु विज्ञेयो मायापाशवशंगतः ५७६ ब्रह्मचर्यादृष्टाद्वापि वनाद्वा प्रव्रजेदयम् ॥ सर्वेषणाविनिर्मुक्तो नैष्कर्म्यप्राप्तसंस्पृहः ५७७ वर्णाश्रमादिसंयुक्तः सर्वोद्वेष्टिगुणैर्युतः ॥ विपरीतोऽथ वा यस्मात्त्रिराशोऽत्राधिकारवान् ५७८ वेदव्रतैर्विहीनो वा सहितस्तैश्च वापुमान् ॥ अधीत्य वेदं वेदो वा वेदान्वा स्नानमागतः ॥ एतदध्ययनाभावादथवा स्नानवर्जितः ५६९ उत्सन्नाग्निर्निमित्तेन केनचिद्वाप्यनाग्रिकः ॥ श्रौतस्मात्तां ग्नित्वेत्तु स्वीकाराभावतश्चतौ ५८० वैराग्यं परमं प्राप्नोत्यथवापि कुटीचकः ॥ बहुदकोऽथवा हंसः परो हंसो भवेदिह ५८१

वनस्थस्य जटाधारणादिकुटीचकादीनां त्रिदंडधारणादितेः संयुक्तः सर्वेदियसंपन्नश्च वा भवतु तद्विपरीतो वर्णाश्रमादिधर्महानिरूपविधुरत्वे वा निदियवैकल्यादिमांश्च वा भवतु स निराशो विगतैषणः स्यात्तर्थात्र पारमहंस्येऽधिकारवान् भवत्येवेत्यर्थः ५७८ संक्षिप्तोक्तं प्रपंचयन् श्रोतानामव्रतीत्यादिपदानामर्थमपि दर्शयति वेदेति । वेदव्रतानि वेदाध्ययनांगभूतानि व्रतानि ब्रह्मचारिधर्मरूपाणि ते युक्तो व्रतीत्युक्तस्तदभावोऽत्र त्वमित्यर्थः । उक्तव्रतैरेकंद्वौ बहून्वा वेदानधीत्ययः स्नानं समावर्त्तनं प्रातःसस्नातकं हृत्युक्तस्तद्विलक्षणो वेदेकदेशमात्रपाठी त्वस्नातक एतेष्वन्यतमोपि संन्यसेदिति तृतीयेनाभिर्बंधः ५७९ उत्सन्नाग्निरिति । केनचिद्धारमरणादिरूपनिमित्तेन संगृहीतोऽप्यग्निर्यस्य विनष्टः स उत्सन्नाग्निरित्युक्तः तादृशनिमित्तेनापरिगृहीताग्निकस्त्वनग्निक इत्युच्यते अथवा तो उत्सन्नाग्न्यनग्निपदवाच्यो श्रोतानां दक्षिणाग्न्यादीनां स्मात्तस्यैवापासनाख्यस्य चाग्नेस्तद्गृह्णोपयोगिनो वित्तस्य वा स्वीकाराभावरूपनिमित्तको बोध्यो तत्र श्रौतस्मात्तां ग्नित्वेत्तु स्वीकाराभावे उत्सन्नाग्नित्वं उत्सन्नः अलब्धमूलकः अग्निर्यस्य सतथेति न्युपसिप्तसंन्यासः आधानसंस्कृताग्निर्हिततत्कर्माप्युक्ताग्नीनां मूलमिति प्रसिद्धं याज्ञिकानां वित्तस्वीकाराभावे त्वनग्नित्वमिति विवेकः ५८० परवैराग्ये कुटीचकादीनामपि पारमहंस्यधिकार इत्याह वैराग्यमिति । स्पष्टम् ५८१

अथपारमहंस्यग्रहणस्येतिकर्तव्यताविशेषवक्तुमुपक्रमते विधानमित्यादिना अधिकारप्रसंगात्तद्व्यतः पूर्वग्रहेण । तत्र वर्णितकालाधिकारके पारमहंस्यग्रहणे यद्विधानमिति कर्तव्यता लघ्वंतद्दामीति ।
आदीनां दीमुखश्राद्धं कर्तव्यतया विहितं तथा चोक्तवृद्धगणे ' अष्टपायानाभिपेके पुष्ट्या पूर्त्तक्रियाकृतौ । वृद्धिश्राद्धं प्रकुर्वीत चाश्रमग्रहणेतथा ' इति । सत्याश्चेति । इह न्यासांगभूतेनां दीमुखवमुत्प
नाम्नाविधेदेवाः पूज्या इति द्वयोरर्थः ५८२ । ५८३ श्राद्धाष्टकमिति । तथा त्रय्यासग्रहणांगेनां दीमुखे अंतर्गतं श्राद्धानामष्टकं भवति तन्नामानि शौनकेनोक्तानि ' देवैर्वैवापकं चैव दिव्यं मानुषमेव च ।
भूतश्राद्धं पितृश्राद्धं मातृगामात्मनस्तथा ' इति । अस्य श्राद्धाष्टकस्यादौ कर्तव्यं विश्वेदेव सर्वे विश्राद्धं न वमं भवतीत्यर्थः मातुरिति । अंतःपुष्ट्येदं दशममपिकेचित् शौनकादयो वदन्ति किं कृत्वा मातुरि
ति ज्ञातावेकवचनं मातृगामातामहानां च श्राद्धयोर्विभेदमभिसंधाय मूलैर्षचमीत्यल्लोपे परे आपस्तंबादयो मातृगामातामहानां चैक्यमभेदं वदन्ति तथा च तन्मते विश्वेदेव पूर्वकं श्राद्धाष्टकमेवेत्यर्थः एवं
सत्पनयोर्मातृगामातामहश्राद्धयोर्भेदेन चानुष्ठानं यथा कुलाचारं व्यवस्थितं व्यवस्थां गतमिति द्वयोरर्थः ५८४ । ५८५ भेदपक्षेऽपि मातृश्राद्धदेवतानां भेददर्शयति भेद इति । क्रमो नामानुपूर्वी मते भेदे
विधानं तत्र वक्ष्यामि परहंसाश्रमग्रहे ॥ संन्यासग्रहणात्पूर्वैर्दिवसे मंगलैर्युतः ५८२ विवाहादौ यथा श्राद्धं कुर्यान्नांदीमुखं तथा ॥ सत्याश्वयसवस्तद्वद्विश्वेदेवा इहेरि
ताः ५८३ श्राद्धाष्टकं भेदेदत्र न वमं वैश्वेदेव कम् ॥ मातृगामातामहानां च विभेदादशमं पुनः ५८४ केचिदाहुः परेत्येक्यं मुनयः प्रवदंत्यपि ॥ अनयोस्तु कुलाचाराद्देवा
भेदो व्यवस्थितौ ५८५ भेदे क्रमोयं विज्ञेयो ह्यनयोः श्राद्धयोः सदा ॥ मातापितामही तद्वत्तृतीया प्रपितामही ५८६ मातुः श्राद्धे वदंत्येके केचिन्मात्रासमन्विते ॥
मातामही तृतीया च प्रकृष्टा सा च ते उभे ६८७ श्राद्धे मातामहोऽप्याहुः पुरुषांस्त्रीन्महाधियः ॥ मातामहो द्वितीयः स्यात्प्रमातामहकस्तथा ५८८ तृतीयश्च तथा वृद्ध
प्रमातामहकः स्मृतः ॥ इति भेदे समुद्दिष्टं त्रिकं श्राद्धद्वयेऽपि हि ५८९ मातृमातामहश्राद्धे यदा द्वैर्धनं विद्यते ॥ तदापित्रिकभेदः स्यात्कुलाचारस्य भेदतः ५९० मा
तापितामही तद्वत्तृतीया प्रपितामही ॥ एवमेके त्रिकं प्राहुरन्ये एव वदन्ति च ५९१ मातामातामहस्तद्वत्प्रमातामहकोऽपरः ॥ कुलाचारो त्रसर्वत्र प्रमाणं कीर्तितो द्विजैः
५९२ मातापितामहीत्यादिमातृश्राद्धे त्रिकं भवेत् ॥ कुलाचारानभिज्ञत्वे बहुलं तद्यतो जने ५९३ ब्रह्माविष्णुर्महेश्वदेव श्राद्धे त्रयं स्मृतम् ॥ देवक्षत्रमनुष्याश्च कृ
षिश्राद्धे मुनीश्वराः ५९४

नेति शेषः मातृश्राद्धस्य देवतामातृपितामही प्रपितामहाः केषां चिन्मते भवन्ति केषां चित्तुमात्रासमन्विते ते उभे तैके मातामही द्वितीया तृतीया तु सामातामही प्रकृष्टा प्रमातामही तृतीया वदन्ति द्वयोरर्थः ५८६
५८७ मातामहश्राद्धेऽपि मातामहादप्यस्यो देवा इत्याह श्राद्ध इति । मातामहमातामहसंबंधिनि भेदपक्षे विशेषप्रदर्शनमुपसंहरति इतीति ५८८ । ५८९ मातृमातामहश्राद्धयोरेक्यपक्षेऽपि मते भेदे
ननामत्रयोच्चारणं व्यवस्थितमित्याह मात्रिति । द्वेभेदः त्रिकस्य मातृश्राद्धदेवता त्रयस्य भेदो वैलक्षण्यं ५९० त्रिकभेदमभिनयति प्राति । मात्रादिप्रपितामहानां त्रिकं केषां चिन्मते केषां चित्तुमात्रा
दिप्रमातामहानामिति तदनुष्ठानं यथा कुलाचारमिति द्वयोरर्थः ५९१ । ५९२ यस्तु स्मृतकुलाचारकस्तेनापि बहूनामनुष्ठानात्प्राप्त्यतिग्रायेन मातृपितामही प्रपितामही रूपं त्रिकमेव मातृश्राद्धे सम
र्च्यमित्याह प्राति । यतस्तत्प्रपितामहानां त्रिकानुष्ठाने जने लोके बहुलं बहुभिरनुष्ठितमिति तुरीयापवादार्थः ५९३ अथोक्तश्राद्धानां क्रमेण संबंधीनि देवता त्रिकाणि शौनकोदितान्यनुष्ठानसौकर्याय प्र
दर्शयति ब्रह्मेति । मथमानुष्ठेये देवश्राद्धे क्रमेण ब्रह्माविष्णुमहेश्वरादेवताः द्वितीयेऽपि श्राद्धे तु देवर्षयो राजर्षयो मनुष्यर्षयश्च देवता इत्यर्थः ५९४

भा. पु.

॥ २५ ॥

वस्विति । तृतीयेदिग्येऽश्राद्धेऽक्रमेण वसवोरुद्रा आदित्याश्च देवताः तृपैमानुषश्राद्धे तु सनकः सनंदनः सनत्कुमारश्चेत्येते त्रयोऽमनुष्यत्वेन स्मृतिप्रसिद्धा देवा इत्यर्थः ५९५ पृथिव्यादीति । पंच
मेभूतश्राद्धे एतन्निर्दिष्टदेवतादेवत्वेनोक्तम् एतत्किं पृथिव्यादिभूतपंचकं प्रथमा देवता चक्षुरादिकरणप्राप्तोद्दितीया देवता स्वेदजादियोनिचतुष्टयं तृतीयेति आदिपदेन जरायुजांडजोद्भिज्जानां ग्रह
णम् ५९६ षष्ठेऽपि तृतीया देवता महामृतामहाः सप्तमे मातृश्राद्धे तु मातृपितामहीमपितामहो देवता बहो संमतत्वादित्याह पितेति ५९७ ततो दशमत्वेनोक्तं मातामहादिवृद्धप्रमातामहानत्रयदे
वता क्रमात्तमहश्राद्धं कार्यतस्य मातृश्राद्धोत्तरकालतायाः सर्वत्रसिद्धत्वादित्याह दशममिति । मातामहसंबन्धित्वेनोदितमुक्तं दशमस्थाने पूर्वनिर्दिष्टं च तृतीया मातृश्राद्धात्परस्तादनंतरमेव स्या
न्नपूर्वमित्यर्थः एतेनान्यपन्नान्दीमुखे मातृश्राद्धस्वपितृश्राद्धात्पूर्वभावित्वेऽपि न्यासात् भूते तत्रपितृश्राद्धोत्तरत्वं स्मृतावुक्तमिति सूचितम् ५९८ पूर्वमष्टमत्वेन निर्दिष्टमात्मश्राद्धं त्वन्तेकत्वेऽप्यंशोनकादि
भिस्तथोक्तेरिति दर्शयन्नस्येतिकर्त्तव्यतामाह सर्वातिश्रुतिः । आत्मनः स्वकीयम् तत्र संन्यासकर्त्ता स्वकीयं नाम प्रथममुच्चार्य ततः पितुस्ततः पितामहस्य नामकोत्तयेदित्यर्थः ५९९ नवमत्वेनोक्तं वैश्व

वसुरुद्रादित्यसंज्ञादिव्यश्राद्धे प्रकीर्तिताः ॥ सनकः सनंदनः सनत्कुमारो मानुषेऽपि च ५९५ पृथिव्यादिमहाभूतपंचकं नयनादिकः ॥ तथैव करणग्रामः स्वेदजादि
चतुष्टयम् ॥ भूतश्राद्धे त्रिकं प्रोक्तमेतदेव तया सदा ५९६ पितापितामहस्तद्वृत्तीयः प्रपितामहः ॥ पितृश्राद्धेऽपि संप्रोक्तमत्रेदं देवतात्रयम् ॥ मातापितामही
त्यादिमातृश्राद्धेऽप्युरेति ५९७ दशमंतुयदाश्राद्धं पृथङ्भातामहोदितम् ॥ मातृश्राद्धात्परस्तात्स्यान्नतु पूर्वकदाचन ५९८ सर्वातिश्रुत्यात्मनः श्राद्धं कुर्यात्तत्र
द्वासमन्वितः ॥ आत्मनो यस्य यन्नाम तन्नाम परिगृह्याहि ॥ अनंतरं पितुः स्वस्य पश्चात्पैतामहं तथा ५९९ वैश्वदेवं पुरस्कृत्वा श्राद्धं देवादि कंक्रमात् ॥ अष्टकं
वक्त्रापि कुर्याच्छ्रद्धासमन्वितः ६०० श्राद्धाष्टकेऽपि षंडाः स्युश्चतुर्विंशतिसंख्यकाः ॥ सप्तविंशतिसंख्याः स्युर्नवकंतुयदाभवेत् ६०१ यावत्यो देवताः श्राद्धे विश्वे
देवविर्जिताः ॥ तावन्तोऽत्र प्रदातव्याः षंडा ब्राह्मणसंघिषौ ६०२ दधिलाजाक्षतास्तद्वत्कुलानि मधूनि च ॥ दूर्वादिमंगलद्रव्यं षंडाति संक्षिपेत्पुमान् ६०३
षंडाति मधुरं भूरि कुर्यान्नादीमुखे सदा ॥ युग्मांश्च भोजयेद्विप्रान्सर्वदेवा प्रमादवान् ६०४ अष्टादशैव विप्रैः स्युर्विंशतिर्वात्र सर्वदा ॥ ततोऽन्यनाधिकानस्युः श्रा
द्धेनां दीमुखे त्रिह ६०५ विभवे सति विप्रेभ्योऽदुकूलवल्यादिकम् ॥ छत्रोपानत्रभृत्यन्यत्स्वशक्त्या परिवेदयेत् ६०६ अतिश्रीमान्यदाकर्त्ता तदाभूमिगृहादि
कम् ॥ सर्वोपकरणैर्युक्तं दद्याद्दारिद्र्यनाशनम् ६०७

देवश्राद्धं तु प्रथमं कृत्वा विंशतान्यष्टौ नववाश्राद्धानि कुर्यादित्याह वैश्वेवमिति ६०० तत्र वैश्वदेवश्राद्धं न्यतिरिक्तेष्वेव प्रत्येकं षंडं प्रदानं स्पष्टं विहितत्वादर्थसिद्धां षंडसंख्यामाह श्राद्धाष्टकमिति
६०१ तत्र देवभूतं वैश्वदेवश्राद्धं स्युर्षंडादित्यमाह यावत्पश्यति । पतो वैश्वदेवमिन्नानामेव श्राद्धदेवानां षंडदानां ह्यवमतउक्ता षंडसंख्या युज्यत एवेति भावः ६०२ इषीति । दध्यादिकं दूर्वा
तमादिपद्मरात्र्यं कुंकुमादिकं च षंडांते षंडमभ्येनिसिपेदिति तत्र कुलानि बरीफलानि ६०३ षंडाति मधुरमिति । तथा नानादीमुखे षंडमभ्ये मधुरं मधुशर्करादिभूरि पुरं सपेदित्यर्थः तथा
प्रत्येकं युग्मं ब्राह्मणविद्यानां ब्रह्मपुत्राश्चेत्पुस्तपुः अष्टादश ब्रह्मपुत्रां विंशतिर्ब्राह्मणानि मंत्रयित्वा दद्यात् युग्मानित्यादिना ६०४ । ६०५ शक्तोऽस्य तु कूलादिकमपि श्राद्धोपदिष्टेभ्यो दद्यादित्याह
विभवइति । परिवेदयेदित्यात् ६०६ अतिसंपन्नो भूमिप्रभृत्यपि देवमित्याह अतिश्रीमानिति दारिद्र्यनाशनं पात्रस्पदारिद्र्यहरम् ६०७

श्राद्धान्तेउच्छिष्टव्यतिरिक्ताग्नेनदीनानाथादयोपितर्पणीयाहत्याह ब्राह्मणेध्विति । स्पष्टद्वयं ६०८ । ६०९ एतच्चेदेवादीनानां दीमुखस्वस्वगृहसुत्रानुसारेणपितृश्राद्धवत्कर्त्तव्यमित्याह स्वगृहेति ।
 आविचारयन्देवादीनांपितृभ्योविशेषमपश्यन्नित्यर्थः ६१० एतस्मिन्निति । एतन्नांदीमुखशालिनिदिनेएतदुक्तदानादिकंकृतवानिर्हृतिप्रसादं प्राप्तः सन्भुंजीतेतितृतीयेनान्वयः दाराद्यै स्वजनैः सहसं
 भाष्यपुत्रादिभ्योदापंविभजयद्रव्यदत्त्वापि किंचित्द्रव्यं होमोपयोगिनथाकौपीनादिकंसंस्थाप्येतिद्वयोरर्थः ६११ । ६१२ पुण्याहमिति । यद्व्यग्रताचेतसोनिवृत्तिसक्ततानस्यात्तदापुण्याहवाचन
 पूर्वकंभुंजीत तादृशेय्येत्तुसतिभुजिभोजनं वर्जयेदित्यर्थः ६१३ यदाभोजनेरुच्यभावास्तदापिश्राद्धशेषस्याघ्राणंयग्रहंकृतवोपवसेत् भोजनपक्षेनुद्वितीयदिवसइत्याह आघ्राणेनेति ६१४ द्वितीय
 दिवसापवासापक्षएवमुख्यइत्याह पिंडदानमिति । तस्मिन्पूर्वं ६१५ मुख्यपक्षेप्रथमदिनकृत्यमुक्तं उपवासेति । वक्षोपस्थगतलोमानिशिखांचविहायसर्वाणि केशलोमानिमुंडयेदिति ६१६ स्नात

ब्राह्मणेपुतृभुक्तेपुपिंडदानादनंतरम् ॥ दक्षिणासुचदत्तासुत्यक्तोच्छिष्टंततोधनी ६०८ यथाशक्तिप्रकुर्वीतह्यन्नदानमनेकथा ॥ अन्यान्यपिचदानानिकुर्यात्स
 विभवेमिति ६०९ स्वगृहोक्तप्रकारेणश्राद्धंकुर्याद्विचक्षणः ॥ नांदीमुखंहिदेवादेःपितृवच्चाविचारयन् १० एतस्मिन्दिवसेह्येतत्कृतवानिर्हृतिमागतः ॥ स्वजनैः
 सहसंभाष्यदारादिसहितैर्गपि ११ दायंदत्वाचपुत्राणांहोमार्थंकिंचिदेवाहि ॥ संस्थाप्यद्रव्यमात्मीयंकौपीनाच्छादनानिच १२ पुण्याहंवाचयित्वाथभुंजीतस्वज
 नैःसह ॥ अभावेव्यग्रतायास्तुवैयर्थ्येवर्जयेदुजिम् १३ आघ्राणेनप्रकुर्वीतसुपवासंविचक्षणः ॥ तस्मिन्नेवदिनेनोचेद्वितीयेदिवसेसुधीः १४ पिंडदानंदिनेतस्मि
 न्नपवासःपरेहानि ॥ मुख्यभेतज्जघन्यंस्योदेकस्मिन्दिवसेद्वयम् ६१५ उपवासदिनेप्राप्तैकक्षोपस्थशिखात्रयम् ॥ वर्जयित्वातुवपनंकुर्वीतमतिमात्रम् ६१६
 स्नातःशुचिस्ततोभूत्वापरिधायान्यदंबरम् ॥ यावत्संन्यासयोग्यंस्याद्धोमद्रव्यविवर्जितम् ६१७ शालग्रामादिकंतद्रद्रसनंकंवलद्विच ॥ ब्रह्मनिष्ठायगुर्वेवहु
 शोपिपरीक्ष्यच ६१८ संवत्सरादिकंकालं गुरुंसर्वगुणैर्युतम् ॥ अंगीकृतेथतेनायमर्पयेदप्यपेक्षितम् ६१९ आत्मनश्चविधायैवपृथक्क्षीतादिवारणम् ॥ प्रक्षालि
 तंवतोदंडमव्रणंसौम्यदर्शनम् ६२० वैणवंसंस्कृतंतद्रत्स्वात्मनासंभितंतथा ॥ कौपीनादियुतंधीमान्स्थापयेदाग्निं सन्निधौ ६२१ रात्रौजागरणेहोमेदेशःशस्ता
 इमेसदा ॥ महानद्यास्तटंतद्रदेवतायतनंपुनः ॥ अरण्यंवापिगोष्ठंवागृहंवाजनवर्जितम् ६२२ ब्रह्मेद्रसोमसूर्यात्मचतुर्व्यूहस्वरूपिणम् ॥ अंतरंपरमतद्विज्ञा
 नंचविशेषणम् ॥ आत्मनोनिर्विशेषंचचतुर्व्यूहःप्रकीर्तितः ६२३

इति । ततःस्नानोत्तरं वस्त्रांतरं परिधाय होमार्थं स्थापितद्रव्यभिन्नं स्वकीयपरिग्रहमध्ये यावत्संन्यासयोग्यं संन्यासिनामप्यनिषिद्धपरिग्रहं यथा शालग्रामादि आदिपेदनगुस्तकादिग्रहः कंवलदीत्यादि
 नामृगाजिनादिग्रहः तत्सर्वं स्थापेक्षितमपितेन गुरुणाग्रहणांगीकारेकृते सति तस्मै ब्रह्मनिष्ठाय गुरुवेऽर्पयेत् तंच गुरुसंवत्सरादिकालेन सर्वगुणैर्युतं परीक्ष्यैव वृणुयादिति शेषः इति व्रथाणां संबन्धः ६१७ ।
 ६१८ । ६१९ आत्मनश्चेति । तथा आत्मनः स्वस्योपयोगिं शीतवारणं कंधादिरूपं पृथक् गुरुसमर्प्य द्रव्याद्भिन्नं विधाय अग्रणत्वादिशालिने दंडं कौपीनादिकंचाग्निं कुंडसमीपे स्थपयेदिति तत्र दंडस्य च
 चत्वा मनासंभितत्वं संन्यासितुमिच्छताः शरीरपरिमाणत्वं ६२० ६२१ अत्र दिने रात्रौ कर्त्तव्यस्य जागरणस्याप्योगिनो देशान्दर्शयति रात्राविति । गोष्ठं गोशाला स्फुटमप्यत ६२२ उक्तदेशे गत्वा वा
 यायनाद्युद्धारितं कर्त्तव्यमाह ब्रह्मेष्टादिना । ब्रह्माचरं द्रष्टव्यं सोमश्च सूर्य आत्मसंबन्धी चतुर्व्यूहश्च एतैरभीष्टरूपैः स्वरूपिणं स्वरूपवंतं परमेश्वरं स्मरेदिति तत्रात्मचतुर्व्यूहमाभिनयति अंतरं परमं-

विज्ञानमित्येतानि त्रीण्यात्मनो विशेषणानि तथानि विशेषेण विशेषणरहितमात्मस्वरूपं गृहीत्वा आत्मचतुर्व्यूहः प्रकीर्तितः तथाच आत्मा अन्तरात्मा परमात्मा विज्ञानात्मा इत्याकारनाफलिना तत्रात्मपदे न सर्वविद्यानमुच्यते पदांतरेस्तस्य सतीतत्त्वमद्रयत्वं चिद्धनत्वं चक्रमेणोक्तमिति विवेकः ६२३ मंत्रैरेव स्मरन्त्यमिति नियमादुक्तात्मस्मरणोपयोगिनो मंत्रानभिनयति ब्रह्मादीति । आदिपदेन इन्द्रसो मसूर्याणामात्मचतुर्व्यूहस्य च ग्रहः आदौ प्रणवमुच्चार्य ततो ब्रह्माद्यन्यतमं नामोच्चार्य तिनमश्ति नृपादेवमष्टोमं त्राभवेति तान्मनसे वज्रपेदित्यर्थः ' धिया यदक्षरश्रेणि वर्णस्वरविभूषिताम् । उच्चरदर्थं संस्मृत्या स उक्तो मानसो जपः ' इति मानसजपलक्षणं न्यासोक्तं २४ ब्रह्मांजलिमिति । स्वासने उपविश्य ञ्जलिं ब्रह्माचमं त्रात्मनसा जपेदिति पूर्वेण संव्ययः ततो मुष्टिपरिमितसक्तं प्राश्य भुक्ता भिवारमाचम्य चनाभो निधाय हस्तं मंत्रां प्रवेदित्यर्थः ६२५ तान्मंत्रानाह आत्मन इति । आत्मांतरात्मा प्रजापतिपदानि च प्रत्येकं प्रणवादीनि स्वाहापदानि च संति नाभिर्मंत्रणोपयोगि मंत्रत्रयात्मकानि भवेतीत्यर्थः ६२६ पय इति । ततः पयः प्रसृतित्रयं प्रत्येकं त्रिवारं भक्षणार्थं पूर्वोक्तसक्तुभक्षणे अत्यत्रयस्य पयोदधिसर्पारूपस्य च भक्षणे प्रणवरूप एव मंत्रउच्चार्य इत्यर्थः यद्यपि कल्पकारास्त्रिवृदित्यादिकं मंत्रपठंति तथापि तत्र त्रिवृदादिपदानां प्रणवपरत्वात् प्रणवस्यार्थविचयात् स्मरणं भवत्येवेति भावः ६२७ तत आचम्य प्राङ्मुखेन द्विजेन प्रणवो गायत्री च यथाशक्ति जप्ये इत्याह आचम्येति । अत्रोपवासं कल्पस्य कर्त्तव्यं

ब्रह्मादिनामकान्मंत्रानष्टौ तान्प्रणवादिकान् ॥ नमो तांश्च चतुर्थ्या च संयुतान्मनसा जपेत् ६२४ ब्रह्मांजलिं च संविश्य स्वासने विजितेन्द्रियः ॥ सक्तुमुष्टिततः प्राश्य त्रिराचम्य च मंत्रयेत् ६२५ आत्मने च तथैवायं प्रवेदं तं रात्मने ॥ प्रजापतय इत्येतत्तृतीयं मंत्रमीरयेत् ॥ स्वाहातं प्रणवादिस्यान्नयं नाभेस्तु मंत्रणे ६२६ पयो दधितथा सर्पिंश्चिवारं प्राशयेत्क्रमात् ॥ सक्तूनां च त्रयस्यास्य प्राशने प्रणवेरणम् ६२७ आचम्य च जपेत्पश्चात्संविश्य प्राङ्मुखः शुचिः ॥ प्रणवं महगायत्र्या यथाशक्ति द्विजोत्तमः ६२८ ओंकारं सर्ववेदादि वेदादीनथवा खिलान् ॥ उच्चार्य प्रविशेद्धीमान्सावित्रीं विधिना मुना ६२९ भूर्भुवःस्वरिति प्रोच्य व्याहृतीं स्तिस्र आत्मवान् ॥ सावित्रीं प्रविशामीति द्विर्मंत्राः षट्समीरिताः ६३० त्रिपदामत्रगायत्रीं पच्छो मंत्रद्वये पठेत् ॥ अर्धतः पादतस्तद्वत्समग्रां च क्रमात्सुधीः ६३१ आदित्यास्तमयात्पूर्वं स्वगृह्योक्तप्रकारतः ॥ श्रौतं स्मार्तं तथैवाग्निं लौकिकं वापि निक्षिपेत् ॥ कुंडे वा स्थंडिले वापि सावधानमनाः पुमान् ६३२

नामाहुरिति बोध्यं ६२८ ओंकारमिति । ततः सर्ववेदादिस्त्रेन प्रसिद्धं प्रणवमुच्चार्य तथवा खिलान् वेदादीन् त्रय्या आदिमान्मंत्रानपथा इत्येवेति यजुरादिः अग्निमीळ इति क्रमादिः अग्रआयाहीतिसामादिः तानुच्चार्य अमुनावश्यमाणविधिना सावित्रीं प्रवेष्टुमंत्रं पठेदित्यर्थः ६२९ अमुनेत्युक्तमेवाभिनयति भूरिति द्वाभ्यां । भूरादि व्याहृत्यभिधानपूर्वकं सावित्रीकर्मकं प्रवेशकरोमीत्यर्थं कंवाक्यं द्विवारं द्रष्टव्यं वेदितिशेषः तस्य च द्विरावृत्तं मंत्रस्य व्याहृतिप्रयोगे सति षण्मंत्रा भवेतीत्यर्थः ६३० तेषु षट्सु मंत्रेषु गायत्रीपादानामुच्चारणक्रममाह त्रिपदामिति । अत्र उक्तमंत्राणामाद्यमंत्रत्रयो त्रिपदां गायत्रीं पच्छः पादशस्तस्या एकैकं पादमिति यावत्पठेत् चतुर्थे अर्धतः आद्यपादद्वयं पठेत् पंचमेपादतः तृतीयपादं पठेत् पठेतु समग्रमेव तां पठेत् एतं गायत्रीपाठक्रममनुसृत्य पूर्वोक्तमंत्रपाठ इत्यर्थः ६३१ ततो ब्रह्मा न्वाधानाख्यं कर्म कर्त्तव्यतयाह आदित्येति त्रिभिः । ततः सूर्यास्तमयात्पूर्वं श्रौतं त्रेताख्यं स्मार्तं मोषासनाख्यं लौकिकं च विप्रस्थानानीतं वाग्निं कुंडे स्थंडिले वा करिष्यमाणो मार्यं निदध्यात् तत्र चाग्नौ स्वगृह्यसूत्रानुसारेण सार्यकालिकमग्निहोत्राख्यं होमं कृत्वा यथाधाराज्यभागपर्यंतं मंजरातं विधाय तत आत्वा हेति मंत्रेणाज्याहुतिं दद्यादनेनैव मंत्रेण पूजाहुतिरपि संपूर्णानि पञ्चाना भवति इत्येतत्कर्म ब्रह्मा न्वाधानसंज्ञमिव रितं प्रोक्तं स्मृतिविहितं त्रयाणामर्थः ६३२

६३३ । ६३४ ततःसायंसंध्यामुपास्याग्रेरुत्तरदेशेदर्भानास्तीर्योपविष्टो गायत्रीप्रतिपाद्यं ब्रह्मस्मरेत्तस्यांरात्रौजागरणं च कुर्यादित्याह सायमिति ६३५ तस्यामेवरात्राविष्टिरापिकाप्योतिदशपञ्चमपु
सारणेष्टिव्यवस्थामाह अग्निहोत्रमिति । सपदिश्रुतिचोदितैःश्रोतेरग्निभिरग्निहोत्रोत्तरात्तदानीजैरेवतेरग्निभिराग्नेयमग्निदेवताकांक्षेभ्योऽन्यारूप्यामिष्टिकृत्वात्रेधातवोराजाभिराजस्वराङ्गविशिष्टदेवता
कांक्षेधातवोसंज्ञामिष्टिकुर्यात् सपदिओपासनीओपासनाख्यस्मार्ताग्निमान्तदामाज्ञापत्याख्यामेवोद्विजेनस्मर्तैनाग्निनाकुर्यात् यस्तुविधुरःपूर्वाश्रमसमाप्यागृहीतोत्तराश्रमलक्षणःसोपितामा
ज्ञापत्यामेव कुर्यात् केन विधुराग्निनाविधुरसंबधिनापृष्टोदिवीत्यादिमंत्रोत्पादितेनाग्निनेतिद्वयोरर्थः ६३६ । ६३७ ब्रह्मचारिवानप्रस्थादिभित्तुपविश्रस्थानाहृतलक्षणलौकिकाप्रवेवप्राजापत्येष्टि
रूपकर्मकार्यमित्याह ब्रह्मेति ६३८ केचिन्नुश्रौताग्निमतमपिप्राजापत्येष्टिःकर्तव्याइतिवदन्ति परेतुतथानवदन्ति किन्तुक्तान्यवस्थामेवांगीकुर्वन्तीत्याह आहितेति । आहितप्रपःश्रोताग्निमतःअनाहि

यथाशास्त्रततःसायंसंध्यामुपास्याग्रेरुत्तरदेशेदर्भानास्तीर्योपविष्टो गायत्रीप्रतिपाद्यं ब्रह्मस्मरेत्तस्यांरात्रौजागरणं च कुर्यादित्याह सायमिति ६३५ तस्यामेवरात्राविष्टिरापिकाप्योतिदशपञ्चमपु
पूर्णपूर्याहुतिरिति रितम् ६३४ सायंसंध्यामुपास्याथवन्दे रुत्तरतस्ततः ॥ आस्तीर्यदर्भानासीनः कुर्याज्जागरणं ततः ॥ तस्यांरात्रौजपनब्रह्मगायत्र्याख्यं सनात
नम् ६३५ अग्निहोत्राग्निजैरेववन्दिभिःश्रुतिचोदितैः ॥ आग्नेयोपविधायैव कुर्यात्रेधातवोततः ६३६ इष्टिमौपासनीतद्वत्प्राजापत्यांसमाचरेत् ॥ निजाग्नि
नापिविधुरस्तामेवविधुराग्निना ६३७ ब्रह्मचर्यादयःसर्वे लौकिकेजातवेदसि ॥ स्थानात्पवित्रादानीतेकर्मकुर्युरिदं सदा ६३८ आहितानाहितानाग्निनामनग्निनांच
केचन ॥ प्राजापत्याभिधामिष्टिमिच्छंतिनपरेतथा ६३९ इष्टिकृत्वाथवाऽकृत्वासाग्निराग्निकः ॥ वक्ष्यमाणामिदं कर्म कुर्यात्सर्वद्विजोत्तमः ६४० ब्राह्मेमुह
तैउत्थायस्नात्वाविप्रोयथाविधि ॥ जलतोमंत्रतोवापिभस्मनावास्वशक्तिः ६४१ अग्नौततश्चरुंविद्वानश्रपयेत्स्वात्मनःसदा ॥ प्रागुदग्वाथतंपक्चरुमुद्रासये
ततः ६४२ अभिघार्यजपेत्पश्चाद्वाहतित्रयमात्मवान् ॥ तथापुरुषसूक्तं चमंत्रानेतांश्चधर्मवित् ६४३ इंद्रायप्रवदेत्स्वाहाथप्रजापतयेपिच ॥ स्वाहाविश्वेभ्यए
तेभ्योदेवेभ्योब्रह्मणेपिच ६४४ स्वाहातंद्वयमप्येतदुच्चरेत्पूर्ववद्विजः ॥ चत्वारःकथितामंत्राएतइन्द्रादिदेवताः ६४५ इदं सर्वजपित्वाथपुण्याहंवाचयेत्पुनः ॥ सु
च्याज्यं परिगृह्याथ जुहुयाद्विमुखाहुतिम् ॥ स्वाहातमग्रयेमंत्रमुच्चार्येदंसमाहितः ६४६

तत्रप्रःस्मार्ताग्रयः अनग्रयःअग्निहोत्राविधुरादयः तेषामिति ६३९ इष्टिनिर्णयमग्रेकारिण्यामिष्टियभिसंधायतद्वतिरिक्तं संन्यासांगतयावश्यकर्तव्यं तृतीयदिवसकृत्यमाह इष्टिमित्यादिना । तिष्ठति
ष्टिविचारस्तथापि सर्वैरिदं वक्ष्यमाणं तु कर्तव्यमेवेत्यर्थः ६४० ब्राह्मेइति । ब्राह्मेमुहंतुदर्भानाहुत्थायजलेन शन्र आपःयादिमंत्रैर्मस्मनावापथाशक्तिस्नात्वा आत्मीयेग्रां चरुपाकं कुर्यात् तंचपकमग्रेः
प्रागुदग्वादिश्रुद्धासयेत्ततोऽग्रेरवतार्यनिदध्यादितिद्वयोरर्थः चरुनाम अनास्नावितां तरुणपकजोदनः ६४१ । ६४२ अभिघार्येति । तंचरुमभिघार्यसारितघृतं कृत्वावाहतीः पुरुषसूक्तं स ह्यशरीर्येत्या
दिपोहशर्चवक्ष्यमाणमंत्रांश्चपत्रेदिन्यर्थः ६४३ तन्मंत्रानाह इंद्रायेति । इंद्रायस्वाहाप्रजापतयेस्वाहाविश्वेभ्योदेवेभ्यःस्वाहाब्रह्मणेस्वाहाइत्याकाराईन्द्रादिपकाशकामंत्राजप्याइतिद्वयोरर्थः ६४४
६४५ इदमिति । ततःपूर्वदिवसेकारितमपिपुण्याहवाचनं पुनःकृत्वा सुचिहोमपात्रविशेषं संस्कृतं घृतं निधाय प्राग्वेत्वाहेति मंत्रेणाग्निमुखसंज्ञामाहुतिं जुहुयादित्यर्थः ४४६

प्रधानाहुतीर्दशयति प्राणेति । भोजनादोक्रियमाणेप्राणाग्निहोत्राख्येकर्मणि विनियुक्तैः प्राणादिनामपठितैः स्याद्वातैः पंचभिर्मंत्रैस्तथास्वशाखापठितपुरुषसक्तेन प्रत्युच्चैर्जुह्यादिव्यर्थः तत्रक्रमेणो
तत्पञ्चव्याधितुसमिदाज्यचरुलक्षणानीत्यर्थः ६४७ अग्नयेति । ततःस्विष्टकृत्तेऽग्नयेतिमंत्रेणस्वाहोतंन जुहुयात्पुरुषसक्तंजपेक्षेत्यर्थः ६४८ ततोविरजाहोमंसागं कुर्यादित्याह उपरिष्टादिति ।
उपरिष्टादुक्तहोमानंतरंपुनश्चरुविधायविरजाहोमाख्येनकर्मणासंयुतंसंवद्धंतं त्रमंगजातरूपामितिकर्त्तव्यतापूर्णहृतिपर्यंतंप्रविधायहुतशेषं प्राशयेत् स्वासीयतंप्रत्याचार्यइतिशेषः अत्रमांगाविरजा
होमे एषवक्ष्यमाणः क्रमोपिज्ञेयः कीदृशः शान्तेनाविरजाहोमविधायकागमेनवेदितः प्रकाशितइत्यर्थः ' तंत्रेकृद्वक्तव्येस्यात्कारणेचपरिच्छेदे । इतिकर्त्तव्यतायांच ' इतिविश्वः ६४९ तंक्रममाभिन
यति आज्येनेतिद्विधाभ्या । आज्यविशिष्टेनचरुणाविरजाहोमंकृत्वातच्छेषं संप्रियुक्तचरुसंप्रसादयभक्षयित्वाचम्यचम्रांस्वाहेतिमंत्रेणपूर्णहृतिं कुर्यादितिद्वितीयार्थः ६५० । ६५१ परिशिष्टमिष्टोविचा
रंप्रवर्त्तयेत्तत्रमतभेददर्शयति इष्टिरितित्रिभिः । सर्वासर्वप्रकारापिइष्टिः साग्रेः श्रोताग्रिमतएवकार्यानेतरस्येतिरूपांचिन्मतं अन्येतुप्रजापत्याख्येष्टिपर्युदासेनप्रथममतमंगीकुर्वति यतश्चोपासनाख्य

प्राणाहुतिसमुद्दिष्टैर्जुहुयान्मंत्रपंचकैः ॥ पौरुषेणापिपूक्तेनस्वशाखापठितेनहि ॥ समिदाज्यचरुंस्तद्वजुहुयात्क्रमतोद्विजः ६४७ अग्नयेजुहुयादाज्याहुत्यास्वि
ष्टकृतेततः ॥ जपेच्चपौरुषं सूक्तंस्वशाखोक्तप्रकारतः ६४८ उपरिष्टात्ततस्तंत्रं विरजाहोमसंयुतम् ॥ पूर्णाहुत्याचसंयुक्तंप्रविधायचरुंततः ॥ प्राशयेत्क्रमेणोत्र
ज्ञातव्यः शास्त्रवेदितः ६४९ आज्येनचरुणासार्द्धं विरजाहोमईरितः ॥ विरजाहोमतः पश्चाच्चरुंसंप्राश्यसर्पिषा ६५० आचम्यजुहुयात्पश्चात्पूर्णहृतिमंतद्वितः
ओंस्वाहेतिचमंत्रेणब्राह्मणोनियतः शुचिः ६५१ इष्टिः सर्वापिसाग्रेः स्यान्निग्रेनवकाचन ॥ इतिकेचिद्वदंत्यन्येप्राजापत्याविवर्जितम् ॥ औपासनाग्निसंयोगात्प्रा
जापत्येष्टिरिष्यते ६५२ वचनादेवसर्वेषांचतुर्थश्रमसंग्रहे ॥ प्राजापत्येष्टिरुदितानिषादस्थपतीष्टिवत् ॥ ततः साग्रेर्निरग्रेः स्यादिष्टिरेपेतिकेचन ६५३ एवमेते
त्रयः पक्षाः श्रोतेस्मार्तेचलौकिके ॥ वन्हाविष्टौमयोक्तास्तेविप्राणांमतभेदतः ६५४ त्रैधातवीतिथाग्रेयीइष्टिरुक्ताग्निहोत्रिणः ॥ भवेत्सापरहंसानांनान्यत्रेतिचके
चन ६५५ परहंसाश्रमादन्यन्यासंचेदग्निहोत्रिणः ॥ कुर्युस्तत्रप्रकुर्वीरप्राजापत्येष्टिमादरात् ६५६

स्मार्त्ताग्निसंयोगमात्रेणाविन्यासांगप्राजापत्येष्ट्यधिकारस्तैरिष्यतेइत्यर्थः ६५२ तृतीयमतमाह वचनादेवेति । यथानिषादस्थपतिंवाजयेदितिवाक्येनश्रोतकर्मधारयसमासंरक्षणायसंकरजातो
यस्यापिनिषादमुख्यस्येष्ट्यधिकारः कल्प्येततथाब्राह्मीमिष्टिनिर्वपेदित्यादिश्रुत्या प्राजापत्यांनिरूप्येष्टिसर्ववेदसदक्षिणां आत्मन्यग्रींस्मारोप्यब्राह्मणः प्रयजेद्ब्रह्मादितिस्मृत्याचइष्टिसंन्यासयोः समा
नकर्त्तव्यनिर्देशनानग्रीनामपिप्राजापत्येष्ट्यधिकारः कल्प्यतेइत्यर्थः ६५३ उक्तमतत्रयशालिनामाशयानाहएवमिति श्रोताग्रावेवप्राजापत्येष्टिर्भवतीत्याशयेनाद्यपक्षस्यप्रवृत्तिः स्मार्तिप्रावपिता
भवतीत्याशयेनद्वितीयपक्षलोकीर्कपितास्यादित्याशयेनतृतीयस्येत्यर्थः ६५४ जावालादिवाक्यानुसारिंवेनाभ्याहंतंपक्षमाह त्रैधातवीतित्रिभिः । त्रैधातवीसंज्ञाअग्रेयीवैश्वानरीसंज्ञाचेष्टिरि
होत्रिणः श्रोताग्रिमतएवपरमहंसानाधर्मभूतचतुर्थसंन्यासेरिष्यमाणेएवचकसेवभावन्नान्यप्रकुटीचकादिसंन्यासेइतिकेचनद्विजातमाश्राहुरितितृतीयेनाभितसंबंधः ६५५ कुटीचकादित्यासग्रहणां
गतयानुश्रोताग्निमद्विरापप्राजापत्येवकार्येतिवदंतीत्याह परहंसाश्रमादिति । स्पष्टम् ६५३.

एवमिति । विषयतः न्यासविशेषरूपमग्निहोत्ररूपंच विषयमपेक्ष्य हि निश्चितान्यवस्थां केचन द्विजोत्तमाः प्राहुः तेषां द्विजोत्तमत्वे हेतुगर्भविशेषणद्वयं पौराणिका इत्यादि पुराणानां प्राचीनानां श्रुत्या
 पिवाक्यानां चितारः । तेषां तर्ककुशलतामाह आहिताग्नेरिति । आहिताग्निभिन्नस्वेष्टयधिकारो नास्तीति निर्दिष्टव्यर्थः अप्रभावः अग्निताभ्यानीष्टादीनि कर्माग्न्यग्निमंतमग्निकारिजं प्राप्य न
 निरग्रेयधिकारं कल्पयति नहि निपादस्थपतेरिव निरग्रेयधिकारं विमाकस्याश्चिच्छूरेनुपपन्निरिति ६५७ निगमयति प्रेधातवीति । अग्निहोत्रिणः पारमहंस्यग्रहणकाले आग्नेर्वाग्नेयात्तपोरनुष्ठा
 नं नृजाबालवाक्यान्निश्चितमेव प्राजापत्यापास्तुश्रोताग्निमतापि कर्त्तव्यत्वं स्मार्ताग्निमतेव कर्त्तव्यत्वं लौकिकाग्रावपि कर्त्तव्यत्वमित्येवमाकारो विवादानां पक्षपरिग्रहो द्विजानां श्रुत्यादि विशदं वर्तते
 सच यथासंभवं विकल्पेन समायेय इति भावः ६५८ यथेष्टिन्यतिरिक्तं ब्राह्मणं हूँसं चोत्थायेत्यादिना पूर्ववर्णितं तत्सर्वेषां संन्यासग्रहणादावनुष्ठानेन कस्यापि न विवाद इत्याह मुखेति । मुखो ह्यतिमु
 खं अग्रेयस्वाहोतिमं प्रेणया हूतिस्तत्प्रभृति पूर्णा हूतिपर्यंतं च यत्कर्मोक्तं तत्सर्वसाधारण्येन विवाद इत्यर्थः ६५९ प्रकृतमनुसरति अत्राविति । श्रोताद्यन्यतमेऽप्रावृत्तं कर्म विधाय तत उत्तरं उत्तरनाराय
 णीपपाठेनानुष्ठेयं सेचनं जलाशयं परिअभिलक्ष्य गृहान्निर्गमनम् सप्तत्वपाठे उत्तरकालिकं परिसेचनं सर्वतोऽनुग्रहरूपा मृतवृष्टिं कुर्यादित्यर्थः तत उत्तरनारायणेन गृहान्निर्गच्छेत्तत्स्तेभ्य आशिषं दद्यात्

एवं विषयतः प्राहुर्व्यवस्थां हि द्विजोत्तमाः ॥ पौराणिका आहिताग्नेरन्यत्रेष्टिनिवारकाः ६५७ त्रैधातवीतयाग्नेयी सर्वथैवाग्निहोत्रिणः ॥ प्राजापत्याकृतवादो
 वर्तते तत्र द्विजन्मनाम् ६५८ मुखो ह्यतिमुखं चैतत्पूर्णा हूत्यंतमी गतम् ॥ अविवादं परेहं से सर्वेषां च द्विजन्मनाम् ६५९ अग्नौ श्रौते तथा स्मार्तलौकिके वा वि
 धायत ॥ कर्म सर्वततः कुर्यादौत्तरं परिसेचनम् ६६० ऋत्विग्भ्यो दक्षिणां दद्यादलीयदं सकांचनम् ॥ चर्वाज्ययोस्तथाशेषमन्यच्चापि स्वशक्तितः ६६१
 क्षमाप्यतांस्तथा च धनं न्यानपि विस्ज्व्य च ॥ पुत्रदारादिकान्सर्वाग्निः संगोयति वद्वेत् ६६२ स्वजनाश्च ततः सर्वे स्नेहमात्रविवाजिताः ॥ स्वस्वस्थानानि ग
 च्छेद्युः प्रहृष्टमनसोऽपि वा ॥ स्थितं तत्रैव ते कुर्युः प्रेक्षका इव कौतुकम् ६६३ प्रातर्होमादिकं तत्र कुर्यात्सस्नेहवर्जितः ॥ समासिंचतुमेत्यादि मंत्रादग्रेरुपस्थितिं
 ६६४ कृत्वा याते ह्ययं ते वातयोरन्यतरेण वा ॥ त्रिवारं संव्रतः स्वीयमग्निमारोपयेद् द्विजः ६६५ यदान विद्यते वा न्हिः श्रौतः स्मार्तौ पिलौकिकः ॥ अप्स्येवात्र त
 दाहो भं कृत्वा कुर्यात्स्वरोपणम् ६६६

दिति हि पद्धतिकृद्भिरुक्तमिति भावः ६६० अनुग्रहमेव विनश्यति ऋत्विग्भ्य इति । ऋत्विग्भ्योऽव्ययं प्रभृतिभ्यो बलीवर्द्धगौर्दक्षिणेति विहितं तथा कांचनं च रुशेपमाज्यशेषमन्यचानादिकं यथा
 शक्तिदद्यात् ६६१ क्षमाप्येति । तान् ऋत्विजो बंधून् यथांश्च स्वकीयात्युत्तयाद्यपराधानक्षमाप्यपुत्रादींस्तं प्रति संज्ञकमनुष्ठानेनान्यांश्च आशीरादिभिरभिनंदनेन विस्ज्व्यपतिवत्प्रेषोच्चारणानंतरं य
 धानिः संगेन भविष्यंतया पूर्वं भवेदित्यर्थः ६६२ वाग्नेयश्च तद्वाग्नेयमिति गतं वर्तस्मिन्ममत्वं विहाय तद्देशे यास्यात्तद्व्यमित्याह स्वजना इति । प्रेक्षका इति भविष्यति णुन् कौतुकं दिदृक्षव इति त
 व्यर्थः ६६३ अग्नीनामात्मपारोपणस्येति कर्त्तव्यतामाह प्रातरिति । तत्रोक्तदोषे प्रोक्तं तर्होमं नित्यं यथा क्रियते तथा कृत्वा समासिंचतुमरुतः समिद्र इत्यादि मंत्रेणाग्रेरुपस्थितिमुपस्थानं विधाय
 याते अग्रेयांश्च यातनूरित्यादिना अर्धतपो निर्ऋत्यो ह्यत्यादिना वामं प्रेणया त्रिवारं पठितेन स्वीयमग्निं स्वयमुत्पादितं श्रोताद्यन्यतममग्निमुपपानपूर्वकमुदरे समारोपयेदित्यर्थः ६६४ । ६६५ यस्पृ
 कोऽप्यग्निर्नास्ति तेन जल एव सर्वमाग्नेसाभ्यं कर्म कार्यामिति दाहं यदेति । स्वरोपणं भावनामप्यग्नेः स्वांतरारोपणं कुर्यादिति ६६६

आ. पु.

॥ २८ ॥

उदरे इति । बहिःस्थानप्रोत्सवोदरे समारोप्य तत्र आगमोक्तप्राणाग्निहोत्रेति कर्त्तव्यतया भावनाम कुण्डे पुनान्मोक्षिश्चिन्वावस्थाप्य तत्राध्यात्मिके वाग्रपाग्रीसावित्रीप्रवेशकाले ममारोपिता सावित्री पुनः स्मरेत् प्रवेशमंत्रान् पुनः पठेदिति यावत् सावित्रीस्ववाचाग्रीसमारोपयेदिति मोक्तं मुंडकोपनिषदि ६६७ तत इति । ततो जलसमीपंगत्वानाभिपरिमिते जले स्थित्वाऽभ्युदयमाणां मंत्रान् जपेदित्यर्थः ६६८ प्राहेति । तान्मंत्रानूर्ध्वबाहुः संप्राहण्य क्तवदेदित्यर्थः । केते मंत्रा इत्याकांक्षायामाह अहमित्यादि । अहं वृक्षस्येत्यादिव च इत्यंतं त्रिशंकोर्वेदानुवचनमित्यंतं जपेदिति संबन्धः तथा यश्छंदसामिति शांतिमंत्रेन ववाक्यानि भवन्ति तानि जपेत् तत्र संवभूवेत्यंतं वाक्यद्वयं परिशिष्टसप्तवाक्यानीति विवेकः अथोतदनंतरं पुत्रपणायावित्तपणाया इत्यादिकं जपेदित्यर्थः ६६९ प्रैषमंत्रमाह एतदंत इति । तत एकैकक्याहति पूर्वकं संप्रत्यस्तपदं त्रिवारमुच्चारयेत् क्रमेण मंदमध्यमोत्तमैः स्वरैरित्यर्थः तथा च नवधा प्रैषपाठ इति भावः ६७० आतुरसंन्यासस्तु श्राद्धादिति कर्त्तव्यतां विना पिप्रैषोच्चारणमात्रेणैव सिद्धयतीत्याह आतुरस्येति । स्पष्टम् ६७१ उच्चारणेऽप्यशक्तो सत्यां मनसोक्तं प्रैषमंत्रं पठेत् यद्यातुरः स्यान्मनसा वाचा संन्यसेदिति श्रुतेरित्याह प्रैषमिति ६७२ आ

उदरे स्वे समारोप्य बन्धांश्चिन्वा ततो द्विजः ॥ पूर्वमारोपितां तत्र सावित्रीं संस्मरेत् पुनः ६६७ ततो गत्वा जलाभ्यासं प्रातः संध्यामुपास्य च ॥ नाभिदग्ने जले स्थित्वा जपेन्मंत्रान् मूर्त्ततः ६६८ प्राह तानूर्ध्वबाहुः संप्राहं वृक्षस्य रेखा ॥ इत्यादिव च इत्यंतं तद्वद्यश्छंदसामिति ॥ नववाक्यान् यथोपुत्रपणाया इति वा जपेत् ६९ एतदंतं प्रकुर्वीत व्याहृति त्रयतः पुमान् ॥ त्रिःसंन्यस्तं मयेत्येवं मंदमध्योत्तमस्वरैः ६७० आतुरस्य तु संन्यासे प्रैषमात्रं हि केवलम् ॥ न श्राद्धादिन चान्यत्स्याज्जलमध्यादिसर्पणम् ६७१ प्रैषं वक्तुमशक्तश्चेद्वाचा सौमनसैव हि ॥ प्रैषं कुर्यात्स्वयं धीरो मरणे समुपस्थिते ६७२ आतुराणां तु संन्यासेन विधिर्नैव च क्रिया ॥ मानसा द्वाचका द्वापि प्रैषा देवात्र जायते ६७३ तनुं त्यजेद्विधो विप्रः कृत्वा संन्यासमात्मवान् ॥ कालांतरे यथासद्यो ब्रह्मलोकं स गच्छति ६७४ संन्यस्तमिति यो ब्रूयात्प्राणैः कंठगतैरपि ॥ स क्षूर्यमंडलं भित्त्वा ब्रह्मलोकं महीयते ६७५ ब्रह्मणो मरणे तेन ब्रह्मणा सहैवैवान् ॥ महाभूतलये प्राप्ते परं ब्रह्माधिगच्छति ६७६ त्रिशत्परांश्चिद्वरांश्चिद्वचनपरतः परान् ॥ सद्यः संन्यसनादेव नरकात्त्रायते पितृन् ६७७ कुलानां च शतं पूर्वमपरं च शतत्रयम् ॥ एतत्स्यात्सुकुले लोके संन्यस्तस्य कुले स्तित्यन ६७८

तुरस्यतावेव संन्यासप्राप्तिः श्रुतेरिष्टा पथागृहमेधीयेष्टः पूर्तिराज्यभागो यजतीति वाक्यविहिताज्यभागाभ्यामित्याशयेनाह आतुराणामिति । विधिरूपनिविधिविहितं प्रधानकर्म जले स्थित्वा संकल्परूपं क्रियातदुपकारकमंगजातं श्राद्धेष्ट्यादितत्सर्वविनापिकेवलमपेयवाक्योच्चारणादिना अत्र आतुरदशायां जायते संन्यास इति संबन्धः ६७१ संन्यासफलमाह तनुमिति । सति प्रतिबंधे कालांतरे तदभावे सद्य इति विवेकः संन्यासाद्ब्रह्मणः स्थानमिति स्मृतेरिति भावः ६७४ कपिलवाक्यमर्थतः संगृह्णाति संन्यस्तमिति द्वाभ्यां । प्रयाणकालेपि संन्यस्तपदोच्चारणे ब्रह्मलोकं पुज्यत्वं तत्राहिरण्यगर्भमोक्षकाले तेन हिरण्यगर्भेण सह मोक्षं भवतीति द्वयोरर्थः ६७५ । ६७६ दसवाक्यं पठति त्रिशत्संख्याकान् परान् त्रिंशत्तेभ्यः परेभ्यः परान् नवतिसंख्याकानि तियावत् तावतः पितृनतति वंश्यान्नरकात्त्रायते इत्यर्थः ६७७ 'शतं कुलानां पुरतो बभूव तथा कुलानां त्रिशतं समग्रम् । एते भवन्ति मुकुतस्थलोके येषां कुले संन्यसतीह विपः' इति जाचासवाक्यमर्थतः संगृह्णाति कुलानामिति । कुलानां वंशपुरुषाणां शतं पूर्वमतीतं तथा कुलानां शतत्रयमपरं भविष्यत् एतत्सर्वमुकुतस्थलोके स्थापितं भूत्वा ततः संप्रत्यस्तस्य कुले वंशं भवतीत्यर्थः ६७८

संस्थास्यप्रदार्थवद्वपममहोत्सवस्यमुत्पत्तामाह न्यासकृतिः । न्यासस्यप्रदेनप्रागुच्यतेसंप्रदेनचतस्यस्यागस्यसम्यक्वमुत्पत्तेतच्चसम्यक्वमोदशमेवमाकारं ईदृशंकीदृशमित्याकांसायामाह सर्वेये
ति । सर्वथाशरीरवाहमनोभिःक्रियमाणस्ययजनस्यसर्वदासर्वप्रसवेदेशकालावच्छिन्नत्वं तथासर्वैर्वसर्वेदःपविष्यकत्वंयत्तदेवसम्यक्वमित्यर्थः ६७९ अथातुरन्यासप्रसंगेनपरमहंसस्यमृ
तौमरापांतद्विधवादिभिर्पुण्यशौनकवैद्यनादिभिर्देहिंशततमपंचयति परोहंसइतिपंचाशताश्लोकैः । अर्वादिजःपरमहंसांगतइतिज्ञानादनंतरंरसपरमहंसोपदिश्रियेतअथतस्यपुत्राद्यैर्नृपातिपयै
तेरधिकारिभिर्पुण्यसंस्कारादिकंकर्तव्यंतदुच्यतेइत्यर्थः ६८० संपादयेदिति तावच्चदेहनयनार्थरथाद्यप्यतमंसंपादयेत्तत्रविमानमधोलग्रवंडसक्तस्त्वयैवहुभिर्वाहं आदोलिकामभ्यप्रोतदंडाद्वा
भ्यांवाह्या भुवंहवावधम् ६८१ कर्त्तव्यमुस्तवमभिनीयदर्शयति वादित्रेतिचतुर्भिः । महादेवादिभक्तायथाशिवरात्र्यादौवादित्रादिहंकारयंतितथाकारयेत् तत्रवादित्रंवाद्यशब्दः घोषोवेदादिश

न्यासस्त्यागइतिप्रोक्तःमम्यत्कंतस्यचेदृशम् ॥ सर्वथासर्वदासर्वसर्वत्रयजनंस्मृतम् ॥ तच्चमुख्यंपदेहंसेजघन्यमपरत्राहि ६७९ परोहंसइतिज्ञानाद्विजस्तुप्रिय
तेयदि ॥ पुत्राद्यैरथयस्तस्यसंस्कारःपरिकीर्त्यते ६८० संपादयेद्व्यंचित्रंविमानंचापिनिर्मलम् ॥ आदोलिकांचशिक्यंवाविस्तीर्णमृदुलंभुवम् ६८१ वादित्रवृ
त्यघोषंचजयशब्दंचकारयेत् ॥ महादेवस्यविष्णोर्नाभक्त्यायद्वत्समुत्सवे ॥ स्नातादुकूलवसनास्तद्वच्चंदनचर्चिताः ६८२ तांबूलवदनाःसर्वेस्त्रिविणाहोर्पमाग
ताः ॥ हरित्राचूर्णवुग्धाद्यै फलैर्नानाविधैरपि ६८३ सुगंधैःसुमनःशंखैरन्योन्यकरसंस्थितैः ॥ वसंतोत्सववत्कुर्युरुत्सवंविभवेसति ६८४ गृहाश्वराजमार्गाश्चसर्व
तःपरिमार्जिताः । सिक्ताश्चंदनकर्पूरवारिभिर्गर्तपांसवः ६८५ पंचामृतेनतदेहंस्नापयेच्छिवविष्णुवत् ॥ पुण्यैर्जलैःसुगंधैश्चलेपयेच्चंदनादिभिः ६८६ अलंकुर्या
त्तुमालाभिःपर्वतःप्रतिमामिव ॥ चंदनागुरुकर्पूरैर्धूपयेच्चमृदुर्भुहुः ॥ नीराजनैःसकपूरैश्चित्रैर्नीराजयेदपि ६८७ संस्थाप्यपूर्वसंप्रोक्तयानेसम्यगलंकृते ॥ देवव
द्भ्राजवच्चैर्नवेदघोषैश्चसंयुतम् ॥ निःसारयेयुःसंस्थानाद्वनादिस्थानकंप्रति ६८८ पुण्यवृक्षेवनेगत्वानिर्जनेवावनस्पतौ ॥ देवालयेथवागोष्ठेमहानद्यास्तटेथवा ॥
अन्यत्रवाशुभदेशेमलास्थ्यादिविजर्जिते ६८९ पुंप्रमाणान्कतेहूमिकंपवद्वर्तुलीकृताम् ॥ पठेयुःखनितारश्चव्याहृतीरसकृततः ६९१ सतव्याहृतिभिःखातंसं
प्रोदयात्रद्विजोत्तमः ॥ दर्भासनंप्रकुर्वीतप्रणवेनभुवस्तले ६९१ सावित्र्यातत्रतदेहंप्रक्षाल्यमलवर्जितम् ॥ पौरुषेणापिसूक्तेनस्नापयेद्विष्णुबुद्धितः ॥ गंधमा
ल्यादिभिश्चेतदलंकुर्याद्यथापुरा ६९२

शब्दः ६८२ तांबूलेति । वसंतोत्सवोदोलिकातत्रयथोत्सवंकुर्वीतितथास्नानादिशालिनःसंतउत्सवंकुर्युः हरित्राचूर्णादिमंगलद्रव्यैःसंयुक्तकराः तथाविभवेसतिगृहादयश्चंदनादिवारिभिःसिक्तामृतापां
सवःपरिहृतयूलिकाःकार्याइतिप्रपाणामर्थः ६८३ । ६८४ । ६८५ तदेहपूजादेवप्रतिमावत्कर्त्तव्यतयावर्णयति पंचामृतेनेति । तदेहंपरमहंसदेहं निगदन्पाख्यातंद्रव्यम् ६८६ । ६८७ तत्रयनवि
धिमाह संस्थाप्येति । पूर्वोक्तथादिरूपेयानेवाहनेसंस्थाप्यसंस्थानान्मृतिदेशाद्वनादिदेशाभिमुखंनयेयुरिति ६८८ पुण्येति । पुण्याश्वत्थादयोवृक्षापत्रतत्तथा तादृशवनदिदेशेगत्वागुरुवप्रमाणं
गान्कपवःभूमौकुर्युरिति तत्खननकर्त्तव्यमित्येवार्थः ६८९ । ६९० सतेति । तत्खातंसमग्राहृतिभिःसंप्रोक्तयत्तत्रस्वातगतभूमौजगन्मन्त्रेगदर्भासनंस्थापयेदिति ६९१
सावित्र्येति । तत्रस्वातवर्द्धितेशदेहं सावित्रीमन्त्रप्रयुक्तस्ननेतमलवर्जितंकृत्वापुरुषसूक्तेनविष्णुबुद्ध्यास्नानापयेदंपादिभिरलंकुर्यादेति ६९३

विष्णोः इति । तस्मादेतस्मिन्स्वातेविष्णोः ह्यंशस्वेतिमंत्रेण निक्षिपेत्ततस्तदी दंडं त्रिधा कृत्वा दक्षिणे करे द ॥ १२ ॥ यथाप्यातुरस्पदं ह्यो विधिना संपादितो न विद्यते तथापि तदंडमिदं विष्णुर्विचक्रमहय
नैनमंत्रेण तं पादसंन्यासार्थमवित्कृशितत्वं दद्यादिति द्वयोरर्थः १२ । १३ हंस इत्यादीति । तस्य हृदयदेशे हस्तं निधाय हंसः शुचिपदित्पादिमंत्रं जपेत् ॥ मध्येन निधाय च पुरुषसूक्तं जपेत् ॥ मूर्द्धनि हस्तं निधा
य च ब्रह्मज्ञाना मत्स्यादिमंत्रं जपेदित्यर्थः १५ भूमिरिति । ततो भूमिमगादित्यादिमंत्रेण तस्य मूर्द्धमं ध्ये अश्मना पाषाणेन महारंदयात् कुशलो बिम्ब इत्यर्थः १६ उच्चारयंत इति । ततः प्रणवं संपादयतीति श्रुत्वा
रयंतो द्विजास्तेन पुरये गुरीति १७ श्वसृगालेन । यथा तद्देहं श्वानः सृगालादप्यश्वनभसपेयुस्तथा कर्तव्यं यतस्तद्देहस्य सृगालार्थं भक्षयेद्दुर्भिक्षादिदेशोऽप्युद्वाणा मुः पतिर्बोधायेनोक्त इत्यर्थः १८ संन्या
सि व इति । एष उक्ता वयः संस्कार संन्यासिनो मुक्तस्योपकारा यन भवति किंतु कर्तव्यामेव तत्करणेऽभ्युदयः सत्फलान्निरकरणे प्रत्यवायश्च भवति तत इदं सिद्धं इदं किं यद्यपि विरक्ता इतीच्छति यन्मम परमहंस
स्वदेहः श्वभृतिभ्यो देय इति तथापि परे अभ्युदयाय नो जनास्तथा भावं चैच्छंतीति द्वयोरर्थः १९ । ७०० फलितमाह यत इति । यतः परमहंसदेहस्योक्तविषया भूमौ खनित्वा पूरणमप्येषां कर्तव्यां चानुर्वीणं

विष्णोः ह्यंशस्वेतिमंत्रमुच्चार्य निक्षिपेत् । स्वातेतस्मिन्स्ततो दंडमप्येदं क्षिणे करे ६१३ त्रिधा कृत्वा भवेदंड आतुरस्य न विद्यते ॥ संपाद्य तंतदा सद्यो दद्यात्संन्यास
धर्पयित् ॥ अमुना मंत्रतो विद्वानिदं विष्णुर्विचक्रमे १४ हंस इत्यादिकं मंत्रं जपेद्दयदेशतः ॥ भूमध्ये पौरुषं सूक्तं ब्रह्मज्येत्यादि मूर्द्धनि १५ भूमिर्भूमिमगादित्यं मंत्र
नो दृढमश्मना ॥ भिद्यान्मूर्द्धनि मध्ये च मेधावी ब्राह्मणोत्तमः १६ उच्चारयंत ओंकारं व्याहृतीश्च द्विजोत्तमाः ॥ अवतं पूरयेयुस्ते पाषाणैश्च मृदा दृढम् १७ श्वसृगाला
दयो यद्ब्रह्म जयेयुर्न तंतथा ॥ कुर्युरेवं चेदेवं दुर्भिक्षादि प्रजायते १८ संन्यासिनो न कोप्येष संस्कारः परिकीर्तितः ॥ कर्तव्याममुना यस्माद्भवेदभ्युदयः मदा ॥ प्रत्य
वायोऽप्यकणेत तस्तेष्वेव संस्मृतः १९ देहः परमहंसस्य देयश्छित्त्वा अखंडशः ॥ भूतेभ्य इति चेच्छंति विरक्तान् अत एव ७०० यतः परमहंसस्य पूरणं तृद्विकारणम् ॥
अन्येषां तृणिना तिन पूरणीयः पसवदा १ कुटीचकादयो दाह्याः पूरणीयाश्च वा द्विजैः ॥ दाहः परमहंसस्य नैव कार्यः कथंचन २ अस्मिन् दग्धे प्रदग्धाः स्युर्गुणशिषः
प्राणि संश्रवाः ॥ भक्षिते भक्षितास्तद्गतस्मात् पूरयेत्सदा ७०३ अग्निना ग्निरिति प्रोच्य सूर्या त इति चापरम् ॥ पठेन्मंत्रं हि संपूर्णे स्वाते तस्मिन् द्विजोत्तमः ७०४
प्रहृष्टवदनाः सर्वे शोकलेशविवर्जिताः ॥ शिवहायुस्सवेयद्वत्तद्देवव्यवस्थिताः ॥ कुर्युः प्रदक्षिणं तद्वन्नमस्कारांश्च शक्तितः ७०५ अवतस्योर्ध्वमास्थाप्य देवालयम
थापिवा ॥ अश्वत्थं वा वटं वा पिशुनं वा अन्यं वनस्पतिम् ७०६

कानां बुद्धेरभ्युदयस्य कारणं तिन पूरणं प्रहस्तमित्यर्थः १ अकरणे प्रत्यवायमभिनयति कुटीचकादय इति । यद्यपि कुटीचकबृहदादीनां दाहादिकमपि मुनिभिर्मुक्तं तथापि परमहंसविषये तेरेव दाहानिषेधा
त्ताहाहो न कार्यः सर्वथा अभिष्टाय न भित्ति यावत् तथाच कपिलः 'अनग्रे दहं न कार्यं पूर्वैर्भक्षीयेथाविधि । विदुषस्तु न तत्कार्यमेको दिष्टादिकर्हं चित्' पूर्वभिः कुटीचकः विद्वान् परमहंसः २ ततः किमनि
ष्टमित्याह अस्मिन्निति । अस्मिन् परमहंसदेहे देवपतिमावत्सर्वकामोपादानभूते दग्धे सति प्राणिनामांशिन एव दग्धाः स्युरित्युपचारः एवमग्रेपि ३ पूरणानंतरं कर्तव्यमाह अग्निनेति अग्निनाग्निं सति
ध्वतेत्यादिकं समुचिते इत्यादि कंच मंत्रं पूरणानंतरं द्विजोत्तमः पठेदिति ४ प्रहृष्टेति । तत उत्सव इव प्रहृष्टाः संतः प्रदक्षिणादिकं कुर्युरिति ५ अवतस्योर्ध्वमिति । तस्य गतस्योर्ध्वमुपरि देवालयमश्वत्थादिकं वा
आस्थाप्य निवेशयित्वा तस्मिन् विष्णुमतिमायं प्रतमं प्रतिष्ठाप्य तज्जना प्रवर्तनीयामहमितिभिरिति द्वयोरर्थः ७०६

७०७ महामतिव्येपयोजकमाह किंवहूत्तयेति । यथातत्स्थानोपरिअशुचिद्रव्यसंपर्कोनस्पाद्यथा करणस्पावइय कृत्वा तत्रदेवालयोदिसंपादनेनतदिष्टसाधनंआम्राश्रयिताःपितरश्रीणीताइतिव्या
यानुसरणेनमहामतिव्येपयोजकमाह किंवहूत्तयेति । यथाकालांतरेप्यस्यपूरणस्थानस्योपरिष्टान्मलादिकंकथंचनापिनपतेत्तथाकुर्तुरित्यन्वयः ८ ततःस्नानंतीर्थेबुद्ध्याकार्यमित्याह येनस्येति । प्रेतस्यमृत
शरीरस्यदर्शनेस्पर्शंचेतनियास्वस्मिन्नशुचित्वबुद्धिःप्रतिद्राष्टावकार्यपरंकिंवुविष्णोःप्रतिमायाःस्पर्शादोपाबुद्धिस्तांकृत्वास्नानेतेःकर्तव्यपरंतुतत्स्नानमशुचित्वस्यनिवारकंभवत्यशुचित्वस्येवा
मावादितिभावः ततोमनीषिणस्तस्यपरमहंसस्यस्नानेनसंभूतपत्तीर्थतद्वाचनयास्नानं कुर्यादुक्तं । यतइहपरमहंसदेहस्यस्पर्शादोस्नानस्येच्छेन्नपिमात्रमितिद्वयोरर्थः ९ । १० उक्तार्थेइतुतयाअत्रि
वाक्यद्वयं 'देहपेशापुदेवस्यचलंचालमेवच । चलंस्तंस्पासिनारूपमचलंप्रतिमादिकं । देवताप्रतिमांदृष्ट्वापतिदृष्ट्वेदंदिनम् प्रणिपातमकुर्वाणोनरकंरौरवंयनेत्'इत्याकारमर्थतोनिबध्नाति प्राणेतिद्वा
भ्यां । परमहंसदेहःप्राणनिर्गमनोत्तरविष्णुमतिमातुल्यःपूर्वतुसाक्षाद्विष्णुरित्यर्थः ११ अतएवेति । पुराणज्ञाःपुरातनार्थस्मर्तारःअव्यादायः १२ भारतवाक्यपठति दुर्जितइति स्पष्टम् १३ अपमा

वैष्णवीप्रतिमांतत्रालिंगंवाशैवमेवच ॥ आदित्यंवामणेशंवाभवानींवाश्रियंतथा ॥ प्रतिष्ठाप्यचपूजांचतत्रकुर्यामहाधियः ७०७ किंवहूत्तयातथाकुर्याथकांलां
तरेपिच ॥ मलास्थ्यादिपतेत्रास्यद्युपरिष्ठात्कथंचन ७०८ प्रेतस्यदर्शनात्स्पर्शाद्बुद्धिर्याजायतेनृणाम् ॥ नतांकुर्याःपरंविष्णोःस्पर्शदर्शनसंभवाम् ७०९ कृत्वा
स्नानंचकुर्यान्नशुचित्वनिवारणम् ॥ परंतत्स्नानसंभूततीर्थबुद्ध्यामनीषिणः ॥ कुर्याप्यथवानैवस्नानंस्वेच्छावशादिह ७१० प्राणनिर्गमनादूर्ध्वंप्रतिमावैष्ण
वीतुमा ॥ देहपरमहंसस्यजीवान्विष्णुरयंस्वयम् ७११ अतएवपुराणज्ञाएवमाहुर्मनीषिणः ॥ वैष्णवीप्रतिमांदृष्ट्वापतिदृष्ट्वेदंदिनम् ॥ प्रणिपातमकुर्वाणोनर
कंप्रतिपद्यते ७१२ दुर्जितोवासुतुतोवामूर्खःपंडितएववा ॥ काषायदंडमात्रेणयतिःपूज्योद्विजैःसदा ७१३ ब्रह्माविष्णुश्चरुद्रश्चशकूलोकपमंयुतः ॥ वस्वाद्याश्च
गणाःसर्वेयतिदेहेवसंतिहि ७१४ पूजितेपूजिताएतेसर्वेएवसुरोत्तमाः ॥ भवतिचतिरस्कारात्सर्वेपिचतिरस्कृताः ७१५ भिसुर्यत्रचतत्रायंविश्वरूपधरोहरिः ॥
नित्यंतिष्ठतिसर्वात्मास्वदेहेइवचक्रष्टक् ७१६ यत्किंचिक्कियतेह्यस्यजनैरतैःशुभाशुभम् ॥ दीयतेचात्रपानादिसदद्यात्पुरुषोत्तमे ७१७ यतीनांचगुरुःशास्ता
शास्ताराजादुरात्मनाम् ॥ इहप्रच्छन्नपापानांशास्तावैवस्वतोयमः १८ एवंविज्ञायसततंकर्मणामनसागिरा ॥ अनुकूलंयथाशक्तिकुर्याःपुण्यार्थिनोजनाः ७१९

नेकृतेतेपांदेवाःसर्वेऽपकारिताःइत्यादिनारदवाक्यानांतात्पर्यमाह ब्रह्मेतिचतुर्भिः । स्पष्टंइहपम् १४ । १५ भिभुरिति स्वदेहेस्वप्रतिमायांयथाविष्णुःसंनिहितस्तथाभिभुदेहेपीत्यर्थः १६ यतेद्वैवपति
मासाम्यस्फुटयति यत्किंचिदिति । उत्तरार्धेनदितिशेषः अस्ययतेःशुभाशुभंस्तुतिनिंदादिरूपंयत्किंचित्क्रियतेपञ्चाक्षपानादिहंतीयतेतदासपातिस्तत्सर्वलोककृत्पुरुषोत्तमोविष्णोदयात्प्रापयेदित्यर्थः
तत्फलंविष्णुरेवददातीतिभावः १७ यतेधर्मातिक्रमदर्शनेपिचातुर्वर्णिकैस्तदंडसंस्करणकार्यइतिपरिसंलघामुत्वेनाह । यतीनांगुरुराजायमश्वेत्येतत्रयएवमशास्त्रारस्तत्रयमेतदेतुःप्रशास्त्रा तदुक्तं
जमदग्निना 'अथवायद्गुरुयात्तत्कार्यमविशंकृपा । निप्रदेऽमुद्रेचापिगुरुःसर्वत्रकारणम्'इति । दुरात्मनांप्रस्फुटपानांराजाशास्ता तदुक्तंइत्येव 'पारित्राज्येपृष्टीत्वातुयस्वयमेनतिष्ठति श्वपदे
नांकीयत्वांतराजाशिश्रंप्रदासयेत्' इहलोकप्रच्छन्नपापानांनृपमःप्रशास्तेतितुप्रस्फुटमेवेति १८ फलितमाह एवमिति । एवमुक्तविधांशास्त्रसिद्धांमर्षादांविज्ञायपुण्यार्थिनोर्धेयकामाःबुद्धिमभी
प्सवःअभ्युदयार्थिनोवातनाःयतिमात्रस्यसर्वप्रकारस्ययतेजीवतोमृतस्यचाशरीरादिभिरनुकूलमेवकुर्याःकिमुतपरमहंसस्यपृथुपौत्तमस्येतिद्वयोःसंबंधः ७१९

७२० ततोऽप्येति । ततोदाद्योग्यत्वादस्य परमहंसस्य मरणे अशौचादिकं नास्ति तत्र उदकक्रियातिर्यङ्गलिश्चानम् शृतप्राधानं घृतपानम् ज्योतिःस्पर्शोऽग्निप्रतपनम् आदिप्रदेनाग्निवप्रभक्षण
ग्रहः तथा च बोधायनः 'नतत्रोषसंस्कारः' इति ७२१ बोधायनोक्तं तद्दहनादेऽश्वमेधकृत्वा भेदं दर्शयति पदेति । तस्य परमहंसस्य वहने पूरणादिदेशापपेयनिषादस्यासमभ्यक्षकत्वं दर्शयति
विष्णुप्रतिमास्पृश्यादिन्यफलसमं फलभवेदिति ७२२ यतीनामिति । मानसेन वा चिकेनापि वा प्रेषोच्चारणेन पारमहंस्यं प्राप्तानां मरणे त्वनमेव कार्येन दाह इत्यर्थः ७२३ अत्र बोधायनवाक्यमे
व पठति सर्वेति स्पष्टम् ७२४ अश्वमेधफलं सर्वं प्राप्तं तिष्ठत्कृत्य गतिवाक्यार्थमाह येवहंतीति । हर्णिस्पृष्ट्वा येवहंतीति संबंधः ७२५ अनुगच्छन्तीति । स्पष्टम् ७२६ यतेः संस्काराणां
दाहादीनामभावेऽप्येकादशाहपुत्रेण पार्वणं कर्त्तव्यं तया स्मृतिभूक्तमित्याह यतीनामिति ७२७ तत्र श्राद्धे विशेषमाह विष्णुनामेति । विष्णुशब्दपूर्वकं पितृनामसमुच्चार्य विधिवत् संकल्प्य च विवाहा
द्युत्सवदेकादशाहद्वयः पार्वणं कुर्यादिति पूर्ववत् संबंधः ७२८ पुत्रभिन्नास्तु परमहंसभक्त्या नारायणबलिं चक्ष्यमाणविधया विष्णुप्रीत्यै कुर्यादिति याह पुत्रादिति । अज्ञातय इति छेदः ७२९ दा

यतिमात्रस्य किंभूयः परहंसस्य सर्वदा ॥ जीवतोपि मृतस्यात्र स्वयं वृद्धिर्भभीप्सवः ७२० ततोऽस्य मरणेन स्यान्नाशौचं नोदकक्रिया ॥ न घृतप्राशनं ज्योतिःस्पर्श
नादिकदाचन ७२१ पदे पदेऽश्वमेधस्य फलं तद्दहने भवेत् ॥ स्पर्शने दर्शने विष्णोः स्पर्शदर्शनं संभवम् ७२२ यतीनां परहंसानां मनसा वचसापि च ॥ प्रेपस्यात्स्व
नन्वेतदन्वेषां दहनं भवेत् ७२३ सर्वकर्मनिवृत्तस्य परहंसस्य सर्वदा ॥ यतेर्न दहनं कार्यं नाशौचं नोदकक्रिया ७२४ येषां हि महात्मानः स्पृष्ट्वा चैव च हर्षतः ॥ अ
श्वमेधफलं ते पाद्विजानां स्यात्क्षणक्षणे ७२५ अनुगच्छंति ये ह्येनं वदंति च खनंति च ॥ पूरयंति च ते सर्वे सदा शुद्धाः प्रकीर्तिताः ७२६ यतीनां नैव संस्कारो नैव पि
डोदकक्रिया ॥ अहन्येकादशे प्राप्ते पुत्रः कुर्याद्विपार्वणम् ७२७ विष्णुना मसमुच्चार्य स्वापितुः स्नेहवर्जितः ॥ संकल्पविधिना यद्वा द्विवाह्याद्युत्सवे तथा ७२८ पुत्रा
दन्ये प्रकुर्यान्न ज्ञातयोऽज्ञातयोऽपि वा ॥ नारायणवर्त्ति सर्वेषु रूषोत्तमतुष्टये ७२९ द्वादशोदिवसे प्राप्ते पुत्रोऽपि च तथैव सः ॥ पार्वणं प्रतिदायादौ ये चान्ये च द्विजातयः
७३० कृत्वा विष्णोर्महापूजां पायसं च निवेदयेत् ॥ भूर्भुवःस्वरिति प्रोक्तैर्जुहुयात्पायसं पुनः ॥ संस्कृतं त्वथ नैवेद्यं ब्राह्मणे पुनिवेदयेत् ७३१ यतीनां गृहस्था
न्साधून्वा गृहीत्वा द्वादशावरान् ॥ आराध्य मधुपुष्पाद्यैर्भक्तैर्द्वादशनामभिः ७३२ संपूज्य भोजयित्वा तथा सांसि विविधानि च ॥ यतिभ्योऽत्र प्रदेयानि गृह्येभ्यो
दक्षिणा अपि ७३३

दशति । तंचनारायणवर्णुत्रोपिद्वादशेदिवसएवकुर्वात् किंकृत्वा आवौद्वादशात्प्रथमेएकादशेद्विषावर्णंप्रतिदायविधायेति तद्वत्त्रयवदप्योपिद्दिजाद्वादशदिवसएवनारायणवलिमेवचकुर्तुं
रितिसंयः ७३० बौधायनोक्तंनारायणवलिविधानंदशयति कृतेतिदशभिः । विष्णोर्महर्तोपोद्वादशाद्युपचारसंपन्नांपूजांकृत्वापापसमर्पणंवेद्यंदयादथवाहतित्रयेऽप्यस्तेनसमस्तेनचपाप
संजुह्यात् एवंहोमेनसंस्तुतंविष्णोर्निवेद्यभूतपापसंब्राह्मणेभ्योदयादित्यर्थः ७३१ यतीति । अत्रत्रयोदशपापसंस्तुत्याःतत्रापक्रमः द्वादशावारान्द्वादशसंख्यातोऽन्यूनसंख्याद्वा
यतीन्साधुगृहस्थाः श्रावणंवागृहसमाणीयकेशवादिद्वादशनामात्मकेनर्मोतेद्वादशमंत्रैस्तान्गंगाद्युपचारैराराध्यमानपूर्वकंभोजयित्वाचतेयद्विपतयस्तदातेभ्योबासांसिदेवानियदितुगृहस्थाःस्युस्तदा
दक्षिणासहितानिवासांसिदेवानिदिक्ष्वोरर्थः ७३२ । ७३३

त्रयोदशमिति । द्वादशपतीनामभावेऽलाभेऽपि त्रयोदशसंख्यापूरकं यतीं सर्वथाऽवश्यं संपादयेत् पूजायै तस्मान्नेदित्यर्थः ७३४ एकोनेति । यदि नृकोपि परमं सोपतिर्न लभ्येत तदा सर्वगुणसंपन्नं
हस्यं द्विजोत्तमं त्रयोदशस्थाने निवेशयेत् च पुरुषसूक्तगतपौडशचर्ममयमंत्रैर्विष्णुबुद्ध्यापाद्याद्युपचारैः समभ्यर्चयेत् पूजादिकं च तस्मै क्रमेण दद्यादास्तिकः सन्निति द्वयोरर्थः ३५ १३६ उच्छिष्टमिति ।
ततस्तेषामुच्छिष्टसमीपदेशे दर्भानां स्तीर्या जरायुजादिचतुर्विधभूतानां मध्ये एकैकनामक्रमेण गृहीत्वा प्रणवादिस्त्रयान् प्रत्येकं व्याहृतिमपेनमंत्रत्रयेण तादृशसमुदितव्याहृतिमपेन चतुर्थमंत्रेण च बलिचतुष्ट
यंपापसमयं दद्यादित्यर्थः ७३७ विभवेति । विभवस्य सामर्थ्यस्याभावे सति त्रयोदशयतय एव वसनाशनमात्रतोषिणो भ्यर्च्याः विभवे सति त्रयोदशस्थानेषु अलंकारादिदानयोग्यान् त्रयोदशविप्रा एव
स्थाप्याः अतः शास्त्रस्य शक्तयनुरोधित्वा दत्रोक्तपुष्पक्षेपुकश्चित्पक्षेन विधीयते न नियम्यते इत्यर्थः ७३८ उक्तानुष्ठानिप्यशक्तोक्तपाथिक्ये वा यावतां वस्त्राद्यैर्विशेषपूजायां शक्तिस्तावतोपस्थादीं मध्यमं
भोजयित्वा पश्चादनंतान नियतसंख्याकां मृष्टैः शुद्धैः सदसिषां भोजयेदित्याह यावतामिति द्वाभ्यः । स्पष्टं ७३९ । ७४० उक्तनारायणबलिः फलमाह । इह लोकेऽभीष्टसिद्धिः परलोकेऽपि सिद्धिः

त्रयोदशयतींद्रंतमात्मज्ञं विजितेन्द्रियम् ॥ संपादयेद्भावेऽपि त्रयोदशसंख्या ७३४ एकोनयादिलभ्येत यतिः परमहंसकः ॥ तदा गृहस्थधर्मज्ञमुत्तमं सर्वसंततम् ॥
विष्णुबुद्ध्या समभ्यर्चयेत् पूजाद्यैश्च विधानतः ७३५ दद्यात्पुरुषसूक्तेन धूपादिक्रममुक्रमतः ॥ वस्त्रालंकारादीनि यथाशक्तितथास्तिकः ७३६ उच्छिष्टसन्निधौ द
र्भानां स्तीर्यान् त्रैमनोरमैः ॥ चतुर्विधेभ्यो भूतेभ्यो बलिं व्याहृतिभिर्हरेत् ॥ प्रत्येकं तिसृभिः पश्चान्मिलिताभिः स्वधापुनः ७३७ विभवाभावतो ह्यत्रयतयस्तु त्रयो
दश ॥ विप्रान् विभवे स्थाप्यानां त्रकाश्चिद्विधीयते ७३८ यावतां वसनादीनां दाने शक्तिर्हविष्यते ॥ तावतां समसंख्यास्ते भोज्याः प्रथममेव हि ७३९ अनंतान् भोज
येत् पश्चान्मृष्टैः स्नानमादरम् ॥ सर्वेभ्योऽपि यथाशक्ति दद्याद्देवात्र दक्षिणाः ७४० एवं यः कुरुते विद्वान्नारायणबलिं द्विजः ॥ अभीष्टमर्थमाप्नोति जीवन्नत्र न संशयः ॥
विष्णुलोकं मृतो गच्छेत् स्वकीयैः पूर्वजैः सह ७४१ एवं परमहंसस्य संस्कारस्ते मथेरितः ॥ आतुरस्य प्रसंगेन प्रकृतं त्वमतः शृणु ७४२ कुटीचको बहूदोवाहं सोवापिय
दाभवेत् ॥ यतिः परमहंसाख्यः श्राद्धं होमादिकं तदा ७४३ न कुर्यादातुरो यद्वै प्रथमात्रात् प्रूरयेत् ॥ संन्यासं तद्वदेतेऽपि पूरयेद्युः सदैव हि ॥ प्रैषमात्रेण विद्वांसः परं
वैराग्यमाश्रिताः ७४४ अभयं सर्वभूतेभ्यो मतः स्वाहेति कीर्तयेत् ॥ मंदमध्योत्तमैः शब्दैः प्रत्येकं व्याहृतित्रयात् ७४५ त्रिःकृत्वा द्विस्तु संपूर्य स्वांजलिं ह्युतरां दि
शम् ॥ प्राचीं वा प्रवेदिद्वान्यथाजातवपुर्नरः ७४६

सहविष्णुलोकाश्च फलमित्यर्थः ७४१ प्रासंगिकमुपसंहरन् प्रकृतां व्यासप्रणेतिकर्तव्यतामनुसरति एवमिति । आतुरसंन्यासप्रसंगे परमहंसमरणोत्तरं कर्तव्यमुक्तमथ प्रकृतमातुरसंन्यासवाक्यानां
तंजावालोकं परमहंससंन्यासप्रणेतिकारमेव श्रुत्वाऽप्यर्थः ७४२ कुटीचक इति । कुटीचकस्त्रिदंडशिखारूपलक्षितः पुत्रगृहे भिक्षाशीलः । बहूदोकोऽपि तादृशः समागारभिक्षाशीलो देशादनपरः । इंसंस्त्वे
कदंबः स शिखः सकृद्वप्रासभोजित्वादित्यलक्षणः । एतेषां पारमहंसं परं वैराग्येण मामुमिच्छंतितदा एतेः श्राद्धादिकं न कार्या किं नृपैश्चाराणमात्रेण संन्यासः पूरणीय इति द्वयोरर्थः ७४३ । ७४४ तेषां प्रैषो
धारणविधिमाह अभयमिति । स्वांजलिं जलेऽप्युपार्पयामित्वा दिस्वाहांतं मंत्रमेकैकं व्याहृतिपूर्वकं मंदादिस्वरत्रयेण त्रिवारं कीर्तयेत् तथा च नववारं प्रयोगः फलितः तत उतरां प्राचीं वा दिशं प्रवेत् कीदृशः
यथाजातवपुः पादशंजातस्य रूपां तादृशपुनः प्रशस्तिपावदिति द्वयोरर्थः ७४५ । ७४६

एतादृशसंन्यासेन देहवागेऽशूद्रादीनामप्यधिकारं दर्शयति श्राद्धादीति । श्राद्धमारभ्य न्याहति घटितपैषमंत्रपर्वतामिति कर्त्तव्यताजातविनाशेवलंमानसं संन्याससंस्कारं विधाय शूद्रः संस्कारजातीयो वा
पूर्वपुण्यलब्धवेरागपशाली तथाऽत्रिषादिवत्स्वदेहनाशहेतोः तपोभोगाधिकारी भवति किमु तद्विज्ञातोपांशु इति द्वयोरर्थः ७५७ । ५८ अथ विप्रस्याध्वयुं प्रार्थनादिना दंडादिग्रहणप्रकारं दर्शयति यदेति नवभिः ।
विप्रस्तु पारमहंस्यं गृहीत्वा परितः सर्वतो वत्समानैरदित उदङ्मुखो गच्छेत् ५९ अध्वर्युस्त्विति । ततोऽध्वर्युः संन्यासेति कर्त्तव्यतायामाचार्यत्वेन वृत्तौ ऋत्विग्मत्वाद्यावित्वापादौ धृत्वा च इत्थं प्रार्थयेत् ७६०
तस्मात्प्रार्थनामभिनयति वेदविदिति । वेदेनैवाविप्रो भगवानीश्वरो भवेति यतः सर्वदेवानां वासभूमा शरीरस्त त एतादृशप्रभावकस्य वेदेहस्य परितः पागस्तवनोचित इत्यर्थः ६१ किंचित्वायं देहो दर्शनश्रवणादिना
कृतार्थो भविष्यतां लोकानां त्वं भवति ततः परकीयपदार्थस्य नानुचितमित्याह अपिते इति । किमु किंतु तत्त्ववपुर्गते लोकास्त्य भवतीति संबंधः । तद्वत् इति पाठे श्रद्धादिमत इत्यर्थकं लोकाविशेषणम् ६२
अतस्त्वयानेन देहनामृतत्वसाधनं ज्ञानं संपाद्यमित्याह आत्मन इति । स्पष्टम् ६३ किंच गुरुनिदेशादपित्वपादेहत्यागाग्रहाजिवर्तितव्यमित्याह गुरु रिति । यस्त्वया गुरुः सेवितः समां प्रतिभवतीति नवार

श्राद्धादिप्रेषपर्वतमकृत्वा मनसैव हि ॥ संकल्प्य परमं प्राप्नोति विरागं पूर्वपुण्यतः ७५७ स्त्रीशूद्रादिरपि प्रायः कुर्यात्त्यागं तथा सदा ॥ स्वदेहनाशहेतुं तं किमु येन द्विजा
तयः ७५८ यदा विप्रः परोहं प्रोभूयात्प्रउदङ्मुखः ॥ शिखायज्ञोपवीतादिरहितः परितो व्रजेत् ७५९ अध्वर्युस्तु ततो गत्वा दंडवत्प्रणिपत्य तम् ॥ प्रार्थयेत्तं करा
भ्यां तत्पादौ दृष्ट्वा मुहुर्मुहुः ७६० वेदविद्वगवान्विप्रः सर्वदेववपुर्गतः ॥ ततो वपुरिदं त्यक्तुं त्वमर्हसि धर्मवित् ७६१ अपितेन वपुर्विप्रं किमु लोकस्य तद्यतः ॥ परकी
यं कथं वितीयेनाशयसि बुद्धिमान् ७६२ आत्मनः श्रवणं कृत्वा मननं ध्यानमेव च ॥ साक्षात्कारं हि संपाद्य पश्चात्कुरु यथेप्सितम् ७६३ गुरुस्त्वया चिरं कालं सेवितो ब्र
ह्मवित्तमः ॥ अनुज्ञापितवान्मां प्रबुद्धोऽपि निवारणम् ॥ गुर्वानां तत एव त्वं कुर्यात्मानं ज्ञानहेतवे ७६४ इत्यादि वचनैर्भूरिसंप्रार्थ्य द्विजसत्तमः ॥ दद्यादंडादिकं नस्मै
ति प्रतिष्ठेति कीर्तयन् ७६५ दत्तं दंडं मृजुं सौम्यं सत्वचं वैष्णवं द्विजः ॥ इन्द्रस्येत्यादि मंत्रेण गृहीत्वा प्रणवेन तु ७६६ दोरकौपीनवासां सिप्रणम्य गुरुमादरात् ॥ सेवेत
तं यथा तद्वात्मविद्यानलभ्यते ७६७ अधिकारप्रसंगात्संन्यासविधिरिति रितः ॥ एवं परमहंसस्य शृणु श्रद्धया भिते धुना ६८ दधानो वैष्णवं दंडं सौम्यं पूर्वोक्तलक्षणम् ॥
शिखायज्ञोपवीताभ्यां रहितो धिक् सन्मुखः ७६९ कौपीनयुगलं कंथां तद्वच्छीतनिवारणम् ॥ भिक्षाटनाय शार्ङ्गचक्रं खड्गं वा पिशुं डिताम् ७७० अलावुं दारुपा
त्रं वा वैष्णवं मृन्मयं च वा ॥ यह्नकरेण शौचादिकार्याथं कर्तव्यं वर्जितः ७७१

पानुकूलं पापानुष्ठानमाज्ञापितवांस्ततस्त्वंगुर्वानामेवात्मज्ञानहेतवे कुर्यादिति ६४ इत्यादीति । इत्थं संप्रार्थयति उतिष्ठेति कीर्तयन् तद्विज्ञातस्त्वमे परमं ज्ञापयदंडादिं दद्यात् ६५ दत्तमिति । सच परम
हंसस्तेन दत्तमृजुत्वं मनोहरत्वशालिनं वैष्णवप्रभवं दण्डमिन्द्रस्य वज्रोसीत्पादि मंत्रेण गृहीत्वा दोरादिकं तु प्रणवमंत्रेण गृहीत्वा गुं प्रणम्य तं ब्रह्मविद्यार्थं सेवेत तत्र शीरः सूत्रमपीरज्जु रिति द्वयोः संबंधः ६६ । ६७
संन्यासग्रहणविधिमुपसंहरन् परमहंसस्य धर्मान् श्रुत्या सिद्धान्तवक्तुमुपक्रमते अधिकारेति । संन्यासाधिकारिवर्णनेन श्रुतिस्मृत्यारूढः संन्यासविधिः कृतः अथ एवं उक्तविधिना परमहंसभावं गतस्य य
मां नृजा बाला युक्तान् शृणुष्विति ६८ दधान इति । पूर्वोक्तानि कृत्वा दीनिलक्षणा निपत्य तं दंडं दधानो भवेत् शिखादि रहितेन मुंडः सदा प्रसन्नमुखश्च भवेदिति ६९ अपरिग्रहं परितो गुरुमासेवनाह कौपी
नेति । बह्विरयुक्तपदं नृपंगः भिक्षाटनं कर्तुं शार्ङ्गकौपीनोपरि शार्ङ्गवत्तरुणम् ७७० पात्रभेदानाह अलावुं विंकां कर्षयति ततः वस्तुत इति शेषः ७७१

नपाणीति । पाण्यादिवालनशालोनभवेत् वाग्भेदः अन्यथोक्तस्याप्यर्थपरत्वेन योजनं तत्प्रभृतिव्यापारलक्षणचापलशालीनभवेत् तथागमनकालेयुगमात्रांचतुर्हस्तमितांभूमिपश्येत् आसीनउ
पविष्टस्तुनासिकांपुस्तकंवापश्येदिति एनेनितुतोत्रतोवापीत्यादिवाक्योक्तमवधानुष्ठानंमचिनम् ७७२ शून्यागारेदेवगृहेवलमी
प्रक्रमस्निग्धं निष्कुटोमृदवाटिका 'गृहारामास्तुनिष्कुटाः' इत्यमरः । समर्थतानानिवासपदेनसंबंधः शेषस्फुटत्रिपु ७३ । ७८ । ७९ प्रादक्षिण्येनेति स्वस्थानात्प्रचलितस्यप्रदक्षिणक्रमेणयं
हाःसमायांतितेपुभिर्सांगृहीयात् उदरंपाणिवापात्रंकृत्वातदशक्तावपरंख्वादिमपमित्यर्थः ७६ यथापवामिति । तथाचारुणिकश्रुतिः 'ओषधवदशनमाचरेत्' इति ७७ अत्राभेदिति । एकरूपभृत्स
मः असम्यक्त्वमादरेणरसादिगुणेनचरादित्यं विकारंमुखमालिण्यादिरूपम् ७८ सुखादिष्विति । आदिपदेनदुःखशीतोष्णादिर्द्रव्यहः तथाउरकारिण्यपकारिणिचसमः तथाहारेणासमीचीनःस

नपाणिपादचपलोनवाग्भेदादिचापलः ॥ गच्छन्विलोकयेद्भूमियुगमात्रांपुरःसदा ॥ आसीनोनासिकांतद्वत्पुस्तकंवाविलोकयेत् ७७२ शून्यागारेदेवगृहेवलमी
केतुगकूटके ॥ वृक्षमूलेकुलालस्यशालायामाग्नेहोत्रके ७७३ पुलिनेपुनदीनांवागिरीणांकुहरादिपु ॥ कोटरेपुतरूणांवास्थंडिलेनिष्कुटेपिवा ७७४ निवासनि
रतो नित्यंसदाशौचपरायणः ॥ भिक्षार्थचव्रजन्ग्रामं प्रीतिमान्निर्जनेसदा ७७५ प्रादक्षिण्येनभिक्षायां गृहानेपव्रजेत्सदा ॥ उदरंवापिपाणिवापात्रंकृत्वाथवापरम्
७७६ यथापयंत्यैवात्रां प्राशयत्येषसर्वदा ॥ ननिंदतिनचस्तौतिकमप्येषकदाचन ७७ अलाभेवापिलाभेवाभिक्षायाएकरूपभृत् ॥ असम्यक्तेपिसम्यक्त्वोविका
रंनाधिगच्छति ७७८ सुखादिपुसमो नित्यमुपकार्यपकारिणोः ॥ नस्थूलोनकुशश्चायमाहारेणक्वचिद्वेत् ७७९ केशश्मश्रुनखानांचकुरुतेवपनंसदा ॥ ऋतुमं
धिपुवर्षासुकुरुतेवानवापिसः ७८० आपादद्यापौर्णमास्यांचकुरुतेव्यासपूजनम् ॥ कृष्णद्वैपायनंपैलंवैशंपायननामकम् ॥ जैमिनिचसुमंतुंचपूजयेद्वासपंच
कम् ७८१ कृगंवशासुदेवंचसंकर्षणमथापरम् ॥ प्रद्युम्ननिरुद्धंचपूजयेत्कृष्णपंचकम् ७८२ शंकरंविश्वरूपंचपद्मनाभंतथैवच ॥ हस्तामलकनामानंतोत्का
र्यंचपंचकम् ॥ आचार्यपंचकंप्रायःपूजयेच्छांकरेभते ७८३ गुरुंचपरमंतद्वदात्मनःपरमेष्ठिनम् ॥ गोविंदगौडनामानंपूजयेदुरुपंचकम् ७८४ आत्मानमंत
रात्मानंज्ञात्मानंपगत्मकम् ॥ आनंदात्मानमित्येतत्पूजयेदात्मपंचकम् ७८५

मीचीनरूपेणप्रयुक्तंस्थूलत्वंकृशत्वंचनभवेदिति ७९ तथाप्रासद्वयपूर्तोर्णमास्यांशौरविधिकृपात् श्रावणादिमासद्वयेतूक्तस्यसौरस्येच्छकोविकल्पइत्याह केशेति । वक्षोपस्थगतकेशान्वर्जमित्ये
तिशेषः ७८० आपादपुर्णमास्यांविष्णुधर्मोत्तरविहिताव्यासपूजाकार्येत्याह आपादद्यामिति । तत्रपूजनीयानांदेवानांपंचव्यूहांस्तावदशंपति कृष्णेत्यादिना । मध्येस्थितोदेवायनःपूर्वादिदिग्गते
वैशंपायनमुमंतुजैमिनिर्पैलवैशंपायनःसन्व्यासउच्यते एवमग्रेपि ७८१ मध्येस्थितःश्रीकृष्णःपूर्वादिगतेर्वासुदेवादिभिर्वोष्टैःकृष्णव्यूहइत्याह कृष्णमिति । तत्रकृष्णपदेनसदानंदवाचिनानिरुपा
धिर्पूर्णत्वमतिपाद्यते पदांतरेस्तुनुरीयादिसमष्टयइतिनिर्णयमप्यत्र ८२ पूर्वादिगतेर्विश्वरूपादिशिष्यैःसंबीतःशंकराचार्यआचार्यव्यूहइत्याह शंकरमिति । प्रायोवह्वाप्रवृत्तेशांकरेश्रीशं
कराचार्यसंबंधिनिमतेसंप्रदायेवर्तमानएतदाचार्यपंचकंपूजयेदितिसंबंधः ७८३ तथापूर्वादिगतेःपरमगुरुपरमेष्ठिगुरुगोविंदपादगौडपादेःसंबीतआत्मीयोगुरुगुरुव्यूहइत्याह गुरुमिति ८४ तथा
पूर्वादिगतैरंतराहमादिभिर्वोष्टैर्यात्मानव्यूहइत्याह आत्मानमिति ७८५

एतेपांचानांनृपानांनृपामण्डलेदेशविशेषानाह आत्मेति । मध्येकृष्णपंचकंविन्यस्यतदेवसपापूर्वादिदिशांचतुष्टयेआत्मपंचकादिकंपूजयेदिति कृष्णनृपात्पूर्वेआत्मन्यृहंदक्षिणेआचार्यन्यृहं पश्चिमेगुरुन्यृहंतरेन्यासन्यृहंपूजयेदितिपावत् ७८६ कृष्णपंचकस्याग्नेपादिकोणचतुष्टयेक्रमेणगजेशोदुर्गासरस्वतीक्षेत्रपालश्रेष्ठेतेपूज्यास्त्याह आग्नेयादीति । विदिक्कोणः महेशानं रुद्रावतारमितिक्षेत्रपालविशेषणं अमृन्गगेशादीन्तर्बोरिष्टविनाशकानग्यादिकोणचतुष्टयेपूजयेदित्यन्वयः ७८७ सनंदनमिति । सनत्पदादिकंकुमारंजुजातकंचेतिसंबंधः एतान्तनंदनादीन् कृष्णपंचकंपरितःकृष्णपंचकस्यसर्वतःपरिवारत्वेनस्थितामपूजयेदित्यर्थः ७८८ कृष्णपंचकस्याग्नेस्थितोमरनारायणोपूज्योतस्यपृष्ठतस्तुब्रह्मविष्णुमहेश्वराःपूज्यास्त्याह नरेति । अस्पृक्ष्ण पंचकस्य ७८९ शेषानिति । शेषान्दिक्पालादीन्साम्प्रदायिकप्रयोगग्रंथेगूक्तान्पथास्थानंविन्यस्यपूजयेत् तत्रनारदनरनारायणघोरमेस्थितःपूज्यः एतेपुकृष्णमूलमंत्रेणशेषाम्प्रणवादिनमो तनाममंत्रैःसंपूज्यमासद्वयंतचतुष्टयंवासंकल्पपूर्वकंवसेदित्यर्थः ७९० एकत्रवासप्रयोजकमहिंसापरिपालनरूपंदर्शयति वर्णति । समास्तीर्णान्यासाभवति अपिशब्देनवासनिपमविधिरस

आत्माचार्यगुरुन्यासपंचकानिचतुष्टये ॥ पूर्वादीनांदिशांमध्येकथितंकृष्णपंचकम् ७८६ आग्नेयादिविदिक्पंस्थान्पूजयेच्चतुरोह्यमून् ॥ गणनाथंतथादुर्गादेर्वी चैवसरस्वती ॥ क्षेत्रपालंमहेशानंसर्वारिष्टविनाशकान् ७८७ सनंदनंचसनंकंकुमारंचसुजातकम् ॥ सनत्पदादिकंकृष्णपंचकंपरितोर्चयत् ७८८ नरनारायणौ कृष्णपंचकात्पुगतःस्थितौ ॥ ब्रह्मादित्रयमस्यैवपृष्ठतस्तुसमर्चयेत् ७८९ शेषान्देवान्मुनीन्सर्वान्यथायोगंप्रपूजयेत् ॥ नरनारायणाग्रस्थंनारदंमुनिसत्तमम् ॥ एवंसंपूज्यवसतिमासौद्वौचतुरोपिवा ७९० वर्षाकालेमहीसर्वास्थिरजंगमदेहिभिः ॥ निरंतरंसमास्तीर्णालक्ष्मीकौट्यादिसंख्यया ॥ तेषारक्षार्थमेवोपिवसत्येकत्रस वैदा ७९१ नहिसनिकमप्येषस्थिरजंगमदेहिनाम् ॥ वदत्यसत्यंनैवायंनचचौर्ध्वकरोतिसः ७९२ तृणस्यापिचनारीपुग्राम्यधर्मप्रयातिन ॥ कामंनपरिहृणीया द्रवेदत्रापरिग्रहः ७९३ तथासमायिकींचेष्टानंकुर्यात्प्रलपेन्नच ॥ नियमांश्चयथाशक्तिदेवनारायणादिकान् ॥ कुर्वाणःप्राणरोधंचस्वात्मनोऽवसरसति ७९४ वे दांतश्रवणेश्चानंत्रिसंध्यादौतथैवच ॥ गुरुभक्तियथाप्राहवर्षाकालातिरेकतः ७९५ एकत्रचवसेन्नैवतत्ररागादिवर्जितः ॥ अलाभेनविपादीस्याल्लाभश्चैनंनहर्षयेत् ७९६ समःशत्रौचामित्रेचतथामानापमानयोः ॥ आत्मवत्सर्वभूतानांकर्मणामनसामिरा ॥ अनुकूलंहिकुर्वाणःप्रतिकूलंनचाचरेत् ७९७ हिरण्यादीनिवस्तूनि वधूस्तद्वन्मनोरमाः ॥ विष्ठावन्मनसावित्यंभावयेन्नस्मरेच्चवा ७९८

णसमृच्चयः रक्षार्थमपीतिसंबंधः एवमिति ७९१ यमानुष्ठानंदर्शयति नहिसतीतिद्वाम्पां । तृणस्यापिचौर्ध्वनकरोति ग्राम्यधर्ममैयुनं कामंभोगसाधनजातेनपरिहृणीयात्संगृहीतंकुर्यात् अपरिग्रहत्वसंरक्षणपापेनिद्वयोरर्थः ७९२ । ७९३ निपमादिनंदर्शयतितथेत्पादिना । मायादंभस्तद्वर्ततेष्टांभावसं शुद्धिलक्षणशोचविपरीतानंकुर्यात् । अनर्थकवाक्यरूपप्रलापंमौनलक्षण तपोविरोधिनंकुर्यादिति । तथादेशोमहादेशोनारायणमण्यौआदीसंबंधित्वेनप्रयोजकौपेयान्तेयमाःस्मरणकीर्तनादयस्तान्कुर्वाणः प्राणाधामंचस्वात्मनःप्राणरोधस्वकालेऽपरात्रादौकुर्वाणो भवेदित्यर्थः ७९४ वेदांतेति । वेदांतश्रवणत्रिकालस्नानंयथागुरुःप्राहृतथामनुष्ठानरूपांगुरुभक्तियुक्ताणोवर्षाकालमित्रेकालेएकत्रनवसेत् तत्रवासदेशरागद्वेषवर्जितोभवेत् स्फुटमन्यत् ७९५ शमइति स्पष्टम् ७९७ कांताःकनकादीनिचक्राकविष्ठावहूरादेषत्वेनपश्येदित्याह हिरण्यादीनीति ७९८

हेमनस्त्वदोषनिलयस्थदेहस्यगर्वतादात्म्याभिमानरूपकिंभारयसीत्येवंसदाचित्तयेदित्याह विष्णुत्रेति ७९९ श्रावणाद्युपायैरात्मसाक्षात्कारायपतेतेत्याह अहमिति अवबोधनमिति करणेऽप्युत् ८००
आत्मसाक्षात्कारप्रतिबंधापनयापप्रणवोपासनफलपर्यंतं कुर्यादित्याह यावन्नोति ८०१ प्रणवादीति । प्रणवस्य आदिपदश्रावणस्यैवंसंश्रयवाविरोधेनोपनसर्जनत्वेनेतरानपि मंत्रान्नपेत्तथाप्येन
प्रणवादिः प्रमेवजपेदिति यावत् यानेव आदिवाहने आरूढो न भवेत् किंचिदपि परिग्रही परिग्रहशाली न भवेदिति ८०२ परिग्रहाभ्यनुज्ञास्थलमाह यावतेति । यावतावन्नाशनादिना विना देहस्यागमस्य
क्तिस्तावदेव स्वीकुर्यादित्यर्थः ८०३ परमहंसोपनिषदुक्तान्धर्मान्पंचयंस्तत्र परमात्मनोरेकत्वज्ञानेन संस्थासंपत्तिरुक्ता तां दर्शयति संस्थात्रय इति । अयं परमहंसः प्रातरादिपुत्रिपुसंध्यामुसमा
धिस्थः सन् संस्थाः संश्लोकैश्च पापाः संस्थापानाशनं विलोपनं कुर्यात् संभावनायां लिङ् किंतु संस्थां करोत्येवायम् कुतः इह समाधौ जीवस्य त्वंपदार्थस्यात्मनस्तत्पदार्थस्यैव ज्ञानेनात्मनो ब्रह्मत्वस्याव
धारणादित्यर्थः तथा च ऐक्यनिष्ठारूपः समाधिः संस्थाकालेऽवश्यं कार्यः अन्यथा संस्था विलोपदोषप्रसंग इति भावः ८०४ निंदगर्वोदित्यागंदर्शयति कस्यापीति । सतां विद्यमानानां मसतां वा दोषाणां
कीर्तनरूपां निंदां कस्यापि न कुर्वीत आत्मनो पादतरेभ्योऽधिकत्वेन बुद्धिर्ज्ञानं तद्रूपं न कुर्यात् तथा मानसं मनसा कृतं पत्परस्य विनाशनं कथमस्यापकर्षो भवेदित्याकारं मत्तरपदाभिधेयं तदपि न कुर्यादिति

विष्णुत्रसंभवे देहो मलभांडो विनिर्मितः ॥ कामाद्यनेक रोगार्तः सर्वावस्था सुनश्वरः ॥ किमर्थं वहसे गर्वमनो देहस्य सर्वदा ७९९ अहं ब्रह्मेति वाक्यार्थं गृह्या नो गुरुवा
क्यतः ॥ मननं च तथा ध्यानं कुर्यादात्मावबोधनम् ९०० यावन्न साक्षादात्मा यं ज्ञायते तेन सर्वगः ॥ ओंकारमपि तावज्जपेच्छ तस्यनुसारतः ८०१ प्रणवाद्यविरोधे
न मंत्रानन्यांश्च संजपेत् ॥ आरोग्येनैव याने च न च किंचित्परिग्रही ८०२ यावतान भवेद्देहत्यागो व्रतसनादिना ॥ स्वीकुर्यात्तावदेवायं नाधिकं तु कदाचन ८०३ सं
स्थात्रये समाधिस्थो न कुर्यात्संधिनाशनम् ॥ जीवात्मनोरिहैक्येन स्वात्मनो ब्रह्मबोधनात् ८०४ कस्यापि नैव कुर्वीत सदसदोपकीर्तनम् ॥ आत्मनो अधिकबुद्धिं शमा
नं स्यादविनाशनम् ८०५ कर्मणामनसा वाचा त्रिधा धर्मस्वयं लतम् ॥ परेभ्यः प्रकटं नैव कुर्याद्देहोहितत्सदा ८०६ ऊहज्ञानेन कस्यापि पक्षं चैव न दूषयेत् ॥ अभि
लाषं च कुत्रापि सुखे कुर्यान्न वीथिनः ॥ दुःखे द्वेषं च तद्वत्सन कुर्याद्विषसाधने ८०७ मैथुनेच्छां च नैवायं कुर्यात्स्वप्नेपि कुत्रचित् ॥ कर्मणामनसा वाचा भूतद्रोहं कदा
पि न ८०८ देवाहृष्टं सुवर्णादिन गृह्णीयात्कदाचन ॥ अनात्मभूते देहादावात्मबुद्धिं च वर्जयेत् ८०९ सुखप्राप्तौ प्रहर्षं च वर्जयेत्सर्वदायतिः ॥ दुःखप्राप्तौ विपादं च त
त्पूर्वमुदीरितम् ८१० क्षुद्राणामसहिष्णुत्वं न कुर्याद्देहिनामिह ॥ अहं मानं च देहस्थे मत्त्वं वसनादिषु ॥ नैव कुर्यात्तमेधावीक्षेममिच्छन्निजात्मनः ८११

त्यर्थः ८०५ देहस्याज्य इत्याह कर्मणेति । शरीरवाहनेनोभिः कृतं धर्मं पराननुकूलयितुं प्रकटं न कुर्याद्विषयतस्तद्वर्त्मस्य प्रकटनं देहो भवति सच्चिनिषिद्ध इति ८०६ भर्त्सनादिप्रवृत्तिप्रयोजकधीकृति
विशेषरूपं दर्शनं कुर्यादित्याह ऊह इति । ऊहस्तर्कस्तत्प्रधानेन ज्ञानेन परपक्षस्वं उन्नं कुर्यादिति प्रथमदलार्थः । रागद्वेषयोर्द्वैतत्वमाह अभिलाषमिति दलद्वयेन । दुःखे तत्साधने च दर्शनं कुर्यादिति ८०७ का
मक्रोधलोभमोहानां परित्यागमाह मैथुनेच्छामिति द्वाभ्याम् । न कदापीति योजना व्यवयेच्छाकामः द्रोहोऽपकारः क्रोधोऽकार्यं सुवर्णादिग्रहणे प्रवृत्तिलोभः देहादावहं ममाभिमानो मोहः तावत्कुर्यादिति
निदोषोर्थः ८०८ । ८०९ मदप्यागमाह सुखेति । प्रहर्षमदः दुःखप्राप्तौ वैमनस्य लक्षणविषादस्याग्रेऽपि परिहाराभियानेनोक्तमप्यदित्यर्थः ८१० क्षुद्राणामिति । क्षुद्राणामल्पेऽप्यादरवतां देहिनां धर्म
प्रविद्याभिज्जनादिपुण्यदत्तसहिष्णुत्वं क्षमाराहित्यं गुणपुण्योपायोपात्मकाऽसूयाप्रयोजकं तन्न कुर्यात् तथा देहदेहमध्ये योऽहं मानः परिच्छिन्नोऽस्मीत्यभिमानस्तथा श्रुतिगतादिपदसंगृहीतं वस्त्रादिपुण्यमत्त्वं स्वामि
त्वाभिमानं च न कुर्यात्तथात्मनः श्रेयश्चेदित्यर्थः ८११

आदिपदार्थमेव न पंचयति अत्रुतमिति । वचनमानसं च पदविषयैः कृत्वाऽनृतम् अतत्पार्थविषयकत्वेनानृततामापन्नमिति यावत् तत्पदेतिदितिसंबन्धः तथा लोकानां पदंजनमनुकूलनेन स्वस्मि
 षण्योत्पादनं तत्पदभूतीन्व्यापारात् कुर्वीत तथा विवेकेन परिहृतात्मभावसंवेदंशवादिबहुराद्रेयं पश्येदित्यर्थः ८१२ शरीरात्पृथग्भूतस्य आशं वरत्वं सिद्धमापन्नमित्यभिप्रेत्य नस्तुतिरित्यादिवा
 क्यार्थमाह नस्तुतिरिति । न वियतेस्तुतिः कर्तव्यतयाप्यस्य तथा एवं नमस्कारादप्यत्रापि नैकधेति वल्लभदेन समसाः चलाचलोऽतिशयोक्तिरिति केतोवासी यस्य तथा भूतत्वाद्यादृच्छिकोपदृच्छाया
 स्वेतितायाहेतोः समामत आकस्मिक इति यावत् एतादृशस्वभावोपतिर्भवेदित्यर्थः ८१३ न चाहं चेति । कंचिदपि न चाहं अप्रजयत् कस्यापि विवर्जनं निषेधार्थं स्यादपि दोषकौर्त्तनं न कुर्वीत तथा
 त्वन्यतिरिक्तस्य प्रकाशकात्मैव ज्ञापेत् तस्य ध्यानमुपासनं च न कुर्वीति ८१४ लक्ष्यमिति । व्यापाराणां कर्मणां मध्ये किंचिदपि लक्ष्यमवश्यमिदं मया कर्तव्यमित्यभिप्रायविषयो भूतनास्ति अ
 लक्ष्यं हेतुत्वाभिमानेन नास्ति सर्वस्यात्मत्वेन दर्शनादिति भावः ८१५ न पृथगित्यादिवाक्यार्थमाह आत्मन इति । आत्मनोऽन्यतिरिक्तमात्मन्यतिरिक्तभावावगाहि वेदेन ज्ञानमस्य परमं हंसस्य ना
 स्ति तथाऽभेदवदभेदावगाहि च वेदेन नास्ति तथा स्य समदर्शिनोऽलंबात्मदर्शिनः प्रयोजनमिष्यमाणं नास्ति महमादिभेदादित्यादित्यर्थः ८१६ अनिकेतस्त्वमिति श्रेयस्त्राणि स्थित इति न्युत्पत्तिक

अनृतवचनं तद्वन्मानसं विषयैरपि ॥ लोकरंजनमुख्याश्च त्वत्त्वार्थमात्मनायतिः ॥ विष्णुत्रकुणपैस्तुल्यं शरीरं स्वं विलोकयेत् ८१२ नस्तुतिर्नमस्कारोऽनिःस्व
 वाकार एव च ॥ चलाचलनिकेतस्तुतिर्यादृच्छिको भवेत् ८१३ न चाहं चेन्न प्रकुर्वीत न कस्यापि विवर्जनम् ॥ मंत्रांश्च न जपेन्नैव ध्यानं कुर्वीत कस्यचित् ॥ आ
 त्मनोऽन्यतिरिक्तस्य नापि चोपासनं यतिः ८१४ लक्ष्यं तस्य मर्कित्वाद्यापारेपुयतेऽसदा ॥ अलक्ष्यं च न किंचित्तु बालवत्समदर्शिनः ८१५ आत्मनोऽन्यति
 र्गितं न वेदेन नाप्यभेदवत् ॥ प्रयोजनं किमप्यस्य विद्यते समदर्शिनः ॥ अहंत्वं सर्वमित्यादिभेदोऽप्यस्य न विद्यते ८१६ सर्वेषामात्मभूतं यदाश्रयेण विवर्जितम् ॥
 ब्रह्मतत्स्थितिहेतुः स्यादस्य नित्यं महात्मनः ८१७ सुवर्णादीनि वस्तूनि सुवर्णं च विशेषतः ॥ रागतो न स्पृशेन्नैव पश्येत् कुर्वीत च ग्रहम् ८१८ स्पर्शनात्पुष्कस्त
 स्य चंडालो दर्शनादपि ॥ आत्महाच भवेदेव तत्परिग्रहतः सदा ८१९ आत्मन्यत्र हते सर्वं निहतं स्याच्चाराचरम् ॥ सर्वरूपो यतः स्वात्मा सर्वेषामिह देहिनाम् ८२०
 दांतः सर्वेन्द्रियांश्चात्मानमो विगतरस्पृहः ॥ उपवीतं शिखांतद्ब्रह्म ज्ञानमेव दधद्भवेत् ॥ यस्माद्ब्रह्मोपनिषदि श्रूयते न्यत्र चेदृशम् ८२१ हृदिस्था देवताः सर्वा हृदि
 प्राणः प्रतिष्ठितः ॥ हृदिऽन्योतिः परंतद्ब्रह्म त्रित्स्त्रमिदं स्मृतम् ८२२

स्यानिकेतस्थितपदस्यार्थमाह सर्वेषामिति । पदस्त्वमिति प्रसक्तार्थकं ब्रह्मतत्त्वरूपविदुषोऽप्रभूतस्य स्थितिरित्यर्थः एतेन महादोषमत्वं निषिद्धम् ८१७ सुवर्णपत्रादिप्रहवारकवाक्यस्यार्थमा
 ह सुवर्णादीनीति । रागतो रागेण एतेन बिडालादिवत् प्रमादेन स्पर्शनं दोष इति सूचितम् ८१८ तत्र दोषमभिनेयति स्पर्शनादिति । रागेण हिरण्यादिस्पर्शात्पुष्कसं निषादाच्च दूष्यां जातः संक
 रजातिस्तत्सु लोभो भवति चंडालो ब्राह्मण्यां शूद्रा जातः तत्परिग्रहतः सुवर्णादिसंप्रहायतिरात्मघाती भवेदिति ८१९ आत्मघातस्य सर्वानर्थमप्यत्वं दर्शयति आत्मनोऽति । आत्मनः सर्वरूपत्वात्तद्वा
 ते सर्वे हिंसांतर्भवतीत्यर्थः ८२० दांतिति । वैराग्यशमदमैः संपन्नः सत्पुरुष इत्युपवीतस्याने शिखास्थाने च तत्त्वज्ञानमेव दधद्भवेत् न चेदं ज्ञानरूपेणोपवीतं शिख्योर्धारणमप्राप्तिं
 ब्रह्मोपनिषदि न तथा न्यत्र परमं हंसोपनिषदि आरुणि कोपनिषदि विष्णुप्राणत्वादित्यर्थः ८२१ तत्र ब्रह्मोपनिषदतानामुक्तार्थं पत्रावकाशानामर्थमाह हृदिस्था इत्येकादशभिः । उपवीतस्योपादानभू
 तं सूत्रं स्मृतिपुत्रि वृत्रिधात्रिगुणत्वेन न वतं त्यात्मकं सितं दं द्विदुषो हृदपि न वत्त्वात्मकमेव तथा हि सर्वाः समीप्य रूपत्वेन सर्वात्मभूता देवता ईशानुश्रविराट् तं ज्ञाहृदि हृत्कमले तन्निहिताः आत्मत्वेन वेदां-

तेपुनत्प्रसिद्धेः तथा प्राणापानौ तत्संस्थात्मकोऽप्यमश्वेत्येवं त्रिविधः प्राणोऽपि हृदि स्थितः तथा स्थूल सूक्ष्म कारण लक्षणोऽपि भेदेन विधादिसंज्ञतामापद्यमानं परं न्योनिशिशिदं मत्तं च मपि सवेसनापद
त्वात् श्रुतो प्राणपदोक्तं हृदि स्फुटम् एवं प्रत्येकं त्रिविधानां देवता प्राणज्योतिषां समुदायो न वतं त्वात्मकसूत्ररूपः सिद्ध इत्याशयः ८२१ यज्ञोपवीतमिति । यथानवतं नृमयसूत्रात् प्रादुर्भूतो भावो यज्ञा
दिकर्मागभूतं यज्ञोपवीतमित्युच्यते तथा प्रोक्तं त्रिवृत्सूत्रानुसंधानेन प्रादुर्भूतमखंडं चैतन्यं ज्ञानयज्ञांगभूतं यज्ञोपवीतमित्युच्यते यज्ञोपवीतं परममित्यादिर्मंत्रस्यापि त्रैवमुख्यवृत्त्यासम्भवयान् तत्र
हिसहजपदेन स्वाभाविकत्वमुक्तं प्रतिमुंषपदेन नृपाधिविमोक्तं इति यद्यतश्चैतन्यरूपं यज्ञोपवीतं हृदि तिष्ठतीति निर्धारितं ततः सुधीः शास्त्रोक्तसंश्लेषणपूर्वकं बहिःसूत्रं बाह्यद्रव्यसाध्यमुपवीतं त्यजेदित्य
र्थः ८२३ यदक्षरमिति । बहिःसूत्रं तदुपलसितं दृश्यजातं च स्यक्ताय दक्षरमाकाशांतमपंचाधिष्ठानभूतं परं ब्रह्मतदेव सूत्रमिति धारयेन्निश्चिनुयादिति कथं तत्र सूत्रपदमनृत्तिरित्याकांक्षाया माह सूचना
दिति । सूचनात्प्रकाशनाद्धेतोः सूत्रमिति नाम प्राहुः लोके तंतवोपि स्वांतर्गतं पटप्रकाशनात् सूचयतीति सूत्रमिति न्युत्पत्तिकेन सूत्रपदेनोक्तास्तथा स्वांतर्गतं जगत्पटप्रकाशकत्वात् परंपदं ब्रह्म सूत्रसंज्ञमि
त्यर्थः एतद्विज्ञानफलमाह तत्सूत्रमिति । वेदः शब्दराशिस्तस्य पारमगोचरमपि प्राप्तः सर्वज्ञ इति यावत् ८२४ सूत्रशब्दस्य तत्त्वादिपुरुषत्वेऽपि विधारकत्वलक्षणगुणेन चित्तचक्रवृत्तीनिश्चित्य तत्प
रो भवेदित्याह येनेति । येन सर्वाकारेण चिदात्मना सर्वे दृश्यजातं प्रोतं न्यासं यत्र स्थितमिति शेषः तद्वस्तु सूत्रत्वेन धारयेत् यो मोतत्त्वं पदार्थैक्यदर्शी । तत्र साधनसंपत्तिमाह योगविदित्यादिपदं

यज्ञोपवीतं चैतन्यं हृदि तिष्ठति यत्ततः ॥ सशिखं वपनं कृत्वा बहिःसूत्रं त्यजेद्बुधः ८२३ यदक्षरं परं ब्रह्मतत्सूत्रमिति धारयेत् ॥ सूचनात्सूत्रमित्याहुः सूत्रं नाम परंप
दम् ॥ तत्सूत्रं विदितं येन स विप्रो वेदपारगः २४ येन सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव ॥ तत्सूत्रं धारयेद्योगी योगवित्त्वद्वष्टिमान् २५ बहिःसूत्रं त्यजन् विद्वान् योग
मुत्तममास्थितः ॥ ब्रह्म भावमिदं सूत्रं धारयेद्यः स चेतनः २६ धारणा तस्य सूत्रस्य नोच्छिद्यो नाशुचिर्भवेत् ॥ सूत्रमंतर्गतं येषां ज्ञानयज्ञोपवीतिनाम् ॥ ज्ञानमेव
परं तेषां विज्ञानमुच्यते २७ अग्रे विशिखा तद्व्यस्य ज्ञानमयी शिखा ॥ सशिखीत्युच्यते विद्वान्नेतरे केऽन्यधारिणः २८ कर्मण्यधिकृता ये वै वैदिके ब्राह्मणादयः ॥
तैर्विधार्थमिदं सूत्रं क्रियां गतं द्विवैस्मृतम् २९ शिखा ज्ञानमयी यस्य त्युपवीतं च तन्मयम् ॥ ब्राह्मण्यं सकलं तस्येत्येवं ब्रह्मविदो विदुः ८३०

येन । योगोऽष्टांगः अमृतनादोक्तपडंगो वा तदेता तत्त्वदृष्टिर्नित्या नित्यवस्तुविवेकस्तद्वानितितदर्थः ८२५ उक्तवैतारं प्रशंसति बहिःसूत्रमिति । उत्तममेक्यदर्शनलक्षणं योगमास्थित आलं
क्यं स्थितो विद्वान्कुशलो यो बहिःसूत्रं त्यक्त्वा इदं विधत्ते सूत्रं धारयेत् स एव चेतनो लब्धचेतनत्वफल इतरे तु विद्वान्सीपिरंगकुडवाश्मसमाहृत्यः कीदृशमिदं सूत्रम् ब्रह्मभावब्रह्मणो भावः प्रादुर्भावरूपास
त्तायत्र तत्तथा ८२६ उक्तसूत्रेण सदापवित्रता भागेव भवतीत्याह धारणादिति । येनामुक्तसूत्रमंतर्गतं हृदि प्रकाशमानं भवेत्तेषां ज्ञानयज्ञोपवीतिनां ज्ञानमेव परं प्रधानं न कर्म तेषां शरीरः येन सांपावि
र्त्रशोचकमपि ज्ञानमेवेत्यर्थः तथा च स्मृतिः ' न हि ज्ञानेन सदृशम् ' इत्यादिः ८२७ उपवीतं न्यासं शिखायां दर्शयति अग्रेति चेति । यथाग्नेः शिखा अग्नेः स्वरूपा दन्यान भवति तथा यस्य नित्यविज्ञान
रूपा शिखा स्वरूपा दन्यान भवति स एव मुख्यः शिखी ज्ञानस्य शिखा त्वं च शिरसि मूर्ध्नि लिखा ता इति न्युत्पत्त्या पृषोदरादिस्वाद्यनिष्पन्नेन शिखा शब्देन सर्वोत्तमत्वाभिधानादुत्तमत्वगणयोगाद्वा बोध्यम्
इतरे ज्ञानहीनास्तु न शिखिनः केशधारित्वस्य स्त्रीशुद्धादाविति प्रसक्तत्वेन शिखित्वमप्योजकत्वादित्यर्थः ८२८ तद्विदं सर्वं ब्राह्मणोपवीतेहा तयेदते चेन्न यादृशोपस्य इति न्यायेन बाह्यकर्माधिकारि
भित्तस्तत्कर्मगतत्वेन बाह्योपवीतानां धारणमेव कर्तव्यमित्याह कर्मणीति । विधार्थं विधेयेण धार्य इदं बाह्यम् ८२९ उपवीतस्य मुख्यत्वमौलत्वाभ्यां तत्प्रयुक्तब्राह्मण्यस्यापि मुख्यत्वमौलत्वे
दर्शयन् मुख्यं ब्राह्मण्यं ज्ञानिनामाह शिखेति । यस्य पुरुषस्य शिखा उपवीतं चेत्युभयं ज्ञानमयं तस्येव ब्राह्मणत्वं सकलं पूर्णं मुख्यमिति यावत् इत्येवेदतात्पर्यं विदः प्राहुरिति ८३०

तत्रेतेतुयामात्रणपदस्यकृत्पुनरितिमात्मानंमहत्सर्वमिहकंचेतीत्याकारांमुख्यंनानाह इदमिति । इदंज्ञानरूपमुपवीतपरमंसर्वोत्कृष्टंपरायणंत्रयस्वरूपेणसर्वाविद्यानभूतंयद्यद्वतितयेनविदुषास्वात्मसाक्षात्कारलक्षणपारोपयिष्टंसंविदानेवोपवीतीप्रशस्तोपवीतवानुभवेत् । नकेवलमेतावदेवफलांकुतुसर्वोत्तमभावोपीत्याह यज्वेति । यतःसंवेदिकर्तृरूपज्ञरूपस्तथापज्वायागार्ग्यरूपश्चसविद्वानुभवेत् एतदुपलक्षणंपदार्थांतरात्मतायाअपीति ८३१ ज्ञानात्मकोपवीतादिलक्षणंमहत्सर्वंपरमहंसेनावश्यंसंपाद्यमित्यर्थस्यदण्डोदाहरणेनप्रदर्शनपरंपरमहंसोपनिषदाक्षयमवतारयति संन्यासेपीति । संन्यासैर्षोधारणलक्षणेकृतेपिवेणवेदंगेयारितेपिचसत्पश्यतेज्ञानंविनादंडेदंडमात्रेणभवति यतःपरमहंसवर्गमतिपादिकाश्रुतिरुपनिषदेवमाहेति ८३२ एवंकथमित्याकाशपातंटाक्यंपठति ज्ञानेति । ज्ञानरूपोदंडःएकदंडीपरमहंसः सर्वाक्षिवयलंपठः स्फुटमन्यत् एतेनस्वस्वमहत्सर्वमित्यादिकारुणिकवाक्यार्थोपिंसंगृहीतइतिबोध्यम् ८३३ फलितमाह यस्मादिति । यस्मादेवंश्रुतयःप्रतिपादयंतितस्मादमुनापरमहंसेनज्ञानंश्रवणादिद्वारासंपाद्यमिति तच्चज्ञानमेकपविशयकमेवेत्याह आत्मनइति ८३४ पारमहंस्यसंपादयत्यब्रह्मात्मिकयज्ञानस्याभिनिवपपरंस्वयमेवावस्थितिरित्यादिपरमहंसोपनिषदाक्यंतस्यार्थमवतरणपूर्वकमाह आत्मनोब्रह्मेतिसप्तभिः । कृतौकृतार्थः ८३५ अवतारितवाक्यार्थदर्शयति अविद्ययेत्यादिना

इदंयज्ञोपवीतंतुपरमंयत्परायणम् ॥ सर्वदाविद्युतयेनविदुषास्वात्मबोधतः ॥ सविद्वानुपवीतीस्याद्यज्वायज्ञश्चदेहिनाम् ८३१ संन्यासेपिष्ठतेतद्विद्युतेवेणवेपिच ॥ दंडेनैवतुदंडित्वंमुख्यंज्ञानंविनाभवेत् ॥ यस्मात्परमहंसारुण्याश्रुतिरेवजगौहिसा ८३२ ज्ञानदंडोष्टतोयेनएकदंडीसउच्यते ॥ काष्ठदंडोष्टतोयेनसर्वाशीज्ञानवर्जितः ॥ सयातिनरकानघोरान्महारौरवसंज्ञकान् ८३३ यस्मादेवंततोज्ञानंकरणीयंसदामुना ॥ आत्मनोब्रह्मणोयेनभेदधीनैवजायते ८३४ आत्मनोब्रह्मरूपत्वमसत्कथितंमया ॥ तुभ्यंपुनश्चक्ष्यामिज्ञानाद्यस्यकृतीभवेत् ८३५ अविद्यायासदाशून्यंपरब्रह्मेतिकीर्तितम् ॥ आनंदात्मस्वरूपंयत्स्वस्मिन्नेवसदास्थितम् ८३६ अद्वयंभेदगंधेनरहितंततएवहि ॥ पूर्वदोषविनिर्मुक्तंनिश्चलंगगनोपमम् ८३७ इदमेवाहमात्मास्मीत्येतन्मेस्थानकंपरम् ॥ इदमेवस्वयंय्योतिर्मतोभेदविवर्जितम् ८३८ इदंशिखोपवीतंचतथादंडकएवच ॥ नब्राह्मेवैणवोदंडोमुख्योमेयकदाचन ८३९ पूर्णानंदैकरूपेस्मिन्नयदैवमवतिष्ठते ॥ कृतकृत्यस्तदापश्येत्परंब्रह्मात्मरूपतः ८४०

यमित्यवोचरूपत्वेनाविद्ययासदाहीनमितिक्तीर्तितंतद्ब्रह्मआनंदमयआत्मन्नेवेकधेनेनसदास्थितंततस्थमित्यर्थः ८३६ अद्वयमिति । कीदृशंतद्ब्रह्म प्रशंसितसर्वभेदत्वादयम् अतस्त्वसर्वविकारेः क्रिययायजितमिति ८३७ इदमेवेति । यदविद्ययासदाशून्यमित्यादिनावर्जितंविद्यमपरोसंवस्त्वहमेवास्मिमात्मत्वादितिपूर्वेषंसंबंधः तत्रआत्मरूपाद्विभक्त्येहिममानात्मत्वंस्यादितिभावः । अभेदफलमाह एतन्मेइति । तथेदमेवतत्त्वमपरंसर्वोत्कृष्टंस्थानकंभियंस्थानम् अनुकंपायांकन् 'सभूमाकस्मि'मितिष्ठितःस्वेमहिमि'इतिश्रुतेः तथाइदंतत्पदार्थभूतंतत्त्वमत्तोभेदविवर्जितंस्वयंप्रकाशत्वात् नहिप्रत्यग्भिन्नस्यदृश्यस्यस्वयंप्रकाशत्वंसंभवतीतिभावः ८३८ नकेवलमुक्तंब्रह्ममस्वरूपमेवंकिंतुममसर्वोपकरणरूपकंतदुपलसितसर्वप्रपंचात्मकंचेत्याह इदंशिखेति । इदंभवेज्ज्ञानात्मकंममशिखादिपुत्रमित्यर्थः तत्रज्ञानरूपप्रमाणस्यसविलासाज्ञानवद्वानामुत्पदंभवंकाष्ठमयस्यतुमनोनिधमनस्मारकस्यमार्गोतदित्याह नब्राह्मइति । ब्राह्मःब्राह्मणंप्रतिधारणीयत्वेनविहितः ८३९ उक्तभावनाफलंनुब्रह्मसाक्षात्कारएवेत्याह पूर्णेति । कृतकृत्योनिवृत्तकर्माधिकारःसत्परंब्रह्मपश्येदात्मरूपतथेत्यर्थः ८४०

तन्निव्यवहारस्यार्थमाह सूर्यइति । यद्ब्रह्मविष्णुशिवपरोक्षसर्वत्रयप्रमाणानंदरूपत्वेन परमसर्वोत्कृष्टपदमन्वेष्टव्यं वाच्यं वाच्यमपि हृदि स्थितं संज्योतिः सर्वार्थप्रकाशकं तस्याज्ञापमानत्वं
लक्षणं निरीतं वेन प्रकाशकत्वे दृष्टं तत्र श्रुतिः तद्विस्वरूपसदवप्रकाशपतीत्यर्थः ८४१ त्वंपदार्थशोधनमात्राद्येन ब्रह्मप्रतिपादिकाया ब्रह्मोपनिषदोर्थवर्णयति आत्मन इत्युक्तं त्रिंशत्श्लोकैः । त्वंपदा
र्थस्य प्रत्ययूपस्यावगतिः स्फुटः त्वंतदर्थं ब्रह्मोपनिषदुक्ताश्च तस्योऽवस्थाः शृण्वति ८४२ निरवस्थइति । अयं च वस्तुनो निरवस्थः अवस्थालयपरिणामरहितोऽपि मायावशेन ताः प्राप्नोतित्यर्थः तत्र तु
रीयस्वपरमार्थत्वेऽपि तुरीयतायाः पूर्वापेक्षत्वेन कल्पितत्वमिति भावः ८४३ तासांमिति । तासां अवस्थानां जाग्रदादीनां च तत्त्वमृणां भाष्यादीनां क्रमेण स्थानानि बोधयान्तीत्यर्थः ८४४ नाभेरिति ।
नेत्रस्थे जाग्रदवस्थादित्यप्यत्रोक्तेस्तदुपसंहारेण नाभिनेत्रपर्यंतदेशे विज्ञानशक्त्युपाधिको जागो यदा विशेषतः स्थितो भवति तदा विश्वसंज्ञाप्रयोजिकां जागरवस्थां भजते इति प्रथमदलार्थः हृत्कमलेति पुन
प्राज्ञत्वप्रयोजिकां सुषुप्तिकंठेतेजसत्वप्रयोजकं स्वप्नमूर्द्धानितुसमाधिनातिष्ठं तुरीयतां भजत इत्यर्थः ८४५ अत्र जाग्रदवस्था । क्रमो विवक्षितः देवता अथिदेवरूपाणि तथा च जाग्रदवस्थालिनीं विश्व

सूरयो यत्तु पश्यंति व्याप्तं तत्परमंपदम् ॥ चक्षुर्वदेहि नां ज्योतिः स्वप्रकाशं हृदि स्थितम् ८४१ आत्मनोऽस्यावगत्यर्थं त्वंपदार्थस्य तेऽप्युना ॥ ब्रह्मोपनिषदि प्रोक्ता अ
वस्थाः कथयाम्यहम् ८४२ निरवस्थः पुमानेष आनंदात्मा स्वयंप्रभः ॥ मायामयी रवस्थास्ताश्चतुर्धा याति सर्वदा ८४३ तासां स्थानानि चैतानि कथितानि मनी
षिभिः ॥ नाभिश्च हृदयंतद्वत्कंठो मूर्द्धा तथैव च ८४४ नाभेर्नेत्रांतमुद्विष्टं स्थानं जाग्रदवस्था ॥ सुप्तिस्वप्नतुरीयाणि हृदिकंठे च मूर्द्धनि ८४५ अत्र जाग्रदवस्था स्वप्ने सु
प्तौ चैव तुरीयके ॥ ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च परमात्मा च देवताः ८४६ परमात्मा चतुर्थो वै सर्वदेवादि रूपभाक् ॥ कार्यकारणहीनो यमवाङ्मनसगोचरः ८४७ आनंदा
त्मा स्वयं ज्योतिः स उक्तो वेदेवादिभिः ॥ यस्मिन् लोकाः कर्मफलं लोकाभेदवर्जिते ८४८ देवा वेदास्तथा यज्ञा मातापि च पितापि च ॥ स्तुषेत्यादि ममाध्यासा
नस्युस्तेऽप्यत्र लोकाश्च ८४९ चंडालः पुष्कसस्तद्वत्संन्यासी च वर्नीतथा ॥ इत्यादिको यममध्यासो मम नास्ति स्वभावतः ८५० अथ मस्तु तमो वाहमेतानि कणा
नि मे ॥ दुःखस्य च सुखस्यापि देहवापि परत्र च ८५१ सुखं वाप्यथ वा दुःखं भेदश्चैव प्रकीर्तितः ॥ संसारो यमपार्थो यमयितुर्येन विद्यते ८५२ एकमेव तु तद्ब्रह्म परं नि
र्वाणं संज्ञितम् ॥ विशुद्धचेतसां नित्यं भाति स्वेनैव तेजसा ८५३

स्वप्नप्रविराट्परोऽधिदेवस्वप्नस्य विष्णुर्हृदयगर्भरूपः सुप्तेरुदस्तुरीयस्वपरमात्मेत्यर्थः ८४६ तत्र परमात्मरूपं यथा श्रुतिप्रतिपादयत्युपादानापरमात्मेत्यादिना । यश्चतुर्थः परमात्मा समाय
या सर्वरूपो वस्तुतः कार्यदिवि शेषरहितो व्याप्यगोचरश्चैव इत्यर्थः ८४७ आनंदात्मेति । तथा स्वयंप्रकाशज्ञानरूप उक्तः तत्र हेतुतयाऽद्वितीयत्वमाह यस्मिन्निति । यस्मिन् कर्मफलरूपा लो
का विषयाः न लोकाः लोकभावं परित्यजति भेदवर्जितत्वादित्यर्थः ८४८ देवा इति । यथा लोकैरत्र तुरीये स्वभावस्त्यक्तस्तथा देवादिभि रपि सत्यं ज्यते यतस्ते ममत्वपदार्थस्य संबंधिनोऽध्यासा आ
रोपितरूपा भवन्ति न वास्तवा इत्यर्थः ८४९ चंडाल इति । ब्राह्मणां क्षत्रियाणां चक्रमेण शूद्रा जातौ चंडालपुष्कसौ चंडालां ता जातयः संन्यासादय आश्रमाश्चात्र तुरीये ममत्वस्वरूपेन संतीति ८५० अ
थ म इति । अथमादिः कर्तृविशेषरूप ऐहिकामुष्मिकसुखादिसांवनरूपः सुखादिफलरूपश्च यममभेद उक्तः संसारो मयितुरीयेनास्तीति द्वयोर्दर्थः ८५१ । ८५२ एकमिति । निर्वाणं निर्गतं वाणं श
रीरं सविलासाज्ञानरूपं यस्मात्तस्मिन् निर्वाणं संज्ञं शुद्धमिषां स्वयं ज्योतिर्देहनास्तीति ८५३

ऋषय इति । अत्रतुरीयेऽप्यादयः केपि न ईशते नियमनैर्कतुं न शक्नुवतीत्यर्थः ८५४ प्रतिबुद्धादिपदार्थमाह यथेति । यस्तैकोपिकोऽपि जानाति स सर्वज्ञः सन् सर्वविद्याफलमृत्पादीनां कैः क
 र्याभावरूपं प्राप्नोतीत्यर्थः यो यो दिवानां प्रत्यक्षं पश्येत्सा विश्रुत्युक्तसर्वविद्यापदे प्रथमाद्वितीयार्थेति भावः ८५५ उपवीतग्रंथस्य प्रदर्शितार्थत्वात्तत्प्रतिक्रम्यणैको देव इत्यादिमंत्रार्थमाह जग
 दीश इति । जगद्वर्षश्रृङ्गाताभ्रमप्रमयोराश्रयो जीवश्रृङ्खलारूपं द्रष्टुं तत्प्रकारं भ्रमभिर्मायामोहिनेरेव कल्पितं वस्तु तत्त्वप्रचुरेणास्ति पतोऽयं कष्टेऽप्यविवृतं सर्वोपाधिपुण्ड्रं कश्च भवति तस्योपाय
 यस्तु जरायुजादिचतुर्विधभूतरूपाः तत्र भूतविशेषणस्य कार्यकारणरूपित्वस्यायमर्थः दृष्टाऽदृष्टद्वारा पूर्वदेहं प्रति कार्यैव मुच्यते देहं प्रति कारणत्वमिति द्वयोरर्थः ८५६ । ८५७ सर्वेति । आका
 शवत्सर्वव्यापी बुद्धेरपिशब्दकारणशरीरस्याप्यंतरामध्ये यत्तत्स्थितस्तथा सर्वभूतानि राजवद्विष्टा यवशः कृत्य अत्र न भूतेषु स्थितः ८५८ मध्यस्थ इति । मध्यस्थः साक्षी । चेतुपदार्थमाह
 चिद्वन इति ८५९ तत्प्रत्ययांतं चेतुपदं तस्य ज्ञानरूपस्य ज्ञानाश्रयत्वं ब्रह्मसमवेतं प्रमेयं तत्र त्वानिर्गुणपदस्य भिन्नाहाराद्ये त्वाशयेनाह चेतन इति । चेतनश्चेतन्याश्रयत्वात् केन चेतुपदेनोक्तोऽपि चे
 तन्येच्छादिगुणाश्रयोनभवति निर्गुणत्वाद्वितीयत्वाच्चास्मिन् गुणविभावं स्यात्संभवादित्यर्थः ८६० एको देव शीत्यादिमंत्रपूर्वाद्धेत्यर्थमाह स्वामीति । यत्पतः स्वरूपमेव बहुधा कुरुतेऽतः सर्वं

ऋषयः पितरो देवास्तथान्येऽपि महौजसः ॥ तत्र केपीशत्वेनैव तुर्ये देवे महेश्वरे ८५४ यश्च जानाति तं देवं सर्वज्ञः कोऽपि कर्हि चित् ॥ ऋष्यादीनां भवेन्नैव किं करोयमनाथवत्
 ५५ जगदीशस्तथाज्ञाता ह्यस्माभिः कल्पितं द्वयम् ॥ वस्तुतो नैव तद्वैतं पुरुषे विद्यते यतः ५६ एक एव स्वयं ज्योतिर्गूढः काष्ठाग्निवत्सदा ॥ चतुर्विधेषु भूतेषु कार्य
 कारणरूपेषु ५७ सर्वव्यापी यथाकाशो बुद्धेरप्यंतरास्थितः ॥ अधिष्ठाय च भूतानि वसत्यत्र पराजवत् ५८ मध्यस्थ इव भूतानां व्यापाराननुपश्यति ॥ चिद्वनः
 केवलो जाड्यलेशेनापि विवर्जितः ५९ चेतनोऽपि पुमान्नायं चैतन्यादिगुणः सदा ॥ स्वाभावानिर्गुणोऽस्माद्वेदगंधविवर्जितः ८६० स्वामी सर्वस्य जगतः सर्वदा यो
 नियामकः ॥ एकमेवात्मनोरूपं कुरुते बहुधा च यत् ६१ तस्यात्मनो ब्रह्मज्ञान उपायं प्राहुरीदृशम् ॥ स्वदेहं वापि बुद्धिं वा ह्यरणिं प्रविचिंतयेत् ॥ चतुर्मात्रं तथोक्तं
 मात्मानमुत्तरारणिम् ६२ मात्रापादाद्यभेदेन ध्यानेन मथनेन हि ॥ अभ्यस्य तोयमात्मा स्यान्निर्गूढः प्रकटः सदा ६३ अरण्योर्मथनाद्यद्वाग्निः सर्वप्रदाहकः ॥ अ
 विश्वाप्नो न कर्तव्यं आविर्भावे निजात्मनः ६४ यथायं ब्रादिपीडात उपाया लभ्यते नृभिः ॥ तैलादिकं तथात्मापितपः सत्यादिसंयुतैः ॥ आत्मज्ञैर्लभ्यते शश्वद्बुद्धौ स्व
 स्य निजात्मतः ६५ जीवतां परिगृह्यायमानं दात्मा स्वयं प्रभः ॥ संसारे वर्तते ज्ञातो जीवोऽजीवः प्रजायते ८६६

स्य स्वामी नियामक इति यावत् विचारस्य उपादानाधीनताया न्यायत्वादिति भावः ८६१ आत्मानमित्यादेरर्थमाह तस्येति । तस्यात्मनः साक्षात्कारेऽप्यमुपाय उक्तः अयं कः आत्मपदोक्तं
 देहसंघातं बुद्धिं वाऽवरारणं चिंतयेत् अकारोकारमकाराद्ब्रह्मात्रारूपमात्राचतुष्टयशालिर्न प्रणवमात्मानं मात्राभिर्विधेत्यादि चतुर्विधस्य स्वात्मनः प्रतिपादकमुत्तरारणं चिंतयेदिति ८६२ मात्रे
 ति । पादाविश्यादयस्तुरीयांताः प्रत्येकमधिदेवादिभिर्नामां हुं यमेोक्तास्तेषां मात्राभिर्विधेयं क्रममेवेति चिद्वनमेव मथनं प्रकृत्यादित्वानुतीया तथा चोक्तं ध्यानात्मकमथनरूपाभ्यासेनायमात्मा
 गृहोऽपि प्रकटः स्यादत्र न संशय इति द्वयोरर्थः ८६३ । ८६४ तिलेऽपि त्व्यादेरर्थमाह यथेति । यथायं ब्रादिना निपीडनमथनादिरूपोपायवद्विस्तैलेन च लभ्यते तथा तपःसत्यविवेकाद्युपाय
 वद्विस्तैलेऽपि त्व्यादित्वेन निजात्मभिरिति पाठे निजे स्वरूपे आत्मानोपेयान्तेन यातो रित्यर्थः ८६५ ऊर्गेत्यादेरर्थमाह जीवतामिति द्वाभ्यां । अयमात्माऽविद्यया जीव
 त्वं परिगृह्यते संसारे जायते प्रदादिरूपे भ्रमति ज्ञातुं पूर्वजीवोऽपि सन् अजीवोऽस्य रूपः प्रजायते इत्यर्थः ८६६

जाग्रदाव्योऽवस्थान्द्रताः पदार्था उपलक्षितास्तेऽनेनैव कल्पिता इति सदृष्टांतमाह ऊर्णेति । अतिसंहरति ८६७ ज्ञेयपतिपादकर्मत्पवास्पमवतारयति अजीवनेति । यदाऽऽप्यमात्मानं पश्येत्तदेवाजीवताम्रप्राऽऽस्य भवतीत्यर्थः ८६८ अस्यात्मनो विज्ञानमप्यविषयतया आनंदरूपतया चेत्पाठः या इति । वाचःवागादौ द्विषाणि मनश्चेत्ताम्यमाणा विषयो कृत्ययतो निवर्तते यतश्च ज्ञाता जीवस्यानंदं दत्तमानंदरूपं वंप्रकटीभवतितज्ज्ञात्वा बुधो विवेकी मुच्यते मुक्तो भवतीत्यर्थः ८६९ उत्तराकांक्षा मुत्थापयन्नुपसंहरवाक्यार्थमाह सर्वेति । आत्मविद्या उपासनातपःशास्त्रोक्तं कर्मताभ्यां कर्मोपासनफलः संसार उपलक्ष्यते तस्य सर्वस्वमूलं कारणं क्षीरसर्पिर्गिरिव सर्वत्रानुगतमात्मानं ज्ञात्वा मनसो निग्रहे कृतिरिति विमुच्यते नाप्येत्यर्थः क्षीरसर्पिर्दृष्टानेन च मुक्तस्य पुनर्बन्धाभावः सूचितः यदा आत्मविद्या चतुष्वप्येते मूलमादूर्भा वसाधनं पश्यतमिति तदुक्तं 'अविद्यया मृत्युंती त्वाविद्यया मृतमश्रुते' इति ८७० उक्तार्थे मानभूतायात्र प्रविंदूपनिषदाऽर्थगोडपादवाक्यादिभिश्चिच्छत्वारंशधिकं श्लोकशेनोपबृंहयितुं पतिजानीते एतच्चेति । एनदात्मज्ञानमनो निग्रहयोर्मोक्षप्रयोजकत्वे अमृतविंदुना म्रज्ज्वा विंदूपनिषत् अमृतम्रज्ज्वाशब्दयोः समानार्थत्वात् तत्राप्यपतिपादितं चतृणु तत्र निग्रहयोग्यं मनो निर्धारयितुं द्वैविध्यं सल्लगमुच्यते मनोहीत्यादिना । शुद्धिः सत्कर्मोपासनाभ्यां प्रलक्षयः तल्लक्षणं कामनिवृत्तिः कामो विषयरागः ८७१ तत्र शुद्ध

ऊर्णनाभिर्नृथातंतून्मृजते संहरत्यपि ॥ जाग्रत्स्वप्ने तथा जीवः सृजत्यतिच सर्वदा ८६७ अजीवता तदा तस्य जीवस्यास्य भाविष्यति ॥ आनंदात्मानमात्मस्थं यदाऽयमवलोकयेत् ८६८ यतो वाचो निवर्तते अप्राप्य मनसा सह ॥ आनंदत्वं च जीवस्य तज्ज्ञात्वा मुच्यते बुधः ८६९ सर्वव्यापिनमात्मानं क्षीरसर्पिर्गिरिव स्थितम् ॥ आत्मविद्या तपो मूलं जीवो ज्ञात्वा विमुच्यते ॥ मनसो निग्रहे नित्यं नान्यथा जन्मकोटिभिः ८७० एतत्ते मृतविंदूक्तमहं वक्ष्यामि तच्छृणु ॥ मनो हि द्विविधं प्रोक्तं शुद्धं चाशुद्धमेव च ॥ अशुद्धं कामसहितं शुद्धं कामविवर्जितम् ८७१ मन एव मनुष्याणां कारणं बंधमोक्षयोः ॥ बंधाय विषयासक्तं मोक्षे निर्विषयं स्मृतम् ८७२ यतो निर्विषयस्यास्य मनसो मुक्तिरिष्यते ॥ ततो निर्विषयं नित्यं मनः कार्यं मुमुक्षुणा ८७३ निरस्तविषया संगं संनिरुद्धं मनो हृदि ॥ यदा यात्यात्मनो भावं तदा तत्परमं पदम् ८७४ यथा स्वप्ने द्रव्याभासं स्पंदते मायया मनः ॥ तथा जाग्रद्व्याभासं स्पंदते मायया मनः ८७५ अद्वयं च द्रव्याभासं मनः स्वप्ने न संशयः ॥ अद्वयं च द्रव्याभासं तथा जाग्रन्न संशयः ८७६

स्वप्ने मोक्षोपयोगितामन्वयवतिरेकाभ्यामाह मन एवेति । बंधोऽहं ममेत्यादि रूपासः मोक्ष आत्मयाथाभ्यावभासः निर्विषयं वीतरागं मोक्षे प्रयोजकमिति शेषः ८७२ फलितमाह पत इति । यतो विषयरागलक्षणाऽशुद्धिर्हीनस्य मनसः फलभूता मुक्तिरिष्टा वेदधिद्धिः ततः शुद्धमनसः स फलो कर्तुं निर्विषयं निरुद्धं कार्यमित्यर्थः ८७३ मनो निरोधस्य मोक्षपर्यवसायितामेव दर्शयति निरस्तेति । निरस्तो विषयेष्वसंग आसक्तिर्येतत्तथा नृत्तं मनो यदा हृदि निरुद्धं सदात्मनो भावं स्वभावं गवाक्यपतिपाद्यमेव रूपं पाति अवधारयति तदान्मोक्षरूपं परमं संवांकृष्टं पदं पाप्यं फलं सिद्धमिति बोधयामि । त्वर्थः ८७४ आत्माकारतया मनो निरोधप्रकारं गोडपादैः सोपपत्तिकमुक्तं तद्वाक्यानां प्रापशब्दप्राप्तेन विज्ञापयति यथा स्वप्ने द्रव्यादिना अकथ्यं सुखमुक्तमस्मिन्नेन ग्रंथेन । यथा स्वप्ने द्रव्याभासं मनः कर्तुं द्रव्याभासं मिथ्या मृतप्राद्य प्राह कल्पदेता कारं सत्स्वं देते विदा कारं भजे तथा जाग्रत् सा मोक्षोपपत्तिः जाग्रदवस्थायां अपि बोधयामि त्वर्थः ८७५ द्वैतस्य मिथ्यात्वमेव स्फुटयति अद्वयमिति ॥ यथा मनः स्वप्ने द्रव्याभासं मिथ्या नृत्तं द्रव्याभासं विदुषोऽपि दृष्टेः तद्वत्तमेव तथा जाग्रत्पर्यायः ८७६

अधिगानवित्तवदृष्ट्यैव वसविलासमनसो वा वरुणाभजनस्ताभवंतीत्याह आत्मेति । आत्मैव सत्यमधिगानतस्यानुबोधः शास्त्राचार्योपदेशानुसारेण साक्षात्कारस्तेन यदा न संकल्पयते देता कारवृत्ताः परित्यजति न दादता भवेति देता प्रवृत्त्या मनसो नो रहिततां पाति तत्त्ववित्पर्यः ८७७ तदानीं कीदृशमात्मरूपमवशिष्यते कस्यांकांसायामाह अमनस्तेति । यदा तस्य भ्रमसिद्धस्य मनसः अमनस्ता वा वरुणानि वृत्तिर्भवति तदा तद्मनसोऽभाववत्त्वमीदृशमेभिर्विशेषणैरुपलक्षितं प्रचक्षते कथयति तत्त्वविद्वद्वितिसंबन्धः ईदृशी कीदृशम् अकल्पकं सर्वकल्पनारहितं अजं जमादिविकारहीनं ज्ञेयाभिर्ब्रह्मप्रकाशं वयं ज्ञानं तद्रूपमिति तस्याकल्पकत्वादी क्रमेण हेतुगर्भविशेषणत्रयं ब्रह्मते यमित्यादि ब्रह्मेव ज्ञेयं यस्य तत्तथा तस्मादकल्पकमित्यस्वादर्जं यत्तथा जेन तेन ज्ञानेनाजंस्वरूपमेव विबुद्धचेन न वयं ज्ञेयाभिर्ब्रह्ममिति संबन्धः ७८ अत्र भ्रांतमतमनूय निरस्यति सुपुमिव इति । तामनोपशसुपुमिवत्सुपुमौ पादशो भवेति तदा अमनस्ता सिद्धिर्बोद्धेति केचिद्वदन्ति तामनं न युक्तं यतः सुपुमिनिरोधयोर्विशेषो विशेषो वक्ष्यमाणविधया भवतीत्यर्थः ७९ तमेव विशेषमभिनयति निगृहीतस्येति । निगृहीतस्य निरुद्धस्य अतएव निर्विकल्पस्य कल्पनारहितस्य धीमतो महावाक्यजविद्यासंस्कृतस्य च मनसो य एषोऽधिगानावशेषरूपः प्रचारोऽवस्थाविशेषः स जागरेदिदाभावे भवति सुपुमौ तु धीमनसः प्रचारः स अपो विलक्षणस्तामसत्वात् अत उक्तः प्रचारो न तत्समो न सुपुसितम इति यतः उपुमेत विनलीयते कारणे सूक्ष्मभावेनावतिष्ठते अत्र समाधौ तु बाधयते इत्यर्थः ८८० सुप्तसमाधौ विशेषांतरमाह तदेवेति । तत्प्राप्त्यग्राहकभेदरहितं निरुद्धचित्तं निर्भयत्वादिशा

आत्मसत्यानुबोधेन न संकल्पयते यदा ॥ अमनस्तां तदा याति ग्राह्याभावे तदग्रहम् ८७७ अमनस्ता यदा तस्य मनसस्तद्दीदृशम् ॥ अकल्पकमजं ज्ञानं ज्ञेयाभिर्न प्रचक्षते ॥ ब्रह्मज्ञेयमजं नित्यमजेनाजं विबुद्धयते ८७८ सुपुमिव ददातस्यादमनस्ता तदा भवेत् ॥ केचिदेव स मिच्छन्ति न युक्तं तद्विभेदतः ८७९ निगृहीतस्य मनसो निर्विकल्पस्य धीमतः ॥ प्रचारो जागरे चैव सुपुतेऽन्योनतत्समः ॥ लीयते हि सुपुते तन्निगृहीतं न लीयते ७८० तदेव निर्भयं ब्रह्मज्ञानालोकं समंततः ॥ अजमुन्निद्रमस्य प्रमनामकमरूपकम् ॥ सकृद्विभातं सर्वज्ञं सुपुतौ न च तादृशम् ८८१ अमनस्तांगते चित्ते प्राप्योयं भूरिगुण्यतः ॥ सर्वाभिलाषा विगतः सर्वचिंता समुत्थितः ॥ सुप्रशांतः सकृज्ज्योतिः समाधिरश्च लोभयः ८८२ ग्रहो नास्मिन्नचोत्सर्गश्चिंता वा कस्यचिद्गृहेत् ॥ आत्मसंकलनादात्मा यदानिश्चलतांगतः ८८३ आत्मरूपं भवेच्चित्तमजातिममतांगतम् ॥ तदा समाधिरेष स्यादमनस्ता भवो महान् ॥ वेदांतो दितसंगूढो दृश्यते गुरुवक्त्रतः ८८४

लिब्रह्मवत्संपन्नं सुपुमौ तु नादृशं निर्भयं त्रयात्मतामापन्नचित्तं न भवति दोषा विजाविद्याशबले लपादिति भावः तत्र निर्भयत्वं भयहेतु द्वितीयप्रवृत्त्याभावात् न च तत्र भासकापेक्षेत्युक्तं ज्ञानालोकमिति । स्वरूपभूतं ज्ञानमेवा लोकप्रकाशो यत्र तत्तथा चिदेकरसमिति यावत् समंततः सर्वतः स्थितं न वापकमिति यावत् अतएवाजं जमादिविकारहीनं तत्र हेतुर्न निर्दिष्टनिदाया अवो धरूपाया उद्गर्न निष्क्रान्तमतएव स्वप्रकृषेणाध्यासजातेन हीनम् तस्याविषयत्वमाह अनामकरूपकमिति । नामरूपराहित्यात्सर्वेन्द्रियाप्राप्त्यमित्यर्थः बाधिताया अविद्यायाः पुनरपमर्कैः सकृदेकवारमेव विभातमाविभूतमतएव सर्वज्ञं सर्वचतनं चैतन्यमात्रमित्यर्थः ८१ अयं तुल्यं ब्रह्मत्याह अमनस्तामिति । चित्तमनसि भूरिगुणपरिपाकात् प्रतिबंधापहारेण मनोभावं गेसत्यंतमाधिः प्राप्यो भवति कीदृशः सर्वेन्द्रियापाः शब्दावामिन्द्रियविषया विगता यस्मात्स तथा चिंता अंतःकरणवृत्तयस्ताभ्यः समुत्थिता न्यावृत्तः शिष्टानि पदानि न्यावृत्तानि ८२ प्रवृत्तिः । अस्मिन्समाधौ प्रवृत्त्यागोचरतः द्वितीयाभावात् अतएव चकस्य चिद्विषयस्य चिंतानवहेतुन धारयेत् अस्वप्नमाधे निदाता तत्त्वसाक्षात्कार एवेत्याह आत्मेति । आत्मनः संकलनं वाधात्पनिर्वाणं तस्माद्देतोरात्मा यदानिश्चलत् दृश्यमानात्मरूपे भराद्विषयं गतो भवेत्चित्तं चात्मरूपमात्मनि बाधितं भवेत् कीदृशमजाति जातिभिः सकलविशेषैर्वैजितमतएव समतां परमाभ्यंगतं चेतित शरसमाधिः स्यात् कीदृशो वेदांतवाक्येर्बुद्धेन वा उपदिष्टोऽपि गुरुवदेनात्साक्षात्कार्येदतिद्वयोः संबन्धः ८८३ । ८८४

अस्पृश्यादीन्मयेवस्फुरयति अस्पृशेति । अयं समाधिस्पर्शयोगसंज्ञः सर्वसंबंधराहित्यात्समाधिरित्वाद्यतया सर्ववैदंतिविज्ञानहीनैर्योगिभिर्दृष्टेः खेन द्रष्टृशक्त्या यतस्तेऽस्माद्विभ्यतिभयेति पत्तेऽभये
 पिरऽसिवाला इव भयं भयहेतुं पश्यंतीत्यर्थः ८८५ तेषां भयनिदानमपि स्वाज्ञानमेवेत्याह जात्यंथा इति । यथा जन्मावास्तवप्रसिद्धमपि रूपं न लभते तथा ते योगिन आंतरमप्यात्मानं स्वाद्योयतः साक्षा
 त्कारेण अलङ्घ्य वा अप्राप्य सुखा अनुलामपि अमनस्तां सुप्तिरुत्पाद्यदतीति संबंधः ८८६ न केवलमविशेषभयकारणं किंतु कृतकं अपीत्याह भयकारणमिति । एतेषामश्रौतयोगिनामुक्तसमाधिनो
 भयस्पर्शकारणं प्रथममायं भ्रांतीनामध्यासानां दर्शनमुदपस्यधनमज्ञानं भवति द्वितीयं तु तत्प्रयुक्तायाः शास्त्रजालप्रसिद्धा विविधाः प्रेक्षाः कल्पनास्तत्कालितया वन् तदुपमित्यर्थः ८८७ तेषां तर्कानुदर्श
 यक्षादीनां लयानुयायि योगिनां तानाह आत्मेति त्रिभिः । यदौपनिषदेऽत्मनो भासमानानंदरूपत्वमद्वितीयत्वं चोच्येत तत्संभवति जन्मादिविकाराणां सुखादिगुणानां च व्यवस्थाया निपततामसं
 बंधस्य च काराद्युगतमवृत्तेश्च दर्शनादनुभवादित्यर्थः ८८८ पुरुषा इति । ततोऽप्यवस्थाद्यनुरोधेन प्रतिसरिरीरुपभेदे तेषां भोगादिप्रयोजिका एका प्रकृतिश्च स्वीकार्येत्यादिकं बहुधा भवति तथा
 कल्पयंतीत्यर्थः ८८९ तथा प्रकाशं तरेण मोक्षवदंतस्तेष्वित्येवार्थं प्रकाशं न स्वीकुर्वतीत्याह मुक्ता इति । सा प्रकृतिरेका सर्वपुरुषसाधारणी बहुभीरूपेस्ततापि मुक्तौ विनाशमदर्शनं पति

अस्पर्शयोगो नामाद्यं दुर्दर्शः सर्वयोगिभिः ॥ योगिनो विभ्यति ह्यस्मादभये भयदर्शिनः ८८५ जात्यंथा इव रूपं तन्न लभते कदाचन ॥ अलं च्यांतरमात्मानं वदंति स्वा
 द्योयतः ॥ अमनस्तां सुप्तिरुत्पामतुल्यामपि सर्वदा ८६ भयकारणमेतेषां प्रथमं भ्रांतिदर्शनम् ॥ पश्चान्नानाविधा प्रेक्षा तज्जन्मा मानवर्जिता ८७ आत्मा सर्वपु
 भूतेषु सर्वभेदविर्जितः ॥ चिदानंदवपुश्चैक इतीदं नोपपद्यते ॥ जन्मादीनां सुखादीनां व्यवस्थायाश्च दर्शनात् ८८ पुरुषास्तत एवैते भिन्नाः सर्वशरीराः ॥ ए
 का प्रकृतिरित्यादिदुष्प्रेक्षंते ततो बहु ८९ मुक्तौ विनाशमायाति एका सा बहुधा तता ॥ इयमित्थं प्रकारावा रूपांतरमथापि वा ॥ मनः प्रयातिकेनैतदात्मतादात्म्य
 माव्रजेत् ८९० इत्यादिकं भयं दृष्ट्वा मनस्तां विमुच्यताम् ॥ अनुभूय च तां सुप्तिमविद्यायावशंगताः ९१ योगिनः पंडितं मन्या भस्त्रावच्छास्यारिणः ॥ वृक्षवज्ज्ञा
 नरहिता ह्यश्मवन्निश्चला अपि ९२ आनंदात्मानमभयं सर्वदा हृदये स्थितम् ॥ स्वीयं लभंते नैवैते यद्दंथाः करोनेधिम् ९३ सुप्रसन्नं सदात्मानं ज्ञानहीनं च केचन ॥
 पश्यंतः सुखविज्ञानेन शून्येषु वदंति हि ॥ भ्रांता अपि च ते मोक्षममनस्तां वदंति हि ८९४

यदा इयं प्रकृतिरित्थं प्रकारावयलस गानुलोमपरिणामशालिनी सत्यपि मुक्तो साध्यायां रूपांतरं प्रतिलोमपरिणामात्मकं पति अथवा प्रकृतिः स्वरूपेण न वधिकारं किंतु मनोरूपेण तथा च तन्मन एव मु
 क्तोरूपांतरं कृतार्थत्वे सनिकारगभावलपरूपं याति एतत्प्रकारत्रयं संभवति यत्तौपनिषदेव कथ्यते आत्मनि तादात्म्यं बाधरूपं मनोव्रजतीति तत्कथं संभवेत् न ह्यकारमेकार्यस्य न्योयुक्त इति भावः ८९०
 इत्यादिकमिति । इत्यादिकं विनाशकारणं भयं दृष्ट्वा प्राप्य तां श्रुतिविद्वदनुभवसिद्धा मुक्ता ममनस्तां विमुच्यन्ते मीकृत्यताममनस्तां सुप्तिरुत्पामनुभूय च तां योगिनः स्वीयमानं द्रष्टुमात्मानं
 लभंत इति तृतीयेनाभिसंबंधः यतस्तेऽविद्यायावशंगता इत्यर्थः ८९१ तेषां श्रमवैयर्थ्यं विशेषणैराह योगिन इति । वृक्षवत् ज्ञानरहिता अपि आत्मानं पंडितं मन्यामानाः पापाणवन्निश्चला अपि भस्त्राव
 द्वायाः ८९२ आनंदात्मानमिति । स्पष्टम् ८९३ इतेषां तर्कानां संक्षिप्त्याह सुप्रसन्नमिति । सुप्रसन्नं साक्षिरूपं सर्वोपाधि विविकृतमप्यात्मानं ज्ञानहीनं स्वाभाविकज्ञानरहितं पश्यंतः केचन वै
 शेषिका माध्यामिकाश्च सुखविज्ञाने सुखं विज्ञानं च एतेऽपि शून्ये असती वदंति प्रतियोगादप्यतिशयं तत्र विशेषिकादीनां मते मनः संयोगविरहकाले तयो रसत्वं माध्यामिकानां तु स्वत इति विवेकः द्रियतस्ते भ्रांताः किं
 च तमनस्तां मोक्षकाले तामुच्यदंति मोक्षदशाया मेव मनो विमोक्षमात्मनो भवति न जीवत इत्यादि एतेत्यर्थः ८९४

तिष्ठतुमासिर्गन्धमुद्रमपि यः सांमदायिकैरुक्तो वर्णित विधो मनोनिग्रहस्तेः स एव कर्त्तव्य इत्युक्तं मनस इति । यतो मनोनिग्रहः सरसं प्रदायाच्च नासर्वेषामभ्यासविप्रयोजकस्ततः सर्वैः कर्त्तव्य इत्यर्थः प
दिते कुयोगिनोपि स मां गेण यतेरस्तदातोपि मुच्येरन्नितिसर्वपदमोक्तुराशयः ८९५ उक्ताया अभ्यनस्ताया लाभाय मनोजयः कर्त्तव्यः न च सोऽशक्यः शास्त्रविहितत्वात् तस्मिन् विद्वदनुभवसिद्धत्वात्
त्याह जेतव्यमिति । वदंति विदधति शास्त्राणि सिद्धमावेदं यतिष्विद्वांस इत्यर्थः ८९६ तत्र प्रवृत्त उत्साह एव हेतुरित्याह उत्सेक इति । कुशाग्रतुल्येन एकविंदुग्राहेण च वुना उदयेः समुद्रस्योत्सर्गो
रिक्तीभावापथादिभिर्न कृतस्तथा मनोनिग्रहोप्यपरिखेदत उद्देगपरित्यागेन स्यादिति न च प्रवृत्तं किं प्रमाणं किंच तत्स्वरूपमित्याकांक्षाया माह ऐतिह्यत इति । सहस्रांतीकृत उदयेरुत्सेक एवेति ह्यनः
पारंपर्योपवेशेन सिद्धः एवं रूपमाण रूपश्च बोध्य इत्यर्थः ८९७ एवं पदोक्तं टिडिभृतमेव प्रपंचयति सामरस्येत्यादिना । कठिनीकृते गाढे दुनः पुनराक्रांत इति यावत् तादृशे कूले टिडिभ्याचारि

मनसो निग्रहाय तमभयं सर्वयोगिनाम् ॥ दुःखक्षयः प्रबोधश्चाप्यक्षयाशांतिरेव च ॥ यतस्ततो मनोरोधः सर्वेषामपि संमतः ८९५ जेतव्यं मन एवादौ स्वात्मनः श्ने
ममिच्छता ॥ जयंतस्य वदंत्येव दुर्जयस्यापि चेतसः ८९६ उत्सेक उदधेर्यद्वत्कुशाग्रेणैकविंदुना ॥ मनसो निग्रहस्तद्वद्भवेदपरिखेदतः ॥ ऐतिह्यतः समुत्सेक उ
दधेरिव मत्रसः ८९७ सागरस्य पुरा कूले कल्लोलैः कठिनीकृते ॥ अंडानि टिडिभः कश्चिद्विडिभी विनिवारितः ॥ मुमोच गर्वमापन्नः कदर्थो कृत्यसागरम् ८९८ टिडि
भीमेव माहाथमाभयं ते स्तुभामिनि ॥ हरेद्यदि ममांडानि सागरो मोहगर्वितः ८९९ तदाहं मदमत्तं तं करिष्यामि गतोदकम् ॥ सागरं पश्य मे सुभूषयतः क्षीणवर्चसम्
९०० एवमुक्ता तमाहैषा अशक्यं बहु धेति च ॥ कसमुद्रः क्वात्वं च प्रोक्त्वा वाक्यमुपारमत ९०१ एवमुक्त्वा मुमोचाथ तान्यंडानि साटिडिभः ॥ तत्रैव जायया सार्द्धमा
हारार्थं कचिद्गतः ९०२ एवमुक्त्वा गते तस्मिंश्चिद्विडिभे जायया सह ॥ समुद्रः श्रुतवाक्यः स न जहारांडानि तस्य सः ॥ गिरिप्रवरकलोलोत्प्रहसन्निवमानतः ९०३ गृही
त्वा च तदांडानि टिडिभस्य सरित्पतिः ॥ व्यचारयदिदं चित्ते जानानः परमेश्वरम् ९०४ स्थावराजंगमाः सर्वे परमेश्वरभूतयः ॥ ततोत्र कस्य किं वा स्यात्कदा केन क
थंच वा ॥ न ज्ञायते यतस्तस्य माया लोकेऽति दुर्घटा ९०५ ततो देशोऽस्य कोनाम तथा मित्राणि कानि वा ॥ कः कालः का च वा शक्तिः स च को वेति टिडिभः ९०६ न
निश्चितं मया यस्मात् स मांडानि तस्य वै ॥ सुगुप्तानि कचिद्देशे स्थापयिष्यामि पक्षिणः ९०७ इति संचित्य संस्थाप्य तान्यंडानि महोदाधिः ॥ देशे सुरक्षिते गर्जन
यथा पूर्वमवस्थितः ९०८

तोपि कश्चिद्विडिभोगेण सागरं तुच्छं मत्वा अंडानि मुमोच निबध्ना ८९८ टिडिभीमिति । हे भामिनिकोपने मम भयेन क्षीयमाण तेजसं सागरं पश्येति ८९९ । ९०० एवमुक्तेति । एषा टिडिभी इति वाक्यं बहु
घामाह उक्त्वा उपारमथ इति किं एतदशक्यं तव सागरस्य सुदूरवैषम्यादिति ९०१ एवमुक्तेति । एवमुक्त्वा माभयं ते स्तित्वत्पादि वाक्यं पुनरुक्ता तत्र तोर एवांडानि मुमोचाथ आहारार्थं गतो बभूवेति ९०२
एवमुक्त्वा गत इति । श्रुतानि वाक्यानि येन स तथा गिरिप्रवरमुधं तरं विधाप्य जहार मानतो गेण हसन् ९०३ गृहीत्वेति । व्यचारयत्तं चित्तमापास जानानः भयहेतुं मन्वानः ९०४ समुद्रस्य विचारम
भिनयति स्थावरा इति त्रिभिः । सर्वजंतुनां परमेश्वरविभूतित्वात् कस्यापि शक्तिः स्वरूपकालनिमित्तप्रकारैरेव चिन्मानज्ञातुं शक्या सर्वशक्त्या श्रयभूतायास्तन्मापा दुर्घटकारित्वादित्यर्थः ९०५ ततश्च
ति । ततश्च विनिवारित इति वाक्ये देशादि विनिश्चितं तस्मादस्यां नानि सुरक्षिते देशे स्थापनीति ह्येत्यर्थः ९०६ । ९०७ इति संचित्येति । सुरक्षिते देशे संस्थाप्येति गर्जनशब्दं कुर्वन्संपूर्ववस्थितः ९०८

एवंसतिवृष्टिदिभ्रामगत्यांढाभ्यष्टासमुद्रशोषायनिश्चयंकृतवानित्याह पूर्वोदरइतिद्वाभ्यां । स्पष्टंद्रयम् ९०९ । ९१० टिट्ठिभीति । तादृशशोषायोयत् हिनकारगंदिनाय युक्तंनानि
मत् ९११ टिट्ठिभीवाक्यमभिनयति कचेतिपञ्चदशभिः । हेअजत्वंस्वस्मादतिविपमणसमुद्रेणसहवैरंषायविरुद्धंकर्तुंथयोग्यः यतोमैत्रीवट्टिवाहवच्चसमयोरैववैरंयुक्तं मैत्रीप्रतिद्विंवेन
मैत्रीसमानयोगक्षेप्तत्वात् अभावस्यप्रतिपोगिसमानपोगक्षेप्तत्वप्रसिद्धेरितिभावः अहंतुल्यएवेतिमन्ममानंप्त्याह समुद्रेणेत्यादि । अत्रप्रत्यक्षादिसिद्धव्यवहारे ९१२ । ९१३ तत्रहेतुत
यादेशादिवलाभावमाह देर्घ्यादिति । देर्घ्याशिरःप्रभृतिपुच्छांतपरिमाणमालोच्यतवदेहःपोडशांगुलिमितोव्यवच्छिद्यते तथातिथेर्द्भमानेनहस्तमात्रोपिभवति यतःपक्षाणामायामोविस्तारःप्रति
पाथिद्वादशांगुलोभवति तथाचवामपक्षाग्रमारभ्यदक्षिणपक्षाग्रंयावन्मानेहस्तमात्रतायुक्तेतिभावः ९१४ चूतेति । आम्रफलस्यपट्टंतवंधनंतन्निभौपादो ९१५ द्वादशेति । चौरंजीर्णवस्त्रं

पूर्णंदरोजगामायतंदेशजाययासह ॥ टिट्ठिभःसहपुत्राणामंडानिजलधेस्तटे ९०९ अट्टातानिसंरक्तनयनःक्रोधमूर्छितः ॥ समुद्रशोषणायैवसचक्रेनिश्चयंतदा
९१० टिट्ठिभीतादृशंद्वास्वपतिहितकारणम् ॥ उवाचवचनंसम्यक्जायायुक्तमनिंदितम् ९११ कचत्वमंडजःस्वल्पःकचायंसरितांपतिः ॥ तेनसार्धकथंवेकं
रोपिन्यायवर्जितम् ९१२ मैत्रीचापिविवाहोवातुल्ययोरेवकीर्तितः ॥ समुद्रेणकथंतुल्यस्त्वभवस्यंडजोत्रहि ९१३ दैर्घ्याद्विभवतोदेहःपोडशांगुलमानतः ॥
हस्तमात्रंचपत्राणामायामोद्वादशांगुलः ९१४ चूतवृंतसमंपादयुग्मंतेवर्ततेडज ॥ चंचुःकुशाग्रसदृशीपक्षौचमृदुलौतव ९१५ द्वादशांगुलसंमानौचौरपिंडम
माविह ॥ इतोधिकोनेतेशोवाह्योवाप्यांतरोपिवा ९१६ कालःसदैकरूपस्तेतिर्यग्योनिगतस्यहि ॥ देवदैत्यमनुष्यादौकालोवैपम्यकारणम् ९१७ मित्राणि
नैवतेऽन्यानिमांविनादीनमानसाम् ॥ धनानामायतेस्तद्व्यापाराच्चभवन्तिहि ॥ अमित्राण्यपिमित्राणिनतेतदपिपक्षिणः ९१८ वाणमात्रेपिचाकाशेगंतुंश
क्तेभवात्रहि ॥ जन्मनाटिट्ठिभस्तद्वद्वानत्राण्डजाधमः ९१९ समुद्रस्यास्यदेशोयंलक्षणयोजनमायतः ॥ अर्वाक्रीरेपरेतद्वद्विलक्षमितिकीर्तितः ॥ अधस्ता
च्चभुवोयद्भतावन्मानमुदीरितम् ९२० अयंसंहारकालेस्मिंस्त्रिलोकीमखिलामपि ॥ आप्लावयतिकल्लोलैःकुल्ययेवमहीसरः ९२१ यावंतिभूमौभूतानितावंत्यव
महोदधौ ॥ वसन्ति सर्वदातस्मिन्नरत्नानिविविधानिच ९२२

त्पिंडवत्शिथिलोतेपक्षाविति त्वयादिशरीरसमोदेशांक्रमणीयःसचेतावानेवेत्यर्थः ९१६ नापितकालबलंनिष्कृष्टतातिपुकास्यैकरूपत्वात्तदेवायुत्कृष्टतातिष्वेवकालस्थोत्कर्षादिप्रयोजकता
यादर्शनादित्याह कालइति ९१७ नापिमित्रबलं तेषांमांदीनांविनातवास्तत्वात् नापितसंभावनायतउत्तरकालेयमलाभाशयात्तदोचनघटितात्सत्कारादिग्यापाराच्चवैरिणोपिमित्राणिभवं
तितद्वनंतुभवतोनास्तोत्याह मित्राणीति । आयतिरुत्तरकालस्तस्मात् तदोचनवतोव्यापारात्सेवादिरूपात् ९१८ शरीरबलाभावमाह वाणेति । वाणमात्रेपावतिबलवतामपुक्तो
वाणःपततितावति नापिजातिबलमित्याह जन्मनेति ९१९ अथसमुद्रस्यदेशबलादिसंपत्तिमाह समुद्रस्येति । अर्वाक्रीरेलक्षयोजनः परतीरेषुसद्वीपस्पांशानितुद्विलक्षयोजनः अधस्ता
च्चपातालपर्यंतोस्यदेशइत्यर्थः ९२० संहारकालेतुसर्वत्रिलोक्यस्यदेशइत्याह अयमिति । महोत्तमभूमिम् ९२१ विचचलमाह यावतीति । भूतानिमाणिजातयस्तुंरगगजादयः ९२२

मित्रसंपत्तिमाह अथेति । आपातदर्शयति अर्थयच्छतीति । कुलबलमाह जातइति १२३ शरीरबलमाह मैनाकाद्याइति संत्राताःपालिताः १२४ फलितमाह इत्यमिति १२५
अप्रेतबमौदयेनपुत्रविधोगातुरांमांस्वविधोगेनदीनांमाकुर्वित्पाह इति १२६ एवंजाययोक्तपट्टिभस्ववाक्यमवतारयति इत्यादीतिट्टाभ्यां । प्रस्फुरंतश्चंतोरोमकृपायस्वसतथातम्
१२७ श्रुतेति । एवदुक्तविधेयैःन्यमुपागतंमात्राम् १२८ इदंषट्कोक्तट्टिभवाक्यमभिनयति संपत्कालइतिनवभिः । स्पष्टम् १२९ व्यसनेइति । योदेहीपंव्यसनेविपदिद्यजतिसत्पत्त
जायादिरूपोपितस्यत्यक्तस्यशत्रुरेवेत्यर्थः १३० तर्हिक्लीट्टिभमित्रमित्याकांसायामाह पुण्यमिति । पुण्याद्यन्यतमविषयकंकर्तव्यत्वभोग्यत्वान्यतरप्रकारकेनिश्चयंयोनुरतिनप्रतिहंसिलोके
मित्रत्वेनमसिद्धइत्यर्थः १३१ आत्मवत्संमतइति । यःप्राज्ञत्वेनआत्मवद्विश्वासपात्रंमयद्वज्जतोरनिश्चितोपिपुण्यसंकालेदर्पात्तर्पितोत्साहमत्तिभसयतितत्तथाविधंवाक्यंकर्णस्यशल्पवद्बहुप

अस्यमित्राणिदेवाश्चमुनयोपितपोधनाः ॥ अयंयच्छतिदेवानांमनुजानांचसर्वदा ॥ रत्नजातमशेषंचजातःसाक्षान्महेश्वरात् १२३ मैनाकाद्यामहाशैलाअने
कशतयोजनाः ॥ शक्राद्रीताश्चसंत्राताअमुनावारिराशिना १२४ इत्थंत्वमात्मनःसर्वसमुद्रस्यचंचितय ॥ व्यर्थविरोधंमाकार्पीरात्मनोनाशकारणम् १२५ ह
तपुत्राचयापूर्वकृतामौर्यादिहांडज ॥ तवनाशादिदानींमांमाकृथादीनदर्शिनीम् १२६ इत्यादिवदृशःप्राहट्टिभिटीट्टिभंतदा ॥ क्रोधसंरक्तनयनंप्रस्फुरद्रोम
कूरकम् १२७ श्रुत्वासट्टिभिवाक्यंट्टिभिःकृतनिश्चयः ॥ इदंचनमाहैतत्स्त्रियंदैन्यमुपागताम् १२८ संपत्कालेचमित्राणिसंतिकोटिसहस्रशः ॥ आपत्काले
तुयन्मित्रंतन्मित्रंपर्गिकीर्तितम् २९ व्यसनेसमनुप्राप्तेयोयंत्यजतिदेहभाक् ॥ सतस्यशत्रुर्विज्ञेयोह्यपिजायासुतादिकः १३० पुण्यंवाप्यथवापापंसुखंवादुःखमेव
वा ॥ निश्चितंयोनुवर्तततन्मित्रमतिकीर्तितम् १३१ आत्मवत्संमतीदर्पाद्यःप्राज्ञोबहुभाषते ॥ व्यसनेसमनुप्राप्तेसतुशत्रुसमोमतः १३२ आत्मनोभ्युदया
कांक्षिशत्रुमित्रस्वरूपिणम् ॥ निहत्यप्रथमंहन्यात्साक्षात्शत्रुंततःपरम् १३३ अतस्त्वंमित्ररूपापिशत्रुवत्प्रतिभाषसे ॥ अवध्यास्त्रीतिमत्वाहंनकरोम्यद्यपात
कम् १३४ अपिमत्तपदंमित्रंवदंत्यत्रविपश्चितः ॥ त्वयासहचिरंकालंस्थितोहंस्वस्थमानसः १३५ करिष्यामिदंयद्रोहंस्त्रियोमित्रस्यतेधुना ॥ ततोयाहित्वमेत
तस्मात्स्थानादन्यत्रमाचिरम् १३६ एकएवस्ववीर्येणशोषयिष्यामिसागरम् ॥ चंच्यापक्षद्वयेनापिसंयुह्यास्यजलंवहिः ॥ अचिरेणैवकर्ताहंभूषणंयोनि
धिम् १३७ एवमुक्ताततोजायामुत्प्लुत्यचनभस्तथा ॥ समुद्रशोषणायासौप्रवृत्तट्टिभस्तदा १३८

थाभवतितयाभाषतेसशत्रुत्प्लवइत्यर्थः १३२ आत्मनइति । यआत्मनएवाभ्युदययोगसेममाकांक्षेतननुमुहदःसआत्मनोभ्युदयाकांक्षीतद्रूपंशत्रुमित्रस्वरूपिणंमित्ररूपेणप्रच्छन्नंप्रथमंहत्वाप
श्चात्साक्षात्पक्षशत्रुहंयादित्यर्थः १३३ अतस्त्वमिति । यतस्त्वंशत्रुवद्भाषसेऽतोमित्राभासत्वेनज्ञातासितथापित्वद्वयरूपंपातकंयत्नकरोमि तत्रदेतुःस्त्रीअवधेतिशास्त्रानुसंधानमेवेत्यर्थः १३४
किंचित्वावयेदेतुल्यक्षणांतरेणप्रामंमित्रत्वमपीत्याह अपिमत्तपदमिति । सप्तपदानिवाक्यानिपादंयासावासहकृताःकारणंयस्यनत्थाभूतमित्रंमित्रपदार्थवदंति के अत्रमित्रपदार्थेवविपश्चितः
कुशलाः त्वयासहचिरंस्थितेनमयात्वयिमित्रत्वस्यमुतराज्ञेयत्वात्तवद्रोहंशरीरदंनकरोमिअंतुपूर्वाक्लक्षणेःशत्रुत्वंविज्ञापयत्संनिधेर्गच्छेत्युक्तिरूपंथिरुदंमेवेतिद्वयोरर्थः १३५ । १३६ तर्हि
मांविनाकिंकरिष्यसीतिवदंतोप्रत्याह एकएवेति । शोषणप्रकारमाह चंचेति । बहिःप्रक्षिपन्नितिशेषः अंधरूपंतत्सम् १३७ एवमुक्त्वित्यादिप्रयंनिगदयारुण्यातम् १३८

१३९। १४० चंचुद्वयेनेति । यद्यपि चंचुद्वयेन पक्षैश्च नीरमादाय गच्छतोऽस्मिन् पोर्वे गोस्थिता मारुता देवदेतोस्तदुपात्तं नीरं शुष्पति तथा पितृजले समुद्रजले पुनर्गन्तवान् नीरं नो देवनी वहिः क्षिपतः स्मेति द्वयोः संबंधः १४१ । १४२ एवं प्रवृत्ताविति । एवं शोषणाय प्रवृत्तौ तौ देवपती वीक्ष्य पतयो वारणा र्थं वाक्यमपरे णि द्विभा ऊचुः तौ च तान् प्रतीत्य मृचतुः इत्यं कथं यदि पूर्वमित्राणि तत्र कर्मणि साहाय्यं कार्यं अथ पक्षांतरे एवमस्मद्भक्ष्यते न हि भवंतः स्वनीडा निगच्छन्ति त्विति द्वयोरर्थः १४३ । १४४ तपो रुक्ता वाक्यनिर्वाप्तिताः सर्वे णि द्विभास्तथा प्रवृत्ता इत्याह एवमुक्ते इति १४५ एवमप्यजा तीया अपि पक्षिणस्ते मित्रत्व संबंधेन स्वव्यापारे योजिता इत्याह अंजजा इति १४६ ततो नारदो मुनिरेत्यनिवारणानं गीकारेण तन्निश्चयदाढ्यं विज्ञाप्य रुडगमनरूपमुपापंतान् प्रत्युवाचेत्याह त्रि लोकीमिति । कापि कुत्रचित्समुद्रैकदेशे समुद्रितान् एतन्निवारणं मीकरणं पदान् च कुस्तदा एतां प्रतिगरुडाममरूपमुपापमुवाचेति द्वयोरर्थः १४७ । १४८ गतेष्विति । तेषु पक्षिषु पक्षिराजं रुड

समुद्रशोषणे तस्य निश्चयं वीक्ष्य सातदा ॥ पतिव्रता क्षमाप्यैनं तद्देवाकरोत्स्वयम् १३९ णि द्विभौ णि द्विभश्चोभौ दिवारात्रौ च सर्वदा ॥ समुद्रशोषणे यत्नं कुर्वते श्र मवर्जितौ १४० चंचुद्वयेन पक्षैश्च नीरमादाय सागरात् ॥ गच्छतो मारुता देवतत्रीरमुपशुष्यति ४१ तथा पितृजले गत्वा गत्वा गत्वाप्यनेकशः ॥ नीरमादाय तद्रूमौ क्षिपतस्तावने कथा १४२ एवं प्रवृत्तौ तौ वीक्ष्य णि द्विभौ णि द्विभौ ततः ॥ णि द्विभा अपरे प्रोचुस्तस्यास्तस्य निवारणे ॥ वाक्यं बहुविधं तौ च प्रोचतु णि द्विभानिति ४३ सागरं शोषयिष्यावः सर्वथा चात्र पक्षिणः ॥ मित्रता चेत्सहायत्वं कुर्वन् स्वस्य विनाशने ॥ अथ नैवं स्वनीडानि व्रजंतु च यथागतम् १४४ एवमुक्ते तथा सर्वे णि द्विभाश्च रुद्यमम् ॥ समुद्रशोषणे यद्दत्तपूर्वमेतौ समुद्यतौ १४५ अंजजा एवमेवैते नानाभेदाः समागताः ॥ सर्वे एव समुद्रस्य शोषणाय कृतोद्यमाः १४६ त्रिलोकीं पर्यटनं क्वा पि स्वेच्छयानारदो मुनिः ॥ पक्षिणस्तान्निरीक्ष्य बह्वधा च न्यवारयत् १४७ निवारिता यदानै तच्च कुर्दुःखा तुराः खगाः ॥ तदोपायमुवाचे तान् गरुडस्यागमं प्रति १४८ गतेषु तेषु गरुड आगतो भयवर्द्धनः ॥ तस्य दर्शनमात्रेण सागरो तीव्रविह्वलः ॥ भीत्या वै णि द्विभस्यात्तान्यदा दंडानि तानि सः १४९ एवं खेदेन रहितः पुरुषोऽपि मनोजयम् ॥ कुर्वते णि द्विभो यद्दत्तसमुद्रस्य विशेषणम् १५० निश्चये तु कृतं पुंसो देवास्तस्य सहायिनः ॥ भवंति णि द्विभस्याभूत्सहायोगरुडो यथा १५१ पु ण्ये कर्मणि साहाय्यं प्रायः सर्वेऽपि कुर्वते ॥ रामस्यैवानरा यद्दत्तस्वदारान् प्रतिविंदतः १५२ उद्यमः साहसं धैर्यं बलं बुद्धिः पराक्रमः ॥ णि द्विभे यस्य तत्प्रतिष्ठति सर्वमप्राप् तयात्मान् १५३

माने तु गतेषु सत्पुंगव रुड आगमत् तस्य दर्शनमात्रेण भीत्या विह्वलः सागरस्ताप्यात्तानि गृहीता यं डान्यदादिति संबंधः १४९ दाष्टांतिके योजयति एवमिति १५० निश्चये त्विति । दृढे निश्चये कृते सति देवाः सहायिनः साहाय्यकरा अवश्यं भवंतीत्यत्राप्युक्तमुदाहरणमिति पर्थः १५१ सजातीयवानुगृह्णाति यथा णि द्विभस्य पक्षित्वेन गरुड इति न श्रमि तव्यं यतो विजातीयानां अपि साहाय्यदर्शनात् यायास्तकर्मणि दृढा प्रवृत्तिः सा सर्वापि देवानुग्रहवतीत्येव व्याप्तिशरीरलापवेन विवक्षितमिति पाह पुण्य इति । सर्वे विजातिरूपा मपि यथा भार्या तैरहणे प्रवृत्तस्परपुंगुं मवस्यवानररूपा देवाः सहाया इ ति प्रसिद्धमिति पर्थः १५२ तत्राभीष्टसिद्धयर्थमेते गुणाः संपाद्या इत्याह उद्यम इति । उद्यमः पौरुषं साहसं दमोपतैर्द्रियस्वरूपः 'साहसं दमे दुष्कृतकर्मणि' इति हेमः धैर्यं विज्ञेयस्य पिबिता वेह्मन्यं बलं दृष्टसाधनसंपत्तिः बुद्धिः कोशलं पराक्रमो विक्रमः परस्परं तस्य प्रकृतानुपयोगिनो रूपां पारस्य अक्रमोऽनारंभो वा एतेषु गुणायस्य संति स सर्वमिष्टं साधयेदिति पर्थः १५३

तत्रपराकर्मसिद्धांतसिद्धेदित्याह प्रभृतमिति । प्रभृतं बहुस्वरूपं वा कर्मपदारब्धैस्तत्प्राप्तयथासिद्धः पुरतोनिहितं पदं शब्दादिसंप्रतिपि पृष्ठतोनिर्दिष्टं वातीति प्रसिद्धमित्यर्थः ९५४ अंगिकृतापरि
त्यागेमहात्मानो बहव उदाहरणमित्याह कालकूटमिति । तथाच प्रमुक्तं कथं अयापीत्यादि ९५५ कलितमाह इत्यादीति । इत्यादिन्यापजातम् ९५६ मनोनिग्रहः कथं कर्तव्य इत्याकां
क्षामपिसांप्रदायिकवचनेरेवपरिहरति उपायेनेति चतुर्भिः । उपायेन वक्ष्यमाणेन चित्तनिग्रहणीयानि रूपात् कीदृशं कामभोगयोः कामेच्छाकारपरजः कार्यभोगेवैष्यिकमुत्तमानुत्तमानरूपेसां च
केचविसिद्धं तत्परमित्यर्थः तथालेनिद्रारूपेतामसैपुमसंज्ञाप्रत्यक्षप्रविशेपरहितमपि निग्रहणीयादिति संबंधः यतो यथाकामो नर्थहेतुस्तथालपोपि दोषो जातमकृत्वादिति भावः ९५७ उपायम
भिनयति दृः स्वामिति । सर्वदेतजातं दुःखं परितोपाविभिर्पौगसूत्रप्रसिद्धेर्द्वेभुभिः ब्रह्मानन्दाच्छादकत्वाद्वा दुःखरूपमिति शास्त्राचार्योपदेशानुसारेण चित्तपन्कामविशिष्टाद्रोगात् जातावेकवचनं
निवर्त्तयेन्मनश्चतुर्भुभिः । एतेन वेराग्यं प्रथम उपाय इत्युक्तमथ ज्ञानाभ्यासरूपद्वितीयमुपायमाह अजं सर्वविकारहीनं ब्रह्मैव सर्वमित्येवं तत्स्वरूपं पुनः पुनः स्मरणेन जातं विकारित्वेनैव पश्यति विद्वा
नित्यर्थः ९५८ अनेनोपायद्वयेन चित्तस्वयोगविरुद्धास्तिस्रोऽवस्थालयविक्षेपकषायाख्याः प्रतिहन्त्या ब्रह्माकारतां च परित्यालयेदित्याह लयेति । लयेनिद्रारूपे प्रवर्त्तमानं चित्तं संबोधयेत्तत्तत्त
वोधाभ्यासेतल्लप्रकुप्यात् विक्षिप्तं कामभोगाकारं तु शमयेत्ततोऽप्यवर्त्तयेत् कषापोनामरागादिसंस्कारेणात्मानात्माभ्याकारताराहित्यरूपास्तस्यावस्थातत्सहितं विजानीयादवेक्षेत अवेक्षितं च तंदो

प्रभृतं वाथवास्वरूपमुपक्रांतं न संत्यजेत् ॥ कार्ययथापदं सिंहः पृष्ठतो निदधाति ९५४ कालकूटं हरस्तद्वत्समुद्रो बहवानलम् ॥ कूर्मो भूमिं च सततं दधात्येवापरित्य
जन् ९५५ इत्यादिचित्तित्वायं निग्रहे मनसः पुमान् ॥ प्रवृत्तीन् निवर्त्तत मरणातिपि संकटे ९५६ उपायेन निग्रहणीयाद्विक्षिप्तं कामभोगयोः ॥ सुप्रसन्नं लये चैव यथा
कामोलयस्तथा ९५७ दुःखं सर्वमनुस्मृत्य कामभोगात्रिवर्त्तयेत् ॥ अजं सर्वमनुस्मृत्य जातं नैव तु पश्यति ९५८ लये संबोधयेच्चित्तं विक्षिप्तं शमयेत्पुनः ॥ सकषायं
विजानीयात्तमप्राप्तं न चालयेत् ९५९ नास्वादयेत्सुखं तत्र निःसंगः प्रज्ञया भवेत् ॥ निश्चलं निश्चरं चित्तमेकीकुर्यात्प्रयत्नतः ९६० यदानलीयते चित्तं न च विक्षिप्य
ते पुनः ॥ अनिग्नमनाभासं निष्पन्नं ब्रह्मतत्तदा ॥ स्वच्छं शांतं स निर्वाणमकथं सुखमुत्तमम् ९६१ तावदेव निरोद्धव्यं हृदियावत्क्षयं व्रजेत् ॥ क्षयोपिमनसः पूर्वस
मताभाव ईरितः ९६२ एतज्ज्ञानमिति प्रोक्तं शास्त्रजन्मनीषिभिः ॥ ध्यानं चैतत्फलं तद्ब्रह्मातो न्यद्विद्यतेऽधिकम् ९६३

प्रमुक्तोपायेन युगपत्प्रवृत्तेन परिहरेदिति भावः यथा तु मनः समप्राप्तं ब्रह्माकारं भवेत्तदा न चालयेत्तामवरूपां परित्यालयेदित्यावत् ९५९ नास्वादयेदिति । यथा तत्र समाधिसंस्कारात्कर्मात्मादृष्टं वतं
सुखविशेषं नास्वादयेत्तत्र न सजेत् यदानिश्चलं ब्रह्माकारमपि चित्तं निश्चरं हिर्मनेनाभिमुखं भवति तदा प्रयत्नविशेषेण कीकुर्यात्ततो निरुद्धं च समाश्रितं न येदित्यर्थः ९६० मनसो ब्रह्माकारताया लक्ष
णमाह यवेति । यदा लयविक्षेपाभ्यां चकारात्कषायेण परहितं चित्तमनिग्नमिगनेन चलेनैरहितं तथाऽनाभासमाभासेन कल्पितरूपेण हृदयजातेन रहितं भवति तदा तद्ब्रह्मसंपन्नं ब्रह्माभावं गतमिति बो
ध्यं ब्रह्मणः स्वरूपलक्षणमाह स्वच्छमित्यादिना । स्वच्छं शुद्धं शांतं सर्वानर्थोपशमरूपं स निर्वाणं मौसहितं नित्यमुक्तमिति यावत् अकथं वागाद्यमोचरं उत्तमं सुखं भूमाख्यानं दूररूप
मित्यर्थः ९६१ उक्ताभिप्रायेणेव तावदेव तेषां विमर्शेन निरोधावधिकृत्य इति दर्शयंस्तवर्थमाह तावदेवेति षड्विः । मनोनिरोधरूपेणावा नेवावधिर्हृदयपसाक्षिणितस्वमनसः सत्योवाधः तत्प्र
कारस्तु समताभावो ब्रह्मतालाभरूपः सांप्रदायिकवचनेर्दर्शित इत्यर्थः ९६२ अप्यनिरोध एव सांख्ययोगयोः फलभूत इत्याह एतदिति । शास्त्रं वेदांतवाच्यं तत्फलभूतं ज्ञानमप्येतदुक्तनिरोधात्मकमेव
तथाध्यानयोस्तौ प्रमुक्तरूप एव यत उक्तनिरोधावधिकं फलं किंचिन्नास्तीत्यर्थः ९६३

शेषोऽप्यस्य विस्तर इति पाठसूचयंस्तदर्थमोह शास्त्राणोत्पादिना । यत एतन्निरोधं विहाय शास्त्राभ्यासं कुर्वतो जनेऽप्यवागमि त्वेवाप्यपदोक्तव्यवहारोपयुक्तवाक्योऽश्लेषं भवन्नयनैतस्मान्निरोधात्परं
भिन्नमधिकं किंचित्फलं भवति इदं निरोधस्वरूपं विज्ञाप्य त्वत्प्रेषादेनापि सुखी परमपुरुषार्थमनोभवेदित्यर्थः ९६४ ज्ञातोपीति । यतो मनसो निग्रहं तदुपयोगिनं प्रथमं च हित्वा शेषोऽग्रं यः सुवि
ज्ञातोऽपि सुखदः विस्तरत्वा तदुपपन्नं चमात्रत्वात् तस्मात्स मनो निग्रह एव संपाद्य इत्यर्थः ९६५ ननु शेषं प्रथोक्त दानाद्यनुष्ठानादभीष्टसिद्धिः स्यादिति चेन्न तेषां मनःशान्तिरिति नाकुंजरस्नानसमस्या
दित्याशयेनाह दानमिति ९६६ तत्र हेतुतया लोकि कस्तत्फलानामपि चित्तैकाग्र्यं विना न प्रसिद्धिरित्याह मन इति । सर्वैशुभं लोकद्वयफलं मनःसंयमेनैव भवतीति पक्षमिति मित्यर्थः ९६७
अस्य मोक्षोपयोगितां न वेत्त्यादिमं प्रेण ब्रह्मस्वरूपावेदनपूर्वकमुक्तामभिनयति मोक्षार्थिनेति । यदा मोक्षकामेन मनो निरुद्धं भवति तदा पुमांस्तद्ब्रह्म ज्ञानापासांसं पश्यते एव न लभते तत्किं पदचित्पया
दिरूपमिति तृतीयेनाभिप्रेतं यः तत्र मनसा अचित्तं चिन्ता विषयतां न धनं भवतीत्याशयेन श्रुतौ नैवाचित्तमित्युक्तं यतश्च विषया यथा पराक्येन चिन्त्यंते तथा न चिन्त्यं किंतु पश्यन्नेन चिन्त्यमेव ततः
श्रुतौ न चाचित्तमित्युक्तमित्यर्थः ९६८ अचित्त्यचित्तपदयोः क्रमेण पूर्वोत्तरार्थाभ्यामर्थमाह मनसावेति । यतो मनसा त्रसं सारे प्रवृत्तेनाचित्त्यंते न जंतुभिरविवेकिभिर्नाचित्त्यमित्याशयेनाचित्त्य-

शास्त्राण्यभ्यस्यतो नित्यं वागमि त्वमधिकं भवेत् ॥ उरःकंठादिशोधश्च नैतस्मादधिकं परम् ॥ इदं विज्ञाय मेधावी ह्यल्पग्रंथे सुखी भवेत् ९६४ ज्ञातोऽपि सुखदो न स्या
त शेषोऽग्रंथस्य विस्तरः ॥ मनसो निग्रहं हित्वा तस्मात्कार्यः स एव हि ९६५ दानमिज्यातपःशौचं तीर्थवेदाः श्रुतं तथा ॥ अज्ञातमनसः पुंसः सर्वमेतन्निरर्थकम् ९६६
मनो निरोधतः सर्वलोकद्वयफलं भवेत् ॥ शुभं निरोधेन विना न किंचिदपि लभ्यते ९६७ मोक्षार्थिना यदा सम्यङ्निरुद्धं तन्मनो भवेत् ॥ अचित्त्यं ब्रह्म मनसानचित्त्यं वि
पया यथा ९६८ मनसा त्रयतोऽचित्त्यं न चित्त्यं तेन जंतुभिः ॥ न चित्त्या विषयास्ते वै मनसा तु मुमुक्षुभिः ९६९ शत्रु मित्रादि संजातपक्षपातविवाजितम् ॥ अनाया
सात्पुमाने पब्रह्म संपद्यते तदा ९७० मनसश्च विशेषेण भाव एव विशेषकम् ॥ अविशेषात्मभावेन सतो भावो भविष्यति ९७१ अविशेष इह यज्ज्ञानं मनसा परमं पदम् ॥
तदेव निष्कलं ब्रह्म निर्विकल्पं निरंजनम् ९७२ तद्ब्रह्माहमिति ज्ञात्वा ब्रह्म संपद्यते ध्रुवम् ॥ निर्विकल्पमनंतं च हेतुदृष्टांतं वर्जितम् ॥ अप्रमेयमनादयं यज्ज्ञात्वा मुच्यते
बुधः ९७३ तस्मिन्नात्मनि विज्ञाते चित्ते च विलयं गते ॥ एवं भूतो विभात्येपनिर्मनस्कस्य योगिनः ९७४

मित्युक्तं मुमुक्षुत्वैवेकिनः प्रति तु युष्माभिर्विषयानचित्पाद्व्युपदेशाय चित्तमित्युक्तमित्यर्थः ९६९ शत्रुमित्रेति । यथा जीवानां शत्रुमित्रादिपुंसं जायमानः पश्यतातः प्रसिद्धः सोऽत्र ब्रह्मणि नास्ति
सर्वत्रोपाधिपुस्तमत्वादित्यर्थः । तथा च श्रुतिः 'समः सुविणासं मोक्षकेन समो नागेन' इत्यादिः ९७० निरोधे मनसः शून्यतापत्तिभ्रमव्युदस्यतः स्वरेणेत्यादिमंत्रस्य भावमाह मनसश्चेति । मनसो
योऽप्यविशेषेण शब्दार्थादिरूपेण सह भावः संपृक्ततया सत्ताविद्यमानतया वा एतदेव विशेषकं विशेषयति व्यावर्तयतीति तथा कर्त्तरि श्रुत् ब्रह्मणः सकाशात् व्यावर्तकोऽर्थमिति यावत् यदानु
विशेषात्तमो भावेन भावनया युक्तं मनो भवेत्तदा सतः समाप्रत्यक्षेण एव भावो भविष्यति प्रादुर्भविष्यति न शून्यत्वं न हि विशेष एव बस्तुस्वरूपं किंतु सामान्यमपीति भावः ९७१ तच्च विशिष्टं सामान्य
स्वरूपं ब्रह्मैवेत्याह अविशेषेति । अविशेषे विशेषपरित्यागेऽप्यमनसा ज्ञातलघ्वं स्वरूपं तदेव ब्रह्मैत्यर्थः ९७२ तद्ब्रह्माहमिति । अहंतद्ब्रह्मेति ज्ञानेन ब्रह्म भावो भवति तत्किं यन्निर्विकल्पादिलक्ष
णं ज्ञात्वा बुधः कुशलो मोक्षं वयं वयं संपातीति संबधः । हेतुदृष्टांताभ्यामुपलक्षितेन तर्केण वर्जितं तदर्थं अप्रमेयं प्रमायाः फलवैतन्यस्यागोचरं अनादिपमादानुप्रयोगं प्रत्यक्त्वादित्यर्थः ९७३ न
निरोध इत्यादिमंत्रस्य संज्ञातिवर्षति तस्मिन्मिति । वर्णिता तज्ज्ञानेन प्रविलीनचित्ततया निर्मनस्कपदव्यवहारस्य योगिन एव आत्मा एवं भूतो वयं मां विषया सर्वविशेषाभावरूपः प्रसक्तोऽतीत्यर्थः ९७४

एवंभूतः कथमित्याकांसायामाह ननिरोधसि । नाशोत्परयुपलक्षितं जडमत्रेनास्तीति पथमपादार्थः । तथार्थः कर्तृत्वादि रूप संसारित्वसाधकत्वं पाणादि बहिरंगसाधनानुहात्त्वं मुसुत्वं शमाप-
 तरंगसाधनसंपन्नत्वं मुक्तत्वं ज्ञान भागित्वं च एते धर्मा अत्र न संतीति परमाधेतावस्तु गतिरित्यर्थः ९७५ ननु जाग्रदादिभेदप्रत्यक्षसिद्धे कथं निरोधोपाभावो वसति चेन्न मागमावाधित्वेन मिथ्या
 भूतं जाग्रदादिश्रयं बाधित्वावस्थितेनोक्तार्थस्य मुक्तेयत्वादित्याशयेनाह एवंप्रमाणमिति । उक्तमात्मरूपस्थानत्रयादवस्थात्रयाद्विलक्षणं भवति तच्च स एव जानीयात्साक्षात्कुर्यात्स्थानत्रयाच्च्युतो
 व्यावृत्तो भवेत् तस्य साक्षात्कृतात्मनस्तु जन्मादिकं न संभवतीत्यर्थः ९७६ यद्येवमेक एवात्मा तर्हि कथं तत्र भेदानुभव इत्याकांसायामाह एक एवेति । यथा चंद्र उपाधिभूतजलपात्रैक्ये एक एव दृश्य-
 तेतद्बहुत्वे तु बहुधा तथाप्यमात्मा कारणरूपे कोषाध्यवच्छिन्न एकादृश्यते कार्यावाधितस्तु बहुधा स्वतस्तु सर्वविशेषहीन इत्यर्थः ९७७ अस्त्यत्पर्वविज्ञदपति एवं चेदिति । एवमुक्तविधमेक ए-
 वेत्यादिकं वाक्यं गुरोः सकाशात्तात्पर्येण विज्ञातं यद्विभवेत्तर्हि तेन विदुषा जाग्रदादिकालेप्येक एवात्मा मंतव्यः संवीक्ष्यो भवति य आत्मा स्थानत्रयाश्रितः परस्ताद्भवति ततः किं फलमत आह स्थानत्र-
 यव्यतीतस्येति स्थानत्रयहीनस्यात्मनो योज्ञाता सोपितथा ज्ञेयवत्स्थानत्रयव्यतीतो भवेदिति द्वयोरर्थः ९७८ । ९७९ घटेत्यादि मंत्रमवतारयति अथ चेदिति । पदासर्वभेदरहित आत्मा अनेन पुंसा-
 धिकारिणा ज्ञायते तदार्जवे संलक्षणं संवदतया भासमानं बहुत्वं युक्त्या विचारेण निवर्तते सा च युक्तिरेवावस्थमाणा बोधेत्यर्थः ९८० घटसंवृतमिति । घटेन संवृतमवच्छिन्नमाकाशं प्रसिद्धं तच्च यथा

ननिरोधो न चोत्पत्तिर्न वद्धो न च साधकः ॥ नमुमुक्षुर्न वै मुक्त इत्येवापरमार्थता ९७५ एवंप्रमाणं विज्ञानातिस्थानत्रयविलक्षणम् ॥ स्थानत्रयच्युतस्तस्य पुनर्जन्म
 न विद्यते ९७६ एक एव भूतात्मा भूते भूते व्यवस्थितः ॥ एक एव बहुधा चैव दृश्यते जलचंद्रवत् ९७७ एवं चेज्ज्ञायते पुंसावेदवाक्यं गुरोः सदा ॥ मंतव्य एक एवा-
 त्मा जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु ७८ स्थानत्रयव्यतीतो यो वर्तते सर्वदेहिनाम् ॥ स्थानत्रयव्यतीतस्य ज्ञाता सोपितथा भवेत् ७९ अथ चेज्ज्ञायते पुंसा सर्वभेदविवर्जितः ॥
 बहुत्वं जीव संलक्षणं युक्तितो नाशमाव्रजेत् ॥ युक्तिरेषा विभात्यस्य विज्ञाने परमात्मनः ९८० घटसंवृतमाकाशं नीयमाने घटे यथा ॥ घटे नीयेत नाकाशं देशादेशांतरं
 प्रति ८१ एवं देहस्य गमने ह्यात्मा देहेन संवृतः ॥ न कुत्रचित्प्रयात्येष देहो देशांतरं व्रजेत् ८२ घटवद्विविधाकारो भिद्यमानः पुनः पुनः ॥ भेदं स्वस्य न जानाति जीवो
 जानाति तं सदा ८३ आत्मनो नैष भिन्नो यं जीवो नानाविधोऽपि वा ॥ तद्देहेनात्मनो भेदो न तस्यापि तु कश्चन ९८४

घटगतं गमनादिकं न भजते इत्यर्थः ९८१ एवमिति । एष देह एव स्थूलः सूक्ष्मो वा देशांतरं गच्छेदिति तुरीयपादार्थः ९८२ अयं दृष्टांत उपाधिधर्मास्पृश एव न तु जडत्वेपीति दर्शयन् जीवस्य चैतन्यं ब्रह्माभे-
 दयोग्यताप्रयोजकमाह घटवदिति । जडत्वेन घटतुल्यो देहः पुनः पुनर्भिद्यमानो विनाशात्तात्त्विकारान् भजमानः स्वस्य धर्मभूतं भेदं विनाशादिकं न जानाति जीवस्तु तदेव धर्मभेदं विनाशात्तात्त्विकारं जाना-
 तिसाक्षितया पश्यतीत्यर्थः तथा च विद्वदेण दृष्टांतादाकाशादिशेषः साक्ष्यवर्गात्पृथक् च जीवस्य सिद्धमिति भावः ९८३ तस्य निर्विकारब्रह्माभेदसाधयति आत्मन इति । किं जीव एकः स्वीकृते
 नानाविधो वा आद्ये 'एको देवः सर्वभूतेषु गूढ' इत्यादि श्रुतिवर्णितादिकस्मादात्मनः कथं भिद्येत एकत्वलक्षणस्याविशेषात् अंत्येपि कथमात्मनो भिद्येत आत्मा हि स्वरूपं तत्परिहारे निःस्वरूपत्वापत्ते-
 रिति पूर्वोक्तार्थः नन्वेक जीवपक्षे तदभिन्नस्यात्मनः कथमेकत्वमिति शंकां परिहरति तद्देह इति । तेषां जीवानां भेदेऽप्यात्मनः सर्वानुगतस्य न भेदः नानाव्यक्त्यनुस्यूताया जातेरिवेति भावः । वस्तु-
 तस्तु एक एव न जीवोऽस्ति जीवानां राशयः कुत इति सिद्धांतानुसरणे जीवभेदो दुर्बल इत्याह तस्यापीति । तस्य जीवपदार्थस्य कोपि भेदः संबन्धीन भवति किं नृपाधीनामेव स इत्यर्थः यदा नृपाधिभ्योऽप्य-
 भिन्नान्सर्गविभोक्तः किंपतेतदा कस्यापि भेदो नास्तीति तु शब्दाशयः ९८४

आ. पु.

॥ ४१ ॥

भेदासंभवेहेतुतयाप्रकृतदृष्टान्तानुपपत्तिमाह आत्माहीति । द्विषतो घटादिनुरूपे संस्थाते शरीरत्रयरूपोपाधौ आत्मा महाकाशवज्जीवस्तु घटाकाशवद्विदितः कथितस्तनो जीवस्यात्मनो भेदो न संभवतीति पूर्वोक्तं सर्वं यः । द्विषटोपभेदमनादाय घटाकाशस्य महाकाशाद्वेदो निरूपयितुं शक्य इति भावः । न केवलमनेनोदाहरणेनोक्तार्थः सूचितः किंत्वर्थोतराण्यपीत्याह जातमिति । इदमुदाहरणं निदर्शनमर्थोतराणामप्युपलक्ष्यं जातमित्यर्थः ९८५ अर्थोपलक्षणार्थेनाह घटादिष्वित्यष्टादशभिः । यथा घटाकाशमठाकाशादय उपधाविवेककाल एव महाकाशतां प्राप्तुं च्येते तथा जीवा उपधाविवेककाल एव इह परिपूर्णं आत्मनिलयं मोक्षरूपं यांतीत्यर्थः एतेन ज्ञानसमकालिकी मुक्तिरिति सूचितम् ९८६ तथा कर्तृत्वभोक्तृत्वादिसंसारवर्माणामप्यवस्थापि सूचितेत्याह यथैकस्मिन्निति । एकस्मिन् घटाकाशे धूलिप्रभृतिभिः समृष्टे इतरे घटाकाशास्तथानभवति तत्कुतः तद्धर्मिणामुपाधीनामननुगमात् तथा जीवेष्वपि बोध्यमित्यर्थः ९८५ रूपेति । तथा च न ग्रहशान्तेरुपाधिवर्जुलदोषादय आकाराः कार्याणि जलानयनधारणवासादीनि समालम्बायौमिकनामानि घटाकाशशरावाकाशमठाकाशादीनि तेषां भेदेपि नाकाशस्य भेदस्तथा जीवतत्त्वेपि बोध्यमित्यर्थः ९८६ एते न जीवस्य विकारत्वमवयवत्वं च निरस्तमित्याह आकाशस्येति । यथामहाकाशस्य निर्विकारस्य निरवयवस्य च घटाकाशो विकारोऽवयवो वा नैव वक्तुं शक्यः तथाऽखंडात्मनिरूपितं निर्विकारत्वमवयव

आत्मा ह्याकाशवज्जीवो घटाकाशइवोदितः ॥ घटादाविवमंघाते जातं चेदं निदर्शनम् ९८५ घटादिपुप्रलीनेषु घटाकाशादयो यथा ॥ आकाशे संप्रलीयंते तद्वज्जीवा इहात्मनि ८६ यथैकस्मिन् घटाकाशे रजो धूमादिभिर्युते ॥ न सर्वे संप्रयुज्यंते तद्वज्जीवाः सुखादिभिः ८७ रूपकार्यसमाख्याश्च भिद्यंते तत्रैव यथा ॥ आकाशस्य न भेदोऽस्ति तद्वज्जीवेषु निर्णयः ८८ आकाशस्य घटाकाशो विकारावयवौ यथा ॥ नैवात्मनः सदा जीवो विकारावयवौ तथा ८९ यथा भवति बालानां गणनं मलिनं मलैः ॥ तथा भवत्यबुद्धानामात्मापि मलिनो मलैः ९९० मरणे संभवे चैव गत्यागमनयोरपि ॥ स्थितः सर्वशरीरेष्वप्याकाशो न विलक्षणः ९९१ यत एव ततो भिन्नः स्वात्मनो भिन्न एव वा ॥ न कश्चिज्जायते जीवो देहस्यैव जनिर्यतः ॥ जातो मृत इति प्रोक्तो व्यपदेशो वृथैव तु ९२ स्वप्नो मायामयो वापि जीवो वापि च कृत्रिमः ॥ जायते म्रियते यद्वन्मृतिजन्मविवर्जितः ९३ एवं जीवा अमी सर्वे मृतिजन्मविवर्जिताः ॥ जायंते च म्रियंते च भ्रांतिरदृष्टा वलोकिताः ९४ जन्मादिकं ततो जीवः कोपि नैव प्रयाति हि ॥ किंतु चित्तं तथा भूतं दर्शयेन्मरणादिकम् ९९५

वत्त्वं च जीवेनैवेति ९८९ तथा बंधादीनामारापितत्त्वमपि दर्शितमित्याह यथा भवतीति । बालानां मते इति शेषः स्फुटम् ९९० तथानेन दृष्टान्तेन जीवस्यात्तत्त्वमपि सिद्धमित्याह मरण इति द्वाभ्यां । यथा शरीराणां मरणादौ सत्यपि तद्वत् आकाशो विलक्षणो विकारी न भवत्येवमात्मापि भवति यतस्ततस्तस्मात्कश्चिदपि जीवो न जायते कीदृशो जीवः स्वात्मनः सकाशाद्विन्नत्वेनाभिन्नत्वेन वामतः तत्र भिन्नत्वपक्षेपि येरुपाधिभिरपि भिन्नस्ते उपाधय एव विकारैर्घोषित्वा दालं च्यंते इति भावः यत उक्तविधया देहस्यैव जनिमृतीततो जीवे जात इत्यादि व्यपहारो वृथामित्याह इति द्वयो रर्थः ९९१ । ९९२ तत्र भिन्नत्वपक्षे जीवस्य जन्माद्यभावमाह स्वप्न इति । स्वप्ने दृष्टो मायामयं यद्वज्जालिकदर्शितः कृत्रिमः प्रतिकृतिमयो वा जीवो जन्माद्याश्रयत्वेन भ्रांतिरदृष्टोपि यथा वस्तुनो जन्मादिवर्जित इत्यर्थः ९९३ दार्ष्टिक्येन जयति एवमिति । अमीत्यावहारिकाः ९९४ कलितं दर्शयत्मात्मनि जन्माद्यारोपप्रयोजकमुपाधिनिरूपयति जन्मादिकमिति । तथा भूतं मरणायाकारतां भजत्सचित्तमेव स्वगतं मरणादिस्मात्तन्निदर्शयेत् मतीपमाने कुप्यदित्युत्तरार्थः ९९५

एतदेवस्फुटयति एवमिति । एवंसतिजीवाःस्वतोनिर्विकारापितत्तदात्मकाजातमृतादिरूपादृश्यंतेतस्तथाभूताश्चित्तादात्म्याध्यासंगतादित्यर्थः ९९६ उक्तार्थमलातशांतिप्रकरणगतेःसांप्रदायिकवाक्यैर्दृष्टीकुर्वन्वस्तुतोमनोपिपूतिकम्पांडारमिन्मात्रमित्याह ऋजुवक्त्रेतिर्षवमिः । यथाऽलातस्यज्वलत्काष्ठस्यस्पंदितंभ्रमणादिरूपंचलनमृजुवक्त्रेदिवचकाद्याकारेर्भासमानंमसिद्धं तथामनसःस्पंदितंमायाशब्दादात्मनःसकलशादृग्मेपरूपंग्रहणग्राहकरूपेणमिथ्याभासते तत्रग्रहणपदेनकर्मकरणव्युत्पत्त्याविषयोज्ञानंचोक्तंग्राहकपदेनज्ञातेतित्रिपुटीसंग्रहः तत्रग्रहीतुमिथ्यात्वंविशेषणस्यग्रहणकर्तृत्वस्यमिथ्यात्वादितिबोध्यम् ९९७ वस्तुतश्चित्तंज्ञातंविन्मात्ररूपमितिदृष्टान्तेनाह अस्पंदमानमिति । यथाअस्पंदमानंप्रोक्तस्पंदनरहितंतदालातम् स्वार्थिकोण आभासैःकल्पितवक्रादिरूपैर्हानंतथाअजंकल्पितरूपेणजन्मरहितंभवतितथाचित्तमपीत्यर्थः ९९८ आभासपदोक्तानामागंतुरूपानामिथ्यात्वमेवस्फुटयति अलातेइति । तस्मिन्नलातेस्पंदमानेसतितेआभासाऋजुवक्राद्याकाराअन्यतोभुवःअन्यतआगत्यभवनशीलानभवन्ति आगमानुपलंभादितिभावः । तद्यापुनर्निस्पंदनात्तत्तस्मादलातात्तेनिर्गच्छन्तीतिम तत्रैवालानेप्रविशन्तीत्यपि । अनुपलंभादेवेतिभावः ९९९ ननिर्गताइति । तेआभासाअलातान्निर्गत्यकविचिरोहिताःस्थिताइतिचनवक्तुंशक्यं द्रव्यत्वस्यवस्तुत्वस्याभावादित्यर्थः वास्तवानांप्रवेशनिर्गमादिकल्पेततत्रतुवास्तवत्वमेवदुर्वचमितिभावः दार्ष्टान्तिकेयोजयति मनस्यपीति । आभासस्येतिभावमथानिर्दिशः आभासत्वस्यमिथ्यात्वस्याविशेषानुत्पत्त्यादित्यर्थः १००० एत

एवंजीवाःसदाज्ञेयाजन्मादिपरिवर्जिताः ॥ चित्तयोगात्तथाभूतादृश्यंतेतत्तदात्मकाः ९९६ ऋजुवक्रादिकाभासमलातस्पंदितंयथा ॥ ग्रहणग्राहकाभासंमनसःस्पंदितंतथा ९९७ अस्पंदमानमालातमनाभासमजंतथा ॥ अस्पंदमानंचित्तंस्यादनाभासमजंतथा ९९८ अलातेस्पंदमानेवैनाभासाअन्यतोभुवः ॥ नततोऽन्यत्रनिष्पंदान्नालातंप्रविशंतिते ९९९ ननिर्गताअलातातेद्रव्यत्वाभावयोगतः ॥ मनस्यपितथैवस्युराभासस्याविशेषतः १००० मनसिस्पंदमानेवैनाभासाअन्यतोभुवः ॥ नततोऽन्यत्रनिष्पंदान्नमनःप्रविशंतिते १००१ नरिशृंगंयथाशब्दान्माययानगरंचखे ॥ प्रतीयतेतथासर्वमात्मनोऽन्यदसस्मृतम् १००२ मायापिशब्दतोयस्मात्सतीतस्मान्नसासती ॥ शब्दश्चात्मातुनैवंस्यादवाङ्मनसगोचरः १००३

त्स्फुटयति मनसीति । आभासाग्रहणाद्याकाराएवमुक्तार्थमन्यत् १००१ तार्हकथमेतेप्रतीयंतइतिचेदोपवशादित्याह नरीति । यथाअत्यंतासत्यपिह्यर्थेज्ञानंशब्दःकरोतिहीतिप्रसिद्धमभावात्शब्दरूपदोषाभ्रमिनुपवेशंमनोपिपेतमायारूपदोषाद्वर्णनगरंचतथेतद्देतंशब्दमापयोर्बलात्प्रतीयते वस्तुतस्त्वात्मनोऽन्यदसदेवेत्यर्थः १००२ तथापिविश्वभावप्रयोजकपोर्मायाशब्दयोःकथमसत्त्वमितिचेत् 'वाचारंभणविकारोनामयेवम' इतिश्रुत्युक्तस्यशब्दमात्रत्वरूपस्यमिथ्यात्वप्रयोजकस्ययोगादितिगृह्यानेत्याशयेनाह मायापीति । यस्मान्मायापिशब्दतःस्ववाचकंमायादिशब्दमाश्रित्यैवसतीशशृंगवन्नृपमाणानुगृहीतंतेकंसहतेतस्मात्सामायासतीनभवति शब्दश्चतथाशब्दोपिनाममात्रत्वात्तन् नचात्मन्यतिप्रसक्तिः तस्यस्वयंप्रकाशस्यशब्दशृंगोचरत्वादित्यर्थः अप्यंभावः वाचारंभणमित्यादिश्रुतौविकारपदेनपरापेक्षरूपविवर्त्तवाचनेनदृश्यजातमुद्दिश्यनाममात्रत्वमसत्त्वप्रयोजकंविधीयतेतच्चविवर्त्तव्यंशब्दमापयोरप्यविशिष्टमतस्तयोरप्यधिष्ठानविधितयोरसत्त्वंआत्मनिनिरपेक्षेतुयितवत्स्वोद्देश्यतावच्छेदकस्याभावाज्जशब्दमात्रत्वमसत्त्वप्रयोजकंविधेयमवतरतीति श्रुत्यर्थस्तु विकारोविवर्त्तरूपंघटशरावादिकंवाङ्मयनाममात्रमेवतत्प्रसत्त्वमंयोपिजयदानभूतमृत्तिकायेवतुसत्यमिति १००३

अथशब्दमात्रेणादिनामान्तवाक्यानां केषां धादशभिः सङ्गृह्यते तत्रासामपिशब्दमायाभ्यापरमाथस्याप्यात्मनोभानप्रतिबन्धः प्राग्विकत्वात्कृतइत्याह शब्देति । शब्दः शब्दमात्रात्मकोविका
रोमायाचतत्कारणभूताताभ्यामावृतआच्छादितोयमात्माजीवरूपः स्वात्मानंस्वतस्त्वंनपातिनजानाति किंतुनिगूढः सन्परिच्छिन्नरूपेणभाति तत्रमहतोपलक्षणेणभनेदृष्टांतो जलमभ्यस्थो घटः सहि
महानपिस्वल्पउपलभ्यतेइत्यनुभवसिद्धम् एतेनश्रुतौपुष्करशब्दोजलवाचकोमोण्यांतः करणाद्युपाधीवर्ततेइति सूचितम् एतयोः शब्दमायायोर्नाशबाधितुस्वरूपभूतमेकत्वंभवेइत्यर्थः १००८ एक
त्वस्वोपलब्धिसाधनंयोगं सचपत्रेकत्वमुपलक्षयति शब्दस्थितिमिति । शब्देप्रणवेस्थितंवाच्यतयातादात्म्येनसंबद्धं परं सर्वोत्कृष्टं ब्रह्मस्थूलसूक्ष्मकारणसमष्ट्युपाधिनस्मिन्मात्राप्रपवाच्येसहमात्राभिः
क्रमेणक्षीणेसतियतुरीयमक्षरमविनाशिवशिष्टं देवसर्वभेदाभावद्वाराएकत्वपदेनोक्तमित्यर्थः १००५ तदेकत्वंजिज्ञासुःप्रथमंप्रणवादिशब्दतादात्म्यापभ्रंशप्रवृत्तियितुमभ्यसेदित्याह एकत्वमि
ति । एकत्वंएकपदोक्तम् १००६ तत्रशब्दब्रह्मण्यप्यादरः परब्रह्मवत्कर्तव्यइत्याह द्वेइति । अधिकारिणाद्वेदब्रह्मणीवेदितव्येआदरेणविज्ञेये द्वेके शब्दब्रह्मप्रणवादिस्वरूपं परं निर्विशेषं च तत्रप्रथ
मंशब्दब्रह्मणिनिष्णातः कुशलः सन्नेवपरंसाक्षात्करोतीत्यर्थः १००७ परब्रह्मविज्ञानेसतितुशब्दब्रह्मचित्तनाभ्यासोहेयइत्याह शाब्दमिति । शाब्दंशब्दतादात्म्यापभ्रंशसमभ्यस्यसमीचीनस्यसत्कल
शब्दमायावृतोनात्मास्वात्मानमुपयात्ययम् ॥ निगूढोनीरमध्यस्थोमहानपियथाघटः ॥ एतन्नाशात्स्वयंज्योतिरेकत्वमुपयातिहि १००४ शब्दस्थंयत्परंब्रह्म
तस्मिन्क्षीणेयदक्षरम् ॥ तदेकत्वमितिप्रोक्तंमर्षभेदविवर्जितम् १००५ एकत्वंपरमंब्रह्मज्ञातुकामस्त्वतःपुमान् ॥ शब्दब्रह्मपुराविद्वानवगच्छेद्भूतश्रमः १००६
द्वेब्रह्मणीवेदितव्येशब्दब्रह्मपरंचतत् ॥ शब्दब्रह्मणिनिष्णातः परंब्रह्माधिगच्छति १००७ शाब्दंब्रह्मसमभ्यस्यत्यजेज्ज्ञातेपरेसति ॥ पलालमिवधान्यार्थीत्यजे
द्वंथमशेषतः १००८ गवामनेकरूपाणामेकरूपंयथापयः ॥ नानाविधानादेहानामेकआत्मातथेरितः १००९ अतःसर्वेषुभूतेषुएकआत्माव्यवस्थितः ॥ म
नसैवसंविज्ञेयआत्मनःसुखमिच्छता १०१० दधिसर्वाणिभूतानिमनोमंथाः प्रकीर्तितः ॥ भदंब्रह्मेतिविज्ञानंनेत्रंमथनकारणम् १०११ नवनीतंततश्चैतदानंदा
त्मानमद्वयम् ॥ उद्धरेदुद्धरंस्तस्मात्स्वात्मानंभवसागरात् १०१२ निष्क्रियंनिष्कलंशांतंयदनेनसमुद्धृतम् ॥ तद्ब्रह्मात्माहमस्मीतिसाक्षात्कुर्यात्सदापुमान्
१०१३ वासुदेवस्तदैवैतत्पठ्यतेवेदवादिभिः ॥ नाम्नास्तस्यनिरुक्तंचकुर्वाणस्त्वेवमेवहि १०१४

स्याभ्यासस्यगोचरं कृत्वापरैर्भ्रमज्ज्ञातेसतित्यजेत् तथाग्रंथशब्दमपंचयजेत् पलासंतीर्थिकांडम् धाम्पार्थीर्थीहिकामइतित्यर्थः १००८ ज्ञेयस्यात्मनःसर्वोपाधिष्वेकरूपत्वेदृष्टांतमाह गवा
मिति । कृष्णपीताद्यनेकरूपाणामपिगवांपयःशुरूमेवयथातथानानाविधैरहानांमभ्येज्ज्ञानलक्षणात्माएकरूपएवेत्यर्थः श्रुतौलिमिपदेनज्ञानलिंबेदाधारवाचकेनजातावेकवचनातेनचदेहाउक्ताइति
भावः १००९ तस्यविज्ञानसाधनंश्रवणादिसंस्कृतंमनएवेत्याह अतइति । अतउक्तदृष्टांतसमभ्याससर्वत्रैकरूपेणस्थितोप्यात्मानमनसैवतत्परेणज्ञेयइत्यर्थः १०१० अत्रश्रुत्युक्तंरूपकमभिन
यति दधीति । सर्वाणिभूतायुपाययोदधिस्यानीयाश्चित्याः मनस्तुमंथाःमंथनंदृष्टांत्यः तस्यावृत्तिरूपभ्रमणसाधनंब्रह्मात्मैक्यज्ञानंतुनेत्रंमंथनरज्जुस्थानीयांचित्यमित्यर्थः १०११ नव
नीतमिति । अद्वयआत्मानुनवनीतस्थानीयःस्वात्मनःसंसारायदुद्धरणंमोक्षार्थ्यतदैवतस्यनवनीतस्योद्धरणस्थानीयमितिचित्तयेदित्यर्थः १०१२ एवमुद्धृतस्यतत्पदार्थरूपस्यनवनीतस्यत्वंप
दार्थ्यव्यंचितनरूपंहेदियारणतापोपशमायकुर्यादित्याह निष्कयमिति १०१३ वासुदेवइति । तत्रब्रह्मवासुदेवसंज्ञोवेदिकैरुक्तम् कीदृशोवेदिकैः एवंवक्ष्यमाणविधयातद्व्युत्पत्तिविवरणंकुर्वेद्भिः १०१४
व्युत्पत्तिदर्शयंश्रममवाक्यार्थमाह सर्वेति । वसंत्यप्रभूतानीतिव्युत्पत्त्यावासुदेवपदेनसर्वभूताधिवासतयोक्तः वसतिसर्वत्रैतिव्युत्पत्त्यांतर्गमितयाचयउक्तोन्नायणस्तद्वर्षब्रह्मादयलक्षणमहमस्मी
तिवृद्धचेत्यर्थः १०१४

ब्रह्माबद्ध्या रूपान्तमाभिर्दशयुक्तत्वं प्रवृत्तिप्रकारमाह इति ते इति । मनोनिग्रहसंयुतं ब्रह्म तत्त्वममृतं विंदे ब्रह्म विंदे । यथोक्तं तथानुसंध्याभिहितं । अधनारायणीयस्यैतत्तिरीयशाखागतस्य सत्संज्ञे
 परूपेनारायणीयोपनिषत्संज्ञेयं तथा महोपनिषद्वितीरिते उक्तं ग्रंथे तथात्मप्रबोधोपनिषत्संज्ञेयं च बुद्धतपासंक्षिप्तपात्रक्षेत्रितं वर्णितं तत्त्वमयस्य सत्संज्ञेयं सावधानः क्रमेण त्वं भूषित इति ह्योरथः १०१६
 १०१७ तत्र पुरुषपदं युत्पत्तिद्विधा सुचयंस्तदर्थमाह येनेति । यः सर्वविश्वपूरकत्वात् सर्वदेहरूपपूषुं जेत्यपि त्वेन वासशीलत्वाच्च पुरुष इत्युक्तं । पूरयति पूषुं वसतीति वा न्युत्पत्तिस्तं भवति त्वर्थः
 १०१८ नारायणपदार्थमाह विराडिति त्रिभिः । यो भगवान् विराट्पदोऽस्ते प्रलये निखिलान् लीकानुवरे संगृह्यते यस्य कणासहस्रेण च्छाया कर्मपदं रूपमुज्ज्वलं भवति तदात्मकशर्यागतः स अप्युशेते
 इत्यर्थः एतेन नरसृष्टा आपोऽप्यनं वासस्थानं यस्य सतथेति न्युत्पत्तिः सूचिता १०१९ हिरण्यगर्भ इति । यश्च भगवान् हिरण्यगर्भरूपो जीवानाम्तेजसानां सुहृन्मण्डपेषु पादिकानां प्रतिबिम्बकल्पाणां वि
 बस्थानो यो मायारूपे त्वेव शर्यापावत्ते यथा मानृगर्भरूपे जने शर्यापां शिशुरित्यर्थः एतेन नरस्य जगत्कर्तुः शक्तिरूपतया संबंधित्वात् नारायणात् तत्त्वत इत्यनं यस्य सतथा अथवानराणां जीवानां सपू
 हो नारतस्यायनं स्वरूपलाभो यतो विवभृतास्ततथेति न्युत्पत्तिद्वयं सूचितम् १०२० यश्चेश्वर इति यश्च भगवान् नृवेषम्यनेष्टुं पादिविषय इति शरीरोऽहं याम्पविद्यायाः कार्यकारणरूपायाः कंदुकवद्वृतः

सर्वभूताधिवासो यो भूतेषु वसत्यपि ॥ सर्वानुग्राहकत्वेन तदेवास्म्यहमद्वयम् १०१५ इति ते मृतविंदूक्तं मनोनिग्रहसंयुतम् ॥ उक्तं ब्रह्माथ वक्ष्यामि पुनः सुदृढतये
 रितम् १०१६ नारायणीयसंज्ञेयमहोपनिषदीरिते ॥ आत्मप्रबोधसंज्ञेयं च गृणुत तत्त्वं क्रमादिह १०१७ येन पूर्णमिदं विश्वं यश्चायं सर्वदेहिनाम् ॥ शीते पुरेषु भगवान्
 पुरुषः पुरुषोत्तमः १०१८ विराट्पदोऽयं श्रान्ते लोका निखिलानपि ॥ संगृह्य शिशुवत् शीतेशे पादोऽज्ज्वलमध्यगः १०१९ हिरण्यगर्भो भगवान् जीवानां विववच्च
 यः ॥ वर्तते जने माया तल्लेगर्भे यथा शिशुः १०२० यश्चेश्वरोऽत्र भगवान् नृवेषम्यादिविवर्जितः ॥ अविद्याकंदुकः सोऽयं मुक्तो नारायणः पुमान् १०२१ अकामयत दे
 वोऽयं सृष्टुं निखिलं जगत् ॥ प्रजाः सृजेयेति पुरा ह्येक एव व्यवस्थितः १०२२ संकल्प्येत्यजगत् सर्वं सृष्टवान् पुरुषः परः ॥ देवानि मांश्च निखिलान्नासामर्ष्यं संयु
 तान् १०२३ ब्रह्माशक्तस्तथादित्यो रुद्राश्च वसवस्तथा । विश्वे देवाश्च साध्याश्च तथा न्यादेव योनयः १०२४ नारायणात्प्रजायंते सह सर्वेश्वराचरैः ॥ वर्तते तत्र ली
 यंते तस्मिन्नेव महात्मनि १०२५ यत एव ततो देव एको नारायणः स्मृतः ॥ ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च शक्रो न्येदेवतागणाः १०२६

प्रसेवाच्च नारायण इत्युक्त इत्यर्थः तथाच अराणां संसारचक्रावपवानां रागादीनामयनं प्राप्तिर्न प्रनविष्यते सतथा यद्वा नराणां जीवानामयनं प्रवृत्तिर्मावर्तयामिणः सतथा अथवानरसंबन्धिनोऽपि
 घातस्वस्य अयनं प्रक्षेपो यतस्तु त्रीयत्वेन ज्ञाताद्दरिकाश्रमवासिगुरुपादासतथेति न्युत्पत्तिप्रपञ्चं न्युत्पत्त्यंतराप्यपि दशमेऽंशितानि स्मर्त्तव्यानीति १०२१ अकामयतेति । अपदेवः सृष्टेः
 पुरा एकोऽद्वितीयो जगत्सि मधुर्जगत्प्रवृत्तिमुखः स ब्रह्म सृजेयेत्याकारां कामतां कृतवानित्यर्थः १०२२ संकल्प्येति । इत्थं संकल्प्य देवादिं सर्वं जगत् सृष्टवानित्यर्थः १०२३ देवानव्युत्पन्नानुवदति ।
 ब्रह्मेति । यथा जायंते तथा तत्र नारायणे वसंते लीयंते इत्यर्थः १०२४ । १०२५ तथाच यथा मृशो घटादपो न भिन्नास्तथा सर्वजगत् नारायणादित्याह यत एवमिति त्रिभिः । यत एव नारायणाज्जगत् स्थिति
 भेदशान्तिर्वजगत् सततो नारायणे देव एकोऽद्वितीयः एतत्सर्वं तु नारायणात्मकं एतत्किमत आह ब्रह्मेत्यादि । ब्रह्मादप्यो गुणत्रयाभिमानिनः ब्रह्मावधिनी सदसत्तत्स्थूलसूक्ष्मावस्थामतं एतदेव
 स्फुटयति यदिति । यदस्ति प्रत्यक्षं नास्ति प्रतीक्षमिति त्रयाणामर्थः १०२६

१०२७ । १०२८ एवं कण्डिकाद्वयं व्याख्यातमधनित्य इत्यादेस्तृतीयकंडिकाया अर्थमाह यदात्मकमितिसंपादयेत्तुभिः । संसर्वात्मनारायणो विनाशरहित्यरूपनि त्यत्ववान्प्राणादिषु
शकलाभिर्वाजितश्च षोडशकलास्तुपाणः श्रद्धा आकाशादिपंचभूतानि इन्द्रियमनोऽन्तर्धीर्यतपोमंत्रः कर्मलोकानामचेति प्रश्नोक्ताः १०२९ आख्यातवाच्यक्रियाराहित्यरूपनिरालयात्तत्त्वस्यार्था
त्सिद्धिमभिप्रेत्यनिर्विकल्पादिपदद्वयार्थमाह कार्यति । सर्वकार्यविकल्पपदेनोक्तं तत्कारणमज्ञानं त्वंजनपदेन ताभ्यामव्यंजितो भवतीत्यर्थः १०३० शुद्धपदार्थमाह माययेति । सर्वशुद्धि
हीनयामलरूपयामाययात्तत्प्रमुक्तभेदश्चरहित इत्यर्थः १०२१ अस्मादिति । अस्मात् शुद्धसत्त्वात्मका द्वित्रः कोषिभावो न भवति द्वितीयस्यासंभवादेत्यर्थः १०३२ एवमिति । एवं यो
वेदसविष्णुभावयोग्य इति पूर्वोक्तसंबंधः कथमित्याकांक्षायां चतुर्थ्या अर्थदर्शयति । स इत्यादिना सविद्वान्मृतसंसारदुःखं दावपतिहर्तीति व्युत्पत्त्यारुद्रपदेनोक्तं श्रौतविज्ञानसंपन्ना बुद्धि सारथिकत्वा

आदित्याद्याश्च दसौ च ये चान्ये देवयो नयः ॥ दिशश्च प्रदिशस्तद्वदधश्चोर्ध्वं च मध्यमम् १०२७ महाभूतानि भूतानि स्थावराणि चराणि च ॥ भूतं भव्यं भवत्सर्वसक
लं सदसद्रतम् ॥ यदस्ति यच्च नास्त्येतत्सर्वं नारायणात्मकम् १०२८ यदात्मकमिदं विश्वं पुमान् नारायणस्तु सः ॥ विनाशरहितस्तद्वत्प्राणाद्यैः परिगर्जितः १०२९
कार्यजातमिदं सर्वं विकल्प इति कीर्तितम् ॥ अज्ञानं कारणं तद्वत्ताभ्यां च परिवर्जितः १०३० मायया जडरूपिण्या सर्वशुद्धिविहीनया ॥ कालत्रयेऽपि गहितः सर्वभेद
विवर्जितः १०३१ अस्मान्नारायणाद्देवाद्भिन्नः कोऽपि न वस्तुतः ॥ शुद्धसत्त्वाद्द्वितीयो र्थो नासीन्नास्ति न भव्यपि १०३२ एवं यो वेद पुरुषः सकृत्वा सारथिधियम् ॥
रुद्राभिधांस्ववोधाख्यां सोऽहमस्मीति रूपिणीम् १०३३ प्रग्रहं च मनः शान्तं शरीरं रथगोचरः ॥ इन्द्रियाश्चैर्भृशं दान्तैर्गच्छेद्विष्णुपदं परम् १०३४ एवं नागयणस्या
त्मविद्यां यो वेद वेदवित् ॥ तीर्त्वास आपदः सर्वाः प्राप्य भोगांस्तथेप्सितान् ॥ अत्र मृत्वा ब्रह्मलोकं गत्वा मोक्षं च विंदति १०३५ नमो नारायणायेति मंत्रः सर्वार्थसाध
कः ॥ देहिनां निखिलानां सद्भिर्जानां प्रणवादिकः १०३७ यादृङ्गारायणज्ञानात्फलं तादृक् प्रकीर्तितम् ॥ अस्यापि ज्ञानतो यस्माज्ज्ञायते पुरुषो मुना १०३७ उ
पायः प्रणवो यद्ब्रानारायण गतिं प्रति ॥ तद्वदष्टाक्षरोऽप्येष उपायः सर्वदेहिनाम् १०३८ अमुं जपेन्नरो नित्यं नारी वा पाप्मनः क्षये ॥ आनंदात्मानमात्मस्थं पश्येन्नारा
यणं परम् १०३९ किंपुनर्योधिकारी स्यात्सर्वपापविवर्जितः ॥ संपश्यति जपन्नेतदानं दात्मानमद्वयम् १०४० इति नारायणीयाया ब्रह्मविद्या समीरिता ॥ सोक्ता
महोपनिषदि प्रोक्तांतां गृणुनामतः १०४१

मननादिव्यापारकं मनः प्रग्रहमन्तरिक्षमवतसारथिव शंखकृत्वा संपर्तं द्विपरूपा भैरुके शरीररूपरथे स्थितो विष्णुपदं मोक्षरूपं गच्छेदिति द्वयोरर्थः ३३ । ३४ पंचम्यर्थमाह एवमिति । एवमुक्त
विद्यां नारायणस्यात्मस्वरूपमिति पादिकां विद्यामुपनिषदर्थो वेदज्ञानाति सोऽत्र जैवदवस्थायां मापनरूपं त्वं कर्मिष्ठभोगां प्राप्त्वा त्रेल्लोकाभिद्वारा मोक्षं गच्छेदिति द्वयोरर्थः ३५ पञ्चाभावार्थमाह नम
इति पंचभिः । नम आदि होममंत्रः खोऽशुद्धपथे तानां सर्वेषां हितः द्विभैरवोर्णैरुस्तु प्रणवादि कोजप्य इत्यर्थः ३६ अस्य मंत्रस्य नारायणसाम्यमाह यादृङ्गिति । ज्ञापते लभ्यते अनुनाधिकारिणा ३७ अस्य
प्रणवसाम्यमाह उपाय इति । मतिर्लाभः ३८ जपफलमाह अमुमिति । अमुं मंत्रं पठित्वा नारी वा जपेत्तथैव बोधपूर्वकमभ्यस्येत्तर्हि मत्पुत्रं नारायणं पश्येत्किमुताधिकारसंपन्न इति द्वयोरर्थः १०३९
१०४० उपसंहरन् महोपनिषदर्थं प्रतिजानीते इति नारायणीयाया इति । नारायणीयाया उपनिषदर्थं भूतविद्या समीरितेति तत्तत्तद्विद्यानाममो महोपनिषदि महोपनिषत्संज्ञे श्रुतिग्रंथे प्रोक्तां गृण्विति १०४१

एवमिति । पुराप्रामाणीनृत्तविद्वांसोवेदिकाविप्राएवमाहुः । एवंकथं पूर्वनारायणएवासीत् पुरेत्पस्यविवरणविश्वजनेःपुरेति १०४२ तदेति । तदासृष्ट्यादीब्रह्मादयोदेवानासन्
तानिमहांतिभूतानिचानासन् तथाअपानिभूतपदस्यार्थीतररूपाणिस्थावरजंगमशरीराणिनासन् तथापरंथावापृथिव्यादिकंकार्यंजातंनसीदित्यर्थः १०४३ एकाकीति । सपूर्वःसृष्टिपूर्वं
कालेस्थितःपुमान् रुषएकाकीसन् नरेमेअरतिरूपंसोभंप्रापततोरतयेद्वितीयंभ्यापतस्तस्यपुरुषस्यमापारूपयुवत्पानासि कोपलक्षितमाणसुक्ष्मावस्थारूपत्वात्भूतो नस्तोमपरोक्तपासहसंगो जातस्तत
स्त्रयोदशसुताजाताएकाक्यावासासतीनानापुरुषाभिलाषिणीजाता कीदृशस्यपुरुषस्य वस्तुतःसतःनिर्दोषस्यासंगत्वादितिद्वयोरर्थः १०४४ । १०४५ त्रिषेति । साकन्यात्रादिरूपानानापुरु
षाभिलाषिणीआत्मानमधिदैवादिरूपैस्त्रिधाऽकरोदित्यर्थः कार्यविभागस्यबुद्धिमात्रतत्त्वादितिभावः नकेवलंक्रयैवत्रिधाजाताऽस्तुतत्सुताअपीत्याह यथेति । तत्राधिदेवत्वसमष्टिघटकत्वं
अध्यात्मत्वव्यष्टिघटकत्वं अधिभूतत्वमिदंनपादश्यमानत्वमितिवर्जितमाप्रामित्यर्थः १०४६ वीक्षमाणइति । एकोपितपुमान्तामसतींमुतांतादात्म्येनवीक्षमाणःपश्यन्सन्नात्मानंबहुरूपंमेने
तस्याःकन्यायावहुत्वलक्षणधर्माध्यासात् तत्राध्यासेहेतुस्तुमोहोऽविवेकएवेत्यर्थः १०४७ तेषांचेति । तेषांप्रयोदशसुतानांमुतायाश्चपानिकारणानिशरीरोपादानभूतान्यत्रण्यवहारेप्रसिद्धा

एवमाहुःपुराविप्राविद्वांसोवेदवादिनः ॥ एकोनारायणःपूर्वमासीद्विश्वजनेःपुरा १०४२ तदाब्रह्मादयोदेवानासन्भूतानितानिच ॥ चरस्थिराणिचान्यानिनैव
किंचितथापरम् १०४३ एकाकीसपुमान्पूर्वोनैरेमेनिरंजनः ॥ द्वितीयंध्यायतस्तस्यपुरुषस्यमहात्मनः १०४४ त्रयोदशसुतास्तस्यकन्याचैकाभवत्तदा ॥
असंगस्यासतीमायायुवत्यासंगतःसतः १०४५ त्रिधासाकुरुतात्मानंकन्यापुरुषकांक्षिणी ॥ अधिदैवमथाध्यात्ममधिभूतंचभामिनी ॥ यथाकन्यातथाजाता
स्त्रिविधास्तत्सुताअपि १०४६ वीक्षमाणःपुमानेकस्तामेतामसतींमुताम् ॥ आत्मानंबहुधामेनेतद्रहुत्वेनमोहितः १०४७ तेषांचकारणान्यत्रपूर्वसृष्ट्याचतान्प्र
भुः ॥ असृजच्चक्रियाशक्तिंतेषांकार्यंचकारणम् १०४८ पृथिव्यापस्तथातेजोवायुराकाशमेवच ॥ पंचकंकारणंप्रोक्तंस्थूलंसूक्ष्मंचमध्यमम् ॥ तद्वैविध्यात्कार
णस्यकार्यंचद्विविधंभवेत् १०४९ क्रियाशक्तिस्तुयाप्रोक्तासमाणइतिकीर्तितः ॥ कार्यरूपोत्रभूतानांकारणंवापरस्यच १०५० अहंकारोमनश्चित्तमिन्द्रियाणिद
शैवहि ॥ त्रयोदशसुताःप्रोक्ताःकन्याबुद्धिश्चतुर्दशी १०५१

नितानिप्रथमंमृष्टातस्तान्मुतासदितान्मुतामृष्टाचपश्चात्क्रियाशक्तिसृष्ट्यान् कीदृशोक्रियाशक्तिं तेषांमध्यममृष्टानांमध्येतेषांचित्कर्माभूतांकेषांचितुस्थितिकारणभूतामित्यर्थः १०४८ तत्रका
निकारणानीत्याकांक्षायामाह पृथिव्यापइति । प्रथममृष्टतयापत्कारणजातमुक्ततत्पृथिव्यादिपंचकंरूपंबोध्यं तच्चद्विविधं स्थूलमहाभूतारूपंसूक्ष्मंमन्मात्रारूपं तत्रसूक्ष्मस्यविशेषणंमध्य
ममिति मध्येभवंमध्यमंस्थूलस्यांतःस्थितिशीलमितियावत् एवंकारणद्वैविध्येसतितत्तुक्तंकार्यमपिस्थूलसूक्ष्मत्वाभ्यांदिधाभवेदित्यर्थः १०४९ क्रियाशक्तिमित्यादिविवृणोति क्रियेति ।
क्रियाशक्तिमिदंनपादश्यमानोकार्यंत्वंकारणत्वयोरुक्तयोःसमुच्चयमाह कार्येति । यःमाणःपंचभूतानांकार्यरूपः अपरस्यमुतादिपंचस्यकारणंचभवतीत्यर्थः १०५० केतृयो
दशसुतत्वेनोक्ताःकांक्षमुतात्वेनेत्याकांक्षायामाह अहंकारइति । अहंकारादिप्रयत्नैर्नदियपंचकंकार्यंमिन्द्रियपंचचएतेभावास्त्रयोदशसुतत्वेनोक्ताः बुद्धिस्तुनानारूपासुतात्वेनसाचचतुर्दशीत्यर्थः
एतेनतन्मात्रपंचकस्यभूतपंचकस्यएकस्यमाणस्यचसंयोजनेपंचविंशकोणःसंपन्नइतिसुचितम् १०५१

हिरण्यगर्भ इति । अस्वविभागस्य पंचविंशतमरूपस्य अधिदैवकः अधिदैवतं रूपं कायतिष्ठद्वयति अभिमन्यत इति यावत् तथा भूतो हिरण्यगर्भो बोध्यः अधिभूतं सितस्य नुतस्य विभागस्याभिमतं तृणस्थि
रजंगमानि भूतानि बोध्यानि तत्रेतावान् विशेषः अपमविभूतत्वेनोक्तः प्रत्येकं तत्तच्छरीरिणं प्रत्याध्यात्मिकः अहमिति प्रतीयमानत्वात् शरीर्यन्तरं प्रति त्वधिभूतरूप एव इदं तया प्रतीतेरित्याशयः
१०५४ नास्य प्रजा इत्यादिवाक्यस्यासंबत्सरपदोक्तकालसंहिता एव प्रजा अजापंतैत्यर्थमभिसंधायाह कालश्चेति । प्रजापतिमृच्छवच्छेदकः कालोप्यनेन सृष्टइत्यर्थः १०५४ सृष्टेति । सूत्रा
न्यरूपः सन् पूर्वपूर्ववत् देशानां सूत्रात्मविभूतित्वेन बृहदारण्यके प्रसिद्धानां सृष्टिमकरोदित्यर्थः १०५४ रुद्रमृष्टिमाह केनचित् इति । विश्वकृत्तारायणः केनचित् कृतमशक्येन निमित्तेन विशिष्ट
क्रोधमाहायं इच्छामात्रेण संपाद्य भृकुटीविशिष्टास्त्वललाटाद्द्रुमादुरकरोदित्यर्थः अत्र भृकुटीशब्दः शैवव्याकरणे सिद्धः तदुक्तमभियुक्तेः 'यान्युज्जहामहिनायासोत्याकरणाण्यवान् । तानि किं प
दरत्वाच्चिमांतिपाणिनिमोष्यदे' इति ब्रह्मभूमध्यजो हर इति पुराणविरोधस्तु कल्पभेदेन समाधेयः १०५५ रुद्रस्यैव पांशूनि त्रिभिन्नपति नीलेति । वीर्याग्निबलसाध्यानि कर्माणि विश्वद्वार

हिरण्यगर्भः संप्रोक्तो विभागस्याधिदैवकः ॥ अधिभूतं विभागस्य जंगमानि स्थिराणि च ॥ भूतान्याध्यात्मिकश्चायं प्रत्येकं सर्वदेहिनाम् १०५२ कालश्च सर्वभूतानां
सृष्टिस्थिति विनाशकृत् ॥ पुरुषेण परेणायं सृष्टः सर्वस्य हेतुना १०५३ सृष्टा तदखिलं विश्वं सूत्ररूपमुपाश्रितः ॥ पुरुषो देवता सृष्टिमेवं नारायणोऽकरोत् १०५४
केनचिद्धिनिमित्तेन क्रोधमाहायं विश्वकृत् । भृकुटीकुटिलास्त्वस्य ललाटाद्दीप्ततेजसः ॥ कोपाविष्टस्यैव देवोरुद्रं तमुदपादयत् १०५५ नीलकण्ठलोहितांगत्रिनेत्रश्च
लधारिणम् ॥ विश्वद्वीर्याण्यस्यात्र न कोप्यस्ति समः पुमान् १०५६ ऐश्वर्यस्य समग्रस्य धर्मस्य यशसः श्रियः ॥ ज्ञानवैराग्ययोश्चैव एक एव समाश्रयः १०५७
सत्यस्य ब्रह्मचर्यस्य मनसो निग्रहस्य च ॥ तपसश्च समस्तस्य शब्दराशेस्तथैव च १०५८ अस्मादेव समस्तानां देवादीनां शरीरिणाम् ॥ ऐश्वर्याद्या गुणाः सर्वे जायं
ते गुणाश्रितः १०५९ अयं मस्तदेवानां मुनीनां च महात्मनाम् ॥ नानाविधासु विद्यासु कथितः परमो गुहः १०६० एनं संप्राप्य संहारकाले लोकत्रयी त्वियम् ॥
तूलराशिर्यथा वह्निप्राप्य नाशं व्रजेत्स्फुटम् १०६१ पुनश्च ध्यानमाविष्टो देवः स सर्वदेवस्फुटम् ॥ श्रान्तस्य ध्यानयुक्तस्य ललाटात्स्वेदविद्वः ॥ ब्रह्मांडजनि का आ
पः शक्ता भुवनसर्जने १०६२ अप्सु स्वेदं स्वरूपा सुता सुवीर्यमवा सृजत् ॥ आत्मनीयत्परं तेजो देवो नारायणः पुमान् १०६३

पितापोषिता च पत्न्यमोघो नास्तीत्युत्तरार्थः १०५६ तस्मिन् कोपलिङ्गानि नियमनायाहायार्णोति दर्शयन्नेत्यस्फुटीकरणापनारायणगुणाभ्वर्णयति ऐश्वर्यस्येति । ऐश्वर्यादीनां भगवद्गुणा
नां समाश्रय आचार एव पत एको नारायणादभिन्न इत्यर्थः १०५७ सत्यस्येति । सत्पादीनां च समाश्रय इत्यनुपगमः । मनसो ज्ञानस्य इन्द्रियनिग्रहस्य तपसश्च शब्दराशेर्वेदादिशास्त्राणां अंश
च हार उत्तरावधौ १०५८ अस्मादिति । अस्माद्द्रुदादेव च गुणसिधोः सकाशात् सर्वेषां सद्गुणलभ इत्यर्थः १०५९ अर्धरुद्रश्च सत्सर्वविद्यासंप्रदायप्रवर्तक इत्याह अयमिति । स्पष्टम् १०६०
एवं रुद्रस्य मृष्टिस्थिति हेतुत्वमुक्तमयमंगहेतुत्वाद् एनमिति । एनं रुद्रम् १०६१ अथ कमलसदनमृष्टिमाह पुनश्चेति । पुनश्च सर्वदेवो नारायणो ध्यानरूपं तपोऽकरोत् स तपसा श्रमं प्राप्त
स्य ललाटात्स्वेदस्य विद्वोऽपतंस्ते स्वेदविद्व एव ब्रह्मांडस्य तद्वर्तिलोकाणां च सज्जनसमर्थनारूपं ब्रह्मरूपाः संपन्ना इत्यर्थः १०६२ अप्सु वति । स देवो नारायणस्तस्मिन् स्वेदरूपास्त्वस्वात्मिण्यप्यपि
धैर्यं सर्वोत्कृष्टं तेजोरूपं तदवामृजत् सिस्रवांस्तच्च ब्रह्मांडाकारेण परिणतमिति द्वयोरर्थः १०६३

१०६४ अंडस्येति । तस्यांडस्यमयेनाभिसरोरुहाद्रुहाऽजायतयोब्रह्माचतुर्मुखः प्रागादिमुख क्रमेण च्छेदसांगापत्रोत्रिष्टुभग्नयनृभान्याहृतीनामहभ्रुथोकांवेदानां चक्रगादीनामथवीतानां
हेतुरित्यर्थः १०६५ क्रममेवस्फुटयति पूर्वति । तेपूर्वोक्ताऽग्नवेदादयः प्रतिलोमक्रमेण च्छेदंताः पूर्वपश्चिमोत्तरदक्षिणमुखेभ्य उत्पन्नज्ञेया इत्यर्थः न केवलमेत एवोत्पन्नाः किंत्वप्यदपि विश्वं ब्रह्म
णः सकाशात्स्वायं भुवादिरूपा ज्ञातमित्यर्थः १०६६ एवं जगज्जन्मादिलक्षणेनारायणोऽद्वितीयात्वेन ज्ञेय इत्याह एवमेवेति । तुल्योऽवधारणे तथा च यद्यपि मायायास्तनाना भवति तथाप्यनानेव
वस्तुतोभेदभ्रमेऽसिदानैर्वर्जितत्वादित्यर्थः १०६७ अयं विवेकेन नारायणलाभविधिरुक्तस्तदशक्तौ तु दशमेनारायणीयन्याएव नान्यारूपयानेन स हसशीर्षमित्यादिना स्वराडित्यंतेन ग्रंथेन प्रोक्तं योर्म
कृत्वा तं साक्षात्कुर्यादित्याह यदेवमिति द्वाभ्यां । यदा एवमुक्तविवेकविषया अयं नारायणो ज्ञातुं न शक्यते तदानारायणीयप्रकरणे उक्तं तदंशं तस हसशीर्षमित्यादिना स्वराडित्यंतेन ग्रंथेनात्रोपनिषद
प्युक्तमुपाययोगरूपमाश्रित्य एवं विवेकवदेव स नारायणो ज्ञातव्यः साक्षात्कर्त्तव्योऽधिकारिणा भवतीति द्वयोरर्थः १०६८ । १०६९ फलवाक्यतात्पर्यमाह अस्मेति । अस्मिन्महोपनिषत्संज्ञस्य

वीर्यतदंडमभक्तत्रक्षितं महात्मना ॥ हैमं मनोरमं चित्रं सूर्यकोटिसमप्रभम् १०६४ अंडस्यांतरभूद्रह्याभूतानामादिमः स्मृतः ॥ छंदोव्याहृतिवेदानां हेतुर्यो
त्रचतुर्मुखः १०६५ पूर्वापरोत्तरासंयवक्रतस्तत्क्रगादयः ॥ ब्रह्मणो विश्वमेतद्विजातं सर्वचराचरम् १०६६ एवमेव जगत्स्रष्टा होक एव स्वमायया ॥ नानाभव
त्यनाना तु भेदभ्रमविवर्जितः १०६७ यदैवं शक्यते ज्ञातुं नैवायमधिकारिणा ॥ तदानारायणीयोक्तमुपायं चात्र कीर्तितम् १०६८ सहस्रशीर्षमित्यादिस्वराडं
तोक्तमेव हि ॥ आश्रित्यैवं गृह्ये ज्ञातव्योत्राधिकारिणा १०६९ अस्य ग्रंथस्य माहात्म्यमप्यत्र विविधं स्मृतम् ॥ विज्ञानस्य तु किं भूयो यतो मायालयं व्रजेत्
१०७० एवंमहोपनिषदिकथितं ज्ञानमीरितम् ॥ आत्मप्रबोधेकथितं शृणु वक्ष्यामि ते घुना १०७१ उपायं प्रथमं प्राहुरत्रोपेयस्य लब्धये ॥ आत्मा वा सा तु पायौ
द्वौ प्रणवोऽष्टाक्षरस्तथा १०७२ प्रणवो वाचकस्तस्य प्रत्यगानंदरूपिणः ॥ अष्टाक्षरोपि नैवं वैवाच्यवाचकयोर्भिदा १०७३ अकारश्चाप्युकारश्चमकारोभिलितं
त्रयम् ॥ ओकारस्तेन सहितो नमो नारायणाय च ॥ अष्टाक्षरस्तु संप्रोक्तः सर्वसिद्धिविधायकः १०७४ एतयोर्जपतो योगीयजनात्समुपासनात् ॥ ब्रह्मविज्ञा
न उत्पन्ने संशयादिविवर्जिते ॥ मुच्यते स्वं स विज्ञाय जन्मससारबंधनात् १०७५

माहात्म्यश्रोत्रियत्वादिगुणप्रयोजकत्वं लक्षणं विविधं बहुधा क्तं पदासिद्धं तदा फलभूतविज्ञानस्य दोषबीजाविषापा उच्छेदहेतोर्माहात्म्यं किमुक्तव्यमित्यर्थः १०७० उपक्रांतसमाभिर्दर्शयन् आनंद
त्यंतात्मात्मप्रबोधोपनिषदाक्यान् देकपंवाशच्छेदकैरुपबृंहयितुं प्रतिजानीते एवमिति १०७१ तत्रादामं प्रदयात्मक उपायो ब्रह्मात्मज्ञानापोक्त इत्याह उपायमिति । अत्रात्मप्रबोधोपनिष
दिप्रथममुक्तमिति शेषः प्राहुः पठंति उपेयस्य ब्रह्मात्मविद्यारूपफलस्य १०७२ प्रणव इति । तथा च प्रत्यगानंदः सर्वोत्तरमद्वितीयं वस्तु तद्रूपस्यात्मनः प्रणवो वाचक एवमष्टाक्षरोपि वाचकः
अप्रवाच्यवाचकयोर्भिदाभेदो न चित्यः श्रुतौ सामानाधिकरण्यनिर्देशेन वाच्यवाचकयोर्भिदानुसंधानस्य कर्त्तव्यता सूचनादिति भावः १०७३ श्रुतयोः स्वरूपमाह अकार इति । संहताकारादिव
र्जप्रयात्मकः प्रणवमंत्रस्तदादिर्कनमः पदंचतुर्ध्वजसूर्येण पदं च एतदुभयात्मकोऽष्टाक्षरः एतन्मंत्रद्रूपसर्वेप्सितप्रदमित्यर्थः १०७४ अनयोः परमपुरुषार्थे विनियोगमाह एतयोरिति । एतयो
रुक्तमंत्रयोर्जपतु तथा तयोर्मंत्रविषयाकार्यं तद्विषयजनं । ज्ञातं देवतापूजनं तस्मात्तथा एतयोर्मात्रापादाय भेददर्शनाद्वृत्तिरूपोपासनाच्च ब्रह्मतत्त्वेन श्रय उत्पद्यते ततः स्वमात्मानं ब्रह्मत्वेन साक्षात्कृ
त्पस्योपीमुच्यते इत्यर्थः १०७५

यावज्जेति । अनयोर्मित्रयोर्वाच्यस्य ब्रह्मणोपनिर्गुणरूपम् कीदृशम् प्रोक्षस्यसविलासाज्ञानरूपबंधं संसृप आलंबनमधिष्ठानमतएवाद्रूपं तयावसासाश्रमभवेनाव तस्य ब्रह्मणः सगुणरूपं यावदि-
 त्पथः १०७६ तच्चसगुणरूपं ब्रह्मण्यइत्यादिमंत्रेणोक्तमित्याह सगुणमिति । यद्यपिसगुणं ब्रह्मविष्णुरुद्रादिरूपे बहुविधं प्रसिद्धं तस्मिन्पादां तथापि इदं रूपं नारदाद्यैरत्यन्तादरेणोक्तं वाजिरनिश-
 यमित्यर्थः १०७७ इदं किमत्र आह यज्ज्योतिरिति । यज्ज्योतिश्चिद्रनंदेवकीवसुदेवद्वारास्वस्मिन्नागतं प्रादुरकरोत् किमर्थं भौमस्य भूलोकगतस्य ब्रह्मणो वेदस्य ब्राह्मणजातेस्तपसश्चागु-
 ष्पेरक्षायेज्वलेनमग्निमरणिवेत्यर्थः 'वेदस्तत्त्वं तपो ब्रह्म ब्रह्मा विप्रः प्रजापतिः' इत्यमरः १०७८ यत्कर्तृकपरिमहेण पुरुषविद्याच्छांदोग्यतृतीयपपाठोक्ता वैतृग्यहेतुतालक्षणां प्रशंसामतेत्याह घो-
 रइति । गोत्रेणागिरसो घोरनामकः कश्चिद्ब्राह्मणो यस्मै देवकीपुत्राय श्रीकृष्णाय तां प्रसिद्धां विद्यां पौरुषोपुरुषेण ज्ञातवान्मिकां पोडशाधिकशतवर्षायुषो निरंतरायतामप्योजिकामदान् दत्तवानित्य-
 र्थः । किंच यस्य परमेश्वरत्वाय प्रमाणांशेषणाप्रत्यक्षसिद्धत्वादित्याह स एष इति । साक्षात्प्रत्यक्षेणैव पुरुषः सिद्धसर्वात्मताकोपतो विश्वरूपधरः 'जनं पाकुहभिः सत्याधो नैकमुनिनापि यः
 विश्वरूपधरोऽलोकनिरुद्धोपि संनो गतिः' । अतएव स्मृतिमात्रेणैव सप्ततान्तरहरइत्यर्थः १०७९ अस्य प्रभावः स्मृतिपुबहुयाप्रसिद्धइत्याह वेदेति । प्रथमपादे भारतादौ द्वितीये श्रीभूग-
 वते तृतीये पुराणेष्वागमेषु चेति शेषः १०८० यद्यपीति । यद्यपि सर्वादेवता अस्त्येव श्रीकृष्णस्य विभूतयोरुपाजितथापिताः सर्वाः प्रतिबिंबस्थानीयाः बिंबस्थानीयमेतदेव कीमुतं विहाय मायाया

यावन्ननिर्गुणं ब्रह्म प्रोक्षालंवनमद्रयम् ॥ आविः स्याद्दृढयेतावत्सगुणं ब्रह्म चिंतयेत् १०७६ सगुणं ब्रह्म संप्रोक्तं विष्णुरुद्रादिभेदतः ॥ नानाविधं नारदाद्यैरिदं
 त्वंतमादरात् १०७७ यज्ज्योतिर्देवकीदेवीवसुदेवादजीजनत् ॥ भौमस्य ब्रह्मणो गुह्ये दीप्तमग्निमिवारणिः १०७८ घोर आङ्गिरसो यस्मै विद्यां तां पौरुषां
 दात् ॥ स एष पुरुषः साक्षाद्विश्वरूपधरो हरिः १०७९ वेदव्यासेन कथितः शुकेन च महात्मना ॥ नारदाद्यैरनेकैश्च मुनिभिस्तत्त्ववेदिभिः १०८० यद्यप्यस्यैव
 सर्वाः स्युर्नाना रूपा विभूतयः ॥ तथापि मायावशगास्ता विना देवकीसुतम् १०८१ कचिक्लामः कचिक्रोधः कचिलोभः कचित्परम् ॥ मदादिकं न कृष्णे स्ति कं
 चिदेतत्कदाचन १०८२ अर्जुनस्य सहायो यं पांडवानां च देवतम् ॥ भ्राता च बलभद्रस्य कनिष्ठो मदनस्य च ॥ पिता ब्रह्मण्यइत्युक्तो निखिलेपि जगत्रये १०८३
 देहे यस्य परिक्षिणं कौशलं विश्वकर्मणः ॥ रूपलावण्यसौभाग्यगुणादिविषयो महान् १०८४

वशं धर्मसंबंधं प्राप्ताः उपाधेः प्रतिबिंबरूपतातितादित्यर्थः १०८१ मायावशगत्वमेव स्फुटयति । कचिक्लामइति । कचिद्विभूतौ परमृक्तेभ्योऽप्यमदप्रभृतिदृषणम् कृष्णे त्वेतदुक्तजातीयं दृ-
 णं न किंचिदस्ति कालत्रयेपीत्यर्थः १०८२ तत्रोक्तदोषाणां प्रभावं प्रतिश्लोमक्रमेण लोकहृद्ययाप्याह अर्जुनस्येति । पार्थस्य सारथ्याश्रममदादिकम् दुर्योधनं विहाय पाण्डवसंपाताज्जलोभः । ब-
 लभद्रादित्युक्तरनुजत्वेन तितितस्तः क्रोधः मदनताते किं मदनस्य बलमिति भावः किंच महाभारते स्कंदोपाख्यानं 'मदीपांशं किं निखाताम ब्रह्मण्यः कः समुद्धरेत्' इति स्कंदेनोक्ते सति इदं बलं
 येन मृष्टे विभगवतोपदेण वामहस्तेन तस्याः शक्तेश्चालनात्स्कंदस्य ब्रह्मण्यतागर्वः परिहृतइति प्रसिद्धं तत्स्मारयन्नाह ब्रह्मण्यइति । तथा च सत्यरूपतपसः संरक्षणाय देवकीपुत्रतां भजतो ह्यप्रवादि रूपेण
 धुमप्रभृतिदेत्यावेद संरक्षणा यनिप्रतो हरपूजायां सत्यपालनायास्त्राण्डरीकसंरक्षां पुरयतो विष्णुरूपेण शृगुपादां कंचधारयतः श्रीकृष्णात्कोप्यो ब्रह्मण्यइति भावः १०८३ देहेति । विश्वकर्मणो वि-
 धातुः कौशलं यस्य देहे परिक्षिणं कुंठतां गतं प्रवृत्तमिति यावत् भगवदिच्छामाश्रयं तत्त्वादिति भावः यश्च भगवान् रूपादिगुणानां विषयो निवासः प्रह्लादसर्वात्कृष्टः तत्परुषं वर्णः लावण्यं मुक्तावर्गं पुष्पां-
 तितः सौभाग्यं मनोहरत्वम् १०८४

त्रिचपस्मिन्कामादिनापिमनोऽर्पणसकलप्रसूतेऽस्याह गोऽवति । पस्वविषयतपायस्तंबधिनः कामात्सक्तचित्तागोऽप्योदिवंगताइतिसंबंधः एवमप्रेषि चेतःशिशुपालः संबंवांशवत्ववु
 द्विः स्नेहःसख्यं भक्तिराराध्यत्ववुद्धिः । दिवामितिपर्वविष्णोति वैकुण्ठमिति । कोटशंवेकुंडं ब्रह्मलोकैरपाकाराभाखपाप्रसिद्धिर्पस्यसत्पार्तं तथाचहिरण्यगर्भलोकसंमुद्रस्तदुपरिष्ठादेकुंडलो
 कश्चिभावः यतोब्रह्मलोकाद्रुक्षणाहिरण्यगर्भेणसत्त्वपरब्रह्मभावेगतःसंन्यासीनावसैतुनःसंसारेनपततीतिद्वयार्थः १०८२ । १०८६ तस्यदेशवर्णसौभाग्यंवाह सदेवइति । दारकापामयु
 रापांगोपबालकत्वेनगोकुलादोषस्थितोभ्येषइतिपूर्ववत्तार्थः उत्तरार्थस्फुटम् १०८७ लावण्यमाह इति । अंगानिवर्णयति आज्ञाश्वत्पादिना । कंशुवज्रिस्ताप्रीवापस्यसतथा महाह
 नुरित्यनेनगंडयोरुभतत्वंध्वमित्य १०८८ कर्णोति । कर्णपर्यंतविस्तृतनयनः तीक्ष्णोन्नतानासापस्यसतथा रक्तयोरौष्ठयोऽपतिफलितंस्मितंयस्यसतथा शोभनंललाटकपोलेष्यस्यसतथा
 १०८९ नखेति । नखेभ्योदंतेभ्यश्चसमुद्रताभिर्दोषिभिश्चंद्रस्यजेता विशालमुन्नतवक्षस्तत्रतेनविप्ररूपभृगोःपादांकेनविराजितः १०९० वृत्तेति । वृत्तंमंडलाकारंपीनमुन्नतंषयंत्करदयंपा

गोप्य कामाद्रयात्सोदेवाच्चेद्यादयोनृपाः ॥ संबंवाहृण्यःस्नेहात्पांडवाद्रौपदीतथा ॥ नारदाद्याश्चमुनयोभक्त्यायस्यदिवंगताः १०८५ वैकुण्ठब्रह्मलोकाख्यं
 यतोनावर्ततेगतः ॥ ब्रह्मणासहसंन्यासीब्रह्मैवपरमंपदम् १०८६ सदेवोद्वारकाषासोमाधुरोगोपबालकः ॥ सजलोजलदीयद्वत्तद्वन्नीलोतिशोभनः १०८७ इ
 द्रनीलमणिप्रख्यःसूर्यकोटिसमप्रभः ॥ आजानुबाहुःसुशिराःकंशुध्रीवोमहाहनुः १०८८ कर्णोतनयनस्तीक्ष्णनासोरक्तोष्ठसुस्मितः ॥ सुललाटकपोलश्चसुक
 र्णनीलकुंतलः १०८९ नखदंतममुद्रुतभाभिर्भस्मितचंद्रमाः ॥ विशालोन्नतवक्षःस्थविप्रपादविराजितः १०९० वृत्तपीनोन्नतकरपादपद्मद्वयांचितः ॥ मांस
 लोगुल्फजान्वंसकूर्परादिस्थलेष्वपि १०९१ कृशोदरोतिपीनांगोवज्रसंहननोयुवा ॥ पीनोन्नतमहाशोभजघनेनविराजितः १०९२ वर्तलाभिःसुदीर्घाभिःस्वा
 गुलीभिश्चशोभितः ॥ करयोःपादयोर्धुमेशाखाभिरिवपादपः १०९३ चतुर्भुजउदारगंभीतकौशेयवस्त्रघृक् ॥ कांचीगुणसमाबद्धयंष्टिकामधुरस्वरः
 १०९४ अनेकरत्नसंयुक्तवलयगदन्नूपुरः ॥ नानांगुलीयसंलग्नरत्नकोटिविराजितः १०९५ ग्रैवेयेणसमंकंठेदधानःकौस्तुभमणिम् ॥ हारंवक्षसिमुक्तानां
 सहितंवनमालया ॥ कर्णयोर्दीर्घयोर्देशेविभ्रन्मकरकुण्डले १०९६ मयूरपिच्छसदंशहेमरत्नादिनिर्मितम् ॥ विभ्राणोमुकुटंतद्वतिलकंचातिशोभनम् १०९७

दद्वयंभूतदूपाभ्यांपद्मदूपाभ्यामंचितोरारजितः गुल्फादिदेशैपुमांसलःपीनःकूर्परोभुजसंधिः १०९१ कृशोदरइति । वज्रसंहननोपनांगविष्पासः युवापोडशवर्षावस्थः पीनेनोन्नतमहाशोभेन
 जघनेनविराजितः १०९२ अंगुलीवर्णयति वर्तुलाभिरिति । स्पष्टम् १०९३ चतुर्भुजइति । उदारंमहदंशरीरंयस्यसतथा 'उदारोवातुमहतोऽत्यमरः कौशेयंक्रमिकोशोत्थमितिच कां
 थ्यागुणेसमाबद्धानांयंष्टिकानांमधुरःस्वरोपरूपसतथा १०९४ अनेकेति । अनेकरत्नघटितानिवल्लपादीनिभूषणानियस्यसतथा वलयंपंकोष्ठभूषणं अंगुलीपांथ्यगुलिभूषणानि कोटिशब्दो
 वृत्तावसंलप्यातवचनः १०९५ ग्रैवेयेणेति । ग्रैवेयंश्रीवाभूषणंतेनसहकौस्तुभंकंठेदधानः मुक्ताहारंवनमालांपत्रपुष्पमयीमालांचवक्षसिदधानः मकराकारकुंडलेषकर्णयोर्दधानः १०९६ मयू
 रिति । मयूरपतैःसदंशमांततोत्पातं सहशमितिपात्रेसमानवर्णं हेमादिमयमुकुटंतथाकेसरतिलकंचदधानः १०९७

रक्षामिति । तथारक्षां हेतुविनिर्दिष्टमयतंतुलसणांमूर्द्धनिधम्मिल्लेविभ्रदितिसंबन्धः क्रीडशीरक्षां चित्रवर्णआकारोपस्थाः सातथा तस्याश्चित्रवर्णत्वेहेतुगर्भविशेषणद्वयं अनेकस्यादि नानावि
धगुणप्रभारत्नानां प्रभयाचचित्रामितिभावः । त्रिलोकीवर्तनारीणांमनोनयनयोर्द्वयः १८ शंखमिति । दक्षिणाधस्तनकरमारभ्यप्रदक्षिणक्रमेणशंखादि हंदयदितिसंबन्धः । तथाचदक्षिणेऽ
धस्तनेकरेशस्त्रमृगदांवाभौर्वैकरेपद्मंनदधस्तनेचक्रमित्यर्थः १९ गोविप्रेति । गवादीनामार्तिहरः दैत्यांशत्वंनदेवादिद्वहाराज्ञामार्तिदः ११०० अवतारकालमाह यदेति । यदायदासता
मार्तिस्तदैवमादुर्भावंशीलइत्यर्थः ११०१ फलितमाह एवइति । एषदेवकीर्तनरूपः सर्वदेवविभूतिकउत्कर्मप्रयोःप्रतिपाद्यःसगुणरूपस्तावद्धेयोपावर्त्तिगुणत्रयरूपेणनसाक्षाद्भवतीत्यर्थः २
अयेत्यादेःप्रकाशमित्यंतस्यार्थक्रमेणार्थमाह सूर्येतिद्वाभ्यां । हृदयक्रमेणेतदुपलक्षितसूर्यमंडलमध्यदेशेगोकुलविदेशेवास्थितंतत्तद्दीलादिगुणैर्भूतमेतद्व्यापतोयोगिनोहा ईषमतेचित्तेआत्मतया
स्थितःप्रपन्नमंतरापिभासमानांभवेतदानीर्गुणात्मनोभानेदीपवद्देतुर्भवतीतिद्वयार्थः ११०३ । ११०४ सर्वभूतस्थमित्यादेःसीदतीत्यंतस्यार्थमाह एतदितिद्वाभ्यां । यतएतस्यश्रीकृष्ण

रक्षाहेममयीचित्रवर्णाकारांचमूर्द्धनि ॥ धम्मिल्लेऽनेकपुष्पाधमध्यगारत्नराजिताम् ॥ विभ्रलोकत्रयीनारीमनोनयननंदनः १०९८ शंखंचैवगदांचैवपद्मंचक्रं
तथैवच ॥ दक्षिणाधःकगत्कृष्णःप्रादक्षिण्याद्ध्रस्वदा १०९९ गोभूविप्रसतामार्तिनाशनश्चार्तिदस्सदा ॥ धर्मदेवद्रुहांतद्ब्रह्मभुजांदैत्यजन्मनाम् ११०० यदाय
दाहिधर्मस्यग्लानिःस्याद्वितदातदा ॥ अवतारमसौकृष्णःकुरुतेदेवकीसुतः ११०१ एषनारायणःसाक्षात्सर्वदेवपुःपुमान् ॥ ध्येयःपगुणरूपोयमंत्रयोरधिदैव
तम् ॥ यावन्ननिर्गुंग्रहभातिचित्तेत्रयोगिनः ११०२ सूर्यमंडलमध्यस्थेहृदिपद्मेथवापुनः ॥ गोकुलादौचवावाह्येदेशेतत्तद्वर्णैर्युवम् ॥ ब्रह्मण्यंदेवकीपुत्रंध्याय
तोमधुसूदनम् ११०३ हाहर्पद्मेयदाचित्तस्थितआत्मतयातदा ॥ दीपवत्स्वात्मनोभानेहेतुर्भवतिसर्वथा ११०४ एतद्व्यानादयंयोगीसर्वभूतस्थितंहर्मि ॥
ब्रह्मैकंकारणंनित्यंशोकमोहविवर्जितम् ११०५ यतआत्मतयायातिशुद्धांतःकरणःपुमान् ॥ कृष्णंध्यायंस्ततोयोगीनसीदतिकदाचन ११०६ द्वैतमद्वैतमेवं
स्याज्जातेद्वैतंनविद्यते ॥ संसारादपिसंसारकुःखदादपिदुःखदम् ॥ सयातिपुरुषोभेदंयआत्मनिविलोकयेत् ११०७ यतोमायामयेप्यत्रभेदःकोपिनविद्यते ॥
भेदवच्चततःपश्यन्दुःखंयात्यतिदारुणम् ११०८ विपरीतदृशासर्वःक्लेशलोकोधिगच्छति ॥ अद्वैतेद्वैतदृष्टिश्चविपरीताप्रकीर्तता ११०९

स्थायानात्तुद्वांतःकरणःपुमान्सर्वोतराविलक्षणब्रह्मआत्मत्वेनयातिलभेततत्तद्वत्वाक्वमनुष्यरितार्थमेव इदंकिं कृष्णंध्यायजसीदतीतिद्वयार्थः ११०५ द्वैताद्वैतमित्यादेरर्थमाह द्वैत
मिति । एवंश्रीकृष्णंध्यानस्यसंसिद्धीसत्त्यासर्वद्वैतमद्वैतभावंगच्छेत्तःपरमार्थंज्ञातिसतिद्वैतंनतिवृत्तिकल्पितत्वादित्यर्थः । अद्वैतस्याभयतांस्फुटपितुंद्वैतस्यानर्थतामाह संसारादिति । पुनःपुनः
संसारमतिदुःखदंसयातियआत्मनिभेदपश्यतीत्यर्थः ११०७ भेददर्शनस्यानर्थत्वमप्यनृतविषयेत्याह यतइति । मायामयेमायाप्रधानेसगुणइतिपावत् एतादृशेप्यत्रात्मरूपेकोपिभेदोना
स्तिस्वयंस्यात्मविषयत्वात्प्रकृतिविकाराभेदस्याप्येनापिभेदस्यायुक्तत्वादितिभावः । ततोभेदस्यकुत्राप्यस्त्वाद्देवविशिष्टमात्मरूपंपश्यन्सज्जतिदारुणदुःखंयातीत्युक्तमित्यर्थः ११०८ युक्त
मेवस्मृत्यति विपरीतेति । सर्वःसर्वजातीपोलोकोजनोविपरीतेनविषादावमृतत्वाद्यवगाहिनादर्शनेनदुःखंयातीतिप्रसिद्धं तथात्मपद्वैतस्वभावेद्वैतदर्शनमपि विपरीतभ्रमरूपमित्यर्थः ११०९

अथयथापराधं देवमाह मृत्योरिति । द्वैतवद्वेदविशिष्टं यथाभवतितथात्मनि दर्शनं शीलस्य पुनः पुनः मृत्युः फलं भवति । अयं भेददर्शनं प्रतिप्रसक्तः पुनः पुनः मृत्युपुरनुचितोऽप्याग्यो न भवति यतो
 बीजस्वभावानुसारं येष फलं मसिद्धमित्यर्थः । एतदुक्तं भवति । गोणात्मानं पुत्रादिकं मेष्यात्मानं देहादिकं वापरस्य पुनराज्ञा एतद्वारं वधेन दंड्यते मुखपात्मानं विदारणात् मेषेन भेदेन पुनः कथं पुनः पुनः
 त्र्युगच्छेदिति तदुक्तं 'अप्यथासंतमात्मानं' इत्यादि १११० ततोऽप्यसर्वतिराह्तितीप रूपस्य कृष्णस्यात्मत्वेन दर्शनमेव सर्वदुःखप्रहाणहेतुरित्याह तत इति । एनं श्रीकृष्णम् ११११ । १११२
 महावाक्यार्थस्य प्रथमाध्याये व्याख्यानं कृतमिति सूचयन्संक्षिप्त्वाह यथात्मेति । यथात्मा प्रज्ञारूपः कथितः प्रथमेऽध्याये एतेह एतरेयशास्त्रागतायामात्मप्रबोधोपनिषदि प्रज्ञाने त्रिमिति वाक्येनोक्त
 इत्यर्थः तथाच प्रज्ञासंविद्रूपानेत्रीनिर्वाहिकायस्य विश्वस्येत्यादिरक्षार्थस्तत एव विस्तरेण ज्ञेय इति भावः । येषं प्रज्ञासा सर्वस्य प्रतिष्ठा आचारो यत्र विश्वस्य प्रतिष्ठा कालत्रयेऽपि स्थितिरूपा तद्ब्रह्मेति प्रकी
 र्ति तल्लक्षितं वेदान्तेष्वित्यर्थः १११३ प्रज्ञेति । प्रज्ञारूपत्वेन सर्वोत्तरं प्रतिष्ठात्वेनाद्वितीयं च एतदुक्तं मंत्रार्थभूतं ब्रह्म पदात्मत्वेन ज्ञातं तदा सर्वोत्तरं प्रकाशं देहाद्यनात्मस्वात्मधीरूपामविद्यापरित्यज्यत्र

मृत्योर्मृत्युस्ततस्तस्य द्वैतवद्वर्णिनो भवेत् ॥ नेवानुचितरूपोऽयं फलं बीजोपमं यतः १११० ततो हृदयपद्मस्य मध्ये भेदविर्जितम् ॥ आनंदात्मानमद्वैतं सर्वबुद्धि
 प्रकाशकम् ११११ आधारभूतं जगतां प्रकाशानां च कारणम् ॥ एनमात्मतया जानन्नदुःखं किंचिदाव्रजेत् १११२ यथात्मा कथितः प्रज्ञास एवेह न चापरः ॥
 प्रज्ञाया सा प्रतिष्ठा स्याज्जगतो स्याखिलस्य हि ॥ प्रतिष्ठा यत्र संप्रोक्ता तद्ब्रह्म परिकीर्तितम् १११३ प्रज्ञा प्रतिष्ठा ब्रह्मेतज्ज्ञातमात्मतया यदा ॥ तदा सर्वोपरित्यज्य
 देहाद्यात्मधियं पुमान् १११४ स्वर्गादिलोकसंस्थानान्कामान्नानाविधानपि ॥ उपभुज्य परं ब्रह्म यात्यसौ ब्रह्मणा सह ॥ अत्रैव वा परं ब्रह्म गच्छेत्कुशलभावनात् ॥
 १११५ यस्मिन् ब्रह्मणितज्ज्योतिरजसं स्वप्रकाशनम् ॥ आनंदश्च सदैवैकरूपातिशयवर्जितः ॥ तस्मिन् ब्रह्मणिसोऽभीष्टं प्रार्थयेच्छांतधीः सदा १११६ देहिस्व
 रूपं भगवन्वा सुदेवस्वरूपपटुः ॥ देवकीनयनानंदं सर्वदानं दनं दनं १११७ एवं संप्रार्थये मेधावी भगवंतमधोक्षजम् ॥ एवं च जायते बोधो ब्रह्माह भित्तियोगिनः ॥
 आत्मप्रबोधोपनिषदुक्तं ब्रह्म समीरितम् १११८ कैवल्योपनिषत्प्रोक्तं गृणु तत्त्वमिहाधुना ॥ आश्वलायननामात्रपृष्ठवान्यत्स्वयं भुवम् १११९

समाधेयार्तात्युत्तरेण संबन्धः १११४ तत्परा मेण भावना शैथिल्येकममुक्तिर्वीतरागस्य नुस्यो मुक्तिरिति द्वयोर्मतिमाह स्वर्गादिति । असौ विद्वान्स्वरागश्चेत्स्वर्गादिगतान् भोगानुपभुज्यापि
 ब्रह्मणा हिरण्यगर्भेण सह परं ब्रह्म प्राति कुञ्जलस्तिव हेतुयातीत्यर्थः १११५ यत्र ज्योतिरित्यादेरर्थमाह यस्मिन्नित्यादिना । यस्मिन् ब्रह्मणि स्वयं प्रकाशं प्रज्ञारूपं ज्योतिर्निरतिशय आनंदश्च स्व
 रूपयातिप्रतिस्मिन्नमिदं प्रणिमामि देसतिज्ञातं तदर्थं श्रीकृष्णं प्रार्थयेदित्यर्थः १११६ इत्थं कथमित्याकांक्षाया माह देहीति । हे भगवन्वा सुदेव देवकीनयनानंदं दनं दनं दनं सर्वदा सनातन
 मन्त्रं प्रदिशस्व रूपं देहीत्यर्थः १११७ एवं प्रार्थये मेधाधारणावती बुद्धिर्जायते तथा ब्रह्म बोधश्चेत्याह । एवमिति । मेधावी भवतीति शेषः उपसंहरति । आमेति १११८
 हिरण्योर्कैवल्यं पटुयितुं हरि वदस्व पभाव बोधि कानि गमनस्थानी पां कैवल्योपनिषदमांतं प्रथेन व्याख्यातुं प्रतिजानीते । कैवल्योपनिषदिति । यदा श्वलायननामा ब्रह्मां प्रतिपृष्ट्वांस्तत्कैवल्योक्तं
 तत्त्वं गृण्वित्यर्थः १११९

आ. पु.

॥ ४७ ॥

तत्रप्रथमायाः क्रोथमाह ब्रह्मागमिति । आश्वलायनो नाम ऋग्वेदाचार्यो ब्रह्माणोपितामहं जिज्ञासयत्यपाच्य इदं पृष्टवानित्यर्थः ११२० इदं किमत आह जानाहीति । ज्ञाया नृवं भविष्यथं यं तथाच ब्रह्मणो विद्यां ज्ञापयेत्यर्थः कीदृशीं सर्वविद्याभ्यः श्रेष्ठां सद्भिः शमादित्पन्नेन्द्रियां बुजे सेवमानानां निगूढा मन्त्राधिकारिभ्यो गोपितां चेत्यर्थः ११२१ सर्वोति । यथा विद्यया ज्ञातः सर्वपापं परित्यज्य परात्परा कृतात्परं निर्विशेषं पुरुषं पातीत्यर्थः ११२२ तस्मै इत्यादेरर्चस्वायमाह एवमिति द्वाभ्यां । स्पष्टम् ११२३ तत्र श्रद्धाभक्तिश्चिन्तनं ब्रह्माकारतात्त्विकं व्याप्य च एतानि त्रीणि साधनानि स्याह आस्तिक्येति ११२४ यथाच श्रद्धादीनि त्रीणि साधनानि तथा तस्यासोपीत्याह न कर्मणेति । कर्मणा श्रोतादिना प्रजया बुद्ध्यादिना धनेन नंदवमानुषवित्तेन चेदमपरोक्षं ब्रह्म ज्ञानं जायते किंतु तेषां येषां तस्मात्पि ब्रह्म ज्ञानं परोक्षमेव जायते इत्यर्थः कर्मत्यागलक्षणसंन्यासेनैवापरोक्षसिद्धिरिति भावः ११२५ तस्य संन्यासलभ्यतामेव स्फुरन्परेणेत्यादेरर्थमाह स्वर्गादिति । स्वर्गात्ताकात्परमप्यमृतं ब्रह्म गुणानि हेतुत्वेन स्वप्रकाशं भवति तथाच परोक्षतया तज्ज्ञानं प्रमेयाननुगुणत्वाच्चम एवेति भावः अतः सर्वदोषहीना पतय एव तदपरोक्षंतीत्याह यच्चित्त्वादिना । अमलाः

ब्रह्माणं पविपितृमाश्वलायन एत्यतम् ॥ इदं प्रच्छमेधावी ब्रह्म विद्येच्छया पुरा ११२० जानीहि भगवन्विद्यां ब्रह्मणः श्रेष्ठरूपिणीम् ॥ सेव्यमानां सदा सद्भिर्निगूढां हृदयां बुजे ११२१ सर्वपापं यया जंतुरचिरात्प्रत्यपोह्य च ॥ परात्परं महेशानं पुरुषं यात्यसंशयम् ११२२ एवं पृष्टस्तदा तेन भगवान्प्रपितामहः ॥ तस्मा उवाच यां विद्यां तां वक्ष्याम्यहमद्यते २३ आस्तिक्यबुद्धिसंयुक्तो गुरुभक्तिसमन्वितः ॥ आत्मनो ध्यानयोगेन ब्रह्म विच्चप्रजायते २४ न कर्मणान्प्रजयानधनेन कदाचन ॥ ब्रह्म ज्ञानमिदं किंतु पारोक्ष्येणैव जायते ११२५ स्वर्गादप्यधिकं प्रोक्तमानं दात्मस्वरूपकम् ॥ स्वप्रकाशात्पुनस्तं यत्प्रयाति यतयोमलाः ११२६ वेदां तज्ज्ञानसंपन्नानिश्चि ताथाः सदैव हि ॥ विशुद्धधिषणा ब्रह्मलोके वात्र न चापरे ११२७ ब्रह्मलोके यदायाति परं ब्रह्म मना तनम् ॥ ब्रह्मणा सह ते सर्वे तदायाति न चान्यथा ११२८ योगमे वंप्रकुर्वीत पुरुषो ब्रह्म वितये ॥ एकांते निर्मले देशे सुखमासनमाश्रितः ११२९ शौचं यथाविधानं च विधाय विगतश्रमः ॥ समं कृत्वा शिरो ग्रीवां शरीरं च जितासनः ११३० संन्यासी संनिरुद्धश्चैव सर्ववाह्यांतरैर्द्रियम् ॥ मुरुचभक्तिसहितः प्रणिपत्य यथाविधि ११३१ हृत्पुंडरीकं विमलं विचित्रं चार्कादिसंयुतम् ॥ रागद्वेषादिसं धून्यंतं मध्ये चित्तये पुनः ११३२

सर्वविषयहीना पतय एव पृष्टव्यमिति साक्षात्कुर्वीतीत्यर्थः ११२६ यनीं विजिनिष्टि वेदानेति । वेदांता महावाक्यानि तेरां ज्ञानं तात्पर्यावधारणं तद्वृषश्रवणसंपन्नानि श्रितार्था मननसंपन्ना विशु द्धिषणा निदिध्यासनपराश्रिते पठो ब्रह्म लोकं लक्ष्मणमतिबंधसत्त्वे ब्रह्मलोके तदभावे त्विहैव तन्मयांतीति पूर्वोक्तसंबंधः ११२७ तत्र ब्रह्मलोके मतानां परब्रह्ममिदं हि रण्यगर्भात्काल एव भवतीत्याह ब्रह्मलोके इति ११२८ अथ ध्यानयोगाभिनयपराणां विविक्त्यादि वाक्यानामर्थमाह योगमेवमिति । एवं वक्ष्यमाणविषया वितर्लभः अंगानि सूचयति एकांते इत्यादिना । सुखं लोभनिमि त्ररहितमासनं चैलाजिनकुशोत्तराद्यं अत्र चतुर्थगतक्रियापदेन संबन्धः ११२९ शौचमिति । यथा विद्यानं यथा शास्त्रं विगतश्रमः शौचाद्यनुष्ठानश्रमादनुद्धिग्नः शिरश्चोपवाचशरीरदेहमयं च एतानि क्रतुनि कृत्वा यतो जितासनो बद्धपद्मायासनकः ११३० संन्यासीति । स्पष्टम् ११३१ हृत्पुंडरीकमिति । अर्कादिसंयुतं सूर्यचंद्रादिमण्डले युक्तरागादिभोराजसर्वैर्मलेस्तामसे मांहादिभिश्चरहितं हृत्पुंडरीकं च चिदादिलक्षणं विचित्रं यथात्वा तन्मध्ये वक्ष्यमाणरूपं परमेश्वरं चित्तये ११३२

तत्रादीनिराकारं ध्येयमाह अशेषेति । अवर्तकस्य द्वादिभूतगुणरहितं स्फुटमन्यत् ११३३ अनंतमिति । वेदस्य ब्रह्मपदोक्तस्यानिःश्वासविद्यया जनकं अद्भुतमाश्रयं करम् ११३४ एवं निरा-
कारध्यानाशक्तौ वक्ष्यमाणविधया साकारं ध्यायेदित्याह एवमिति ११३५ उभेति । उमानाम् देवीकेनोपनिषदि ब्रह्मविद्यारूपत्वेन पावाभितासाप्रपरमेश्वरविग्रहेव ब्रूयतेत्यर्थः ११३६
तस्याऽयामोक्तं रूपं वर्णयति ज्ञानेति । सर्वानायासस्याः प्रतिबिम्बभूताया च सर्वशक्तिरूपा सर्वमददादिस्वरूपा च ११३७ यस्या इति । यस्या अनुग्रहेण सर्वोऽभीष्टलभते सर्वपदार्थविवर-
णं जंतु रित्यादिना जंतु निरुद्धः देवादिरुतमद्वयार्थः ११३८ ब्रह्मेति । ब्रह्माविष्टः सृष्ट्यादिकर्माणि लक्ष्यते तथा च विश्वसृष्ट्यादिकर्मिद्रास्यैव च तानुग्रहिननुग्रहोपलब्धकटाक्षयोरधीनस्थिरस्य
पापकर्मित्यर्थः ११३९ धीनो ब्रूतेति । प्रोक्तं विशालत्वं जघनं नितंबपुरोभागः क्षेत्ररूपभ्रमरेनैत्रात्मकमेतानां च विलसितमुखं चक्षुः शब्देन विस्मयजनिका ११४० सर्वमिति । शोभार्थं

अशेषदुःखसंशून्यमानं दात्मानमद्वयम् ॥ अचित्यमव्यक्तमजं शिवं मायाविवर्जितम् ११३३ अनंतं वेदजनकं मरणादिविवर्जितम् ॥ एकं तथा स्वयं ज्योतिः सर्वश-
क्तिसमान्वितम् ॥ रूपादिरहितं तद्बहुतं परमेश्वरम् ११३४ एवं चित्तयिषुं चेतो यद्विशक्तं भवेन्नहि ॥ तदैवं चित्तयेदेनं सगुणं परमेश्वरम् ११३५ उमा भगवती ये-
यं ब्रह्मविद्येति कीर्तिता ॥ रूपयौवनसंपन्नावधूर्त्वा त्रसास्थिता ११३६ नानाजातिवधूनां हि विवभूतामहेश्वरी ॥ सर्वशक्तिमयी देवी सर्वतत्त्वमयी तथा ११३७
यस्याः प्रसादतः सर्वः स्वर्गमोक्षं च नच्छति ॥ इह लोके सुखं तद्ब्रह्म जंतुर्देवादिकोपि वा ३८ ब्रह्मा विष्णुस्तथा रुद्रः शक्राद्याः सर्वदेवताः ॥ कटाक्षपाततृप्त्या भवंति न भ-
वंति च ११३९ पीनोन्नतस्तनीप्रौढजघनाचलशोदरी ॥ चंद्राननामीननेत्राकेशभ्रमरमंडिता ११४० सर्वांगसुंदरी देवी धैर्यपुंजविनाशिनी ॥ कांचीगुणेन चित्रेण
वलयां मदनूपुरैः ११४१ हारैर्मुक्तादिसंजातैः कंठाद्याभरणैरपि ॥ मुकुटेनापि चित्रेण कुंडलाद्यैः सहस्रशः ११४२ विराजिता ह्यनौपम्यरूपा भूषणभूषणा ॥ जन-
नी सर्वजगतोऽष्टवर्षाचिरंतनी ११४३ तथा समेतं पुरुषं तत्पतितदुणादिकम् ॥ ब्रह्मादीनां प्रभुं नानासर्वभूषणभूषितम् ११४४ द्वीपि चर्मावृतं श्वदधवापिदिगं
वरम् ॥ भस्मोद्भूतसर्वांगं ब्रह्ममूर्द्धौ घमालिनम् ११४५ तथैव चंद्रखंडेन विराजितजटातटम् ॥ गंगाधरं स्मेरमुखं गोक्षीरधवलोज्ज्वलम् ११४६ कंदर्पकोटिस-
दंशसूर्यकोटिसमप्रभम् ॥ सृष्टिस्थित्यंतकरणं सृष्टिस्थित्यंतवर्जितम् ११४७ पूर्णेन्दुवदनां भोजं सूर्यसोमाग्निवर्चसम् ॥ सर्वांगसुंदरं कंडुग्रीवं चातिमनोहरम्
११४८ आजानुवाहुं पुरुषं नागयज्ञोपवीतिनम् ॥ पद्मासनसमासीनं नासाग्रन्यस्तलोचनम् ११४९

हरा नृतीयांतानां विराजितं तिनृतीयगतेन संबंधः कांच्यागुणेन सूत्रेण ११४१ हरैरिति । मुक्तादिरत्नमये हरैः अनौपम्यमूपमानान् ईरूपं यस्याः सा तथा भूषणान्यपि भूषयतीति सा तथा
नयाः दिव्याल्लघुः सर्वजगज्जननी त्वानुचिरंतन्यपि योऽवशं येषां इति द्वयोरर्थः ११४२ ॥ ११४३ तथेति । तथा उभयासमेन संहितं तस्याः सकाशाद्गणेरधिकं नानाविधैः सर्वांगगतेभ्यः पूर्णैर्युतम् ४४
द्वीपांति । व्याघ्रचर्मवदं दिग्भरं वा ब्रह्मणश्चतुर्मुखस्य मुताया अनुगमनापराधेन नानाकल्पे पुद्गलानां मूर्ध्नि सप्तदेन कलितमालालंकृतम् ११४५ तथेति । स्पष्टम् ११४६ कंदर्पंति । चतुर्थे
पादे स्वयमिति शेषः ११४७ पूर्णेन्द्रिति । पूर्णेन्द्रसममुखाब्जं सूर्यसोमाग्निपुलोचनभूतेषु वचः अतिशयितं तेनोपस्य स तथातम् ११४८ आजान्विति । नामः शेषोऽप्युपवीतं यस्य तं पद्मा-
लयेन ऊरुस्थोऽनारचणत्वलस्येनासनेन स्थितं नासाग्रदत्तदृष्टिचेत्यर्थः ११४९

वामेति । वामः मुंदुरोदेः । अनुग्राहकत्वात् ईशानतत्पुरुषाघोरस्यो जानवामदेवोरूपाः पंचमूर्तयः क्रमेण मुष्टिस्थितिसंहारप्रवेशानुग्रहप्रयोजीका इति हि शैवागमे प्रुपसिद्धं महादेवं देवसमष्टिरूप
स्वप्नाणस्वापिजनकत्वात् गुरुणां सनकादीनामपि गुरुं सविदानं दधनं चेत्यर्थः ११५० यत इति । यत कारणरूपात् सुखसमष्टिष्णो हिरण्यगर्भो जातो यः स्थूलममष्टिजनः सर्वदेवानां जा
त्यंतराणां च वशे स्थापयितेत्यर्थः ११५१ नीलकंठमिति । अमुं देवं हृदयाय न्यतमदेशे योगोच्चित्तयेदिति ११५२ ध्यात्वेत्वा देहतराद्रे स्याथमाह एवमिति शिभिः । एवं ध्यानेन यशमनः
स्थिरं जातं स्थिरतामापन्नं तदा योगी प्रपंचाभावाद्यलक्षितं निर्दिशेत् स्वात्मना अभेदेन प्रयातिसाक्षात्करोतीति वयाणां संबन्धः । तमसः श्रुतो तमः पदोक्तस्य स्वात्मभेदस्याज्ञानस्य स्वरूपात्परं परतो वर्त
मानं तेन मोहेन सदा हीनं तां सिरूपाणं सर्वभासं चेत्यर्थः ११५३ । ११५४ । ११५५ अस्याद्वितीयतामेव स्फुटीकुर्वतः स ब्रह्मेत्यादेरर्थमाह उमेत्यष्टभिः । यउमासहायरूपेण सगुणः प्रकीर्तितः स

वामदेवं महादेवं गुरुणां प्रथमं गुरुम् ॥ स्वयं ज्योतिः स्वरूपं तमानं दात्मानमद्वयम् ११५० ततो हिरण्यगर्भो यं विराजो जनकः पुमान् ॥ जातः समस्तदेवानामन्ये
षांचनियामकः ५१ नीलकंठममुं देवं विश्वेशं पापनाशनम् ॥ हृदि पद्मे थगासूर्ये वन्द्यौ वाचं द्रुमं डले ॥ कैलासादिगिरौ वापि चित्तयेद्योगमाश्रितः ५२ एवं चित्तयत
स्तस्य योगिनो मानसं स्थिरम् ॥ यदा जातं तदा सर्वप्रपंचरहितं शिवम् ५३ प्रपंचकारणं देवमवाङ्मनसगोचरम् ॥ प्रयाति स्वात्मना योगी पुरुषं दिव्यमद्भुतम् ५४
तमसः स्वात्मभेदस्य परं तेन विवर्जितम् ॥ साक्षिणं सर्वबुद्धीनां बुद्ध्यादिपरिवर्जितम् ५५ उमासहायो भगवान्सगुणः परिकीर्तितः ॥ निर्गुणश्च स एवायं नयतो न्यो
स्तिकश्चन ५६ ब्रह्मा विष्णुस्तथारुद्रः शक्रो देवसमन्वितः ॥ अग्निः सूर्यस्तथा चंद्रः कालः सृष्ट्यादिकारणम् ५७ एकादशो द्विः पायंतः करणं च चतुर्विधम् ॥ प्रा
णाः पंचमहाभूतपंचकेन समन्विताः ५८ दिशश्च प्रदिशस्तद्वदुपरिष्ठादधोपि च ॥ स्वेदजादीनि भूतानि ब्रह्मांडं च विराड्भुः ५९ विराट् हिरण्यगर्भश्च जीव ईश्वर एव
च ॥ माया तत्कार्यमखिलं वर्तते सदसच्चयत ॥ यच्च भूतं यच्च भव्यं तत्सर्वं समेश्वरः ११६० एक एव यथा स्वप्ने पुमात्रानां विधो भवेत् ॥ एक एव तथा देव इह नाना वि
धः स्थितः ६१ गंधर्वनगरं यद्भद्रगतेन द्विवर्जितम् ॥ उत्पद्यते लीयते च दृश्यते प्यतिष्ठते ॥ आनंदात्मनि निर्भेद एव भिन्नमिदं जडम् ६२ अद्वितीयात्मविज्ञानात्रा
न्यः पंथा विमुक्तये ॥ विद्यते नाप्यभून्नैव भविष्यति कदाचन ६३ सर्वभूतस्थमात्मानं सर्वभूतानि चात्मानि ॥ संपश्यन् ब्रह्म परमं याति नान्येन हेतुना ६४ एवं चेदय
मात्मानं पुमान् ज्ञातुं शक्नुयात् ॥ अमुना वा प्रकारेण विजानीयात्सद्बुद्धिमान् ११६५

एव निर्गुण उक्तः यतो न्यः कोपि नास्तीत्यर्थः ११५६ ब्रह्मेति । ब्रह्मादिकं यत्तत्सर्वं ईश्वर एवेति चतुर्थेन संबन्धः स्पष्टम् ११५७ एकादशेति । पंचमाणा भूतपंचकसहिता दिशश्च प्रदिशः कोणा
श्च उपरिष्ठादधोऽथः अथर्विराजः शरीरभूतं ब्रह्मांडं चेति ११५८ । ११५९ विराडिति । विराट् च जीवघनाख्यो हिरण्यगर्भश्च ईश्वरश्च सदस्तत्स्थूलसूक्ष्मं च ११६० अस्य सर्वभावं हृदयान्तेन स्फुटयति एक
एवेति । निगदयाख्यातं द्रयम् ११६१ । ११६२ उक्तद्वैतज्ञानस्य मोक्षासाधारणकारणतामाह अद्वितीयात्मेति ११६३ ज्ञानाभिनयेनोक्तार्थविशदीकारकं मंत्रं पठति सर्वेति । प्रथमपादेन सर्वा
तरमुक्तद्वितीयेन तु सर्वोपाधीनां कल्पितत्वं सूचनद्वाराऽद्वितीयात्वेमिति एवं पश्यन्नेव ब्रह्म भावं यातित्यर्थः ११६४ आत्मानमित्यस्यार्थमवतारयति एवं चेदिति । उक्तविधयात्मज्ञानाशक्तो वक्ष्यमाण
विधया प्रणवां बनेन तत्संपादयेदित्यर्थः ११६५

तदर्थमाह अधरागिमिति । श्रुतावात्मपदोक्तं स्वदेहसंघातमधरागिरूपं धितयित्वा ऊर्ध्वरागिरूपं धनवं धितयेत् ११६६ मथानमिति । तत्र मथनं देहसंघातनोऽप्यात्मानं क्रियां च नेच
 माकर्षणरज्जुभूतं धितयित्वा आनावृत्तिरूपं विलोडनं मथनं कुर्यादिति । एवमिति । ततोऽद्वैतात्मरूपोऽभिः स कृदेकवारमपि संज्ञातः मादुर्भूतः सः सर्वाङ्गामादिरूपान्पाशान् दहेत् ततो ब्रह्मभावेन तिष्ठ
 तांति द्वयोरर्थः ११६७ । ११६८ एवं वर्णिततत्पदार्थपर्यवसन्नताप्रदर्शनेन त्वंपदार्थोद्यनपरस्य स एवेत्यादि स्मृत्वनुष्ठपस्यार्थमाह पाशानित्यूनं विंशतिश्लोकेः । यजकविज्ञानाग्निना पाश
 दाहस्याधिकारी प्रोक्तः स जीवस्तत्पदार्थभूतकेवलब्रह्मरूप एवेति कुतस्तस्य संसार इति चैत्स्वाभिज्ञाश्रयविषयकाज्ञानेनेवेत्याह निगूढमिति । स्वस्य मायया निगूढमावृतं ब्रह्म जीव इति संबंधः का
 मायेत्याकांक्षायां माह ज्ञान इति । यथा मायया ज्ञान आवृतः पुरुषो नानोपाधिषु वसनशीलश्चायमात्मान्यवच्छिद्यत इत्यर्थः ११६९ तया पुरुषतांगनस्य संसारं दर्शयति जीवनमिति । य
 येत्पनुषंगः जीवनं प्राणधारणं प्राप्य कर्मणां कर्त्ता तत्फलानां भोक्ता च भवतीत्यर्थः ११७० तया प्रयुक्तमवस्थात्रयं च भुंक्ति इत्याह स्वप्न इति । स्वप्नावस्थायां जाग्रदवस्थायां च नानाविधदेहान्गु

अधरागिमात्मीयं देहं कुर्वीत पंडितः ॥ त्रिमात्रं प्रणवं तद्गुतरारणिसंज्ञितम् ११६६ मथानं च मनोऽध्यानं नैत्रं कृत्वा विलोडयेत् ॥ एवं विलोडनात् पुंमआनं
 दात्माभिधोनलः ११६७ स कृतसंज्ञातमात्रोपि पाशान् कामादिनामकान् ॥ दहेत्ते पुप्रदग्धे पुस्वयमेको वतिष्ठते ११६८ पाशान् दहत्यो जीवः स्वात्मनो ब्रह्मवो
 धतः ॥ न भिन्नो ब्रह्मणः सोऽयं किंतु ब्रह्मैव केवलम् ॥ निगूढं मायया स्वस्य ज्ञानः पुरुषो यया ११६९ जीवनं प्राप्य कर्माणि कुरुते विविधानि हि ॥ कृत्वा च फल
 मात्मायं भुंक्ते जीवः कृतं स्वयम् ११७० स्वप्ने जाग्रते देहान् गृह्णन्नानाविधानि ॥ तृप्तिं च विविधैर्भोगैर्याति तृप्तिं विविर्जितः ११७१ सुषुप्तो मूर्च्छितो भूत्वा विक्षे
 पेण विविर्जितः ॥ आनंदं स्वात्मनस्तथा वदुं जानोपिन वेत्त्ययम् ११७२ मंत्रौषधैर्यथा मूढात्मानं नैव वेत्ति हि ॥ माययैवं विमूढोऽयं वेत्ति किंचिन्न संसृतौ ११७३
 निर्दोषोऽपि यथा कश्चिदोपवानिव संगतः ॥ माया संगात्तथा जीवः संसारी वप्रतीयते ११७४ रूपशून्ये यथा काशेरूपं वेति विमोहितः ॥ माया शून्ये तथा जीविमा
 या भातीव मायया ११७५ विद्वानपि यथा मोहं स्वप्ने गच्छत्यमूढधीः ॥ एवमात्मापि संसारे मोहं गच्छत्यमोहितः ११७६

हृत्संस्तत्तजातिगतैर्भोगैर्मृत्प्रिचयाति श्रीदृष्टः तृप्तिवर्जितः वस्तुत आर्गंतुकृत्स्मिरहितः नित्यनुमन्नरूपत्वादित्यर्थः ११७१ सुषुप्त इति । स एतमसां पूर्णं समां मुद्रितः सन् विशेषल
 क्षणमतिबंधापायेन स्फूर्तं स्वरूपानंदं भुंजानोपि मायास्वरूपानंदो भुक्त इति ज्ञातातीत्यर्थः ११७२ तत्र सर्वत्र हेतुमूला ज्ञानमेवेति स एष्टांतमाह मंत्रोषधेति । यथा मंत्रोषधादिभिः स्वरूपविस्मृ
 तिः प्रसिद्धा तथा संसृतौ सांसारिकसंसारवस्था स्वात्मनः स्वरूपविस्मृतिरित्यर्थः ११७३ न केवलं स्वतत्त्वविस्मृतिर्माया प्रयुक्ता किंतु सकलः संसारोपीत्याह निर्दोष इति । यथानिर्दोषस्यापि चो
 रादि संग्राह्यादिकं भवेत्तथाऽस्यात्मनः संसारोपि माया संग्राह्यादित्यर्थः ११७४ सा च माया संसारस्त्वेव स्वस्यापि कल्पिका च चात्माश्रयः अनादित्वात् तदुक्तं 'मायायामेव चासित्वा माया
 स्तीति प्रकल्प्यते । ब्रह्मदृष्ट्या अविवेच्यं नासीदस्ति भविष्यति' इति । तदेतत्स्मारयन्नाह रूपेति । आकाशेरूपमिव मायाप्यात्मनिकल्पिता भातीव मिथ्याभूतां कल्पनां पानि तत्र च माया कल्प
 ने मायैव प्रयोजितेत्यर्थः ११७५ मिथ्याभूतमोहमयो जत्वं मायापानि दाहशंतेन स्फुटयति । विद्वानपीति । यथा विद्वान् पंडितः सर्वज्ञास्त्रार्थबोधेनामूढधीरपि निदादोषेण मोहं गच्छति तथा
 यमापयेत्यर्थः ११७६

विशेषेष्टशतमाह शयानइति । यथासुप्तः पुरुषो निद्रासपथेति दुःखं स्वाप्तिविशेषं गच्छति तथोत्पत्त्यापि प्रापयते तासारिकं दुःखं यातीत्यर्थः ११७७ तस्याश्रमापानिद्रायाः सप्तः करुणातंत्र्यगुरु
पदेशरूपभेरीशब्देन भवतीति सदृष्टांतमाह यथेति द्वाभ्यां । यथा कश्चित्सुप्तं स्वप्ने विकृतं दृष्ट्वा दुःखेन रुदंतमतेव हि कालाशब्दसदृशं रोदनशब्दं मुच्यते करुणया बोधयेत्तथा गुरुरपि प्रापयानिद्रया संसारदुः
खमनुभवंतमिति द्वयोरर्थः ११७८ । ११७९ यथा दृष्टांते प्रतिबोधमात्रेण सर्वदुःखनाशस्तथा प्रात्मा बोधेषीत्याह प्रतिबुद्धइति । स्वाप्तिस्वप्नसंबन्धि एतत्सांसारिकम् ११८० सापबोधाय
स्थातुरीयावस्थेत्युच्यते इत्याह जीवस्येति । स्पष्टम् ११८१ अस्याः क्रमपेक्षया तुरीयावस्थमताह स्थूलमिति । क्रमेण स्थूलाय भिमानरूपमवस्थाप्रयं जीवविहारस्थानत्वेन पुरत्रयमित्युक्तं
प्रबोधेन इत्यतीत्यतस्तदपेक्षया तुरीयावस्थेत्युक्तमिति भावः ११८२ तुरीयाप्तेः पूर्वपुरत्रये कीदामि भिनयति मारं मारमिति त्रिभिः । पुनः पुनर्मरणेन शरीरग्रहणं पुनः पुनर्मरणपूर्वकं तस्यामर्चकुर्व
ता जन्माद्यवस्थानां यत्परिशीलनंतदेव पुरत्रये भ्रमणमिति द्वयोरर्थः ११८३ । ११८४ इदं भ्रमणमज्ञानमेतत्पक्षेण भवतीत्याह उच्चावचानिति । अज्ञानानादेहात्प्राप्तेवेव अनुस्येवेति

शयानः पुरुषो दुःखं यावन्निद्राक्षयं व्रजेत् ॥ यथा तथा त्रिजीवोऽपि यावन्मायाक्षयं व्रजेत् ११७७ यथा प्रबोधयेत्काश्चित् शयानं करुणावृतः ॥ रुदंतं बहुदृष्ट्वादिमुं
चंतं बहुदुःखितम् ११७८ गुरुस्तथा कृपाविष्टः संसारस्वप्नपीडितम् ॥ तापत्रययुतं कंचिद्वोधयेत्करुणावृतः ११७९ प्रतिबुद्धो यथा स्वाप्तिं नरो दुःखं पश्यति ॥
प्रतिबुद्धस्तथा जीवेनैतदुःखं प्रपश्यति ११८० जीवस्य प्रतिबोधो योजायते भाग्ययोगतः ॥ सावस्थादुर्लभानुणां चतुर्थीकस्य चिद्वेत् ११८१ स्थूलं सूक्ष्मं
तथा ज्ञानं पुरत्रयमुदीरितम् ॥ जीवस्य तुरीयाप्तौ नाशमेति न चान्यथा ११८२ मारं मारं च दृष्ट्वा ते स्थूलं देहं स देवसः ॥ कर्मानुसारतस्तद्ग्राहं ग्राहं जहाति च
११८३ जातो बालो युवा वृद्धो मृतो जातः पुनस्तथा ॥ बंधमीत्येष संसारे घटीयंत्रसमो वशः ११८४ उच्चावचानयं देहानात्मज्ञानविवर्जितः ॥ प्राप्तेऽप्येवानु
भोगांतेनाशमेति पुनः पुमान् ११८५ तुरीयं प्राप्य ते रूपं यज्जीवेनात्मनः सदा ॥ आधारभूतं निर्देश्यमानं दात्मस्वयं प्रभम् ११८६ सर्वस्य जगतो हेतुं कार्यका
रणवर्जितम् ॥ एतस्माज्जायते प्राणो मनः कर्माद्रियाणि च ॥ खं वायुर्ज्योतिरापो वै भूमिर्विश्वस्यधारिणी ११८७ एतत्तुरीयं मुखं एव मात्मतया सदा ॥ आदि
शंतिमहात्मानः शिष्यान् विगतकल्मषान् ११८८ यत्परं ब्रह्म सर्वात्मविश्वस्यायतनं महत् ॥ सूक्ष्मात्सूक्ष्मतरं नित्यं तदेव त्वं त्वमेव तत् ११८९ जाग्रत्स्वप्नसुपु
त्याख्यप्रपंचं यत्प्रकाशते ॥ तद्ब्रह्माहमिति ज्ञात्वा सर्वबंधैः प्रमुच्यते ११९०

वरणभोगांतइति मारश्च भोगांतेनाशं मरणमेत्येव चेत्पर्यः ११८५ एवं वर्णितरूपत्वं पदार्थस्य तत्पदार्थे पर्यवसानं प्रपश्यति तुरीयमिति द्वाभ्यां । यज्जीवेन तुरीयं स्वरूपं प्राप्य ते तत्स्वरूपं जगदाधारत्वे
न निर्देश्यं प्रतिप्राप्य श्रुतिभिः अतएव स्वयं प्रकाशानंदरूपे अद्वितीयत्वात् ११८६ अद्वितीयत्वस्फुटीकारापत्त्यजगदुपादानतामाह सर्वस्येति । कार्याणां कारणैरुपकरणैर्दिभिर्वर्जितं स ह कार्यन
पेक्षमिति पावत् एतस्मात्तुरीयरूपादेव प्राणादिकं जायते इत्यर्थः ११८७ यत्परमित्यादिकृत्रयं शोधितपदार्थं कं शिष्यं प्रतिपदार्थं बोधैरुपदेशरूपत्वात् महावाक्यस्थानीयमिति दर्शयन्नाह एतदिति ।
एतत्पदार्थं विधायोक्तमादिशति वाच्यार्थं विधया प्रतिपादयतीति ११८८ तदेव पश्यति यत्परमिति त्रिभिः । यत्परं ब्रह्म कीदृशम् सर्वरूपं विश्वाधारत्वेन महत्परिच्छेदातीतं दुर्लभं तदेव सर्वतरेतस्व
रूपं यत्तदेव तत्स्वरूपं तदेव तद्ब्रह्मणः स्वरूपमित्यर्थः ११८९ एतत्स्फुटपक्षलमाह जाग्रदिति । जाग्रदादिप्रपंचं यत्प्रकाशते प्रकाशयति तच्चैतन्महोदयं ब्रह्मतत्त्वमिति ज्ञात्वा तत्समूलं बंधैः संश्लेष्यते ११९०

चेतस्यसमाययापर्वचरूपविविधस्तुतः शुद्धबुद्धमुक्तादिस्वभावतामाह त्रिस्थितिः । एवंजानीहीतिशेषः एवंकथं त्रिपुत्राममुत्राप्रदायवस्थासुपद्रोः गयेस्थूलसूक्ष्ममार्गदशभोक्ताविश्वेश्वानरा
दिसंज्ञोभोगस्तदाकारवृत्तिलक्षणस्तेभ्योमलिनादिरूपेभ्यः शुद्धादिरूपेणविलक्षणे। इच्छिदेकरूपः सदासर्वदाशिवस्तुरीया एवास्मीति ११९१ एवमुपदिष्टस्याधिकारिणोमननाभिनयपरमयेवेत्याद्यु
क्चतुष्टयमर्थतःसंगृह्णाति एवंसदुरुणेतिपङ्क्तिः । सदुरुणाआदिष्टउपदिष्टःक्षिप्योऽतिदुर्लभपरिपूर्णचात्मानमेवंप्रतिपद्यतेमनुवदत्यर्थः ११९१ एवंकथमित्याकांक्षायामाह मय्येवेत्यादिना ।
स्पष्ट ११९३ विश्वरूपमिति । द्वितीयांतानांमावदतिश्रुतयदतिशयेणसंबन्धः ज्ञानकर्मलक्षणव्यापारभेदेनद्वयात्मकौद्विविधैरिन्द्रियैस्तद्व्यापारादिभिश्चशून्यमितिसंबन्धः निगदव्याख्यातमन्य
त्रिपु ११९४ । ११९५ । ११९६ प्रपंचवर्जितत्वउपपत्तिमाह भूतेतिद्वयाभ्यां । यतःसर्वःप्रपंचआकाशेर्गर्भवनगरवन्मय्यध्यस्तस्ततोमयिवस्तुतः होपिभेदःकालत्रयेपिनास्तीतितदर्थः

त्रिपुत्राममुत्राग्यंभोक्ताभोगश्चयोभवेत् ॥ तेभ्योविलक्षणःसाक्षीचिन्मात्रोहंसदाशिवः ११९१ एवंसदुरुणादिष्टमात्मानंप्रतिपद्यते ॥ अणोरणुतमंतद्वन्मह
तोपिमहत्तरम् ११९२ मय्येवसकलंजातमयिसर्वंप्रतिष्ठितम् ॥ मयिसर्वंलयातिविश्वमेतच्चराचरम् ॥ सर्वभेदविनिर्मुक्तंब्रह्माद्वयमस्यहम् ११९३ विश्वरू
पंपुराणंचपुरुषंतेजसांनिधिम ॥ इन्द्रियै सकलैःशून्यंज्ञानकर्मद्वयात्मकैः ९४ प्राणबुद्ध्यादिभिस्तद्वद्गवतंतमहेश्वरम् ॥ सर्वज्ञद्वैतरहितमवाङ्मनमगोचरम् ९५
वेदैर्नैकैःसंबन्धैर्वेदांतार्थप्रकाशकम् ॥ सर्वविद्यागुरुंदेवंप्रपंचेनविवर्जितम् २१९६ भूतभौतिकरूपोयंमाययासहितोपिच ॥ आनंदात्मनिनिर्द्वैतेयतोध्यस्तो
खिलोपिच ११९७ गंधर्वनगरंयद्वदध्यस्तंगगनेमले ॥ ततो नकोपिभेदोत्रभूतोभवतिभाव्यपि ११९८ एवंज्ञात्वापरंरूपमानन्दात्मानमद्वयम् ॥ सर्वबुद्धि
स्थितं सर्वबुद्धिसाक्षिणमीश्वरम् ॥ प्रयातिपुरुषःशुद्धनित्यंसदसतःपरम् ११९९ सगुणं ब्रह्मचेज्ज्ञातुं निर्गुणं च न शक्यात् ॥ पुरुषो न तदान्यासंकुर्यात्ता शुद्धमानसः
१२०० किंतु नित्यं जपेदेतं रुद्राध्यायमनिंदितम् ॥ सर्वपापहरं यस्माज्जपो नान्योधिकोस्ति हि १२०१ सजपाच्छुद्धहृदयो वै राग्यं परमंगतः ॥ उपायैर्नापि
पूर्वोक्तैश्चतुर्थाश्रममाव्रजेत् १२०२ तत्रापि यावन्नैव स्यात्साक्षात्कारः परात्मनः ॥ रुद्राध्यायं जपं स्तावदुमानाथं विचिंतयेत् १२०३

११९७ । ११९८ फलयावयार्थमाह एवमिति । तथाच श्रुत्यंतरं ब्रह्मवेदब्रह्मैवभवतीति ११९९ उक्तयिज्ञानाशक्तस्यांतःकरणशुद्ध्युपायमाह सगुणमिति । सगुणमुत्साहायलक्षणं निर्गु
णमद्वयादिलक्षणं वाज्ञातुं साक्षात्कर्तुं शक्नो भवेत्तदा इति साक्षात्कारकामनया संन्यासं न कुर्यात् किंतु चित्तशुद्धयेवेत चित्तशुद्धिसाधनानां मध्येन मस्ते इत्यादिरुद्राध्यायपाठसमनंस्तीत्यर्थः
१२०० । १२०१ वेराग्यातिशयलक्षणचित्तशुद्धिदादर्थे सति संन्यासे इत्याह सजपादिति १२०२ तत्रापिति । तत्र संन्यासप्रदोपि यावत्साक्षात्कारो न भवति तावदुमानाथं ध्यानमुक्तजप
सहितमवश्यं कुर्यादित्यर्थः १२०३

उमावाचः पानस्य साक्षात्कारद्वारा मोक्षसाधनता प्रातिपादिकां भूतिं पश्यति उमेति । भूतपीडितसर्वोपादानां वेनाद्वयसंभस्तसाक्षिरूपेण सर्वोत्तरं श्रुतौ न कारणीयच्छादसः तमसो मूलाज्ञानानुप
रं चेति १२०४ यथाकालमिति । आस्तिक्यं श्रद्धाम् १२०५ इति । ब्रह्मोपनिषदभूतिभिरुपदिष्टं ब्रह्मसाधयेयं साक्षात्ज्ञानमुक्तोपाधिः शुद्धांतः कर्मस्य जायत इत्यर्थः १२०६ उत्तरा
कां सामुत्क्षेपयन् श्वेतकेतुरशोक्तविषयं प्राप्तिनात्मलाभे निदर्शितभूत इत्याह श्वेतेति । विज्ञावालेषु मस्तिः आत्मोपनिषदात्मात्मतत्त्वमतिप्रादिकषा उपनिषदाद्यां दोषपद्मार्थापरूपपावपि दादात्क

उमासहायं परमेश्वरं प्रभुं चतुर्भुजं नीलकण्ठं प्रशांतम् ॥ ध्यात्वा मुनिर्गच्छति भूतयोर्निसमस्तसंक्षितमसः परस्तात् १२०४ यथाकालं हि वेदांतश्रवणादीनि सर्वदा ॥
कुर्वति च गुरोर्भक्तिं परमास्तिक्यमाश्रितः १२०५ एवं हि कुर्वतो नित्यं यतेरन्नप्रबोधनम् ॥ ब्रह्मोपनिषदाद्युक्तं जायते यदि हेरितम् १२०६ श्वेतकेतुर्हि सर्वज्ञो यती
नां प्रथमो हि सः ॥ विज्ञातवान् परं तत्त्वमात्मोपनिषदापि हि १२०७ तस्मादात्मैष विज्ञेयः परहंसेन सर्वदा ॥ अस्य मुख्यो यमाचारो जघन्योन्यः प्रकीर्तितः १२०८
इति ते कथितं सर्वं पृष्ठं यद्वित्वा धुना ॥ परहंसाश्रमे भूयः किमन्यच्छेत्तुमिच्छसि १२०९ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंददात्मपूज्यपादशिष्येण शंकरानंद
भगवता विरचित उपनिषद्भूत आत्मपुराणे अर्भां उपनिषत्सारां प्रकाशो नामैकादशोऽध्यायः समाप्तः ॥ ११ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

साधनेष्ववश्यकैः परंतत्त्वज्ञातवानित्यर्थः १२०७ तस्मादिति । अस्य परमहंसस्य अर्थज्ञाननिष्ठारूप आचारो मुख्य आवश्यकः अन्य एतद्विरुद्धस्तु जघन्यः अपकृष्टत्वाद्धेय इत्यर्थः १२०८ उप
संहरति । इति ते इति १२०९ ॥ उत्तीर्णो बुद्धिमादृश्यासुरपचनरोचिषे ॥ प्रमोदिताधिनाथपानमोमरुतसूनवे ॥ १ ॥ इति श्रीवत्सुकुलतिलककृष्णचंद्रात्मजदिलारामसूरितनूजरायकृष्णस्य
श्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुगृहीतस्य कृतास्त्रात्मपुराणस्य अष्टादशोऽध्यायः समाप्तः ॥ ११ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे एकादशोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे द्वादशाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ नवोक्तिस्फुरिताव्यक्तैस्त्रिभिर्गव्यक्षालिनी ॥ वासुदेवतनूराध्यद्वादशोनायिताहरेत् ॥ १ ॥ अस्मार्थः ॥ नवः स्फुरतिस्तद्रूपाभिरुक्तिभिर्वेदवचनेः स्फुरिताविभाता व्यक्तैर्वा
मनावतरिप्रकटैस्त्रिभिः पादैः सर्वत्रसंबद्धा द्वादशयेनाः प्रभवोभक्तैराराध्याः केशवादिंसंज्ञाद्वादशविग्रहास्तद्वाचरंतीतद्रूपेणस्थितेतिपावत् एतादृशीवासुदेवस्यमूर्तिराध्यप्रतिबंधकदुरितरूपंतमोह
रतिविति । 'इनःसुपेनृपत्यौच' इतिकोशात् द्वादशाक्षरमप्रपक्षेनवसंख्या उक्तपञ्चमना अवस्था अकारोकारप्रकारविद्वनादकलाशक्तपदमात्राशांताख्यायस्यसनवोक्तिः प्रणवस्तेनविभाता व्यक्तैः
स्पष्टैः प्रणववहुरवगाहताहीनेस्त्रिभिः पदैर्नमः प्रभृतिभिर्युक्ता द्वादशभिरिनेः प्रभुभिः केशवादिभिरादित्यैर्वाप्रतिवर्णमपितासमन्विता 'अपगतौ' इतिस्मृतेः दादात्म्यमापन्नचेतिपावत् वासुदेवस्यत
नूर्मत्रमयीमूर्तिस्तमोहरतिविति शंभुपक्षेनवोरुद्राध्यायरूपस्तुतिस्ततः स्फुरिता व्यक्तैः स्पष्टैस्त्रिभिर्नैरेरन्विता 'वंपचेतसिजानीपात्' इतिकोशात्बोवरूपस्तस्यामुः प्राणभृताब्रह्मविद्यायाभृगवेपुत्राये
वतगस्तुष्टेनेनदत्तातस्यादेवआवेशेनप्रवर्तकमहादेवस्तस्यमूर्तिः यदामहोपीनपदुक्तविधयावासुदेवस्यनारायणस्यमूर्तिर्मेहादेवाख्या द्वादशो शब्दामहंद्वादशमेकआहुः इतिभागवतपंचमस्कंधेद्वादशत्वे
नोक्तेऽहंकारेऽनायिताप्राणवदाचरंतीतदधिष्ठानृदेवतात्वात्तमोहरेदिति १ ग्रंथप्रमेयपक्षे तु नववृत्तिकोक्तिशालिनामहरवाक्येनविभाता व्यक्तैर्नामरूपाभ्यां व्याकरणंतीतिस्त्रिभिस्तेजोबचनेः सह

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ कथाश्चित्रादमाः श्रुत्वाशिष्यः श्रद्धासमन्वितः ॥ श्वेतकेतोः कथां श्रोतुं पप्रच्छ स्वगुरुं पुनः १ मगवन्भवताख्यातमितरातनयस्य
यत् ॥ ज्ञानं कौपीतकेस्तद्वादित्यस्य महात्मनः २ सश्वेताश्वतरस्यापिकठस्यापि चित्तिरेः ॥ जावालादिमुनीशानां योगसंन्याससंयुतम् ३ आख्यानां न्य
तिचित्राणि वहूनि विविधानि च ॥ श्रुतानि तानि सर्वाणि मया ते वदनादुरो ४ प्रजानां मुनयो यत्र करुणा क्रांतचेतसः ॥ ऊर्ध्वब्रह्मात्मविज्ञानं वामदेवश्च गर्भगः ॥ मी
मांसाक्रांतचित्तानामुक्तवानधिकारिणाम् ५ करामलकवद्यत्र ब्रह्मात्मा ज्ञायते नृभिः ॥ देहादिजडसंघातात्सर्वदेवविलक्षणः ६ श्रवणाद्यत्रैराग्यं कामुकस्यापि
जायते ॥ स्वदेहेन्यशरीरे च विवेकादवधारिते ७ प्रतर्दनस्य गमनं दैवोदासेर्महात्मनः ॥ योऽङ्कामस्य वै स्वर्गे विजयश्चास्यधीमतः ८ इंद्रतोपिवरप्राप्तिर्दुर्लभा
या शरीरिभिः ॥ गार्ग्यस्य द्विजवर्यस्य संवादोऽज्ञातशत्रुणा ९ अश्विभ्यां च तथा मंत्रद्रष्टुश्चित्रकथाश्रयः ॥ यत्प्रसंगात्त्वयावंशस्त्रिपर्वाससमीरितः ॥ स्त्रीपुंसयोरभि
न्नोयं विभिन्नोपि च कुत्रचित् १०

संबद्धा मूलाज्ञानमहारेप्रलयकालिकद्वादशाक्षैवदाचरंती यद्वादशोनाध्यासेनायितालब्ध्या वासुदेवस्य परमात्मनस्तनूर्मुक्तिः सल्लसणा आध्यमावरणहरेदिति ॥ १ ॥ उक्तानुवादपूर्वकं शिष्यप्र
श्रंष्टां दोषपप्रार्थम्योच्चरमभिनयति कथाइति चतुर्विंशतिश्लोकेः । इतरातनयस्य एतरेपस्य सश्वेताश्वतरस्य श्वेताश्वतरसाहितस्य कठस्य चतुर्थतानां ज्ञानपदेन संबंधः योगेत्वादिज्ञानविशेषणम् ना
न्यत्तिरोहितंचतुर्षु १ । २ । ३ । ४ तत्रप्रथमाध्यायस्यन्यतमनुवदति प्रजानामिति त्रिभिः । यत्रप्रथममताख्याने मुनयः प्रजानां हिताय ब्रह्मात्मज्ञानमृचुः गर्भगो वामदेवश्च विचा
रतत्पराधिकारिणां हिताय तदुक्तवानिति संबंधः ५ कथेति । यत्र विज्ञाने सति संघातविलक्षण आत्मा ब्रह्मत्वेन ज्ञायते ६ श्रवणादिति । यत्र प्रथमाख्यानां श्रवणानंतरिविवेकेन मननेनावधार
रिते सति कामुकस्यापि सर्वशरीरे पुत्रैराग्यं जायते ७ द्वितीयगताख्यानां महा प्रतर्दनस्येति । तृतीयांशमाह गार्ग्यस्येति । गार्ग्यो बालाकिः ८ । ९ चतुर्थार्थमाह अश्विभ्यामिति द्वाभ्यां ।
मंत्रद्रष्टृद्वयोचिक्त्रैरेरश्विभ्यां संवाद उक्त इत्यनुपगमः यस्याश्विभ्यां सहस्रवादस्य प्रसंगाच्चिपर्वाविधिः पर्वस्थानीयाः पुरुषाय प्रसूतथास्त्रीपुंसयोः संबंधी पुनः कीदृशः कुत्रचिदभिन्नः परस्पररूपा
कारणमकः कचिदंशे तु विभिन्नो विरूपाकारणमक इति द्वयोरर्थः १०

११ पंचमादिपार्थमाह कथेति । द्विवारं जनकेन संवादः पठेत्तुक्तः १२ अष्टमादिपार्थमाह कारणेष्विति । नाचिकेतसंनचिकेतसः संबंधि १३ दशमार्थमाह यज्ञपामिति द्वाभ्यां । वरुणं प्रतीतिशेषः बह्वृचवारान् १४ गंधर्वस्येति । वेनस्य वेनसंज्ञस्य गंधर्वस्यः स्वात्मनः स्वांतर्पामिणो नारायणस्यानुभवस्तत्स्य नानामंत्रैर्षदीरणं वा मन्त्रैश्च नृपकाशनं तदुक्तम् तथा सत्यादि साधनेः सहसंन्यासरूपं साधनं सर्वोत्कृष्टत्वेनोक्तं परम उत्तमं स्यादिति यावत् तादृशमंत्रेण साधनं इति ब्रह्मा इत्यादौ वसुरूपस्य यादौ च तस्य संन्यासस्य ब्रह्मरूपता वगाहिष्याः स्तुतेरित्यर्थः १५ अनंतरा पार्थमाह जावाल इत्यादिना । जावालाख्ये परमहंसाख्ये आहोण्याख्ये च ब्रह्मणि वेदे उपनिषदियः समीरितः संन्यास एक एव न शाखाभेदेन भिन्न इति दर्शितमिति शेषः किं कृत्वा नानाविधयोगं मरणमिति चेः सहितमुक्त्वा १६ गर्भोपनिषदीति । तथा गर्भोपनिषदुक्तयोगोपयोगिपदार्थप्रदर्शनं प्रसंगेन वसिष्ठोक्तोपि कोप्यद्भुतः पौराणिकः पुरातनसंहितागतो योगोक्त इत्यर्थः १७ अपीति । अमु

दध्यङ्गार्थवर्णो यत्र शक्रस्याप्युपकारकः ॥ शक्रेण निहतः साधुरर्थे सोऽश्विर्भुमारयोः ११ कथाजल्पाभिधाप्रोक्तायाज्ञवल्क्यस्य च द्विजैः ॥ वादो स्यापि च तेनैव भूभुजा जनकेन हि ॥ द्विवारं तस्य संन्यासो मंत्रेण स्यात्प्रोपदेशनम् १२ कारणेष्वपि मीमांसा विप्राणां न्यासिनां तथा ॥ नाचिकेतसमाख्यानं वैरैर्नानाविधैर्युतम् १३ यजुषां ऋग्गतावापि भक्षणच्छर्दनादपि ॥ वरुणं पितरं तद्ब्रह्म गोश्वगमनं बहु १४ गंधर्वस्यापि वेनस्य स्वात्मनो नुभवेरणम् ॥ सत्यादि साधने श्वेतत्साधनं न्याससंज्ञितम् ॥ उक्तं परममंत्रे तस्तुत्या ब्रह्मात्मरूपया १५ जावाले परमहंसे ब्रह्मण्यारुणि संज्ञिते ॥ शाखाभेदेपि संन्यास एक एव समीरितः ॥ योगं नानाविधं पूर्वमुक्त्वापि समितकम् १६ गर्भोपनिषदि प्रोक्तयोगस्येह प्रसंगतः ॥ वासिष्ठोपि च कोप्युक्तो योगः पौराणिको हि यः १७ अपि यो ह्यमृतेनादेहं मे च क्षुरिकाभिधे ॥ शाखाभेदे समुक्तः सवर्णितोत्रपृथक्पृथक् १८ ब्रह्मोपनिषदि प्रोक्तं विदौ चामृतसंज्ञके ॥ नारायणीये च तथा महोपनिषदीरितम् ॥ आत्मप्रबोधे कैवल्यज्ञानं तच्च समीरितम् १९ संवर्तकाद्याः संन्यासे भवतात्र समीरिताः ॥ पूर्वसंन्यासिनः सर्वलोकातीता महाधियः २० वैराग्यं तस्य कालश्च संन्यासस्य प्रकीर्तितः ॥ नानाविधैरुपायैश्च विरक्ताश्चाधिकारिणः २१ संन्यासस्य विधिन्यासिमरणे संस्क्रियापि च ॥ वेषस्तस्य तथाचारः कीर्तितो बहुधा त्वया २२ श्वेतकेतुस्तथा चांते सर्वज्ञो यः प्रकीर्तितः ॥ पुरा ब्रह्मात्मविज्ञानादितितन्माहिमात्रभोः ॥ वर्तते कौतुकं श्रोतुं यत आश्चर्यकारणम् २३ भवता परमाहंसाः संवर्तकाः प्रकीर्तिताः ॥ लोकातीताः श्वेतकेतुस्तेष्वेव समुदाहृतः २४ सर्वज्ञोऽथाज्ञाता प्राप्तः केन दोषेण धीधनः ॥ केनोपदिष्टश्च पुनस्तस्य ज्ञानं च कीदृशम् २५

तनादादिसंज्ञोपनिषद्विधेभिर्ब्रह्मशाखागतेषु उक्तो योगः सोऽपि पृथक्पृथक् वर्णित इत्यर्थः १८ ब्रह्मोपनिषदीति । तथा ब्रह्मोपनिषदादिषु परं सुपनिषत्संज्ञानं समीरितमिति १९ संवर्तकाद्या इति । संवर्तकोऽत्रैव तारभूतः कश्चिद्ब्रह्मणस्तत्प्रभृतः परमहंसा लोकविलसणाचाराः पूर्वाध्यायादावेव भवतां कीर्तिताः २० वैराग्यमिति । तथा संन्यासोपयोगिनो वैराग्यकालाधिकारिणोऽक्ताः २१ संन्यासस्येति । संन्यासविधिप्रभृतिपदार्थवृष्ट्यं चोक्तम् तस्य संन्यासिनः २२ शंकावीजं स्मरति । श्वेतकेति । पूर्वाध्यायस्यांते श्वेतकेतुः कीर्तितस्तन्माहिमा तस्य प्रभाव इत्यप्यंते इति किं यद्ब्रह्मात्मविज्ञानात्पुरापि सर्वज्ञः प्रसिद्ध इति तं श्रोतुं कौतुकं वर्ततेऽद्भुतत्वादित्यर्थः २३ एतदेव स्फुटयति भवतेति । लोकातीतान् सर्वलोकादीनां दौर्ज्ञेयत्वात् तेष्वेव वर्णितः श्वेतकेतुः पुनः कुतः समुदाहृत इति २४ फलितं प्रश्नमभिनयति सर्वज्ञ इति । सपदिसर्वज्ञस्तदा तस्य जिज्ञासाप्रयोजकमज्ञत्वं कुतस्तत्स्योपदिष्टा च कस्तस्मै उपदिष्टं ज्ञानं च कीदृशमित्यर्थः २५

एनदिति । स्पष्टम् २६ गुरुवाक्यमवतारयति इत्यमिति । अमितं प्रवृत्तं ज्ञेयं ध्यात्वात्मकसत्त्वलक्षणं परस्परतया तेन च्छांदोग्ये पञ्चमपाठके कीर्तितम् २७ आत्मज्ञानात्पूर्वसर्वव्यपनाभिमानि
कनवस्तुतइति दर्शयन् स्वरूपं वाप्येत्येत्यर्थः धर्मपुण्ड्रयति श्वेतितित्रयोविंशतिश्लोकैः । श्वेतकेतुर्नाम मुनिर्बालो मातापिश्रोल्लनवशेन क्रीडापरत्वात्ति क्रांत उपनयनकालो मुल्लपोऽस्य तथा भूतो जातः
अशतोऽसिं सितो यो वृषभस्तुल्यः २८ क्रीडापरत्वमदांतवृषभतुल्यत्वं च स्फुटयति भुंके इति । स्पष्टं २९ । ३० पितुरिति । तं कदाचिदुपागतमारुणिर्नाम पिता मोक्तवान् क्रीडाः
स्नेहयुक्तद्वयः क्लेशतदशालोकनं चित्तसोभमाप्तः ३१ पितृवचनमभिनयति पुत्रेत्येकादशभिः । हेतुप्रबाल्यमविवेकस्तद्देतुकात्पुत्रस्नेहायत्वं मयामात्राचलितो सितस्तेर्दृष्टादशेत्यर्थः ३२
लालनादिति । यदितीत्येनीतिविदो वदंतितत्सत्यं इति निः सुतादीनां लालनं बहुदोषहेतुस्तान्नं गुणहेतुरिति ३३ नीतिवाक्याभ्येत्यर्थतः संगृह्णाति वैरिणीत्यादिना । केवलालनपरोमानापितरो वै

पुतत्सर्वविस्तरतो वक्तव्यं भवतागुणे ॥ मह्यमास्तिक्ययुक्ताय भवंतं संश्रिताय च २६ इत्थं संप्रार्थितस्तेन शिष्येणामिततेजसा ॥ गुरुच्छांदोग्यकथितां कथामा
ह्यतिशोभनाम् २७ श्वेतकेतुः पुराशालः पितृभ्यामुपलालितः ॥ अतिकांतोपनयनकालं क्रीडावशंगतः ॥ आसीददांतवृषभतुल्यो द्वादशवर्षिकः २८ भुंके
चित्रभुंके वा बालक्रीडारतो द्विजः ॥ भर्त्सयन् बालकानन्यान्पुण्ड्रशोपि च ताडयन् २९ स्त्रियो विप्रांश्च पश्वादीन् संप्रयाति द्रुतं तथा ॥ बाल एव जनसंघं दुःखयन्त्याशिक्षि
तः ३० पितुः समीपमगमत्कदाचिद्विनयान्वितः ॥ आरुणिस्तत्पिता प्राह सुतं तं स्वसमीपगम् ॥ स्नेहसंभिन्नहृदयः किंचित्क्लेशमुपागतः ३१ पुत्रबाल्यात्सुत
स्नेहालालितस्त्वं मया तथा ॥ मात्राचतवतेनेमां दशमसिगतो धुना ३२ लालनाद्वयोदोषाः शामनाद्वह्नौ गुणाः ॥ शिष्यस्त्रीतनयादीनामिति यतन्मृपानहि ॥
३३ वैरिणी सा च विज्ञेयामावायालालयेत्सुतम् ॥ पितापि च यतः पुत्रो लालितो न रक्तं व्रजेत् ३४ आत्रि वर्षं सुतं माता शिक्षयेच्च ततः पिता ॥ तथापि सद्विहितो नित्य
मागर्भजननाष्टमम् ३५ अत ऊर्ध्वमदाचार्यः शिक्षयेत्तं च कुत्रचित् ॥ आषोडशंततः सर्वे निवर्त्तन्ते हि यौवने ३६ युवानं मित्रवन्नित्यं शिष्यं वाथ सुतं च वा ॥ शिक्षये
न्नैव दंडेन नीतिरेषा सनातनी ३७ मातुः पितुश्च यः शिक्षामाचार्यस्य च नान्यधीः ॥ मृत्नीयाद्यौवने प्राप्ते सक्लेशं याति दारुणम् ॥ इह राजादिजाभीतिर्यमजापरजन्म
नि ३८ आचार्यपितृमातृणां शिक्षा तावत्सदा नृणाम् ॥ सत्यामपि च तस्यां सातस्या अकरणे सुत ३९

रिणौ बोध्यो यतो लालनं न्यवदोषैः सुतस्य नरकाविदुःखमिति ३४ शिक्षादयवस्थाप्राह आत्रिवर्षमिति । तृतीयवर्षं प्रतिपद्यंतं माता शिक्षयेत्ततो गर्भाजननाद्वाष्टमवर्षं पर्यंतं पिता शिक्षयेत् की
दृशः पिता तथापि शिक्षा क्रांतं सत्त्वेऽपि सद्विहितः संनिहितः ३५ ततो षोडशवर्षं पर्यंतं माचार्यः शिक्षयेदित्याह अत इति । यौवने षोडशवर्षं पर्यंतं प्राप्तो ३६ ततो वाचिश्येव शिक्षानता न घटितेत्याह
युवानमिति ३७ योऽपि घटने सुतस्यानर्थं दर्शयति मातुरिति । क्लेशानिरूपयति इहेति ३८ आचार्येति । आचार्यादिकर्तृका शिक्षा सदा नृणामुचिता तस्यां शिक्षायां सत्यामपि पुरुषांतरे जानू
श्रीयमाना यामपि माचार्यादिकर्तृका शिक्षा आवश्यकीति शेषः किमुता सत्त्वे इति भावः अशिक्षणे स्फुटं दर्शयमाह तस्या इत्यादिना । हेतुतपतस्तस्याः शिक्षायां सत्त्वद्विषये अननुष्ठाने भवान् द्वादशवर्षो
ब्रह्मचर्यपक्षमाक्षयस्तदस्मत्कुले अनुत्पन्न इव भातीति द्वयोः संबन्धः ३९

४० तद्विब्रह्मवर्चसकामं मामुपनीषद्विश्वेभ्यः प्रपद्ये तस्मात्स्वाहा मत्त इति । यतोऽनयात्रयस्य नैतेरुपेक्षणादेतावेतं काले लालितोऽप्यतस्तवोपनयने उपनीषद्विश्वेभ्यः प्रपद्ये तस्मात्स्वाहा मत्त इति । लालितोऽप्यतस्तवोपनयने उपनीषद्विश्वेभ्यः प्रपद्ये तस्मात्स्वाहा मत्त इति । ततोऽप्यत्र अन्त्याचार्यसमीपे वासेन ब्रह्मचर्यधर्मजातं जुषस्वेत्यर्थः ४१ अन्त्येति । स्पष्टम् ४२ एवमुक्त इति । एवं विधवा स्येन विवेकं प्राप्नोति श्वेतकेतुरन्त्यान्विप्रां महात्मनो महाप्रतीनाचार्यान् कृत्वा शिक्षार्थं गैः सहितान् शत्रुर्वेदानधीत्यतेषां वेदानां वेदांतराणां विनामीमांसां प्रविधाय चारं कृत्वा स्नातः समावर्तनाख्यं संस्कारं प्राप्नोति सन् गृहमागच्छति द्वितीयोऽर्थः ४३ । ४४ बुद्धिमानिति । सचागच्छन् सन्निति चित्तं चित्तं पतुं चित्तितवान् इति किं वेदतदर्थं ज्ञानयोः पिता आरुणिर्नमस्तदृशः ४५ इतश्च स तथाप्यतो मामन्यत्राव्ययनार्थं प्रेषितवानिति यादृशं पितेति । मामात्मनः सुतमन्याः प्रतिकथं प्रेषयेत् ४६ गुरुणा मनुग्रहातिशयादप्यहमस्मादधिकं हस्याह गुरुव इति । यतो गुरुवः प्रीत्या मुतादप्यधिकं स्नेहं कृतवन्तोऽस्माद्धेतोरहमतिशयवानिति योजना ४७ कदाचिदिति । सस्नेहं शपथं च यतो मां प्रतिकदाचिद्गुरुव इत्युक्तवन्तः इत्थं कथं अस्माभिः सर्वा विद्याभ्युपमार्पितेति ततोऽप्यहमधिकं हस्यत्यर्थः ४८ शिशुरिति । य

भवानद्वादशवर्षोऽत्र ब्रह्मचर्यं विवर्जितः ॥ ब्रह्मवंधुरिवाभातिनास्मत्कुलगतो यथा ४० मत्तस्तवोपनयनं दुर्लभं त्वं यतोऽनयात् ॥ लालितोऽतो वसान्यत्र ब्रह्मचर्यं द्विजोत्तम ४१ अन्यथा तव दुष्कृतिर्न रकादतिदुःखदा ॥ भविष्यति ममाप्यत्र कुले यस्येदं शोभवान् ४२ एवमुक्तो गतः सोऽपि प्राप्नोति बुद्धिर्महात्मनः ॥ विप्रान्कांश्चिद्वहन् कृत्वा वेदांश्च चतुरोऽपि हि ४३ अधीत्या गैः समं तेषां मीमांसां प्रविधाय च ॥ वेदांतरहितानां सस्नातो गात्स्वगृहं प्रति ४४ बुद्धिमानहमेवास्मि सर्ववेदोपपाठकः ॥ अर्थज्ञश्च पितानैवं ममेत्येवं व्यचिंतयत् ४५ पिता मे यदि वेदज्ञो मामन्यान् प्रतिचात्मनः ॥ सुतं संप्रेषयेत् केन ततोऽयं स्वल्पवेदनः ४६ गुरुवोऽपि मम स्नेहेऽकृतवन्तः सुतादपि ॥ अधिकं यत एवास्मात्प्रीत्यातिशयवानयम् ४७ कदाचिदुक्तवन्तो मां सस्नेहं शपथैः समम् ॥ सर्वमेवात्मविज्ञानमस्माभिः कथितं हिते ४८ शिशुरागिरसो यद्ब्रह्मो भूद्विद्यया पुरा ॥ पितृभ्यः स्वस्य तद्वत्स्यामहं स्वस्य पितुः सदा ४९ इति संचित्य गर्वेण दोषेणाज्ञत्वं मागतः ॥ नववन्दे पितुः पादावागत्य स्वगृहं गतः ॥ उच्चासने समासीनः स्तब्धः स्तंभोपमः स्थितः ५० तादृशं तनयं दृष्ट्वा पिता प्राह सुतं ततः ॥ अनुग्रहाय तस्यायं दोषलेश विवर्जितः ५१ श्वेतकेतो भवान्यस्मात्स्त्वयः स्थाणुरिव स्थितः ॥ वेदवेदार्थवेत्ता ह मिति मंतामहमनाः ५२ पृष्ठवानसि किं नु त्वं प्रश्नमेतं गुरुन्प्राप्ति ॥ येनैकेन श्रुतेन स्याच्छ्रुतं सर्वं चराचरम् ५३

था आगिरसा बृहस्पतिस्तस्मिन्तोऽजो वा विद्यया पितृभ्योऽधिको जातस्तथाहमपीत्यर्थः अजो हि शंयुनामांतरकः शुक्रान्मृतसंजीवनीं विद्यामधिगम्य देवान् व्यापयामासेति प्रसिद्धं शतपथदिपु मनुनाप्युक्तं 'अप्यापयामास पितृभ्योऽगिरसः कविः । पुत्रका इति होवाच ज्ञानेन परिगृह्यतान्' इत्यादि द्वितीयाध्याये ४९ इति संचित्येति । इत्थं चित्तं न जन्मवदोषेणाज्ञो मोहगतः सन् पितुः पादावनभिवाद्योच्चासने तिष्ठन् तस्मिन् भवत्स्वतोऽनघः स्थित इति ५० तस्याभिमानपरिहारार्थं पितृप्रयुक्तवाक्यस्य विज्ञातमित्यतस्तस्यार्थमाह तादृशमिति चतुर्थः । दोषाः कोपादप्यतस्ते शैरपि हीनः पिता केवलानुग्रहायेदमिति पर्ययः ५१ श्वेत इति । श्वेतकेतोऽप्यस्मादतिशयाद्ब्रह्मवन्तस्तथासांग सर्ववेदानां तदर्थानां च वेत्ता स्मरित्येवं मननशीलस्तथाहमहमनाः महन्तरेण सममात्मानं मन्यमानं मनोऽप्यसन्तथात्वं भवसि सोऽतिशयः क इति शेषः ५२ पृष्ठवानिति । नु इति वितर्कः किमेतं प्रश्नं प्रश्नयोग्यमर्थं श्रुतोऽहं नु त्वं पृष्ठवानसि यस्यैकस्य श्रवणात्सर्वं श्रुतं शब्देन ज्ञातं भवेत्तथाप्यस्य मनसामननार्थं विद्याविज्ञानावसर्वं मम तस्याप्यविज्ञातमपि च मत्तं विज्ञातं च भवेदिति द्वयोर्थः ५३

५४ श्वेतकेतोः प्रश्रवाक्यमवतारयति । इत्युक्तं ५५ तदर्थमाह श्रुतइति । यस्य एकस्य श्रवणादिना सर्वस्य श्रुतत्वादिकमतिचित्रं भवति तदेकं वस्तुमहापुपदिशेत्यर्थः ५६ वाचरं भणादिभागान् विहाय पितृवाक्यस्यार्थमाह इत्युक्तमिति प्रश्नः । एवं प्रकृते सति पिता तमुवाचे श्वेतकेतो त्वेतां यन्निभिरंशान्तेः सर्वविश्वं तेजो जलपृथिवीमात्रमवधारयन् यात दृष्टान्तेन तत्र स्पष्टे ज्ञो ब्रह्माल्पस्य तत्कारणं परमाख्यं तन्मात्रं समवधारयेत्यर्थः ५७ दृष्टान्तप्रयत्नं तत्र याभिप्रायेणोक्तमिति दर्शयति स्वरूपमाह मृदस्पादिना । यथा मृदः पिण्डस्य पिण्डावस्थोपहितपृथिवीसामान्यरूपस्य कारणस्यावबोधात् परिचयात् तत्कार्यघटादिसर्वज्ञातं भवेत् यथा वायुवर्णस्य तेजस्य यातोः श्रुतोलोहपदोक्तस्य पिण्डभूतस्य पूर्ववज्ज्ञानात् कटकुंडलादिविकारजातं ज्ञायते यथा वायुसो नखनिर्कृतनादिपिण्डगतस्य ज्ञानात् सर्वलोहविकाराज्ञातं ते इत्यर्थः ५८ ननु नखनिर्कृतं न जलीयं तत्कथं जलीयं दृष्टान्ताभिप्रायेणोक्तमित्याशंकोपरिहरति द्रवीभावादिनिर्दिष्टां । यद्यपि जलानां द्रवीभावात् द्रवावस्थानां संस्कारो देवविषया विकाराः पृथिव्यादेरपि जायंते तथा च जलानां कारणत्वं प्रसिद्धं तथापि केवलस्य आप्यस्य जलीयस्य पिण्डस्य कारणत्वं लोके प्रसिद्धं न भवतीत्यतः श्रुत्या लोकोद्दिष्टमनुसरं त्याग्यः पिण्डसमं स्वरूपं हिमादिरूपजलपिण्डवन्निर्मलत्वेन जलीयमिव दृश्यमानं न खनिर्कृतं नृतीषट्पातेनोक्तमिति द्वयोरर्थः ५९ । ६० उक्तमनूय दार्ष्टान्तिके योजयति माह मिति द्वाभ्यां । माह मृत्पिण्डगतं अश्रुतं वाऽस्मत्तत्तद्वद्विज्ञातं च धीमता ॥ मनसा त्रमतं तत्स्याद्विज्ञातं च धियापि हि ५४ इत्युक्ते शीर्णगर्वः स्वजनकं चाभिवाद्य सः ॥ आश्चर्यं परमं प्राप्त इदमाह वचस्ततः ५५ श्रुते मते च विज्ञात एकस्मिन्निखिलं कथम् ॥ श्रुतं मतं च विज्ञातं भवेदेतद्वदधुना ५६ इत्युक्ते ततः प्राहत नयं जनकस्तदा ॥ तेजो ब्रह्मात्मकं विश्वं तत्रयस्यापि कारणम् ॥ दृष्टान्तैस्त्रिभिरेकत्वं सम्यगेवावधारय ५७ मृदो वापि सुवर्णस्य तेजस्य तथा सुत ॥ अयसो वापि पिण्डस्य कारणस्यावबोधतः ॥ ज्ञातं कार्यं घटादिस्यात्कटकादितथापरम् ५८ द्रवीभावाज्जलानां च जायंते विविधा अपि ॥ केवलस्याथ पिण्डस्य कारणत्वं न लोकोक्तः ५९ प्रसिद्धं तेन तत्रोक्तं स्वरूपं न खनिर्कृतं नम् ॥ पयः पिण्डसमं श्रुत्या तृतीयं हि निदर्शनम् ६० माह तेजसमाप्यं च यथा ज्ञात्वा त्रकारणम् ॥ तन्मयं सकलं कार्यं जानीयाद् विचारयन् ६१ एवं तत्त्वे परे ज्ञाते तेजो ब्रह्मात्मकं जगत् ॥ ज्ञायंते सकलं पुंसां ह्यज्ञानमपि पुत्रक ६२ स्थालीपुलाकनामायं न्याय उक्तीमनीषिभिः ॥ एकस्मिन्नेव सित्वे च निज्ञाने भांडमंश्रये ॥ पक्वे वाप्यथा पक्वे सवर्णं हि विदितं भवेत् ६३ एनं विज्ञाय केचित्तु नानामत विबोधनात् ॥ संजायते त्रविज्ञानमेव माहुर्विपश्चितः ६४ वक्तव्यास्ते भवद्भिस्तु ह्येतदुत्प्रेक्ष्यते कथम् ॥ स्वबुद्ध्या श्रुतिबुद्ध्या वा संप्रदायबलेन वा ६५

तेजसं सुवर्णं विपिण्डगतं आप्यं द्रवजलादिमतं कारणं मृदादिसामान्यरूपं ज्ञात्वा सर्वपाथिवादिकार्यं जानीयात् अविचारयन् लक्षणे शता नहो ह्यारं पाथिवपरिचये पाथिवांतरं दृष्ट्वा इयं पृथिवी न वेनिसं दिग्भवेति एवं भूतत्रयस्यापि कारणं परं तत्त्वं विज्ञाप्य सर्वज्ञातं इति दर्शयति ६१ । ६२ एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं गीतं पानयतां भेदादिनां मतं निरसितुमनुवदति स्थालीनिर्दिष्टाभ्यां । अयं न्यायः स्थालीपुलाकेति नाम्ना प्रसिद्धः अयं कः पाकाधारभांडे स्थालीसंज्ञे गतमेकं सित्वं विद्विजतं तुल्यं गुलाकपववाच्यं पकापकाप्यतररूपेण विज्ञाप्य सर्वपुलाकगतं द्रवजानीयादित्यर्थः ६३ एनमिति । उपरार्द्धे इतीति शेषः तथा चेत् केचिद्विपश्चित एनं न्यायं विज्ञाप्य मनसि निवाप इत्याहुः इति किं ब्रह्मात्मनि ज्ञातिसति विज्ञानं विविधार्थमोचं रं ज्ञानमेवं स्थालीपुलाकवजापतइति तेषामेवमभिधाने हेतुस्तु नानामतानां भेदशालिमतानां विशेषादरनेरंतर्यक्षेण यद्वा धनं परिशीलं तदेवेत्यर्थः ६४ विकल्परूपं केनचित्प्रसासप्रकारमोपनिषदाभ्युपगम्य विबोधयति वक्तव्या इति । ते भेदादिनां भवद्भिरोपनिषदेव कल्याण इत्यं प्रवृत्त्या इत्यं कथं देवादिनां भवद्भिरेतत् श्रुतेः स्थालीपुलाकपाथिवेन सवर्णं विज्ञानपरं वपदुत्प्रेक्ष्यते कल्पते एतत्कल्पनं कथं हीदृशहेतुकमित्यर्थः तत्र किं स्वस्य कल्पकपुरुषस्य बुद्धिरेवे हेतुः श्रुतिप्रमाणजा बुद्धिर्वा हेतुः संप्रदाय उपदेष्टृपुरुषं परातस्य बलमा नुक्त्य रूपं वा हेतुरित्यर्थः ६५

आ. पु.

॥ ३ ॥

तत्रनायः पौरुषेयबुद्धेरप्रामाण्यशंकास्कंदितत्वेन कथायां हेतुतयाऽनुपपत्तिसनीयत्वादित्याह पौरुषेयीमिति । वैदिकाः पौरुषेयीकैवलपुरुषसमुत्थितां मातृनमन्वेतेनाद्रियंत्यतः पुरुषमतयो विप्लवंते अर्थव्यभिचरंतीत्यर्थः ६६ तस्याऽप्रमानत्वेकैमुक्तिक्रम्यायं सुचयति यनइति । यतोमहात्माताकिंकेपुमृत्त्यः कपिलोबुद्धप्रभृतयश्चस्वोत्प्रेक्षाभात्रेणपार्किंचिद्वदंतः परस्परविरोधिनीरस्तयुक्तिकादृष्टास्तदियामप्रामाण्येषचविरोधएवल्लिगम् यस्मादिहलोकेविरोधेनेदनुनाद्वयोर्मध्येकस्यापिप्रामाण्यनावधारयितुंशक्यमितिप्रसिद्धमित्यर्थः । तथाचद्वितीयःपक्षोभवद्विरालंबनीयः परमनुतदालंबनंभवतांश्रुतावनाश्रासिनांदृष्टकरमित्याशयेनाह ततइति । तद्वादिपौरुषेयीबुद्धिस्तत्पञ्चाभ्याऽपौरुषेयीबुद्धिरिष्यतामन्वेष्टुंयोरपेतिद्वयोरर्थः ६७ । ६८ ननुनीयस्तस्यापिप्रथमपक्षांतर्भावेनतत्तोरैराक्रमणादित्याह संप्रदायादिति । यतःकापिलबोद्धादिभिःसंप्रदायैस्वंचमालंस्यापिश्रुत्यर्थनिर्णयेकारणनिमित्तनैवल्लिगम् ततएवंविज्ञायतेयत्संप्रदायेसमाश्रितेसतिपुंसोबुद्धिः पौरुषेयीमतिरेवसमाश्रिताभवतिनचापरंनचपौरुषेयमतिभिन्नंकिंचिदप्रमाणमाश्रितंभवतीत्यर्थः यदितत्तत्संप्रदायिकाःश्रुत्यर्थपियुक्तंप्रमाणमप्राप्तंस्तदाश्रुत्यर्थेविप्रतिपत्तिनाकरिष्यन्नितिभावः ६९ ननुसंप्रदायपदेनलक्षणयास्वार्थलभ्योऽप्यपउच्येततस्यनिर्णयसाधनतायाःप्रसिद्धत्वादितिशङ्कते अथेति । तथाचतस्यनप्रथमपक्षांतर्भावइतिभावः इमांशंकांपारिहर्तुंकिंभूपोदर्शनजाबुद्धिर्यापपदेनविवक्षितातर्कोवाइतिविकल्पाभिप्रायेणपृच्छति सत्यापइति । कःकिरूपः ७० तत्रनायः नहिभूपोदर्शनेनकृतापृथिवीलोहलेख्यादिषोरपौरुषेयीतस्याःप्रामाण्याप

पौरुषेयीधियंनानात्रमन्यतेवेदवादिनः ॥ विप्लवंतेधियोयस्मात्पुरुषेयाव्यवस्थिताः ६६ यतोमहात्माकपिलोबुद्धकाणादगौतमाः ॥ उत्प्रेक्षाबुद्धयोदृष्टाः परस्परविरोधिनाः ६७ विरोधेनप्रमाणत्वंनकस्यापीहवादिनः ॥ ततस्तद्वुद्धिस्तयागादन्याबुद्धिरिहेष्यताम् ६८ संप्रदायाद्यतो नैवकारणंश्रुतिनिर्णये ॥ संप्रदायेततःपुंसोबुद्धिरेवनचापरम् ६९ अथचेत्संप्रदायोयंन्यायइत्यभिधीयते ॥ सन्यायःकोत्रसंपृष्टाःकथयंत्वहवादिनः ७० पुरुषस्यधियंहित्वान्यायोनामात्रकश्चन ॥ वर्णनीयःपृथग्येनसंप्रदायःपृथग्भवेत् ७१ अथचेतर्कउद्दिष्टोन्यायस्तंकथयंत्वह ॥ अनुग्रहकरोयस्मान्मानानांतर्कएवसः ॥ इतिचेतत्रकोनाममानानुग्रहईर्यताम् ७२ प्रमाणंचेत्स्वतोमानंतर्कस्तत्रकरोतिकिम् ॥ अनुग्रहमतोन्यंवाज्ञेयंचेतकुरुतेकथम् ॥ मानानुग्राहकत्वंस्यात्तस्यतत्परमंस्थितम् ७३

चेरित्याशयेनाह पुरुषस्येति । अत्रायपक्षेपुरुषमतिविनानन्यापस्वरूपवर्णयितुंशक्यंयेनन्यापस्वरूपभेदेनसंप्रदायपक्षःप्रथमपक्षाद्रियेत्येत्यर्थः ७१ अथद्वितीयपक्षंतर्करूपंप्रश्रोतराभ्यांनिरस्यनि अथचेदित्यादिना । यदितर्कोऽप्यपदेनविवक्षितस्तदातंप्रसंवादिनःकथयंतुउपपादयंतु कुतोऽप्यपस्यतर्करूपत्वमिति यावत् एवंपुष्टैर्यदीत्यमुच्यते न्यायोपिमानामुग्रहायोपन्यस्यते तर्कोपिमानानुग्राहकत्वेनप्रसिद्धइत्यतःसन्यायस्तर्कस्तर्करूपएवेतितदातेइतिप्रष्टव्याः तेनतर्करूपन्यायेनमानोपर्यनुग्रहःकिरूपःक्रियतेइतिवक्तव्यमित्यर्थः ७२ किंप्रामाण्यनिष्पत्तिरूपमनुग्रहंतर्कोमानस्यकरोतिर्हिवाप्रतिद्विपरिहाररूपंअथवाप्रामाण्यव्यंजनरूपमिति विकल्पनायःस्वतःप्रामाण्यवादेसंभवतीत्याह प्रमाणमितिद्वयां । प्रामाण्यं हिप्रमाणस्यकर्मविषयप्रकाशनलक्षणं तस्यनिष्पत्तिप्रमाणत्वतःस्वयमेवकरोतियतःस्वतोमानंस्वरूपेणमानंभवति नहिदीपःस्वविषयसाधनेदीपांतरमपेक्षतेऽदीपत्वापत्तेः एवंप्रमाणस्यविषयसाधनेपरापेक्षायाममानत्वापत्तिः यद्येवंतदातर्कोमानोपरिकमनुग्रहंकरोतीतिवाच्यम् यद्विषयमानविषयाद्विषयांतरमेवतर्कोक्षेपंस्वविषयंकरोतितदपितर्कस्यमानानुग्राहकत्वंकथंस्यात् यतस्तस्यमानस्यतद्विषयभासनरूपंप्रामाण्यं परमपरानपेक्षत्येनोत्कृष्टैर्यतीतिदमेवेत्यर्थः ७३

किंचित्कर्त्तव्यमानभूतस्यमानविषयेप्रवेशोभ्रमेणापिनभवतिकर्त्तव्यापिसादृश्यस्यासंभवादित्याह मानामानेति । मानंचअमानंचएतेदेअपिस्वरूपभेदेनाश्रयभेदेनचनित्येसदान्याप्रेसर्वथाविलस-
णेइतियावत् यतोऽनयोर्मध्येऽप्यस्यएकस्यआकृतिःसामान्यरूपाअपरस्यद्वितीयस्यनदृश्यतेइत्यर्थः ७४ अथद्वितीयंप्रतिद्विपरिहारपक्षंशङ्कते अथचेदिति । अत्रलोकैवद्वस्त्वमपिनिष्ठकार-
णंप्रसिद्धंतद्वदिनष्टपरिहारलक्षणस्यानुग्रहस्यकारणमपिप्रसिद्धंतथाइहप्रकृोविस्वादितीचेदितियोजना ७५ एतंपक्षंपरिहरति नैतदेवमितिचतुर्भिः । एतन्मानविरोधिपरिहरणमेवंलोकवत्अत्र
नसंभवति यतइदंमानामानयोर्गुणलंनियतम् एकदेशेमिलितंनदृश्यते एतदेवस्फुटयति मंडूकइत्यादिना । यथामंडूकोमाक्षिकारूपंप्रासंग्यसंतं कवलितमक्षिकंमंडूकंप्रसन्नसर्पश्चप्रसिद्धस्तथा
माप्रमात्वयोर्मात्वाऽमात्वयोस्तदुपलसितमानामानयोरपिचद्वित्वंद्वादमन्यतरप्रासंग्येकंप्रसिद्धमित्यर्थः ७६ तत्रविषयैक्याभावंहेतुमाह एकस्मिन्निति । यत्रसमानबलयोर्द्वयोरेकत्रवि-
षयसन्निपातोनिवेशोभवेत्तत्रद्वित्वंप्रतिद्वंद्वोभावइष्यतेस्वीक्रियतेपरीक्षकैरित्यर्थः ७७ प्रकृतेतदभावायभिन्नविषयत्वमेवदर्शयति मानमिति । मानंप्रमाणंवस्तुनिसत्यविषयएवयातिवर्त्ततेअ-
मानंत्ववस्तुन्यनृतविषयएवयातितथातयोर्धर्ममात्वामात्वरूपावपिपरस्परंविविक्ताश्रयकावेत्यर्थः ७८ किंचमानस्यविरोधीअमानत्वेनविज्ञापतर्केणनिरस्यतेमानत्वेनविज्ञापया नायः पि-
ष्टपणत्वादित्याह अमानमिति । द्वितीयःपक्षस्तुतदुपग्रहशीलस्यदुष्करइत्याह मानाभिमानेनेति । अस्यमानविरोधिनीरासोनसंभवतितेप्रतेआग्रहपरित्यागेनुश्रुतिरेवकुतोनशरणा

मानामानेयतोनित्येस्वरूपाश्रयभेदतः ॥ नह्यन्यस्याकृतिःकाचिदपरस्यान्नदृश्यते ७४ अथचेत्स्यात्सुप्रसिद्धमनिष्टस्यात्रकारणम् ॥ अनुग्रहकरंस्वस्व-
यद्वत्तद्वदिहापिच ७५ नैतदेवंयतोनात्रलभ्यतेनियतंत्विदम् ॥ मंडूकोमाक्षिकाप्रासंग्येत्सर्पेग्रपेक्षतम् ॥ प्रसिद्धंद्वित्वमप्येतत्किमिदंमाप्रमात्वयोः ७६ एक-
स्मिन्विषयेयत्रसन्निपातोद्वयोर्भवेत् ॥ समानबलयोस्तत्रप्रसिद्धंद्वित्वमिष्यते ७७ मानंवस्तुनिचात्मानंसर्वदायात्यवस्तुनि ॥ मात्वामात्वेचवर्त्ततेभिन्नयोरेवमा-
नयोः ७८ अमानमिति विज्ञातेनियतंमृद्वमारणम् ॥ मानाभिमानेनाप्यस्यनिरासस्तेनसंभवेत् ७९ परतोपियदामानंभवेत्तर्कस्यकस्तदा ॥ अनुग्रहोयतःसो-
यंन्यायात्माऽन्यपरोभवेत् ८० अमानस्यनमानत्वंकुतुर्तर्कशतेनच ॥ शक्यमानस्यतत्रैवसिद्धत्वात्क्रियतेपुनः ८१ ज्ञानंप्रतिभवेत्कर्तातदाकोसावितीर्यताम् ॥
अमानंसंभवंस्तर्कोज्ञापकोत्रभवेद्यदि ॥ तेनज्ञानस्यमेयत्वंस्यात्सदाशुक्तिरूप्यवत् ८२

क्रियतइतिभावः ७९ प्रामाण्यस्यपरतस्त्वपक्षेपिभोक्तृशेषमद्विविशतिः परतोपीति । यदामानंप्रमास्वरूपंपरतःसामान्यसामग्रीभिन्नायागुणसंज्ञायाविशेषसामग्रीतोजापतइतिप्रतंतदापित-
र्ककर्त्तृकोमानोपर्यनुग्रहउपकारःकःकिमात्मकः यतोयमनुग्रहव्यापारमादायतोयंतर्कःअन्यपरःपरोपकारकोभवेत्तद्व्यवहितेत्यर्थः । अयंभावः नहिसौनुग्रहोविषयप्रकाशलसगः तस्य
मानेनस्ययमेवकृतत्वात् नापिप्रमातृगतासंभावनानिष्टितिरूपः तस्यादुष्टप्रयुक्तायास्तद्विरोधिसुकृतप्रयोज्यत्वात् तत्करणेपिमानंप्रत्यनुग्राहकत्वस्यदुर्वचत्वात्तद्विमानंप्रमातृरूपमिति
८० अनुग्रहासंभवेवाभिनयति अमानस्येति । यत्स्वयममानविषयभासनाक्षमतस्यमानत्वंतर्कशतेनपिकर्तुंनशक्यम् यदुमानंतदीयमानत्वंपुनर्नकेनचित्क्रियतेसिद्धत्वादेवेत्यर्थः ८१
अथतृतीयंन्यजकत्वपक्षमनूचनिरस्यति ज्ञानमित्यादिना । यदितर्कोज्ञानंप्रामाण्यगोचरंप्रतिकर्ताप्रामाण्यव्यंजकइतियावत् इत्येवंमन्यतेतदापिइतिवक्तव्यम् इतिर्किं अयंतर्कःकःकिममा-
नरूपःकिंवामानरूपः आयेऽनेनतर्केणनिरूपितंज्ञानस्यप्राप्त्यप्रामाण्याश्रयस्यमेयत्वविषयत्वशुक्तिरजनवदेवमित्याहवप्रयोजकत्वात् तथाचामानविषयस्यप्रामाण्यस्यकारणतावादिनस्तवमे-
व्याहतमितिभावः ८२

आ. पु.

॥ ४ ॥

नद्वितीयः अपरिच्छेदितः प्रमाणानुग्राहकत्वप्रसिद्धिविरोधश्चेत्याह मानतेति । तर्कस्यमानताऽयुक्तादितिशेषः यतः सर्ववादिनां संमतता किंचाप्रपक्षेप्रमाणत्वेनैव तर्कस्य संग्रहानको मानानुग्राहक इति न वक्तव्यं स्यादित्यर्थः ८३ किंच प्रपक्षे तर्कात्तर्भावस्य व्याहृतत्वादनुमानादावेव तदंतर्भावो वाच्यः सच न नियंतुं शक्यः अनुमानादीनामेव प्रामाण्ये सर्ववादिनामेकमन्याभावान् तथाहि लोकायतिकोऽनुमानादिकेन मन्यते कणादः सुगतश्च शब्दादिकेनैवापिकोऽर्थापत्त्यादिकं प्राभाकरोऽनुपलब्धिमित्याशयेनाह प्रमाणानीति । सर्ववादिनामेकमन्यगोचराणि सर्वाणि प्रमाणानि न संति किंतु प्रतिवादिनियतान्येव ते पुनर्कल्पो न्यायोतर्भवन्कः किमात्मकः स्यादिति वक्तव्यमित्यर्थः ८४ ननु आपाततः प्रमाणंतर्भावितो पितर्कः पश्चादर्थान्यभिचाररूपलक्षणेन प्रमाणपरीक्षायां सत्यामानतां यास्यतीति नाविनिगमदोष इति शंकेते न ग्विति । स्वस्य स्वकीयान्येयाद्यभिचारविषयांतरपरत्वं न गच्छति तदेव मानं भविष्यतीत्यर्थः ८५ तथाप्यविनिगमदोषाज्जनिमो सदति परिहरति एवं चेदिति । मात्रपदं कार्त्स्न्यं तथाच एवमुक्तलक्षणेन प्रमाणपरीक्षायां सत्यां चैयदित्येवंप्रमाणानामनुपलब्धतानां मित्यान्यभिचारलक्षणं प्रामाण्यं स्यात्तथा च तथा सत्येन सन्निरहितमुक्तदूषणं न्यायः किंप्रमाणरूपो भवेदित्यविनिगमरूपमापतेत्प्रसज्येतेत्यर्थः सर्वेषामनुपलब्धतानां स्वस्वविषयनियतं प्रामाण्यं भट्टपादादिभिर्न्यवस्थापितमेवेति भावः ८६ अयतर्काभिनिवेशोऽनुमानांतर्भावो न्यायसमुत्पन्नसर्वप्रमाणांतर्भावतर्कस्य शंकेते अथ न्याय इति द्वाभ्यां । अथेति शंका परम् नानाप्रमाणरूपानुमानरूपो भवतु न्यायस्वर्क इति प्रथमदलार्थः कथमनुमा

मानतानैव तर्कस्य वादिनां संयतायतः ॥ मानत्वे च प्रमाणोक्त्या न्यायउक्तो भविष्यति ८३ प्रमाणानि च सर्वाणि सर्ववादिमतेन च ॥ किंतु कस्यापि किंचित्तु तन्न्यायः कर्ह्यताम् ८४ ननु न्यमेयतः स्वस्य व्यभिचारं न्याति हि ॥ तदेव मानमित्युक्तेन तद्व्यभिचारित्यत् ८५ एवं चेन्मानमात्रस्य न मेयव्यभिचारिता ॥ तथाच पुनरप्येतदुक्तदूषणमापतेत् ८६ अथ न्यायोनुमानं स्यान्नानामानस्वरूपकम् ॥ आगमात्माप्रतिज्ञास्यादनुमानं च साधने ८७ व्याप्तिः प्रत्यक्षमित्युक्तमुपमानं निदर्शनम् ॥ सर्वेषां समुदायः स्याद्वाक्यं निगमनं हियत् ८८ इदमायुष्मतो वाक्यं शतदूषणदुर्द्धरम् ॥ ब्रह्मणश्चेद्भवेच्चायुर्मम ते पिद्वयो रिह ८९ तदास्य दूषणं सर्ववक्तुं ज्ञातुं च शक्यते ॥ इहाशां दूषणस्यास्य वदामिन्यायवेदिने ९० प्रमाणानि सदैवैककार्यकारीणि वा न्यथा ॥ अन्यथा चेदिहाप्येतस्मात्तानि न कुर्वते ९१ एवं च मानतातेषामनुमानं विनानहि ॥ न चेत्प्रदृश्यते चात्र मानता सर्वसंमता ९२

न रूपस्य नानाप्रमाणरूपतेत्यत आह आगमात्मेति । पंचाक्षयवकेऽनुमनि प्रथमोऽवयवः प्रतिज्ञा अगमप्रमाणरूपा साधनद्वितीयो वयवोऽनुमानरूपः व्याप्तिः न्यामिप्रतिपादकमुदाहरणमुपपक्षरूपं निदर्शनं तथाच यमिः पायाकारक उपनय उपपत्त्यारूपः तस्मादित्यंशेन पूर्वोक्तसर्वसंग्राहकं निगमनं सर्वप्रमाणरूपमिति द्वयोरर्थः ८७ । ८८ एनां शंकां परिहरन् दोषानां यंतावद्भूमि विशेषेणाह इदमिति । इदंतव शंका वाक्यं दूषणशतेन दृष्टं दूषणम् असंख्यदोषमिति यावत् अस्य समस्तदोषाभिधानं यद्यपि वक्तुं श्रोत्रो विधातुं समेनायुषासाधयं तथापीदमकरणेन तदोषदूषणानामाशां दिशंतुं पंचपायाभिनिवेशेने प्रदर्शयामिति द्वयोरर्थः ८९ । ९० प्रमाणानीति । किंप्रमाणानामेककार्यकारित्वं स्वभावः किंवा अप्यथानानाविधमेव कार्यं कुर्वतीति अंत्ये इहानुमानारूपतत्समुदायमप्यपिताप्यगमादीनि प्रमाणानि एवं नावा विधमेव कार्यं किं न कुर्वतीत्यर्थः तथा च तेपामेकप्रमाणांतर्गतत्वं किं न्याहतेति भावः ९१ आये आह एवं चेति । एवमेककार्यकारित्वं नियमे सति तु तेषां अनुमानातिरिक्तप्रमाणानां मानता प्रामाण्यमनुमानं विनानन्यादिति शेषः इहाप्रतिनिरूपति न चोदिति । अनुमानसापेक्षमेव सर्वेषां प्रामाण्यं तदस्यायदित्यस्वविषये सर्वेषां प्रामाण्यं न दृश्येत तत्तु प्रदृश्यते इत्यर्थः ९२

साधनमिति । यदिसाधनं हेतुसंज्ञोद्दिष्टीयोऽवयवोऽप्यनुमानरूपस्तदातुमानस्य सर्वप्रमाणरूपतोक्तव्याघातस्तस्मात्त्रेहरेवामनुपलंभात् । यदित्युपाध्याहारादिना सर्वमानरूपतोपपाद्यते तदावस्य
 पंचम्यंतं लिगवचनं हेतुरितिलिखितायाः साधनतायाः स्फाद्याहतिरित्यर्थः ९३ किंचपंचानामवयवानां वाक्यात्मकत्वे समाने सति प्रतिज्ञावाक्यस्यैव आगमप्रमाणरूपताभिधानमयुक्तमित्याह वचने
 ध्विति । स्पष्टम् ९४ संदिग्धार्थप्रतिपादिकायाः प्रविज्ञायानि श्रपारम्भकप्रमाणन कमुखेनागमेन सहानेदाभिवानं कथं न व्याहृतस्यादित्याह संदिग्धमिति । य आगमः स संदिग्धार्थगोचरं संदेह
 पमर्थज्ञानं जनयति नोचेत्संदिग्धं नोचेत्तदास एव न स्यात् । आगमत्वादेव प्रत्ययेनेति भवत्यपेक्षेपि सिद्धं तथा च तद्विरुद्धं कथं प्रतिज्ञाया आगमत्वं स्यादित्यर्थः उपनयेतथापदं निगमने तस्मादिति पदं च
 ऋत्वाप्यनं वं यमात्रपरं न सादृश्यादिरं तदनालोचनादि कंदूय गता तम्यप्राप्यवयवे बोध्यं तथा तर्कजीवनौपधृता वा व्याप्ती कल्पना रिमकायां प्रत्यक्षतानुपपत्त्यादिकं बोध्यं कल्पनामात्रत्वं न स्या
 भट्टपादैरुक्तं तथा हि ' साहित्ये मितदेशत्वात्प्रसिद्धे ध्वनिधूमयोः । व्यतिरेकस्य चादृष्टेर्म कत्वं कल्प्यते ' इति अस्यार्थः मितदेशत्वात्प्रमितमहानसादिदेशवृत्तित्वेन वधिधूमयोः साहित्ये संबंधे प्रसि
 द्धे सति सम्यग्ज्ञाते सति व्यतिरेकस्य भिचारस्यादर्शनशालिनापुरुषेण भूमगमकत्वं वन्निबोधनसामर्थ्यभूतानियतसाहचर्यलक्षणा व्याप्तिः कल्प्यते इति तथा चागमरूपं भास्वंतमुपेक्ष्य कल्पनानिदाने तर्क
 स्यादरोहट्टिमां यमेव स्फुट्यतीति भावः अतएव पक्षपातराहित्यबोधकं द्विजसत्तमैरित्युक्तम् ९५ कथं तर्हि मीमांसारूपतर्कमंतव्य इत्यादि श्रुतिप्रभृतिभिराहत इति शंका मुपसंहरमुखेन परिहरति मीमांसेति

साधनंचानुमानंचेत्यर्थमानात्मकं कथम् ॥ भवेत्त्वेत्सर्वमानत्वं तस्य साधनताकुतः ९३ वचने पुच सर्वेषु स्थितेष्वगमताकुतः ॥ प्रतिज्ञावचनस्यास्य तदप्यत्र विचि
 त्यताम् ९४ संदिग्धनागमो ब्रूते भवत्यपेक्षेपि किं हि चित् ॥ नोचेत्स एव नैव स्यादित्याद्यत्र च दूषणम् ॥ सर्वावयवगं ज्ञेयं व्याप्तौ च द्विजसत्तमैः ९५ मीमांसागत एषो
 पि न्यायो नैवोपपद्यते ॥ वेदवाक्यं विना तस्मान्मध्यपक्षो विशिष्यते ९६ श्रुतिबुद्धिस्तु विज्ञेयापदवाक्यार्थदर्शनात् ॥ मृदः पिंडलोहमणितथानखनिर्कृतनम् ॥
 उपादानं समादाय युपादेयैक्यमाह सा ९७ स्थालीपुलाकवत्तेन न सर्वज्ञानमब्रवीत् ॥ उपरिष्ठादिहाप्यस्थाउक्तिर्यस्मात्त्रतादृशी ९८ ततो यथाप्रविज्ञानाद्रज्ज्वाः
 सर्पादिकं भवेत् ॥ ज्ञातं तथात्मविज्ञानाद्विश्वं ज्ञातं भवेदिह ९९

एष न्यायस्तर्कमीमांसायांगन आचार्यैरुपन्यस्तोपि वेदवाक्ये मूलभूतं विनानोपपद्यते नार्थमवधारयितुं समतोक्तं श्रुत्या सिद्ध एव तथा यथा संदिग्धे वाक्यशेषादित्यादितथा च वेदेन शुष्कतर्कस्यादर इति
 भावः तस्मादुक्तदूषणग्रासात्स्वबुद्धिपक्षस्य संमदाप्यवलपक्षस्य चायुक्तत्वात्प्रत्यक्षः श्रुतिबुद्धिरूप एव प्रात्यक्ष इत्यर्थः ९६ ननु श्रुतिबुद्धिरेव तर्कविना कथं स्यादिति चेन्न पदार्थानुष्ठापकणादिलो
 किकोपायेर्वाक्यार्थमयीदांचोपक्रमोपसंहारादितात्पर्यलिखिते विज्ञाप्य शुष्कतर्कमंतरापितस्याः मुलभत्वादित्याह श्रुतीति । विज्ञेया लभ्या प्रकृते तु स्थालीपुलाकस्याप्यमुपेक्षेयश्रुतेः प्रवृत्तिरित्याह
 मृद इति । मृत्पिण्डपदेन लोहमणिपदेन नखनिर्कृतनपदेन च ललितमुपादानं कारणतत्त्वमपादायानुयतेन सहोपादेयानां विकाराणामेक्यभेदाभावं सा श्रुतिराह प्रतिपादयतीत्यर्थः ९७ फलितमाह
 स्थालीति । तेन सामप्रकृता श्रुतिरुक्तन्यायेन संभावनामात्ररूपं सर्वविज्ञानं प्रतिपादयति यतस्तस्याउक्तिः पदसामानाधिकरण्या शालिनी कथनशैली उपरिष्ठादृत्तरग्रंथे इह वाक्ये च तादृशी उक्तन्याये
 न साधर्म्याद्यवगाहिनी न भवतीत्यर्थः ९८ कथं तर्ह्यस्याः प्रवृत्तिरिति चेद्विषयवादनैरज्जुसर्पादिप्रापेनेति दर्शयति तत इति । तत उक्तप्रकारासंभवाद्यथाधिष्ठानरज्जुतत्त्वज्ञानेन सर्वैर्ज्यो
 त्पिताः सर्पदंजलधारासमूहिवरादपस्तत्त्वतो ज्ञाता भवन्ति तथा कारणविज्ञानात्सर्वविज्ञानमित्यर्थः ९९

अनेनाशयेनपिवाशेतकेतुं पतिव्रप्रबोधितमित्याह इत्यभिप्रायेति १०० कारणाद्विनीयत्वपरतायाहेतुप्रदर्शकत्वेनवाचारंभणादिभागाथमाह उपपत्तिमितिचनुभिः । कारणाद्रेदेनय
त्कार्यवर्गस्यासत्त्वं कारणादेतनाप्रयोजकस्यसिद्धयेविशदीकरणापह्मावश्यकमाणांयुक्तिपितामोक्तवानित्यर्थः १०१ नामेति । इदंयटादिरूपंकार्यनामधेयनाममात्रं यतोवाचावा
हमात्रेणैवारभ्यतेस्पष्टत्वेनयवहिषतेनत्वर्थनः किंचिद्व्यपारभ्यते नहिमृदाघटाआरब्धइतिवक्तुंशक्यं तस्यमृत्मात्रत्वात् कथंमृदामृदेवारभ्येत । तार्किकाहिकपालभिन्नघटंरूपालारब्धं
शुबतेइतिभावः तथाचतविशेषणेहीतिन्यायेनघटेऽप्यवहिषमाणोमृदेदोनामोपायिकएवेत्याह कारणादिति । कार्यस्यकारणावधिकभेदविशिष्टपतीयतेतत्तद्वन्नामविशिष्टसदेवपतीयतेन
केवलमित्यर्थः तथाचनान्नएवभेदइतिभावः १०२ एतदृष्टान्तेनस्फुटयति कोवेति । वाशब्दद्वयार्थः यथापठभावंगतास्तंतून्पृथक्कृत्वातिबुद्धिमानपिकःपटंवलोकयेत्क्रोपितथामृ
दादिकारणंहित्वाविविच्यकोघटादकार्यंवलोकयेदित्यर्थः १०३ तस्मात्कारणमेवसत्त्वमित्याह ततइति । स्पष्टम् १०४ कार्यस्याविवर्तनामेवप्रकटयति रज्ज्वामिति । स्पष्टम् १०५
नवेयंश्रुतिःपरिणामहृद्यभिप्रायाकारणस्पस्यतोक्तिविरोधादितिदर्शयन्परिणामवादानिरस्यति कारणमितिनवभिः । यदिकारणंक्षीरदधिन्यायेनपरिणमेततदाविनश्येत्तव तथाचतत्स

इत्यभिप्रायवान्श्वेतकेतुमारुणिरव्रवीत् ॥ दृष्टान्तत्रयतोविश्वकारणंब्रह्मकेवलम् १०० उपपत्तिमिमांप्राहुःकार्यस्यासत्त्वसिद्धये ॥ कारणाद्व्यतिरेकेणमवैत्रैवाति
धीधनः १०१ नामधेयमिदंकार्यवाचैवारभ्यतेयतः ॥ कारणाद्व्यतिरेकेणकार्यतद्वत्प्रतीयते १०२ कोवापटगतास्तंतून्पृथक्कृत्वातिबुद्धिमान् ॥ पटंवलोकयेत्
द्वन्मृदंहित्वाघटादिकम् १०३ ततःकारणमेवैकंसत्यंयुमृदादिकम् ॥ कार्यस्यादतृतंयस्मान्नाममात्रात्प्रतीयते १०४ रज्ज्वाफण्यादिकंयद्वत्स्वेवागंधर्वपत्तनम् ॥
मृषाप्रतीयतेतद्वद्विकारःकारणेखिलः १०५ कारणंकार्यरूपेणविक्रियासुप्रयातिचेत् ॥ क्षीरंदध्यात्मनायद्वत्ध्रुवंनाशंचतद्भजेत् १०६ नहिदध्यात्मतांप्राप्तंक्षी
रंनाशविवर्जितम् ॥ पूर्ववल्ह्यतेयद्वन्मृदद्यात्मात्मतांगता १०७ ततोदधोत्रनैवस्यातक्षीरंसाक्षाद्विकारणम् ॥ किंतुक्षीरस्यदध्नश्चतक्रस्यापिघृतस्यच १०८
कारणंपशुघासस्थास्तेजोवन्नस्वरूपिणः ॥ केचित्त्ववयवास्तेतुल्यंतेसर्वदेवाहि १०९ मृत्पिण्डोत्रयथैवस्यान्निमित्तंघटजन्मानि ॥ आकारवान्मृदोभिन्नःक्षीरंदध्न
स्तथास्मृतम् ११० घटेजातेयथैवात्रमृत्पिण्डो नैवलभ्यते ॥ दध्यादौचतथाक्षीरंकदाचिन्नैवलभ्यते १११

त्यत्वेननोच्येतेतिभावः १०६ परिणामिनाशमेववैधर्म्येणाह नहीति । नेत्यावर्त्तते तथाचदध्यात्मतांप्राप्तंक्षीरमविनष्टमिति यतोघटात्मतांप्राप्तामृत्तथापूर्वंवलह्यतेतथानलभ्यते
इत्यर्थः १०७ यच्चपरिणामितदृषादानमेवभवति कार्यानुगमरूपस्योपादानलक्षणस्याभावात् किंतुकार्याकारभ्रमेदोपविधयानिमित्तमेवेत्याह ततइति । ततोविनाशित्वात्क्षीरंदध्नः
साक्षादनुगतंकारणमुपादानालयंभवति किंतुमुपादानमितिचेत्पृथिन्यादिभूतत्रयमेवयत्सर्वत्रानुगतंतत्तदूपैरुपलभ्यतइत्याह किंवित्यादिना । येतेजोवन्नात्मकाःकेचिदवयवाघासेयेन
भक्ष्येप्रथमंस्थितास्तेक्षीरादीनामुपादानं वक्ष्यमाणैःकृष्णादिरूपैःसर्वत्रोपलभ्यमानत्वादितिद्वयोरर्थः १०८ । १०९ क्षीरस्पदधिप्रतिनिमित्ततांस्फुटयति मृत्पिण्डइति । यथाआकार
विशेषशालीमृत्पिण्डेघटस्यजन्मानिघटाकारभ्रमेनिमित्तमात्रं घटदशायापन्ननुगमात् तथाक्षीरंदध्नइत्यर्थः ११० परिणामिनोऽनुगमनिदर्शयति घटेजातइति । यथाघटोत्पत्तौसत्त्वांमृत्किं
उत्पन्नपल्लिविस्तथाद्यूद्धवेक्षीरस्येत्यर्थः १११

अविद्यानस्य कारणत्वं स्फुटयितुमनुगममाह मृदेवेति । यथाचूर्णपिण्डादिरूपेर्हेनानामृदुत्वादिदशायामप्यनुगताकारणत्वयोग्यातथापासेष्वप्यवयवभावेन स्थितास्ताः पृथिव्ये जेभिभादेवताः सर्व
लौकिककार्येष्वनुगतालभ्यते यतस्तस्ता एव व्यादीनां कारणमित्यर्थः ११२ फलितमाह तत इति । ततः विनाशित्वाद्देतोः परिणामिबस्तुनोपादानत्वयोग्यं यच्च तद्वर्जितं परिणामरहितं स्थि
रतदेवोपादानमित्यर्थः ११३ एवं सति श्रुतोलोहमणिखनि कृतनपदाभ्यां लक्षितयोः सुवर्णासोरपि परिणामित्वेन दृष्टान्ततायासतिसत्त्वस्यासाधर्म्यस्याप्याघातात् किनु विवर्तोपादानत्वेन वेत्वा
शयेनाह परिणामीति । यद्विबुवर्णादिकमपि परिणामिभवेत्तदा कुंडलाद्युत्पत्तौ नोपलभ्येत तत्तूरलभ्येत तस्मात् परिणामिकारणत्वेन न दृष्टान्ततयेष्टमित्यर्थः ११४ एवं कारणस्य सत्त्वत्वेन वस्तुमहित्रे
वभेदाभेदमतनिरासपूर्वकमद्वैतविकारस्य ते इत्याह भेदाभेद इति । कार्योपादानयोः सांख्यभट्टादिभिरभ्युपेतो भेदाभेदः सत्त्वभेदविशिष्टोऽभेदोऽथ श्वेशेषिकादिभिरभ्युपेतो भेदः केवलस्तदुभयमप्यु
क्तमित्यर्थः तत्र भेदासंभवे हेतुतया तद्व्यापकस्य भिन्नदेशत्वस्याभावमाह भेद इति । यत्र भेदस्तत्र भिन्नदेशत्वं ह्येव भागवाश्वपीस्तद्विदंतु पटाभ्यां व्यावर्तमानं स्वव्याप्यं भेदमपि व्यावर्त्तयतीत्यर्थः
११५ ननु पटस्य तदुद्देशत्वं तदुनां भूतलादिदेशत्वं च वद्विस्ता किं भिन्नदेशत्वं मग्न्यस्येति चेत्तल्लोकपतीति विरोधादयुक्तमित्याह भिन्नेति । वादिभिर्यदुभयोः कार्यकारणयोर्भिन्नदेशत्वमुच्येत तत्क
ल्पितमेवोच्यते न वस्तुमदं यतो लोके भूतलादिवृत्ततामेव घटादीनामनुभवद्विस्तन्नोपगम्यत इत्यर्थः भेदाभेदपक्षस्तु विरोधादेवायुक्त इत्याह भेद इति । यदि भेदः स्यात्तदा तावता भेदसत्तामात्रेण भेदाभे

मृदेवलभ्यतयद्वत्सर्वत्रैव घटादिषु ॥ घासस्थावयवास्तद्वल्लभ्यन्ते देवताहिताः ११२ ततो यत्परिणामि स्यात्क्षीरवत्तत्र कारणम् ॥ यच्च तद्वर्जितं तदुविज्ञेयं कारणं मदा
११३ परिणामिसुवर्णादिभवेत्क्षीरवद्वित्त ॥ लभ्येत न पुनस्तस्मात्परिणामिनकारणम् ११४ भेदाभेदानभेदोवाकार्यकारणयोः कचित् ॥ भेदे गवाश्ववद्विन्न
देशे स्यातामुभे अपि ११५ भिन्नदेशत्वमुभयोर्वादिभिः कल्पनाकृतम् ॥ यस्मान्न गम्यते सर्वलोकैर्घटपटादिषु ॥ भेदः स्यात्तावतानैव भेदाभेदो भविष्यति ११६ त
स्मादभिन्नमेवैतत्कार्यस्यात्कारणात्सदा ॥ सर्पादिकं यथारज्ज्वाः पृथगनुपलब्धतः ११७ रज्जुतत्त्वे च विज्ञाते सर्पादिनवलभ्यते ॥ यथा तथैव कार्याणि हेतुतत्त्वं
विनिर्णये ११८ अपरोक्षधियानाशमपरोक्षभ्रमो व्रजेत् ॥ विपर्यये तु वर्तेत दिङ्मोह इव घीमताम् ११९ घटादिकं यथा कार्यमविभक्तेन हेतुना ॥ तेजो वन्नात्मकं
त्वे तत्कार्यं तेनैव हेतुना १२० विभागश्चात्मनो न्यत्वं जाड्यमेव समीरितम् ॥ ततो नैवात्मनोपि स्यात्कार्यता तेन हेतुना १२१

हपक्षो नैव भविष्यति नोपपत्त्यत इत्यर्थः महिचिरुद्धयोः समावेशः कापि दृष्ट इति भावः ११६ तथा च कारणस्याव्यास्तवैक्यं सिद्धमित्याह तस्मादिति । पृथगनुपलब्धितो विवेकदृष्ट्या पृथक्ताभावा
दित्यर्थः ११७ एतत्कारणाद्वैतं विद्वदनुभवसिद्धमित्याह रज्जुतत्त्व इति ११८ सच तत्त्वनिर्णयोऽपरोक्षरूप एव भेदभ्रमस्यापरोक्षस्यापहारे समुपेतत्सदृष्टान्तमाह अपरोक्षेति । अपरोक्षो भ्र
मः साक्षात्कारणेन नाशं ज्ञेयं अन्वयापरोक्षज्ञानोदये पित्तैरेव यथा दिग्भ्रम इत्यर्थः ११९ एवं घटादिनिरूपितभेदाभावं तेजोवन्नेपुनिश्चरते यामपि कार्यत्वेन तद्वेदाभावं परमकारणे सति जानीया
दित्याह पादिकमिति । यथा घटादिकं कार्यं परस्परविभक्तमविभक्तेन विभागोनेन सर्वत्रानुगतेन हेतुना कारणेन निरूप्यतथा तेजः प्रभृत्यपि विभक्तत्वाल्लिगेन कार्यसत्तेन विभक्तेन हेतुनैव निरूप्य
मित्यर्थः विभक्तत्वेन हेतुना इति पात्रे तु स्पष्टम् १२० ननु विभागो भेदरूपः कार्यत्वेन साधयति आत्मावापि वर्त्तमानत्वेन न्यभिचारादिनिषेधेन आश्रयसमानसत्ताकस्येव भेदस्य जाड्यपर्यवसन्न
स्य हेतुत्वेन विवक्षितत्वात् नाप्यविद्यादोषमभिचारः कल्पितत्वं लक्षणस्य कार्यत्वस्य तत्रापि सत्त्वादित्याशयेनाह विभागश्चेति । कार्यत्वस्याप्यस्तत्तारूपस्य हेतुतया उपपत्ती विभागस्तु जाड्यल
क्षणचिदात्मभेदरूप एवेत्युक्तं तथा चानेन विभागरूपेण हेतुना आत्मनोपि कार्यत्वमसक्तिर्भवतीत्यर्थः १२१

आ. पु.

॥ ६ ॥

ननु व्यंजकाभावेऽप्यंयाभाव इति नियमाभावाद् नुक्तहेतुरूपं व्यंजकाभावेऽप्यात्मनः कार्यत्वं किं न स्यादिति याज्ञिको वारयितुमात्मनः कार्यत्वानुपपत्तिप्रपञ्चयति अथेति नवभिः । अथ उक्तमात्मनो विनापि यथात्मनः कार्यत्वमिष्यते तदापीदं वाच्यम् किमियमात्मनिष्ठा कार्यता कारणेन हीना संहिता वा आद्ये जगतोऽपि घटादेः कार्यता तथास्तु न चेष्टापत्तिः लोकानुभवविरोधादिना स्वभाववादनिरास स्यादमेप्रपञ्चितत्वादिति १२२ अन्त्ये कारणसाहित्यपक्षेपीदं विचार्य किमात्मनः कारणमसद्रूपं सद्रूपं वा नायः अनुलब्धविरोधान् यतः सत्याः सद्रूपायामृदः स काशात्संतः सद्रूपेणानुगताः शरा वादयो जायमाना इह व्यवहारभूमावुपलभ्यन्ते यद्विस्वसत्कारणकाः स्युस्तदा तेऽसद्रूपेणानुगताः स्युरित्याह अथ चेदिति । तस्यात्मनः कीदृशं असद्रूपं आद्ये दृश्यते असत्वेदित्यादिना । सतः सद्रूपस्यात्मनः १२३ किं सापेक्षरूपस्यासत्त्वस्य प्रतीतये सद्रूपं किंचिदभ्युपेयं तथा च तद्वैतोरेवास्तु हेतुत्वं किं तेनेति न्यायेन तत्संवेदा स्यात्तन्मोहेतुरित्येव न्याह असत्त्वमिति । असत्त्वमसत्तः स्वरूपं सत्प्रतियोगिकाभावरूपमेव भवति तच्च स्वप्रतीतिप्रतियोगिभूतं सतमर्थप्रतीयमानमपेक्षते ततः प्रतियोगितया सत आवाप्य कृत्वा घटसद्रूपं ननु तदर्थमसत्प्रतीत्यर्थस्यात्कल्पे तदेवा स्यात्तन्मनः कारणमस्तु किं तेनासत्तेत्यर्थः १२४ किं साभावरूपस्यासतः कारणत्वानुपपत्तौ हेतवोऽष्टमाध्याये प्रपञ्चिताः स्मर्त्तव्या इत्याह अभाव इति । स्पष्टम् १२५ तस्यात्मनः कारणं संदेव्येत्यपेक्षेपीदं विचार्य तत्किं परिच्छिन्नमपरिच्छिन्नं वा तत्र प्रथमे लोके परिच्छिन्नस्य जाड्योपलंभाजडस्य कार्यत्वोपलंभाच्च तत्कारणान्तरात्वेऽप्यपानवस्था स्यात् तथा च तस्य सतः कार्यत्वाभावे जाड्याभावात्मिका चिद्रूपता स

अथात्मनोऽत्र कार्यत्वे कारणं विद्यते न वा ॥ कारणं नास्ति चेत्तस्य विश्वस्यापि न तद्वेत् १२२ अथ चेदस्ति तस्यैतत्कारणं तच्च कीदृशम् ॥ असत्त्वे कारणं तस्यात्कुतस्तस्मात्सतो जनिः ॥ संतो घटादयो यस्माज्जाताः सत्यामृदस्त्वह १२३ असत्त्वं च सतो भावः संतमर्थमपेक्षते ॥ ततो यद्विदितं तदर्थस्यात्तदेवास्त्वस्य कारणम् १२४ अभावः कोऽपि कस्यापि कारणं नोपपद्यते ॥ इदं ते कथितं पूर्वकारणानां विचारणे १२५ ततः सदेव तस्य स्याद्वेतुश्चेदात्मनो भवेत् ॥ सतापि चेत्परिच्छिन्ना घटवत्साजडा भवेत् १२६ जाड्ये तस्याश्च कार्यत्वमेवं स्यादनवस्थितिः ॥ चिद्रूपिणी ततः सत्ता सर्वभेदविवर्जिता १२७ आत्मनः कारणं सापि भवेच्च तत्तात्मका ॥ शय्यासनादिवत्सेयं सुखहेतुर्वैजाड्ये २८ तथा त्वेजडतापि स्यात्तद्वेदानिवारिता ॥ ततश्च पूर्वकथितं पुनरावर्तते धुना २९ चिदानंदात्मका सता सर्वभेदविवर्जिता ॥ आत्मनः कारणं सेयमेष्टव्या हेतुर्वर्जिता ३० यच्च तत्कारणं तस्य सन आत्मेति गीयते ॥ तथा च जायते नात्मा कारणैरिति च स्थितम् ३१

वैभेदाद्विषयरूपमपरिच्छिन्नत्वं च परिशेषादभ्युपेयमित्याह ततः सदेवेति द्वाभ्यां । ततः परिशेषात्तस्य सद्रूपस्यात्मनोऽपि हेतुः स्यात्तदा सद्रूपरूप एव मन्तव्य इति तस्य च परिच्छिन्नत्वस्य जाड्यादिप्रसंगद्वारा नवस्थितः प्रयोजकत्वादपरिच्छिन्नत्वमेव युक्तमिति द्वयोरर्थः अत्र द्वितीयदले सत्तेत्युक्तिः सद्रूपकारणमेव कार्योत्पत्त्यनन्तरं तत्र प्रकारतामापन्नवादिभिः सत्तेति न्यपदिष्टयेति सूचना येति बोध्यम् १२६ । १२७ तस्या एवात्मत्वं चाभ्युपेयमनात्मनः शय्यादिवत्परार्थत्वेन जाड्यस्य कार्यत्वं व्याप्य स्पष्टं दर्शनादित्याह आत्मन इति । प्रोक्तरूपा सत्ताप्यात्मनः कारणं भवेत्तीय त्रिसात्मिका आत्मत्वविशिष्टान भवेत्तदा शय्यादिवत्सुखहेतुः शेषभूतेति यावत् स्यात् तथा त्वेपरार्थत्वेन तस्य व्यापकं जाड्यं कार्यत्वप्रयोजकं स्यात् तत उक्तदृष्टमनवस्थारूपं पुनः प्रसज्येति द्वयोरर्थः १२८ । १२९ एवं तस्यात्मत्वे तत्कार्यस्य परिच्छिन्नत्वेनात्मत्वानर्हत्वात् सैवात्मेत्याह चिदानंदात्मकेति । आत्मा ताः शब्दाभावप्रशानाः तथा च चित्त्वमानंदत्वमात्मत्वं च कायस्यात्मनिरूपापयतीति चिदानंदात्मका सा सत्तेव कारणानपेक्षा आत्मनः कारणत्वेन मतव्या तथा सतितत्कार्यस्य परात्मेनात्मत्वानर्हत्वाच्च सत्ता रूपं कारणं त्वयामतं स एव न आपि निपदानात्मात्मास्तु फलितमाह तथा चेति द्वयोरर्थः १३० । १३१

अस्मिन्नर्थेनानाश्रुतीनामानुक्त्यमिति दर्शयन्पक्षतश्रुतौ सत्पदेनैतदात्मस्वरूपमुक्तमित्याह अजहति । अजादिलक्षणआत्मानानाश्रुतिभिरुक्तः प्रकृतेतु सन्निति पदेनोक्त इत्यर्थः १३२ सत्पदेन चिदादिरूपसंग्रहे उपपत्तिमप्याह आनन्देति । आनन्दादीनामात्मज्ञानां पदार्थानां परस्परभेदे सति वस्तुपरिच्छेदेन तद्व्यापकं जाड्यं स्यात् तथा चोक्तकार्यत्वप्रसक्तिद्वारकमुक्तमनवस्थारूपद्रव्यत्वात् इत्यर्थः १३३ तथा चैवामेकमेवेत्याह सदानन्दात्मेति । विज्ञानांतपदानां समाहारद्वयेक्यविशदत्वाय एकार्थाएकवस्तुप्रकाशकाः १३४ पौनरुक्त्यं परिहरति पौनेति । पूर्वाद्धेनन कारविमुक्तेन शंकोकिः असत्त्वदः स्वत्वपरिच्छिन्नत्वादिभ्रमापोहेनाज्ञातात्मबोधस्य एभ्यः पदेभ्यः सर्वानुभवसिद्धत्वात् पौनरुक्त्यमिति परिहार उत्तरार्द्धनोक्तः १३५ फलितमाह सत् एवेति । सतः सत्पदेन प्रदर्शितात् १३६ विद्यत्तं विद्यया सतः सकलप्रपंचोपादानत्वेन परमसत्पतामेवनानोपपत्तिभिर्विशदयति घटादिभित्तिषां डशभिः । यथा घटशरावादिषु कार्येषु कारणरूपेण मृद्रानित तथा आत्मनः स्वरूपभूता सत्ता सर्वत्र भातीत्यर्थः १३७ ननु तस्या अधिष्ठानभूतायाः स्फूर्त्तौ कथं संसारमात्मकाध्यासस्थितिरिति चेत्प्रत्यक्षादिविशेषाणामावरणस्य निवृत्तिसामग्र्या अलाभादित्याह प्र तिभांत्यपीति । यथाराजामनुपत्येन भासमानोऽपि वालोपो देशं विनाराजत्वेन न ज्ञायते तथेयमात्मरूपा सत्ता प्रतिभांती सर्वत्र भासमानापि गुरूपदेशं विना आत्मत्वेन न ज्ञायते तदाज्ञानरूपमाया

अजो नित्यश्च भगवान्सर्वकारणकारणम् ॥ आनन्दात्मा स्वयं ज्योतिर्निर्भेदः सन्नितिरिति १३२ आनन्दज्ञानसत्तानामात्मनश्च यदाभिदा ॥ तदा जाड्यं परिच्छेदा द्रवेत्तेषां घटादिवत् ॥ तथा च पुनरप्येतदुक्तदूषणमापतेत् ३३ सदानन्दात्मा विज्ञाने ततो भेदो न कश्चन ॥ सदादयस्ततः शब्दा एकार्थाः परिकीर्त्तिताः ३४ पौन रुक्त्यं न तेषां स्यादेकार्थत्वप्रदर्शनात् ॥ ज्ञायते पूर्वमज्ञातं श्रुत्या सर्वैर्जनैरिह ३५ सत् एवात्मनस्तस्मात्तेजो ब्रह्मात्मकं जगत् ॥ उत्पद्यते यथा काशाद्रंधर्वनगरादि कम् ३६ घटादिषु यथानित्यं भाति मृत्कारणात्मना ॥ जगत्सिंस्तथा सत्ता भातिसर्वेषु वस्तुषु १३७ प्रतिभांत्यपि सा चैवं नाभ्यात्मतया नृणाम् ॥ गुरूपदेशश्च न्यानां बालानां भिन्नभूमिषः ३८ संसारस्तत एवायमविनष्टोऽवर्तते ॥ आत्मनो मायया जातो मायायानां शर्वर्जनात् ३९ यदैतत्सत्तया भातं माययापि विवर्जितम् ॥ पुमानात्मतया देवगुरुवाक्यात्प्रपद्यते ४० तदा विश्वमिदं नायं प्रपश्यति कदाचन ॥ गंधर्वनगरं यद्ब्रह्म गनेदोपवर्जिते ४१ गगनाज्ञानतो यद्ब्रह्म गंधर्वनगरस्थितिः ॥ आत्मा ज्ञानात्तथा विश्वमुत्तिष्ठति सदात्मनः ४२ गंधर्वनगरं यद्ब्रह्म माधेयात्प्रतीयते ॥ आदावंते च मध्ये च गगने नैव वस्तुतः ४३ नामधेयात्तथा विश्वं वस्तुशून्यं प्रती यते ॥ आदावंते च मध्ये च सदानन्दात्मनीश्वरे ४४ गंधर्वनगरं यद्ब्रह्म मायैव प्रतीयते ॥ कालत्रयेऽप्यसन्मध्ये कस्यचिद्दोषदर्शिनः १४५

कार्यस्य संसारस्य स्थितिः ततो मायारूपकारणस्य स्थितेरेव बोधेति द्वयोरर्थः १३८ । १३९ उक्तमायारूपदोषस्य गुरूपदेशेनानेवृत्तौ तसंसारानुपलभो विद्वदनुभवसिद्ध इत्याह यदैतदिति । एत दुक्तप्रकारकं यथाभवति तथा सत्तारूपेण भातमपि तत्पदार्थदेवगुरुवाक्येन परिहृतमापोवरणकमात्मत्वेन प्रपद्यते लभते तदा विश्वं न पश्यति यथा दोषैर्निहारपृष्ठगतसूर्यांशुसंपर्कादिभिर्वर्जिते गगने गंधर्वनगर मिति द्वयोः संबंधः १४० । १४१ यथा च दृष्टान्ते गगनत्वस्यापरिणामित्वस्याज्ञानमेव नगराकारतामापद्यते तथा त्रापीत्याह गगनाज्ञानत इति । स्पष्टम् १४२ यथा च गगनात्तस्य भेदो नाममात्रेण न वस्तुतः कालत्रयेऽपि तथाग्रमणो जगत् इत्याह गंधर्वेति । स्पष्टं १४३ । १४४ दृष्टान्ते पिनीरादिदोषाणां मविद्याक्षोभकत्वमेव गंधर्वनगरं प्रति प्रधानकारणता तु गगनतत्त्वाविषयका विद्याया ए व तथा प्रकृतेऽपि ति दर्शयन्पंचस्य कल्पितत्वात् वेदकं माति भासित्वमाह गंधर्वनगरमिति । कालत्रये असदपि गंधर्वनगरं कस्यचिद्दोषाकांतदृष्टं यथा मध्ये ज्ञानसमकाले भाति ज्ञानविषयो भवति तथा संसारः सर्वदा स्वरूपेणासन्नः पानन्दात्मनिकस्य चिदस्य मध्ये एव भातीति द्वयोरर्थः १४५

१४६ अनेन दृष्टान्तेन बंधमोक्षवस्थामपि स्फुटो करोति माययेति द्वाभ्यां । यथा परं माया मोहिते दृश्यमानमपि गंधर्वनगरं माया रहितो निरस्ता विद्यो न पश्यति तथा ज्ञेयमानमपि संसारमाया हानि
लक्षणमोक्षशाली न पश्यति तद्विषयः १४७ १४८ बंधमोक्षकल्पनाधिष्ठानभूत आत्मा त्वेक एवेति स्वप्रदृष्टांतेनाह एक एवेति । बद्ध च ते च विमुच्यते कल्पिता मुक्त्वप्यपि पुर्वंधमोक्षोपपद्यते १४९
बंधेति । वस्तुदृशा वस्तुतत्वालोचनेन १५० फलितमाह बंधमोक्षादीति । यत्तत्त्वबंधादिसंसारस्य साक्षितदेव परमसत्यं तद्विषयेन भूतं सर्वमनुत्तममित्यर्थः १५१ यदेतदिति । यदेतन्सा
क्षिरूपं तदेव सर्वकारणत्वात् परमसत्यं दृश्यमानं तु तत्राध्वस्ततालक्षणकार्यत्वेना नृतं वाहू मयनाममात्रत्वादित्यर्थः १५२ एतद्वादातिकं सत्परमसत्यत्वं मनसि निधाय मृदादिदृष्टान्त्रयस्य स्वस्वविका
रापेक्षं सत्यत्वं पित्रा सुतायोपपत्तमित्याह इत्यभिप्रायेति । स्वष्टं १५३ एवमित्यारभ्योवाचेत्पंतस्य प्रथमस्यार्थमाह यथेति दशभिः । अनेन दृष्टान्तप्रयोगेण ह्युदीरितं प्रदर्शितं भवति इति किं
घटाद्यपेक्षया मृदादीनामिव विचारणस्यात्मनः परमसत्यत्वं मिति १५४ सत्यसत्य इति । सचात्मा सत्यसत्य इति नामोपपासादिभिर्वेदप्रतिपादितो भवता वेदवादिना वेदपाठे दृष्टार्थज्ञानताज्ञात
आनंदात्मनिसंसारो माययैव प्रतीयते ॥ तथामध्येत्रकस्यापि सर्वदा सत्स्वरूपतः १४६ माययारहितो यद्वद्वंधर्वनगरं परैः ॥ गगने दृश्यमानं च न पश्यति कदा
चन १४७ आनंदात्मनिसंसारं दृश्यमानं तथा परैः ॥ माययारहितो मुक्तो न पश्यति कदाचन १४८ एक एव यथा स्वप्ने बद्ध च ते च विमुच्यते ॥ एक एव तथा जीवो
बद्ध च ते चात्र मुच्यते १४९ बंधमोक्षौ यथा स्वप्ने विद्येते नैव वस्तुतः ॥ तथा जागरणे प्येतौ न तौ वस्तुदृशा सदा १५० बंधमोक्षादिसंसारं न सदैकं प्रपश्यति ॥ सत्यं
तदेव विज्ञेयं तद्विषयमनुत्तं पुनः १५१ यदेतद्ब्रह्मरूपं स्यात्सत्यं तत्कारणं मतम् ॥ दृश्यं कार्यमसत्यं स्याद्वाचैवारभ्यते यतः १५२ इत्यभिप्रायवाने पश्चेतके तु मभा
षत ॥ सत्यतां च मृदादीनां घटादीनामसत्यताम् १५३ यथा मृदादयः सत्याः स्वकार्यापेक्षया मताः ॥ मृदाद्यपेक्षया तद्वत्सत्य आत्मेत्युदीरितम् १५४ सत्यसत्यः
स आत्मा यज्ञातव्यो वेदवादिनां ॥ भवता मोहतो देवो न पृष्टः स्वगुरुन् प्रति ॥ येन ज्ञातेन सततं ज्ञातव्यं नावशिष्यते १५५ ततो गुरुनि तो गत्वा प्रश्नं कुरु यथा चि
तम् ॥ विज्ञायात्मानमागच्छ पुनरप्यत्र माचिरम् १५६ एवमुक्तः श्वेतकेतुः पितरं प्रत्यभाषत ॥ सर्वथा गुरवो नैवं ज्ञातवन्तो ममेश्वरम् ॥ मायि स्निग्धतमाः कस्मा
न्नोचुर्मह्यं महाधियः १५७ तेषां गोप्यतमं नैव विद्यते मयि किंचन ॥ यावज्जानंति गुरवस्तावतैः सत्यमीरितम् १५८ पुत्रेभ्योऽपि प्रियस्तेषां महं शिष्यः समाहितः ॥
अतो न गमने तात तेषां मर्थोऽत्र विद्यते १५९ स्नातस्तेभ्यस्त्वनुज्ञातां प्राप्य देशमुपागतः ॥ कथं पुनरहं गतां विश्वासरहितो यथा १६० भगवान् वचनं मह्यं कथयत्वात्म
नेर्पितम् ॥ यज्ज्ञानादखिलं ज्ञातमज्ञातं ज्ञायतेऽपि च १६१

व्योवेदार्थतया वक्ष्यमवधारणीयोऽपि सर्वविज्ञानहेतुविज्ञानं होपि च परिनिर्णयाय गुरुप्रतिपुनर्गीतव्यमित्याह ततो गुरुमिति १५६
एवमुक्त इति । मम गुरव इति सर्वंधः एव भवदुक्तविषया ईश्वरं ज्ञातवन्तः यदितु ज्ञातवन्तस्तर्हि स्निग्धतमस्तेन स्नेहातिशयशालि वेन तेषां मां प्रति तदनभिधानमनुपपन्नं स्यादित्यर्थः १५७ एतदेव
स्फुटयति तेषामिति त्रिभिः । तावत्ते रोरितमिति सत्यमिति शोचना १५८ पुत्रेभ्य इति । तेषां समीपवर्तिशेषः १५९ स्नात इति । तेषां मनुज्ञां प्राप्य स्नातः समावर्तनं संस्कारप्राप्तः सन् देशमा
गतोऽहमविश्वस्तव पुनर्गीतागमनकर्ता कथं भवेयमित्यर्थः १६० भगवानिति । तस्मात्पुत्रयोर्भवानेव आत्मने आत्मानं बोधयितुमापितमुपपन्नं सत्यं वचनं कथयतु विवृतं करोतु यदर्थं विज्ञानादखिलं ज्ञायते
अखिलमित्यस्य विवरणं ज्ञातमज्ञातं ज्ञायते १६१

एवमुक्तः पितेति । अग्रेसरः मुख्यः १६२ आहति । हेसोमवत्प्रियदर्शनहृत्प्रेमसंबोधयन्सन्निभमाह इदं किं यत्श्रुत्युक्तं भवतापृष्ठं चतुर्दश्यामित्वं गवैरिहृत्य शृण्वित्यर्थः १६४ तत्रादौ यद्विज्ञानात्सर्वविज्ञानं लभ्यते तद्वस्तुनोऽखंडत्वं सर्वभेदाहित्यलक्षणं प्रतिपादयति यदिदमित्यूनविंशतिश्लोकेः । यन्नामरूपक्रियात्मकं विश्वं दृश्यते विषयीक्रियते कीदृशं सदसच्छब्दाभ्यां स्थूलसूक्ष्मवाचकाभ्यां तज्जगत्प्राधान्यं स्वविषयकशब्दबुद्धिभ्यां संहितं च तत्सर्वं श्रुताविदं देनोक्तमित्यर्थः १६४ सदेवेति । तद्विषयदोक्तं विश्वं सृष्टिः पुरापूर्वं सदेवसम्प्राप्तासीत् कीदृशं सदसच्छब्दबुद्धिभ्यां भेदसापेक्षाभ्यां वर्जितं प्रातःकालेष्टशरावादिकं मृत्मात्रमासीदिति वदियमुक्तिरिति सूचयन्नाह नतत इति । अत्र सत्त्वं देनवेशिकाद्यभिमतताजातिरूपाव्यक्तिसापेक्षासत्तानविवक्षितेति दर्शयन्तत्र हेतुतापूर्वोक्तं स्मारयति यदुक्तमित्यादिना । यत्पतः पुरादृष्टांतप्रयाभिप्रायप्रदर्शने तुभ्यमित्यर्थः १६५ इति किमित्याकांक्षां प्ररयति सतेयमिति द्वाभ्यां । इयं विश्वकारणमृतासत्ता भवता सर्वभेदरहिताचिदादिरूपाज्ञेया यातु अत्र वैशेषिकादिमते प्रसिद्धाद्यत्रादिपुसमवेताजडाचसानज्ञेयाजडानां विभक्तत्वालोनाभ्यस्तत्वरूपकार्यत्वस्पर्शित्वादित्यर्थः फलितमाह तत इति ।

एवमुक्तः पितृतेन सतामग्रेसरस्तु यः ॥ अंगीचकार निखिलं वस्तु कामः सुतं प्रति १६२ आह चेदं सुतं श्वेतकेतुं संबोधयन् हिसः ॥ वक्ष्यामि भवतापृष्ठं सोमवत्प्रियदर्शनं ॥ सावधानमना भूत्वा गृणु गर्वविवर्जितः १६३ यदिदं दृश्यते विश्वं नाम रूपक्रियात्मकम् ॥ सदसच्छब्दधीगम्यं शब्दबुद्धिसमन्वितम् १६४ सदेवासीत् पुरा तु शब्दबुद्धिविवर्जितम् ॥ न ततो न्यज्जगत्सर्वं यदुक्तं ते पुरामया १६५ सतेयं भवताज्ञेया सर्वभेदविवर्जिता ॥ चिदानंदात्मिकानान्याजडयात्रघटादिषु १६६ जडानां हि विभक्तत्वाद्भवेज्जन्मघटादिवत् ॥ ततो विलक्षणा सा स्यात्कारणं यात्र कीर्तिता १६७ सूर्योदयात्पुराय द्रुतमस्तिष्ठति सर्वतः ॥ विश्वोत्पत्तेः पुराप्येतदासीदव्याकृतं त्विदम् १६८ यत्र वाचो निवर्तते विदुषां मनसा सह ॥ तदेव निर्गुणं ब्रह्म प्रागवस्थमभूत्तदा १६९ देशः कालस्तथावस्तु सदसद्भान किंचन ॥ आसीन्नैवास्ति नैवैतद्भविता यत्र वस्तुनि १७० दृश्या यथात्र नानात्मा शाखास्कंधादिना भवेत् ॥ एकोपि न तथात्मायं स्वयं भेदविवर्जितः १७१ व्यक्तेर्व्यक्त्यंतराद्भेदो गवादीनां यथा भवेत् ॥ सजातीयाच्च न तथा सति भेदोऽस्ति कश्चन १७२ विजातीयाद्यथाभिन्ना गवाश्च महिषादयः ॥ न तथा कोपि भेदोऽत्र सति तस्मिन् हि विद्यते १७३ स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जितम् ॥ यस्मादेतदतः सद्भिः सदेवेति निगद्यते १७४

ततो जडेभ्यः इति द्वयोरर्थः १६६ । १६७ इदमेव सदस्तु तदेतद्व्याकृतमासीदित्यादि श्रुत्यंतरेष्वव्याकृतपदेनोक्तमित्याह सूर्योदयादिति । सूर्योदयपूर्वकालिकतमः सदशमापोपहितरूपेणेन देवतत्त्वमव्याकृतमित्युक्तमित्यर्थः १६८ परंतु वक्ष्यमाणविषयमायायाद्विज्ञानापादकत्वाभावात्तस्मिन्निर्देशोपतायानसतिरित्याह यत्रेति । यद्वस्तु प्रागवस्थं कारणवस्थमभूदव्याकृतादिपदेन्यवहर्ततं निर्गुणं ब्रह्मैव यत्र विदुषामपि वा रुच्येन स यो निर्गुणरुच्यते इति योजना १६९ तत्रातीतकालोक्तिरपि कालवासनावासितशिष्यबुद्धयनुरोधेनैवेति दर्शयन्तस्य निर्विशेषतामेव स्फुटयति देश इति । भविता भविष्यति १७० तस्य स्वगतभेदवारणमेव कारणकृतं सदेवैर्यदृष्टांतमाह वृक्ष इति । यथैकोपि वृक्षः शाखादिभिः स्वगतभेदान्पसिद्धस्तथा यस्मात्मानभवतीत्यर्थः १७१ तथैकपदेन सजातीयभेदो न्युदस्त इत्याह व्यक्तेरिति । सति सत्पदोक्ते आत्मनि १७२ अद्वितीयपदेन तु विजातीयभेदो वारित इत्याह विजातीयादिति । स्पष्टम् १७३ फलितमाह स्वसजातीति । एतत्तत्त्वं यस्मात्सर्वभेदहीनमतः सम्प्राप्तमित्युक्तमित्यर्थः १७४

अथमापयासद्वितीयत्वमाशङ्क्यतस्या अवास्तवत्वेनपरिहरति मायेत्यादिना । यद्यपितस्मिन्ब्रह्मणि कारणत्वोपपादिकाप्रायाद्वितीयत्वे संभाव्यते तथापि तस्यामाया मोहितैरेव दृश्यत्वेनावास्तवत्वात्तथात्वयोग्यतेत्यर्थः १७५ तस्यामाययेववर्त्तनेदृष्टान्तमाह उलूकस्येति । यथास्माकंदिनमुलूकस्फरात्रिरित्यत्रोल्कानुभव एवप्रमाणंतथामायाप्राप्यज्ञानुभव एवतथेत्यर्थः १७६ यथाचमेरुपरपार्श्ववर्त्तनिस्सूर्यात्रोमूढदृष्ट्यातमसःस्थितिस्तथामायापिमूढदृष्ट्यापरमात्मनिस्थितेत्याह सहमेति । संस्मृतौविस्मृतौमूढदृष्ट्येति यावत् १७७ विद्वद्दृष्ट्यातदभावमुदाहरति नेत्रैरिति । अत्रात्मनिर्वाक्षगान्महावाक्यजादनेंतरमितिशेषः १७८ वस्तुतःपरमात्मनिमायासंगाभावंविशदयति कालत्रयेपीति । स्पष्टम् १७९ अज्ञगतायास्तत्पदार्थावरणे दृष्टान्तमाह तमइति । तमोमेघादिकंवाद्गुणानेत्राण्याच्छायाकाशेसद्विद्यमानंरविमंडलमाच्छादयतीतिपथाप्रसिद्धमित्यर्थः १८० एवमिति । एवमज्ञानां बुद्धिरोधं कुर्वाणामायासर्वदोषहीनप्यात्मनिगीयतेइति १८१ फलिनमाह ततइति । ततःसत्पदोक्तोभगवानात्मैवासीत् तद्विभ्रंसदादिंस्थूलं सूक्ष्मंविश्वंमायाचनासीत् यतएवामायात्रपरमात्मनिवस्तुतोनास्तीत्यर्थः १८२ अथश्रुत्यानिरासापोपन्यस्तमसत्कारणवादिमतंदर्शयति एवंपवस्थितइत्यष्टभिः । एवमुक्तविधयाअखंडसत्तालक्षणे तत्त्वे कारणस्वरूपेण्यवस्थिते विशेषेण प्रमेयानुसारिसकलप्रमाणसंबादलक्षणे

मायायद्यपितस्मिन्स्याद्वितीयाकारणे सदा ॥ तथापि मायैवैषावर्त्तते न तु वस्तुतः १७५ उलूकस्य यथारात्रि उलूकस्य प्रसिद्धितः ॥ सिद्धयत्यत्र तथामाया माययैव प्रसिद्धयति ७६ सहस्रकिरणेयद्वत्तमस्तिष्ठति रात्रिषु ॥ आनंदात्मनि मायापितथा तिष्ठति संस्मृतौ ७७ नेत्रैर्विलोक्यमाने स्मिन्बुद्धिते रविमंडले ॥ तमो न दृश्यते यद्वत्तद्वन्मायात्रयीक्षणात् ७८ कालत्रयेपितमसा स्पृश्यते न दिवाकरः ॥ यथा तथा यमात्मापि मायया स्पृश्यते न हि ७९ तमो मेघादिकं यद्द्रुपुंसो नेत्रविरोधिकम् ॥ आवृणोति सदा काशे विमलं रविमंडलम् १८० एवमात्मनि मायेयं सर्वदोषविवर्जिते ॥ बुद्धिरोधं हि कुर्वाणा गीयते तत्र सा द्विजैः ८१ ततः स देव भगवानासीन्नान्यत्सदादिकम् ॥ न मायात्रयतो नैव वस्तुतो विद्यते तत्र हि ८२ एवं व्यवस्थिते तत्त्वे केचिदब्रह्मवेदिनः ॥ सत्तायाः स्थानकेऽसत्तामभिपिचंति पांडिताः ८३ एवं वदंतः स तां किं सती वाप्यसती च वा ॥ सती चेत्सा स्वयं ता दृशूपावा परतोपि वा ८४ प्रथमे को विशेषो स्या असत्ताया भविष्यति ॥ विधिप्रत्ययगम्यत्वं केवलं कुलधर्मतः ८५ विधिवो धोपि जगतः प्रागवस्थानं गच्छति ॥ असन्स्वयंकथं नाम गृह्णीयात्तामयं सदा १८६

न देशोप्यमानेपिसतिकेचिद्ब्रह्मवोधहीनाः पांडिताः सत्तास्थाने कारणत्वलक्षणे असत्तामभिपिचंति स्थापयंतीत्यर्थः १८३ एवं वदंत इति । कीदृशास्ते एवं वदंतस्तर्कयंतः एवं कथं इयं विश्वोपादानतया वर्जिता स तां किं सत्ताया विपरीता वा आयेतस्याः सद्रूपत्वं किं स्वयं स्वरूपप्रयुक्तं किं वा परतः परपार्श्वं भूतपासत्तपाकृतमित्यर्थः १८४ प्रथमइति । प्रथमे स्वयंसत्त्वपक्षे अस्याः सत्ताया असत्तापेक्षया को विशेषः स्यान्न कोपि असत्ताया अपि स्वरूपेण सत्त्वं स्यादिति प्रसंगस्य प्रतिरोद्धुमशक्यत्वादिति पूर्वदलार्थः न च विधिप्रत्ययेनाऽस्तीत्याकारेण गम्यत्वं विषयीक्रियमाणत्वं सत्ताया विशेषः तस्य सत्तायामेवावस्थानस्य कुलधर्मवद्द्रुपसंकेतमात्रप्रयुक्तत्वेनासत्तायामपि गमने बाधकाभावात् न हि वृद्धसंकेतः परानसत्तायामपि विधिप्रत्ययं कुर्वाणा निरोद्धुं शक्तस्तत्प्रत्ययस्यैव यधिकरण्यादित्याशयेनाह विधीति । कुलधर्मतः कुलधर्मत्वेनैव सिद्धं न तु वस्तुत्वभावा नुरोपीत्यर्थः १८५ किं वृष्टिपूर्वकालिकभावस्य सद्रूपत्वं विधिप्रत्ययबलेनापि दूरवत्तेयं तदानीं प्रमातृरूपाश्रयाभावेन विधिप्रत्ययस्यैव संबादिन्याह विधिवो यइति । विधेरस्ति त्वस्ववोधोपि जगतः प्रागाद्यं तो न गच्छति भवति तु शक्तः अतो यं विधिवो धस्तदा प्राक्काले स्वयं स्वरूपेणासत्त्ववर्त्तमानस्तां सत्तां कथं साधयेदित्यर्थः १८६

दीर्घस्यप्रयोजकं यामिराहित्यं त्वदुक्तोऽप्यष्टमित्याह अपि स्यादिति । किञ्च स्वरूपे सत्तायाः सत्त्वे असत्ताया अपि तथा स्यादित्याकारं दूषणं पश्य पश्योक्तं तथा स्यादित्येव न हि स्वरूपस्य सत्त्वादिन्यायं अस्यास्वरूपेण तेजसज्जत्वे जलस्यापि तस्यादित्याप्येतेति भावः । एतत्सुकुट्यभिर्योगिकवचनस्योपहास्यतामाह उद्वेति । अत्र वादिनिर्दिष्टरूपिणि पंडिताभासे इति तथं शतवारमपि प्रोक्तवाक्ये उद्धारितवचनके सत्त्वस्ववादिनोऽहस्यतातालुकंठादीनां शोषणं चैतदेव दूषणं भवति इति किं पार्थिवत्वेन घटवलोऽपि जलानपमसाधनं स्यादिति द्वयोर्थः १९६ । १९७ असत्त्वप्रतियोगितयापि भवद्भिः सत्तावश्यमंगीकर्तव्येति दर्शयन्निरुपावृत्तिरूपोऽप्येव प्रवृत्तिनिमित्तमित्याकारेण परमतेनैवासत्तापदार्थनिर्वक्ति सत्तेति । सत्तायाः सती त्वं सत्त्वदण्डवदार्थत्वं सत्त्वदार्थस्य भेदेनैव भवन्मतानुसारेणापि सिद्धं तथा असत्त्वमसत्त्वदार्थोपि सत्ताप्रतियोगिकेन भेदेनैव त्वयानिरूप्य इत्यर्थः । तथा च सत्तापलापो न युक्त इति भावः १९८ पञ्चभूतत्वास्वरूपबले नासत्ताया अपि सत्त्वमापादितं तत्सत्कारणप्रतिपादयतामस्माकमिष्टमेवेत्याह अप्यनिष्टमिति । अस्य सत्तास्थानेऽभिप्रेक्षितस्यासत्ताकारणस्य पक्षसत्तापादनं तदस्माकमिष्टमित्यसंबन्धः १९९ यत्तु विधिगम्यत्वस्य कुलधर्मसाम्यमुक्तं तन्निषेधयोग्यत्वेऽसत्त्वस्येति सप्तमानमित्याह एकरूपमिति । एवं नास्तीति विषयत्वं रूपं सत्यतथाविधमसदिति यदुच्यते तथाविधिगम्यत्ववत्पारंपर्यादे

अपि न्यास्याविरहितं यदुक्तं दूषणं त्वया ॥ उदकाहरणं कुर्यात्पार्थिवोन्नघटोयदि ॥ लोष्टं पार्थिवमप्यत्र तत्र कुर्यात्कथं सदा १९६ शतकृत्य इति प्रोक्तवाक्ये पंडितरूपिणि ॥ जायते हास्यतैवात्र तात्वादेश्चास्य शोषणम् १९७ सत्तासतीति विज्ञेया ह्यसत्त्वस्य विभेदतः ॥ सत्ताभेदादसत्त्वं च स्यादसत्त्वेपि केवलम् १९८ अप्यनिष्टं चास्माकं सत्तापादनमीरितम् ॥ असत्ताकारणस्यास्य सत्ताहेतुत्वादिनाम् १९९ एकरूपमसत्प्रोक्तपारंपर्यात्तथैव हि ॥ अनयोरेकरूपत्वेऽप्यस्ति भेदो महानयम् ॥ भावाभावात्मको योग्यप्रसिद्धः सर्वदेहिनाम् २०० विधिप्रत्ययगम्यत्वं यत्त्वया त्रनिराकृतम् ॥ नाचक्ष्महेवयंतस्य लक्षणं तत्कदाचन २०१ अवाङ्मनसगम्यत्वं लक्षणं तु सतः स्मृतम् ॥ सर्वलक्षणशून्यत्वमथवास्त्वस्य लक्षणम् २०२ ततो वेदोक्तसूर्येस्मिन् कुतर्करज आक्षिपन् ॥ वादिनो ये त एवासन्पासुलास्याः सुदुर्धियः २०३

वस्थात् कथं तर्हि सत्ततोर्वैलक्षण्यमिति चेदनुभयबलादेवेत्याह अनयोरिति । तथाप्यनयोः सदसतोरेकरूप्यं न भवति हि पतोभावोपमयमाशङ्क्यं निरूप्यमाणो भेदः सर्वानुभवसिद्ध इत्यर्थः २०० एवलौकिकदृक्प्रधानानां बाह्यानां लोकदृष्टिविरोधेन परिहारउक्तः अस्मत्सिद्धांतभूतसत्ताख्यमखंडाद्वैतं तु विवांचैरंशुमद्विबिधानाकलितं कथमप्यहियेतेति सूचयन् विधिगम्यत्वलक्षणस्य दूषणप्रयासस्ते विफलस्तस्य लक्षणस्यास्माभिरैवानादृतत्वादित्याह विधीति । स्पष्टम् २०१ किंतु हिंसद्वस्तुनः सिद्धांतैलक्षणमिति चेदविषयत्वमलक्ष्यत्वं वा तदित्याह अवाङ्मनसंति । न चेतदलीकेऽतिप्रसक्तं तत्र विषयत्वलक्ष्यत्वयोरभावाधिकरणताया अप्यसंभवात् सज्जामभावो निरूप्यते इति सिद्धांतात् अविषयत्वेन प्रत्यगात्मताया विवक्षितत्वाच्चेति भावः २०२ एतदोपनिषदंतत्त्वं दूषयितुमुद्यताः स्वयमेवापकृताः स्युरितिरूपकेणाह तत इति । ततस्तर्काविषयत्वादस्मिन् कारणतत्त्वे वेदोक्तसाधर्म्येण सूर्यरूपे तत्र सूर्यपक्षे वेदोक्तत्वं ऋग्भिः ऋग्भिः यजुर्भिर्मय्याऽऽमभिः साधयंततीति श्रुत्यनुसारात् मंजुतेनुवेदप्रतिपादितत्वमिति बोध्यं अत्रेवादिनः सुदुर्धियः कुतर्करूपं नो भूलिपुंज आक्षिपन् पक्षिसंबतस्ते एव पासुलास्याः शूलिपासुला आसन् ननु मयं स्य काचिद्वानिरित्यर्थः २०३

श्रेयस्फामैस्तुतेषां तार्किकाणां मर्तदूरतः परिहृत्य शास्त्रदृष्टिर्बन्धस्वरूपपरविमंडलमेव विशिष्टकारणतया ज्ञेयमित्याह असत्तेरिति २०४ असत्कारणत्वं युक्त्युपलब्धिवाधितमित्याह असत्तदिति २०५
 सार्वज्ञ्यलक्षणफलवत्वाद्यसत्कारणविज्ञेयमित्याह कार्यहीति । स्पष्टम् २०६ अथ सतोऽद्वितीयत्वविशिष्टादिकारणाय श्रुत्युपपत्तं सृष्टिप्रक्रियामभिनयति यथेत्यादिना । तदद्वितीयत्वेन वर्णितं
 सत्तत्त्वं यथासमग्रं जगत्सृष्टवदसृजत्तत्पकारं शृणु तत्सर्वभेदहीनं ब्रह्मकर्तृत्वमभिनयति कीदृशं वस्तुतः सर्वदामाययाऽसंस्पृष्टमपि कल्पितसंबन्धेन मायावदित्यर्थः २०७ एवं कथमित्याकांक्षायां माह
 बहुषेति । अहंबहुधास्याभवेयं कथं स्वयमेव प्रजायेय प्रकर्षेणानाभेदेर्जन्मलभेयं यतो जन्मनैवमेव बहुभावो भवेत्तथा तद्वत्संबन्धः २०८ तेतिरीयश्रुतेर्वाग्याकाशानुपसंहरन्नाह इत्य
 मिति । न केवलं सर्वभूतसृष्टेः प्रागेवोक्ता कारांचितनमकरोत् किंतु प्रत्येकभूतसृष्टेः प्रागपीत्याह एकैकेति । कीदृशं तत्सत् एवं बहुधास्यामित्याद्याकारविहितनपूर्वकं प्रत्येकभूतरूपतांगतमित्यर्थः
 २०० तत्र प्रकृतच्छेदोभ्युत्पत्त्याकाशवाय्वोः सृष्ट्यनभिधाने प्रयोजकमाशयं वर्णयति आकाशश्चेति । बालेर्दुरवगमेषां चोत्तरण उपयुक्तयोर्वाग्याकाशयोः सृष्टिपुष्ट्यानुग्रहेण शिष्याणां स्थूलां बुद्धिस
 माश्रित्यानुसृत्या प्रश्रुत्या त्रिवृत्करणमेवेत्येते प्रतिपादयितुमिष्यते अतस्तेजः प्रभृतीनां त्रयाणामेवमसृष्टिहेतु इति द्वयोरर्थः २१० । २११ तत्रक्रममाह तेज इति । ब्रह्मकर्तृप्रथमं तेजः सृष्टातदनुत

असत्तेषां चो नैव स्वीकार्यवेदयादिभिः ॥ किंतु पूर्वोक्तमेवात्र कारणं साद्विरोदितम् २०४ असत्कारणात् कार्ययद्यस्मान्नैव जायते ॥ तस्मात्सदेव विज्ञेयं सतः कार्य
 स्य कारणम् २०५ कार्यहि ज्ञायते लोके कारणज्ञानतः सदा ॥ सर्वस्य जगतश्चैतत्कारणं सत्प्रकीर्तितम् २०६ यथा जगत्समग्रं तत्सृष्टवत्सत्तथा शृणु ॥ सर्वभेदविहीनं
 तद्ब्रह्मैवमभिनयति ॥ मायया परिगृह्यं सद्गूढमपि सर्वदा २०७ बहुधा स्यात्प्रजायेय स्वयमेव यतस्ततः ॥ जन्मनो बहुभावो मे भविष्यति न संशयः २०८ इत्थं विचिं
 त्यभूतानि पंचतत्संज्ञे क्रमात् ॥ एकैकभूततां प्राप्तमेव मे व विचिंत्य च ९ आकाशश्च तथा वायुः पंचीकरणकर्मणि ॥ उपयुक्तौ ततो हित्वा तौ श्रुतिः सृष्टिमब्रवीत् ॥
 तेजो वनात्मना मे प्रांशित्वत्करणकाम्यया २१० स्थूलां बुद्धिसमाश्रित्य त्रिवृत्करणमीर्यते ॥ सत्येव पंचीकरणे शिष्याणां समनुग्रहात् २११ तेजस्तदनुनीगाणि
 तान्यब्रूमि शब्दवत् ॥ सृष्ट्वा चाभूत्सर्वत्र ब्रह्मतत्तत्स्वरूपवत् २१२ इदानीमपि संतापाद्दृष्टिरन्नंततो भवेत् ॥ आदौ यतस्तद्यंत्वे तदेकमेकस्य कारणम् २१३ तेजो
 वनात्मकं यस्मात्त्रयमेव हि कारणम् ॥ बीजानि तत एतानि प्रोक्तानि त्रीणि देहिनाम् २१४ जरायुजं भूतजातमादावेव प्रजायते ॥ स्वेदजं च ततस्त्वेकमुद्भिज्जं चां
 डजं पुनः २१५

दनंतरं नीराणि सृष्टातदनुतदनंतरं भूषपरनामकमब्रह्मसृष्टात्तादात्म्यं प्राप्तमभूदित्यर्थः २१२ स एव अधिकमो धुनाप्यनुभूयते इत्याह इदानीमिति । यत एततेजो ब्रह्मलक्षणत्रयां तर्गतमेकं प्रथम
 मेकस्याप्यस्योत्तरस्य कारणमभूत् तत इदानीमपि संतापादात्तातिशयाद्दृष्टेर्भवनंततश्चाब्रह्मवर्णयितुमिति २१३ देहबीजानां जरायुजादिशरीराणां त्रैविध्यदर्शनेनापि प्रत्यक्षजगतः कारणत्रय
 मवधार्यमित्याकारकं तृतीयकंडिकायावदस्यस्यार्थमाह तेजो वनात्मकमिति त्रिभिः । यस्मादस्य जगतः कारणं तेजो ब्रह्मलक्षणैस्त्रिभिर्रूपैरुपस्थमासीत्ततस्तत्कारणस्वभावमनुसृत्यैवैतानि वक्ष्यमा
 णानि शरीराणां बीजानि संततिप्रयोजकानि कारणानि त्रीणि त्रिविधानि संपन्नानि त्वर्थः २१४ तानि गणयति जरायुजमिति । जरायुजाख्याशरीरजानिः प्रथमं शरीराणां बीजं तस्य प्रथमत्वं
 यस्मात्प्राजैष्ठ्यादिना तदेव तेजस्तत्त्वात् ततः स्वेदजं द्विविधं जायते तस्य द्वैविध्यमुपपादयति एकमित्यादिना । यदेकं मशकादिरूपं स्वेदजमुद्भिज्जं भवति अरंयूतादिरूपं त्वंडजं मंडावदाराजाय
 मानत्वादित्यर्थः तथा च स्वेदजस्योद्भिजां डजाभ्यां यथायोगमाप्नोति यथाभ्यां संसृष्टं भवत्तज्जरायुजां डजोद्भिजाख्यानि त्रीण्येव बीजानीति प्रकृतश्रुतेराशय इति भावः २१५

तृतीयशब्दावरोधः संशोकजस्येति तृतीयाध्यायप्रथमपादगतसूत्रेणोद्भिज्ज एवांतर्भावोक्तिस्तु उद्भिज्जजायत इति व्युत्पत्तिरंडजयूकादावपि संभवतीत्येतावद्वाधपि नूनं वंडजंतर्भाववारयितुमिष्टं येषां विं
सूत्रकाराशयं दर्शयति जलानीति द्वाभ्यां । उद्भिज्जोऽजलस्य गोदावपि स्वेदजस्य भेदो जलान्युपादानभूतान्युद्भिज्जयुक्तं विंभित्वेव जायेते उत्पद्येते यथास्थावरावृक्षादयो भूमिमुद्भिज्जजायन्ते तद्वत् तत्र
स्तमेनं व्युत्पत्तिसमन्वयं मनसिनाय भगवान्सूत्रकृत्तत्र उद्भिज्जस्वेदजस्य अंतर्भावमुवाचेत्यर्थः २१६ एवं व्याख्यानस्य तात्पर्यानुरोधितामाह असत्त्वमिति । हिपतस्तत्तेनोक्तसूत्रनिर्माणरूप
व्यापारेण प्रभुः सूत्रकृच्चतुर्थस्य स्वेदजस्य ऐतरेयोक्तस्यासत्त्वं वारयितेतस्यासत्त्वं नास्तीत्येतावदेव विवक्षितं तत्रोद्भिज्ज एवांतर्भावोक्तं करोति यतस्तस्य मुनेरत्रवक्ष्यमाणेऽर्थे तात्पर्यं तत्र हेतुर्भविशेषणं स
र्वदर्शिन इति ऐतरेयादिवाक्यानि लोकवृत्तं च प्रकृतश्रुतावेव कारं च पश्यत इति तदर्थः २१७ अत्रेत्युक्तं सर्वाविरोधिमुनितात्पर्यमभिनयति अंडजा इति । आद्यपदेन यूकादीनामपि संग्रहः अपिशब्दे
नमंशकादीनां ग्रहः स्फुटमभ्युत् २१८ त्रित्वमिति । यतोऽध्यात्मप्रपञ्चस्य बीजे त्रित्वं त्रैविध्यं दृष्टं ततो विश्वकारणे पितेजोवत्तत्त्वे त्रैविध्यं बोध्यमिति विशेषः एतद्विज्ञानस्य किं फलमिति चेत् परमकारणे
सम्प्राप्तेषु देवता एवेत्याह तत्स्थितमित्यादिना । तेजोबलेषु स्थितं सद्रूपेणानुगतमस्मदादिभिरधिकारिभिर्दृश्यतामन्वेष्टव्यं स्यादित्येतदर्थमेतदुक्तमिति विशेषः २१९ परमकारणस्य तेजःप्रभृतिष्वनुग

जलान्युद्भिज्जजायेते भूमिस्थावरसंघवत् ॥ अंतर्भावंतस्तत्र वर्णयामास सूत्रकृत् ॥ पाराशर्यामहाभागो व्यामः मय्यवती सुतः २१६ असत्त्वं हि चतुर्थस्य निवार
यतितत्प्रभुः ॥ नांतर्भावोक्त्यत्र तात्पर्यं सर्वदर्शिनः २१७ अंडजाः पक्षिमर्षाद्या उद्भिज्जाः स्थावरा अपि ॥ शेषा जरायुजा ज्ञेयाः सर्वेषु विपजंतवः २१८ त्रित्वं
बीज्यतस्तस्मात्तेजोवत्तेजोवत्स्थितम् ॥ कारणं सर्वजगतो दृश्यतामस्मदादिभिः २१९ कारणात्मतया पूर्वतेजोवत्तेजोवत्पुदेवता ॥ प्रविष्टाय त एवैतत्तल्लिङ्गं दृष्टमीक्ष
णम् २२० तेज आपश्च तद्द्रव्यदीक्षित्वा सृष्टिसिद्धये ॥ बहुधा स्यां प्रजायेयेत्येवं दृष्टप्रवर्तनम् २२१ प्रविष्टापिन तेष्वाप्रविष्टा जीवरूपतः ॥ प्राणानाधारको यो
यं स जीव इति कथ्यते २२२ प्राणापानावुभावे को व्यानोदानसमानकान् ॥ दधातियः स जीवो यसंसारफलमोक्षभाक् २२३ स्वांगुष्ठेन मितं सर्वदेहिना हृदया बुजम् ॥
तत्रांतःकरणं नित्यं वर्तते ज्ञानशक्तिमत् ॥ तादात्म्यं तेन योगच्छेत्स जीव इति गद्यते २२४

मे श्रुत्युक्तं हेतुमाह कारणत्वात् तदर्थेति । तेजोबलेषु कार्पेयुष्ये पुनर्दृष्टकारणभूता परादेवता प्रविष्टेति बोध्यं यतस्तल्लिङ्गं तस्याः परादेवताया असाधारण्यमभूतमीक्षणं दृष्टं श्रुत्या प्रतिपादितं तथा च श्रुतिः तत्ते
ज एतन्नस्यादिः २२० एतदेव स्फुटयति तेज इति । तेजश्च आत्मजलत्वं च एव हृदयं यस्मात्तद्वत्सदा रूपपरमकारणवद्बहुधा स्यां प्रजायेयेत्येवमीक्षित्वा दृष्टप्रवर्तनं दृष्टप्रवर्तनं पश्यतथा भूतजातामिति तदर्थः २१
एवं सद्रिज्ञानेन तद्विकाराणां विज्ञानेनैव विज्ञानं कथमित्याशंकावारणाय जरायुजा दिशरीरविशिष्टरूपेण तद्विकारत्वं जीवानामुक्तं तेषां शुद्धरूपेण त्वेवैवमिति सूचयितुं जीवरूपेण प्रवेशो वक्ष्यते तत्र मवता
रपन्थदिपरादेवता कार्पेयुष्यनुगता हृदि किमर्थं पुनर्जीवरूपेण प्रविष्टेति शंकां परिहरन् जीवत्त्वं वर्णयति प्रविष्टापि तद्वादशभिः । एतासदाख्यापरादेवता कारणत्वेन तेजःप्रभृतिषु प्रविष्टापि जीवरूपेण न प्र
विष्टा तत्र हेतुतया जीववर्माणं प्राणव्यरणादीनां तदानीं भावं सुवचन् जीवं लक्षयति प्राणानामित्यादिना । जीवप्राणधारण इति स्मृतेः २२२ प्राणा इति । बहुवचनदर्शनात् प्राणभेदाः क्रीतं वृत्तं स
रोनानां देहप्रणुरूपः फलं शुभाशुभरूपं मोक्षोर्वंधस एतन्नयमपि जीवलक्षणमित्याह प्राणापानाविति । यः स त्रिधिमित्रेण प्राणादीन् दधाति व्यवस्थानयति संसारादिफलभागां च भवति स चिदातुर्जीव
इत्यर्थः २२३ तस्य संसारादिसंबंधप्रयोजको येनोपाधिना संबन्धस्तं लक्षणतयाह स्वांगुष्ठेनेति । स्वपदेन तत्तच्छरीरग्रहः हृदयां बुजं हृदयमध्यच्छिद्रं तद्ब्रह्म हृदयां बुजे ज्ञानशक्तिमदंतःकरणं वर्तते तेनां
तःकरणेन सह तादात्म्याध्यासं ग्रीभजति स जीव इत्यर्थः २२४

यद्यंतःकरणमेवजीवोपाधिस्तदासुपुमावतःकरणनाशेनजीवनाशापरितरित्वाशंकापरिहरति नास्तेति । अस्यांतःकरणस्यसुपुमावपितर्वेधानाशोभवति किंतुसंस्कारारूपसुक्ष्मरूपेणतदानीमप्यंतःकरणंतिष्ठति यतोऽजामरणकालेतदसुपुमिपूर्वकालीनरतःकरणवदेवांतःकरणमस्तिउपलभ्यतेयदिनश्येत्तर्ह्युत्तरदिनेविजातीयमंतःकरणमुपलभ्येतनचतथोपलभ्यतेइत्यर्थः २२५ जीवस्यनित्यत्वमेकत्वंचोपपादयति कारणात्मनीतिविभिः । एतस्मिन्सत्त्वदवाच्येकारणात्मनिविश्वबीजवासनासंभृतमायाविशिष्टपरमेश्वरेअस्यांतःकरणतद्वासनाविशिष्टरूपस्यजीवस्यतादात्म्यंकल्पितभेदविशिष्टाभेदरूपंमत्तंसांप्रदायि र्हेयतस्ततःकारणतादात्म्यभावादेवास्मिन्नंतःकरणादिरूपेकार्येतादात्म्याभ्यासोनांतरीयकोऽविनाभावीपृथक्साधनानपेक्षइतिपावतुभवतिउपलभ्यते यद्यंतःकरणबीजेऽस्यजीवस्यतादात्म्यंनस्यात्तदांतःकरणोदयेनयौमपद्यशालीतत्तादात्म्याभ्यासोनीपलभ्येतेत्यर्थः २२६ तथाचांतःकरणस्यप्रतिदिनंजनिष्यशालित्वेपितद्बीजवासनाशालिनोऽज्ञानस्यतत्त्वज्ञानपर्यंतस्थिरस्यजीवोपाधितामभिसंधायजीवस्यनित्यतामेकतांश्चण्ववहरंतीत्याह ततइति । आत्मनोजीवस्यएकरूपिणःएकआधारसंख्ययाएकत्वेनविवक्षितरूपंवासनात्मकउपाधिर्यस्यसतथातस्य यदावासनाधारेणाज्ञानेनएकैकरूपिणउपाधिमतः २२७ यतइति । अंतःकरणस्यस्तत्त्वदंतःकरणेषुभिन्नतयाप्रतीयमानोपिकारणेनबीजाधारेणतादात्म्यंसेवतएवततोवासनानामाधारेकत्वेनेकतांगदानामुपाधित्वमभिसंधायजीवएकउच्यतेकार्योपाधिर्यंजीवइतिजीवलक्षणंवदद्विरपीत्यर्थः २२८ अस्यजीवस्यमोक्षोपिस्थिरापाधावज्ञानेस्थितानामज्ञानकर्मवास

नास्यसर्वात्मनानाशःसुपुमावपिविद्यते ॥ यतःसंस्काररूपेणतदज्जागरणेस्तिहि २२५ कारणात्मनिचैतस्मिन्नस्यतादात्म्यमिष्यते ॥ ततोभवतिकार्येस्मिन्तादात्म्यंनान्तरीयकम् २२६ ततोतःकरणोत्पत्तौनाशेवानात्मनःकचित् ॥ उत्पत्तिनाशैभवतःसर्वदैवैकरूपिणः २२७ यतोतःकारणस्थोपिजीवस्तत्कारणात्मकः ॥ एकएवततोजीवोविद्वद्भिःपरिपठ्यते २२८ अवस्थात्रयहेतूनांवासनानांयदाक्षयः ॥ अंतःकरणहेतूनांतदाजीवोविमुच्यते २२९ सत्यांभूमौयथामूलबीजनाशेतरुःक्षयम् ॥ कश्चित्प्रयातिनेवान्येवद्यास्तरवस्त्वमे २३० एवंमायास्थितोजीवःकश्चिदेवविमुच्यते ॥ यस्यांतःकरणस्यायंवासनानांपरिक्षयः २३१ स्वप्नेयथाभवेद्वद्वोमुक्तश्चैकस्तथैवहि ॥ एकएवचजीवाभावद्वोमुक्तश्चमायया २३२ यथास्वप्नक्षयेबंधमुक्तीस्वप्नगतेनहि ॥ एवमात्मनिविज्ञातेबंधमुक्तीनकेअपि २३३ सर्वगोपियथाकाशःप्रविशेद्विघटादिषु ॥ सर्वगोपितथात्मायंप्रविशेन्मनआदिषु २३४

नानामाश्रयनाशप्रयुक्तनाशदेयभवतीत्याह अवस्थात्रयेति । अवस्थात्रयस्यहेतवोनिमित्तभूताःकर्मवासनाअंतःकरणस्यवृत्तिज्ञानरूपस्यहेतवःसंस्कारारूपज्ञानवासनास्तासांसर्वासांपदाश्रयस्यक्षयेणक्षयःस्यात्तदामोक्षइत्यर्थः २२९ वासनात्मकबीजानाशनाशाभ्यांबंधमोक्षव्यवस्थांहृष्टांतेनस्फुटयति सत्तामितिदाभ्यां । हृष्टांतेआश्रयनाशोवाग्निमसंगोपरत्वादिनावोध्यःनिगदस्यारूपांतद्वयम् २३० । २३१ इयंव्यवस्थाप्यबंधनिद्रासुप्तानांहृष्टिमनुरुध्येवनपरमार्थतः एकएवजीवोस्तिजीवानाराशयःकुतइतिसिद्धांतादितिदर्शयंतप्रस्वप्नव्यवहारंहृष्टांतयतिस्वप्नइति २३२ प्रबोधेनुवास्तवेक्यप्राकृर्भावाभ्यापिण्वस्थापेसेत्याह यथेति । स्वप्नगतेस्वप्नप्रतीते २३३ एवंजीवस्यकल्पितोपाधयवच्छिन्नरूपेणपरदेवतायाःसकाशादिशेषभाक्तेषुपाधिविविक्तरूपेणैक्यमेवेतिदर्शितम् अथनिरूपितविशेषभावलक्षणःप्रवेशःपरिपूर्णस्यापिसंभवतीतिहृष्टांतद्वयेनोपपादयन्नालोचनपूर्वकंप्रवेशाश्रितृत्करणयोःप्रतिपादकस्यवाक्यस्यार्थमाह सर्वगोपीतिसप्तभिः । यथायदादिदेसेपूर्वमपिसप्तभाकाशस्यजायमानयदादिप्रयुक्तावच्छेदलक्षणःप्रवेशःप्रसिद्धस्तथापरमात्मनोपिमनआदिपुमनसःसात्त्विकांशरूपेणकारणेषुभूतेषुईक्षणादिरूपवहारमपीजकःप्रवेशेबोध्यइत्यर्थः २३४

अथाहंकाराद्यवच्छिन्नचिदाभासरूपेण पुनः प्रवेशेष्टां तमाह यथेति । यथासुप्तपुरुषस्य जीवनरूपवद्वाराग्यधानुपपत्त्याशरीरे सामान्यरूपेण प्रवेशां गीकारेपि जागरेण जाग्रदवस्थया अभिव्यक्ताहंकारावच्छिन्नरूपेण विशेषतः प्रवेशः स्वीक्रियते इत्यर्थः २३५ दार्ष्टान्तिके योजयति तेजोवन्नेष्टिति । सापरमात्मसंज्ञा देवता अर्चितयद्वयमात्रेण कारमालोचनं कृतवती २३६ आलोचनमभिनेयति अनेनेति । अनेन साक्षदपरोक्षेण स्वात्मरूपेण स्वकीयशुद्धरूपेण कीदृशेन जीवस्थेन आध्यात्मिकसंबन्धेन जीवानुप्रविष्टेन जीवकल्पनाधिष्ठानभूतेनेति यावत् पुनः कीदृशेन अवशिष्टेषु तेषु भूतेषु तस्मान्महंकारादिविशेषप्राप्य जीवरूपतः जीवभावं प्राप्तेन अभूनास्यैव विवरणं स्पृष्टमिविति । इमास्तेजःप्रभृति लक्षणा देवताः सूक्ष्मास्तेजःप्रभृतिभूतानां रूपक्षीः प्रविष्टाः सन्ति अहं नामरूपं चेत्येतद्वयं विविधं स्पष्टं चक्रवाणि कुर्यात्तस्या नामरूपयोः स्पष्टीकरणस्यायं व्यवसाय उपायोपि मयानुसंयीयते इति द्वयोरर्थः अत्र जीवरूपानुप्रवेशविना अहंमत्वाभिमानसाध्यात्मनस्तज्जातीयव्यवहारः केवलेन परमात्मना दृष्ट इत्यतस्तदुक्तिः व्याकरणे कर्तृत्वं तु विश्वकर्तुः परमात्मन एव संज्ञा मूर्तिरुक्तिस्तु त्रिवृत् कुर्वन् उपदेशादिति सूत्रादिति बोध्यम् २३७ । २३८ सचोपायस्त्रिवृत्करणरूप इत्याह तेजोवन्नात्मिकास्ति स्म इति । त्रिवृत्पदस्य त्रिवृद्ब्रह्मिण्यवमानं भवतीत्यादि वैदिकप्रयोगेन संख्याकवस्तुमतिपादकत्वस्य दर्शनाद्वैदिक्याकांक्षावेदिनेनैव पूर्णतया विन्यासानुस्यूता एकादशो

यथाशयानः पुरुषः प्रविष्टोऽपि कलेवरे ॥ विशेषतो जागरेण प्रवेशमधिगच्छति २३५ तेजोवन्नेष्टुतद्वत्सा प्रविष्टापि च देवता ॥ जीवात्मना विशेषेण प्रवेशार्थमर्चिं तयत् २३६ अनेन स्वात्मरूपेण जीवस्थेन विशेषतः ॥ अत्राधुना सृष्टिमनुप्रविष्टा जीवरूपतः ॥ तेजोवन्नात्मिकाः सर्वा इमास्ति स्रोतःपि देवताः २३७ विविधं च तथा स्पष्टं चक्रवाण्यद्यप्यथा ॥ नामरूपं द्वयं चेतदुपायस्तस्य भाति मे २३८ तेजोवन्नात्मिकास्ति स्रोतः तं तेषां देवताः ॥ एकैकं कर्माण्येतानवधानवधापुनः २३९ तासु प्रविश्य चैवं हि स्यातां स्पष्टेऽभे अपि ॥ नामरूपे ततः सर्वजगदेतद्विप्लवति ॥ इति संचिंत्य सा सर्वस्वचितितमथाकरोत् २४० सृष्टिमेवं स्वपुत्राय त्रिवृत्करणरूपिणीम् ॥ प्रोच्य कारणरूपत्वं तु कार्यस्य सोऽवदत् ॥ उदाहरणरूपेण ब्रह्मादीनां चतुष्टयम् २४१ सर्वहिलोहितं रूपमग्रे रेवात्र निश्चितम् ॥ अपांशुकृतं त्र्यकृष्णं पृथिव्याः परिकीर्तितम् २४२ ब्रह्मसूयं चंद्रमसि विद्युत्स्वपि यथा पृथक् ॥ रूपत्रयस्य करणादग्यादिर्नोपलभ्यते २४३

क्तपंचीकरणस्याधेन त्रिवृत्करणमिदम् तथाहि प्रत्येकं भूतत्रयं त्रिस्त्रिं विभज्य सर्वेषां तृतीयांशां स्वेधात्रेधा विभज्य सर्वत्र मेलयेत् इत्थं कृते परकीयभागद्वयं स्वं स्वं भागसमं चामिद्वयति अविभक्तप्रथमद्वितीयभागयोरपि तृतीयभागानुरूपत्वादिति अत्रानुकूलयुक्तयंतं चैकादशोक्तं स्मर्त्तव्यम् मूलान्वयस्तु तासु तिसृषु देवतासु प्रविश्य नामरूपयोः स्पष्टीकरणाय प्रत्येकं नवधानवधाकर्त्तव्याणीत्येवं विचिंत्य सा परादेवता सर्वचितितमकरोदिति २३९ । २४० चतुर्थी किंङिकं त्रिवृद्ब्रह्मोदाहरणमुखेनापवादपरामवतारयति सृष्टिमिति । उक्तविधित्रिवृद्भावेन रूपिणीं हि श्यमानरूपां सृष्टिमध्यारोपभूतां प्रोच्य कथयित्वा यथा कार्यस्य कारणमात्रात्मताऽपवादभूतामतिपादितामवेत्तथा बोधयितुं ब्रह्मसूयं चंद्रविद्युत्पृष्ठं चतुष्टयमुदाहरणत्वेन पितापुत्रायावदित्यर्थः २४१ तत्र ब्रह्मादीभूयस्त्वेन दृश्यमानैरक्तं रूपं तेजसः सप्तभागशालिनो बोध्यम् शुकृकृष्णरूपेणु प्रातमध्ययोर्लेशतया वर्तमाने अवलंब्योष्टमनवमभागशालिनो रेवेत्याह सर्वहिति । सर्वं प्रचुरम् अग्रे तेजसः अत्रोदाहरणचतुष्टये २४२ एवं भूतत्रयसमुदायरूपाणां ब्रह्मादीनां भूतत्रयात्पृथक्करणत्वात् केविके क्रियमाणे ब्रह्मादेर्वाधादूतत्रयमेव सत्यतया वशिष्यत इत्याह ब्रह्माविति । रूपत्रयस्य उक्तरूपत्रयाश्रयस्य भूतत्रयस्य पृथक्करणद्वयादेः सत्यत्वमपगच्छतीत्यर्थः २४३

एवंजलौयभावेपुनर्यादिपुनार्थिवेपुनर्वैतादिपुनर्भूतत्रयांशविवेकेनमिध्यान्वद्वेधमित्याह तथेति । स्पष्टम् २४४ तत्रहेतुमाह विकारइति । यतोविकारोवन्त्यादिनाममापान्मकः वाचैवार
भ्यत्वात्प्रमातव्यत्वात् तत्त्वंचवस्तुतोऽर्थनिरूपणायामभावात् ततःसिद्धात्कारणावधिकपृथक्काभावागमिथ्येतिसंबंधः फलितमाह ततइति । विकारजातस्यकारणंभूतत्रयमेवततोविकारजा
तापेक्षयास्त्यमित्यर्थः २४५ इत्थंविकारत्वस्यमिध्यात्वेनव्याप्तिप्रवधार्यतेनलिगेनतेजःप्रभृतीनांकारणस्यसतएवपरमार्थत्वंबोध्यमित्याह एवमिति । विकारस्यविभागलिगेनविकारतया
ज्ञातस्ययत्कारणंसद्वस्तुतदेवसत्यम् यत्त्वयप्रयंतन्नसत्यंकार्यत्वात्विकारत्वादित्यर्थः २४६ अत्रार्थविद्वदनुभवःश्रुत्योपन्यस्तस्तर्तव्येणपति एवज्ञात्वेति । एवमुक्तविवेकविषयाज्ञात्वाअत्रकार
णतत्त्वेविद्वांसःकुशलाःकेचित्पूर्वेद्विजाइत्यमाहुरित्यर्थः २४७ इत्थंकथंमतआह अस्मदिति । अस्माकंविद्यावंशेभवःकोप्यविज्ञातंकिंचिदपिबस्तुनवदिष्यतिकितुसर्वविज्ञातमेववदिष्यतिकार
णसत्यत्वस्यविज्ञानादित्यर्थः २४८ कारणविज्ञानस्यसर्वविज्ञातत्त्वप्रयोजकतांस्फुटयति कारणाच्चेति । स्फुटम् २४९ इत्थंवदन्तेषांयुक्तमेवसद्विज्ञानेनविश्वतत्त्वस्वतेरपरोक्षीकृतत्वादित्याह

तथाविश्वमिदंसर्वरूपत्रययिनिर्गमात् ॥ नलभ्यलेपृथग्यस्मात्तस्मान्मिथ्येतिकीर्त्यते २४४ विकारोनामधेयात्माकारणान्नपृथग्यतः ॥ वाचैत्रारभ्यतेयस्मा
द्वस्तुतोनेवविद्यते ॥ ततोरूपत्रयंसत्यंयद्विकारस्यकारणम् २४५ एवंप्रपत्रयस्यास्ययद्विकारस्यकारणम् ॥ सत्यंतदेवनान्यत्स्यात्कार्यरूपंप्रयंहियत्
२४६ एवंज्ञात्वात्रविद्वांसःपुराहर्षमुपागताः ॥ आहुरेवंहिमिलिताःकचित्तेद्विजसत्तमाः २४७ अस्मत्कुलेनकोप्यत्रजानन्कारणसत्यताम् ॥ कार्यस्यासत्यतां
तद्वदविज्ञातंवदिष्यति २४८ कारणाच्चपृथग्यस्मात्कार्यंकिंचिन्नविद्यते ॥ ततःकारणविज्ञानात्सर्वःसर्वज्ञतांत्रजेत् २४९ एतेरूपत्रयंयस्माज्ज्ञातवंतोमुनी
श्वराः ॥ तेजोवन्नस्यतस्यापिकारणंयत्तद्वयम् २५० एवमुक्त्वापुनःप्राहतनयंस्नेहसंयुतः ॥ तद्धेतुत्वंविवक्षुःसन्मनसोवैसआरुणिः २५१ अदनीयंहिनि
खिलंतेजोवन्नात्मकंयतः ॥ अशितंचतथापीतंततःसर्वत्रिधाभवेत् ॥ शरीरेसर्वजंतूनामन्नपानानुसेविनाम् २५२ वारूप्राणोमनइत्येतत्सूक्ष्मंकार्यमुदीरितम् ॥
मज्जारक्तंयामांसंमध्यमंचप्रकीर्तितम् २५३ अस्थिमूत्रंपुगीपंचस्थूलंस्यात्क्रमतस्त्रयम् ॥ तेजोवन्नत्रयस्यापिसूक्ष्मादिपरिभेदतः २५४ तेजोमयीहिवा
मुक्ताह्यम्मयोवायुरेवच ॥ अन्नात्मकंमनस्तद्वदितिपुत्रःप्रयत्नवान् ॥ प्रपद्यचपुनश्चोद्यमकरोत्पितरंप्रति २५५

एतेइति २५० एवंवाद्यप्रपंचस्यभौतिकतानिरूपणेप्याध्यात्मिकप्रपंचस्यस्थूलसूक्ष्मशरीरलक्षणस्यकथंभौतिकतेतिमंदर्शकावारणायमनःप्रभृतीनांभौतिकतांसप्तमकंडिकांतप्रथेनश्रुत्यायार्णितंविशद
यति एवमुक्तेत्येकात्रिंशताश्लोकैः । आरुणिरुहालकःएवंतद्वाह्यप्रपंचस्यभौतिकत्वमुक्त्वायमनसोमनःप्रभृतेराभ्यंतरप्रपंचस्यपदेतुत्वंभूतानांतद्वाराब्रह्मणश्चतद्विवक्षुर्वक्तृमिच्छन्निदंवक्ष्यमाणमर्थं
प्राहेत्यर्थः २५१ अदनीयमिति । त्रिवृत्कृतभूतात्मत्वंबाह्यद्वयमन्नोदकाख्यंभसितंपीतंवासजातराग्निसंपर्केणत्रिधापृथिव्यप्तेजोरूपैर्विभक्तंभवतिइतिवृत्तंसर्वेषामन्नादिसेविनांशरीरेपुसममित्य
र्थः २५२ वामिति । एवंत्रिधाविभक्तस्याशितादैर्यस्तैजसोभागःसोपित्रिधाभवतिसूक्ष्ममध्यमस्थूलरूपेस्तत्रसूक्ष्मोभागोवायुप्रेणपरिणमतेमध्योमज्जारूपेणस्थूलोऽस्थिरूपेण जलीयभागस्य
सूक्ष्माद्यात्मनात्रिधाभूतस्यप्राणोरक्तंमूत्रंचेतियथाक्रमेपरिणामः पार्थिवस्यतन्मनोमांसंपूरीपंचपरिणामइतिद्वयोरर्थः २५३ । २५४ पृथक्कंडिकोक्तोदधिदृष्टांतांशंकांवारयितुमुक्तस्तामाह
तेजोमयीतित्रिभिः । वारूप्राणमनांसियथाक्रमेतेजोवन्नानांकार्वाणीतिप्रपद्यश्रुत्वापयत्नवान्सोःसाहःपुत्रइदंचोद्यमश्रमकरोदिति २५५

इदं किमत्र आह विलक्षणमिति । स्थवीयसः अतिस्थूलान्नादिरूपेण दृश्यमानास्तेजः प्रभृतेरुपादानात् सूक्ष्मत्वेन विलक्षणत्वादि त्रयं कथं जायेत यतः सजातीयानां तन्तुपटादीनामेव कार्यकारणभावो दृश्यार्थः २५६ पुनरेवेति । स्पष्टम् २५७ सामग्रीविशेषसहकृतात्स्थूलादपि सूक्ष्मसंभवो दृष्टस्याशयेन पितृरुत्तरं दर्शयति एवमुक्त इत्यादिना । यथा घनत्वेन दृश्यमानस्यापि दध्नामंथनसह कृतस्य तक्रंफेनो घृतं चेत्येतानि त्रीणि कार्याणि दधिभावकालेऽनुपलब्धान्यपि जायमानानि दृष्टानि तथा जातराग्निसंपर्केण तेजः प्रभृतेरपितृत्कार्यं त्रयं संभवतीत्यर्थः २५८ घृतमिति । यथा दृष्टान्ते मध्यमानाद्ब्रह्मसकाशात् सूक्ष्मांशो घृतरूपेणोर्ध्वगच्छति तथा तेजो ब्रह्मानां त्रया जठरमादावप्राणमनसां संपर्के कस्योपादानभृतो भागोऽप्यूर्ध्वं प्रयातीत्यर्थः २५९ फलितमाह वागिति । मनोऽतः स माहारद्वंद्वः भूय इत्याद्युत्तरान्वायि २६० इत्युक्त इत्युत्तरसम्प्राप्य परिहारींशं कां प्रतिपादयति वाचयति । इत्युक्तेऽर्थस्य भूयः पुनः इति अचोदयत् पृष्टवान् इति किं वाचस्तेजो मयत्वं यदुक्तं तस्मिन् दंसंभाव्यते जलीयधातोः कस्योदेके सति वाक्श्रोत्रियस्पर्शदर्शनात् तथापि प्राणस्याप्यमयत्वं मनसोऽप्यमयत्वं च कथं संभावितं तत्रान्वयव्यतिरेकयोर्दर्शनादिति द्वयोरर्थः २६१ । २६२ इत्युक्त

विलक्षणमिदं सूक्ष्मं कथं तस्मात् स्थवीयसः ॥ तेजो ब्रह्मात्प्रजायेत वाक्प्राणमन आत्मकम् २५६ पुनरेव ततो मांस्त्वमुपपत्तिसमन्वितम् ॥ भगवन् वदयेनाह मयि गच्छामितत्त्वतः २५७ एवमुक्तः पुनश्चाह श्वेतकेतुं सुतं प्रति ॥ दधिस्थूलं यथा त्रेधा तक्रफेन घृतात्मना ॥ मध्यमानं भवेदेवमन्नं जठरगं भवेत् २५८ घृतं यथा तिसूक्ष्मांशो दध्ना उर्ध्वं प्रयातिसः ॥ वाक्प्राणमनसां सोऽपि तेजो ब्रह्म त्रयात् तथा २५९ वाक्प्राणमन एतस्मात् सूक्ष्मं स्थूलात्प्रजायेत ॥ तेजो ब्रह्मात्मका हूय इत्युक्ते सोऽप्यचोदयत् २६० वाचोयते जसत्वं स्यात् तन्नाम च भवेदिह ॥ यतः श्लेष्मसमुद्रेका तेजसोऽभिभवेसति ॥ न दृश्यतेऽतिविशदा वागियं सर्वदेहिनाम् २६१ मनः प्राणौ च केनैतावन्न कार्या भविष्यतः ॥ यतो नैवान्वयो नात्र व्यतिरेकश्च दृश्यते २६२ इत्युक्त आरुणिस्तेन तस्मै च श्वेतकेतवे ॥ अन्वयव्यतिरेकौ तौ दर्शयन्निदमवधीत् २६३ दर्शेन्द्रियाणि भूतानि पंच प्राणाश्च षोडश ॥ पुरुषस्य कलाः प्रोक्ता मनसो वृत्तयो द्विजैः २६४ एतद्विषयजास्तास्तु निराहारस्य मंक्षयम् ॥ दिवसे दिवसे याति पुत्रसत्यं मये रितम् २६५ दिनमात्रं विनानीरंन प्राणः शकुयात्कचित् ॥ अवस्थातुं हितस्मिंश्च गतेनैवान्वयादिकम् २६६ भवेद्यस्मात्ततो नीरं पिबया वदभीप्सितम् ॥ अन्नं पंचदशाहानि माशीस्त्वं तत एव च ॥ अन्वयव्यतिरेकौ तौ जानीषे स्वयमेव हि २६७

इति । इत्थं पृष्टः पिता तस्मात् अन्वयादिकं दर्शयितुमिदमुक्तवानित्यर्थः २६३ इदं किमत्र आह दर्शेन्द्रियाणीति । इन्द्रियदशकं भूतपंचकं प्राणश्चेत्येते पांचः समुदायस्तमायः पिंडवक्षितादात्म्यमा पन्नः स पुरुष इत्युच्यते तस्य पुरुषस्य मनसश्चंद्रदेवतकमना प्रधानस्य कलाः परिपोषापादका भागाः षोडश द्विजैरुक्तास्ताः किमात्मिका इत्यत उक्तम् एतद्विषयजावृत्तय इति । एतत्पदेनान्नग्रहः तथा चान्नरूपाद्विषयात् प्रतिदिनमुपभुज्यमाना जाता वृत्तयो मनोनिष्ठा वृत्तुपादानाशक्तयः षोडश दिनावच्छेदेन षोडश संख्यामनोमय पुरुषस्य षोडश कला इत्युच्यते इत्यर्थः नास्तु नाउत्तररूपाः कलास्तु निराहारस्य अन्नं परित्यजतः पुंसः प्रतिदिनं क्षीयमाणाः षोडशभिर्दिनैः सवोः क्षीयंते अन्नसंशय इति द्वयोरर्थः एतन्नरोगवृत्तमुक्तं रोगे 'तदोषाणामिव साशक्तिर्याशक्तिः खलुलंघने' इत्याद्युर्वेदे विशोको रिति ध्येयम् २६४ । २६५ तत्र अन्वयव्यतिरेकपरीक्षणोपयोगिनः प्राणस्य संरक्षणाय जलपानं कुर्वता त्वया पंचदशदिनाभ्यन्तं ज्ञानं हेयमित्याह दिनेति । प्राणो नीरं विनाऽवस्थातुं दिनमात्रमपि न शक्तस्तस्मिन् प्राणे जाते सति त्वन्वयादिकं नेव भवेत् ज्ञायेत यस्मादेवं ततो निरंनं ग्रहेऽपि च अन्नं तु पंचदशदिनां निमांशो मां भुंक्ष्व तत एव इत्थं करणादेव अन्वयव्यतिरेकौ पुत्रेभ्यो भविष्यत इति द्वयोरर्थः २६६ । २६७

एवमुक्तं हति । सधेतकेतुः पक्षमात्रं पंचदशदिनाभ्यं व्ययं अथ तत्पक्षवान् ततः पितुरतिक्रमात् २६८ ऋच इति । पिता तं सुत्साममानं संसृयासीत् न मनसं क्रमादीन्पि तदुत्तर्यवे पुं च नि युक्तवान् सोयं मुतोपि चित्तं यत्स अर्थात्तमपि किंचिन्न प्रतिपेदेन सस्मारादुर्मेधादुर्बुद्धिर्न यथानस्मरति तथेति द्वयोरर्थः २६९ । २७० पितरमिति । ततो विस्मृतेरेव हेतोराक्रोशेन ग्लान्या सद्वितोऽयं मुतः पितर भिदं प्राह इदं किं हेतातानि क्रमादीनि ममनभांति ज्ञानं नारोहति यत्पुरा सुशिक्षितमधीतं दृष्टं सद्ः सुमानितमभवत् निष्फलं जातं यथा बहुशमाराधितो मंत्रः पुंसो भाग्यक्षये निष्फलो भवति तद्वदिति द्वयोरर्थः २७१ । २७२ एवमुक्तं हति । अज्ञानभृत्स्व २७३ अधुनाविज्ञानसामर्थ्याभावे दृष्टं तमाह महत इति त्रिभिः । यथामहतोऽप्यग्नौ रघनस्येति स्वद्योतमात्रोऽग्निरक्षणः शिष्यतेन स्वद्योतमात्राद्यक्षेपेणाग्निना महाकाष्ठचपदाहादिरूपं कार्यं किंचिदपि न जायते तथा तव मनः पंचदशदिनाभोजनेनैककलारूपेणावशिष्टं सत् किंचिदप्यधिगंतुं न शक्तं तस्माद्भोजनेनोपचितमानसो भूत्वा मत्समीपमागच्छेति प्रयाणमर्थः २७४ । २७५ । २७६ इत्युक्तं हति । तेन पित्रा २७७ पितेति । एतावताऽज्ञाभावे मनसोभाव इत्येवं विधन्यति रेकं ज्ञातवन्तमपि मुतं प्रति वदित्वा दृष्टान्तेनैव

एवमुक्ते ततः सोऽपि पक्षमात्रं व्ययं वर्जयत् ॥ अत्र पक्षांत आगत्य पितुस्तत्स्थौ समीपतः २६८ ऋचो यजूं पिसामानि सार्थानि वदपुत्रक ॥ एवं पिता तं तनयं प्राह स्वस्य समीपगम् २६९ सुत्साममानं संसोयं किंचिच्चित्तयन्नपि ॥ प्रतिपेदेऽप्यधीतं यदुर्मेधादियथा तथा २७० पितरं तत एवायं प्राहाक्रोशेन संयुतम् ॥ न तानि भांति यद्दृष्टं ननु तात सुशिक्षितम् २७१ भाग्यक्षये यथा पुंसो मंत्र आराधितो बहु ॥ तद्वच्च निष्फलं जातमधीतं मे पुरा भवत् २७२ एवमुक्तः पिता प्राह सुतं सुत्साममानसम् ॥ अज्ञानतत एवैतत्सर्वज्ञास्यसि सुवत २७३ महतो ज्वलतो वन्द्यैर्येधनपरिक्षये ॥ स्वद्योतसदृशो गारः कश्चिदेव वशिष्यते २७४ न तेन पूर्ववत्कार्यमहाकाष्ठचयस्य हि ॥ दाहादि जायते किंचिद्यथा तद्वत्तवापि हि २७५ कलामात्रं स्थितं चेत् किंचिन्नैवाधिमच्छति ॥ अत्रे न रहितं तस्माद्बुद्ध्या मामेहि पुत्रक २७६ इत्युक्ते भोजनं कृत्वा पूर्ववत्पितरं पुनः ॥ आगतेनाथं संपृष्टं सर्वमेषोभ्यभाषत २७७ पिता पुनस्तथा हेदं व्यतिरेकावधारिणम् ॥ अन्वयप्रतिपत्त्यर्थं वन्दिदृष्टांततः पुनः २७८ स्वद्योतसदृशो गारश्चितः शुष्कैस्तृणैर्यथा ॥ शनैः शनैर्दहेत्सर्वं शुष्कमाद्रं च संचयम् ॥ महांतमपि काष्ठानामाधिक्यं प्राप्य दाहयत् २७९ एवं ते मानसं शिष्टं कलामात्रमभ्युपग ॥ आहारग्रहणाद्धादं सर्वज्ञं पुनरप्यभूत् २८० अत्रात्मकं मनस्तेन भवताप्यवधारितम् ॥ अम्मयश्च तथा प्राणस्तथा तेजो मयी च वाक् २८१ एवं विज्ञात तत्त्वार्थं वाक्प्राणमनसामपि ॥ पुत्रं पुनः पिता प्राह स्वात्मनो बोधसिद्धये २८२

यवस्य बोधनापि पिता पुनरिदं प्राहेत्यर्थः २७८ स्वद्योतेति । यथा सूक्ष्मोऽप्यगारः शुष्कतृणैश्चितः संयोजितः सन्न शनैः शनैर्दाह्यतो दाह्यभोगमयुक्तमाधिक्यं प्राप्य महांतमपि काष्ठानां संचयं सर्वं शुष्कमाद्रं दाहयेदित्यर्थः २७९ एवमिति । एवं ते मनसोऽप्याहारेणोपचितस्य सर्ववेदनशक्तिः प्रादुरभूदित्यर्थः २८० कलितमाह अत्रात्मकमिति । स्पष्टम् २८१ एतावता द्वितीयलक्षणस्तत्पदार्थः शोधितोऽथ तस्य प्रत्यक्षलक्षणत्वं पदार्थतां बोधयितुं मुहालक इत्यादेः श्रुतिग्रंथस्य प्रसृष्टिः तच्चात्मनः प्रत्यक्षं वेदांतो पुत्रेणाबोध्यते चिदाभासं विबत्वेन देहाधिष्ठानत्वेन इन्द्रियवर्गाधिष्ठानत्वेन चेति तत्र प्रथमं प्रकारं श्रुत्या शक्नुविदृष्टान्तो नोपगम्य स्तं विज्ञापयति एवमित्यादिभिर्विशतिश्लोकेः । एवमुक्तं विधया विज्ञातं तत्त्वभूतं तत्पदार्थं विच्छेदकभूतोर्थो विभोपादानतामयुक्ता द्वितीयतालक्षणो येन स तथा तं पुत्रं प्रति स्वात्मनस्त्वं पदार्थं तत्पदार्थः शुद्धिस्तदर्थं पिता उद्दालकः पुनराहेत्यर्थः २८२

तत्रचित्तप्रतिबिम्बाधारतया मनसः प्राधान्यं दर्शयति यदन्नमयमिति । यन्मनःपूर्वमन्नमयत्वेनोक्ततस्य मनस एव विलासभूतं सर्वविश्वं बोध्यं येन हेतुना मनसि सति पुमानात्मा पुनः पुनर्माहंकार्यो विद्याखण्डविपर्ययं यातीत्यर्थः यदि मनो न स्यात्तर्हि कुतस्तत्र प्रतिबिम्बलक्षणं मोहं प्रजेतुं तदभावे रागाभावात्कथं संसरेदतो विश्वनिर्वाहकं मनः प्रधानमिति भावः २८३ अस्म्यमनसोऽपि बंधनमुपादानतया बोधोऽप्येकीकृतता आह देह इति । प्रथम आद्यो देहः कारणारूपोऽस्य मनसस्तथेत्यर्थः तद्विशदयितुं देहस्यैव विध्वंसं हारकमेणाह सत्रिधेति । स देहस्त्रिधा तत्र स्थूलशरीरमः सूक्ष्ममध्यः परः कारणत्वेन सर्वोत्कृष्टः प्रथम इत्यर्थः २८४ तत्र परं देहं वर्णयति कारणमिति द्वाभ्यां । यदि मनः ज्ञानं तत्कारणं शरीरमुक्तं तस्य परत्वं चेत्कस्त्वेन सर्वसाधारणत्वात् सर्वदुःखबीजत्वाच्चेत्यर्थः २८५ तच्च सुखमहमस्वाप्सनां कचिद्वेदियमिति सुप्रोत्थितपरामर्शानुमितेन सर्वानुभवेन सिद्धमित्याह सुपुत्राविति । सद्भाव रूपानंदमानंदकारणवृत्तिशालिविशेषशक्तेस्तिरोभावात्सर्वदुःखहीनत्वेत्यर्थः २८६ मध्यं शरीरं वर्णयति तस्मादिति । तस्मादुक्तरूपा ज्ञानविशिष्टादात्मनः सूक्ष्माणि भूतानि भौतिकानि मनः प्रभृतीनि भ्रंशयंत्येव तत्समष्ट्याभिमानाद्विहरण्यगर्भं इत्युच्यते अस्यात्मन इत्येवोक्तं मनः प्राधान्यप्रयुक्ते जसनामकं प्रोक्तमिति यावत् सद्भूतभौतिकं स्थूलं तु समष्टिरूपेण विराड्भवतीत्यर्थः २८७ स्थूलवृष्टीनां विश्वसंज्ञाप्रयोजकतां सूचयन् जागरणहेतुतामाह

यदन्नमयमुक्तं ते मनस्तस्य विजृम्भणम् ॥ तेजो ब्रह्मात्मकं विश्वं येन मोमुह्यते पुमान् २८३ देहोऽस्य प्रथमः प्रोक्तो बंधनं सत्रिधा स्मृतः ॥ स्थूलः सूक्ष्मः परश्चेति कारणात्मा यदैरितः २८४ कारणं नाम संप्रोक्तमज्ञानं सर्वदेहिनाम् ॥ साधारणं शरीरं यत्सर्वदुःखौघकारणम् २८५ सुपुत्रो यत्सदानंदं सर्वैरेवानुभूयते ॥ सर्वदुःखविहीनं तद्विक्षेपपरिवर्जनात् २८६ तस्मात्संजायते सूक्ष्मं समग्रं भूतभौतिकम् ॥ हिरण्यगर्भो भगवानधिदैवयदुच्यते ॥ अध्यात्मं मन इत्युक्तं स्थूलं तु तद्विराट् स्मृतम् २८७ प्रातिस्विकं तु यत्प्रोक्तं सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ अत्र जागरणावस्था शरीरे परिकीर्तिता २८८ सूक्ष्मे तु कथिता स्वप्नावस्था तां त्वं निशामय ॥ सापि प्रोक्ता द्विधा सद्भिः सस्वप्ना स्वप्नवर्जिता ॥ द्वितीया सुप्तिरित्युक्ता दुःखं यत्र लयं व्रजेत् २८९ आनंदं त्वमनिनिर्द्वैतं सर्वभेदविवर्जितं ॥ स्वस्मिन्नेष लयं याति तदा जीवो यतस्ततः २९० स्वपितीति वदंत्येनामवस्थानामतो द्विजाः ॥ अपरेऽकारलोपेन नामोक्तं परमात्मनः २९१

प्रातिस्विकमिति । मनस्त्वं भवं प्रतिदृष्टारं स्फुटभेदमिति यावत् तादृशं तत्सर्वजातीयं स्थूलं शरीरं तज्जागरणावस्थायाः स्थानमित्यर्थः २८८ सूक्ष्मेति । सूक्ष्मशरीरे तु स्वप्नावस्थायाः स्थानं साप्याश्रयस्थांतः करणस्याभिव्यक्तत्वं संस्कारावस्थत्वं लक्षणभेदेन द्विधा तत्राद्यास्वप्नसंज्ञा एव सति सद्भावोऽप्युत्पुष्टिरित्युक्त्यर्थः २८९ एवमवतारितायाः पुनः प्रकृतोपयोगं दर्शयन् सर्वदुःखाभावे हेतुमाह आनंदं त्वमिति । यतस्तदा सुपुष्टिकाले अर्पं जीवः प्रतिबिम्बरूपः स्वस्मिन्स्वकीये विबभूते परमार्थस्वरूपे लयं याति दर्पणस्थानीयस्य मनसो लपात् ततो दुःखं लयं व्रजेदिति पूर्वोक्तं बंधनं विवस्वरूपस्य सदैव योग्यता सुखनायानंदं त्वमनीत्वादीनि विशेषणानि निर्द्वैतत्वं च ह्यमिराहित्यं तत्र हेतुः सर्वभेदराहित्यमिति २९० स्वपितीति । एनामवस्थां लोकिनाः स्वपितीति तद्वत्तदपदेन वदंति अपरे तत्स्वविदो द्विजास्तु इति वदंतीत्यनुपगमः इति किं इदं स्वपितीत्याकारकं परमात्मन एव नामोक्तं भवति परोक्षमिषा इव हि देवा इति श्रौतस्यापसंरक्षणावहितो योऽकारपो लोपस्तेन अप्यं भावः लोपश्चेन्न च क्षिप्रेन नाशः शक्त्या मध्यमं हस्वेन च विपरिणामो लक्षणं यावदुच्यते तथा च पूर्वोक्तोक्तरीत्या स्वप्नं स्वापीतीति परमात्मना त्रिस्वपदगतस्याकारस्य लोपेन पररूपा लयनाशनं तत्कारणं तादृश्यं इत्येवमावाप्तिरुच्यते विपरिणामेन च स्वपितीति कथं सिद्धिरिति २९१

अत्रसुप्तिवर्णनां विबभूतात्मनः स्वरूपोपलक्षणापनमुपुत्तिमत्त्ववर्णनाय कृतस्थेतत्रपरिणामरूपावस्थानां दुर्वचत्वात् कस्यतर्हीयमवस्थोतिचेत्संस्काराख्यपरिणामिनो मनस एवेति दर्शयंतस्त्वसंज्ञाव
 स्थाभागित्वमाह मनस इति । सासुपुत्तिरपि मनस एव विकारः परिणामोपतद्वदमनः स्वप्रजागरणयोर्देशदिशः प्रतिधावनेन आश्रयतीत्यर्थः तथाच यत्र मनसि भ्रमणं सत्रादिकं पतत्रैव भ्रमकार्यभूत
 लयरूपासुप्तिर्युक्तेति भावः २९२ अत्रार्थं श्रुत्योपगम्य स्तंशकुनिदृष्टांतं विशदयति प्रासार्थमिति द्वाभ्यां । यथापंजरे सूत्रेण केन चिद्बद्धः शकुनिर्भक्ष्यकामः पंजरांतं देश एव पक्ष्मालनेनोद्धीयमानो
 प्रासस्य भक्ष्यस्य लाभेऽलाभे वापदाश्रांतो भवति तदापंजरं तर्ह्येव उपगम्य पादग्यासस्थानं प्राप्य पूर्वेण भ्रमकारालिङ्गनदुःखेन विहीनोऽतिनिश्चलश्च सन् लीन इव भवतीति द्योत्यर्थः २९३ । २९४ दार्ष्टान्तिके
 योजयति एवमिति । एवं शकुनिवदिदमनोऽपि कर्मरूपेण सूत्रेण संघातलक्षणे पंजरे हृदयदेशे संबद्धं बद्धपादं रामरूपमुधा प्रसूते दुःखैः संतप्तं सत् स्वप्रादो भ्रमति तच्च श्रांतं सत् कर्मरूपसूत्रस्य सपेक्षस्थाने
 तद्देशे सुप्तिश्रमापचयनापयातीत्यर्थः २९५ तदानीं मनः कारणेलीयते तद्वत्प्रतिबिंबंतु बिंबे परमात्मनोऽप्याह प्राणोपाधिरिति । प्राणपदेन स्वार्थं संबद्धं सौप्तिकं प्राणाज्ञानं लक्ष्यते तदुपहितभा
 त्मा मनस आश्रयोऽवस्थानं कीदृशस्य मनसः विलीनो वशंगतः कारणप्राप्तोऽस्य तत्तथा तत्स्य इन्द्रियसहितस्येति यावत् २९६ कारणोपाधिभ्रमस्य मनो निरूपिताश्रयतायामयोग्यतामाह अ

मनसः सापि विज्ञेया विकारो दुःखदायिनः ॥ स्वप्ने जागरणे नित्यं मनोधावद्दिशो दश २९२ ग्रासार्थं शकुनिर्यद्बद्धः खमेति निरंतरम् ॥ बद्धो दृढेन सूत्रेण पंजरे केन चि
 त्सदा ॥ अप्राप्य प्राप्य वा ग्रासं श्रमेण महता युतः २९३ पंजरे पुनरेवैष उपगम्याति निश्चलः ॥ पूर्वदुःखविहीनः सन्नास्ते लीन इवांततः २९४ एवं दुःखत्र
 येणैतत्संतप्तमानसं सदा ॥ कर्मसूत्रेण संबद्धं स्वप्नं जागरणं जेत ॥ कर्मक्षये प्रयात्यंतां सुप्तिं श्रमाविनाशिनीम् २९५ प्राणोपाधिः सदा देव आनंदात्मा महेश्वरः ॥
 विलीनकरणग्रामस्याश्रयो मनसो मतः २९६ अन्यदा यतनंतस्य प्रबद्धस्येव पक्षिणः ॥ न विद्यते यतस्तस्मात्प्रचयातीदमेव हि २९७ आत्मनो व्यतिरिक्तं य
 त्सदसद्वस्तु विद्यते ॥ कार्यतन्मनसः केन भवेत्स्याश्रयोऽपरम् २९८ मनो विलीयते यत्र प्राणात्मनि महेश्वरे ॥ सदेवेतच्च विज्ञेयं तजोवन्नादिकारणम् २९९
 संस्कारशेषमत्रैतल्लीनमुत्पद्यते पुनः ॥ न मुक्तौ कारणाभावाद्देयो यंतत एतयोः ३०० एकता मनसो नास्ति यस्मात्सर्वशरीरिणाम् ॥ अभेदेऽप्यात्मनस्तेन व्यव
 स्थासु स्थिता भवेत् ३०१

न्यदिति । यतः पंजरबद्धपक्षिमनस्य मनसस्तस्मात्प्राणोपाधिकादात्मनः सकाशादप्यद्विजमायतनं न विद्यते अत इदं प्राणोपाधिकं भिन्नं वस्तु जातं सुप्तं नयाति नाश्रयतया लब्धे इत्यर्थः २९७ तत्र
 हेतुतया अप्यपदार्थस्य कार्यत्वेन तदानीमसत्त्वमाह आत्मन इति । यदात्मनो व्यतिरिक्तं तत्सर्वमनसः सकाशादपरंपर्यादा विभवति तत्कार्यत्वादतस्तस्य मनस आश्रयः कथं स्यादित्यर्थः २९८
 वर्णितस्य प्रकृतोपयोगमाह मन इति । सप्रतिबिंबमनो विलयस्थानत्वेन प्रकृतस्य सत्त्वस्तुनः सर्वांतरत्वं विशेषमित्यर्थः २९९ सुप्तोपरमात्मलाभे पुनः संसारः कथमित्याशंकां सुप्तिमुत्तपोर्वि
 शेषप्रदर्शनेन परिहरति संस्कारेति । अत्र सुप्तो मनः संस्कारशेषं लीयतेऽतः पुनरुत्पद्यते मुक्तौ पुनर्नोत्पद्यते कारणस्य संस्काराधारस्याज्ञानस्याभावाज्ज्ञानाग्निना दाहात् एतयोः सुप्तिमुत्तपो
 र्यभेदो विशेष इत्यर्थः ३०० अस्मिन्नेकात्मवदेवं धर्मोऽसादित्यवस्थाया अपि नानुपपत्तिः कल्पितानां मनोरूपोपाधीनां भेदेन सर्वसामंजस्य स्यादित्याह एकतेति । सर्वशरीरिणामात्मन ए
 क्येपि सति यस्मात् मनस एकता नास्ति तेन मनसामनेकत्वेन व्यवस्था सुखी दुःखी बद्धो मुक्त इत्यादिरूपा सुस्थितासंभ्यगुपयन्नाभवेदित्यर्थः ३०१

उक्तविचारमुपसंहरन् देहसंघाताधिष्ठानत्वेन सदस्त्वुन आंतरत्वमशनायादिनामोपन्यासमुखेन श्रुत्यादांशं निरूपयति एवंमुत्तिरिति द्वादशभिः । यथेयं मुपुर्भिर्मृत्युपेक्षया किंचिन्न्यूनामनोदारेणा नंदात्मसंघातचमस्य विवक्षयति विवेकयोधरूपफलशालित्वेन निरूपिता एवंविधा अन्यापि स्वप्रजामरणरूपा अवस्था अस्ति सापितसुल्यफलशालिता बोधेत्यर्थः ३०२ अशनायेति । यत्र ययोः स्थूलसूक्ष्मदेहाभिधानशालिन्योर्जागरणायवस्थयोरपमानं दात्मा पुमान्निर्मापि सकलनामहीनोपशनायेत्याकारकमुदन्येत्याकारकं चनामावाप्रोति पूर्वोक्तस्वपितृतिनामवदित्यर्थः ३०३ अनयोर्नामोरात्मनिसंवेद्येण उपधिरेत्याह आत्मन इति । अवस्थातेहश्यमानाशुधातुवाचात्मनः अद्वासाक्षान्नविद्यते किंतु प्राणस्यैव ते विद्येते यस्मात्स प्राण उदरं गते अन्नादिकेन यतिनाडीद्वारा सर्वोपेक्षयापयति देहस्यांतस्तत्त्वान्नप्राप्तत्वात् ततस्माद्द्वयोरशनोदकयोर्नापकद्वयाख्यायते अतोऽशनाय इति उदकनाय इत्याकारकं नामद्वयं निपातेन अशनाया उदन्येत्याकारकं स प्राणस्य मुख्यं नाम भवति प्राणद्वारा चात्मनो भवतीति द्वयोरर्थः ३०४ । ३०५ अशनायापदे कर्मसाधनमशनपदमिति सूचयन् प्राणस्यात्मापेक्षया मुख्यनामकत्वेऽप्येजसोरेषस्य गौणनामकत्वं भवदशीयितुम तेजसोस्तेनामनीमुख्ये इत्याह अशनस्येति । अशनस्य कर्ममुत्पत्त्याऽज्ञितस्य भक्षितस्य यन्नयनं तस्य कर्तृणि कारकाणि उदकानि भवंति द्वावकत्वात् पीतस्य द्रवस्य यन्नयनं तस्य कर्तृनुतेजो भवति ते

एवंमुत्तिरियं मुक्तेः समीपस्था समीरिता ॥ अवस्थान्यापि मनसा कृताऽनंदात्मनोऽस्ति हि ३०२ अशनायेति यत्रायमुदन्येति चतुर्द्वयम् ॥ नामावाप्रोति निर्मा स्वपितृति यथा पुमान् ३०३ आत्मनो न सुधानापि पिपासाऽद्वात्र विद्यते ॥ किंतु प्राणस्य स प्राणो न येदन्नोदके क्वचित् ३०४ देहस्यांतस्ततो यस्मान्नायकस्तद्व योरपि ॥ तस्यैतन्नामभिज्ञेयं तद्वारा चात्मनो भवेत् ३०५ अशनस्यात्र कर्तृणि नयनस्योदकानि हि ॥ तेजः पीतस्य तेनैतच्छब्दे ते कीर्तिते उभे ३०६ गवाश्वनाय कायद्रतददेतद्वयं स्मृतम् ॥ अशनायेति संप्रोक्ता आपस्तेजः समीरितम् ॥ उदन्येति चतुर्द्वारानंदात्मापितथेयते ३०७ शरीरं प्रथमं कार्यं स्थूलमुक्तं मनीषिभिः ॥ अन्नं द्वितीयं भूमिश्च तृतीयं परिकीर्तितम् ॥ आपश्चतुर्थं तेजश्च पंचमं परिकीर्तितम् ८ सदुक्तं तेजसो मूलमपाते जस्तथे रितम् ॥ आपो भूमेऽथ भूमौ लमन्नस्यापि प्रकी र्तिता ॥ अन्नं देहस्य मूलं स्यात्सर्वकेशकरस्य हि ३०९ देहाद्या अंकुराः प्रोक्ता मूलान्यन्नादयोऽपि च ॥ सदंताः सन्तु निर्मूलं ज्ञातं त्वंकुरुलिंगतः ३१० सर्वेषामपि मृता नां भौतिकानां च तत् स्मृतम् ॥ उत्पत्तिस्थितिनाशानि हेतुस्तैस्तु विवर्जितम् ३११

नपवृत्तिनिमित्तेन उभे अंते जसी एतच्छब्दे उक्तनामके बोधेत्यर्थः ३०६ एतच्छ्रौतदृष्टतेन स्फुटयति गवाश्चेति । यथालोक्ये गवां नेतारो गोनाया इति कर्मण्यणंतनामोऽप्यंते अश्वनेतारस्तु अश्वनाया इति तथा आप उक्तविधेन अशनायेति नामाप्रोक्ता द्वावकत्वात् तथा तेजस्तु उदन्येत्युक्तं शोषकत्वात् तद्वारा अनेजो निरूपितपरंपरयात्वात्मापितद्व्यासेन तथा उक्तनामकईपते इत्यर्थः ३०७ आपानामभ्यां देहस्य भांति कत्वमिति सूचनं द्वाारा सतः सर्वांतरत्वं यथा बोधितं तथा दर्शयितुं कार्यकारणपरम्परां वर्णयति शरीरमिति द्वादश्यां । प्रथमादिशब्दाज्ञानक्रमापेक्षया तथा च शरीरस्य कार्य त्वं प्रथमं बुद्धावारोहणीयं तत्तत्कारणस्यान्नस्य तत्तद्वेतोः पृथिव्यास्ततोऽपांतस्तत्तेजस इत्यर्थः ३०८ सदुक्तमिति । तस्य पंचमकार्यस्य तेजसो मूलकारणं तु सदस्तु प्रोक्तं तत्तेजस्तु जलस्य जलं भूमे भूमिरन्नस्यान्नं तु जले तेजोऽप्यं परिणामनीतं देहस्य मूलमित्यर्थः ३०९ उक्तपरंपरायाः फलमाह देहाद्या इति । देहादिरूपा विकारा अंकुरत्वेनोक्ताः श्रौतशृंगपदेनेति शेषः अन्नादयः सत्यप्यंताः पदा र्थास्तु मूलत्वेन प्रोक्ताः एवं सति यथालोके अंकुररूपलिङ्गेन मूलमनुमीयते तथा देहादिलिङ्गे तत्तत्कारणमपि च च्छन्नसदस्तु निर्मूलं कारणं परंपरापर्यवसानभूमिभूतजानीहीत्यर्थः १० एवंविधोपादानत्वेन स र्वांतरत्वं सतः सिद्धमिति दर्शयति सर्वेषामिति । सर्वेषामुत्पत्तिहेतुत्वेन मूलमिति स्थितिहेतुत्वेनापतनमितिलपहेतुत्वेन तत्पत्तिष्ठेति च सदस्तु श्रुतावक्तुं कीदृशं स्वयं ते मूलादिभिर्वर्जितमित्यर्थः ३११

उक्तं नमः ॥ सुप्तिपपासोपलक्षितस्य स्वप्नादिकालिं संसारस्य भीकृत्वमर्शनद्वारापि सर्वतत्त्वबोतिनमिति दर्शयति ॥ एवं जागरण इति ॥ ११२ ॥ जघमरणावस्थायामिद्रियवर्गा
धिष्ठानत्वेनामृतरत्नसूचनपूर्वकं महावाक्यमथमपर्यायस्यार्थमाह स्वप्न इति त्रयोदशभिः ॥ पूर्वोक्तावस्थात्रयस्य जीवो नानाशरीराणि गृहीत्वा गृहीत्वा त्यजति ॥ ११३ ॥ कथं त्यजतीत्यपेक्षायामाह
मुमुर्षोरिति ॥ मुमुर्षोः संनिहितमरणस्य अनुत्पत्तः स्वद्रुक्कृतस्मरणेन पश्चात्तार्पकवृत्तौ भूमिपाताद्युपलक्षितस्य च नंतोरितरेन्द्रियैः सहितस्य वा मिद्रियस्य वृत्तिः कार्यक्षमत्वं मनसिलोपते न्यापारे सत्यपि वा
ग्न्यापारः शास्त्र्यतीति यावत् एतन्मनसा वृत्तिः प्राणव्यापारेतिष्ठेव शास्त्र्यतीति त्रयाणामर्थः ॥ ११४ ॥ ११५ ॥ ११६ ॥ सापितीति ॥ साप्राणवृत्तिरपि तेजःपदलक्षिते सूक्ष्मभूतपंचकवेष्टिते जीवे व्रज
नितत्परतंत्रतया तिष्ठतीति यावत् तज्जीवरूपमपि सहभूतैः सुषुप्तिवत्संस्कारशेषमायीपाथोसति आनंदरूपेयातिलोपते इत्यर्थः अत्रवामात्रिपदानां वृत्त्यायर्थे पुलसणापामूलभूता उपपत्तयस्तु शरीरकचतुर्थे
हृत्पीपादेदृष्ट्याः संस्कारैरित्याद्युत्तरांश्वपि ॥ ११७ ॥ अतीतप्रदेशोचितं पदार्थद्वयं स्मारयन् महावाक्यार्थं विशदयति सुषुप्तादित्यादिना ॥ शरीरिणः शरीरत्रयाभिमानवतः सुप्तिमृतिकालयोः
संस्कारमात्रात्म्यबंधशालिनश्च जीवस्य लघुकारणलघुस्थानं अपंजीवोपादात्मकोपद्रुपः यदेव जीवरूपेणोपाधिष्वनुपविष्टमिति यावत् पञ्चसद्रूपेण तेजःप्रभृतेर्जगतः कारणमुक्तं एतत्सदे

एवं जागरणे स्वप्ने सुप्तिपासातुरः सदा ॥ प्राणाद्युपाधिको जीवो दुःखमायातिनित्यशः १२ स्वप्ने जागरणे सुप्तावेकमुवातिसंचरन् ॥ ग्राहं ग्राहं शरीराणि विमुंचति विमोहि
तः १३ मुमुर्षोरस्य जीवस्य बहुशोप्यनुत्पद्यतः ॥ भूमावत्र शयानस्य कठिनायांसदुःखितम् १४ बांधवैः परिवीतस्य हिक्काश्वासाकुलस्य च ॥ प्रसारितोर्ध्वनेत्रस्य
लालालीढाननस्य च १५ इन्द्रियैर्नवभिः सार्द्धं वाग्वृत्तिर्मनसि व्रजेत् ॥ मनोवृत्तिस्ततो याति प्राणवृत्तौ क्रियात्मनि १६ सापितेजसि जीवाख्ये सूक्ष्मे स्मिन् भूतपंच
के ॥ आनंदात्मनितयाति जीवरूपं संभूतकम् ॥ संस्कारशेषं संस्कारैर्बद्धस्यात्र शरीरिणः १७ सुषुप्तौ च मृतौ यनु जीवस्य लयकारणम् ॥ यदात्मकश्च जीवो यं य
च्च संस्कारणं स्मृतम् १८ स एष श्वेतकेतो त आत्मा सोम्य मयोरितः ॥ सूक्ष्मा सूक्ष्मतमो नित्यं महीयान् महतोपि च १९ एतदात्म्यमिदं सर्वं ते जीवन्नात्मकं जगत् ॥
रज्जुरुूपं यथा सर्पसर्पधारादिरज्जुगम् २० एतदेवात्मरूपं त्वमसि देहादिकंचन ॥ बुद्धिसाक्षितया यनु नित्यं सत्रप्रतीयते २१ आनंदात्मस्वयं ज्योतिर्जडवर्ग
स्य भासकम् ॥ न भर्तानापि भोक्ता त्वं न प्रमाता च कर्हिचित् २२ आदेशो यं मया प्रोक्त उपदेशः प्रियायते ॥ यादृशो हि भवान्स्तब्धस्तादृग्गर्वाधिकाय हि २३

यदेवेतकेतो तव मात्मा मयोच्यते यः सूक्ष्मात् सूक्ष्मो महतो महत्त्वेन प्रसिद्धादपि कालादेर्महानिति द्वयोर्र्थः ॥ ११८ ॥ ११९ ॥ तस्य महत्त्वे हेतुमाह एतदात्म्यमिति ॥ भूमशब्दवद्विद्वत्प्रधानो
निर्देष्टुः स्वाधिकः पण्डितः तथा च सर्वजगदेतदात्मकं एतत्सदस्नु आत्मापारमार्थिकं रूपं यस्य तत्तथा यथा रज्जुगंसर्पधारादिरज्जुरुपं रज्जोः कल्पितानि सर्पधारादंडं भूविषयाणि रज्जुमात्रात्मकानि
त्यर्थः ॥ १२० ॥ एवमुपाधीनामधिष्ठानदृष्ट्या बाधे सति परिशिष्टस्य त्वत्स्वरूपस्य सच्चिदानंदलक्षणस्य तेनैक्यं सिद्धमेवेत्याह एतदेवेति ॥ एतद्विधाधिष्ठानभूतमात्मतत्त्वमेव त्वं भवसि यत्सा
क्षितया चिद्रूपमदृष्टत्वेनार्नवरूपं नदतिरिक्तस्य जडत्वेन चैतन्याभावेपितद्वा न प्रयीज क्त्वा त्वं ज्योतिश्च भवति एवं सत्स्योपाधिकाः कर्तृत्वादयो धर्मास्त्वयिनसंतीति द्वयोर्र्थः ॥ १२१ ॥ १२२ ॥ एष
हितोपदेशोपि गेहस्वरादादेशपदेन राजादिशासनवाचकेनोक्त इत्याह आदेश इति ॥ हुं पं पि पाप उपदेशभूतोपपं वाक्यप्रबंधो गवाधिकापगवैणाधिकमानिनेतं शमयितुमादेशः शासनरूपः यतो
यादृशो भवांस्तादृशः स्तेष्वत्वात् उद्गृह्यत्वादित्यर्थः ॥ १२३ ॥

उक्तविधाः प्रज्ञानमेव सर्वव्यापकमुपपन्नमिति ॥ अमुनेति । अमुना विज्ञानेनात्मरूपेण श्रवणमननभिविश्यासनानामोचरतानेति न अश्रुतादिरूपमपि सर्वश्रुतादिरूपं भवेदिति द्वयोः संबन्धः तत्र हेतुपदस्योपपत्तिवाचकस्य मतपदेन संबन्धः पुत्रक्रेत्यनुकंपायां कम् ३२४ । ३२५ इत्यंशान्नाथैः समाप्ते पितृव्यवधारणप्रयोजकानां परिहाराय द्वितीयादिपर्यायाणां प्रवृत्तिरिति दर्शयन् भूय इत्यादिवाक्यस्य तत्रादृश उपात्तस्यार्थमाह एवमुक्तमिति । एवमुक्त उपदिष्टः श्वेतकेतुः पितरं प्रति पुनः प्राह प्रच्छ सपितापि पुत्रं प्रति निर्णयजनकमुत्तरजातं प्रोहति ३२६ इत्यमिति । इत्यंभू यो बोधपनुभवानित्येवं विधवाक्योपपत्त्या सेनासौ श्वेतकेतुरष्टौ प्रश्नान् करोत् सपिताप्यस्य सुतस्यानवबोधनेन बोधे प्रश्रित्येव ज्ञाते सपिता वंत्त्यष्टावेवोत्तराण्यवदत् कीदृशाभ्युत्तराणि इत्याद्यंतानि इति शब्द आदावंते च पर्यायानि तथा सोऽप्यशब्दपूर्वकमिति शब्दमुपक्रम्य तादृशेति शब्दपर्यंतं ग्रंथैरुक्तानि तियावत् स एवो निर्णयमेव सादिभागास्तु अपवादापवादेऽन्तर्गमस्थितिरिति न्यायेन शोकापगमेन पूर्वोक्तसिद्धांतस्तथैव स्थित इत्येतावदेव बोधयंतीति भावः ३२७ ननु प्रथमपर्याये श्वेतकेतोरबोध एव कथं स्थित इति चेत् संशयप्रयोजकत्वं कलसगमप्रतिबंधादिति दर्शयन्नाह संशये इति । द्विपश्चात्तस्य श्वेतकेतोः संशयस्य कारणानि कुतः केषां निमित्तानि इमानि वक्ष्यमाणानि अभूवन् यानि पिताक्रमशो द्वितीयादिपर्यायेः क्रमेण निराकरोत्परिदृष्टवानित्यर्थः २८ तत्र द्वितीयापर्यायेण निवर्त्यते कमाह मुमाविति ।

अमुना श्रुतमात्रेण हेतुनापि मतेन वा ॥ विज्ञातेनात्मरूपेण सर्वभूतात्मना सदा ३२४ श्रुतं मतं च विज्ञातं सर्वमेतद्वेदित ॥ अश्रुतं वामतंतद्वदविज्ञातं च पुत्रक २५ एवमुक्तः पुनः प्राह पितरं तनयस्ततः ॥ संदिग्धहृदयः सोऽपि पुत्रमाह विनिर्णयम् ३२६ इत्यमष्टौ चकारासौ प्रश्नास्तावन्ति चावदत् ॥ उत्तराणि स इत्याद्यंतान्यस्या नवबोधने ३२७ संशये कारणान्यष्टौ श्वेतकेतोरिमानि हि ॥ अभूवन् क्रतस्तस्य पितायानि निराकरोत् ३२८ सुप्तौ मृतौ च जीवानां सति चेद्गमनं भवेत् ॥ तस्या ज्ञाने प्रकीर्णानामदृष्टांतस्तं वदधुना ३२९ अथागतानां तत्प्राप्तौ करणानां च संशयात् ॥ स्थितायामपि मायायामनुभूतिः कुनो न हि ॥ दृष्टांतस्तत एवात्र वर्णनीयः परोपि हि ३३० सुप्तौ ब्रह्मसंप्राप्तौ जीवनाशो भविष्यति ॥ नदीनिदर्शनात्स्पष्टो मरणे च कथं ततः ॥ ब्रह्मप्राप्तिर्भवेत्तस्य तत्र दृष्टांतमीरय ३३१ नदीनां विलीनानां समुद्रे पुनरुद्भवः ॥ नदीनिदर्शनात्तेन मनोमोमुह्यते मम ३३२ अतिसूक्ष्मो यमात्मा स्यात्कथं स्थूलसमाश्रयः ॥ अत्रापि कंचिददृष्टांतमनुकूलं पितृवद ३३ आस्तिक्याद्बुद्धयते स्वात्मा तच्च कुत्रापि दर्शनात् ॥ अत्यंतानुपलब्धेर्न हि शब्दोऽस्ति कस्यचित् ॥ अतोत्रापि च दृष्टांतः पितृव्याद्यस्त्वयामम ३३४

यदि सुप्तौ मृतौ वा जीवानां सति गमनं भवेत्तदा तत्प्राप्तौ जीवः अतस्तस्य सतः अज्ञानेन अत्र प्रसिद्धे असंभावनावारको यो ह्यंताः सवक्तव्य इत्यर्थः २९ मृतीयपर्यायनिरस्यंतमाह अथागतानामिति । सुप्ति काले त्रणानां ज्ञानसाधनानां संशयवशात्मायायामविद्यायां स्थितायां क्षेमभागिन्यामपि सत्यां यथा गृहादागतस्य गृहादागतोऽस्मीत्यनुसंधानं भवति तथा सत आगतानां जीवानामनुभूतिः सत आगतोऽस्मीत्याकारिकाकृतो न हि भवेदित्याशंकापरिहारायापि दृष्टांतो वक्तव्य इत्यर्थः ३३० चतुर्थे पर्यायनिरस्यंतमाह सुप्ताविति द्वाभ्यां । यदि नदीनिदर्शनात् नदीनां समुद्रवसुप्तौ मरणे च जीवानां सतिलयस्तद्विधेयांशाः स्पष्टो दृष्टांतो न स्फुटीकृतः स्यात्तथा च ब्रह्मप्राप्तिः कस्य स्यादित्येतच्छंकापनुसंधेयमपि दृष्टांतो वक्तव्यः यतो लीनानां नदीनां पुनरुद्भवो न दृष्टः सन्मम नोऽप्यामोहं न पतीति द्वयोरर्थः ३३१ ३२ पंचमपर्यायनिरस्यंतमाह अतिसूक्ष्म इति । अपमात्मा तिसूक्ष्मोऽपि स्थूलस्य प्रपंचस्याधारः कथं स्यादित्यत्रापि कश्चिददृष्टांतो निरूप्य इत्यर्थः ३३ षष्ठ्या वर्यंतमाह अस्तिक्यादिति । भवतारं चमपर्यायां तत्तदुक्तं श्रद्धयापमाहमालभ्य इति तत्र श्रद्धैव दृष्टानुसारिणोऽपि कथं स्यात् यतोऽस्यंतमनुपलब्धेन ननु भूतवर्धेऽशब्दोऽपि न प्रवेष्टुं भवतीत्यतो वापि संभावनाये भावनाये दृष्टांतो वक्तव्य इत्यर्थः ३३४

३१५ अथनदीनिदर्शनमात्रजीवनाशशंकावारकस्यैवतुर्थपर्यायगतोत्तरस्याथेमाह आगताइतिपंचभिः । सनआगताजीवास्तएवभवन्तिप्रेमुप्राः अपरेभिन्नजातीयानभवेति अन्यथातेषामेवा
 नुत्थानेनुमोसह्यमात्रेणदेहपातःस्यादित्यर्थः ३४६ किञ्चजीवनाशोनकेनचिद्वृष्टःकितुत्परित्यक्तानामभेदापेवेतिदृष्टान्तेनस्पृष्टयति यथेति । यथावृक्षस्यशाखानामभेदस्याप्यस्याजीवक
 र्त्तुक्तस्यागस्तस्यास्तस्याःशोषणंइत्येनजीवनाशइत्यर्थः ३४७ सुप्तस्यमुक्तत्वेपिजीवांतरप्रवेशेनतस्त्वरिरमुतिप्रेदितिज्ञां वृक्षशाखादृष्टान्तेनैवपरिहरति अन्येति । चेद्येकस्यजीवस्यनिर्गमना
 नंतरमन्यस्यजीवस्यप्रवेशोभवेत्तदाशाखासंशोषणंनब्रजेदिति ३४८ तथाजीवांतरप्रवेशेनजीवनव्यवहारसंतानान्त्कस्यापिदेहस्यानाशोनव्यवहियेननचेवंदृश्यतेततःसएवोनिप्रतीतिसिद्धमित्या
 ह एवमिति । सुप्तेएकस्मिन्नुत्स्यामुक्तेसति ३४९ यएवमिष्यतेसएवदेहांतर्गच्छतिनान्यइत्येवंनित्यस्यजीवस्याधिकारिणःसत्त्वान्नमोक्षशास्त्रवैयर्थ्यामित्याह यथेति । स्पष्टम् ३५० पं
 चमपर्यायमतंसूक्ष्मेस्थूलस्थितिदृष्टान्तवर्णयति आनंदात्मनीति । यथासुप्तिमसिद्धेस्तत्परानंदरूपेसूक्ष्मेजमतिष्ठतितथाबोधकंदृष्टान्तंशृण्विति ३५१ वदेतिदृष्ट्यां । यथावटस्यधानाबीजेतदव

एवंजीवाइमेसर्वेसतआत्मनआगताः ॥ इत्थेजानंतिनैवेतसतोवयमिहामताः ३४५ आगताःपुनरेवेतेतएवस्युर्नतेपरे ॥ अन्यथादेहसंपातोभवेतेपांदिनेदिने
 ४६ यथावृक्षस्यशाखानांत्यागात्तासांदिशोषणम् ॥ नहिजीवेनरहिताशाखाकाचिद्विजीवति ॥ यांयांजहातिजीवोयंसासाशुप्यतितत्क्षणात् ४७ अन्यजीव
 स्यचेदेहप्रवेशःपरिनिर्गमात् ॥ भवेच्छाखानसंशोषकदाचनसमाव्रजेत् ३४८ एवंदेहस्यकस्यापिविनाशोनभविष्यति ॥ दृश्यतेनयतस्तेनसुप्तेनान्यःसमाव्रजेत्
 ४९ यथासुप्तेतथैवायंमरणादौचनापरः ॥ सएवचततोजीवोब्रह्मसंप्राप्यनिर्गुणम् ॥ पुनरुत्पद्यतेतस्मात्कर्मपाशवशंगतः ३४० आनंदात्मनिसुप्तेस्मिन्नवाङ्म
 नसगोचरे ॥ यथातिष्ठतिविश्वंत्वंदृष्टान्तमवधारय ५१ वटधानातिमूक्ष्मेयमाश्रयोमहतोयथा ॥ वटस्याप्यधुनाभेदेनैपनात्रप्रदृश्यते ५२ तथात्मासूक्ष्मरूपो
 यंप्रपंचस्यसमाश्रयः ॥ प्रागुत्पतेर्यतस्तत्रसोस्तिशास्त्रदृशांयथा ५३ उपायादवमन्योयंधीमतासचदेहगः ॥ जलस्थंलवणंयद्ब्रह्म्यतेगसलाभतः ५४ एवमा
 त्माप्रपंचेस्मिन्जडेसर्वत्रवर्तते ॥ चैतन्यरूपसंलभाज्ज्ञातव्योब्रह्मवेदिना ॥ श्रद्धावतासदेवायंनस्ति केननकहंचित् ५५ अपींद्रियैरलभ्यस्यलाभःस्यादुरु
 वाक्यतः ॥ गांधारस्ययथापुंसश्चैरैर्नीतस्यकाननम् ३५६

च्छिन्नचैतन्यमितिपावत् सूक्ष्ममपिमहतोवटस्याश्रयोजन्मासंभवात्परंत्वधुनाबीजदशावामेषवटस्तत्रबीजेभेदेनदृश्यतइत्यर्थः ३५१ दाष्टातिकेयोजयति तथेति । तथायमात्मातत्सं
 स्कारशालिमापोपहितःसूक्ष्मोप्युत्पतेःपूर्वंप्रपंचस्यावारोभवतीतियुक्तं यतस्तत्रउत्पत्तिपूर्वकालेसंआत्मास्तीतिशास्त्रदृशांसदेवसोम्येदमप्रजासोदेत्पादिशास्त्रचक्षुःज्ञाणांयथाप्रसिद्धइत्यर्थः ३५३
 पृष्ठपर्यायगतदृष्टान्तश्रद्धासमुत्थानायमाकृतोपायैरलभ्योप्यर्थउपाविविशेषेजलंभ्यतेइत्यावेदकंवर्णयति उपायादिति । सचलौकिकप्रमाणैरनाविष्कृतोप्ययंविश्वोपादानभूतआत्माधीमताश्रद्धासं
 स्कृतमतिकेनदेहमःसंघातेप्रत्यक्तेनवर्तमानउलभ्यते यथाजलमतलवणंचक्षुरागुणांयैरलभ्यमपिरसनासेयोमरूपोपायेनलभ्यतेइत्यर्थः ३५४ अत्ररसनासंयोगस्यानीयंपदार्थशोधनमितिमुच्य
 यन्दाष्टातिकेयोजयति एवमिति । एवंप्रपंचवर्तमानोप्यात्मातदीयस्यचैतन्यात्स्वरूपस्यसम्पत्सत्यत्वादिविशेषैःपरिचयादुक्तवदंतांवाक्यविश्वातवतेवलभ्यइत्यर्थः ३५५ मकृतेसउपायः
 कश्चित्पदाप्तापेक्षएवेतिमुच्यमुपायांतर्दुर्लभस्याप्युपदेशेनलभेदृष्टान्तसममपर्यायतन्वावष्टे अपींद्रियैरितिसंभिः । इतिप्रादिभिःपरिचितोपायैरलभ्यस्यात्मातवस्तुनोपुक्तावाक्यरूपापूर्वा-

एतदेवमुच्यते विद्वानिति द्वाभ्यां ॥ निगदन्त्याख्यातं ह्ययम् ३७० । ३७१ सत्याभिप्रायो मोक्षहेतुरित्येवमिदं प्रसिद्धमिदं लोकेषोति । सत्ये संधा अभिप्रायो यस्य स तथा मिथ्या
 भिप्रापोऽनृतकलं प्रमाप्तिरूपः स ज्ञानो यस्य स तथा मुच्यते शुद्धिगच्छति अपरः अस्यैव विवरणमनृतमानस इति सुदुःखं यातीति प्रसिद्धमिति ३७२ एतत्कथमिदं प्राप्तायामुदाहरति यश्चेत्या
 दिना । यथा कश्चिद्विचारः साधुश्चेत्युभापि चोत्तरेन दंडयत्तपाराजभैरवोऽहोतौ सभायां प्रत्येकं मम चोत्तरेनास्तीति कोशतो वीक्ष्य ज्ञातेन संशयेन सद्भिर्वर्माधिकारिभिः समदिव्ये उभयोरपि दिष्टेन साधु
 स्तस्मिन्नेन करे धृतेन न दहते अन्यश्चोत्तरेन दहते इति त्रयाणां संबन्धः ३७३ । ३७४ । ३७५ अदग्धहस्ति । तयोः साधुः सत्याभिप्रायकत्वलक्षणसत्याभिसंघित्वात् सत्यभाषणेनानुमिताददग्धहस्त
 एव मुच्यते इत्यर्थः ३७६ दग्धेति । परश्चोरोऽनृताज्ञप्रभावादनृतभाषणानुमिताददग्धहस्तो बंधनिगडमेति वक्ष्ये शरीरादिदं च प्राप्नोतीत्यर्थः ३७७ फलितमाह विदुष इति । वागादिविल

विद्वान्सत्यात्मबोधेन मायापाशविवर्जितः ॥ वागादिविलयाद्भूयः शरीरं नाप्नुयात्सदा ३७० अविद्वाननृतं सर्वदेहांतं दुःखकारणम् ॥ जानन्नात्मतया भूयः संस्कारै
 र्देहमाव्रजेत् ३७१ लोकेपि सत्यसंघो यो भवेन्मिथ्याभिप्रायितः ॥ समुच्यते परो दुःखं प्रयात्यनृतमानसः ३७२ यश्चोत्तरे साधुश्चेत्तौ गजभैरवात् ॥ चोग
 विमौ निहंतव्यावित्येवं निश्चये सति ३७३ उभापि सभामध्ये कोशतश्चोत्तरेन हि ॥ प्रत्येकं मम चेत्येवं संजाते संशये सति ३७४ सभासद्भिः समदिव्ये उभयोः परिक
 ल्पिते ॥ ज्वालामालाकुलं तप्तमयः पिंडं वह्नकरे ॥ साधुर्न दहते त्वन्यश्चोत्तरेन बहुदहते ३७५ अदग्धो मुच्यते साधुस्तस्मान्मिथ्याभिप्रायितः ॥ मत्याभिसंधिर्य
 स्मात्सत्यमेवाभ्यभाषत ३७६ दग्धहस्तः परः सद्यो बंधमेति च वध्यते ॥ अनृताशयतो यस्मादनृतं सोभ्यभाषत ३७७ विदुषोऽविदुषश्चैव समाने मरणे मति ॥
 भवेद्वागादिविलयो विदुषो नापरस्य च ३७८ न वक्तुः श्वेतकेतुं स आत्मा तत्त्वमस्यपि ॥ पितो वाचविज्ज्ञे स न वमेव च नेपितुः ३७९ श्वेतकेतुर्न हाते जाः कंचित्का
 लं ह्येवमत् ॥ आत्मज्ञानी विरक्तः सन् प्रवृत्तयथापिता ३८० सत्तायां सुखरूपत्वमात्मनो नैनमैरयत् ॥ आरुणिः श्वेतकेतुश्च प्रच्छन्नचर्धोधनः ३८१ स नक्तु
 मारो भगवान् नारदाय सुखात्मताम् ॥ अपृष्टोऽपि पुरा प्रश्नतोऽपि स उवाच ह ३८२ इति ते कथितं श्वेतकेतोरज्ञानकारणम् ॥ ज्ञानं च स्वपितुर्भूयः किमन्यच्छेत्तुमि
 च्छामि ३८३ ॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यनंदात्मपूज्यपादशिष्येण शंकरानंदभगवता विरचित उपनिषद्भाष्ये आत्मपुण्येच्छां दोग्यसारां प्रकाशे आरु
 णि श्वेतकेतुसंवादे नाम द्वादशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १२ ॥

॥ १२ ॥

॥ १३ ॥

॥ १४ ॥

॥ १५ ॥

॥ १६ ॥

॥ १७ ॥

॥ १८ ॥

॥ १९ ॥

॥ २० ॥

यो निरवशेष इति शेषः अपरस्याविदुषस्तथानेति ३७८ चरप्रवाक्यार्थमाह नवेति । एवं न ववर्षं पित्रोऽपि दिष्टः श्वेतकेतुर्न संभावना निवृत्तौ सत्यामस्य पितुर्न वमेव च नेतत्प्रथमोक्तमेव तत्त्वं विज्ज्ञे साक्षात्कृ
 तवानित्यर्थः ३७९ अतीतकथां संगमयति श्वेतकेतुः । तदनंतरं सावालोक्तस्य परमहंसं ब्रवीध्वमित्यर्थः ३८० उत्तराकांक्षामुत्थापयति सत्तायामिति द्वाभ्यां । श्वेतकेतोर्धनत्वं स्वयं विज्ञा
 नसामर्थ्यरूपं विज्ञापयित्वा अरुणिः सत्तायाः सुखरूपत्वं नरेयत्नं च क्वाभ्युपयति श्वेतकेतुस्ततो नापृच्छति इत्यर्थः ३८१ नारदेन अपृष्टोऽपि स नक्तुमारुतं नारदायोवाचेत्याह स नक्तुमारुत इति ३८२ उप
 संहरति इति ते इति ३८३ द्वादशं करणं शोभो भवतोऽप्युक्तं लंकृतम् । विकाशेन मृकुंदं प्रज्वालां वने च मत्कृतिम् ॥ १ ॥ द्वादशं करणं महेकारं भवतः शोभितत्वं पदार्थरूपस्य मृकुंदस्य त्वपदार्थस्येत्यर्थः
 ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलककृष्णसंदात्मजदिलारामसूरितनूत्तरामकृष्णस्य श्रीविश्वेश्वराश्रमपुत्रप्रदाद्विदुषोऽहोतौ सत्त्वपुत्राणां द्वादशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १२ ॥ ॥ १३ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे द्वादशोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे त्रयोदशाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ भूमानीमाल्यतापोहः सकलकलनस्फुटः ॥ आशोत्तरधरः शश्वद्राजतेसत्रयोदशे ॥ १ ॥ अस्यायः । भृःपृथिवी, मानवेदः उमाकीर्तिः 'उमाऽतस्तीहिमवतीह रिद्राकीर्त्तिकातिपु' इतिविश्वप्रकाशकोशात् एषांपदार्थानांयाऽल्पताअसुरप्रभावात्संकोचरूपातामपोहतिअसुरनिरासेनहरतिसतथा सकलस्यस्वकीयपरिपूर्णरूपस्यपदाकलनेरावणवधानंतरत्वं महाविष्णुरसीतिविधातृवा ज्ञेयानुसंधानंतेनस्फुटःपरित्यक्ताहार्याबोधनाटयइति आशादिहसातद्वतामुत्तरकोसलवासिनाधरःसन्निधानेनत्राता सदासश्रीरामःसत्रयस्त्रयेणानुजानांत्रिकेणसहितः अदशेदशावत्सस्तद्वहितोऽदशोहादज्योतीरूपदीपस्तस्यमध्येवन्दिशिस्वेतिमहोपनिषदिप्रसिद्धस्तदुपरिराजतेआराधकानामाविर्भवतीत्यर्थः । श्रीकृष्णविग्रहपक्षे भुवोमानःपूजाप्रदोसाराूपोणवो वायतःसतथा पुनःकीदृशः अमाःप्रमाहीनाअज्ञायेअल्पाःशुद्धादुःशासनादयस्तत्कृतोपोद्गोपदीप्रभृतीनांभक्तानांतापस्तपूहतिजानतीतिसतथा पुनःकीदृशः सकलस्यप्रकारलकारसहितस्य कामवीजस्याकलनेनजयेनस्फुटःप्रकटलीलः आशायायोप्यादिकामनायाउपशामं कत्वेनउत्तरभूतस्यतदानुकूल्यस्यधारकःसबासुदेवःसत्रयःसंकर्पणादित्रयसहितः दशाःपरिणामरूपाअवस्थास्ता भिर्हीनत्वाददशेनिर्विकारस्वरूपेराजतेदेशीप्यतेइत्यर्थः । श्रीशंभुपक्षे भूमान्ज्योतिर्लिंगरूपेणभूम्यानिर्त्यसंबद्धः ओमाप्रणवेनअल्पतायाजीवनिष्ठपरिच्छिन्नतायाअपोहस्यबाधस्यक तां सकलस्यचंद्रकलासहितस्यविग्रहस्यआकलनेनधारणेनस्फुटोभक्तानांप्रसिद्धः आशादिहस्तद्रूपस्यउत्तरस्यसर्वस्वस्यधारकइतिपावत्सः अदशेजाप्रदायवस्थापरित्यागहेतोतत्त्वज्ञानेतदर्थे

श्रीगणेशायनमः ॥ एतच्छ्रुत्वायशिष्योपिस्वात्मनोब्रह्मरूपताम् ॥ प्रष्टुकामःपुनःप्राहस्वगुरुवचनंत्विदम् १ भगवन्भवताख्यातमेतरेयेणकीर्तितम् ॥ ज्ञा नमाख्यानसहितमेवंकीर्षातकीरितम् २ आदित्यस्यमहेशस्यसश्वेताश्वतरस्यच ॥ कठस्यतित्तिरेस्तद्वज्जाबालादिद्विजन्मनाम् ॥ आरुणेःस्वपितुर्बाल्ये लब्धंचश्वेतकेतुना ३ मंत्रज्ञोवामदेवश्चशक्रःकाश्यश्चभूपतिः ॥ मुरवोयेत्रशिष्याश्चप्रवर्ततेप्रजास्तथा ॥ बालाकिश्चतथादृप्तोगार्ग्योयःपरिकीर्तितः ४ भेदतो भेदतश्चापित्रिपर्वायत्रकीर्तितः ॥ महानवंशोमन्त्रदर्शीदस्रौचप्रतिकोपितः ५ दध्यङ्गाथर्वणेयत्रशक्रःक्लेशमुपागतः ॥ अश्विनोब्रह्मविद्याचर्धैर्यमार्धवणस्यच ६ भूपतेर्यज्ञशालायामाश्वलाद्यैर्द्विजोत्तमैः ॥ जलपारख्योयत्रसंवादःशाकल्यमरणांतकः ७ द्विवारंपृथिवीपालंयत्रवाजसनेयकः ॥ मत्वावादकथांकृत्वाकृतकृत्यं चकारसः ८

यत्सत्रसत्रतुल्यसंप्रदायप्रवर्तनरूपकर्मतयातिप्राप्तोतिधारयतीतिपावत् सतथा । प्रमेयपक्षे भूमातसंज्ञोनोस्माकमधिकारिणामाल्यतामाप्रमातन्निष्ठायाल्पतापरिच्छिन्नविषयतातस्याःपरि हारकःपूर्णत्वात् सकलस्यद्वैतजातस्याऽकलनेविस्मरणेस्फुटः नामादीनांवक्ष्यमाणानांभावानांमध्येचतुर्दशैराशातस्याउत्तरःप्राणस्तस्याधारःअधिष्ठानभूतःसप्रसिद्धस्त्रयोदशेऽत्राध्यायेस्फुरतीत्य र्थः १ तत्रप्रमेयाविनःप्रवृत्तदर्शयति एतच्छ्रुत्वेत्यष्टादशभिः । स्पष्टम् १ । २ आदित्यस्येति । आदित्यविशेषणंमहेशस्येति पञ्चतानांज्ञानमित्यनेनप्राक्तनेनसंबंधः लब्धमित्यत्रचतद नुपंगः ३ मंत्रज्ञइति । मंत्राणांसर्वात्मताबोधकानांदृष्टावामदेवोगुरुत्वेनप्रथमेइंद्रस्तुद्वितीयेअजातशत्रुस्तृतीयेअथशिष्याउच्यंते प्रजाःप्रथमेतथाप्रतर्दनोद्वितीयेबालाकिस्तृतीयेइत्यर्थः ४ चतुर्थ्यंगतान्शिष्यानाह भेदतइति । त्रिविधानिपर्वाणिघटकपुरुषरूपाणिपस्यसतथाविबोधंशोमंत्रदर्शिनानांगुरुशिष्याणांपरंपरारूपउक्तः यत्रवर्तमानेआथर्वणेगुरौदस्रौशिष्यप्रत्योक्तोयत्रतयोःशि प्यतायांशक्रःक्लेशमीर्प्यारूपमाप्तः कीदृशःशक्रः प्रतिकोपितःहितोपदेशेनप्रत्युत्कोपंगतः तथादस्रयोविद्योपदेशस्तत्रमहाभयेपिगुरोर्धैर्यचोक्तमितिद्वयोरर्थः ५ । ६ पंचमाद्यध्यायत्रपार्थक्रमेणानुवद ति भूपतेरितित्रिभिः । यत्रातीतग्रंथे शिष्टंनिगदन्पाल्यतांप्रथम् ७ । ८

आ. पु.

॥ १ ॥

९ अष्टमार्थमाह कारणेति । नवमदशमयोस्तमाह धर्मत्वादिना । नवमेधर्मराजोगुरुक्तो न विकेतास्तु शिष्यः कीदृशो महान् गुरुः अग्रिविद्ययोः संप्रदायप्रवचकत्वात् तथा दशमं वक्तुं गुरुकृतस्त्वपोधनो भृगुस्तु शिष्य उक्तः तत्र वनारायणीयेनारूपस्य गंधर्वस्य स्वानुभवः सर्वसाधनानां संप्रदायस्योत्तमत्वं च कीर्तितमिति द्वयोरर्थः १० । ११ एकादशवृत्तमाह कीर्तित इति चतुर्भिः । प्रथमपदपूर्वांस्वयिदंशितं संप्रदायस्यानुष्ठानं सर्वत्र प्रभृति कर्तृकंदंशितं तथा तस्य संप्रदायस्य स्वीकारकालोपाधिभूतस्त्वपवेरागस्य जनितकृत्यर्थः १२ तस्या इति । तस्या विराग्य जनेर्हंतवोगर्भोपनिषदाद्युक्ता विवेकादप्युक्ताः निम्नानां मरणचिह्नानाम् १३ विरक्त इति । अत्र संप्रदाये विरक्तोऽधिकारी प्रोक्तः तथा अस्य संप्रदायसिनो ब्राह्मणवेषः शिखादि राहित्यरूपस्तदाचारश्चोक्तः तद्द्वयं तरोर्मृत्पत्राचारोऽहिंसादिरूप उक्तः ब्रह्मोपनिषदाद्युक्तं तत्त्वज्ञानं च वर्णितमिति द्वयोरर्थः १४ । १५ अनंतरोक्तमन्यपृच्छति नवेति त्रिभिः । निगदन्वाख्यतां तत्रयं तत्रवेदे

संन्यस्य त्रपि मैत्रेया जायां यत्राकरोन्मुनिः ॥ कृतकृत्यां प्राज्ञवल्क्यो लोकातीतस्तपोधनः ९ कारणे यत्र जिज्ञासायतीनां च द्विजन्मनाम् ॥ धर्मराजो गुरुस्तद्वद्रु
णश्च तपोधनः १० नचिकेताश्च यत्राभूच्छिष्यस्तद्वदुरुर्महान् ॥ गंधर्वस्यापि वेनस्य स्वात्मानुभवकीर्तनम् ॥ नानासाधनसंघेषु संप्रदायत्रयोत्तमः ११ की
र्तितो नुष्ठितः पूर्वैः संवर्तयिर्महात्मभिः ॥ तस्य स्वीकारकालश्च वैराग्यस्य जनितस्तथा १२ तस्यास्तु हेतवस्तद्वद्गर्भोपनिषदादिषु ॥ विवेको विविधो योगो निमित्ता
नां च बोधनम् १३ विरक्तोत्राधिकारी च संप्रदायी परिकीर्तितः ॥ शिखादि राहित्यस्यास्य वैप्राचार्य इति रितः १४ बाह्य आभ्यंतरस्तद्वदहिंसादिस्वरूपकः ॥ मु
रुघोपि स्वात्मविज्ञानं ब्रह्मोपनिषदादिषु १५ नवकृत्वं श्वेतकेतोर्हार्दांशं काव्युदस्य हि ॥ तत्त्वमस्यैव मुक्तं तत्सम्यग्ब्रह्मवबोधने १६ आत्मनः सुखरूपत्वमध्याये
स्मिन् प्रकीर्तितम् ॥ उक्तं मनस्कुमारेण किंतु तन्नारदाय हि १७ तदहं श्रोतुमिच्छामि नारदाय यदीरितम् ॥ ज्ञानं सनत्कुमारेण त्वतोद्य भगवन् गुरो ॥ एवमुक्ते गुरुः
प्राह शिष्यं वेदे स्थितां कथाम् १८ सनत्कुमारमासीनमेकांते नारदो मुनिः ॥ संसारतापसंतप्तः कदाचिदिदमब्रवीत् १९ भगवन् भवता सम्यक्ज्ञायते त्रपरायणम् ॥
ब्रह्मयत्तत्परं ज्ञानाच्छोकं तरति पांडितः २० शोकस्य तरणे यत्स्यात्कारणं ब्रह्मवेदनम् ॥ तन्मे ब्रह्मि महाभाग शिष्यस्ते हंतपोधन २१ एवमुक्तः स भगवन्नारदे न महात्म
ना ॥ तदीया ज्ञाननाशार्थमिदमाह स त्रिव २२ भवान्यदब्रजार्जिते सर्वज्ञो नारदो मुनिः ॥ तच्छृत्वा शुततः पश्चादहं वक्ष्यामि ते स्फुटम् २३ एवं सनत्कुमारेण कथि
तो नारदो मुनिः ॥ प्राजलिः प्रणतो भूत्वा सर्वमेवन्यवेदयत् २४ ऋचो यजूंषि सामानि ह्यथर्वांगिरसासमम् ॥ मंत्रब्राह्मणरूपाणि वेद्विब्रह्मप्रसादतः २५ अत्र नाना वि
धाः संति वृत्तलोककथाः शुभाः ॥ इति हासाभिधास्तद्वत्पुराणं जगतोपि च २६

छांदोग्यसम्प्रदायापरूपे १६ । १७ । १८ तत्र नारदप्रश्नमवतारयति सनत्कुमारमिति । एकांते स्थितं मुनिं नारद इदं पप्रच्छेत्यर्थः १९ इदं किमित्याकांसायामाह भगवन्निति । भगवन्पत्यरा
यणं सवाधिष्ठानभूतमतएव परं सर्वोत्कृष्टं ब्रह्म यस्य च विज्ञानात् शोके कर्तृत्वाद्यप्यासुरूपतरनिद्वयताज्ञायते ह्येत्यन्वयः २० शोकस्येति । तस्य शोकस्य तरणे कारणभूतं ब्रह्मवेदनं पत्यराशं भवति
तन्महाशिष्यायोपदेश्यमित्यर्थः २१ एवमुक्त इति । एवं पार्थितो मुनिर्नारदस्य प्रश्नांशे अबोधस्तदवधारणायैदमाह इदं किं भवात्सर्वज्ञत्वेन प्रसिद्धोपायज्ञानाति तच्छृत्वा वक्ष्यामीति द्वयोरर्थः २२
२३ एवमिति । स्पष्टम् २४ मंत्रब्राह्मणरूपेण मत्प्रेक्षद्विविधान् ऋगादिसंज्ञां श्रुतरोवेदान्तज्ञानाभिब्रह्मणः पितुः प्रसादादित्यर्थः २५ अत्रेति । अत्र वेदेषु संसिप्योक्ता इति शेषः नानाविधाः-

कथाः सन्ति कीदृशः वृत्तलोककथाः अतीतजनविषयकाः कथाः इतिहाससंज्ञा अपि वेति तथा जगतः सर्गादिनिरूपणवाक्यरूपपुराणवेति तथा जगदपशब्दविज्ञानहेतुत्वेन वेदोपकारकत्वादेवा
 नावेदमिति शब्दोक्तपाठकरणवेति तथा पित्र्यपदोक्तश्राद्धादिविधिवेति तद्वयोरर्थः २६ । २७ राशिगणितं । श्रुतौराशिमित्युक्तगणितवेति पत्रगणितशास्त्रे गुणनभाजनदिनासंख्यावतिष्ठते
 स्फुटीभवतीति तथा देवपदोक्तपुत्रातादिनिर्णयशास्त्रं निधिपदोक्तभूमिनिस्वातद्रूपरूपनिधिशाल्वचवेतीति एवमप्रेषिद्वितीयां तानां बोधपदसंबन्धोद्घटनः २८ वाकोवाक्यपदार्थः कैश्चित्प
 श्रोत्तररूपविदभागउक्तोभाष्यकारेस्तु तर्कशास्त्ररूपइत्यतस्तदुभयमाह प्रश्नोत्तरमिति । किंस्विदावपनमहदिति प्रश्नोभूमिरावपनमहदित्युत्तरमेवंविधवेदभागवाकोवाक्यसंज्ञं व्यापशास्त्रमक्षपा
 दगणीतं तद्वपनं तर्कशास्त्रमपितत्संज्ञं तथा श्रुतावेकाग्रपदोक्तनीतिशास्त्रमिति २९ देवेति । निरुक्तमहाभागादेवताइत्युपक्रम्य सर्वदेवानां सार्वार्थ्यमुक्तं तदत्र देवविद्यापदेनोक्तं परिशिष्टं निरुक्तं
 शिक्षाकल्पोचित्येतद्वपनं वेदोपकारकत्वाद्देशविधेत्युक्तं तथा भूतानां प्राणिनां दृष्टोपकारहेतुत्वात् भूतविद्येत्युक्तमायुर्वेदसहितं सुश्रुतवेद्यशास्त्रविशेषं तथानानाविधशांतिपुष्ट्यादिफलकान् मंत्रानित्यर्थः
 ३० धनुरिति । क्षत्रविद्यापदोक्तामस्त्रविद्यासहितां धनुर्विद्यां तथानक्षत्रविद्यापदोक्तं ज्योतिःशास्त्रं महत्संस्थादिप्रतिपादकमित्यर्थः ३१ संप्रति । सर्वेषु ये देवनिष्कापादे बहिरास्तद्वशाकारहेतुभूता

सर्गादिकथनं वाक्यमपि व्याकरणं तथा ॥ शब्दापशब्दविज्ञानं पित्र्यश्राद्धादिकं हि यत् २७ राशिगणितमित्युक्तं यत्र संख्यावतिष्ठते ॥ उत्पातादितथा देवं निधिश
 स्त्रं तथा निधिम २८ प्रश्नोत्तरंच कथितं वाकोवाक्यं मनीषिभिः ॥ तर्कशास्त्रं न्यायशास्त्रं नीतिशास्त्रं तथैव च २९ देवविद्यां निरुक्ताख्यावेदविद्यां पुनश्च यम् ॥ शि
 क्षाकल्पं निरुक्तं च भूतविद्यां च सुश्रुतम् ॥ आयुर्वेदेन सहितं मंत्रात्रानां विधानमपि ३० धनुर्विद्यां तथा क्षत्रविद्यामस्त्रसमन्विताम् ॥ ज्योतिःशास्त्रं तथा विद्यां क्षत्रा
 ख्यामुनीश्वर ३१ सर्वदेवनिष्कायानां विद्यां तां गरुडाभिधाम् ॥ गार्धर्वचविज्ञानमिशास्त्रं सर्वोपकारकम् ३२ एतत्सर्वविज्ञानमिवेदगर्भस्थितं मुने ॥ भगवन्ने
 व जानमि स्वात्मनो मोक्षकारणम् ॥ मंत्रवितत एवास्मि स्वात्मज्ञानविवर्जितः ३३ भगवत्सदृशेभ्यस्तु श्रुतपूर्वमया विभो ॥ आत्मवित्सकलं शोक्तं तरेदत्र सकार
 णम् ३४ ममास्ति च पदाशोकस्तापत्रयसमुद्भवः ॥ वन्दिमंडलसंस्थस्य पंगोः पुंसो यथा भुवि ३५ सां हि शोचामि सततमात्मानं दीनवत्सल ॥ शिशुपुत्राप्यपुत्रा
 वायौ वने गतमर्तका ३६ सर्वबंधुर्विहीना च यथानारीपतिव्रता ॥ शोचत्यात्मानमनिशं भृशं दारिद्र्यपीडिता ३७ शोचंतं तमिहात्मानं तापत्रयवशंगतम् ॥ शो
 काब्धेरत्यगाधस्य परपागभिलाषितम् ३८

विद्यागरुडविद्येति प्रसिद्धां तथा सर्वजनानां मनोरंजकत्वेनोपकारकत्वात् जनविद्येत्युक्तं गार्धर्वशास्त्रं नीतिशास्त्रं विप्रतिपादकं जानामीत्यर्थः ३२ एतत्सर्वमिति । सर्वमेतदुक्तं जानन्नप्यहं वेदस्य गर्भे
 तात्पर्यरूपं विषयतया स्थितं मोक्षकारणं न जानामीत्यर्थः मंत्रविदिति । तत आनुर्वागिकार्थं विज्ञानेऽपि तात्पर्यविषयस्याज्ञानादेवाऽहं मंत्रवितुं मंत्रपाठवेत्तेवास्मिन्नुमं मंत्रार्थं वित् स्वात्मतत्त्वस्थतता
 त्पर्यगोचरस्यावाद्यादित्यर्थः ३३ आत्मतत्त्वस्थततात्पर्यगोचरत्वे हेतुत्वात् ज्ञानस्य फलवत्त्वमाह भगवत्सदृशेभ्य इति । युष्मत्तुल्येभ्य आत्मेभ्यो मयेवं पूर्वश्रुतं इदं किं आत्मवेत्ता सकारणं समूलं शोकं
 कर्तुं वा विरूपं तरेतीति ३४ तदा यथार्थमपि समन्वितं विवेकीति दर्शयन् स्वस्मिन् शोचं ववर्णयति । ममास्तीति । यथा वन्दिमंडले त्रिकोणे पतितस्य पंगोः शोकः स्यात् तथा ममाप्यात्मादिदुःखत्रयसंसर्गः
 शोकोऽस्तीति ३५ 'अनीशया शोचति मृगमानः' इति श्रुत्युक्तं देव्युक्तं शोकं निदर्शनेनाह सोहमिति । आत्मानं शोचामि कां गतिं यास्यामीत्याकारकशोकस्य गोचरतानपाभिवालापत्पत्वादिविशिष्टाना
 रीवेति द्वयोरर्थः ३६ ३७ शोचंतमिति । तं मात्मानं शोचंतं शोकाब्धेः परपारे अभिलाषः संजातो यस्य सतथा तं नृभिर्दुस्तरं शोकाभयो मंत्रं च भगवत्वात्तूज्यः परंपरं तीरं तारयन् प्रापयति द्वयोरर्थः ३८

३९ एवमिति । एवं नारदं दंतं प्राह भगवान्मुनिसत्तमः ॥ एवं कथम् हे नारद यत्किंचिदध्यगीष्टास्त्वं नामैतन्मुनिसत्तमः । मेव शब्दरूपमेव तत्रोपपत्तिमाह वागादिकमिति । यतो वागादिके यथावत्प्रपञ्चस्यैकदेशभूतं वस्तु जातं तत्सर्वनामत्वेन नामत्वरूपेणैव वदंति वदन कर्मतां पतिं । यदि नामनस्यापि किंचिदपि वक्तुं न शक्येत तो नामसर्वोत्पत्तिमिति । फलितमाह इदमित्यादिना । तस्मादिदं नाम अखिलसर्वोत्पत्तिं प्रत्यक्षरूपमिति यावत् उपास्व पुनः पुनश्चित्तं यथावत्त्यज्ययं हेतो तथा च यतोऽज्ञः द्वेत वासना कुंठितचित्तोऽसि अतः चित्तस्य साक्षाद्वाकारता योग्यत्वापाभ्यस्तेनाभ्येव तावद्ब्रह्मभावनां कुर्विति द्वयोरर्थः ४० । ४१ नामोपासनस्यानुपमिकं फलमाह नामेति । यो नामशब्दज्ञातं ब्रह्मत्वं नोपास्ते स पुरुषः रूपपुंगवः ' दिवं स्पृशति भूमिं च शब्दः पुण्येन कर्मणा । यावत्संशब्दो भवति तावत्पुरुष उच्यते ' इति भारते पक्षोक्तेः तत्र हेतुमाह यावत्त्राप्नेति । यावद्विश्वनाम्ना संवदंता वनिसर्वत्रा स्योपासकस्य मतिः स्वान्तर्ग्रहं भवति स्वदेशे महाराजस्येवैवार्थः ४२ एतस्मादिति । नास्ति ब्रह्मदृष्टिमात्रेण शोको न निवर्त्तते इत्यत एतस्मात्त्राप्नोति किंचिदस्ति चेत्तदुक्तं यमिदं नारदेन समीरिते पृष्टे तन्मुनीश्वरः सनत्कुमारस्ततो नामोभयोधिकं किंचित्त्वमुक्तवानिति पार्थः ४३ आशांतांतीति । उक्तरूपजिज्ञासायाः चाधिकमधिकं निरूपयन्नायः स्वायं भवानां प्रथमो मुनिर्वाचमारभ्य आशापथं नंत्रयो दशतत्त्वान्याह सर्वत्र वागादिपर्यायेषु उपास्वेति शब्देन ब्रह्मदृष्ट्या तदुपासनमाह तथा तेन तेन वागादिना युक्ते विश्वस्मिन् प्रपञ्चे गतिः स्वातन्त्र्यं भवतीत्याकारकं फलमाहेति द्वयोरर्थः ४४ । ४५

भगवान्मां परंपारं तारयन् व्रजसत्तमः ॥ मज्जंतं बहुधा शोकसागरे दुस्तरं नृभिः ३९ एवं वदंतं तं प्राह भगवान्मुनिसत्तमः ॥ यत्किंचिदध्यगीष्टास्त्वं नामैतन्मुनिसत्तमः ४० वागादिकं प्रपञ्चैकदेशभूतं वदंति तत् ॥ नामत्वेनेदमाखिलमुपास्वाज्ञोऽसि यावता ४१ नामब्रह्मेति यो लोक उपास्ते पुरुषो हिमः ॥ यावत्त्राप्नायुतं विश्वं तावत्स्य यथा सुखम् ॥ गतिर्भवति सर्वत्र महाराजस्य यादृशी ४२ न तस्मादधिकं किंचिदस्तीत्येवं समीरिते ॥ नारदेन ततोभूयस्तस्मादाह मुनीश्वरः ४३ आशां तानि हितत्वा निवागादीनि त्रयोदश ॥ उपास्वेत्येवं सर्वत्र नामवत्तत्फलं तथा ४४ तेन तेन च संयुक्ते विश्वस्मिन् गतिरित्ययम् ॥ उक्तवान्नारदायाद्यो मुनिः पार्थार्थदर्शकः ४५ नामोपासनाद्विभूयस्तस्मात्संशय रूपभृत् ॥ मनस्ततोऽपि संकल्पो यदिच्छेत्ति हि गीयते ४६ चित्तं संकल्पतोभूयः सामान्या ज्ञानरूपकम् ॥ तस्मादपि चर्चिता ध्यानं ज्ञानप्रवाहभृत् ४७ ध्यानादपि च विज्ञानं विशेषज्ञानरूपभृत् ॥ विज्ञानाच्च बलं भूयोभीतायस्माद्विवैरिणः ४८

तानि त्रयोदश तत्त्वानि स्वरूपप्रदर्शनपूर्वकं निरूपयति नाम्न इति पञ्चभिः । नामोपासनावागं द्विषमधिकं कारणत्वात् तस्माद्वागं द्विषादपि मनोधिकं तत्त्वं प्रकृत्वात् यन्मन इच्छेति लोके गीयते इच्छया हि वागं द्विषं प्रपञ्चेति शक्तिभावः तस्मादिच्छारूपान्मनसोऽपि संकल्पोधिकः कीदृशः संशयरूपभृत् संशयस्य रूपं नानाकोटिकत्वं तस्य चारकः संकल्पाल्लयांतःकरणवृत्तिर्हिकर्तव्या कर्तव्यलक्षणकोटिद्वयं विभागेनावागमाना इच्छां जनयतीति प्रसिद्धमिति भाष्यानुसारिण्यवहितान्वयेनार्थः ४६ चित्तमिति । उक्तरूपात्संकल्पादपि चित्तमधिकं तत्र हेतुगर्भं विशेषणं सामान्येति सामान्यं सादृश्यं तस्य ज्ञानरूपमित्यर्थः अनुसंधानात्मकेन चित्तेन हि हिताहितसाधनतयाऽनुभूतपदार्थानां सादृश्यं पुरोवर्तिपुनराविषयो क्रियते तदा संकल्पो भवतीति भावः तस्माच्चित्तादपि ध्यानं ज्ञानसंततिलक्षणचित्तरूपमधिकम् चित्तायाः संस्कारोद्बोधकत्वेनानुसंधानहेतुतायाः प्रसिद्धत्वादिति भावः ४७ ध्यानादिति । ध्यानमपि तस्यैव कर्तुं शक्यते यद्वस्तुपेक्षाभिन्नज्ञानरूपेण विशेषज्ञानेनावेपयिकृतमित्यतो विशेषज्ञानरूपं विज्ञानं स्वकार्यात् ध्यानादधिकं तथा विज्ञानमपि अन्नाहारकृतावयवोपचयरूपबलशालिनं वमनसात्प्रमित्यतो विज्ञानात्कार्याद्बलमधिकं वैरिभये हेतुत्वेनापि प्रसिद्धत्वादिति तस्माद्बलादपि तत्कारणमजं भूमिरूपमधिकम् अन्नरूपाया भूमेरपि तत्कारणभूता नृप्यादिरूपा आपोऽधिका इति द्वयोरर्थः ४८

४९ तेज इति । ऊष्मरूपेण वृष्ट्यादिरूपजलहेतुतया प्रसिद्धभूते तेजोपिततो जलेऽप्यधिकम् अत्र वृष्टिहेतुतया प्रसिद्धस्य बाह्यापोस्तेजस्य सत्त्वाविवक्षित इति यो तयस्तेजोविशिष्ट इति पवनसंयुक्तमिति । तस्मात्तेजसोपितवाधारभूत आकाशोऽधिकः आकाशादपि सुषुप्त्यन्ते तस्मिन्निमित्तभूता स्मृतिरधिका न हि नष्टव्यजातीयस्मृतिविना किञ्चित्कृत्यते तस्याः स्मृतेरपि निदानभूता अशाश्वदमवस्थादित्याकारिकाधिका न हिनिराशस्य क्षीणकामस्य किञ्चित्स्मरणे प्रयोजनमित्यर्थः तथा च सर्वप्रहल्लोकः 'वाङ्मनः संकल्पचित्तपानविज्ञानकंबलं । अन्नाभेजां स्पथाकाशस्मराशाः स्युस्त्रयो वश इति ५० अथनामादिभ्यो वागादीनामाधिक्यं याभिरुपपत्तिभिस्त्योदशपर्यायेषु श्रुत्योपप्यस्तंताः प्रतिपादयितुं प्रतिजानीते एवमिति । उक्तप्रकारेण एतानि वागादीन्युत्तरोत्तरमधिकानि प्रतिपाद्यते पां प्रत्येकमाधिक्यसाधिकां युक्तिमपि स आद्यो मुनिरेवमादेत्यर्थः ५१ तत्र नाम्नो वाच आधिक्येतामाह ऋगादय इति चतुर्भिः । ऋग्वेदादयः शब्दविस्तरायेत्त्वपानारदेन ईरिता विदितत्वेनोक्ता ये च ते पां मृगवेदादीनामर्थानि च स्वर्गादयो लोकास्ते सर्वे पदार्थावाचा वागिन्द्रियेणैव निमित्तभूतेन परैर्विज्ञायते न्यवधिं यते इत्यर्थः ५२ पृथिव्यादीनां निपंचभूतानि देवा इन्द्रादय आदि पदप्रात्यामुरादयश्च तथा मनुष्यादयो जंगमास्तृणादयः स्थावराश्च नानाभेदास्ते नैव विज्ञायंते इति ५३ धर्म इति । तथा एतदष्टकमष्टपदार्थानां वृंदाचोऽभावे को ज्ञातुं शक्यता एतत्किं सु

बलादप्यधिकं प्रोक्तमंभूमिसमुद्भवम् ॥ भूमेरत्र स्वरूपाया आपोऽथाम्यधिकास्ततः ४९ तेजः पवनसंयुक्तमाकाशश्च ततो महान् ॥ आकाशात्स्मरणं भूयस्तस्मादाशातिदीनता ५० एवमेतानि तत्त्वानि ह्यधिकान्युत्तरोत्तरम् ॥ उक्तोपपत्तिमप्याह स एव मुनिसत्तमः ५१ ऋगादयो त्रवाचैव ज्ञायंते ते त्वयेरिताः ॥ अर्थानां नात्मकास्तद्दल्लोकाः स्वर्गादयोऽपि च ५२ पृथिव्यादीनि भूतानि पंचदेवादयस्तथा ॥ जंगमाः स्थावरा जीवाः शतकोटिविभेदिनः ५३ धर्मः सुखकरः सत्यं यथाभूतार्थभाषणम् ॥ साधुसम्यग्बोधः प्रोक्तं हृदयज्ञमनः प्रियम् ५४ एतच्चतुष्टयं चास्माद्विपरीतं चतुष्टयम् ॥ वाचा विना त्रकोनामजानीयादष्टकं त्विदम् ॥ पूर्ववत्तत्त एवैषा वाग्ब्रह्मेतीह नामवत् ५५ अक्षे वा कुवले वा द्वेयद्वदामलके च वा ॥ मुष्टिर्गृह्णाति तद्वत्तु मनोवांचं च नाम च ५६ मनसा प्रविचार्यैव वेदाध्ययनमाचरेत् ॥ कर्मणां करणं तद्वदभिलाषं फलाश्रयम् ॥ इह लोके परे वापि कुरुते साधनेऽपि ५७ शरीरादिमनः प्रोक्तं सुखं नानाविधं तथा ॥ ब्रह्मापि गम्यते तेन यस्माद्ब्रह्म ततः ५८ संकल्पवान्पुमान्कुर्याद्वापारं मानसं ततः ॥ वागिन्द्रियसमुद्भूतं ततः शब्दसमुत्थितम् ५९

खेनेत्वेन प्रसिद्धो धर्मः प्रथमः यथापदमुत्तं तथा तस्य भाषणरूपं सत्यं द्वितीयम् सम्यक्परोपकारकं यद्वस्तु तद्रूपं साधु तृतीयम् मनः प्रियं सद्यो मनः प्रसादकं यद्वस्तु तद्रूपं हृदयज्ञं चतुर्थं एतद्वर्मादिरूपं चतुष्टयम् तद्विपरीतमधर्मास्तथा साध्यहृदयज्ञरूपं चतुष्टयं पंचदूषमिति ततः सर्वनामव्यवहारहेतुत्वादेवा वाक्ब्रह्मत्वेनोपास्यानामवत् एतदुपासनस्य फलं तु पूर्ववन्नामोपासनवदेवेति द्वयोरर्थः ५४ ५५ अथ वागपेश्यामनसोऽधिक्येतामाह असेवेति त्रिभिः । द्वे असेविभीतकफले कुवले च बरीफले वा आमलके वा यथा मुष्टिर्गृह्णाति त्वस्मिन् अंतर्भावयति तथा मनोऽप्युत्तरूपा वाचं नाम च एतद्वत्पृष्ट्वा त्वस्मिन् अंतर्भावयतीत्यर्थः न हि मनसोऽभावे वागादिकं दृश्यते इति भावः ५६ मनसं इति । यतो मनसा विचार्यैव वेदाध्ययनं कर्मणां पागादीनां करणमनुष्ठानं तथालोकदृष्ट्या च फलविषयकं तत्साधनविषयकं वाऽभिलाषं कुरुते इत्यर्थः ५७ शरीरादीति । शरीरमिन्द्रियादिकं वापनुत्तुतावात्मशब्देनोक्तं तत्सर्वमन एव तदव्यवप्यतिरेकानुविधानात् तथा लोकशब्देन कर्मसाधनेन यदुक्तं तन्नानाविधं लौकिकं सुखमपि मन एव तथा तेन मनसा संस्कृतेन ब्रह्म परं लभ्यते इत्यतोऽपि तन्मनो ब्रह्मतमित्यर्थः तथा च तस्य ब्रह्मत्वेनोपासनं युक्तमिति भावः ५८ संकल्पस्याधिक्यमुपपादयति संकल्पवानिति त्रिभिः । य उक्तस्य संकल्पयुक्तः स एव मानसव्यापारं सर्वं करोति ततो मानसव्यापारं तदंतरं च वागव्यापारं ततो नामाल्पशब्दव्यापारं करोतीत्यर्थः ५९

आ. पु.

॥ ३ ॥

तत्र शब्दव्यापारे सकलः कर्मविधायको वैदिकादिः शब्दसमूहोऽन्तर्भवति तत्र शब्दसमूहे च तत्प्रकाशकानि सर्वाणि कर्माणि तिष्ठन्तीत्याह शब्द इति ६० एवमिति । एतन्मुक्तपरंपरया संकल्पसंवेपाक-
 र्मणां कारणं तस्तेषामुत्पत्तिस्थितिसंहारे पुण्डितः कुशल इत्यर्थः ६१ स्वर्गादिका इति । एव शब्दो भिन्नक्रमः तथा च स्वर्गादयो लोकाः पृथिव्यादीनि भूतानि च यस्मात्पुनरुत्पत्तिश्च सृजति तद्विषयसंज्ञं सं-
 बल्यरूपेण निमित्ते सत्येव भवतीत्यर्थः ६२ एतत्पुटी करोति वृष्टिरिति । लोकानां भूतानां च येऽभिमानिनो देवास्ते पांसंकल्पेन वृष्टिर्भवति वृष्ट्याभिमानि देवस्य संकल्पेन चाश्रयं भवति । एवमप्रे-
 पि देवरूपेण संकल्पसंबंधो बाध्यः तथा असंख्यात्वात् तानां प्राणाः संद्रियाः प्रभवति तेभ्यो मंत्राः स्मृत्यारूढरूपेण भवति तेभ्यः कर्माणि ततः फलमपूर्वाख्यं जायते एवं क्रमेण संपन्ना दपूर्वाख्यं कर्म फलात्स्व-
 र्गादिभोक्ता भवेदित्यर्थः ६३ संकल्प इति । तत उक्तविधया विश्वेन त्वा देवाय संकल्पो ब्रह्म भवति अस्य संकल्पस्य तथोपासनाद्भिर्दुःखत्वा विनाशित्व निरतिशयत्वे युक्तान् लोकान् स्वयमपि तादृशो निर्दुःख-
 त्वादिलासी सन्नवाप्नोतीत्यर्थः ६४ अथ चित्तस्य संकल्पादाधिक्यमुपपादयति यदेति पंचभिः । यो विश्वकारणत्वेनोक्तः संकल्पोऽपि तदा भवति पदावर्णितात्मकसामान्यज्ञानरूपं चित्तं भवति ततः अ-

शब्द ऐक्यं समायाति वैदिकः शब्दसंचयः ॥ तत्र कर्माणि तिष्ठन्ति सुखदानि शरीरिणाम् ६० एवं संकल्प एव स्यात्कर्मणां कारणं सदा ॥ उत्पत्तौ संहतौ तद्वत्स्थितावपि
 चण्डितः ६१ स्वर्गादिकास्तथालोका अपि भूतानि पंचवा ॥ संकल्पे सति कुर्वति विश्वमेव चराचरम् ६२ वृष्टिर्ग्रन्थं तथा प्राणामंत्राः कर्म च तत्फलम् ॥ क्रमेण जायते
 कर्म फलं स्वर्गादिमान् भवेत् ६३ संकल्पस्तत एवायं ब्रह्मरूप उपासनात् ॥ अस्य लोकानवाप्नोति निर्दुःखानविनाशिनः ॥ स्वयंचतादृशो भूत्वा सर्वातिशयवर्जि-
 तान् ६४ यदा सामान्यविज्ञानं संकल्पोऽपि तदा भवेत् ॥ उक्तो यः कारणत्वेन सर्वस्य जगतोऽपि हि ६५ चित्तं ततोऽत्र विज्ञेयं संकल्पस्यापि कारणम् ॥ ब्रह्म संकल्पवच्चा-
 त्र फलमुक्तं ततोऽधिकम् ६६ सर्वज्ञोऽपि यदा चित्तहीनो विद्वान् भवेदिह ॥ तदाऽवजानते सर्वे ह्यपि तं तनयादयः ६७ एवं वदंतं श्वेदेष सर्वज्ञश्चित्तवर्जितः ॥ कस्मात्ततो-
 न सर्वज्ञश्चित्तशून्यो जडो यथा ६८ चित्तवतं न रं किंचिज्ज्ञानं तमपि मानवाः ॥ अंगीकुर्वति स ततं शृण्वति च ततो वचः ॥ लौकिकं वैदिकं वापि संबधान्विहितानपि ६९
 स्वर्गादयस्त्रयो लोकाध्यायंती वसभूतकाः ॥ गिरयो देवतास्तद्वन्मनुष्या अपि सर्वतः ७०

न्यवयवतिरेकाभ्यां संकल्पस्यापि कारणं चित्तं ब्रह्म विज्ञेयम् अत्र चित्तोपासने संकल्पोपासनवचतः संकल्पोपासनफलादधिकं च फलं ध्रुवत्वादिलासिलो कर्माणि रूपं भवतीति द्वयोरर्थः ६५ । ६६ चि-
 त्तस्याधिक्यं लोकेऽपि सति तद्वत्पुण्यं कर्तव्यं सत् सर्वज्ञोऽपि सति । सर्वज्ञतया प्रसिद्धोऽपि पुरुषो यदा चित्तेनानुसंधानलक्षणं हीनो भवति तदा तं सर्वं बुतादयोऽवजानन्ते अनादरं नयन्ति कीदृशाः सुतादयः
 एवं कथं यद्यपि सर्वज्ञस्तर्हि कस्माद्वेतोश्चित्तवर्जितोऽप्येतत्तोलवद्विचिंत्यत्वात् सर्वज्ञ इति द्वयोरर्थः ६७ । ६८ चित्ताभावे प्रज्ञां व्याप्यतिरेको दोषोऽयं चित्तवन्तमिति । किंचिज्ज्ञा-
 नं तमपि न रं पूर्वापरानुसंधानलक्षणं चित्तशालिं सततं मानवा अंगीकुर्वति साक्षित्वादी तया ततश्चित्तवतो मुखालौकिकं वैदिकं वा वचः शृण्वति च ततो वचः तया तेन चित्तवता विहितान् संबधान् गुरुत्वो-
 त्तरणत्वादीनप्यंगीकुर्वतीति न्यवहितान्वयः ६९ अथ चित्ताद्व्याप्यं अधिक्यमुपपादयति स्वर्गादय इति त्रिभिः । स्वर्गादिरसंभूमिसंज्ञास्त्रयो लोकाः पंचभूतानि च पर्वताश्च तद्वत्तन्मादिसंभवेने-
 वतारूपान्मनुष्या एते सर्वं निश्चलत्वेन स्थिताभ्यां पंतो वध्यान् कुर्वन्ति इत्यर्थः तथा च सर्वं ब्रह्मद्रिभ्यस्त्वमानत्वाद्दधानं प्रशस्तमिति भावः ७०

ध्यानस्थलोकेपितस्तत्फलत्वेप्रसिद्धमित्यन्वयः पृथग्विधेतिरेकाभ्यामाह मनुष्येभ्यः । अत्रलोकैषेमनुष्येषुमहांतोगुणैःपृथग्वर्तमानास्तेष्वध्यानवंतइवध्यानफललेशोपाप्माइवेतिविज्ञायते इहजन्मनिजन्मां
तरेवाध्यानंविनामहत्त्वंभवतीतिभावंः एतेनश्रुतीध्यानापारांशपदस्यध्यानस्यआपारोभ्यानेनआसमतात्पयमानंमध्यमानंफलंतदंशवंतइतिन्युत्पत्तिःसृजिता येपुमनुष्येषुअवपाःसुदाः तत्रहेतु
गर्भविशेषपथप्रपरेत्यादि कलहेअपकृतेअपकारेभ्योयतास्तेध्यानशून्यत्वादेवसदाविसिप्तचित्ताभवन्ति तथातादृशमहांतःपृथग्वर्तमानेतिपदद्वयानसंयुताःप्रभवःसामर्थ्यविशेषेणमान्यावतीतिइतिह
योरर्थः ७१ ७२ ध्यानाद्विज्ञानस्याधिक्यमुपपादयति यावदिति । यावाद्यावोविषयउक्तःअवेदादिरूपज्ञान्तवानपिशब्दास्तदधिकोपिविषयोविज्ञानस्यश्रुतीप्रोक्तइतिप्रथमदलार्थः
तत्राचिकंशंयति अदनीयमिति । अदनीयंविषयमंत्रवद्वर्तमानंरसंखलोकयोर्व्यवहारजातंविज्ञानदेवावगच्छतीत्यर्थः ततःप्रशस्तंविज्ञानंमहत्त्वेनोपास्यं तदुपासनाच्चविज्ञानेनशास्त्रार्थ
विषयकेनज्ञानेनन्यवहारकौशलरूपेणचसंपन्नानंलोकानांप्राप्तिर्भवतीत्यर्थः ७३ ७४ ततोपिबलविषयमुपपादयति बलवानितिचतुभिः । एकोपिबलवान्प्रशस्तंरूपानपिविज्ञानयुतान्स्व
स्यबलेनकंपयतीतिप्रसिद्धं तथाबलिष्ठएवभूमेःसंश्रयोपारकोभूपतिरितिषावद्वतीतिच वीरभोग्वावसुंधरेतिन्यायात् ७५ बलस्पशास्त्रोक्तप्रक्रिययापिमाशस्त्वमाह बलवान्सर्वइति ।

मनुष्येषुमहांतोयेध्यानवंतइहात्रते ॥ मनुष्येषुचयेस्वरूपाःपरदूषणसूचकाः ॥ निंदाकरास्तथानित्यंकलहापकृतोद्यताः ७१ ध्यानशून्याःसदाक्षिप्तचेत
सोनचतादृशाः ॥ महांतःप्रभवोयद्वद्वर्ततेध्यानसंयुताः ७२ यावद्वाचाविजानातितावद्विज्ञानतोपिच ॥ अदनीयंरसंतद्वत्त्वोढाभिन्नमयंपुमान् ७३ लो
कद्रयंचविज्ञानादवगच्छतिसर्वदा ॥ विज्ञानज्ञानसंपन्नानलोकानेषसमाप्नुयात् ७४ बलवानेकएवायंशतंविज्ञानसंयुतात् ॥ बलेनकंपयेत्स्वस्यबलिष्ठोभूमि
संश्रयः ७५ बलवान्सर्वएवायमुत्तिष्ठतियतोयतः ॥ उत्तिष्ठन्परिचर्यायांगुर्वोदेःशक्तिमान्भवेत् ७६ उपसर्तिहिकुरुतेपरिचर्यारतोनरः ॥ उपसर्तिर
तोदृष्टाश्रोतामंतातथैवच ॥ बोद्धाकर्ताचविज्ञातापुमानभवतिवैबलात् ७७ लोकत्रयीतथापंचभूतानिगिरयोपिच ॥ देवोद्यानानिभूतानिजंगमानिस्थिरा
णिच ॥ बलमाश्रित्यतिष्ठतिबलं ब्रह्मततःस्मृतम् ७८ दशरात्रंयदाश्रीयान्नैवकाश्चिदलान्वितः ॥ जीवन्मृतःसर्वज्ञेयोजायतेभ्रियतेथवा ॥ सर्वोद्विषाणांन्या
पारान्विमुंचतिचमानसान् ७९ अन्नंप्राप्यैवबलवान्सर्वोद्विषमनोयुतः ॥ व्यापारवान्भवेत्तेनबलादन्नमिहाधिकं ८० उपासनादितोगच्छेदन्नपानसमन्विता
न् ॥ लोकान्पुमानयतस्तस्मादन्नं ब्रह्मेतिकीर्त्यते ८१

यतोहेतोर्बलवानेवपतःसंपतःसन्नुत्तिष्ठतिउद्यमशालीभवतिततोमुक्तमभूतीनांसेवायांशक्तोभवतिततःपरिचर्यारतउपसर्तिगुरुमभूतीनांसमीपगमनमप्रतिबंधेनकुरुतेतउपसर्तोरतःसन्नुद्विष्टाउपदेशका
नांदर्शनस्यपरीक्षणरूपस्यकर्त्ताभवतिततस्तदुक्तार्थानांश्रोताततोमंताउपसर्तिभिस्तर्जितनक्तततोबोद्धाएवमेवेत्यवधारणकर्त्ताततः कर्त्ताविहितानुष्ठाताततोविज्ञाताफलानांसासात्कर्त्ताभवति ए
तस्याःपरंपरायाबलप्रयुक्तत्वादलंमशस्तमितिद्वयोरर्थः ७६ । ७७ जगत्स्थितिहेतुत्वाच्चतत्प्रशस्तमित्याह लोकत्रयीति । पतस्त्रिलोक्यादिकंबलप्रभावादेवस्थितंततोबलं ब्रह्ममंत्रं ब्रह्मत्वेनभ्ये
यमित्यर्थः ७८ बलादपितत्कारणमन्नमधिकमित्याह दशेति । बलाश्रितोपिदशरात्रमन्नालाभेसर्विलेपोनानाविलेपेःसहितोजीवन्मृतोवस्तुतोमृतोवाजायते यतइदियव्यापारान्मानसव्या
पारान्श्रयजननीत्यर्थः ७९ अन्नंप्राप्येति । सएवपुनरन्नप्राप्तौपूर्ववद्वद्वितेनान्नस्यबलादधिकत्वंस्फुटमित्यर्थः ८० उपासनादिति । इतोन्नमन्नदष्टिरूपादुपासनादन्नादिसंपन्नानांलोकानां
प्राप्तिस्तेशीयादिश्रुत्यंतरेपुक्ताततोन्नस्यप्रत्वंयुक्तमित्यर्थः ८१

अथातो जलानामधिक्यं वर्णयति आप इति चतुर्भिः । तासामेषां ८२ अन्नाभाव इति । वृष्टिप्रयुक्तान्नभावाभावयोः प्राणिनां वृद्धिस्तथोद्देशनादन्तोऽपामाधिक्यं स्फुटमित्यर्थः ८३ त्रिलोका इति । ऊर्ध्वोद्योमध्यभावेन त्रिविधानि खिलालोकास्तथा तद्वर्तिनः सर्वे प्राणिनश्चान्नरूपापन्नजलरूपा एव स्युर्वेद्याः यतस्ततो जलेभ्योऽन्यजलनिरपेक्षा किंचिन्नास्तीत्यर्थः ८४ आपो ब्रह्मेति । यथापो जलानि ब्रह्मेत्याकारेणोपास्ते सनिखिलान्कामान्माप्नुयात्सदा तृप्तिरिति चेत्यर्थः ८५ अद्रोचोपितेजसो धिकतामुपपादयति तेज इति द्वाभ्यां । तेजः प्रवर्षति वृष्टिरूपजलानि मृजति किं कृत्वा संतापमूष्मरूपं प्रदर्शयित्वा ततो विद्युतो नानाविधाः पुरोवातं पूर्ववायुं च सृष्टेति प्रसिद्धमित्यर्थः ८६ तथा ध्यात्ममपि तेजसो महिमा प्रसिद्ध इत्याह तेजस्वीति । तेजस्वी पुरुषः श्रीमत्त्वेन तमांशोपदानत्वेन च प्रसिद्धस्ततो विदा विवेकिनामते तेजो ब्रह्म भवेदित्यर्थः ८७ ततोऽप्याकाशो धिकस्तत्प्रभृतिविधाधारत्वादित्याह तेजस इति त्रिभिः । वायुः पुरोवातादिरूपस्तत्सहिता तेजसा आकाशो धिकः यतस्ते जः प्रभृतिविश्वं तत्र तिष्ठतीति ८८ सर्वेन्द्रियाणामिति । अध्यात्ममपि वागादि व्यापारा आकाशालंबनेनैव जनैः किंपेत तथा मुखादिकर्मफलभोगश्चक्रियते इत्यर्थः ८९ अवकाशेति । अवकाशो विस्तीर्णता प्रकाशः प्रभाताभ्यां संपन्नान्कीर्तिशालिनश्च लोकांस्तत्प्रयाति य आकाशं ब्रह्मत्वेन वेद उपास्ते इत्यर्थः ९० ततोऽपि स्मरणपदोक्ता वाः स्मृतेरुपासहेतुतया प्रसिद्धाया आधिक्यमाह स्मरणा

आपो यदा प्रजायंते वृष्टिरूपास्तदा भवेत् ॥ अन्नमप्यधिकं तासामभावेनैव किंचन ८२ अन्नाभावेऽमे प्राणाव्रजेयुः प्राणिनां क्षयम् ॥ सतितस्मिन् वृद्धिचतस्मादापो धिकाः स्मृताः ८३ त्रिलोकानि खिलाः सर्वे स्थिरजंगमसंयुताः ॥ आप एवाब्रह्मताः स्युर्न ततोऽन्यद्वि किंचन ८४ आपो ब्रह्मेति यो वेद स कामात्रिखिलानपि ॥ आपुग्रातृमिमांशायं भवत्येव न संशयः ८५ तेजः संतापमतुलं दर्शयित्वा त्रसर्वतः ॥ विद्युतश्च पुरोवातं सृष्ट्वा पश्चात्प्रवर्षति ८६ तेजस्वी तेजसा युक्तो दीप्यमानः स्वयाश्रिया ॥ तमोलेशनरहितस्तेजो ब्रह्मविदा भवेत् ८७ तेजसो वायुसहिता आकाशोऽभ्यधिको यतः ॥ तेजो नानाविधं वायुर्विश्वं चात्रैवातिष्ठति ८८ सर्वेन्द्रियाणां व्यापारानाकाशेनैव कुर्वते ॥ सुखं दुःखं तथा काशे सर्वो जंतुः प्रयाति हि ८९ अवकाशप्रकाशाभ्यां संपन्नान्कीर्तिभाजिनः ॥ आकाशब्रह्मविल्लोकात्प्रयात्येव न संशयः ९० स्मरणादवगच्छंति ह्याकाशमपि मानवाः ॥ व्यापारानिन्द्रियाणां च स्मरणादेव कुर्वते ९१ ससाधनं सुखं तद्बहुः खंच स्मरणात्पुमान् ॥ अवगच्छति सर्वोऽयं दुत्तं कर्मणः फलम् ९२ आशाविष्टः पुमान् सर्वं कुरुते पुण्यपातकम् ॥ लोकद्वये सुखं तद्बहुः खमेव ससाधनम् ॥ लोकद्वयं ममाप्नोति निराशो न स्मरन्नपि ९३ आशां ब्रह्मेति यो वेद तस्य कामा मनोगताः ॥ सिद्धयंति सत्यसंकल्पः पुमानेष भवेद्विसः ९४ त्रयोदशैव प्रश्नास्ते भूयो विपर्ययैरिताः ॥ एते स नत्कुमारेण नारदायातिधीमते ९५

दिति द्वाभ्यां । अनुभूतप्रपञ्चस्मरणदेवैतोर्यत आकाशादिकं जगत्संगच्छंति कल्पयंति इन्द्रियव्यापारान्प्यारभंते इत्यर्थः ९१ ससाधनमिति । ससाधनस्य सुखादिरूपस्य कर्मफलस्यापि ज्ञानं स्मृत्यधीनमसः स्मृतिराकाशादधिका तदुपासनफलं च तद्विषयेषु कामचाररूपं बोध्यमित्यर्थः ९२ ततोऽपि कामनारूपा आशाऽधिकृत्याह आशाविष्ट इति । कामरूपा आशा विशिष्ट एव पुरुषः स्मृत्या कर्माणि कुरुते तत्फलभोगाय लोकादयं भ्रमति च यस्तु निराशो निष्कामः संस्मरन् स्मृतिकर्ता अपिशब्दात् व्यापारान्तरकर्ता भवतीत्यर्थः ९३ एवं विश्वेदेतोर आशाया ब्रह्मत्वेनोपासकः सर्वेप्सितसिद्धिं लभते इत्याह आशामिति । स्पष्टं ९४ एवं नान्नः किं भूय इत्यादि प्रश्नोच्चारणोपदेशार्थांश्चामारभ्यां शांताः सनत्कुमारेण नारदायां क्ता इत्याह त्रयोदशैवमिति । भूयो धिक् तद्बहु विषयेषु प्रश्नास्ते इति रिताः समाहिताः ९५

फलानीति । यद्यपि तत्तदुपासनजन्मानि फलान्यपि प्रलोभनायोक्तानि तथापि एव नारदः पुनरुक्तिपुणः आशोपासनं वा सर्वकामितार्थप्रप्तिरूपं फलं श्रुत्वाऽपि सन्नं मुनिपुंगवं वा तितस्मादाशारूपतरवा
दधिकतत्त्वं पुनः पृष्ठयानि ति द्वयोरर्थः ९६ । ९७ प्रश्नोत्तरे दर्शयति आशाया इति । हे भगवन् आशायाः किमधिकं किमत्येवं नारदेनोक्तः पृष्ठो मुनिः स नत्कुमार आशायाः प्राणोऽधिकः सर्वैरात्मत्वे
न दृश्यमानत्वादि त्र्युक्तात्प्रार्थयेत्पत्तिस्तथावनाप्रयोजिकां युक्तिमप्येतां वक्ष्यमाणरूपामुक्तवानिति द्वयोरर्थः ९८ । ९९ तामुपपत्तिपक्षयति चक्रस्येत्यर्थः । यथारथचक्रस्य अरास्ति य
क्ताप्ररूपानां भिन्नं मन्त्राद्यैः स्थानं स्थित्या चारभूतं येनाते तथा तद्वत्सर्वैर्विषं प्राणाश्रयप्रकमिर्त्यर्थः १०० तत्र हेतुतया सर्वकाररूपतामाह प्राण इति । देवदत्तोऽथेनमच्छतीत्यादिप्रयोगे पुण्योगम
नकर्ता स प्राणरूप एव तस्य करणभूतोऽथः कर्मभूतो ग्रामश्च प्राणरूप एव तथा स गां विप्राय ददातीत्यत्रापि सर्वकाररूपेण प्राण एवेत्येवास्थितिः सिद्धांत इत्यर्थः १०१ अत्रेवोदाहरणांतरमाह पितेति ।
तथापि तृमात्राद्वा गाचार्यादिपदार्थभूतः प्राण एव भवति पितः प्राणाद्विन्नलोके किंचिन्नस्तीत्यर्थः १०२ एतल्लोकिकात्पक्षे पतिरेकाभ्यां साधयति प्राणे सतीति । यदा प्राणे विद्यमाने सति प्राणिनां
पित्रादीनां देहाभ्यवसायिषि पितिरस्य कुर्वाणस्तदा तिरस्कर्तारं त्वेवं लोकावृत्तकुशलाः प्राहुः एवं कथं त्वं यस्मिन्नेवाचिकं तिरस्कारं करोषि अस्य त्वपावध एव कृतोपत उत्तमानां वधः शस्त्रानारब्धोऽयमपि

फलानितत्रतत्रापि कथितानि ह्युपासनात् ॥ प्रलोभनाय मुनिना तथाप्येषोतिधीधनः ९६ पुनरप्यधिकं तस्मात्प्रसन्नं मुनिपुंगवम् ॥ सर्वकामममार्तितां फलं श्रुत्वा
पि प्रष्टवान् ९७ आशाया भगवन् किंचिदस्य त्राभ्यधिकं पुनः ॥ एवमुक्तो मुनिः प्राह ह्याशातोभ्यधिकं पुनः ९८ प्राणं यत्रात्मबुद्धिः स्यात्प्रायः सर्वस्य देहिनः ॥ उ
पपत्तिमपि प्राह सोप्येतां मुनिस्तमः ९९ चक्रस्य नाभिसंस्थाना अरायद्द्ववंति हि ॥ तद्वत्सर्वमिदं प्राणसंस्थानमवधारय १०८ प्राणः प्राणेन लोके स्मिन् प्राणमेव
प्रयाति हि ॥ प्राणं ददाति च प्राणः प्राणायैवेति च स्थितिः १०१ पिता माता तथाचार्यो ब्राह्मणः प्राण ईरितः ॥ भ्राता स्वसास्तुषा जाया पुत्रः सर्वे पि जंतवः ॥ प्राण एवा
त्र विज्ञेयः प्राणा न्नास्तीह चापरम् १०२ प्राणे सति यदा कश्चिद्देहान् प्राणभृतां क्षिपेत् ॥ वचसापि च तत्र प्राहुरेवं हिलौकिकाः १०३ वधस्त्वया कृतो ह्यस्य क्षेपं यस्य क
रोषि भो ॥ अशस्त्रोऽयं वधो नाम ज्ञेय उत्तमदेहिनाम् १०४ निर्गते तु पुनः प्राणे विध्वा विध्वा दहन्नपि ॥ शूलेनामुपुण्यकृतं प्रवदं त्यखिला अपि ॥ पितृमात्रादिरूपो
तः प्राण एव न चापरः १०५ एवं सर्वे द्वियैर्जानन्वाह्यैराभ्यंतरेरपि ॥ अतिवादीषु मानेष भवत्येव न संशयः ॥ प्राणमेष यतो ब्रूते सर्वातिशयरूपिणम् १०६ ब्रूयुस्तं
केचिदेवं नातिवादी भवान् हि किम् ॥ तथाप्येवं न स ब्रूयाद्विद्वतापन्धवं सदा १०७

सेपरूप एव प्रसिद्धः अतएवाजुनेन गां वाचि क्षेप कर्तुं यं प्रतिज्ञायुधिष्ठिरं तं कारणेन पुरिते त्र्युपालपापते कर्णपर्वणीति द्वयोरर्थः १०१ । १०४ निर्गते इति । प्राणे निर्गते सत्पुं पित्रादिदेहं शूलेन ती
क्ष्णकाप्ररूपेण विध्वा विध्वा दहन्नपि विभवति तदा तदाहादिकर्तारं पुण्यकर्तारमेव लोके वदेतीत्यवयवपातरेकाभ्यां प्राण एव पित्रादिशब्दाभिधेय इत्यर्थः १०५ एवमिति । बाह्यशस्त्रादिभिरा
भ्यंतरेर्मनःमनूतिभिश्च वपवहारकाले एव ज्ञानं प्राणः सर्वकाररूप इत्याकारकानुसंधानवान् भवति स एव पुमानतिवादी बोध्यः यतः प्राणं सर्वेभ्योऽतिशयितं वदतीत्यर्थः अयं भावः लोके परं प्रति
तव पिता हंमि तिवदन् किमतिक्रम्य वदसीत्युपालभ्यते परंतु स भूयोतिवादी न भवति आचार्यादीनां ततोधिकानां शिष्यमाणत्वात् पित्रादि सर्वात्मकप्राणरूपोऽस्मीति दृढनिश्चयेन वक्तानुमूल्योतिवादी
सर्वातिशयशालिनः प्राणस्यात्मत्वेन वदनादिति १०६ ब्रूयुरिति । द्वितीयपादगतस्य नशब्दस्य मन्त्रीपपादगतेन एव शब्देन संबन्धः तथा च तं प्राणात्मविदं प्रति हंसिदं चेयदिकेचिदेवं ब्रूयुः पृच्छेयुः
एवं कथं भवान् किमतिवादी भवतीति तथापि स प्राणात्मविदुः इत्येवमाकारं विद्वत्प्राणमपन्धवं प्रच्छादकं वचो न ब्रूयात् किं तु स्फुटं प्रतिवादी भवामीत्येव वदेदित्यर्थः १०७

एतावत्श्रुत्वानारदस्य तूष्णींभावं संहेतुः कमाह एवमुक्त इति द्वाभ्याम् । एवमुक्तो नारदस्तूष्णींभूय प्रश्नादुपररामिनिवृत्तौऽभूत् यतः प्राणात्परं तत्त्वं प्रष्टुमक्षमः तत्र हेतुरज्ञातत्वं सामान्यतो ज्ञातमेव हि पृच्छये तत्र हेतुर्गर्भप्रमेयविशेषं मनोवाचामगम्यमिति मनसां वक्षसां बोधेऽनुनामगोचरमिति तदर्थः ननु लोकोक्तः कथं तन्न विज्ञातमित्यत उक्तं लोकस्याप्रसिद्धिरिति लोकाख्यस्य प्रमाणान्नरस्याप्रसिद्धिरिति तदर्थः तदुक्तं शरीरके न हिलोकोनामप्रमाणांतरमिति प्रत्यक्षादीनि प्रमाणाण्येव हि मनोवागम्यत्वरूपानि समाहृत्य लोकस्याख्यपायं तथा च मनोवाचामगोचरस्य कथं ततः प्रसिद्धिरिति भावः । अथ नारदेन प्राणोपासनस्य फलमेव कुतो न पृष्टमित्याशंकां परिहरति उवास्वेति । यद्विप्रहामुनेः प्राणमुपास्वेत्युक्तिः स्यात्तदा तत्फलं किमित्युक्तिः स दुक्तिः स्यादत्र नुवेपरीत्या तत्फलं प्रतिफलमभिलक्ष्य योऽुक्तिः प्रश्रुपासादुरुक्तिः स्यान्निरालंबनत्वादि तस्यालोचयन्निति शेषः १०८ । १०९ ततः किंवृत्तमित्याकांक्षायां माह तूष्णींभूतमिति । तेनारदं प्रतिकरुणां चित्तो भगवान् स्वयमेवापृष्टोपि प्राणादधि अधिकं परं निरतिशयं यत्तत्त्वं तद्वा हेतुः ११० कथमाहेत्याकांक्षां पूरयति नारदेति । हेनारदं प्राणविज्ञानादेवातिवादिता भवतीति माम् स्थानमैतद्व्यं नावधारय । ततो धिकस्याप्यवशेपात् किं तु एष एवातिवादी मुख्यो ज्ञेयो यः स ततः संप्रभू इत्युत्तरात् सत्यपदानुपमेगार्थः १११ अत्र सत्यपदार्थो ब्रह्मरूपो निज्ञासाप्रतीक्षायामनस्येव मुनिनानिहित इत्याह सत्यमुक्तमिति ।

एवमुक्तो मनोवाचामगम्यं प्रष्टुमक्षमः ॥ अज्ञातत्वेन लोकस्याप्रसिद्धेरपि नारदः १०८ उपास्वेत्युक्तिश्च न्यत्वाद्दुरुक्तिः स्यात्फलस्य च ॥ तूष्णींभूय ततः सोऽपि प्रश्नादुपररामह १०९ तूष्णींभूतं तु तं वीक्ष्य भगवान्कृपयाम्बितः ॥ नारदं स्वयमेवाह प्राणादधि परं हि यत् ११० नारदं प्राणविज्ञानान्माम्स्था अतिवादिताम् ॥ एष एवातिवादी स्याद्यो वृत्ते स तं पुमान् १११ सत्यमुक्तं परं ब्रह्मभूमानं सुखरूपकम् ॥ नामादिकं तथा प्राणपर्यंतं यद्विकीर्तितम् ११२ इत्यभिप्रायवान्प्राह नारदं पुनरेव सः ॥ सत्यं त्वया विज्ञास्य मविचार्य न किंचन ११३ कृतकृत्यतया स्थेयं पुरेवाहाथ नारदः ॥ षड्वारमेव माहैतं विज्ञानादिषु सप्रभुः ॥ पृष्टवान्सोऽपि तेनोक्तं तंतमर्थं तदामुनिः ११४ ज्ञातुमिच्छाम्यहं सत्यं यत्त्वया परिकीर्तितम् ॥ सत्यं च्छाखिलं भूयो विज्ञानादिस पृष्टवान् १५ सत्यं गम्यमिह प्रोक्तं सर्वदा सुखरूपकम् ॥ गमकास्तु परे सर्वे विज्ञानाद्याः प्रकीर्तिताः ११६

सत्यं सत्पदार्थं परं ब्रह्मवक्ष्यामीति शेषः । कीदृशं परं ब्रह्म उक्तं पूर्वाभ्यामेव गितं पुनस्तत्तत्कर्मभूतरूपेण वक्ष्यामि तथाप्यद्वयनामादिप्राणपर्यंतं विश्वरूपं कीर्तितं व्याख्यास्यमाना यामात्मनः श्रुतावित्यर्थः इत्येवं विचार्य भिप्रायवान्महामुनिर्नारदं प्रत्येव माह एवं कथं हेनारदं त्वया सत्यपदार्थं भूतं वस्तुमिज्ञास्य मधिकारिणामवश्यं विचार्य मविचार्य कृतकृत्यतया स्थेयं न स्थातुमिति अथ एवं विधोऽेतेन नारदः पुनरेव पूर्वपथापृष्टवान्स्तथा माह सत्यं ज्ञातुमिच्छामीत्याकारं प्रश्नमश्रुत् करोदिति द्वयोरर्थः १२ । १३ यथा सत्यं विषया जिज्ञासानारदस्योत्थापिता तथा विज्ञानमननश्रद्धानिष्ठा कृतमुत्प्रेष्य पश्य सुमिज्ञासोत्थापित इत्याह षड्वारमिति । एवं यथा सत्यं जिज्ञासोत्थापकं वाक्यमुक्तं तथा विज्ञानादिषु षड्मुजिज्ञासाजनकं वाक्यं षड्वारमेतं नारदं प्रत्याह उक्तं वान्प्रभुः स नत्कुमारः तत्श्रुत्वानारदः षड्वारं प्रश्नमश्रुत् करोदिति शेषः ११४ सत्यं गोचरप्रश्नपूर्वकृत्वा कृतानां षड्प्रश्नानां प्रकाशं दर्शयति ज्ञातुमिति । अहं सत्यपदार्थं ज्ञातुमिच्छामीत्येवं सत्यं पृष्ट्वा पुनर्विज्ञानादिपदार्थेषु पञ्चकृतवाग्सनारद इत्यर्थः ११५ तत्र योनिरुक्त्यपरिहाराय प्रश्नविषयाणां परस्परं विशेषमाह सत्यं गम्यमिति । प्रथमप्रश्नविषयीभूतं सत्यं गम्यमुपेयमेव परे द्वितीयादिषु षड्प्रश्नविषया विज्ञानादवपस्तु गमकाः पूर्वपूर्वमासि साधनत्वेनैव कीर्तिता इति विशेषाज्जुनरुक्तिरित्यर्थः अत्रेदमपर्येयं सुखस्य कांक्ष्यमानतारूपेण कृतिप्रयोजकस्य साधनत्वं सिद्धरूपस्य तु सत्यभावेनोपेयत्वमेवेति ११६

आ. पु.

॥ ६ ॥

एतदेवव्यतिरेकतुल्येनाह आत्मन इति । यत्र पदार्थेषु बुद्ध्याख्ये तत्तत्स्वात्मनो व्यतिरेकं किंचिदपि भातितदल्पदुःखरूपमित्यर्थः । द्वितीयाद्येव भयं भवति इति श्रुत्यनुरादिनिभावः । १२८ तत्र यद्गमा
ख्यं तत्तत्तन्मरणोपलक्षितसर्वविकारहीनमितरदल्पतुल्यविकारास्पदमित्याह मरणादिति । समाक्रांतमास्पदोक्तम् १२९ अस्य भूम्नो निरतिशयत्वादेतदात्मदशैव मुख्योतिवादीनेतरः प्राणाय
त्मदर्शो प्राणादीनामतिशयस्य सापेक्षत्वादित्याह अयं भूमेति । तस्मादतिवादिवहेतोः अयमवश्यं ज्ञातव्यः १३० अस्य भूम्नः साधारण्ये परिच्छेदापत्त्या स्वरूपहानिर्नाशारत्वेन कथं बुद्धचुपारो
ह इति चिन्ताया कुलस्य नारदस्य भूमाधारगोचरं प्रदर्शयति इत्युक्तं इति । इति पूर्वोक्तप्रकारेण उक्त उपदिष्टः स नारदो भूम्न आधारसन्त कुमारं प्रति हन्धे पृष्ठवान् इत्यर्थः । हे भगवन् स भूमा कस्मिन्ना
धारे प्रातिष्ठितः स्थितः प्रातः इति तेन नारादेन उक्तं हन्धे पृष्ठः सन्त कुमारस्तु किं व्यवहारमात्रोपयोगी तस्याधारः पृच्छयन्नेवास्तवो वा इति विकल्पतत्राद्येमायादिसकलप्रपञ्चरूपानां द्विभूतिरेव महिमपदोक्ता
स्याधार इत्याशयेन स्वे महिम्नीत्युत्तरं ददातित्यर्थः १३१ न च तस्य स्वरूपहानिर्महिम्नस्ततो भेदाभावादित्याह महिमेति । विभिन्न इत्यपेक्षेव विवरणं पृथगिति । लोके यथा देवदत्तस्य विभूतिर्मवाभक्षेत्रादिक
पादेव दत्ता पृथग्भूता प्रसिद्धा तदाश्रितश्च देवदत्त उच्यते तथा त्रनमंतव्यं यतोऽयं भूम्न संबंधी महिमा ततो भूम्नः सकाशाद्विज्ञो न भवतीत्यर्थः १३२ कथं तद्भेदे आधारेण व्यवहार इत्याशंक्य स्वयं दासास्तप

आत्मनो व्यतिरेकं तु यत्र किंचित्प्रपद्यते ॥ बाह्येन्द्रियैश्च मनसा तदल्पदुःखमीरितम् १२८ मरणादिविहीनो यं भूमीक सुखरूपमाह ॥ मरणादिसमाक्रांतमल्प
मुक्तं मनीषिभिः २९ अयं भूमा यदा ज्ञातो ह्यतिवादी तदा पुमान् ॥ भवेन्न चान्यथा तस्माज्ज्ञातव्यः सर्वदा नृभिः ॥ अतिवादी पुमान् लोके भवेन्नान्यः कथंचन १३०
इत्युक्तो नारदो भूम्ने आधारं पृष्ठवान् पुनः ॥ सन्त कुमारमित्यं सकस्मिन्नेष प्रतिष्ठितः ॥ भगवन्नितितेनोक्तः स्वे महिम्नीति सो ब्रवीत् १३१ महिमालोकवन्नायं विभि
न्नोऽस्ति ततः पृथक् ॥ गंधाद्यादि र्यथालोके देवदत्तपृथक् स्मृतः १३२ किं तु स्वात्मैव महिमा स्वात्मनः सुखरूपिणः ॥ भूम्नः सर्वपरिच्छेदरहितस्तत्र स्मृतः ३३
नान्यत्र स्वस्वरूपात्स भूमीका दुपतिष्ठते ॥ तिष्ठस्ततः सोऽयं प्रतिष्ठारहितः स्मृतः १३४ दशदिक्षु स एवायं भूमा तिष्ठति सर्वदा ॥ तत्पदार्थोऽत्र तत्रैतद्विश्वं सदम
दात्मकम् १३५ अयं स्तं देशकालादिसर्वभेदात्प्रतिष्ठते ॥ गंधर्वनगरं यद्दृग्गनेत्यंत निर्मले ॥ अत एव जगत्सर्वस एव परिगीयते १३६ अयं भूमा ह मस्मीति ज्ञात
व्यो मुक्तिमिच्छता ॥ अहंशब्दादहंकारो यद्यप्येव प्रतीयते ॥ तथापि लक्ष्ये देश आत्मानं सदृशत्वं तः १३७

स्विन इत्यादिव द्विकल्पवशात्तदुपपत्तिरित्याशयेनाह किं त्विति । सुखरूपिणो भूम्नोऽयः सर्वपरिच्छेदरहितः स्वात्मा स्वरूपं स एव स्वात्मसंबंधी महिमा भवति तत्र स्वरूपभूते महिम्न भूमा प्रतिष्ठितत्वेन
स्मृतो विकल्पदृष्टेति शेषः ३३ वास्तवस्तदाधारस्तु नास्तीत्याह नान्यत्रेति । स्वस्वरूपादुक्ताद्विज्ञातव्यवस्तुनो भिन्ने आधारे यतो भूमानावतिष्ठते ततः स भूमा विकल्पांगीकारेण स्वप्रतिष्ठो वाच्यः वि
कल्पपरित्यागेन प्रतिष्ठया आधारेण रहितो वा वाच्य इत्यर्थः ३४ कथं निराधारस्य बुद्धचुपारोह इत्याकांक्षांशमप्युपेत्यादिवाक्यस्य प्रथमतः पदार्थरूपेण भूम्नो वा देशकस्यार्थमाह दशदिक्ष्विति ।
पूर्वादप्यत्र सः कोऽर्थयुक्ताः सहाधरोऽर्थाः दस संमिता दिशस्तु इत्युक्ता सुदशदिक्षु यावत्किंचित्कालत्रये स्थितं तत्सर्वरूपेण भूमेव तिष्ठतीत्यर्थः कत्र स एवायं स्तः इत्यादिरेवाक्यं तत्पदार्थ उक्त इति शेषः यत
स्तत्पदार्थभूते भूम्नि सस्तं जगत्गमने गंधर्वनगरवत्कल्पितमिति द्वयोरर्थः तथा च सर्वविघ्नानतनुसंधानेन प्रथमं भूमा बुद्धावारोहणीय इति भावः ३५ । ३६ तत्तत्पदार्थवारणायां पदोक्तत्वं पदार्थरूपे
ण भूमा तथा सर्वदिग्मतत्वेनानुसंगेय इत्याह अपमिति । अपं सर्वगतो भूमा अहमस्मीत्येवं ज्ञातव्यः नन्वहंशब्दस्य परिच्छिन्नाहंकारविशिष्टा चकल्पकथं भूम्ना योग इति चेत्तार्थः भूम्न रूपमालक्ष्य गये
त्याह अहंशब्दादिति । यद्यप्यहमिति शब्दादहंकारः प्रतीयते तथापि वाच्यार्थस्याहंकारस्य प्रसङ्गस्य तत्त्वव्यपमाणरूपेण निमित्तेन भूमानमेवोहंशब्दः संलक्ष्येत्यलक्ष्य गवावो गवेदित्यर्थः १३७

अहंकारात्मनोः सादृश्यमेवाभिनयति । सर्वदिक्ष्विति । सर्वदिग्गताः सार्वकालिकाश्च जीवादेहाभिन्नोक्तप्रथममहमित्येवाभुवन्तः सत्त्वोदन्ति अभिवदन्तादिष्ववहारं कुर्वन्ति ततः सर्वजिव्यवहाराणां निदानत्वादहंकारोपधादिज्जातं भूतजातंच व्याप्यस्थितस्तथातदाश्रयत्वेन जीवात्मापि दिग्जातादिहंस्याप्यस्थितो ज्ञायते इति द्वयोरर्थः १३८ । १३९ एवं विधाहंकारस्य चित्तावाप्याप्तस्य वाचको हंशब्देक्यलक्षणवाक्यार्थनिर्वाहापसर्वोत्तरत्वलक्षणं जीवस्य शुद्धं स्वरूपमात्मशब्दप्रतिपाद्यं लक्षण्यतीत्याह अहंशब्देनेति । जीवात्मा जीवस्य विशिष्टरूपस्यात्मा शुद्धं रूपं यस्य भूमासदतादात्म्यमैक्यं महावाक्येन प्रापणीयं तस्याहंशब्दो लक्षणक इत्यर्थः १४० आत्मादेशादियाक्येन महावाक्यार्थानुभवोऽभिनीयते इति दर्शयंस्तद्वतो जीवमुक्तिबोधकानामात्मरत्यादिपदानामर्थमाह आत्माहमिति । यथा मनो बुद्धिर्दिधेर्व्यवहारतोऽज्ञाः स्वस्य मनोजन्तुत्वं प्रतिपद्यते संदेहविषयपरिहारेण सदानुभवंति एव योहंकाराद्युपाधीन्विस्मृत्यात्मनो भूमासद्वैक्यं प्रतिपद्यते स आत्मन्येव रत्यादिशालीभवतीत्युत्तरेणाभिसंबन्धः १४१ जीवमुक्तस्य व्यवहारशास्त्रचित्तनभेदे द्विविधायां व्युत्थानदशायां यदात्मचित्तनंतद्वितीयापदाभ्यां गोप्यावृत्त्यानिर्दिशतमित्याशयेनाह आत्मन्येवेति । सविद्वान्श्रद्धात्मशास्त्रचित्तनकाले आत्मन्येव क्रीडन्वाह्यताधनोपचितं विहारसुखमिव । प्राप्नोभवति यथा बालकमोष्ठ्यां बालक इत्यर्थः स्नानभोजनादिकालेप्यत्रात्मन्येव रतिचेतसः सक्तिधारयन्भवति यथावा

सर्वदिक्षु स्थिता जीवाये भूताये च भाविनः ॥ वर्तते ये च ते सर्वेऽप्यहमेव वदन्ति हि १३८ अहंकारस्ततो यद्वज्जीवात्मैष व्यवस्थितः ॥ दिग्जातं भूतजातं च तद्व्याप्य व्यवस्थितः १३९ अहंशब्देन जीवात्मा सर्वोपाधिविवर्जितः ॥ लक्ष्यते सर्वदा यो यं भूमातादात्म्यमाव्रजेत् १४० आत्माहंभूमरूपोऽस्मीत्येवं यः प्रतिपद्यते ॥ मनसापि धिया सर्वं करणैर्मनुजत्ववत् १४१ आत्मन्येव च सक्रीडन् बालकेष्विव बालकः ॥ अत्रैव रतिमागच्छन् युवत्यामिव कामुकः १४२ स्त्रीपुंसयोर्हि मिथुनं भवेत् दितरेतरम् ॥ विषयानंदहेतुर्यस्तद्वदात्मनि सर्वदा ॥ मिथुनत्वं तथानंदो विषयप्राप्तिर्भवः १४३ अवगच्छन्निह निद्वैतं सर्वदुःखविवर्जितः ॥ स्वराट् परानपेक्षः सन् विगाडिव भवेद्विषयः ॥ तस्य सर्वेऽपुलकेषु कामचारश्च सर्वदा १४४ एवं येन विदुर्मदाभूमात्मानं विमोहिताः ॥ परार्थीनाः क्षीणलोकाः स्वेच्छाचारविवर्जिताः ॥ जायंते च म्रियंते च सततंदुःखजीविनः १४५

कामी विदेशादिगतोपि कान्तायां मानसस्यापारं वदति तद्वदित्यर्थः १४२ सविकल्पनिर्विकल्पभेदेन द्विविधे समाधौ तु यदात्मचित्तनंतं मिथुनानंदपदाभ्यां निदर्शयते इत्याशयेनाह स्त्रीपुंसयोरिति । यथा सर्वव्यवहारपरिहृत्यावस्थितयोः स्त्रीपुंसयोर्मिथुनत्वमिथुनीभावः परस्परविषयानंदहेतुत्वेन प्रसिद्धस्तथाभ्यातृभ्येयभावेन मिथुनत्वमात्मन्येवास्य सविकल्पकसमाधिकाले आनंदहेतुर्भवतीत्यर्थः यथा च गान्धर्वदि विषयप्राप्त्यनंतरं तत्फलस्यानंदस्यानुभवो निर्विकल्पकः प्रसिद्धः परीक्षकाणां तद्वदस्य विदुषे निर्विकल्पकसमाधिकाले निरतिशयानंदानुभव आत्मन्येव भवतीत्यर्थः १४३ तत्र हेतुभूतं परानपेक्षत्वं स्वराट्पदेन निरूप्यते इति दर्शयन् स्वराट्पदार्थमाह अवगच्छन्निहिति । हियतो निद्वैतं स्वरूपमवगच्छन् साक्षादनुभवन् जीवमुक्तः सर्वदुःखराहित्ये परानपेक्षः सन् विराट् समष्ट्यभिमानो अस्त्वराट्पदेनैव राजनशीलो भवति तथा तस्याविदुषः सर्वोपाधेन सर्वपुलकेषु पुस्तकमफलेषु कामचारः अप्रतिबन्धेन प्राप्तिरूपो भवतीत्यर्थः १४४ उक्तविज्ञानहीनानामनर्थकमिति माह एवमिति । ये उक्तविषयाभूमात्मानंदस्वरूपमद्वैतलक्षणं विदुः किंतु भेदेन विदुर्जायंति विमोहवशात् त्वेपरार्थीनाः स्वभिन्नत्वेन कल्पितानां राजादिरूपभूणां वशे स्थिताः संज्ञा अंतर्वंतो लोकापेयां तेषां विधाः स्वातंत्र्यहीनाश्च पुनः पुनर्जननमरणादिकं प्राप्नुवंतीति १४५

उक्तात्मविदस्तु ईश्वरभावेन विशोपादानत्वमापि भवतीत्याकारमात्मनः प्राण इत्यादिवाक्यस्यार्थमाह एवं विजानत इति । भूमात्मानं साक्षादनुभवतः पुंस आत्मनः स्वरूपान्नामादीनि प्राणानि पंचदशतत्त्वानि मन्त्रसर्पस्य येन जायते इति १४६ एतेन शास्त्रयोनि त्वं परिशिष्टविश्वो नि त्वं च भवतीति सुचितमिति दर्शयन्नाह मंत्रेति । स कर्मकाः कर्मभिर्भाग्यादिभिस्तत्प्राप्यः फलैश्च सहिताः स्फुटं मन्वत् १४७ उक्तविद्याफलप्रदर्शकः श्लोकोऽपि बोध्य इत्याह अथात्मन इति । विज्ञाने तत्फले श्लोकं मंत्रं १४८ तं पठति पश्यति १४९ अस्यार्थमाह पश्यो जीव इति पट्टभिः । दृशयातोः शब्दप्रत्यये पश्यो देशे च सति निष्पन्नं पश्यपदं जीवात्मनो वाचकं तस्य सकलसंसारस्य मोक्षस्य च दृष्ट्वादित्यर्थः १५० मृत्युपदेन च मरणोपलक्षितान् जन्मादयः शरीरधर्मा उक्ताः परं नृपाधिः शरीरधर्माप्येन नोपलक्ष्यते तद्वाचकस्पर्शपदस्य पृथक् सत्त्वादित्याह मृत्युरिति १५१ रोगपदार्थमाह रोग इति । रस आहारपरिणामस्तस्य पट्टिपके पचने औदासीन्येनाक्रियमाणे वैषम्यं तारम्येन संवेद्यस्तस्मात्प्रित्ताद्योजायते ज्वरादिः स रोगपदेनोक्तः अस्मृत्पुपदेनासंग्रहे हेतुं तन्माह अवस्थानमिति । चिरावस्थानरूपं विशेषमपेक्ष्याभिप्रेत्य सरोमो मृत्युपदमिन्नपदोपस्थासेनोक्त इत्यर्थः जन्मादयस्तु निचिरस्थापिन इति मृत्युपदेनाचिरस्थापिवोचकेन तत्त्वसदृशालक्षितुं शक्या इति भावः १५२ दुःखपदार्थमाह दुःखमिति । चतुर्विधदेहानामाशारेणैव भावसंबन्धेन संबन्धित्वामत्र नाना

पुं विजानतः पुंस आत्मनो भूमरूपिणः ॥ नामादिप्राणपर्यंतं जायते स्रजि सर्पवत् १४६ मंत्रब्राह्मणरूपेण वेदास्तेऽपि सकर्मकाः ॥ जायते किं बहुक्तेन विश्वं सदा सदात्मकं ॥ जायते सकलं यद्गन्धर्वनगरं हिखात् १४७ अथात्मनो विज्ञाने श्लोकमेतं पठति हि ॥ वैदिकाः सर्वदुःखानामभावे सर्वदेहिनां १४८ पश्यो मृत्युं न पश्यति न रोगं नो दुःखतां ॥ सर्वं हि पश्यः पश्यति सर्वमाप्नोति सर्वगः १४९ पश्यो जीव इति प्रोक्तः स पश्येत्सर्वमेव यत् ॥ शुभाशुभं च संसारमोक्षं च स्वचित्ते वैवात् १५० मृत्युर्मरणमित्युक्तं धर्मजातं शरीरगम् ॥ जन्मादिकं हि कालेन जातं यद्वाधिर्वाजितम् १५१ रोगो रसविपाकस्यैव प्रजायते ॥ अवस्थानमपेक्ष्यैवं स उक्तः पंडितैः सदा १५२ दुःखं देहेन संबन्धो नानाधर्मवता सदा ॥ चतुर्विधानां भूतानां बुद्ध्यावत्र विभेदिनाम् १५३ सर्वमात्मनि संप्रोक्तमध्यस्तं स दमद्वयः ॥ अध्यस्तत्वेन विज्ञानं तस्य न स्याद्विलोकनम् १५४ प्राप्तिश्च स्वात्मनो ज्ञानात्तदनन्यत्वमीरिता ॥ वेदार्थः सकलोऽप्यस्मिन् लोके वेदसमीरिते ॥ अस्ति यस्मादतस्तस्य विज्ञानात्सर्वविद्भवेत् १५४ आत्मविज्ञानसंपन्नः स्वात्मनो मायया सदा ॥ नानारूपोऽपि चैकात्म्यभावे भूमस्वरूपतः १५६

विशेषशालिण्यां बुद्धौ प्रतिबिंबितत्वेन विभेदिनां विविधभेदवतां जीवानां योनानाजन्मादिधर्मवता देहेन संबन्धोऽहंममाध्यासरूपः स एव दुःखमित्यर्थः १५३ एवमुपनिषत्पूर्वादिगतपदार्थो उक्ता अथ ते पामदर्शने नृपस्य ततावगाहनरूपं सर्वदर्शनमित्याकारं कृतृतीयापदार्थमाह सर्वमिति । सर्वदेहजातं स दसदपुरनिर्वचनीयमात्मन्यप्यस्तं कल्पितमेव तस्य च तावदेव स्थितिर्थावदध्यस्ततानवगाहनेनापरिपूर्णं विज्ञानं जायते भवेत् यदा त्वध्यस्ततामप्यवगाहमानं परिपूर्णं विज्ञानं भवेत् तदा तस्याध्यस्तस्य पुनर्विलोकनं न स्यादित्यर्थः तथा च हि यतः सर्वमध्यस्ततापर्यंतं पश्यति विद्वान्स्ततो मरणादिकं न पश्यतीति युक्तमिति कृतृतीयापदांतवाक्यार्थः १५४ तुर्यपादोक्तं सर्वमाप्तिमुपपादयति प्राप्तिश्चेति । ज्ञानादनंतरमात्मनः सकाशात्तदनन्यत्वं तस्य दृश्यजातस्याप्यवगाहभावः कल्पितभेदवाच्य इति यावत् तदप्येव सर्वमाप्तिरुक्त्यर्थः । एतदेव स्फुटयति वेदार्थ इति । अस्मिन् भूमात्मारूपे लोके अयमात्मा अप्यलोका इति श्रुत्यंतरप्रसिद्धे वेदसमीरिते वेदस्य महातात्पर्यगोचरे सकलोपागलोकादिविशेषशाली वेदार्थोऽस्ति अंतर्भवति यतः तस्मात्तस्यात्मरूपलोकस्य विज्ञानात्सर्ववित्सर्वस्य लब्धा भवतीति संभवतीत्यर्थः १५५ विदुष एकाभावादिकं श्रुत्युक्तं विशदयति आत्मविज्ञानेति चतुर्भिः । आत्मनो पाथागम्यस्य वेत्ता स्वकीयमाययानारूपो भवेत् भूमस्वरूपेणात्वेकरूप इत्यर्थः १५६

आत्माप्रायेति । तत्र कथं भित्तिमिति जिज्ञासा आत्मा च माया च तत्कार्यं चैवेत्यत्र प्रथमादाय प्रणीया येन भावाकांक्षा तु पंचभूतपंचेन्द्रियादिरूपमादायेत्यर्थः एवमपि १५७ सतेति । लोका दीत्यादिपदेन कुलाचलादिग्रहः ग्रहा आदित्यादयः आदिपदेनां कनंदादिग्रहः १५८ इति चेति । आदिपदेन रुद्रादिग्रहः एकादशेन्द्रियाणां त्रयैकं दशदशवृत्तिभेदमादाय दशाधिकशतरूपो भवेत् त थातेषामेकादशरूपाणां सर्वस्मिन्कालेऽहोरात्ररूपेणोभेदः प्रतिष्ठासंपृथक्कृतमादाय यदस्य स्यात्सकृत्स्यमावन्तो यत्संख्याकाः प्रचाराः प्रवृत्तयस्तान् द्वेदः किंचिदधिकं किंचिदतिशयसद्वत् इति यावत् स्फु टितमेतदेकादशाध्यायेहं सोपनिषदाख्याने १५९ । १६० उक्तात्मज्ञानसाधनतयाऽऽहारशुद्ध्यादिकं विदधाति इदमित्यादिना । ये सततं पुण्यात्मानः सदावदिः पुण्यकर्मानुष्ठानपरा अपि पाप चेत्सोमनसि पापास्तेषामपीदं ज्ञानं दुर्लभं किमुत बहिरविपापपराणामित्यर्थः १६१ कथं तद्विचित्रं शुद्धिरित्याकांक्षायामाह आहारइति । स्ववर्णाश्रमानुसारेण प्राप्तानां विषयाणां ग्रहण रूप आहारो भावस्यासाम्यावगाहनेन रामाद्यनास्कंदितस्य धोपरिणामस्य योगेन संतानेन परंपुंसः शुद्धो निष्पापः स्यात्तस्येव विचित्रशुद्धिर्बोधयेत्यर्थः १६२ एतेन वृद्धकुमारीवरग्यानेन बी

आत्मा माया च तत्कार्यमिति सोपनिषदाभावेत् ॥ भूतपंचकरूपेण पंचवाचमहेश्वरः १५७ सतलोकादिरूपेण सतधा च सदा विभुः ॥ ग्रहादिरूपतस्तद्वन्नवधा पिमहेश्वरः १५८ इन्द्रियादिस्वरूपेण भवेदेकादशात्मकः ॥ एकादशेन्द्रियाणां स्याद्वृत्तिभेदाच्छतं पुनः १५९ दशाधिकं सदाभेदातेषामेकादशात्मनाम् ॥ हंसप्र चारायावन्तस्तावद्भेदश्च संस्मृतः १६० इदं सर्वात्मविज्ञानं दुर्लभं पापचेतसाम् ॥ पुण्यात्मानां च सततं जन्मकोटिशतैरपि १६१ आहारो यस्य शुद्धः स्यात्सर्वदा विषयग्रहः ॥ स्ववर्णाश्रमसंप्रोक्तो भावयोगात्कथंचन ॥ स पुमान्पापरहितः शुद्धचेताः प्रकीर्तितः १६२ बीजियो नौ तथाऽऽहारे व्यवहारे च यः शुचिः ॥ तस्य कृपतस्यापि न पापे रमते मतिः १६३ अपापमतिरव्यग्रमानसो निर्मलाशयः ॥ गुरूपदिष्टमात्मानं भूमानं ससमेतितम् १६४ यदैनां स्मृतिमाप्नोति पुमान्क श्विद्धिभाग्यतः ॥ कामक्रोधादिकान् ग्रंथींश्छिद्यात्तत्क्षणतस्तदा १६५ आहारशुद्धिमानसस्यान्नादो मुनि सतमः ॥ शुद्धचेतास्ततः कामक्रोधादिपरिवर्जितः १६६ हरीतक्यादिसंजातोरसोक्तो मनीषिभिः ॥ कपायो यस्य संपर्काद्ब्रह्मवर्णांतरं न जेत ॥ यथा तथा चित्तस्य कामादि कथितो बुधैः १६७ तस्यास्य मर्दनं प्रोक्तं ब्रह्मचर्यादिसाधनं ॥ नारदस्तैस्तु संपन्न उद्दिष्टो भवसागरात् १६८

जशुद्ध्यादिकमाक्षिप्तमिति दर्शयन्नाह बीजेति । बीजेपितृकुलेषु नैमातृवंशे आहारे विषयग्रहे व्यवहारे दानादानादिरूपे एते पुणः शुद्धशरीरहितस्तस्य विषयसंततिगतस्याऽपि पापकर्मणि रुचिर्न भव तीत्यर्थः १६३ तस्य शुद्धचित्तस्य भिल्लपालितराजपुत्रन्यायेन गुरूपने सादात्मस्मृतिर्भवतीत्याह अपापमतिरिति । निर्मलाशयः पुमान्पापरूपप्रतिबंधाभावेनैकाग्रमनाः सन् गुरूपदेशेन भूमरूपमा त्मानं समेतिसम्यग्स्मरतीत्यर्थः १६४ यदैनामिति । यदा यदा भूमात्मा गोचरां स्मृतिं लभते तदा चिज्जयोरभ्यासरूपमेलनेन सिद्धत्वाद्बुद्धिशब्देनोक्ता कामादींश्छिनत्ति तज्ज्ञानासिना इति शे षः १६५ नारदस्य सर्वाधिकारविशेषणसंपन्नत्वमाह आहारशुद्धीति त्रिभिः । स्पष्टम् १६६ मृदितकषायपदार्थयुक्तं कषायपदार्थमाह हरीतक्यादीति । कषायरसवान् हरीतक्यादीनां द्रवो व स्त्रादौ दृढरामप्रयोजकः कषायपदस्य मुख्योर्थः 'कषायोरसभेदे स्यादंशरागे विलेपने' इति कोशात् तद्विचित्रं रजकत्वात् कामादयोपि गोप्यते नोच्यते तस्य कामादिरूपकषायस्य मर्दने अहरेण सारादिव द्दे तवस्तु ब्रह्मचर्यादयः शाश्वताः मतिस्तान्ने ब्रह्मचर्यादिभिः संपन्नो नारदस्तु मृदितकषायोऽभवत्संसारदृशमुद्दिष्टत्वादिति द्वयोरर्थः १६७ । १६८

तादृशापेति । तादृशापाहारशुद्ध्यादिगुणविशिष्टावनरदस्यतमसोमूलाज्ञानस्वपरंपरंभूमलक्षणंसनत्कुमारोव्यदर्शयन् यथाद्विपेक्षप्रवेदुःखंप्रदर्शयतेतद्वदिति यःसनत्कुमारःस्कंदान्यस्वामि
 कांतिकेयरूपेणावतीर्णः अत्राथेवंवक्ष्यमाणविधांक्रथांब्राह्मणसत्तमाइतिहासविदआहुरितिद्वयोरर्थः १६९ । १७० तांक्रथानिवभ्राति कदाचिदित्यादिना । मंगातटेआसीनाअभूवन्
 १७१ अस्मिन्निति । हृदंभोजेवीक्ष्यमाणोपानेनसाक्षात्क्रियमाणःप्रमुर्मासमयनेत्राणांदर्शनेदृशिगोचरेअभूदतिप्रुदित्यर्थः १७२ दृष्टेति । तद्व्यासर्वेमासनेभ्यजनस्थुःसमाधिनिष्ठंसनत्कु
 मारंविनेतिद्वयोरर्थः १७३ । १७४ उत्थितामुनयइति । तेमुनयोवेदपाठादिभिस्तथास्वकृतेःपरकृतैश्चस्तोत्रैर्भगवंतंप्रसाद्यस्थिताः १७५ व्यवस्थितेपिवाते । स्फुटम् १७६ इतस्ततइति ।
 अथजाययासहगंतुकामोभगवांस्तान्मुनीन्सहितान्समुदितान्वीक्षयामास स्वार्थेणिच् अपश्यदित्यर्थः १७७ सनदिति । कीदृशोभगवान्स्वयंपुरुषरूपेणसनत्कुमारस्थितौहवितापिस्वीय

तादृशायपरंपरंतमसोदुःखवद्विषे ॥ व्यदर्शयद्यतःशोकंनपुनर्यातिमानवः १६९ सनत्कुमारोभगवान्स्कंदोयोन्यत्रजन्मनि ॥ एवंकिलवदंत्यत्रक्रथांब्राह्मणम
 तमाः १७० कदाचिन्मुनयःसर्वेवाराणस्यांसमागताः ॥ मंगातटेमहाभागाःकृत्वापौर्वाह्लिकीःक्रियाः ॥ आसीनाब्रह्मपरमंचितयंतःस्वबुद्धिभिः ७१ अस्मिन्न
 वसरेदेवोदेव्यासहमहेश्वरः ॥ वीक्ष्यमाणोहृदंभोजेआनंदात्मास्वयंप्रभुः ॥ कृपयामासनेत्राणांदर्शनेभूज्जगत्पतिः ७२ दृष्ट्वातंमुनयःसर्वेसमुत्स्थुःसमंततः ॥ आ
 सनेभ्योऽतिसंहृष्टादेहाःप्राणागमेयथा ७३ सनत्कुमारमेकंतंपरिहायात्मवेदिनम् ॥ एकमेवायमात्मानंवहिरंतश्चपश्यति ॥ सर्वदैवविशेषेणसमाधिस्थस्तदाहि
 सः ७४ उत्थितामुनयःपूर्वेनत्वास्तुत्वाचतंविभुम् ॥ वेदपाठादिभिःस्तोत्रैःस्वैःपरैश्चकृतैर्मुहुः ॥ भवानीसहितेदेवंप्रसाद्यचव्यवस्थिताः ७५ व्यवस्थितेपुतेष्वे
 वंपरमात्मात्रिलोचनः ॥ भवानीसहितस्तेषांवरमिष्टमदाद्विभुः ७६ इतस्ततोविलोक्याथगंतुकामःसंजायया ॥ सहितान्वीक्षयामासमुनीन्सर्वान्महेश्वरः ७७
 सनत्कुमारमासीनंदृष्ट्वाहर्षमुपागतः ॥ स्वयंनैवभवानीसापरंकोपमुपागता ॥ एवंविचार्यमनसास्त्रीस्वभावमुपागता ७८ अयंपुराणपुरुषोयोगिनाहृदयेस्थितः ॥
 अष्टांगयोगयुक्तेनपुंसाध्येयःसदैवहि ७९ अयंसमस्तविद्यानांकथितःपरमोगुरुः ॥ ब्रह्माविष्णुस्तथाशक्रोलोकपालास्तथापरे ॥ किकराअस्यदेवस्यगर्भदासाय
 थाभुवि १८० अयंसमस्ततत्त्वानांजनकःपालकस्तथा ॥ संहर्तापंचभूतानांस्थिरजंगमरूपिणाम् ८१ नानेनसदृशःकश्चिदासीदस्तिभविष्यति ॥ कुतोधिको
 ब्रह्मचर्ययुक्तश्चापिपुमानयम् ८२ मयासहविलोक्यैषदुरात्मैर्नजगद्गुरुम् ॥ स्त्रैणंमत्वाब्रह्मचारीस्वयंगर्वाधिकोजडः ॥ नोत्स्यौतेनदास्यामिशापमस्मैसुदारुणं १८३

षामभागरूपेणविपरीतइतिशेषः यतःसाप्रसिद्धाभवानीएवंविचार्यस्त्रीस्वभावेनपरंकोपमागता १७८ एवंकथमित्याकांक्षायांभवानीविचारमभिनयति अप्रमितिपट्टिः । अयंभगवान्पु
 राणोऽनादिःपुरुषः १७९ अयंसमस्तेति । कथितःमहोपनिषदादौ सर्वभेदप्रयोजिकायामायायाःसत्ताभानादिदानेनअनेनप्रभुणाचशोकारलक्षणंकथंनितत्वेसतितत्प्रयुक्ताब्रह्मादिदेवभेदाअस्य
 गर्भदासनामापन्नाः दास्यांक्रियमाणायांतद्गर्भस्थितत्वंगर्भदासत्वमितिव्युत्पत्तिसमर्थयादितिभावः १८० अयंसमस्ततत्त्वानामिति । तत्त्वानांमहदादीनांजननादिकर्ता स्थावरादिरूपाणां
 भूतानांचार्यतथेत्यर्थः १८१ नानेनेति । गुणैरेनतुल्यइतोयिकोवाकोपिनास्ति ब्रह्मचर्यवस्थेयमदनदमनादेर्मुख्यमित्यर्थः १८२ मयेति । एवंस्तत्पियनएषसनत्कुमारोब्रह्मचारीप्रभु
 मत्सानिष्पमात्रेणस्त्रैणंमत्त्वानांतत्स्थोततःशापार्हइत्यर्थः १८३

तत्रज्ञांश्चितपति कथेति । कष्टादुःखमसुरायोनिर्वासस्थानं यथातेतयातेषांमध्येमुख्यः प्रथममण्यामश्वसेवनजीविनः प्रसिद्धाः । तेषांवाजिशालायांप्रतिगंशायांकासस्थसेवामहत्त्वेपिजीविनाल्प
तायाश्चप्रसिद्धत्वात् योनिपदस्यस्थानवचनतातुयोनिष्टेईदृनिषदेष्टयादौप्रसिद्धा स्फुटमस्यत् १८४ इतिसंबन्धेति । निवारितापीनिशेषः । ततःसमहामुनिस्तादृशःअश्वसेवकूपस्तथाश्व
शालायांपरंमुखं प्राप्तोऽभवदिति १३९ तत्रहेतुमाह सत्रञ्चेति । यतोब्राह्मणजातिकर्मानुष्ठानकृशाभावेनाऽश्वानाचणकानांभक्षणेनचस्थूलदेहःसज्जलसत्त्वात्कर्मातिरेऽनियुक्तोद्धारमाश्रयं कु
र्वेतिप्रतीत्यर्थः १८६ तादृशमिति । तादृशतत्रापितुष्टंमुनिदृष्टापीतयादेव्यावरयेत्युक्तेसतिथयामै प्रकर्माधिक्येनोभवेतथाविधेहीतिवग्रेत्यर्थः १८७ ततःपुनःकोपेनदेव्यातस्योष्भावेदते

कष्टयोनिपुमुरत्याःस्युश्वानारक्षणेः ॥ तत्कुलेतवजन्मस्याद्भर्तृयोमेवमानकृत १८४ इतिसंचित्यसाशार्पददौभर्त्रानिवारिता ॥ सोभवतादृशस्तत्रपरंमुख
मुपागतः १८५ सत्रह्यकर्मभावेनचणकान्भक्षयन्सदा ॥ स्थूलदेहोऽश्वशालायाद्धारितिष्ठत्यहर्निशम् १८६ तादृशतंपुनर्देवीदेवेनसहितैक्षत ॥ वरंवरयस्वेत्युक्तेम
लमूत्रविसर्जनम् ॥ उपविष्टस्यदूरेस्यादितिमेस्तुवरःपरः १८७ उष्ट्रोभवेतिकोपेनसाशशापपुनश्चतम् ॥ अभवत्सोपितदेहोष्ट्रेराज्ञोपिरक्षकैः १८८ शिक्षितो
बहुशःपश्चात्त्यक्तोरण्येह्यवज्ञया ॥ अलसोयमितिज्ञात्वासोपितत्राभवत्सुखी ८९ करीरादिवनेभूरिकंठकादीन्यभक्षयत् ॥ पिवन्गंगजलंभूरिमलमूत्रविसर्जनम् ॥
आसीनपुवकुर्वन्सपरंमुखमुपागतः १९० ब्रह्मणोमानसादेहउष्ट्रस्यैवाभवदुत्तम् ॥ सुखमुष्ट्रपुण्यस्मादभूतस्याधिकंमुनेः १९१ पूर्ववत्तादृशदेवीदेवेनसहितैक्ष
त ॥ वरंवरयस्वेत्याहपुनरेवतपोधनम् १९२ कृतकृत्यःसतांप्राहवरोनान्योधिकोमम ॥ भवत्यादेवियद्वत्तमौष्ट्रजन्मातिशोभनम् १९३ वेदतो लोकतोवापिभी
तिर्लज्जानचात्रहि ॥ मलमूत्रेचदूरान्मेपंततोप्युपवेशने १९४ शरीरंयदिकस्यापिभवेदुष्टस्यतद्भवेत् ॥ यतःसुखंशरीरस्यजन्मन्यस्यप्रदृश्यते १९५ अनुभू
तामयादेहाःसर्वजीवममुद्रवाः ॥ उच्चावचानोष्ट्रदेहसदृशःकोपिविद्यते १९६

तत्रापिमुनेःसंतोषवर्णयति उष्ट्रइतिप्रतिभिः । अलसोयमितिज्ञात्वाऽरण्येसकैःस्थपक्तइतिसंबंधः निगदक्षारुपातमभ्यत्रिपु १८८ । १८९ । १९० पशुदेहान्मुज्जताहिरण्यगर्भेणसुकरत्वा
त्प्रथममुष्ट्रदेहएवनिर्मितइतिज्येष्ठतागुणमनुसंधायापिसमुनिस्तदेहेतोपगतइत्याह ब्रह्मणइति । द्रुतंशीघ्रमभवदुत्पत्त्या । अस्मादेतवालोक्य १९१ तत्रापितुष्टंमतिदेवीवरायमादिवेशेत्पाह पूर्वव
दिति १९२ सचमुनिस्तमेवदेहंष्ट्रावेत्पाह कृतकृत्यइति १९३ सर्वत्रगुणंगुद्वातिपंडितइतिप्यायेनतदेहगुणानाह वेदतइति । स्पष्टम् १९४ यतोऽप्यदेहस्यजन्मनिमुखंदृश्यतेततःसर्वस्यदेहमसंगेऽष्ट्रे
हएवभवेदितिप्रामेयेइत्याह शरीरमिति १९५ तत्रस्वानुभवममुकूलयति अनुभूताइति १९६

तनिरपेक्षं दृष्ट्वा भर्त्रा सह विचार्य भवानीत्येवमाह वरनगृह्णासि चेत्पारंपुण्यत्वात् तद्विअस्मदीप्सितं देहीति । तेन मुनिना तथेष्टुक्ते तस्य स्वपुत्रभावं वने तवः सत्कंदनामादिष्याः तृतीयाऽभवत् स्कंदतिकामं
शोषयति वशीकरोतीति यावत् इति न्युत्पत्तेः समन्वयात् तथा स स्मृतो स्कंदिर्गतिशीलः पौरिति एतद्वत्संज्ञायति एवमुक्ता इति द्वाभ्यां १९७ । १९८ इति इति । स्पष्टम् १९९ उत्तराकां
सामुत्थापयति अवस्थेति । यथात्मनः सद्रूपमारुणिनोक्तं सनत्कुमारेण चानंदत्वं तथा स एव अत्र यत्रेण सुस्थितेन दीप्तत्वं ब्रह्माईद्राय विहीतनामचोक्तवान् परं तदा ईदं देवा विदत्तं तत्र बोधमाप्नोषत आ

एवमुक्ता विचार्यैव महेशेन समं स्वयम् ॥ यत्रैव रतं मे षोपि दत्तवान् मनसे प्सितम् १९७ सनत्कुमारो भगवान् स्कंदनामा भवत्सुतः ॥ शिवयोर्वरदानेन तत्रापि ब्रह्मच
र्यवान् १९८ इति ते कथितं सर्वं नारदाय समीरितम् ॥ पुरा सनत्कुमारेण भूषणं सुखं परम् १९९ अवस्थात्रयनिर्मुक्तं ब्रह्माश्रयाय चाब्रवीत् ॥ विरोचनाय च तथा
शक्र एव तदा विदत् ॥ शुद्धाहारः शुद्धसत्त्वः स्मृतिमान् ग्रंथि मोचकः २०० इति ते कथितं सर्वं यत्पृष्ठं भवता त्विह ॥ आत्मनः सुखरूपत्वं किमन्यच्छ्रोतुमिच्छसि २०१
॥ ॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यनंदात्मपूज्यपादशिष्येण शंकरानंदभगवता विरचित उपनिषद्भूत आत्मपुराणे च्छांदोग्यसाराथप्रकाशे सनत्कुमारनारद
संवादे नाम त्रयोदशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १३ ॥

हारगुह्यादिमान् ग्रंथिनां मोचकः यिमोक्षेयत्नवांश्चेत्यर्थः २०० उपसंहरति इति ते इति २०१ भूम्नो भूमिबिहीनस्याप्यधिष्ठानस्य विश्वतः ॥ गोचरेभ्यः परं रूपमध्यस्तस्य स्तु गोचरः ॥ १ ॥
स्वयं भूम्ना आधारेण रहितस्यापि विश्वं प्रति अधिष्ठानभूतस्य भूद्रो रूपम् ईद्रियविषयानतिक्रान्तं साक्षादस्तित्यर्थः ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलककृष्णचंद्रात्मजदिलारामस्मृतनुजरात्मकृष्णस्य श्रीविश्वेश्वरा
श्रमपूज्यपादानुगृहीतस्पृकृतो आत्मपुराणटीकायां सत्प्रसङ्गात्पात्रांशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १३ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे त्रयोदशोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे चतुर्दशाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ विद्युन्मेषोपमानस्यसंप्रसादपराकृतेः ॥ चतुर्दशांशपूरस्यगीयतेस्त्वंचतुर्दशे ॥ १ ॥ अस्पर्धः तद्विदम्बितमेघवत्कांतिसालिनःसम्पद्यःप्रसादोऽनुग्रहस्तत्पराआकृतिस्तनु
यस्यसतथातस्य अथवासम्पद्यकृपसन्तिविवर्धतेस्त्वधर्मेणयेकप्रयःतेसंप्रसाः प्रसविस्तारेह्यस्मात्पचायचिसाधु तानदंतीतिसंप्रसादाराससास्तेषांपराकृतेः विश्वैसरूपस्य चतुर्दशसंख्यलोका
नामधवाचतस्त्रोवैस्वानसादिसंज्ञाः दशाभवस्थायेपातेचतुर्दशाः दण्डकवासिमुनयस्तेषामाज्ञामनेरथास्तःपूरकस्यचश्रीरामस्यस्वधर्मपशोरूपं चतुर्दशैवतस्त्रोदिशएवदशाः प्रांतभृतापस्यजगत्पटस्यत
स्मिन्शोक्चरूपेणसततंयीपतेमहाभागेः यइमेवीणायांगायंतिएतमेवतेगायंतीश्रुतेरित्यर्थः । श्रीशंभुविग्रहपक्षे विगताद्युत्तीभिः प्राबल्यरूपायस्यसविद्युन्शारदोघनस्तद्वदवदातस्यानुग्रहपरस्य
चतुर्दशमहारत्नकामनापूरकस्यचस्वधर्मरसाप्रयुक्तपक्षोरूपधर्मचतुर्दशैलोकैस्त्याख्येगीयते प्रजापतेःसुतायांधर्ममतिक्रामतःशासनात् । प्रमेषपक्षे तु विद्युत्प्रभृतपोषथातिरोहिताभिवर्णजकव
र्पाकालागमेप्रादुर्भवंतितथात्मादेहादितादात्म्येनतिरोहितोपिमाहावाक्यसांनिध्येनप्रकाशतेइत्येवंविद्युदनीतदुपलसितंवातादिकंचउपमानंयस्यसतथा संप्रसादःसुपुत्तिततःपराआकृतिःशुद्धरूपं
स्य दशांशादिशस्तारांपूरकस्यचविभुत्वात् एवंविद्यस्यपुरुषोचमस्यस्वस्वरूपंचतुश्चतुर्वारंगीयतेप्रजापतिना चतुर्दशैवतसृणांदक्षानामवस्थानांजाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिरुपारूपानांसमाहारेचतुर्दश

श्रीगणेशायनम ॥ भूमरूपमिदंशिष्यःश्रुत्वावस्थात्रयातिगम् ॥ श्रोतुकामःपुनर्वाक्यंगुरुमाहेदमात्मवान् १ भगवन्भवताख्यातंज्ञानंनानाविधंपुरा ॥ ऐतरे
योहियद्वेदयच्चकौपीतकिर्मुनिः २ आदित्योभगवानयमुसश्वेताश्वतरोपियत् ॥ कठश्चतितिरिस्तद्वज्रावालाद्यामुनीश्वराः ॥ आरुणिर्भगवानयच्चकुमारेणाप्यु
दीरितम् ३ यत्रशिष्याःप्रजास्तद्वद्वैवोदासिश्चवीर्यवान् ॥ बालाकिरश्विनौतद्वज्जनकोमिथिलेश्वरः ४ मैत्रेयीचापियतयोभृगुश्चवरुणात्मजः ॥ श्वेतकेतुश्चभ
गवान्नारदःसर्वविन्मुनिः ५ गुरवोभंत्रवेतारःशक्रोलोकत्रयीपतिः ॥ अजातशत्रुर्भूपालोदध्यङ्गार्थवर्णोपिच ६ याज्ञवल्क्यश्चभगवान्सश्वेताश्वतरोपिच ॥ वरु
णोप्यारुणिस्तद्वत्कुमारःमनदीरितः ७ अन्येपिगुरवस्तद्वच्छिष्याअपिचकेचन ॥ त्रिपर्वात्रिर्महान्वंशक्रषेःसर्वज्ञतापिच ॥ शक्राच्चमरणंतद्वदध्यङ्गार्थवर्ण
स्यच ८ जल्पाभिधाकथाप्यत्रयाज्ञवल्क्यस्यधीमतः ॥ ब्राह्मणैश्चतथाशापःशाकल्यस्यप्रमादिनः ९ कारणानांचविज्ञानंवरोपिनचिकेतसः ॥ त्रिविधोयं
मतोयत्रज्ञानंवैराग्यसंयुतम् १०

संख्यापूरकैराध्यायेवाइत्यर्थः १ छांदोग्याष्टमाध्यायगतैदमजापतिसंवादंशुश्रूषतोमेधाविनःप्रश्नंदर्शयति भूमरूपमितिसंप्रदशश्लोकैः । स्पष्टं १ भगवन्निति । हेभगवन्नैतरेपादिभिर्जांबा
लाद्यन्तैः शास्त्राप्रवर्तकैर्मुनिभिर्दृष्टासुशास्त्रासुवर्णितंज्ञानमेकादशाध्यायांतम्रंयेनोक्तंत्रादित्यस्यापिवाजसनेयपंचदशशास्त्रानामृषिर्वत्तद्वददरण्याष्टमाध्यायेवंशत्राह्मणेप्रोक्तंथाद्वादशप्रयोदशपो
रारुणिस्तद्वत्कुमाराभ्यामुदीरितंतदुक्तमितिद्वयोरर्थः २ । ३ तत्रज्ञानेशिष्यत्वेनकीर्तिताननुवदति यत्रेति । यत्रज्ञानेप्रथमाध्यायप्रारभ्यपंचमनवमेकादशाध्यायापानुषेक्ष्यप्रजादपोनारदांताः
क्रमेणशिष्याउक्ताइतिद्वयोरर्थः ४ । ५ अथोक्तशिष्याणांक्रमेणगुरुदर्शयति गुरवइति । मंत्रद्वददरण्याध्यायेगुरुत्वेनोक्ताः शक्रोद्वितीये एवमग्रेपि याज्ञवल्क्यःपष्टसप्तमपोरिति
विशेषः सनदीरितःसनतशब्दपूर्वकमुक्तइतिकुमारविशेषणं ६ । ७ एकादशोक्तगुरुशिष्यानभिधेत्प्राह अन्येपीति । चतुर्थविशेषवृत्तंकीर्तयति त्रिपर्वेति । त्रिविधपंचशास्त्रंवंशस्त्रिस्त्रिवारमु
क्तस्तथादध्यङ्गार्थवर्णइत्याख्यस्यक्रषेःसर्वज्ञतादिकमुक्तमित्यर्थः ८ पंचमवृचमाह सत्वाभिधेति । जल्पोविजिगीषुकथारूपःसत्राह्मणैःसहयाज्ञवल्क्यस्योक्तः शाकल्यंप्रतितच्छापश्चेति ९
तथाष्टमेजगत्कारणनिर्णयः नवमेत्रिविधोवरोनश्चित्तसापमाहृहीतोपद्वलाज्ञानवैराग्येऽश्रुतेइत्याह कारणानामिति । स्पष्टम् १०

दशमवृत्तमनुवदति स्वरूपेणेति । सत्यज्ञानादिकं स्वरूपलक्षणमाकाशादिकारणत्वेतत्स्थलक्षणचदर्शयित्वाकोशविवेकेनब्रह्मणोगुहाप्रवेशनंदशमपूर्वाङ्कं कृतं उत्तराङ्कं नृवेनाग्यार्थवर्धमानुभवः
संन्यासस्याधिकृताचेरिति द्वयोरर्थः ११ । १२ एकादशादिपुन्युत्तमाह संवर्तादिमहात्मकर्तृकंतस्यसंन्यासस्यानुष्ठानमुक्तातस्यसंन्यासस्पष्टहेतुभूतवैराग्यमुक्तंतस्यवैराग्यस्पष्टहेतुत्वेनचयोगादिप
दप्राप्तमरणनिमित्तादिकंचोक्तंतस्ययोगस्यसंन्यासस्यचाधिकारीविरक्तोदाशितस्तस्यबाह्यांतरभेदेनद्विविधोवेषश्चोक्तस्तत्रबाह्योवेषः स आचारनाम्नालोकसंप्रहार्यतयाप्रसिद्धोयस्त्वत्राभ्यंतरेवेन
मानःशमादिरूपआचारोबहुयोक्तः स ब्रह्मात्मविज्ञानस्यमुख्यकारणमितिद्वयोरर्थः १३ । १४ तत्प्रसंगेनेति । तस्याभ्यंतराचारस्यप्रसंगेनबहुभिःश्रुतिभिर्ब्रह्मोपनिषदादिभिरुदितंविज्ञानंकीर्ति
तं यस्यप्रसंगात्सामग्राछांदोग्यपष्टादिमताकथाअभूत् अनंतराध्यापद्वयेनवर्णितेत्यर्थः १५ पूर्वाध्यापांतोपन्यस्तंप्रश्रवजमनूयपृच्छति अवस्थात्रयेतिद्वयाभ्यां । निगदन्वाख्यातंद्वयं १६
१७ एवंपृष्टोगुरुछांदोग्यस्यपष्टसप्तमोक्तंप्रोक्तमित्यनुसंधायाध्यापयेदहरविद्याप्रदर्शनानंतरमुक्तांकथांप्राहेत्याह एवमिति । स्पष्टम् १८ अथवस्यमाणरूपोपयुक्तं ब्रह्मलोकस्वरूपं नाना

स्वरूपेणचताटस्थ्याद्रहणोलक्षणंद्वयम् ॥ पंचकोशविनिर्माकात्पृथक्तस्यप्रदर्शनम् ११ विदुषोपिचवेनस्यस्वात्मानुभवकीर्तनम् ॥ सत्यादिमाधनेभ्यश्चसं
न्यासाधिकतेरिता १२ संवर्ताद्यैरनुष्ठानंतस्यपूर्वमहात्मभिः ॥ वैराग्यंतस्यहेतुश्चयोगादिस्तस्यचात्रहि १३ अधिकारीविरक्तश्चबाह्यआभ्यंतगस्तथा ॥
वेषआचारनामास्यादाचारोबहुधात्रयः ॥ अहंब्रह्मेतिविज्ञानकारणमुख्यमेवच १४ तत्प्रसंगेनविज्ञानंवहुश्रुत्युदितंपुनः ॥ कीर्तितंचात्रयस्याभूत्प्रसंगात्मा
मगाकथा १५ अवस्थात्रयनिर्मुक्तंभूमानंब्रह्मणोमुखात् ॥ इंद्रोविज्ञातवान्वैज्ञातवांस्तुविरोचनः १६ तदहंश्रोतुमिच्छामिचित्रमेतद्ब्रह्ममुखात् ॥ गुरांक
थयमह्यंत्वंसर्वमेतद्यथाभवत् १७ एवमुक्तोगुरुःप्राहकथामष्टमकीर्तिताम् ॥ छांदोग्येसप्तमपष्टेप्रोक्तंप्रोच्यमहामतिः १८ ब्रह्मलोकेतिमहतिसर्वदुःखौघहारिणि॥
गम्येसंन्यासिभिर्नित्यंमार्गतोप्यर्चिगादिना ॥ प्रजापतीनांयेलोकास्तेभ्योप्युपरिसंस्थिते १९ ऐरंमदीयंयत्रास्ति सरःफुल्लसरोरुहम् ॥ तापत्रयहरंनृणांपुण्यपा
पक्षयेसति २० अश्वत्थःसोमसवनोयत्रकल्पदुमोमहान् ॥ मातेवसर्वभूतानांप्रयच्छतिमनोगतम् २१ वर्ततेयत्रसततंतडागौसागरोपमौ ॥ पयोदधिघृतैः
पूर्णावरण्याख्यौसमीपगौ २२ अमानवेनयत्रायंविधुल्लोकात्परंपुमान् ॥ नीयतेपुण्यपापाभ्यारहितोराजबालवत् २३

शास्त्रोक्तवर्णयंतप्रवेदांतविज्ञानेत्यादिमृदकवाक्यप्रदर्शितंविशेषमाह ब्रह्मलोक इति । अतिविशालेसर्वदुःखविरोधिनिर्वाह्यादिमार्गेणसंन्यासिभिर्वेदांतविज्ञानादिविशिष्टैर्म्येप्रप्रापतीनांपेलो
कामहारादपस्तेभ्योपरिस्थितेचब्रह्मलोकेतत्रहिरण्यमाख्यःप्रासादोस्तीतिचतुर्दशेनसंबंधः १९ ब्रह्मचर्यप्रसंगेसन्निहितवाक्येनोक्तान्विशेषान्दर्शयति ऐरंमदीयमिति । यत्रब्रह्मलोकेहारायत्रं
तदसमपत्वान्मदेहेतुत्वाद्यऐरंमदीयसंज्ञसरोस्ति कीदृशं उपासनावलातुमुद्रफलकपुण्यानांपापानांचक्षयेसतिलभ्यमित्यर्थः २० अश्वत्थइति । अश्वत्थाकारःसोमस्यामृतस्यसावकत्वात्सो
मसवनारूपःकल्पद्रुमोपियत्रास्ति २१ वर्ततेइति । एकोऽसंज्ञोद्वितीयोपसंज्ञएतावर्णवतुल्येताडगौपत्समीपेवर्ततेइत्यर्थः २२ अश्वारादिमार्गेप्रकाशकवाक्येनोक्तंविशेषमाह अमानवेने
ति । ब्रह्मलोकादिधुल्लोकंप्राप्तउपासकस्तत्रागतेनअमानवेनमनुसृष्टावनुत्पन्नेनपुरुषविशेषेणराजपुत्रवदादरेण यत्रब्रह्मलोकेनीयतेइत्यर्थः २३

अथकीर्तिवक्तुं काव्यशेषान्पद्याप्येचतुर्दशार्थिकैकादशशतश्लोकोन्मथितव्याख्यातानपि ब्रह्मणः प्रभावात्तिशयदर्शनापसरयति यत्रपंचेत्यादिमा । यत्रब्रह्मलोकेगन्तमुपासकं प्रतिअंवाप्तं
ज्ञाअंवायवीयासंज्ञाभाप्सरसो ब्रह्मणो योग्यस्यालंकारस्य देहशोभायानिर्मादपः पंचशतसंख्याः प्रभोराज्ञयासोत्कंठाः समायातीतिद्वयोर्थः नामन्युत्पत्तिः पद्यादवगंतव्या २४ । २५ तासामुपा
यनभेदेन विभागमाह मालेति द्वाभ्यां । अंजनं देहस्य कषकपठेतुः सुगंधिते लादिरूपं चूर्णमप्यंगमर्दनोपयुक्तम् अस्यापद्यादवगंतव्यम् २६ । २७ आरहति । यत्रब्रह्मलोके द्वारदेशे आराख्यो
इदो विराज्याख्यानदीचवर्तेते ययोर्हृदनयोर्मध्ये येऽपि हिंसंज्ञा मुहूर्ताभिमानि नो वैवास्तिष्ठतीत्यर्थः व्युत्पत्तिः पठेर्वाशता २८ अपद्राव्येति । तान्पेष्टिहंसंज्ञान् मुहूर्तान्दर्शनविवेकस्तच्छालिना आ
त्मीयमनोरूपसाधनेन अपद्राव्यपलापि तान्कृत्वा हृदनयोर्तीर्त्या च यत्रब्रह्मलोके गच्छेदिति २९ इत्येति । यत्रलोके इत्यसंज्ञं वृक्षसंलक्ष्य तत्सन्निधाविति यावत् आयातमेनमुपासकं ब्रह्मणो यो
ति संस्थानेन गंगालज्वाख्ये गतंतु ब्रह्मसोपियाति अपराजिताख्यमायातनं संलक्ष्य गतंतु रूपाणि दिव्यानि याति तथासर्वतेजः सर्वस्य ब्रह्मणस्तेजः प्रविशतीत्यर्थः व्युत्पत्तिः पठे ३० ततस्तत्ते

यत्रपंचशतं ब्रह्मप्रेरिताः सूर्यसन्निभाः ॥ अंवाश्वावायवीयाश्च नानाह्यप्सरसः शुभाः २४ आयातिसंमुखं पुंसो ब्रह्मालंकारकारिकाः ॥ तूर्यवादित्रनिर्घोषैः सोत्कंठा
स्तंदिदृक्षवः २५ मालाहस्ताः शतंतद्वच्छतमं जनपाणयः ॥ चूर्णहस्ताः शतंतद्वच्छतं वासः करा अपि २६ अलंकारकराश्चान्याः शतं षोडशवार्पिकाः ॥
रूपयौवनसंपन्ना मूर्तिमत्यो यथाश्रियः २७ आरोहदश्वविरजानदीयत्रातिदुस्तरा ॥ ययोर्मध्यगता यत्र मुहूर्ता येऽपि हिंसाभिधाः २८ अपद्राव्यमुहूर्तास्तान्दर्श
नेनात्मचेतसा ॥ हृदनं दीचसंतीर्य यत्र गच्छेदुपासकः २९ इत्यवृक्षं च संलक्ष्य संस्थानमपराजितम् ॥ यत्र यां त्येन माया तं ब्रह्म गंधरसावपि ॥ रूपाणि प्रविशत्या
शुसर्वतेजोप्युपासकम् ३० इन्द्रप्रजापतीयत्रद्वारपालौ महौजसौ ॥ भीतवद्गच्छतो नित्यं यत्र मार्गं प्रयच्छतः ३१ हिरण्मयं च तत्रास्ति प्रासादः परमेष्ठिनः ॥ म
हानने करलौघराजितश्च सभाम्निवतः ३२ विचक्षणाभिधायत्रप्रज्ञोक्तवेदिका शुभा ॥ सर्वलक्षणसंपन्ना जगन्निर्माणकारणम् ३३ अमितौजाश्च पर्यं कोयस्यां
प्राणाभिधः सदा ॥ उद्गाता च तथोद्गीथो वागाद्यैर्युपास्यते ३४ भूतं भविष्यता साद्वैतत्वादौ पूर्वदिग्गतौ ॥ श्रीश्वेराचापितस्योक्तौ पादौ पश्चिमदिग्गतौ ३५
दक्षिणोत्तरखट्वांगे बृहत्तद्वद्वत्तरम् ॥ भद्रं च यज्ञाय ज्ञीयमुक्तेते पूर्वपश्चिमे ३६

जसमिभृता विद्रमजापती दास्यो ब्रह्मसंनिधिं गच्छतोऽस्थिपासकस्य मर्मादाय कोभवत इत्याह इद्रेति ३१ तत्रब्रह्मलोके भूत्वा हिरण्मयमित्युक्तः सभास्थलावितः प्रामादीस्ति ब्रह्मण इत्याह हिरण्म
यमिति ३२ विचक्षणेति । यत्र प्रासादे जगन्निर्माणं हेतुभूता विचक्षणा संज्ञा च प्रज्ञा बुद्धिरासं दी प्रवेक्ष्य कर्षयैकाररूपा वेदिका प्रोक्ता तद्विष्वासः पठेर्वाशतः ३३ अमितौजा इति । यस्यां प्रज्ञा
रूपवेदिका याममितौजानाम्कारपर्यं कोभवति कीदृशः प्राणरूपः यः प्राणो वा जसने धेरुद्गातृसंज्ञा कृत्विग्विशेषरूपेणोपास्यते उद्गीते स्तुत्राद्यैः प्रस्तावोद्गीथमतिहारोपद्रवनि यनाख्यानं साम
भामविशेषाणां मध्ये द्वितीयमक्षयवयवमणवरूपेणोपास्यते स्फुटमेतद्वाप्येगुणोपसंहारपादे ३४ पर्यं केवर्णयति भूतमिति चार्भिः तस्य पर्यं रूपपूर्वादिग्गतौ पादौ भूतभविष्यजगद्रूपोद्गीथौ श्रीर्ल
क्ष्मीः शरापृथिवी एतद्रूपोपश्रिमोपादावित्यर्थः ३५ दक्षिणोत्तरेति । अत्र खट्वांगपदेन पट्टिकाग्रहणं तथा च बृहद्वत्तराख्ये सामनी दक्षिणोत्तरायतपट्टिकारूपे बोध्ये भद्रयज्ञाय ज्ञीयाख्ये नृतेषु
वैपश्चिमायत पट्टिकारूपे भवत इत्यर्थः ३६

आ. पु.
॥ २ ॥

ऋचइति । अत्रपट्टिकाः वितानोपयोगिन्यः सूत्रमद्योबोधाः तथाचक्रसामाख्यमंत्रात्मिकाः पूर्वपश्चिमायतोपजुः संज्ञमंत्रात्मिकास्तुदक्षिणोत्तरायतास्ताः संतोऽप्यर्थः ३७ सोमांशवइति । चंद्रस्यकिरणाउपस्तरणवस्वरूपाः प्रोक्ताः उद्गीथारूपः सामभक्तिविशेषस्तस्योपस्तरणवस्वरूपं यत्रतमाच्छादकं श्वेतवस्त्रं तद्रूपोबोध्यः लक्ष्मीस्तृपवर्हणशीर्षोपधानं यत्तद्रूपा ३८ तत्रेति । तत्रप्राणरूपपर्यंकेयोहिरण्यगर्भस्तिष्ठति कीदृशः जगद्रूपेणपटेनावृतः पृथिव्यादिर्पञ्चभूतेः पुष्टशरीरः सकलजीवसमष्टिरूपश्चेत्यर्थः ३९ नीरमिति । यश्चदेवः अंबयाशब्दोक्तामुपासनात्मकनदीपुवसमानं नीरं पिबति यस्य च एकप्रियाप्रतिरूपाख्या कीदृशी तेजः पुंजं समासाद्यप्रतिरूपाचचाक्षुषी ॥ यस्यप्रियामानसीचकथितासासरस्वती ४० देवदेवः सपत्नीकआसीनश्चसभागतः ॥ उपासितोमूर्तिमद्भिर्ब्रह्मांडस्थविभूतिभिः ४१ सर्वभूतहितं शश्वच्चित्तयन्निदमुक्तवान् ॥ केनचिद्धिप्रसंगेन सर्वभूतमुखासये ४२ अणोरणीयानभूमायः प्रसिद्धः सर्वदेहिनाम् ॥ सर्वप्रियतमो नित्यं प्रवदंत्यहमः परम् ४३ आत्मापहतपाप्मायंसर्वसंगविवर्जितः ॥ षड्भूमिरहितस्तद्वत्सत्येच्छाज्ञानसंयुतः ४४ जरामरणजन्माद्याधर्मादेहस्यनात्मनः ॥ शोकमोहादयस्तद्वन्मनसः केवलस्यते ॥ क्षुत्पिपासेचसंप्रोक्तेप्राणस्यैवमनीषिभिः ४५ एतद्योगाच्चविज्ञानमिच्छया सहितंसदा ॥ अमृतं विषयाभावाद्भवेत्संसारसंगतौ ४६ अस्यसर्वस्य शून्यत्वेकामः संकल्पसंयुतः ॥ नभवेदथचेत्सत्येकएवात्मनोभवेत् ४७

सर्वेति । सर्वेभ्यः परागवस्तुभ्योपाधिक्रमेमास्पदेष्वनिरतिशयप्रियत्वादात्मेत्युक्तोयतएनमहमोऽहंकारादिपिपरं वदंति पाप्मा अनित्यफलकं कर्मतदाश्रयाभ्यांस्थूलसूक्ष्माभ्यांसंगराहित्यादपदतपाप्मायमुक्तः विजरादिपदसप्तकस्यार्थमाह षड्भूमिति ४३ । ४४ तत्रषड्भूमिराहित्यं स्फुटयति जरिति । जरामरणयोस्तदुपलसितस्यमावीनांस्थूलदेहधर्मत्वात्शोकमोहयोस्तदुपलसितरागादीनांचमनोधर्मत्वात्क्षुत्पिपासयोः प्राणधर्मत्वाच्चतेभ्यः साक्षित्वेनविविक्तत्वलक्षणैकव्यशालिनआत्मनस्तेधर्मानवक्तुंशक्याइत्यर्थः ४५ सत्येच्छाज्ञानत्वंविशदयति एतद्योगादितिद्वाभ्यां । एतेषां देहमनःप्राणानांयोगादध्यासरूपात्संसारसंगतोऽजमादिलक्षणसंसारसंबंधेसति यावद्विज्ञानमिच्छाभाभवतितदुभयममृतंमिच्छाभावेतिविषयाभावात्तयोर्बाधितार्थत्वादित्यर्थः ४६ अस्पेति । अस्पदेहादिसंघातस्वशून्यत्वेतत्त्वज्ञानेनबाधेसतितुक्कामादिकंनैवभवेत्जायेतअथयदिबाधितानुवृत्त्याभावेदाहार्यज्ञानविधयाजायेततथापिनामृतमात्ममात्रतयानुसंधीपमानत्वेनसत्यत्वादिपर्थः तथाचविदुषांकामादिकमुत्पत्तिदशप्राग्धिष्ठानमात्रत्वेनदृश्यमानत्वादनुत्पत्तौसमात्रतायाः सिद्धत्वाच्चसत्यमेवेतिभावः ४७

फलितदंशैस्तस्यान्वेषणीयतामाह सर्वेति । सर्वैः संसारधर्मभूतैर्येषां विजितः अतएव बुद्ध्यादिविलक्षणश्चाप्यमात्माविविधैर्ब्रह्मण्यैर्विरूपैरुपायैर्लभ्येन विवेकसामर्थ्येन बहुधा बहुविधतैर्कैरवधार्य संभावना मोक्षरतां नीत्वा अन्वेषणीयः गुरुज्ञात्रोपदेशज्ञातव्य इत्यर्थः ४८ उपायैरिति । प्रथमपदवर्णपूर्वांश्च विद्वान् तत उपदेशानंतरं मीमांसां प्रमाणा संभावना वारकत्वेन श्रवणसंज्ञां कुर्वीत ततः प्रमेया संभावना वारकं मननं विपरीतभावना वारकं ध्यानं निदिध्यासनं च कुर्वीतेत्यर्थः ४९ उक्तविज्ञानफलमाह विवेकीति । उक्तात्मविज्ञः सर्वात्मभावप्राप्त्या भेदहीनः सन् सर्वान् लोकान् भूरावांस्तद्वातिनः कामात्काम्यमाना विषयांश्चाप्नोति स्वात्मबुद्धितः तेषां स्वात्ममात्रत्वेन ज्ञानादित्यर्थः ५० तद्धोभये इत्यविरूपतुरित्यंतवाक्यस्य ब्रह्मविद्यादोर्लभ्यावेदकस्यार्थमाह इदमित्यष्टादशभिः । इदं व्याख्यातं रूपं प्रजापतिवाक्यं स्वर्गादिस्थानगतं देवासुराणां सभाद्वयं समुदायद्वयं श्रुतवत् अश्रुणोदित्यर्थः ५१ तत्र हेतुतया इन्द्रविरोचनयोः सजातीयानां ब्रह्मसभायां सत्त्वमाह सभायामिति । यतः प्रजापतेः सभायादेवादेव्याश्च सहस्रश आसतेति प्रुति कीदृशाः परमेष्ठिनो वामदक्षिणभागयोः स्थिताः तत्रासुराणां दक्षिणस्थितिनिर्देशो ज्येष्ठत्वात् तथाच श्रुतिः 'द्वयाहवैमाजापत्याज्यापां सो

सर्वसंसारधर्मार्थं संस्पर्शनविवर्जितः ॥ अन्वेषणीयः सततं स बुद्ध्यादिविलक्षणः ॥ विवेकतो वधार्यै न बहुधैव पुनः पुनः ४८ उपायैर्विविधैः पश्चाद्बुद्ध्यानाप्यसमाहितः ॥ मीमांसामपि कुर्वीत श्रवणापरनामिकाम् ॥ मननध्यानसहितां विवेकात्पुरुषः सदा ४९ विवेकीयस्तमात्मानं पुरुषः श्रवणादिना ॥ साक्षात्कुर्यात्सर्वात्मप्राप्त्या भेदविवर्जितः ॥ सर्वल्लोकांस्तथाकामान् प्राप्नुयात्स्वात्मबुद्धितः ५० इदं प्रजापतेर्वाक्यं ब्रह्मणः परमेष्ठिनः ॥ सभागतस्य श्रुतवद्देवासुरसभाद्वयम् ५१ सभायां ब्रह्मणो निव्यं देवादैत्याः सहस्रशः ॥ वामदक्षिणभागस्था ब्रह्मणः परमेष्ठिनः ॥ आसते च ण्डने त्रास्ते परस्परविरोधिनः ५२ देवानां कथिता देवैरसुराणां तथा सुरैः ॥ वार्तेयं ब्रह्मणो वक्राभिर्गता स्वार्थकारिणी ५३ देवदैत्याधिपौ श्रुत्वा हीमाविद्रविरोचनौ ॥ वारयामास तुः स्वीयानितरतरवंचकौ ५४ वैरिणो माविजानंतु वार्तामेतां महाबलाः ॥ इत्युक्त्वा जग्मतुश्चोभौ तदैव ब्रह्मणः सभाम् ५५ उभाभ्यामप्यविज्ञाता बुभाविद्रविरोचनौ ॥ स्वकीयैः सह संमंथ्य देवैश्चैवासुरैस्तथा ५६ हंत तं वयमात्मानमन्विच्छामे महाबलाः ॥ यज्ज्ञानात्स कल्लोकां कामांश्चापिलभेमहि ५७ वयं सर्वे यदा तत्र यास्यामो ब्रह्मणः सभाम् ॥ तदैव वैरिणः सर्वे त्रिलोकीं परिवर्जिताम् ॥ अस्माभिः स्ववशे कुर्युस्मच्छिद्रगवोषिणः ५८

सुराः कनीपांसो देवाः' इति तेषां परस्परस्पर्धवृत्त्या ज्ञानस्य वरूपमागेतरेतरवंचकस्वस्वोपपत्तये विशेषणद्वयं चंडेत्यादि चंडेऽप्युग्रतैजसि प्रभावेन त्राणि येषां ततथा परस्परविरोधिनश्च तथाच भुमुस्वदत्तदृष्टिवादिरोधित्वाच्च परस्परस्थितितेन जानंतोति भावः ५२ देवानामिति । तत इयं वणिंतरूपा वाणी ब्रह्मणो मूलाभिर्गता सती तत्सभागते देवैर्देवानां त्रिलोकीस्थानां समीपे कथिता प्रापितेतियावत् एवमसुरैरसुराणामिति । यतः सा परमपुरुषार्थसाधनस्य प्रकाशिकेत्यर्थः ५३ देवेति । ततो देवाधिप इन्द्रो देवानां वंचनाय तेषां गोपनाय स्वीयान् देवान् वारयामास तथा देव्याधिपो विरोचनो देव्यान् वारयामास किं कृत्वा पथा वैरिण एतां वार्तां जानानी युस्तथाप्यतितव्यमित्युक्तत्वात् न केवलं वारणमेव नो चक्रतुः किंतु स्वकीयैः सह संमंथ्य ब्रह्मणः सभां प्रति जग्मतुश्चेति तत्राणां संबन्धः ५४ ५५ ५६ स्वीयैः सह संमंथ्य भिनपति हंतिति त्रिभिः । हंतिति वाक्यारंभे यदि ज्ञानात्सर्वलोकप्रसूतात्मानं महाबलैर्महोद्यमे रस्माभिः संपादयामित्यर्थः ५७ तत्र सर्वे वांगमननं युक्तं वृद्धिर्मच्छतो मूलमपि नष्टमिति पापप्रसंगादित्याशयेतद्ब्रह्ममाह वयमिति । यदि सर्वे वयं च्छेम तदा स्मत्पक्तां त्रिलोकीं छिद्राग्नेषिणो वैरिणा क्रमेण दुरित्यर्थः ५८

भा. पु.

॥ ३ ॥

फलितं दर्शयति एकेनैवेति । अस्माकं मध्ये तेनैवेकेन मत्तव्येऽपि आगत्य परेषामागतानां स्वकीयानां गुरुः शिषितोऽपेक्षया स्यादित्येवं संशयतां विद्विरोचनात् पौराणानौ देवानां देवानां च स्वस्वस्थानां
 त्रिमतावित्यर्थः ५९ बलेति । प्रजापतिवृषस्थिताविति शेषः समित्प्रभृद्व्युपायनहस्तो स्फुटमन्वत् ६० घट्टेति । यथाशुक्रप्राहिराजगुरुवान् वंचयितुं निमिषस्थितानां वञ्चिनां मार्गविभ्र
 मेण घट्टकुट्यान् शीतीरवांश्च शुक्रप्राहि कुटीरसमीपे प्रभातं स्यात्तादृशं देवासुराणां मुख्ययोस्तयोः प्रजापतिसन्निधिममनमासीत् अभीष्टितपरस्परविज्ञानलक्षणवंचनस्यासिद्धेरित्यर्थः ६१ श्रुतो
 आसं विद्वानां वितिच्छित्वा तस्य ईषत्संविदं स्नेहासां कुर्वतावित्यर्थं दर्शयन्नाह बुद्धिमताविति । कथं साधने कुशलं तैत्तिरीयैः कृत्रिममाहायं स्नेहं कृत्वा भ्रातृव्यां शत्रून् अपि भ्रातृवन्मिलितो संतो
 प्रजापतिवचं वदतुः पप्रच्छतुः श्रेतिद्वयोरर्थः ६२ । भगवानपीति । पूर्वजानां मन्वादीनां पूर्वजो भगवान् ब्रह्मापि सर्वाण्यवित्त्वा दोषप्रहाणाद्वा त्रिशद्वत्सरान् कापांतरव्यग्रवन् भृशवत्पृथ्विवा
 सीदिति ६४ तथा चतयोरानुपंगिके प्रप्रचर्षमसिद्धं चित्वाह देवासुराधिपाविति । अवज्ञातीक्ष्णैस्तारुणावब्रह्मां प्रोतो ६५ दोषेति । यथाराज्ञः स्निग्धः स्नेहप्राप्तभूतोऽपि कश्चिदपि कृतम

एकेनैव ततोऽस्माकं गंतव्यं योगुरुर्भवेत् ॥ परेषामिति संचित्य राजानौ तौ विनिर्गतौ ५९ बलबुद्ध्यादिसंपन्नौ धैर्यवंतौ यशस्विनौ ॥ ब्रह्मविद्यार्थिनौ दृष्टौ परस्परजये
 पिणौ ॥ समिदादिकरावेतावेककालं प्रजापतिम् ६० घट्टकुट्यां प्रभातं ततयोरासीन्महात्मनोः ॥ युक्तयोर्वचने राज्ञो देवासुराशिरःस्थयोः ६१ बुद्धिमतां बुभूक्षुः
 तत्र स्नेहे हि कृत्रिमम् ॥ एकयं प्राप्याप्यनेकौ तां भौस्वार्थप्रकाशकौ ६२ प्रजापतेः पदद्वंद्वे वंद्यं दातुं शोभनौ ॥ भ्रातृव्यां भ्रातृवद्भूत्वा विद्यां पप्रच्छतुश्चतौ ६३ भ
 मवानपि विज्ञातत्त्वार्थश्चतुराननः ॥ अगृण्वन्निव गृण्वन्सतस्थौ पूर्वजपूर्वजः ॥ द्वात्रिंशद्वत्सरकालं व्यग्रः कार्यं तरेष्विव ६४ देवासुराधिपौ तत्र सर्वभोगविवर्जितौ
 तौ ॥ अवज्ञातौ स्थितौ तस्य समीपे परमेशिनः ६५ दोषाकाश्चिद्यथाराज्ञस्तिष्ठेत्स्निग्धः समीपः ॥ अवज्ञातः सर्वभोगवर्जितो मुखवीक्षकः ६६ भोजनादिक्रिया
 नासीदेतयोः कालयोः क्वचित् ॥ दूरापास्तस्तुललनासंभोगः शोच्यवेषयोः ६७ द्वात्रिंशद्वत्सरे काले दुःखिनो ब्रह्मचारिणोः ॥ गतेन पश्यतोर्विक्रंतयो ब्रह्माव्यलो
 कयन् ६८ किमर्थं वामकुर्वतां समिद्रविरोचनौ ॥ ब्रह्मलोके त्रदुष्प्रापे सर्वभोगविवर्जिते ६९ इत्युक्तौ ब्रह्मणा देवा वचतुस्तौ महेश्वरम् ॥ य आत्मेत्यादितद्वाक्य
 मनूयैव महाधियौ ७० एवं भगवता प्रोक्तमात्मानं लोककामदम् ॥ इच्छंतौ कृतवंतौ स्वो वा संतौ वत्सरान्प्रभो ॥ वीक्ष्यमाणौ ब्रह्मचर्यसंयुक्तौ शिष्यतांगतौ ७१ ए
 वमुक्तः स भगवान्स्मितवक्त्रः प्रजापतिः ॥ ऊचे जागरणावस्थमात्मानं चक्षुःस्थितम् ७२

हापरायः सदस्युपेक्षितस्तित्थेन यतौ स्थितावित्यर्थः ६६ भोजनदीति । एतयोर्विद्विरोचनयोर्भाजनक्रियैव कालयोः सावंपातराख्ययोर्नासीत् कुतोऽप्यललनादर्शनार्थं । पतस्तौ शोच्य
 वेदो आच्यत्वं जुगुप्सितत्वमिति ६७ द्वात्रिंशदिति । द्वात्रिंशद्वत्सररूपकाले गते सति त्रिहस्तातयोर्मुखं व्यलोकयन् कीदृशयोस्तयोः पश्यतोः कदानुग्रहीत्यतीत्याकारां प्रतीक्षां कुर्वतोः ६८ अनु
 ग्रहपरेण प्रजापतिना कृतं तयोः प्रयोजनप्रश्नमभिनयति किमर्थमिति । हेन्द्रविरोचनौ युवां ब्रह्मलोके युष्मयोऽमस्थूलभो महीने दुःखेनामत्यकिमर्थं वासमकुरुत कृतवन्तौ ६९ एवं गुरुणा पृष्टाभ्यां
 कृतां प्रार्थनां दर्शयति इत्युक्ताविति । देवासुराणामसुराणां च राजानौ तौ 'य आत्मा पहतपाप्मा' इत्यादिश्रुतं प्रजापतिवाक्यमनूय तद्वत्प्रवृत्त्या एव मूढाः । एवं कथं हे भगवन्भवता सर्वलोकानां कामा
 नां च ज्ञानद्वारा दातृत्वेन वर्णितमात्मानं ज्ञातुमिच्छंतौ संतौ तोषसिद्धौ जावंबहुवत्सरान्वासं कृतवन्तौ स्वः भवावः कीदृशो भवता वीक्ष्यमाणौ सन्निधितविति पाठः ७० । ७१ इत्थं प्रार्थितः प्रजाप
 तिस्ताभ्यां जाग्रसाक्षिणमात्मानं चक्षुःस्थितत्वेनोक्तवानित्याह एवमुक्तः स इति ७२

भ्यावदायमभिनयति. यएवइति. ॥ यएवप्रत्यक्त्वेनात्यंतसंनिहितः पुमान् सैरधिकारिभिः शास्त्रदृष्ट्या शास्त्रसंस्कृतया प्रत्यक्पवनवृत्त्या चमुपि दृश्यते अपगतावरणः कियते अयमेवात्माऽस्मृत्वा
दिलक्षणः अद्वयत्वेन निर्भयं योऽङ्गं प्रत्येक रूपं प्रतिपत्तिव्यापकतात्पर्यार्थः ७३ यथामधुरोपि गृहः पितृदूषितरसनेः कटुत्वेन मृद्यते तथा प्रजापतिवाक्यं सत्परमपिताभ्यां दुष्कृतः विशासं
स्कारदूषितचित्ताभ्यामप्यपरत्वेन गृहीतमिति दर्शयति एवमुक्तेमहेशानमिति । एवं ब्रह्मणो के सति तं महेशानं प्रतितावित्थमूचतुः कीदृशो अशुद्धे दुष्कृतगोपिते राशये विषयसंस्कारः संयुतचित्त
त्वात्प्रातिमापन्नौ ७४ तयोर्भ्रातिप्रयुक्तं वाक्यमभिनयति छायात्मेति द्वाभ्यां । छायादेहमतिविंबतद्रूप आत्मा च सगोलकस्थितत्वेन भवता प्रोक्तः । अस्माभिः स्वयुद्धिवलेन तत्स्वरवमप्यत्रापि
ज्ञायते यथा दर्पणे जले लङ्कादौ च एष छायात्मा दृश्यते ७५ दृश्यते इति । हे भगवन् भवता इत्युक्तं इति किं यो दक्षिणे चमुपि दृश्यते स आत्मेति । तत्तद्वद्विभ्रमायेन न भवति यतः स्वपक्षापादि दृष्टताऽऽय
शां दिक् विना वर्तमानेन स्वचक्षुषि नैव दृश्यते किं त्वादर्शादेव दृश्यते । एवं सति स्वोत्प्रेक्षितोदाहरणगताच्छायात्मानः परानपेक्षाः किं गृह्यन्ते किं वातप्रभवता भवता निदर्शितत्वाच्च हृत्तिरेव छायात्मा
प्रायश्चाशयेन पृच्छतः कृतमस्ते पुंसं स्मृत इति तेषु आदर्शादि चक्षुरतोपाधिभिरेव पृच्छायात्मानमुपेक्ष्य तमः सम्प्रत्यक्त्वेन स्मृत इति तदर्थः ७६ इत्युक्त इति । इति इत्येताभ्यां पाठित्याभिमानेन मो
यएव दृश्यते शास्त्रबुद्ध्या सर्वैश्चक्षुषि ॥ पुमान् आत्मा यममृतो निर्भयं ब्रह्म निर्गुणम् ७३ एवमुक्तेमहेशानमुभाविद्रविरोचनौ ॥ ऊचतुर्भ्रातिमापन्नावशुद्दाशयसंयुतौ
७४ छायात्मा यत्त्वया प्रोक्तः पुमांश्चक्षुषि संश्रितः ॥ आदर्शे वा सुवान्यत्र स एव परिदृश्यते ७५ दृश्यते इति प्राह भवांश्चक्षुषि दक्षिणे ॥ स्वचक्षुषि स्वयंचा यदृश्य
ते नैव केनचित् ॥ विनाऽऽदर्शादिकं तस्मात्कृतमस्ते पुंसं स्मृतः ७६ इत्युक्ते भगवान्प्राह सर्वत्रैवेति सप्रभुः ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिर्यतः सर्वत्र संस्फुरेत् ७७
स्फुरणस्यैव चात्मत्वमुक्त्वा नंदैकरूपिणः ॥ पूर्ववद्ब्रह्मसंवाधोना भूदिति विचिंतयन् ॥ इदमाह पुनस्तौ स ब्रह्मालोकापिता महः ७८ नीरपूर्णे शरावेस्मिन्नात्मानमव
लोकयहि ॥ आगम्य च पुनर्मां भो ब्रूतमिद्रविरोचनौ ७९ इत्यभिप्रायवांश्छायाभेदं गच्छति सर्वतः ॥ नात्मनः स्फुरणं क्वापि बहिरंतश्च सर्वदा ८० एतौ भ्रातौ म
या प्रोक्तमात्मानं चक्षुषि स्थितम् ॥ स्फुरणैकस्वभावं तम विज्ञायाति मोहितौ ८१ छायात्मेति गृहीत्वैवं दृष्ट्वंतौ हिवालिशौ ॥ सर्वदा पांडितं मन्यौ स्पृक्षमानौ परस्पर
म् ८२ विपरीतं युवाभ्यां तद्गृहीतं यन्मये रितम् ॥ इत्युक्ते लज्जया खिन्नचित्तौ मूढतमौ पुनः ८३ न किंचिदवगच्छेतामुक्तमिद्रविरोचनौ ॥ तस्मादुपायतस्त्वे
तौ बोधयिष्यामि दुर्मदौ ८४

केपि भगवान्ब्रह्मातयो विपात्यमुपेक्ष्य स्वानुभवानुसारेण सर्वत्रैवेत्पाह तदुपपन्नमेव यत आनंदरूपश्चिदात्मा सर्वत्रोपाधिपुसाक्षिरूपेण भात्येवेत्यर्थः ७७ अथ तयो रूद्रकशरावेति विंबदर्शनोपदेशो
प्रजापतेराशयं दर्शयति स्फुरणस्यैवेति नवभिः । आनंदरूपिणः स्फुरणस्यैवात्मा मुक्त्वाप्यनयोर्ब्रह्मबोधः प्रथमोपदेश इव न जात इति चिंतयन् ब्रह्मप्राह इदं किं भो इद्रविरोचनौ युवां नीरपूर्णे
शरावे मृग्यपात्रे आत्मानं शरीरमवलोक्य मामागम्य च ब्रूतं पञ्जातं तन्निवेदयति मिद्रयोरर्थः ७८ । ७९ इत्यभिप्रायवानिति । कीदृशो ब्रह्मा इत्यभिप्रायवान् इति इत्यर्थेन अभिप्रायेण
विशिष्टः इति किं छायापात्रोपाधिभेदेन परिणामित्वादन आत्मत्वं स्पष्टं साक्षिणस्तु सर्वानुगतत्वेन तदुचितमिति विशेषे सत्यप्येतो मोहेन प्रमादलक्षणेन बालिश्येन सदुपदेशरा इमुखत्वलक्षणेन तथा पांडि
त्यमवर्णस्पृक्षया च दूषितचित्त्वात्मुक्तं चक्षुषि स्थितं साक्षिरूपमात्मानमविज्ञाय प्रत्युत विपरीतं छाये वारमेति गृहीत्वा एवं दृष्ट्वंतौ स्वोत्प्रेक्षितमदृक्तयोर्मायत्वं संदेहरूपं बोधमाश्रित्य त्रयानामर्थः
८० । ८१ । ८२ अनपारेण विपरीतमिति ताक्षास्त्वनिवेदनेन न परिहर्तव्यमानस्येयोत्तरोपदेशानर्हतापत्तेरित्याह विपरीतमिति । यन्मया ईरितं युवाभ्यां विपरीतं गृहीतमिति मया
कथिते सत्यतां विद्रविरोचनौ मानस्यप्रयुक्तलज्जया खिन्नचित्तौ संतोर्किंचिदपि मुक्तं चेतां तस्मात्केनचिदुपायेनोदाहरणोपाशरूपेणैव बोधयनीयाविति द्रष्टव्यः ८३ । ८४

गुरोः शिष्यस्वभावानुसरणस्य न्यायतामाह यादृश इति । शिष्याः सत्त्वादिगुणस्त्रिविधाः उत्तममध्यममंदभेदात् तेषु बुद्धेस्तोत्तमा मध्यमा मृदुनाभिः प्रत्येकं प्रविधाः तत्र पांडि-यं कार्यमाय-
नमिति यानेन चिकिपित शिष्यवोच्यं रूपं कार्यसिपाधयिषता गुरुणा शिष्यानु रूपमाकारादिकं तद्बुद्ध्यनुरोधेनाबुद्धिश्चाहः पज्ञानावगतिर्नोधारणोपेत्यर्थः ८५ प्रजापतेस्तात्पर्यप्रदर्शनमुपसंहरति
इति बुद्धिमिति । एवं विधाभिप्रायमालंघयैव प्रजापतिस्तावेदविरोचनो प्रति सर्वत्रैवेत्याकारकमुत्तरं दत्तवान्मुक्तं भ्राम्यतो मया प्रत्यग्वस्तु कृत्स्नमेव मुक्तवान् तदनेन वाभिप्रायेण शरावेस्वात्मनो
दर्शनमप्युक्तवानित्यर्थः ८६ वतः किंवृत्तमित्याकांक्षायामाह ईक्षित्वेति । ततस्तोगत्वा शरावे आत्मानमीक्षित्वा च समागतो विदितौ प्रजापतिना द्वाः स्थमुत्वा तज्ज्ञातो संतो प्रजापतेः समीपे स्थितौ
ततः प्रजापतिरित्यंतावपुच्छन् इत्यं कथं युवामत्र शरावे प्रतिविंब दर्शने किं तत्त्वज्ञातवता वित्यर्थः ८७ तत ईदं विरोचनो स्वाभिप्रायं पित्रे घालवत् प्रजापतये निवेदितवता वित्याह देवा मुराधिपति
८८ आवाभ्यामात्मसंज्ञो देह एवाऽऽपादमामस्तकं विलोकितो यो ब्रह्मचर्येण न स्वादिमान् नित्याकारं तयोर्वचनं दर्शयति आपादेति ८९ एवं विंशतयोर्भ्रातरिरूपकं वाक्यं श्रुत्वा आयासवत् फल्येन स्विन्न
चेताः प्रजापतिर्विषममाणविचाररूपं भाषणं नाबुद्धिश्च मनसैवाकरोदित्याह एवमुक्त इति ९० प्रजापतिविचारमभिनयति अनयो रित्यदिभिः । अनयो रित्द्रविरोचनयोर्बुद्धिमोहको दोषः सुमहान्
यादृशोऽत्र मवेत शिष्यो यद्बुद्धिः सोपिता दृशः ॥ तद्बुद्धिश्च गुरुर्भूत्वा बोधयेत्तं सदा बुधः ८५ इति बुद्धिसमास्थाय शिष्यप्रियहितार्थं कृत् ॥ उक्तवान् भगवान् धाता सर्व
त्रैवेति तौ प्रति ॥ शरावे वीक्षणं तद्रत्स्वात्मनः स्फुरणात्मनः ८६ ईक्षित्वा विदितौ गत्वा ब्रह्माणं समुपस्थितौ ॥ ब्रह्मा तौ पुनरेवाह दृष्टव्यं तौ किमत्र भोः ८७ देवा सुग
धिप विवमुक्तौ ब्रह्माणमूचतुः ॥ पितृं बालकौ यद्रत्संमुग्धौ कलभापिणौ ८८ आपादमस्तकं देहो न खल्वेकेशादिसंयुतः ॥ आत्माभिधः शरावे स्मिन्नावाभ्यामवलो
कितः ८९ एवमुक्तः स्विन्नचेता ब्रह्मा तौ पुनरब्रवीत् ॥ विचारयन्निजेचित्ते शिष्यप्रियहितार्थं कृत् ९० अनयोर्बुद्धिमोहोऽयं विद्यते सुमहानिह ॥ यावेतौ सर्वथैवेतद
न्यथैवावगच्छतः ९१ छायात्मा स्वीकृतः पूर्वं दृश्यते च क्षुषीति हि ॥ कीर्तिते पुनरप्येष सर्वत्रैवेति चेरिते ॥ नीरे विलोकनात्तद्देह आत्मेति निश्चितः ९२ आत्म
च्छायां परित्यज्य भिन्नादर्शादिसंश्रयाम् ॥ एवं विचार्य बुद्धितौ देहात्मत्वमुपागतौ ९३ दृश्यते सर्वदा देहः स्वात्मनः परचक्षुषि ॥ आदर्शं च तथा व्यादावेको भे
दविवाजितः ९४ तत्र तत्र तु याच्छाया सास्याद्वेदवती सदा ॥ परिमाणादिवैषम्यादात्मा देहश्च नेदृशः ९५ छाया तत्त्वपरित्यागो भेददृष्टिविलोकनात् ॥ आभ्यां
कृतो यथा तद्रत्कारिण्येव पुण्यपि ९६

विचित्ररूपो यद्बलादेतावेतन्मदुक्तं सर्वथा सुखमध्यममृदुप्रकारैः प्रवृत्तमप्यन्यथा विपरिता र्थपरतयैवावगच्छतो ज्ञानीतः ९१ एतदेव स्फुटयति छायात्मेति । हियतः प्रथमं मया सुस्मरीत्वा चक्षुषि
दृश्यते इति कीर्तिते सति एताभ्यां छायात्मा गृहीतः पुनरपि मध्यविधया सर्वत्रैवावतिवचनेन मया ईरिते सत्ये पच्छायात्मेव गृहीतः अथ मृदुप्रकारे नीरविलोकने उपदिष्ट सति देहात्मत्वेनेताभ्यां निश्चित इत्य
र्थः ९२ परंतु एतावन्नरविलोकने फलं लब्धं यत्पारिणामि च दोषालोचनेन छायायामात्मबुद्धिपरित्यज्य ततः प्रतीचिदेहात्मबुद्धेरवतार इत्याह आत्मच्छाया मिनित्रिभिः । एतौ बुद्धिस्तावेवं
विचारगभिन्नेष्वदर्शादिपुस्थितामात्मनो देहस्य छायां परित्यज्य देहात्मत्वमुपागतौ निश्चितवन्तौ ९३ एवं पदोक्तं विचारप्रकारमभिनयति दृश्यते इति । अप्यं देहो भेदविवाजित एवात एवैकश्चात्म
नोद्रष्टुं देहात्परस्परे दृश्ये चक्षुषि दर्पणे अंशवा दौ जलादौ च दृश्यते तत्र तत्र प्रतिविंबस्थानेषु या छाया सा तु परिमाणरूपादिभिर्भेदवती स्यात्ततो देह एवात्मा यतो नेदृशच्छाया वद्वेदशाली न भवतीति दयोरर्थः ९४
९५ अनुप्रवेष्टव्यो देहादपि विवेकायोपायांतरं प्रजापतिश्चितयति छायेति त्रिभिः । यथा आभ्यामिदं विरोचनं आभ्यां छायायां तत्त्वस्य आत्मत्वस्य परित्यागः कृतः कुतः भेदस्पनाना रूपत्वस्य या
दृष्टिः प्रकारतयावगानंतच्छालिनो विलोकनाद्विशिष्टज्ञानात् तथा देहोऽप्यात्मत्वस्य परित्यागमेताभ्यां कारयिष्यामीत्यर्थः ९६

कथमित्यपेक्षायामाह नस्वेति । पूर्वमेतरभ्यांअक्षर्येणनस्वादिशालीदेहोदृष्टदानींसीरस्नानाम्पानस्वादिरहितोसंतोदेहपश्येतानंततःपूर्वावस्थातोभेदनिरीक्ष्यपरिणामिनिदेदेआत्मश्रमंत्यक्षयतस्त्य
 क्तंरिच्यतइतिद्वयोरर्थः ९७ । ९८ एवमालोच्यप्रजापतिनादचांतयोःपुनर्नीरविलोकनाज्ञामभिनयति एवंविचार्येति । कृष्टिंश्रंकेसादिकंपाप्मांतोतथा स्फुटप्रपद्योः ९९ । १००
 तयोस्तुदोषेणायमप्युपायःफलविपर्यासंतीतोदेहात्मदृष्टेरेवदृष्टीकरणेदितिदर्शयति एवमुक्तइति । तथास्नानादिपूर्वकंनीरशरावेआत्मदशीनंकृत्वातेनचमुस्थितंदेहगतमात्मत्वंगृहीत्वापुनःप्र
 जापतिसमीपमेत्यइदमृचुः इदंकिं यथाचदेहएवावयोरआत्माप्रजापतेसिद्धयतितथाआवाभ्यांनीरपात्रेआत्मावीक्षितइतिद्वयोरर्थः १०१ । १०२ एतत्श्रुत्वाप्रजापतेरुपायांतरसिद्धयर्थीचि
 तामवतारयति प्रजापतिरिति । तयोर्ज्ञत्वंभ्रमदादर्थंनृनरपिदृष्टाइदमनस्पेवचितिनवान् १०३ इदंपदोक्तंप्रजापतिविचारंवर्ययति अन्वयेत्पटभिः । अन्वयआत्मनःसर्वशानुगमोव्यतिरे
 कोदृश्यानामागमापायशालितातयोर्दर्शनेनेतोशिष्योप्रत्यात्मबोधनंमपामारब्धमित्यर्थः १०४ अन्यत्रैवेति । तथाप्रनीरविलोकनोदाहरणेदेहस्यधर्मभूतेनस्वकेसादिभिःसीरपूर्वोत्तरकालयोःस

नखकेशादिसहितंमलिनंचकुशासम् ॥ दृष्टंतौपुरादेहमेतौनीरशरावके ९७ नखकेशादिरहिताविदानींस्नानमंयुतौ ॥ निरीक्ष्यभेदतोदेहआत्मत्वंत्यक्षयत
 स्त्वमौ ९८ एवंविचार्यभगवानिदमाहप्रजापतिः ॥ स्नातौसुवसनौभूत्वाकृतकेशनखावपि ॥ साध्वलंकारसंपन्नौयुवामिंद्रविरोचनौ ९९ नीरपूर्णेशरावेस्मि
 न्नात्मानमभिर्वीक्ष्यहि ॥ पुनरागत्यमांभूतंयुवाभ्यादृश्यतेहियत् १०० एवमुक्तेतथाकृत्वापुनरेत्यप्रजापतिम् ॥ ऊचतुर्देहआत्मत्वंसुस्थितंपरिगृह्यतौ १०१
 यथायमावयोरआत्मादेहएवप्रजायते ॥ तथानीरशरावेस्मिन्नावभ्यामभिर्वीक्षितः १०२ प्रजापतिःपुनर्ज्ञात्वातयोर्ज्ञत्वमीश्वरः ॥ इदंविचारयामासमनसैवम
 हामनाः १०३ अन्वयव्यतिरेकाभ्यामात्मनःप्रतिपादनम् ॥ मयैतयोरुपक्रांतंशिष्ययोरल्पमेघसोः १०४ अन्यत्रैवात्रदेहस्यनखकेशादिभिःकृतः ॥ सत्वेन
 वाप्यमत्वेनतथाताभ्यामनिश्चितः ॥ प्रत्युतात्मेवदेहोयंविशेषादवधारितः १०५ देहआत्मनियद्याद्विक्रियतेसंस्क्रियादिकम् ॥ छायात्मनोभवेत्तत्रस्वतोऽस्या
 स्तिर्किंचन १०६ आत्माततोत्रदेहोयंनच्छायात्मानुकारकृत् ॥ देहसतिचलोकेस्मिन्सुखंभवतिदेहिनाम् १०७ इतिबुद्धिसमाश्रित्यदेहआभ्यादृढात्मता ॥
 स्वीकृतातस्तयोर्बुद्धिसमाश्रित्याप्यहंपुनः ॥ देहात्मतायाःप्रच्याव्यनयाभिस्फुरणंप्रति १०८

त्वामत्वशालितयादांशितेरात्मादेहादप्यत्रैवकृतःस्फुटंभिन्नतयानिरूपितइतियावत् परंतुएताभ्यामच्छिष्याभ्यांतथादेहात्पृष्ठकेनानिश्चितो नज्ञातःप्रत्युतविपरीतमप्येदेहएवात्मत्वेनावधारितइत्यर्थः
 १०५ तथापिरिगृहीतयोरनयोरनुपेक्ष्यत्वादिदानीमेवंकिंपतेयदेताभ्यांदेहधर्माणांछायायामारोपितत्वंविज्ञाप्यच्छायायाआत्मत्वंविस्मृज्यदेहात्मत्वंगृहीतंतथापदीयाअमरत्वा विधर्मादेहेसमारो
 पंतेयआत्मेतिबोधयिनुमात्मवर्मानमरत्वादींकींचेपिष्यामीतिचितयति देहइत्यादिना । संस्क्रियाचंदनलेपादिरूपा आदिपदेनमालिन्प्रप्रहः एतत्सर्वंछायास्वरूपेतदेवभवतिपदेहेक्रियतेनतुकिं
 चिदपिभूतःस्वभावतोभवतीत्यर्थः १०६ आत्मेति । ततोवास्तवसंस्कारायाश्रयत्वादेहएवात्माभवतिनच्छायायनःसाअनुकारस्यआरोपितपरधर्मसेवनस्यकर्त्री तथासुखसाक्षात्कारलक्षणफलमपि
 देहसत्येवदृश्यतेनच्छायायामित्येवंदेहोत्कर्षावगाहिनांबुद्धिसमाश्रित्येताभ्यांदेहात्मतादृढास्वीकृतातएतन्तर्कसमालंब्यवर्त्तमानामनयोर्बुद्धिसमाश्रित्यानुत्पाप्यहमेतोशिष्योदेहात्मतायाःप्र
 च्याव्यचलितोभूत्वास्फुरणरूपमुत्पात्माभिमुख्येनयामोतिद्वयोरर्थः १०७ । १०८

कथमित्यपेक्षायामाह देहइति । यतोदेहः स्वभावतो जन्मादिविकारभेदेन परिच्छेदेन च विशिष्टो दृश्यते तस्या मरत्वादि संशयनादात्म्यारोपेण भातितस्फुरणमप्युभाभ्यामेनाभ्यामवर्षेण दृष्टेः शेषां ये
पुट्टमेव तत्र हेतुगर्भविशेषणदेहादिसंश्रयमिति देहादिष्वभासिरुसंबंधेनानुगतमिति तदर्थः नो हस्फुरणभावं विना किंचिदपि भातीत्यर्थः १०९ । ११० अतइति । अतश्चाद्यादेहविवेकस्या
यस्य देहस्फुरणयोर्जयितुं शक्यत्वात् अयुना देहोऽसंभावितानारोपमंतरानुपपत्त्यमानानमृतत्वादिरूपान् स्फुरणस्य धर्मान्वक्ष्येति पादवामि यान्यर्मान्वक्ष्यस्फुरणस्य स्वाभाविकानालोच्य एतौ
देहेष्टमात्मत्वं त्यक्ष्यतः महास्पष्ट इत्यर्थः १११ एवं विचार्य प्रजापतिना प्रयुक्तवाक्यमभिनयति इत्यमिति । तौ प्रतिश्रुते उक्तवान् प्रजापतिः किमु चेदित्यत आह एष इत्यादि । एष स्फुरणरूप आ
त्मा मरणभयपरिच्छेदेनोपत आत्मनः स्फुरणलक्षणं स्वरूपं सर्वमदुपदेशकमैर्युवाभ्यामनुभूतमिवेति शेषः तस्य विवेकेनाविज्ञानादित्यर्थः ११२ एषोपि प्रजापत्युपदेशस्तयोर्देहात्मतामेवाददत्त
न च देहोऽमृतत्वादीनामनुपपत्तिरुपायविशेषैस्तेषामपि ताभ्यां साध्यत्वस्य मन्वमानत्वादिति दर्शयति एवमुक्ताविति । तेन प्रजापतिना एवं पुनरुक्तावपि प्रभूदेवा मुरराजो देहनिष्ठमात्मत्वं सर्वधे

देहोयं मिप्रते स्थूलो यतो जन्मादिधर्मवान् ॥ भयं च वैरिणो गच्छेत्परिच्छिन्नश्च दृश्यते १०९ अपरिच्छिन्नममृतमभयं स्फुरणं च यत् ॥ उभाभ्यामवर्षय्य हृष्टं देहा
दिसंश्रयम् ११० अतो धर्मानि मान्वक्ष्ये देहोऽसंभावितान्सदा ॥ वीक्ष्य तान् देह आत्मत्वं त्यक्ष्यतः स्वयमेव हि १११ इत्थं विचार्य तावूचे एष आत्माऽमृतो भयः ॥
ब्रह्मयत्सर्वपर्यायैर्युवाभ्यामनुभूयते ११२ एवमुक्ता बुभौतेन प्रभू इन्द्रविरोचनौ ॥ प्रतिपन्नौ पुनर्देह आत्मत्वं सर्वधैवत ॥ अमृतत्वादिकंतस्य मेनाते एवमेव हि ११३
रसायनादयः पंति देहस्यामृतताकारः ॥ उपायास्तैर्यं देहो जरा मरणवर्जितः ११४ भवेदतोऽमृतत्वं स्यादस्य देहस्य सर्वथा ॥ तदर्थं तत एवैष यत्नः कार्यो महात्म
भिः ११५ अमृतो न भयं गच्छेद्द्वैर्यादिभ्यः कथंचन ॥ मृतिहेतोर्यतः प्रोक्तं भयं सर्वशरीरिणाम् ११६ अभयश्च भवेद्ब्रह्मयोगौ पधानिषेवणात् ॥ पुमान् भवेन्मृगोप्य
श्वो हस्ती वा महिषः पुमान् ॥ समहान् पर्वताकारः पर्वतो वा क्षणादयम् ११७ आत्मा ततो न्न देहोयं सर्वपापविवर्जितः ॥ विजरश्च विमृत्युश्च भवेदेष उपायतः ११८
विशोकश्च भवेन्नित्यं जरा मरणवर्जनात् ॥ क्षुत्पिपासादि राहितो मंत्रौषधबलादपि ११९

वमतिपन्नो निश्चिन्तवन्तौ हि यतस्तस्य देहस्यामृतत्वादिक्रमेव वक्ष्यमाणप्रकारेण तौ मेनाते स्वीचकतुरित्यर्थः १११ ताभ्यां देहात्मवादे प्रजापतिवाक्यानां यथासमन्वयः कृतस्तं प्रकारं वर्णयति रसा
यनादय इत्यूनविंशतिश्लोकेः । जरारोगहरमपर्यस्तायनं तथा च विश्वप्रकाशः 'रसायनं विडम्गेरुपा जरा न्यायिजि शीषो' इति आदिपदेन मंत्रकल्पादीनां ग्रहः एते उपाया देहस्यामृतत्वहेतवः संति
यतस्तेरुपायेर्यं देहो जरादि राहितो भवेत् अतो रसायनाद्युपायेरमृतत्वमस्य स्थूलस्पापि देहस्य संभवो तत इह संभवादिव तदर्थं मृतत्वात्थं पत्न उक्तरूपः कार्य इति द्वयोरर्थः ११४ । ११५ अमृतत्वसिद्धौ
त्वमभयत्वमर्थादिव सिसृक्षति न हि मृतिहेतुत्वावेभ्यं युज्यते इत्याह अमृतइति ११६ ब्रह्मत्वं त्यक्ष्य देहस्याभयत्वेन बोध्यं बुद्धिधातु कृत्येः संकोचाभावरूपत्वात् संकोचस्त्वभयनिमित्तकताप्रसिद्धेः अ
थवानानारूपधारणसामर्थ्यरूपा बुद्धिस्तदर्थः सापि संभवतियो मोपयते वा बलेन पुरुषमृगाश्च स्ति महिषादिरूपाणां पुरुषत्वेऽपि पर्वतसमाकारत्वस्य प्रसिद्ध पर्वतरूपस्य वाधारयितुं शक्यत्वादिप्याह
अभयश्चेति ११७ उपक्रमे प्रजापत्युक्तलक्षणानामपि संभवादयं देह एवात्मत्वाह आत्मेति । उपायतो योगादिरूपाणि सापत्वा क्रिमप्यस्य संभवतीत्यर्थः ११८ जरारादि राहित्ये विशोकत्वं
आदिबलात्क्षुधादि राहित्यं च भवतीत्याह विशोकइति ११९

विनिर्मासितव्यमिति पदेनाधातुना कृतिर्लभ्यते सर्वलोकाकामासिक्कफलसमभिव्याहाराविति दर्शयति एवंभूतमिति । एवंभूतममृतत्वादिशान्तिर्न देहपः कुर्यात्स स्ववलेन मवानलोकाकामांश्च जये
दित्यर्थः १२० चक्षुर्निर्गन्धराद्ये प्रतिबिम्बदर्शनापदेशेन च प्रजापतिना देहस्यैव नित्यत्वादिर्दृष्टान्तोक्तमित्योराकार्यवर्णयति छायादीति । छायायाः आदिपदमात्यतत्कारणस्य च दर्शनादुदा
हरणादेहस्य मरणविर्वाजितत्वमेव प्रजापतिनोक्तमित्यर्थः १२१ कथमित्यपेक्षायां तदुपपादयति शस्त्रेति । यथा शस्त्रादिप्रहारैर्नाशः पार्श्वोक्तश्चेत्ते पदार्थाश्छायायां न भवन्ति तथा देहोपि यथा
स्युस्तथाप्यतिस्यमित्यर्थः १२२ वर्द्धन्तीवेति । यथा च पूर्वाह्णेरराह्णे च छायावृद्धिपातितथा यो वर्द्धते स देह आत्मेति दर्शयति १२३ हेत्विति । यथा च छायायाः स्वभावतो विनाशो
नायानाशो हेतुना शोपाधिकस्तथा देहस्यापि बोधव्यमित्यर्थः १२४ दृष्टान्तिदार्ष्टान्तिके हेतुत्वं दर्शयति हेतुर्न भवति । यथा छायायाः कारणमात्मत्वेन मसिद्धो देहस्तथा देहस्य कारणं त्वगमृमादिवात
नां सप्तकमित्यर्थः १२५ दोषेति । तच्च धातुसप्तकप्रहारो गार्धवांश्चांतरनिमित्तैः कफवातपित्तानां भेसतिसंमुखमप्यथा भावंगतं सत्शरीरं विनाशयतीत्यर्थः १२६ यथा च विवस्थेयं पणच्छा

एवंभूतं य आत्मानं देहं कुर्यात्पुमानिह ॥ सर्वान्लोकांस्तथाकामान्स आप्नोति न संशयः १२० छायादिदर्शनादात्मा देहो मरणवर्जितः ॥ पापशोकभयाद्यैश्च
हितो ब्रह्मणे रितः १२१ शस्त्राभ्याद्यैर्न हिच्छाया विनश्यति कदाचन ॥ न पार्श्वचनशोकश्च भयं नास्याश्च विद्यते १२२ वर्द्धन्तीति भवे देहा सर्वदा प्रातरादिषु ॥
देहोपि च तथैवायं सर्वेषामिह देहिनाम् १२३ हेतुना शाश्वताच्छाया नाशमायात्यनश्वरी ॥ हेतुना शाश्वता देहो नाशमायात्यनश्वरः १२४ हेतुर्यथात्मा देहो यच्छा
यायाः परिकीर्तितः ॥ देहस्यापि तथा हेतुः कीर्तितं धातुसप्तकम् १२५ दोषत्रयस्य संक्षोभाद्वाह्यांतरनिमित्ततः ॥ विनाशयेदमं देहं संक्षुब्धं धातुसप्तकम् १२६
मंत्रौषधादिसेवातो निमित्तप्रतिबंधनात् ॥ वातपित्तकफाः क्षोभं न गच्छन्ति कदाचन १२७ तेषां क्षोभं विना नापि शस्त्राभ्यादिसमागमः ॥ त्वगादयोऽपि न क्षोभं
जंतीह कदाचन १२८ यदानक्षोभमायां तित्वगाद्याः सप्तधा तवः ॥ देहनाशस्तदानस्याद्वाहच्छेदभिदादिना १२९ जलवद्वह्निमध्ये स्यात्शीतलोयं शरीरिणः ॥
मंत्रौषधादि सिद्धस्य देहो नीरेतयैव च १३० पापाणवच्च भूमौ स्यात्समो नीरवच्च वा ॥ वायौ वायुसमस्तद्गद्गने गगनोपमः १३१ पंचभूतैश्च सादृश्यं भूतानां धार
णादिभिः ॥ प्रयातितत एवायं शस्त्रैरपि न भिद्यते १३२ बाणादीनां सहस्राणि भियुर्यद्गज्जलादिकम् ॥ भेदोपि च तथैव स्याद्देहः सिद्धस्य सर्वदा १३३ इत्यादिकुधि
या विष्टौ दृष्टशास्त्रविमोहितौ ॥ देहस्यैवात्मतां सम्यग्बुधधाते उभावपि १३४

पायाः स्थैर्यं भवति तयामंत्रौषधादिसेवाप्रहारादीनां प्रतिबंधकृते सत्तिकाविशोभाभावेन धातुसप्तकस्य स्थैर्यं संपाद्यमित्याह मंत्रौषधादीति द्वाभ्यां । निगदन्पाण्यातं द्रवम् १२७ । १२८
ततो देहस्यामृतत्वादिर्न स्वयमेव सिद्धमिति याह पदेति १२९ योगादिना सिद्धदेहस्य वाहाद्ययोग्यतां स्फुटयति जलवदिति त्रिभिः स्फुटयम् १३० । १३१ पाथिवादिधारणाभिर्वसिष्ठसंदि
तां कृत्वाभिः शरीरस्य तत्तत्सादृश्यं प्रपित्तस्याप्रतविप्रयोजकमित्याह पंचभूतेरिति १३२ भूतसाग्रे सति फलद्वयं भवति शस्त्राद्यैर्भेदो वा भेदे सति पुनस्तथा भावो वेत्ताह बाणादीनामिति । य
था जलादिकं बाणाद्यैर्भयमानं पुनस्तथा भवेत्तथा योगसिद्धस्य देहोपीत्यर्थः १३३ एतादृशकुक्षुद्रियुक्तो देहात्मत्वं दृढीकृतवता विद्वाह इत्यादीति । दृष्टशास्त्रमर्थशास्त्रकामशास्त्रं च तेन
दृष्टिचित्ताविति १३४

बुद्धेति । दृष्टोदूपितश्चित्तोनावेदेहात्मतांबुद्धाकृतकृत्यमानिनौ प्रजापतिनमस्कृत्यतेन प्रजापतिनामौ न स्थितेनानेनुज्ञातवेवमप्रणो गृहाज्जगन्मनुः प्रनस्थनुरिति द्वयोरर्थः १३५ । १३६ निर्याताविति । तौ निगच्छन्तौ विलोक्य ब्रह्मा इदमाह इदं किं इमौ देवासुरपती मानस्यार्थमवेदूषितौ देह एवात्मत्वं विज्ञायमिषा तौ गतो अहो इति द्वयोरर्थः १३७ । १३८ अनयोरिति । अनयो निवारणं न कर्तव्यमनर्थात् प्राप्तादित्याह अनयोरित्यादिनानि निर्निमित्तमित्यतः प्रयेन । यदि बाह्यसंघर्षस्वपुरुषानाज्ञाप्या न यो निवारणं नृथागमनबोधनरूपं किंचिदपि करिष्यामि ते देवराजस्य प्रकृति का विद्विरोचनावभिमानक्षयाद्देतोर्जावने निराशौ स्याताम् यस्मादल्पेपिमानक्षयदेमानक्षयप्रयोजकेवचनागमेवचनप्रसंगे सति क्रोधावशंगच्छन्तौ तविमोदइत्येते इति द्वयोरर्थः १३९ । १४० अनयोः क्रोधे किं स्यादिति चेष्टुद्धेन भूतक्षय इत्याह देवासुरेति । एतौ कुर्वांसं तावतुलं युद्धं कुर्वीताम् कीदृशो देवासुराणां ये युवानः श्रीमंतश्च बंधवो दारसंज्ञास्ते पापतिवधेन वेधव्यकरो पिशिता शिजनां क्रव्यादानां जनानां पापमरणां गृध्रादीनामां ददाय कौचसंतो अतुलंचतुरंगस्य हस्त्यश्वरथपादातरूपस्य क्षयकरं युद्धं कुर्वीतां ततश्चानयोरात्मवेदने प्रसंगे निर्निमित्तमकस्माद्भूतानां क्षयः स्यात्तच्चमाभूदित्येतदर्थ

बुद्ध्वा देहात्मतां दुष्टा बुभाविद्विरोचनौ ॥ प्रसन्नमानसौ भूत्वा जगन्मत्तब्रह्मणो गृहात् १३५ प्रजापतिनमस्कृत्य कृतकृत्यौ महाबलौ ॥ ता बुभावननुज्ञातौ ब्रह्मणा मौनिनाततः १३६ निर्यातौ वीक्ष्य भगवानिदं वचनमब्रवीत् ॥ इमौ हि पंडितं मन्यौ देवासुरपती उभौ ॥ महाबलौ महाप्राज्ञाविति लोके प्रथांगतौ १३७ परस्परं स्पर्द्धमानावभिमानगिरी इव ॥ नमस्कृत्यैव सहसामामपृष्ट्वा च दुर्मदौ ॥ निर्यातौ देहात्मत्वं विज्ञाय परिमोहितौ १३८ अनयोर्यद्यहं किंचित्संप्रेर्यान्न निवारणम् ॥ करिष्यामि ततो मंदावभिमानक्षयात् भृशम् १३९ निराशौ जीविते स्यातामुभाविद्विरोचनौ ॥ राजसौ सर्वदा यस्मात्कुतश्चिद्वचनागमे ॥ अल्पेपिमानक्षयदेकोधशुबुवशंगतौ १४० देवासुरयुवश्रीमदंधुवैधव्यकारकौ ॥ पिशिता शिजनानंददायिनौ साधुभीतिदौ ॥ कुर्वीतां युद्धमतुलंचतुरंगक्षयप्रदम् १४१ ततो भूतक्षयो माभूदेतयोरात्मवेदने ॥ निर्निमित्तं स्वयं यस्मात्फलं स्यादेतयोरिह १४२ देवो वाऽप्यसुरो वा स्यादुभयोरितरोपि वा ॥ देहात्मज्ञानसंपन्नौ येषामिन्द्रविरोचनौ ॥ गुरुत्वे परिभूताः स्युरिह वापि पश्रवा १४३ इह देहात्ममानेन सर्वदा देह रक्षणे ॥ उद्यमं विफलं कृत्वा दुःखं यास्यंति दारुणम् १४४ उपायैर्विविधैस्तिष्ठेत्पक्वमन्नं यथानहि ॥ अविनष्टं तथा देहो न तिष्ठेन्नाशवर्जितः १४५

मनयो निवारणं न युक्तमिति तर्ह्येत्प्रवर्तितदेहात्मवादेन लोकोपप्लवः स्यादित्याशंक्यतत्प्रवृत्तिप्रतिबंधाय देहात्मविज्ञानस्य दुष्फलं शापविधया कीर्त्तयति स्वयमिति । इतश्च निवारणं न युक्तं यस्मादिदं वक्ष्यमाणं फलमेतयोः संबंधिनि देहात्मवादे स्वयं केनचिद नारुण्यमपि स्यादिति द्वयोरर्थः १४१ । १४२ इदमित्युक्तं देहात्मवादे फलं दर्शयति देव इति प्रयोविंशति श्लोकैः । देवजातीयः असुररजातीयः एताभ्यामितरो मनुष्यादिजातीयो वा भवति यस्य यस्यैता विद्विरोचनं देहात्मज्ञानसंपन्नौ गुरुता क्षात्परं परपारहस्यत्वेन गृहीतस्य स्वज्ञानस्य प्रापगितारौ भविष्यतस्ते सर्वे एतयोः शिष्याः पराभवं श्रेयो मार्गपरिभ्रंशरूपं यास्यंति इह वर्तमानजन्मनि परश्रभाविजन्ममुचेत्यर्थः १५१ तत्र इह पराभवं पश्यन् वेफलेन दर्शयति इहैतूनं विंशत्या । यतस्ते मृदा देहमात्मानं मत्वा तद्रक्षणोद्यमानां वेफलेन दुःखिता भवन्तीत्यर्थः १४४ तत्र हेतुतया देहस्य विनाशशीलतामाह उपायैरिति । यथापक्वमन्नमोदनाद्यविनष्टं तिष्ठेत्विधिषोपायैरपि कृतैः किं नुविनश्येव तथा देहोपीत्यर्थः अथवा मन्नं स्यम् तथा च श्रुत्यंतर्म् 'सस्यमिव मर्त्यः पच्यते' इति १४५

तत्रकमुत्पदं दर्शयति यदेति द्वाभ्यां । अत्रअधिष्ठानात्मतत्त्वे स्फुटमन्यद्वयोः १४६ । १४७ किंचविषयस्याप्राप्तस्यामृततापक्षोऽप्याह इत्याह मृत्युरिति । विमतांशं सन्निर्विषयस्य विषयः
 शत्रुः तथा मृत्युरूपोऽप्याधिक्यं विषयः शत्रुर्न स्य वेहस्यान्नोदकैः सह वसति तथा यस्य जठरं सतर्दाहः भूधारूपं स्तिष्ठति रक्तवन्निवत् रक्तवर्णोऽगारूपो वन्निवत् रक्तवर्णः । तथा यस्य नाभौ शोषोऽपि दाह-
 स्तिष्ठति स पृथ्वीश्चकादिभूतरूपस्तथा यस्य शस्त्रादिरूपा मृत्योर्बहिःशराः प्रसिद्धास्तथा यो देहो विदिते विवेके क्रियमाणे निःसारो यथा कदली वृक्षस्तद्वद्भात्रात्मकत्वेन निःसारस्तद्वत्स एव किञ्च न्यायः स्व-
 योनिःसारश्च देहः कथममृतः स्यादिति त्रयाणामर्थः १४८ । १४९ । १५० किंचन श्वरनिमित्तोपादानकस्यामृतता दुर्लभेत्याह अपीति । कर्मनिमित्तको भूतैरुपादानभूतैरारब्धो यः
 प्रसिद्धः स देहस्तदपायेतेषां निमित्तानामुपादानानां चाप्येनाशे सति कथं स्थायी तिथिशीलः स्यादित्यर्थः १५१ किंच आयुः प्रदानकत्वं कर्मणः शतसंवत्सरपर्यंतमेव नियतत्वात् शतौत्तरं कथममृत-
 त्वं स्यादित्याह कर्मचेति । अत्र देहे कारणभूतं कर्म यद्यपि शतसंवत्सरपर्यंतमायुः प्रदं भवेत् तथापि ततः शतसंख्यापूर्यन्तं रक्तमायुर्दयात् यत आदिनियतं आदिना जगत्कारणे श्वरेण नियतं व्यवस्था-

यदा भूमिरियं भूतधात्री भूधरसंयुता ॥ विनश्यति च शुष्यति सागरानीरपूरिताः १४६ नलभ्यते त्रतेजश्वायुना सहितं च खम् ॥ तदा तिष्ठेत्कथं देहः केन बुद्ध-
 सन्निभः १४७ मृत्युर्यस्य महाव्याधिर्विषंधोन्नोदकैः समम् ॥ वसत्यविरतं दाहो जठरे रक्तवन्निवत् १४८ बाह्यदेशे पिभूतानि सर्पादीनि सहस्रशः ॥ शस्त्रास्त्रादी-
 न्यनंतानि यस्य बाह्याश्च मृत्यवः १४९ यथा त्रकदली स्तंभो निःसारो विदिते सति ॥ त्वगात्मकस्तथा देहः कथमेवोऽमृतो भवेत् १५० अपि कर्मनिमित्तो यं देहः सर्व-
 शरीरिणाम् ॥ आरब्धस्तदपाये स्यात्स्थायी केनात्र हेतुना १५१ कर्मचात्रादिनियतं कारणं शतवत्सरम् ॥ आयुः प्रदमथाप्येतत्कथं दद्यात्ततः परम् १५२ रसा-
 यनादयो वादाः केवलं देहधारणे ॥ उपकाराय भूतानि बलवृद्धयै मया यत् १५३ रसायनादिभिर्नित्यो देहो यत्र जायते ॥ रसायनादिकर्तारो मृतास्ते केन हेतुना
 १५४ अपि जन्मवतानां शो नित्यतः परिणीतः ॥ घटादीनां तथा देहः केन नित्यो भविष्यति १५५ अपि प्रत्यक्षतो ह्येनाशः सर्वैश्च जंतुभिः ॥ स्वदेहस्य कथं तत्र
 नित्यता त्रभविष्यति १५६ जंतुः सर्वोऽपि बालः स्यात् कुमारः पंचहायनः ॥ कुमारो यथुवा तद्वत्पूर्णः षोडशवर्षिकः ॥ युवा वृद्धः कुंतो वृद्धो न मरिष्यति देहभाक् १५७

नीतमित्यर्थः १५२ रसायनादिभिस्तदाशां वारयति । रसायनादवशति द्वाभ्यां । वेहधारणकाले रोगाद्यप्यपरूपोपकारार्थमेव मृष्टानिरसायनादीनि ना मृतत्वात् तथाप्युत्थितादिभूतानि धार-
 णया वशीकृतान्यपि योगिनो बलवृद्धयै भवन्ति ना मृतत्वाय यतस्तानि भयायापि मृष्टानि भूतानां भयहेतुत्वं च यदा भूमिरियं भूतधात्रीत्युक्तं कर्मव्यायेन बोध्यम् १५३ तत्र हेतुतया रसायनधारणा-
 दिमवर्तनेऽप्येवमभिचारमाहरसायनादिभिरिति । कर्तारः प्रवर्तकाः १५४ किंच जन्मरूपव्याप्यवतिरूपोपकारस्य मरणस्याभाववचनं यापयिरुद्धमित्याह अपि जन्मवतामिति । जन्मवतां
 यदादीनां शो नित्यतः अवश्यं भावी दृष्टः स देहोऽपि जन्मवति कथं न स्यादित्यर्थः १५५ बालकुमारादिरूपेण नाशप्रतिषेधितयानुभूतस्य स्वदेहस्य वृद्धरूपेणा मृतत्वात् नाशविफलत्वाह अपि प्रत्यक्षत इति
 यतः स्वदेहस्येव नाशो बालादिरूपस्य सर्वत्र भूतस्ततस्तस्य नित्यतानुयुक्तत्वार्थः १५६ एतत्स्फुटोक्तं बालाद्यवस्थाः पूर्वोत्तरीभूताः कथयति जंतुरिति । बालः पंचहायनपर्यंतं ततः कुमारः अपो-
 षडशम् । ततो युवापि षडशं ततो वृद्धः तस्या मरत्येका मत्स्या शोत्यर्थः १५७

‘मृत्युर्जन्मवृत्तादीरेहेनसहजायते अयवाश्शततेवामृत्युर्वैपाणिनांभ्रुवः’ इतिपूराणवाक्यार्थफलितार्थत्वेननिबध्नाति जंतूनामिति । देहेसतिवियमाने तत्पमरणस्यप्रतीकारःप्रतिबंधोपायो
नास्तीत्यर्थः १५८ ‘मृत्योर्विभेपि किंमृद्भीरंमुच्यतेकिंयमः । अजातनेवगृह्णातिकुर्यात्तन्मज्जन्मनि’ इत्युक्तोमोक्षोपायस्तुदेहात्मदर्शनादुल्लेभइत्याह एकएवेति । मृत्योःप्रतीकारएकएवपदेहा
ग्रहणमात्रेत्यर्थः १५९ देहेति । एनेदेहात्मवादिनोदेहमतेविभ्रमादिरूपमात्मतयागृहीत्वादेहाग्रहणस्यकारणत्ववोर्ध्वान्तुमनसापिनयतंतेपनआस्थारताइतिद्वयोरर्थः १६० । १६१
देहस्यातिविडादिभावेकैमुत्पमाह प्रालादेरपीति । देहात्मवादिनांगुरुत्तौमालादिःप्रालादपुत्रीविरोचनोदेवराजश्च चेद्यदिअनयोरपिदेहोऽनेतादृशोविभ्रमादिरूपस्तदान्यस्यकिमुतेत्यर्थः
१६२ अथेतेषांपरलोकेपराभवंस्फटयति देहमित्तिद्वाभ्यां । देहेआत्माभिमानेनहेतुनानिर्गुणाविवेकसंतोषादिगुणैर्होनाःसंतोषतःपापकारिणोभवंतिततःपरलोकेहानिस्तेषांस्पष्टेत्यर्थः १६३
साचनुस्वाभावदुःखयोरारत्यतिकस्वरूपेत्वाह पापिनामिति १६४ फलितमाह ततइति । यास्यतीतिपदमावर्त्तते तथाचाप्येदेहात्मवादीपयपिपेपुजनेपुयास्यतिप्रवृत्तोभविष्यतितेलोकादये

जंतूनांमरणंनेनदेहेनसहजायते ॥ देहेसतिततस्यस्याप्रतीकारःकदाचन १५८ एकएवप्रतीकारोमृत्योरस्यमहात्मनः ॥ देहस्याग्रहणंनान्यत्किंचिल्लोकत्रये
पिहि १५९ देहआस्थारताएनेनित्यंदेहात्मवादिनः ॥ मनसापिनगच्छंतिदेहाग्रहणकारणम् १६० गृहीत्वात्मतयादेहमेतन्नित्यंविनश्वरम् ॥ विभ्रममृ
तिरूपमंतेयत्सर्वदेहिनाम् १६१ प्रालादेरपिचंद्रस्यदेहोन्तेतादृशस्सदा ॥ देवराजस्यदेहोपिकिमुतान्यस्यदेहिनः १६२ देहमात्मतयामत्वानिर्गुणाःपा
पकारिणः ॥ भवंतिपरलोकश्चततस्तेषांसंभवेत् १६३ पापिनांपरलोकेस्मिन्सुखंकापिनविद्यते ॥ किंतुदुःखंवहुविधंयद्गुणैश्चनशक्यते १६४ ततोदेहात्म
वादोयंदारुणोयेपुयास्यति ॥ लोकद्वयेपितेदुःखंप्राप्स्यतिचतथापिते १६५ इतिनानाविधांचितांसंप्राप्यपरमेश्वरः ॥ वीक्षमाणोऽवदन्नास्तेगताविद्विगो
चनौ १६६ विगेचनोतिखरयाव्रजस्तामासुरीसभाम् ॥ स्वकीयामाशुगतवानतिसंतुष्टमानसः १६७ प्रकृत्यातामसोदैत्यारजसातमसावृताः ॥ सत्त्वलेशेन
गहिताःसर्वदैवाविचारकाः १६८ आगत्यचसभांदैत्यैःसत्कृतःसूर्यसन्निभः ॥ महासनेसमासीनःसभायांदितिजन्मनाम् १६९ देहआत्मेतिविज्ञानमुक्तवांस्ता
न्यथास्वयम् ॥ गृहीतवान्विमूढात्माब्रह्मलोकेतिदुःखितः १७० तेसर्वेतामसानित्यंरजसाचसमावृताः ॥ अभावात्सत्त्वलेशस्यविचारपरिवर्जिताः ॥ जगदृ
देहआत्मत्वयत्स्वयंपूर्वमूहितम् १७० विरोचनोयथाशिष्यास्तथैवगुरुबुद्धितः ॥ विरोचनोपदिष्टंतेदेहात्मानंप्रपेदिरे १७२

पिदुःखंयास्यंति तथाप्येवमनर्थफलकीपियास्यतिप्रसरिष्यतीत्यहीदारुणोमहामोहमयइत्यर्थः १६५ इत्येवंलोकानांभाविफलपरिपाकचितयापश्यन्नपि किंचिदवदन्मोनीप्रजापतिरास्तेतिष्ठतिस्म
द्वंद्विरोचनानुतावतागतावित्याह इतिनानेति १६६ तयोर्मध्येविरोचनवृत्तवर्णयति विरोचनइति । स्वकीयांस्वसजातीयांतांप्रसिद्धामसुराणांभिद्रियारामाणांसभांशीघ्रगत्याप्राप्तः विषयंये
पिनृष्टप्रनायतस्तामसस्वभावकः तत्रहेतुर्देवइत्यादि यतोरजसाउपसर्जनैर्विशिष्टंयत्तमस्तेनावृत्तंस्वगुणाभिभवोविचारराहित्यचदेत्यानानुसर्गतोभवतीतिद्वयोरर्थः १६७ । १६८ ततो
दैवसदसिमानितःसंस्तानसुरांमतिकष्टलब्धंस्वज्ञानमुक्तवानित्याह आगत्येतिद्वाभ्याम् १६९ । १७० तेषांमुरास्तज्ज्ञानंस्वानुकूलंपुरापितर्केणसंभावितंचाधुनागुरुसंपदापलब्धंबुद्धचाऽवधा
रणतानिपुनुरित्याह तेसर्वेइतिद्वाभ्यां । स्वयंस्वभावेनऊहितंर्तर्कतथाविरोचनःप्रपेदिरेतिश्रितवांस्तथावच्छिष्याअपिप्रपेदिरे १७१ । १७२

तत्रमजापत्युपदेशपरिपाटीश्रावयित्वाथतत्कलितार्थसंग्रहमुपनिषत्पदोक्तप्रतिपादितवानित्याह विरोचनस्त्वितिसप्तचत्वारंशच्छ्लोकेः । उपदिश्यप्रजापत्युक्तंश्रावयित्वाइत्यमुक्तवान् इत्थं क
थं हेदेत्याः देहएवसर्वेषांशेषीप्रधानं अतएवात्मभूतःसर्वरूपास्यः इतरेऽष्टपादयस्तुतस्योपकारकत्वेनशेषभूताउपेक्षाइत्यर्थः एतस्यसर्वोत्कृष्टत्वेनज्ञानमेवपूजनमितिभावः १७३ बाह्योपचारः
सत्करणमेवपरिचरणमितिदर्शयति अस्वेवेति । आहतेरादरविशिष्टेर्गुरुवदस्यदेहस्यैवपरिचर्याकर्तव्येति १७४ परिचरणमभिनयस्तत्फलमाह आत्मानमितिवनुभिः । आत्मरूपदेहचर्यसं
नोयंपोदकूलादिभिः पूजनपूर्वंपरिचरेत्सलोकद्वयेमुख्यंनेदितिवनुर्णोसंबन्धः जांबूनदसमुत्थितैःस्वर्णसूत्रैरत्नैःगजकुम्भादिरूपाकरजातेर्मुक्तैर्मृत्कामयगुच्छैः आदित्यसन्निभत्वमलंकारविशेषणं
चित्रमालारूपत्वांतरानिपुष्पविशेषणानि हिमंशीतलंजलं परिच्छेदरूपकरणैः १७५ । १७६ । १७७ । १७८ ननुविनश्वरस्याकिंपरिचरणेनेतिशंकावारयति मरणंचेति । सिद्धस्यमरणशंकेनाना

विरोचनस्तुतानित्यमुपदिश्योक्तवान्पुनः ॥ पूजनीयःसदैवात्मादेहोयनैवचापरम् ॥ अग्निविप्रादिकदैत्याआत्मनःशेषतांगतम् १७३ अस्यैवपरिचर्याचकर
णीयासदादतैः ॥ गुगुरिमहाभागाःपुरुषेणसुखार्थिना १७४ आत्मानंदेहमेतंयोदुकूलैरतिशोभनैः ॥ रत्नैर्नानाविधैःसार्द्धंजांबूनदसमुत्थितैः १७५ गजकुं
भादिमंजातैर्मुक्तैश्चादित्यसन्निभैः ॥ नानालंकरणैस्तद्वत्पुष्पैश्चमृदुरपि १७६ सुरूपैश्चसुगंधैश्चचित्रमालादिरूपिभिः ॥ चंदनैर्हिमसंमिश्रैःकर्पूराद्यैश्चसंयुतैः
१७७ पूजयेद्देहमात्मानंतद्वच्छय्यासनादिभिः ॥ अन्नपानैस्तथासम्यक्पूजयेच्चपरिच्छदैः ॥ नित्यंपरिचरेच्चर्यंजल्लोकद्वयेसुखम् १७८ मरणंचनदेहस्यदै
त्येद्राहविद्यते ॥ रसायनाद्युपायैर्हिमिद्धिप्राप्तस्यसर्वदा १७९ अथचेन्मरणावस्थायदालभ्येतवैद्युवम् ॥ तदायंमृतइत्येवनादाह्यःकर्हिचिःपुमान् १८० यथा
संग्रामशालायांशस्त्रैश्चैश्वपीडितः ॥ वीरःक्षणरथोपस्थेजेतेचेष्टाविवर्जितः १८१ एवमेषगतप्राणःशेतआत्माशरीरिणाम् ॥ रसायनादिसिद्धीनामलाभेत्रमृतो
पमः १८२ ततस्तंस्नापयेद्विवैर्जलैस्तस्यान्नवांधवः ॥ अर्चयेच्चंदनैर्दिव्यैरलंकुर्याच्चसर्वतः १८३ वसनाद्यैरलंकारैर्मालाभिश्चविमानगम् ॥ नानाभक्ष्याणि
त्वाप्रेमार्थचममततः ॥ सुगंधनैरिपूर्णंस्तुकरकांश्चवहूनपि ८४ भूगृहंतस्यकुर्वीतमृदास्तरणसंयुतम् ॥ तूर्यधोषेणतंतन्नयेद्वंधुजनावृतम् ८५ शोधयित्वा
त्रोभयतन्नप्रेयानिसर्वतः॥भक्ष्यभोज्यानिचित्राणिमुंचेदस्यसमीपतः८६ महाराजस्ययेकार्याउपचाराःसदैवहि॥भोगाश्चनिखिलाःकार्याभूगृहेतस्यबंधुभिः ८७

स्तौत्यर्थः १७९ असिद्धस्यदेहेपिमूर्छितत्वभावनयामरणशंकानकार्पणैतिसदृष्टांतमाह अथेतित्रिभिः । यदिमरणावस्थामृदेर्मन्येततथापिविवेकिनातस्यमृतबुद्ध्यादाहादिकंनकार्योक्तुसंप्रामेष्टं
तवत्तुशयानत्वेनमंतव्यइतित्रयाणामर्थः तत्ररथोपस्थोरथस्यक्रोडभूतमुपवेशनस्थानम् १८० । १८१ । १८२ मृतशंकागोचरशरीरेकर्तव्यंश्रुतौभिक्षयेत्पादिनाप्रदातवर्णयति ततइत्यष्टभिः ।
वृत्तामरणस्यसांशयिकत्वाचंमृतत्वाभिमतंदेहंतदीपोवांधवउत्तमजलेःस्नापयित्वाचंदनपुष्पादिभिरलंकरणंश्रुतोभिक्षापदोक्तंकुर्पादित्यर्थः १८३ वसनाद्यैरिति । तथावसनादिभिरलंकुर्यादित्यनुप
गःतथातस्यवासयोग्यंभूगृहंभूमिस्वातरूपंभूगृहंकुर्वात् तत्रचतंदेहंविमानंक्रुत्वातूर्यधोषेणबंधुभिश्चसहनयेत् किंक्रुत्वा नानाविधभक्ष्यवस्तुनिबहूकरकांकमण्डलंशुभुगंधिजलपूर्णानिपसार्यविस्तृता
कृत्वेतिद्वयोरर्थः १८४ । १८५ शोधयित्वेति । तद्यभूगृहंशुद्धंक्रुत्वाअस्यमृताभिमतंदेहस्योभयतःपार्श्वद्वयेपितानिपसार्यानीतानिप्रेयानिचित्राणिभक्ष्यादीनिचुंचेत्तत्पसेत् १८६ महाराजस्येति ।
उपचाराःशय्यादिरूपाण्युपकरणानि भोगाःभोग्यपदार्थाःसुरभिद्रव्यादयः एतेतस्यभूगृहगतस्यमहाराजवद्धुभिःकार्याइत्यर्थः १८७

आ. पु.

॥ ८ ॥

भृगुहमिति । तद्गृहंतथाविधं कुर्यात्तथा अत्र भृगुहस्य देहस्य शेषनिद्रायां स्थितं स्थितिः नक्षयेत्क्षयं न गच्छेदित्यर्थः । बांधवपुत्रपुत्राणां १८८ कुर्वीरमिति । तथानदीयावां गवां स्तस्य भृगुहस्य उपरिवेदिकामिदं रूपं कुर्वीरं यथा तस्य भृगुहस्य चिरकालेनापि पतनं न स्यात् तथानीरस्य नृपुत्रादिजलस्य आपत्स्य ग्रीष्मतापस्य मलस्य पुरीषादेः आदिना जंघुकप्रभृतीनां च प्रवेशो न भवेदिति १८९ इत्यंशकरणे तस्य उपकारः श्रुत्या लोके द्वयजपत्वेनोक्तः अनुनाम्नेच्छग्रंथे युक्तीत्यमानश्च त्वं वर्णयति एवं कृते इति पङ्क्तिः । इत्यंशकरणे सत्यसं देहस्तावन्नेते यावत्सर्वेषां पुत्रजो ब्रह्मानलभ्यो नृभ्यो देहात्मवा दस्य प्रवर्तकस्वशिवाद्गुणायतीत्यर्थः १९० यदा स आयास्यति तदा ते देहायै न सर्वे मृता उत्थास्यंतीत्याह आगतइति । अस्मिन् सर्वपूर्वजे १९१ तत्र दृष्टं तमाह शस्त्रांशेति १९२ एवमिति । एवं संग्राममूर्तिवत्ते भृगुहस्य साः समुत्थिताः संतः पूर्वपथारसायनाद्यर्थं पतितवन्तस्तथा पुनर्पतन् कुर्वीर १९३ आपोति । ताः सिद्धीः प्राप्य चामृता भवन्त्येवेति एवमुक्तं मेघयोगिनो नाशायो गत्यर्थं स्यात् हे अरुः १९४ योगेति । ततो देहामृतत्वस्वरूपं प्रयोजनमभिसंधायैव देवरायो गमाभ्यां साराः संति वैरिणां देवानां तत्पक्षानां चक्षयं कुर्वते यतो प्रसवकर्मणि निर्देयादपारहिताः तदुक्तं गीतायु 'प्रभवत्युग्रकर्मणः क्षयाय जगतोऽहिताः' इति १९५ ते च येनाभिप्रायेण निर्देया भवन्ति गीतायुक्तं त्वं वर्णयति केविप्रा इति । किं शब्दः क्षेपे तथा च यदा सर्वेषां शरीरं समं दृश्यते

भृगुहंत तथा कुर्याद्यथा शक्त्यनुसारतः ॥ नक्षये दीर्घनिद्रायां स्थितमस्यात्र बांधवाः १८८ कुर्वीरंस्तु शुभांतस्य गृहस्योपरिवेदिकाम् ॥ यथा कालान्निपतनं भृगुहस्य भवेन्नहि ॥ नीरातपमलादीनां न प्रवेशश्चर्काहं चित् ८९ एवं कृते चिरं कालं शेते सौराजवत्सुखम् ॥ यावन्नायाति भगवान्नलभ्यः सर्वपूर्वजः १९० आगते भगवत्यस्मिन् सुवायुर्वातिकश्चन ॥ संपर्कात् तस्य नृमृता उत्थास्यंतीह सर्वशः १९१ शस्त्रास्त्रविद्धो मूर्च्छास्थो वायुना केन चिद्यथा ॥ स्पृष्टः क्षणादिहोतिष्ठे पूर्ववद्वैगमिर्द नः १२ एवं तत्स्थिताः सर्वपूर्वसंस्कारसंस्कृताः ॥ रसायनादिसिद्धीनां यतं ते प्राप्ते ये पुनः १३ आप्यताममृतत्वं च गच्छंत्येव न संशयः ॥ एवं न कर्हि चित्रागो योगिनो विद्यतेऽसुराः १४ योगयुक्तास्ततः सर्वे भवन्ति दिति जोत्तमां ॥ वैरिणां चक्षयं नित्यं कुर्वते चात्र निर्देयाः १५ केविप्राः काश्च गावो वा के देवाः के च साधवः ॥ यदा शरीरं सर्वेषां सममेवोपलभ्यते १६ द्विपद्भिर्द्विपदां साम्यं चतुष्पद्भिश्चतुष्पदाम् ॥ एतेषामपि पित्रोः स्यात्कामो येन वपुर्भवेत् ॥ शुक्रशोणितसंभूतमन्येषामिव कामतः १७ कामहेतुकमेवं ततो विश्वमहाधियः ॥ कामः सर्वस्य जननी पिता कामस्तथोरितः ॥ विप्रोगौर्देवता साधुः काम एव न चापरः १८ भ्रात्रादिः सकलो जंतुः काम एव प्रकीर्तितः ॥ प्रतिग्रहीता दाता च वलतः स्वेच्छयापि वा १९ कामश्च देह एवैष समुद्रसदृशो महान् ॥ देवाद्याः कामकामा ये वयं च दिति जेश्वराः २००

दाविप्रादिपुकेन मानाहं तेत्यर्थः १९६ साम्यमेव कार्यकारणरूपयोः स्फुटयति द्विपद्भिरिति । द्विपदा विप्रादीनां मित्रे द्विपद्भिः साम्यं दृश्यते चतुष्पदां गवां चेतैश्चतुष्पद्भिरिति न च कारणे विशेषोपेने तेषां विप्रादीनामपि वपुःस्य काममयुक्तं शुक्रशोणितसंभूतमेव भवेत् न चासंभवः यतः पित्रोः कामः संभवेत् नहि निष्कामानां पितृत्वं संभवति व्याघातादित्यर्थः १९७ न च जगत्कर्तुः सर्वात्मकस्य चेश्वरस्य पक्षपातेन विप्रादीनामाधिक्यं तल्लक्षणां कामे समन्वयेन तस्यैवाभावादित्याह कामेति । हेमहाधियस्ततो दृष्टानुगुण्यात् काम एव विश्वस्य हेतुर्जननं वादिरूपश्च नहि निष्कामस्य जननीत्वादिकं दातृत्वं संभवतीति द्वयोर्भावः १९८ । १९९ एतादृशस्यापि कामस्य शेषित्वेन देहः सर्वोत्कृष्ट इत्याह कामश्चेति । यथा सर्वेषां जलानां मंशभूतानां मेषस्य अंशसमुद्रः उत्कृष्टस्तथा देहविषयकः कामः सर्वकामेष्वद्वितीयमदलार्थः एतदेव स्फुटयति देवाद्या इत्यादिना । ये देवमुनिप्रभृतयो वैचर्यं देवताये चान्ये कालत्रयवर्तिनस्तैस्सर्ववयं कामकामाः काम्यमानतत्त्वो गपदार्थान् कामयंत एव संतश्चेष्टां देहव्यापारं कुर्मः सोऽयं नानाभोग्यगोचरोपि कामो देहार्थं भवतीत्यर्थः तथा च सकलचेष्टाप्रयोजककामो देह इत्येवार्थोऽपि देहोपाधिककामो चरैर्भ्यो देहः परमोत्कृष्ट इति भावः २००

२०१. एवं देहस्यैव सत्यं प्राज्ञस्यैव सत्तिलोकेऽप्यप्रज्ञास्तत्त्वेन रक्षणोपतया प्रसिद्धं तत्तद्भावनान्देहे कृत्वा स एव रक्षय इत्याह - देह इति । १. हे देव्यास्ततो मुख्यप्राज्ञस्याल्लोकेऽप्यप्रज्ञास्तत्त्वाभिमतये विप्रादयस्तै
स्य देहत्वात्प्रवृत्तयः तथा चास्मदेहस्यैव रक्षणोपयत्नो योऽप्यप्रज्ञार्थः २०२ एतेन पुण्यपादिस्वरूपमपि न्यायतामिति पाह अस्वेति । लोके हि इष्टानि देहेतु पुण्यपापत्वेन प्रसिद्धं तदुपचये देवतापुरात्रिति
तत्र देहस्यैव प्रवृत्तयस्तदोतस्य देहस्य मुख्यं पदं कर्मपशु हिंसादिस्तस्य पुण्यत्वं सिद्धं तद्गुः स्वस्वपातः स्नानादिस्वपातत्वं तथा एतद्गुल्लस्य देवतात्वं साधुत्वं च प्रतिकूलस्य नृपि त्रिदिशेषि च व्यवसायक्रमस्य त्व
मित्यर्थः २०३ प्रति क्लृष्टिपितृत्वादिहानिलोकेऽपि प्रसिद्धे इत्याह पितेति । पितृपञ्चतिपुत्रपर्यंतो जनो यदा प्रति क्लृष्टो भवति तदा स्वस्वपातः प्रतीतिना न्यायतामिति कृतपुरः शक्रेव प्रसिद्ध इत्यर्थः २०४
एवं स्वमतमुक्त्वा परमतं दूषयति ब्राह्मणादिति । ब्रह्मवशादोपासं भवतीति पदुच्यते वेदिकेऽस्तदयुक्तमित्यर्थः २०५ तत्र हेतुतालक्षणसंभवमाह पापमिति । यद्गुः स्वफलं देवतापामिति वाच्यं द्वेपि हिं
साद्यनंतरं गुमुखमेव लभ्यते न दुःखमतस्तस्य पापत्वं कथं स्यादित्यर्थः २०६ कालान्तरीयदुःखस्य तत्फलत्वं कल्पनानयुक्ताव्यवहितयोः कार्यकारणभावस्यासंभवात् तावत्पर्यंतं क्षणिकस्य स्थायित्वक
ल्पनायावदाह तत्वात् नाप्यदृष्ट्यापारकल्पनायुक्ता दुःखोदयं प्रति दृष्टस्याप्यसंभवादिरेव हेतुत्वं संभवे तत्कल्पनावैकल्यादित्याह कालान्तरे चेति । तत्कालान्तरीयदुःखं तत्कारणकं ब्रह्मवयादिका

चेष्टाकुर्वन्स्तथैवान्येत्रिकालस्थाश्चदेहिनः ॥ स्वदेहार्थचक्रामोयं सर्वेषामिह देहिनाम् २०१ देहस्ततोत्रविज्ञेयोदैत्याः सर्वः शरीरिभिः ॥ विप्रोगौर्देवतासाधुः संरक्ष्योत्रप्रयत्नतः २०२ अस्ययत्सुखदंतस्यात्पुण्यपापंचदुःखदम् ॥ अनुकूलोभवेद्योस्यसदेवादिर्नचापरः ॥ असुरःप्रतिकूलश्चवध्यः सर्वोपि सर्वदा २०३ पितृमातास्वसाभ्रातास्नुपाजायासुतोयदि ॥ प्रबिकूलोभवेत्स्वस्यनैव किंतु परोजनः २०४ ब्राह्मणादिवधेपापंपरदारादिसंगमे ॥ अन्यवितापहारेचयदुक्तंतन्मृपायचः २०५ पापंदुःखफलं प्रोक्तं दुःखं चानंतरंतरतः ॥ न लभ्यते सुखं चात्र लभ्यते तदन्तरम् २०६ कालांतरेचदुःखं स्यान्न तत्कारणं भवेत् ॥ न हि कालांतरे कर्मस्थातुमर्हति किं हि चित् २०७ कर्मणां स्थापनानात्र कल्पनीया कदाचन ॥ दृष्टलाभेन चादृष्टं कल्प्यते वेदवादिभिः २०८ अहिंसा ब्रह्मचर्यादि क्लेशकारं तपो हियत् ॥ यज्ञादिकंतथा कर्म ह्येतेनैव निराकृतम् २०९ पापंदुःखफलं यस्मात्पुण्यं सुखफलं तथा ॥ आहुः सर्वे महात्मानो वेदवादरताः सदा २१० वेदानां संप्रदायो यं भीरूणां हृदयंगतः ॥ विपरीतं तथाऽभीते सुखदुःखफलप्रदम् २११ तत आरभ्य देत्येन्द्राद्विधायं परिवर्तते ॥ धीराणामपि भीरूणां संप्रदायोतिभेदवान् २१२

रणकर्मभवेत् तावत्कर्मणःस्थित्ययोगात् स्थापनास्थितिः स्फुटमप्यत् १०७ । २०४ एवंदुःखदस्यपापत्वनिश्चयेसतिसप्तोदुःखदोपायादिप्रापत्वेनेहयतामेवभजनइत्याह अहिंसेति । अहिंसादिरूपतपोयज्ञादिरुक्कर्मचलेनपापलक्षणास्कन्दनेनैवनिराकृतहेयतयावोषितंभवतीत्यर्थः २०९ अथवैदिकप्रसिद्धिमनुजूलपति पापमिति । दुःखफलकत्वेनपापलक्षयतोपिवैदिकास्तत्स्वरूपनजानतिवेदयावमोहितत्वात् । वयंत्वंथपरास्तवगच्छामइतिभावः २१० स्वस्ववेदार्थवित्त्वंब्राह्मणादीनांतत्रात्रातत्त्वंचस्फुरयितुंवेदार्थोपदेशपरंपरायाद्वैविध्यमाह वेदानामिति । अयं संप्रदायः परंपरोपदेशः परायणेभीरवोहिंसादिरुक्तौकोऽनर्थआपतेदित्यैवंभयदूषितचित्ताआसंस्तेपांहृदयंप्रविष्टः अपंकः सुखदुःखप्रदंविपरीतंसयःसुखप्रदंहिंसादिपापंसप्तोदुःखप्रदंपागादिपुण्यमिति यावत् यस्तुपुराजमीतोभयदोषहीनआसीत्स्मिस्तुतथाअस्पष्टसुखरमित्यादिनामदुक्तारूपएवसंप्रदायःस्थितइत्यर्थः २११ ततइति । ततस्तानुपुराकालिकान्भीरून्भीरूंश्चारभ्येदानोतनेष्वपिदेहूप्येणैवायंसंप्रदायोवर्तते यतोधीरावभीरुत्वाभ्यामधिकारिभेदेस्तपतिभेदवान्नेकरूप्यानर्हइत्यर्थः २१२

आ. पु.
॥ ९ ॥

तत्रभीरुसंप्रदायोत्राहणैर्देवादिभिश्चबहुधाप्रवर्तितोऽश्चतेवीरयोगोऽद्वितीयस्तुप्रजापतिशिष्येभ्योऽप्येववर्ततइत्याह भीरूणामिति २१३ वीरसंप्रदायस्यप्रवृत्त्यात्प्रभावहेतुनाह एवमिति । यतो
ब्रह्मातच्छिष्योहंचेतोद्वावेवजानीवः इतरेजनास्त्वज्ञानदुःसंगाशक्तिभिर्दूषिताःकथमनुतिष्ठन्तु हेदेत्याःससंप्रदायोमहाभागान्युष्मान्प्रतिमदुपदेशेनप्राप्तहन्पथः २१४ स्वबाहुबलतइति । ए
नंसंप्रदायंभवतःस्वबलेनजगत्त्रयेलोकत्रयेस्थापयंतुप्रसूतकुर्वंतुयतोयंपुण्यकृतपुण्यस्वसद्यःसुखदयहेतुः २१५ अस्यस्थापनापायःप्रतिपक्षनिरासएवेतिवक्तुंप्रतिपक्षाःक्रीतयति अस्मेति । अस्यवी
रयोग्यस्यब्राह्मणादेवास्तथाप्येदुर्वलाश्चप्रतिपक्षाः स्फुटमप्यद्वयोः २१६ । २१७ एतेसर्वेवीरयोग्यस्यवेदोक्तमार्गस्यविरोधिनोविपर्यस्ताअस्माभुदितिजादिपुत्रेपशालिनश्चभवद्विहंतस्यादइत्याह
निघ्नंत्विति २१८ उपसंहरति एवमिति । इत्थेमदुक्तेकृतेसतियुष्माकमप्रेहलोकेतथापरलोकेचमुखंभविष्यति तत्रैवमदुपदेशसंप्रहोयहपांपरदृःस्त्विनस्वरूपांभीरुसंप्रदायसंतानिक्रांत्यजयेति १९
एवंविरोचनेनराज्ञागुरुणाचसताश्रावितोपनिषत्कास्तेदेत्याःसाधून्निहत्यस्वमतंप्रवर्तितवतइत्याह एवमुक्ताइति २२० तस्मादयत्वेपीत्यादिकंबिकाशेषस्यासुरमतपवादकस्यार्थमाह संप्रदाय

भीरूणांसंप्रदायोयंब्राह्मणाद्यैःकृतोमहान् ॥ वीराणांवर्ततेदैत्यामय्येवाप्यत्रनक्वचित् २१३ एवंजानाम्यहदैत्याब्रह्मादेवगुरुस्तथा ॥ रहस्यःसंप्रदायोयंनिर्दिता
ज्ञैरेकया ॥ अशक्तैश्चमहाभागायुष्मानव्यसमागतः २१४ स्वबाहुबलतस्त्वेनंसर्वलोकसुखप्रदम् ॥ स्थापयंतुमहावीर्याःपुण्यरुच्चजगत्त्रये २१५ अस्यमार्ग
स्यसततंब्राह्मणाःप्रतिपक्षिणः ॥ यज्ञादिनिरतास्तद्ब्रह्मचर्यादिसाधनाः २१६ देवायेचनिसर्गेणस्युरस्माकंचशत्रवः ॥ दुर्वलाःप्राणिनश्चान्यएनंपक्षमुपाश्रि
ताः ॥ अस्माकंवैरपक्षस्थाअस्मन्निदापरायणाः २१७ निघ्नंतुसकलानेतानवेदमार्गविरोधिनः ॥ अन्यथाज्ञानिनःपापानस्मासुचविरोधिनः २१८ एवंकृतेम
याप्रोक्तेसुखंशोत्रभविष्यति ॥ परलोकेचदैत्येद्रादयान्यजथसर्वथा ११९ एवमुक्तास्तदादैत्याःपापात्मानोनिर्गतः ॥ निर्घृणाःकूरकर्माणःप्रभुणागुरुणाततः ॥
कृतवतस्तथैवैतज्जगत्सर्वसमाकुलम् २२० संप्रदायोमहांस्तेपांब्राह्मणादिविरोधकृत् ॥ लभ्यतेत्रतथाचारोजीवनेमरणेपिच २२१ अद्यापितेमहात्मानोब्राह्म
णादीर्घदर्शिनः ॥ एवमाहुःसदाचारादृष्ट्वापापरतंजनम् ॥ नास्तिकंमोक्षरहितंयथेष्टाचारिणंसदा २२२ आसुरोजनएवायमासुरंकर्मसर्वदा ॥ कुतोयंनास्तिको
भूत्वायज्ञादिपरिवर्जितः २२३ मृतेसतितथाप्रेतंभक्ष्यवस्त्रादिनामुहुः ॥ अलंकरोतिबहुशोमूढोवैस्वस्यमायया २२४ अलंकारादिनाचैवंकृतेचप्रेतदेहके ॥ प
रलोकजयंयस्मान्मन्यतेयमतीवच २२५

इतिचतुर्दशभिः । तेषामसुराणांसंप्रदायोब्राह्मणादिविरोधप्रयोजकदंभदर्पाविलक्षणस्तथाचारोजीवनेशरीरपोषणपरत्वरूपैर्मरणेशरीरालंकाररूपश्चात्रलोकेनायशोलभ्यतेइत्यर्थः २२१ अद्या
पीति । यतोऽसुरसंप्रदायोमनुष्यादिष्वप्यनुगतस्ततइदानीमपिपापरतंनास्तिकंपागवानादिसत्कर्मविमुखंमोक्षरहितंमोक्षेअज्ञाहीनमतएवयथेष्टाचारिणंचजनंदृष्टातिआस्तिकाःसज्जनाएवंवदतीति
२२२ एवंकथमित्याकांक्षायामाह आसुरइत्यादि । अपंपापरतोजनआसुरःप्रसुरसंप्रदायवर्त्ताभवतियतआसुरमसुराणांप्रियंकर्महिंसादिसर्वशकरोतीतिशेषः यदेवंनस्यात्तदायंनास्तिकये
नयज्ञादिविमुखःकुतःस्यादित्यर्थः २२३ तथामृतेदेहालंकारेणपरलोकजयाशंसापिमोहमपीविनाऽसुरवेशंकथंस्यादित्याह मृतेसतीति । मरणोत्तरंप्रेतमलंकरोतिततोज्ञापतेऽयंस्वरूपाज्ञा
नरूपयामायामावृहतीत्यर्थः २२४ अलंकारादिनेति । यस्मादयमितिमन्यतेविश्वसिति इतिअलंकारादिनाप्रेतदेहेएवंकृतेपूजितेसतिअतीवातिशयेनपरलोकजयःस्यादिति २२५

एषोऽस्यानेविभ्रमः कथमौख्यविनाशोभेतेत्याहः अहोइति । माहात्म्यविलासः परिवर्तते संततो भवति यतः प्रथमं देह आत्मत्वं भासिततः स देह रूप आत्मा मृतः स नृशालं करणेन परलोके स्मरुं मुंके
इति भातीत्यर्थः २२६ उपपत्तिलक्षणोपपन्नानुक्तलोनास्तीत्याह तस्येति । प्रेतेशवे भूमिभावे गते सति तस्य विनष्टस्य देहस्य पुनरुत्थानं कथं स्यात् ननु मृत्तानमं दृक्त्वस्यादिति शंका परिहरति तत्रे
त्यादिना । यत्पुनस्तत्रायं मंडूकानां निदर्शनं दृष्टं तीकरणं नोपपद्यतेन संभवतित्यर्थः २२७ तत्र हेतुतया वैषम्यमाह यत इति । यतः सरसि गुप्ते सति सर्वांगैरविशोर्णैरुपेतमं दृकाजलवियोगेन
मूर्छिताः संतः पुनर्मेषनीरसां निधेनोत्तिष्ठंतीति संभवति अत्र तु विशीर्णावयवस्य देहस्य पुनरुत्थानं कथं स्यात् यतस्ते दृष्टं तीकृतमं दृका अपिकाकादिभिर्विदारितावयवायुभवंति ते पुनर्नोत्तिष्ठंतीति प्रसिद्ध
मित्यर्थः २२८ प्राजापत्यवायुसंसर्गप्रभावाद्दिशीर्णोत्थानमाशंक्यतदीययुक्तयेवोत्तुल्यगुडन्यायेन परिहरति दृष्टे सतीति । दृष्टे फले सति लभ्यमाने अदृष्टं तत्त्वं वस्तु स्वरूपं स्यान्न कल्पनायोग्यमिति
यन्मतमास्तिकसंप्रदायनिरासाय तर्कितं विरोचनस्यासीत्तदेतदुपपन्नं प्राजापत्यवायुवशां मृतजीवनं कल्पयतोऽप्यविरोचनस्यैव मूर्द्धनि पतितमित्यर्थः २२९ यद्यभोरुपवर्तितत्वमास्तिकपथस्योच्यते

अहोमौख्यस्य माहात्म्यं मंदस्य परिवर्तते ॥ आत्मा देहस्ततो नान्यो मृतश्च पुनरेव सः ॥ परलोकफलं गच्छेत्प्रेतालंकरणेन हि २२६ तस्य देहस्य केन स्यात्पुनरुत्था
नमेव यत् ॥ भूमिभावं गते प्रेतैतत्र यत्रोपपद्यते ॥ महातडागसंस्थानां मंडूकानां निदर्शनम् २२७ यतः शुष्के सरस्येते सर्वावयवसंयुताः ॥ मूर्छिताः पुनरुत्थानं
प्राप्नुयुर्मेषनीरतः ॥ विनष्टमर्वावयवाः पुनर्जीवंति नैव ते २२८ दृष्टे सति न तत्त्वं स्याददृष्टमिति यन्मतम् ॥ तदस्यैव परावृत्तमत्रैतन्मृतजीवने २२९ नारदाद्या
श्च भृगवाद्याः शक्रस्वायं भुवादयः ॥ महावीर्याः कथं नुस्युर्भारवः सर्ववेदिनः २३० विरोचनस्ततो दैत्यः कामज्वरवशंगतः ॥ जजल्प स्वात्महीनां स्तांस्तत्र यत्किं
चिदेव यत् २३१ तन्मतात्कामुको भूत्वा नरकग्राममार्गगः ॥ दुस्तकैरात्मनः पापं पुण्यं कर्तुं समुद्यतः ॥ अकीर्तिमतुलां प्राप्य लोके स्मिन्पापमोहितः २३२ पर
लोके तथा दुःखं प्रतीकारविवर्जितम् ॥ यास्यतीत्यादिव दृशः प्रादुस्ते न्यायसंयुतम् २३३ तस्माद्वैरोचनो मार्गे न गंतव्यः कदाचन ॥ अपिकंठगतैः प्राणैः स्वात्म
नः सुखकारिभिः २३४ इंद्रस्ततोऽत्र विज्ञायतामसंतं विरोचनम् ॥ अर्द्धमार्गे शनैर्गच्छंस्त्यक्तवान् सुखवित्तये २३५ तंत्यक्त्वा कचिदाभीनो देवान् प्राप्य देवराट् ॥
दृष्टवान् भयमेतत्संशुद्धिमान् स्वयमात्मानि २३६

तदाप्यविलसितमित्याह नारदाद्या इति । नुइति विनर्के २३० तस्मात्सर्वप्रमाणविरुद्धं वैरोचनं मृतमुन्मत्तमलपितत्वेन हेयमित्याह विरोचन इति । यद्यस्मात्स्वात्महीनानामुरान्मृतितत्र दे
त्यसभापां पापं किंचिदयुक्तमेव जल्पकथितं वास्तवो हेतोः कामज्वरेण व्यामोहितचित्त एव विरोचनो बोध्य इत्यर्थः २३१ ये तु तन्मृतमनुसरिष्यन्ति ते आसुरीं पोनिमापन्ना इत्यादि गीतोक्तं दुर्विपाकं
यास्यंतीत्याह तन्मतादिति । यस्तु कामुको नरकरूपग्रामस्य मार्गे प्रतिप्रमानस्तन्मतात्तदासुरं मतादाय पापं हिंसादिकं पुण्यं कर्तुं पुण्यवदनुष्ठेयतां नेतुं समुद्यतो भवेत्तत्तदलोके निर्दामाप्य परलोके दुःख
धारां प्राप्स्यतीत्युक्तं मद्रचोपे शिष्टं गुणवास्ते वदंतीति द्वयोरर्थः २३२ । २३३ फलितमाह तस्मादिति । सुखकारिभिः सुखकामैः २३४ अथ न वमकण्डिकोक्तिमिदं स्य पुनरागमनवृत्त
माह इंद्र इति । इन्द्रस्ततोऽत्र विज्ञायतामसंतं विरोचनम् २३५ तंत्यक्त्वा कचिदाभीनो देवान् प्राप्य देवराट् २३६ तंत्यक्त्वा कचिदाभीनो देवान् प्राप्य देवराट् २३६
तस्यैव देवराट् इंद्र इति तस्य माणस्यं भयं भयपयोजकं विपरीतात्मप्रहणं तदोपदृष्टवान् लोचितवान् आत्मनि मनासि यतो बुद्धिमान्सात्विक इत्यर्थः २३६

आ. पु.

॥ १० ॥

यथाब्रह्मद्वारण्यकसप्तमे देवनासुरैः श्रेयोमार्गं पृष्टेन प्रजापतिना ददत्स्वस्त्रे उच्चारिते दमदानदयाः स्वस्वभावानुसारेण तेऽश्रेयो हेतुत्वेन गृहीतास्तथात्रापि दृश्यते इति पदघटितप्रजापत्युपदेशलक्षणया दृश्यमानच्छायासदृशो देह आत्मेति विरोचनेन गृहीतं दोषातिशयादिं द्रेण तु श्रुत्य विधत्ते न च छाया आत्मेति गृहीतमासीदतस्तत्रैव दोषालोचनमिदं रूपदर्शयति देहस्येति दशभिः । यतश्छायायाः स्वरूपलाभायोपजीव्येदेहेजन्मादिविकाराणां स्फुटत्वाद्दुर्लभममृतत्वादिकं प्रत्युत घटादिव दनात्मत्वमेव विज्ञापयते ततो हेतोस्तदुपजीविका छायायाश्चुषिदर्पणादौ वा दृश्यमाना कथमात्मा स्यात् हियतः अमृतत्वमभयत्वं ब्रह्मत्वं च यत्र वस्तुनितस्यात्मत्वं प्रजापतिनोक्तमिति द्वयोरर्थः २३७ । २३८ अत्रामृतत्वादिसर्वशक्तिव्यापिहरति मरणं चेति । यद्यप्यत्र छाया आत्मनि मरणभये स्वतो विवर्णे रपेक्षेण न दृश्येतेदं त्वमृतत्वाभयत्वयोरोपपत्तिस्तथा प्रातः कालादौ वर्द्धमानत्वरूपं ब्रह्मत्वं संभवति तथाप्येच्छाया आत्मा देहवत् आस्यः असुखेणैव इति स्मृत्यः सेषार्हो हेय इत्यर्थः आत्मत्वेन न द्रष्टव्य इति यावत् यदि देहधर्ममास्थितारूपं न गृहीयात्तदा तस्यानुकारलक्षणः स्वभावो व्याहृत्येते तितर्कसूचयश्छायाया देहधर्मानुकारित्वं हेतुतया ह यत इति । एष छाया रूप आत्मापतो देहस्य धर्मानुगुणदोषरूपानादत्ततद्द्वार

देहस्य जनिमृत्यादिधर्माः संति सहस्रशः ॥ सोऽमृतत्वादिगुणकः सत्सु तेऽपु भवेत्कथम् २३७ घटादिवत्ततो देहो नात्मा स्यादत्र सर्वथा ॥ छाया आत्मा तत एवायं च स ग्रादिपुमं स्थितः ॥ अभयं चामृतं ब्रह्म आत्मा क्तः परमेष्विना २३८ मरणं च भयं वापि दृश्यतेऽत्र स्वतो न हि ॥ प्रातरादिपुकलेषु ब्रह्मत्वाचा स्य दृश्यते २३९ यद्यप्येवं तथाप्यस्य एष देह इवास्ति हि ॥ यतो देहगुणानेष दोषाश्चाप्रोति सर्वदा २४० देहलंकरणैर्युक्ते च छाया आत्मा स्यादलंकृतः ॥ सुवस्त्रे च सुवस्त्रो यं छत्री छत्रिणि सर्वदा २४१ अंधे देहभवेदंधः श्लेष्मणे श्लेष्मणा युतः ॥ हीनां गे च विहीनां गः स्वयं नायं हि कश्चन २४२ जडे विनश्चरे चास्मिन्ननुकारस्वरूपिणि ॥ भोगसंगत्यभावेन भोक्तृता च कथं भवेत् २४३ लोककामादिभोगातिना हं पश्यामि कांचन ॥ अस्मिन्नात्मनि तेनात्मा स्यादस्मात्कोपि चापरः २४४ देहेनष्टे तमन्वेपच्छाया आत्मापि विनश्यति ॥ तथाच परलोकस्य गंता कश्चित्परो भवेत् २४५ तमेतं पुनरेवाहं गत्वा पृच्छामि देहतः ॥ छायायाश्च पृथग्भूतमात्मानं परमेष्विना २४६ इत्थं विचार्य देवेन्द्रः सात्विकः पुनराव्रजत् ॥ प्रष्टुकामस्तमात्मानं ब्रह्माणं जगतां गुरुम् ॥ समिदादिकरो भूत्वा विनयेन समन्वितः २४७

यतिततो हेतुत्वमपि कथं नाददाति तद्वयोरर्थः २३९ । २४० देहगुणदोषधारणमेव स्फुटयति देह इति । देहभुषणवस्त्रच्छत्रयुक्ते सत्यं छाया आत्मापित धेवभातीत्यर्थः २४१ अंधे इति । तथा विवेदे देहे अंधेनेत्रद्वयविकले सत्यं छाया आत्माप्यंधो भवति तथा श्रुती सामप्रदो कश्चेष्टमणिकेन द्रुतमगसिके सति तथा भवति एवं हस्तादिविकले सति तथा भवति ननु स्वाभाविकस्तत्र न कोपि दोष इति चेन्नैवम् निःस्वभावत्वस्यैव तत्र दोषराजत्वादित्याशयेनाह स्वयमित्यादि । अपच्छाया आत्मा स्वयं स्वभावेन कोपि कैनापि रूपेण निर्वचनार्हो न भवति परापेक्षत्वेन मिथ्यात्वादिः यर्थः २४२ किंचास्मिच्छाया आत्मनि विज्ञाते सति प्रजापत्युक्तं सर्वलोककामातिरूपं कलं श्रुतीभोग्यदोक्तं न युज्यते अस्मिन् भोक्तृत्वस्यैवासंभवादित्याह जड इति द्वाभ्यां । जडत्वाद् विनश्चरत्वादनुक्रियते इत्यनुकारो विवृतत्वापेक्षरूपत्वाच्च यो भोगानां संगतिर्यो गत्याया अभवस्तेनास्य छाया आत्मनो भोक्तृताप्यतो न विद्यते ततोऽस्मिन्नात्मनि विज्ञाते कांचनापिलोकादिफलानि न पश्यामि तस्मात्तद्विज्ञेनैव केनचिदात्मना भवितव्यमिति द्वयोरर्थः २४३ । २४४ तथा कृतनाशाभ्युपगमोपि प्रसज्येतेत्याह देह इति । देहेनष्टे सति छाया आत्मापतस्तदेहमनुसृत्य नश्यति तदा परलोकं गंता कश्चिदपरः कल्प्यः स्यात्तथा च कृतनाशापतिरित्यर्थः २४५ तस्मादेष्टच्छायाभ्यां पृथक्केन संभावित आत्मा पुनः प्रजापतिं प्रति प्रष्टव्य इत्याह तमेतमिति २४६ सात्विकत्वादेवं विचार्योपायनहस्व इन्द्रः पुनः प्रजापतिं प्राप्त इत्याह इत्थमिति २४७

तमागतमिति । तामिदं पुनरागतं वीक्ष्य मुदितचेता ब्रह्मा एतद्वचनमुक्तवान् २४८ इति किमत आह सार्धमिति । हेमचन्द्रम्भवान्स्मान्मत्समीपदेशात् हृष्टचेताः सन्गतवान् इहानीति पुनरागतमनं किमप्योज
नकमित्यर्थः २४९ इत्युक्तमिति । इति इत्थं उक्तः पृष्ठद्वन्द्वे हृष्टा ययोरात्मत्वे स्वर्पतं किंतु दोषजातं श्रावयामास ततः प्रजापतिरिदमाह इदं किं हेमचन्द्रम्भवान्पदिवेदपुण्यं देहच्छाया योराह इदं किं
अनयोर्भोक्तृभोग्यप्रहणयोग्यतानसंभवति जडत्वादितितदेवमेव युक्तमेव परं त्वनुक्तो पालंभसमोपश्रमोपस्थाविज्ञानात्कृतस्तमेतमात्मानं देहच्छायाभ्यामन्यविलक्षणभूयोवदामि उपदेश्यामि एतं
कम् यथात्मातेतुभ्यं प्रालहादिना विरोचने बसहवर्तमाना योक्तृ इति द्वयोरर्थः २५० । २५१ परंतुचित्तशुद्धयेतावत्कालं ब्रह्मचर्यं कार्यमित्याह पूर्वमिति । द्वात्रिंशद्वर्षरूपकालावच्छिन्नं ब्रह्मच
र्यं पूर्वमबुद्धिपूर्वमसंकल्पितमासीत् इदानींतु तद्विधिवत्कुर्वित्यर्थः २५२ एवमुक्ते इति । इत्थं प्रजापतिनोक्ते सति इदं स्तद्व्रह्मचर्यं यथावच्छेदकृतवान् तस्मिंस्तावत्काले कृते प्रजापतिनानिपते स
ति प्रजापतिरिदं वक्ष्यमाणं स्वप्नसाक्षित्वेनात्मनः प्रतिपादकं वचनमभाषता इत्यर्थः २५३ दक्षमकंठिकार्यमाह पूज्यमान इति सप्तभिः । यः पूर्ववर्णित आत्मा स एव स्वप्ने स्वकीयविभूतिभूतेर्नानावि

तमागतं पुनर्वीक्ष्य ब्रह्मालोकपितामहः ॥ उक्तवान्वचनं त्वेतद्वृष्टचेता हसन्निव २४८ सार्धं विरोचनेनास्मान्मघवन्गतवान्मवान् ॥ हृष्टचेताः किमिच्छन्सन् पुन
रप्यागतो धुना २४९ इत्युक्तः सर्वमेवाहदोषं स्वेनावधारितम् ॥ शक्रः प्रजापतिं सोपितमाह वचनं त्विदम् २५० एवमेव भवानाहय देहच्छाया योरिह ॥ भोक्तृता
नास्वित्ताभ्यां तमेतमन्यं वदाम्यहम् ॥ भूयः पूर्वय उक्तस्ते सदप्रालहादिनामया २५१ पूर्वद्वात्रिंशतं वर्षान्कालमासीदबुद्धितः ॥ ब्रह्मचर्यमिदानींतु बुद्धिपूर्ववसे
हभोः ॥ तावन्तमेव कालं त्वन्ततो वक्ष्यामि ते पुनः २५२ एवमुक्ते तथा च केसशक्रस्तद्यथोचितम् ॥ कृते तस्मिन्गते काले वा ते दंतमभाषत २५३ पूज्यमानः पु
मान् स्वप्ने चरति स्वात्मभूतिभिः ॥ यः स आत्मेति भवता ज्ञातव्यः शक्रसर्वथा २५४ एवमुक्ते स गतवान्पूर्ववद्ब्रह्मचर्यमाप्तः ॥ मघवानागतस्तद्वदोषमेतं विचिंत्य हि
२५५ शरीरगुणदोषाभ्यां छायात्मे वनलिप्यते ॥ यद्यप्येष तथाप्यस्य दोषोऽयं सुमहानिह २५६ स्वप्ने प्रतीवतं केचिद्वैरिणः श्वापदा अपि ॥ उच्चाटयन्ति हस्ती
वक्रमुद्यम्य कोपितः ॥ अप्रियाणां च वेतेव पुरुषः स्वप्ने भवेत् १५७ असृतं निर्भयं ब्रह्महानं दात्मेति कीर्तितम् ॥ ब्रह्मणामहमेषोऽपि विपरीतस्ततो न सः २५८
अस्मादन्येन केनापि भवितव्यं त्विहात्मना ॥ ततः प्रजापतिं भूयोगमिष्यामि यथापुरा २५९

ययैः पूज्यमानस्ताप्साक्षित्वेनानुभवन्निति यावत् चरति वर्त्तते एष आत्मत्वेन ज्ञेय इत्यर्थः २५४ एवमुक्ते इति । एवमुक्ते सति स मघवान्पूर्ववद्गतवान् तथा मां स्वप्ने दृष्टिर्दोषं विचिंत्य पुनरा
गमदित्यर्थः २५५ तदोषं चिन्तामभिनयति शरीरेति । यद्यप्येष स्वप्ने दृष्टा देहस्य स्थूलरूपदोषानां ध्यानादौ श्रद्धायात्मा ब्रह्मजते तथाप्यस्य स्वप्ने मां भयमाहादिरूपो दोषः स्फुटो वर्त्तते इत्यर्थः
२५६ तदोषं वर्णयति स्वप्ने इति । तं स्वप्ने दृष्टारं केचिद्वैरिणोऽपि प्रतीवति संतत इव प्रतीयते तथा श्वापदा वक्रमुद्यम्य प्रादय उच्चाटयन्ति तव लायमानं कुर्वन्तीव यथा मत्तो हस्ती कोपितः सन् कुरंगं मुद्यम्योच्चाटयेत्
इत्यर्थः तथा अप्रियाणां सुहृद्विषादीनां वेताचकारादोदनादिकर्त्ता भवतीत्यर्थः अप्रसर्वत्र इव शब्दः प्रजापतिवचसि श्रद्धानेन मघवताममेवाप्रव्यामोह इति सूचयितुं पयुक्त इति बोध्यम् २५७ प्र
जापत्युक्तं लक्षणमत्र न संभवतीत्याह अमृतमिति । एष स्वप्ने दृष्टा यतो विपरीतः प्रजापत्युक्तादिलक्षणस्ततः स उपक्रमोक्त आत्मानं भवतीत्यर्थः २५८ अस्मादिति । अस्मात्स्वप्ने दृष्टः सकाशा
दप्यः कश्चिदात्मा संभाव्यते तन्निर्णेतुं भूयः प्रजापतिं गच्छामीत्यर्थः २५९

इतिसंचित्येति । इत्थेसंचित्यतंप्रजापतिगत्वातेनप्रजापतिनापूर्ववत्पृष्ठेसतिस्वाभिप्रायंश्रावयित्वाप्रजापतिवाक्येनद्वात्रिंशद्वर्षानवसत् तावतिकालेपूर्वमेवंपुनरिमासिन्वेनतस्यात्मनोबोधकंवाक्यमादित्यर्थः २६० एकादशकंडिकार्थेऽत्रिंशताष्टाकेऽप्रदर्शयस्तत्रमुपनिषत्सिपरस्यप्रजापतिवाक्यस्यार्थमाह यदेतित्रिभिः । यदायंपुरुषःसुप्तोभवति कीदृशःसमस्तः अस्येवविवरणंज्ञानवर्जितःअस्तंगतविशेषविज्ञानकः तदायत्रहार्दाकाशरूपेब्रह्मलोकेमायामात्राधिक्येकतांप्राप्यदुःखलेशैस्तत्प्रयोजकैरिन्द्रियैश्चरहितःसर्वविशेषरहितइतिपावत् भवतितथायत्रहार्दाकाशेगमनोर्जंतुस्तंहार्दाकाशंप्राप्तमप्यविज्ञायेवपुनःपुनरागच्छतिस्यहार्दाकाशोऽमृतादिलक्षणस्तेआत्मेतिप्रवाणामर्थः २६१ । २६२ । २६३ एवमुक्तइति । एवंप्रजापतिनोक्तेसतितप्राप्यज्ञानविशिष्टात्मविश्रमेणतुष्टंद्रोगतवांस्तत्रार्द्धमार्गेगत्वाविमृशन्स्वयंगृहीतेप्राज्ञतंज्ञकआत्मनिइमंवक्ष्यमाणदोषमालोच्यपुनरागतइत्यर्थः २६४ दोषचित्तामभिनयति । आत्मानमितिद्राम्यां एषमुपमःपुमानहमयमेतादृशःपरोमद्विज्जस्तादृशइत्येवमात्मानंपरंचनविजानातिपद्विद्रोहितोमादकेदूषितचित्तोनविजानातितद्वदितिमोदयेतथाविनष्टपापतापत्तिश्चेत्येतोदोषोऽस्फुटौ २६५ ततइति ।

इतिसंचित्यगत्वातंतेनोक्तेसंनिवेद्यच ॥ स्वाभिप्रायंयथापूर्वन्यवसत्तस्यवाक्यतः ॥ द्वात्रिंशद्वर्षकेकालेगतेब्रह्माहतंपुनः २६० यदायंपुरुषःशेतेसमस्तोज्ञानवर्जितः ॥ दुःखलेशेनरहितएकतांप्राप्यचेन्द्रियैः २६१ हार्दाकाशेब्रह्मलोकेमायामात्रशरीरिणि ॥ यत्रगत्वापिसर्वोयंयथापूर्वसमाव्रजेत २६२ नजानातिचमंतंस्वेनप्राप्तंकथंचन ॥ सतआत्मासृतंब्रह्मभयशून्यंपुरोदितम् २६३ एवमुक्तेयथापूर्वगतवानागतःपुनः ॥ अर्द्धमार्गइमंदोषंनिरीक्ष्येंद्रोतिसात्विकः २६४ आत्मानंनपरंचैषविजानातिविमोहितः ॥ अयंवाहंपरोवायमितियद्वत्पुमानिह ॥ विनाशमिवसंप्राप्तोविद्यमानोप्यसौतदा २६५ ततःकथंभवेदात्माहृतत्वादिलक्षणः ॥ ततःप्रजापतिभूयोगमिष्यामियथापुरा २६६ इतिसंचित्यगत्वातंतेनोक्तंसंनिवेद्यच ॥ न्यवसत्पूर्ववत्तस्यवचनाद्ब्रह्मवित्तये २६७ चतुर्थेब्रह्मिण्यायेपंचवर्षाण्यतिष्ठिपत् ॥ निवासेब्रह्मचर्यार्थंविधातापूर्ववन्नहि २६८ वर्षाण्यादौस्वयंचायंद्वात्रिंशद्ब्रह्मचर्यतः ॥ द्विवारंब्रह्मणोवाक्यादेवंपण्यतिर्ह्यभूत् २६९ अधुनापंचवर्षाणिह्येवमेकोत्तरंशतम् ॥ इंद्रस्याभूद्ब्रह्मचर्यंप्रजापतिसमीपतः २७० ब्रह्मचर्येणसर्वोपिलभ्यतेदुर्लभंहियत् ॥ ब्रह्मचर्यंचसर्वाणियज्ञादीनिवदंतिहि २७१

ततउक्तदोषयोगात्प्रजापत्युक्तलक्षणमात्मत्वमननसंभवतीतिपुनस्तदवधारणायगुरोरतिक्वेतंतव्यमित्यर्थः २६६ इतिसंचित्येति । तच्छब्दार्थोब्रह्मा उक्तपृष्ठे २६७ चतुर्थेइति । अत्रइंद्रागमनसंबंधिनिषयपेक्मेचतुर्थेसतिचतुर्थेवारंभागमनेसतीतिपावत् विधाताब्रह्मानिवासेस्वस्थानेप्रप्रवर्षार्थेपंचवर्षाणिअतिष्ठिपत्इंद्रस्थापितवाज्जतुपूर्ववद्द्वात्रिंशद्वर्षाण्युपदिष्टवानित्यर्थः २६८ इंद्रस्यब्रह्मचर्यवर्षाणिंसंकलयति वर्षाणीतिद्राम्यां । अपाभिद्राआदौविरोचनसहितःस्वयमनाद्विष्टोपिब्रह्मचर्यार्थेद्वात्रिंशद्वर्षाण्यवसदित्यर्थः तावत्पेवचवर्षाणिब्रह्मणोवाक्याद्विवारमवसत् एवंद्वात्रिंशतस्त्रिवारानोवर्षाणांपञ्चविकानवतिर्जाता २६९ अधुनेति । अधुनाचतुर्थेपर्यायेपंचवर्षाण्यवसत् एवंसर्वसंकलनेइंद्रस्यप्रजापतिसमीपेकृतस्यब्रह्मचर्यस्यकालेकोत्तरंशतसंख्यवर्षरूपोभूदित्यर्थः २७० अस्यप्रब्रह्मचर्यस्यमहिमानमुत्तरग्रंथेनप्रपंचयन्पथमभेतदप्यापंचमकंडिकोक्तंदर्शयति ब्रह्मचर्येतिनवभिः । सर्वोपधिकारीयदुर्लभंतत्सर्वमतोल्भते विद्यतएतद्ब्रह्मचर्यं समीहितसाधनत्वरूपसाधनैर्षणैर्व्यपेक्षेतादिरूपंवदेतिवेदिकाइत्यर्थः २७१

न केवलमुक्तसाधर्म्येण गौणमेव यज्ञादिरूपत्वमस्य किं नु निरुक्तालोचने मुखपयज्ञादिवमस्यैवेति दर्शयंस्तत्र पक्षपक्षसमन्वयं करोति य इति । पक्षान्तरैरपि निर्भयादिति निरुक्तेषां स्फोक्तविधया पक्षपक्षनि
 वंचने क्रियमाणे पोषो जाता काचत्रये पितृस्य सर्वस्य ज्ञेयत्वाभेदेनुरिति श्रुतिर्दाशितवाक्ये कदेशभूतपकारज्ञकारयोः समुदायीयथा ब्रह्मचर्ये निषेधेनान्वर्थान्तथा ज्योतिष्टोमादौ तत्र विद्यां गत्व निषमाभावात्
 तथाच नियमेन ज्ञानसाधनस्य ब्रह्मचर्यस्यैव मुख्यं पक्षत्वमित्यर्थः २७२ तथास्वर्गादीषु साधनत्वमादापदशादिपुत्रयुज्यमान इष्टशब्दी पितृदपि स्यात् २७३ त्रैवमुख्यो यतो दर्शादिकं पुस्वर्गादिपुत्रदिष्टत्वं
 तद्ब्रह्मचर्यं लभ्यात्मोपाधिकमेवेत्याशयेनेष्टपक्षसमन्वयं दर्शयति इष्टमिति । सर्वापेक्षयापि यतमत्वेनेष्टशब्दस्य मुख्यार्थभूतमात्मानं यतोऽमुना ब्रह्मचर्येणैव लभेत तत् उपचारादपीदमेवेष्टमिति वाच्य
 मित्यर्थः २७३ यज्ञेष्टपक्षयोः पर्यायत्वं वारयति ज्योतिष्टोमादिक इति । यज्ञेष्टशब्दार्थयोः कोशादिलोकिकप्रमाणवशादभेदे भेदाभावेऽपि सतीत्येवेदिकप्रसिद्धचनुसारेण भेदो बोध्यः इत्येकं सौ
 मपश्चादिदृश्यसाधो ज्योतिष्टोमादिर्पक्ष इत्युच्यते दर्शादिकमोषघट्यकं त्विष्टमुक्तं मीमांसकैरित्यर्थः २७४ सत्रसंज्ञमयनं संघी भवनमिति व्युत्पत्त्या नानाकर्तृकया गविशेषवाचकं सत्रापणशब्दं प्रकृते
 योजयति सत्रापणमिति । सतस्त्राणस्यापणमिति पक्षान्तरैर्निरुक्तस्य सत्रापणशब्दस्यार्थो ब्रह्मचर्यमेव यतोऽमुना ब्रह्मचर्येण सत्यदार्थमात्मानं पाति त्राणं न पतिसंसादादित्यर्थः २७५ तथा मुनेर्मनन

यः कश्चिदात्मनो ज्ञाता ब्रह्मचर्यात्स सर्वदा ॥ जानीते प्रियमात्मानं यज्ञस्तत्तेन कथ्यते २७२ इष्टं यत्कथ्यते लोके तदप्येतन्न चापरम् ॥ इष्टं सर्वप्रियतममात्मानममु
 नायतः ॥ जानीते तत्त एवेतदिष्टमित्युच्यते बुधैः २७३ ज्योतिष्टोमादिको यज्ञ इष्टं दर्शादिरीरितम् ॥ अभेदेऽपि भवेद्वेद इत्यर्थे यज्ञेष्टयोः सदा २७४ सत्रायणं च यत्रा
 दुर्ब्रह्मचर्यं च तद्भवेत् ॥ अमुना संतमात्मानं यातिसंसारभीतिः २७५ मौनं च ब्रह्मचर्यं स्यान्मनुते स्य प्रसादतः ॥ यतः सर्वापि चात्मानं नान्यथा जन्मकोटिभिः ॥
 अनाशकायनं यच्च ब्रह्मचर्यं हितस्मृतम् ॥ अनेन लब्ध आत्मायनं नश्यति कदाचन २७६ ब्रह्मचर्यं च संप्रोक्तमप्यरण्यायनं हियत् ॥ अरण्यादियुतं यस्माद्ब्रह्मलो
 कं च गच्छति २७७ ब्रह्मचर्येण सर्वस्मिन्नपिलोके त्रसंचरेत् ॥ इच्छयानारदो यद्ब्रह्म व्याहृतगतिः पुमान् २७८ क्षीरं मधु तथा सर्पिर्दधि चाभृतमेव वा ॥ ब्रह्मचर्येण सं
 पन्नः पितृंति स्वेच्छयेवाह ॥ सोमं च ब्राह्मणाः शश्वत्सर्वभीति विवर्जिताः २८० मृत्युदुःखात्मकं सर्वसंसारं च तरंति ते ॥ संप्राप्य स्वात्मरूपं तं मानं दात्मानमव्ययम् ८१

शालस्य भाव इति व्युत्पत्तिके मोनपदं वाङ्मोनात्मा केतपतिसंन्यासाश्रमे वापसिद्धमपि ब्रह्मचर्यस्यैव वाचकमस्य विद्यालाभद्वारा मननहेतुतायाः समुत्कर्षादित्याह मौनमिति । यतोऽस्य ब्रह्मचर्यस्य प
 भादादियात्मनो मननेनैव मोनं भवति तत्तद्देवमो नपदवाच्यमित्यर्थः २७६ अशनमाशः स एवाशकस्तद्भावो नाशकस्तस्यापनधारणमिति व्युत्पत्त्या उपवासपरापणतावाचकमनाशकापनपदमपि
 नाशरहितात्मलाभसाधनता रूपार्थमादायास्यैव वाचकमित्याह अनाशकापनमिति । अनेन ब्रह्मचर्येण लब्ध आत्मायनं नश्यति नतिरो भवति तद्विलासाज्ञानरूपप्रतिबन्धदाहात् ततोऽस्याऽनाश
 कापनत्वमित्यर्थः २७७ तथा वनवासे प्रसिद्धमप्यरण्यापनपदमरेति च संज्ञिताभ्यामर्णवतुल्यं २७८ द्वाभ्यां युक्तस्य ब्रह्मलोकस्य प्राप्तिसाधनत्वरूपमर्थमादाय ब्रह्मचर्यमेव प्रतिपादयतीत्याह ब्रह्म
 चर्यमिति २७८ सर्वलोकं पुका मचारोपस्थेव फलमित्याह ब्रह्मचर्येणेति । अस्य प्रभावात् सर्वलोकं प्रव्याहृतगतिरिति ब्रह्मगतिः सन्तुमांश्चरेत्पथानारदः २७९ अथ याज्ञवल्क्यादिस्मृतिप्रसिद्धं
 महिमानमस्य वर्णयति क्षीरमिति । ब्रह्मचर्यसंपन्नाः क्षीरादिमरसांतद्रूपे देवादींस्तर्पयंतस्तत्प्रसादेन स्वपमपिसीरादिकं पथाकामं भुञ्जते इति तत्स्मृता युक्तम् २८० एतत्फल
 मानुषं किं सुखं तु विद्याद्वारा संसारतरणमेवेत्याह मृत्युदुःखात्मकमिति । ते ब्रह्मचर्यसंपन्नाः संप्राप्य ज्ञात्वा २८१

यदाचैवंपरमपुरुषार्थमोक्षसाधकत्वमस्यतदासर्वेषामभीष्टसाधनानां फलदारां प्राप्तां तर्भावो बोध्यः सर्वेषां दाहस्तिपादे निमग्न इति म्यायादित्याह किंवहूक्तेनेति द्वाभ्याम् २८२ । २८३ शोधकमभ्यु-
दयदंवात्र ब्रह्मचर्यमेव कर्तुं गामप्रतिबंधेन सद्रतिप्रयोजकत्वादित्याह ब्रह्मचर्यमिति । शौचं शोधकं तपः अभ्युदयदं एतदुभयरूपं ब्रह्मचर्यमेव यत एतद्वतो दिवं मर्त्यलोकां ब्रह्मवोगताः न केवलं
दिवमेव किंतु ब्रह्मलोकादप्यनपंथानमपि गता इत्याह अष्टाशीतीति । ते उत्तरदेवयानारूपमपुनरावृत्तिफलकं मार्गमपि गताः कीदृशं तं मार्गं अष्टाशीतिसहस्रसंख्यानां मुनीनां तथा अर्पणः सूर्यस्य सं-
बंधिनं तथा च याज्ञवल्क्यपरस्मृतिः 'सप्तर्षिनागवीर्यंतर्देवलोकं समाश्रिताः । तावंत एव मुनयः सर्वारंभविजिताः' इति यथादक्षिणमार्गे कर्मकांडोपदेष्टारोऽष्टाशीतिसहस्रसंख्यामुनयः स्थितास्तथा
निवृत्तिमार्गोपदेष्टारोपितावत्संख्यामुनयः सप्तर्षीणां नाम वीर्याश्रयिण्यादिन सत्रत्रयात्मिकायामध्यदेशेतिष्ठंतीति तदर्थः सूर्यसंबन्धस्तु सूर्यद्वारेणेतद्विरजाः प्रयांतीत्यादिश्रुतिप्रसिद्ध एवेति द्वयोरर्थः
२८४ । २८५ उक्तमहिमानं व्यतिरेकमन्वयं च दर्शयित्वा द्रष्टव्यं सर्वेति त्रिभिः । एकस्य ब्रह्मचर्यस्याभावे इतराणां साधनानां सत्त्वेऽपि क्लेशः पुरुषार्थप्रतिबंधरूपो दृष्टः अत्रोदाहरणं सौभरिप्रभृतयः
कोटिशः प्रसिद्धा इत्यर्थः २८६ एतत्सत्त्वे तु दुःस्वप्नसंबन्धवोगता इति दृष्टान्तेनाह समुदेति । संसारो जननमरणसंततिरूपं दुःस्वप्नस्य तरणं निवृत्तिरूपं तदर्थं ब्रह्मचर्यम् २८७ न केवलमेतदुःस्वप्नं नस्ति

किंवहूक्तेन लोके स्मिन्साधनं यद्विविद्यते ॥ ब्रह्मचर्ये तु तत्सर्वमंतर्भवति सर्वथा २८२ यथा गजपदे सर्वेषां दाहं तर्भवति हि ॥ नैतस्मादधिकं किंचिद्ब्रह्मचर्याद्विवि-
द्यते २८३ ब्रह्मचर्यं परं शौचं ब्रह्मचर्यं परंतपः ॥ ये स्थिता ब्रह्मचर्येण ब्राह्मणास्ते दिवंगताः २८४ अष्टाशीतिसहस्राणां मुनीनां मूर्ध्वरेतसाम् ॥ आवृत्तिरहितं मार्गं
मर्त्यमण्योत्तरंगताः २८५ सर्वसाधनसंपन्ना ब्रह्मचर्यविवाजिताः ॥ क्लेशहि मुनयो भेजुर्विद्वांसोऽपि च कोटिशः २८६ समुद्रतरणे यद्दुपायोनैः प्रकीर्तिता ॥ संसा-
रतरणे तद्ब्रह्मचर्यं प्रकीर्तितम् २८७ स्वर्गमोक्षं तथा चायुरिह लोके सुखं यशः ॥ ब्रह्मचर्येण संपन्नः पुमानाप्नोत्यसंशयम् २८८ नीरोगः कांति संपन्नः सर्वदुःखवि-
जितः ॥ ब्रह्मचारी भवे लोके पाप्मना च विवाजितः २८९ अपि मातुः प्रियायाश्च विशेषः कोस्ति येन सः ॥ ब्रह्मचर्यस्य संश्लेषं पुमान्योपिति गच्छति २९० अपि
मूत्रस्य पार्श्वी तां कद्रायु परिदूषिताम् ॥ पुंसो भिगच्छतः किं स्थितुः सुखमत्र प्रदृश्यते २९१ एवं चेज्जायते नात्र शोधः पुंसोति पापतः ॥ तदैनं प्रार्थयेच्चैव मानं दात्मा
नमीश्वरम् २९२

किंतु स्वर्गादिरूपं सुखमपि साधनं करोतीत्याह स्वर्गमिति । मोक्षं निरतिशयानंदं विभावलक्षणं आयुर्जोवनकालातिशयं तथा एतल्लौकिकसुखं कीर्त्तय ब्रह्मचर्यवान् लभते २८८ तत्रेह लोके
सुखं यश इत्येतदेव विवृणोति नीरोग इति । दुःखैर्बाह्यैर्मानसैश्च विजितः पापराहित्याद्यशस्वी च स भवतीति २८९ यदा मोक्षमाहात्म्यं विज्ञायापि ब्रह्मचर्यं स्थिरीकर्तुं शक्यतां तदा अनेन विवेकेन स्थि-
रीकृत्यादित्याशयेन विवेकमुपदिशति अपि मातुरिति । संश्लेषं श्रृंगच्छति करोति तथा च नारीणां मातृसाम्यमालोच्य ब्रह्मचर्यं रक्षेदिति भावः २९० 'यस्मै युनादिगृहमेधिसुखं हितुच्छं कद्रूपने
न करयोरिव दुःस्वदुःस्वम्' इति भागवतोक्तं वातदर्थमालोचयेदित्याह अपि मूत्रस्येति । अल्पं पात्रं पात्रीतद्रूपां कुत्सितो वायुरापानारूपस्तेन दूषितां च तानारीयोर्भगच्छतः किं सुखं नां किंचिदपीत्यर्थः
२९१ ब्रह्मचर्यसंरक्षणार्थमोक्षमार्थं नापरत्वेन यशो हि मित्यादि क्वयं चतुर्वैशंकिकागतमवतारयति एवं चेदिति । यद्विअतिशयितपापवशादेवं नारीसंसर्गं देयता वगाही बोधो न जायत तदा तत्सिद्धये
इत्यमोक्षं प्रार्थयेदित्यर्थः २९२

इत्थं कथमिषाकांक्षायामाह सर्वस्येति । सर्वस्य ब्राह्मणादेर्यशः रफीलेविस्तृतं तद्विजयति शेषेभ्यः सर्वं ब्रह्म भवितुमिच्छामि यतश्चर्पापां सत्पथास्थितौ अभिलाषवानास्मि । यदि ब्रह्ममावेनेष्टोपं तदा सत्पथे किमर्थं तिष्ठेयमिति भावः चर्पात्वीर्यापथे स्थिति रित्यमरः ईर्ष्याप्रशस्या ब्रह्मविद्या तस्या मागे ब्रह्मचर्याद्युपाधे स्थितिश्चर्येत्युच्यते इति तदर्थः । हे भगवंस्तत्रेत्थमनुगृह्णान्यथा श्रुतं तदुपदोक्तं नारीयोनिमार्गान्मार्गच्छेयं वामयागभां निष्क्रामतानुभूतेत्यर्थः २९३ तामेव विशिनष्टि पिच्छिला मिति । अदत्कां भक्षयित्रीं बलविवेकैराग्यादिगुणानामिति शेषः । प्रणसक्तिभवेन रक्तवर्णत्वं श्रुतौ श्येतपदोक्तं दांशं सर्वजन्मनि नाना योनिषु वक्ष्यमाणविधया दुःखराभित्यर्थः २९४ एवं प्रार्थनस्य फलमाह एवमिति । इत्थं प्रार्थ्यमान ईश्वरस्तस्मे तादृशं वैराग्यमप्रवक्ष्यमाणं पुनर्पाः स्मरणादिपुनः सनोति ददाति पण्डाने इति स्मृतेः । येन वैराग्येण पुमांस्तानि न करोतीत्यर्थः २९५ तानि स्मरणादीनि दर्शयति स्मरणमिति । वधूनामिति प्रत्येकं संबध्यते केलिः परिहासः गुह्य भाषणं रहसिवाग्यापारः संकल्पो रमणीयत्वबुद्धिः निश्चयो विश्वासः एतेषां हेतुना त्वागे कथं रतिः स्यादिति २९६ इत्थं ब्रह्मचर्यसिद्धौ तत्त्वज्ञानद्वारा सर्वयशोरूपस्य ब्रह्मणः प्राप्तिर्युक्ते वेत्याह ब्रह्मचर्य इति । एनं यशोरूपेण वर्जितमात्मानम् २९७ फलितं दर्शयन् विषयसंसारपातं कृशं सघस्य कारणं सर्वजन्मनित्युक्तं विशदयति । ब्रह्मचर्यमिति पङ्क्तिः । अन्यथानारी स्मरणादित्यमरूपब्रह्म

सर्वस्याहं यशः स्फूर्तं ब्रह्मचर्याभिलाषवान् ॥ नारीयोनिमिर्मा मां यतो हं निर्गतः पुरा २९३ पिच्छिलां लोमशां तद्वददत्कां व्रणसन्निभाम् ॥ दुर्गंधां क्लेशसंघस्य कारणं सर्वजन्मनि २९४ एवं संप्रार्थ्यमानो यमानं दात्मानमुमुक्षुणा ॥ प्रसन्नो त्यत्र वैराग्यं पुमानयेन करोति न २९५ स्मरणं कीर्तनं केलिः प्रेक्षणं गुह्यमापणम् ॥ सं कल्पो निश्चयो वापि वधूनां रतिहेतवः २९६ ब्रह्मचर्ये रतश्चैनं प्राप्नुयादुःखवर्जितम् ॥ आनंदात्मानमद्वैतं स्वयं ज्योतिः स्वरूपिणम् २९७ ब्रह्मचर्यं ततः सर्वैः कर णीयं मुमुक्षुभिः ॥ अन्यथा स्यादधः पातः प्रतीकारविवर्जितः २९८ ब्रह्मचर्यविहीनाय विषयासक्तचेतसे ॥ आनंदात्मापि चित्तस्थो भाति नैव कदाचन २९९ किं तु नारी सदा भाति विद्यामलसंचयः ॥ तच्चित्तः सततं ध्यानात् संस्कारो बलवान् भवेत् ॥ वध्वाः स्वप्नादिकाले पुता मे वैषोत्रपश्यति ३०० पश्यंस्तामुदरे गच्छेद्योषितः पुरुषः सदा ॥ तस्याः परस्यावाऽन्यस्यादिविवान्यत्र वा भुवि १ जातः पुनश्च संस्कारैस्तामेवैषोत्रपश्यति ॥ मृतः पुनश्च तस्यां स जायते पूर्ववत्सदा २ एवं संसारमा गच्छेद्ब्रह्मचर्यविवर्जितः ॥ आनंदात्मानमात्मस्थं हित्वा दुःखौघकारणम् ३ अतो ब्रह्मा ब्रह्मचर्यं विदौ जसे समादिशत् ॥ द्वात्रिंशद्वर्षमानेन ह्यानंदात्मसमाप्तये ३०४

चर्पाभावे अधो नाना योनिषु २९८ तत्रोपपत्तिमाह ब्रह्मचर्यविहीनायेति । चतुर्थी तु मंतलोपापेक्षया तथा च आनंदरूप आत्मा स्वयं प्रकाशत्वेन सदा भासमानोऽपि ब्रह्मचर्यविहीनमुपकर्तुं न भा ति चित्तदोषरूपपुरुषापराधेन हि जातापि विद्यानोपकाराय भवतीति भर्जुं ग्यायेन सिद्धम् २९९ किं त्विति । तस्य चेतसि मलरूपानां वैषम्याति यत एव ब्रह्मचर्यं हीनस्तच्चित्तो नारी सक्तमनास्तां ना रिमेव स्वप्नमनोरथादौ पश्यति न त्वात्मानं सततं ध्यानजसंस्कारस्य बलवत्त्वादित्यर्थः ३०० ततश्चर्यं वं वापि स्मरन्भावमिति गीतोक्तविधयानारी गर्भप्राप्तिर्भवतीत्याह पश्यन्निति । तां नारीं पश्यन्त्यायं तस्या अनुभूत्याः परस्यास्तत्सजातीयाया अप्यस्यास्तद्विजातीयाया पाचाउदरे इह परलोके वा गच्छेदित्यर्थः ३०१ तत्र जन्मलाभे पूर्वसंस्कारमावलम्बेन पूर्ववन्नारी ध्यानतदुदरगमनयोः सं ततिर्भवतीत्याह जात इति ३०२ फलितमाह एवमिति । हित्वा अलब्ध्वा ३०३ यत इत्थं ब्रह्मचर्यस्य ब्रह्मविद्या हेतुता वयव्यतिरेकाभां सिद्धाऽतएव पत्रातिनातदधिकारसिद्धये इदं प्रतिब्रह्म चर्यमुपदिष्टमित्याह अत इति । समाप्तये सम्पत्त्याभाय ३०४

अंतेतुदोषाल्पत्वमपेक्ष्यं वैश्वर्षाण्यभ्यमुज्जातवानित्याह विशुद्धेति । स्पष्टम् ३०५ पंचमेवमिति । पश्चान्निर्दिष्टब्रह्मचर्यवर्षाणामपेक्ष्यं पंचमेवमिति ते पूर्णं सति प्रजापतिरमुनावस्थामाणरूपेण च ज्ञातुरीयमात्मानमिदं प्रत्याह प्रतिपादितवानित्यर्थः ३०६ अमुनेत्युक्तं दशकंडिकारूपं प्रजापतिवाक्यं न्याचष्टे मघवन्नितितचतुर्न सप्ततिष्ठोक्तेः । हेमघवन्नयमान्मामया अशरीरः शरीरत्रय विलक्षण एव च पुरादिस्थानेषु क्तोयस्त्वया स्वाबोधवशादप्यथास्थूलदिशरीरतादात्म्यापन्नतया गृहीतः ३०७ तस्य सशरीरत्वमाविद्यकमिति दर्शयन् शरीरत्रयं सहस्रं वर्णयति त्रिविधमिति पट्टिः । त्रिविधं शरीरमज्ञानमात्रमयुक्तं अज्ञानाभावे कार्यकारणाभावा नुपलभात् तत्र कल्पितत्वेन सर्वेषां मर्त्यत्वे तस्मै पि स्थूलं सदा मर्त्यं न्यवहारदशायामपि विनाशसंबन्धदर्शनादित्यर्थः ३०८ सदा मर्त्यं त्वेहेतुमाह मृत्युनेति । यत एतत्स्थूलं शरीरं मृत्युना प्रमादलक्षणेन सदा स्वभक्ष्यत्वेनांगिकृतं भवति संपूर्णं मूकवत् अत एवाजरा मरादिलक्षणमात्मत्वं तस्य न संभवतीत्यर्थः ३०९ मृत्युचिह्नं प्रियाप्रियस्त्वलक्षणं दर्शयन् सूक्ष्मशरीररूपतिरेकमाह प्रियाप्रियेति । इत्र सूक्ष्मशरीरे प्रियमनुकूलमपि पंप्रतिकूलमेते उभे अवश्यं वर्तमानतया पसिद्धे स्थूलदेहस्य आत्मा त्वेवं प्रियाप्रियधर्मकोन भवति विशोकत्वेनोक्तत्वात् साक्ष्यस्य साक्षिधर्मतावाचा च तत्र आत्मलक्षणाद्यसंभवात् सूक्ष्ममप्यात्मत्वानर्हमित्यर्थः ३१० तृतीये कारणशरीरे तु त्रीजविधयाऽनर्था नां सत्त्वात् तस्यानात्मत्वं स्फुटं न हि कृत्स्नस्या

विशुद्धचेतसे स्वल्पपापयुक्ताय सप्रभुः ॥ अंते वर्षाणि पंचैव ब्रह्मचर्यं समादिशत् ३०५ पंचमेव तसरेतीति शक्यमाह प्रजापतिः ॥ आनंदात्मानमद्वैतममुनावचसा प्रभुः ३०६ मघवन् पूर्वमेवायमशरीरो मये गतः ॥ चक्षुरादिपुचात्मायं यस्त्वया स्वीकृतो न्यथा ३०७ त्रिविधं तच्छरीरं स्यादज्ञानादुत्थितं हियत ॥ तत्र स्थूलं सदा मर्त्यं यदेतदनुभूयते ३०८ मृत्युना हि सदैवैतत्स्वीकृतं वर्तते यतः ॥ मूकश्च यथा संपूर्णं तत आत्मानतद्भवेत् ३०९ प्रियाप्रिये च तत्रापि वर्तते स्थूलदेहवत् ॥ आत्मानैवं ततस्तच्चन स्यादात्मा कथंचन ३१० अज्ञाने पि तृतीये स्मिन् शरीरे सुप्तकीर्तितम् ॥ आगामि वर्तते दुःखं ततस्तस्यापि नात्मता ३११ अशरीरो यमात्मा यं देहत्रयविवर्जितः ॥ दुःखशून्यो यथा तद्वज्जनिमस्तु खवर्जितः ३१२ प्रीत्य प्रीतिकरे एते सुखदुःखेशरीरतः ॥ योगाच्छरीरहीनस्य दृश्येते न कथंचन ३१३ वाय्वादीनि च भूतानि विशुद्धादयस्तथा ॥ प्रियाप्रियाभ्यां संबद्धा देहहीनानर्कहंचित्र ३१४

त्मनो वीजत्वं संभवतीत्याह अज्ञानेपीति । अज्ञानाल्लेपे तृतीयशरीरेऽप्यागामिभविष्यत्मा दुर्भाविकं दुःखं वर्तते कीदृशं सुप्तकीर्तितं सुप्तत्वेन प्रसुप्तत्वेन वर्णितं तथा च पतंजलि नूत्रं अविद्याक्षेत्रमुत्तरे पांप्रसुप्तनुविच्छिन्नो दाराणामिति ३११ फलितमात्मस्वरूपं वर्षयति अशरीर इति । देहत्रयेण वास्तवसंबन्धाभावाद् अशरीरो यमात्मा यथा दुःखेन रहितः तथा जन्मसुखेनापि रहितः तस्य जन्मसुखस्य दुःखसमानयोगक्षेमत्वादिति भावः ३१२ आत्मनि प्रियाप्रिययोर्मृत्युलक्षणयोर्भान्तु देहत्रयतादात्म्याभ्यासादेव न स्वत इत्याह प्रीत्य प्रीतीति । शरीरतः शरीरेण योगात्तादात्म्याभ्यासादेव हेतोः सुखदुःखेन कूलप्रतिकूललक्षणे आत्मनि दृश्येते न स्वतः समाधौ शरीरत्रयाभिमानत्यागे तददर्शनादित्यर्थः अत्र प्रियाप्रिययोर्मृत्युलक्षणत्वमुद्गीथब्राह्मणे वागादीनारामद्वेषदोषेणासुरेभ्यः पराजयमपि पादके वर्णितं बोध्यम् ३१३ अशरीरस्य प्रियाप्रियाभाव इत्यत्र जडानि वाय्वादीनि दृष्टान्त इत्याह वाय्वादीनीति । श्रुनौ वायुरित्युपलक्षणं तेजः प्रभृतीनामिति त्यागपेनादिपर्वं अत्रादय इत्यादिपदेन स्तनपि त्नुपदवाच्यस्य पुंस्त्वमेव सप्रभः अभ्रपदेन तु तिरिपि सत्कारस्य न वमेव स एते पदार्था यथा देहेन घनीभूता वयव लक्षणेन हीना वर्जिताः सति न खेतेषां देहाः कुत्रचिदेशवसंसंः केनचिद्दृष्टाः किं त्वदृष्टादिनिमित्तवशेनाकस्मादिव प्रादुर्भूतवृष्ट्यादिकं कुत्राणा उपलभ्यन्ते इतश्चेदहीनत्वाद्वाग्द्रेगोचरलक्षणभ्यां प्रियाप्रियाभ्यां वर्जिताश्च पसिद्धास्तथात्मापि प्रियाप्रिया इति वेदहीनत्वादित्यर्थः ३१४

अत्रयपिष्टांतस्वरूपमित्यभाष्यकारैर्लोकानुग्रहपरैर्वाक्यानां वाय्वादयोपधावर्षादिप्रयोजनाभावेऽशरदादीभूताकाशोमृत्प्रभावेनतादात्म्यगतामपि वर्षाकालादिनिमित्तेन प्रादुर्भवतितथात्माप्य
विषयादेहादात्म्येनासद्भावमिवापन्नोवेदांतवाक्यरूपनिमित्तेन प्रादुर्भूतः स्वरूपावस्थितोभवतीति तथापिप्रपंचविलयवादिनांप्राचांमतानुरोधीप्रथकृन्वदःशब्दस्यपरोक्षवाचितामाकाशशब्द
स्पष्टप्रत्यवे आकाशोवेनामेतदपरादिवाक्यशेषानुक्त्यंस्वरूपसंभूतयपिद्विप्रसिद्धयेवहृष्टांतस्वरूपवर्णयन्नात्मनःस्वरूपावस्थितिकर्मदर्शयति वाय्वादयोपधेत्यादिनातद्वदात्माशरीरिणामित्येते
नग्रंथेन । मायानिमित्तमात्रं ब्रह्मेवविश्वोपादानमिति सिद्धांताद्वाय्वादीनामुपादानं ब्रह्मेवलयस्थानंतत्रलीयमानावाय्वभ्रादयःस्वंपारमार्थिकं रूपं चिद्वनलसंगंप्राप्यपथाअद्वैतरूपेण तिष्ठन्तीत्यर्थः ३५
एवमिति । एवंमुपसिद्धंवेनसंप्रसादसंज्ञोऽयमात्माजीवःसोऽशरीरःपरित्यक्तशरीरत्रयाभिमानःसन्हाहं हृदयाकाशरूपंतत्पदार्थभूतेज्योतिःप्राप्यस्वेनपारमार्थिकेन रूपेणावस्थितोभवति ३१६
तत्रहृष्टांतमेवस्फुटयति कार्यमिति । पदृष्टांतिकृन्वाय्वादिकंभूतजातंविद्युदादिकंभोतिकं च एतत्सर्वकार्यं विलयकालेज्योतीरूपंपरं ब्रह्मेव प्रजैत्रान्यत् पतस्तद्ब्रह्मेवविश्वोपादानमित्यर्थः षट्ठीय
मानोमृदिलीयतेइतिप्रथमतमात्मन्युपादानतायोरग्रेलीयतेइतिस्वरविशदंमतमितिभावः ३१७ तत्रहेतुतयाअन्यत्रविलयासंभवमाह विलीयमानमिति । कार्यघटादिविलीयमानंसंसादात्मनावि
श्वसत्तामदेनवाजितंपरित्यक्तंकिंवस्तुप्रतिगच्छेत् नहिनिःस्वरूपेलयोयुक्तः तथाचमृदाद्युपहितचेत्येवघटादिलयइतिभावः अनात्मनितुल्यएव न संभवतिपथास्थितस्यतान्नस्पनमुवर्णभावः

वाय्वादयोपधास्वस्यकारणंज्योतिरद्वयम् ॥ प्राप्नुवंतःस्वरूपेणस्युरेतेभेदवर्जिताः ३१५ एवमात्माऽशरीरोयंसुपुत्तौयःप्रकीर्तितः ॥ हार्दगच्छन्परंज्योतिः
स्वेनरूपेणजायते ३१६ कार्यसर्वत्रजेदेतद्विद्युद्वाय्वादिकंहियत् ॥ परंज्योतिःपरंब्रह्मयतस्तस्मात्समुत्थितम् १७ विलीयमानंकार्यंहि किं गच्छेदात्मवर्जितम् ॥
रूपांतरेणवाकेनगच्छेत्तत्स्वविर्जितम् ३१८ जडान्यपि यदास्वस्यरूपंतत्स्फुरणात्मकम् ॥ आत्मप्रवेशआयातितदात्माचेतनःकथम् ॥ तद्रूपंचनगच्छेत्तते
नतादात्म्यमागतः ३१९ आत्मनोऽपररूपाणि कर्तृत्वादीनिसर्वदा ॥ आनंदात्मास्वयंज्योतिर्निजंरूपंचतस्यतत् ॥ परस्यज्योतिषस्तच्चहृदयाकाशरूपिणः
३२० अनयोर्भेदेहेतुश्चसाज्ञानंहिवपुर्द्वयम् ॥ तस्मिन्गतेनकोप्यत्रभेदःसंभाव्यतेऽनयोः ३२१ अहंब्रह्मेतिविज्ञानादज्ञानेविलयंगते ॥ कर्तृत्वादीनिरूपाणिस्व
यंयातिलयंततः ३२२ रज्ज्वज्ञानेविलीनेत्रयथाधर्माःस्वयंलयम् ॥ सर्पस्यसर्पणाद्यास्तेयातिहेतुविर्जिताः ३२३

पूर्वरूपानिवृत्तेर्नापिनष्टस्वनष्टत्वादेवतथाइत्यभिप्रेत्याह रूपांतरेणेति । रूपांतरेणात्मलक्षणस्वरूपाद्विज्ञेनघटादिसंज्ञकेनस्वरूपेणकार्यकर्तृकारणंकेनन्यायेनगच्छेन्नकेनापि पतमात्मनःपृथग्भा
वेस्वविर्जितंनिःस्वरूपं नहिज्ञाश्रृंगस्यकुप्रचिद्योनवानात्मनिपटपटस्यलयःप्रसिद्धइत्यर्थः ३१८ फलितंकेमुत्पन्नमभिनयति जडान्यपीति । यदाजडान्यपिस्वकीयविनाशकालेविलसणा
त्मभावायातितदाचेतनोजीवःसदातेनपरमात्मनातादात्म्यमभेदं प्राप्तःपरस्वैर्जावभावेनप्रवेशश्रवणात्सलयेतद्रूपं चिदेकरसत्रभावंगच्छेदितिकिमुवाचमित्यर्थः ३१९ तर्हिजीवस्वसंसारदशातः
क्रोविशेषोमोक्षइतिचेत्कल्पितंरूपपरित्यागएवेत्याह आत्मनइतित्रिभिः । कर्तृत्वभोक्तृत्वादीन्यपराण्यामंतुकानिकल्पितानीतिपावत् तादृशानिरूपाण्यात्मनोजीवस्वत्वंपदार्थस्यभवंति निजं
वास्तवंरूपंतुस्वयंप्रकाशानंदलक्षणमेव पदार्थपदार्थस्यशुद्धंरूपमेतदेवपरस्यतत्पदार्थस्यापिभवतीत्यर्थः ३२० अनयोरिति । अनयोस्त्वरूपं पदार्थयोर्भेदप्रयोजकंस्थूलसूक्ष्मशरीरलक्षणविलास
सहितमज्ञानमेव तस्यज्ञानस्यलयेसतिभेदोदृवंइत्यर्थः ३२१ तत्रहेतुनयानिरूपकाभावमाह अहमिति । स्वयंपत्यनंतरापि २२ तत्रहृष्टांतमाह रज्ज्वज्ञानइति । रज्ज्ववच्छिन्नचेतन्यगोचरेऽज्ञा
नेविलीनेसतितत्रकल्पितस्यसर्वस्यपेक्षणायाःसर्पणपदस्यांतर्भावितानिष्कृत्वात्पलायनप्रयोजकत्वमर्थः आदिपदेनमोहप्रयोजकत्वाद्विग्रहः एतेधर्माःकारणनाशेनैवलयंयातित्यर्थः ३२३

आ. पु.

॥ १४ ॥

जीवस्वपरिपूर्णस्वरूपावस्थितौ निदानभूतउपाधिविमोक्तएवेतिस्फुटीकरणघट्टांतरमाह घट्टइति । यथाघटाकाशस्यमहाकाशाख्येनस्वरूपेणावस्थितोप्रयोजकोघटलक्षणोपाधिविमोक्तएवतथा कर्तृत्वस्वतद्वृत्तलक्षितभोक्तृत्वादीनांचादिनानिमित्तभूतेनशरीरत्रयेणहीनोविवेकगतोजीवःस्वेनपूर्णरूपेणतिष्ठेदितिद्वयोरर्थः ३२४ । ३२५ यथेवंप्रभावोजीवस्यजडानां वसमस्तदाजडत्वेन योरुपमायाभेदसापेक्षावनिर्वाहकोविशेषःकइत्याशंकोपरिहरति रूपेणेतद्वाभ्यां । यद्यपिपरस्याद्वयस्वरूपस्यज्योतिषःप्राप्तिरुक्तान्कालिकास्वरूपेणनिष्पत्तिरवस्थितिर्जीवस्यपथेरितातथैववि सुत्प्रभृतेर्जडस्याप्युत्तरितातथापितव्रह्मणोत्तदाष्टीतिकयोः कार्यत्वाकार्यत्वलक्षणेनविभागेनवैलक्ष्येनप्रयुक्तोभेदःस्वयंश्रुत्युपदेशमंतरापिसिद्धोत्पत्तिः तमेवस्फुटयति विद्युदादिरिति । विद्युदादिरूपो दृष्टांतःकार्यत्वेनप्रसिद्धः तस्मात्कार्याद्विलक्षणस्तुजीवइतिद्वयोरर्थः ३२६ । ३२७ जीवस्यकार्यत्वाभ्युपगमेऽनिष्टवाराप्रसंगदर्शयति कार्यतायामितित्रिभिः । जीवस्यकार्यतायामंगीकृ तायांसत्यांविनाशप्रसंगस्ततश्चप्रजापतेरात्मनोविजरादिभावंप्रतिपादयतोमृपावादितास्यादित्यर्थः ३२८ इदंस्पष्टेति । ततश्चपूर्वपूर्वात्मनिविनाशदोषमालोचयामंतर्देणाविनाशिनस्तत्त्वव्या लभात्तदागमनंवृथास्यात् यतोत्रचतुर्थपर्यायेविनाशवानात्माउक्तोभविष्यत्तदासपुनरागमिष्यदित्यर्थः ३२९ तथापरज्योतिःप्राप्तिपूर्वकस्यस्वरूपेणावस्थितिरूपस्यफलस्योक्तिरपिःपाह्येत

घटेयथाविश्रितेतुघटाकाशोमहानयम् ॥ स्वेनरूपेणसंपन्नआकाशोजायतेसदा ३२४ कर्तृत्वादिविहीनःसन्परंज्योतिरुपागतः ॥ एवंस्वेनैवरूपेणजीवात्माजा यतेत्वह ३२५ रूपेणस्वेननिष्पत्तिःपरस्यज्योतिपोहिया ॥ प्राप्तिरुक्तात्रजीवस्यविद्युदादेस्तथेरिता ३२६ तत्रभेदःस्वयंज्ञेयःकार्याकार्यविभागतः ॥ विद्यु दादिरिदंकार्यजीवस्तस्माद्विलक्षणः ३२७ कार्यतायांविनाशःस्यात्तस्यदेहादिवत्ध्रुवम् ॥ प्रजापतेस्तथात्वेतुमृपावादित्वमापतेत् ३२८ इदंस्पष्टमनंतद्वयार्थमेवपुनर्भवेत् ॥ आत्मनोनाशमन्यीक्ष्यसर्वत्रैषसमागतः ॥ अत्रापिनाशोक्तश्चेत्कुतोऽनपुनराव्रजेत् ३२९ नष्टानांनवचप्राप्तिर्भवेत्कुत्रापिर्होचित ॥ स्वरूपेणाभिनिष्पत्तिर्दूरापास्ताच्चतत्रहि ३३० वाय्वादावपिनैतस्यात्समानंत्रितयंततः ॥ कारणस्यैवकार्यत्वमृपैवेतिसमास्थितम् ॥ कार्ययदिभवेन्नामतदातन्न भवेदपि ३३१ कार्यवज्जीवतायांचेत्प्रतिवंदीग्रहोभवेत् ॥ नानिष्टंजीवतातस्मिन्मृपायस्मात्समाश्रिता ३३२

नष्टिनष्टानामसद्वावंगतानां प्राप्त्यादिकर्तृत्वंयुक्तमित्पाह नष्टानामिति । नष्टकर्तृकायाःप्राप्तेरसंभवेतत्प्रयुक्तायाःस्वरूपावस्थितेःसुतरामसंभवइत्यर्थः ३३० वस्तुतस्तुनाशोक्तविशेषावेसाव्य क्तिभेदमात्रेणापिदृष्टांतत्वसंभवादित्यभिभेत्त्यदृष्टांतपिकायैवंवस्तुतोनास्तीत्याह वाय्वादाविति । यदिवाय्वभ्रादौदृष्टांतोऽतीकृतेवैशेषिकादिमतसिद्धेवास्तवंकार्यत्वंस्यात्तदातस्यविनाशशीलस्यएत तश्रुतोपसिद्धिर्त्रितयंसमुत्थानांमिस्वरूपावस्थितिरूपसमानंसाधर्म्यभावेनोक्तंनस्यात्रोपपद्येत ततएतदालोच्यकारणमेवकार्यभावेनावस्थितं कार्यकारणात्पृथक्स्वतुमृपात्वादितिसमास्थितंस्वो कृतसंप्रदायविद्विरितिशेषः अस्मिन्पक्षेअस्तत्प्रयुक्तोदोषोऽनपुनराव्रजेत्कारणस्यसत्तामादायसर्वोपपत्तेरित्याशयेमाह कार्यमिति । यदिकार्यंभवेत्कारणात्पृथक्त्वेनेतिशेषः तदातत्कार्यंभवेद्विनाशो नास्तत्तामपिभजेत् तथाचोक्तानुपपत्तिःस्वात्अस्माभिस्तुतथा नैवाभ्युपगम्यतइत्यर्थः ३३१ ननुदृष्टांतकार्यत्वस्यमिथ्यात्वंयद्युच्येततदादृष्टीतिकगतस्यजीवस्यापितत्स्यादितिचेष्टापत्तिरित्या ह कार्यवादिति । प्रांतवंदीतुल्यतापादनंतत्रग्रहोदृष्टेत्वस्यात्कार्यवज्जीवतापिमृपास्यादितितथाप्यस्मात्कनानिष्टंथास्वीकारादेवेत्यर्थः ३३२

मृषात्वेदं तमाह घटनाशरति । यथाघटाकाशाख्ये संप्रतिघटाकाशाख्ये स्फुटमृषात्वं कर्तव्यं तथाशरीरव्यवस्थेऽपि तदर्थः ३३३ विशेषरूपस्य मोक्षयोग्यत्वाय सत्यत्वमपि तेन दृष्टं
 तेनाह आकाशशरति । यथाघटाकाशाख्ये संप्रतिघटे स्थित आकाशः सत्यस्तथाजीवस्थितो जीवाख्ये संप्रतिघटे स्थित आनंदात्मापीत्यर्थः ३३४ तथाचास्ति भातीत्यादिवाक्यमसिद्धे मायायां
 शोभित्वात्प्राधान्येन दृष्टान्तिरेत्याह तत इति । तत उक्तविवेकात्कार्ये विद्युदादौ दृष्टान्ते जीवे दार्ष्टान्तिकचमनो यो मायाभागेनामरूपलक्षणस्तद्रता असत्यता मिथ्यात्वं यद्विषयविविधं भवतु नाम न हि वयं
 तस्यामायायाः सत्यत्वमीरयाम इत्यर्थः ३३५ फलितं साधर्म्यमभिनयति आनंदात्मैति । स्फुरणरूपेण सर्ववस्तुषु योऽनुगतः स आनंदात्मैव सत्त्वः शरीरव्यवस्थेऽपि दृष्टेऽपि सिद्धी यो जीवः स तु ततः
 तामानंदात्मसत्तामादायैव सत्त्वमप्यस्यो न सत्यत इत्येतस्मिन् शेष उपमालंकारस्य उपमानोपमेयसाधर्म्यवाचक रूपे श्रुतुं भिरवयवैर्धुं कस्यां शेषाधर्म्याख्ये स्वीकृते सति विद्युदादेरुपमानस्य जीवे नोपपद्येन स
 दसंयोजने विरोधो विधातुं देतुं दोषः कोपि नास्ति विद्युदादीनामपि सत्ताया अधिष्ठानपरतंत्रत्वादित्यर्थः ३३६ कार्यतायामिति । कार्यतारूपेण स्थिते सति यत्साम्यमुपमाख्यं तद्विद्वन्स्यात्
 तथासति कृतनाशकृताभ्यागमप्रसक्तया उक्तदोषः प्रजापतिमृषावादिवादि रूपः प्रसज्येत्यर्थः अपिचेत्युत्तरान्वापि ३३७ तर्हि घटादय एव कुतैन दृष्टान्ती कृता इत्याशंकां परिहरन्वायुविद्युददिः प्रजा

घटनाशेयथालोके घटाकाशत्वधीर्मृषा ॥ आनंदात्मनि जीवत्वं मृषातद्वत्समाश्रितम् ३३३ आकाशो न मृषायद्वद्रघटाकाशे व्यविस्थितः ॥ आनंदात्मा तथा जीव
 स्थितः सत्यतयेरितः ३४ ततः कार्येण वा जीवे मायां शेषस्य ता यदा ॥ तदा भवतु कोनाम तस्याः सत्यत्वमीरयेत् ३५ आनंदात्मा सदा सत्यः स्फुरणं योत्र वस्तुषु ॥
 यश्च जीवस्ततः सम्यग्मस्मिन् शेषे तु सर्वदा ॥ विद्युदादेश्च जीवेन विरोधीनात्र कश्चन ३६ कार्यतायानां साम्यं स्यादेतैर्जीवस्य कर्हिचित् ॥ उक्तदोषसमापच्या कृतना
 शादिनापि च ३७ अशरीरत्वसंप्रत्येव ब्रह्मावाख्यादिकं विह ॥ दृष्टान्तमुक्तवान्नैव कार्यत्वेन कथंचन ३८ शरीरेऽसति वाख्याद्याः प्राप्नुयुर्न प्रियाप्रिये ॥ यथा तथैव जी
 वो यं शरीरं विवर्जितः ॥ प्रियाप्रिये क्वचिन्नैव गच्छेत्कालत्रयेपि हि ३९ परं ज्योतिर्यथा प्राप्य वाख्याद्याः प्रलये सति ॥ स्वरूपतो विनिष्पन्ना अशरीराः कदाचन ॥
 प्राप्नुयुर्नैव ते दुःखं तद्वदात्मा शरीरिणाम् ३४० ज्योतिषः परमत्वं यत्स्वप्रकाशतया हितम् ॥ ज्योतीं पियत एतानि ह्यपेक्षंते स्वतः परम् ॥ ज्ञानांतरं न चैवं तत्स्वयं
 ज्ञानस्वरूपिणः ३४१ ज्ञानं चेत्स्वप्रकाशाय विज्ञातारमपेक्षते ॥ अनवस्थादयो दोषास्तदास्थुरनिवारिताः ३४२

पतिना दृष्टान्ततया भिधाने प्रयोजनमाह अशरीरत्वेति । ब्रह्मा प्रजापतिर्यथायु विद्युदादिकं दृष्टान्तत्वेनोक्तत्वांस्तत्प्रजापतिवचनं कार्यत्वेन कार्यत्वबोधरूपेण फलेन फलवन्न भवति किं त्वशरीरत्वस्य पासं
 पतिः प्रियराहित्यप्रयोजकत्वरूपान्नद्वो धरूपफलेनैव फलवदित्यर्थः घटादीनां तु वाख्यादिव दशरीरतया वस्थानमेव न प्रसिद्धमतो न ते दृष्टान्ती कृता इति भावः ३३८ उक्तं फलमेव विशदयति शरीरेऽस
 तीति द्वाभ्यां । यथाशरीरेषु भूतावयवलक्षणे असति परित्यक्त सति वाख्ये प्रादयः प्रियाप्रियसंपर्करहिताः प्रसिद्धास्तथात्मापि शरीरवर्जित इत्यर्थः ३३९ परं ज्योतिरिति । यथाच प्रलया काले वा
 ख्यादयः परं ज्योतिः सलक्षणं परमकारणं प्राप्य स्वैरूपेण निष्पन्ना अवस्थिताः संतो दुःखं संप्राप्य धर्मं कमपि न प्राप्नुयुः शरीरत्वात् तथा सर्वेषामात्मापीत्यर्थः ३४० आत्मस्वरूपज्योतिषः परमत्वं स्फुटो क
 रति ज्योतिष इति । ज्योतिषः परमत्वं यदुक्तं तत्स्वप्रकाशतया बोध्यं यत् एतानि लौकिकानि ज्योतीं प्यादित्यादौ निश्चितः परं भिन्नं ज्योतिर्ज्ञानरूपमपेक्षंते स्वयं ज्ञानस्वरूपिणो ब्रह्मणस्तु तत्स्वरूपभूतं ज्ञा
 नमेवं लौकिकज्योतिर्वै ज्ञानांतरं नापेक्षते इत्यर्थः ३४१ परसापेक्षत्वे दोषमाह ज्ञानमिति । यदि ज्ञानं स्वसिद्धये ज्ञातारमपेक्षते तदा स ज्ञाता प्राणानेव ज्ञानवान् ज्ञानांतरं नेवा आद्ये आत्माश्रयः
 द्वितीये तस्यापि स्वसिद्धये प्रथमज्ञानापेक्षणेऽप्योक्त्याश्रयः स्वापेक्षणे त्वात्माश्रय उक्त एव अथ तृतीयकल्पने प्रथमापेक्षायां च कर्कं द्वितीयापेक्षायां योऽप्याश्रयः स्वापेक्षणे आत्माश्रयः ततश्चतुर्थी
 दिकल्पनेऽनवस्थादित्यर्थः ३४२

फलितमाह स्वयमिति ३४३ मनुष्यमज्योतिषोपाप्राप्तिःस्वेनैवस्वरूपेणावस्थितिस्तथाचपौनरुक्त्यंशुतौस्यादितिशंकापरिहरति संपत्तिरिति । महावाक्यार्थज्ञानसंपत्तिपदार्थः तस्यज्ञानस्यफलं तद्वैतराहित्यरूपंस्वरूपाभिनिष्पत्तिपदार्थः इतिनपुनरुक्तिरित्यर्थः ३४४ उत्तमपुरुषपदार्थमाह फलेति । तत्त्वंपदाभ्यामुपलक्षितं प्रदेव्यलक्षणंस्वरूपंतदेवोत्तमपुरुषपदमेवोच्यतेनान्यस्यकार्यकारणाभ्यामुत्तमत्वात्सर्वोपाधिषुपरिपूर्णत्वाच्चेत्यर्थः ३४५ सतप्रपदैतीत्यादिनाद्वादशकंठिकांतप्रथेनजीवन्मुक्तस्यस्थितिप्रकारउच्यतेइतिदर्शयंतदर्थमाह उत्तमइतिपंचदशभिः । एषमहावाक्यार्थसाक्षात्कर्तृलक्षणउत्तमःपुरुषःप्रारब्धसमाप्तिपर्यन्तमेवमनेनप्रकारेणवसेत् एवंकथं श्रुतौतत्रपदोक्तैर्ब्रह्मरूपेणोकेनिर्विकल्पसमाधिस्थःसन्पर्येतिविहरतिब्रह्मवसवतःपश्यतीतिपावनव्युत्थानदशापांतुसमष्ट्यात्मदेशीसंतप्रपदोक्तोपसर्वलोकेषुपर्येतिव्याप्तीतिमहाराजवत्स्वतंत्रइतिद्वयोरर्थः ३४६ । ३४७ अभक्ष्याणीति । तथासर्वप्राणिरूपेणभक्ष्याभक्ष्याणिभुंजानःसंस्तथाबालवन्महानैराहतःक्रीडन्सन्निद्रादिप्रभुरूपेणवधूभिर्वाहनैःसत्विभिःसंबंधिभिर्वारममाणःसन्निमग्नसिद्धमविद्याकालोपात्तदेहम् क्रीडशम् मृदजनानांसमीपेविद्यमानंनविजानातिनस्मर

स्वयंज्योतिस्ततस्त्वेतत्परंज्योतिरितीर्यते ॥ आनंदात्मस्वरूपंयत्सर्वप्रियतमंसदा ३४३ संपत्तिरस्यविज्ञेयाहर्ब्रह्मेतिवेदनम् ॥ स्वरूपेणाभिनिष्पत्तिरुक्ता तत्त्वंपदार्थयोः ॥ विज्ञानाद्वेदराहित्यफलंयत्स्वात्मबोधजम् ३४४ फलप्राप्तावभिन्नस्याद्यद्वयंतत्त्वमर्थयोः ॥ उत्तमःपुरुषःमोयंविद्यतेनततःपरम् ३४५ उत्तमःपुरुषस्त्वेपयावदेहस्यधारणम् ॥ तावदेवंवसेत्तत्रब्रह्मलोकेथवापुमान् ३४६ स्वेच्छयासर्वलोकेषुदुत्तमःपुरुषःसदा ॥ पर्येत्यव्याहताज्ञःसन्महागजइवापरः ३४७ अभक्ष्याणिचभक्ष्याणिभक्षयन्दुःखवर्जितः ॥ क्रीडन्बालसमःसर्वैर्लाल्यमानोमहानैः ३४८ रममाणोवधूभिर्वादेवद्रुचिवापरः ॥ यानैर्वाविविधैरेवयस्यैर्जातिभिश्चवा ३४९ विद्यमानमिमंदेहंनयंजानातिकर्हिचित् ॥ यथाशयानःपुरुषःशयानंस्वात्मनोवपुः ३५० यथाशयानेपुरुषेप्राणेनैवाभिरक्ष्यते ॥ शयानस्यात्रदेहोयंतद्वन्मुक्तस्यतेनहि ३५१ रथोयथाशयानेपिसारथ्योऽक्षितैर्हयैः ॥ नीयतेपूर्ववत्तद्देहःप्राणैस्तथास्थहि ३५२ मंत्रिणारक्ष्यतेराज्यंशयाने नृपतौयथा ॥ मुक्तस्यचतथादेहःप्राणेनैवाभिरक्ष्यते ३५३ प्राणोयथात्रदेहस्यरक्षाहेतुःप्रकीर्तितः ॥ भोगहेतुस्तथैवैतदुक्तंवाह्यांतरेंद्रियम् ३५४ एकादशेंद्रियैर्वालोऽहंनृपयथाबहून् ॥ विषयान्नस्मरेत्तद्वत्प्रमत्तोवात्रकश्चन ३५५ मुक्तस्तद्वदिमान्सर्वानधिगच्छन्निहिसर्वथा ॥ मनसानैवजानातिस्वात्मनोन्यं कथंचन ३५६

तिसुमपुरुषःस्वशरीरमिवेतित्रयाणामर्थः अत्रविदुषःसर्वज्ञत्वेव्याविद्यकव्यवहारविस्मृतौदृष्टांतौभाष्यकारैरुक्तःयथाकश्चिदुन्मादादिनाविपरितोषवहरन्पश्चान्निवृत्तौमादउन्मादकालिकंवृत्तंविस्मरन्नपिप्रमदंशीरित्याख्यायतेतथाजीवन्मुक्तोपीति ३४८ । ३४९ । ३५० तर्हि कथं तस्य देहस्थिति रित्याशंको श्रोतव्यं तत्र परिहरति यथेति । यथा मुमस्य देहयोगक्षेमं चित्तराहित्यं पितृस्य देहः प्राणेन रक्ष्यते तथा तेन प्राणेन मुक्तदेहोपि ३५१ रथ इति । तथा च श्रुतौ प्रयोग्यपदोक्तैर्हयैः सारथ्यो सुप्रेषि रथो नीयते तथा स्य मुक्तस्य देहः प्राणैः ३५२ अथवा प्रयोग्यपदेन प्रकट्येन राजन् व्यवहारेण रथ इति व्युत्पत्त्या राजमंत्रिग्राह इति दर्शयन्नाह मंत्रिणेति । रक्ष्यते पाल्यते ३५३ यथा च देह रक्षाधिकारित्वेन प्राण उक्तस्तथा भोगाधिकारित्वेन इंद्रियाण्युक्ता मथ प्रेतदित्यादि श्रुतिप्रथेनेत्याह प्राण इति । बाह्यप्राणादि आंतरं मनः ३५४ विदुषो भोगकालवतरेभ्यो विशेषभाष्योक्तमेवाह एकादशेंद्रियैरिति । यथा बालः प्रमत्तो वा इन्द्रियैर्विषयान् गृह्णन्नपि श्रान्नस्मरतीति ३५५ मुक्त इति । तथा जीवन्मुक्तोपि देवचक्षुरूपेण वर्णितेन मनसा सर्वांश्च पयानधिगच्छन्नपि स्वात्मनो भिन्नपदार्थं जातं नैव विजानाति मनुसंधत्त इत्यर्थः ३५६

तेनाप्रयुक्तानामर्षादिपाणां प्रवृत्तावुपपत्तिमाह आसकीति । अयमुक्त आसक्तिश्चन्द्रो ब्रह्मलोकादिपुर्वतमानान्भोगान्मनःप्रभृतिभिरिदियैर्गृह्णाति कील्लौरिदियैः तैरादिपादिभिर्देवैः प्रयुक्तैः धैरितः
तत्र हेतुभूतविशेषणम् । तत्तदाश्रितेरिति तांस्तान्ब्रह्मरादिप्रवर्तनरूपानधिकारान्धारयद्विरितितदर्थः । अतएव सर्वदुःखविवर्जितइति ३५७ तस्य विदुषो ब्रह्मभावं स्फुटयन् सर्वदेवोपास्यतारूपं ब्र
ह्ममेतत्राह उत्तमइति । यो यमुत्तमपुरुषरूपो विद्वानुत्तमं सर्वान्भूतसर्वदेवाः शमादिसंपन्नलक्षणोस्तेस्तेः सविशेषरूपैरुपासते पावदान्मात्मेन न साक्षात्कुर्वतीति ३५८ ततश्च सर्वलोकां कामेषु
स्वातन्त्र्यं देवानामुपलभ्यते इत्याह उपासतइति ३५९ तथा चेदानीमप्यात्मोपासकानां तत्फलं युक्तमित्याह विज्ञायैवेति । एतद्विज्ञानेनैव सर्वसत्फलं लभ्यते इत्यर्थः ३६० त्रयोदशकं विज्ञायां
मंत्ररूपायामुक्तं दहरोपासकस्य पापनिवृत्तिरूपं फलं केमुत्प्रेन निर्विशेषब्रह्मविदोपसिद्धं दर्शयति आत्मायमिति । अयं विश्वाधिष्ठानतयोक्त आत्मा तत्पदार्थो दुरवगाह्यतया श्रुतोऽयमपदेक्तः स एव सर्वेषां
हृदयाकाशरूपस्त्वं पदार्थः सन् संघातसंकीर्णत्वात् शब्दरूपयुक्तस्तयोरेकपदः साक्षात्कुरुते सर्वैः पापेर्नैलिप्यते इत्यर्थः ३६१ तत्र हेतुपासमाहितत्वेन पापासंभवमाह आत्मेति । यस्य परमा

आसक्तिश्चन्द्रो मुक्तो यं भोगान् गृह्णाति सर्वदा ॥ मन आद्यैः प्रयुक्तैस्तैर्देवैस्तत्तदाश्रितैः ॥ ब्रह्मलोकादिलोके पुसर्वदुःखविवर्जितः ३५७ उत्तमः पुरुषो यो यं विद्व
द्वृषः प्रकीर्तितः ॥ एनमात्मतयानित्यं सर्वदेवा उपासते ॥ उपासनैर्हि विविधैर्यावज्जानंति नात्माना ३५८ उपासते यतश्चैनमात्मानं देवमंजसा ॥ सर्वलोकास्त
तं कामाः स्वाधीना हि दिवौकसाम् ३५९ विज्ञायैवैनमात्मानं सर्वदा स्वात्मरूपतः ॥ सर्वान् लोकांस्तथा कामान्सर्वान् प्राप्नोत्यसंशयम् ३६० आत्मा यं सर्वभूता
नां हृदयाकाशसंश्रयः ॥ आनंदरूपमेतं योजानीति स्वात्मरूपतः ॥ न स पापेन केनापि लिप्यते महतापि च ३६१ आत्मा यस्य हि स त्वो यं बुद्धिसाक्षी प्रतीयते ॥ ना
सौ पापानि कुरुते पुमान् द्वैतदर्शनः ३६२ आत्मानं यः प्रियं वेद सर्वदा सुखरूपिणम् ॥ पापानि कुरुते कस्माद्विवेकी स हि धीधनः ३६३ जायते मित्रते चैकः फलं चै
कः शुभाशुभम् ॥ भुंक्ते चैतद्विजानन्स किमर्थं पापमाचरेत् ३६४ सर्वभूतात्मभूतस्य सम्यग्भूतानि पश्यतः ॥ मार्गे देवश्च मुह्यंति ह्यपदस्य पदैपिणः ३६५

यं भूतः सात्त्विकं मात्मानं विश्वादिरूपं इति निरोवरणं प्रतीयते भातिसर्पापकं कुप्यं तत्प्रवृत्तिहेतोर्द्वैतदर्शनस्यैवाभावादित्यर्थः ३६२ व्युत्थानदशापामपि विषयरागाभावात्तत्र प्रवृत्तिरित्याह आ
त्मानमिति । यं आत्मानं मेव वस्तुतः प्रियं ये देवविषयजातं संधीधनं विद्वान् केन हेतुना पापं कुर्वतीति त्वर्थः ३६३ अत्र केमुत्प्रेममाह जायते इति । एकोऽप्यर्थ इत्यमरः तथा च जननमरणादिविधा
रभाग्न्येव नाहं तथा शुभाशुभकर्मफलभोक्ताप्यप्येव नाहं साक्षिमात्रात्मकत्वात् एतयोर्विज्ञानाति सभोक्तत्वाभावेन सत्कर्मणां विषयदानाधिकारभाक्तादापापेन तथेति किमुवाच्यमित्यर्थः ३६४
ननु न्यवहारे स्थितस्यापि विदुषः कथं भौतलोभमिह तेषां कथं विदुषः पंथादुल्लेख्य इत्यादि वेदपठं भारतश्चोक्तं पठति सर्वेति । सर्वे भूतानामात्मभूतस्य प्रत्यग्भावं गतस्य तानि सत्संगं भिन्नत्वेन पश्यतो म
हावाक्यार्थं विदुः पथि निष्ठा रूपेण मुह्यंति लोकाः । एतोऽप्यवस्थापदं पादप्यासं भिन्नं विषये पश्यतया तस्मै पदं मयं तत्तत्प्राप्तिमिच्छति तदेवाध्यास इति यावदिति तत्राचस्पत्युक्तं योजनार्थः ३६५

फलितमाह तत इति । यतोऽपानिशासर्वभूतानामित्यादिगीतोक्तविधयादुर्लक्ष्यगतिस्ततः स्फुटमन्यत् ३६६ तस्यविदेहमुक्तोक्तः संशय इत्याह एवमिति ३६७ चतुर्दशकंडिकागतस्यब्रह्मेत्यंतवा
 यपस्यार्थदर्शनं प्रजातींद्रसंवादमुपसंहरति एवमिति द्वाभ्यां । स्पष्टम् ३६८ सर्वेषामिति । कीदृशं भूमानम् हृदयाकाशरूपनामरूपात्मकप्रपञ्चस्यविधायकं सत्तादिप्रदानेन निर्वाहकम् य
 तेनामरूपे अंतरा विना हतिश्रुत्यर्थो दर्शित उत्तराद्धेन चतुर्थपादस्य तृतीयपादविवरणात्मकत्वात् ३६९ अंत्यकंडिकार्थमाह एक इति । अपमुक्तविद्यासंबन्धी संपदा योगुरुशिष्यपरंपरारूप ईंद्र
 मारभ्य एकः प्रवृत्तः द्वितीयस्तु स्वर्णभूतं जगत्प्रवृत्तः यतः प्रजापतिना यथेन्द्रायेयं विद्यादिष्टा तथा मनवेपोत्यर्थः स च ब्रह्मभूमिलोकेऽस्मादिगुरुः प्रजाभ्यः साधिकाराभ्य उक्तवानिति ३७० अ
 शुद्धांतः कर्णेभ्यस्तु सकर्मैवोपदिष्टवानित्याह त्रैवर्णिकानिति । ब्रह्मविद्यापार्ष्णिजान् अथिकाराभावात्ताम्रतीदमाह हे त्रैवर्णिका भवतश्चतुर्णामाश्रमाणां मध्ये ईष्टमाश्रमं कृत्वा पागादीनिकर्मा

ततोऽयं लभ्यते नैव पापी पुण्योऽथ वेति च ॥ पापगंधेन रहितो ब्रह्मविद्युत्पुरुषोत्तमः ३६६ एवं यो भाग्ययोगेन पश्येत्पुरुषरूपिणम् ॥ आनंदात्मानमद्वैतं मुच्यते स न सं
 शयः ३६७ एवं प्रजापतिः प्राह पूर्वशकाय सर्ववित् ॥ अवस्थात्रयनिर्मुक्तं भूमानं स्वात्मरूपतः ३६८ सर्वेषां हृदयाकाशनामरूपविधायकम् ॥ नामरूपात्परं
 नित्यं नामरूपविवर्जितम् ३६९ एकोऽयं संप्रदायो भूदिन्द्रादन्यः स्वयं भुवः ॥ यथेन्द्रा योक्तवान् ब्रह्माग्नवे च तथैव सः ॥ मनुः प्रजाभ्यः सर्वाभ्यो भूमौ स प्रथमो गुरुः ३७०
 त्रैवर्णिकानि दंप्राह ब्रह्मविद्याविवर्जितान् ॥ आत्मज्ञानं न भवतां यावदत्र प्रजायते ३७१ चतुर्णां प्रविधयैवं तावदिष्टं निजाश्रमम् ॥ तावत्कर्माणि कुर्वतु स्वानि स्वानि
 समाहिताः ३७२ वैराग्ये सति कर्तव्यो ब्रह्मज्ञानस्य हेतुकः ॥ संन्यासः परहंसारूप्यो नान्यथा कर्हि चित्कचित् ३७३ इन्द्रः प्रजापतेः प्राप्य ब्रह्मविद्यां सुदुर्लभाम् ॥
 देवेभ्यस्तु क्तवान् सर्वा ब्रह्मविद्याप्रसादतः ३७४ साक्षात्कृतत्वांस्तद्वदग्निर्यायुश्च स तमौ ॥ देवानां सात्विकत्वेन पक्षपातो महानिह ॥ ब्रह्मणो विद्यते यस्माद्ब्रह्म
 त्रैतैः कचित् ३७५ इति ते सर्वे मात्स्यातं यत्पृष्ठं भवतां विह ॥ अवस्थात्रयनिर्मुक्तं किमन्यच्छ्रोतुमिच्छसि ३७६ इति श्रीपरमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदपूज्यपा
 दशिष्येण श्रीशंकरानंदभगवता विरचिते उपनिषद्भूतने आत्मपुराणे च्छांदोग्यसारां प्रकाशे प्रजापतींद्रविरोचनाख्यायिकानामचतुर्दशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १४ ॥

निकुर्वन्तु सत्यां वैराग्यलक्षणायां शुद्धी संन्यासमपि नाप्येति त्रयाणां मर्थः ३७१ । ३७२ । ३७३ उत्तराकांशां मुत्थापयन्निद्राशिष्यानाह ईंद्र इति । चतुर्थपाद उत्तरांशवयी स्पष्टम् ३७४
 साक्षादिति । स ईंद्र उमा रूपया ब्रह्मविद्याया अनुग्रहात् प्रजापत्युपदिष्ट ब्रह्मविदेशे लीलाविग्रहमापन्नं साक्षात्कृतवानपीति तथा श्रिवायुश्च तत्साक्षात्कृतवन्तो देवान् प्रतिपादुर्भावे हेतुतापारमेश्वर
 स्य देवपक्षपातमाह देवानामिति । स्पष्टम् ३७५ उपसंहरति इति विहति ३७६ ॥ चतुर्दशोऽध्यायसमन्वयपक्षकारुण्यसमैदिधत् ॥ कामोतिः श्रमस्तत्तत्स्यममत्तरुपवृंहणे ॥ १ ॥ इति श्रीदत्तकुल
 तिलककृष्णनंदात्मजदिलारामसुरितनूजयमकृष्णस्य श्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुगृहीतस्य कृतावात्मपुराणे टीकायां सप्तमसंवाख्यायां चतुर्दशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १४ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे चतुर्दशोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे पंचदशाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ देवः पंचदशोऽप्येषः स्वाभिमानासमाधरः ॥ गुरुपंचदशीनाथकलासंकलितालिकः ॥ १ ॥ अस्पाथः सितमूढविसिक्ताप्रतिरुद्धसंज्ञाः पातंजलप्रसिद्धाः पंचदशा
 अवस्थापस्यतादृशोचितेदेवोदाहरार्थेयोधारणीयः कीदृशः स्वस्वसंमुखेवर्तमानोयोमानोगर्वेनामदस्यादिनिष्ठत्रासमावाचसहिष्णुः गुरुपंचदशीपूज्यमातस्यानाथश्चंद्रस्तद्रूपया
 कल्याणशेनसंकलितालिनिर्मास्ररपक्तिः श्रीनामचंद्रेत्याकारायपस्यतथा 'कलास्यामूलरेवृद्धौशिल्पादावंशमात्रकं' इतिविश्वः । श्रीकृष्णविग्रहपसे पथमपादः समः स्वेपांभक्तानां गो
 पिकार्जुनादीनां योभिमानः स्वात्मनिस्सर्वाधिकंत्वमतिस्त्वपरिहरणपरः गुरुपंचदश्यांशारयांराधकलयावशीकरणमंत्रेष्ववंशीमीतेनसंकलितः समुदितकृताआलयः सख्योयेनसतथेत्यर्थः । शंभु
 पक्षेपि प्रथमपादस्तथा स्वपदेनतुराचणोग्राह्यः पूर्वभिमानाभस्यचंद्रस्यकलयासंकलितरजितमलिकंमस्तकंयस्यसतधंतिविशेषः । प्रमेयपसे पंचदशपदमावर्तनीयं तथाचपंचविधादशाअव
 स्थापस्यकरणजातस्यकेनेषितेत्यादिप्रथममंत्रोपासनामकस्यमंत्रः प्राणवाक्चक्षुःश्रोत्ररूपस्थतत्त्वचंद्रोतन्निर्गतत्वेनस्थितः स्वस्पाभिमुखंनृत्तेपुमानेष्वसमावाचविषयस्वभावकतियावत् अ
 थवास्वेपामिदवाप्यादीनां योभिमानः परमेश्वरोपकृतिविस्मृतिरूपस्त्रवस्यमाणविधयासमाहारितएतादृशोदेवः पंचदशोअत्राभ्यायेवर्णितोऽप्येषः अवधारणीयः यस्यलीलाविग्रहंभूषितइत्यर्थः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ देवानां ब्रह्मविद्यायाः प्रसादाद्ब्रह्मबोधनम् ॥ श्रुत्वाशिष्योत्रतत्प्रष्टुं पुनराह गुरुं त्विदम् १ भगवन्नैतरेयोक्तः प्रजानां मुनिभिः सदा ॥ संवादो वाम
 देवस्य तथानुभवकीर्तनम् ॥ ज्ञानवैराग्यसंयुक्तं तेषामप्यधिकारिणाम् २ तथा कौषीतकिप्रोक्तं यत्र चेन्द्रप्रतर्दनौ ॥ अजातशत्रुगार्ग्यौ च गुरुशिष्यौ व्यवस्थितौ ३
 आदित्यस्यात्मविज्ञानं यत्र वंशः समीरितः ॥ त्रिपर्वाभेदतस्तद्ब्रह्म न मेदान्महाशयान् ४ अश्विभ्यामपि यत्रायां संवादो मंत्रो देविनः ॥ दध्यङ्घाथर्वणो यत्र गुरुः शि
 ष्यौ च तावुभौ ॥ तत्कृते व्यसनं तद्दिद्रुस्यासीन्मुनेरपि ५ जिगाय यत्र सकलान्विप्रान्वाजसनेयकः ॥ शाकल्याय ददौ शापं सद्यः प्राणविमोचकम् ॥ जनकाय च
 मैत्रेय्यै यत्र ज्ञानमदाद्विसः ६ यत्तु श्वेताश्वतरः प्राह यतिभ्यो हेतुसंश्रयम् ॥ द्विजेभ्यश्च कठो यत्तु यमो यत्र गुरुः स्मृतः ॥ नचिकेताश्च शिष्योऽपि बालः सर्वगुणान्वितः ७
 तित्तिरेरपि यज्ज्ञानं कोशपंचकतत्परम् ॥ वरुणश्च भृगुर्यत्र गुरुशिष्यौ तपोधनौ ८ गंधर्वो यत्र वेनाख्यो ब्रूते स्वानुभवं नृणाम् ॥ साधनेषु च यत्रायां संन्यासः परमः स्मृ
 तः ९ यत्प्रसंगेन जाबालमुख्यानामत्र कीर्तनम् ॥ सर्वतः काद्याय त्रैतुर्वेसंन्यासिनः स्मृताः १०

अथमेधाविमः प्रश्नं दर्शयति । देवानामिति चतुर्दशभिः स्पष्टम् १ तत्र प्रथमाभ्यापार्यमनुवदति भगवन्निति । मुनिभिः सनकाद्येस्तेषां बामदेवसतीर्थानां ज्ञानवैराग्ये उक्ते इत्यर्थः २ द्विती
 यनृतीयवृत्तमाह तथेति । स्पष्टम् ३ चतुर्थे वृत्तमाह आदित्येन स्पष्टेति द्वाभ्यां । आदित्येन याज्ञवल्क्यापोक्तं ज्ञानं कीर्तितं यत्राभेदेन त्रिपर्वावंशः कीर्तितः कीदृशः महाज्ञपान्महात्मनो मुनीन्प
 र्यभूतानवांतरभेदतया ब्रह्मचारयन्त्रित्यर्थः ४ अश्विभ्यामिति । यत्रयस्यात्मज्ञानस्य स्फुटवार्थं यत्र संवादे तोमश्विनौ तत्कृते अश्विद्विषा यत्तु व्यसनं दुःखम् ५ पंचमादित्रयार्थमाह जिगायेति । यत्रपं
 चमेयत्रपृष्ठे जनकाय सप्तमे तु मैत्रेये इति विवेकः ६ अष्टमादिष्टयवृत्तं कथयति यदिति । हेतुसंश्रयं कारणविषयकं पञ्ज्ञानं यतिभ्यो द्विजेभ्यः श्वेताश्वतरः प्राह यत्र कठोक्तज्ञानेन यमनचिकेतसो गुरुशिष्यौ ७
 दशमवृत्तमाह तित्तिरेरिति द्वाभ्यां । कोशपंचकंतनोतिसत्तादिदानेन विस्तारयतीति कोशपंचकतः पुच्छभूतं ब्रह्म तदेव परमोचरीभूतं पस्यतादृशं तित्तिरीमुनेर्ज्ञानमुक्तं यत्र ज्ञाने ८ । ९ एकादशवृत्तमाह
 यत्प्रसंगेनेति द्वाभ्यां । यस्य संन्यासस्य प्रसंगेन जाबालादिसंबंधिनिब्रजज्ञाने कीर्तनं कृतं यत्र ज्ञाने परिनिष्ठिताः संवर्तकादयः कथिताः यत्र पदं वैराग्यादयः संन्यासस्वरूपाः कीर्तिता इति द्वयोरर्थः १०

११ द्वादशादित्रयवृत्तमाह आरुणेति । आरुणेर्ब्रह्मपुत्रस्य सनत्कुमारस्य ब्रह्मणश्च ज्ञानं धेतकेतुना रदं दान्प्रत्युपदिष्टं विस्तरेण समासेन च यत्कीर्तितं तत्सर्वरूपं ब्रह्मज्ञानमतीतप्रथे प्रोक्तमित्यर्थः १२ प्रश्रवो जमनुभापते तत्रेति । तत्र पूर्वाध्याये अन्ते इदमुक्तं इदं किं अत्र देवानामभ्येष्टं द्वाप्रियायूनां ब्रह्मविद्याया अनुग्रहाद्ब्रह्मणो ज्ञानं विशेषतो जातमित्यत्रावश्यं भाष्याश्चोत्तुमिच्छामीति द्वयो रर्थः १३ । १४ एवं पृष्ठे गुरुः सामवेदीयत्वेनोपस्थितं केनोपनिषदुक्तां कथां वक्तुमुपचक्रमे इत्याह एवमिति १५ अत्र यद्यपि भाष्यकारेण गुरुशिष्ययोः सामान्यत एवोपन्यासः कृतस्तथापि च्छांदोग्याद्ये प्रजापतिगृहीतविद्याया विरोचनेनासुराण्यतिनिरूपणोक्तोक्त्या कथमिदं देनाऽपि सादेवान्प्रत्युक्तोक्त्या कांक्षाया वैदिकवृत्तेनैव पूरणीयत्वा हेवान्शिष्यत्वेनैदं गुरुत्वेन च ग्रंथकृदुपन्यस्यति इन्द्रादिति । इन्द्रद्वारा प्रजापतेर्लब्धविद्यादेवाः शुद्धयि इन्द्रसमीपे मीमांसां मननं च क्रिरेकृतवन्त इत्यर्थः १६ तत्र शिष्यप्रश्रुपस्य प्रथमं मंत्रस्यार्थमाह इन्द्रियाणां तिष्ठं चभिः । वागाद्युपलक्षिता निदं इंद्रियाणि मनसा तदुपलक्षितप्राणेन च सदितानि क्रमेण रयति । न जीवास्तत्प्रेरकास्तेषां स्वातंत्र्याभावादित्यर्थः १७ अस्वतंत्रतामेव स्फुटयति व्यापारमिति । यतोऽपुना इन्द्रियविशेषेण

वैराग्यं यत्र कालश्च यमादिस्तत्र कारणम् ॥ यत्राधिकारिणः प्रोक्ता विरक्ताः सर्व एव हि ॥ वेषाचारसंयुक्तो यत्र न्यासश्च कीर्तितः ११ आरुणेश्वरतथा ब्रह्मपुत्रस्य ब्रह्मणोऽपि च ॥ ज्ञानं विस्तरशो यत्र समासेनापि कीर्तितम् ॥ तत्सर्वं भवता प्रोक्तं ब्रह्मज्ञानमनेकधा १२ तत्रातिभवता प्रोक्तं ब्रह्मविद्याप्रसंगतः ॥ इन्द्रादेर्ब्रह्मविज्ञानं जातमत्र विशेषतः १३ तदहं श्रोतुमिच्छामि नूनमाश्चर्यमत्र भोः ॥ किंचिदस्ति यतस्तेषां विशेषो भवते रितः १४ एवमुक्तो गुरुः प्राह केनेपितस्मीरिताम् ॥ स्वशिष्याय कथामेतां ब्रह्मविज्ञानकारिणाम् १५ इन्द्रादवाप्तविद्यास्ते देवाः सर्वे महौजसः ॥ मीमांसां च क्रिरेत्वेतामिदं प्राप्य सभागतम् १६ इंद्रियाणि दशैतानि मनसा सह कोत्र भोः ॥ संप्रेषयति सर्वेषामस्वतंत्राय तोजनाः १७ व्यापारमिन्द्रियोत्थानं न करिष्येऽमुनेत्ययम् ॥ संकल्प्यापि करोत्येव भूता विष्टवातुरः ॥ ततः सर्वः पराधीनो जंतुरत्रेति निश्चितम् १८ इंद्रियाणि स्वतो नैव मुक्तस्येव हे कुर्वते ॥ व्यापरात्रियतं यस्मादभिसंधाय कश्चन ॥ प्रवर्तते तथा कश्चिन्निरुतिमपि गच्छति १९ चेतनस्तत एवायं प्रेरकस्तेषु कश्चन ॥ न तेषामिह चैतन्यं नानात्मत्वप्रसंगतः ॥ अतः कर्मापि नैव स्यात् व्यापारोऽपि हकारणम् २० यतः प्रवर्तते सर्वो विज्ञायै वततः परः ॥ चेतनः कोत्र तेषां स्यादिन्द्रियाणां प्रवर्तकः २१

द्विषसाध्यं व्यापारं न करिष्ये इत्याकारं संकल्पं कृत्वाप्ययं जनस्तं व्यापारं करोति ततः प्रारतं ज्यं निश्चीयते इत्यर्थः १८ अत्रेन्द्रियस्वातंत्र्यमाशंक्य निरस्य निषिद्धपदसूचितं चेतनपारवश्यमिन्द्रियाणामाह इंद्रियाणां ति । यथा जीवन्मुक्तस्येन्द्रियाणि सुप्तसारथिरथा श्वस्यायेन व्यापारान्स्वतः कुर्वतीति नियतं नियमशालिनं भवति यस्मात्कश्चिद्ब्रह्मलोजनोऽभिसंधायाऽऽलोच्येव प्रवर्तमानो निवर्तमानश्च इत्येत्यर्थः । अयं भावः प्रायशो दर्शनादभिसंधानाख्यचेतनव्यापारपुर्विकैव सर्वत्र प्रवृत्तिर्विज्ञायते न च मुक्तं द्विष्य व्यापारेण व्यभिचारः तत्रापि चक्रभ्रमिन्यायेन व्यवहितचेतनव्यापारानुमानादिति १९ चेतन इति । ततोऽस्वातंत्र्यात्तेषां इंद्रियेषु प्रेरणकर्ता कश्चिच्चेतनोऽभ्युपेयः न च इंद्रियाण्येव चेतनानीति वाच्यं नानात्मताप्रसंगेन मतभेदेन देहभंगापादकेन पूर्वदूषितत्वादित्यर्थः यथा च जडत्वेनैन्द्रियाणां स्वातंत्र्यं तथा कर्मणोऽपि बोध्यमित्याह अत इति । अतो जडत्वात् कर्मादृष्टम् २० यत इति । यत आलोचनपूर्विकैव प्रवृत्तिर्हृष्यते तत इन्द्रियसंघातात्परश्चेतनः प्रेरकः कश्चित् संभाव्यते सकृदतिवक्तव्यमित्यर्थः २१

अथखंडद्वयगतमंत्रानुगुणावयवत्वेनवाचक्षानस्तत्रैश्वर्यगुणत्वेनोपपन्नस्यद्वितीयमंत्रार्थमाह इतिपृष्ठइतिपंचभिः । इत्थंपृष्ठंइतिस्तान्देवानिदमाह इदंकिं देवाःसपुमानसर्वदेहिनांसर्वेन्द्रियाणांस
त्रिधानमात्रेणप्रेरकः सकः यःसर्वेषामिन्द्रियाणामिन्द्रियभूतोमनसोमनोभूतश्च अपंभावः ओपाधिकशब्दानामुपाधिरेवमुक्त्योर्ध्वइतिप्रसिद्धंयथाप्रिसंबंधादुदकेप्रवृत्तस्यदग्गृहशब्दस्याग्नौरेवार्थ
इति । तथाचतत्रज्ञानकर्मसाधनवाचकानांश्रोत्रवागादिशब्दानांमनसाधनवाचिमनःपदस्यचमुलपार्थतायाजाग्रदादिद्रूपितेषुप्रसिद्धकरणेष्वसंभवात्सर्वशक्तःसर्वेषांसत्ताप्रदश्चात्रैवार्थतयाप्य
वतिष्ठतइति यश्चाजाग्रदाद्यवस्थात्रयाद्विक्तःप्रजापतिनोक्तइतिद्वयोरर्थः २२ । २३ तथाजीवनादिप्रयोजकवाचिप्राणपदैनापिसएवाभिषेपइत्याह प्राणस्यापीति यद्विद्यमनसामिरेकउ
क्तःसएवैवआत्माप्राणस्यापिप्रेरकःतत्रप्रसिद्धप्राणत्वस्यजीवनहेतुत्वस्वरूपस्याप्याधारत्वात् अत्रानुकूलायास्तिचिरिश्चोरर्थनिबध्नाति प्राणतइति । यतःप्राणापानौमर्त्यानांमरणयर्मणांजी
वनप्रयोजकौनभवतःकिंत्वन्यएवयःप्राणस्यापिस्थितिप्रयोजकत्वेनप्राणभूतःसर्वेषांजीवननिदानमित्यर्थः २४ एतद्विज्ञानफलमाह एवमित्तिद्वाम्भां । हेसुराएवमिन्द्रियादिप्रवर्तकत्वेनात्मा
नंगुरुगुखादिज्ञापयश्रुत्वापश्चात्समाहितेनमनसादृष्टाच्चावस्थात्रयलक्षणबंधनेभ्योनूक्ताःसंतःप्राणाद्यात्मानंप्राणादिभ्यआंतरंतत्त्वमद्वयरूपमायांतिअवधारयंतीत्यर्थः २५ अजृताइति । ततउक्त

इतिपृष्ठःसहस्राक्षस्तान्निष्प्यानिदमब्रवीत् ॥ इन्द्रियाणांहिसर्वेषामिन्द्रियमनसोमनः २२ योवस्थात्रयनिर्मुक्तःप्रेरकःसपुमानिह ॥ इन्द्रियाणांहिसर्वेषांसर्वेषामिहदे
हिनाम् २३ प्राणस्यापिसएवैवप्राणउक्तोयनीपिभिः ॥ प्राणतोऽपानतोनापिमर्त्योजीवतिकश्चन ॥ अन्यतःप्राणतःप्राणात्सर्वेजीवंतिजंतवः २४ एवंविज्ञायचा
त्मानंपूर्वगुरुमुखात्सुराः ॥ दृष्ट्वापश्चात्स्वयंसर्वबंधनैःपरिवर्जिताः ॥ प्राणाद्यात्मानमायांतिसर्वेभेदविवर्जितम् २५ अमृतास्ततएवैतेजन्मादिपरिवर्जिताः ॥
तत्रगत्वापुनर्नैवकेचिदायांतिकर्हिचित् २६ यत्रेन्द्रियाणिसर्वाणिज्ञानकर्मात्मकानिच ॥ कालत्रयेनयांत्येवमनसासहितान्यपि २७ एनंसामान्यतोनेवविशेषाच्च
सुरोत्तमाः ॥ जानंतोपिनजानीमोभवतांशुरवोवयम् २८ उपदेशकथंनमगमिष्यामःसुरोत्तमाः ॥ भवतांसर्वकरणैरगम्यस्यमहात्मनः २९ विदिताविदिता
भ्यातदन्यदेवात्मरूपकम् ॥ पृष्ठंब्रह्मभवद्विर्यद्वक्तुंयच्चोद्यतावयम् ३० यच्चविज्ञायतेलोकेसामान्याद्वाविशेषतः ॥ घटादिवदनात्मातद्वेयंपंडितरूपिभिः ३१ य
च्चनज्ञायतेतनुभवेद्वंध्यासुतादिवत् ॥ असतदपिहेयस्यादनात्मत्वेनहेतुना ३२

विज्ञानादेतेविद्वांसोऽजन्मादिविकारराहित्यरूपममृतत्वंलभंतेयतस्तत्रब्रह्मणिगत्वापुनःसंसारनागच्छंतीत्यर्थः २६ अस्याविषयत्वेनैववचनसंप्रदायसिद्धनसामान्यादिरूपेणेतिप्रतिपादयतस्त
तीयमंत्रस्यार्थमाह यत्रेन्द्रियाणीतित्रिभिः । यत्रसर्वाणिज्ञानादिसाधकानांन्द्रियाणिमनसासहनप्रवर्तितुमुत्सहेते एनमात्मानंजानंतोपिवयंभवतांशुरवलोकसिद्धसामान्यविशेषरूपाभ्यांकथ
यितुंजानीमइतिद्वयोरर्थः २७ । २८ तथाचलोकवासनावासितैर्भवद्विरपेक्षितःसामान्यविशेषात्पररूपेणतदुपदेशःकथंशक्यःस्यादित्याह उपदेशमिति । हेसुरोत्तमाःसामान्यविशेष
विलक्षणत्वेनभगतांसर्वकरणैरगम्यस्यपुर्णात्मनउपदेशव्यापारकथंनमप्रसिद्धगमिष्यामआचरिष्यामइत्यर्थः २९ तस्यलोकवैलक्षण्यंस्फुटयतश्चतुर्थस्यार्थमाह विदितेतिचतुर्भिः । यद्वद्विःपृष्ठं
यश्चवक्तुंवयमुद्यतास्तदात्मनोरुपविदितत्वेनप्रसिद्धाविवितत्वेनप्रसिद्धाश्चभिन्नमित्यर्थः ३० तत्रविदितंभेदंस्फुटयति यथेति । यत्तुलोकेपृथिवीत्वघटत्वादिलक्षणैःसामान्यविशेषैरूपैर्ज्ञायतेवि
षयीक्रियतेतत्सर्वविदितमनात्मत्वाभेदगोचरत्वेनदुःस्वप्रयोजकत्वात्सुधीभिर्हंप्रथाघटादीत्यर्थः ३१ कदाचिदपिमानानर्हंरूपमविदितमपिपितृभ्यादिवचुच्छत्वात्कथमात्मास्यादित्याह यश्चेति ।
तनुभसद्वेदितिसंबंधः ३२

आ. पु.
॥ २ ॥

ईदृशमात्मरूपं चायं ध्योवयं श्रुतवन्त इत्याह श्रुतेति । स्पष्टम् ३३ प्रत्यक्षेनात्मोपदेअप्रकारपूर्वाभापरनुष्ठितं यद्वाचेत्यादिमंत्रपंचकदाशैतनिरूपयति वागाद्यैरिति त्रिभिः । सर्वैर्वागादिभिर्दिष्टैर्मनसा च यन्न विषयीक्रियते तथा सर्वदेवाय स्य विभूतयस्तेन प्राणेनापि न विषयीक्रियते इत्यर्थः ३४ यद्द्विद्याणीति । यश्च सर्वेन्द्रियाणां मनः प्राणयोश्च तद्व्यापाराणां च साक्षी ते पांसं निधमात्रेण तत्तद्व्यापारेषु प्रवर्त्तयिता चेत्यर्थः ३५ तदेवेति । तत्प्रत्यक्षस्त्वेव ब्रह्म बोध्यं हेदिवौकसः यत्तु पराग्नौ जेनापासते तदात्मत्वेन न बोध्यमिति प्रथमस्यार्थः ३६ अथ द्वितीयस्य ब्रह्मन विषया आत्म तत्त्वमुपदिश्यते इति दर्शयंस्ते इत्यन्तवाक्यार्थमाह । यन्मन्यते इति द्वाभ्यां । ईदृश आह देवगणोपदिष्टमन्यते स्वीकरोति । इति किं आत्मनस्त्वं पुन्यं पुन्येन ज्ञानं शक्यं भवति । अहरहरास्य मानत्वादिति भावः तत्तथानेवमन्तव्यं यतस्तद्भवत्परिचितमात्मरूपं दहराकाशादिनामकं सर्वे ईदृरूपास्यं ध्येयमेव भवति न ज्ञेयं अहो इत्याश्रये हेदेवाः ज्ञेयं यदात्मरूपं तत्त्वमहं प्रभृति शब्देर्वर्जितं भवत्यतस्तत्तद्भाषकला देवा विचारयन्ति त्विति द्वयोरर्थः एतेन देवेषु मध्ये वर्तमानोपित्वं यद्दहरपर्यन्तं ब्रह्मरूपं मत्वा सुखेदेति मन्यसे तदयुक्तं पतो ज्ञेयं रूपं ज्ञाना नृकामस्त्वं पशदिकमस्य परित्यजत दशको विचार एव तव युक्तं ति श्रुति योजना सुचिता भाष्यविरोधस्तु प्रमेया विरोधात्परिहार्यः ३७ । ३८ तत्र हेतुं सुज्ञेयमित्यवधारणस्य प्रमेयाननुसारित्वं दर्शयन् न्वेदेत्यन्तवाक्यावेदितं ब्रह्मणः स्वभावश्च नु

श्रुतवन्तो वयं ह्येव गुरुभ्यः स्वेभ्य ईदृशम् ॥ यैरयं कथितः स्वात्मा ह्यस्मभ्यं शास्त्रवेदिभिः ३३ वागाद्यैर्ज्ञायते यत्पुन कदाचित्सुरोत्तमाः ॥ ज्ञानकर्मेन्द्रियैः सर्वैर्मनसा सहितैरपि ॥ प्राणेनापि क्रियाशक्त्या सर्वदेवैक रूपिणा ३४ यद्द्विद्याणि सर्वाणि मनः प्राणौ च चेत्थपि ॥ व्यापारैर्न खिलैः सार्द्धं ते पातद्व्यापृतिक्षमः ३५ तदेव ब्रह्म ज्ञानीथ यूयं सर्वे दिवौकसः ॥ उपासते भवन्तो यन्न तदात्मा कदाचन ३६ यन्मन्यते देवगणः सुज्ञेयमिति नैव तत् ॥ आत्मतत्त्वमुपास्यन्तं दहराकाश संज्ञितम् ३७ देवैः सर्वैरहो देवास्त्वमहं शब्दवर्जितम् ॥ विचारयन्तु सकला आत्मानं बुद्धिसाक्षिणम् ३८ आत्मरूपं यतस्त्वेवं प्रवदंति विपश्चितः ॥ अज्ञेयं वापि विज्ञेयं सुज्ञेयं दुष्प्रबोधनम् ३९ अविज्ञातः सदैवात्मा सर्वैरपिशरीरिभिः ॥ सत्यज्ञानादिरूपेण विज्ञातश्चात्मरूपतः ४० सुज्ञेयो गुरुवाक्येन भवेत्सुविदितो हि सः ॥ दुर्विज्ञेयश्च तर्काद्यैस्ततो न विदितो हि सः ४१ आनंदात्मानमप्येन स्वयं ज्योतिः स्वरूपिणम् ॥ सत्यादिलक्षणं नित्यं सर्वप्राणिहृदं बुजे ॥ वर्तमानं सुपुत्तौ च प्राप्य सर्वं श्रजंतुभिः ४२

एवमाह आत्मेति ' यतो विपश्चितो मन्ये विदितं ' इत्यादि श्रुत्यर्थं विदित्वं वक्ष्यमाणविषया आत्मनोरूपमज्ञेयत्वादिभावश्च नुष्ठयशीलं वदन्तीत्यर्थः तत्रेत्यं श्रुत्यर्थविभागः सुखेदेत्येव मन्य इत्यनेन अत्यन्तविषयत्वपत्नपूर्वकवेद्यत्वयोर्निषेधादिज्ञेयत्वसुज्ञेयत्वयोर्लाभोनास्माकंसंप्रदायसिद्धेर्बोधप्रकारश्च नुष्ठेयादौक्त्योवेत्तिस एव वेदेत्यनेन तत्कामप्यस्वरूपदुष्प्रबोधनत्वस्य मुदेरज्ञेयत्वस्य चलाभ इति ३९ अज्ञेयत्वादिपुहेतुनाह अविज्ञात इति द्वाभ्यां । यतः सर्वैर्देहाभिमानिभिः सरपज्ञानानंदादिरूपेणाविज्ञातस्ततो ज्ञातुमशक्यत्वादेन द्रूपमविज्ञेयमित्युक्तं तथा हि मित्यात्मरूपेण विज्ञातत्वात्तु विज्ञेयमिति । यतश्च गुरुवाक्येन विदितो भवति ततः सुज्ञेय इति । यतश्च तर्कमयैः शास्त्रैर्विदितो न भवति ततो दुर्विज्ञेय इत्युच्यते इति द्वयोरर्थः ४० । ४१ तत्राविज्ञातत्वं विशदयति । आनंदात्मानमिति त्रिभिः सत्यादिलक्षणं मानंदरूपमात्मानं हविर्त्तमानमपि सुप्तौ सर्वैर्लभ्यमपि जनः प्राप्य शो न वेत्ति देवमायया विसेषावरणाभ्यामोहितत्वात् प्रांतोऽंधः प्राप्तिनिधिमिव प्रत्युत तदात्मनो न्यदेव पश्यति यतो न्यदर्शनादिपदुःखसंततिरूपा विनिर्दिष्टा निर्वर्त्तते इति त्रयाणामर्थः ४२

४३ । ४४ विज्ञेयत्वहेतुविदितत्वंस्फुटीकरोति विदितश्चास्तीतिदाभ्यां । अयमात्मासर्वेषांविदितः प्रसिद्धोभवतिपतोऽहमित्याकारयोर्धोशब्दयोर्विषयः सन्नेवव्यवहितेऽहत्तयर्थः ४५ न के वलमहमित्याकारयोर्धोशब्दयोरेवविषयः कित्वस्तिभातीत्यादिप्रतीतीनामपीत्याह सदादीति । तथायमात्मास्वप्नजागरयोः सदाद्यवगाहिप्रतीतिनांविषयः सन्नेवसर्वव्यवहारमहत्त्वरूपयोग्यरूपं करोति नदिसत्तायंशविनिर्माणैकैकशब्दपिष्टादीनांव्यवहारः शोभतेइति । फलितमाह ततइति ४६ सुविज्ञेयत्वंविज्ञापयति ब्रह्मेति । जन्ममृतायुतसिद्धपुण्यैर्मलचर्यादिसंपन्नः पुमान्कुशल स्यात्तार्यस्ववचसिमहावाक्यरूपेणमृत्तसतिपुत्रप्रत्ययवस्तुतत्पदार्थभूतब्रह्मेतिपदावगच्छतितदानिरावरणमात्मानंमुखरूपेणभास्तेमुखेनलभतेइतिद्वयोरर्थः ४७ । ४८ दुर्बोधताहेतुंत्तैरविदित त्वंयत्कीकरोति सुखादपइति । यदाविशेषिकादिमतावलंबीपुरुषोपपन्नदृश्येसुखादयोगुणाः समवेताः स आत्मेति तर्काद्वधारयितुंभवर्त्ततेतदाचिदात्मत्वमादिविषयविधयाकारणंस्पतथाभूतंश्रुत्य मुगुहीतंत्तैरिरीक्ष्यविभ्रांतचित्तोन्माकुलचित्तोभवतितस्यचात्मादुर्विज्ञेयोभवतीतिद्वयोरर्थः ४९ । ५० एवंहेतुनिष्पत्तोनिगमनमभिनयति देवाइतिदाभ्यां । हेदेवायमात्माततोमापावृत

कोपिनैवंविजानातियथाधः करगंनिधिम् ॥ संसारश्चमसंतप्तोमोहितोदेवमायया ४३ अन्यमेवात्मनः सर्वमवगच्छतिदेहभृत् ॥ ततोविनिष्टिश्चैवयंवर्त्ततेदेहिनां सदा ४४ विदितश्चास्ति सर्वेषामात्माधीशब्दयोर्यतः ॥ विषयोव्यवहारस्यहेतुर्भवतिसर्वथा ४५ सदादिविषयोदेवः स्वप्नेवैजागरेपिच ॥ व्यवहारमिमंसर्वमहं रूपंकरोतिहि ॥ ततोत्रविदितोप्येषदेहिनांवर्त्ततेपुमान् ४६ ब्रह्मचर्यादिसंपन्नः पुमान्जन्ममृतायुतैः ॥ कुशलस्यवचस्येतत्तद्ब्रह्मेत्यवगच्छति ४७ यदातदासु खेनैतंस्फुरंतंहृदयांबुजे ॥ आनंदात्मानमात्मस्थं सुखादेषोऽवगच्छति ४८ सुखादयोगुणायत्रसंश्रिताद्रव्यरूपिणि ॥ स आत्मेति यदातर्काज्ज्ञातुमेवप्रवर्त्तते ४९ तदाविभ्रांतचित्तस्यतर्कांतरसमागमात् ॥ चिदात्मत्वादिकादेषुर्विज्ञेयः प्रजायते ५० देवा आत्माततो ज्ञेयोविदितः सर्वदाहियः ॥ सामान्येनविशेषाच्च सुज्ञेयो नैवजंतुभिः ५१ स्वभावाच्चगुरोर्वाक्यामुविज्ञेयः कदाचन ॥ दुर्विज्ञेयः सदातर्कैः पुंबुद्धिपरिकल्पितैः ५२ आत्मरूपंसदादेवाविज्ञातुंनैवशक्यते ॥ स्वयंयतोविशेषैर्योजनीतेनैववेदसः ॥ विशेषैरहितंतद्दृढवगच्छतियः पुमान् ५३ गुरोर्मुखादवगतंजानीतेसर्वथैवसः ॥ यतःश्रुतिरियंप्राहस्वरूपंतस्यचेदृशम् ५४ यस्यामतंतस्यमतंमतंयस्यनवेदसः ॥ अविज्ञातंविजानतांविज्ञातमविजानताम् ५५

त्वात्सामान्यविशेषरूपाभ्यां सुज्ञेयो नैवभवतिसत्यंशः विदितत्वात्सुज्ञेयश्चभवतीत्यर्थः शक्तौकृत्यप्रत्ययः ५१ स्वभावाच्चेति । स्वभावात्स्वप्नकाशत्वरूपात्तुगुरुवाक्याच्चसुज्ञेयस्तर्कैर्दुर्ज्ञेयश्चो भ्यइति ५२ ननुमहायियोलौकिकाः परीक्षाश्चस्वप्नमेवतत्कुतो न जानीयुरित्याशंकावारकंयस्यामतमित्यादिहोक्तमवतारयति आत्मरूपमितिदाभ्याम् । हेदेवाएतदात्मतत्त्वंस्वयं ब्रह्मनिष्ठा चार्यनिरपेक्षेण जनेनमज्ञातुंशक्यंयतः संपूर्वैस्तर्कैरिदमेववेत्स्यतिविशेषणरूपेणसामान्यरूपेणवातपोरेवसंसारेपरिचितत्वात्तत्रविशेषरूपेणय आत्मानंजानातिसनेववेत्तितस्यनिर्विशेषत्वात्तत्रविशेषैरहितं सामान्यरूपमितिपावत्तादृशमात्मानमवगच्छतिसोपिनैववेदनिरपेक्षस्यात्मनः परसापेक्षसामान्याभावादित्यर्थः ५३ गुरुणात्वमुपलब्धार्थबोधकवेदवाक्येनसंबोधयतेइत्याह गुरोरिति । सज्जगुर्गुरुर्मुखाद्दृष्टमात्मानंजानीतेसाक्षात्करोत्येषपदसंपन्नमिदंश्रुतिस्यस्यात्मनः स्वरूपमीदृशंसामान्यविशेषभावाविनिर्भुक्तामिदंशरीरतीत्यर्थः ५४ इयमित्युक्तांश्रुतिपठति । यस्येति ५५

अस्याभायक्रमेणार्थपदिर्दशपंस्तत्रेवावबोधकं द्वितीयपादेन्याचहे मंतुरिति शब्दां । यस्य पुंसः सिद्धांते ब्रह्ममतं भवेत् मतत्वे त्रिपुट्ययमाहिज्ञानमोक्षरत्नं तदेवाभिनयति येनृमानैर्मयमिति त
 स्पुंस एतद्ब्रह्ममतं विज्ञातं न भवति यस्मादेव पुमान् ब्रह्मस्वभावविपरीतं भेदं दर्शयतीत्यर्थः ५६ भेदस्य प्रमेयविरोधमेव स्फुटयति नहीति । अद्वैतस्वभावेन प्रणिमंतृभेयमानादिरूपा त्रिपुटी भेदस्या
 स्तान्नर्त्तते तत्र भेदाभावादित्यर्थः ५७ प्रथमपादार्थमाह एवमिति । यस्तुानिर्द्वैतत्रिपुटी लक्षणद्वैतरूपसत्त्वहीनमात्मानं गुरुमुखात् ज्ञात्वा मया ब्रह्ममतमिति मन्यते सिद्धांतयतितस्य विदुषो ब्रह्म
 मतं विज्ञातमेव यथावदवबोधादित्यर्थः ५८ ननु ब्रह्मविज्ञानस्याप्रमात्वे भेदावगाहित्वं प्रमात्वेन वगाहित्वं च लिंगपदस्वयमुपन्यस्तं तदसिद्धिमित्याशंकां वारयति उभयत्रेति । उभयत्र प्रमात्वाप्रमा
 त्वयोर्न हेतुद्विविधोऽस्माभिः कृतः ससनातनः भूतैवोत्तरार्द्धरूपया प्रोक्तत्वादित्यर्थः । तत्राप्रमात्वे हेतुतृतीयपादोक्तवर्णयति विविधमिति । येषां दिनामाया मोहितत्वात् प्रमात्रादिरूपभेदेन विविधं सदे
 तं ब्रह्मेति जानंति तेषां विविधज्ञानवतां बोधेन विज्ञातमना विभूतमेव प्रसिद्धं ब्रह्मस्वभावत्वागभयादिति द्वयोरर्थः तथाच प्रमेययाथात्म्यानवगाहिनस्तज्ज्ञानस्याप्रमात्वं शालितामायशः प्रसिद्धेति भावः

मंतुर्यस्य मतं ब्रह्ममेयं मानैर्भवेदिह ॥ न तस्यैतन्मतं यस्माद्भेदमेषोत्रपश्यति ५६ तद्विब्रह्मणि निर्द्वैते मतामेयं च किंचन ॥ अस्ति मानादिकं भिन्नं क्रियाकारकरूप
 वत् ५७ एवं निर्द्वैतमात्मानं ज्ञात्वा यो मन्यते मतम् ॥ मतं तस्य भवेदेतद्भेदश्च न्यावबोधनात् ५८ उभयत्र श्रुतिप्रोक्तो हेतुरेष सनातनः ॥ जानंति विविधं ब्रह्मवादि
 नो यत्र भेदतः ॥ प्रमात्रादिस्वरूपेण मायया परिमोहिताः ५९ तेषां मिदमविज्ञातं सर्वदा भेददर्शनाम् ॥ न ह्यभिन्नस्वभावं तद्विन्नं भवितुमर्हति ६० विविधं येन
 जानंति ज्ञातृज्ञेयादिभेदतः ॥ आनंदात्मानमगुणं सर्वभेदविर्जितम् ॥ तेषां विज्ञानमेवैतत्सर्वदा तत्त्वदर्शनाम् ६१ अहं ब्रह्मेति बोधो यस्तेन योत्र प्रतिक्षणम् ॥
 जानीते स्वात्मरूपं तन्मतं तस्य महात्मनः ६२ एतज्ज्ञानाद्यतः सर्वः पुनर्मरणवर्जितम् ॥ आनंदात्मानमाप्नोति ह्यमृतत्वं दंतियम् ६३ मनसा विदते विद्यावीर्य
 शब्दां महामनाः ॥ ब्रह्मचर्यादिसंपन्नो गुरुवक्त्रा विदतः ६४ विद्यालब्धया पश्चादमृतत्वं पुरोदितम् ॥ अवाप्नोति यतो भूयो मरणं नाधिगच्छति ६५ अस्मिन्
 जन्मनि देवाश्चेज्जानीते पुरुषो हितम् ॥ ब्रह्मचर्यादिसंपन्नः स्वल्पात्केशात्तदाफलम् ॥ महदेष समाप्नोति आनंदात्मानमद्वयम् ६६ यदवाप्तावयं जीवो भवेदानंदवा
 रिधिः ॥ माया तत्कार्यदुःखौघफेनबुद्बुदवर्जितः ६७

५९ । ६० ये ये पूर्वसमाहिना द्वैतविस्मरणेनाविजानंतः स्थितास्तदीयबोधे ब्रह्मण आविर्भूतत्वं लक्षणविज्ञातत्वं प्रसिद्धं मतं तद्वर्शनं प्रमेवेति चतुर्थपादार्थमाह विविधं येनेति । स्पष्टम् ६१ प्रत्यक्ष
 रूपाविषयतावगाहिन्येवमिति ब्रह्मप्रमाफलवत्त्वादिति प्रदर्शयतः प्रतिबोधे तपादिवाक्यस्यार्थमाह अहमिति चतुर्भिः । अहं ब्रह्मेत्याकारकेण प्रत्यक्त्वावगाहिना बोधेन यः प्रतिक्षणं जानीतेऽनुसंयतेत
 स्य महात्मनः स्वात्मरूपं मतमेवेति । यत एतज्ज्ञानादमृतत्वरूपमानंदं प्राप्नोति इति द्वयोरर्थः ६२ । ६३ आत्मज्ञानेनामृतत्वं लभेत्तत्राप्यपत्तिमाह मनसेति । ब्रह्मचर्यादिसंपन्नो महामनाः का
 र्पण्यरहितो धिकारी श्रुतावात्मपदोक्तमनसा समाहितेन गुरुपदिष्टविद्यारूपं वीर्यं बलं लभेत्तत्राप्यपत्तिमाह कृपणपुशूरादस्य भयं युक्तं तथाच सिद्धममृतत्वं मित्याह विद्ययेत्यादिना ६४
 ६५ द्वितीयत्वं तात्पर्यमर्थमाह अस्मिन्निति चतुर्दशभिः । हे देवाः यदि पुरुषोऽस्मिन् यत्तमानेनैव जन्मनि हितमनुसंधाय विद्यासाधनं ब्रह्मचर्यादिकमनुनिष्ठतदा स्वल्पपत्नेन महत्सत्पदोक्तमात्मा
 नंदरूपं फलं लभेत् इत्यर्थः ६६ अल्पफलस्य महत्त्वं विज्ञापयति यदवाप्ताविति शब्दार्थमाह । निगदव्याख्यातं द्वयम् ६७

६८ विपक्षे शेषं द्वितीयपादोक्तं वर्णयति । अस्मिन् जन्मनीतिर्बन्धिः । यदितुमायामोहितत्वाद्भवेत्तद्विषयपुस्तकः स चेन्न ज्ञानीपासदाकामादिरूपाः कितवत्वं च काधुर्यः प्रगल्भासदेविनं
 दिप्ररूपपाशकालकाजितभूमिकानानारूपग्रहणसमर्थाश्चास्पृशुस्तोमहर्तो विनष्टिर्कुर्युः यस्मादिनष्टिरूपहेतोः पुनः पुनरतिदुःखं प्रजेदिति द्वयोरर्थः ६९ । ७० विनष्टिमेवाभिनयति । जीव
 जितिद्वार्या । कामादिजितोहिनिन्दाभाजनत्वाजीवमृतस्तथानादेहग्रहणे जैनमरणभाक्त्वात्स्वरूपेणैव कामनायादुःखरूपत्वात्सततंदुःखी भवतीत्यर्थः ७१ तथापारतंत्र्येण प्रपादकत्वं
 स्पष्टमिति मित्याह आशेति । कालादिवशः सदानष्टः नष्टमायो भवतीत्यर्थः ७२ नष्ट इति । प्रथमपदपूर्वाभाववि फलितोक्तिस्तस्मादित्याना अर्थात्तत्त्वं वैशालित्वं स्फुटमन्यत् ७३ न च
 सफलतात्मज्ञानमप्रदेहेदुर्लभमेवेति वाच्यं विद्वदनुभवसिद्धत्वादित्याह अस्मिन्नेवेति । एते प्रसिद्धा उत्तमाधिकारिणोऽस्मिन्नेवेदेहस्थित्वा सर्वेभ्यो भूतपदोक्तशरीरेभ्य उपाधिभ्यो विवेचितमद्रमा

नातः परं हि संप्रार्थ्यं विद्यते जन्मभाजिनः ॥ नातः परस्तथा लाभः कश्चिदन्योत्र विद्यते ६८ अस्मिन् जन्मनि मूढास्तविषयास्तचेतनः ॥ न चेदेनं विजानाति मो
 हितो देवमायया ६९ ततः कामादयस्त्वेनं कितवाजितभूमिकाः ॥ दुरक्षदेविनो धूर्ताः कुर्युरस्य बुरात्मनः ॥ विनष्टिमहर्तीयस्मादुःखादुःखतमं व्रजेत् ७० जीव
 न्मृतश्च सततं नानादेहग्रहैरिह ॥ म्रियते जायते भूयः कामोदुःखी च सर्वदा ७१ आशापाशशतैर्बद्धः क्रोधलो भवशंगतः ॥ उच्चावचे पुदेहेषु प्रतिक्षणं विनाशिषु ॥
 व्रजन्न वासभोगः सत्कालकर्मवशः सदा ७२ नष्टस्तस्मादभीतेन पुरुषेणात्र सर्वदा ॥ अस्मिन्नेव शरीरे सादात्मा ह्येयः सुरोत्तमाः ७३ अस्मिन्नेव पुण्येते स्थित्वा ब्रा
 ह्मणसत्तमाः ॥ ब्रह्मचर्यादिसंपन्नाः परंपर्यमुपागताः ७४ आनंदं आत्मनमद्वैतं सर्वभूतानि वासिनम् ॥ न भोक्स्वर्गं देवं त्वप्रकाशं च निर्गुणम् ७५ विज्ञायात्मतया
 नित्यं जीविनोप्यथवा मृताः ॥ भवंत्यमृतरूपास्ते पुनर्जन्मविवर्जिताः ७६ एक एवात्र भूतात्मा भूतेभ्यो व्यवस्थितः ॥ एकधा बहुधा चैव दृश्यते जलचंद्रवत् ७७
 एवं विज्ञाय मेधावी सर्वभूतस्थितं परम् ॥ सर्वान्लोकांस्तथा कामानामोति सततं सुराः ७८ वैरिणां विजयश्चास्य प्रभावात् प्रातरीयकः ॥ यथा मृष्टान्न भुक्तेः श्वपुष्टिः
 स्यान्न तारीयकी ७९ एवं शक्रमुखाच्छ्रुत्वा देवा ब्रह्मसनातनम् ॥ सर्वान्लोकांस्तथा कामान् वैरिणां विजयं तथा ८० अवाप्य स्वर्गसंस्थानादुःखलेशविवर्जिताः ॥
 आनंदं आत्मस्वरूपास्ते वर्तते स्मापि नाकमाः ८१ तेषां ब्रह्मात्मरूपाणां सांनिध्यादसुराः सदा ॥ क्षयं जगमुर्यथा वन्देः सान्निध्याच्छलभादमे ८२

न विज्ञाय जीवनावस्थायां मरणावस्थायां वा अमृतभावबन्धवोगता इति त्रयाणामर्थः ७४ । ७५ । ७६ तस्मादिदानीमप्येक एवेत्यादि श्रुत्युक्तविषया ऐकात्म्यं विज्ञापयितुं सर्वलोककामाभि
 रूपफललाभेन संज्ञाय इत्याह एक एवेति द्वार्या । तत्र प्रथममार्थो ब्रह्मविन्दूपनिषद्वाक्यानेदं शिष्टं एकादशे सुरा इति संबोधनम् ७७ । ७८ अंतरंगबहिर्गवैरि विजय रूपं फलं तु ब्रह्मज्ञानस्यानुपांगे
 कमेवेत्याह वैरिणामिति । नांतरीयकानुपांगिकः तत्त्वबन्धतरसाथकपत्नसाध्यत्वं मृष्टं स्वादु ७९ तृतीयस्त्वस्य ब्रह्मविद्यायाः शमादिलभ्यत्वं तद्दत्तमुन्नयनः पसपातं च दर्शयतोऽर्थमुपबृंहयति
 एवं शक्रेत्यादिना एवमुक्ताथ साशकमित्यतः पूर्वप्रंथेन । एवमिदमुक्त्वा तदुक्तपाविद्यया ब्रह्मभूता देवाः स्वर्गवासिनी वैरि विजयं तत्फलमाप्य स्वर्गभोगे पुंस्थिता अपि ब्रह्मानुसंधानपरायणाः सप्त भवन्ति
 द्वयोरर्थः ८० । ८१ तेषामिति । तेषां देवानां आत्मानं ब्रह्म पश्यतां सांनिध्यादपि तं गन्वा येनासुराणां सपोभवत् ८२

तत्रचासुरक्षयबीजं त्रैवाभवदिति स्रष्टा तं स्फुर्यति । अयःपिंड इति त्रिभिः । तदेवायःस्थानीयाः परब्रह्मरूपेणाग्निना दीदीप्यमाना अमुरानदहनं दग्धवन्त इत्यर्थः ८३ यथा च दृष्टं तदा दृशक्तिरग्रेरेव न
थाऽपुनर्यशक्तिर्ब्रह्मण एवेत्याह अयःपिंडो यथावद्भीति । देहूर्ध्वमाचक्रुः ८४ सामुद्रेति । यथा च सामुद्रिकोक्तसलक्षणान्येव धनसंपत्तेः प्रयोजकानितत्र च स्वयत्नसाध्यताभिमानो मृशानां
धात्रस्त्वैव देवानां विजयस्य प्रयोजकमभवदित्यर्थः ८५ अत्र ब्रह्मणो वैषम्यदोषदृष्टांतैः परिहरति यथा सर्वगतो भवेति । यथा सर्वत्र समतेजोवर्षुकोप्यादित्यः सूर्यकांतैर्नर्मल्यविशेषतः प्रतिबिंबतेत
धात्रस्त्वपि सत्त्वप्रधाने पुद्गे प्रभिमानं विशेषसंबंधं कृतवन्तते हेतोर्देवास्तेजोऽतिशयवन्त इति द्वयोरर्थः ८६ । ८७ अथवा जगत्सूत्रधाररूपलीलायां केपुचिजयस्यावश्यं संपाद्यत्वादशोकवनिक्काया
येन देवेष्वेव जयः संपाद्यते इत्याह सूत्रेति । असुरद्वुहां देवानां सूत्रधारः पुत्तिकानर्त्तकः ८८ अथवा बाललीलावदीशस्वभावस्वनकश्चित्पर्यनुयोग इत्याह बालक इति । केपुचित्क्रीडनकेष्व
भिमानस्यैतदुत्कर्षमैवोत्कर्ष इति बुद्धिरूपस्य कर्त्ता ८९ महिम्न इति । तस्य वर्णितविधया देवानुग्राहकस्य ब्रह्मणः संबंधीयो महिमा विभूतिस्ततो हेतोरेव देवादेत्यान्जिनवन्तः ९० यथार्जुनस्य

अयःपिंडो यथा तप्त शुष्कमाद्रिच निर्दहेत् ॥ एवं ब्रह्माग्नि संदीप्ता अदहंस्तेऽसुरान् बहून् ८३ अयःपिंडो यथा वह्निसामर्थ्याद्वाहको भवेत् ॥ ब्रह्म सामर्थ्यतो देवा देह
स्तान् सुरानपि ८४ सामुद्रलक्षणवलाद्यथा वृद्धिर्निर्धमेवेत् ॥ एवं ब्रह्म बलात्तेषां सुराणां विजयो भवत् ८५ यथा सर्वगतोप्येव भगवान् भास्वरः सदा ॥ अभिमानं
विशेषेण कुरुते सूर्यकांतके ८६ एवं सर्वगतं ब्रह्म देवजातौ विशेषतः ॥ अकरोदभिमानं तं देवास्तेजस्विनस्ततः ८७ सूत्रधारो यथा सूत्रैः पुत्तिकाश्चालयन् भृशम् ॥
जयं ददाति कासां चिदेवं ब्रह्मासुरद्वहाम् ८८ बालको त्रयथा क्रीडन् केपुचित्त्वभिमानकृत ॥ एवं ब्रह्मादिसंसारदेवेष्वेवाभिमानकृत ८९ महिम्नो ब्रह्मणस्तस्य देवादे
त्यानने कशः ॥ जितवंतो ब्रह्मसंग्रामे बलवीर्यादिशालिनः ९० कालेन महता तेपि देवा ब्रह्मविदोपि च ॥ भोगसंसक्तचेतस्त्वान्मायया परिमोहिताः ॥ ब्रह्मणो विजयं
तेषां निरेन बलाधिकाः ९१ इंद्रो वायुश्च वह्निश्च तथा न्येनाकसंश्रयाः ॥ अस्माकमेव विजय इति ते निश्चयंगताः ९२ मानवा आर्त्तिमापन्ना यथा देवप्रसादतः ॥
कृतार्थारजसा विष्टा विस्मरंती हताश्रणात् ९३ पराजिताः पुरादैत्यैरेव देवाः सहस्रशः ॥ आर्त्ता ब्रह्मप्रसादेन जितवंतोऽसुरान् बहून् ९४ रजसा विष्टहृदयाः पश्चा
द्विस्मृतिमागताः ॥ विजयस्यात्मनो हेतुं ब्रह्म तेन प्रपेदिरे ९५ कृतप्राद्वदुत्तदेविनः कितवा इव ॥ स्वोपकारस्य कर्त्तारं कृतार्था विस्मृतिंगताः ९६ अहं मानश्च
देवानां तेषामासीदयं महान् ॥ रजोगुणकृतो येन विनाशं पुरुषो ब्रजेत् ९७

गीताशास्त्रविस्मृतिः कालभोगसंसर्गाभ्यां प्रयुक्ता अनुगीतोपदेशेन भगवता परिहृता तथा देवानामपि स्वविस्मृतिः प्रादुर्भवेति दर्शयितुमुपक्रमते कालेनेत्यादिना । ते देवा ब्रह्मविदोपि कालवशो दित्तर
जः प्रयानमायया जितेन भोगसंगेन मोहिताः संतस्तेषामसुराणां जोषत्र प्रहेतुक इति तेन निरेविस्मृत्यंत इत्यर्थः ९१ इंद्र इति । इंद्रवाद्यग्रयस्तथा अन्ये च देवाः प्रत्युत जर्षस्वप्रभावजमेव निश्चितवन्त इ
त्यर्थः ९२ अत्र लोकि कंठे दृष्टांतमाह मानवा इति । यथा देवमुपायानुग्रहेणातिमुत्तीर्णाः पुरुषाः पुनर्विनाशमिदं दूषितचित्तास्ता देवादीन् विस्मरंतीति प्रसिद्धम् ९३ दार्ष्टान्तिकेन जोषयति । परा
जिता इति । स्वपद्वयम् ९४ । ९५ कृतप्राद्व इति । कीदृशा देवाः कृतप्राद्वदृशाः यतो यथाच्छलप्रधानचूतपरायणाः कितवा वंचका उपकारस्य कर्त्तारं विस्मरंतीति शेषः । तथेते कृतार्थाः संतः परमे
श्वरविषयिकां विस्मृतिंगता इति ९६ अहं मानश्चेति । अयं वक्ष्यमाणरूपो भिमानश्च विनाशस्पदा तित्यरूपस्य प्रयोजक इति तेषामभूदिति ९७

तमभिमानमभिनयति । वयमिति सप्तभिः स्फुटं यम् ९८ । ९९ अस्मत्तद्वति । अस्मत्तोऽस्मदपेक्षया गणनाया मिमेदेत्याः केन केपि ये इति एवं विधेर्वत्पमाणविशेषणैः सप्तार्थाः स्युः स
मर्थत्वेन संभाविताः इति पदपरान्ठानि देत्यविशेषणान्याह कालांजननेत्यादिना । अंजनगिरिवत्कालवर्णाः कालः सप्तयाभिमानो देवः अंतको मृत्युर्धर्मः संपन्ननीपतिरेतेस्तुत्याः अतिशयितयुद्धप
राः शोणडीर्वाचपराक्रम इति हेम कोशाच्छौंडोराः पराक्रमवंतस्तेषामभिमुखगंताराखिलो कोप्रसन्नसमाः येषामेकमपि अस्मान् देवान् विना कोपि बोधयितुं न कइति द्वयोरर्थः १०० । १०१ तत्रैदं स्पष्टविशेषा
भिमानं कीर्तयति । अहमिदं ददति । शतं पर्वणि ग्रंथपोधारास्तीक्ष्णमुखानि च पश्यतस्तथा तेन स्फुटमन्यत् १०२ वायव्यद्वयोरपितमाह अहंवायुरिति द्वाभ्यां । वाद्यवर्द्धिदेशे १०३ अहमप्रिरिति ।
शूचिमद्वनम् १०४ एवमन्येपिति । अन्ये च वरुणादयः यतः स्वंस्वं कर्मैवाचितयन्नब्रह्मतोगर्दिताः १०५ तेषामिति । तेषां देवानां गव्येनानानर्थमयोजनं विज्ञापयितुं वृद्धितचिन्तकं परं ब्रह्मकर्तृह

वयं शांतास्तथा दांतामहाकुलसमुद्रवाः ॥ रूपयौवनसंपन्ना विद्याविनयसंयुताः ९८ कीर्तिमंतो महाभागा भोग्यैर्नानाविधैर्युताः ॥ लोकत्रयीपालयामः स्वशक्त्याना
कवासिनः ९९ अस्मत्तः कइमे देव्याः सप्तार्थाः स्युर्जयेष्विति ॥ कालांजनगिरिप्रख्याः कालांतक्यमोपमाः ॥ मायाविनोति संग्रामाः शौंडीरप्रतिवर्तिनः १०० व
लयीर्याधिकाः सर्वत्रिलोकी ग्रासकारिणः ॥ एकैकस्य न कोनामयो धयेन्नो विहायतान् १०१ अहमिदं ब्रह्मपाणिर्ब्रजेशतपर्वणा ॥ शतधारेण तीक्ष्णेन ह्यमोघेना
त्मनो वलात् ॥ चूर्णीकरोमि सततमुन्नतान्पर्वतानपि १०२ अहंवायुर्जगत्सर्वकुक्षौ निक्षिप्य चात्मनः ॥ ब्रह्मांडमोलकाद्वाह्येन यामितृणतूलवत् १०३ अहमग्नि
र्जगत्सर्वशुष्कमाद्रं च मूर्तिमत ॥ करोमि भस्मसाच्छीघ्रं तूलराशिमिवोन्नतम् १०४ एवमन्येपि देवास्तेनानाकर्मविधायिनः ॥ संप्राप्ताः परमं सर्वस्वस्वकर्मा
न्वचितयन् १०५ तेषां सर्वसमालोक्य रजोगुणसमुत्थितम् ॥ पापहेतुं च वीर्यस्य कीर्तं रपि विनाशनम् ॥ पितृवद्ब्रह्म परममिदमत्र व्यचारयत् १०६ मत्प्रसादा
दिमे देवाः सर्वलक्षणसंयुताः ॥ जाता विजयिनस्तद्विदानीं वीर्यसंयुताः १०७ विस्मृता अपि मामेते कृतघ्रा इव बालिशाः ॥ स्वोपकारस्य कर्तारं मोहिता मम माय
या १०८ यन्निमित्तं हि योगच्छेदुन्नतिं पुरुषः स चेत् ॥ विस्मरेत्ततोगच्छेद्दुःखं जन्मशतायुतम् १०९ स्वोपकारस्य कर्तारं मूढो यो नैव मन्यते ॥ मृतः स विदुः कृमि
भूत्वा जायते कल्पकोटिषु ११० अल्पमप्युपकारं यो न स्मरेत्केनचित्कृतम् ॥ कृतघ्नः स तु लोके स्मिन्ब्रह्मघ्रादपि पापकृत् १११ प्रायश्चित्तं हि विहितं ब्रह्मघ्ने देवा
दिभिः ॥ कृतघ्ने नैव तत्किंचिदस्य निष्कृत्य भावतः ११२ ब्रह्मघ्ने निष्कृतिर्दृष्टा कृतघ्नेनास्ति निष्कृतिः ॥ यतस्ततः कृतघ्नत्वमतिकष्टतमं स्मृतम् ११३

त्यमां लोचनवत् १०६ ब्रह्मकर्तृकां चितामभिनयति मत्प्रसादादिति सप्तदशभिः । अदो एते देवा मदनुग्रहादेव योगक्षेमं प्राप्तामामेवोपकारं किं विसृज्य स्थिता इति द्वयोरर्थः १०७ । १०८ अस्प
दोऽस्मत्परिहरणादतस्तदनुक्रमनर्थं जातं चितयति यन्निमित्तमिति । यस्मादुन्नतिरुत्कर्षलाभस्तस्योपकर्तुं विस्मरणे कृतं जन्मशतायुतावच्छिन्नं दुःखं भवेदित्यर्थः १०९ स्वोपकारस्येति ।
स्पष्टम् ११० अल्पमपिति । यः केनचित्कृतं स्वल्पमप्युपकारं न मन्यते सकृत्तदुत्पद्यते तस्य ब्रह्मघ्रादपि नीचत्वमित्यर्थः १११ तत्र हेतुतया प्रापश्चित्तपरिहार्यत्वं सूचयन् प्रापश्चित्ताभावे हेतुतदुपदेशा
भावमाह प्रापश्चित्तमिति । अस्पृष्टां प्रत्यक्षनिष्कृतेः प्रापश्चित्तस्वाभावादिति ११२ फलितमाह ब्रह्मघ्नेति । कष्टतमं अतिदुःखारंभकम् ११३

आ. पु.

॥ ५ ॥

न केवलमेतेषां कृतघ्नत्वमेव प्रसक्तं किन्तु स्वपरस्त्वुत्तिष्ठिद्विधाभ्यामात्मघातविश्वघातदोषावपि प्रसक्तौ गर्वेणैव सम्पदशोनादित्याह अपिपइति । किं वयः स्वकीयं कर्म मनसापि स्तौति परकीयं निन्दति चेन्न स्वस्वपरस्य च हिंसा कृता भवति अविश्वेकवशादित्यर्थः एतदुक्तं व्यतिरेकमुखेन गीतासु 'समं पश्येति सर्वं प्रसवस्थितमीश्वरं । न हि न स्यात्मा न आत्मानं ततो याति परां गतिम्' इति ११४ एतत्स्फुटयति । आत्मनोत्रेति । स्पष्टम् ११५ आत्मघातस्य कृतघ्नत्वसाम्यमाह आत्मानमिति । शास्त्रगाशास्त्रविहिता ११६ गर्वेण स्वातिरिक्तस्य सर्वस्यापकर्षबोधनरूपनिंदायां विश्वघातः स्पष्ट एवेत्याह आत्मन इति ११७ नन्वेवं विधानार्थरूपेण पुनर्मुजनाः किमिति प्रवर्तत इति चेन्न अविद्यादिदोषाणां स्वभावस्याप्यनुपोज्यत्वादित्याह आत्मघात इति । मायामोहितानां कालपरवशानां च लोकाणां भ्रष्टानि मिसेनाप्यात्मघ्नत्वादिदोषत्रयान्गीकारो न चित्रमिति भावः ११८ एतेषां दंभेन शोधनं तु न युक्तमित्याह एते इति । एते देवाप्यप्येवमसुरवन्निपातितुं दंभपितुं शक्यास्तथाप्येतदेषां निपातनं न योग्यमित्यर्थः ११९ तत्र हेतुतया विषयवृक्षोपीत्यादिन्यायविरोधमाह आरोपित इति । यस्माद्विषयवृक्षोपि स्वयमारोपितो वर्द्धितश्च स्वयं छेदनयोग्यो न भवति किमु तत्सजातीया इत्यर्थः १२० किं

अपियः स्वात्मनः कर्म मनसापि प्रशंसति ॥ धिक्कुर्याद्वापरस्यापि कदाचिद्वर्षसंयुतः ॥ आत्मानं च परं चापि सहन्यादविचारयन् ११४ आत्मनोत्र प्रशंसायामात्म हत्याप्रकीर्तिता ॥ परस्यापि च निंदायां परहत्यामनीषिभिः ११५ आत्मानं योत्रैव हन्याल्लोके पापतमो मतः ॥ आत्मघ्ने निष्कृतिर्नास्ति कृतघ्न इव शास्त्रगा ११६ आत्मनो व्यतिरिक्तस्य सर्वस्यैते विनिन्दकाः ॥ विश्वहत्याततो मीषा जायते नित्यमेव हि ११७ आत्मघ्नाश्च कृतघ्नाश्च विश्वघ्ना अपि वानराः ॥ माययामोहिता जाताः कालपाशवशंगताः ११८ एते पापरताः सर्वे मया शक्या निपातितुम् ॥ यद्यप्येवं तथाप्येतदुचितं मे न तद्वेत् ११९ आरोपितः स्वयं यस्माद्वर्द्धितश्च प्रयत्नतः ॥ छेतव्यो न स्वयं वृक्षो विषस्यापीह कर्हिचित् १२० न पापं प्रतिपापः स्यात्साधुरेव सदा भवेत् ॥ आत्मनैव हतः पापो यः पापं कर्तुमिच्छति १२१ एते मम सुता देवाः पालिता लालिता मुहुः ॥ कृता विजयिनस्तद्वत्कथं वध्यामयाधुना १२२ उपायेन ततो मीषां दोषत्रयकरं परम् ॥ अपनेष्याम्यहं गर्वमेभ्यः स्वस्ति भवेत्ततः १२३ एवं संचिंत्य तत्तेषां देवानां मांसनेत्रयोः ॥ प्रत्यक्षमभवत्सर्वं पूज्यमद्भुतरूपधृक् १२४ सहस्रमस्तकं देवं सहस्रैर्द्रियसंयुतम् ॥ सर्वजीवानं सर्वभौतिकं सर्वसंयुतम् १२५ सर्वायुधधरं सर्वसर्वमाल्यांबरादिकम् ॥ स्त्रियः पुंसश्च चिन्हेन संयुतं च न पुंसकम् १२६ सभागतामहात्मानो ददृशुस्तेति धीधनाः ॥ किमिदं किमिदं चेति स मृचुश्च परस्परम् १२७

स्रक्कर्मणापरनिषमनं साधूनां न युक्तं स्वभावत्यागपिष्टप्रेषणयोः प्रसंगादित्याह न पापमिति । प्रापाचरणवर्तदंभपितुं स्वयं मायाचरणवाञ्छस्यात्साधुत्वभंगप्रसंगात् पापस्तु स्वयमेव हतः पापविकीर्त्याः सावधानतालक्षणजीवनवत्यापोगादित्यर्थः १२१ एतेषां वस्तुविबालीकर्मवत्यापररूप एवेत्याह एते इति । एते देवा मम सत्वोपाधिकस्य सुताः पुत्राः २२ तस्मात्केन चिदुपायेनैवेषां मर्षोऽप्यसाध्यादोषत्रयस्यात्मघ्नत्वकृतघ्नत्वविश्वघ्नत्वस्वरूपस्य प्रयोजक इत्याह उपायेनेति । ततो गर्वपरिहारादेषां भद्रमस्ति चेति २३ एवमालोच्य तद्रूपदेवानां नेत्रगोचरीभूतमभूत् कीदृशे पृथ्वापक्षपदोक्तपृथ्वातकं अद्वैतरूपं चेत्याह एवमिति । मांसमयनेत्रयो रिति प्रत्येकाभिप्रायेण द्विवचनं सर्वसर्वरूपम् २४ रूपाद्भुतत्वं विशदयति सहस्रेति द्वाभ्यां । सहस्रशब्दोऽस्वरूपपरः सर्वजातीयजीवकामाननेर्विशिष्टं सर्वभौतिकाः भूतविकाराय तत्र तथा स्त्रीपुंनपुंसकानां चिह्नधरं स्पष्टम् एवमिति १२५ । १२६ तदृष्ट्वा देवानां विस्मयवर्णयति सभेति । समुपुरुक्तवतः १२७

तस्मिन्स्वयीति । पुनस्तेनयक्षेणत्वयि किं बलमिति पृष्टे वायुस्तेमैत्रां डाद्गृहिर्विश्वं नेतुं शक्नोस्मि पथायालोमुखेन नृणं न पेत्थेत्युक्तवानिति द्वयोरर्थः १४२ । १४३ ततस्तस्याश्रितव्यमानभंगं देवः न्यप्यागमनंचाह इत्युक्तेति दाभ्यां । ब्रह्मपक्षम् नयमापय स्पष्टमन्वद्योः १४४ । १४५ एवं वायुनोक्ते सति इन्द्रदेवास्तथाप्रेषयामासुरित्याह एवमिति १४६ एवं देवैरुक्ते सति तो वन्निवायूयथागतो न द्वादित्योऽप्यद्भुतपक्षसमीपगत इत्याह एवमुक्तेति १४७ इन्द्रस्याभिमानविशेषपरिहर्तुमसंभाव्यत्वद्यतोक्तकर्मतर्धानं वकारतयक्षमित्याह आगादिनि । हस्तप्राप्तवत्संनिहितदेशे स्थितमपितयक्षमनन्दोऽस्यार्थः १४८ तथापीन्द्रस्तत्रैव स्थित इत्याह अंतर्हितमिति । तयक्षरूपं १४९ तत उत्कंठातिशयेनाशोधितदोष इन्द्रस्तत्रपक्षांतर्धानदेशे कांचित्स्वयमपश्यदित्याह तस्मिन्नेवेति । हिमवतः पर्वतस्य तनयाम् कीदृशीं सर्वकल्याणगुणैः सह लक्षणैश्च शोभिताम् १५० शोभमानामिति । पुनः कीदृशीं श्रियाकांत्याशोभमानाम् उपमानुमशक्यं वपुर्धारयंतीमात्म

तस्मिन्स्वयीह किं वीर्ययायावितिसमीरिते ॥ आह सोपिततो ब्रह्मस्ववीर्यमविशंकितः १४२ विश्वं नयामिसकलं ब्राह्मं ब्रह्मांडगोलकात् ॥ प्रक्षिप्यात्मनि चालोयं नयेद्यद्भुतं मुखात् १४३ इत्युक्ते ब्रह्मतस्याप्रेवन्हेरिव दधौ तृणम् ॥ नयेति सर्ववेगेन नेतुं सोपिनचाशकत् १४४ वन्निवद्भुतमानः सन् देवानेव समागतः ॥ ऊचेतद्ब्रह्मना हंतं ज्ज्ञातुं शक्नोस्मि भोसुराः १४५ एवमुक्ते ततो देवा इन्द्रमुचुः सभागताः ॥ मघवंस्त्वं विजानीहि यक्षमेतदिहागतम् ॥ अस्माकमनुकूलं वा प्रातिकूलं मथापि च १४६ एवमुक्ते शक्रोऽपि गतवांस्तौ यथापुरा ॥ वन्निवायूगतौ तद्भुतयक्षं चित्रदर्शनम् १४७ आगाच्छक्रो यदा स्वस्थसमीपं ततदैवहि ॥ अंतर्धेम हृदयक्षं हस्तप्राप्तमिव स्थितम् १४८ अंतर्हितं हितद्वीक्ष्य तदा शक्रः प्रतापवान् ॥ इतस्ततस्तु तत्रैव वीक्षमाणो व्यवस्थितः १४९ तस्मिन्नेव तदा काशे वलवीर्यसमन्वितः ॥ व्यलोकयत्स्त्रियं कांचित् रूर्णारूपशालिनीं ॥ हिमवतनयां सर्वगुणलक्षणशालिनीं १५० शोभमानां श्रियास्वस्या अनौपम्यवपुर्द्धराम् ॥ आत्मनि स्नेहमापन्नां मातरं भागिनीमिव ॥ उमां भवानीं दिवीं तां ब्रह्मविद्येति कीर्तिताम् ५१ सौभाग्यमद्भुतं यस्याः प्राप्नुवंति त्रिलोकगाः ॥ पुरुषाः संपदस्तद्भुतस्वात्मचित्तस्थिता अपि ५२ अखंडितं ब्रह्म चर्यवेदाश्च ब्रह्मचारिणः ॥ गृहस्थत्वं गृहस्थाश्च लोकद्वयसुखप्रदम् १५३ तपश्च तापसास्तद्भुतसम्यग्वननिवासिनः ॥ भिक्षवोऽपि स्वधर्मस्था ब्रह्मलोकं यतो ययुः १५४ आत्मानं परहंसानां माप्रयच्छति मातृवत् ॥ दर्शनां ताहियस्याः स्युर्मोहकारा गृहा इमे ॥ कामक्रोधादिरचिताः शृंगलाश्चातिदुस्त्यजाः ५५ वामदेवमुखे वीक्ष्य वामं यावामलोचना ॥ अमूढानपि सौंदर्यान्मोहयंती वसंस्थिता १५६

निर्द्वेस्नेहं कारुण्यं जनन्यादिव कुर्वती चेत्पर्यः तत्र भगिन्या उपादानं दयाया भगिनीमूर्तिरिति भारतानुसारात् १५१ तस्याऽन्यत्रोक्तं महिमानं कीर्तयति सौभाग्यमिति सप्तभिः । अस्याऽनुग्रहात् त्रिलोकी गताः पुरुषाः सौभाग्यं सौंदर्यं तथा चेतसा चिंतिताः सर्वाः संपदो लभंते इत्यर्थः १५२ चातुर्वर्ण्यफलप्रदत्वमाह अखंडितमिति । यदनुग्रहाद्ब्रह्मचार्याः खंडितत्वं सहवेदलभंते ब्रह्मचारिणः गृहस्थास्तु लोकद्वयोपकारिकां गृहस्थत्वसंपत्तिमिति १५३ तपश्चेति । वनवासिनोऽप्यनुग्रहात्तपोलभंते यतस्तु ब्रह्मलोकप्रापकं स्वधर्ममित्यर्थः १५४ आत्मानमिति । सा देवी परमहंसभ्य आत्मानं ब्रह्मविद्यारूपमेव ददाति यद्दर्शनादिमेव सिद्धा मोहोऽविद्या तद्गुणाः कारा गृहा बंधनागाराणि तत्र वर्तमानाः कामादिरूपाः शृंगलाश्चातंगच्छंतीत्यर्थः १५५ वामदेवेति । वामः मुंदरो देवः का

सूर्येति । प्रभातिशवेपूर्वकोटिपस्याप्यमानं शांतिरूपत्वे तु चंद्रकोटिः । यदेतद्वर्तमानं यमुक्तावदुज्ज्वलत्वरूपमेवैषं सर्वकोटिसदृशी । श्रिवाएवैषं यंतु लक्ष्मीरमातत्कोटिसमं प्रिकल्प्यते इत्यर्थः १७८
 देहवानिति । कचिदमसिद्धदेशेकापिमसिद्धदेशेवास्थितो देहवान्युपतृक्चिक्त्वा मध्यं लभते तत्प्रसर्वत्रहेतुर्पस्याः कृपाकटाक्षएवेतिसत्यमसंदिग्धं ननु वेदानुक्तं यथैकं संदेहाभावरूपांशं कां पश्चरति चे
 दइति । अमुं वाजितं विद्युमुमाप्रभावं वेदः प्रकृतश्रुतिरूपो वदन् कथयन्नित्येव भवतीत्यर्थः । अयं भावः श्रुतार्थापत्तेः श्रुतिसमानकसत्त्वस्य मीमांसकैः सिद्धांतितत्वाद्दुशोभमाना मिश्रितबहुशब्देनासं कुचिन्वृ
 त्तिना वाजितं सर्वमाहात्म्यं संगृहीतमिति १५८ भक्तानामिति । या भक्ताः प्रतिसौम्याशां तरूपापीतराः प्रतियुक्तं तेजोतिशयेन दुर्विशेषतां गता अतएव ब्रह्मरूपगवंशोपरिहारायैदं नेत्रसहस्रगतं तेजोद
 र्शनेन हंतीततीत्येतत्पर्यः १५९ अट्टेति । पुनः कीदृशी विडो जसा इदं त्रिलोक्यामदृष्टपूर्वां पूर्वं मदृष्टा गंधाचलकृतवेपाच १६० सर्वदेति । ब्रह्मविद्यारूपेणोपनिषत्सु समाहितं पतिमानं संपुच
 वसंती १६१ प्रमाणस्य प्रमेयं तत्र तत्त्वात् प्रमेयेण सविशेषलीलाविग्रहांगीकरोते सती यमपितृदामाङ्गस्थिते तपाह वामदेवस्वेति । वसंतीति पूर्वादिनुवंगः १६२ पृष्ठवांस्तामिति । तां वाजितरूपां तत्र

सूर्यकोटिसमाभासां शीतलाचंद्रकोटिवत् ॥ कंदर्पकोटिसदृशी लावण्यादेहसंश्रयात् ॥ लक्ष्मीकोटिसमासास्याच्छ्रियाविविधयापि च १५७ देहवान्यः कचिक्त्वा
 पियस्यादृष्टिविलोकनात् ॥ सामर्थ्यं लभते प्रायः सत्यं वेदो वदन्निव १५८ भक्तानामपि तनाशार्थं सौम्यापि गुरुतां गता ॥ सहस्रचक्षुषां तेजोहरंती स्वात्मदर्शनात् ॥
 १५९ अदृष्टपूर्वायुवती त्रिलोक्यां च विडो जसा ॥ गंधमाल्यां वरधरामनो नयननंदिनी ॥ सर्वाभरणसंयुक्ता स्मितपूर्वाभिभाषिणी १६० सर्वदोपनिषत्स्वेव वसं
 तीमानमेपुच ॥ यतीनां परहंसानां ब्रह्मचर्यादिभाजिनाम् १६१ वामदेवस्य यावामेभागे भर्तुर्महात्मनः ॥ स्मरशत्रोस्त्रिनेत्रस्य ब्रह्मणो यक्षरूपिणः १६२ पृष्ठ
 वांस्तां द्वियंशकोट्पद्मात् त्रय्यवस्थिताम् ॥ अंतर्त्किमिदं यक्षं यदत्राभूत्पुरास्थितम् ॥ मातस्त्वं यद्विजानीषेत दामह्यंतदीरय १६३ एवमुक्ताथ सा शक्रं प्राह ब्रह्मे
 तिभामिनी ॥ वृत्तांतमखिलं तद्वद्यदर्थं तत्समागतम् १६४ एवमुक्ताथ शक्रोपि गतगर्वो वबुद्धवान् ॥ स्वानुग्रहार्थं संप्राप्तं ब्रह्मतद्विजयप्रदम् १६५ सर्वशक्राय संप्रो
 च्य भवानी भवहारिणी ॥ तस्मिन्नेव नभस्यासीदंतर्धानमुपागतां १६६ शिवौ तौ स नमस्कृत्य नभस्यंतां हितावगात् ॥ देवानिंद्रोऽथ तान्गत्वा सर्वमेव न्यवेदयत् १६७
 देवा इंद्रमुखाच्छृत्वा वन्निहयायुपुगे गमाः ॥ गतगर्वा विषाम्मानो ह्यभवन् प्रकृतिस्थिताः १६८ सात्विकास्ते स्वभावेन देवाः सर्वे दिवौ कसः ॥ गर्वकोधादि रहिताः प्र
 मादेन विवर्जिताः १६९ परीक्ष्य कारिणो नित्यं हिताहितविवोधिनाः ॥ माययारजउत्पाद्यमध्ये कालसहायया ॥ विमोहिताः पुनर्ब्रह्मविद्याभ्यां परिवोधिताः १७०

यक्षरूपेण ब्रह्मणः प्रादुर्भावस्थाने स्थितामिदं एवं पृष्ठवान् एवं कथं हेअं वयातस्तद्यक्षरूपमिह प्रादुर्भूतं किंतदिति १६३ अथतुर्पेखं डार्थं वर्णं पन्न ब्रह्मणः शंभोस्तत्त्वं तदागमनप्रयोजनं चोक्तवतीत्याह ए
 वमुक्ताथेति १६४ इन्द्रोपितदुपदेशेन शंभोस्तत्त्वं प्रभावरूपं विस्मृतमपि पुनरबुद्धवान् अस्मरदित्याह एवमुक्ताथेति १६५ साच ब्रह्मतत्त्वबोधनरूपेण प्रयोजने सिद्धार्थं नमगादित्याह सर्वमि
 ति १६६ शिवाविति । नभस्यंतर्धानं गतौ शिवालयैः दंपती नमस्कृत्यैः सिद्धार्थं देवानां गतौ नभ्यो वृत्तमश्रावयच्छेत्यर्थः १६७ ततो देवा अपि पूर्ववदासन्नित्याह देवा इति । प्रकृतौ स्वभावे स्थि
 ताः १६८ तेषां प्रकृतिस्थितत्वं विशदयति सात्विका इति द्वाभ्यां । ते देवाः सात्विकत्वात् स्वभावेन गर्वराहित्यादिशालिनः कालोद्दीपितमाययारजसा विमोहिता अपि यक्षरूपेण ब्रह्मणा उमा रूपया
 धिषया च प्रतिवर्धिता दोषापाकरणेन पुनस्तद्वत्कृता इति द्वयोरर्थः १६९ । १७०

एतावतातिः किमवबुद्धमिति चेद्विधाभिन्ननिमित्तोपादानत्वेन विहासितमद्वयत्वरूपं ब्रह्मत्वमेवेत्याह ब्रह्मविद्यति । एवं कथमित्याकांक्षायां नुराद्धं प्रवृत्तिः १७१ अग्रिरिति । यतोऽप्यद्वैतं ब्रह्मपक्षरूपेण गतं तस्मात्प्रियेन प्राप्तं वतस्तस्मादप्रिवायिन्द्रादेवेष्वधिकाः प्रसिद्धाः १७२ तेषां त्रयाणामपि मध्ये ईदोधिक उमा मुखेन ब्रह्म तत्त्वस्य सगवयोपादिषाह ईद्वदिति १७३ प्राप्तमिति । यदप्रिवायुभ्यां प्राप्तमिद्रेण निश्चितं च न ब्रह्म ब्राह्मणा एव वक्ष्यमाणविधया अधिदेवाध्यात्मरूपाभ्यां विदुर्मुपासते इत्यर्थः १७४ श्रुतौ आशब्द इत्यर्थः पृथग्गतविद्यया देन सर्ववद् इति दर्शयंस्तत्राधिदेवरूपमाह हिरण्यगर्भ इति द्वाभ्यां । यो हिरण्यगर्भो विराजोपि जनको विश्वशरीरश्च प्रसिद्धस्तदीयदेहस्यान्तर्मध्ये सकृद्वा नेन विद्युत्प्रकाशसदृशं चिद्रूपत्वेन जडाया विद्युतो विलक्षणं सर्वोद्गेषाणां मनसश्च सन्निधिमप्रेण प्रेरकं च यत्तत्त्वतः दधिदेवमिति द्वयोरर्थः १७५ । १७६ अध्यात्मरूपमाह अधिदेवमिति । यथा तस्याधिदेवरूपमुक्तं तदध्यात्ममपि त्रयोऽर्थं कृतं यद्विहसंघातांतर्गतं बुद्ध्यवस्थानामनुसंधाने न सा सिभूतप्रत्येकं प्रसिद्धं तत्त्वमित्यर्थः १७७ संसारेति । तच्च साक्षिरूपं संसाररूपवने प्रविष्टं ब्रह्मैव सर्वान्तरिभवति यत्तत्त्वतः प्रत्यग्वस्तु निरतिशयमेवास्त्वत्वेन सर्वं भजनीयं भवति तत्तत्स्यात्पनाम

ब्रह्मविद्याप्रसादेन देवा एव व्यजानत ॥ ब्रह्मतत्सर्वजगतः कारणं हेतुवर्जितम् १७१ अग्रिवायुस्तथाशक्रो देवेभ्यश्चाधिकाः स्मृताः ॥ प्राप्तं वतो यतो ब्रह्म यदन्यैः प्राप्यते न हि १७२ ईद्वस्तत्रापि देवेषु प्रोक्तः श्रेष्ठो धिकः सदा ॥ ब्रह्मविद्याप्रकाशेन यतो ब्रह्मावबुद्धवान् १७३ प्राप्तं यदप्रिवायुभ्यां यादिद्रेण च निश्चितम् ॥ अधिदेवादिभावेन तदेवं ब्राह्मणा विदुः १७४ हिरण्यगर्भो भगवान्सुतो यस्य विराडपि ॥ विश्वात्मा तस्य देहोऽस्मिन्नंतस्तिष्ठति सर्वदा १७५ विद्युत्प्रकाशसदृशं विद्युतोपि विलक्षणम् ॥ इन्द्रियाणां च सर्वेषां प्रेरकं मनसा सह १७६ अधिदेवं यथा तद्बद्धात्ममपि देहिनाम् ॥ बुद्धिसाक्षि हि सर्वेषां प्रत्येकमवशिष्यते १७७ संसारवन्मध्यस्थो ब्रह्मात्मा सर्वदेहिनाम् ॥ भजनीयं हितव्रामतस्याहुर्वेदवादिनः १७८ वनमित्यस्य नाम्नो यः पुमान्कुर्यादुपासनम् ॥ अभिवांच्छंति तं सर्वे जंतवो भजनार्थिनः ॥ १७९ ब्रह्मविद्यापुरैवोक्ता तुभ्यंतस्यास्तु साधनम् ॥ संक्षेपेण वदाम्येतत्सावधानमनाः शृणु १८० स्ववर्णाश्रमसंप्रोक्तं कर्म सर्वस्य देहिनः ॥ तपश्च विविधं तद्ब्रह्म जमदमादयः १८१ उपासनं च विविधं वेदेषु त्रयीतितम् ॥ इदं च करणीयं स्यादात्मज्ञानार्थिना सदा १८२ वाग्धेनोः कथिताः पादावेदांगानि सर्वशः ॥ अंगानि ब्रह्मसत्यं यदाधारो भूतसमः स्मृतः १८३

वनमित्याकारं वेदवादिनः अहुः वनसंभक्ताविति धात्वर्थानुगमात् योऽप्यनामो ब्रह्मविशेषणतया उपासनं पुनः पुनश्चित्तरूपं करोति तं सर्वे जंतवो आराधनाय कामयंते इति द्वयोरर्थः १७८ । १७९ श्रुतौ शिष्टं प्रियेन प्रथमादिखंडत्रयवर्जिताया ब्रह्मविद्यायाः साधनानि विधीयंत इत्याह ब्रह्मेति । पुराखंडत्रये १८० स्ववर्णाश्रमेति । स्ववर्णाश्रमानुरूपं कर्म तथा तपः कृच्छ्रादि सामादयश्च एतानि प्रतिबंधापायेन स्थितिप्रयोजकत्वेन प्रतिष्ठापशोक्तानि विद्यायाः साधनानीत्यर्थः १८१ उपासनमिति । वेदोक्तं नानाविधमुपासनं च तस्याः साधनमित्यर्थः तथा इदं प्रकृतं श्रुतौ शास्त्रांतरगुणोपसं हाराभिप्रायेणोक्तं वेदवाग्रूपेणोपासनमपि कर्तव्यमित्यर्थः १८२ वाग्धेनोरिति । वाग्रूपापायेनोपादाश्चत्वारो वेदचतुष्टयरूपा बोध्याः वेदांगानि शिखादीनि तु शिरः नभस्त्यं गल्पाजिष्पेयाणि तत्रस्तनचतुष्टयं स्वाहाकारवपट्टकारदंतकारस्ववाकाररूपं बृहदारण्यकसमाध्यापोक्तमुपसं हार्यं तथा श्रुतौ सत्यपदोक्तं यद्ब्रह्म तदाधारभूमित्वेन भवेयमित्यर्थः १८३

एवमेतां हि यो वेदधेनुं बोधस्य मातरम् ॥ ब्रह्मज्ञानसमुत्पादादानं दात्मनि सोद्वये ॥ प्रतितिष्ठति निर्दुःखं यस्मान्नावर्तते पुनः १८४ ब्रह्मविद्याप्रसादेन शक्य एव मय
बुधत् ॥ प्रजापतेस्तु यः शिष्यः पूर्वाध्याये प्रकीर्तितः १८५ प्रजापतेर्ज्येष्ठपुत्रो ह्यथर्वा प्राप्तवान्मुनिः ॥ शिष्यो यतः संप्रदायाद्ब्रह्मविद्याधिका भवत् १८६ इति
ते कथितं सर्वं यत्प्रोहमि हत्वया ॥ आत्मविद्याप्रसंगेन किमन्यच्छ्रोतुमिच्छसि १८७ ॥ ॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादाशिष्येण
श्रीशंकरानंदभगवता विरचित उपनिषद्भूत आत्मपुराणे तल्लवकारोपनिषत्सार्थप्रकाशनाम पंचदशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १५ ॥ ॥ ४ ॥ ॥ ४ ॥

दितारमन्त्रितनस्वेभुभाति यत् ॥ १ ॥ ॥ इति श्री दत्तकुलतिलक कृष्ण चंद्रात्मजविलारामसूरितनूजरामकृष्णस्य श्रीविश्वेश्वराश्रमपुत्रव्यादादानुगृहीतस्पृष्टोद्गीतात्मपुराणीयां सप्तसाध्यायांपंच
दशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १५ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे पंचदशाध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे षोडशाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ षोडशदलतूणीरेनिहितं षोडशकलममात्मनम् ॥ गणेशप्रतिष्ठाशुगमिवलक्ष्येत्थविलम्बितमोक्षित्वा ॥ १ ॥ षोडशसममभिरूपं सानुख्यं नयमुकुन्दगोविन्द ॥ मुंडकगीतनवंप
नुरादधतां ध्रुवकलाहिनाथीया ॥ २ ॥ गीतिद्वयस्यायमर्थः प्रजवो धनुः शरो ह्यात्मा हत्पादिद्वितीयमुण्डकं स्वण्डगतं त्रसुचितयुद्धरूपकेल्यभूतो भगवान्मङ्गलाय प्रणम्यते तथा हि षोडशदलकं ठवंचक्रं जी
वस्थानमित्यागमे प्रसिद्धं तदेव तूणीं शरायतनं तत्र निहितम् प्रस्थादयः प्रश्नप्रसिद्धाः षोडशसंख्याः कलाः शल्यायवयवभूता यस्य स तथातम् 'कलाः स्यादंशशिल्पयोः' इति हेमः । एतादृशं मदीयात्मक
पंशं गंगोयोभीष्मस्तेन सत्यपालनाय प्रयुक्तवान् मित्रमवदीयवबूरूपे लक्ष्ये लंगतं सज्जमानमालोक्य हेमुकुन्दमुक्तो पस्य त्वेन तत्पदार्थभूत हे गोविन्द संसारदशायां सकलेंद्रियचालकत्वेनातिसंनिहित हे मुण्ड
कगीतप्रकृतशास्त्राधेय तूभिर्मुण्डशिरोभिर्निष्किंचनपतिभिर्वागीयमानकीर्तित्वं यथाभीष्मप्रतिज्ञापालनाय षोडशवर्षमभिनिर्भयं चरुर्भीष्मसांमुख्यं नीतवानसितथेदानीमपि षोडशभिर्महाभूतेकादशेंद्रि
यरूपविकारेः सांख्यप्रसिद्धैः सममधिष्ठानतपातत्तादात्म्यापन्नविश्वाधारमिति यत् अथवा अस्मिन् षोडशाध्याये अग्रिमैर्द्वैत्यादिनावस्थमानेन वैराज रूपेण समं अभिअद्वितीयं तत्संमुखं कुरु । भक्त
प्रतिज्ञापूर्णतव युक्तमेवेत्याह नवमित्यादिना । नव इतरविलक्षण प्रणवरूपं यन्पूर्वपर्यंतं ध्यानशूराणामागमापायिकलकत्वेन बंद्रनिभानां पाध्रुवा लयापो उशी कलासानाथस्य प्रभोरेव स्वरूपभूता
भवति ध्रुवेव षोडशी कलेति वृहदारण्यश्रुतेः तथा च यथा ध्रुवारूपकलाविषोर्बंद्रो न सद्विरेतथा त्वामंतराजीवनाक्षमाणां त्वत्तोल्यसत्ताकानां बालानामप्याग्रहस्त्वया पूरणीय एवेति भावः १ । २

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ ब्रह्मविद्याश्रितामेवं कथां श्रुत्वा तिशोभनाम् ॥ अथर्वोक्तं ब्रह्मविद्यां प्रष्टुं शिष्योभ्यभाषत १ भगवन्नैतरेयेण कथिता सा कथा शुभा ॥ संवा
दोयत्र मुनिभिः प्रजानामतिशोभनः ॥ वैराग्यं च तथा ज्ञानं वामदेवस्य चैरितम् २ तथा कौषीतकिप्रोक्ता यत्र चेंद्रप्रतर्दनौ ॥ अजातशत्रुवालाकी गुरुशिष्यौ महा
धियौ ३ आदित्येन च संप्रोक्ता यत्र वंशस्त्वये रितः ॥ मंत्रद्रष्टा तथा श्विभ्यामुक्तवान् स्वात्मबोधनम् ४ दध्यङ्गार्थवर्णस्तद्वदश्विनोरभवदुरुः ॥ शक्राच्च दुःखमतु
लं प्राप्तवानश्विहेतुतः ५ याज्ञवल्क्यो मुनिर्यत्र जिगमय मुनिमंडलम् ॥ शास्त्रज्ञो जल्पकथया शाकल्यं च व्यमर्दयत् ६ जनकं चापि मैत्रेयौ दुस्तराद्रवसागरात् ॥
परपारार्थिनौ प्राप्तौ मज्जतामुदतारयत् ७ सश्वेताश्वतरो विप्रो योयातिभ्योभ्यभाषत ॥ कथां साचकठेनापि याप्रोक्ता तिमनोरमा ॥ यमोयत्र गुरुः साक्षान्नचिकेताश्च
बालकः ८ शिष्यस्ति त्तिरिणाप्रोक्ता कथाचित्रार्थसंयुता ॥ वरुणश्च भृगुश्चैव गुरुशिष्यौ महाधियौ ९

पूर्वमध्यायत्रयेण अत्र वेदकथनमध्यायसप्तकेन यजुः कथा एकादशे प्रकीर्णकथास्ततोऽध्यायचतुष्टयेन सामकथाश्रोक्ताः अथक्रममात्राअथर्वणकथाअध्यायत्रयेण दर्शयंस्तत्र मुंडकार्थं जिज्ञासां मेधाविनः सा
नुवादादर्शयति ब्रह्मविद्याश्रितामिति षोडशभिः स्पष्टम् १ प्रथमा अध्यायत्रयार्थमनुवदति भगवन्निति द्वाभ्यां । यत्र ऐतरेयकथायां मुनिप्रजासंवादे वैराग्यज्ञानं चैरितं तथा गमैस्थवामदेवस्य
ज्ञानमीरितम् द्वितीयतृतीययोः कौषीतकिप्रोक्तया मित्रप्रतर्दनयोरजातशत्रुवालाकयोश्च संवाद उक्तः २ । ३ चतुर्थवृत्तमाह आदित्येनेति द्वाभ्यां । कथोक्तेत्यनुपमः यत्र कथायां वंश ईरि
तस्तथा मंत्रद्रष्टा दध्यङ्ग ईरितो यो श्विभ्यामात्मबोधनमुक्तावयोर्गुरुभवद्विदादुःखं च प्राप्तवान् ४ । ५ पंचमादित्रयार्थमाह याज्ञवल्क्य इति द्वाभ्यां । जिगायजितवान् जल्पकथाविजिगी
षुवाकृप्यं च ६ जनकमिति । संसारारोमज्जंतो पिजनाः प्रायः परपारं न च्छेति एतौ तु मज्जतां मध्ये परपारार्थिनौ उदतारयत्पारं नीतवान् ७ अष्टमवमवृत्तमाह सश्वेताश्वेति । यां क
थामभ्यभाषतसाचोक्तं यत्र कठोक्तकथायां यमो गुरुर्नचिकेताश्च शिष्य इत्युत्तरादनुपमः ८ दशमवृत्तमाह शिष्य इति द्वाभ्यां । प्रथमपदं पूर्वोऽपि तित्तिरिप्रोक्ता कथाचोक्ता यत्र वरुणभृगुसं
वादो वेदकर्तृकं ब्रह्मनुभवकीर्तनसंन्यासान्तानि विद्यासाधनानि चोक्तानीति द्वयोरर्थः ९

१० एकादशार्थमाह जःबालादीतिद्व्याभ्यां । तच्चप्रसिद्धयोगादिरूपकारणवैराग्यस्योक्तम् तस्यपरमहंसस्यसःश्रुतिप्रसिद्धोब्रह्मविज्ञानरूपोमुख्यआचारश्लोकः स्फुटप्रत्यहपोः ११ १२ ततश्चोदोग्याध्यायत्रयकथाध्यायत्रयेणोक्तेत्याह साम्नाध्यायेति १३ अध्यायत्रयगतगुरुशिष्यान्कीर्तयति आरुणिरिति । न्यासिनांमुख्योस्मृतौजाबालेकीर्तितौ १४ तथेति । तलवकाराख्यासामशाखातदीयब्राह्मणभतोपनिषत्केनाख्यातस्याह १५ अत्रांतइति । अत्रपूर्वाध्याये तस्याथर्वणःसंबंधिनीं आथर्वणत्वेनप्रसिद्धामितिपावत् तस्मैमुतापसब्रह्माप्रादेत्यवयः १६ नामिति । सचाथर्वा १७ नापृष्टःकस्यचिद्भूयादितिन्यायमनुसरतःश्रीगुरोरुत्तरमवतारयति इत्युक्तइति । अथर्ववेदांतर्गतमुंडकाख्यब्रह्मोपनिषदिकीर्तितां कथां गुरुराह १८ प्राहेत्यंतस्यप्रथमं ब्रह्मस्यार्थसप्तदशभिःप्रपंचयंतत्रब्रह्मणोहिरण्यगर्भस्यप्राथम्यंस्फुटयितुंमनूक्तांमृष्टिप्रक्रियामवलम्ब्यतदीयंमृष्टिपूर्वकालिकावस्थाप्रतिपादकंश्लोकोपठति आसीदिति । इदंकार्यजान्तंमृष्टेःपुरातमोभूतंमस्तुल्यान्याकृतादिसंज्ञाज्ञानोपहितसम्माश्ररूपमासीत् कीदृशंतदप्रज्ञातंप्रत्यक्षायोग्यम् अलक्षणमननुमेयम् अप्रतर्क्यतर्कानहंम् अविज्ञेयंशब्देनानभिलष्यम् सर्वतःप्रथमाधेतसिः सर्वंप्रमु

यत्रवेनोपिगंधर्वोब्रह्माऽहानुभवन्नपि ॥ संन्यासांतानियत्रस्युःसाधनान्यात्मवित्तये १० जाबालादिश्रुतिप्रोक्ताःकथानानाविधाअपि ॥ यत्रसंन्यासिनःसर्वेसंवर्ताद्याउदाहृताः ११ वैराग्यकारणंन्यासस्तच्चयोगादिकारणम् ॥ अधिकारीविरक्तश्चतद्वेषोमुंडनादिकः ॥ आचारोब्रह्मविज्ञानंकीर्तितोयत्रतस्यसः १२ सा माध्यायत्रयेयावत्कथाःकर्णसुखावहाः ॥ गुरुशिष्याइमेयत्रक्रमादुक्तामहाधियः १३ आरुणिःश्वेतकेतुश्चयावेतौन्यासिनौस्मृतौ ॥ सनत्कुमारोभगवान्नारदश्चमुनीश्वरः ॥ ब्रह्मलोकगुरुस्तद्वदुभाविद्विगोचनौ १४ तथातलवकाराणांब्राह्मणोपनिषद्यपि ॥ इंद्रस्यब्रह्मविद्यायाःप्रसादाद्ब्रह्मबोधनम् ॥ एतत्सर्वंत्वयाख्यातं मह्यंशुश्रूषवेगुरो १५ अत्रांतैब्रह्मणःपुत्रोज्येष्ठःशिष्यस्त्वयेरितः ॥ अथर्वातस्ययांविद्यांब्रह्माप्राहसुतापसः १६ तामहंश्रोतुमिच्छामिसचकेभ्योवदन्मुनिः ॥ एतत्सर्वमयापृष्टंगुरोमह्यंवदाधुना १७ इत्युक्तो गुरुरप्याहकथामुंडप्रकीर्तिताम् ॥ आथर्वणीमनःश्रोत्रसुखदांब्रह्मबोधिनीं १८ आसीदिदंतमोभूतमप्रज्ञातमलक्षणम् ॥ अप्रतर्क्यमविज्ञेयंप्रसुप्तमिवसर्वतः १९ अभावोपिपुरानासीदसंन्योत्राभिधीयते ॥ भावोपिचपुरानासीद्योत्रसन्नितिगीयते २० तमःपटलमप्येतन्नासीत्तेजोविरोधियत् ॥ व्योमादीनिचभूतानिनासन्पंचापिपूर्वतः २१ नदित्रानापिरात्रिश्चउभेसंध्येचनैवते ॥ नसूर्यादीनितेजासिनापिदेहाश्चतुर्विधाः २२ तमःस्तोमसमंतस्मिन्कालआसीदिदंमहत् ॥ मृत्युर्वानामृतंवापिविदितंस्वात्ममोहकृत २३ अव्याकृतंजगन्नामरूपहेतुरहेतुकम् ॥ एकंशास्त्रैकगम्यंतत्सर्वलक्षणवर्जितम् २४

प्रमिवकार्यारंभासममितितटीकाप्रसिद्धोर्थः १९ अत्रानुकूलनासदासीन्नोसदासीत्तदानींकिंत्वभूतमइत्यादिनासदीयाख्यसूक्तवाक्यमर्थतःसंगृह्णाति अभावइतिचतुर्थः । लोकेसदसच्छब्दाभ्यां प्रसिद्धौभावाभावपदार्थौनाभूतामित्यर्थः २० तथेदंलौकिकंतमःपंचभूतानिचिनासत्कार्यत्वादित्याह तमःपटलमिति । पूर्वतःमृष्टिपूर्वकाले २१ नदिवेति । दिनंरात्रिःप्रातःसायंरूपेसंध्येतच्चिह्नभूतानिसूर्यादितेजांसिचजरायुजादयोदेहाश्चनासन्मिति २२ किंतिहंतदासीदित्यतआह तमःस्तोममिति । स्वात्मनोमोहस्यावरणस्यकर्तृत्वेनतमःपुंजसमभिवंद्यकारण्यत्त्वमासीत् यस्मृत्युरूपेणाभूतरूपेणवानविदितंनज्ञातम् मृत्युर्हिसंहारकच्यतेअमृतंत्वाहुतिपरिणामरूपवृद्धिहेतुस्तदुभयमदेतदशापांनसंभवतीतिभावः २३ तदेवविशिनिष्टि अन्त्याकृतमिति । अन्त्याकृतमस्वरूपत्वेनवेदांतैवव्याकृतमितिप्रसिद्धम् जगतोनामादेहेतुः स्वयमहेतुर्कारणानपेक्षम् एकमद्वितीयम् शास्त्रेणापौरुषेयवाक्येनैवसंज्ञेयम् लक्षणैर्लोकेर्वाजितमनुमेयमित्यर्थः २४

तस्यप्रसिद्धवैलक्षण्येनाप्रतर्क्यत्वं स्फुटीकरोति विद्यमानेतिहास्यां । लोकेविद्यमानमेववास्तवमेवकारणप्रसिद्धतत्तुविद्यमानसमं वस्तुतोऽविद्यमानमपिकारणम् तथा लोकेअनादिभावानामवि
नाशित्वं प्रसिद्धमेतदनादिभावरूपत्वेपितस्वज्ञाननाशमिति चित्रमित्यर्थः २५ तथा जडत्वेन परतन्त्रमप्यसंगादिलक्षणस्यात्मनो बंधहेतुरित्याह असंगस्येति । इत्यादिभिर्दुर्घटैरनिर्वचनीयता
एवापकैलक्षण्यं युक्तमिति २६ तस्मादव्याकृतास्तु द्वात्मना प्रतिबिंबदानेनानुगृहीता हिरण्यगर्भोऽजायत योजीव्यपट्टिनामध्यक्षः समष्ट्यभिमानित्वेन जीवधनसंज्ञश्चोच्यते इत्याह तस्मा
दिति २७ तस्य समप्रदशावयवशरीरमाह एकादशेति । अंतःकरणसहितान्येकादशेन्द्रियाणि प्राणोद्भावशः सूक्ष्मभूतपञ्चकंचैतस्सुखापरूपेशरीरेमयं हिरण्यगर्भाख्यमात्मावसतीत्यर्थः २८ तच्च
स्थूलानिभूताप्यमृजत्तेष्वभिमानेन विराट्संज्ञाभावदित्याह उदपद्यंतेति । उदपद्यंतजानानि २९ ततःस्थूलभूतैर्ब्रह्मांडं निर्मातुमैच्छदित्याह तत इति ३० सत्येति । तस्य हिरण्यगर्भ
स्य सत्यसंकल्पवशात्तद्वनजातं नीरोपरिस्थितं वेदीप्यमानं सोऽवर्णाण्डरूपेण परिणतम् यथा ब्रह्मलोकाभूरादयः पातालादिकं च संवत्सरादिरूपः कालश्च कल्पित इत्यर्थः ३१ तदंतरिति । तस्य ब्रह्मा

विद्यमानसमंचापिकारणं न च वस्तुतः ॥ अनादिभावरूपं च स्वात्मबोधाच्च न ज्ञायति २५ असंगस्याक्रियस्यापि संगकर्मादिकारणम् ॥ अस्वतंत्रं जडं चैवेत्यादिदुर्घ
टलक्षणम् २६ तस्माद्वभूवभगवानात्मसन्निधिमात्रतः ॥ हिरण्यगर्भोऽपि वेशो योजीवधन ईरितः २७ एकादशेन्द्रियगणः प्राणोभूतानि पंच च ॥ सूक्ष्माणि तत्र
निवसन्नात्मायं परिहीत्यते २८ उदपद्यंत वै तस्मात्स्थूलान्युक्तानि यानि वै ॥ तत्राभिमानो भगवान् विराडित्येव गीयते २९ ततःस्थूलेषु भूतेषु वसन् ब्रह्मांडगोल
कम् ॥ स्वात्मनोऽत्र निवासाय चक्रमेलोकभावनः ३० सत्यसंकल्पतस्तस्य नीराणामुपरिस्थितम् ॥ तदंडमभवद्वैमं सूर्यकोटिसमप्रभम् ॥ सतलोकादिसहितं
कालेन च समन्वितम् ३१ तदेतः स्वयमेवायं ब्रह्मालोकपितामहः ॥ भूपद्मकर्णिकामेरोरासीत्पूर्वजपूर्वजः ३२ देवानां प्रथमः सोयमिन्द्रादीनां महेश्वरः ॥ कर्ता वि
श्वस्य सर्वस्य गोप्ता च जगतः प्रभुः ३३ तस्यासीत्प्रथमः पुत्रो ज्येष्ठोऽथर्वेति कीर्तितः ॥ ब्रह्मविद्यामिमांसां स्मै सर्वविद्याश्रितामदात् ३४ विद्यानां विधा ब्रह्मविद्यायामे
व सर्वथा ॥ अंतर्भवति फलतस्तत्तौ यद्वद्रसाद्वह ३५ अथर्वेण स्तुशिष्यो भूदंगिर इत्यभिविश्रुतः ॥ अंगिरोऽप्यभवच्छिष्यो भारद्वाजाभिधो महान् ३६ यः सत्यवह इत्ये
वमत्र लोके प्रथांगतः ॥ भारद्वाजस्य शिष्यो भूदंगिर इति विश्रुतः ३७ शौनकोऽत्र महाशालः शिष्यस्त्वंगिरसो भवत् ॥ शौनकस्य भवनं शिष्याः सर्वेऽप्यद्विजातयः ३८

इत्यांतर्भूमिरूपमस्य कर्णिकाभूतो यो मेरुस्तस्माच्चतुर्मुखरूपेण समपरासीदित्यर्थः ३२ कर्तृत्वश्रुतं माह देवानामिति । स ब्रह्मा देवानां मिन्द्रादीनां प्रथमः सोऽयमेश्वरः पूज्यश्च तथा जगतः सृष्ट्या
दिकर्ता ३३ तस्य ब्रह्मणः पुत्रो ज्येष्ठोऽथर्वानामाभूत्तस्मै एतां वश्यमाणरूपां विद्यामदात् कीदृशीं मूलाज्ञानोच्छेदात्सर्वासां विद्यानां मंतर्भावकत्वेनाधारभूतामित्यर्थः ३४ एतद्ब्रह्म इतरवि
द्यास्वपेक्षाभावात्तासामस्यामंतर्भाव इति दृष्टान्तैर्न स्फुटयति विद्या इति । इतरविद्याः किंचित्किंचित्प्रमेयविकासरूपः सर्वप्रमेययौ तिकायामस्यां फलरूपेणांतर्भवति यथा ह्निफलसिद्धां सर्वैकव
रसादित्यर्थः ३५ द्वितीयमंशार्थमाह अथर्वेण इति द्वाभ्यां । तस्याथर्वेणः शिष्यः अंगिर इति कारांतनाम्ना प्राप्सिद्धो भूत् तस्यां गिर्नाम्नी भारद्वाजः सत्यवहा परनामको भवत् तस्य भारद्वाजस्य
अंगिरसि तिसकारांतनामकः शिष्य आसीदित्यर्थः ३६ । ३७ शौनक इत्यादिर्धारा इत्यंतस्य ब्रह्मणो वाक्यस्यार्थमाह शौनक इति षोडशभिः । अत्र लोके महाशालो बह्वज्जनानां विशालित्वेन महापृ
थ्वः शौनको गिरसः शिष्यो भवत् तस्माच्चाप्येविमाविषां प्राप्ताः ३८

आ. पु.

॥ २ ॥

द्वितीयमंत्रेऽवशिष्टस्य परापरस्यार्थदर्शनप्रकृतविद्याभिधाने प्रतिजानीते अथर्वेति । अत्र मुंडकोपनिषदिविद्याब्रह्मविद्यासाक्षाद्ब्रह्मणा हिरेण्यगर्भेण समीरिता सती अथर्वणी । वदन्मायैव मुक्ताकारां
 शिष्यपरंपरां प्राप्तां नृभ्यमहं वच्मीत्यर्थः । तथा च तस्य परस्मात्परस्मादवरेणावरेण प्राप्तेत्याकाराभाष्यकारोक्तान्युत्पत्तिः सूचिता ३९ तत्र शौनकपृष्ठस्यांगिरसो मुखेनास्याः प्रवृत्तिरित्याह अंगिरा
 इति । कचिदेकांतदेशे ४० कथं पृष्ठदृष्ट्या कांक्षायामाह स ब्रह्मवेदिनमिति । स शौनको भगवंतमंगिरसं श्रोत्रिषं वेदविदं तत्प्रतिपाद्य ब्रह्मविदं न केवलं ब्रह्मविदोऽस्तु न ज्ञिषावंतमपीत्याह विगत
 स्पृहमिति । एतादृशं दृष्ट्वा परीक्ष्य समित्प्रभृत्युपायनद्वस्तो विधिवदुपगम्य पर्यपृच्छन् ४१ किमपृच्छदित्यत आह भगवन्निति । हे भगवन् अंगिरः कस्य विज्ञानात्सर्वविज्ञातं भवति तत्सर्वविज्ञानं हेतु
 विज्ञानं कथं देकं वस्तुतमस्य वक्तव्यमित्यर्थः ४२ इत्युक्तं इति । एवं प्रार्थितोऽंगिराः शौनके प्रतौदमाह इदं किं एकस्मिन्नात्मरूपे वस्तुमिदं प्ररूपे अद्वितीये विज्ञाने सतिसकलं विज्ञापन इत्यर्थः ४३
 तद्विज्ञानलाभोपायस्तु शाब्दब्रह्मेत्याह उपाय इति । परंब्रह्मोपेतुं प्रामुंशाब्दब्रह्मज्ञानं सदुपायः कथितो ब्रह्मविदुपनिषदीति शेषः । तद्वाक्यमेव पठति शाब्दब्रह्मणीति । शाब्दसांगवेदशरीरं यद्ब्रह्म

अथर्ववदनादेवं प्राप्ता शिष्यपरंपराम् ॥ ब्रह्मविद्यात्रया तांतिषा च्छिन्नसमीरिताम् ३९ अंगिराः कचिदासीनः कृतपौर्वाण्डिकाक्रियः ॥ शौनकेन तु पृष्ठोयं संसारम
 यभीरुणा ४० स ब्रह्मवेदिनं दृष्ट्वा श्रोत्रियं विगतस्पृहम् ॥ समिदादिकरो भूत्वा पर्यपृच्छद्यथाविधि ४१ भगवन् कस्य विज्ञानाज्ज्ञायते सकलं जगत् ॥ तदेकं वस्तुम
 ह्यंत्वमंगिरः कथयाधुना ४२ इत्युक्तः शौनके प्राह एकस्मिन्नात्मवस्तुनि ॥ ब्रह्मभूते त्रविज्ञाते विज्ञातं सकलं भवेत् ४३ उपायः कथितः शाब्दब्रह्मोपेतुं तथा परम् ॥
 शाब्दे ब्रह्मणि निष्णातः परंब्रह्माधिगच्छति ४४ यतस्ततो ब्रह्मज्ञेये विद्येद्वेचमुत्सुका ॥ अपराच परातद्वत्तयोः प्रोक्ताऽपरात्वियम् ४५ वेदाश्चत्वार एवोक्ताः षडंग
 सहिता अपि ॥ अनया तु पराविद्या जायते सर्वदेवहि ४६ ब्रह्मविद्या पराप्रोक्ता ब्रह्मचाक्षरमंगितम् ॥ अक्षरं चेदं प्रोक्तं सर्वदेवादेवादिभिः ४७ एकादशेन्द्रियगणव
 जितं सर्वदेवयत् ॥ प्राणानामपि भूतानां गहितं पंचकेन च ४८ शब्दस्पर्शरूपरसगंधैरपि च वर्जितम् ॥ वक्तव्यादानगमनविसर्गानंदकैरपि ४९ ततो ज्ञानेन्द्रियैरे
 तैर्दृश्यते नापि गृह्यते ॥ कर्मेन्द्रियैश्च सकलैर्विषयत्वं विवर्जितम् ५०

तत्र निष्णातः कुशलोपः स एव परंब्रह्मजानातीत्यर्थः ४४ यत इति । यत एव शाब्दब्रह्मज्ञानस्य परंब्रह्मज्ञानसाधनत्वं सिद्धं ततो मुमुक्षुणा द्वे विद्ये विज्ञेये संपादनीयेष्वोर्मध्ये एका अपरा साधनत्वाद्धिता
 या तु परा फलात्मकत्वादिति तत्र प्रथमा विषयनिरूपणेन निरूपयितुं प्रतिजानीते अपरा त्विदं तयोर्मध्ये अपरा विद्या त्विदं वक्ष्यमाण विषयनिरूप्येत्यर्थः ४५ वेदा इति । यजुरादयश्चत्वारो वे
 दाः सह शिखादिभिः षड्विंशैर्गेष्वपि सा अपरा अनया अपरविद्या पराविद्या जायते तस्याः परात्वं च ब्रह्मविषयत्वात् ब्रह्मचाक्षरमिति श्रुतौ व्यवहृतं तस्य लक्षणं चेदमनुसंधेयमिति द्वयोरर्थः ४६
 ४७ इदं किमित्याकांक्षायामक्षरलक्षणमतद्व्यावृत्तिमुखेन दर्शयति एकादशेन्द्रियेति षड्विंशतिः । श्रुतौ चिन्मूत्राभ्यां विज्ञानसाधनानि पाणिपादाभ्यां कर्मेसाधनानि च सह विषयैरुपादाने श्रोतृलक्ष्यं तथा
 च एकादशेन्द्रियैः प्राणपंचकेन भूतपंचकेन शब्दादिविषयदर्शकेन च वर्जितत्वं सिद्धमिति द्वयोरर्थः ४८ । ४८ ज्ञानकर्मेन्द्रियविषयव्यावृत्तेश्च श्रुतिगतादृश्यपदोक्तमदृश्यत्वं ज्ञानेन्द्रियमोचरत्वरूपमप्रा
 यत्वं च नु कर्मेन्द्रियमोचरत्वरूपमिति सिद्धमित्याह तत इति । यतो विषयत्वं विवर्जितं ततो ज्ञानेन्द्रियेर्न दृश्यते कर्मेन्द्रियैर्गृह्यतेपीति योजनम् ५०

एतद्रूपकमनामकमितिनिष्कलंनिष्कलंमितिचश्रुत्येतरेरूपनामक्रियाभिर्वाजितत्वंपसिद्धंतोनानामादिव्याप्यानांनोवादीनामभावःसुतरांसिदृष्ट्वाह रूपेति । यतश्चमसंरनामादिभिर्जन्मा
दिविकारैश्चजितंततोमोऽपदेशेकंपःकुलंयर्णाब्राह्मणत्वादपरादिपदेशोक्तस्तद्विशेषाश्चात्रनसंतीत्यर्थः भाष्यविरोधस्यप्रमेयाविरोधएवसमाधानमित्युक्तम् ५२ नभहति । देशपरिचित्तत्रविल
क्षणंनभोवत् नित्यैकालावच्छिन्नविलक्षणं सर्वस्वभूतपदोक्तजन्यमात्रस्यकारणमपिबिभेन्नसर्वेणद्वैतेनरहितंयतस्तनंदेतुनाएकरूपमस्वैववस्तुपरिच्छेदहीनमितिपावत् ५२ ब्रह्मेति । ब्रह्मचर्या
दिसंपन्नानांघोराणामेवचेतसिपस्फुटीभवतिनदेवाक्षरंत्वपाधोरेणसर्वैजिज्ञासताज्ञेयं वर्णादयोविशेषास्तुफलादीनक्षेपादित्यर्थः ५३ अथविश्वमित्यंतमंत्रेणाक्षरस्यविश्ववित्तोपादनतास्फुटत्वा
यदष्टांतत्रयमुक्तंतत्प्रयोजनभेदेनविवृणोति जनीतिपद्भिः । जनिर्जन्मतत्प्रभृतीनांविश्वसंबन्धिनांकारणमेकपरानपेक्षं अभिन्ननिमिचोपादानमितिपावत् एतादृशमसंभवतिअत्रास्मिन्नर्थे
तांख्यजंतुंदृष्टांतमाहुः प्रकृतश्रुतिविद्वत्पर्यः ५४ तमेवविवृणोति उर्णेति । यथाह्युक्ताख्यजर्गनाभिस्तंतुनांसृष्ट्यादोपरानपेक्षस्तथाक्षरंविश्वस्येत्यर्थः ५५ वेद्यम्यनेष्टुपपरिहारायसंस्कार
राख्यबीजवेलक्षण्येनानारूपाणि कार्याणिप्रतिएकरूपस्यकारणत्वंसंभवतीत्यावेदकोभूमिदृष्टांतइत्याह एकरूपादिति । अनेकात्मनामनेकजातीयानांकार्याणामुत्पत्तौ ५६ एतस्फुटयति

रूपनामक्रियाहीनंजन्मादिपरिवर्जितम् ॥ यतस्ततस्त्वित्दंगोत्रकुलवर्णादिमन्त्रादि ५१ तभोवत्सर्वगसूक्ष्मंनित्यंसर्वस्यकारणम् ॥ विश्वेनरहितंशश्वद्यतस्तेनैक
रूपकम् ५२ ब्रह्मचर्यादिसंपन्नायच्चपश्यंतिचेतसि ॥ तदेवभवताज्ञेयंनतुवर्णादिकंक्वचित् ५३ जनिस्थितिविनाशानामेकमेवात्रकारणम् ॥ दृष्टांतंलूतकंप्राहु
र्वेदवादरताद्विजाः ५४ उर्णनाभिर्यथातंतूंमृजत्यतिचपातिच ॥ तथाविश्वमिदंदेवःसृजत्यतिचपातिच ५५ एकरूपादनेकात्मकार्योत्पत्तौमहाधियः ॥ दृ
ष्टांतंभूमिमप्याहुःस्थिरजंगमकारणम् ५६ स्थावराजंगमादेहायथाभूमेरनेकथा ॥ जायंतेब्रह्मणोप्येवंविश्वंनानाविधंभवेत् ५७ विलक्षणस्यकार्यस्यस्वतश्चेत
नरूपिणः ॥ जनौपुरुषमप्याहुर्दृष्टांतंब्राह्मणोत्तमाः ५८ चेतनाद्विसतस्तस्मान्नखकेशाद्यचेतनम् ॥ यथैवजायतेतद्ब्रह्मणःसकलंजगत् ५९ अत्रापिजन्मज
गतःक्रमादस्माद्ददंतिहि ॥ विद्वांसोब्राह्मणब्रह्मपूर्वविश्वस्यचिंतनम् ॥ कुरुतेवेदविज्ञातनामरूपस्यसर्वतः ६० ततोब्रह्मस्थूलमिवभवेत्तत्तस्यचिंतनात् ॥
तस्माद्दूतानिसान्नानिजायंतेज्ञानसंचितात् ॥ अत्राद्विश्वमिदंसर्वसर्वदेवप्रजायते ६१

स्थावराहति । यथाअनेकधावर्त्तमानाःस्थावराविदेहाभूमेरेकजातीयायाःप्रजायंतेतथाब्रह्मणोपिबिभेन्नमित्यर्थः ५७ ननुचेतनाद्ब्रह्मणोविलक्षणस्यजडस्योत्पत्तिःकथंस्यादित्याक्षेपपरिहारायहृ
वीपःपुरुषदृष्टांतइत्याह विलक्षणस्येति । चेतनरूपास्त्वतआत्मनःसकाशाद्विलक्षणस्यजनौपुरुषजीवंतंचेतनत्वेनप्रसिद्धंदृष्टांतंवदंतीत्यर्थः ५८ तंप्रकटयति चेतनाद्वीति । तस्मात्पुरुषात्स
तोजीवतश्चेतनत्वेनप्रसिद्धाअखरेशलोमादिकमचेतनंजायमानंप्रसिद्धंतथाविश्वमपीत्यर्थः ५९ अमृतांतमंत्रस्वार्थमाहुर्प्रकरोति अत्रापीतिपंचभिः । अत्रजगतोजन्मस्थितिसंहाराणांमप्येज
ग्नानेनक्रमेणभवतीतिविद्वांसोब्राह्मणावदंति अनेननेत्यतआह ब्रह्मेत्यादि । प्रथमंब्रह्मकृतृविश्वस्यप्रष्टुःपमपंचस्वार्थंनिरूपतपःकुरुते कीदृशस्यविश्वस्य सर्वतःसर्वभेदेपुवेदप्रसिद्धनामरूप
कस्येत्यर्थः ६० ततइति । ततःप्रष्टुपालोचनरूपात्तपसोढेतःसजलक्षेत्रोमधीजवद्भूलस्थूलतांसृष्टयन्तुल्यतारूपांभजतेतस्माद्ब्रह्मणोज्ञानेनसंचितात्स्थूलकृतात्सान्नानिश्रुतिगताज्ञपदेनस्वार्थ
संबन्धेनलाक्षतानिपंचभूतानिचजायंते तस्मात्पंचभूतरूपावन्नात्सर्वविश्वंजायतेत्यर्थः ६१

एवंवृत्तिकृदनुसारीअर्थादशितः अथभाष्यकारसंमतमाह आत्मैति । ब्रह्मपरमेश्वरआत्मोपेनईश्वरयमतयाप्रसिद्धेनेसगालेनेनज्ञानेनसंपन्नैसदृशचयंकार्यानुकूल्यरूपंनथाज्ञानियथास्वस्मि
 च्छपायितयावत्तमानमन्याकृतंमायादिपदेःप्रसिद्धंनारूपयोरिविज्ञानमारंभकमजातमनायपिजायतेतत्सृष्टिकालेमाध्यापयित्त्वरूपंनमलभते कीदृशमन्याकृतं सर्वसाधारण्यसाधर्म्येणात्रमित्युक्त
 मित्यर्थः भूतानामाहुत्यादिकर्मजानामनादीश्वरोपायित्वस्यायुक्तत्वान्मूलाज्ञानमेवात्रालपदेनग्रहीनुमुचितमितिभावः ६२ मनइति । तस्मादत्रपदोक्तान्मनःप्राणसमष्टिशरीरएवहिरण्यगर्भावृद्ध
 दारण्यकेस्त्युरितिव्यवहृतोजायतेतस्माच्चसत्यपदोक्तस्थूलपंचभूतशरीराविराट्भवतीत्यर्थः सत्येनपृथिव्यग्नेजसांत्यत्पदेनवाय्वाकाशयोःपरोक्षपोरामेवानमित्युक्तंचतुर्थाध्याये ६३ तस्मि
 न्निति । तस्मिन्विराजितसत्यपदोक्तजतेसतितदाश्रिताःसप्तभूरादयोलोकाजातास्तेभ्यश्चतद्वासिजनाधिकारिकवेदोक्तंकर्मजातंतस्मिन्कर्मणिसतितस्मात्कर्मणःफलंजातं कीदृशं यच्छ्रुताचवश्य
 भावित्वेनामृतमित्युक्तमित्यर्थः ६४ एतावतापराविद्यासविषयासंक्षेपेणनिरूपिताअथापरविद्याविषयवैराग्यापदर्शयितुंमृष्टिप्रक्रियासंक्षेपेणानुवहृतोपःसर्वज्ञइत्यादिवाक्यस्यार्थमाह सामा
 न्येनेति । सामान्यरूपेणसर्वज्ञानात्सर्वज्ञोविशेषरूपेणसर्वज्ञानात्सर्वविदितिवचयउक्तस्तस्मादक्षरादिदेनामरूपात्मकंसूक्ष्मब्रह्महिरण्यगर्भाख्यंस्थूलंनविराडालोपयच्छ्रुत्येतेरअत्रोक्तोप्यवहृतमेत

आत्मज्ञानेनसंपन्नब्रह्मोपचयमाव्रजेत् ॥ अन्नमव्याकृतंस्वस्मिन्सर्वसाधारण्यतः ॥ नामरूपविधानंतदजातंजायतेतथा ६२ मनःप्राणात्मकस्तस्मान्मृत्युरेव
 प्रजायते ॥ ततोपिजायतेसत्यंविराडित्यदीरितम् ६३ तस्मिन्लोकाःश्रिताःसप्तवेदोक्तंकर्मचाखिलम् ॥ कर्मण्यप्यमृतंतद्व्यदुक्तंकर्मणःफलम् ६४ सामा
 न्येनविशेषाच्चेतिःसर्वमेवाहि ॥ ब्रह्मरूपावज्ञानचितास्तस्मादेवाक्षरात्मनः ॥ नामरूपेस्थूलमिदमन्नसूक्ष्मंचजायते ६५ तदेतत्सकलंप्रोक्तंपंडितैःकर्मणःफ
 लम् ॥ विश्वंहिरण्यगर्भादिशरीरंसत्यशब्दितम् ६६ अग्रिहोत्रादिकंकर्मग्रगैर्दर्शादिभिःसमम् ॥ वेदोदरेस्थितंनानारूपंद्रव्यादिभेदतः ६७ अकुर्वन्वैदिकंकर्म
 निषिद्धंचसमाचरन् ॥ इंद्रियार्थेविमूढात्मापुमान्गच्छेदधोगतिम् ६८ यथोक्तंकर्मकुर्वाणोनिषिद्धंचविवर्जयन् ॥ पुमान्स्वर्गादिलोकेपुसुखदंदेहमाव्रजेत् ६९
 अशरीरंनमोक्षंसविदितैरपिकर्मभिः ॥ प्राप्नुयात्कृतंकंयस्मादनित्यंकर्मणःफलम् ७०

दुर्भयंसर्वप्रपंचसंग्राहकंजायतेइत्यर्थः ६५ तदेतत्सत्यमित्यादेर्ब्रह्मलोकहृत्पंतग्रंथस्यतात्पर्यंवावतिसफलकर्मप्राप्तस्येभवतितर्क्षयति तदेतदितिचतुर्भिः । तत्सूक्ष्मसमष्टिरूपंएतत्स्थूलसमष्टिरू
 पंवापद्विश्वंहिरण्यगर्भादिशरीरमयमेतत्पर्यंतमेश्वर्यकर्मणःफलमुक्तं कीदृशंकर्मफलं सत्यशब्दितं कर्मानंतरमवश्यभावात्सत्यशब्देनोक्तमित्यर्थः ६६ कस्यकर्मणइदमेश्वर्यफलमित्याकांक्षायां
 यदेदविहितमित्याह अग्रिहोत्रादिकमिति । अग्रिहोत्रंसायंप्रातराहुतिरूपं आदिपदेनमादित्योपस्थानादिग्रहः एतत्प्रभृतिकर्मदर्शयितुंनैतत्प्राप्त्यादिभिर्नैर्वागैःसहितंवेदेनविहितं कीदृशं
 द्रव्याज्यादिद्रव्याणांआदिपदेनकर्तृमंत्रदेशानांचभेदेननानाविधमित्यर्थः ६७ अधिकारिणएतद्वकरणेदोषप्रतिपादकमनुवाक्यमर्थतःपठति अकुर्वन्निति । वेदविहितकर्मकरणंतन्निषिद्धाचरणं
 विषयासक्तिश्चेतप्रपंचयोगतिलक्षणमित्यर्थः ६८ निषिद्धपरिहारपूर्वकंविहितानुष्ठानेनहिरण्यगर्भलोकांतलोकेत्येश्वर्यशालिदेहप्राप्तिर्भवतीत्याह यथोक्तमिति ६९ उक्तंकर्मद्विविधंस्वर्गाद्यर्थ
 चित्तशुद्धयर्थंचतत्रास्यफलदंशतमथद्वितीयस्यफलभूतंवैराग्यमभिनयतिदुवाइत्यादयःपंचमंत्रास्तत्रप्रपंचमस्यार्थमाह अशरीरमित्येकादशभिः । सकर्मोशरीरत्रयाभावशालिनंमोक्षमपिप्राप्नुयादि
 त्याज्ञानकर्तव्याकृतकत्वेनानित्यस्यचकर्मलभ्यत्वान्मोक्षस्यतद्वैलक्षण्यादित्यर्थः ७०

कर्माणिनि । अस्मादनित्यसाधनत्वादेव ज्योतिष्टोमादीनि निखिलानि कर्माणि भवाब्धेः परंपरंतीरं नित्यमोक्षरूपं नेतुं प्रापयितुं समर्थानि भवन्तीत्यर्थः ७१ अत्र दृष्टं तमाह पयोनिधाविति । यथा पयोनिधिजले कृताः पुत्रास्तृणकाष्ठनिर्मितानि तरणसाधनानि मत्स्वपातनायेव । पयुज्यंते पारस्यपारगमनस्य विधये साधनाय तु नासते न योग्यतया तिष्ठति शुद्धत्वाददृढत्वाच्च तथा कलोलमालया आकुलिताः संतो मज्जंत इव भवन्ति नीरपूर्तिदशायां च कंपमाना आश्रितानां भयप्रयोजका भवन्तीति द्वयोरर्थः ७२ । ७३ दार्ष्टीते के पोजयति एवमित्यादिना । इत्थं कर्मरूपाः पुत्राः संसारजलधौ स्वर्गमुखादिरूपमत्स्वपानां प्राप्तये वरचितान परपाराय कीदृशाः कामादिरूपकलोलवेगेः कंपिता अदृढाः स्वल्पविघ्नेनापि प्रतिहतत्वादित्यर्थः ७४ ननु कर्मपुत्रेषु पणीचालकयोर्वरस्थानीयाः के इत्याकांक्षायामाह अध्वर्योरिति । ल्यब्लोपेपंचमी अध्वर्युमारभ्य षोडशऋत्विजोपजमानस्तत्पत्नीचेतेऽष्टादशतेषां कर्मपुत्रानां नेतारः प्रवर्तकाश्चालका इति यावत् तत्र षोडशानामृत्विजां नामानियथा यजुर्वेदः अध्वर्युमिति प्रस्थातृनेष्टृन्नेतारः ४ ऋग्वेदोद्गोतृमेत्रावरुणाच्छावाकमावस्तुतः ४ सामवेद उद्गातृप्रस्तोतृप्रतिहर्तृमुब्रह्मण्याः ४ प्रयोविदो ब्रह्मब्राह्मणाच्छंस्वाग्नीध्रपोता

कर्माणिनिखिलान्यस्माज्ज्योतिष्टोमादिकानि च ॥ भवाब्धेस्तु परंपरंतीरं नेतुं भवन्ति ७१ पयोनिधौ यथा क्षुद्राः प्लवामत्स्यादिघातने ॥ कृतास्तीरस्य विधयेना सते ह्यदृढाः स्वयम् ७२ कलोलमालाकुलिता मज्जंत इव सर्वदा ॥ नीरपूर्णाश्च कंपंते आश्रितानां भयप्रदाः ७३ एवं कर्मपुत्रा एते संसारजलधौ स्थिताः ॥ कामक्रोधादिकलोलैः कंपिता दाढर्ध्वजिताः ॥ स्वर्गादि सुखमत्स्वपानां प्राप्ते परिकल्पिताः ७४ अध्वर्यो यजमानो त्रपन्त्यापि सहितः सदा ॥ ऋत्विजः कथितास्ते पानेतारः षोडशापि च ७५ कर्णधारो न कोप्यत्र कर्मनौ पुभवार्णवे ॥ अनुकूलो न वा तश्च ब्रह्मचर्यादिरूपभाक् ७६ स्वयंचादृढरूपत्वात्प्रतिक्षणविनश्वरान् ॥ एतान् विश्वस्य को नाम प्रविशेद्भवनीरधौ ७७ सुखार्थिना ततः सर्वे तरीतुं भववारिधिम् ॥ कदाचिन्नैव संग्राह्याः स्वर्गमत्स्य सुखाप्तिदाः ७८ एतान् कर्मात्मकान् दृष्ट्वाः प्लवान्सं गृह्ये स्थिताः ॥ संसारजलधेर्नैते भवेयुः परपारागाः ७९ कामक्रोधादिकलोलैः प्लवेस्मिन्परिवर्तिते ॥ जरामरणनीरे स्मिन्मुग्धज्जतिपतंति च ॥ शतशो दुःखसहिताः संसारश्रमकर्षिताः ८० अविद्यानीररचिते सर्वदा भवसागरे ॥ धीवरा इव वर्तन्ते भूतोपद्रवकारिणः ८१ दुर्धियः पंडितं मन्याः स्वपरानर्थकारिणः ॥ यतस्ततो भ्राम्यमाणा माया गते गता भृशम् ८२

रः ४ संकलने १६ ॥ ७५ श्रोत्रिपन्नानिष्ठगुरुलक्षणः कर्णधारो ब्रह्मचर्यलक्षणः सम्मार्गावर्जितेश्वरलक्षणो वाऽनुकूलवातश्च कर्मरूपा सुनोका सुनास्तीत्याह कर्णेति ७६ स्वयमिति । स्वभावेनैव प्रतिक्षणविनश्वरानेतान् कर्मपुत्रान् विश्वस्य आस्थया समालम्ब्य भवाब्धौ कः प्रविशेन्नः शंकः प्रचरेदित्यर्थः ७७ कलितमाह सुखार्थिनेति । स्वर्गादि मत्स्वपानां पत्सु खंतलाभदाः ७८ एता निति । ये मूढा एतान् कर्मरूपपुत्रान् संगृह्य आलम्ब्य दृष्ट्वाः स्थितास्ते भवाब्धिनंतरं तिष्ठन्त्युत्कामादिकलोलवशात् कर्मपुत्रेषु परिवर्तिते विमुक्ते सति शतशो त्रिभिर्जतीति द्वयोरर्थः ७९ । ८० तत्र द्वितीयायामाह अविद्येति चतुर्भिः । अविद्येव प्रनीरस्थानीया तादृशे भवसागरे धीवरवत्स्वं परं च्छेदयंतस्ते कर्मिणो वर्तन्ते ८१ दुर्धिय इति । कीदृशाः दुर्धियोऽप्यात्मानं पंडितं मन्मथानां दुर्धित्वे हेतुः स्वपरानर्थकारिण इति पुनः कीदृशाः यतस्ततो रोगाय न भ्रंशं मन्मथानां विक्षेपं नीताः संतो मायाप्रयुक्ते मोहमय गते गताः पतिताः ८२

आ. पु.

॥ ४ ॥

मूढा इति । पुनः कीदृशाः कर्तव्यतायामनुष्ठेयव्यवस्थायां व्यामोहवतः तेषां निर्णयो गुह्योऽपि न भवति गुरुणामपि तादृशत्वादिन्याह स्वात्मेत्यादिना । यदस्वकीयविवेकरहिता अथा अंधेन नो
यमानादुःखसंततिमंतः स्युस्तथा एते कर्मिणः स्वात्मज्ञानविवर्जिता याज्ञिकेन कर्मिणा गुरुणा नो यमानाः स्वर्गाभिलाषिणो घोरे भवार्णवे दुःखिनाः स्युरिति द्वयोरर्थः ८३ । ८४ तृतीयचतुर्थयोरर्थ
माह स्वयमित्यादिना । तादृशा जनाः स्वयं गुरुनिरेपेसा आत्मीयं दुःखं त्रिवृत्पुपापं वानजानं तिकामवशत्वेनातुरत्वाद्भूताविष्टादित्यर्थः ८५ भूताविष्टात्पमेव स्फुटयति वयंकृतार्था इति
८६ कामेति । कलिट्टुमेपांचभोतिकदेहेचल्लिद्योगाभ्यां वर्तमानं भूतावासपदमावर्तनीयं तथाचाऽनिजे परकीये भूतावासे देह एव भूतावासे कलिट्टुमेपरां सुखबुद्धिप्राप्ताः देवमातिकृत्यान् तत्र विशेष
हेतुः कामरूपस्य ग्रहस्य भूतस्य समावेश एवेत्यर्थः ८७ तेषां कामग्रहमयुक्तचित्तया व्याप्ते चेतस्यात्मानुसंधानावकाशो न भवतीत्याह अयमित्यादिना । अयं शत्रुर्हंतः अयं तु सुनुरुत्थित इति शेषः
स्फुटमन्यत् ८८ इत्यादीति । विद्धाः संव्याप्तचेतसः मृत्युः प्रमादः स एव ग्राहस्तद्वशंगताश्च आत्मानं ज्ञातुं शक्नुवतीत्यर्थः ८९ आत्मविस्मरणापराधेन ते अनित्यलोकाः स्युरित्याह कर्मैवेति ।

मूढाः कर्तव्यतायां ते स्वात्मज्ञानविवर्जिताः ॥ अंधेन नो यमानाः स्युर्यद्वदंधाः सहस्रशः ८३ याज्ञिकेनैवमेवैते स्वात्मज्ञानविवर्जिताः ॥ स्वर्गाभिलाषिणो घोरे मा
यानीरे भवार्णवे ८४ स्वयंचतादृशानित्यं कामक्रोधवशंगताः ॥ आत्मदुःखं न जानंति भूतग्रस्ता इवातुराः ८५ वयंकृतार्था इति च मन्यंते स्वल्पबुद्धयः ॥ नृत्यं
तोपि हसंतश्च पिशाचा इव कर्मिणः ८६ कामग्रहसमावेशाद्भूतावासेऽनिजे तथा ॥ परांच सुखबुद्धिप्राप्ता देवविमोहिताः ८७ अयं नो निहतः शत्रुर्भाग्ययोगादयं
पुनः ॥ हंतव्यो यमिदं मित्रं ममोर्जितमभूदिह ८८ इत्यादिचित्तया विद्धामृत्युग्राहवशंगताः ॥ आनंदात्मानमात्मस्थं न जानंति विमोहिताः ८९ कर्मैव येऽप्रसंसा
रे सम्यगित्येव संस्थिताः ॥ ते सर्वे सुकृतं सर्वमनुभूयाथ कालतः ॥ क्षीणपुण्याः पतंत्यस्मादुःखशोकसमन्विताः ९० यथा च धनिनो मृत्युकाले पुत्रादि संवृताः ॥
दुःखिनः स्वर्गिणस्तद्वत्काले कर्मक्षयात्मके ९१ राज्ञोऽत्र मरणे यावदुःखं स्यात्सुखिनो महत् ॥ कर्मक्षये तथा दुःखं स्वर्गिणो जायते सदा ९२ स्वर्गेऽपि सर्वदा ते पापारतं
व्यमनीशता ॥ एतल्लोके यथा दुःखं धनिना धननाशने ॥ स्वर्गनाशात् यथा दुःखं स्वर्गिणामिह जायते ९३ कर्मणां कारणे दुःखं फलप्राप्तौ तथैव च ॥ फलक्षये पुनर्जन्म
संभवं चातिदारुणम् ९४ जायमानः पुमान्कोवाह्यत्र स्वर्गाद्विष्यति ॥ उत्तमो मध्यमो वा स्यादधमो नारको यथा ९५ कोनामकर्मणः पाकं तस्य जानाति भाविकम् ॥
अयंदक्षिणमार्गः स्यात्स्वर्गिणो येन यात्यमी ९६ उत्तरोऽपि द्वितीयोऽस्ति मार्गः संसृतिमध्यगः ॥ परपारसमीपस्थः स तु केषांचिदेव हि ९७

ये कर्मैव सम्यग्श्रेय इति निश्चित्या त्रसंसारसंस्थिताः परिनिष्ठितास्ते सर्वे सुकृतं सर्वमनुभूयाथ कालेन क्षीणपुण्याः संतोऽस्मात्स्वर्गात्सशोकाः पतंति ९० तेषां स्वर्गपातकाले दुःखशोकसमन्वितत्वं स्फुटय
ति यथाचेति । निगदव्याख्यातं द्वयम् ९१ । ९२ न केवलं पातकाल एव तेषां दुःखं किं त्वन्यदापीत्याह स्वर्गपीति । अनिशता अधिकैश्चर्यलाभास्तत्त्वं यथा एतल्लोके धनवत्या इव स्वयं भाग्यभूमौ सुकृ
तस्य नाशादुःखमिति ९३ कष्टकर्मैति न्यायेन कर्मण आदिमध्यावसाने पुनः स्वरूपतामाह कर्मणामिति । करणेनुष्ठानकाले फलप्राप्तौ पारतंत्र्यादिरूपं दुःखं पुनर्जन्मसंभवं पुनर्जन्मावचि कंदः
स्वमतिदारुणं भवतीति ९४ पुनर्जन्मदुःखमेव स्फुटयति जायमान इति । स्वर्गप्राप्य पुनर्जायमानो जंतुः को भविष्यतीति भाविनं तस्य कर्मणो विपाकं को जानाति एव ग्राह्यपूर्वपरायणानां गतिरुक्तेषु
पसंहरति अयमिति ९५ । ९६ तप इत्यादिमंत्रेण देवयानवतां फलमुक्तं विशदयति उत्तरद्वितीयं च । द्वितीय उत्तरमार्गोऽपि संसारतर्गत एव स तु परपारसमीपगतः केषांचिद्विरतानामेव भवतीत्यर्थः ९७

तत्र हेतुतया तत्साधनब्रह्मचर्यादीनां दृष्टकृतत्वमाह आत्मन इति । ये तु ऊर्ध्वरेतस्त्वसंकल्प्यनेन देहेन स्त्रियं न गच्छंति तेनेष्टिकास्तथा दहराद्युपासकास्तथा गृहस्था अपि पंचाशद्युपासका एते उत्तरमार्गेण गच्छन्तीत्यर्थः ९८ ब्रह्मलोके पिमोक्षस्य पाक्षित्वमाह तत्रेति । तत्र उत्तरमार्गमप्येव ब्रह्मलोके पदिव्रह्मज्ञानं जायेत तदा एते उक्ताधिकारिणस्ततः कार्यब्रह्मणः परंपरस्तादृशमानं परमात्मानं प्रयांति तत्र ज्ञानेन परमात्मा भो भूमौ ब्रह्मलोके च सम इत्याह यथेति ९९ अन्यथेति । अन्यथा तत्र तत्त्वज्ञानाभावे एतमानवलो कं पुनरावर्त्तते परितृप्त्या गच्छंति परं त्वस्मिन्मन्वंतरे रूपेवानायांति किंतु परस्मिन्नेवेत्याह काले इति । तस्मिन् श्रुतमिति पदेन विवक्षिते १०० फलितमाह उत्तर इति १०१ अथ परीक्ष्येत्यादेः कृते नेत्येतस्यार्थमष्टाविंशत्यावर्ण्यंस्तत्र परीक्षामभिनयति वनिनामित्येकादशभिः । विद्याविदामुपासकानां वनिप्रभृतीनामधिकारिणां ब्रह्मलोकादौ प्रकृत्रापिलोकादौ प्रकृत्रापिलोके ब्रह्मज्ञानमेव मोक्षहेतुरिति द्वयोरर्थः १०२ । १०३ तथा शरीरस्य सर्वत्र दुःखमपत्त्वा विज्ञेयाद्ब्रह्मलोकादिकं हेतुमित्याह शरीरमिति । ततो देहसंबन्धाद्ब्रह्मलोकादिरूपं लोकोपि स्वर्गादिव द्वाभितविधया दुःखकारणं भवत्यतो हेतोर्विद्वद्भिर्नरकवज्ज्ञेय इत्यर्थः १०४ तत्र देहानामवांतरवैषम्ये पितृफलदुःखस्य

आत्मनस्तूर्ध्वरेतस्त्वसंकल्प्यन पुनः स्त्रियम् ॥ देहेनानेन गच्छंति ते यां त्युत्तरमार्गतः ॥ उपासका गृहस्थाश्च ये च पंचाग्नियेदिनः १८ तत्रापि ब्रह्मविज्ञानं जायेत दैवयोगतः ॥ ततः परंप्रयांत्येते यथा भूमिस्थितानराः ९९ अन्यथा पुनरेवैतमावर्त्तते यथागतम् ॥ कालेतीति हिमहतितस्मिन्मन्वंतरादिके १०० उत्तरोपिततो मार्गे हि यो दक्षिणमार्गवत् ॥ अत्रापि यत एतत्स्याद्देहंकारा गृहं पुनः १०१ वनिनान्यासिनां तद्वन्नैष्ठिकब्रह्मचारिणाम् ॥ विद्याविदां तथैवैपासर्वेषां गृहिणामपि १०२ ब्रह्मलोके तथा स्वर्गपातालनरके तथा ॥ भूमौ वा ब्रह्मविज्ञानं मुक्तिहेतुरसंशयम् १०३ शरीरं दुःखदंतद्वत्सर्वत्रैवेति निश्चितम् ॥ ब्रह्मलोकादिको लोकस्ततो दुःखस्य कारणम् ॥ स्वर्गादिव दतो ज्ञेयो विद्वद्भिर्नरको यथा १०४ राजार्थं रचिते यद्वत्प्रासादसप्तभूमिके ॥ उपर्यधो वा दुःखासौ भेदः कोपिन विद्यते १०५ हेमौ लौह्यथा यद्वत्तृखलाबंधनप्रदा ॥ दैवो वामानुषो वा यंदेहो दुःखप्रदस्तथा १०६ ब्रह्मणोऽपि च यो देहो देहो यश्च श्रुनोऽपि च ॥ नानयोर्विद्यते भेद उभयोर्देहधारिणोः १०७ यो देहो येन जीवेन स्वीकृतस्तस्य सोऽधिकः ॥ न्यूनः परो जगत्स्यस्मिन्सर्वत्रैवेति च स्थितम् १०८ हादैव यदयंदेहो दुःखराशेस्तु कारणम् ॥ दुर्गंधोऽप्यशुचिस्तद्वत्स्वस्मिन्नेव न गृह्यते १०९ कर्मकामतमश्च ब्रह्मदोषो देहः शरीरिणाम् ॥ अमृतेन समो भाति सर्वेषामपि सर्वतः ११० धिक्कर्मकामसहितं धिङ्मायांचापि मोहिनीम् ॥ यथा मूढः पिवेदेषष्ठेष्माणं स्वमुखस्थितम् १११

म्यंसदृष्टं तमाह राजार्थमिति द्वाभ्यां । यथा राजकीयप्रासादे यत्र कुत्रापि भूमौ स्थितस्य ज्वरादिदुःखं संमंतथोत्तमदेहपीत्यर्थः १०५ यथा च शृंखलाहममयी वा अस्तु लोहमयी वा सवस्था बंधकत्वं संमंतथा देहस्य दुःखदत्वमित्याह हेमौति १०६ अत्र च तृथांशुक्तं स्मारयति ब्रह्मण इति । हिरण्यगर्भे श्वदेहोस्तदभिमानिनोश्च पांचभेदितकत्वे सा विद्यते च विशेषानास्तीत्यर्थः १०७ आभिमानिकमुक्तुष्टत्वमपि सर्वत्र सममित्याह यो देह इति । स्थितं पंचांचितम् १०८ तत्र मृदान् शोचति हादैवमिति । लोकस्य देवमेव शोचं पत्प्रभावा दुःखहेतुत्वदुर्गंधत्वाशुचिर्वैयुक्तोऽपि देहः स्वस्मिन्स्वकीये च तस्येवं दुःखहेतुत्वादिरूपेण गृह्यते इत्यर्थः १०९ कर्मेति । कर्मप्रारब्धफलकामो रागस्तमः कार्याविद्या एतैः प्रचञ्चदोषः ११० कर्मादिव यं निंदति धिमिति । कर्मकामो धिक् अनादरणीयो यथा माया मविद्यां धिक् यथा माया मूढोऽप्यनः स्वकीयमुखगतंष्ठेष्माणं लालां गृह्णादिरूपं पिवति अन्यथा परकीयमुखस्थेष्माणं दिव्यद्वेगः स्वदेहगतानुद्वेगश्च कथं स्यादिति भावः १११

पदार्थादिति । येषदार्थाः कफाः सुमादयो नरेकैवैतरण्यां प्रसिद्धास्त एव देहगताः संतः सौंदर्येण भांतीत्यहोपापादिदोषमहिमेत्यर्थः ११२ इत्येवमिति । ब्रह्मलोकप्रभृतीनां लोकानुक्तविषयानर्थमप्येवं विज्ञापयरीत्यमेधावीकुशलोधिकारीवैराग्यं प्राप्नुयात् ११३ न केवलं वाग्जितोपजाता देवलोकानां हेतुर्वाक्कृतकर्मजत्वेनानित्यत्वादपीत्याह मानसादिति द्वाभ्यां । केचित्तु लोकांश्चिन्तयित्वा ह्यामानसस्य कर्मणोपासनाख्यस्य फलभूताः केचित्तु त्रिलोक्यंतर्गताः कायिकस्य फलभूताः अप्रणियमः कालत्रयेपिनान्यथाभवतीत्यर्थः ११४ कर्मजा इति । ततो मानसकायिकव्यापारयोः कर्मत्वस्यानुगतत्वादेनेलोकाः कर्मजा एव कर्मजत्वस्य चानित्यत्वात्पत्वं लोके प्रसिद्धमित्यर्थः ११५ यथेते लोकाः कर्मजास्तथा मोक्षो न भवति अनित्यत्वापातादित्याह कर्मज इति । तत्रेष्टापत्तिं वा रपति अनित्ये हीति । मोक्षे अनित्ये सति तदर्थं देहिनां पत्नोव्यर्थः स्यात् किंच वाग्जितदोषव्याप्यं स्वर्गमेव मोक्षस्य स्यादित्याह स्वर्गत इति । अस्य मोक्षस्य कर्मजत्वे स्वर्गापेक्षया विशेषो न स्यात् किं तु स्वर्गविशेषत्वमेव स्यादित्यर्थः ११६ स्वर्गवैषम्याभावमेव स्फुटयति न हीति । विश्वजिताख्यक्रतुसाध्यस्य ज्योतिष्टोमाख्यक्रतुसाध्यस्य वा स्वर्गस्यैकचित्त्वांतरवैषम्येपितयोः स्वर्गत्वे तदपेक्षा

पदार्थानरके ये स्युर्देहे संतित एव हि ॥ सर्वेषामपि पापेन विपरीता विभात्यमी ११२ इत्येवं मनसा सर्वान् ब्रह्मलोकादिकानपि ॥ लोकान्विज्ञाय मेधावी ते पुर्वै गम्यमा ब्रजेत् ११३ मानसात्कर्मणः केचित्कायिकादेव केचन ॥ लोकान् भिरवाप्यंते सर्वे दैव न चान्यथा ११४ कर्मजास्तत एवैते सर्वे एव प्रकीर्तिताः ॥ कर्मजानामनित्यत्वं भवेत्तेषां घटादिवत् ॥ कर्मजन्यं हिलोके स्मिन्नित्यं किंचिन्न दृश्यते ११५ कर्मजश्चेद्भवेन्मोक्षः सोऽप्यनित्यो भविष्यति ॥ अनित्ये हि स दामोक्षश्च मोक्ष इत्यर्थः शरीरिणाम् ॥ तदर्थं स्वर्गतश्चास्य वैषम्यं च न संभवेत् ११६ न हि विश्वजिता स्वर्गो ज्योतिष्टोमेन वापि च ॥ साध्यते तत्र च वैषम्यं तयो रस्तीह किंचन ॥ स्वर्गत्वे तद्देवस्या दत्रापि स्वर्गमोक्षयोः ११७ मोक्षस्यानित्यभावश्चेद्द्वैत्यर्थं च प्रसज्यते ॥ अनावृत्तिश्रुतेस्तद्वत्प्रसिद्धेश्च महात्मनाम् ११८ नान्यः पंथा इति प्रोक्तं श्रुतेर्व्यर्थं चोभवेत् ॥ ब्रह्मवेदेति च ततो मोक्षो न स्याद्विकर्मजः ११९ मोक्षो ब्रह्मैव कथितं सर्वैरेव महात्मभिः ॥ अविद्यारहितं मायालोकेऽज्ञानं प्रकीर्तितम् १२० अज्ञानं ज्ञानतः सर्वविलयं याति नान्यथा ॥ यस्याज्ञानं हिलोके स्यात्तज्ज्ञानात्तल्लयं ब्रजेत् १२१ ब्रह्मात्मा ज्ञानमेतच्च ब्रह्मात्मज्ञानतो लयम् ॥ ब्रजेदज्ञाननाशेन तज्जुः खं विनश्यति १२२

नित्यत्वादी वा किंचन वैषम्यं नास्ति तथा प्रकृतेरपि स्यादित्यर्थः ११७ मोक्षस्यानित्यतां श्रुतिगणो विद्वदनुभवश्च न सहते इत्याह मोक्षस्येति । मोक्षस्यानित्यत्वं पदस्वीक्रियते तदानस पुनरावर्त्तते इति श्रुतिवाक्यं मुक्तस्यानावृत्तिप्रतिपादः व्यर्थः स्यात्तथा महात्मनां सकलत्राचार्याणां यामोक्षनित्यत्वप्रसिद्धिः सापि व्यर्थः स्यात् ११८ नान्यः पंथा विद्यतेऽप्यनायेति श्रुतिमोक्षस्य ज्ञाने कलभ्यत्वं वदति तथा ब्रह्मवेदब्रह्मैव भवतीति श्रुतिः एतयोर्विरोधादपि मोक्षस्यानित्यत्वप्रयोजकं कर्मजत्वं न मान्यमित्याह नान्य इति ११९ मोक्षस्य ज्ञाने कलभ्यतायामुपपत्तिमाह मोक्षो ब्रह्मैवेति त्रिभिः । अविद्यारूपाव रणविमुक्तं ब्रह्मैव मोक्ष इत्युच्यते ज्ञाते द्वैतं न विद्यते इत्यात्मप्रबोधश्रुतेः सा चाविद्या मायाऽज्ञानादिनामभिः प्रसिद्धेत्यर्थः १२० अज्ञानस्य ज्ञाने कनाशयत्वं ज्ञाननाशकज्ञानस्याज्ञानसमानविषयकत्वं च प्रसिद्धं रजतप्रयोजकशुक्लज्ञानादावित्याह अज्ञानमिति । अन्यथा कर्मरूपेण पापेन विलीयते यस्य यद्विषयकज्ञानं तद्विषयकज्ञानादेव तल्लय इति च प्रसिद्धम् १२१ ब्रह्मात्मेति । एतत्संसारमयो जकमज्ञानं ब्रह्मात्मैक्यविषयकमेवातो ब्रह्मात्मैक्यज्ञानादेव तल्लय इत्युक्तः तज्ज्ञानं तत्प्रयुक्तस्य दुःखस्य लयस्तु स्वत एव भवतीत्यर्थः १२२

दुःखमज्ञानजननाभ्युपगच्छति तेषां प्रते मोक्षार्थं श्रमो वृथेत्याह दुःखमिति । यदि वैशेषिकादिमतानुरोधेन साधनैः समवायिकारणादिभिः सहितं दुःखं वस्तुभूतं सत्यं स्यात्तदा दुःखं सदा सर्वदा भवेदात्म
वदित्यर्थः ननु सत्यस्यापि घटादिव दनित्यत्वं मन्यते इति चेत् सुतरां मोक्षार्थं श्रमवैयर्थ्यस्यात् अनित्यभावात् नान्यस्य चिरकुसूलनिहितधामपवदवश्यं भावादित्याह अनित्यं चेदिति १२३ किंच भवतां
मते दुःखोच्छेदो न युक्तस्तत्समवायिकारणस्यात्मनो नित्यत्वेन पुनस्तत्प्रसंगादित्याह नित्यतेति । यदि दुःखस्य कारणे नित्यता तदा तेन कारणेन पुनर्दुःखं कुतो न स्यात् हेतोः सति कार्ये न स्यादिति
ति हि न युक्तमित्यर्थः १२४ एतदेव स्फुटयति दुःखस्येति । विश्वं द्वैतं दुःखस्य कारणं तस्य सत्यत्वे तु स्वनिवृत्तिरीश्वरेणापि कर्तुं दुःशक्तेत्यर्थः १२५ यदि सत्यनिवर्त्तनपरं ईश्वरः स्यात्तदा संहृतस्य
जगतः पुनरुत्पत्तिवारयेन्न च तथा इत्येते इत्याह नहीति । भवमते सत्यत्वेन प्रसिद्धस्य जगतः संहारं कृत्वा तस्य पुनरुत्पत्तेः प्रतिरोधं प्रतिबन्धं कुर्यात् यदि सत्यस्य बन्धस्य निवर्त्तनपरः स्यादीश्वर इत्यर्थः
१२६ फलितमाह तत इति । तस्माद्दुःखस्याज्ञानप्रयुक्तत्वं तन्निवृत्त्या निवृत्तिरित्योपनिषदं मतमेव युक्तमित्यर्थः १२७ एतदृष्टान्तेन स्फुटयति रज्ज्वज्ञानेति द्वाभ्यां । निगदन्पाशुपातं द्रव्यम्

दुःखं साधनं चेत् स्याद्वस्तुभूतं सदाहितम् ॥ अनित्यं चेद्दृष्टेयस्याच्छ्रमो मोक्षेत्रवादिनः १२३ नित्यताकारणे चेत् स्यात्पुनस्तेन कुतो भवेत् ॥ दुःखांतरं कुतो हेतो
सति कार्यं भवेन्न हि २४ दुःखस्य कारणं विश्वं विश्वं चेद्वास्तवं भवेत् ॥ ईश्वरेणापि नाशोऽस्य कर्तुं शक्यो न कर्हिचित् २५ न हि विश्वस्य संहारं कुर्वन्नेपमहेश्वरः ॥ पुनरुत्पत्ति
रोधो हि कर्तुं शक्नोति कर्हिचित् २६ ततोऽज्ञानसमुत्थानं पुनरज्ञानसंक्षये ॥ दुःखमुत्पद्यते नैवेत्येतदेवात्र शोभनम् २७ रज्ज्वज्ञानसमुत्थानं सर्वदुःखं यथामहत् ॥ र
ज्ज्वज्ञाने विलीने स्मिन् पुनर्नैव प्रजायते २८ आत्माज्ञानसमुत्थानमेवं दुःखमिदं महत् ॥ आत्माज्ञाने विलीने स्मिन् पुनर्नैव प्रजायते २९ आत्मनो ब्रह्मणस्तस्य ज्ञानमा
चार्यवाक्यतः ॥ भवेदेवं यतः प्राह श्रुतिः सर्वार्थदर्शिनी ३० तज्ज्ञानार्थं ततो गच्छेच्छ्रोत्रियं ब्रह्मवेदिनम् ॥ सगुरुं जातवैराग्यः समिदादिकरः पुमान् ३१ विधिवच्चोप
सन्नायस्वशिष्याय महात्मने ॥ गुरुस्तस्मै वदेदात्मविद्यां दुःखौघनाशिनीम् ३२ यथाक्षरं परं ब्रह्म पुमानेपोधिगच्छति ॥ शांतिदात्यादिसंपन्नो ब्रह्मचर्यादिसाधनः
३३ एतत्सत्यं परं ब्रह्म यद्वेदगुरुवाक्यतः ॥ विरक्तोऽत्र मुमुक्षुः सन्नन्यस्तस्याभमीरितम् ३४ सत्यादस्मात्सदैवैतद्विश्वमुत्पद्यते तथा ॥ अस्मिंस्तिष्ठति चैवांते लीयते
त्रैव सर्वथा ३५ ज्वलतः पावकाद्यद्ममहतो विस्फुल्लिङ्गकाः ॥ उत्पद्यंते त्रधूमाश्च सरूपाश्च विरूपकाः १३६

१२८ । १२९ अस्य ब्रह्मात्मज्ञानस्य गुरुपदेशमात्रलभ्यत्वं सगुरुमेवाभिगच्छेदित्यादि श्रुत्या प्रतिपाद्यते इत्याह आत्मन इति । ब्रह्मरूपस्यात्मनो विज्ञानमाचार्यवाक्यादेव भवति यतः श्रुतिरेवं की
त्यर्थः १३० एवं कथमित्याकांक्षायां श्रुतिमर्थतः पठति तज्ज्ञानार्थमिति । ततो मोक्षस्योपायांतरासाध्यत्वात् सोधिकारी सति त्वमभ्युपायनस्तः १३१ एतादृशशिष्यापचात्मवोधनं गुरुणा
वश्यं कर्तव्यमित्याह विधिवदिति । तस्मै शिष्याय गुरुस्तां विद्यां वदेत् तांकां यथाज्ञांत्यादिमां पुमान् परमसाराख्यं ब्रह्माधिगच्छेदिति द्वयोरर्थः १३२ । १३३ एवं प्रथममुंढं हे परापरविद्ये सं
क्षिप्य वर्णिते परविद्याधिकारिष्वथ परविद्यां विस्मरेणाख्यातुं द्वितीयमुंढं कर्तव्यं तस्य क्रमेणार्थमाह एतत्सत्यमित्यादिना । विरक्तः पुमान् मुमुक्षुः सन्नन्यद्वेदज्ञानातिगुरुवाक्यत एतत्परं ब्रह्म परं मुखं
सत्यमप्यद्वैतजातं नृपरासन्नोपजीवित्वा तस्याभासमुक्तमित्यर्थः १३४ तस्याद्वितीयत्वं स्फुटयितुं विश्वोपादानतामाह सत्यादिति । अस्माद्ब्रह्मणः सत्यत्वेन वर्णिता विश्वमुत्पद्यतेऽत्रैव तिष्ठति ली
यते चेत्त्यर्थः १३५ तत्रोत्पत्तौ दृष्टान्तमाह ज्वलत इति । यथा ज्वलतो मेः सकाशाद्विस्फुल्लिङ्गकाः रूपाः सरूपा ज्योतिरेन समानरूपा भूमाश्च मलिनत्वेन विरूपा उत्पद्यंते इत्यर्थः १३६

एवंचेतनसंरूपमचेतनं विरूपं च जगदस्मादात्मनो जायते इत्याह चेतनाचेतनमिति १३७ तत्स्वरूपावेदकं द्वितीयमंत्रं पठति । दिव्य इति ३८ अस्यार्थी त्रिभिर्वर्णैः परं तत्र चतुर्थपादाद्यमाह कारणातिमिति । यत्पतउराधेः परं ब्रह्मकारणमिति न्यवहिते वेदिकैः सामायाकार्यापेक्षया चिरस्थायित्वात्सरमित्युक्ता तस्याः कार्यरूपजगदपेक्षया परत्वं च युक्तं तस्मात्सामायारूपात्सारादपि परः परमात्मेत्यर्थः ३९ दिव्य इति । स्वयंप्रकाशत्वेन लीकविलक्षणत्वाद्दिव्य इत्युक्तः सर्वगतत्वाच्चासृजति सत्रोपाधिपुबहिरंतः परिपूर्णः वातु रुरुप इत्युक्त इत्यर्थः १४० अत्र पदेन ज-माभाववाचकं न तस्य स्थूलदेहराहित्यमप्राण इत्यादिपदद्वयेन सूक्ष्मदेहराहित्यं शुद्धत्ववाचकं शुभ्रपदेन च माया रूपकारणशरीरादित्यमुक्तमिति दर्शयति अज इति । फलिनमाह आनंदात्मेति । अद्वयत्वेन भासमानं नंदरूप इत्यर्थः ४१ तस्य वास्तवो सदा खंडतां स्फुटीकृततः सर्वां मुष्टिप्रतिपादयत्येतस्मादित्याद्योर्मत्रास्तेषां क्रमेणार्थमाह एतस्मादिति त्रयोदशभिः । प्राणमनसींद्रोहोदयाणि पंचभूतानि चोक्तादात्मनो जायते इत्यर्थः ४२ एवं सप्तदशवपवस्परिष्पगर्भस्य मुष्टिर्दशता अथ विराजस्तामाह अस्वेति । अत्येश्वरस्य वेराजं रूपं तदेवं विद्यमाहुः एवं कथं अग्रिण्युलोकस्तदुपस्य शिरश्च

चेतनाचेतनं सर्वमेव मस्मात्परात्मनः ॥ उत्पद्यते सर्वकाले जगदेतदनेकधा १३७ दिव्यो ह्यमूर्तः पुरुषः सवाह्याभ्यंतरो ह्यजः ॥ अप्राणो ह्यमनाः शुभ्रो ह्यक्षरात्परतः परः १३८ कारणं यत्परं ब्रह्म गीयते वेदवादिभिः ॥ अक्षरं कथितं माया परं यज्जगतः सदा ॥ तस्मादपि परः प्रोक्तः परमात्मा सनातनः १३९ दिव्यः स्वयंप्रकाशो यममूर्तः सर्वगः स्मृतः ॥ अंतर्बहिः स्वसंपूर्णः पुरुषः परिकीर्तितः १४० अजः स्थूलेन देहेन रहितः परमेश्वरः ॥ अप्राणो ह्यमनाः प्रोक्तः सूक्ष्मदेहविर्जितः ॥ शुभ्रो मायाविरहित आनंदात्मा सदा स्फुरन् १४१ एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च ॥ खं वायुर्ज्योतिरापश्च पृथिवी विश्वधारिणी १४२ अस्य देवस्य यद्रूपं वैराजंतं दिदं विदुः ॥ अग्रिर्मूर्द्धा चंद्रसूर्यौ नेत्रे श्रोत्रे दिशस्तथा ॥ वेदाः सर्वे च वाक् प्रोक्ता वायुः प्राणो महात्मनः १४३ हृदयं सकलं विश्वं पादौ भूमिस्तथैव च ॥ भूतांतगात्मा कथितो विगणेषु द्विजोत्तमैः १४४ तस्माद्वैराजतोरूपादग्निः कर्म करो भवत् ॥ समिदादिद्रव्यजातं सूर्याद्यंच कलात्मकः १४५ सोमश्च भगवान्योयं प्राप्यते कर्मभिः सदा ॥ सोमात्पर्जन्य एषोपि पर्जन्यादोषधी गणाः १४६ ओषधिभ्यो ब्रह्म पुंसि स्याद्वेतो योषिते तद्गतम् ॥ गर्भरूपेण शतशः प्रादुर्भवति ताः प्रजाः ॥ भवंति सकलो याभिर्व्यवहारः प्रसिद्धयति १४७

द्रसूर्यौ नेत्रे दिशः श्रोत्रे कर्णौ यस्य वाग्रूपाः सर्वे वेदाः कथिता वायो वायुश्च यस्य प्राणः सर्वजगत्स्य हृदयं पृथिवी तु पादरूपा कथिता एष एव विश्वशरीरः सर्वेषां पृष्टिभूतानां मात्मभूतो विराट् कथित इति द्वयोरर्थः ४३ । ४४ एतस्मात्लोकानुद्धिहेतुना पंचाग्नीनामुपतिष्ठामाह तस्मादिति । उक्ता द्वैराजादग्निः प्रसिद्धोऽपि देवरूपेण युलोकात्मकश्च जातः कीदृशः कर्मकरः आहवनीयादिरूपेण फलरूपेण च कर्मणां प्रवृत्तिहेतुः तथा श्रोतोऽसिम्पदोऽपलक्षितं समिदं प्रभृत्युपकरणद्रव्यवृंदं जातं कीदृशं सूर्याद्यमादित्यादिरूपं युलोकाद्यग्नीनामादित्यादिसमिदं प्रभृत्युपकरणपद्माभ्यां च तृणां शिदधिकैकादशशततमश्लोकमारभ्योक्तमनुसंधेयं कलात्मक इत्युत्तरान्वापि ४५ सोमश्चेति । सोमश्चंद्रश्च ततो भवत् कीदृशः कलारमकः अग्रिहोत्राहुतिभिः कलारूपेण परिणताभिरादित्यमसूनाभिरुपचितशरीरः अतएव कर्मभिरिष्टादिकारिभिः प्राप्यः तस्मात्सोमाद्यहुतात् पर्जन्याख्यो द्वितीयोऽग्निर्भवति पर्जन्या च वृष्टिद्वारा वृत्तीयाग्नेः पृथिवीरूपादोषधीर्वाग्नीहोमभृत्यो भवन्ति ओषधिभ्यश्चात्र रूपेण चतुर्थोऽग्निर्पुरुषं प्राप्ताभ्योरेतो भवति रेतश्च योपि त्रिपंचमाग्नीमातंसद्रूपेण प्रादुर्भवति ततः प्रजाः सकलव्यवहारकण्यो जायंत इति द्वयोरर्थः १४६ । १४७

यस्मादिति । निर्गुणात्परस्मात्तत्पुरुषादिराजउत्पत्तिस्तस्मादैवनिःश्रुतित्वात्तन्मृत्पत्तिरित्यर्थः १४८ तथायज्ञोपकरणानितस्मात्परमात्मनोजातानीत्याह ऋतवदिति । अतवोवसंताद्यादक्षिणाभिरेकमवादिरूपाभिः सह तथानानाविधादीक्षाः कर्तुं नियमविशेषरूपाः संवत्सरः कालः फलकामोधिकारीच सोम इति द्रव्यात्मकोलनाविशेषरूपः फलं यलोकशरीरा रंभकरूपश्च ससोमः तथालोकैः कर्मफलैरादिपदप्राप्तेरातिवाहकादिभिः सहितः सूर्यः एतद्वत्तत्वादिनोक्तं सर्वपरमात्मनोजायते यच्च पूर्वप्रकीर्तितवैराजशरीरादिकंतदपि जायते इति द्वयोरर्थः १४९ १५० चतुर्विधानीति । देवादीनीत्यतद्गुणसंविज्ञानोबहुव्रीहिः तथाच देवावस्वादयः पथमं जातास्ततः साध्यामनुष्याः पशवो वयांसीति चतुर्विधानिभूतानि जातानि तथा प्राणाः पंचाविधाः अपिश द्वातग्रीह्यादयो जभेदाश्च तपः प्रसिद्धं श्रद्धा अस्तिक्यरूपा सत्यमित्यवश्यं भावित्वेन कर्मफलमुच्यते अपिश द्वायथार्थभाषणं च ब्रह्मचर्यमुपस्थसंयमः विधिपदेन शास्त्रविहितं कर्मोच्यते एतैस्तपः प्रभृतिभिः सह प्राणास्ततो जाता इत्यर्थः १५१ । १५२ सप्तधा भवेति । एतच्चारचरं विश्वमग्राध्यात्मभागेलोकादिभेदैः पतिलोमक्रमेण सप्तधा विभक्तं त्रैकीर्तितं तत्सर्वं ब्रह्मणो जातमित्यसंबन्धः तत्र सप्त

यस्मादेव विराट् जातः पुरुषान् निर्गुणादिह ॥ ऋगादयस्ततो वेदा ह्यपरब्रह्मशब्दिताः १४८ ऋतवो दक्षिणाभिश्च सार्धं नानाविधा अपि ॥ दीक्षाः संवत्सरस्तद्वद्यज मानोभिलापवान् १४९ सोमो द्रव्यात्मकस्तद्वत्फलं चेह्यईरितः ॥ जायते सर्वमेवैतत्पुरुषात्परमात्मनः ॥ सूर्यो लोकादिभिः सार्धं यच्च पूर्वप्रकीर्तितम् १५० चतुर्विधानिभूतानि देवादीनि सहस्रशः ॥ प्राणाः सर्वे पितृपसाश्च द्याच समन्विताः १५१ अवश्यं भाविना तद्वत्कर्मणोऽपि फलेन च ॥ सत्येन ब्रह्मचर्येण विधिना शास्त्रकर्मणा १५२ सप्तधाऽत्र विभक्तं यद्विश्वमेतच्चाराचरम् ॥ लोकादिभेदतः सर्वतदिदं ब्रह्मणो भवत् १५३ समुद्रागिरयो नद्यो यच्चात्र स्थिरजंगमम् ॥ भव्यं भूतवंतं ते वा तत्सर्वमभवत्ततः १५४ इदं विश्वं पुमानेव य एतदुदपादयत् ॥ तपः कर्म च वेदाश्चा मृतं ब्रह्म परंचयत् १५५ एवं सर्वगतं सर्वरूपमात्मानमेव यम् ॥ सर्वभूतहृदं भोजेव संतंभेदवर्जितम् ॥ यो वेदपुरुषः स स्यादविद्याग्रंथिवर्जितः १५६ स्वप्रकाशं सदा स्वस्य सन्निधानमुपागतम् ॥ बुद्धिस्थितं महत्प्राप्य मस्मिन्नेव कलेवरे १५७

प्राणाः शीर्षेणानां द्विषाणि द्वेष्ट्रोत्रे द्वेक्षुषी द्वेघ्राणे एकावामिति आर्चिपस्तदीयवृत्तपः समिधस्तद्विषयाः होमा उपासनानि लोकामोलकानि एते पत्येकं सप्तपदार्थाः पतिप्राणिभेदमुत्पन्ना इति भाष्योक्तः श्रुत्यर्थो धार्यः १५३ समुद्रा इति । समुद्रादिग्रंथं यच्च ओषधिदोषलक्षितं स्थिरं स्थावरं रसदोषलक्षितं च आहारपरिणाममयं शरीरं जंगममेतदुपलक्षितमन्येष जगत्कालत्रयवर्तिपरमात्मनोत्पन्नमित्यर्थः १५४ एवमध्यारोपितस्त्वजगतोऽपवादेन शुद्धतामात्मनो दर्शयति इदं विश्वमिति । एतद्विश्वं स पुरुष एव न ततोऽप्यत् सकः य एतद्विश्वमुदपादय जनितावान् कीदृशं विश्वं तपः कर्म वेदा इत्येतत्त्रितयात्मकं तत्र तप उपासनाफलं कर्मयोगादिफलं वेदास्तत्प्रकाशकाः । फलितमाह अमृतमिति । यत्परं ब्रह्मा मृतं कृत्स्नमखंडं तदेव सर्वमित्यर्थः १५५ एवमिति । एवं वर्णितविधया सर्वगतत्वादिनो वर्णितमात्मानं सर्वोत्तरमद्वयं च वेदजनानां तिसपुरुषोऽविद्याग्रंथिना अहमज्ञ इत्याकारेण विमुक्तः सर्वविद्वद्यतीत्यर्थः १५६ उक्तविधया सकृदुपदेशेन यस्याः सरज्ञानं नोत्पद्ये तत्प्रतिससाधनमक्षरबोधजनयितुं प्रवृत्तस्य द्वितीयमुंडकद्वितीयखंडस्यार्थवर्णयति क्रमेण स्वप्रकाशमित्यादिना । स्वप्रकाशत्वेन सदा विभूतं अतिसन्निहितं बुद्धिगुहास्थितत्वात् महत्सर्वोत्कृष्टं अत्राधिकारिदेऽत्राप्यं प्राणानां मिदियाणां च अरनाभिः राधेन ईशानमधिष्ठानं तथा देवभूतं सर्वैषां कंठनप्राणनादि व्यापारस्वसन्निधिमत्रेण निमित्तं च एतद्वर्णनं ब्रह्मैव ज्ञेयमवश्यं ज्ञातव्यमिति द्वयोरर्थः १५७

१५८ तदेवपुनर्विशिनष्टि सदसदिति त्रिभिः । माययास्थूलसूक्ष्मरूपतां प्राप्तामपि वस्तुतस्तदुभयवर्जितं सद्भिर्विवेकिभिरवर्णाप्येव सर्वेषां तत्पुनर्विद्यमानं तद्वत् १५९ दीप्यते इति । स्वरूप
भूतयाभासादेशोपमानं दुर्लभं योपि दुर्लभं यदा श्रिताः सर्वलोकाः सहलोकपैः १६० तदेतदिति । यत्स्वयापृष्टं रूपं विज्ञानात्सर्वज्ञाप्यत इति तद्ब्रह्म एव तथैव प्राणोद्विषादिरूपं तथा एतदेव संप्रप
दोक्तं स्वर्गादिरूपं कर्मफलं तथा मोक्षरूपमित्यर्थः १६१ ध्यानयोगेन चेतदेव लभ्यमित्याह धीरेणेति । धीरेण येषां शालिना आत्मविषयकविवेकशालिना कामादिरूपशृङ्गां पराभवाकारिणा ध्यानशूरे
पैतृणां तमेवात्मनोरूपं यदा सन्नासनाभिर्भुक्तं तुरीयमिति यावत् वेदं रूपं लभ्यते इति १६२ वेधनपरिकरमाह वेदांतोदरेति । वेदांतमहावाक्याम्युदरस्थितानि यस्य स तथा तदुक्तं
'सकारं चकारं चलोपयित्वा प्रयोजयेत् । संविचपूर्वरूपा लब्धं ततोऽप्यप्रयोजयेत्' इति एतादृशः प्रणवो धनुरुक्तः शोधिनोऽप्यातुरात्मैव शरउदीरितः महावाक्यार्थचिंतनं यत्तदेवाकर्षणस्थानीयं शुद्धं ब्र
ह्म रूपं यथाप्यप्रयगात्मा शरवत्तन्मयो भवेदिति द्वयोरर्थः १६३ । १६४ यस्मिन् यो रित्यादेरर्थमाह यस्मिन् लोकत्रयीत्येकादशभिः । यस्मिन् त्रिलोकीपंचभूतानि प्राणादीनि भौतिकानि च

प्राणोद्विषागांचेशानं हेतुभूतं सनातनम् ॥ एतदेव सदा ज्ञेयं बुद्धेः परमुदाहृतम् १५८ सदसद्रूपतां प्राप्तं सदसद्वेदवर्जितम् ॥ वर्णीयं सदा मद्भिर्विष्टं सर्वदेहिनाम्
१५९ दीप्यते यत्स्वतोभासाय दण्डभ्योऽप्यणुस्मृतम् ॥ यस्मिन् लोका इमे विश्वे निहिताः संतिसर्वदा १६० तदेतदक्षरं ब्रह्मतत्प्राणोद्विष्यरूपभृत् ॥ स्वर्गादिकंच मो
क्षश्च तदेवोक्तं मनीषिभिः १६१ धीरेणात्मनि विज्ञानकारिणा शिषितेन च ॥ कामक्रोधादिशृणां सर्वदा भयकारिणा ॥ वेदव्यमेतदेवात्र रूपं सर्वमवमानम् १६२
वेदांतोदरसंस्थानः प्रणवो धनुरीरितः ॥ आत्मज्ञानेन सहितः शर आत्मा च तस्य सः १६३ ब्रह्मात्मत्वेन यद्व्यानं धनुराकर्षणं हियत् ॥ लक्ष्यं ब्रह्मात्मरूपं च यत्रात्मा
यं शरो ब्रजेत् १६४ यस्मिन् लोकत्रयी सर्वासहभूतैश्च पंचभिः ॥ प्राणाद्यैर्भौतिकैस्तद्ब्रह्म ब्रह्मेति कीर्त्यते १६५ एकं तदेव विज्ञेयं न तत्तस्मात्परं हियत् ॥ वाच
श्चान्याविभोक्तव्या वाक्तालुगलशोषदाः १६६ विनोपनिषदो नैव वेदोऽप्युपनिषदाश्च वा ॥ नानाविधा हि यावाचस्ताः स्युर्नैवात्र कर्हिचित् ॥ अमृतत्वस्य मोक्षस्य प्रा
प्तये पुरुषस्य हि १६७ किंतु धर्मप्रदाः काश्चित्काश्चिदर्थप्रदा अपि ॥ कामप्रदाश्च काश्चित्कुकाश्चिदुःखप्रदाः सदा १६८ दुःखप्रदाः सदा वाचो न वदंती ह धीधनाः ॥
वारयंति च तद्वत्कृन्मृतां वीक्षणकादयः ॥ ततस्ताः स्वयमेवात्र न वक्तव्या इति स्थितम् १६९

तत्सर्वं प्रतिष्ठितं तथा एतदुपलक्षितो वेदश्च त्रयप्रतिष्ठितो यः शब्दब्रह्मेति कीर्त्यते तद्विश्वादिष्ठानं ब्रह्मेव विज्ञेयं अन्वास्तदितरप्रतिपादिका वाचश्चोपाः श्रमहेतुत्वादिति द्वयोरर्थः १६५ । १६६ फलित
माह विनोपनिषद इति । उपनिषदो विद्यायां वावाचोनाभ्यसेन्मृषुः इतरासां द्वैतप्रतिपादकत्वेनामृतत्वरूपस्य मोक्षस्यानुपयोगित्वादित्यर्थः १६७ तत्रान्यासां वाचांचनुविधत्त्वमाह किं वि
ति । किं नुताः किमर्थं इति चेत् धर्मार्थकामदास्तिस्रः चतुर्थस्तु व्यर्थरूपा दुःखदा इत्यर्थः १६८ तत्र दुःखप्रदानां हेतुतायाः प्रेक्षावतः प्रतिसिद्धत्वात् सानाप्रविधीयते किं व्यर्थं तद्वादिनाभिमतता
नंदुःखदत्तं श्रुत्या बोध्यत इत्याशयं दर्शयति दुःखप्रदा इति पंचभिः । धीधनाः कुशलादुःखप्रदानशरीरस्वयं न वदंती तदुक्तं चारयंति वेति प्रसिद्धं ततः शिष्टाचारदेवतादुःखप्रदा वाचो न वक्तव्या इति स्वय
मेव श्रुत्युपदेशं विनापि स्थितं सिद्धं । कीदृश्यस्तावाचः मृतां वीक्षणकादयः त्रिदितं यन्मृतानाम् वीक्षणं कृत्वा तत्प्रतिपादनं तत्प्रभृतिरूपाः आदिपदेन का कृतं तथादिप्रहः यथाहुः 'काकस्पकतिवादे
तामेव स्याण्डं कियत्पलं । गर्भे कतिरोमाणीत्येषामृष्वविचारया' इति १६९

प्रकृतिकामदादीनादुःखदत्तवोध्यतइतिदर्शयंत्यर्थकामोघनाजैनविषयभोगरूपौद्विषयोशास्त्राविरुद्धेतिद्विरुद्धोच तत्रायुषोर्वियोगादोदुःखरूपतायाःप्रसिद्धत्वात्तत्रवाच्यमपिदुःखदत्तवो
ध्यमित्याह कामदाइति १७० शास्त्रविरुद्धयोस्त्वहनिंदादिनापरप्रनरकेष्वदुःखदत्तंमविवादमित्याह अशास्त्रीयाविति । तास्तत्प्रतिपादिकावाचः ७१ एवमभ्युदयार्थस्यधर्मस्यापिवि
नश्वरफलकत्वेनदुःखदत्तात्तदाचांदुःखदत्तमित्याह धर्मोपीति । यत्पतः ७२ फलितमाह ततइति । धर्मोदीनांदायिकावाचोदुःखकारिकाएवस्थिताविवेकतःसिद्धार्थीमतामुमुक्षुगानवक्त
व्याहयुपदेशः ७३ कित्वमृतत्वरूपमोक्षस्यसाधिकाएववाचोभ्यसनीयाः 'आमुभेरामृतेःकालेनपेदेदांतचितया' इत्युक्तेरित्याह अमृतत्वमिति ७४ आत्मशास्त्रस्यावश्यमभ्यसनीयत्वेहेतुतयात्मज्ञा
नमात्रसाध्यत्वमोक्षस्याह आनंदात्मेति । हियतःस्वयंप्रकाशानंदरूपआत्माअमृतत्वमोक्षेनदर्थमितिपावत् सेतुवन्त्थितः यथासेतुमार्गेणैवपारंलम्पतेतथात्मविज्ञानेनामृतत्वंलम्पतइत्यर्थः अ
त्रानंदंब्रह्मणोविद्याच्चविभेति कुतश्चेतिश्रुतिमर्थतःसंवादयति सुखमिति । यस्यात्मनःस्वरूपभूतं सुखं गृहीत्वाविज्ञापपरमेश्वरो निर्भयोभवतीतिशेषः ७५ आत्मनःप्रत्यक्केनैवज्ञानं प्रणवालेन

कामदाअपिवाचःस्युरर्थदायाश्चताअपि ॥ दुःखदाअर्थकामाभ्यां वियोगे सति सर्वदा १७० अशास्त्रीयौ यदा स्यातामर्थकामौ तदा हिताः ॥ दुःखदा एव कोनाम
तावदेद्वीधनो जनः १७१ धर्मोपि च यदालोके संसारसुखदो भवेत् ॥ तदा दुःखप्रदः स स्यात्तत्सुखं यद्विनश्वरम् ७२ ततो धर्मार्थकामानां दायिन्यो दुःखकारिकाः ॥
वाच एव स्थितास्ताश्च न वक्तव्या हि धीमता १७३ अमृतत्वं ततो मोक्षो याभिरात्मावगम्यते ॥ ता एव सर्वदा सद्भिर्वेक्तव्यानां पराः क्वचित् १७४ आनंदात्मा स्वयं
ज्योतिः सेतुवत्संस्थितो हि सः ॥ अमृतत्वे सुखं यस्य गृहीत्वा परमेश्वरः १७५ वर्तते हृदयाकाशे हृदयाकाशरूपभाक् ॥ यस्मिन्हृदयाभोजेनाड्यः शतसहस्रशः ॥
रथनाभावगयद्भतद्देवसमर्पिताः १७७ अंतश्चरति तत्रायं भूते भूते परः पुमान् ॥ जायमानो यथाकाशो घटजन्मनि जायते १७७ अहं ब्रह्मेति चेज्ज्ञातुं शक्यो त्रमनी
पिभिः ॥ केनचित्प्रतिबंधेन तदोमित्येव चिंतयेत् १७८ चिन्तयन्नेवमात्मानं पुरुषः पापवर्जितः ॥ उत्पन्नब्रह्मविज्ञानो ह्यविद्यायाः परं व्रजेत् १७९ एवं पूर्वमहात्मा
नः स्वशिष्यान् प्रति सर्वदा ॥ स्वस्तीति च वदंतस्ते कथयंति पुनः पुनः १८० सामान्येन विशेषाच्च यः सर्ववेति सर्वदा ॥ जगज्जन्मादिरूपश्च यस्यैष महिमा भुवि ॥
दिव्ये ब्रह्मपुरे होषहात्मा व्योम्नि प्रतिष्ठितः १८१

ध्यानं बामुमुक्षोरावश्यकमिति विदधतः अरा इत्यादेः परस्तादित्यंतस्य मंत्रस्यार्थमाह वर्तत इति पंचभिः । अयमात्मा सर्वेषां हृदयाकाशे वर्तते कीदृशः हृदये हृदयकमले अंनये दाकाशंदहरा एव तद्रूपः
तदेव लक्षयति यस्मिन्निति । यस्मिन् हृदयकमले नाभिस्थानीये अरास्ति यथाष्ठानितृपाः शतसहस्रसंख्यानां बड्यो हिता संज्ञाः समर्पितास्तत्र हृदयाभोजे अंनं भक्ष्यावच्छेदेनाप्येवार्णतः परः पुमान् शरति की
दृशः जायमान उपाधि जन्मानां जायमानत्वेन मन्वमानः घटजन्मनि घटाकाशवदिति द्वयोरर्थः ७६ । ७७ एवमुपदेशेन साक्षात्काराभावे प्रणवेना चिंतयेदित्याह अहमिति ७८ प्रणवालेन ध्यानदी
पेन पापरूपार्थकारापहारसाक्षात्कारः स फलो भवत्येवेत्याह चिंतयन्निति । एवं प्रणवालेन ७९ गुरोराशिष्या पुनः पुनरुपदेशेन च प्रतिबंधापाय इति दर्शयति एवमिति । एवमुक्तविधयामहात्मानो द
या लवः शिष्यान् प्रति पुनः पुनरुपदिशंति किं कुर्यात् हे शिष्या युष्मत्संस्थितत्त्वं ज्ञानमाप्तो विप्रभावावोस्ति वत्सेव वदंत १८० आत्मनः संक्षेपेण तत्स्वंप्रदर्शयतीत्यर्थः सर्वज्ञ इत्यादि मंत्रपौरथ्यमाह सामान्येन
तिपादुः । यः परमात्मा सामान्यरूपेण विशेषरूपेण च सर्ववेति यस्य च महिमा विभूतिर्जगत्सृष्ट्यादिरूपेणोऽपरोक्षो भुवि भूरादिलोके पुनसिद्ध एव परमात्मा ब्रह्मरुरे पद्विष्वं यो मतप्रतिष्ठित इति १८१

ग्रन्थपुरादिर्नृपतिः प्रथमेति । यथाजायमानएवघटआकाशेनपूर्यतेतथाशरीरं त्रिगुणः पूर्यमाणश्चाहमपूरित्युच्यते तद्वर्तित्वं योमनुदहराकाशस्त्वंस्वयंप्रकाशात्मस्त्वंपरं ब्रह्मेव तत्र
स्वरूपे आत्मनः स्थितिस्तु स भूमा कुत्र प्रतिष्ठितः स्वेमहिमि ति वाक्यवदुपचारादेवोच्यते इत्यर्थः १८२ अस्याज्ञातस्य ज्ञातस्य च स्वभावमाह मन इति । स आत्मा अज्ञातो यदा तदा मनः प्रधानः स न
प्राणानां देहस्येन्द्रियाणां च नेता तत्तत्पारंपुषवर्त्तकोऽन्नपदोक्तस्मिन् जगद्भूतजभूतअव्याकृते मूलाज्ञानेतादात्म्याध्यासेन तिष्ठति यावन्मोक्षो मोक्षहेतुर्ब्रह्मात्मज्ञानं न भवतीत्यर्थः १८३ यदा च एतत्त
त्स्वरूपं ब्रह्म चर्यादिसंपन्नं ज्ञानं तितनदा एनमानंदरूपं पश्यंतीत्याह एवमिति १८४ अमृतपददर्शितं सर्वसंसारधर्माहित्यंतस्त्ववर्णयति सर्वैरिति १८५ आत्मज्ञानस्य फलमभि
नयं तं मंत्रं पठति भिद्यते इति । तस्मिन् रूपमात्मनि परावरेण कारणमवरं कार्यं तदुभयं रूपे सर्वात्मक इति यावत् १८६ तत्र हृदयग्रंथ्यादिपदानामर्थमाह कामाद्यइति त्रिभिः । कामानामाद्यः
कारणभूता यो न्यो न्याध्यासोऽद्वैतबुद्ध्यावभिष्यक्तः सहृदयग्रंथि हृदयते इत्यर्थः संशयस्तु सोऽत्र निवर्त्यतया विवक्षितो यः स्वात्मनस्त्वं पदार्थस्य संसारित्वमल्पज्ञत्वादिकंपरस्य तत्पदार्थस्य ईश्वरत्वं सार्व

ब्रह्मणा पूर्यते यस्माच्छरीरं ब्रह्मणः पुरम् ॥ दिव्यं व्योमस्वयं ज्योतिरात्मैव परिकीर्तितः ॥ स्वेमहिमि स्थितस्तत्र स्थित इत्यभिधीयते १८२ मनः प्रधानः प्राणानां
नेता देहेन्द्रियैः सह ॥ अनेन व्याकृते तस्मिन् स्थितस्त्यामोक्षमेव सः १८३ एवं विज्ञानतो धीरा ब्रह्मचर्यादिसाधनाः ॥ आनंदात्मानमात्मस्थं परिपश्यंति केचन १८४
सर्वैः संसारसंबद्धैर्धर्मैर्नानाविधैरपि ॥ विमुक्तं निर्द्वयं यत्तज्ज्ञातृज्ञेयादिवर्जितम् १८५ भिद्यते हृदयग्रंथिश्छिद्यं ते सर्वसंशयाः ॥ क्षीयंते चास्य कर्माणि तस्मिन् हृदये
रावरे १८६ कामाऽऽद्यो हृदयग्रंथिः सर्वदुःखौघकारकः ॥ संशयः स्वात्मनो दृष्ट्वा संसारित्वं परस्य च ॥ ईश्वरत्वं द्विधानां तयोस्तादात्म्यसंशयः १८७ अनार
ब्धफलान्यत्र कर्माण्युक्तानि भूरिशः ॥ पुण्यपापात्मकान्येपयैरन्यं देहमाव्रजेत् १८८ श्रवणादेः फलं प्रोक्तं दर्शनं वेदादिभिः ॥ यस्मिन् सति भवेन्नेयमविद्यादुःखका
रिणी १८९ हिरण्मये परे कोशे विरजं ब्रह्म निष्कलम् ॥ तच्छुभ्रं ज्योतिषां ज्योतिस्तद्यदात्मविदो विदुः १९० हिरण्मयः परः कोश आनंदमय ईरितः ॥ वि
रजं रजसाहीनं मायया परि वर्जितम् ॥ मायाकार्येण रहितं निष्कलं च प्रकीर्तितम् १९१ ज्योतिषां ज्योतिरुक्तं स्यात्स्वप्रकाशं सुखं परम् ॥ शुभ्रमानंदरूपं त
द्यज्ज्ञानं तिमहाधियः १९२

इयादिरूपं च दृष्ट्वा तयोस्तत्त्वं पदार्थयोस्तादात्म्यसंश्रय एव यो मोचरोऽसंभावनारूपः स चादृष्टा पदार्थगतयोर्विरुद्धधर्मयोर्निमित्तयोर्भेदादित्यर्थः १८७ कर्माणित्वं त्रसंचितागामिरूपाणितया विवक्षित
तानि मारव्यफलानां भोगैकनाड्यत्वादित्याह अनारब्धेति । येऽसंचितादिरूपेः १८८ आत्मदर्शनस्य स्वरूपमवधारयति श्रवणादेरिति । यथा दृष्टार्थावघातफलस्य नृषामोक्तस्य तदेव स्व
रूपं यमंडलनिष्पत्तिरेवं श्रवणादीनां दृष्टार्थानां फलभूतस्य दर्शनस्य तदेव रूपं यदविद्याक्षयणमित्यर्थः १८९ दर्शनीयमात्मानमेव संक्षेपेण प्रतिपादयन्तं मंत्रं पठति हिरण्मये इति १९० अस्वार्थ
माह हिरण्मय इति द्वाभ्यां । हिरण्मयः सत्त्वप्रचुरत्वेन प्रकाशमयः परः पंचबुचरमः कोश आनंदमया रूपसंक्षेपेति रीत्याख्यायने दर्शमेव णितस्तस्मिन् पुच्छभूतं ब्रह्म तिष्ठति कीदृशं मायारूपेण रजसा
वरक्रेणुनाहीनत्वाद्वा जतत्वाद्द्विरजमित्युक्तं मायाकार्येण च कालाव्यपारिच्छेदे तु नारहितत्वा निष्कलमित्युक्तमित्यर्थः १९१ ज्योतिषामिति । तत्परं सुखं स्वप्रकाशत्वाज्ज्योतिषां ज्योतिरि
त्युक्तं अद्वयत्वेनानंदरूपत्वाच्च मित्युक्तमतिशुद्धत्वादित्यर्थः १९२

आत्मनः स्वप्रकाशत्वं विशदयन्नो न तत्रेत्पादेर्मत्रस्वार्थमाह स्वप्रकाशत्वमिति त्रिभिः । अस्मात्प्रकाशत्वमेवं वर्णयति विद्वांसः एवं कथम् पक्षत्वं सुपादिभिर्बाह्यैस्तैजसैर्मनःपशुतिभिराभ्य-
न्तरे श्रोय कृतं तन्मात्राया तनस्फुरेत् । तनुस्वन एव स्फुरेत् । किंच यद्भातं भासमानमनुसृत्य सर्वजगद्भातितस्वप्रकाशमित्युक्तमिति तृतीयेनाभिसंबंधः १९३ अत्रानुमानं न्यपदेशो भवति तातं गच्छतमनुग-
च्छतीत्यत्रानुगमनमिव गमनाच्च गतो भानंतद्भातात्पुथुगिति शक्यमिति लोहदृष्टांतेन श्रुतिचतुर्थपादसुचितेन परिहरति भासतेति । तत्पुथुयुक्तमनुमानमेतत्स्वपक्षे जगत्स्वप्रकाशत्वमिति १९४ तस्वप्रकाशमिति । स्पष्टम् १९५ वर्णितज्योतिषः सर्वा-
त्मतां पश्यतो द्वितीयमुष्टकचरमर्मत्रस्वार्थमाह दिश्विति । तस्वप्रकाशज्योतिर्ब्रह्माद्वितीयं भवति यतः सर्वासु दिग्भुज्या प्रतथासद्विद्विषं दिक्साहितविश्वरूपं तथा कालत्रयोपाधिरूपं कालरूपं च सदस-
तस्थूलसूक्ष्मरूपं ताभ्यां परंपत्कारणतद्रूपं सर्वात्मकमिति पावत् १९६ अथ महावाक्यार्थबोधसाधनोपदेशमयानस्पृष्टीयमुष्टकस्वार्थकमेण वर्णयंस्तत्र पदार्थशोधनपरस्वपक्षमर्मत्रस्वार्थमवतारयति
एवं भूतमिति । एवं भूतं वाक्यार्थरूपम् एतस्मै शिष्याय १९७ उभाविति । तत्र कठशाखायामभ्युत्थतया वर्णितेशरीररूपवृक्षे उभौ सुपर्णौ पक्षिणो वर्जिते कीदृशौ सयुजौ सर्वदा सह योगिनो सखा

स्वप्रकाशत्वमस्यैव प्रवदंति मनीषिणः ॥ सूर्यादिभिर्नयद्वाद्यान्मन आद्यैश्च तैजसैः ॥ यद्भानमनुभात्येतज्जगत्सर्वजडाजडम् १९३ भासायस्य विभातं सत्स्फुरेच्छो-
दमिवाग्निना ॥ अतोनुमानमेतस्य भवेत्तत्स्वप्रभस्य हि १९४ तत्स्वप्रकाशमित्युक्तमार्नदात्मस्वरूपपट्टम् ॥ सूर्यादिज्योतिषां ज्योतिर्मन आदेशस्व सर्वदा १९५
दिक्षु पर्वा सुतज्योतिर्ब्रह्मविश्वं सदिक् तथा ॥ कालत्रयात्मकं कालः सदसत्त्परं च यत् १९६ एवं भूतं न चेद्ब्रह्मजानाति श्रुतिवाक्यतः ॥ तदा तत्त्वं पदार्थोद्भावे तस्मै तदु-
र्यवेत १९७ उभौ सुपर्णौ मयुजौ सखा यौ वृक्षशब्दिते ॥ शरीरे तत्र वर्तेते वपुस्तादात्म्यमागतौ १९८ एकः कर्मफलं स्वादुभजनजीवाभिधो हिसः ॥ अन्यः प्रकाश-
यत्येव सकलं कर्मणः फलम् ॥ तत्पदार्थः सर्वज्ञाख्यस्त्वं पदार्थः पुगेरितः १९९ एकस्मिन्नेव वृक्षे स्मिन्कर्तृत्वादियुतो हि यः ॥ अनीश्वरत्वापन्नः शोकं गच्छति सर्वदा
२०० अनीश्वरत्वादपरमात्मानं तत्पदाभिधम् ॥ आनंदवारिधिं पश्येत्परमेमास्पदं परम् २०१ यदा तदा समाप्नोति माहिमानममुष्यसः ॥ भेदशून्यो मुना भूत्वा स-
र्वदुःखविर्जितः २०२ त्वं पदार्थो यदा जीवः स्वप्रभं तत्पदात्मकम् ॥ तादात्म्येनात्मनः पश्येत्तदा विद्वानयं व्रजेत् ॥ नामरूपविनिर्मुक्तं नामरूपविवर्जितः २०३

यो चिन्मयत्वेन समानरूपो तथा शरीररूपवृक्षेण तथा संपृक्तौ यथा पृथक्कूलस्थे ते हत्याह वपुस्तादात्म्यमागताविति १९८ एक इति । तयोर्मध्ये एकः कर्मफलरूपं वृक्षफलं स्वादुपथा स्यात्तथा भज-
नभुजानो जीवसंज्ञो भवत द्वितीयस्तु सर्वकर्मफलं प्रकाशयत्येव न भुंक्ते सद्वितीयः प्रकाशकत्वेन सर्वव्यापकोऽदृष्टस्वभावस्तत्पदार्थ उक्तः यस्तु पुरे रितो भोक्तृत्वेन सूचितप्रत्यक्षः सत्त्वं पदार्थ इत्यर्थः
१९९ तत्र त्वं पदार्थस्य पक्षिण एतावदेव दुःखनिदानं यत्सल्लयुः स्वभावात् नालोचनमिति दर्शयतः समान इत्यादिर्मत्रस्वार्थमाह एकस्मिन्निति । अस्मिन्नेव वृक्षे वासस्थानतया ईश्वरसाधारणे वसं-
स्त्वं पदार्थो हियतः कर्तृत्वमोक्त्या विहाय तया अनीश्वरत्वमनीशापदोक्तं वैध्या प्राप्तततः शोकं गच्छतीत्यर्थः २०० अनीश्वरत्वाविति । सत्त्वपदात्तत्पदार्थरूपं सखायं कीदृशमनीश्वरत्वादपरंपतो यम-
नीश्वरो जातस्तावमात्रेण भिन्नमार्नदरूपतया प्रेमास्पदं चात्मत्वेन पश्येत्तदा तदीयं महिमानमद्वयत्वं लक्षणं प्राप्नुयादिति द्वयोरर्थः २०१ । २०२ एतदेव स्फुटपतोपदेत्पादेस्तृतीयमर्मत्रस्वार्थं वर्णयति
त्वं पदार्थ इति । यदा त्वं पदार्थरूपो जीवस्तत्पदार्थस्य प्रभं तत्पदात्मकं च न वदेदप्यमानात्मन एकेनेन पश्येत्तदा विद्वान् सत्त्वात्मरूपरहितं तद्भावं जेदित्यर्थः २०३

આ. પુ.

॥ ९ ॥

चतुर्थार्थमाह प्राणोपाधिरितितुभिः । अयदेवःपरमात्माप्राणोपाधिक्रिहिरूपगर्भाभावद्वारासर्वेषुभूतेषुन्यष्टिरूपेष्वनुगतःसन्निविभाति कीदृशःईशानीशादिभेदपंचरविशिष्टरूपेणकल्पितःतं शोधितमात्मतयायदाज्ञानानिश्चैतानृपशोक्तःपुमान्तदाअतिवादीभवति । अस्यविदुषःअतिवादिःवैनिरतिशयात्मनिष्ठत्वमेतद्रूपमाणरूपसंबोधमितिद्वयोरर्थः । अप्रभाष्यकारेयप्यतिवादीसन भवतिद्वितीयाभावादितियोजिततथाप्येतरेषवाअतिवदतिपःसत्येनातिवदतीतिच्छंदोगश्रुत्यनुसारात्तुपुमानतिवादीभवतीतियोजनयापितस्यैवप्रमेयस्यसंप्रग्राहविरोधः २०४ । २०५ तस्या द्वयत्वपर्यवसाप्यतिवादित्वमंशोत्तरार्दानुसारिप्रकटयति वात्सवदिति । तस्यवालवद्याकीडासाआत्मन्येवयुबापथायुवस्यारंतिगच्छेत्तथास्परतिरप्यात्मन्येव तथायाज्ञिकोयज्ञकर्तातस्येवना नाविधाःक्रियाअप्यस्यविदुषआत्मन्येव एवंसर्वदात्मतत्त्वानुसंघातायमतिवादीब्रह्मविदामंध्येवरिष्ठःकथितइतिद्वयोरर्थः २०६ । २०७ सत्येनेत्यदेविद्यासाधनसंप्राहकस्यार्थमाह सत्य मिति । सत्यमनृतत्यागः तपःसमनस्कंद्रिषाणामैकाग्र्यम् ब्रह्मचर्यमृषस्थसंयमःएतैस्त्रिभिःपरिष्कृतेनात्मज्ञानेनपदार्थशोभनरूपेणायमंहावाक्यार्थभूतआत्मात्मन्यः यस्यापरोक्ष्येकोपादि

प्राणोपाधिर्यदेवः सर्वभूतव्यवस्थितः ॥ ईशानीशादिभेदेन कल्पितो यो विभाति हि २०४ एतमात्मतया जानन्नतिवादी पुमान् भवेत् ॥ अतिवादिष्वमस्यैतदुक्तं वे
दार्थवादिभिः २०५ बालवत्सर्वदा विद्वान् क्रीडत्यात्मनि निर्द्वये ॥ युववद्रतिमागच्छेत्तस्मिन्नेव निरंजने २०६ क्रियाचात्मनि सर्वास्यादस्य याज्ञिकवत्सदा ॥
अतिवादी ब्रह्मविदां विप्रैः परिकीर्तितः २०७ सत्यंतपो ब्रह्मचर्यमात्मज्ञानस्य कारणम् ॥ आत्मज्ञानेन लभ्यो यं सर्वैरेवेशरीगिभिः ॥ यंपश्यंतीह यतयः क्षीणदोषाः
स्वचेतसि २०८ सत्यवाक्यं यतो हेतुर्ब्रह्मज्ञानस्य जायते ॥ ततः सत्यं सुखस्य स्यादैहिकस्येह कारणम् ॥ स्वर्गस्यापि तथा ब्रह्मलोकस्यापि न संशयः २०९ सत्यं
यद्ब्रह्म विज्ञानाज्जायते वाधवर्जितम् ॥ बृहतोऽपि बृहत्तद्विमूक्ष्मात्सूक्ष्मतमं तथा २१० स्वप्रकाशं च मनसा शक्यं चिंतयितुं न च ॥ दूरादूरतरंगस्मादंतिकादपि
चांतिकम् २११ भातंच न विभात्येतदात्मरूपेण कर्हिचित् ॥ एकादशेन्द्रियगणो न प्रकाशयतीह यत् २१२ सर्वबुद्धिस्थितं सर्ववस्तु जातप्रकाशकम् ॥ उपा
यैर्विविधैश्चापि न यद्भातिकदाचन ॥ एकं विहाय विज्ञानं ब्रह्मणः स्वात्मरूपतः २१३ यत्र प्राणः स्थितो नित्यं सर्वेन्द्रियविधारकः ॥ चेतसा सहितो नैष सुगमो
देहधारिणाम् २१४

दोषपरिहारेणसंन्यासोपिप्रयोजक इत्यर्थः २०८ तेजस्यसत्यस्यमायान्वयवदतःपष्ठस्यार्थमाह सत्येति । यतःसत्यवाक्यरूपस्यसत्यस्यत्रप्रज्ञानहेतुतयासर्वोत्कर्षःसिद्धस्ततःसत्यदेहिकादिसु
खलाभेनचित्रमित्यर्थः २०९ बृहत्तेत्यादिमंत्रत्रयेणात्मनोदुर्ज्ञेयताप्रतिपाद्यतेइतिदर्शयंतदर्थमाह सत्यंपदितिपाठिः । यत्सत्यरूपेप्रब्रह्मविज्ञानात्महावाक्यार्थगोचराज्ञाप्यतेपादुर्भवतिद्रुमवृह
तआकाशादेरपिवृहत्तदाधारत्वात् सूत्रमादवादेरपिसूक्ष्मतांतरत्वात् २१० स्वप्रकाशमिति । तथास्वप्रकाशत्वेनलोकविलक्षणत्वादिन्यमनसाश्रितयितुंविषयोक्तुमशक्यं पराङ्मुखान्
दूराहूरं समाहितानामतिसन्निहितम् २११ भातंचेति । चिद्रूपेणसदाभातंभासमानमपिप्रत्यग्रूपेणलोकेनभातिचक्षुरादीन्द्रियाणांमगोचरत्वादित्यर्थः २१२ सर्वेति । सर्वेषांबुद्धिगुह्यमुसन्निहितं
सर्वभासकंचेतद्विदुषःप्रतीतिशेषः यत्तत्त्वब्रह्मणस्तत्पदार्थस्यस्वात्मतादात्म्येनयज्ज्ञानंश्रुतिगतज्ञानप्रसादशब्दवाच्यमेतद्दिहाप्येतेरुपायैर्नभातिनाविर्भवतीत्यर्थः २१३ यत्रेति । सर्वेन्द्रियाणामध्यक्षः
प्राणःसहचैतसायत्रसन्निधिमात्रेणभेदकंअर्थावोर्नतेतस्रात्मादेहिनांमुगमोर्नभवतीत्यर्थः २१४

एकएवतद्दर्शनोपायश्चाह शास्त्रेति । दोषशून्यतः रागादिदोषशून्येन शास्त्रमहावाक्यतदर्थविज्ञानसंस्कारवता चेतसा मननादिसंपन्नः पुमानेतदवलोकयेत् दीपचेतसितत्प्रादुर्भवतीति यावत् २१५
यं यमिदं तदादेस्तृतीयस्वज्ञांत्यमंत्रस्यार्थमाह शुद्धचेता इति चतुर्भिः । यः शुद्धचेताः पुमानात्मानमवलोकयेत् ईशभावाविर्भावेण शब्दस्त्वैश्वर्यस्य दृष्ट्या दोषको भवेदित्यर्थः २१६ कर्मणां मिति ।
यदायं विद्वान्सकलकर्मणां फलप्रदत्वं प्राप्तस्तदा आशिषां कामितपदार्थानां दाता भवतीति किमुवाच यं पतोऽस्य विदुष आतयेवेते सकलजनसंबन्धिना भोगावर्तते तथा प्राणैर्द्रियादयः सर्वेऽप्यस्याज्ञया चर्तते इ
त्यर्थः २१७ शापेति । एष ब्रह्मवित् शापादोक्षमो भवति अस्य विदुषः अवनात्सेवनात्मानवाः पुण्यशालिनः संतः सुखं यांति अवज्ञया च पापिनः संतोदुःखमिति २१८ फलितमाह भूति
काम इति । भूतिर्मेधैर्षमिच्छन् एनं ब्रह्मविदम् २१९ तृतीयमुक्त्वा द्वितीयस्वज्ञांत्यस्य वेदेत्यादिमंत्रस्य निष्कामविद्वद्वारा यज्ञानां प्रशंसा परस्यार्थमाह य एतमिति द्वाभ्यां । ये विवेकिन एते ब्रह्मविदं
निष्कामाः संतो भजन्ते ते ब्रह्मेव भवन्ति २२० तत्रोपपत्तिमाह यस्मादिति । यस्मादयं ब्रह्मविद ब्रह्मदेहि स्थितः परं ब्रह्म सुखरूपं वेदसाक्षादवगच्छति उपास्ते च तन्निष्ठतया वतिष्ठते च ततो हेतोस्ते ब्रह्मविद्वक्ता

शास्त्रसंस्कारमहितचेतसा दोषशून्यतः ॥ मननध्यानसंपन्नः कथंचिदवलोकयेत् २१५ शुद्धचेताः पुमानेप आत्मानमवलोकयेत् ॥ ईशवत्सकलं विश्वं कुर्वन्तुं प्रभु
र्भवेत् २१६ कर्मणां फलदाता च किमुतायमिहा शिषाम् ॥ वर्तते आज्ञया स्यैते भोगाः प्राणादयोऽपि च २१७ शापानुग्रहयोरेवं समर्थो ब्रह्मविद इति ॥ अस्यावनात्सु
खं यांति मानवाः पुण्यकारिणः ॥ अवज्ञया तथा दुःखं प्राप्नुवन्त्यपि पापिनः २१८ भूतिकामस्ततस्त्वेन मर्चयेत् सर्वदा पुमान् ॥ नावज्ञां मनसाप्यस्य कुर्यात्स्वप्नेऽपि
द्विमान् २१९ य एतं ब्रह्मविद्वान्संगतकामा उपासते ॥ ते गच्छन्ति परं ब्रह्म सर्वदुःखविनिर्जितम् २२० यस्मादयं परं ब्रह्म वेद ब्राह्मणसत्तमः ॥ उपास्ते चात्र विधिवत्स
र्वदा सुखरूपकम् ॥ तज्ज्ञानात्तेऽपि विद्वान्सः स्फुटं तेन समाभूता २२१ कामान्यः कामयेतासौ कामैस्तेस्तत्र सर्वशः ॥ अरीरं परिगृह्णाति भूरि दुःखप्रदं सदा ॥ काम
स्ततोऽतिदुःखानां कारणं परिकीर्तितः २२२ निष्कामानां कृतार्थानां भवेदुःखं किंचन ॥ ब्रह्मज्ञानवतां पुंसामिह वात्र परत्र वा २३ अध्यापनादध्ययनान्मेधातो
पिनर्काहं चित् ॥ आत्मार्यलभ्यते किंचिद्दुःखा कयाद्विलभ्यते २२४ गुरुणानुगृहीतश्चेच्छिष्योऽयं ब्रह्मरूपिणा ॥ ब्रह्माप्यनुग्रहं तस्य कुरुते स्वात्मदर्शनात् २२५

स्तज्ज्ञानात्संस्कारभूतस्य विज्ञानादाराधनादिदांसः संतस्तेनाराधितेन ब्रह्मविदासमाभवन्तीति स्फुटं प्रकृतश्रुताविति शेषः । तत्र नृबीजपदोक्तस्य गर्भप्रवेशस्याभावरूपातिक्रमोक्तिरिति भावः २२१
कामनिर्दाप्यर्थं किं निष्कामस्य मुक्तयश्च भवमतिपादकस्य द्वितीयस्यार्थमाह कामानिति द्वाभ्यां । यः कामांस्त्रिषण्णाम् कामयते रमणीयतामन्यते स नानादेहप्रवर्णने दुःखसंवाति यात्यतः कामो दुःख
निदानमित्यर्थः २२२ निष्कामानां मिति । निर्गताः कामा येभ्यस्ते तया तेषां तत्र हेतुः स्वात्मरूपेण लब्धव्या मत्वरूपं कृतार्थं त्वं तत्र च ब्रह्मज्ञानमिति । एतेषां लोकद्वयवर्तिदुःखं भवति ब्रह्मभावादेरि
ति भावः २२३ आत्मलाभस्य प्रकृष्टसाधनमवधारयतो नापि तत्प्रादेरर्थमाह अध्यापनादिति । अध्यापनं प्रवचनपदोक्तं पाठनं । अध्यापनं श्रुतपदोक्तं पठनं । मेधाधारणावतीर्थाः । एतेरुपायैः सद्
रुनिरपेक्षेर्न लभ्योपमात्मा २२४ गुरुणेति । एष विद्यया ब्रह्मभूतो गुरुत्वेन शिष्यमनुगृह्णाति तं शिष्यं प्रति स्वस्वरूपमादुर्भावेण ब्रह्मपरमेश्वरोऽप्यनुगृह्णातीत्यर्थः २२५

आ. पु.

॥ १० ॥

तत्र येयोदीन्यपि स ह कारीणीति प्रतिपादयतोऽयमांतमंत्रस्यार्थमाह बलेति त्रिभिः । बलं कामादिशुभिरनभिभाव्यसालस्यंतद्विहेनात्मा लब्धुं न शक्यः वरस्य च पमवत्स्फुरति मनसति । विवेकप्रवणानां मनः प्रसूतानां यद्वैयम्यमकल्प्यं तद्बलमिच्छते येन धैर्येण युक्तः पुमान् पश्येदात्मदर्शनसमो भवति यस्य धैर्यस्य नाशात् पुमान् लोकेऽपि न दृश्यते २६ प्रमादादिति । तथा प्रमाद आश्रमरहितं पाखंडं च तपश्च एतयोत्रे प्रबोध्यं प्रति प्रतिबंधकं बोध्यं तत्र प्रमादो नाम विषयसन्निरागे धैर्येणानमित्यर्थः २७ फलितमाह अप्रमादेति । अंशरहितं धैर्यमाश्रमधर्मसहकृतं तपश्च एतद्व्यं ब्रह्मविशेषकारकमित्यर्थः २८ संप्राप्येत्यादिमंत्रचतुष्टयेन जीवमुक्त्यादिविद्याफलव्यवस्थानिरूप्यत इति दर्शयंतं तदर्थमाह आनंदात्मानमित्यष्टभिः । येषु पूर्वमुनयः प्रत्यग्रूपमानंदलक्षणमात्मानं प्राप्य निर्वृता आनंदमप्राप्य वंस्ते ज्ञानसमकालं ब्रह्ममाप्ताः यद्ब्रह्म प्राप्य संसारं पुनः पतंतीत्यर्थः २९ अत्रेति । येषां यतीनां ब्रह्मलोकेच्छादिरूपमतिव्यापिदृष्टं न मन्यमानं ब्रह्मताक्षाकारो न भवति तेषां मपि ब्रह्मलोके गत्वा तद्ब्रह्म विज्ञानं भवेदेवेत्यर्थः ३० तत्रापि पादशानां विद्यया ब्रह्मभावो यत्र च समयेतदुभयं दर्शयति वेदान्तेति । वेदांता महावाक्यानि न दर्शयन्ति यशालिनः शुद्धांतः कर

बलहीनेन पुंसाय मात्मा लभ्यो न कर्हिचित् ॥ मनः कर्मोद्विषाणां तद्बलं वैर्याभिधंसदा ॥ येन पश्येत्पुमान् यस्य नाशान्नाशं व्रजेदयम् २२६ प्रमादादाश्रमैस्तद्ब्रह्म जि तात्तपसोपि च ॥ आत्मा यं लभ्यते नैव लभ्यो योगुरुवक्रतः ॥ कदाचिद्धैर्यविभ्रंशः प्रमाद इति गीयते २२७ अप्रमादयुताद्धैर्यात्तपसः स्वाश्रमात्ततः ॥ जायते ब्रह्म विज्ञानं तस्मादात्मा त्रलभ्यते २८ आनंदात्मानमात्मस्थमेनं संप्राप्य निर्वृताः ॥ मुनयो ब्रह्मतज्जगुर्मुर्यतो नावर्तते गतः २९ अत्र चेद्ब्रह्म विज्ञानं प्रतिबंधावजाय ते ॥ यतीनां परहंसानां ब्रह्मलोके तु तद्भवेत् २३० वेदांतज्ञानसंपन्ना यतयः शुद्धमानसाः ॥ ब्रह्मवद्ब्रह्म मरणेयांति ब्रह्मसनातनम् ३१ ब्रह्मलोके यवाप्य त्रयदा विद्वान् प्रमुच्यते ॥ प्राणाद्यानामरहिताः कलाः पंचदशास्ययाः ३२ स्वकारणं प्रयांत्येता दिवा वन्त्यादयोपि च ॥ आत्मा विज्ञानरूपो यं बुद्धयुपाधिः परात्मनि ३३ एवं सर्वभिदंगच्छेदे कतां विदुषः सदा ॥ कार्यसंकारणसोयमेक एवावशिष्यते ३४ यथानयोत्र सर्वासु दिक्षु संति सहस्रशः ॥ समुद्रं प्राप्य जहति नाम रूपे निजे सदा ॥ नामरूपे विद्यायै वं विद्वान् ब्रह्मणि चाव्रजेत् ३५ वामदेवादिवन्नाम सर्वलोकवचःस्थितम् ॥ विलीनमपि मुक्तस्य लयश्च न्यमिवास्ति तत् ३६ ब्रह्मा विद्वानयथा ब्रह्मज्ञा नाद्ब्रह्म भवेदिह ॥ एवमन्योपि तज्ज्ञानाद्ब्रह्मैवैह प्रजायते ३७ ब्रह्मयो वेद पुरुषस्तस्य शिष्यो न कर्हिचित् ॥ अब्रह्म विद्वेत्कश्चिन्मुताद्योप्यपरोपि वा २३८

णाश्रयतयो ब्रह्मलोके प्राप्य ब्रह्मणो हिरण्यगर्भस्य मरणकाले परांतपदोक्ते हिरण्यगर्भवद्ब्रह्म भावयांतीत्यर्थः ३१ मोक्षप्रकारमाह ब्रह्मेत्यादिना । विदुषो नामरहिताः प्राणाद्याः पंचदशकलाः 'प्राणाः श्रद्धात्वादिभूतपंचकंचेद्विद्यमनः । अक्षं वीर्यं तपोमंत्राः कर्मलोकश्च ताः कलाः' इति विचारण्यैः संगृहीतानामिकास्ता यथा यथं कारणानि प्रतिगच्छन्ति तथाऽप्यात्मवागादीनां दवावन्त्यादयः स्वस्वमधिदे वरूपं गच्छन्ति यश्च बुद्धयुपाधिर्विज्ञानमया लयो जीवः स परमात्मनि लीयते एवं कार्यकारणोपाधिविलये स विद्वान् द्वैतरूपेण तिष्ठतीति त्रयाणामर्थः ३२ । ३३ । ३४ तत्र विज्ञानमयस्त्वलये दृष्टांत उच्यते यथेति । जहति त्यजति स्फुटमन्यत् ३५ षोडश्यानामाख्यकलायां विशेषमाह वामेति । यथा वामदेवस्य मुक्तत्वेऽपि तदीयं नामलोकानां वचसि वाग्यवहारे स्थितत्वादविनष्टमि वदइत्येतां लोकयुद्धचतुसारात् श्रुत्या पंचदशकलानामेव लय उक्त इत्यर्थः ३६ परब्रह्म विद्वानंतरन्तु मोक्षेति बंधः कोपि नास्तीत्यादि दर्शयतः सयो हेत्यादेरर्थमाह ब्रह्म विद्वानेत्यादिना । यथा प्रोक्तविषया विदुषो ब्रह्मभाव उक्तस्तथा ह विज्ञानमनुसरतामन्येषामपि स एव भवतीत्यर्थः ३७ ब्रह्म पश्यति । तथा विदुषो वंशे विद्यामये जन्ममेवावर्तमाना ज्ञाननिष्ठा भवन्तीत्यर्थः २३८

॥ इत्यात्मपुराणे षोडशोऽध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे सप्तदशाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ भिन्दन्सप्तदशोतीस्तनुतेसरेऽनुपङ्गवान्वयै ॥ देवःसप्तादशपदधृतानःसप्तदशमलङ्घुर्पात ॥ १ ॥ गीतेरस्याःश्रीरामचन्द्रपक्षेऽयमर्थः योदेवःसप्ततालान्तथावशारावणशि
रांसिचभिन्दन्सन्जतीर्लीलास्तनुतेविस्तारयति कीदृशः तारेऽशुदेवर्णेब्राह्मणजातावितिपावत् अनुपङ्गवान्नेहवान्सदेवःसप्तादशपदधृतान्श्रावयेत्यादिमंत्राक्षरसंख्यारूपेणसहितं पदं धृ
त्वापोपयित्वावर्त्तमानोऽस्माकमाराधकानांसप्तदशसंख्यंशरीरावयववानामिन्द्रियदशकप्रमाणपंचकमनोबुद्धिरूपाणांसप्तदशसंख्यापूरकबुद्धितत्त्वं प्रादुर्भावेणभूषयेदिति तत्रयज्ञस्यसप्तदशावयवमंत्र
साध्यत्वम् 'चतुर्भिश्चतुर्भिश्चद्व्याभ्यांपंचभिरेवच । हृत्येवपुनर्द्व्याभ्यांसमेविष्णुःप्रसीदतु' इतिभारतेप्रोक्तंअस्यव्याख्याषाष्ठागवतव्याख्यायांपंचतुर्थस्कंधेसप्तमोऽध्यायेदृष्टयेति । श्रीकृष्णवि
ग्रहपक्षे । सप्तस्वरान्वंशीनादगतान्भिन्दन्व्यंजयन्दशायाःकीमारायवस्थायाःसंबन्धिनीर्लीलास्तनुते कीदृशः तारेअत्युच्चवर्णेगोपिकाकृतस्तुतिरूपगीतावनुपंगवान्स्निग्धः 'तदेवध्रुवमु
न्मियेतस्यैमानंषवद्वदात्' इतिरासंपंचाध्याय्युक्तेः 'वर्णोद्विजादौशुक्लादौस्तुतो' इतिविश्वः सदेवःकृष्णःशशेनासप्तमंकिंतदशपंचकोरेरास्वादनीयंषयत्सुधाकरीयममृतंतत्सप्तादशपं 'यमक
श्चेपचित्रेपुणसयोर्वयपोर्नभित्' इत्यभियुक्तवचनात् तद्वंशीरवेधृतवानोधिपमलंकुर्पादितिपूर्ववत् अत्रदशयमितिशंशदशनेइतिनिर्देशेनकचिदङ्कित्यपिनलोपसूचनात्साधु तथाहिदक्षितममरटीकायां
भानुजीवीक्षितेन । शंभुपक्षे । नृत्तकालिकविग्रहेणसप्तलोकान्भिन्दन्सोभयन्दशसंख्याजतीर्लीलारूपकालयनाटकभेदात्मिकास्तनुते 'जगद्रक्षायेत्वंनटंसिननुवामैवविभुता' इत्यभियुक्तोक्तेः 'नाटकं

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ श्रुत्वाथर्वोक्तविज्ञानंशिष्योगुरुमभाषत ॥ पिप्पलादेनसंप्रोक्तंश्रोतुकामोगुरोर्मुखात् १ भगवन्नैतरेयेणयदुक्तंब्रह्मवेदिना ॥ प्रजासंवाद
सहितंवैराग्यज्ञानकारणम् ॥ वामदेवानुभूतेश्ववर्तनेनसमन्वितम् २ तथाकौषीतकिप्रोक्तंयत्रशक्रप्रतर्दनौ ॥ अजातशत्रुवालाकीगुरुशिष्यौमहाधियौ ३ आ
दित्यस्यापिविज्ञानंयत्रवंशस्त्वयेरितः ॥ अश्विनोर्यत्रसंवादोमंत्रद्रष्टामहात्मना ॥ दध्यङ्ङाथर्वणोयत्रह्मेशमेतत्कृतेह्यगात् ४ याज्ञवल्क्याभिधोभानुर्मुनिदैत्या
ननेकशः ॥ तिरस्कुर्वन्विदग्धाख्यंतमोयत्रव्यपाकरोत् ५ जनकस्यचमैत्रेय्याःस्वगोभिर्ब्रह्मसंततम् ॥ व्यदर्शयन्महातेजाःस्वस्यास्तमयतःपुरा ६ श्वेताश्व
तरनामापियर्ताद्रानभ्यभाषत ॥ कठश्चद्विजशार्दूलस्तितिरिश्चमहामनाः ७

सप्रकरणंभाणःप्रहसनंदिमः । व्यायोगसमवकारोवीर्ष्यकेहामृगाइति 'एतन्नामक्रानानाटकभेदानामभिनेतानीलकंठइत्युक्तंदशरूपके तारेऽशुदेवर्णेगुरुरूपेस्निग्धःसदेवोमहादेवःसप्तदशयेनावयवस
प्तदशकेनसहितंप्रजापतिंनृत्तक्षोभेनेन्द्रिग्रमपिधृत्वाधृतिमंतकृतवानोमतिमलंकुर्पादितिपूर्ववत् । प्रमेयपक्षे । सप्तदशात्मकंप्रजापतिंभिन्दन्संवत्सरादिरूपेणाग्नीषोमलक्षणेनविभजन्सन्मृतीःसृष्ट्यादिली
लास्तनुते ताराख्येवर्णेप्रणवेअनुपंगवान्तादात्म्यवान् सनोजिज्ञासुनादेवःपरमात्मासप्तदशपंचरूपमाणवोदशकलापोजनयासप्तदशसंख्याधृत्वासप्तदशमध्यायंप्रादुर्भावेणभूषयेदिति १ अथमु
ण्डकारण्यमंत्रोपनिषदोविवरणभूतब्राह्मणरूपायतःप्रश्नोपनिषत्तःक्रममात्रमश्रार्थंदिदर्शयिषुस्तत्रमेधाविनःशिष्यस्यजिज्ञासांसानुवादांशंपति श्रुत्वेतिबोद्धव्यः । स्पष्टम् १ भगवन्निति ।
यदेतरेयेणोक्तमेतन्महामाख्यतामितिपंचदशेनसंबंधः वर्तनेनप्रकाशनेन २ द्वितीयतृतीययोर्बृत्तमाह तथेति । संबंधःपूर्ववदप्रेषिबोध्यः यत्रकौषीतक्युक्ते ३ चतुर्थवृत्तमाह आदित्य
स्येति । यत्रादित्यविज्ञाने एतत्कृतंअश्विनोरर्थे ४ पंचमादित्यवृत्तमाह याज्ञवल्क्येतिद्व्याभ्यां । यत्रादित्यविज्ञानेएव यथासदपंगच्छन्भानुर्मदेहाख्यान्तेत्यांस्तिरस्करोतितथेर्प्यांश्विदेवेषेणदे
त्यायमानांमृतीन्याज्ञवल्क्योभानुस्तिरस्कृत्यजित्वाविदग्धाख्यपाकद्वयरूपंतमोव्यनाशयत् यथाचभानुःस्वकीयैर्मोभिःकिरणैःस्वस्वस्वरूपानुगतंब्रह्मदर्शयतिस्मारयति 'यदादित्यगततेजः'
इत्यादिगीतास्मृतेः तथायाज्ञवल्क्योपिस्वस्यास्तमयात्संयासरूपात्पुरास्वगोभिर्वाग्भिर्जनकस्यभैत्रेयाश्चिह्नापस्वरूपभूतब्रह्मसंततमदर्शयदितिद्वयोरर्थः ५ । ६ अष्टमादित्यवृत्तमाह श्वे
ताश्वेतिद्व्याभ्यां । अभ्यभाषत यदितिशेषः कठतिचिरीषपदभ्यभाषेतामेतदुक्तमितिसंबंधःपूर्ववत् ७

यमइति । यत्रक्रोकेपमनचिकेतसौगुरुशिष्यौपत्रचित्तिरिप्रोक्तेवरुणभृगुतथावेनारुण्यगर्वानुभवःसंन्यासस्याधिक्यंचोक्तमित्यर्थः ८ एकादशवृत्तमाह जाबालादेरितिद्वाभ्यां । समाश्रयपदंगोचरार्थकम् करणमनुप्राणम् ९ वैराग्यमिति । तस्यसंन्यासस्य तस्यवराग्यस्य अत्रसंन्यासे तथाब्रह्मज्ञानांमहान्प्रशस्तोब्रह्मचर्यादिरूपआचारश्चोक्तइत्यर्थः १० सामेति । येरेतेर्द्वादशादिभिस्त्रिभिर्ध्यायेःसाम्प्रज्ञांदोग्यस्ययत्पष्टाद्यध्यायत्रयंतस्यार्थउक्तइतिशेषः यत्रैतेमुनिसत्तमाःक्रमेणगुरवःशिष्याश्च तानेवाह आरुणिरित्यादिना । द्वादशेअरुणिषेतकेतुगुरुशिष्यौ त्रयोदशेसनत्कुमारनारदौ चतुर्दशेब्रह्मागुरुर्दिद्विरोचनौचशिष्यौ ११ । १२ पंचदशवृत्तमाह इंद्रस्येति १३ अनंतरवृत्तमाह अथर्वणइति । यस्याथर्वणःशौनकपर्यंतशिष्यपरंपरावेदेउक्ता सासात्ररूपितातदुत्तरभाविनीनुसोपलक्षितेत्यर्थः १४ मह्यमिति । हेगुरोपुनःपुनःपृष्टेनभगवताएतद्वर्णितंमह्यमुक्तं इदानींतिवदंश्रोतुमिच्छामिपपूर्वाध्यायान्तेएतत्प्रोक्तं एतत्किं विष्णुत्वादः पण्मुनीन्प्रतिपत्प्रश्रयाःप्रश्रयत्कस्यउत्तरजातंप्राहेतिद्वयोरर्थः १५ । १६ अत्रगुरोरुत्तरमवतारयति इत्युक्तइति । प्रश्रसमीरितांशौनकीपशाखागताप्रचुरप्रश्रत्वात्प्रश्राख्यापोपनिषत्

यमोयत्रगुरुःशिष्योनचिकेताश्चधीधनः ॥ वरुणश्चभृगुस्तद्वद्वेनानुभवकीर्तनम् ॥ सर्वसाधनसंघातेभूयान्संन्यासइत्यपि ८ जाबालादेश्वविज्ञानंसंन्यासादिसमाश्रयम् ॥ संवर्तायैश्चकरणंसंन्यासस्यमहात्मभिः ९ वैराग्यंतस्यकालश्चयोगादिस्तस्यकारणम् ॥ विरक्तोत्राधिकारीचवेपोदंडादिधारणम् ॥ आचारोब्रह्मचर्यादिर्ब्रह्मज्ञानांमहांस्तथा १० सामाध्यायत्रयस्यार्थोयैरेतैर्मुनिसत्तमाः ॥ गुरवोपिचशिष्याश्चह्यारुणिःश्वेतकेतुकः ११ सनत्कुमारोभगवान्नारदोदेवदर्शनः ॥ ब्रह्मलोकगुरुस्तद्वदुभाविद्विरोचनौ १२ इंद्रस्यब्रह्मविद्यायाःप्रसादादात्मबोधनम् ॥ विचित्रंस्वात्मविज्ञानंयच्चकेनेषितेरितम् १३ अथर्वणेचयद्रह्याप्रोक्तवान्स्वसुतायहि ॥ शौनकांताहियस्योक्तावेदेशिष्यपरंपरा १४ मह्यमेतत्समाख्यातंसर्वविस्तरशोगुरो ॥ त्वयापुनःपुनःश्रोतुमिदमिच्छाम्यहंविभो १५ पिप्पलादोमुनीनाहपट्प्रश्रयाउत्तरंहियत् ॥ अंतप्रोक्तंत्वयामहंपूर्वाध्यायस्यशोभनम् १६ इत्युक्तोगुरुरप्याहकथांप्रश्रसमीरिताम् ॥ ब्रह्मज्ञानकरीसम्यग्भनःश्रोत्रसुखावहाम् १७ कदाचित्कुत्रचिद्देशेमुनयोमिलिताइमे ॥ आसन्परस्परंस्निग्धाःकृतपौर्वाहिकक्रियाः १८ भारद्वाजःसुकेशाचसत्यकामोपिशैव्यकः ॥ गार्ग्यःसौर्यायिणस्तद्वत्कौशल्यश्चाश्वलायनः १९ वैदर्भीर्भागवस्तद्वत्सतुकात्यायनोपिच ॥ कवंधीषष्ठएतेषांसर्ववेदार्थवेदिनाम् २० षडंगसहितान्वेदानधीत्याविविधाःक्रियाः ॥ कुर्वाणाःपरमंब्रह्मसमिच्छंतोयशोऽन्विताः २१

स्वावर्णितां स्फुटमन्यत् १७ तत्रविद्यास्तुत्यर्थाख्यायिकाप्रदर्शकस्यवक्ष्यामश्च्यंतग्रंथस्यार्थमाह कदाचिदितिपंचदशभिः । इमेवक्ष्यमाणरूपाःपण्मुनयःकुत्रचिद्देशेमिलिताआसन् कृताःपौर्वाहिकीःप्रातःसंध्यादिरूपाःक्रियायेस्ततथा १८ तान्पट्ठणयति भारद्वाजइतिद्वाभ्यां । गोत्रेणभारद्वाजोनाम्नासुकेशाप्रथमः इदंनामनकारांतमितिपृष्टिकृत् । नाम्नास्तत्प्रकामःशिवेरनंतरापत्यभूतःशैव्योद्वितीयः वृद्धेत्कोशलजादाज्यडितिज्यह् । तथासूर्यस्यापत्यत्वात्तिकादित्वात्फिनिसौर्यायिणसंज्ञोगोत्रेणगार्ग्यशतृतीयः । श्रुतौदीर्घस्तुच्छांदसइतिभावः कोशलस्यानंतरापत्यत्वात्कौशल्यसंज्ञःअश्वलोत्रत्वाद्भडादिफकिआश्वलायनइत्युक्तश्रुतुर्थः १९ वैदर्भीरिति । विदर्भस्यानंतरापत्यत्वाद्द्वैदर्भानामतोभृगुमोत्रत्वाद्गार्ग्यःपंचमः । कत्यस्ययुवापत्यत्वात्कात्यायनइत्युक्तःकवंधिसंज्ञएषामृषीणांपट्ठइति २० तेषांविद्याधिकारयोतनापविशेषणान्याह षडंगेति । षडंगवेदरूपंब्रह्माध्ययनेनलब्ध्वातत्पराःसंतस्तदुक्ताःसगुणब्रह्मोपासनरूपाःकर्मसमुच्चिताःक्रियाःकुर्वाणाःपरमंनिर्विशेषंब्रह्मजिज्ञासमानाश्चातएवयशोन्विताः २१

इदमिति । ते सर्वे इदं विचारितवन्तः इदं किं यो ब्रह्मिष्ठादिलक्षणोऽस्मत्तो गुणायिकश्च परं ब्रह्मवदेतत्कथयार्थः २२ इति चिन्ता कुलानां ते यामनुग्रहापि पिप्पलादाख्यो मुनिस्तत्रागत इत्याह इतीति । २३ तमायां तमिति । सर्वमस्मत्प्रजातं वक्ष्यति समायास्यतीति २४ तस्मिन्निति । तस्मिन् पिप्पलादेः समीपमागते सति तमभ्युत्थानादिना पूजयित्वा शास्त्रानुसारेण समित्पशुपतः इत्युपायन इत्युक्तं । २५ इदं किं भगवन्संसारभयेन शरणागतान्नः शाधि उपदिशेति द्वयोरर्थः २५ । २६ सच मुनिस्ताम्रतीदमुक्तवानित्याह एवमुक्तं इति २७ पिप्पलादस्य मुनेर्वचनमभिनयति श्रद्धावतेपीतचतुर्भिः । श्रद्धावानपि शिष्योपदिशेत्संस्तरवासेनापरीक्षितो भवेत्तदा तस्मै नव्यान्त्रोपदिशेत्तदेतन्मर्यादा रक्ष्यं भवद्भिरपि गम्यते ज्ञाप्यते इत्यर्थः २८ तत इति । तत उक्तमर्यादावशात् भवतां स्वभावतस्तपसा तत्त्वादिशालित्वेऽपि पुनः संवत्सरपर्यन्ततपः श्रद्धाब्रह्मचर्याभ्यन्तर्मत्समोपेवासः कर्त्तव्य इति द्वयोरर्थः २९ । ३० ततोऽहमिति । ततः संवत्सरवासानन्तरं वक्ष्यामि समायास्यामि यथामति तदेतन्मद्वचोपविभवञ्चोरोचने भवतः प्रीणयति तदानुष्ठेयमित्यर्थः ३१ एवं तेनोक्ते सति सर्वे तदुक्तं च कुरित्याह एवमिति । चतुर्थपाद उत्तरान्वयी ३२ मुंडके परापरभेदेन द्वे विधे प्रदर्शिते तत्रापरविद्यायाः कर्मोपास-

इदं विचारयामासुरस्मभ्यं कोऽब्रवक्ष्यति ॥ ब्रह्मिष्ठः श्रोत्रियोऽस्मत्तो गुणैरप्यधिकश्च २२ इति चिन्तयतां तेषां पिप्पलादो मुनीश्वरः ॥ भगवान्स्वेच्छयैवायां तदे शं ब्रह्मवित्तमः २३ तमायां तं विलोक्यथ दूरतस्ते मुनीश्वराः ॥ इदमुचुर्हृष्टचित्ता एष सर्वं हि वक्ष्यति २४ तस्मिन् समागते सर्वे स्वासनेभ्यः समुत्थिताः ॥ बद्धांजलिपुटा ऊचुर्नमस्कृत्य च तं विभुम् ॥ समिदादिकराभूत्वा यथाशास्त्रं महाधियः २५ भगवन्सर्व एवैते ययं संसारतापतः ॥ भीतास्त्वां शरणं प्राप्ताः शाध्यस्मान् शरणागतान् २६ एवमुक्तोऽथ तैर्विप्रः पिप्पलादो मुनीश्वरः ॥ इदं वचनमाहैतान् मुनीन् सर्वान् महामतिः २७ श्रद्धावतेऽपि न वृथादसंवत्सरवासिने ॥ गुरुः शिष्याय विप्रास्तद्वदद्भिरपि गम्यते २८ ततो भवतो मुनयो यद्यपि स्युः स्वभावतः ॥ तापसा ब्रह्मचर्यादि निरताः सर्वे देवहि २९ तथापि भूय एवापि समीपे मेऽब्रवत्सगम् ॥ ब्रह्मचर्यादि निरता वासं कुर्वन्तु तापसाः ३० ततोऽहं भवतां प्रश्नान् सर्वान् वक्ष्यामि सर्वथा ॥ यावज्ज्ञानं भवत्यश्चेद्गोचरे तद्विधीयताम् ३१ एवमुक्ते तथा च कुस्ते सर्वे श्रद्धयान्विताः ॥ प्रणिपत्य महात्मानं यत्सगे विगते सति ३२ कात्यायनः कवंधी च समागम्येदमब्रवीत् ॥ भगवन्कुत एवेमाः प्रजाः कारणतो जनिम् ॥ प्राश्रवंती ह तन्मह्यं वदस्व मुनि सत्तम ३३ एवमुक्ते विराजः ससृष्टिमाह मुनीश्वरः ॥ परित्यज्य महासृष्टिं विज्ञातां तेन शास्त्रतः ३४ प्रजापतिः पुरा सृष्टिं सिसृक्षुर्जगदीश्वरः ॥ पर्यालोच्य स सर्जादावग्रीषोमौ महामतिः ३५ अग्निः प्राणस्तथादित्यः सर्वदिक्करणः पुमान् ॥ विश्वरूपः सुवर्णभोजा तवेदाः परायणम् ॥ ज्योतिरात्मा सहस्रार्चिर्वाह्यः प्राणः शतात्मक ३६

नभेदेन द्विविधायाः फलं सृष्टिमुखेन निर्णेतुं प्रथमप्रश्नं कवंध्याख्यः कात्यायनश्चकारेत्याह कात्यायन इति । वत्सरेवती ते सति कात्यायनः पिप्पलादमित्पच्छन् इति किं भगवन्प्रजाः कुतः कारणतो जनिं प्राश्रवंतीति ३३ एवमुक्तं इति । एवं पृष्टे सति पिप्पलादमुनिस्तस्मै कात्यायनापविराजः प्रजापत्याख्याया जगतः सृष्टिस्तामेवोक्तवान् ईश्वरावधिकामहामृष्टिः पंचमहाभूतहिरण्यगर्भादिसंविधिनीमृष्टिः साऽनेन कात्यायनेन शास्त्रतो विज्ञाते वेतितामुपेक्ष्येत्यर्थः ३४ प्रजापत्यां सृष्टिं मभिनयति प्रजापतिरित्येकादशभिः । प्रजापतिर्विराट्सिन्धुः सृष्टिवृद्धिं चिच्छन् ग्रीषोमो भोक्तृभोग्यलक्षणां ससर्ज किंकृत्वा एतौ मिथुनरूपेण विविधां सृष्टिं कर्तुं समाविति विचार्येत्यर्थः ३५ तत्र भोक्तृरूपस्याग्नेः सर्वात्मतामथादित्य इत्यादि ब्राह्मणं विधेत्पादिमं त्रश्रवदतित्योरर्थमाह अप्रिप्रिते । तयोर्मध्ये योऽग्निः सोऽप्यात्मप्राणरूपः प्राणस्य संघातवशीकारलक्षणभोक्तृत्वस्य स्फुटत्वात् तथा हि देवमादित्यरूपः तत्रादित्यस्य भोक्तृत्वस्फुटीकारावविशेषणानि सर्वदिक्करण इत्यादीनि सर्वासां-

आ. पु.

॥ २ ॥

दिशंकरणं विभजनमुदयादिनापस्पसतथा एतेन प्रकाशद्वारा सर्वत्र व्याप्तिर्भोक्तृवीपयोगिनी मृषिता अतएव पुमान् सर्वस्य प्रकाशस्य प्रभोक्तेत्यर्थः सर्वान्मत्वादिभिरूपः श्रुतौ हरिणपदेन मरीचिमात्रावके
नतप्रकांचनाभत्वं सूचितमित्याह सुवर्णाभ इति । आतं वेदो ज्ञानरूपं धनं यस्मात्स तथा एतेन सर्वज्ञेयव्याप्तिर्दोषिता सहस्रकिरणरूपेण ज्योतिरत्मा प्रकटज्योतीरूपः नया सर्वप्रज्ञानां वाद्यः प्राणः पुनः कीदृ
शः शतात्मकः अनेकान्वाष्टिप्राणिरूपैर्वर्तमान इत्यर्थः ३६ प्राणरूपस्याग्नेः संवत्सराख्यकालरूपेण स्रष्टृत्वबोधमायताषु दुस्तरायणादितदवयवात्मकत्वमाह संवत्सरार्थेति । संवत्सराद्धेनामकं पदं
त्तरायणं प्रसिद्धं तदपि कथितं वर्णिताग्ररूपतयेति शेषः तत्र हेतुतया उत्तरायणस्य सूर्यद्वारा प्रापकत्वमाह आस्तिका इति । येनोत्तरायणरूपमार्गादित्यं भित्वा त्रयचर्यादिसंपन्नास्तापसा गच्छन्तीत्य
र्थः यदित्याद्युत्तरायणीति द्वयोरर्थः ३७ । ३८ प्रसंगेनोपासनाफलं दर्शयति प्राणायतनमिति । यद्यस्य मंडलभेदेन नवदः परोक्षस्थानं प्रयाति एतत्स्थानं वैदिकैः प्राणायतनं प्राणसमष्टिपस्य
हिरण्यगर्भस्य वासस्थानं यथा मृत्युभयाभ्यां वर्जितं ब्रह्मलोकसंज्ञं चोक्तं पदिदं स्थानं सूर्यमंडलात्परस्तादृशं तेन इत्यर्थः ३९ अस्थानस्य क्रममुक्तिप्रयोजकत्वमहं गृहोपासनलभ्यत्वं वाह अस्मिन्निति ।
ब्रह्मणः सगुणस्य विज्ञानमभेदेनोपासनं तद्वत् उर्ध्वरेतसो ब्राह्मणा अस्मिन्नुक्ते सूर्यमंडलात्परस्मिन्स्थाने गत्वा पुनरुत्तरां मंडलेना गच्छन्तीत्यर्थः यथाच सूर्यमंडलप्रापकत्वाद् उत्तरायणं प्राणलक्षणाग्रि
पतयोक्तं तथा मासघटकः शुक्लपक्षः पक्षघटको दिवसश्चाग्रिरूपो बोध्यः देवयानमार्गघटकत्वस्यानयोरपि समत्वादिति भावः ४० यथाग्नेः सूर्यादिरूपाणि दाक्षिणानि तथा भोग्यलक्षणस्य सोमस्याप्या

संवत्सरार्थसंज्ञं यत्कथितं चोत्तरायणम् ॥ आस्तिकायेन गच्छन्ति ह्युपास्यात्मानमंजसा ३७ एतं भित्वा महात्मानमादित्यममि तौ जसम् ॥ तापसा ब्रह्मचर्यादिसंपन्ना
यत्प्रयांत्यदः ३८ प्राणायतनमेतद्विकथितं वेदादिभिः ॥ अमृतं चाभयं चैतत्स्थानकं परमं तथा ॥ ब्रह्मलोकाभिधं सूर्यात्परतो यद्विद्यते ३९ अस्मिन्गताः पुनर्नैते
आवर्तते कदाचन ॥ ब्रह्मविज्ञानमंपन्ना ब्राह्मणा उर्ध्वरेतसः ॥ शुक्लपक्षोऽपि दिवसः प्रोक्तोऽग्निः प्राणरूपधृक् ४० सोमात्मकोऽयं भगवांश्चंद्रमादक्षिणायनम् ॥ येन यां
ति महात्मानो धार्मिकाः श्रद्धयान्विताः ४१ कृष्णपक्षस्तथारात्रिर्यस्यां रतिमुपेयुषां ॥ ब्रह्मचर्यं भवेन्नित्यं गृहस्थानां स्वयोपिति ४२ अग्नीषोमात्मकं यच्चुमिथुनं
त्सरो हि सः ॥ पंचर्तुरूपी भगवान्मासद्वादशरूपभृत् ४३ ऋतुषट्पदार आसीनः सूर्यश्चक्रैस्सदैव यः ॥ युलोकस्थोऽत्र पर्जन्यहेतुरुक्तः पिता हि यः ४४

४ सोमात्मक इति । अयं चंद्रमा भोग्यामृतादिरूपत्वात् सोमात्मको बोध्यः तथा दक्षिणायनमपि सोमात्मकं बोध्यम् तत्र हेतुं चंद्रप्रापकत्वं दर्शयन् कर्मिणां गतिमपि सूचयति येनेति । येन द
क्षिणायनेन धार्मिका इष्टादिकारिणश्चंद्रलोकं गच्छन्तीत्यर्थः ४१ कृष्णेति । यथाच दक्षिणायनं सोमात्मकमुक्तं तथा कृष्णपक्षो रात्रिश्च सोमात्मतया बोध्या । तत्र रात्रेः सोमात्मकत्वे हेतुं रतिकालत्व
माह यस्यामिति । यस्यां रात्रौ स्वयोपि रतिर्भजतां गृहस्थानां ब्रह्मचर्यादिषु वृत्त इत्यर्थः एतेन दिवसस्य प्राणरूपाऽप्यात्मकत्वात् तत्र रतिसेविनां केवलं ब्रह्मचर्याहानिः किंतु प्राणहानिरपि तिसृचि
तम् ४२ उत्तरायणदक्षिणायनरूपयोः शुक्लकृष्णपक्षरूपयोरुत्तरात्ररूपयोश्चाग्नीषोमयोर्धेदेतन्मिथुनत्रयमुक्तं तत्समुदायः संवत्सरः प्रजापत्यात्मा बोध्य इत्याह अग्नीषोमात्मकमिति । मिथुनं युगलम्
अयमर्थः पंचपादमित्यादिनामंत्रेणाप्युक्त इति सूचयंस्तदर्थमाह पंचर्तुरूपीति दलत्रयेण । भगवान्प्रजापतिः संवत्सरात्मको हेमंतशिशिरावेकीकृत्य पंचभिर्ऋतुभिः पादभूतेरूपी रूपवान् ऋतव्यपवेर्दाद
शमासेश्चरूपभृत्पटितावयवः पुनः कीदृशः यश्चक्रेशिशुमारारूपे कीदृशे ऋतुषट्पदेवारस्थानीयं यस्य तथा भूते सूर्यरूपेण सदैव स्थितः पुनः कीदृशः युलोकस्य स्वर्गलोकास्थोपरिस्थितः
पर्जन्यस्य मेघस्य हेतुत्वेन जगतः प्रिताचेत्यर्थ इति द्वयोरर्थः ४३ । ४४

तत्रजगत्पितृत्वंस्फुटयति अग्नीषोमात्मकस्येति । अत्येतेनन्तरंकार्यमिति शेषः । तथाचसूर्यैर्दक्षिणाघनोत्तरायणादिरूपैरग्नीषोमात्मकस्यास्यमहात्मनःप्रजापतेःकार्यंनृदिद्वारानवास्त्रेषानतो
 ज्ञात्संधुक्षिताज्जाठराग्निपाचिताद्रेतोद्वाराविविधाःप्रजाजायन्ते एवमग्नीषोमद्वाराप्रजापतेःकारणत्वमित्यर्थः ४५ अथोपास्यस्यमाणस्यप्रथमपञ्चेसूर्यादिरूपैरविदेवैर्जितप्रभावस्याप्यध्यात्मतत्प्रभा
 वनिर्णयार्थद्वितीयप्रश्नमुत्थापयति अथोपरतइति । तस्मिन्कात्यायनेउपरतेतूष्णींभूतेसतिभार्गवोवेदाभिःपिप्पलादमपृच्छतेहभगवन्अस्याध्यात्मसंघातरूपस्यजगतोविधारकाधारणकर्तारःकति
 क्रियतेदेवाःसंतितेप्यपिप्रकाशस्यकर्तारःकतिसंतितथाएतेपुस्तर्वेपुमान्कीर्त्येतिशयवान्अतएवश्रेष्ठःकएतम्मज्जिज्ञासितमर्थप्रपंचदप्रतिपादयेन्नृपोर्यः ४६ । ४७ एवमुक्तइति । एवमु
 क्तःपृष्ठःपिप्पलादआहआकाशादीनिपंचभूतानिवागादीनांद्रियाणिमनःसहितान्येकादशसंक्लनेषोडशसप्तदशःप्राणइत्येतेसप्तदशदेवाःसर्वशरीराणांधारकाइत्यर्थः ४८ ज्ञानेन्द्रियाणीति ।
 तेष्वपिज्ञानेन्द्रियपंचकंतदपक्षमनश्चएतानिपट्टप्रकाशकानीत्यर्थः ४९ श्रेष्ठइति । एतेपाविधारकाणांमध्येएषश्रेष्ठोयःपंचभिर्वृत्तिभिःप्राणापानव्यानोदानसमानाख्यैरूपैर्वपुषिस्थितःप्राणनामा
 यतस्तेनप्राणेनविमुक्तेदेहधारणस्थितिर्नदृश्यतेइति ५० तत्रहेतुतयाइतरेषांस्थितःप्राणस्थित्यप्यव्यतिरेकावाह प्राणेसतीति । अत्रदेहप्राणेसतिस्थितिमतिवागादिःकरणमणस्तिसृति तत्र

अग्नीषोमात्मकस्यास्यनचात्रस्यान्महात्मनः ॥ अन्नात्संधुक्षिताद्रेतोरेतसश्चप्रजाइमाः ॥ जायतेविविधाएवमग्नीषोमोहिकारणम् ४५ अथोपरतएतस्मिन्विद
 भिर्भार्गवोव्रवीत् ॥ देवाःकृत्येवभगवन्जगतोस्यविधारकाः ४६ कतरेवात्रकर्तारःप्रकाशस्यचक्रःपुमान् ॥ एतेपुश्रेष्ठएतन्मेसर्ववदमहामुने ४७ एवमुक्तोयतं
 प्राहपिप्पलादोमुनीश्वरः ॥ पंचभूतानिवागाद्याउक्ताएकादशैवते ॥ प्राणश्चसर्वदेहानांधारकाःपरिकीर्तिताः ४८ ज्ञानेन्द्रियाणिपंचापितप्रकाशस्यहेतवः ॥
 विशेषतोमनस्तत्रप्रकाशकारणंस्मृतम् ४९ श्रेष्ठोविधारकश्चैषपंचवृत्तिर्वपुःस्थितः ॥ प्राणस्तेनविनिर्मुक्तेशरीरेनास्तिधारणम् ५० प्राणेसतिशरीरेस्मिन्वागा
 दिरवतिष्ठते ॥ निर्गच्छन्तिचनिर्यातेमधुनीवेहमक्षिकाः ५१ प्रधानमक्षिकातत्रयदितिष्ठतिसंस्थितिम् ॥ तदाव्रजेद्भ्रजंत्यांतसंव्रजेन्मक्षिकागणः ५२ अन्वय
 व्यतिरेकाभ्यांवागाद्यैरपिनिश्चितम् ॥ विधारकत्वंप्राणस्यततस्तेकुर्वतेस्तुतिम् ५३ अग्निःसूर्यश्चपञ्चन्योविशुदादिसमन्वितः ॥ मघवापंचभूतानिसोमोपिस
 दसञ्चयत् ५४ विश्वंत्वमसितत्सर्वनामरूपक्रियात्मकम् ॥ त्वय्येवरथचक्रस्यनाभौयद्वाराःस्थिताः ५५

प्राणेनिर्यातेसतिनृवागादिमज्जोनिर्गच्छति यथामधूमक्षिकामधुकरराजाख्यश्रेष्ठरूपस्थितिमप्यधीनस्थितिमनिकाइत्यर्थः ५१ दृष्टांतमेवस्फुटयति प्रधानेति । तत्रमधुदेशोदिप्रधानमक्षि
 कामधुकरराजाख्यातिष्ठतितदामक्षिकागणःसंस्थितान्यनेत् तस्यांप्रधानमक्षिकायांप्रजेत्यांस्तत्पांतुमक्षिकागणोव्रजेदिति ५२ अन्वयेति । प्राणस्थितोचक्षरादीनांसंवत्सरप्रवासेपिपंचातजीव
 मन्वयःप्राणोत्क्रमणप्रक्रमेसर्वेषामाकुलत्वंव्यतिरेकस्ताभ्यांश्रुत्युक्ताभ्यांप्राणस्यश्रेष्ठत्वंविधारकत्वरूपंयतोनिश्चितततस्तेसर्वेदेवाश्चक्षुराद्यभिमानिनःप्राणस्यस्तुतिवक्ष्यमाणरूपांकुर्वतेस्तेत्यर्थः ५३
 एषोप्रिरित्यादिमंत्रप्रयेननिरूपितास्तुतिमभिनयति भगिरितिवाङ्मिः । हेप्राणअद्यादिरूपंविश्वंतत्त्वमेवासितत्सर्ववः तत्रपञ्चन्योवर्षुकोवदः विशुदादीत्यादिपदेनअनुकूलवातादिप्रहः मघवा
 ष्टदः भूतानिपृथिव्यादीनि सोमोभोरपलक्षणाः सन्धूर्तं असदवृत्तं चकारादमृतस्यदेवभोऽप्यस्यवेदस्यचप्रहः । सर्वात्मत्वेहेतुतयासर्वाधारत्वमाह तत्सर्वमित्यादिना । यतस्तत्सर्वविश्वंत्व
 येषांस्थितयथारथचक्रावयवेनाभांजराःस्थितास्तदितिद्वयोरर्थः ५४ । ५५

आ. पु.

॥ ३ ॥

चतुर्विधानामिति । जरायुजादिभेदेनचतुर्विधानांभूतानांप्राणिनारूपतःस्वरूपैस्त्वमेवजन्मभजसेनथाश्रुतौप्रजापतिपदोक्तौविराड्द्विरण्यगर्भश्चभवानेवभवतीत्यर्थः ५६ विभूतीति । हेपाण
 यात्र्यलोकेविभूतिमंतिष्यशालीनिसत्वानिप्राणिजातानिसंतियथेदेवुवन्दिःपितृपुनांदीमुखान्निपुसःपराअंगिरसामयवैत्पादपस्तानिस्वयापितृमोदिकास्वाहादेवमोदिकाएताभ्यांसहिता
 नितवेवरूपाणीत्यर्थः ५७ सर्वोदयेति । हेपाणयातेतनुर्भूतंश्वरादिबुलमादयानातिप्रतितांशिवामनुकूलपरिणामवतींकुरुवयंसर्वेनेत्वदीयाःस्मभवामःअतोस्मदपराधंसमित्वाकदाचिदपिमा
 उत्कमीकृतक्रमणंमाकुर्वित्यर्थः ५८ प्राणस्येदमिति । त्रिदिवेस्वर्गापलक्षितलोकत्रयवर्तमानंसर्वप्राणस्यतववशेभवति एवंजानतोस्मान्पुत्रान्मातृवद्रक्ष तथाश्रियंवेदत्रयीरूपां ब्राह्मींक्षत्रियां
 द्विरण्यादिरूपांविदेहिकुरु तथाप्रज्ञांस्मतिमस्माकंकुर्वित्यर्थः ५९ एवंश्रेष्ठत्वेनावधारितस्यप्राणस्योपासनांविधातुंनदीयोत्पत्तिस्थित्यादिनिर्णयहेतुंतीयांप्रश्रमवतारयति प्राणमिति । त
 स्मिन्भार्गवेप्राणश्रेष्ठताविनिर्णयेनतृष्णांभूतेसति कौशल्यआश्रयायनस्तंमुनिमपृच्छदिति ६० अमुंप्रपञ्चिदमभिनयति भगवन्नितिद्व्याभ्यां । प्राणस्यकुतउत्पत्तिरितिप्रथमःप्रश्नः सप्राणःशरी
 रेकथंगच्छेत्तस्यशरीरेणसंबंधेकिंनिमित्तमितिद्वितीयः सप्राणआत्मानंविभज्यसर्वदेहेषुकथंतिष्ठतीतितृतीयद्वयार्थः ६१ केनायमिति । तथाअयंप्राणःकेनद्वारेणवृत्तिविशेषेणवानिमित्तेनवा

चतुर्विधानांभूतानांरूपतस्त्वंप्रजायसे ॥ विराड्द्विरण्यगर्भश्चभवानेवचपरः ५६ विभूतिमंतिसत्वानिजगत्यस्मिन्नाहियानिभोः ॥ स्वधास्वाहान्वितान्यत्र
 प्राणरूपाणितानिधै ५७ सर्वोद्विगतायातेतनुःप्राणाऽवतिष्ठते ॥ शिवांतांकुरुतेस्मातोमोक्कमीःकहिंचिद्विभो ५८ प्राणस्येदंवशेसर्वत्रिदिवेयत्प्रतिष्ठितम् ॥
 मातेवपुत्रान्गक्षत्वंश्रियंप्रज्ञांविधेहिनः ५९ प्राणंश्रेष्ठंविनिश्चित्यतस्मिन्नुपरतेसति ॥ आश्वलायननामासकौशल्यःपृष्टवान्मुनिम् ६० भगवन्नपिप्पलादायंकुतः
 प्राणोविजायते ॥ शरीरेवाकथंगच्छेदात्मानंचकथंहिसः ॥ विभज्यसर्वदेहेषुप्राणस्तिष्ठतितद्द ६१ केनायमुत्क्रमंगच्छेत्कथंचैवविधाग्येत् ॥ ब्राह्ममाध्यामि
 कंसर्वजगदेतच्चराचरम् ६२ एवंपृष्टस्तदाप्राहपिप्पलादोथतंप्रति ॥ अतिप्रश्नानिमान्यस्मात्पृच्छसित्वंमुनेत्रभोः ॥ ब्रह्मिष्ठोसिततस्तुभ्यंवक्ष्याम्येतत्त्वयोरि
 तम् ६३ आत्मनोजायतेप्राणःसदाछायेवदेहतः ॥ मनःकृतैःकर्मभिश्चसर्वदेहमयंवजेत् ६४ मनोत्रकुरुतेकर्मशुभंवाऽशुभमेववा ॥ भुंक्तेतदेवनिखिलंफलमा
 त्मप्रसादतः ६५ तस्यैवकर्मणाप्राणःशरीरपरिरक्षकः ॥ शरीरंचाष्टुयान्नित्यमात्मनोयोजनिगतः ६६

उत्क्रममस्माच्छरीरात्रिष्क्रमणंगच्छेदितित्रिधाचतुर्थः एवंप्राणोवाह्यमधिभूताधिदेवरूपंकथंधारयतिसंबद्धचपोपयतीतिप्रश्नः कथंवाध्यात्मंधारयतीतिप्रश्नः ६२ एवंपृष्टहति । तमाश्व
 लायनं अतिप्रश्नान्यदीयप्रश्नमतिक्रान्तान्अतिसुश्मानितिपावत् एतादृशानिमान्प्राणोत्पत्त्यादिरूपानर्थान्भोमुनेपतस्त्वंपृच्छसिततोहेतोरत्रमुनिसमाजेब्रह्मिष्ठोक्ष्यसे अतिशयेनब्रह्मवन्नब्रह्म
 परोब्रह्मिष्ठः तुभ्यमुत्तमाधिकारिणेतत्त्वपृष्टमर्थजातवक्ष्यामीत्यर्थः ६३ तत्रप्रथमप्रश्नोत्तरमाह आत्मनइति । यथादेहाच्छायाप्रतिबिंबादिरूपादर्पणसांनिध्यादिरूपानिमित्ताज्ञायतेतथेवजी
 वरूपःप्राणोप्यात्मनःपरमार्थसत्त्वाद्बिंबात्मतिबिंबभूतोजायते एतेनप्रतिबिंबस्वविंवाद्यथापृथक्सत्ताहीनत्वेनतन्मात्राश्रितत्वंतथास्यप्राणस्यात्ममात्राश्रितत्वमितिसूचितं । द्वितीयप्रश्नोत्तरं
 प्रपंचयति मनःकृतैरित्यादिनापालकहृत्पंतग्रंथेन । अयंजीवरूपःप्राणस्तत्तदेहंयद्रजितितेनेतेनदेहेनयत्संबद्धचेतननिमित्तभूतानिमनसाविज्ञानात्मकेनकृतानिकर्मण्येवेत्यर्थः इयंपूर्वदलटी
 का ६४ तत्रेहेतुतयामनसएवकर्तृत्वभोक्तृत्वयोराराधारत्वमाह मनोत्रेति । आत्मनःप्रसादेनप्रतिबिंबरूपेणचेतनायमानमनएवावसंसारेशुभादिकर्मणांकृततत्फलभोक्तृत्वेत्यर्थः ६५ तस्यैवेति ।
 तस्यमनसएवकार्यभूतेनमानसाख्येनकर्माणानिमित्तेनप्राणस्तत्तच्छरीरंवाप्राप्ति । कीदृशः शरीररक्षकत्वेनमसिद्धः यस्यचोत्पत्तिरात्मनउक्ता ६६

॥ ३ ॥

ननु शरीरवाचिकपरापिकर्मणोः संसारनिमित्ततया न्यत्रोक्तेः कथमत्र मानसस्यैव संसारनिमित्ततया न्यत्रोक्तेः कर्माणीति । अत्र शास्त्रे देहवाङ्मनोरूपाणां हेतुना त्रैविध्यात् पुण्यादायिकर्माणि दा-
रादिभेदेन त्रिविधान्येव सर्वेषां प्रसिद्धानीत्यर्थः ६७ तथापि कारणमाध्याम्यमादायमानसकर्मणः प्राधान्यमित्याह इन्द्रियाणीति । इन्द्रियसहितो देहः कर्मकर्तृस्वतंत्रो न भवति किंतु मनसा विधि-
तत्पुण्यैर्लभ्यः समर्थो भवतित्यर्थः ६८ किंच मनोऽप्यपारमर्तराकृते कर्मणि फलारंभकतावच्छेदकस्य पुण्यत्वादेरेवाभावात्कथं संसारहेतुतयाह अमनस्कस्येति । मनसानुगृहीतस्य देहादेर्यत्कर्म
तत्पुण्यत्वेन पापत्वेन वा कश्चिदपिनोक्तमित्यर्थः ६९ कथं तर्हि मनोऽप्यपारमर्तराकृतानामेव ब्रह्महत्यादीनां प्रायश्चित्तविधिर्विज्ञानकृतानां प्रायश्चित्तत्रैगुण्यमिति धर्मशास्त्रमया दित्याशं काम-
नृपपरिहरति यद्यपीति । यद्यप्यबुद्धिपूर्वाणामालोचनं विनैव कृतानां प्रायश्चित्तविधिर्हिततथापि सा प्रायश्चित्तमार्गसंन्यापारयोगादेवा नुष्ठेयते नान्यथेत्यर्थः ७० एतदेव स्फुटयति
अबुद्धीति । सोऽबुद्धिपूर्वकारिणोऽप्यबुद्धिपूर्वमया कृतमित्येवं मनसा विचारयतितदेव प्रायश्चित्तकारिभवाति नान्यथा तथा ननु संधानेपीत्यर्थः ७१ मनोयोगादिति । ततो मनोऽप्यपारवि-

कर्माणि त्रिविधान्यत्र पुण्यपापात्मकान्यपि ॥ देहेन्द्रियमनो हेतुत्रैविध्यात् सर्वदेहिनाम् ६७ इन्द्रियाणि च देहोऽपि न स्वतंत्रः कदाचन ॥ कर्मकर्तृप्रभुः किंतु मनसा सम-
धिष्ठितः ६८ अमनस्कस्य यत्कर्म देहेन्द्रियगणस्य च ॥ न तत्पुण्यं च पापं वा शास्त्रेऽप्युपरि पठ्यते ६९ यद्यप्यबुद्धिपूर्वाणां प्रायश्चित्तिर्हि कर्मणाम् ॥ उक्ता तथापि
मनसा योगेऽस्यैव सा भवेत् ७० अबुद्धिपूर्वा हि कृतं मयेत्येवं विचार्य सः ॥ मनसा कुरुते पश्चात्प्रायश्चित्तं न चान्यथा ७१ मनोयोगात् तत्तत्स्य पुण्यपापं च तद्भवेत् ॥
अनुष्ठितं मनुष्यद्वयाय नान्यथा कर्हि चित्कचित् ७२ आत्मनो नैव कर्तृत्वं भोक्तृत्वं वापि विद्यते ॥ अविक्रियत्वतस्तस्मात्सर्वतन्मनसि स्थितम् ७३ मन एव ततः पापं पु-
ण्यं वा कुरुते सदा ॥ ताभ्यां च सर्वमेवेदं भवेद्देहेन्द्रियादिकम् ॥ प्राणोपि च ततस्तस्माद्देहमायातिपालकः ७४ आत्मानं प्रविभज्यैष पंचधा देहसंश्रितः ॥ नियुक्ते मं-
त्रिणो यद्वा जेन्द्रियगणं तथा ॥ तत्र तत्र नियुक्ते सौ प्राणोऽप्यपारकारकः ७५ पायूपस्थगतोऽपानः प्राणः सप्तसुषि स्थितः ॥ मूर्द्धन्याधारयोर्मध्ये समानः सर्वदेहगः
७६ कोट्योद्वा सप्ततिस्तद्द्रव्यसहस्राणि दशैव च ॥ शतमेकाधिकं नाड्यो हृदयस्था हि देहिनाम् ७७

ना प्रायश्चित्तादर्शनाय कर्मबुद्ध्या नुष्ठितं तन्मनोयोगादेव पुण्यपापतां प्रापतां प्रातिपद्यते इत्यर्थः ७२ किंच शुद्धात्मानो निर्विकारत्वेन कर्तृत्वाद्ययोगादेहादीनां पारतंत्र्यस्योक्तत्वात् कर्तृत्वादिभागिनि मन-
स्येव पुण्यादिर्निस्थितमित्याह आत्मन इति ७३ फलितमाह मन एवेति । ताभ्यां मनःकृतपुण्यपापाभ्यां भवेत्तज्जायेत ततः कर्मवशादेव प्राणस्तत्तद्देहेन संबद्धश्चेत्यर्थः ७४ तृतीयमश्रोतं प-
ञ्चयति आत्मानमिति सप्तभिः । एष प्राणो देहसंस्थितः स आत्मानं पञ्चधा वक्ष्यमाणैः पञ्चभिः प्रकरिष्विभज्य इन्द्रियगणं तत्र तत्र व्यापारे नियुक्ते भेरयति यथा राजा मंत्रिणः प्रेरयति तद्वत् कीदृशः प्राणः
क्रियाशक्तिमयत्वेन व्यापारकारक इत्यर्थः ७५ प्राणादिभेदांस्तत्स्थानानि बाह्य पायूपस्थेति । अपानाख्यः प्राणभेदः पायूपस्थयोः स्थित्वा पुरीषादिविभागं कुर्वन्वर्तते प्राणः प्रधानभूतस्तु सप्त-
सुनासिकाश्रवणनयनयुगलमुखरूपेण पुद्गलस्य चिच्छेदपुतिष्ठति समानाख्यो भेदस्तु भुक्तपीतसमीकर्तृत्वेन सर्वदेहव्यापकोऽपि पुद्गलस्य चिच्छेदाणामाधारवत्कस्य च मध्ये विशेषतस्तिष्ठतीत्यर्थः ७६ अथ व्या-
नाश्रयदेहसंयुक्तं तद्व्यायोगानां नाडीनां परमसंख्यामाह कोट्य इति । दाससत्तिकोट्यो दशसहस्राणि एकोत्तरं शतं चेत्पतावत्यो हृदये स्थितानां दश इत्यर्थः ७७

उदानतेजसोरभेदउपपत्तिः श्रुत्यादिशततामभिनयति तेजसीति । यस्माज्ज्ञानोष्मादिस्वरूपिणि ज्ञानमंतःकरणवृत्तिरूपं ऊष्मास्पर्शोपलब्ध्याउज्जता आविपदेननेत्रनिमीलनोपलब्ध्या
नामयूरपिच्छाकाराणां केशो रूपाणां ग्रहः । एवं विचरूपेदेहसंबन्धे तेजस्युपरते शांते सत्यं जीवः प्राणं प्रयाति ऊर्ध्वोच्छ्वासरूपप्राणवृत्तिप्रयानो भवति स प्राणोऽस्मयः आपोमयः प्राण इत्यादि श्रुतिपुजलम
पत्थेन प्रसिद्धोऽप्यत्र मरणकाले उदानवृत्त्यातेजोरूपया संयुतः स न लोकांतरं न वेदित्यर्थः । तथा च तेजोऽप्यतिरेके उदानस्थिते रुच्छेददर्शनादुदानतेजसोरभेद इति भावः ८५ स प्राणः क्लोकांतरं न पतीत्या
कांक्षायांतमेव जीवमित्याह अंते इति । योजीवोऽस्ते मरणकाले नैनतत्तदर्थकारेण कर्मरूपतः कर्मानुसारिरूपं परिणामो यस्य तथा भूतेन च वेतसा संस्कृतो मरणकालोऽनृतकर्मवशाद्वा विहारी राकारवि
ज्ञानजन्यसंस्कारवानिति यावत् । तस्योक्तमप्ययोग्यता बोधनाय विस्मिनष्टि मानसेनेति । पुनः कीदृशो जीवः इन्द्रियैः सह तेन मानसेन मनसा आत्मना प्राणेन च एकस्तादात्म्यापन्नसंलोकान्तरं
प्राणो न पतीति पूर्वेष्वसंबन्धः ८६ उक्तविज्ञानफलमाह प्राणमिति । परमात्ममज्जन्मः कर्माधीनशरीरसंबन्धस्तत्स्थाने पुनस्थितः सकलाप्यसोऽधिदेवमध्यात्मं च सर्वसंबन्धः प्राणोऽस्मीत्येवंप्रः
प्राणमुपास्तेतस्य विचाररूपः शिष्यपरंपरात्मको जन्मरूपः पुत्रपोत्राद्यात्मकश्च सर्वज्ञो न विनश्यतीत्यर्थः ८७ अमृतमिति । तथा प्राणोपासनया चित्तशुद्धिद्वारा जनिता दात्मविज्ञानादमृतमभवति

तेजस्युपरते यस्माज्ज्ञानोष्मादिस्वरूपिणि ॥ प्राणं प्रयाति जीवो यं प्राणो लोकांतरं न येत् ॥ तेजसोदानरूपेण संयुतो ब्रह्ममयोपि च ८५ अंत्यश्चेतसानेन संस्कृतः
कर्मरूपतः ॥ मानसेनात्मना चैकहं द्वियैः संगतेन च ८६ प्राणमेवंमयोक्तं योजानीयात्पुरुषः सदा ॥ तस्य विद्यादिरूपेयं संततिर्न प्रहीयते ८७ अमृतश्चात्मवि
ज्ञानात्प्राणाविद्यासमुत्थितात् ॥ भवेदुःखं यतो भूयो न ब्रजेत्कहिंचित्कचित् ८८ अथ तस्मिन्नुपरते गार्ग्यः सौर्यायणिर्वचः ॥ इदमाह विनीतात्मा पिप्पलादमुनी
श्वरम् ८९ स्वपंतिकानिव पुषिकानि जाग्रतिसर्वदा ॥ स्वप्नापश्येच्च कतरो देवः कश्च सुखं व्रजेत् ॥ प्राणादिकाश्च सर्वे मीमाधारे कुत्र तर्हि वै ९० एवं पृष्टस्तदा ते
न पिप्पलादस्तमब्रवीत् ॥ चक्षुरादीनि सर्वाणि स्वपंतिस्वप्नदर्शने ॥ गत्वैकतामनस्य त्रसुप्तौ समनां स्यपि ९१ प्राणापानादयः पंच जाग्रत्यग्निसमन्विताः ॥
पच्यते शयने यस्मादन्नं जठरसंस्थितम् ९२

यतः पुनः संसारदुःखं न व्रजतीत्यर्थः ८८ एवं स गुणविद्याविषयः प्रश्नप्रयेणोक्तोऽथ निर्गुणविद्यागोचरप्रवधारयितुं चतुर्थं प्रश्नं पंचविधमवतारयति अयनस्मिन्निति । तस्मिन्नाश्रयायने उपरते तु
प्राणो भूते सति सौपीयणि गार्ग्यः पिप्पलादं प्रतीदं वक्ष्यमाणजातीयं प्रश्नं चक्षुरपश्येच्च कतरो देवः कश्च सुखं व्रजेत् ८९ पंचविधं प्रश्नमेवाभिनयति स्वपंतीति । कानि स्वपंतिव्यापारोपरमरूपशयनस्याश्रयाः के इति
प्रथमप्रश्नः अस्य प्रयोजनं जाग्रदाश्रयनिर्णयः । यद्यापारोपरमे जाग्रद्वृत्तिरूपं शयनं तस्यैव जाग्रदाश्रयताया अर्थतिष्ठत्वात् । एवं कानि जाग्रतिसदा स्वव्यापारा रुढानीति द्वितीयः प्रश्नः । अस्य प्रयो
जनं शरीररसकनिर्णयः सदा सावधानस्यैव रसकत्वयोगात् । स्वप्नाश्रयः पश्येदिति तृतीयः प्रश्नः स्वप्नावस्थाश्रयनिर्णयफलकः स्वप्नावस्थायां सावधानस्यैव तदाश्रयत्वयोगात् । तथा सुखं सुपुषिकालि
कं कोऽजगति भुंक्ते इति चतुर्थः प्रश्नः सुपुष्यवस्थाश्रयनिर्णयाय । तथा तर्हि सुपुषिकाले सर्वे मीमाधारेति पंचमः प्रश्नस्तुरीयस्याक्षरस्य निर्णयार्थ इति विभागः ९० एषां क्रमेणो
पराणि पिप्पलाद उक्तवानित्याह एवं पृष्ट इति । तं गार्ग्यं स्वप्नदर्शने स्वप्नावस्थायां चक्षुरादीनि दर्शयित्वा निष्कर्षयति । प्राणापानादयः पंच जाग्रत्यग्निसमन्विताः ९१ प्राणापानादयः पंच जाग्रत्यग्निसमन्विताः
निस्वपंति तथा च इन्द्रियविशिष्टमनोजाग्रदवस्थायां जाग्रदवस्थायां चक्षुरादीनि दर्शयित्वा निष्कर्षयति । प्राणापानादयः पंच जाग्रत्यग्निसमन्विताः ९२ प्राणापानादयः पंच जाग्रत्यग्निसमन्विताः
अतएवाग्निमावापमा इति यावत्ते सुप्तौ जाग्रति यतस्तदानीं भुक्तमन्नं पच्यते इत्यर्थः । तथा च तेष्वशरीररसका इति भावः ९२

आ. पु.

॥ ५ ॥

अत्रविदुषः सुमस्याविश्रोताग्रिहोत्रसंपत्तिः श्रुत्यादांशितातामभिनयति प्राणइति । अग्रिहोत्रिणां गार्हपत्याख्योऽग्निर्धुः आहवनीयस्तृहोमाभे गार्हपत्याप्रणीयते उद्धृत्य पञ्चाल्यते इति प्रसिद्धं तथा प्रकृते अपानादंतःप्रविशद्वायुरूपात् प्राणो बहिर्गच्छद्वायुरूपः प्रणीयते उत्प्रेष्यते इति यावत् । अनेन साधर्म्येण प्राणाख्यो भेद आहवनीयाग्निरूपः अपानस्तृगार्हपत्याग्निरूपः तथा व्यानाख्यो भेदोऽग्न्याहार्यपचनः अग्न्याहार्यमोदनविशेषः सपच्यते स्मिति व्युत्पत्त्यादक्षिणाग्निरुद्रूपो व्यानाख्यभेदः दक्षिणतः स्थितत्वसाम्यात् । यथा दक्षिणाग्निरिदं दक्षिणतः कुंडस्थितस्तथा व्यानोऽपि हृदयपंचच्छिद्राणां मध्ये दक्षिणच्छिद्रे स्थित इति भावः । समानाख्यो भेदस्त्वग्रिपुगार्हपत्यादिषु समः पक्षपातरहितो होता बोध्यः । यजमाने कार्योत्तरव्यप्रेषजमानप्रतिनिधित्वेन शिष्यादिहोताप्रसिद्धस्तत्स्थानीयोऽत्र समान इत्यर्थः १३ तत्र हेतुमाह उच्छ्वासमिति । यद्यस्यादप्यसमान उच्छ्वासनिःश्वासरूपेदेवाहुती समे उक्तर्वापकर्षहीनेन येत् प्रापयेदित्यर्थः । पंचमो भेद उदानस्त्वस्या विद्वत्संबन्धिनोऽग्रिहोत्रस्य फलरूपः प्रसिद्धाग्रिहोत्रेऽपि फललाभस्य उदानसाधनेनोत्क्रमणेन लभ्यत्वादिति भावः १४ प्रकृताग्रिहोत्रस्य यजमानमाह यजमान इति । तत्र प्राणाग्निसाधयेऽग्रिहोत्रे यजमान एव यजमानस्थानीयं यत्तत्तमनोरूपयजमानं प्राणरूपा अग्रयो दिवारात्रोवाजातायां सुषुप्तौ हृदयजमध्यस्थं ब्रह्मलोकं रूपं स्वर्गं न पति । प्रसिद्धाग्रिहोत्रफलमप्यग्रिभिर्दोषते इति प्रसिद्धं नृण्डके १५ फलितं नृनीयचतुर्थमश्रयोरुत्तरमाह मन एवेति ।

प्राण आहवनीयाख्यो गार्हपत्योऽप्यपानकः ॥ व्यानोऽन्वाहार्यपचनः समानोऽपि समोऽग्रिपु १३ उच्छ्वासमपि निःश्वासमाहुती यत्र येदयम् ॥ समे अस्याग्रिहोत्रस्य सुदानः फलमीरितः १४ यजमानो मनस्तत्र सुषुप्तौ तमहर्निशम् ॥ प्राणाग्रयो ब्रह्मलोकं गमयति हृदयज १५ मन एव ततः स्वात्मचैतन्यपरिदीपितम् ॥ पश्येत्स्वप्नं सुखं च्छेतुसुप्तौ संसारवत्स्थितम् १६ मनःस्थितो य आत्मा यंचैतन्यवपुरीरितः ॥ प्राणादिकं जगत्सर्वं तस्मिन्नेवावतिष्ठते १७ वासवृक्षे यथा लोके पाक्षिणो न कदिग्गताः ॥ पृथिव्यादीनि भूतानि गुणैः सर्वैर्निजैः सह १८ चक्षुःश्रोत्रादीनि यत्पितृदाज्ञानकर्माद्रियाणि हि ॥ चतुर्विधांतःकरणं प्राणाः पंचविधा अपि १९ सर्जीव इन्द्रियादीनां व्यापारैरपि संयुतः ॥ आत्मन्यत्र स्थितः सोयमिन्द्रियैर्विविधैरपि १०० व्यापाराणां हि सर्वेषां कर्ता भेदविवर्जितः ॥ द्रष्टृत्वादिगुणोर्जावसंज्ञोऽपि परमेश्वरः १०१ यस्त्वेवं पुरुषं संतमानं सर्वसंश्रयम् ॥ स्थूलसूक्ष्मशरीराभ्यां रहितं माययापि च १०२

यतः स्वप्नावस्थायां मनो जाग्रदुक्तं सुषुप्तौ च यजमानस्थानीयं ततो मन एव चित्प्रतिबिंबवशादेदीप्पमानं सत्स्वप्नावस्थाश्रयः तथा सुषुप्तौ कालिकं सुखं यत्तत्सूक्ष्मरूपेण सुषुप्तेऽप्याश्रयः यत्तदानीं संसारवत्स्वप्नसंसारानुपलंभेऽपि तद्वाजिरूपेण स्थितमित्यर्थः १६ पंचमं प्रश्नं समाधत्ते मनःस्थित इत्यादिना । मनसि स्थितः प्रतिबिंबरूपेणानुगतश्चैतन्यलक्षणश्च आत्मा स एव प्राणादिकस्य सर्वस्वजगत आधार इत्यर्थः १७ एतदेव स्फुटयति वासेति द्वाभ्यां । यथा लोके सापं काले अनेकदिग्गताः पक्षिणो वा सयोऽग्रे महति वृक्षे तिष्ठन्ति तथा पंचभूतानि तद्गुणांसादयश्चक्षुरादीनि दशेन्द्रियाणि चतुर्विधमंतःकरणं पंचप्राणाश्चेत्पदार्थाः सपरिकरा उक्तात्मन्यवतिष्ठन्ति इति द्वयोरर्थः १८ । १९ न केवलं जगत्पंच एव तत्र स्थितः किंतु विशिष्टरूपेण जीवोऽपि त्पाह सर्जीव इति । इन्द्रियांतःकरणप्राणानां व्यापारैर्विशिष्टरूपेण जीवोऽप्यत्र शुद्ध आत्मनि स्थित इत्यर्थः । वस्तुतस्तु तस्य परेणैकमेवेत्तदाह सोयमित्यादिना । सोयमात्मा विविधैरिन्द्रियैः सह मिलित्वा व्यापाराणां दर्शनादीनां कर्तृत्वाद्द्रष्टृत्वस्पर्शत्वभोक्तृत्वादिगुणैः सन् जीवसंज्ञोऽपि वस्तुतः परमेश्वरो यतो विज्ञानरूपेण भेदवर्जित इति द्वयोरर्थः १०० । १०१ उक्तविज्ञानफलमाह यस्त्वेवमिति । यत्तु विधेः सर्वोपाधिपुष्पिण्यमा नसां विशेषतो मनस्यभिष्यक्तं सर्वाधिष्ठानं शरीरत्रयेण रहितं स्वप्रकाशानन्दरूपं संतमसं च जानाते आचार्योपदेशेन साक्षात्कुरुते स सर्वसामान्यरूपेण विशेषरूपेण च जानाते संसृतितापान्मुक्तश्च भवेदिति द्वयोरर्थः १०२

१०३ एतदेवसंस्थिप्राह यत्रेति । यत्राक्षरेजीवस्तदुपायः प्राणादयश्चस्थितास्तं परमात्मानं ये विदस सर्ववित्सन्परंपदं ब्रह्म भावं चोदिति १०४ वर्णिमक्षरं सकृदुपदेशेनावधारयिष्यो नशक्नोति तं प्रतिप्रणवा लंबनं तदुपासनं विधातुं पंचमं प्रश्नमुत्थापयति सत्पेति । अथ अर्धुपिप्पलादमिदमपृच्छत् इदं किं हे भगवन्पुमान्मरणपर्यंतमोर्कारं पापति सलो कानामभ्येकं लोके जयतीति १०५ इत्युक्तइति । इत्थं पृष्ठः पिप्पलाद उक्तवान् यो वर्णोर्णोर्कार इति गीयते सोऽयं परमस्यासाराख्यस्यापरस्य प्राणाख्यस्यावब्रह्मगोभिधानं नाम भवति कीदृशः अभिन्नः वाच्यवाचकयोरभेदस्य लोकेऽपि सिद्धत्वाविति भावः अथवा देवतायाः प्रतिमावत्प्रतीकत्वाद्भेदेन द्रष्टव्य इत्यर्थः अथान्यदृष्ट्या लंबनं हि प्रतीक इत्युच्यते १०६ अपुनेति । अमुना प्रणवेन भ्यातेन परब्रह्मदृष्ट्या अ परब्रह्मदृष्ट्या वाचितेन परमपरं ब्राह्मणमाप्नुयात् प्राप्ताहेतुपकाम तथा एतद्व्यमाणं फलं पथाकामं भवेदित्यर्थः १०७ अत्र च फलेन केवलं कामनाभेदः प्रयोजकः किंतु मात्राभेदोपीत्याह मात्रेति । मात्राभाकाराद्यास्तिस्रस्तासामेकस्याद्वयोस्ति मृणां वा वेदादितादात्म्यानुसंधानस्य विधीयात् अयं फलभेदो बोध्यः अयं कः एकस्याः प्रथमापामात्रायास्त्वर्थोति सौवृत्तीरित्यादिवाक्यदांशतवेदादितादा

अक्षरं स्वप्रकाशाख्यमानं दात्मानमीश्वरम् ॥ जानीते स तु सर्वं हि सामान्याच्च विशेषतः ॥ जानीते स तु ते स्तापाद्विमुक्तश्च भवेत्सदा १०३ यत्र जीवस्तथा प्राणाभूतं द्वियसमन्विताः ॥ स्थितायो वेदतंगच्छेत्सर्ववित्सन्परंपदम् १०४ सत्यकामो धैर्योऽर्धुमुपप्रच्छानंतरं मुनिम् ॥ भगवन्मरणान्तं योर्कारं ध्यानसंयुतः ॥ कतमे तेन लोके मजयेदतद्ब्रह्माधुना १०५ इत्युक्तः पिप्पलादस्तमिदं वचनमब्रवीत् ॥ ब्रह्मणः परमस्यायमपरस्य च सर्वदा ॥ अभिधानमभिन्नः सन्नोर्कार इति गीयते १०६ अमुना ब्रह्म परममपरं वा पुमानव्रजेत् ॥ ध्यातेन सत्यकामे तद्यथाकामं फलं व्रजेत् १०७ मात्राभेदात्फले भेदः कथितो वेदादिभिः ॥ एकद्वित्रिक्रमाद्भूस्वर्ब्रह्मलोकः फलानि हि ॥ ऋग्यजुः सामभिर्नीतः क्रमात्प्राप्नोत्युपासकः १०८ ब्रह्मलोकं त्रिमात्रेण यतो नावृत्तिसंज्ञितम् ॥ व्रजेत्तेन त्रिमात्रोऽयमुमुक्षुः शस्त ईरितः १०९ त्रि मात्रः कथितः सोऽयमोर्कारो ब्रह्मलोकदः ॥ मात्राद्वयंतु संसारसुखदं परिकीर्तितम् ११० भूमि मृगिभयं जुर्भिः स्वर्ब्रह्मलोकं च सामभिः ॥ ओंकारात्सर्वमेवैतियतस्त स्मः द्रष्टुं महान् १११ भारद्वाजः सुकेशाख्यः पप्रच्छैनमथागते ॥ स्वस्यावसर आत्मानं पिप्पलादमुनीश्वरम् ११२

त्पानुसंधानादुपासको भूलोकमृगवेदाभिमानिभिर्वैवेर्नीयते एवं द्योस्तथानुसंधानाय जुरभिमानिदेवैः स्वर्लोकं तिस्रस्तथानुसंधानाद्यसामाभिमानिदेवैर्ब्रह्मलोकमित्यर्थः १०८ अत्रैकादिमात्रोपासनविधानेन तात्पर्यं किंतु त्रिमात्रोपासन एवेत्याह ब्रह्मलोकमिति । अनावृत्तिः संज्ञिता चेति तापतो भवति स तथा संज्ञास्याचेतनेत्यमरः एतादृशं ब्रह्मलोकं यतस्त्रिमात्रप्रणवेन व्रजेत्त त्रिमात्र एव मुमुक्षुणा जप्य इत्यर्थः १०९ एतदेव स्फुटयति त्रिमात्र इति । मात्राद्वयं प्रथमादिकं संसारः पुनरावृत्तिस्तत्सहितं भूस्वर्लोकं भवसुखं ददातीत्यर्थः ११० एवमात्रागुणप्राधान्येनोपासितः प्रणव उक्तं फलं ददाति अर्द्धमात्राप्राधान्येन स मालंबितस्तु ब्रह्मसाक्षात्कारमिति सूचयन् फलमाह भूमिमिति । प्रथममात्राप्राधान्येनोपासनाया मृगिभयं अभिमानिदेवैर्भूमिलोकमिति एवमग्रेऽपि अत्र प्रकरणे स्वः पदेनंतरि सलोकः प्रसिद्धस्वर्गविशिष्ट उच्यते ओंकारादुपासने जीनीभूतमात्राप्रतिपकाच्चुसर्वसर्वोत्तमं कंठे वेति यत एवंप्रभावः ततोऽयं प्रणवो महान्सर्वमंत्रेष्वप्युत्कृष्ट इत्यर्थः १११ अथ यत्र प्रश्नश्चतुर्थप्रश्ने वर्णिताक्षरस्य प्रत्यक्कावधारणफलकमुपक्रमते भारद्वाज इत्यादिना । अथ मुकेशनामको भारद्वाजः स्वस्यावसरे आगते सति एनं पिप्पलादमुनिवरं प्रत्यात्मानं प्रत्यगवस्तु पप्रच्छेति संबंधः ११२

अस्पृश्यमभिनयति भगवन्निति पट्टिः । हे भगवन् षोडशकलपुरुषनिर्णयाथैबहुवारं विचारं कृतवानस्मीति ११३ हिरण्येति । अत्रांतरे कोसलदेशाधिपतिरिहण्यनाभनामा एतमेव षोडशकलं पुरुषं प्रष्टुं तस्मीपमागतवान् ११४ तेनेति । तेन हिरण्यनाभेन पृष्ठः सन्नहमेन राजानं प्रतीदमुक्तवान् इदं किं हे भूपते अहमेतं पुरुषं न जानामीति ११५ तत्प्रत्ययाथैयदुक्तवांस्तदपिश्रावयति स्वप्नेपीति । हे भूपते अहमनृतभाषणस्पदारुणदुःस्वरूपं फलं पश्यन् विजानन् हेतोः शता स्वप्ने पृष्ठं न वच्मीति ११६ तत्फलं दर्शयति समूलइति । स पुरुषरूपो वृक्षो लोकादप्यत्मकं फलमप्राप्य समूलो मूलस्थानीयेभ्योः सहशुष्यति क्षीयते यो नृतं वदतीत्यर्थः ११७ इत्युक्तइति । इति मयोक्तः सराजपुत्रो गतस्तत आरभ्य हृदयशल्यभृतजिज्ञासागोचरं तं पुरुषं हे भगवन् वक्तुमर्हसि ब्रह्मेति पाठे ब्रह्म रूपमित्यर्थः ११८ एवं पृष्ठो मुनिस्तस्य प्रत्यग्भावमुक्तवानित्याह एवं पृष्ठं इति द्वाभ्यां । एतत्पृष्ठः पुरुषो दूरे पराभावेन तिष्ठति किं नु ह्यस्मिन् शरीराख्ये संघाते अंतःप्रत्यक् केन तिष्ठति कीदृशो महेश्वरः विश्वनिर्यता सकलप्रपञ्चात्मकानां षोडशकलानामधिष्ठानत्वादिति द्वयोरर्थः ११९ । १२० तस्याद्वयत्वस्फुटीकाराय षोडशकलासृष्ट्वमाह सोयमित्यादिना । सोयं महेश्वरो जगद्

भगवन् षोडशकल आत्मायः परिकीर्तितः ॥ तदर्थं महमत्यर्थं मननानि समाप्तवान् ११३ हिरण्यनाभो वृत्तिः कोसलानां कदाचन ॥ मामगात्प्रमुमात्मानमेनं विनयसंयुतः ११४ तेन पृष्ठो हमप्येनमिदं वचनमुक्तवान् ॥ पुरुषं षोडशकलं नाहं जानामि भूपते ११५ स्वप्नेऽपि भूपतेनाहमनृतं वच्मि किं हि चित् ॥ पश्यन्ननृतवाक्यस्य फलं दुःखं सुदारुणम् ११६ समूल एव शुष्येत्स लोकद्वयफलं विना ॥ अनृतं यो वदेत्कापि पुरुषः परिमोहितः ११७ इत्युक्ते राजपुत्रः सत्पूर्णभूतो गतस्ततः ॥ मह्यं तं पुरुषं ब्रह्म व्याख्यातुमधुना र्हसि ११८ एवं पृष्ठस्तदा प्राह पिप्पलादो मुनीश्वरः ॥ भारद्वाजं पुमानेप न दूरे कस्यचित्कचित् ११९ इहैवांतःशरीरेऽस्मिन् पुमानास्ते महेश्वरः ॥ यस्मिन् संतिकलानित्यं षोडशापि महात्मनि १२० सोयमंतःशरीरस्थः पुरुषो जगदीश्वरः ॥ जगदुत्पत्तितः पूर्वमीक्षां च केसि सृक्षया ॥ एवं जरायुनिर्माणं कर्तुं कामो महेश्वरः १२१ अहं सर्वगतो देहे स्थितः केनात्र संसृतिम् ॥ उक्तां त्यादिगुणां गतां विक्रियापरिर्वर्जितः १२२ एवं विचित्य भगवान् स्वस्योक्तां त्यादिहेतुकम् ॥ प्राणपंचात्मकं घ्याता सृष्ट्वान्मथमं प्रभुः १२३ प्राणोपाधिरयं देवो मृत्युरूपो महेश्वरः ॥ धियमास्तिक्यरूपां तां श्रद्धां पूर्वससर्ज सः १२४ पंचभूतानि तदनुज्ञानकर्म द्विधा णिच ॥ मनसा सहितान्यत्र मन्त्रादीर्यं शरीरिणाम् १२५

त्पत्तितः पूर्वमेव मीक्षां च के आलोचनं कृतवान् कीदृशः सिसृक्षामिवेण जरायोगेर्भस्य जरायुवद्व्यं कस्य उपाधे निर्माणं चिकीर्षु रित्यर्थः १२१ एवं कथमित्यत आह अहमिति । अहमप्रदेहे स्थितोऽपि सर्वगतो विक्रियावर्जितश्च उक्तांतिर्देहान्निष्क्रमणमाविष्यं गत्यादीनां ते गुणाः प्रकारावस्थास्तथाभूता संसृतिः केनोपाधिना गतामिष्यामीत्यर्थः १२२ एवमिति । इत्थमालोचयत्तत्प्रभुरीश्वरो भगवान् ज्ञानादिसंपन्नः अतएव घ्याता आलोचयिता प्रथमं प्राणं प्रथमं कलारूपं सृष्ट्वान् कीदृशं उक्तांत्यादयो देवः प्रयोजनानि यस्य स तथा तं पंचात्मकं पंचरूपकमिति १२३ प्राणोपाधिरिति । प्राणविशिष्टः सन्नयं देवो मृत्युरूपश्चतुर्थाऽप्यायेऽज्ञानायाः शालितया मृत्युरिति वर्जितः श्रद्धाख्यां द्वितीयां कलां ससर्ज कीदृशीं शुभकर्मप्रवर्तकास्तिक्यशालिबुद्धिरूपमिति १२४ पंचेति । ततः कर्मकृतिफलभोगयोराधारभूतानि याग्याकाशादीनि पंचभूतानि नद्रूपं कलापंचकमसृजत्ततो ज्ञानकर्मसाधनं दशविधं च पदिष्यति तदूपा मन्त्रादीं कलामसृजन्नपि नृमनोरूपां नवमं तिरिस्थितिप्रयोजकांश्रूपां दशमीं तज्जन्मं यदीयै सामर्थ्येन रूपमेकदशीं च कलामसृजदित्यर्थः १२५

तत्सुतपश्चेति । ततोवीर्यात्तपःशोधकृत्याकर्माणि लोकाः कानि वैदिकानि जातानि तथा श्रुतौ मंत्रपदोक्तं वेदाध्ययनं च जातं वेदाध्ययनं कर्मणां मध्ये पूर्वप्रथमम् । कर्मण इति पाठे पत्रश्रुतौ कर्मणः पूर्वोक्तिं
ततो वैदिक्यर्थः । तथा च तपोऽदशी वेदाध्ययनं त्रयोदशी कर्मचतुर्दशी कलेति भावः १२६ मंत्रपदस्य वेदाध्ययने लक्षणायां बीजमाह वेदा इति । मंत्रब्राह्मणरूपा ये वेदास्ते साक्षात्प्राणादेव प्रादुर्भूता
'अस्य महतो भूतस्य निःशसितमेतत्' इत्यादि श्रुत्यन्तरात् तनुवीर्यात् परत्वं ज्ञादिना अन्नमादिः कारणं स्य तथा भूतेन वीर्येण तपसा च तता अध्ययनाधारो ह रूपं विस्तारंगता इत्यतः । अध्ययनद्वारेण वेदा अन्नादेर्वी
र्यादितो विनिर्गताः स्युर्न साक्षादतो युक्ता लक्षणेत्यर्थः १२७ कर्मभ्य इति । तेभ्यः कर्मभ्यो लोकाः कर्मफलानि सुखादिलक्षणा निपंचदशकलारूपाणि जातानि ते पुनस्तच्छरीरावच्छिन्नसंबन्धिदेवदत्ता वि
रूपनाम पोडशकलात्मकजातं यन्नाम प्रलयपर्यंतमविना शिवत्वादनंतमिति गीयते श्रुतिष्वित्यर्थः १२८ यथा चेताः कलाः परमात्मन एवोत्पत्तेर्न द्वेतावहास्तथा तत्र विलयाच्च न द्वेतावहा इति सूचयन् विदुषो
मुक्तावस्थां वर्णयति मुक्तस्येता इति । मुक्तस्तत्र वित्तदृष्ट्या एताः प्राणादिकाः पोडशकलाः स्वकारणं स्वकल्पनाधिष्ठानं निर्गुणं पुरुषमाप्यविनश्यति अदर्शनं पांतिनदीसमुद्रादप्येतेत्यर्थः १२९ न

तनुस्तपश्च कर्माणि लोकवेदाश्रितानि च ॥ वेदाध्ययनमप्येतत्पूर्वैर्यत्कर्मणां भवेत् १२६ वेदामंत्रादिरूपाश्च प्राणादेव विनिर्गताः ॥ अन्नादिना ततस्तोपि स्युरन्ना
देर्विनिर्गताः १२७ कर्मभ्यो निखिललोकाः सुखदुःखात्मका हि ये ॥ लोके पुनामयन्नाशं मुक्तस्यापि न गच्छति ॥ आसर्वभूतविलयमनंतमिति गीयते १२८
मुक्तस्यैताः कलाः सर्वाः पुरुषं प्राप्य निर्गुणम् ॥ स्वकारणे विनश्यति समुद्रमिव सिंघवः १२९ नद्यो यथा स्वकीयानि रूपाणि सह नामभिः ॥ त्यक्त्वा याति समुद्रस्य
नामरूपे समुद्रगाः १३० मुक्तस्यैताः कलाः स्वस्य नामरूपविवर्जिताः ॥ पुंस एव प्रयात्येतानां नामरूपमहात्मनः ॥ नामरूपविहीनस्य निष्कलस्य परात्मनः १३१
आनंदात्मा पुमाने पश्य प्रभो निष्कलो मृतः ॥ रथनाभा वराय द्रव्यकलास्तस्मिंस्तथास्थिताः १३२ एवं विजानतां पुंसां पुनर्भृत्युजं भयम् ॥ भवेदेतच्छरीरस्य पा
ततः परतः क्वचित् १३३ भारद्वाजमिदं प्रोच्य पुनः सर्वान् भाषत ॥ पिपासादोषमिलितान् पण्डपि द्विजसत्तमान् १३४ एतावदेव जानामि द्विजा ब्रह्माहमव्ययम् ॥
नातः परं किमप्यस्ति न जानाम्यत एव तत् १३५

य इति । यथानयः स्वकीयानां रूपे विहाय स भुद्रस्यैव नामरूपेणारयंति तथा मुक्तस्यैताः कलाः स्वकीयाभ्यां नामरूपाभ्यां वर्जिताः सत्प्राणिर्विशेषस्य पुरुषस्यैव नामरूपेणांतीति द्वयोरर्थः १३० । १३१
ते पुरुषं लक्षयति आनंदात्मेति । रथावयवनाभौ पदवराः स्थितास्तद्वत्स्थितास्तस्मिन्नेताः कलाः स्थिता एव पुमान् स्वयंप्रकाशानंदरूपो निर्विकारश्चेत्यर्थः १३२ अस्य पुरुषस्यात्मत्वेन विज्ञानाच्च प्रमादरूपा
मृत्योर्भयं भवतीत्यत एतद्विज्ञानं भवतामप्यस्ति त्वयाह एवमिति । एतच्छरीरस्य पाततः परतः प्रारब्धसमाप्त्यनंतरमित्यर्थः १३३ भारद्वाजमिति । एतावद्भारद्वाजाय मुक्तेशा यउक्ता पुनः स
योऽप्रतीदमुक्तवान् पिप्पलादः कीदृशान् पिपासातद्गममृतपानेन तृष्णातद्वतः १३४ एतावदेवेति । हे द्विजा जहमेतावदेव ब्रह्मरूपं तत्त्वं जानामि अस्य मज्ज्ञानस्य एतावदेवं परिच्छेदात् किं त्वधिकं वि
षयाभावादित्याह नात इति । अतो मज्ज्ञानात् तत्त्वात्परं दृष्टव्यमिति किमपि नास्तीत्यतः परं न जानामीत्यर्थः १३५

इत्युक्ता इति । ते सर्वे ह्येवमुक्ताः कथिताः संतस्तं पिप्पलादमुनिदेववक्ष्यमाणाः । कीदृशं यशोरूपसाधयेण देवं देवसममिति यावत् तत्त्वमतीव वाक्यमुक्तवन्तः १३६ आचार्यप्रार्थनावाक्यमभिनयति छिन्ना इति चतुर्भिः । स्पष्टम् १३७ अथेति । ब्रह्मन् अद्यपर्यन्तं जीजाता ब्रह्मरूपेणेति शेषः यतो ब्राह्मणोत्तमाः स्मः स ब्रह्मणः केन स्यादित्यादि ब्रह्मदा एव कश्चिन्नो ब्रह्मविद्ययेव मुख्यब्राह्मणस्य दर्शितत्वादिति भावः ततस्त्वमेवास्माकं माता पिता च नापरः भिद्यतामनः शरीरस्योत्पादकत्वात् सकृत्कृतं ननु 'उत्पादकब्रह्मदात्रोर्मरीयान् ब्रह्मदः पिता । ब्रह्मजन्म हि विप्रस्य मेत्येव चेह वशाश्च तम्' इति अन्यत्रापि 'शरीरमेतौ कुरुतः पिता माता च भारत । आचार्यदत्ताया जातिः सानि स्यात्तामरा' इति १३८ त्वादशोभ्य इति । भवता कर्णधारेण कर्णोपदेशकेन कामादिग्राहाकुलमविद्यावारिधितारिताः पारंतीताः अस्मिन् प्रहारे स्यात्स्माकं प्रस्युषकाः पश्यतामुपायप्रभूतो भवद्दशा गुरुप्रीणयितुं नमस्कार एवास्ति वयस्यर्थः १३९ एवमुक्त इति । एवं ते कृत्स्नतितान्य

इत्युक्ता अर्चयामासुस्तं मुनिं ते द्विजोत्तमाः ॥ देववद्यशसादेवमभाषंत च तं प्रति १३६ छिन्नास्ते संशया ब्रह्मन्कृतार्थाश्च वयंकृताः ॥ दर्शितं च परं ब्रह्म मायातः परतो हियत् १३७ अद्य ब्रह्मन् वयं जीजातास्त्वतोमी ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ततो माता पिता च त्वमस्माकं नापरः क्वचित् १३८ त्वादशोभ्यो नमस्कारो ह्यस्माकं भवता तदा ॥ भवता कर्णधारेण तारिता दुस्तरं वयम् ॥ अविद्यावारिधियत्र ग्राहाः कामादयः श्रिताः १३९ एवमुक्ते यतान्सर्वान् पिप्पलादो व्यसर्जयत् ॥ यथा सुखं यथान्यायं स्वयं च गतवान्मुनिः १४० आत्मज्ञानमिदं शुद्धचेतोभिः सात्विकैः सदा ॥ प्राप्य ते ब्रह्म निष्ठेन महता गुरुणे रितम् १४१ नृसिंहोपासका यद्ब्रह्मदेवाः संशुद्धमानसाः ॥ प्राप्तवन्तः पुरा ब्रह्म गुरुणा ब्रह्मणे रितम् १४२ इति ते कथितं सर्वं पिप्पलादेन कीर्तितम् ॥ ज्ञानं यद्भवता पृष्ठं किमन्यच्छ्रोतुं मिच्छसि १४३ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येण शंकरानंदभगवता विरचित उपनिषद्भूत आत्मपुराणे प्रश्नसारांशप्रकाशे पिप्पलादसुकेशसंवादे नाम सप्तदशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १७ ॥

ध्यायमाशीः प्रयोगपूर्वकं पिप्पलादो व्यसर्जयत् स्वयं यथा सुखं गतवान् १४० उत्तराकांक्षान्वयन् ब्रह्मविद्यायां योगक्षेमप्रयोजितचित्तशुद्धिरेवोपासनाजयेत्याह आत्मेति द्वाभ्यां । एतज्ज्ञानं महता गुरुणे रितमपि सान्त्विकैरेवावाप्यते यथानृसिंहोपासका देवास्तत्प्राप्त्यतिरूपगुरुणे रितं प्राप्त इति द्वयोः संबन्धः १४१ । १४२ उपसंहरति इति ते इति १४३ नमः सप्तदशायास्तुषोडशापेक्षकल्पिता । कलानविद्यते यत्र विभाते परमात्मना ॥ १ ॥ अत्र कलाप्रदमाचते तत्रैकं विनितार्थं पूर्वां न्वयिद्वितीयं परिच्छेदार्थं कमुत्तरान्वयि परमत्वं केवलत्वम् स्फुटमन्यत् इति श्रीदत्तकुलति लक्ष्मणचंद्रात्मजदिलारामसुरितनूजरामकृष्णस्य श्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुगृहीतस्य कृतात्मा पुराणटीकायां सप्तसंवाद्यायां सप्तदशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १७ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥

॥ इत्यात्मपुराणे सप्तदशाध्यायः समाप्तः ॥

॥ अथात्मपुराणे अष्टादशाध्यायप्रारंभः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ भक्तप्राणेष्वपेक्षामामास्तित्वित्तिचिंतया ॥ नूनं सर्वोत्तमभूताय श्रीनृकेसरिणेनमः ॥ १ ॥ श्रीमानासुरवारवारणपटुर्घोषोपदीयोद्धतः सोणीप्रानपिचालयन्शकलपन्दी
पांस्तथाष्टादश ॥ मूढादोदयहेतुरेव भगवानेव स्वरूपाद्भिः कश्चित्कुम्भमकुम्भमुनिवरैरष्टादशो वर्ण्यते ॥ २ ॥ अथ मेधावीशिष्यो गुरोरुपदेशायाससाफल्यं दर्शयन्सविस्तरमुक्तमनूय पृच्छति श्रुत्वे
ति त्रिज्ज्ञाताश्चोक्तैः । चोप्यर्थे भिन्नक्रमः तथा च तृप्तिमुपागतोपि शिष्य आश्चर्यं नृसिंहोपासकदेववृत्तरूपं श्रुत्वा पुनः प्रश्नाय मनःकृतवान् १ उवाच चेति । एतद्रूपमार्गं चेतसः प्रमोदेन विकसित
वदन इति यावत् २ भगवन्निति । मुनीनामैतरेयादीनां भावितस्तपसो यो तित आत्मा मनो ये पातिते तथा सुराणां भिदादित्यादीनाम् ३ गतमिति । ततो विज्ञानात्तम आवरणं गतमत्वा तस्मात्
थावद्भाति तस्य निरतिशयमेव गोचरतायां दृष्टांतः कामिनीति ४ अयेति । बाक्यमेवाक्यलब्धेमात्मनिर्णये प्रष्टव्यं सर्वं दिग्दर्शकं चिन्तास्तीत्यर्थः ५ परमिति । तथापीत्यादिः तथापि ए
कैकौतूहलं कुप्राप्यर्थे जिज्ञासा रूपं प्रवर्तते बालभावमादाय बालभावादाने हेतुः पुनः पुनः प्रश्ने पिबिनोद्रेगमुत्तरोक्तिरूपं लालनमित्यर्थः ६ लालनरूपतया तीतकथाप्रबन्धं वर्णयति मय्यमित्यादिना ।

श्रीगणेशायनमः ॥ ॥ श्रुत्वानानाविधं ज्ञानं शिष्यस्तृप्तिमुपागतः ॥ श्रुत्वा चाश्चर्यमनुलं पुनः प्रष्टुं मनोदधे १ उवाच च वचस्त्वेतत्स्वगुरुं हृष्टमानसः ॥ उत्फु
ल्वदनां भोजः कृतकृत्येन चेतसा २ भगवन्भवतानेकमुनीनां भावितात्मनाम् ॥ सुराणामपि विज्ञानं बहुशोभयामीरितम् ३ गतं तमस्ततः सर्वधोरसंसारकारणम् ॥
आनंदात्मा च भात्येव स्वप्रमथनिरंतरम् ॥ हृदये कामिनां यद्वत्कामिनी दुष्टचेतसाम् ४ अद्याहं कृतकृत्योऽस्मि भवतो वाक्यगेमया ॥ प्रष्टव्यं नात्मविज्ञाने किंचिद
प्यवशिष्यते ५ परं कौतूहलं किंचिद्वर्तते बालभावतः ॥ लालितो भवता यस्मादहं नानाविधोक्तिभिः ६ मह्यं यस्मात्त्वया प्रोक्तमैतरेयसमीरितम् ॥ ज्ञानमाख्या
नसहितं दुर्लभं यद्विजन्मनाम् ७ श्रोतारश्चापि वक्तारो भाग्यवंतो त्रकेचन ॥ एतच्छ्रुत्वा पिजीवंति मादृशास्त्वादृशा अपि ८ कौपीतकेस्तु यज्ज्ञानमुच्छिन्नमिव वर्तते ॥
विरलेष्वेव विप्रेषु किंचिद्वेशेषु नास्ति यत् ९ इन्द्रप्रतर्दनाख्यानं श्रुतं तद्रोमहर्षणम् ॥ अजातशत्रोर्बालाकेऽसंवाद उभयोरपि ॥ आश्चर्यकारणं यत्र बुद्धिर्बुद्धिश्च जा
यते १० ज्ञेयं चारण्यकमहं यदादित्यादधीतवान् ॥ याज्ञवल्क्य इति स्वस्य स्मृतौ संन्यासिनो वदत् ११ त्रिकांडंतच्च विविधमुपासनविवर्जितम् ॥ त्रिभिर्वैश्वस
हितं मधुब्राह्मणसंस्थितम् १२

आदो ऐतरेयविज्ञानमुक्तं यद्विज्ञानां दुर्लभम् ७ दुर्लभत्वमेव स्फुटयति श्रोतारश्चेति । अत्र द्विजानां मध्ये ऐतद्विज्ञानं श्रुत्वा जीवंति प्राणधारणमिव मन्धेते मादृशा भाग्यवंतः श्रोतारः केचन विरला
एव तथात्वादृशा वक्तारोपि केचनैवेति संबंधः ८ कौपीतकेस्त्विति । कौपीतकिमुनिसंबन्धिज्ञानमप्युक्तं यद्विदानीमुच्छिन्नं लुप्तं प्रदायमिव वर्तते यतः केपुचिदिरकेष्वेव दृश्यते देशेषु देशसंबन्धेन प्रसि
द्धेषु जनेषु नास्ति अमुकदेशे ऐतच्छास्त्रायापिन इति प्रसिद्धिर्नास्तीति यावत् ९ इन्द्रेति । यत्र कौपीतकिविज्ञाने इन्द्रप्रतर्दनयोर्वृत्तं श्रुतं तथा आश्चर्यकारणभूतो बुद्धिर्बुद्धिश्च अजातशत्रोर्बालाकयोः संवादः
श्रुत इत्यर्थः १० चतुर्थादीनां चतुर्णामध्यायानामर्थमनुवदति ज्ञेयमिति नवभिः । अयं याज्ञवल्क्यः स्वस्य स्मृतौ स्वकर्तृकं स्मृत्या ल्यग्रं ज्ञेयं संन्यासिनः प्रति इत्यवदत् उपदिदेश इति किं 'ज्ञेयं चारण्यक
महं यदादित्यादधीतवान्' इति । यन्मयादित्यादधीतं तद्रहस्यं यत्कमपि मुमुक्षुणा ज्ञेयमर्थतोऽवधार्यमितितदर्थः ११ त्रिकांडं तच्च विविधमुपासनविवर्जितम् । तत्त्ववश्यं ज्ञेयतया कारण्यकमेवोक्तं विज्ञानं कीदृशं त्रिकां
डं मधुब्राह्मणवल्क्यकांडखिलकांडैः प्रकाशितं नानारूपं तत्राप्यसहितं मधुब्राह्मणसंस्थितं प्राधान्येन पर्यवसन्नं चतुर्धा सनवर्जितमुक्तमित्यर्थः १२

मंत्रादिति । यत्रारण्यकीयविज्ञाने मधुकांडस्य सर्वस्य मंत्रार्थः प्रकटीकृतः कथं अत्र मधुकांडे ये मंत्रास्तेषामर्थो विष्करणमुखेनेत्यर्थः १३ खिलेति । तत्र मधुकांडीयमंत्रार्थो खिलकांडीयोऽर्थोऽप्यंतर्भावेनोक्तः यत्र मधुकांडार्थे दध्यङ्गुरुकृतः अश्विनोऽचशिष्यतयोक्तावित्यर्थः १४ शक्र इति । तथा यत्र मंत्रद्वयमुनेः शक्रोऽनर्थहेतुस्तथा अश्विनोऽग्रतस्त्वस्य मुनेः पुनर्जीवनमुक्तमित्यर्थः १५ याज्ञवल्क्यीयेति । याज्ञवल्क्यीयेकांडे पंचमपञ्चाध्यायरूपे क्रमेण जलरूपावादकृत्वा च पाठ्यापवृत्तासाध्यायभेदेनोक्तैः त्वर्थः १६ तत्र पंचमेजलपकथोक्तेत्याह आश्वलादीति द्वाभ्यां । आश्वलादीनां गार्ग्याश्च द्रव्ये स्थिता ये संशयावला नूतर्कादिरूपादापतिताः प्रकाशिता इति पाठान् । ते याज्ञवल्क्येन विभिन्ना जलपकथयानिरस्ताः शाकल्यस्य तु वर्त्तमानशरीरेण सह ते संशयाः पुनर्यथानभवंति तथा विभिन्ना इति द्वयोरर्थः १७ । १८ वादकथं पातुष्ये जनकः संसाराद्द्रिष्टः सप्तमे मे वैशेषिकसंसारोद्दिष्टोऽप्यहं जनक इति । अमुना याज्ञवल्क्येन संसाराद्द्रिष्टो जनकस्ततो बहिर्नीतो मोक्षितस्तद्वशी संसारभीतास्वस्य भार्या च मोक्षितेत्यर्थः १९ अष्टमादित्रयार्थमाह श्वेताश्वतरेति द्वाभ्यां । तदप्युक्तमिति शेरः २० यम इति । यत्र कठोक्ते यमनचिकेतसो गुरुशि

मंत्रायेत्र न दर्शानामाविष्करणतो महान् ॥ मधुकांडस्य सर्वस्य मंत्रार्थः प्रकटीकृतः १३ खिलकांडस्य चाप्यर्थस्तत्रांतर्भावमागतः ॥ दध्यङ्गुः शिष्यौ तथा अश्विनौ १४ शक्रोऽप्यनर्थहेतुश्च जीवने च पुनर्मुनेः ॥ अश्विनोऽग्रतस्त्वमंत्रद्वयमुनेः १५ याज्ञवल्क्यीयकांडे पि जलपवादकथा द्विधा ॥ प्रवृत्ताध्यायभेदेन ब्रह्मज्ञान करीसदा १६ आश्वलादिमुनीन्द्राणां संशयाद् द्रव्यस्थिताः ॥ विभिन्ना अपि गार्ग्याश्च बलादापतिता हि १७ याज्ञवल्क्येन मुनिना शाकल्यस्य पुनस्त्वमे ॥ अनेन यपुपाभूयो न भवंति यथा तथा १८ जनको मिथिलानाथो भीतः संसारकाननात् ॥ बहिर्नीतो मुनेवापि भार्या स्वस्य च तादृशी १९ श्वेताश्वतरनामापि यद्यतिभ्योऽवदत्पुरा ॥ द्विजेभ्योऽपि यद्वृत्तामुभौ तौ कठति तिरी २० यमो यत्र गुरुः शिष्यो न चिकेता विवेकवान् ॥ वरुणश्च भृगुस्तद्वद्वेनानुभवमापणम् ॥ संन्यासः परमं यत्र मत्यादीनां च साधनम् २१ जावालादिश्रुतिप्रोक्तज्ञानं नानाविधं महत् ॥ पूर्वसंन्यासिनो यत्र संवर्ताद्यामुनीश्वराः २२ हेतुस्त्यागस्य वैराग्यंतस्य योगादिकं तथा ॥ अधिकारो विरक्तानां तस्य वेषश्च यत्र सः २३ शिखायज्ञोपवीतादिरहितोऽप्येकदंडवान् ॥ आचारो ब्रह्मचर्यादिरात्मज्ञानं परं तथा २४ सामाध्यायत्रयस्यार्थो यत्र ज्ञानं सुशोभनम् ॥ आरुणिः श्वेतकेतुश्च गुरुशिष्यौ महामुनी २५ सनत्कुमारो भगवान् नारदश्च तथैव तौ ॥ यत्र ब्रह्मा गुरुः शिष्यौ तद्वदिद्विरोचनौ २६ केनेपोत्थं च विज्ञानमिन्द्रो यत्र व्यलोकयत् ॥ ब्रह्मविद्या प्रसादेन यक्षं ब्रह्मसनातनम् २७

प्योति तिर्थुक्ते च वरुणभृगु तथा वेनानुभवः सत्यादीनां मध्ये संन्यासः परमं साधनमिति चोक्तमित्यर्थः २१ एकादशार्थमाह जावालादीति विभिः । यत्र जावालाद्युक्तविज्ञाने संवर्ताद्याः पूर्वमाचीनाः परमहंसा उक्ताः २२ हेतुरिति । तस्य पारमहंस्यरूपस्य त्यागस्य हेतुर्वैराग्ययोगादिकं चोक्तं तथा विरक्तानां तस्य त्यागस्याधिकार इत्युक्तं तथा त्यागिनां वैष्वशिसिखादिरहितत्वे तस्येकदंडः वलक्षण उक्तः तेषामेव ब्रह्मचर्यादिरूप आचारः परं ज्ञानं चोक्तमिति द्वयोरर्थः २३ । २४ द्वादशादित्रयवृत्तमाह सामेति द्वाभ्यां । साम्प्रच्छादो गुरुस्य यत्पञ्चाध्यायत्रयंतस्यार्थः शोभनज्ञानमप्योऽध्यायत्रयेनोक्तः यत्रारुणादप्यो गुरुवः श्वेतकेत्वादयः शिष्याश्चोक्ताः २५ । २६ पंचदशादिवृत्तमाह केनेपोत्थमिति । केनेपः केनोपनिषत्तदुत्थंतत्प्रतिपादितं ज्ञानमुक्तं यत्रेन्द्रो ब्रह्मविद्यानुग्रहेण परमरूपं ब्रह्म व्यलोकयदित्युक्तमित्यर्थः २७

अथर्वण इति । अथर्वणं प्रति या विद्या ब्रह्मणो क्ता ये च पट्प्रश्ना पठन्ते तेषां पश्चानां मुत्तरं पिप्पलादेनोक्तमेतत्सर्वं त्वयाम् ह्यनुक्तमित्यर्थः २८ ततोहमिति । तत उक्तमश्रोत्तरे लोलाङ्गि विदुषामपि
प्रष्टुमिच्छामि एतच्च मम प्रश्ने स्वर्गं नानां चरज्जुपायेनेत्याह अवधार्येति । हे गुरो तत्प्रश्ने पठन्ते न मे मम सर्वं त्वदनुकीर्तितमवधार्यैव न तु पूर्वविस्मृत्येत्यर्थः २९ फलितं प्रश्नं दर्शयति भवतेति । स्प
ष्टम् ३० एवं पृष्टे गुरुराथर्वणीभिर्मानां सिद्धीं कथामुक्तवानित्याह इत्युक्त इति । तत्रोपासकत्वेन वेभिर्दिष्टास्ते च भुरादीनामधिष्ठातार आदि त्वाद्यो बोध्या इत्याह उपासका इति ३१ उपा
स्यतस्त्ववर्णयति नृसिंह इति । नाचासो सिंहश्च स तथा भगवान् प्रमेश्वर उपास्य इति शेषः । तत्र सिंहभावानुकूलतस्य रुद्रत्वमाह क्रुद्धः सर्वसंहारकारक इति । क्रोधेन सर्वसंहारकत्वादप्येव रुद्र
इति भावः नृभावानुकूलं ब्रह्मविष्णुरुपाभ्यां मृष्टिस्थितिहेतुतामाह ब्रह्माचेति । तथा च पूर्वोपासनीयश्रुतिः 'स ब्रह्मास शिवः स हरिः' इति ३२ तथा पूर्वतापनीये उमापतिः पशुपतिरित्यादिना रु
द्राभेद उक्तस्तस्फुटपन्तमानां चामां गिरसा लघुशाखायांगताया अथर्वशिरानामकोपनिषत्स्यारुद्रचरितमित्यंतं प्रथेन यणितं मदिमानं पूर्वतापनीयार्थान्तर्भावेण प्रतिपादयति अथर्वशिरसीत्येकत्वात्

अथर्वणे च या विद्या ब्रह्मणो क्ता तिशोभना ॥ पट्प्रश्ना उत्तरं तेषां पिप्पलादेन कीर्तितम् ॥ सर्वमेतत्त्वया प्रोक्तं यद्यत्पृष्टं मया गुरो २८ ततोहमधुना किंचित्प्रष्टुमिच्छा
मिवालोकः ॥ अवधार्य गुरो तन्मे सर्वं त्वदनुकीर्तितम् २९ भवता कथितं देवा ब्रह्मणो ब्रह्मबोधनम् ॥ प्राप्तास्तदहमिच्छामि श्रोतुं ब्रह्मावबोधनम् ३० इत्युक्तो गुरुर
प्याह कथामेतां मुजोभनाम् ॥ उपासकानृसिंहस्य देवाये कीर्तिता मया ॥ तद्मे सर्वं भूतानां च क्षुरादिपुंसं स्थिताः ३१ नृसिंहो भगवान् क्रुद्धः सर्वसंहारकारकः ॥
ब्रह्मा च सर्वजनको विष्णुः पृथ्वेः पालकः ३२ अथर्वशिरसि प्रोक्तो रुद्रो यो देवता गुरुः ॥ सर्वव्यापिनमात्मानमुक्त्वा चांतर्दधे पुमान् ॥ अंतरादंतरंगत्वापश्यतां त्रिदि
वौकमाम् ३३ ब्रह्मादयस्तु यस्यैताः प्रत्यांताश्च विभूतयः ॥ विश्वरूपस्य देवस्य शुभाभर्तुर्महात्मनः ३४ दृष्ट्वा सोमं यमात्मानं ह प्रचिताः समुत्तुकाः ॥ एवमाहुः
स देवान्यननुग्रहकरानृणाम् ३५ अपामसो मम मृतं नेत्राभ्यां पुण्यकारिणः ॥ अमृता वयमेतस्माद्भूमेश्वरयाजकाः ३६ अयामपरमं ज्योतिरानंदात्मानमद्वयम् ॥
नित्यमात्मतया सोमं सर्वदुःखविवर्जिताः ॥ देवानिन्द्रादिकान्सर्वा विद्वः स्वात्मरूपतः ३७

रिशताश्लोके । योनृसिंहोऽथर्वशिरसि वर्जितरुद्ररूपोपोहद्रः शुमान् पातेर्दुष्मुन् शरणागतानां पालको देवानां कैलासरूपसत्त्ववृत्तिरूपं वा स्वर्गमाप्नानां त्वं कोसीत्यात्मानं पृच्छतां च गुरुः सन्नात्मा
नं सर्वं व्यापिनं प्रनिपाद्य तथोतरादंतरं नितरां प्रत्यग्भावं गत्वा बोधयित्वा तां पश्यते देवानां हस्पांतर्दधे लीलाविग्रहं तिरोहितं चक्र इत्यर्थः ३३ ब्रह्मादय इति । तथा पश्यते देवस्य ब्रह्मादिरूपमर्भा
दिपांसां विष्णुस्कंदादीनां सत्यमंते यासां तास्तथा विभूतयो यो वै हत्वा दिक्कर्मैश्चैरथर्वशिरसि प्रोक्ता इत्यर्थः ३४ अपामेत्पादिमंत्रस्वार्थमाह दृष्टेति पंचभिः । यं रुद्ररूपमात्मानं सोममुमासहि
तं दृष्ट्वा ते देवा अस्यान्स्वमुपगतान् प्रत्येवमाहुर्वेदेति लोकानुग्रहायेत्यर्थः ३५ एवं कथमित्याकांक्षायां तद्वाक्याप्याह अपामेत्पादिना । वयं देवाः पुण्यकारिणो महाभागाः स्मयत उमासहितं शुभं
पममृतं नेत्राभ्यां नेत्ररूपपात्रेण पामपीतवतः अतएवामृता अमरणधर्माणोऽमृता जाता इत्यर्थः ईश्वरेत्याद्युतरांश्वपि ३६ अपामेति । वयं यत ईश्वरस्य याजका आराधका अतएवानंदरूपं परं
न्योतिः सोमात्मकमात्मनो अपाममाप्ताः इदानीं मिद्राद्यभिमानेन कुर्म इत्याहुः देवानिति । इन्द्रादिदेवानां त्वेन न विभ्रः सोमस्येवात्मतया दर्शनादिति भावः एतेन श्रुतौ अविदामेत्यकारो
निषेधार्थक इति सूचितम् ३७

आ. पु.

॥ २ ॥

नारीति । यैरस्माभिः सोम आत्मतया प्राप्नोद्वस्तेषामस्माकं मरतिः शत्रुभूतः कामः क्रोधादिश्च किमप्यकरिष्यति न किमपीति कीदृशः कामः धूर्तः शत्रुः तुच्छेन नारी संज्ञशवेन पण्यतयोपन्यसेन जगते धर्मादिरूपसर्वस्वापहारकत्वादिनिर्दयार्थः ३८ । ३९ हृदिस्था इत्यादेरर्थदर्शयति हृद्गतिः । ताः प्रसिद्धाः सर्वा देवता अस्माकं हृदि तिष्ठन्ति यतः सर्वदेवात्मकः सोमः शत्रुस्माकं हृदि स्थित इत्यर्थः ४० तस्य हृदि स्थिता नृपपनिमाह प्राणेति । प्राणापानरूपं पृथक् तस्य मध्यस्थस्तयोः प्राणापानयोर्निष्पन्ना यतः त्रिमात्रात् प्रणवात् स्थूल सूक्ष्म कारणरूपवाच्यतादात्म्यापन्नान्तरः परोक्षोत्तरीयरूपेणेत्यर्थः ४१ रुद्रचरितमित्यत उत्तरग्रन्थस्य तात्पर्यमोचरन्तरूपप्रत्यग्भावं विशदयति मनस इति द्वाभ्यां मनसो मनः प्रधानस्य लिंगाख्यस्य सूक्ष्मदेहस्य यो देवो भासकः साक्षी कीदृशस्य लिंगदेहस्य जगत्स्थूलप्रपञ्चस्तद्रूपं चित्रं प्रत्याधारयन् भूतस्य अतएव तल्लेखाभूतवासनाभिर्वासितस्यां कृतस्येत्यर्थः ४२ वासनाश्रयत्वमेव स्फुटयति वासना इति । यत्र लिङ्गदेहेतास्तदर्थविषयिकाः भुवावृषाकामक्रोधादीनां वासनाः सूक्ष्मावस्थारूपाः संतिवर्त्तन्ते यतोऽपि भावितानाभिर्विभक्तं सारः प्रवर्त्तत इत्यर्थः ४३ यस्येति । यस्य देवस्य प्रणवात्मनः प्रणयेन सार्धं त्रिमात्रेण तादात्म्यं

नारीकुणपपण्येन जगतो यो ब्रवंचकः ॥ धूर्तः कामस्तथारातिः क्रोधादिर्विविधोऽपि यः ३८ किं करिष्यति भक्तानामस्माकं सोम आत्मनि ॥ नित्यमात्मतया प्राप्नोह्यस्माभिरयं पुमान् ३९ हृदि तिष्ठन्ति निखिला देवतान्सदैवताः ॥ सोमो हृदयगो यस्य मात्सर्वदेवात्मकोऽहिनः ४० प्राणापानद्वयात् स्थस्तयो र्योत्रिनियामकः ॥ ओंकाराच्च त्रिमात्राद्यः परतोऽस्ति पुमान्सदा ४१ मनसोऽलिङ्गदेहस्य सर्वदेवावभासकः ॥ जगच्चित्रपटस्यास्य वासनावासितस्य हि ४२ वासनायत्र संत्येताः शतकोटिस्तद्वत्तजः ॥ क्षुत्तृष्णाकाममुख्यानां यतो विश्वं प्रवर्त्तते ४३ यस्य नामानि चैतानि सर्वदा प्रणवात्मनः ॥ ओंकारः प्रणवः सर्वव्याप्यन्तं श्वतारकः ४४ सूक्ष्मः शुक्लो वैद्युतश्च परब्रह्मैक एव च ॥ एको रुद्रस्तथेशानो भगवांश्च महेश्वरः ॥ महादेवस्तथा विष्णुर्ब्रह्मा चैव प्रजापतिः ४५ उच्चार्यमाणो भूतानामूर्ध्वनयति तद्रूपः ॥ ओंकारस्तत एवायं लोकोन्नतिक्रान्तः ४६ शब्दब्रह्ममयं वापि सुखं नानाविधं तथा ॥ प्रापयत्यात्मनो न्यत्र प्रणवस्तेन गीयते ४७ प्रणवः प्रलयो वापि नांतरत उच्यते ॥ पाप्मनो दुःखयुक्तस्य सर्वस्यापि लयो यतः ॥ भक्तानां प्रलयस्तस्मात्प्रणवः परिकीर्तितः ४८

मापन्नस्यैतान्योंकारादीनि प्रजापत्यंतान्यष्टादशनामानि वैदिकैरुक्तानि तत्र एको रुद्र इत्येकं नाम ततः परं नामान्तरमिति द्वयोरर्थः ४४ । ४५ एषां महेश्वरांतनाम्नां व्युत्पत्तयो त्वर्ध्वशिरस्येव वर्णितास्ताः प्रदर्शयति उच्चार्यमाण इत्यादिना । यस्मादयं प्रणव उच्चार्यमाणः सन् भूतानां प्राणिनां वपुस्तत्प्राणरूपमूर्ध्वशिरोदेशमुत्कृष्टलोक रूपवानयति प्रापयति ततः प्रवृत्तिनिमित्ताहो कानामुन्नतिकरत्वरूपादयं ओंकार इत्युच्यते इत्यर्थः ऊर्ध्वकरोतीति विष्णु ऊर्ध्वशब्दस्य ओभावो निपातनादिति भावः ४६ द्वितीयं प्रणवेति नाम व्युत्पादयति शब्देति द्वाभ्यां । श्रुतौ त्रिप्रपञ्चोक्तं मुखं कीदृशं शब्दब्रह्म समादिदेव नृप्यरूपं अथवानानाविधं मानुषान्दमारभ्याहिरण्यगर्भान्दान्तं तदात्मन आराध्यादयं त्रिभिन्नेष्वाराधकेषु प्रापयति तदधीनी करोतीति यावत् तेन निमित्तेन प्रणव इत्युच्यते प्रकल्पेण नमयतीति व्युत्पत्तिकस्य प्रणवशब्दस्य प्रकारस्थानेव कारनिपातनादिति भावः ४७ अथवा विकाराणां रूपाणां नमनं कारणेनात्यंतं कोलपतं देतुत्वाद्दस्य प्रणवः वमित्याह प्रणव इति । अथवा प्रणवपदेन प्रलयत्वमुच्यते यतो भक्तानां दुःखयुक्तस्य पाप्मनोऽपि लयः स आत्यंतिकत्वात् प्रलयरूपो भवति तस्माद्भक्तानां सन्निधानं दुःखप्रलयरूपत्वादयं प्रणव उक्तव्युत्पत्त्या कथित इत्यर्थः ४८

मृतीयंसर्वव्यापीतिनामन्युत्पादयति धृतेतिद्वार्या । विष्टेतिर्लपिदः श्रुतोपलपिष्वपदेनोक्त आदिपदेनदवियनपिडादिग्रहः तद्वर्ण्यपथातैलरूपोघृतरूपोवास्नेहः स्वरूपेणांतर्वहिश्रानिखिलं व्याप्नोति तथा प्रपंचे सर्वव्यापनाहेवोपसर्वव्यापीत्युक्त इति द्वयोरर्थः ४९ । ५० त्रिविधपरिच्छेदेराहित्यात्स्वान्तइतिचतुर्थनामत्याह देशतइति । संसारवारिधिजन्मजरादिदुःखमयं यतस्तारयतिभक्तांस्तत्पारंप्रापयतितस्तारेतिपंचमनामेतिद्वयोरर्थः ५१ । ५२ पष्ठसूक्ष्मेतिनामन्युत्पादयति सूक्ष्मइति । सर्वेपुदेहेष्वल्पेनदुर्लक्ष्येणजीवरूपेणयतःस्थितस्ततःसूक्ष्मइत्युच्यते अत्रश्रुयंतरमनुकलयति बालाप्रति । बालाग्रस्ययःशततमोभागस्तस्यापियःशततमोभागस्तद्वर्ण्यजीवरूपेणसूक्ष्मोऽस्तुतस्तुमहतोपिमहानित्यर्थः ५३ अथवापरकीयनाडीभृत्यंगव्यामिसाध्यस्त्वेनप्रक्षमस्यपरकायप्रवेशादिरूपव्यापारस्यहेतोः प्राणावप्ययंसूक्ष्मस्ततोयंप्रणवरूपईश्वरः सूक्ष्मइत्युच्यतइत्याह परकायेति । यः प्राणोयोगिनः परकायप्रवेशादिहेतुस्ततः प्राणादपिसूक्ष्मत्वादयंसूक्ष्मउक्तइत्यर्थः ५४ सप्तमंशुक्लेतिनामन्युत्पादयति क्लमइति । क्लमपदमविद्यादीनांयोगप्रसिद्धानांपंचक्लेशानांवाचकंतथांशुदेरात्यंतिकमिवृतेः कर्त्ताभगवान्शुक्लइत्युच्यतइत्यर्थः शुद्धोनिवृत्तः क्लमोयेनेतिन्युत्पत्तिकस्यशुद्धक्लमशब्दस्यमध्यांतवर्णयोर्लोपेशुक्लप्राप्तिद्विरिति । श्रुतिसम्बन्धस्तुक्लं देरोदयति यः क्लमस्तक्लामयतिगलानिमित्तं करोतीति यो जनयावोध्यः

घृततैलादिकः स्नेहास्तिलपिष्टादिकंयथा ॥ व्याप्नोतिनिखिलद्रव्यं स्वात्मनांतर्वहिस्तथा ४९ एवंविश्वमिदं देवः सर्वव्याप्नोतिचात्मना । सर्वव्यापीततः सद्भिः कथ्यते प्रणवाभिधः ५० देशतः कालतस्तद्वद्वस्तुतश्चेदवर्जितः ॥ प्रतीयते सदैवैष नृणामात्मन्युपासनात् ५१ अनंतस्ततएवायंकथ्यते वेदेवादिभिः ॥ संसारवारिधेरपतारकस्तार्द्वरितः ५२ सूक्ष्मः सर्वपुदेहेषु संस्थितो ह्यल्परूपतः ॥ बालाग्रशतभागस्य भागो यद्वत्तथा पुमान् ॥ सूक्ष्मस्ततो यमुदितो महीयान् महतो हियः ५३ परकायप्रवेशादिहेतुर्वायोगिनोपियः ॥ ततोपिसूक्ष्मरूपो यमुच्यते वेदेवादिभिः ५४ क्लमः क्लेशः समुद्दिष्टः पंचघायो व्यवस्थितः ॥ तस्य शुद्धिकरो देवः शुक्लपुष्पप्रकीर्तितः ५५ अंतर्वहिः प्रकाशाभ्यानिर्गुणः सगुणस्तथा ॥ वर्तते सह देवोयं वैष्णवस्त्वेन कथ्यते ५६ बृहत्त्वाद्बृहन्त्वाच्च सर्वोत्कर्षेण संततः ॥ प्रणवाख्यं परं ब्रह्म रुद्रपुष्पप्रकीर्तितः ५७ सृष्टिस्थित्यंतर्करणाद्विश्वरूपो व्यवस्थितः ॥ भेदवानिव निर्भेद एकस्तेन प्रकीर्तितः ५८ एको रुद्रश्च भगवांस्ततएव निगद्यते ॥ पालयन्नखिलं विश्वं स्वशक्त्या मायया मदा ॥ तुरीयं च पदं देवा योगिनां दुःखहायतः ५९

तथाच ' क्लृप्ति आवाहने रोदने च ' इति स्मृतिरिति भावः ५१ अष्टमं वैद्युतेतिनामन्युत्पादयति अंतरिति । अप्येवो निर्गुणः सन्नतः संपातस्यांतरेण प्रकाशनव्यापारेण सह वर्तते सगुणस्तु बहिरादिप्रादो स्थित्वा प्रकाशनव्यापारेण सह वर्तते तेन निमित्तेन वेद्युत इत्युक्तः विद्युताप्रकाशेन सहित इति व्युत्पत्तिरसिद्धमन्वयादिति भावः ५२ परं ब्रह्मेति नवमनामन्युत्पादयति बृहत्त्वाविति । एष रुद्रः प्रणवाख्यः परं ब्रह्मेति प्रकीर्तितः यतः सर्वोत्कर्षहेतुकबृहत्त्वात्तथा बृहन्त्वात्सत्ताप्रदानेन वृद्धिहेतुत्वात्संततः सर्वत्र व्याप्त इत्यर्थः तथाच बृहत्त्वात्परत्वे बृहन्त्वाद्ब्रह्मत्वं चादाय परं ब्रह्मेति नाम सिद्धमिति भावः ५३ एकेति दशमनाम्नोर्थमाह सुष्टीति । यतोयं देव एव सुष्ट्याविकारणत्वाद्विश्वरूपोऽप्यवस्थितस्ततोभेदवानिव कल्पितभेदशालितपोपलभ्यमानोपि वस्तुनो निर्भेदस्तेन भेदराहित्येनेकइत्युक्तइत्यर्थः ५४ एकादशमेको रुद्रइतिनामन्युत्पादयति एकइति । ततो निर्भेदत्वादत्र भगवानेको रुद्रइतिन्यपदिश्यते श्रुतिषु तथाच श्रुतिः ' एको रुद्रो न द्वितीयायतथौ ' इति तत्रैकत्वं वर्णितं रुद्रत्वं तुरुतदुःखदानि क्षीणं करोतीति प्रसिद्धमन्युत्पत्त्या अथवा ऋषिभिः शुद्धरूपरूपं द्रुतं लभ्यत इति श्रुतिर्वांशितमन्युत्पत्त्या ऋषिशब्दस्य रूपावेबुतशब्दस्य द्रमावेचकृतेवोध्यमिति दर्शयन्नाह पालयन्नित्यादिना । स्वशक्तिभूतयामायाया विश्वपालयन्सत्त्वोक्तस्य दुःखहायतीत्यपदानेन च योगिनां दुःखहायतस्ततएको रुद्रइत्युक्तइत्यर्थः ५९

भा. पु.

॥ ३ ॥

द्व्यदशमीशानेतिनामव्युत्पादयति ससंकोचेतिशृभिः । सईश्वरः कदाचित्प्रलयेसंकोचवान्कदाचित्सृष्टिकाले तु विकासवाग्मस्यपटवत्स्थितः तथापुमान्पालकः तथासर्वेषामात्मनांजीवा
नांवाबुद्धयस्तासांकारणोपहितरूपेणप्रष्टा तथाबुद्धिधर्मैरागद्वेपादिभीरहितश्रयतोभवतितत्तईशानइत्युक्तः अभिन्ननिमित्तोपादानत्वादानंतरत्वादैपम्यायभावाभास्येशानत्वंमुख्यं एतद्विपरीते
जीवेतुमोक्षं अनौशयाशोचतिमुद्गमानइत्यादिपुजीवस्यपरतंत्रतायाःप्रसिद्धत्वादितिभावः ६० अत्रसंवादापश्रुत्याअभित्वाशूरेत्यादिमंत्रउपपत्तस्तस्यार्थमाह स्तूयमानइत्यादिना ।
यतोविश्वनियामकःअतएवैषभगवान्सद्भिर्विद्वद्भिर्वस्तूयमानोभवति एवंकथं भगवान्शूरोभवतिपतोरणरंगगुणःअपुरैःसहपोरणस्तत्रविकासमानागुणायस्यसतथा तथास्वात्मदर्शनरूपव
लेनकामादीनामांतरशत्रूणांघस्मरोभक्षकोपतःस्मरस्यमदनस्यदेहदहतीतिस्मरदेहधक् धूमिगतेपाठेस्मरदेहेधुष्णोतिप्रगल्भतेइत्यर्थः ६१ स्वामिति । हेभगवन्स्वां सर्वेषांहृदयपंक्तयेपुवसंतं
वाग्भिःस्तुतिरूपाभिर्वयंशरणांयिनःस्तुमआराधयामः कीदृशं स्वकीयास्तुतिःप्रियाप्रीतिहेतुर्यस्यसतथातम् ६२ तवस्तुतयःफलप्रदानायस्वयमेवात्मनाहंयंतोत्यस्मिन्नर्थेअदुग्धाइ
त्यादिमंत्रभागस्यतात्पर्यमितिदर्शयन्नाह स्तुतयइति । हेदेवेशयथाघटोऽप्यघटवद्वधःक्षीरायतनंपासांतथाभूताधेनवोनवप्रसूतामावःअदुग्धायासांदाहनंनकृतंतथाभूताश्चहुंकारान्स्नेहशब्दा

मसंकोचविकासाम्यापटवत्संस्थितःपुमान् ॥ स्रष्टासर्वात्मबुद्धीनांबुद्धिधर्मविवर्जितः ॥ ईशानएषकथितोरुद्रःसर्वैश्चेतुभिः ६० स्तूयमानःसदासद्भिर्वयंविश्व
नियामकः ॥ रणरंगगुणःशूरोभगवान्स्वात्मदर्शनः ॥ कामक्रोधादिशत्रोघघस्मरःस्मरदेहधक् ६१ त्वांसर्वजगतोनित्यंहृदयाव्जनिवासिनम् ॥ स्वकीयाभिर्व
यंवाग्भिःस्तुमआत्मस्तुतिप्रियम् ६२ स्तुतयस्तवदेवेशघटोऽप्यघटवद्वधेनवः ॥ अदुग्धाःस्वात्मनाभक्तवत्सान्भूमिपयोजुषः ॥ आकारयंतिहुंकारान्सृष्ट्वादुःखा
पहारकाः ६३ ऐश्वर्यस्यसमग्रस्यधर्मस्ययशसःश्रियः ॥ ज्ञानवैराग्ययोस्तद्वद्भगस्यायंसमाश्रयः ॥ भगवांस्ततएवायमुच्यतेविश्वपालकः ६४ महतामत्रभूता
नांपंचानामपिसर्वदा ॥ सृष्टिस्थित्यंतकरणादीश्वरोयंमहेश्वरः ६५ आनंदात्मा महान्प्रोक्तःस्वप्रकाशःसदाद्वयः ॥ सत्यज्ञानादिरूपोयंसर्वभेदविवर्जितः ६६
एनमात्मतयायस्मात्सर्वदेवप्रपश्यति ॥ महादेवस्ततःप्रोक्तउमापतिरयंप्रभुः ६७ विशत्येषसदासर्वसद्रूपस्फुरणप्रदः ॥ एनमात्मतयायोगीविशेतादात्म्यरूप
तः ॥ विष्णुस्तेनायमुदितःसर्वगःपरमेश्वरः ६८

नृत्वावत्सानाकारयंतिआहयंतितथातवस्तुतिरूपागावोभक्तरूपवत्सान्भूमिपयोजुषःभूमयस्तास्ताःफलवस्थास्तद्रूपपयःकामयमानान्प्रेष्णास्वात्मनास्वयमेवाकारयंतिनतुवत्सप्रयत्नमपेक्षेत्य
तोदुःस्वयवेङ्क्यरूपस्यापहरणपराइत्यर्थः ६३ त्रयोदशस्यभगवदितिनाम्नोर्थमाह ऐश्वर्यस्येति । पूर्णैश्वर्यादिगुणषट्स्यभगवदवाच्यस्याश्रयत्वादयंभगवानित्युक्तः तत्रश्रीःक्रांति
रूपा ६४ चतुर्दशमहेश्वरेतिनामनिर्वक्ति महतामिति । अपेक्षेश्वरास्तद्व्यापार्तिंक्षिदेशीयप्राणिरूपाल्पभूतानांप्रसिद्धाः अयंत्वाकाशादीनांमहाभूतानामोश्वरस्तेषांसृष्ट्यादिनिदानत्वं
नाभिन्ननिमित्तोपादानभूतश्च अतोऽप्युक्तमहेश्वरत्वमित्यर्थः पंचदशमहादेवेतिनामपूर्वतापनीयेउमापतिरितिनामनिर्देशेनसृष्टितनिरुक्तिकमुमायात्राविद्यारूपायाःपत्युरेवदेवस्यमुख्यमह
त्वयोगादितिसुचयंस्तदर्थमाह आनंदात्मेतिद्वाभ्यां । आनंदादिलक्षणःशुद्धआत्मा महानसंकुचिनमहत्त्वशालीप्रोक्तः एनं वर्णितमात्मानंयतएवदेवःस्वरूपतयासदापश्यत्युमापतित्वात्ततो
महादेवइत्युक्तइतिद्वयार्थः ६६ । ६७ षोडशंविष्णुनामनिर्वक्ति विशत्येषइति । एषपरमात्मायतःसर्वदृश्यजातंसदादिरूपेणपद्मिषति अथवायोगिनाआराधकेनतादात्म्येनप
विश्यतइतिविशयानुर्वाततनुत्पर्याविष्णुरित्युक्तइत्यर्थः ६८

७५ । ७६ इदं किमित्याकांक्षायां श्रुतपूर्वानुवादसहितं तेषां प्रश्नमभिनयति भगवन्निति । हे भगवन् भवताऽऽस्मभ्यं पूर्वतापनीयमंत्रराज आनुष्ठुभक्तः कीदृशः सांगः अंगमंत्रैः सहितः बीजनरेफाकारविन्दु
विशिष्टसकाराक्षररूपेण शक्त्या इकाररूपया च सहितः सांप्रः पादादिभेदेन षट्पासर्गध्यानविशेषरूपतस्तद्विधेयः ७७ महति । पुनः कीदृशो मंत्रराजः महाचक्रनारसिंहं तसहितः
मृत्युभीतिनिवृत्तिफलकश्च तत्र मंत्रराजप्रपंचे त्वया प्रणवश्चतुष्पात्पादचतुष्टयवानुक्तः कीदृशः आत्माभिन्नः वाच्यभूतेन चतुर्विधेनात्मना तादात्म्यापन्नः अयुनातं प्रगवंतं प्रतिपाद्यमानं च
तिदुर्लभ्यमस्मभ्यं संसारानलतप्तेभ्यस्तत्प्रशमापोपदिशेति द्वयोरर्थः ७८ । ७९ एवं पृष्टस्य प्रजापतेरुत्तरतया उत्तरतापनीयाद्यखंडपंचकस्य तात्पर्यार्थमार्थक्रमेण संक्षिप्त्याह इत्युक्त इति षोडश
भिः । इत्थं पृष्टः प्रजापतिस्तान् देवान् प्रतीदमाह इदं किं हे देवा भवद्विधेयं उपासितो मंत्रराज एष चतुष्पाद्भवत्यतस्तं मंत्रराजं चतुर्थविभज्य विभक्तं कृत्वा प्रणवस्य मात्राचतुष्टयेन वक्ष्यमाणरूपेण सह
यथाक्रमं तादात्म्यं गमयेत्पंचमखंडोक्तविधयामेलयेदिति द्वयोरर्थः ८० । ८१ ततः किं कुर्पादत आह एकादशेति । योनरसिंहः पूर्वतापनीयमंत्रस्यैकादशपदानां सविशेषरूपेणार्थभूत उक्तस्त

अग्रादयो महात्मानो देवास्तस्य वपुःस्थिताः ॥ मंत्रराजस्य विद्यायां कुशलाः परमोष्ठिनः ७५ शिष्यास्तथैव देवस्य प्रणवस्य बुभुत्सवः ॥ विद्यां विशुद्धमनसो ब्रह्मा
त्मत्वप्रबोधिनीम् ॥ प्रणिपत्येदमूचुस्ते कृतांजलिपुटा अपि ७६ भगवन् भवताऽऽस्मभ्यं मंत्रराजः समीरितः ॥ सांगः सबीजशक्तिश्च सामोपासनसंयुतः ७७ महाच
क्रेण सहितो मृत्युभीतिनिवारणः ॥ चतुष्पात्तत्रसंप्रोक्तः संक्षेपात्प्रणवस्त्वया ७८ आत्माभिन्नस्तमात्मानमणीयां समणोरपि ॥ अस्मभ्यं ब्रह्मसंसारतप्तेभ्यश्च तु
रानन ७९ इत्युक्तस्तानुवाचार्थब्रह्मालोकपितामहः ॥ अनुष्ठितो भवद्विधेयं मंत्रराजः स एष हि ८० चतुष्पात्तं चतुर्द्वैविभज्य प्रणवस्य हि ॥ मात्राचतुष्टये नैव ता
दात्म्यं गमयेत्पुमान् ८१ एकादशपदार्थो योनरसिंहः प्रकीर्तितः ॥ पदे पदे पदार्थं तं पदार्थां तत्तिरूपिणम् ॥ चिंतयेदात्मनः पादैश्चतुर्भिः परिकल्पितैः ८२ नाभौ
च हृदये तद्ब्रह्म मध्ये द्वादशां तके ॥ तत्तद्भूषकं लप्याय मथवायत्र कुत्र वा ८३ प्रणवस्य चतस्रः स्युर्मात्रा एताः सुशोभनाः ॥ अकारोऽपि तथोकारो मकारो नादना
मकः ८४ एकैकापि चतुर्धा स्यात्स्थूलादिपरिभेदतः ॥ वाचिस्थूला तथा सूक्ष्मा हृदये कुंडली गता ॥ बीजरूपा चतुर्थी स्याद्वापिनी सर्वसाक्षिणी ८५

मिदानो पदे पदे प्रतिपदपदार्थातीतस्तुरीयस्तद्रूपिणं पदार्थलक्ष्यमिति यावत् एवं विधं विज्ञायात्प्रनश्नुभिः कल्पितैः पादैर्ध्याक्रमं प्रणवमात्राचतुष्टयस्य मंत्रपादचतुष्टयस्य च वाच्यभूतैः सह तादात्म्यापन्नं
चिंतयेदित्यर्थः तत्र नरसिंहस्य पदार्थातीतरूपेण पदार्थत्वमित्युक्तं सर्वसंहारसमर्थत्वरूपमुग्रत्वं परमार्थस्वरूपीयस्यैव संप्रवर्तिनामस्य एवं वीरादिपदार्थानां तुरीयपदार्थत्वं द्वितीयत्वं तद्व्याख्यायां
च दृष्टम् ८२ नाभौ चेति । तथा तुरीयखंडोक्तविधितानं नरसिंहं ब्रह्मविष्णुरुदसर्वेश्वररूपं प्रकल्पयथाक्रमं नाभ्यादिस्थानचतुष्टयेष्वधिकारी तैर्मंत्रैः पूजयेदिति शेषः तत्र द्वादशां तः दशमद्वारं
पूजनविधेरनन्तरं तदेकपातुमन्यानविस्तरश्चतुर्थखंडे पदतो च दृष्टव्यः ८३ प्रथमखंडोक्तं प्रणवमात्राचतुष्टयमाह प्रणवस्येति । स्पष्टम् ८४ एकैकापीति । एतासां च नमृणां प्रणवमात्रा
णां मध्ये एकैकास्थूलादिभिर्वैखर्यादिसंज्ञैर्भेदेन चतुर्धा बोधयेत्यर्थः द्वितीयखंडोक्तं स्थूलादिभेदेन वस्तुतस्तु वाच्येति । स्थूलावर्णावस्थावैखरीसंज्ञावाच्येति ततः सूक्ष्मा मध्यमा लयादितोपाद
स्थाहदिति तृतीयापश्यंती संज्ञावस्था बीजरूपा कुंडली गता बोध्या चतुर्थी त्ववस्था साक्षिण्येन व्यापिकेत्यर्थः ८५

अकारादेरिति । एवमकारादीनां प्रत्येकं चतुर्विधत्वेत्समुदायरूपस्य प्रणवस्य षोडशस्वयवत्वं बोध्यमित्यर्थः । अथवा अकारादीनां चतुर्विधत्वं ननादिभेदैर्विज्ञेयं तत्र चतुर्थो भेदः अविषयत्वात्सासिसंज्ञ इत्यर्थः ८६ यथा च वाचकस्य प्रणवस्य षोडशभेदास्तथा तद्वाच्यस्यात्मनोऽपि तादृशं स्याति आत्मनोऽपि चेति द्वाभ्यां । स्थूलसूक्ष्मकारणोपादितरूपाविश्वाद्यस्त्येवांसासी चतुरीपाख्य एते च त्वारः प्रणवमात्राचतुष्टयेनाभिधेया आत्मनश्च त्वारः पादाऽप्यात्मबोध्याः तथा हि देवमप्यवस्थितस्य तस्य स्थूलाद्युपहितस्य सातिरूपस्य चात्मनो विराट्हरण्यगर्भेशः परमात्मा चेत्पेतानि नामानि यथाक्रमं बोध्यानीति द्वयोरर्थः ८७ । ८८ एकैकस्येति । एतेषां विश्वादीनामधिदैवरूपाभिन्नानां मध्ये एकैकस्य तीक्षादिभेदेऽस्तुर्विधत्वं बोध्यं तत्रैकं निर्विशेषत्वरूपं तुरीयत्वं तथा हि जाग्रद्रूपो विषयश्चतुर्विधः तत्रैन्द्रियविषयान्गुलं स्तीग्रोमनोरथपरोमध्योमोहेन तृण्यभूतो मंदः समाहितस्तु निर्विशेषतामापन्नस्तुरीय एतद्विश्वभेदचतुष्टयं क्रमेण अकारस्यैवैषां दिसंज्ञावस्था चतुष्टयस्यैवाच्यं एवं स्वप्नद्रूपस्तेजसोऽपि चतुर्विधः तत्र स्वप्नेर्मन्त्रादिकमबाधितं गुलं स्तीग्रः स्वप्नं स्वप्नत्वेन जानन्मध्यमः स्वप्नेऽप्यामोहे मंदः समाहित इति तथा प्राज्ञोऽपि चतुर्विधः तत्र सात्त्विकवृत्तिप्रधानस्तीग्रो राजस्तवृत्तिप्रधानो मध्यमस्तामसवृत्तिर्मंद इति तुरीयभेदचतुष्टयं तु स्वयमेवानंतरमुदाहृत इति ८९ प्रणवस्य चतुर्थो माश्रानादरूपावर्णिता तस्याश्च बीजं बिंदुशक्तिशांताख्याश्च तस्यैव स्थितास्तासां क्रमेण

अकारादेरवस्थेयमेवं षोडशधा स्मृता ॥ सुतदीर्घह्रस्वसाक्षिभेदैर्वापरिकीर्तिता ८६ आत्मनोऽपि च पादाः स्युश्च त्वारः परिकीर्तिताः ॥ विश्वश्च तैजसस्तद्वाज्ज्ञोऽपि चतुरीयकः ८७ अध्यात्ममधिदैवं च नामान्येतानि तस्य हि ॥ विराट्हरण्यगर्भेशपरमात्मान आत्मनः ८८ एकैकस्य चतुर्धात्वं भवेद्विश्वादिकस्य हि ॥ तीव्रमध्यममंदाख्यैर्भेदैरेक्येन चात्मनः ८९ ओतः सर्वगतः प्रोक्त आत्मा सर्वशरीरिणाम् ॥ प्रपंचोऽपि च येनायं ज्ञायते स्यात्स्वरूपतः ॥ स्थूलभेदस्तुरीयस्य तीव्रोऽयं कल्पितो द्विजैः ९० अनुज्ञाता भवेदेषां ध्यातृध्यानादिभेदान् ॥ मध्यमोऽत्र तुरीयस्य भेदः सर्वशरीरिणाम् ९१ अनुज्ञात्वात्मनोरूपं जानीति यत्र केवलम् ॥ तुरीयस्य तृतीयोऽयं भेदो मंद इतीरितः ९२ अविकल्पश्चतुर्थोऽख्यो यत्र शून्यमिवाखिलम् ॥ भाति विश्वं तथात्मा च योगिनः पुण्यसंचयात् ९३

वाच्यं तुरीयात्मनश्चतुरोभेदानोतादिसंज्ञां स्तीग्रादिभावेनोदाहरति ओत इत्यादिना । सर्वगतः अंगारे प्रिवत् सर्वत्र विश्वशरीरघटकेषु स्थूलसूक्ष्मकारणेषु भासकतया नुगतो यः सर्वेषामात्मा येन स कलः स्थूलपर्यंतः प्रपञ्चः स्वस्वरूपेण ज्ञायते भास्यते स आंतरूपात्मत्वेन ओतसंज्ञो द्विजैर्देवैर्द्विस्तुरीयस्य सप्रथमस्तीग्राख्यो भेद उच्यते इत्यर्थः ९० प्रपञ्चस्यैव प्रवक्ष्यस्तत्प्राधानेऽप्यस्तस्य स्वतः सत्ता विराटानतस्य सत्तादिकमनुजानन्मदीयमेव सत्तादिकमस्यास्त्विति चिंतयतीति यावत् एवं विध आत्मा अनुज्ञात्वं ज्ञस्तुरीयस्य द्वितीयो भेद इत्याह अनुज्ञातेति । एष आत्मा ध्यातृध्यानादिभेदान् ध्यानादिभेदेऽस्वसत्तादिना नानुगृह्णन्निर्मावन् स अनुज्ञात्वात्मा तुरीयस्य मध्यमाख्यो द्वितीयभेद उच्यते इत्यर्थः ९१ अथाध्यस्तं सत्ताकर्षणेन विलाप्यात्मानमद्वितीयं जानन्नात्मा अनुज्ञेत्पुण्यतेयेन सर्वप्रसत्तादिदं संज्ञानां मनुज्ञात्मा त्ररूपेणावशिष्टः अनुज्ञाया विषयादिकमिदानीं नास्तीत्यत्रार्थपर्यवसानात् स आत्मा तुरीयस्य तृतीयो भेद उच्यते मंदाख्य इत्याह अनुज्ञेति । स्वात्मनोरूपं केवलं जानन्ननुज्ञासंज्ञात्मा तद्वस्तुरीयभेदेऽपुनरुत्तीयो मंदाख्यो भेद इत्यर्थः ९२ यत्र स्वरूपे बाधितत्वे तस्य स्मृतिरपि नास्ति तदात्मरूपं योगिना पुण्यसंचयात् स कलप्रतिबंबहीनेन लभ्यमविकल्पशोक्तं तुरीयस्य चतुर्थभेदत्वेन ज्ञेयमित्याह अविकल्प इति । चतुर्थाख्यो भेदस्तुरीयस्य अविकल्पसंज्ञः यत्राविकल्पेऽखिलविश्वं शून्यमिव भवति न तु शून्यं यत्तथात्मेव भाति योगिनं पुण्यसंचयशालिनं प्रति ९३

अस्य तुरीयस्य परमपुरुषार्थरूपतामाह तुरीयमिति । तन् अविक्लपारूपं तुरीयमानंदरूपमवस्थाचतुष्टयेऽनुस्यूतमधिष्ठानतपानुगन्विभातिपयतः सत्तास्फुरणादिप्रदाद्वेतोरेतद्वर्णनं पोडशविधमात्मनोरूपं भाति तत्र तुरीयस्य कल्पितत्वं विशेषणीभूत तुरीयतायाः परसापेक्षत्वाच्च तुरीयेषां श्रद्धातिभावः ९४ तत्र हेतुतया विश्वाधिष्ठानतामाह यस्मिन्निति । इदं दृश्यजातरूपं जगद्यस्मिन्नविक्लपे भाति भासमानेऽप्यस्तमृक्तं निर्मलग्नं गेयं वनमरवदित्यर्थः ९५ एतदिति । स्पष्टम् ९६ उक्तात्मज्ञानाधिकारिणः पदस्वदेवार्णितान्त्रिरूपयति एतज्ज्ञासव इति चतुर्भिः । एतदविक्लपमात्मरूपं ज्ञातुमिच्छन्तो ब्राह्मणाद्या विहितान् चरणानि निपिद्वर्जयन् च कुर्वन्ति ९७ सत्यमिति । तथा सत्यादिचतुष्टयरूपानुवर्तमानादिसादिरूपानुवर्तमानांश्च कुर्वन्ति तत्र ब्रह्मचर्यस्य पृथग्निर्देशः श्रुतिष्वेत्यादिरान् ९८ एवंमंदाग्रध्यानाधिकारिण उक्ता अथोत्तमानाह ब्राह्मणा इति । ये एषणात्रयेण लोकावित्तुवृत्तगोचरेण वर्जिताः संतो गृहस्थादिविहितकर्मतोऽन्युत्थाय तत्परित्यज्येति यावन् भिक्षाचर्यां पलक्षितं पारमहंस्यं धारयन्ति ते एव मात्मानमिच्छन्तीत्यर्थः ९९ तेष्वपि विदुषां लक्षणमाह एतमिति । एतमात्मानं विज्ञाय चांयादिव लोकावित्तरक्षिता यथा पूर्वसंवर्तारूप्यादयश्चरन्ति स्म तद्वदिति १०० अथ पष्ठे सप्तमे च दशतमंत्रराजोपसर्जनप्रणवोपासनस्य केवलस्य चतुष्पात्प्रणवोपासनस्य च स्वरूपमभिनयति अयमात्मेति सप्तभिः । एवमविक्लपरूपेण पदिपापरूपमिति

तुरीयं सुखरूपं तत्सदावस्थाचतुष्टये ॥ अनुस्यूतं विभात्येतद्रूपं यत्पोडशात्मकम् ९४ यस्मिन्नध्यस्तमाखिलमिदं जगदुदीरितम् ॥ गगने निर्मले भाति गंधर्वनगरोपमम् ९५ एतत्सर्वभयैः शून्यं जन्मादिपरिवर्जितम् ॥ अणोरणीय एतच्च महतोपि महत्तथा ९६ एतज्ज्ञासवः सर्वे ब्राह्मणाद्याः शरीरिणः ॥ कुर्वन्ति विहितं कर्म निपिद्वर्जयन्ति च ९७ सत्यं तपो दयादानं ब्रह्मचर्यमहिंसनम् ॥ इत्यादीन्यपि कर्माणि कुर्वन्ति च विवेकिनः ९८ ब्राह्मणा एतमिच्छन्ति एषणात्रयवर्जिताः ॥ भिक्षाचर्यं चरन्त्यत्र व्युत्थाय श्रमकर्मतः ९९ एतं विज्ञाय विद्वान्सोऽहं धनं मूक्यन्महीम् ॥ विहरन्त्यपि सर्वज्ञा अविज्ञाता जनैरिह ॥ संवर्तकादिवत्सर्वलोकातीता महाधियः १०० अयमात्मा यदानैर्विज्ञायते प्रतिबंधतः ॥ कुतश्चिदमरास्तर्हि विज्ञातव्य उपायतः १०१ उपायो मंत्रराजाख्यश्चतुष्पाच्चतुरात्मना ॥ प्रणवेनात्मना सार्द्धमेकीकरणमरितम् १०२ ब्रह्माद्यैर्वहुभिर्भेदैः काराद्या अनेकधा ॥ भिन्नमात्रायथाशास्त्रं विज्ञाय गुरुवक्त्रतः १०३ एकीकुर्यात्सदा विद्वान्मंत्रराजं विहाय वा ॥ सर्वत्रैव प्रकाशेयं पादादिविलये भवेत् १०४ पूर्वविनिःक्षिपेद्विद्वानुत्तरत्रततोपितत् ॥ उत्तरस्मिन्नातुरीयं तुरीयं मनसा जपन् १०५

बंधवशाद्विज्ञातुं न शक्यते तदा प्रतिबंधापहारापोपायः कर्तव्य इत्यर्थः १०१ कोसावुपाय इत्यत आह उपायो मंत्रेति । यो मंत्रराजश्चतुष्पादुक्तस्तस्य चतुरात्मना चतुष्पादेन प्रणवेन कीदृशेन आत्मनाविश्वादिचतुर्विधात्मवाचकेन सह पदेकीकरणमुक्तं तदुपाय इत्यर्थः १०२ तत्र प्रणवस्य मात्राविभूतिस्तुरीयस्वदेवार्णितान्त्रिरूपेणाह ब्रह्माद्यैरिति । ब्रह्मासृष्टा आदिपदेन ब्राह्मणवमुगायत्री गार्हपत्यपृथिवीऋगं मंत्राक्रमेदाः एते अकाररूपाः एवं विष्णुरुद्राग्निपृष्टक्षिणाग्निप्रजुर्मंत्रपञ्चदेवतां रिक्षरूप उकारः रुद्रादित्यजगत्पाहवर्णोपस्वर्गसामं मंत्रसामवेदरूपो मकारः विराट्मरुत एकपि रूपाग्निप्रणवाथर्वणमंत्राथर्ववेदसंवर्तकाग्नि सौमलोकरूपो नाद इत्येवं विधाः प्रणवमात्रागुरुमुखाद्विज्ञापतां मंत्रराजपादचतुष्टये न मिलिताः केवलावा एकीकुर्याद्विलापयेत् तत्र सर्वत्र पादानां मंत्रराजसर्वविधानां प्रणवसंविधानां वा तदर्थानां च विलये विलापने अयं प्रकारो बोध्य इति द्वयोरर्थः १०३ । १०४ अपेक्षित्याकांक्षायामाह पूर्वमिति । पूर्वपादं पादावयवं वा उत्तरत्रान्तरे विनिक्षिपेद्विलापयेत् ततस्तु उत्तरमपितत उत्तरस्मिन् विलापयेत् एवं आतुरीयं तुरीयपर्यंतं धावेत् ततस्तुरीयं प्रणववर्जितं बिंदुशक्तिशान्ताख्यावस्थाशालिनं मनसा जपन्नुसंयतानो भवेदित्यर्थः १०५

एवासां कलांतां विलासनाय यथा दशनाय शुद्धात्मनित्वमात्रमाह कला इति । या एताः पुंसः प्रणववाच्यस्य षोडशकला उक्तास्ताः षोडशात्मनि षोडशावयवप्रणयैतादात्म्येन स्थिताः सर्वभेदविव
जिते ईशाने परमात्माख्ये आत्मनि तु न संतीत्यर्थः १०६ अत्र श्रुतावर्थास्तु चित्तं प्रकाशं तदंशं पति मनेति । एवं प्रत्येकं चतुरवयवकृपाद्वत् षोडशात्मनि प्रणवेन षोडशो भेदेन सति मंत्राजस्य नार
सिंहस्य षोडशभागाः फलिताः स्युः अष्टाक्षराणां पादानां चतुरवयवकप्रणवमात्राभिः समानार्थत्वे मतिपादावयवद्वयोर्द्वयोरस्य वाचकत्वाः पर्यवसानात्ता एताः षोडशावस्थाः शनैः शनैर्जन्तव्यं श्रेतसा
दृढमात्रं च नीया इत्यर्थः १०७ जितामिति । तासु यायाभूमिजिताभाने प्रतिबंधशून्या भवति तां विहायोत्तरामृत्तरामाश्रयेत् यदा चतुरीयस्य तुरीयमत्रिकल्पाख्यं भाग्योत्कर्षात्मा भवति तदा ध्वं
सः सविलासाज्ञानस्य भवति ततः परं किंचित्कर्तव्यं ज्ञेयं च नावशिष्यते इत्यर्थः १०८ अथ सप्तमं खंडं ब्रह्मेवेति मत्यादिना परमानंदं शतं प्रथमं ब्रह्मस्वभावाभिर्यजिजाउपपत्तयः सूचितास्ताः प्रतिपादयति
एतत्तु यैति चतुरधिकनवतिश्रोत्रैः । पुंसश्चत्वारिंशरीराण्युक्तानि स्थूलसूक्ष्मकारणतुरीयभेदात् तत्र तु यं शरीरेणाल्पानिरूपणमुपलक्षणरूपं पुंस्यतत्तथाविधमेतदविकल्पं तत्त्वंगादेरविषयत्वात् प्रष्टुं
प्रश्नगोचरी कर्तुं न कुमुत्तरस्य गोचरी कर्तुं च न शक्यमित्यर्थः १०९ अतएव शिष्यैः पृष्टा अपि महात्मान एतमविकल्पं रूपमात्मानं संविदानंदं लक्षणं मोनेनैव वर्तते सूचयंतीत्याह मोनेनैवति । स्प

कलाः षोडशपुंसोयाः षोडशात्मनि ताः स्थिताः ॥ प्रणवेनात्मनीशाने सर्वभेदविवर्जिते १०६ मंत्रराजस्य चैवं स्युः प्रकाराः षोडशैव हि ॥ उभाभ्यामपि वर्णाभ्यां कृते
भागमदाधिया ॥ भूमिकाः षोडशैवैता जेतव्याः स्युः शनैः शनैः १०७ जितां जितां विहायैतामाश्रयेदुत्तरोत्तराम् ॥ तुरीयस्य तुरीयेऽस्मिन् संप्राप्ते देवयोगतः ॥ ध्वं
सस्ततः परं नैव किंचिदत्रावशिष्यते १०८ एतत्तु यं शरीराख्यमवाडभनसगोचरम् ॥ प्रष्टुं नुं च केनापि शक्यते नैव किंचिद्विचि १०९ मोनेनैव वर्तते तं ब्राह्मणास्त
त्त्वदर्शिनः ॥ आत्मानं मच्चिदानंदं पृष्टाः शिष्यैर्महाधियः ११० आत्मन्वस्मिन्सदैवैकरूपब्रह्मणि निर्द्वये ॥ सर्वावस्थास्वनुगते नैव किंचिद्वर्तते १११ अधिष्ठि
तान्यनेनैव प्रवर्तते शरीरेणाम् ॥ करणानि सकार्याणि ह्यात्मना सर्वहेतुना ११२ वाचः शब्देऽप्युवर्तते शब्दाश्चार्थेषु सर्वदा ॥ अर्था अनात्मरूपास्ते इन्द्रियाणां हि गो
चराः ॥ बाह्यांतरस्वरूपाणां सर्वदेवव्यवस्थिताः ११३ रूपादयः सुखं तद्गुह्यं च मनसा सदा ॥ गृह्यते तैश्चरहितः कथमात्मात्रगृह्यते ११४ आत्मनीशे सदानंदे
रूपाद्याश्च न केचन ॥ सुखदुःखे च सततमध्यस्तेऽजि संपवत् ११५

ष्टम ११० तत्र हेतुतया वदनीयतायापकस्य बाह्यांतरकरणगोचरत्वस्याभावमाह आत्मन्वस्मिन्निति । अस्मिन्नात्मनि किंचिदपि प्रवर्तितुमेनं विषयीकर्तुं न शक्तमित्यर्थः १११ तत्र कर्म
कर्तृत्वविरोधमाह अविष्टानिति । अनेनेवात्मना विष्टितानि मेरितानि करणानि मनःप्रभृतीनां कार्याणि शरीरादीनि अन्यत्र प्रवर्तते अत्रैव प्रवर्तते के कथं प्रवर्तन् कर्तृभावेनावस्थितस्य कर्मत्वायोगा
दिनिभावः ११२ विशेषतो वाग्विषयत्वाभावे हेतुतयापकाभावमाह वाच इति । वागिन्द्रियं शब्देष्वेव वर्तते तानेव विषयीकरोति तेषां शब्दाश्चानात्मरूपानर्थानि गोचरयंति ये बाह्याभ्यंतरभेदेन
द्विविधानां हिन्द्रियाणां व्यवस्थितानि गता गोचराः न तु सर्वानित्यर्थः तथा चेन्द्रियविषयतायाः सामान्यतो वच्छेदकस्यानात्मत्वस्य विशेषतो वच्छेदकस्य रूपादेश्वाभावे इन्द्रियविषयत्वाभावस्तत्र श्रुत्या
प्यस्य शब्दगोचरत्वस्याभाव इति भावः ११३ गोचराणां व्यवस्थितत्वमेव स्फुटयति रूपादय इति । रूपादिषु सुखादिषु च बाह्यांतरिन्द्रियाणां विषयत्वं नियतमित्यर्थः ११४ आत्मनि त्वेते इन्द्रि
यविषयतानि यामकागृह्णान संनीयाह आत्मनीति । किंच याति भासि कथं गृह्णस्य तां क्षिमाप्रसाध्यत्वात् सुखादीनां प्रातिभासिकानां ग्रहणाय मनसो न पेक्षितत्वात् सुखदुःखेन मनसो विषयवच्छेदे
त्याह सुखदुःख इति । सुखादिकमध्यस्तत्वादात्ममात्रभास्यनात्मनः परनिरूपितविषयतां साधयतीत्यर्थः ११५

अथाधिष्ठानत्वस्येन्द्रियविषयत्वाभावव्याप्यत्वात्तेन हेतुनाप्यविषयत्वं सूचयन्मात्मनः सर्वाधिष्ठानत्वं साधयति अधिष्ठानमिति । अत्रोपादानाज्ञानगोचरत्वमधिष्ठानत्वं तच्छालिन्नुलोकेत्येकं प्रसिद्धं यथैकस्यां रज्जौ सर्पजलधारादंभृविहान्पारोप्यमाणानि दृष्टान्तिर्यथः ११६ ननु लोके रूपादीनां पान्यधिष्ठानानि ते पांसर्पाद्यधिष्ठानादज्जुरुपादेदवप्रसिद्ध इति कथमधिष्ठानैक्यमिति चेत्स्यादेवमापाततो विचारकाले तु जडस्याज्ञानगोचरत्वात् सर्वत्रानुगतस्य चित्तसामान्यस्यैवाधिष्ठानत्वमिति दर्शयितुं स्थूलं यतीत्यायेनेदं तासामान्यस्याधिष्ठानत्वं तावच्छंका समाधानाभ्यां साधयति यद्यपीति पंचभिः । यद्यपि सर्पाधिष्ठानाद्रूपरंगादेरधिष्ठानं शुक्तपादिकं भिन्नमिति प्रसिद्धं तथापीदं विचार्य इदं किं कल्पितमारोपितं कुप्रकृतिमस्तादात्म्यसंबंधेनाश्रितं विभाति भानं लभते इत्यर्थः ११७ तत्राचारपर्यायस्याधिष्ठानपदस्य प्रकृतेतादात्म्यसंबंधेन विशेष्यता भागवत्सुरूपोऽर्थः पर्यवस्यतीत्याह सामानाधिकरण्येनेति । यद्वस्तु पेनामंतु केन सह सामानाधिकरण्येन तादात्म्यलक्षणेन संबंधेन प्रतीयते त्रमकालेपि संनद्धं भासते तदेव तस्यामंतो रधिष्ठानभावाहं मित्यर्थः ११८ इदं लक्षणं शुक्तिकादौ न संभवति किं त्विदं ताया मेव संभवतीत्याह शुक्तीरूप्यमिति । रूप्येण सह शुक्तेस्तादात्म्यमहिना सह रज्जौ श्रुतादात्म्यभेदाभेदरूपं नानुभूयते इदं पदार्थेन तु तदनुभूयते इत्यर्थः ११९ ननु बाधाभ्यां विशेषणैक्यभेदेन च तु विशेष्यसामानाधिकरण्यस्य विशेषेवावासा सामानाधिकरण्ये चो

अधिष्ठानं भवेदं कल्पितानां सदाजनैः ॥ सर्पधारादयो यस्माद्रज्जवेव प्रकल्पिताः ११६ यद्यप्यन्यदधिष्ठानं रूप्यादेरिह दृश्यते ॥ तथापि कल्पितं कुत्र विभाति तिविचार्यताम् ११७ सामानाधिकरण्येन यद्वियेन प्रतीयते ॥ अधिष्ठानं भवेत्तस्य तदेवान्यत्र कर्हिचित् ११९ शुक्तीरूप्यं रज्जुरहिरिति नैव प्रतीयते ॥ इदं रूप्यमयं सर्पः किंतु तद्विप्रतीयते ११९ बाधायां नैव रूप्यादितत्र किंचन विद्यते ॥ ततो विकल्पमात्रेण प्रत्ययोत्र प्रजायते १२० रज्जुरोषण इत्यादौ बाधायां शास्त्रवेदिनाम् ॥ इदं तातत एवैषा सर्वाधिष्ठानमीरिता १२१ इदं तायां च शब्देन भेदो न परिभात्ययम् ॥ भेदो वस्तुनिकोप्यत्र यस्मान्नैव प्रतीयते १२२ अयं त्वमहमेषोस्मि सर्वोदिश्वो भवानपि ॥ शब्दभेदा इमे दृष्टावस्तु भेदविवाजिताः १२३ एक एव पुमानयस्मात्प्रत्येकं सर्व एवाहि ॥ वृत्तभेदादिना शब्दभेदानेता न्समाश्रयात् १२४

रोयं स्थानुः सर्पां यं रज्जुरित्याकारे रज्जोरपि सामानाधिकरण्यं दृष्टमित्याशंक्यतत्र सर्वस्यासत्त्वेन तज्ज्ञानस्य विकल्पमात्रत्वात् तत्राधिष्ठानतासत्त्वकत्वमित्याह बाधाया मिति । शास्त्रवेदिनां योपवाधा काले रोषणः क्रोधनः सर्पां रज्जुरित्याकारः प्रत्ययो जायते सततः शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्प इति लक्षणं समन्वयाद्विकल्पमात्ररूपो यस्तदा नो रूप्यादिकं नास्तीति फलितमाह इदं तेति । इदं तापुरोवत्सामान्यं तदेवाधिष्ठानता योग्यमिति द्वयोरर्थः १२० । १२१ अयेमामिदं तां ब्रह्मभावं नेतुमस्या भेदराहित्यमाह इदं ताया मिति सप्तभिः । यो यमिदं ताख्ये सामान्येनोऽस्मान्प्रतिभेदोभाति स शब्देनैव निमित्तेन भाति न त्वर्थतो यस्माद्रस्तु न्यर्थे सामान्यरूपे कोपि भेदो न लभ्यते इत्यर्थः १२२ अस्तु तां हि शब्दभेदादेवार्थभेद इति चेन्न शब्दभेदस्याप्येक्येपि दृष्टस्य न्यभिचारिणोर्थभेदसाधने असमत्वादि त्याह अयमिति । अयमित्यादयो भवदंता अपिशब्दादप्येव पूर्वादयः शब्दावस्तु तोर्थस्य भेदे विनाप्येकत्र प्रवर्तमाना दृष्टा यथा सर्वः सर्वजातीयः पुमान्प्रत्येकं वीक्षणे एक एक संख्या कृत्स्नत्वेनानयं त्वमहमित्यादिरूपान् शब्दान् विषयतया भजते यतः कश्चित्तमयामिति वदति कश्चित्त्वमिति कश्चिदेव दत्तो हमेवेति स्नेहेन वक्ति कश्चिदेव दत्तो मम सर्वो बांधव इति वक्तीत्येवं वक्तुर्भेदमपेक्षानानाशब्दभावितापि पुंसः स्वभावात् एकस्य न भेदो दृष्ट इति द्वयोरर्थः १२३ । १२४

किं एकत्वस्य सर्वत्र स्वाभाविकत्वेन विरंगोपायेः शब्दादिरूपार्थे प्रसक्तो भेदः कल्पित एव सिद्धयतीत्याह प्रातिस्वि कर्मिति । प्रतिस्वंप्रतिस्वरूपं भवनशीलं यदैकत्वं सिद्धं तदा शब्दभेदमादायाधेनि
 छोभेदः कथं स्यान्न कथमपि यदि स्यात्तदापि गर्ध्वनगरसम एव स्वावित्यर्थः १२५ किं प्राह कर्मणां भावाद्यर्थतत्त्वे भेदासिद्धिरित्याह अर्थभेदश्चेति । अपमर्थस्य इदं तत्त्वरूपभेदः केन माने
 न साध्यते इति विचार्य यतोऽर्थाच्छब्दरूपो महाभटो भ्रमः पराह तो भेदरूपस्य राज्ञो भुक्त्वास्तित्यर्थः अत्र हि स्वाभाविकभेदेन भेदस्य निरस्कारे तदनुसारेणार्थप्रवेशमिच्छतः शब्दस्य कोटिकाः एव स
 ति शब्दो विकल्पमात्रात्मकं भेदमादाय तु ह्यतिभावः १२६ तथा पुरोदेशे यथा कथं चिदर्थसत्तामात्रप्राणिन इन्द्रियगणस्थेतरव्यावृत्त्यात्मकभेदग्रहणेन सामर्थ्यमिदं स्याह चक्षुरादौ द्रियेति । इन्द्रियम
 णो वस्तुनः स्वरूपमाग्रं गृहीत्वा कृतकृत्यो भवति यथा तुष्टं शुक्लैरजतमस्तीत्येतावता कृतकृत्यं न तु तस्य भेदमपि ग्रहीतुं शक्नोति तद्ग्रहणे पुरोवर्तिभेदावगाहनेन भ्रमो लुप्येतेति भावः १२७ वस्तु तस्तु
 कालत्रयावाध्यव्यक्त्वरूपसत्तारूपा इदं ताप्येन्द्रियैर्वा दुर्ग्रहातदा तस्या भेदः सुतरां दुर्ग्रह इत्याह इदं ताचेदिति । इत इन्द्रियगणात्स्वाभिर्केन्द्रियैर्वादाभिमानिकन्यवहारसत्त्वनाद्येयदीदं तापि न स्फुटं सिद्धये
 तदा तस्या इदं ताप्येन्द्रियतो भेदः सिद्धयेदिति कुतः स्यादिति पूर्वदलार्थः तत्र हेतुतया इदं तापाः सत्तातो भेदाभावमाह इदमिति । इदं शब्दः सत् शब्दश्च एतौ लोके पर्यापतया समानार्थतया प्रसिद्धौ इदं

प्रातिस्विकं यदैकं स्यात्तदा भेदः कथं भवेत् ॥ शब्दभेदार्थनिष्ठो गर्ध्वनगरोपमः १२५ अर्थभेदश्च केनायं गृह्यते तद्विचार्यताम् ॥ यतः शब्दभटो भ्रमो भेदराजानुगो
 हियः १२६ चक्षुरादौ द्रियगणो वस्तुमात्रं प्रगृह्यतः ॥ कृतकृत्यो यथा शुक्तिरजतग्रहणादिह १२७ इदं ताचेदितो नैषा स्फुरेत्तस्याः कुतो भिदा ॥ इदं सदितिलोके
 ऽस्मिन्पर्यायो दृश्यते यतः १२८ अनुस्यूते परेतत्त्वे भेदः केन भविष्यति ॥ इदं तामात्ररूपेस्मिन् सर्वभेदविवाजिते १२९ सत्ताचस्फुरणादन्या नैव काचित्प्रदृश्यते
 स्फुरणं च यदैवैतत्स्वप्रकाशं समीरितम् १३० अचेतन्यं हि चैतन्यबलतोत्र प्रतीयते ॥ वादिनाम विवादं तत्सर्वेषामपि सर्वदा १३१ चैतन्यमपि चेतनेन प्रतीयते
 कुतो परम् ॥ चैतन्यं कल्पितं ह्येतैरप्रमाणं च निष्फलम् ॥ स्फुरणं चेतदा भैव सर्वबुद्धिप्रकाशकः १३२ आत्मा सर्वप्रियतमः सर्वेषां मिह देहिनाम् ॥ आनंदरूप
 स्तेनायं मच्चिद्रूपरुदीरितः १३३

शब्दो हि सन्निकृष्टमभिव्यते सन्निकृष्टं देवभवतीति भावः १२८ यदा चेदं तापामेवं भेदो न सिद्धस्तदेदं तापि यस्य विशेषतः प्रप्रमात्मनि भेदः केन सिद्धयेदित्याह अनुस्यूत इति । इदं तामात्रं सर्वो
 दं तारूपं विशेषो यस्य तथा भूते १२९ इदं तारूपापाः सत्तायाभा ने परानपेक्षां दर्शयितुं स्फुरणभेदमाह सत्ताचेति । दृष्टिस्तु द्रिष्टिर्ज्ञाते अभिमानस्य सत्ताऽसंभवात् सत्तास्फुरणरूपेव तच्च स्फुरणं स्व
 प्रकाशमिति प्रपञ्चितमस्तदित्यर्थः १३० स्वप्रकाशात्वेकां चिदुपपत्तिमप्याह अचेतन्यमिति । चैतन्यं हि न वस्तु चैतन्येन सिद्धयतीत्यत्र न कस्यापि विवाद इत्यर्थः १३१ चैतन्यमपीति ।
 यदि चैतन्यमपि तेन चैतन्येन प्रतीयते तिमम्यते तदा इति वक्तव्यं भास्यतया भिमतं चैतन्यं स्फुरणविलक्षणं वा स्फुरणात्मकमेव वा आद्ये आह कुतो परमिति यादिनिष्फलमित्यंतं अपरं स्फुरणविलक्षणं पत
 यैतन्यं भवतीत्येव तैर्वादिभिः कुतः कल्पितं न हि भास्यस्य परसापेक्षस्य चैतन्यरूपता कल्पने किंचित्प्रमाणं पश्यामः न वा फलं तद्भासकेनैव सर्वनिर्वाहिभास्यस्य चैतन्यस्यैवैवार्थादित्यर्थः अंत्येतस्य
 सत्तैतरे तत्त्वेनात्मरूपस्य स्वप्रकाशात्वेकः संशय इत्याह स्फुरणं चेदिति । यद्विचैतन्यं स्फुरणरूपं तदा सर्ववीरुत्तिसासिभूत आत्मेव तत् न च तस्य परापेक्षा अनात्मत्वप्रसंगादित्यर्थः १३२ एवं स वि
 द्रूप आत्मा साधितोऽथ तस्य परमेभास्यत्वादानंदं दर्शयति आत्मेति । सच्चिद्रूप आत्मतः सर्वस्मात्प्रियतमस्तत्तमानं इदं रूप इति योजना १३३

तस्य परमानन्दत्वे उपपत्तिमाह आत्महान इति । यदालोक्य आत्मत्वाभिमतो देहो वा हातव्यः अमुकैवैष्यिकं सुखं वा हातव्यमिति विचारः प्रसज्येत तदाधीर्मतः सुखमेव यन्तेहादयन्ते तदाचाः प्रापेक्षया मु-
ख्यमल्पमेवमस्वात्पजंतीति न्यायसिद्धं तथाचात्मनः परमानन्दत्वं सिद्धमिति द्वयोरर्थः १३४ । १३५ उक्ताभिप्रायेण मोनेनात्मनः सदा विरूपत्वे दर्शितेऽपि पदशिष्या बोद्धुं न शक्नुवन्ति तदा तान् शिष्यान्
मुखान् ज्ञातुं मुक्तं कृतं तान्तिथ्यं प्रमादधियया बोधयेत्कारुणिको गुरु रित्याह सच्चिदानन्दमिति १३६ एवं कथमित्यत आह वक्षत इति । लोके वचसो विषयो वचसा स्पष्टमभिधेयं वस्तु सदिद्युच्य
ते मनसे वानुसंधेयं त्वसदिति आत्मनः स्वरूपं तु भाष्यांस्वभावाभाष्यानिर्मुक्तं रहितं भवत्यतः सदसत्त्वविनिर्मुक्तं आत्मनः सदसत्त्वरूपं यमद्वयमारोप्य विकल्प इत्युपदेष्टव्यं कुर्यात् इति किं हेतोः सतः अनु-
भवसिद्धः सच्चिद्रूप आत्मा त्वमसीति द्वयोरर्थः १३७ । १३८ किं सति । सशिष्योपदिक्तरूपं सति पृच्छेत्तदा एवं प्रतिपत्तिवदेत् इति किं यत्सर्वत्र हृदमिदमित्याकारेण संनिहितं भासते तदेव सद-
स्त्वित्यर्थः १३९ स्थूलार्थताप्यायेनेदं तापानिहितामात्मत्वात्तुमुल्लेखयति अवाहनमसति । वाङ्मनसातीव रूपे यस्मिन् स्फुरणे इदं तापिकल्पिता तदेतत् स्फुरणमेवानुभूतिरिति प्रसिद्धं तुभ्यं सदिद्युक्त

आत्महाने त्रसं प्राप्ते यतो हातुं समिच्छति ॥ सुखं च तत एवायं सुखादप्यधिकं सुखम् १३४ सुखं त्यजंति धीर्मतः स्वल्पमप्यधिके सति ॥ नान्यथा तत एवायं परमानं-
दरूपमाह १३५ सच्चिदानन्दमात्मानमवाहनमसगोचरम् ॥ मोनेन चेन्न जानंति शिष्या अल्पधियस्तदा ॥ एवं तान् मुखान् प्राहर्धर्मानां गोप्यकांश्चन १३६
वचमो मनमश्वापि विषयः सदसत् स्मृतम् ॥ सदसत्त्वविनिर्मुक्तं स्वरूपं चात्मनः सदा १३७ सदसत्त्वं समारोप्य सदसत्त्वविवर्जिते ॥ सच्चिदानन्दमात्मा मत्वमसिद्धे श-
विवर्जितः १३८ किं सति त्येव चेन्मात्वं पृच्छस्यत्यंतमदधीः ॥ सर्वत्रेदमिदं यत्तत्सदित्यवधारय १३९ अवाङ्मनसरूपे स्मिन् यत्रेदं तापिकल्पिता ॥ तदेवैतत्सदु-
क्तं ते मयानैकस्वरूपकम् १४० स्फुरणं यत्सदा साद्रिनुभूतिरितीर्यते ॥ कैषेति चेदिमां प्राहमवांस्तां तिवदाम्यहम् १४१ बुद्धौ सर्वत्रेयमियं भातियानुगता त्रचित ॥
सीक्तावाङ्मनसातीता हीदं ताप्यत्र वर्जिता १४२ एवमेव हि यच्छिष्याः पृच्छन्त्येतां महाधियः ॥ एतद्वदंति सकलमारोप्यैव सदात्मानि १४३ आनन्दस्फुरणात्मा
यं सच्चिद्रूपरुदाहतः ॥ अवाङ्मनसगम्यः स उपदेष्टुं शक्यते ॥ ज्ञातुं वा त्रविनाध्यासमध्यासपरिवर्जितः १४४ अपिसर्वे च ये भावाः सुखदुःखप्रदाभुवि ॥ ससाध-
नाश्च च पलाः शक्यं ते केन भाषितुम् १४५ मुक्ताक्षीरैर्दुर्कुदानां रूपैश्चेते महानिह ॥ भेदोत्र वर्तते नासौ शक्यो धात्रा पि भाषितुम् १४६

मिनिदलत्रयार्थः यदि च एषा सदात्मकानुभूतिः कतिपयं तिमं पृच्छसितदा तामनुभूतिमुचलक्ष्य स्थानविशिष्टं तुभ्यं वदामोत्यर्थः १४० । १४१ बुद्धाविति । बुद्धो प्रतिबिंबिता सत्वे त्रविषये
स्वियं चिदियं चिदिये वस्तुनगता च यचित्प्रसिद्धा सानुभूतिरित्युक्ता यस्याः स्वरूप इदं तापिवर्जिता बाधिता भवतीत्यर्थः १४२ अयमेवोपदेशप्रकारः सांप्रदायिक इत्याह एवमेवेति । एतां गुरुमहाम-
तोन्मयदाशिष्याः पृच्छन्ति तदा एतादाद्यादिवोयं यमं ज्ञातुं सर्वमात्मनिसमारोप्यैव वदंतीति यत्तदेव वस्तु कथमित्यर्थः १४३ वाङ्मनसमवृत्तेरध्यासमूलकत्वाद्ध्यासं विना आनंदादीनामात्मरूपाणां वाचा
भाषणं मनसा ज्ञानं चाशक्यमित्याह आनंदेति । भासमानानंदरूपः सद्रूपश्चिद्रूपश्च आत्मा हातुः सोऽध्यासं विनोपदेष्टुं ज्ञातुं च न शक्य इत्यर्थः १४४ आत्मस्वभावस्यावक्तव्यत्वे केमुत्पत्त्यायं दर्शय-
ति अपिसर्वे चेति पङ्क्तिः । किंच लोके प्रसिद्धा ये भावाः सुखा विदेतवः ससाधनाः सहाकारिभिः सदिताश्च पलाः प्रतिक्षणपरिणामिभिः संविदेषु किं न वर्णयितुं शक्याः १४५ उदाहरति मुक्तेवि । यथा
मुक्ताफलदुग्धचंदकंदरुपाणां रूपैश्चेत्स्वसायां ये सत्यपि पोऽवांतरीरूपे विशेषः सदुर्वचः १४६

यदेति । यदाहमेभावाः साक्षात्वेनैन्द्रियैर्गृह्यमाणा अपि न च कुशकथास्तदातीन्द्रियस्यात्मबोवेत्केत्यन्तरेकमुवाच्यमिति १४७ अयोध्याः प्रनसैवयस्यनग्रहं तत्रवाचः कथं प्रवृत्तिरित्याह सुख
मिति । इन्द्रियसंगममेव सुखं मनसो योग्यं यथातीन्द्रियं दुर्यंतपः प्रभृतिपत्नैरलम्ब्य तदात्मसुखं केन हेतुना आच्येन्मनोविषयमिति शेषः १४८ किंच ऐन्द्रियकस्यापि सुखस्यैव कुमशक्यतामसि
द्धावात्मसुखस्य सा किमुवाच्येत्याह अपिमानतेति । यद्विषयं सुखं मानसगम्यं प्रसिद्धं तदपि स्वपंविज्ञायत एव न परप्रतिवाचा बोधयितुं शक्यते तदाऽविषयस्यात्मनो वक्तुमशक्यता गुरुभिः किमुवाच्ये
ति द्वयार्थः १४९ । १५० फलितमाह तत इति । ततः सरसादवक्तव्यत्वात् परमानंदरूप आत्मा च मर्निरोषैव तैरारोपितैर्धर्मैर्विशिष्टतया गुरुभिर्नृपदिश्यते कीदृशान् धर्मान् भावाभावात्मकान्
तत्र भावरूपा धर्माः सत्यत्वादयः च भावरूपा अस्थूलत्वादयः १५१ शिष्येरेति । श्रवणोत्तरं शिष्येरेत्यात्मा मननं ध्यानाभ्यास्य केन स्वानुभवेनेव गंतव्यः प्राप्य इत्यर्थः १५२ स्वानुभवैकबोधतां
स्फुटयन् सर्वेषामात्मविनिष्पन्नतारूपं प्रत्यक्षमिति निष्प्रपंच इति । ननु हृदयमाने जाग्रदादिप्रपंचैक्यं निष्प्रपंचतेति चेत्तस्य हृदि पृथग्व्यायेन प्रातिभासिकस्य वास्तवत्रिप्रपंचतया विरोधाभावादि

यदाभावाहमे सर्वे गृह्यमाणा इवेन्द्रियैः ॥ शक्यं ते नैव वदितुं साक्षात्त्वेनापि कर्हि चित् ॥ अनिन्द्रियस्तदा केन शक्य आत्मा प्रभाषितुम् १४७ सुखमैन्द्रियकं यत्तु तुजा
नातिमानमम् ॥ अतीन्द्रियं सुखं केना गच्छेत्तच्चापि दुर्गमम् १४८ अपिमानसगम्यं यत्सुखं विषयसंभवम् ॥ स्वेनैव ज्ञायते तच्च न परेण कथंचन १४९ आनंदात्मा
कथं ह्येव सर्वदा गुरुभिः स्वयम् ॥ ज्ञायमानोऽपि शिष्याणामग्रे वक्तुं हि शक्यते १५० ततः परम आनंदो भावाभावात्मकान्मुहुः ॥ धर्मानध्यस्य तैर्धर्मैर्गुरुभिः सर्वदे
र्यते १५१ शिष्यैः स्वानुभवेनैव संगंतव्यो महात्मभिः ॥ भावाभावविनिर्मुक्तो मननाद्ध्यानतोऽपि च १५२ निष्प्रपंचः सदात्मा यं सर्वेषामिह देहिनाम् ॥ प्रपंचं कुरु
ते नित्यं मंहरत्यपि स प्रभुः ॥ देहास्थूलाद्बहिः सार्द्धं तेन देहेन सर्वदा १५३ यदा स्वप्नं तदा सूक्ष्मा देहाद्बहिर्हर्निशम् ॥ सूक्ष्मेण वपुषा सार्द्धं कुरुते सर्वकृत्पुमान् १५४
स्वप्नजागरणावस्थं प्रपंचं संहृत्य यम् ॥ स्वप्ने जागरणेऽशेषद्वयं सुप्तौ महेश्वरः १५५ संहारज्ञानमात्मस्थं येन जानाति नैव सः ॥ आनंदात्मानमात्मस्थं येन जाना
ति नैव सः ॥ आनंदात्मा तमो द्वैतं तत्तुरीये विनाशयेत् १५७ गुरुप्रसादतोऽज्ञानहरणे प्रभवेत्पुमान् ॥ नान्यथा परमेशोऽपि सर्वशक्तियुतोऽहियः १५८ ईश्वरस्यापि
हि ज्ञानं वेदरूपाद्गुरोर्मृत ॥ न स्वतंत्रं ततस्तस्य कारणं गुरु रीरितः १५९

त्याशयेनाह प्रपंचमिति । प्रविदिनं मृष्टस्य संहृतस्य च प्रपंचस्य न द्वेतापदकत्वमिति भावः १५३ तत्र हृदि मृष्टिविषयमृष्टिमाह यदेति द्वाभ्यां । यदा यमात्मा जाग्रदवस्थामेति तदा एव जागरणं
थास्थूलदेहाद्बाह्यपदार्थस्थूलदेहसहितं कुरुते मृजति १५४ यदा स्वप्नमिति । यदा च स्वप्नं गच्छति तदा सूक्ष्मदेहाद्बाह्यपदार्थजातं सूक्ष्मदेहसहितं मृजति १५५ यदा च यत्नपशयति तदा ततः संहर्तीत्याह
स्वप्नेति । स्वप्नप्रपंचं जागरणं संहर्तति जागरणप्रपंचं स्वप्ने संहर्तते अशेषं च यं स्वप्नं जागरणं च तु प्रभो संहर्तीत्यर्थः १५६ सुप्तौ शिष्टमज्ञानमपि तमायो संहर्तीत्याह संहारोति । आनंदरूप आत्मा
कर्त्ता तच्च मोक्षं देते तुरीये स्वरूपे विनाशयति तर्हि येन तमो रूपेण देतेन मोहितः संहारस्य ज्ञानं साक्षिरूपमात्मनिवर्तमानमपि न जानाति येन च स्वरूपभूतमानंदमपि न जानातीत्यर्थः १५७ एतत्का
रणशरीरभूता ज्ञानस्य तुरीये विलापनं गुरुप्रसादमंतरानभवतीत्याह गुरुप्रसाद इति । अज्ञानस्य हरणे तुरीये विलापनरूपे गुरुप्रसादत एव प्रभवेत् शक्तो भवेत् नतं विना ईश्वरोऽपि शक्त इत्यर्थः १५८
ईश्वरस्याप्यगुरुप्रसादापेक्षतां स्फुटयति ईश्वरस्यापीति । ईश्वरस्य हरणमर्थस्याप्यात्मज्ञानं नुस्वतंत्रं न भवति किन्तु मृतादेव रूपानुरोरेवाभवत् ततस्तस्य ज्ञानस्य कारणं गुरुत्वेति सिद्धमित्यर्थः १५९

इदानीमस्य पुंसः स्मृतवेदरूपाद्गोज्ञानेभावे प्रयोजकश्चिदुद्यभाव एव न त्वीश्वरत्वाभावो जाग्रदादौ मृष्ट्यादिकर्तृत्वरूपस्येश्वरलक्षणस्यापि विनिर्णयतत्वादिन्याशयेनाह ईश्वरस्येति । सोऽपि इदानीं नोपि यादिरूपगर्भवद्विशुद्धमतिस्तदास्यापि तथाज्ञानेन स्यादेवेत्यर्थः १६० अस्येश्वरत्वमेव स्फुटयति अज्ञानेति । अज्ञानहरणं गुरुपरतंत्रमुक्त्वा अस्य जगतः सृष्टिसंहारयोः स्वतंत्रत्वादयमसिद्धः पुमान् परमेश्वर एवेत्यर्थः १६१ यच्च वेदांतेष्वीश्वरस्यैव मृष्ट्यादिकर्तृमिति मसिद्धिः सर्वेश्वरादतिरिक्त आत्मेयनास्तीत्यभिप्रायेण तथा चानर्पामि ब्राह्मणश्रुतिः नान्यो तोस्ति द्रष्टा इत्यादिरित्याह स्वतंत्र इति । ईश्वर एव मृष्ट्यादौ स्वतंत्र इति स्पष्टं च तत्वेदांतेषु तत्सत्यमेव यतः सर्वेश्वर एव सर्वेषां न आत्मा इत्यर्थः १६२ एकात्मतामेव स्फुटीकरोति एक एवेत्यादिना । पुमान् संपातानां पालक एको देव उपाधेः समष्टि रूपस्य विशेषेण भेदेन ईश इति जीव इति च न्यपदिश्यते यथारावणारितां कंसारितां चापेक्षया मावतारः कृष्णावतारश्च पृथक् न्यपदिश्यते तदित्यर्थः १६३ कर्मभेदेन भेदांशं कां परिहरति ईशान इति । एकस्मिन्नीश्वर एव ईश इति अनीश इति व्यवहारः यथारावणं हंतुं समर्थत्वादाशरयिः श्रीरामचंद्र ईश इत्युच्यते जलशायी समुद्रेश्वर भोगशायी भगवान् रावणहननेऽसमर्थः

ईश्वरस्य यथाज्ञानमन्यस्यापि तथा भवेत् ॥ यदीश्वरसमः सोऽपि विशुद्धधिपणः पुमान् १६० अज्ञानहरणं हित्वा स्वतंत्रोऽयं सदा पुमान् ॥ सृष्ट्यावपि च संहारे जगतोऽस्य परेश्वरः १६१ स्वतंत्र ईश्वरः सृष्ट्यावपरो न कथंचन ॥ इति यत्तन्मृष्ट्या नैव यत आत्मा स देहिनाम् १६२ एक एव पुमान् ईशः स जीवश्चापि कीर्त्यते ॥ उपाधेस्तु विशेषेण रामकृष्णौ यथा पृथक् १६३ ईशानीश विभागो यमेकस्मिन्नीश्वरे सदा ॥ यथा दाशरथौ तद्वदेव च जलशायिनि १६४ अलौकिकानि कर्माणि सर्वेषामपि संति हि ॥ एकैकापेक्षया यस्माच्चित्रशक्तिरयं जनः १६५ वक्तारो मानवास्तद्वत्स्वगा आकाशगामिनः ॥ पातालतलगाः सर्पा वृक्षानि श्वलजीविनः १६६ अंतर्धाना दिशर्कानामाश्रया अमरादयः ॥ एवमन्येऽपि संत्यत्र जीवानां विधा अपि १६७ जातिगोत्रकुलदीनां भेदैर्मित्राः सहस्रशः ॥ नानाशक्तियुताश्चान्यैरशक्या लंक्रियाः मदा १६८ मानवेऽप्युपाधेः केचित् शूराः केचित् नराधिपाः ॥ मंत्रिणः केचिदपरे ब्राह्मणा वेदपारगाः १६९ शास्त्राणामपि कर्तारो वक्तारश्चापरेऽपि च ॥ अनुष्ठानरताः केचिदुपविद्यारताः परे १७० कामक्रोधादिमंतश्च केचिच्छांत्यादि संयुताः ॥ केचिदेवां विचित्रेऽयं सर्वशक्तिरलौकिकी १७१ वपुष्यपि कृष्णीणां यावर्तते काचिदैश्वरी ॥ स्त्रीपुंसादिशरीरेषु चेंद्रियादि समाश्रया १७२

अनीश इत्युक्त इत्यर्थः १६४ यथा दाशरथि कृत्यमकुर्वाणोऽपि जलशायी स्वकीयविचित्रकार्यापेक्षया ईश्वर एव तथा न्यपदिष्वपि बोध्यमिति सूचयन् सर्वेषां विचित्रकार्यकारितामाह अलौकिकानिति । अलौकिकानि आश्चर्यकराणि यतः परस्परपेक्षया चित्रा बिलक्षणा शक्तिर्यस्य तथा भूतलोकः १६५ चित्रशक्तितामभिनयति वक्तार इति । वक्तृत्वशक्तिर्मनुष्येष्वेव आकाशगमनशक्तिः पक्षिष्वेव स्वल्पेऽपि भुवि चरेष्वेव शक्तिः सर्वेषु निश्चलतपास्थिति शक्तिर्वृक्षेष्वेव एवमग्रेऽपि १६६ अंतर्धाना इति । स्पष्टम् १६७ जातीति । आप्यायवच्छेदेन नानाशक्तियुता अपि जीवाः संतीति पूर्ववत् संबन्धः कीदृशास्ते जीवाः अन्यैरशक्या लंक्रियाः कर्तृमशक्या लंक्रिया वारणं जहमेव तत्कार्यं करिष्यामि कितैरित्याकारं येषां ते तथा १६८ सन्निहिते पुमानवेष्टेऽपि विचित्रशक्तितां दर्शयति मानवेऽपि च । उपविद्यामाधर्वादादयः स्फुटमग्न्यद्वयोः १६९ । १७० कामेति । उत्तरार्द्धे केचिदिति पूर्वान्वयि सर्वस्य परमेश्वरस्य शक्तिस्तत्तुपाधिष्वपि विचित्रेत्यर्थः १७१ वपुष्यपीति । सर्वेश्वरी शक्तिः कृष्णीणां वरिदाशक्तानां देहेष्वपि तिष्ठति तथा स्त्रीमृतिशरीरेषु शरीरघटकेन्द्रियच्छेदेषु चेत्यर्थः १७२

इति पादिनिष्ठतां स्पुष्टयति प्रागेति । नासिकाविषायायुष्यैते पुच्छिद्रेषु बहिर्वाहः साधेनोपलभ्यमानेष्वस्त्यंतविशेषायापकं किंचित् पदशात्प्रतनासिकादिस्थितं कर्म गंधग्रहणादिरूपपरस्परविल
सर्गहृदयेत्यर्थः १७३ फलितमाह अचित्येति । तेन वैचित्र्यदर्शनेनेदं सत्सर्वेभावावचित्यशक्तित्वाद्भूमा अनिवचनीयमभावावचित्यशक्तिमता ईश्वरेणेकेनाधिष्ठिता श्रेत्यर्थः १७४ तस्मा
देकस्यैवोपाधिमात्रभेदेनेशादीनि नामानीत्याह ईशइति । त्रयः पादापस्यसत्रिपात् १७५ । १७६ विचारकाले त्वेतानि नामान्युपाधीनामेव पर्यवस्यंतीत्याह पुमानिति । वृषादयः शब्दा
इति शेषः दहस्योपाधेरनसासिरूपस्य पुंसः १७७ स्वतस्तु पुरुषस्य सर्वोपाधिपुनिर्विशेषत्वमेवेत्याह आनंदात्मैति । कल्पितभेदेन सत्यज्ञानादयो गुणापस्य वस्तुतस्तु निरंजनो निरुपाधिश्च ७८
वस्तुतो निरंजनत्वं स्पुष्टयितुं तस्यैवोपाधीनां सप्रवृत्तमाह अनादीति १७९ ओपाधिकभेदे दृष्टांतमाह गृहाकाशइति । यथा एक एवाकाशो गृहाकाशगृहाकाशघटाकाशकरकाकाशादिसंज्ञस्तत्तदुपाधि
भेदमादाय भवेत्तथा मापीत्यर्थः १८० उपाधीनां कल्पितत्वबोधनापदृष्टांतांतरमाह गंधवैति । अपथामिध्याभूतभेदम् १८१ हाहातिके योजयति आनंदात्मनीति । तद्देहादिरूपं देतं तस्य

प्राणकर्ममुखोपस्थापायुच्छिद्रेषु कोवहिः ॥ भेदोत्र विद्यते येन विषमकर्मतद्गतम् १७३ अचित्यशक्तयः सर्वे भावास्तेनात्र दुर्भणाः ॥ एकेनैवात्मनानेन सर्वदा स
धिष्ठिताः १७४ ईशो जीवः पुमान्विप्रः पंडितो मूर्ख एव च ॥ स्त्रीगौस्तुरुस्तथा पक्षी चतुष्पाच्च द्विपादपि १७५ पादहीनस्त्रिपात्तद्वद्रुपादप्यनंतपात् ॥ इत्यादि
नामवान्योयमानं दात्मा महेश्वरः १७६ पुमान् स्त्रीकुंजरो वा जीतरु सर्पो वृषादयः ॥ एतानि देहनामानि पुंसो नैवात्र किंचन १७७ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिः सर्वभेद
विवर्जितः ॥ सत्यज्ञानादिगुणको निर्गुणोऽपि निरंजनः १७८ अनादिमायया कृत्वा कार्यं नानाविधं त्विदम् ॥ तत्र स्थितो विभात्येव ईशानीशादिभेदान् १७९ म
हाकाशोगृहाकाशो घटाकाशः परोपि च ॥ एक एव यथा काशो भवेत्तद्विभेदवान् १८० गंधर्वनगरं यद्वन्मायया परिकल्पितम् ॥ नभसोऽस्या यथा भेदं कुर्यान्नानावि
धं बहु १८१ आनंदात्मनित्तैव मेव मत्र प्रकल्पितम् ॥ भेदं नानाविधं तस्य कुरुते सर्वदैव हि १८२ घटाकाशो यथानैव गृहाकाशक्रियां क्वचित् ॥ कुरुते तत्र तथा जीव
ईशकर्मकगोतिन १८३ अनयोर्हि यथा भेदो गृहेन च घटेन च ॥ कारणेन च कार्येण तयोर्भेदस्तथैव हि ८४ नाममात्रं यथा भेदो नभसोस्तद्वदेव हि ॥ जीवेशयोरयं भेदो
नाममात्रात्र वस्तुतः ८५ ततः सर्वशरीरेषु परमात्मा त्रसंस्थितः ॥ भेदगंधविनिर्मुक्त ईश्वरोऽयं परः पुमान् ८६ ईश्वरत्वाच्च सर्वोपि धीमंतोऽत्र शरीरिणः ॥ सृष्टिचसंह
तितद्वत्कुर्वते हर्निशं मदा १८७ जगत्स्तत्तमे वै तमुपाधिं स मुपाश्रिताः ॥ स्वस्य स्वस्य च दृश्यस्य दर्शनादप्यदर्शनात् १८८

स्वोपहितस्यात्मनेनानाविधं भेदं कुर्यादिति १८२ एवं सत्युपाधिभेदेन कर्मवस्थोपपत्तेत्याह घटाकाशइति । गृहाकाशस्य कृपां कुसुलाविधारणरूपां यथा घटाकाशो न करोति तथेश्वरस्य सम
दृष्टपाथेः कर्मजीवो न करोति १८३ यथा बानधो घटाकाशगृहाकाशयोर्भेदोऽपाधिभ्यां घटगृहाभ्यामेव तथा कार्यकारणरूपा अपाधिभ्यामेव जीवेशयोरित्याह अनयोरिति १८४ यथा चोपहिते आ
काशे भेदो नाममात्रविकल्पमात्रं वस्तुतोऽभावात्तथा जीवेशानुगते आत्मनीत्याह नाममात्रमिति । नभसो घटाकाशगृहाकाशयोः १८५ फलितमाह ततइति । स्पष्टम् १८६ एवं सर्वेषाम्
भरत्वे सति ईश्वरत्वादाय सर्वशरीरिणः सदा जगतेः स्वकीयस्वकीयदृश्यरूपस्य दर्शनादर्शनाभ्यां सृष्टिचसंहतिं कुर्वते कुर्वतितंतमानुपादिशरीररूपमुपाधिमाश्रिता अपीत्याह ईश्वरत्वाच्चेति द्वाभ्यां ।
न्याख्यादंष्टयम् १८७ । १८८

ननुशरीरकश्चतुर्भोष्पायेचतुर्थपादे ग्रहप्रदेणसगुणोपासकानां जगत्पादसंस्थादिकं वैयर्थ्यापरमे भवेत्तर्थाभावात्तद्विजगद्यापारवर्जमिति सूत्रेणोक्तं तन्मन्त्रेण वा दिहेतुनांगीकारे विरुद्धत्वेन
 त्यागं कथयतस्त्रमुपासनात्मकं योमस्य फलपरिच्छेदपरं ननु तत्तदुपाधि विच्छेदश्च स्वभावात्किञ्चिदुपाधिशक्तिरित्येव परमिति स्यात् जगद्व्यापक इति । मुनिर्वादिता यथोय जगद्व्यापारवर्जमिति न्यम्यथा
 दुक्तं वास्तदभिधानं योगिनः योगजशुद्धिप्रयुक्त्यां संस्थावेन नियमतपरं परं च ईश्वरत्वप्रयुक्त्यां संश्लेषेण निष्कामकामित्यर्थः १८९ एतदेव स्पष्टयति योगद्विमिति । योमस्य अद्विष्टत्वं संप्रति प्रामा
 यदा ते स्युस्तदा ते पां योगं ह्येतत्परिच्छेदरूपा इह सूत्रे कथितेत्यर्थः १९० वामदेववत्शास्त्रज्ञस्यैवैष्ट्या ब्रह्मात्मतावगाहिण्यासहितांस्तु योगिनां परीश्वरत्व सर्वकर्तारो भवन्तीत्याह सर्वेति । सर्वे प
 पाधिपुसाधारण एकरूपेणावस्थितः पुमान् परीश्वरः प्रपञ्चस्य क्रमेण सृष्टीस्थितः प्रवृत्तौ भद्रतु करोति विशेषरूपेण सामान्यरूपेण च संसृष्ट्यादिकं निर्मातृत्वं तद्वद्विषयवत् ब्रह्मज्ञानप्रभावेण योगिनोऽपि प्रपञ्चसमान्य
 विशेषरूपं प्रकुर्वते कुर्वन्त्येव कीदृशा योगिनः कार्योपाधौ जीवितानियामके स्थित्वा अमीत्यर्थः अयं भावः कर्मोपासनफलानामादौ परमेश्वरेण नियतत्वात् तत्र कर्तृत्वाद्यभिमानिनोपावत्तावस्थ
 तमेव कार्यो योगिप्रभृतयः कुर्वन्ति यदा तु ब्रह्मविषया परिच्छेदाभिमानं त्यजन्ति तदा भेदाभावात् शरीरकर्म तद्विदुषां भवति ईश्वरस्तु न्यपि शरीरे स्थित्वापि समष्ट्युपायेः कार्यं कर्तुं शक्तः यथा विश्वामित्र
 शरीरे वस्थाय त्रिशंकुहिताय स्वर्गांतरनिर्माणमिति मसिद्धं रामायणादौ तथा विचित्रापरैर्दुष्कराणां प्रपञ्चादिमृष्टिपरिष्वस्यैव कर्मतिन केन चिद्वारयितुं शक्यमिति १९१ अथवा जगद्व्यापारवर्जमिति

जगद्व्यापारवर्जं यद्भगवान्मुनिगम्यथात् ॥ योगिनां बुद्धिपूर्वायां सृष्टौ तत्र परब्रह्म १८९ योगद्विसमनुप्राप्ता योगिनः स्युर्यदा तदा ॥ इयत्ता कथिता तस्या योगद्वयो
 गिनामिह १९० सर्वसाधारणो यद्ब्रह्म प्रपञ्चकरणे स्थितः ॥ पुमान्करोति तद्वत्तु योगिनोऽपि प्रकुर्वते ॥ ब्रह्मज्ञानप्रसादेन कार्योपाध्याश्रिता अपि १९१ तथापीशो
 धिकस्तेभ्यो यतस्ते निखिलं जगत् ॥ न कुर्वन्ति करोतीति शङ्कितिवैषम्यकारणम् ॥ उक्तं भगवता तत्र न चैतद्विनिवारितम् १९२ सृष्टिसंहारकरणं स्वस्य स्वस्य शरीरि
 णाम् ॥ सर्वसाधारणं यद्ब्रह्म व्यापारश्च कर्तृत्वं १९३ सामंतानां च तद्वत्स्यान्मंडलं मंडलं प्रति ॥ तथैवाधिकृतानां स्यात्प्रत्येकं नगरादिषु १९४ एवमीशस्य कार्यं
 स्यादधिदैवं पुमानिह ॥ हिरण्यगर्भो भगवानंतर्बहिरवस्थितः ॥ अस्य कार्यं विराडस्य कार्यं स्थावरजंगमम् १९५

सूत्रस्य समष्ट्युपाधिकस्याधिक्यवर्णेन परत्वं न तु न्यष्ट्युपाधीनामनीश्वरता बोधकत्वं वाक्यभेदप्रसंगादित्याह तथापीति । तथापि ब्रह्मविद्यावत्त्वेन योगिनां परमेश्वराभेदेऽपि तेष्वैश्वरोऽधिकः सदा स
 र्वकर्तृत्वात् एतेन न तथा विद्यातः पूर्वमेतेषु सर्वकर्तृताप्रादुर्भावाभावात् इत्याशयेन वैषम्यस्य परमेश्वराधिक्यस्य कारणं तत्र जगद्व्यापारित्यादिमुन्ने भगवता न्यासेनोक्तम् एतज्जीवानां योगिप्रभृतीनां मां
 त्स्त्विह कर्माश्वरत्वं तु नवारितं निषिद्धं वाक्यभेदापत्तेरिति भावः १९२ तत्र सृष्ट्यादिकं स्वल्पं च हवा दृश्यमानं स्वकर्तारमीश्वरमुपापयतीत्याह सृष्टीति । शरीरेणापत्त्युपादिकरणं स्वस्य स्व
 स्य प्रत्येकं दृश्यमानं तत्सर्वेण परमेश्वरेण साधारणं समानम् न केवलं जीवानां मेव किं त्वीश्वरस्यापीति यावत् यथा प्रजापालनं रूपं च कर्तृत्वं नो न्यापारोपादौ शस्तद्वत्तादृग्वसामंतानां तदधीनभूतानां भव
 तितदनुसारी च ग्रामाभ्युसादीनां सन्यापारो भवति तथेति द्वयोरर्थः तथा च यथा सामंतं तदीनां प्रभुत्वे पुत्रकर्तृत्वं तः प्रभुत्वमनुगतं तथा जीवकर्तृत्वे पुरारमेश्वरकर्तृत्वमिति भावः १९३ । १९४ अत्र स
 चक्रवर्तीदृष्टान्तो यो योगवलेन स्वयमेव सामंतं तदधिभावमापन्न इति दर्शयन्तीश्वरस्य साक्षात्परं पराभ्यां सर्वत्र कारणतामाह एवमिति । यथा पट्टं तद्वत् एवमीशस्य चक्रवर्तित्वस्यानीयस्य साक्षात्कार्यमधिदैवं
 समष्टिभावेन मानः पुमान् हिरण्यगर्भोऽस्य सामंतस्थानीयः अस्य हिरण्यगर्भोऽप्यस्यैव ईशस्य कार्यं विराट्स्थूलसमष्टिरूपः अस्य विराट्पञ्चापञ्चस्यैव ईशस्य कार्यं स्थावरजंगमस्यैव ईशस्य कार्यं विराट्स्थूलसमष्टिरूपः १९५

अज्ञानाद्देवमापन्नायर्हशादात्मनस्त्वमे ॥ तेषांकार्यमिदंनित्यमवस्थात्रयमीरितम् १९६ योयांपश्यतितास्वस्यसकरोतिनचापरः ॥ अपश्यंश्चात्मनस्त्वेतां
संहरत्येवसर्वथा १९७ यद्यपिस्थ्यातंतःस्थूलोदेहःशुक्लादिसंभवः ॥ सूक्ष्मईशात्प्रसूतश्चस्वस्यवापिपरस्यवा ॥ तथाप्यसौष्टुतोजातःसमोदृष्टोनचस्वयम् १९८
आत्मनोजन्ममरणेयोगायोगीप्रकीर्तितौ ॥ देहस्यतौचकथितौदर्शनादर्शनेसदा १९९ ततोयदत्रयःपश्येततदाकुरुतेहिसः ॥ नपश्येद्यद्यदावस्तुसतदासंह
रेद्विस्तारः २०० एवंसर्वइमेजीवावस्थात्रयंगामिनः ॥ देहेन्द्रियात्मविषयान्संहरंतिसृजंतिच २०१ यदाज्ञानमिदंनाशंभजेदात्मावबोधनात् ॥ अवस्थात्रय
निर्मुक्ततदागच्छेत्परंपुमान् २०२ एवंसामान्यतांश्रुत्वाब्रह्मणोवक्रतःसदा ॥ उपायसहितंभूयउपेयंप्रप्तुमद्यताः ॥ उचुर्ब्रह्माणमागत्यपूर्ववद्विनयान्विताः
२०३ ओंकारोभवतायोयमात्मिपायसमान्वितः ॥ कथितस्तमुपेयंत्वमात्मानंसम्यगीरय २०४ एवंमुक्तस्तदाप्राहब्रह्मालोकपितामहः ॥ अवाङ्मनसगम्यंतं
धर्मानारोप्यभूरिशः २०५ देवाःगृणुतच्चात्मानमवाङ्मनसगोचरम् ॥ नानाविधैरहंघर्मैर्वक्ष्येबोध्योयतोधुना २०६

वैजीवांस्वात्रैयष्टिहारोऽनुवैतोऽप्यात्मानमीश्वरतमानजानन्ततो जीवा इत्युच्यते इति भावः २०१ प्रवेति । एवातुमुद्रमसादलभ्येनात्मबोधेनेदमवस्थाप्रयप्रसीजकप्रज्ञानमव्ययतितदावुरीय
रूपपरपदमस्तीत्यर्थः २०२ अथतुरीयमणववेषात्मायथोपवेष्टव्यमवधारणयथास्मितिपुनः शिष्टेजनेतमकाइष्टुकिचुमवृत्तस्याहमवर्तव्यार्थवर्णयति एवंसामाग्यतइत्यादिश्लोकशतत्रयेण
इत्यब्रह्मणमुत्वात्सम्यक्त्यतः प्रणवाद्वाविक्रतया आत्मानिमुपायैः शब्दादिभिः सतिष्ठम् । अथवात्रापामश्रोभावप्रधानः । तथाचनिनिशोपलाभस्योपायभूतवर्णितमाहमानं श्रुत्वाऽभ्रुवैकलोभ्यैरूपं
प्रष्टुमुद्रमसादलभ्येनात्मबोधेनेदमवस्थाप्रयप्रसीजकप्रज्ञानमव्ययतितदावुरीय २०३ ओंकारइति । भवतामणवरूपआत्माउपायवर्णितसतिष्ठताऽथतमात्मानंकेवलमुपैरूपवर्णयति २०४ एवमुक्तइति । त्रयमायतीतमपितमा
त्मानमारोपितपदवैकप्रवर्णितस्यैकवर्णितमाहतिष्ठम् २०५ प्रज्ञाप्रतिष्ठा च देवाइति । अथैतः श्रुत्वाऽभ्रुवैकलोभ्यैरूपं प्रष्टुमुद्रमसादलभ्येनात्मबोधेनेदमवस्थाप्रयप्रसीजकप्रज्ञानमव्ययतितदावुरीय
स्यामिपतमात्माअधुनाभवतामणवरूपवर्णितस्यैकवर्णितमाहतिष्ठम् २०६

तत्रादौ शुद्धत्वाविष्करणावतस्थोपद्रुतांस्फुटयति सच्चिदानंदेति । योनृसिंहाख्यआत्मासच्चिदानंदलक्षणो महावाक्यगततत्त्वदार्थतयोक्तः सत्त्वं पदार्थेनैक्यं प्राप्तः मनसर्वेषां प्रमातृतां गामापीधेन निरतिशयसंनिधेन सर्वप्रकाराणां बुद्धीनां द्रष्टा भवति यतो बुद्ध्या विषयभूतपावर्जितो संस्पृष्ट इति तत्त्वं पदार्थैक्ये हेतुरानंदात्मा स्वरूपत इति । यतस्त्वं पदार्थापि स्वरूपेणानंदरूपो भवति तत इति द्वयो रर्थः २०७ । २०८ यतश्च उपद्रष्टेन कर्ता ततोऽनुमतेऽपि यदात्रेति । अत्र संघाते पृथगेऽपि मनस्य मनोपदाशुभमशुभेवाकुरुते तदा स आत्मा अनुमते वारणाभाव रूपानुमतिं करोति यतः पंगुवनश न्यासात् मथ्येनरहितत्वात् मध्यस्थ उदासीनो भवतीत्यर्थः २०९ अनुमतिकर्तृत्वेन तस्य विकारप्रसक्त्यभावे हेतुं शिद्रूपत्वादीनाह चैतन्येति । उपद्रष्टा साक्षा २१० अस्याद्वयतामाह एकेति । अपमानात्सादादिलक्षण एकरूपो यतोऽस्मिन् द्वातेन दृश्यते एतत्कुतः यतस्तत्त्वं पदार्थसिद्धिः सत्ता अस्मादात्मने भेदेन नास्ति यतः सर्वद्वैतं तत्रात्मनि माया कल्पितमित्यर्थः २११ अथ सर्वानर्थहेतो विवेकभूरोश्च मायायाः स्वरूपं वर्णयति प्रमाणैरित्यादिना । यास्वयं प्रमाणैर्न दृश्यते तस्याः कार्यत्वसादिगोचरतां गच्छति सा दुर्घटामायेत्युक्त्यर्थः २१२ दुर्घटत्वे हेतुमाह स्वयमिति । या

सच्चिदानंदरूपो य आत्मा पूर्वमयेरितः ॥ नृसिंहस्तत्त्वदार्थोऽयं त्वं पदार्थैक्यमागतः २०७ सामीप्येन च सर्वेषामानंदात्मा स्वरूपतः ॥ सर्वामामपि बुद्धीनां द्रष्टा बुद्धि विवर्जितः २०८ यदात्र कुरुते किंचिन्मनः पुंसः शुभाशुभम् ॥ तदानुमते सोऽपि मध्यस्थः शक्तिवर्जितः २०९ चैतन्यरूपः सततं विक्रियालेशवर्जितः ॥ उपलब्धे वबुद्धीनां सुखदुःखविवर्जितः २१० एकरूपो हि सर्वत्र सच्चिदानंदरूपवान् ॥ अस्मिन्नदृश्यते द्वैतं तस्य सिद्धिर्न कर्हिचित् ॥ अस्माद्भेदेन सर्वयन्मायया तत्र कल्पितम् २११ प्रमाणैर्यानि सिद्धा स्याद्याति चाक्षादिगोचरम् ॥ यस्याः कार्यं च सामाया दुर्घटोक्ता मनीषिभिः २१२ स्वयं यानसती तस्याः कार्यं नाम कथं हि सत् ॥ ततो द्वैतमिवैतस्यान्माया कार्यमिहात्मनि २१३ गंधर्वनगरं यद्वद्वचेतन्नैव विचारतः ॥ गगने स्तित तथा द्वैतमात्मन्यत्राविचारतः २१४ य एष सर्वजंतूनामवस्थात्रय गः पुमान् ॥ स एवात्मा परः प्रोक्तः सच्चिदानंदरूपवान् २१५ यथा प्राज्ञः सुषुप्तिस्थो दुःखं वेति न किंचन ॥ आत्मा तथा सदैवायं वेति दुःखं न किंचन २१६ आनंदात्मस्वरूपस्य निर्दुःखस्य महात्मनः ॥ अविद्यैव दुःखं तज्जायते न तु वस्तुतः २१७ अहं ब्रह्मेति विज्ञानं विद्या प्रोक्ता मनीषिभिः ॥ विरुद्धायानया सेयमविद्या दुःखकारिणी २१८ अनादिरहमत्रास्मीत्येवं भाति शरीरिणाम् ॥ दुर्घटा सदसदृपा प्रपंचस्यास्य कारणम् २१९

माया सती सत्त्वेन प्रतीतान भवति तस्याः कार्यं तत्सद्रूपेण भासमानं कथं स्यात् परंतु तथा भासत एव तत उपपत्त्यसहत्वादात्मनि दृश्यमानं द्वैतमिव मिथ्यैव द्वैतं न वास्तवमित्यर्थः २१३ द्वैतस्य माया मयत्वे हेतुमविचारसिद्धत्वमाह गंधर्वेति । यथा विचारं विनैव गगने गंधर्वनगरं तथात्मनि द्वैतमिति २१४ तस्मादात्मनो ब्रह्मत्वेन काचिदनुपपत्तिरित्याह य एष इति । य एष सन्निरहितः सर्वेषा मात्मा स परः आत्मैव प्रोक्तः सदादिरूपत्वादित्यर्थः २१५ आत्मनः सर्वदुःखराहित्यं सौ पुत्रात्मवत्सर्वदा बोध्यमित्याह यथा प्राज्ञ इति । यथा सौ पुत्र आत्मा दुःखरहितस्तथा सर्वदा दुःखरहित इत्यर्थः २१६ कथं न हि दुःखोऽपलब्धिरिति चेदविद्येय इत्येव तस्याह आनंदात्मेति । आनंदात्मा तत्त्वदार्थस्तेन सह वस्तुतः एकपातिर्दुःखस्यात्मनो दुःखभावे हेतुरविद्येय इत्यर्थः २१७ तत्राविद्या पदस्य निरुक्ति माह अहं ब्रह्मेति । अहं ब्रह्मेति विज्ञानरूपया विद्यया विरुद्धत्वमविद्यात्वमित्यर्थः २१८ विरुद्धत्वमभिनयति अनादिरिति । अहमत्र संघात एवास्मिन् सर्वत्रेत्वाकारेण सर्वेषां देहिनामनुभव सिद्धा आदिशून्या सदसद्व्याख्यामनिर्वाच्यत्वा दुर्घटा असंसारिण्यापि संसारकारणभूता चेत्यर्थः २१९

अस्याः कारणशरीरभूताया आत्मना सह तादात्म्यरूपां श्रुतावात्मैव दृष्टेयुक्तं हेतुकृत्वा स्वतंत्रत्वमाह आत्मन इति । सा अविद्याजडत्वादिना आत्मनो भिन्नापि भिन्नत्वेन न गृह्यते तथा सति अस्वतंत्रापराधीनेत्यर्थः शत्रुवदुःखदत्ताद्यस्वतंत्रेत्युक्तेत्याह स्वतंत्रेति २२० अस्यादुःखदत्तत्वं चेदभानप्रयोजकत्वादित्याह अनयेति २२१ दुःखदत्तत्वे स्वरूपाच्छादनमपि द्वारमस्या इत्याह आत्मानमिति । आत्मानमानं दादिरूपं प्रेमाद्यन्यथानुपपत्त्या सर्वोलोकोजानात्पेवेति विज्ञायते तथाप्यपेदेवेशश्चिह्नक्षणप्रकाशरूपोपदजानन्निव दृश्यते तत्र हेतुर्मायैवेत्यर्थः २२२ तत्र स्वप्रजागरणयोर्भ्रमाख्याकार्पाव्याख्यामोहिकानुपुप्तोत्तुकारणावित्येत्याह स्वप्रइति २२३ तत्र सुषुप्तिकाले यदज्ञत्वात्मानस्तत्स्वरूपभूते चैतन्ये सति वर्तमानेपि विषयाभावादेव न तु चेतन्यनाशात् न हि दृष्टं द्वेषपरिलोपो विद्यते इति श्रुत्यंतरादित्याह सुषुप्तेपीति । आत्मरूपिणि आत्मनः स्वरूपभूते चैतन्ये सति २२४ चैतन्यनाशे वा यदंशं दर्शयति अन्यथेति । अन्यथा चैतन्यनाशे अयमात्मा अज्ञानमपि तमो रूपं न जानीयात् तच्च वक्ष्यं जानाति । यतः सुतोत्थितो नैव किंचिदज्ञासि पंज्ञातवानस्मीति जानीते परामृशतीत्यर्थः २२५ अज्ञानस्य तु च्छत्वादि कं प्रति लोमकमेव विवृणोति सुप्तावित्या

आत्मनोपि च भिन्नासानभिन्ना गृह्यते तथा ॥ अस्वतंत्रास्वतंत्रा च स्वात्मनो दुःखदायतः २२० अनयात्मा विभात्येपभेदवानिव निर्द्वयः ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिर्निर्गुणः परमेश्वरः २२१ आत्मानं सर्वदा जानन्मायया परिमोहितः ॥ अजानन्निव देवेशश्चित्प्रकाशवपुः सदा २२२ स्वप्ने जागरणे नित्यं विपरीतावलोकनात् ॥ न जानात्येनमात्मानं सुप्तावज्ञानतस्तथा २२३ सुषुप्तेप्यज्ञतायेयं सा सत्येवात्मरूपिणि ॥ चैतन्ये विषयाभावात्तु चैतन्यनाशनात् २२४ अन्यथायं न जानीयात्मा यां सुप्तौ तमो मयीम् ॥ जानीतेऽज्ञासि पंचाहं नैव किंचिदतीव हि २२५ सुप्तौ यद्दृश्यते तेन स्वात्मनो न्यज्जडंतमः ॥ तदेतत्तुच्छमित्युक्तं निर्मानं च महात्मभिः २६ तुच्छं कालत्रयेयस्यात्सताहीनमरूपकम् ॥ प्रतीयते नाममात्राद्दस्तुहीनं सदानृणाम् २२७ न रगं गंधावांध्या सुतो वा शब्दमात्रतः ॥ प्रतीयते तथैवैतदज्ञानमपिशब्दतः २२८ एतादृशं च यद्देतुः संसारस्य भवेत्ततः ॥ दुर्घटं कथितं नित्यं वेदवादरतौ द्विजैः २२९ भावरूपस्य विश्वस्य कारणं यत्ततो द्विजाः ॥ वदंति भावतां चास्य तुच्छस्यापि महाधियः २३० कालत्रयेप्यसत्त्वेन तुच्छं तत्परिकीर्त्यते ॥ भावरूपस्य हेतुत्वाद्भावश्चैतन्निगद्यते ॥ अनिर्वाच्यमतः प्रोक्तं भावस्तुच्छं च तद्यतः २३१ प्रपंचस्यास्य हेतुर्ध्वं मोहकृत् स्वात्मनोपि च ॥ जडता चास्य संप्रोक्ता स्वात्मनो व्यतिरेकतः २३२

दिना । यदेतत्सुप्तावभूयमानत्वेन साधितमात्मभिन्नं जडंतमो रूपं चाज्ञानंतन्निर्मानं त्वात्ममाणेरप्राप्तत्वात्तुच्छमित्युक्तमित्यर्थः २२६ तत्र लोकि कंतुच्छपदार्थमाह तुच्छमिति । यत्कालत्रये सत्ताहीनं निःस्वरूपत्वात् अतएव वस्तुना विषयेण हीनं यथा भवति तथा नाममात्रजन्मप्रतीतिविषयी भवति तत्तुच्छमित्युच्यते यथा नृशृंगादिकं तथा ज्ञानमपिशब्दतो नाममात्रादेव प्रतीयते इति द्वयोरर्थः २२७ । २२८ एतादृशमिति । एतादृशं तुच्छमपि सद्यतः संसारस्य हेतुर्भवतीत्येतो दुर्घटमनिर्वचनीयमित्युक्तमित्यर्थः २२९ अज्ञानस्य भावत्वेन न्यवहारहेतुमाह भावरूपस्येति । भावत्वेन प्रतीयमानस्य विश्वस्य हेतुत्वाद्भावत्वेनास्य व्यवहार इत्यर्थः २३० तुच्छत्वभावत्वयोः समुच्चयानुपपत्तिमवेष्य चानिर्वचनीयमित्युच्यते इत्याह कालेति । सार्वदिका सत्त्वेन तुच्छत्वं भावहेतुत्वेन भावत्वं चात्र यतः स्थितमतोऽनिर्वाच्यमित्युच्यते इत्यर्थः २३१ जडत्वे हेतुमाह प्रपंचस्येति । यद्यतोऽस्य जडरूपस्य प्रपंचस्य हेतुत्वात्मा मोहस्यावरणस्य कारकं च भवत्यतः स्वात्मनश्चिद्रूपाद्यतिरेके बलक्षयमपेक्षया ज्ञानस्य जडतोक्तमित्यर्थः २३२

आ. पु.

॥ ११ ॥

श्रुत्युक्तमनंतत्वं स्फुटयति अनंततेति । अतः प्रागभावप्रतियोगित्वरूपः कालिकपरिच्छेदस्तदाभावादस्यानंतता तदेतदुक्तं आदिशून्येन हेतुनेति । आदिशून्यपदं भावयमानं अत्रोपपत्तिमाह भवेदित्यादिना । यदा अस्याज्ञानस्यादिः कारणं भवेत्कल्पेत तदा तस्याज्ञानकारणतया कल्पस्यापि कारणं कल्प्यस्यात्तदा च तदेतरेरेवास्तु हेतुत्वं किं तेनेति स्यात्प्रथमाज्ञानस्य वैयर्थ्यस्यात् यदेतस्य प्रथमाज्ञानस्य कारणं कल्पितेनेव सर्वनिर्वाहादित्यर्थः २३३ अथवेति । अथवा अनंतं प्रपञ्चं प्रतिकारणत्वरूपाद्वेति तस्याज्ञानस्यानंतत्वं बोध्यमित्यर्थः २३४ एतदेव स्फुटयति अनंतोपमिति । अनंतोऽगृह्यमाणान्तोऽप्यप्रपञ्चः परिच्छिन्नात्कारणात्केन कथं भवेज्जायेत अज्ञानं तु तस्यानंतप्रपञ्चस्य कारणं भवति ततस्तदज्ञानमनंतमित्येवमुक्तमित्यर्थः २३५ ब्रमेति । अथवा ब्रह्मज्ञानं विना कारणत्वेनोपन्यस्तानां शतादपरिमितसमुदायादपि एतदज्ञानमनंतं नाशं नयाति एतस्मान्निमित्तादनंतमिति युच्यते इत्यर्थः २३६ अयमोहरूपतां श्रुत्युक्तामभिनयति मोहात्मकत्वमिति । यतश्चानंदादिरक्षणमात्मानमावृणोत्याच्छादयति ततोऽस्याज्ञानस्य मोहकत्वमुक्तमित्यर्थः २३७ अस्य नित्यं निवृत्तत्वेऽप्यस्य प्रभावेण मोहकत्वं लोकानुभवसिद्धमित्याह आत्मन्येवेति त्रिभिः । एषाऽविद्या आत्मनि स्वभासके कालत्रयेन वर्तते यतः प्रकाशस्य प्रकाशकनिष्ठत्वं कापि न हृष्टमित्युपपत्त्या अस्मादात्मनः सकाशात्सर्वदानिवृत्तैवेवमविद्यास्थिता साधिता एतादृश्यपि च स्वकीयबलादाचित्यश

अनंतता च विद्वद्भिरादिशून्येन हेतुना ॥ भवेदस्य यदैवादिस्तदा तस्यापि कारणम् ॥ भवेद्व्यर्थं तदा चैतत्कारणं परिकल्पितम् २३३ अथानंतता चास्य भवेदेव जडस्य हि ॥ अनंतस्यास्य विश्वस्य कारणत्वेन हेतुना २३४ अनंतोऽप्यपरिच्छिन्नात्कारणात्केन संभवेत् ॥ प्रपञ्चः कारणं तस्य स्यादनंतं ततो हितम् २३५ ब्रह्मज्ञानं विना चांतं नैतद्यातिकुतोपि हि ॥ कारणानां शतात्तस्मादनंतमिति गीयते २३६ मोहात्मकत्वमेतस्य कथ्यते वेदादिभिः ॥ आवृणोति यन् श्वेतदानं दात्मानमद्वयम् ॥ स्वप्रकाशविनिर्भातं सर्वमोहविवर्जितम् २३७ आत्मन्येषा सदा विद्यानासीन्नैव भविष्यति ॥ न वर्तते निवृत्तैव सर्वदा स्यादियं स्थिता ॥ एवं भूतापि चात्मानं मोहयत्यात्मनो बलात् २३८ अहं मेति द्विमयी बुद्धिर्मेषोधिगच्छति ॥ भूतजांशो द्विधा भूते स्थूले सूक्ष्मे च सर्वदा २३९ परिच्छेदे च तस्यापि सुखदुःखकरो पुमान् ॥ आनंदात्मा सदा द्वैतशून्योऽसौ निर्गुणः परः ॥ अनयामोहितो मूढो भवत्येषोति मोहितः २४० अस्य मायात्मनो मोहकारणस्य सदात्मनः ॥ तच्छस्य जडरूपस्य हेतोर्विश्वस्य सर्वदा २४१ अनादेरप्यनंतस्य सत्त्वासत्त्वेऽदीरिते ॥ पंडितैर्यददः सिद्धमसिद्धं चैव दृश्यते ४२ सिद्धं कार्यं स्वरूपेण ह्यासिद्धं स्वस्वरूपतः ॥ सिद्धं चानुभवेनैतदसिद्धं च विचारतः २४३

किरूपादात्मानं मोहितं करोतीत्यर्थः ३८ मोहस्वरूपं वर्णयति अहमिति । भूतजांशेषं भूतानां कार्यभागस्थूलसूक्ष्मेवाद्विधा भूते प्रत्यक्षपराभावेन स्थितेऽथ क्रममहमित्याकारां ममेत्याकारां च द्विमयी द्विविधा बुद्धिभावना मेष आनंदादिरक्षणोप्यात्माऽधिगच्छति प्राप्नोति तत्र यं भौतिकांशं प्रत्यक्षेन मग्न्येतत् प्राप्नोति बुद्धिकरोति यं परात्केन मग्न्येतत् तत्र ममेतीति विभागः ३९ परिच्छेदे इति । तथा तस्य भौतिकांशस्येव यं भूतेऽपि परिच्छेदेऽपि परिच्छिन्नत्वेऽप्यनंदादिरक्षण आत्मा अतिमोहितः परिच्छेदे स्यात्प्रतिष्ठितदर्शनरूपमतिशयितं मोहं प्राप्नोति यतोनयामापयावृत्तस्वरूपोऽपि मोहितः अधिकं मोहाय मेरित इत्यर्थः २४० अज्ञानस्य सिद्धत्वासिद्धत्वे हेतुके सत्त्वासत्त्वे दर्शयति अथेति । अस्य वर्णनमायारूपस्य विश्वप्रपञ्चेतोः कीदृशस्यात्मनः सदा मोहकस्य तुच्छस्य जडस्यानादेरनंतस्य चेति एतस्य सत्त्वासत्त्वेऽपि विरुद्धे यतः अदोऽज्ञानं सिद्धत्वासिद्धत्वाभ्यां वक्ष्यमाणरूपाभ्यां विशिष्टं दृश्यते इत्यर्थः ४१ । ४२ सिद्धत्वासिद्धत्वेऽप्युपादयति सिद्धमिति । सिद्धत्वमसादिगोचरत्वं तदज्ञानेऽपि कार्यरूपेणास्ति अतस्तत्सिद्धमित्युच्यते स्वरूपेण त्वज्ञानस्याज्ञानादिगोचरत्वाभावात्तदसिद्धमिति अथवा एतदज्ञानमनुभूयमानत्वात् सिद्धमित्युक्तं विचारणार्थं तत्त्वाच्चासिद्धमिति त्वर्थः २४३

असिद्धमिति । अथवा इति शब्दालोकप्रसिद्धमनुसृत्य तदज्ञानं जगतः कारणं सिद्धमसिद्धमिति चोच्यते । इमां कां परतंत्रमसिद्धं स्वतंत्रं तु सिद्धमित्युक्तं लौकिकैरित्यर्थः २४४ तत्र स्वातंत्र्यं प्रमत्तज्ञानस्य स्फुटयति स्वातंत्र्यमिति चतुर्भिः । एतस्याज्ञानस्य हर्दस्वातंत्र्यं स्वतंत्रस्य कर्मपश्यत इति । यत्स्वात्मरूपतः स्वरूपेण जडं तु च्छमपि च स दनाद्यनेतमिति प्रसिद्धं तथानंदात्मानं देतमोहाभ्यां हीनं मोहयतीत्यर्थः २४५ प्रकारांतरेण स्वातंत्र्यं दर्शयति भानाविति । यथा मय्याहार्कैतमोदुर्भटमसंभवति स्थितिर्कतया आनंदरूपे आत्मनि दुःखकारिणी माया दुर्घटा इत एतद्वृत्तमात्रोच्यते एतस्यामायायाः स्वातंत्र्यमेतदेवाभिधीयते एतत्किं यवानंदरूपत्वात् निवर्तनमिति द्वयोरर्थः २४६ । २४७ तथा स्वयं यस्याधीना तस्यात्मन एव वशीकरणे तृतीये स्वातंत्र्यमिदं स्थाह भो इति । किमपि अद्भुतं यत्तन्माया त्मोच्यते २४८ अथास्याः परतंत्र्यं विशदयति परेति पंचदशभिः । इयमविद्या परतंत्रापि भवति यत आश्रयं विषयं चापेक्षये विसिद्धयति तो विषयाश्रयो विहायो पेक्ष्यनसिद्धयतीत्यर्थः २४९ न च विद्यायाः स्वरूपमेवाश्रयतां विषयतां च भजिष्यतीति कथं परापेक्षेति शंकां परिहरति अविद्याया इत्यादिना । अविद्याया विषयः अविद्ये वनसंभवति यथा तमसा तम एव न विषयीक्रियते इत्यर्थः २५० तत्र हेतुतया विषयलक्षणा संभवमाह यस्वेति । यः पदार्थो यस्य पदार्थस्य संबन्धिनं यमिष्टमिति पावत् एतादृशमिति शंके फले कुर्यात्स फलाश्रयस्तस्य फलकर्तुं विषय इत्युच्यते स्वस्वरूपे च स्वने

असिद्धमस्वतंत्रं स्यात्स्वतंत्रं त्रंसिद्धमीरितम् ॥ इति दासद्वयेति सिद्धमसिद्धं चाप्रकारणम् २४४ स्वातंत्र्यमिदमेतस्य कथितं वेदवादिभिः ॥ अनाद्यनंतं च जडं तु च्छं च स्वात्मरूपतः ॥ आनंदात्मानमद्वैतमोहं मोहयत्यपि २४५ भानौ यथा प्रभाकीर्णे स्थिते स्याद्दुर्घटंतमः ॥ आनंदात्मनितद्वत्स्यान्मायेयं दुःखकारिणी ॥ २४६ इतः स्वातंत्र्यमेतस्या इदमत्राभिधीयते ॥ चिदानंदात्मरूपेस्मिन् वर्तनं यत्रिजाद्वलात् २४७ अहो अस्याः किमप्येतत्स्वातंत्र्यमपि दुर्घटम् ॥ यदधीना स्वयंतं च कुरुते स्वात्मनो वशे २४८ परतंत्रासदा विद्यायतः सिद्धयति कुत्रचित् ॥ विषये वाश्रये नित्यं न तु तौ परिहाय हि २४९ अविद्यायाश्च विषयो नाविद्यैव कदाचन ॥ तमसोहितमो नैव विषयः कर्हिचित् कुत्रचित् २५० यस्य योति शयं कुर्यात्स तस्य विषयो मतः ॥ स्वस्मिन् स्वेन च को नाम करोत्यति शयं त्विह २५१ चिदानंदात्मनिसदाक्रियतेति शयस्त्वयम् ॥ अज्ञो दुःखी तितस्मात्स विषयो स्याः प्रकीर्तितः २५२ आश्रयश्च सदैव स्यात्स्वस्मादन्योत्र वस्तुनः ॥ अधिकश्च तथात्मायं मायायाः परमेश्वरः २५३ चिद्रूपस्तद्विहीनश्च ततः सातत्र वर्तते ॥ शुक्त्यज्ञानं यथा पुंसि वर्तते रूप्यदर्शिनि २५४ यद्यप्यत्र भवेदन्यो विषयः स्वाश्रयात्सदा ॥ शुक्त्यज्ञाने तथाप्यत्र परिशेषप्रमाणतः ॥ आत्मैव विषयस्तस्मादन्यद्येन न विद्यते २५५

वातिशयः केनापि कर्तुं शक्य इत्यर्थः २५१ अविद्याया चारणविशेषरूपमज्ञोस्मिदुःखोच्यते न भूयमानं फलं भासमानं नंवरूपे आत्मन्येव क्रियते इत आत्मेव तस्या विषय इत्याह चिदानंदात्मनीति २५२ अविद्यायाश्रयत्वेनाप्यपमात्मापेक्षयत इत्याह आश्रयश्चेति । यः पदार्थः स्वस्माद्विज्ञोऽधिकश्च भवति स एव वस्तुनः पदार्थजातस्याश्रयः प्रसिद्धस्तथा अविद्यातो भिन्नोऽधिकश्चात्मेव संभवति यत् परमेश्वरश्चिद्रूपत्वेन भासकत्वात् तथा अविद्याया विहीनोऽस्पृष्टः अतः सा विद्या तत्रात्मन्येव वर्तते यथा रूप्यं जतं तत्र मयति पुरुषे शुक्तिगोचरमज्ञानं वर्तते इति प्रसिद्धं तद्वदिति द्वयोरर्थः २५३ । २५४ अत्र पूर्वविरोधमाशंक्य परिहरति यद्यपीति । यद्यप्यत्र शुक्त्यज्ञानो वा हरणे आश्रयः पुमान् विषयः शुक्तिरिति विषयाश्रययोर्भेदः प्रसिद्धस्तथापि तत्र शुक्त्युदाहरणेऽप्यात्मेव विषयत्वेन प्रसक्तः कुतः परिशेषात् प्रसक्तमिति वेधेऽप्यत्राप्रसंगात् परिशिष्यमाणे संप्रत्यय इत्युक्तलक्षणादनुमानात् परिशेषमेव दर्शयति तस्मादिति । यतश्चिद्रूप आत्मेवावरणयोग्यस्तस्मादात्मनोऽप्यतु शुक्त्यादिकं जडत्वादावरणयोग्यतां स्तीत्यर्थः तथा च लोकां प्राप्य तु सारेण प्रसक्तस्य सति तस्य शुक्त्यादेः प्रतिषेधे सत्यप्यत्र व्यवहिते प्रसंगेन न भवतीति शुक्त्याद्यतं गतं आत्मैव विषयो भवतीति भावः २५५

एतदेवस्फुरो करोति शुक्ताविति । अत्रवर्णितेशुक्तिरूप्योदाहरणेपि विचारिते सति शुक्तिर्जडाविषयो न स्यात्ततो यत्स्फुरणं चैतन्यं शुक्तिकायां गतमनुमच्छिष्टं यदि तदापदायतयानि रूपितं तदेव विषय-
 त्वार्हमित्यर्थः २५६ इदं तार्थस्य चेतन्यस्य सामान्यभूतस्य शुक्तिकावच्छिन्नात्मना विशेषरूपेणाज्ञानविषयत्वाद्विषयवच्छेदकत्वेन शुक्तरज्ञानविषयत्वाव्यवहारइत्याह सामान्यइति । द्विषतोऽस्मि-
 न्निदं तार्थतया वर्णिते स्फुरणे सामान्यभूते शुक्तिकया अभिधानिरूपणं यस्य तत्तथाविधं शुक्तयवच्छिन्नचेतन्यं विशेषरूपं तादात्म्येन तिष्ठति तं विशेषं यत आबृणोतीदमज्ञानं ततो वच्छेदकतया शुक्तरज्ज्वाहनादेतन्
 शुक्तयज्ञानमिति प्रचक्षते व्यवहरतीत्यर्थः २५७ शुक्तयवच्छिन्नस्य चेतन्यस्यात्मत्वाद्यसर्वज्ञानस्यात्मविषयत्वमेवेत्याह स्फुरणमिति । यच्च बहिर्वाक्यायेष्वपि स्फुरणं तद्व्यतिरिक्तमेवेदवादि-
 भिरपि निषेदः कथितमस्ति भातिमियमित्यादिवाक्येन तथा च तत्र शुक्तया युदाहरणेपि सः अंतरात्मेव विषयइत्यर्थः २५८ एवमज्ञानविषयत्वस्यानात्मत्वभ्रमो विचारित आत्माश्रयत्वं ज्ञानस्य सर्व-
 समतमेवेत्याह अज्ञानानामिति २५९ फलितमाह तस्मादिति । तथाप्यविषयापरिवर्जितोपि चिदानंदरूप आत्मैवाविद्याया आश्रयो विषयश्चेति सिद्धमित्यर्थः २६० ततश्च विषयत्वेनाश्रय-

शुक्तावपि न शुक्तिः स्याद्विषयोत्र विचारिते ॥ इदं तार्थो यतो यत्स्फुरणं शुक्तिकागतम् २५६ सामान्ये स्फुरणे ह्यस्मिन् विशेषं शुक्तिकाभिधम् ॥ आवृणोति यत-
 स्तेन शुक्तयज्ञानं प्रचक्षते २५७ स्फुरणं यद्बहिस्तु कथितं वेदवादिभिः ॥ अंतरात्मेति तत्रापि विषयः स्यात्स एव हि २५८ अज्ञानानां च सर्वेषामाश्रयत्वेन जा-
 त्मनः ॥ विद्यादोषादिनां नास्ति विषयत्वे तु वारितः २५९ तस्मादात्मैव विषय आश्रयश्च सदा भवेत् ॥ अविद्यायाश्चिदानंदस्तथापि परिवर्जितः २६० विषयाश्र-
 यसंबंधादस्वातंत्र्यं व्यवस्थितम् ॥ अविद्यायाजडाचेयं स्वतंत्रा स्यात्कथं त्विह २६१ रथाद्यानजडाः कापि स्वतंत्राश्चेतनं विना ॥ प्रवर्तते क्रियाचात्र गवाश्चादं-
 रपेक्षणात् २६२ अचेतनं ततः सर्वमस्वतंत्रमुदीरितम् ॥ अचेतना तथा माया स्वतंत्रा स्यात्कथं त्वियम् २६३ अस्वतंत्राय तस्तेन साऽसिद्धेति प्रकीर्तिता ॥
 असिद्धिरसतस्तस्मादसत्ताऽस्याव्यवस्थिता २६४ अस्वतंत्रा तथाऽसिद्धा सत्तालेशविर्वर्जिता ॥ मोहयत्येनमात्मानमसंगं निर्गुणं परम् २६५ पुराणं पुरुषं सेयं
 यासतीवाभवत्सदा ॥ चिदानंदात्मसंमोहात्स्वतंत्रा सिद्धतांगता ६६ अज्ञोदुःखीति बोधोऽयं यस्मादस्मिन् न हि दृश्यते ॥ सहकार्यं विना केन कारणेन भविष्यति २६७

त्वेन चात्मना संवद्धाया अविद्यायाः पारतंत्र्यं सिद्धमित्याह विषयेति । किञ्च जडत्वमप्यस्याः पारतंत्र्यं प्रकटयतीत्याह जडाचेयमित्यादिना २६१ तत्र जडत्वस्य पारतंत्र्येण व्याप्तिर्दृश्यति रथा-
 द्यादिति । अत्र रथादीयाक्रियासागवादिचेतनसंबंधादेन स्वतंत्रइत्यर्थः २६२ अचेतनमिति । ततः परापेक्षक्रियकत्वात्सर्वजडमस्वतंत्रं प्रसिद्धमितितथारथादिवत् अचेतनामायापि परतंत्रैव वि-
 ज्ञाप्यते इत्यर्थः २६३ एवमस्वतंत्रत्वस्य सिद्धौ तद्वलेनासिद्धत्वादिकमप्यवधार्यमित्याह अस्वतंत्रेति । सामाया यतोऽस्वतंत्रा ततोऽसिद्धेति बोध्या असिद्धिरसत्त्वमसतः शशशृंगादेर्दृष्टमित्यतो-
 स्यामायाया असत्तापि व्यवस्थिता सिद्धेति त्वर्थः २६४ कथं तर्हि तस्याः सिद्धत्वादिकमप्युक्तमित्याकांक्षाव्यापकभावेनासत्त्वादेरभावमाह अस्वतंत्रेति । कार्यानारंभकत्वमसत्त्वव्यापकं तस्यास्यां
 पुरुषस्यामोहं कुर्वन्त्याभावादि यं सती जाता एवमसत्त्वाभावे तद्व्याप्यसिद्धत्वस्याभावस्ततश्चास्वतंत्रत्वस्याभावादि यं सिद्धास्वतंत्रा च विज्ञातेति द्वयोरर्थः २६५ । २६६ अनया कृतमात्मनो व्याप्तौ
 ह्यभिनेयति अज्ञ इति त्रयोदशभिः । योयमहं ज्ञोदुःखी याकारो बोधो दृश्यते स आगंतुकत्वात् कार्यभूतः कारणेन विना कथं स्यादित्यर्थः २६७

कारणं चेति । अस्य बोधस्य कार्यस्यासंभवतः कारणमविद्यामप्रतिघटनापद्वीपसीविनाशसंभवति यतो वस्तुतः स्वप्रकाशानंदरूपेऽयं बोधो न संभवति ततः परिशेषादिपमविद्यारूपा मायैव कल्प्यते
इत्यर्थः २६८ सा च कल्पिता सती आहतो नीचः शिरस्य शिरोहतीति न्यायिनसा स्वाश्रयंतिरस्कृत्य स्वयमेवावतिष्ठते विलसतीत्याह कल्प्यमानेति २६९ आश्रयतिरस्कारमेवाभिनयति चिदानं
देति । जगदीशितुः सर्वाधिष्ठातृरूपं पुंसः पश्यतो विभासमानानंदरूपः सर्वोत्तररूपश्चात्मा मायायाः प्रभावादसत्संभोजात इत्यर्थः २७० विलासिन्या इति । इत्येवः असत्त्वापादनरूपोऽत्यद्भुतश्च
धर्मो विलासोऽस्या विलासिन्याः कथितो यत्पर आत्मा पश्यंतं भासमानमप्यात्मानं विस्मृतो विस्मरन् जात इत्यर्थः २७१ एनमिति । एनमसत्त्वापादनरूपमस्या विलासं पश्यन्नपानपि विज्ञेयं रूपं
विलासान् पश्यति तानभिनयति जात इत्यादिना । धर्मात्यायाभिमानरूपं बहुदुःखं पश्यन्त्या तस्य जातत्वाभिमानस्य संबंधाद्योगान्ममत्वाकुलो भवति ततः पित्रादिरूपांस्तान्माया विलासा

कारणं चास्य नैवान्यदविद्यायाश्च लभ्यते ॥ वस्तुतः स्वप्रकाशोऽयमानं दात्मा कथं भवेत् ॥ अज्ञो दुःखीति च ततो मायेयं परिकल्प्यते २६८ कल्प्यमाना तु सा तत्र
नीचवद्वलसंश्रया ॥ तिरस्कृत्याश्रयं स्वस्य स्वयमेवावतिष्ठते ६९ चिदानं दात्मारूपोऽयमात्मा पुंसोऽप्यसत्समः ॥ मायाया वैभवान्नित्यं पश्यतो जगदीशितुः २७०
विलासिन्या विलासोऽयं प्रथमः परिकीर्तितः ॥ अहो पश्यंतं मात्मा यमात्मानं विस्मृतः परः २७१ एनं पश्यंततः पश्येद्विलासान् परानपि ॥ जातो बालो युवा वृद्धो मृ
तो दुःखी सुखी तथा २७२ स्वर्गाचनरकीचास्मि तथा स्त्री पुंनपुंसकः ॥ पापी धर्मी चैव मादिव बहुदुःखमनेकधा २७३ तस्य संबंधतश्चाभून्ममता सक्तचेतनः ॥ पि
तृमात्रादिरूपांस्तान्संसारपरिरक्षिणः २७४ देहकारा गृहं प्रातः कामक्रोधादिं खलः ॥ प्रार्थनारक्ष्यमाणं गोमूढो जन्मनि जन्मनि २७५ आनंदात्मानमात्मानं
स्वयं ज्योतिषमद्वयम् ॥ अपश्यन्दुःखमनिशं बहुकर्म समुत्थितम् ॥ प्राप्नुवन्त्याति संसारं विद्यमानोऽप्यसत्समः २७६ अतो माया विचित्रेयं दुर्घटा दुःखकारिणी ॥
संसारविषवृक्षस्य जननी दुर्जयानृभिः २७७ अहमज्ञस्तथा दुःखी ब्राह्मणो हं महाकुलः ॥ इत्यादिव द्रुमन्वानो निमज्जति भवार्णवे २७८ बीजमूला हि सा प्रोक्ता वास
ना कोटिर्गभिणी ॥ पटवद्याति संकोचं विकासं च दिने दिने २७९ सुपुत्तौ चापि मूर्छायां मरणेऽपि महालये ॥ संकोचमुपयात्येवाविका संवापरत्र हि २८० विकासैर्दुःख
मायाति तस्या एष पुमानिह ॥ स्थप्रे जा मरणे नित्यं देहे देहेशः पुमान् २८१

संसारस्थितिहेतुपश्येदिति त्रयाणामर्थः २७२ । २७३ । २७४ देहेति । ततश्च देहरूपं बंधनां प्राप्तः कामादिरूपं खलाभिर्वद्धश्च सन् प्रार्थनयामान भूयमित्याद्याकारयारूपमाणं तदंगं
शरीरं येन स तथा विधो मृदो मानात्नमसुस्वरूपमपश्यन् बहुदुःखं पश्यंश्च संसारे भ्रमतीति द्वयोरर्थः २७५ । २७६ फलितमाह अत इति । अतो विचित्रेयं माया संसारविषवृक्षजनकत्वाद्दृश्यां मा
दिका यत्प्रभावादयं नानाविधं यैराकुलः संसारे निमज्जतीति द्वयोरर्थः २७७ । २७८ अथास्पावटबीजादिवद्यवस्थां श्रुत्युक्तं वर्णयितुमस्याः संसारवृक्षस्य बीजतां परिणामशीलतां चाह बीज
भृता हीति । सा अविद्या संसारवृक्षस्य बीजस्थानीया वासनानां ज्ञानकर्मसंस्काराणां कोटिर्गभिणी गर्भवती तथा पटादिवत् संकोचविकासशील इत्यर्थः २७९ अस्याः संकोचादिकालानां सुपुमा
विति । सुप्तिमूर्छामरणप्रलयेष्वस्याः संकोचः परत्रोक्तकालेषु तु विकास इत्यर्थः २८० तत्र विलासोऽस्याः पुंसो निततं दुःखद इत्याह विकासीति । देहे देहेनाना देहेषु नित्यं प्रति दिनमयं पुमान्
अवशः परतन्त्रः सन् विलासेरस्या दुःखिनो भवतीति २८१

संकोचालेचनीडलीनपक्षिवत्पूर्वश्रमपरित्यागेपिभाविदुःखबीजसंपर्कादुःखीतिव्यवहित्यतेहत्याह क्षीणइति । कर्मणिजाग्रदादिभोगप्रदेशेति सति सा संकोचं याति तदा च श्रानो जायः श्रमपरित्यज्य यथापि शेते तथापि यतः अज्ञानमोहितो माया रूपे बीजे इतः प्राप्तस्ततो दुःखं यातीत्यर्थः २८२ एवमिति । एवमुक्तरूपसंकोचविकासाभ्यामेवाऽविद्यासंसारस्य हेतुर्वाशरीरिणामनुभवसिद्धादुर्घटाचेति २८३ यथा चेपं विलसंती संसारहेतुस्तथात्मास्वरूपेण विलसन्मोक्षहेतुरित्याह आनंदात्मेति । तत्त्वं परमार्थस्तदुपतया विज्ञातः प्रसिद्ध आनंदात्मा मोक्षस्य हेतुः असत्यममृतं तन्मय विद्या च संसारस्य हेतुः तत्र संसारे आत्मनः स्वरूपस्याप्रतीतिविपरीता प्रतीतिर्वैषम्यं भवति एवं मोक्षे मायायाः सा प्रतीतिर्भवेदिति द्वयोरर्थः २८४ । २८५ नन्वेकरूपमायायाः कथं नानाप्रमातृव्यवहारनिर्वाहकत्वमित्याशङ्क्य तस्या एकत्वं नानात्वं च वटवीजदृष्टान्तेनाह एकैवेयमिति । इयं माया अविद्या संज्ञा विविधं भिन्नापि भाति वटधानावन् २८६ दृष्टान्तं स्फुटयति वटेति । यथा वटस्पधाना मुबीजेष्वनुगतं तत्सामान्यं जातिरूपं तदेव वटानां हेतुः कारणं ताधाना न्यक्तपस्तुन सर्वत्र हेतुता योग्यानां शादिशालित्वेनाननुगमादित्यर्थः २८७ दार्ष्टान्तिके योजयति हेतुरिति । यथा

क्षीणे कर्मणि संकोचं श्रातः पक्षी वनीडगः ॥ श्रमं सर्वपरित्यज्य शेते ज्ञानविमोहितः ॥ माया बीजवृत्तौ भूयो याति दुःखं सदारुणम् २८२ एवमेपात्रसंसारहेतुरुक्तामनीषिभिः ॥ अविद्यादुर्घटानित्यं दृश्यते याशरीरिभिः २८३ आनंदात्मा तथाऽविद्या हेतु संसारमोक्षयोः ॥ अतत्त्वतत्त्वरूपाभ्यां विज्ञातौ सर्वदेहिनाम् २८४ अप्रतीतिश्च संसारे विप्रतीतिश्च वा भवेत् ॥ आत्मनोपि च मायाया मोक्ष एव हि सा भवेत् २८५ एकैवेयमविद्या ख्यामा येत्यपि च कीर्तिता ॥ विभिन्नापि विभात्यत्र वटधानायथानृणाम् २८६ वटधानासु सर्वासु हेतुः सामान्यमीरितम् ॥ वटानां न तु ताधानास्तासां नाशस्य दर्शनात् २८७ हेतुर्यथात्र सामान्यं वटधानासु कीर्तितम् ॥ तथा कार्यो घसामान्यहेतुर्मायेति कीर्तिता २८८ वटधानासु नष्टासु सामान्यं न विनश्यति ॥ यथा तथैव मायेयं कार्यनाशेन नश्यति २८९ वटधाना गता जातिर्वटधाना विभेदतः ॥ विभिन्नामीयेत्यद्वैतद्वन्माया प्रकीर्तिता ॥ नानासंस्कारभेदेन भिन्ना विश्वस्य कारणम् २९० वटधानायथानाशं वटोत्पत्तौ ब्रजंति हि ॥ संस्कारा अपि मायायाः कार्योत्पत्तौ तथैव ते २९१ वटधानायथैवैकावटोत्पादादनेकधा ॥ कोटिकोटिगुणामूत्वा पुनरेका विजायते २९२

वटधाना गता जातिः सर्ववटानां हेतुस्तथा सर्वेषां कार्याणां कारणेष्वनुगतं सामान्यं मायेत्युच्यते इत्यर्थः २८८ दृष्टान्तेन साध्यमपि ताराणि वर्णयति वटधानास्त्विति । यथा वटधाना न्यक्तपि पुनष्टास्वपित द्रता जातिरविनाशिनी तथा कार्याणां मुन्यादौ नाशे पितृकारणसामान्यरूपामायां विनश्यतीत्यर्थः २८९ वटधाना गतेति । यथा च सा वटधाना गता जातिस्तत्तद्वटविशेषप्रयोजनानां तत्तद्वटानां विभेदं विशेषस्वावच्छेदकमाश्रित्य विभिन्नाभिन्नभिन्नकार्यं करीभवति तथा मायापितृत्वा कार्याणां ये ये संस्काराः सूक्ष्मावस्थारूपास्तानवच्छेदकतया श्रित्य नाना विश्वस्य कारणं भवतीत्यर्थः २९० यथा च वटधाना सामान्यस्याविनाशे पितृव्यवधानाव्यक्तीनां तत्तद्वटोत्पत्तौ नाशस्तथा मायाया अविनाशे पितृत्वं संस्काराणां तत्तत्कार्योत्पत्तौ विनाश इत्याह वटधानायथेति २९१ वटधानायथैवेकेति । यथा चैका पितृव्यवधानावच्छेदकेण रिणम्य फलिता ततो वटदाने कथावारं वारं प्रति वसंतं मृदुं कोटि कोटिगुणा अपरिमेयव्यक्तिं क्ता सती विजायते उत्पद्यते ताश्च बीजव्यक्तपः प्रत्येकं वटजननसमाहत्याह पुनरेकेति । तामुवोत्पन्नानां व्यक्तियेकापि पुनरेवं वटोत्पादनद्वारा कोटिगुणत्वेन जायते इत्यर्थः २९२

दार्ष्टान्तिकेयोजयति कार्पोत्पत्ताविति । तथासामान्यरूपामायापिस्वरूपक्तिभूतेः संस्काराख्येरूपेनेकधाविजायते कुतः कार्पोत्पत्तौ विश्वोत्पादात् एकस्पर्कार्पोत्पत्तौ ततो विश्वस्पनानावि
 घकार्यजातस्योत्पादादतस्तानात्ता सुखनवोत्पन्नव्यक्तिष्वेकान्यक्तिः पुनरेवं जायते ततः संसारस्यानन्त्यं फलितमित्यर्थः २९३ सामान्यस्थानीयायामायापाठ्यक्तिस्थानीयां संस्काराननन्तामपि रा
 शिचतुष्टयेऽवस्थापयति संस्कारा इति । मायायाः सामान्यरूपाया विशेषभूताये संस्कारास्ते चतुर्विधाः तत्कार्याणां देहर्तृद्विद्यत्वक्रियात्वभोगत्वरूपेश्चतुर्विधत्वादिमर्थः २९४ एतेषां संस्कारा
 णां तत्कार्याणां च न्यक्त्वा नन्त्यं प्रवाहरूपेण दर्शयति अनादाविति । एतेषां संस्काराणां तत्कार्यभूतदेहादीनां च परस्परस्पर्कारणत्वे स्थितिरवस्थानं बीजां कुरवज्ज्ञेयं त एतेषां संस्काराणां तत्कार्याणां च
 मध्ये किंचिदपि न्यवस्थितं स्थिरं न वर्तते इत्यर्थः २९५ तत्र कार्याणां भेदानुपलक्षयितुं श्रुत्युक्तं त्रैविध्यमाह वर्तते इति । प्रथमपदं पूर्वोक्तविधिं जरायुजत्वादिना चतुर्विधेषु प्राणिभेदेषु अन्तरभे
 देर्नानाविधेर्विषये देहं त्रिपक्षिपाभोगाः प्रत्येकमृत्तमत्वादिना त्रिविधा इत्यर्थः २९६ तत्र सर्वजंतुपूदाहृत्य दर्शयितुमशक्यत्वात् ब्राह्मणजाता नुदाहृत्य प्रतिपाद्यते इत्याह तच्च ज्ञातीयेति २९७

कार्योत्पत्तौ तथामायाविश्वोत्पादादनेकधा ॥ विजायते पुनश्चैकाततो नतो भवार्णवः २९३ संस्काराविविधा एते मायायाये प्रकीर्तिताः ॥ चातुर्विध्यं च संक्षेपात्
 पुप्रोक्तं मनीषिभिः ॥ देहं द्विपक्षिपाभोगहेतवो त्रचतुर्विधाः २९४ अनादा विह संसारे बीजां कुरसमास्थितिः ॥ कारणत्वे सदा तेषां नैव किंचिच्च वा स्थितम् २९५
 वर्तते त्रिविधाः प्रोक्ता उत्तमाधममध्यमाः ॥ चतुर्विधेषु भूतेषु नानाभेदेषु सर्वदा २९६ तत्तज्जातीयजंतूनां मध्ये सर्वत्र संस्थितम् ॥ त्रैविध्यं नैव केनापि शक्यं वक्तुं
 कदाचन ॥ आनंत्याद्ब्राह्मणेष्वेतदुदाहृत्य प्रदर्शयते २९७ भूदेवः पुण्यपापाभ्यां समाभ्यां प्रायशो भुवि ॥ जायते सर्व एवायं सुखदुःखोपभोगवान् २९८ देहस्य
 तत्र विज्ञेयमुत्तमत्वमनेकधा ॥ पितृतोमातृतस्तद्ददाचार्याश्च महात्मनः २९९ वीर्ययोः परिपाकाच्च कालनिर्गमनादपि ॥ रूपलावण्यशीलाद्यैर्गुणैर्योगाच्च
 सर्वदा ३०० उपलब्धे श्वेश्वरेशात्संस्थानाच्चापि मानतः ॥ उत्तमत्वं सदैवैतदिन्द्रियाणां प्रकीर्तितम् ३०१ कर्मणामुत्तमत्वं स्यान्मेलनात्प्रज्ञयापि च ॥ विहिता
 नामनुष्ठानान्निपिद्धानां च वर्जनात् ३०२ भोगानामुत्तमत्वं स्यात्पित्रादेश्च सुशीलतः ॥ विद्यायोगात्तत्स्त्वेवामाधिव्याधिविवर्जनात् ॥ पुण्यस्य संचयाच्चापि त
 था स्वस्यापि बुद्धितः ३०३

त्रैविध्ययोग्यतां तावद्ब्राह्मणस्याह भूदेव इति । भूलोके जातत्वात् सुखदुःखोपभोगशालित्वाच्च भूदेवाख्यमा ब्राह्मणजातिरपि पुण्यपापो भयारब्धेत्यर्थः २९८ देहस्येति । तत्र ब्राह्मणजाताश्च
 पुत्तमत्वमनेकनिमित्तप्रयुक्तं तथाहि पित्रादेः कुलविद्यातपःप्रभृतिभिरुत्कर्षात् पुत्रादेरुत्तमत्वं तथा वीर्ययोर्मतापित्रं शपोरवस्थाविशेषेण परिपाकात् गर्भात्कालपरिपूर्त्या निर्गमनात् रूपगो
 रत्वं लावण्यं चाकचक्यं शीलं सदाचारः आदिपदेन सलक्षणग्रहः एतैर्गुणैश्च देहस्योत्तमत्वमिति द्वयोरर्थः २९९ । ३०० इन्द्रियाणामुत्तमत्वमाह उपलब्धेति । उपलब्ध्या विषयग्रहणं तत्र
 वेश्यासफुटरवात् संस्थानं रचनाविशेषस्तस्मात् मानं विस्तारादिरूपं यथानेत्रयोः कर्णीतत्वं ततश्चैन्द्रियोत्तमत्वमित्यर्थः ३०१ क्रियाया उत्तमत्वमाह कर्मणामिति । प्रज्ञादेवताध्यानादि
 रूपातयामेलनात् तथा विहितस्य करणान्निपिदपरिहाराच्च कर्मणोत्तमत्वमित्यर्थः ३०२ भोगस्य तदाह भोगानामिति । भोगानामुत्तमत्वं पित्रादेर्विश्वमानत्वात् बांधवानां स्वस्य च सुशील
 त्यात्तदृपयुक्तविद्यानां योगात् एषां बांधवानां ततो विद्याबलेन मानसशरीरपीडयोरभावात् स्वस्य च तथा त्वं कैमुत्येन दर्शितं पुण्यसंचयाविरोधात् स्वकीयबुद्धिकोशलाद्यवश्यामित्यर्थः ३०४

आचार्येति । आचार्यादयः सर्वे संबंधिनोऽप्यजंतोर्भोगहेतव इति केचिदाहुः सद्दियस्तु उभयस्थदंपत्यादिरूपस्य युगलस्य परस्परभोगहेतुतां वदन्ति श्रुत्यनुसारात् तथाच श्रुति 'नवाश्रेयस्युः कामायप
तिः प्रियो भवति नवाश्रेयायाये कामायजायाः प्रिया भवति' इति दंपत्योरेव प्रसक्तं भोगहेतुत्वं निराकरोत् न पित्रादाविनिभावः अथवा एकलस्य भोगो न संभवतीत्युभयमपेक्षितमित्यत्र तेषां तात्पर्यमिति ।
अथवा आचार्यादयः शिष्यादीनां भोगहेतवस्तदष्टारब्धा इति केचिद्वदन्ति केचित्तु सद्दिय उभयस्य गुरुशिष्यरूपस्य पितृपुत्रादिरूपस्य यापरस्परमुपकारकत्वदर्शनादुभयपरस्परभोगहेतुरिति वदन्तीत्यर्थः
यस्तु तस्वाचार्यपितृप्रभृतयो भोगहेतव इति केपांचिदापातदंशानामतम् सद्दियस्तु तेषामुभयं धर्मार्थरूपं प्रतिहेतुतां वदन्तीत्यर्थः आचार्यादयो हि सदृशपदेषां विद्यारूपं देवविज्ञानं ह्येकं
वित्तं प्रयोजयंतीति भावः अपिशब्देन उपसर्जनतया भोगं प्रति तेषां हेतुतेति सूचितम् ३०४ मध्यमाधमत्वेनिरूपयति देहादाविति । देहादीनामुत्तमत्वे ये हेतव उक्तास्तेषां मध्ये केपांचिदेवाभावे
सति मध्यमत्वं सर्वेषामभावे त्वधमत्वं मित्यर्थः ३०५ देहो द्विषेति । इत्थमुत्तमत्वादिना देहादयस्त्रिविधाः स्युरिति एतेनेतेषां मुत्तमत्वादिश्रयस्य प्रत्येकमुत्तमत्वादिश्रयणयोर्जनेन वभेदास्तेषां पितृ
मध्याधिमात्रत्वं योजने सप्तविंशतिभेदा भवन्तीति सूचितम् अधिमात्रत्वमुत्कृष्टत्वम् मृदुमध्याधिमात्राणामपि प्रत्येकमृदुत्वादिभिर्भोजने सप्तविंशतिविक्रूपा एकाशीतिभेदास्तेषां पितृ
कारितानुमोदितत्वेऽसंबन्धे त्रिविधत्वादिश्रयः शतद्वयसंख्याभेदाः स्युस्ते च सूक्ष्मावर्णयितुमशक्या इत्याह एकाशीत्यादय इति । एतेषां देहादीनामुत्तमत्वादौ एकाशीतिप्रभृतयः सूक्ष्माभेदास्ते आ

आचार्यपितृमात्रादेः केचिद्भोगस्य हेतुताम् ॥ मन्यंते चोभयस्यापि केचिदिच्छंति सद्दियः ३०४ देहादावुत्तमत्वे ये हेतवः परिकीर्तिताः ॥ तेषामभावे केपांचिन्म
ध्यमत्वं प्रकीर्तितम् ॥ सर्वेषां वैपरीत्ये स्यादधमत्वमसंशयम् ३०५ देहो द्विष्यक्रियाभोगा एव तं त्रिविधाः स्मृताः ॥ एकाशीत्यादयस्तु स्युर्भेदाः सूक्ष्मा अनेकधा ॥
एतेषामुत्तमत्वादायानन्त्यात्तेन चेरिताः ३०६ देहसंस्कारतो देहास्तस्तेऽपि चतुर्विधाः ॥ संस्कारादेहसंबन्धाद्यतः सर्वप्रजायते ३०७ देही स्यादिन्द्रियैर्युक्तैः कर्माभो
गी च मानवः ॥ ततस्तेऽपि च संस्कारास्तेभ्यो देहादिकं पुनः ॥ जितेन्द्रियं च भोगश्चकारणान्येवमेव हि ३०८ पुण्यपापरतो जंतुरिन्द्रियैः संयुतो भवेत् ॥ देहेन च ततो
भोगं गच्छेत्सर्वत्र सर्वदा ३०९ भोगी क्रियावान् स तत्तवश्यैरेतैरसंशयम् ॥ इन्द्रियैः सहितो देही भोगी कर्मानसंशयः ३१० भोगानामत्र सर्वेषां सर्वदानुभवे सति ॥ वृद्धिः
प्रत्यक्षतो दृष्टा कर्मणां करणेतथा ३११ यो हियं विषयं जंतुः प्राप्नुयात्स तु तं पुनः ॥ इच्छतीह भृशं कर्म कुरुते चास्य लब्धये ३१२

नन्त्यात्केनापि न वर्णिता इत्यर्थः ३०६ अथ देहो द्विष्यक्रियाभोगानां तत्संस्काराणां च परस्परं बीजां कुरन्त्या येन कारणतां निरूपयंस्तत्र देहस्य प्राधान्यमाह देहेति । देहानां संस्कारेभ्यो देहाजायंते
ततो देहस्य श्रुतविधा देहादीनां चतुर्णामपि जनकाः संस्काराः प्रभवन्ति यतो हेतोस्ततो देहास्तसर्वे देहो द्विषादिकं प्रजायते प्रादुर्भवतीत्यर्थः ३०७ देहास्तसर्वसंभवदर्शयति देहीति । यो देही भवति स इन्द्रियै
र्युक्तैर्वशे स्थितैः सहितः कर्मायागादिकर्ता तत्फलभोगी च भवति ततो देहिवादिभावानंतरं पुनर्देहिवादिप्रयोजकाः संस्काराः प्रभवन्ति तेभ्यश्च पुनर्देहादिकं भवति यथा देहः सर्वस्य प्रयोजकस्तथो द्विषं भोगश्च
कर्मादिद्वारा सर्वस्य संघातस्य प्रयोजको बोध्यः तत्रेन्द्रियस्य युक्तत्वं जितत्वं च विशेषणम् इन्द्रियलोलुपे पुंस्वरूपापि कर्मणः परिपूर्वदर्शनादिति ३०८ कर्मणः सर्वसंभवमाह पुण्येति । स्पष्टम् ३०९
भोगात्सर्वसंभवमाह भोगीति । क्रियावान् कर्मक्षमस्तथावश्यैरेतैरिन्द्रियैः सहितश्च भोगेव भवति यतो देही भोगेव कर्माप्रसिद्ध इत्यर्थः ३१० तत्रानुभवप्रमाणयति भोगानामिति । सर्वजा
तीयानां भोगानां भोग्यपदार्थानामनुभवोत्तरं कर्मानुष्ठाननिष्ठा वृद्धिरतिशयरूपा प्रत्यक्षेण दृष्टेत्यर्थः ३११ तत्र हेतुता यो भोगानुभवस्येच्छाजनकतामाह योहीति । यो जंतुर्द्विषं जातीयं विषयं प्राप्नोति
स तज्जातीयं विषयमिच्छत्येव इच्छोत्पत्तो चास्येच्छा गोचरस्य लब्धये कर्म कुरुते इत्यर्थः ३१२

मायया ब्रह्मणोऽप्यथासिद्धिवारणाद्योभयोः स्वरूपं विविच्य दर्शयति कार्येति पादुः । सर्वेषु कार्येषु कारणेषु चानुगतोऽपरिणामभागः समाप्येत्युच्यते इत्यर्थः ३२५ एतयोरेति । एतयोः कार्यकारणयोस्तस्य तयोरेतस्य परिणामस्य वापत्स्मरणमनुसंधानविधया भासकं स्फुरणं सदृशं तदात्मैत्युच्यते । ततो ह्यदृश्यभावेन भेदस्य स्फुटं वाग्मायासन्नात्मनो भिन्नेति व्यवहार इत्यर्थः ३२६ तथा च परिणामरूपेण मायायाः सत्तारूपेण ब्रह्मणश्च सर्वत्रानुगमदर्शनादुभयोर्जगदुपादानत्वमित्याह परिणामश्चेति । परंतु ब्रह्मणस्तत्र विवर्त्तोपादानत्वमित्येषाम् ३२७ उभयोर्हेतुतामेव स्फुटयति सत्तैवेति । एकरूपाऽप्यथाभावहीना सत्तैव पदिकार्येषु स्यादनुगतादृश्ये तदा मायाकारणं न भवेत् एवं केवलसत्तानुगमस्तु न दृश्यते तथा यदि केवलः परिणामः कारणं कारणत्वेनानुगतः स्यात् तत्र तत्र कारणं नैव भवेत् परंतु दृश्यमेव सर्वत्रानुगतं दृश्यते नोभयोः सममनुगमदर्शनेन द्वयोरेव हेतुत्वमित्युच्यते इत्यर्थः ३२८ । ३२९ ततः परिणामसामान्यरूपायामायायाश्चिद्रूपब्रह्मणो विवेकः मुकुर इत्याह परिणामस्येति ३३० जडानां विकाराणां मायास्वरूपाणां तिरैकाभावं सदृष्टं तमाह वदेति द्वाभ्यां । एवमुभयोः कारणत्वे सति सर्ववटबीजेऽनुगतं तत्सामान्यं तद्विजेष्वनुगतस्य सत्तारूपब्रह्मणः शक्तिभूतं सत्स्वस्मात्सामान्यादप्यतिरिक्तानां विधान्वटान् जनयति तथा मायापि परब्रह्मणः शक्तिभूता परिणामलक्षणा अनेकं देहादिरूपं विश्वं जनयेत् कीदृशं विश्वं स्वात्मनः कारणादप्यति

कार्यकारणरूपेषु परिणामोत्रयो भवेत् ॥ सतु सामान्यरूपोऽयं मायेत्येव निगद्यते ३२५ एतयोस्तस्यैवैतस्य स्मरणं यत्सदात्मकम् ॥ तदात्मेति ततो माया स्वात्मनोऽप्येति कीर्त्यते ३२६ परिणामश्च सत्ता च दृश्यते कार्यमात्रके ॥ ततो ब्रह्म च माया च द्वयं हेतुः प्रकीर्त्यते ३२७ सत्तैव चेदेकरूपा कार्येषु स्यात्ततो भवेत् ॥ न माया कारणं नैव परिणामोत्रकेवलः ३२८ यदि स्यात्कारणं तर्हि ब्रह्म नैवात्र कारणम् ॥ भवेद्वयं च दृष्टं तत्कारणं तेन तद्वयम् ३२९ परिणामस्य सामान्यं मायाप्रोक्ता मनीषिभिः ॥ ततो ब्रह्म च माया च ह्यसंकीर्णं व्यवस्थिते ३३० वटबीजस्य सामान्यमेवं सत्तयात्मकं सदा ॥ वटाननेकान् जनयेत्स्वतो भेदविवर्जितान् ३३१ परिणामात्मिका शक्तिस्तथा सामान्यरूपिणी ॥ अनेकं जनयेद्विश्वं नाना देहादिरूपकम् ॥ स्वात्मनो भेदरहितं कार्यकारणरूपं पृच्छ ३३२ एकैकस्मिन् वटे द्वीजे वा स्ति सदैव हि ॥ परिपूर्णं तु सामान्यं वटबीजस्य यत्स्मृतम् ॥ एकं स्थितं च यत्तद्वदेतुः स्याद्वटबीजयोः ३३३ वटानामपि सामान्यं बीजानामपि च द्विधा ॥ स्थितमेकं च तद्वत्सामान्यं प्रोक्तमनीषिभिः ३३४ कार्येऽकार्ये च संपूर्णा विभिन्ने च संस्थिता ॥ एकैव जीवपरयोर्भेदस्यापि च कारणम् ३३५

रिक्तं बीजां कुर्याद्येन कार्यकारणरूपं चेति द्वयोरर्थः ३३१ । ३३२ व्याप्य व्यापकभावेनावस्थितं मायाया रूपं त्रयं दर्शयति एकैकस्मिन्निति द्वाभ्यां । यथा एकैकस्मिन् वटसदा परिपूर्णं कार्यं सत्तया रूपं सामान्यमन्यत् एकैकस्मिन् बीजेऽनुगतं तत्सामान्यमन्यत् वटबीजस्येति समाहारः तथा च उभयोर्वटबीजयोर्भेदं विवेच्य स्मृतं मुभये त्रैलोक्यं सत्स्थितं च तन्नुतीयं न च तस्यैवैवमित्याह यत्तद्वत्तयादिना । यथा वटबीजे परस्परं हेतुभूतं तद्वत्तन्वीजं सामान्यं पृथिवीरूपमुभयोर्वटबीजयोर्हेतुः प्रयोजकमित्यर्थः ३३३ वटानामिति । इत्थं यत्सामान्यं वटानां बीजानां च संवदेन द्विधा स्थितं मुभयानुगामित्वेन एकं सत्स्थितं च यथा दृष्टं तद्वत्सत्तया नुगामिनी सत्तया नुगामिनी उभयानुगामिनी च सा शक्तिरूपा माया मनीषिभिः कृत्यर्थः ३३४ इयं माया कार्या वा चिद्राशक्तिरूपा जीवभेदस्य हेतुः कारणावच्छिन्नशक्तिरूपा च ईशभेदस्येत्याकारं जीवेशादित्यादिश्रुत्यार्थमाह कार्यं कार्येति । अकार्येति चेदः इयं व्यापकरूपेणैकाप्यतिः कार्यं तथा अकार्यं कारणं संपूर्णं व्याप्य स्थिता अतो विभिन्ने वसती जीवेशयोर्भेदस्य प्रयोजिका भवतीत्यर्थः ३३५

एकपाः स्वभावरूपाभ्याभेदकत्वं दृष्टान्तेन स्फुटयति एकैवेति । यथैकाभूमिर्घटरूपागृहरूपाचसतीघटाकाशगृहाकाशयोर्भेदिकाजने लोके मसिदातयामायापि स्वकोपाभ्यां कार्यकारणरूपभ्यां जीवेशयोर्भेदिकेति द्वयोरर्थः ३३६ । ३३७ मायायाः स्वरूपनानानामधारणं दृष्टान्तेन विशदयति यथेति । निगद्व्याख्यातं द्वयम् ३३८ । ३३९ मायायाः श्रुत्युक्तानि चित्रत्वादिनि विशेषणानि स्फुटीकरोति सपेयादिना । सा परिणामसामान्यरूपा एषा जीवादिभेदिका यमाया अत्यद्भुतशरीरानानासंस्कारलक्षणैश्चित्रैर्विचित्रा यथाधारजकेन्द्रिपटीसंज्ञवस्त्रं चिन्त्यततद्देतद्दृश्यमानप्रपञ्चरूपं चित्रं पस्यामायायाधर्मभूतेन संस्कारात्मकेन चित्रेण बीजितं बीजसंज्ञातं पश्यतत्तथाभूतं जातं ३४० तत्र दृष्टव्यं युत्पादयति दृष्टेति सप्तभिः । इयं माया दृढा दृढत्वस्य विवरणं विनाशशून्येति यतो महान्तस्योत्कृष्टः अजश्चरोपेत्यागुन्मूलयितुमुच्छिन्नां कर्तुं नार्हति न स मोभवति यतो मायामूलबलान्वितः परास्वशक्तिरित्यादिश्रुतेरित्यर्थः । तथाच ईश्वरं नित्यसिद्धविज्ञानवंतं प्रतिमायाया अपकारकत्वाभावात्पत्युतेशितस्यादिनिर्माणेन ईश्वरत्वसाधकत्वाच्चेतेनेप्यंतव्येति भावः ३४१ जीवेषु शास्त्रविद एनामनर्थहेतुं विज्ञाप्योच्छेत्तुं समाः परंतु ते अनया कुंठितोपकरणाः कृता इत्याह महांतश्च

एकैव च यथाभूमिः स्थिता घटगृहात्मना ॥ गृहाकाशघटाकाशभेदे हेतुर्जने भवेत् ३३६ एवमेकैव मायेयं स्वात्मनोरूपभेदतः ॥ जीवेशयोर्विभेदस्य हेतुर्भवतिसर्वदा ३३७ यथाभूमिरिलाघात्रीकुण्डलधरणीक्षमा ॥ इत्यादिनामधेयानि जेदेवैव सर्वदा ३३८ परिणामात्मिका शक्तिरेवमेकैव दुर्गणा ॥ मायाऽविद्या तमोमोहोऽज्ञानं भातिर्विपर्ययः ॥ इत्यादीनि च नामानि प्राप्नोत्येषा सनातनी ३३९ सैषा मायातिचित्रांगीचित्रिता द्विपटीयथा ॥ एतच्चिदात्मकं विश्वं यस्याश्चित्रेण बीजितम् ३४० दृढा विनाशशून्येयं मायामूलबलान्वितः ॥ महानजोपिनैवैतामुन्मूलयितुमर्हति ३४१ महांतः श्रुतशास्त्राश्च विद्वंसोऽत्र घटवताः ॥ अस्याविनाशने युक्ता भग्नदंष्ट्राः ममासते ३४२ अविद्येयमरण्यानीनानाजीवसमाकुला ॥ पञ्चभूतो घतरुभिः सर्वतः परिपूरिता ३४३ स्नेहयूला दुःखफला पुत्रदारप्रसूनका ॥ पित्रादिपञ्चैः पूर्णा बंधुशाखा समाकुला ॥ सुखाशाखा जसंपूर्णा कालदायाऽप्युपद्रुता ३४४ कामलोधादिभिः सिंहैः सर्वतः परिरक्षिता ॥ भूरिदुर्जनसर्पाघकंटावृतमार्गका ॥ नारीपिशाचसंपूर्णा तथा जन्मादिदृशिका ३४५ विद्वंसः कारणैश्चैनामुन्मूलयितुमर्हति ॥ प्रायः सर्वेपिते नित्यमनयेव कदर्थिताः ३४६

ति । भ्रमामायाहननव्यापारात्पराहतादंष्ट्रादंष्ट्राद्विदारिका मतिर्येषां ते तथा स मासतेति प्रीतिं विद्वंसः प्रायशोऽनया विषयप्रवणधियः कृता इति यावत् ३४२ उक्तार्थस्फुटत्वाय महाद्वीत्वेन मायां वर्णयति । अविद्येयमित्यादिना । महदरण्यामरण्यानीतद्रूपेयमविद्यापतो नानाजातीयेर्जोर्विशिष्टाभासलक्षणेऽपि पञ्चमहाभूतभेदरूपे तत्तुभिः पूर्णा ३४३ स्नेहेति । स्नेहो विषयरागस्तदात्मकानि मूलानि यस्यां ता तथा दुःखानि फलानि यस्यां सा पुत्रादयोरमणीयत्वाशाप्रयोजकत्वादिसाधर्म्येण प्रसूनभूता यस्यां सा तथा पित्रादीति प्रसवसूचकत्वासाधर्म्यात्पितृभूतयः पल्लवा यत्र विस्तारप्रयोजकत्वाद्धंशः शाखा यत्र सुखं भविष्यतीत्याकारादीर्घांशे वीजं यत्र कालो मृत्युः सदावाग्निभूतो यत्रेति ३४४ कामेति । एतस्यां अरण्यान्याच्छेदकानां विवेकराजसैवानां शाखादीनां भक्षकैः कामादिरूपसिंहैरक्षिता दुर्जनरूपैः सर्पैः कंटेकेश्वर्याप्रमार्गा नारीरूपैः पिशाचैः संयुता जन्मादय एव वृश्चिका यत्र सा ३४५ विद्वंस इति यद्यपि विद्वंसो विद्यावंतः कारणैर्वानयोगादिभिरेनामरण्यानीक्षयितुं समर्थाः परंतु प्रायशस्ते विद्वंसोऽनया मायापरण्याया कदर्थिता दीनतां नीता इत्यर्थः ३४६

ब्रह्मविदिति । ब्रह्मवेद उपनिषदुपस्तमर्थतोवेतीति ब्रह्मवित्तुपेक्षद्वयजतिः करीसहमांमूलहीनां कर्तुंशमः परंतु तस्य विरलत्वादित्येतेत्युक्त्यर्थः । गजासि विधाभद्रमद्रमृगभेदेन तत्र भद्रलक्षणं यथा 'प्रतिमाने मुविपुलश्चाहृष्टो यताननः । मुखे नुरभिनिःश्वासस्ताम्रजिह्वोष्ठालुकः । तथास्पनुल्यसंस्थानोदंतो शुभ्रौ विशेषतः । मधुपिगलने त्रश्महाकापो महाबलः । पुरस्तादुच्छ्रितश्चापि पश्चादवनतस्तथा । धनुर्धितवंशश्च समपादतलः शुभः । विंशत्पाचनखैर्दुर्कोपोष्टादशभिरेव च । विद्यदावाप्रित्तिर्देभ्यो न विभेत्पुंशदादि । अन्वये वेदादुरश्च समावाञ्चक ईशः । कल्याणमेवास्तेजस्वी स भद्रः परिरक्षितः' इति अत्र प्रतिमानपदेन दंतयो रंतरालमुच्यते 'प्रतिमानं प्रतिच्छायागज ईतांतरालयोः' इति विश्वप्रकाशात् वंशः पृष्ठास्थि निगदन्पाट्यातमन्यन् । तत्र निर्भयत्वादिकं साधर्म्यं ब्रह्मविदिविवाक्षितमिति बोध्यम् ३४७ मायाया बहं कुरत्वं गुणभिन्नः सर्वत्र ब्रह्मादिगुणः वंशप्रकृतरूपकानुकूल्येनाह नानेति षोडशभिः । नानादेहानां कुरामरणका र्त्विषोभाविशरीरभावनास्तदुपरैर्कुरेयुक्ता तथा त्रिगुणात्मकपदार्थैर्नानाविधास्ततीस्थिता तस्यां मायारण्यान्यां महत्सर्वत्रयापकं वृक्षत्रयं त्रयविष्णुशिवसंज्ञंतिष्ठति अनेकफलदानेन सर्वेषां सुखमित्यर्थः ३४८ एतेषां ब्रह्मविदां त्रयाश्रयणीयत्वे प्रयोजकमाह अस्या इति । अस्या उत्कारण्याऽऽसकाशात् निर्गुंशकोविद्वान् ब्रह्मवित्तुपेक्षद्वयजतिः करीपदिकामादिरूपे सिंहेः काल

ब्रह्मविद्वद्वजात्युत्थः कश्चिदेव कस्यैव हि ॥ उन्मूलयेदिमांति न दृढेयमिति गीयते ३४७ नानादेहांकुः पूर्णास्वयं भिन्नेव संस्थिता ॥ महावृक्षत्रयंतस्यां ब्रह्मविष्णुशि वात्मकम् ॥ निष्ठत्यनेकफलदं प्राणिनां सुखकारकम् ३४८ अस्या निर्गमने शक्तो यदि विद्वान् महाकरी ॥ उपद्रुतश्च कामादि सिंहेः कालाग्निनापि च ३४९ तत्र वृक्षत्रयस्यैकमाश्रयेदाश्रयंचयः ॥ ततस्तापममुं जह्यात्सदा तदृक्षसंश्रयात् ३५० अत्र कामादयः सिंहास्तथा कालाग्निरेव च ॥ शक्रुर्वाति प्रवेष्टुं न न गश्चायं तभीग्वः ५१ सरस्वती तथालक्ष्मीर्भवानी चेति कीर्तितम् ॥ लतात्रयं क्रमात्तेषु त्रिपुल्लोकेषु सर्वदा ३५२ एकः कनकवर्णो यंतमालश्यामलोपरः ॥ क्षीरवर्णस्तथान्योपिमनोनयन नंदनः ॥ श्वेतापीता तथा श्यामालतास्ता अपिवर्णतः ३५३ अवर्णाः सर्ववर्णाश्च लतावृक्षाश्च सर्वदा ॥ अफलाः सफलास्तद्वन्निर्बीजाश्च स्वीजकाः ॥ अनाद्यनंता निखिलबीजभूताः सनातनाः ३५४ श्रमापहा आश्रितानां सर्वदा कामरूपिणः ॥ महतां हि महीयां सोप्यणीयां सोप्यणीयसाम् ३५५ अविद्येयमरण्यानीघोरदुःख प्रदायिनी ॥ यद्यप्येतत्तच्छायाप्राप्तानेन तथापि सा ३५६

रूपेणाग्निना चोपद्रुतो भवेत्तदप्रोक्तवृक्षत्रयमध्ये एकमाश्रयेदुपासीत तत्प्रभावादमुषद्वयजं तापं त्यजेदिति द्वयोरर्थः ३४९ । ३५० एतदाश्रितस्य तापाभावे हेतुमाह अनेति । अत्र वृक्षत्रयेऽपि तीयरूपे कामादयः सिंहाः कालाग्निः नरामनुष्यादेहाभिमानिन इति यावत् एते सर्वे न प्रवेष्टुं शक्ता यतो त्यंतात् अंतच्छेदमति कंतादेतेषां स्वरूपाद्भोरवः न हि परिपूर्णरूपे कामादीनां संभवोपाघातादिति भावः ३५१ एतेः संपृक्तभावेन यथा कर्मध्ये ये देवैर्ग्रथं लतारूपेण वर्णयति सरस्वतीति । स्पष्टम् ३५२ वृक्षत्रयस्य वर्णनाह एक इति । एकः प्रथमो ब्रह्मा कनकवर्णः अपरो द्वितीयः अन्यः तृतीयः । लतानां वर्णनाह श्वेतेति । सरस्वती श्वेतालक्ष्मीपीता भवानी श्यामेत्यर्थः ३५३ एतेषां वृक्षां तरेभ्यो विशेषमाह अवर्णा इति । अवर्णा निर्वेशे रूपेण सर्ववर्णा विश्वरूपत्वात् अफलादां भिक्ता इति सफलाः शरणागतान्ति निर्बीजा जनादित्वात् स्वीजार्थमय बीजशालित्वान् आद्यंतहीनाः सर्ववपंचबीजभूतानित्याश्वेत्यर्थः ३५४ एतेषां परोपकारार्थमेवावस्थानं सर्वत्र सज्जितत्वं दुर्लभ्यं च आह श्रमापहा इति । आश्रितानां संसारश्रमहराः यथेप्सितरूपाणां धारकाः महतां गणनायां महीयां सोतिशयेन महतांः सूक्ष्मगते रति सूक्ष्मा इत्यर्थः ३५५ अविद्येयमिति । यद्यपीयमविचाररूपः रण्यानीघोरदुःखप्रदावध्यापनेन ब्रह्मविद्वेषेण करिणावर्णिततरूणां छायाकांतिः सामसिद्धा प्राप्ता आश्रिता इत्येतो न दुःखेति शेषः ३५६

तत्रेतेन तया एतत्कारित्या विद्याभिभावकत्वमाह एतेति । एतेतरबोलाश्चैतन्यरूपप्रकाशेन देशोपमानाः सर्वविश्वभासयन्ति । अतएतानाश्रितोजनस्तमसास्वरूपः खरोजो नो भवतीत्यर्थः ३५७ आनंदात्मान इति । एतेतरवः स्वतः स्वप्रकाशानंदरूपा एव भावानुसारेण च जंगमरूपाः स्थावररूपाश्च भवन्तीत्यर्थः ३५८ धर्मार्थेति । पुरुषार्थचतुष्टयरूपकानामाराधकैश्चित्तानां दातारहाते ३५९ एतेति । यतएतानाश्रितोजनः अवसादवैकल्याणमाप्नोति तत एते कल्पतरव उक्ताः ३६० फलितमाह उन्मूलयेदिति । ब्रह्मविज्ञानरूपः करः शङ्खापस्य स तथाभूतो ब्रह्मविद्वपः करी अत्र वने जात इमाम विद्यारूपामरण्यानां दृढं पुंस्नेहरूपं पस्यास्तथाभूतामप्युन्मूलं कुर्यात् यावद्ब्रह्मवित्स्वकीयं ब्रह्मविज्ञानरूपकरं बालत्वेन कामादिसिद्धकृतोपद्रवेण वा दृवं लं पश्येतावदुक्तानुसानाश्रित्यतिष्ठेदिति द्वयोरर्थः ३६१ । ३६२ तस्मादित्यादिर्मापयेत्यंतस्य प्रयस्यार्थमाह यस्मादिति विश्वनिश्चोकैः । यस्मान्माया रूपाया मरण्यान्मा मेतद्ब्रह्मविष्णुशिवरूपं वृक्षत्रयं मंडलं मंडलवत् सर्वं व्याप्यावस्थितं भवति तस्मात्तदीयस्वभावस्य सर्वत्रानुगमादेतत्सर्वजगदधिदेशाध्यात्माधिभूतरूपं त्रिविधं जातं सर्वत्रैव हि संपूर्णं ब्रह्मस्वभावः पालकत्वं विष्णुस्वभावः संहरत्वं रुद्रस्वभावश्च दृश्यत इति भावः ३६३ आत्मापीति । यदा च माया ब्रह्मादिसंबंधेन गुणत्रयेण त्रिविधा जाता ततस्तत्संबंधेनात्मापि त्रिविधो जातातो यो ज्ञाप्रदायवस्थाप्रयच्छेन्न भिन्ना । कथमस्य त्रिविधमत आह इति । ३

एनेचैतन्यमंतीताभासयन्ति दिशो दश ॥ एतत्प्राप्तः सदा जंतुर्निस्तमस्कः प्रजायते ३५७ आनंदात्मान एवैते स्वप्रकाशवपुर्धराः ॥ तरवोजंगमाश्चैते स्थावराश्च भवंति हि ३५८ धर्मार्थकाममोक्षाणां चतुर्णां च फलात्मनाम् ॥ दातारश्चित्तसंस्थानां सर्वेषामपि देहिनाम् ३५९ एते कल्पद्रुमाः प्रोक्ता इमाः कल्पलता अपि ॥ एतान्समाश्रितो जंतुर्नैव सीदति किंचित् ३६० उन्मूलयेदरण्यानां दृढमूलमिमांसदा ॥ अविद्या ब्रह्मविज्ञानकरकस्तुकी रीने ३६१ यावद्दृढं करं नैनं प्राप्नुयात्तावदात्मवान् ॥ वृक्षानमून्समाश्रित्य तिष्ठेद्विगतमाध्वसः ३६२ यस्मादेतन्नयं मायारण्यान्यां चैव मण्डलम् ॥ त्रिविधं सर्वमेतदधिदेवादिभेदवत् ३६३ आत्मापि त्रिविधः प्रोक्तो भवेवस्थात्रये स्थितः ॥ अभिमंता तथा हंता कर्तापि च नियामकः ॥ विराट् हिरण्यगर्भोऽख्य ईश्वरश्चेति कीर्तितः ३६४ विराट् जागरणावस्थो जीव उक्तो मनीषिभिः ॥ यस्य भेदस्त्रिधा ध्यात्ममवस्थात्रयकारिणः ॥ विश्वश्चैतजस्तद्वत्प्राज्ञश्च परमेश्वरः ३६५ स्थूले देहे भिमंता यं विश्वो जीवाभिधो विराट् ॥ हिरण्यगर्भो भगवान्सूक्ष्मे हंता प्रपद्यते ॥ अज्ञाने प्राज्ञनामा यमीश्वरो विश्वकारणम् ३६६ हिरण्यगर्भो भगवानधिदेवस्थितोऽहियः ॥ अहंतां स हि सर्वस्मिन् जगत्या प्रोति सर्वदा ३६७ अधिदेव हि यस्त्वीशो नियंता स प्रकीर्तितः ॥ नियच्छति यतः सर्वमेव एवमहेश्वरः ३६८

तासं हारकः कर्त्ता मन्त्रा निपामकः पालक इति अस्यात्मनोऽधिदेवं वर्त्तमानस्य स्थूलसूक्ष्मकारणोपाधिकस्य क्रमिकेनामप्रथमाह विराडिति ३६४ हिरण्यगर्भस्य जीवत्वमीश्वरत्वं चेति सिद्धांतं प्रकटयन्तं त्रिविराडादिभावसामानाधिकरण्यान विधादिभावं दर्शयति विराडिति चतुर्भिः । जागरणावस्थो विराट् बोध्यः यस्य जीवघनस्याध्यात्मवर्त्तमाना प्रदायवस्थाप्रयच्छेत्तु विश्वे जतमाज्ञनामकस्त्रिविधो भेदः परमेश्वर इति च प्राज्ञां वेशेण मभेदमादायेत्यर्थः ३६५ विश्वादिभेदमेव स्फुटयति स्थूल इति । स्थूले सप्तष्टिरूपेऽभिमानं कुर्वन् आत्मा तदा सर्वस्य शरीरत्रयस्याभिर्मतृत्वादिश्वरत्वात् युक्तो विविधं राजमानत्वाच्च विराडित्युक्तः एवं सूक्ष्मे भिमंता हिरण्यगर्भ इति शुद्धोपाधिकत्वात् जत इति बोध्यः केवलाज्ञाने भिमंता च निर्विश्वे रसाक्षिरूपज्ञानशालिवात्प्राज्ञ इति विश्वकारणत्वादिश्वर इति बोध्यः ३६६ जीवघनस्य हिरण्यगर्भस्य सर्वत्राहंता करणशालितामाह हिरण्यगर्भ इति । अधिदेवस्थितो मर्षादायां भगवान् हिरण्यगर्भ इत्युक्तः स सर्वत्र जगत्पदंता महमित्यभिमानं कुरुत इत्यर्थः ३६७ तस्यैवात्मनः कारणोपाधिर्नियन्तृत्वमंतर्पामित्वरूपमुक्तमित्याह अधिदेवमिति । नियच्छति मर्षादायां स्थापयति ३६८

हिरण्यगर्भाख्यजीवस्याधिभूताध्यात्मविदेवाख्यैरूपैस्त्रिरूपत्वमीशसाम्यंचाह अधिभूतमिति । अयं हिरण्यगर्भाख्यएकोजीवः कायापाधिरधिभूतादिपुमर्वशस्थितत्वेन त्रिरूपदेशनकारणापाविनासमइत्यर्थः ३६९ तत्रेदं नृतपालक्षणसाम्यमाह आनंदात्मैति । स्वयंप्रकाशानंदरूपत्वं व्यापकत्वं च पथेश्वरेतथास्मिन्नपीति । यद्यप्ययं क्रियाशक्तिज्ञानशक्तिरूपाध्याप्राणबुद्धिभ्यां पवानुपहितस्तथाप्यरूपभाक्त्वतः सिद्धविज्ञानेनात्मान्तरूपनिर्विशेषमन्यते इत्यत ईशसाम्यं युक्तमित्यर्थः ३७० तच्च साम्यमात्र्यपत्तिरुक्तत्वादेकरूपमिति मुच्यन्परमेश्वरस्यैव हिरण्यगर्भरूपेणावस्थानमाह अविद्येति । योऽविद्याख्यमापोपाधिकर्षशक्तः स एव ज्ञानक्रियाशक्त्युपाधिः स हिरण्यगर्भउक्तोऽत्र प्रमायाकृतो विक्षेपः प्रचुरोदश्यत इत्यर्थः ३७१ उपाधोरपि कार्यकारणविधया अभेद इति दर्शयन् ज्ञानक्रिययोः सत्त्वप्रपंचात्मकयोरीश्वरोपाधेरद्विधायाः सकाशादुत्पत्तिमाह अविद्येति । मायैवावरणं कुर्वती अविद्येत्युक्तायस्याः सकाशानुज्ञानक्रिययोर्जन्मरूपतत्त्वयोक्तव्यत्वाच्च विश्वोत्पत्तिः यतः सर्वप्राणादपोबुद्ध्यादयोवापदार्थाविश्वप्रदेशोक्ताज्ञानक्रियाशक्तिरूपा एव न हि ज्ञानं क्रियां वाऽजन्तयंतः केपि भावादृष्टा इति भावः ३७२ अविद्यायाः स्वरूपं प्रागुक्तं स्मारयति अविद्येति । परिणामेष्वनुगतं तस्मान्पतं दूपा अविद्या ईश्वरोपाधिरित्यर्थः ३७३ तस्यामायायाः सामान्यरूपाया व्याप्यं तस्मान्पतं ज्ञानक्रियात्मककार्यं निष्ठं कादंशकिसंज्ञं तद्विरण्यगर्भ

अधिभूतमथाध्यात्ममधिदैवंच संस्थितः ॥ त्रिरूपो जीव एको यमीश वद्भाति सर्वतः ३६९ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिरयं स्फुरति सर्वदा ॥ ईश्वरः सर्वगस्तद्वज्जीवोऽप्येष महेश्वरः ॥ क्रियाज्ञानात्मकः प्राणबुद्धिरूपोऽप्यरूपभाक् ३७० अविद्योपाधिको यो यमानंदात्मा महेश्वरः ॥ हिरण्यगर्भो भगवान्स एव परिकीर्तितः ॥ ज्ञानक्रियाशक्तिसंस्थो विक्षेपबहुलः पुमान् ३७१ अविद्यावरणात्मा क्ताय स्या ज्ञानक्रियाजनिः ॥ ज्ञानक्रियात्मकाः सर्वे प्राणबुद्ध्यादयोऽपि हि ॥ पदार्थाः पंचभिर्भूतैः स हिता विश्वशब्दिताः ३७२ अविद्यापरिणामस्थं सामान्यं परिकीर्तितम् ॥ उपाधिरीश्वरस्येयमेकैवानेकरूपिणी ३७३ ज्ञानक्रियात्मिका शक्तिर्माया कार्ययदीरितम् ॥ पूर्वहिरण्यगर्भस्य स उपाधिः प्रकीर्तितः ३७४ हिरण्यगर्भोपाधेर्यत्सदृशं चित्ररूपं पृच्छ ॥ ततो जातमनेकं तज्जीवोपाधिरिति रितम् ३७५ वटवीजे तु सामान्यं प्रत्येकं परिवर्तते ॥ परिपूर्णतया तद्वन्माया सर्वत्र संस्थिता ३७६ ज्ञानक्रियाशक्तिरूपे बाह्ये कार्ये परत्र वा ॥ मृद्यस्मात्सर्वकार्येषु वर्तते सर्वरूपिणी ३७७ सर्वसर्वमयं तस्मात्सर्वजीवाश्च तादृशाः ॥ अविद्यायां न भेदोऽस्ति न चिदात्मनिकश्चन ॥ ततो जीवेषु कार्येषु वैषम्यं किं कृतं भवेत् ३७८ अवस्थात्रयमाया ता जीवाः सर्वे चतुर्विधाः ॥ हिरण्यगर्भेशरूपा यद्यप्येते तथापि हि ३७९ महतां हि महीयां सोऽह्यल्पाः स्युर्बुद्धियोगतः ॥ घटाकाशादयो यद्वत्संबंधेन घटादिना ३८०

स्योपाधिरित्याह ज्ञानेति । ज्ञानशक्तिरूपशक्तिसंज्ञं यस्यामायायाः कार्यमुक्तं तत्प्रथमं हिरण्यगर्भस्योपाधित्वेनोक्तमित्यर्थः ३७४ अस्त्वेवं हिरण्यगर्भस्य परमात्मन्येकं व्यापिजीवानां तु तत्कथमित्याशंकां परित्यज्य पृच्छुपाधीनामपि तथात्वमाह हिरण्येति । हिरण्यगर्भोपाधिः समष्टिलिङ्गशरीरं तत्तत्तत्त्वरूपं नानासंस्कारसंभृतत्वेन विचित्रं च पण्डितशरीरमनेकविधं ततो मायातो जातं तद्विष्टिजीवानामुपाधिभूतमित्यर्थः ३७५ तथा च मायायास्तादात्म्यं यथा हिरण्यगर्भोपाधौ तथा न्यपृच्छुपाधावपीत्याह वटेति । यथा वटे पुतट्टी जे पुजन कतारूपं सामान्यं प्रत्येकं परिपूर्णतया वर्तते इत्युक्तं तद्वन्माया सर्वत्र कार्ये परिपूर्णतया स्थिता कीदृशे कार्ये ज्ञानक्रियाशक्तिरूपे बाह्ये अविदेवाधिभूतरूपे परत्र अथात्मरूपे वा स्वकीयकार्येषु नृददिति द्वयोरर्थः ३७६ । ३७७ फलितमाह सर्वमिति । तस्मान्सर्वोपाधीनां सर्वशक्तिमायानादात्मात्सर्वमुपाधिजातं सर्वात्मकं तत्सर्वं पि जीवास्तादृशा हिरण्यगर्भसदृशास्तद्वत्परमात्मैक्यभाज इति यावत् यतो विद्यारूपोपाधौ उपहिते चिदात्मनि बाभेदो नास्ति ततो जीवेष्वपि रूपैर्कार्येषु तदुपाधीष्वभेदः केन निमित्ते न स्यादित्यर्थः ३७८ कथं तां हि व्यापिषु परिच्छेदानुभव इति चेद्बुद्ध्यादितादात्म्याभिमानादित्याह अवस्थात्रयमिति ।

जगदायवस्थाप्रथमापराधमेजरायुजादयो जीवास्ते सर्वे हिरण्यगर्भसंज्ञास्तत्पुरुषरूपाः ततोऽप्यपिमहतां महीपां सो भवंति तथा पितृदेवगुरुमाया योगेनाल्पाः परिच्छिन्ना जाताः घटादिसंबन्धेन तदव
च्छिन्ना काशवदिति द्वयार्थः ३७९ । ३८० सर्वेषां वस्तुतोत्रग्रस्वेदं तु परमात्मन एव सर्वत्र प्रविश्यावस्थानमाह सच्चिदात्मैति चतुर्भिः । हेसुरोत्तमाः पः सच्चिदानंदलक्षण आत्मा पूर्ववर्जितः स ए
वाज्ञातः परमेश्वरो हि हिरण्यगर्भाख्यः परमेश्वरो भूत्वा विराजेव म्हादीन् देवानिन्द्रियाणि भूतानि पंचकोशानि तद्रूपं सकलं जगत्सृष्ट्वा तत्र प्रविश्य स अहंता अहमित्यभिमानः स एव स्वरूपावरकत्वेन बंधु कीभूतो य
स्य सतथाभूतः वस्तुतः स्वयंप्रकाशानंदरूपोऽपि च मूर्ख इव स्थित इति त्रयाणां संबन्धः ३८१ । ३८२ । ३८३ ततश्च व्यवहारानुशरीरत्रयवर्तिनः साक्षितपापश्यसत्तात्मनि मग्नानो भवति वस्तुतो
भेदाभेदकल्पनादित इत्याह व्यवहारानिति ३८४ एतादृशभाने निवानंतु माये देवत्याह अस्येति । अस्य प्रतीयमानस्य जीवादिभेदस्य हेतुः प्रयोजि कामादेव कीदृशी वश्याचित्परतंत्रासनात्
नीअनादिः निर्भिन्ना भिन्नाद्भेदान्निष्क्रान्तास्वतः पृथक् सत्ताहीने त्रियावत् पतीवस्तुतस्तुच्छा ३८५ प्रपंचस्यमित्याभूतमायानपत्तवर्णनेन फलितान् चारमनोऽदृष्टत्वादीन् ये कसत्त्वां नानि लक्षणानि
प्रतिपादयति । यस्मादिति प्रयोदशभिः । यस्मादत्रात्मनिकोऽपि भेदो नास्ति यतः स भेदो मायायास्तुच्छरूपाया एव कार्यं भवति तेन हेतुना यमानंदरूप आत्मा वेदविद्विर्ब्राह्मणैरवधारणेन एव चार

सच्चिदात्मा य उक्तो यं मया पूर्वसुरोत्तमाः ॥ हिरण्यगर्भसंज्ञाश्च स एव परमेश्वरः ३८१ विराजं चैव तत्सृष्ट्वा ब्रह्माद्याश्च संहं द्वियैः ॥ महाभूतानि कोशांश्च पंचा
प्यत्र मया दिकान् ३८२ प्रविश्य सकलं ह्येतदहं सत्कं चक्रुः पुमान् ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिरमृदो मृदवत्स्थितः ३८३ व्यवहारानि मान्सर्वाकार्यकारणान्सदा ॥
पश्यन्नात्मनि मग्नानो भेदाभेदविवर्जितः ३८४ अस्य सर्वस्य हेतुः स्यान्माया वश्यासनात् तनी ॥ जीवेश्वरादिभेदस्य निर्भिन्ना तुच्छरूपिणी ३८५ यस्माद्भेदोत्रमा
यायाः कार्यं नैवास्ति किंचन ॥ आनंदात्मनि तेनायमद्वयः परिकीर्तितः ॥ अवधारणपूर्वसंविद्विद्विर्ब्राह्मणोत्तमैः ३८६ न हि स्वाग्नेन भेदेन नानाजीवेश्वरादिना ॥
दृष्टेन भेदः कोऽपि स्यात्स्वप्नद्रुष्टुर्भट्टात्मनः ३८७ सच्चिदानंदरूपाणां भेदस्य परित्वर्जने ॥ सन्मात्र एव सिद्धो यमानंदात्मा महेश्वरः ३८८ सत्तायानविनाशोऽस्ति मते
कस्यापि वादिनः ॥ ततो नित्यः पुमानेषां शकारणवर्जनात् ३८९ अशुद्धनाशमायातिजडं यद्वद्वटादिकम् ॥ तस्माद्विलक्षणः शुद्धः कुतो नाशं गमिष्यति ३९०
आनंदात्मा स्वयं ज्योतिः सर्वदा स्वात्मा विद्यतः ॥ ततो विलक्षणो बुद्धो जडाश्च शुद्धस्वरूपतः ३९१

प्रयोगेन संहितं पथा भवति तथा द्रष्टव्यं इत्युक्त इत्यर्थः ३८६ अत्रोपपत्तिमाह नहीति । यतः स्वप्नावस्था भवेन नानाविधेन भेदेन दृष्टेनापितद्रूपः कोऽपि भेदो नास्तीत्यर्थः तथा च माया प्रपंचभेदजातं
न दृष्टावहमिति भावः ३८७ सन्मात्रत्वं वाच्ये सच्चिदानंदेति । यदा एतात्मनः स्वरूपलक्षणभूतानां सदादिपदार्थानां अपि परस्परं भेदाभावः भेदांतरं च पूर्वमेव निरस्तं ततो यमात्मा सन्मात्र एवेति वा
च्य इत्यर्थः ३८८ ततश्च नित्यत्वं सिद्धमिति वाह सत्ताया इति । सत्ताया विनाशः केनापि वादिना न संमतः सतः क्षणिकत्वं वदंतो वा आश्रयिषिण एव क्षणिकत्वं वदंति तेष्वनुगतायाः सत्ताया इति
भावः ततः सत्तारूप आत्मानां शकारणहीनो नित्य इत्युच्यते इत्यर्थः ३८९ ततश्च शुद्धत्वसिद्धिरित्याह अशुद्धमिति । यतो जडत्वेनाशुद्धस्येव नाशो दृष्टः अयमात्मा तस्माज्जडाद्विलक्षणत्वेन
नाशायोऽयः तस्मात्ताशाभावाप्यजडत्वे लक्षणस्यावश्यमपेक्षणात् शुद्ध इत्युक्त इत्यर्थः ३९० जडवैलक्षण्येनैव बुद्धत्वमपि सिद्धमिति वाह आनंदात्मेति । स्वयंप्रकाशरूपेण सर्वदा स्वरूपयतो वीति
अनुसंधयति ततो हेतोर्जडाश्च शुद्धरूपा जगतो विलक्षणः सत्ताया बुद्ध इत्युक्त इत्यर्थः ३९१

सत्यत्वं विवृणोति मिथ्येति । यद्यन्मिथ्याभूतैतदनानंदात्मकमानंदभिन्नदृष्टयथाशुक्तिरजतम् । अयमात्मा तु स्वयं ज्योतिरित्युक्तस्तत आनंदभिन्नामिथ्यावस्तुनो विलक्षण आनंदस्वीभवति ततो
सद्वैलक्षण्यात्सत्यइत्युक्तइत्यर्थः ३९२ सत्यवस्तुनश्च मिथ्याभूतैर्वैधनादक्षीनायतः सत्यस्ततो मुक्त इति वक्तव्य इत्याह सत्यं न बध्यत इति । सत्यं वस्तु स्वस्मिन्कल्पितेनैव बध्यते न बध्यते न यत्नेन यत्नेन यथा
नानाद्रूपकल्पितसर्ववृन्देन रज्जुर्न बध्यते इति प्रसिद्धं ततश्च सत्य इत्युक्त आत्मा मुक्त इति सिद्धमिति यर्थः ३९३ ततो निरंजनत्वसिद्धिर्विवृणोति जायमानस्येति । बंधस्य कारणमंजनमित्युच्यते अय
मात्मा तु पतः स्वाभाविक्यामुक्तौ हेतुर्वर्जितोऽनपेक्षितसाधनकः बंधस्यैवाभावेन तन्निवृत्तिसाधनानामनुपयोगादिति भावः यत एवं ततो निरंजन इत्युक्तः तत्फलपूर्वमुक्तत्वेनां कस्यापि नित्यमुक्तत्वेन
व्यवहारइत्यर्थः ३९४ परिच्छेदस्य कार्यत्वेन व्याप्यत्वाद्देतुरकार्यभूतोपत आत्मा ततः परिच्छेदाभावाद्दिभुरित्युक्तइत्याह कार्याणामिति ३९५ परत्वं मुपपादयति आनंदात्मेति । यतो यि
न मध्यासादारोपितात्परमुक्तं प्रसिद्धं तस्मात्सर्वाधिष्ठानत्वाद्देतोरपमदृष्टत्वेनानंदरूप आत्मा परतत्कइत्यर्थः ३९५ प्रत्यग्वर्णयति प्रत्यगिति । अयमात्मा तद्वत्तथा प्रत्यगित्युक्तः यतो बु
द्ध्यादेरभ्यंतरांतरः कुतः तेषां बुद्ध्यादीनामीदृक्कादिदंत्वेन पराभावेन प्रतीयमानत्वात् अयंचनद्वासकत्वेन तद्विलक्षणो भवतीति भावः यथा घटादेर्भास्यात्तद्भासकं न यमांतरं सत्यमुच्यते इति

मिथ्यायदृश्यते शुक्तिरजतादिस्वरूपकम् ॥ अनानंदात्मकं तत्स्यात्स्वयं ज्योतिरिति रितः ॥ तस्माद्विलक्षणो यस्मात्तस्मात्सत्यः प्रकीर्तितः ३९२ सत्यं न बध्य
ते मिथ्याभूतैः स्वात्मनिकल्पितैः ॥ रज्जुर्थैव सर्पौघैः सत्यो मुक्तस्ततः पुमान् ३९३ जायमानस्य बंधस्य ह्यंजनं कारणं भवेत् ॥ यथा सर्पस्य रज्जुः स्यान्मुक्तौ हेतु
विवर्जितः ॥ यतस्ततः पुमानुक्तो नित्यमुक्तो निरंजनः ३९४ कार्याणां हि परिच्छेदो भवेद्देतुमतामिह ॥ अहेतुः परमात्मा नो विभ्रुक्तो मनीषिभिः ३९५
आनंदात्मा द्रव्यस्तस्मात्सर्वतोऽपि परः स्मृतः ॥ अधिष्ठानं यतो ध्यासात्परमुक्तं मनीषिभिः ३९६ प्रत्यगभ्यंतरस्तद्बुद्ध्यादेः परिकीर्तितः ॥ ईदृक्कात्रयनं यद्बु
द्ध्यादेरांतरं स्मृतम् ३९७ यतः सत्ताचिदानंदाः सर्वभेदविवर्जिताः ॥ तत एकरसो यद्वत्क्षीरं मधुरमेव हि ३९८ एतैः सर्वैः पदैर्वायं बोधैः स्फुरणरूपतः ॥ सदैवावग
तः सर्वैः प्रमाणैर्देहधारिभिः ३९९ प्रमाया यद्भवेद्देतुः प्रमाणं तद्विवादिनाम् ॥ प्रमाणं स्फुरणं प्रोक्तं हेतुर्वा स्फुरणस्य हि ४००

भावः ३९७ एकरसत्वं विवृणोति यत इति । यतश्च स्वरूपभूताः सत्ताचिदानंदपदार्थाः परस्परभेदविवर्जितास्तत एकरस इत्युच्यते यथानानावर्णानामपि मगंक्षीरं मधुरत्वेनैकरसमित्युच्यते इ
त्यर्थः ३९८ अथ प्रमाणैरेतैरवगत इति वाक्येन तत्पदेनादयो विपदानां प्रसिद्धबोधानां वा परामर्शप्रमाणभूतैरेतैरवगादिपदैः सकलबोधैर्विगतो बोधित इत्यर्थः । तत्र सकलबोधैः मानो बोधने हेतुः स्फु
रणरूपत्वमिति । यदा त्वेतत्पदं प्रमाणपदार्थविशेषणीभूतं सत्यस्य सादिरूपतां प्रमाणानां बोधयति तदा सर्वैरेतैः प्रत्यक्षादिभिः प्रमाणैः स्फुरणरूपेण बोधित इत्यर्थः एतत्सर्वबोधपत्राह एतोरिति । अ
यमात्मा एतेन व्याख्यातः सर्वैरवगादिपदैः प्रमाणभूतैरवगतः अथवा एतेर्दृश्यमात्रगोचरैः सर्वबोधैः स्फुरणरूपैरवगतः अथवा सर्वैः प्रमाणैः सर्वलोकैरवगत इत्यर्थः ३९९ तत्र सर्वप्रमाणैरवगतत्वे हेतु
त्वेनात्मनः स्फुरणरूपेण सर्वप्रमाणैः संबध्यमाह प्रमाया इति । द्वितीयं प्रमाणपदं भावव्युत्पत्त्या प्रमापरम् । तथाच प्रमा हेतोरवप्रमाणत्वं सर्वबोधादिभिः परिक्षेपेभ्युपगतं तत्र प्रमाणं प्रमारूपं स्फुरण
मेव प्राप्य शोवादिभिरुक्तम् कैश्चित् स्फुरणस्य हेतुरभिप्रेयं जिज्ञासावृत्तिः सामप्रेत्युक्तमिति यर्थः उभयथापि प्रमाणानां स्फुरणैर्न संबध्य इति भावः ४००

स्फुरणंचसदासत्तापूर्वमेव निरूपिता ॥ प्रमाणंवाप्रमाणंवानियतंनैवकिंचन ॥ यतोत्रागमयतज्ञानमेकमन्यंतुबोधयेत् ४०१ यद्विद्यद्वोघयेद्वस्तुमानंततत्रकी
र्तितम् ॥ बोधादित्येवजंतूनांसर्वेषामपिसर्वदा ॥ मानामानाभिधाःसर्वेसत्तामात्रैकगोचराः ४०२ असत्तामपियद्वोधानिषेधेयुःप्रतिष्ठिताः ॥ तेषिसत्येवगत्वा
तेपर्यवस्यंतिकेवले ४०३ बंध्यायास्तनयोनास्तीत्युक्तेसतिविचार्यताम् ॥ कुत्रेत्यस्यास्तिवाक्काक्षाप्यथवानैवसास्तिहि ४०४ नास्तीतिचसमुक्तेस्मिन्वचने
साहसंभवेत् ॥ आकांक्षादृश्यतेयस्मादस्माभिःस्पष्टरूपिणी ४०५ आकांक्षितेपदेतस्मिन्नर्थआश्चर्यरूपभाक् ॥ प्रतीयतेभवेत्सोयंसत्तासर्वाश्रयप्रदा ४०६

नपयामिन्नगुरुत्वादीनामनयबोधेनसंदेहानिबुद्धिरितिभावः तदुक्तंवार्तिककृद्भिः 'ततोनुभवएवैकोविषयोज्ञातलक्षणः । असादीनांस्वविषयेयत्रतेषांप्रमाणता' इति । अनुभवःस्फुरणरूपा सत्त्वाज्ञानगोचरत्वादसादीनांविषयोपतस्तद्वोधेनैतेषांप्रामाण्यलाभइतितर्कः ४०२ ननुपटोस्तीतिविज्ञानेघटस्याऽसत्ताग्यावृत्तिरपिप्रतीयतेतथाचाभावएवसर्वमानगोचरोस्त्वितिशंकापरिह रति असत्तामपीति । येषोधविशेषाअसत्तामपिनिषेधेयुर्वारयेयुः असत्ताग्यावर्त्तयतेःप्रसिद्धाइतियावत् तेष्वेतत्त्वासतिवस्तुत्वेवपर्यवस्यंतिसंबन्धितेतस्तत्रसतिप्रतिष्ठिताः लक्ष्यालंबनाइ त्यर्थः अयंभावः निरधिष्ठानोभ्रमइतिप्रसक्तं हिमतिपिद्वयतेइतिषसिद्धांतमनुसृत्यकुत्रचित्प्रसक्ताअसत्तावारणीया तथाचतद्धारणोत्तरंसेतीधिष्ठानस्यस्फूर्तिकोवारयेदितिभावः ४०३ सतिप र्यवसानंस्फूर्तिकर्तुसर्वत्राधाराकांक्षादर्शयति वंध्यायाइति । असत्ताप्रतिपादकत्वेनप्रसिद्धेबंध्यापुत्रेनास्तीतिवाक्यएवतावदितिविचार्य इति किं अत्रवादपेक्षुत्रेत्याकारकस्याधारवाच्यरूपद स्याकांक्षास्तिनवेति ४०४ तत्रांत्यपक्षेनुभवापलापप्रसंगेनायुक्तइत्याह नास्तीतिचेति । आधाराकांक्षानास्तीतिवचनाभिधानंसाहसमविमृश्यकृतिरूपंभवतिप्रत्ययःसाऽऽकांक्षानुभूयतइत्यर्थः ४०५ आद्येपक्षेपरिशेषेणसत्तायाःसिद्धिरित्याह आकांक्षितइति । तस्मिन्कुत्रेत्याकारकेपदेसमाकांक्षितेतत्तत्प्रत्ययार्थोक्तोक्तप्रसिद्धत्वाद्वदुतःस्फुरतिसोऽप्यपरिशेषेणसत्तेवभवति कीदृशी सत्ता सर्वस्पालंबनमदा तथाचपत्रलौकिकपदार्थआधारतयाप्रतीयतेतत्रतदाधारतयासत्तायाःस्फूर्तिर्वत्रलौकिकाधारवाच्यतत्प्रसादेवसत्तायाआधारतयाप्रतीतिरितिभावः ४०६

आ. पु.

॥ १९ ॥

फलितमाह सन्मात्रइति । तत आचारतया सत्तायाः सर्वत्रापेक्षणादेतत्तदर्थविषयकत्वेनानुभूयमानं ज्ञानमात्रं सर्वज्ञातोपज्ञानं सन्मात्रे सद्रस्तु निव्यवस्थितं प्रतिष्ठानं सर्वप्रमाणं भवति न वसद्रस्तु
 आत्मरूपमिति मात्रपतिपादितमतो हेतोः सर्वे बोधा आत्मनि मानमिति सिद्धमित्यर्थः ४०७ अत इति पदार्थविवृण्वन् सदेव गुरस्तादिति वाक्यार्थमाह इदं सर्वमिति । यतः सर्वदेहादिकं द्वैतं पञ्चाप्य
 संसमारोपितं तत्सत्तामात्रमेवाधिष्ठानतया पारमार्थिकं भवति तच्च सत्तामात्ररूपमधिष्ठानं ब्रह्मात्मरूपं सर्वभेदादित्यादिति पूर्वमुक्तमिति द्वयोरर्थः ४०८ । ४०९ सिद्धमित्यादिप्रथमार्थमाह सि
 द्धमित्यादिना । अत एतां सत्तामात्रपदद्वयमिदं वाच्यस्थितस्य द्वैतानुभवोपपत्तौ न भवति ततोऽद्वैतमेतत्सर्वाधिष्ठानभूतं सिद्धमप्युक्तं प्रशङ्क्यमित्यर्थः ननु द्वैतविरोधात् कथमद्वैतसिद्धिरिति चेन्न अद्वैत
 द्वैतभानयोर्मैत्रकालिकत्वेन विरोधस्यैवाभावादित्याह अद्वैतेति । येषामज्ञानादद्वैतस्यानुभव एव नास्ति तैर्दृश्यमानं द्वैतं तत्राद्वैतरूपाधिकरणे संयुज्यमानं कथं स्यात् येषां तु विदुषामद्वैतस्यानुभवस्तेषां
 मतेष्वेव द्वैतस्याद्वैतरूपाधिकरणेऽस्त्वं सममेव व्यवस्थितं सिद्धं विद्वद्द्वैतस्वादर्शनदेवेत्यर्थः ४१० तत्र हेतुस्फुटयति यस्मादिति । यस्माद्विदुषः प्रतीतिर्द्वैतं न गच्छति अविदुषः प्रतीतिर्ननु अद्वैतं न गच्छ
 तितत्तत्कोऽद्वैते द्वैताभावपक्ष इति पूर्वेण संबंधः ४११ एवं सति भ्रांतप्रतीत्यसिद्धे न द्वैतेन न द्वैतस्यास्मदनुभवारूढस्य ब्राह्मण इत्याह यदीति । केषां चिदविदुषां पदद्वैतानुभवो भवति तद्विभवतु तावता अद्वै

सन्मात्रे तत्तत्पुत्रैतज्ज्ञानमात्रं व्यवस्थितम् ॥ प्रमाणमतपुत्रैते बोधामानमिहात्मनि ४०७ इदं सर्वं यतोऽध्यस्तं सदेहं भूतभौतिकम् ॥ सत्तामात्रमधिष्ठानरूपं स्यात्पर
 मार्यतः ४०८ अधिष्ठानं पुरा ब्रह्मसदेवेति च कीर्तितम् ॥ सच्चिदानंदरूपं यत्सर्वभेदविवर्जितम् ४०९ सिद्धमेतदतोऽद्वैतं द्वैतानुभववर्जनात् ॥ अद्वैतानुभवाभा
 वे तत्र द्वैतं कथं भवेत् ॥ अद्वैतानुभवेऽप्येतत्सममेव व्यवस्थितम् ४१० यस्माद्वैतं न वा द्वैतं विदुषोऽविदुषोऽपि च ॥ कदाचित्कुत्रचिद्वापि प्रतीतिमुपगच्छति ११ यदि
 केषां चिदेवायं द्वैतस्यानुभवो भवेत् ॥ अस्तु नाम किमाया तमद्वैते स्यान्न वस्तुतः ४१२ द्वैतं निराश्रयं यस्मात्प्रतीतमविचारितम् ॥ तस्मान्मायामयं तत्स्यादद्वै
 ते परिकल्पितम् ४१३ अभावोऽपि च भावात्मादृष्टोऽतः स्वादिसंश्रयः ॥ द्वैताभावोऽपि तेनैतदद्वैतं तावदेव हि ४१४ नासीन्नास्ति न भाव्येतद्वैतमात्मनि केवले ॥
 अद्वैतस्तत्तत्पुत्रात्मापंडितैः परिकीर्तितः ४१५ गंधर्वनगरं यद्ब्रह्म ने परिकल्पितम् ॥ आनंदात्मनितद्वत्स्याद्वैतजालं प्रकल्पितम् ४१६ चिदानंदात्मरूपेऽस्मि
 न्स्वप्रकाशेऽद्वये तथा ॥ अनेकविक्रियालेशरहिते सर्वसाक्षिणि ४१७ कथं भवेदविद्येयं विशिष्टा च ततः स्वयम् ॥ वस्तुतोऽतो माययैव तस्याः सत्त्वं न वस्तुतः ४१८

ते किमनिष्टमाया तं प्रपञ्चस्यात्र किमपि यत्तत्तद्वैतं वस्तुतो वस्तुनोऽधिष्ठानस्य सर्वस्पर्शनं भवतीत्यर्थः १२ द्वैतस्य वास्तवत्वाभावे मायामयत्वं फलितमित्याह द्वैतमिति । यतो द्वैतं निराश्रयमधिष्ठानासंस्प
 शिविचारासिद्धिष्णुचततो मायामयमित्यर्थः ४१३ तथापि द्वैताभावे नैवाद्वैतसिद्धिरित्याह कथं कल्पिताभावोऽधिष्ठानात्मक इति सिद्धांतेन परिहरति अभावोपीति । स्वमाकाशमादिर्यस्य प्रपञ्चस्य
 सखादिः स संश्रयः प्रतियोगितत्वं बोधेनाश्रयो यस्य स ब्रह्माभूतेऽभावः प्रपञ्चाभावो भावात्मा अधिष्ठानभावरूपोऽतः प्रतियोगिनः प्रपञ्चस्य मायामयत्वाद्दृष्टः संमतः तेन सिद्धांतेन द्वैताभावोऽप्यद्वैतस्य वि
 घातक इत्यर्थः ४१४ यदा च द्वैतं कलत्रेऽप्यात्मनि संभवति ततोऽप्यात्माऽद्वैत इत्युक्त इत्याह नासीन्नास्तीति ४१५ आत्मनि द्वैतस्य कल्पितत्वे वेति दृष्टांतेन स्फुटयति गंधर्वेति ४१६ अयमप्येव नै
 ताभावोऽपि तत्प्रयोजकमायायास्तु द्वैतस्यादित्याशंकां वारयति चिदानंदेति । भासमानं ब्रह्म रूपं अस्मिन्मद्वैतद्वैतेन सर्वसाक्षित्वेन सर्वविकारहीने आदित्यवत्प्रकाशमाने च तत्प्रकाराविधायता
 न संभवति तत्तद्वस्तु त्रिपावस्तुनः आत्मरूपवस्तुनः प्रभावात्त्वयमेव विशिष्टा प्रतीतिरुता अतो मायायाः सत्त्वं स्थितिर्मायादृष्टत्वं न वस्तुदृष्टत्वेति द्वयोरर्थः ४१७ । ४१८

मायाप्रत्ययेनमायायाः सिद्धोदृष्टांतस्तुतमएवतद्विजेजज्ञानसिद्धयतिविरोधात्किंतुतमसेवेत्याह तमसेवेति । यथाधूकःकल्पितमोवकारस्त्वप्रत्यगात्मनितस्मात्तमसःप्रत्यग्विपरीतआत्मास्व
रूपंस्वस्यतथाभूतआदित्येवतमानस्तमसेवधूककल्पिततमोबलेनेवसिद्धयेत्रादित्येजज्ञानविरोधात्तथाभावापीत्यर्थः ४१९ तस्मात्तुहेसुराःवस्तुतोऽसंभवन्मायायाःस्वरूपंमायाकार्यंमायात्मनिकल्पि
तमेवेतिभवद्विज्ञेयमित्याह मायायाइतिद्व्यां ४२० मायाकार्यमिति । तथाजडामायाप्यानंददात्मन्यधस्ता कीदृशी आनंदरूपेणात्मनाधिष्ठानेनरूपिणीलब्धस्तत्तात्त्रेयः ४२१ एवं
सर्वस्यद्वैतस्याध्यस्तत्वेसतिबाधासामानाधिकरूपेनसर्वत्रपरमेश्वरदृष्टिःकर्त्तव्येत्याह सदानंदात्मनेति । यःपरमेश्वरःसदानंदादिरूपउक्तःसएवसर्वविश्वमितिसंबंधः विष्ण्वादिकमित्यादि
पदेनैशानंदंदादिग्रहः ४२२ एतदात्मरूपसर्वान्प्रतिदेतानुसंधानपूर्वकमेसिद्धमपिमायाबलेनासिद्धतामिवगतमित्याह सिद्धोपीति । परमेश्वरपदस्यपूर्वादनृपगः अधिष्ठानभावेनसदा
कालत्रयेपिसत्त्वोभुवस्तथापंस्वप्रकाशमुखरूपोदुःखेदुःखरूपेदेहादोकल्पितेसतिविपरिवर्त्तनेनपथाप्रतीयतेइत्यर्थः ४२३ अस्यात्मनोलाभोपायश्चसर्वत्रतदृष्टिरित्यतःप्रपंचस्यापिसत्त्वंसाधयति
मायायासहितइति । मायासहितःप्रपंचोपःकल्पितवयावर्णितेषोपसन्नलीकात्मकोनभवति तथात्वेहितस्यप्रपंचस्यासत्तारूपोपमोपि कुतःस्यात् हिपतःसःअसत्तारूपोपमोप्याश्रयेकुत्रचिदांत

तमसैवयथासिद्धयेतमस्तत्प्रत्यगात्मनि ॥ माययैवतथामायासिद्धयत्मात्मनिनिर्द्ध्ये ४१९ मायायाअपियद्रूपमात्मन्येवप्रकल्पितम् ॥ इत्येवतसुराज्ञेयंनिर्मा
येप्रत्यगात्मनि ४२० मायाकार्ययथाध्यस्तमस्मिन्नात्मनिनिर्द्ध्ये ॥ मायापिचतथाध्यस्ताजडानंदात्मरूपिणी ४२१ सदानंदात्मरूपोयंचिद्रूपःस्वप्रमःपु
मान् ॥ मायायासहितंविश्वंब्रह्मविष्ण्वादिकंचयत् ॥ स्थावरंजंगमंसर्वतदिदंपरमेश्वरः ४२२ सिद्धोप्यसिद्धवद्भातिमायायासर्वदेहिनाम् ॥ अधिष्ठानंसदासत्यो
बाधलेशविर्वर्जितः ॥ स्वप्रकाशमुखोप्येषदुःखेविपरिवर्त्तते ४२३ मायायासहितोयोयंप्रपंचःपरिकल्पितः ॥ नैषोप्यसन्कुतस्तस्यस्यादसत्ताश्रयोहिंसः ४२४
असतांचसदात्मत्वमनश्वादिवदीरितम् ॥ ततःसदात्मकंसर्वमुक्तमेवव्यवस्थितम् ४२५ नहीदमात्मनोरूपंभवेद्रस्तुस्वरूपतः ॥ जडमायास्वरूपंयत्ततएवप्र
कल्पितम् ४२६ सदानंदात्मरूपंयत्स्वप्रकाशचिदात्मकम् ॥ सर्वमाक्षितदेवात्मरूपमेतत्पुरोदितम् ४२७ नित्यमन्यततोयत्स्यात्तदनित्यमितीरितम् ॥ किंत
न्नित्यमितिप्रश्नोमंदानांव्यर्थएवाहि ॥ नित्यआत्मायतःपूर्वमस्माभिःपरिमापितः ४२८

बनेएवभवतीत्यर्थः ४२४ तथापिसर्वत्रसादृष्टिर्दुष्करानृशृंगबाधादित्याशंकांपरिहरन्कल्पितमाह असतामिति । असतामसत्पदार्थतयाप्रसिद्धानामपिसद्रूपत्वमुक्तंननःपर्युदासार्थमाश्रित्य
यथाऽनश्चपदगतोनश्चभित्रमश्चसदृशंचभावमेवाभिधेतेतथाप्रसिद्धसमःकार्यक्षमेभ्यःकार्याक्षमत्वेनविलक्षणंवस्तुसुखरूपंबुद्धिस्थरूपंवाअसदित्युच्यतेइति । आत्मसत्तामादायसत्त्वंतुसर्वस्य
सममेवेतिवर्णितप्रथमाध्यायेततःसर्वस्यसदात्मकत्वेनकाचित्सतिरित्यर्थः ४२५ इत्थंसर्वस्यसद्रूपत्वेपिमायादिजडप्रपंचात्मनःस्वरूपत्वेननबोध्यः पाश्चिन्मंडनन्यायेनसत्तादोपरसापेक्ष
त्वात्स्वरूपत्वस्मनिरपेक्षतानिप्रमादित्याह नहीदमिति । इदंजडंविनासमायारूपंवस्तुतआत्मनोरूपंनभवति यत्ततस्ततस्तत्रेवात्मनिप्रकल्पितमध्यस्तंपरसमाद्युपजीविभवतीत्यर्थः ४२६
किंछात्मनःस्वरूपमितिवेद्यत्सदानंदादिलक्षणंपूर्वोक्तमित्याह सदानंदेति ४२७ तत्रहेतुभूतस्यनिरपेक्षत्वस्यस्फुटोकारायनित्यत्वेसिद्धत्वंवसाक्षिरूपस्यवर्णयति नित्यमितिबुद्धिः ।
तदात्मनोरूपंनित्यंभूतंनिरपेक्षमितिपावत् । यतस्तस्यविरक्तमनित्यमितिप्रसिद्धंभूत्वादा तत्रनित्यपदार्थावधारणापमश्रोनयुक्तः आत्मनइतरत्रपरसापेक्षत्वेनविशरणशीलेनित्यत्वप्रसक्तो
वाभावादि याह किंन्नित्यमिति ४२८

संदेह इति । तत इतरन्नित्यत्वासंभवादेव संदेहः कोटिद्वयांश्चनरूपो नकारो यतो जडजातमात्मबलेनैव सिद्धयतीति स्फुटानित्यत्वकमित्यर्थः ४३९ कथमात्मनैव सिद्धयतीत्याकांक्षायाः पु
 द्बन्धेति । यद्यस्मात्बुद्धेर्वीक्षणे साक्षिणा आत्मना बुद्ध्या च वृत्तिद्वारा सर्ववीक्ष्यते प्रकाश्यत इत्यर्थः ४३० एवं सर्वसायकस्य सिद्धत्वं कनाप्यपलपनीयमित्याह बाह्यांतरमिति । यतो यं पुमान्
 बाह्यांतररूपं सर्वस्पष्टं समीपं च यथा भवति तथा वीक्षते वीक्षणेन साधयति तथापि सर्वसंगविवर्जितश्च भवति ततो वेदिकेः सिद्धो नित्यश्चेति कथ्यते इत्यर्थः ४३१ व्युत्पादिप्रंथार्थदर्शयितुमुपक्रमते अमरा इति ।
 भो अमरा यो मयोक्तः प्रतिपादितः सो यमात्मा भवद्भिरवधारितो न वेत्येवं तेन गुरुणा ब्रह्मणा उक्ते पृष्ठे सति तं ब्रह्माणं प्रतीदमूचुरित्यर्थः अंत्यपदद्वयमुत्तरान्वयि ४३२ इदं किमित्याकांक्षायां पूर्वोपदेशेन
 चिदाभासमात्मानं मयानिर्देवैरुक्त्वा यमभिनयति व्यवहारेणेति । हे भगवन् अस्माभिरीदृशो यमात्मा दृष्टः ईदृशः कीदृशः लौकिकानां व्यवहारानारुढः अतएव वागायतीति बुद्धश्च चिच्छन्न
 स्वेनाल्पश्च भवता वा णित इति ४३३ इत्यंतरेकस्येति प्रजापतिस्तेषां भ्रमं वारयंश्चिदाभासेऽसंभवद्विविशेषणैरात्मानं वर्णयामासेत्याह इत्युक्तेति । हे मुराः मयात्मा अल्पतया नोक्तः किंतु साक्षिरूप उक्तः

संदेहस्तत एवात्र न कर्तव्यः सुरोत्तमाः ॥ आत्मनैव यतः सर्वजडजातं प्राप्सिध्यति ४२९ बुद्ध्या यदीक्ष्यते बुद्धेर्वीक्षकेणैव सर्वदा ॥ विक्रियालेशश्च न्येन निर्मायेन महा
 त्मना ४३० बाह्यांतरमिदं सर्ववीक्षते सौयतः पुमान् ॥ अतिस्पष्टं समीपं च सर्वसंगविवर्जितः ॥ सिद्धस्ततो यं नित्यश्च कथ्यते वेदवादिभिः ४३१ अमराः सो यमा
 त्मा किं भवद्भिरवधारितः ॥ मयोक्त इति तेनोक्ते ब्रह्मणा देवसत्तमाः ॥ उच्युस्तं परमेशानं ब्रह्माणं दृष्ट ईदृशः ४३२ व्यवहारेण शून्यो यमवाङ्मनसगोचरः ॥ बुद्धयुपा
 धिस्तथैवाल्पो ह्यस्मभ्यं भवते रितः ४३३ इत्युक्ते तानुवाचे दममरान्सप्रजापतिः ॥ सुरा अल्पो मयाना यमात्मा युष्मभ्यमीरितः ४३४ किंतु साक्ष्यविशेषात्मा ह्य
 न न्यो भवदादिभिः ॥ सुखदुःखादिरहितो निर्द्वयः परमः पुमान् ४३५ सर्वज्ञश्च तथानंतः सर्वभेदविवर्जनात् ॥ सर्वज्ञत्वं च तस्यैव स्वप्रकाशचिदात्मना ४३६
 कालत्रयेपि मायाया योगात्तद्विपरीतता ॥ प्रतिभाति ततस्तादृशं परममहात्मनः ४३७ यूयमेव स आत्मा यो मया दृष्ट इतीरितः ॥ भवतो न ततो न्यद्विकिंचि
 दप्रतु विद्यते ४३८ एवमुक्त्वा सुरान् ब्रह्मा तान् पृच्छत्किमद्वयः ॥ दृष्ट आत्मेति ते प्रोचुर्ब्रह्माणं परमेष्ठिनम् ॥ स्वप्रकाशः कुतश्चात्मेत्येवमुक्तो ब्रवीद्वितान् ४३९

कीदृशः अविशेषात्मा विषयप्रयुक्ते विशेषैर्हान आत्मा स्वरूपं यस्य स तथा भवत्प्रभृतिभिः प्रमातृभिरनन्यः अधिष्ठानतया तादात्म्यशाली सुखादिधर्मैर्वर्जितः अद्वयः परः सर्वोत्कृष्टः पुमान् सर्वसंघातानां पाल
 कश्चेति द्वयोरर्थः ४३४ । ४३५ सर्वज्ञ इति । यथा सर्वज्ञः सर्वभेदाद्विषयादन्तश्च प्रसिद्धः तत्र तस्यात्मनः सर्वज्ञत्वं कादाचित्कज्ञानेन न बोधार्थं किंतु कालत्रयेपि वत्समानेन स्वप्रकाशचिद्रूपेणेति या
 च उक्तरूपेभ्यो विपरीतता अन्यथा त्वं प्रतिभाति तत्र प्रयोजको मायाया योगः कल्पित संबंध एव ततो विपरीतता यामाया प्रयुक्तत्वात् अस्य त्वं पदलक्ष्यस्य महात्मनस्तत्पदार्थपदसंज्ञस्य वर्णितं रूपं सुस्थि
 तमेवेति द्वयोरर्थः ४३६ । ४३७ यूयमेवेति । समया वर्णितो भवतो युष्मान् प्रति किं दृष्टो न वेति पृष्ठश्च आत्मा स यूयमेव भवता स्वरूपमेव यतस्तस्मादात्मनोऽप्येकचिदापि नास्तीत्यर्थः ४३८ एव
 मुक्तेति । एवं सुरान् प्रयुक्तोपविश्य प्रजापतिस्तान् सुरानि दमपृच्छत् इदं किं अद्वयोद्वितीयाभावेन मूचितस्वप्रकाशता क आत्मा किं दृष्टो न वेति ते च सुराद्वैतानुभवेन आत्मनः स्वप्रकाशतामसंभावयतो
 ब्रह्माणं प्रतीदमूचुः इदं किं आत्मनः स्वप्रकाशतेव कथमिति एवं सुरैरुक्तः पृष्ठो ब्रह्मा तान् सुरानि दमब्रवीदित्यर्थः ४३९

श्रुतीप्रजापतिनायूपमेवेत्युक्तं द्वितीयाभावेन स्वप्रकाशत्वमभिनयति । स्वप्रकाशेति चतुर्थः । यतोस्मिन्नात्मनि स्वस्वमायास्वरूपस्य प्रकाशो केमापानतिष्ठति । यथात्मनि स्थिता स्यात्तदात्मनान
प्रकाशयेत च लुपास्वस्थितां जनवदिति भावः । ततश्च मायाप्रयुक्तद्वैताभावेन परस्परप्रकाशकत्वासंभवात्स्वयंप्रतीतिर्दृक्कलितमिति द्वयोरर्थः ४४० । ४४१ अद्वैतेति । तत उक्तविधया स्वप्रकाश
ता सूचनायैव श्रुती अद्वैतता कथिता । अद्वैतत्वोक्त्या च निर्मायत्वं स्वप्रभत्वं च दुरुपस्यसिद्धमित्यर्थः ४४२ एवं द्वैताभावविषयप्रमाकमेव स्वरूपस्य प्रकाशादिलक्षणपरिशिष्टमित्याह यत्रेति । यत्र परमा
र्थनिरूपणायां समस्तद्वैताभावस्तत्रयूपमेव परिशिष्टा इति ४४३ अथ ब्रह्मोद्भवगदन्निति विवक्ष्य स्वाभिप्रायमाह अद्वयत्वेनेति त्रिभिः । यदाचारमनोऽद्वयत्वमुरुपतेतदासंगादिदोषनृपायाः सविला
समायाया अप्यात्मनः स्वरूपे स्वप्रकाशतपोक्तेरप्यवस्थितिः प्रवेशः स्यात् । तथा च संसर्गस्य कथं स्वप्रकाशत्वमिति स्वीकृत्याभिप्रेत्य देवाः पुनः प्रच्युरित्यर्थः ४४४ प्रश्नमभिनयति असंगतेति ।
जडप्रपञ्चेन सह तादात्म्यरूपीयः संगस्तेन युक्तस्यातएवास्माभिर्द्वैतस्यास्माकं दृष्टान्दृश्यभावमापन्नस्य ईशितुर्मापोपाधिकत्वेनेव संसर्गस्य चात्मनोऽसंगत्वं स्वप्रकाशत्वं कथं स्यातामित्यर्थः ४४५ इ

स्वप्रकाशेयतो माया तमोरूपानतिष्ठति ॥ मायाभावाच्च न द्वैतं तस्मिन्नात्मनितिष्ठति ४४० द्वित्वाभावात्परीनास्मिन्प्रकाशः कोपिविद्यते ॥ स्वयं ज्योतिस्ततः
सोयं पुरुषो मायया विना ४४१ अद्वैतता ततस्तस्य पुरुषस्य प्रकीर्तिता ॥ अद्वैतत्वाच्च पुरुषो निर्मायश्च स्वयंप्रभः ४४२ यत्र द्वैतं न किंचित्स्याद्यूपमेव व्यव
स्थिताः ॥ सर्वमेदविनिर्मुक्ताः स्वप्रभाः सुखरूपिणः ४४३ अद्वयत्वेन मायायाः स्वप्रकाशेऽप्यवस्थितिम् ॥ स्वीकृत्य चोदयामासुः पुनर्देवाः प्रजापतिम् ॥
४४४ असंगता स्वप्रकाशरूपता च कथं भवेत् ॥ तादात्म्यसंगयुक्तस्य दृश्यस्यास्माभिरीशितुः ४४५ इत्यभिप्रायतश्चोद्येते तां पुनरेव हि ॥ अब्रवीद्ब्रह्म
वान्धाता शिष्यस्तेह समन्वितः ४४६ युष्माकं यदि भेदः स्यादात्मनः कोपिकर्हि चित् ॥ तदानयोश्च तादात्म्ययोगात्संगोपि संभवेत् ४४७ यूपमेव यदा स्वात्म
रूपाः स्थेनैव शिक्षिताः ॥ तदासंगः कुतो वा स्यादात्मनो निर्द्वयस्य हि ॥ असंगस्ततएवात्मा भवतां च स्वयंप्रभः ४४८ इत्युक्ते तं सुरा ऊचुः स्वप्रकाशावयं न हि ॥
ज्ञानेन यत आत्मानं जानीमोऽत्र यदयथा ४४९

त्यभिप्रायत इति । एवं देवेश्वरीयैः प्रकृतैः सति तद्विषयमाणरूपेणाभिप्रायेण ब्रह्माकारुणि कोयूपमित्यारभ्य यूपमेवेत्यंतर्ग्रथेनोत्तरं वदामित्यर्थः ४४६ प्रजापतेरभिप्रायमेवाभिनयति युष्माकमि
ति । माययैव भवतामात्मा सदप्यत्वेन प्रथमेन वस्तुतः यस्य सदप्यत्वेन प्रदर्शनं श्रुतीद्वयलिङ्गं यदि च वस्तुतो युष्माकमात्मनः स्वरूपस्य कोपि भेदः संभवेत्तदा अनयोर्दृश्योस्तादात्म्यरूपाद्योगात्सं
गः परप्रकाशयत्वं च भवेदेवेत्यर्थः ४४७ परंतु वस्तुतः कोपि भेदो नास्तीत्याह यूपमेवेति । यदा च देवा यूपमेव स्वात्मरूपाः पुणुशो धित आत्मा सर्वातीरोभावः स्वरूपं येषां ततथा तत इतरस्याभावाच्च स्वे
नैव शिक्षिताः स्वप्रकाशा इति यावत् । एतादृशाः स्थिता संसर्गोप आत्मनः कथं स्यात् । तथा च पूर्वोक्तं स्वयंप्रकाशत्वमुपपन्नमित्यर्थः ४४८ नेति होचुरित्यादेर्देवप्रश्नस्यार्थमाह इत्युक्ते इति द्वाभ्यां ।
इत्येवं ब्रह्मणो केत तितं ब्रह्मणो सुरा इत्युचुः इति किं । अस्माकं स्वप्रकाशत्वं न संभवेति यतो ज्ञानेन संविदा लयेन आत्मानमेव प्रपञ्चभावापन्नं जानीमो विषयीकुर्मोऽपि दैवत् ४४९

तत्र हेतुतया असंगत्वप्रयोजकतया पश्यन्तमद्वयत्वमाहुः असंगा इति । हेमन्तपतो निर्द्वयास्ततो यतः असंगा भवामः अत आत्मानमेव प्रपञ्चरूपे विषयीकुर्मः यतोऽद्वयत्वेनैव जगच्छरीरादीश्वरादप्यस्मा
कमभेदः आपादित इत्यर्थः । तथा चाद्वयत्वेऽपि विषयीभावानि वृत्तिरिति भावः ४५० यावदद्वयत्वं नास्तीति तदा देवस्य विलासमायास्थित्या द्वे तो पश्यन्तः अद्वयत्वबोधे मायापमदेऽनन्तविषय
विषयीभाव एव भवतां स्वरूपे कथमवशिष्ट इत्यभिप्रायकस्य कथं पश्यन्तीति प्रश्नापत्तिवाक्यस्यार्थमाह एवमुक्ते इति । एवं देवैरुक्ते सति तान् प्रतिब्रह्मा सर्वलोकगुरु इति माह इदं किं हे देवा यदा यूपमद्व
याः संपन्नास्तदा भवन्तीति ज्ञानेनात्मानमेव कथं पश्यन्तीति विषयीकुर्वन्तीति तदानीमात्मानो विषयीकरणमसंभविद्वयवर्जितत्वादेवेत्यर्थः ४५१ ततो न विद्म इति वाक्यस्यार्थमाह एवमुक्ते इति । एवं
ब्रह्मणोक्ते सति तं ब्रह्माणं पुनरिदमाहुः हे ब्रह्मन् त्वयमात्मानोऽद्वयस्य बोधने ज्ञानेन विषयीकरणे षष्ठपत्तिर्भावकयुक्तिर्जनानीमः परं त्विदानीमपि प्रपञ्चभूतात्मानं जानीमः इह स्वानुभवशास्त्रोपदेशयो
विरोधेन व्याकुलत्वे सति तोस्माकं भगवानेव प्रमाणं सद्गवाभ्यविष्पतितदेवा वधारयिष्याम इत्यर्थः ४५२ द्वैतानुभवो युष्माकं भ्रम इत्यवेदकस्य ततो यूपमित्यादेरद्वयमित्यन्तस्य प्रजापत्युत्तरवाक्य
स्यार्थमाह एवमुक्ते पुनरिति चतुर्दशभिः । स्वस्कारोऽण इव स्वात्मान एव बोधने विषयीकरणे काचिदप्युपपत्तिर्भवतां महामतीनामपि यदानप्रतिभाति अत्र एवात्मानः स्वप्रकाशत्वमद्वयत्वेनोक्तमवशा

असंगास्तु यतो ब्रह्मन् भवामो निर्द्वयायतः ॥ अस्मत्तो नैव भिन्नोऽस्ति यतो यं जगदीश्वरः ४५० एवमुक्ते यतान् प्राह ब्रह्मालोकगुरुः सुरान् ॥ यूयं यदा द्रव्यात्मानस्तदा
ज्ञानात्कथं सुराः ॥ पश्यंतीत्यात्मानमत्रैतं भवन्तीत्यवर्जिताः ४५१ एवमुक्ते सुरा ऊचुर्ब्रह्माणं पुनरेव तम् ॥ उपपत्तिर्वयं ब्रह्मन् जानीमो नात्मा बोधने ॥ आत्मानमपि
जानीमः प्रमाणं भगवानिह ४५२ एवमुक्ते पुनर्ब्रह्मा तान् सुरान् ब्रवीदुहः ॥ उपपत्तियतो नैव भवन्तः स्वात्मबोधने ४५३ पश्यंति बुद्धिमन्तोऽपि सर्वेशास्त्रविशारदाः ॥
ततो यूयं स्वप्रकाशाः सर्वभेदविर्जिताः ४५४ आत्मनः संविदो वापि यदा भेदो भवेत्तदा ॥ उपपत्तिः कथं नाम न भायाद्भवतामिह ४५५ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिर
द्वयो भगवान्परः ॥ न च भेदोऽत्र कोऽप्यस्ति तस्मिन् ब्रह्मरूपिणि ४५६ यदा यमहस्मस्मीति ज्ञायते द्वयवर्जितः ॥ आत्मा तदान कोऽप्येष भेदो भाति स्वयं प्रभे ४५७
अवाङ्मनसगम्योऽयं सर्वभेदविर्जितः ॥ व्यवहार्यो न कस्यापि भवेदात्मा कथंचन ४५८ अत एव तमात्मानं गुरवो मौनतः सदा ॥ आदिशन्ति निजान् शिष्यान् व्यव
हारविर्जितम् ४५९ वचसो मनसस्तद्वत्प्रवृत्तिः सत्यसत्यपि ॥ सदसद्गुणनिर्मुक्तैककथमात्मानि सा भवेत् ४६०

रपत विषयतपोपलभेत्स्वनात्मज्ञत्वप्रसक्तिरुक्तैवेति द्वयोर्भावः ४५१ । ४५४ यदि संविद्रूपेण तद्विषयरूपेण चात्मानः स्वरूपे भेदो वास्तवोऽभविष्य तदा विषयविषयीभावे काचिदप्युपपत्तिर्भवतामस्फु
रिष्यदेव इदानीं तु संविदेकरूपतया वधारितस्यात्मानो विषयत्वेऽप्युपपत्तिरस्फुरणाद्विषयताया अभाव एवेत्याह आत्मन इति । यथात्मपदार्थस्य संवित्पदार्थस्य च वास्तवो भेदः स्यात्तदा तपो विषयवि
षयीभावे भवतामुपपत्तिर्भाष्यात्स्फुरेदेवेत्यर्थः ४५५ अत्र तु संविदेकरूपे आत्मनि कोऽपि भेद इत्याह आनंदात्मेति । स्पष्टम् ४५६ अत्र भेदो भावेन भवंप्रमाणयति यदा यमिति । अयमात्मा यदा
अहमिति अस्मीति वा प्रत्यग्रूपेण भासते तदैव स्फुरणप्रथमसंज्ञे समाधौ वा तदास्मिन् विषयविषयीभावः केन दृष्ट इत्यर्थः ४५७ न च व्यवहारवत्तेनात्र भेदापादनं युक्तं आत्मनि व्यवहारयोरप्यतया एवाभावा
दित्याह अवाङ्मनस इति । व्यवहारकारणाभ्यां वाङ्मनसाभ्यां परत्वात् तद्विषयेण भेदेन च वर्जितत्वादयमात्मा केनापि न व्यवहार्य इत्यर्थः ४५८ न चोपदेशानुपपत्तिर्मानेनापि तत्संभवादित्याह अत
एवेति । अतोऽन्यवहार्यत्वादेव आदिशन्ति उपादिशन्ति ४५९ अवाङ्मनसगम्यत्वे हेतुस्थूलसूक्ष्मप्रपञ्चाभ्यां सदसत्पदवाच्याभ्यां विविक्तत्वमाह वचस इति ४६०

विश्राव्यवहार्यपदेनावस्थाप्रयविवेकः सूचितइतिदर्शयितुं पूर्वोक्तकारणव्यवस्थात्रयमधिदैवादिभावेन व्यवहार्यस्मारयति अस्त्यविवेचितं च भिः । इयं कारणशरीरभूतामविद्यास्वतस्तुच्छापिकार्यं
मुत्पादयंतीति सतीविवर्तते सा च स्वतः सत्ताहीनाप्यात्मानमाश्रित्य सत्तादिकं लभमाना ततः कार्यां रमा च व्यवहारयोग्या भवतित्यर्थः ४६१ तत्रेति । तत्र तस्याम विद्यायां स्थितः प्रतिबिम्बित आत्मा ई
श्वर इति व्यवहारिषते स एवेश्वरः स्वात्मबुद्धितत्क्षणेन कदाचिदुत्पन्नेन रूपवान् प्राणागुणहितः स न जीवपदेन व्यवहार्य ईरित इत्यर्थः ४६२ हिरण्येति । स प्रथमं कार्यमिति प्रसिद्धो हिरण्यगर्भारूपो
जीवः स एवेश्वरश्चेत्युच्यते यत आधिक्यं स्वतः सिद्धज्ञानादिरूपमागतः प्राप्तः अतिशयितशक्तिशाली च भवतीति तथा स एव स्थूलसमष्ट्युपाधि विराडित्युक्त इत्यर्थः ४६३ तत्रायमिति । तत्र वर्णिते
उपाधि त्रये पदव्यात्मन्यपि रूपं तदुपहितरूपः स त्रयमात्रमाप्राप्तादिसंज्ञ उक्त इत्यर्थः ४६४ अवस्थेति । यतः स एवात्मा अवस्थात्रये सुषुप्तादेमातः स न जीव इत्युक्तस्तत एते ईश्वर हिरण्यगर्भादपः श
ब्दा एकस्मिन् नीचे जीवपदलभ्ये चैतन्ये एव वर्तते इति सिद्धमित्यर्थः ४६५ व्यवहारप्रयोजकोक्तावस्थात्रयविमुक्तमात्मस्वरूपं तुरीयमित्युक्तमित्याह अवस्थात्रयेति । अस्त्यतुरीयत्वेन व्यवहारो
प्यवस्थात्रयनिरूपितं भेदमपेक्ष्येन स्वत इत्याह व्यवहारेति ४६६ नन्वव्यवहार्यस्योपदेश एव भवता कथं कृत इत्याशं कां परिहरति मयापीति । एवं तुरीयत्ववत्कांश्चन धर्मानारोप्येव भवतामा

अस्त्यविद्यातुच्छेयं सतीवस्यास्वकार्यतः ॥ आत्माश्रयत्वाच्च ततो व्यवहार्यादिसा भवेत् ४६१ तत्र स्थितस्तु भगवानीश्वरः स्वात्मबुद्धितः ॥ व्यवहार्यः कदाचि
त्स्वरूपवान् जीव ईरितः ४६२ हिरण्यगर्भः प्रथमं कार्यमाधिक्यमागतः ॥ य स देवोत्र जीवः स्यादीश्वरश्चातिशक्तिमान् ॥ विराडपितथा प्रोक्तो भगवान्भूतभावनः
४६३ तत्रायं सर्वदा ध्यात्मरूप एवंप्रकारितः ॥ प्राज्ञश्च तजसस्तद्वद्विश्वावस्था च या स्थिता ४६४ अवस्थात्रयगोदेवो जीव इत्यभिधीयते ॥ शब्दभेदात् तत्स्वेते
जीव ईशादिकाः स्मृताः ४६५ अवस्थात्रयनिर्मुक्तं परं रूपं तदेव हि ॥ आनंदात्मस्वयं ज्योतिस्तुरीयमिति गीयते ॥ व्यवहारप्रसिद्धार्थमवाङ्मनसगोचरः ६६
मयाप्येवं समादिष्टो भवतां समेश्वरः ॥ अवाङ्मनसगम्योपि धर्मानारोप्यकांश्चन ४६७ भवद्भिः स तु देवाः किं ज्ञातो न ज्ञात एव वा ॥ इत्युक्ते तमथ प्रोचुर्ब्रह्माणं सक
लाः सुराः ॥ किं नमो भगवन्न त्रुभ्यं हि गुरवे वयम् ४६८ विदिता विदितादन्यो यत आत्मा त्वयेरितः ॥ ज्ञातोपितत एवायं न ज्ञात इव वर्तते ४६९ एवमुक्ते पुनर्ब्रह्माता
नुवाच सुरानविभुः ॥ अद्वयं नित्यं शुद्धादिगुणं पूर्वमुदीरितम् ४७० ब्रह्मविद्भिर्हिविज्ञानमुपदेष्टुं महेश्वरः ॥ पुनः पुनर्यदात्मायं शिष्येभ्य उपदिश्यते ४७१

दिष्ट इति ४६७ ज्ञातो वैपश्यत्यादिप्रथोक्ते प्रश्नोत्तरवर्णयति भवद्भिरिति द्वाभ्यां । हे देवाः समदुक्त आत्मा किं भवद्भिर्ज्ञातो न वेति ब्रह्मणोक्ते पृष्टे सति अथ तं ब्रह्माणं सुरा इति प्रोचुः इति किं हे भगवन् त्रुभ्यं
गुरवे पृच्छते अवश्यं च कस्यप्येपि ज्ञातत्वा ज्ञातत्वं योर्मध्येऽन्यतरं किं नम उभयोर्बाधात् यतो भवदुक्त आत्मा विदिता ज्ञानगोचराद विदिता दभा समाना च परो विलक्षणो भवति तत उभयवैलक्षण्यादेवं वदामः
अयमात्मा ज्ञातोपि भासमानोपि न ज्ञात इव वर्तते अविषयत्वादिति द्वयोरर्थः ४६८ । ४६९ एवं देवैस्त्वं पदार्थतया पथावदात्मनि विज्ञाते सत्यं च ब्रह्मा तद्वा एतदित्यादिप्रथेन तत्पदार्थतया तमेवात्मानं
देवेभ्य उवाचेत्याह एवमुक्ते इति । एवं देवैरुक्ते उत्तरेदत्ते सति तान् सुरां प्रति उदीरितं पूर्ववर्णितं भवतात्मानमद्रुपादिलक्षणं पुनरुवाचेत्यर्थः ४७० दुरवगमस्यात्मनः पुनः पुनरभिधानेपि ज्ञातिता रूपस्य
पुनरुक्तिरूपदोषस्य न प्रसक्तिः अनेकविधैव वासनानां क्षयरूपफलेन सफलत्वादित्याह ब्रह्मविद्भिरिति । विज्ञानमुपदेष्टुं प्रवृत्ते ब्रह्मविद्भिर्नृपायमात्मा शिष्येभ्यः पुनः पुनरुपदिश्यते तदतिः शिष्ये
रनादिविषयं नुर्वासनारूपप्रतिबंधाभावेन दृष्टं यथा तत्त्वात्मानं लभ्यते ततस्तत्फलमभिसंधाय ब्रह्मा पुनः पुनरात्मानमुक्तवानिति द्वयोरर्थः ४७१

४७२ पुनः पुनरुपदेशवत्पुनः पुनश्चतुष्पादेन प्रणवेनात्मनोनुसंधानमपि दुर्वासनाक्षयहेतुरित्यालोच्य देवेभ्यः प्रणवेनात्मानुसंधानमपि प्रजापतिरुपदेशेऽप्याह अभिध्यायेति । तमात्मानमभिध्याय स्वयं प्रणवेनानुसंधाय ब्रह्मा पुनरिदं वाक्यं सुराभ्यस्त्याह इदं किं हे देवा यूयंतमात्मानं ओंकारे चतुष्पादपरिपूर्णं चतुष्पादपेण तादात्म्यापन्नं परिसमं तानुपश्यत अविषयत्वेन ध्यायत तदा एतद्ब्रह्मानपरिपाककाले काश्चाश्चापि दुर्वासनावोयुष्माकं न भविष्यंति क्षयं गमिष्यंतीत्यर्थः ४७३ ततश्च प्रतिब्रंशापायेन ब्रह्मभावाविर्भावोऽस्तेऽस्म्यनीत्याह भवतामिति ४७४ ब्रह्मभावाविर्भावे च सकलदुःखोच्छेदः स्यादित्याह आत्मन इति । यदा भवंत ओंकारतादात्म्यापन्नस्यात्मनः संबंधि ज्ञानं साक्षात्कारं कुर्वन्ते संपादयन्ते भविष्यतदा खेदं दुःखं जातं नावगमिष्येत्त्यर्थः ४७५ तथैक्यरूपमहावाक्यार्थं पर्यवसायिष्यति हारेण चिंतनमपि बोधद्विद्वे कर्तव्यमित्याह व्यवहार्य इति द्वाभ्यां । अहमा अहंशब्देन भवद्विषयं व्यवहार्यः अर्पणं पदार्थरूप आत्मा स एव सत्यं पदेन प्रसिद्धतत्पदार्थं भूतं तत्र रूप इत्यर्थः ४७६ यद्ब्रह्मेति । यच्च तत्पदार्थं भूतं ब्रह्मतदस्मादहं पदव्यवहार्यादात्मनोऽन्यत्कथं चिदपि न स्यादित्यर्थः इत्यमुना प्रकारेण आत्मानं परिपूर्णरूपेणावगच्छतजानीत अस्मिन्नर्थे संशयश्च न क

तदा तु वासनात्यागादृढं तैरवगम्यते ॥ ततो ब्रह्मा तमात्मानमुक्त्वांश्च पुनः पुनः ४७२ अभिध्याय पुनश्चैतमिदमाह सुराभ्यस्त्याह ॥ ओंकारपरिपूर्णं तमात्मानं परिपश्यत ॥ तदा दुर्वासनाः काश्च न भविष्यंति वः सुराः ४७३ भवतामात्मनो ज्ञानात् क्षीणा दुर्वासना यदा ॥ तदा भवंतस्तद्ब्रह्म भविष्यंति न संशयः ७७४ आत्मनो त्रयदा ज्ञानमोंकारस्यास्य कुर्वते ॥ भवंतस्तर्हि माखेदमवगच्छंति कर्हिचित् ४७५ व्यवहार्यो ह मायो यं भवद्विर्मरोत्तमाः ॥ आत्मा स एव सत्यं तद्ब्रह्म यत्कीर्तितं मया ॥ ४७६ यद्ब्रह्म न तदन्यत्स्यादात्मनोऽस्मात्कथंचन ॥ इति सर्वात्मनात्मानमवगच्छत सर्वथा ॥ अत्र वः संशयो मा भूत्कदाचिदमरोत्तमाः ४७७ ओंकारः सत्यरूपो य आत्मा ब्रह्म मयैरितः ॥ अमुमात्मतयानित्यं पंडिता एव जानते ४७८ एतदात्मस्वरूपं यच्छब्दाद्यैः परिवर्जितम् ॥ ज्ञानकर्मेन्द्रियाण्येव विषयाः परिकीर्तिताः ॥ व्यापारैरपि सर्वेषां मनः प्राणादिजैरपि ४७९ इन्द्रियैश्च तथा बुद्धि मनः प्राणादिजैरपि ॥ पंचभिश्च महाभूतैर्भौतिकैरपरैरपि ॥ मायया च तथा शून्यः सर्वधर्मविवर्जितः ४८० सच्चिदानंदरूपो यः पूर्ववः परिकीर्तितः ॥ एवं भूतोऽपि स तत्वेदातिष्वेव गम्यते ४८१ स्वप्रभो ब्रह्म विज्ञानात् सकृदेव विभातिसः ॥ असकृत् ज्ञानरूपो यमानं दात्मा महेश्वरः ४८२ एवं सर्वगुणैर्युक्तमात्मानं निर्द्वयं सुराः ॥ अहं स एव सोऽहं च सर्वभेदविवर्जितः ॥ पश्यतैव सदात्मानं यूयं सर्वात्मबोधतः ४८३

सत्य इत्यर्थः ४७७ एवं महावाक्येनाखंडतया वर्णितस्यात्मनो निर्विशेषता स्फोरकानुसुविभातत्वात् तान्यर्मानुत्पाद्यते ओंकारेति वंशभिः । य ओंकाररूपः सत्यरूपश्चात्मा वर्णितः अमुमात्मत्वेन पंडिताः सूक्ष्मधिप एव जानते न स्थूलदक्षिण इत्यर्थः ४७८ एतदाभ्येति । उक्तमात्मनोरूपं शब्दाद्यैर्भूतगुणैर्ज्ञानेन्द्रियाणां कर्मेन्द्रियाणां च ये विषया व्यापाराश्चेति शब्दजितं तथा मनसः प्राणबुद्ध्यादीनां च व्यापारैर्वर्जितमित्यर्थः ४७९ इन्द्रियैरिति । तथेन्द्रियादिभिर्मियाण्येः पदार्थैः शून्यः सर्वधर्मवर्जितश्चेत्यर्थः ४८० ओपनिषदत्वं विवृणोति सच्चिदानंदेति । युष्माभ्यस्त्याह सदादि लक्षण आत्मा वर्णितः स एव भूतः स्वप्रकाशोऽपि वेदातिष्वपि पश्यतैव सति पाय इत्यर्थः ४८१ सुविभातविषय इत्यर्थमाह स्वप्रभ इति । अयमानंदरूपो महेश्वरो यतः स्वप्रभस्ततः सुविभात इत्युक्तः यतश्च ब्रह्म विज्ञानात् सकृदेव विभातिसः इति नारायणो भवति पुनरोवरणस्य नादेरनुत्पादात्ततः सकृद्विभात इत्युक्तः यतश्च वृत्तिज्ञानप्रतिबिंबितरूपेण पुनः पुनर्भातिततः सर्वतः पुरतो विभात इत्युक्त इत्यर्थः ४८२ अद्वयमित्यादि वंशं स्पर्शकर्मणार्थमाह एवमित्यादिना । एवं वर्णितविषयमात्मानं द्वैतरीहितं सर्वपदार्थोपर्यतिहारेण यूपपश्यतैव साक्षात्कुरुते व कथं भूतायूयं सर्वात्मनो बोधेन सर्वभेदविवर्जिता इति संबंधः ४८३

एवमुक्तेति । स भगवान्ब्रह्माता देवानिर्दयप्रच्छ इदं किं हे देवा एवमदृषदिष्टात्मा भवद्भिः किं दृष्टः सा सात्कृतो न वेति ४८४ पूर्ववदिति । एवं पृष्टा देवाः पूर्ववदेवात्मनो विदिता विदिताभ्यां वै
 लक्षणमनुसरत्वेनाहुरिति प्रथमदलार्थः ततः पुनः प्रजापतिदेवानां बुद्धिपरीक्षितुमिदं वक्ष्यमाणविषयप्रच्छेति ४८५ मयोपदिष्टेति । याम्योपदिष्टात्मनः स्वरूपभूता अनुभूतिः सा कुत्र कस्मिन्नापारे
 तिष्ठतीति ४८६ एवमुक्तेति । एवं गुरुणा पृष्टे सति देवा उत्तरमाहुः हे भगवन् पूर्ववन्निराश्रयं निराधारमात्मानमुपदिशयानुना तस्याधारक्यं पृच्छसि कीदृशमाधारं स्वयं पूर्वमनुक्तमित्यर्थः ४८७
 ततः पुनः प्रजापतिस्तेन विज्ञातेनात्मानां किं फलमिति प्रच्छेत्प्राह एवमुक्तेति ४८८ न किंच नेत्याकारमुत्तरं देवानां विवृणोति एवमुक्तेपुरा इति । ज्ञातआत्मेव फलं तस्य फलांतं नास्ति फलत्वादेव
 यतो लोकेऽपि फलावस्थादाम्नादेः फलांतं जायमानं न दृष्टं किंच कुरु वृक्षाद्यवस्थादेवेत्यर्थः ४८९ पुनश्चेतानिति । एतां देवंस्तद्विज्ञानपरिपूर्तिपरीक्षार्थं पुनरेवमुवाच एवं कथं भो देवा यूपमाश्रयं
 पाः स्थ अत्याश्रयं रूपमायाया अपि ब्रह्मरूपेण सत्ता प्रदत्तादित्यर्थः ४९० एवमुक्ता इति । ततो देवेरिदमुक्तं सर्वस्यापि पदार्थजातस्य ब्रह्मरूपेण यथात्वादस्मात्स्वेव तथाधारणमयुक्तमिति तस्यार्थः

एवमुक्त्वा पुनः प्राह तान्सुरान् भगवान्हि सः ॥ एष आत्मा किं भवद्भिर्दृष्टोऽदृष्टोऽथ वासुराः ४८४ पूर्ववत्ते पितृप्राहुर्बुद्धिं विदिता विदितात्परम् ॥ तेषां बुद्धिं स विज्ञातुं ब्रह्माता
 नृपृष्टवानिदम् ४८५ मयोपदिष्टा भवतां यानुभूतिः स्वयंप्रभा ॥ आनंदात्मस्वरूपेयं कुत्र तिष्ठति भोसुराः ४८६ एवमुक्तेयते प्राहुः स्वगुरुंदेवसत्तमाः ॥ निराश्र
 यं पुरोक्ता तमाधारमधुना कथम् ॥ अस्मान् पृच्छसि हे ब्रह्मन्नुक्तं पूर्वमात्माना ४८७ एवमुक्त्वा पुनः प्राह परीक्षार्थं महामतिः ॥ आनंदात्मा स्वयं ज्योतिर्मयावः परि
 कीर्तितः ॥ निर्दुःखो निर्द्वयस्तेन विज्ञातेन फलं हि किम् ४८८ एवमुक्तेसुराः प्राहुर्ब्रह्माणं स्वगुरुं प्रति ॥ फलात्मन्यात्मनि ज्ञाते नैव किंचित् फलांतरम् ॥ अस्माकं
 विद्यते यस्मात्तत्र फलेऽस्ति फलांतरम् ४८९ पुनश्चेतानुवाचाथ परीक्षार्थं महामतिः ॥ यूयमाश्रयं रूपमाभो देवा ब्रह्मात्मका यतः ४९० एवमुक्तास्तमूचुस्ते वयमेव न
 तादृशाः ॥ आश्रयं माखिलं यस्मादद्वयं द्वयवस्थितम् ४९१ पुनरेतानुवाचाथ विधाता ससुरोत्तमान् ॥ एवं चेदंतया ज्ञातमत्याश्रयं स्वरूपवत् ॥ ओमित्येव त
 तः कस्माज्ज्ञात इत्येव नोच्यते ४९२ इत्युक्ताः पुनरेवैनमूचुस्ते देवसत्तमाः ॥ न ज्ञातो नाप्यविज्ञातो नोभयात्मा यतः पुमान् ॥ ततः कथमं ब्रह्मन् वदामो ज्ञात इ
 त्यपि ४९३ एवमुक्तः पुनः प्राह तर्ह्येवं वदतामराः ॥ स्वात्मानुभवसिद्धो यमस्माकमिति चेरिते ॥ ब्रह्माणं ते पुनः प्राहुरेताद्विज्ञाततत्त्वकाः ४९४ जानीमो वयमा
 त्मस्थमानं दात्मानमद्वयम् ॥ न जानीमश्च भेदेन ततो वक्तुं वयंकथम् ४९५

४९१ पुनरेतानिति । इत्थं वदतो देवा मतिपुनरिदं ब्रह्मा प्राह हे देवा एवं सति दृश्यपदार्थानां घटादीनामपि ब्रह्मरूपेणाश्रयतया ज्ञातत्वे सत्याश्रयं रूपवद्ब्रह्म इदं तयापि भवद्भिर्न ज्ञातमित्यायाति ततश्च प्रण
 वानुसंधानपूर्वकं मस्माभिर्ज्ञातमात्मेत्येवं कस्माज्ज्ञेयं चेदित्यर्थः ४९२ इत्युक्ता इति । इत्थं परीक्षापै पुनः पृष्टा देवा एनं ब्रह्माणमिदमुचुः इदं किं एकत्वात् सर्वत्रेह कस्वभावो यमात्मा ज्ञातो न भव
 त्पविषयत्वात् अविज्ञातो न भासमानत्वात् उभयात्मा ज्ञातत्वा ज्ञातत्वयोः समुच्चयवांश्चन विरोधात् ततो ज्ञातत्वादेरप्यतराधारणसमुच्चयपारसंभवादनुमात्मानं ज्ञात इत्याकारेण कथं वदामो वक्तुं
 प्रभवाम इत्यर्थः तथा च बाधासमानाधिकरण्येन सर्वत्र ब्रह्मत्वमुक्तमिति प्रत्यक्षकन्यायात् इति भावः ४९३ एवमुक्त इति । तर्हि स्वानुभवसिद्धो यमस्माकमात्मेत्येवं वदतेति ब्रह्मणो दिते कथिते स
 तिते देवा अवधारिततत्त्वका एतद्वाक्यं प्राहुरितिसंबंधः ४९४ एताद्विमत आह जानीम इति । अदृश्यत्वेनानंदरूपमात्मानमात्मस्थं पश्यन् भवेन स्थितं जानीमो भवेन विषयविषयीभावलक्षणेन तु न जानीम इ
 त्यतो विषयत्वप्रसंजकमात्मानो विषेण किमपि वक्तुं कथं प्रभवामः शकुम इत्यर्थः ४९५

प्रभवामइति । प्रथमं पूर्वान्वपि निगदन्पालयार्थं यम ४०६ । ४०७ । ४०८ एवमुक्तइति । एवं कृतकृत्यतावोयकानि देववाक्यानि श्रुत्वा पिब्रामा एतां देवान् ज्ञानदादृश्यापरीक्षय
 स्त्रिदं माह ४०९ इदं किमिति तत्राह प्रार्थनाचेति । यद्यतो भवद्विर्माप्रति प्रार्थनानमस्कारौ कृतौ तेन हेतुना मम प्रसादातिशयात् पुनः प्रभेदवद्भिर्न भेदव्यवसितव्यमित्यर्थः ५०० तथा च द्रष्टः
 शंकाशुकोपिवारयितव्यइत्याह यद्यमिति ५०१ एवमुक्तसुरा इति । एवं ब्रह्मणोक्तसति ब्रह्माणं स्वकीयं गुरुं देवाह दमाहुः देभगवन्सिद्धरूपस्यात्मनो वर्गनप्रसंगे साध्यरूपेणात्मना व्यतिरिक्तावि
 लक्षणा एवानुज्ञा अनुजानीध्वमित्याकारिका अपूर्वा प्रकृता संगता समीरिते तत्पतो नोस्माकं पूर्वोक्तैर्वसंशयो भवतीत्यर्थः ५०२ इत्युक्तस्तानिति । एवं प्रार्थितो ब्रह्मा माह मया साध्यरूपा अनुजानी
 क्तार्कित्वे हेतात्मरूपे योक्तापतो देवविस्मरणापशक्तपालयप्रणवावस्थावाच्योऽनुज्ञारूप आत्मानुसंधेय इति मयोक्तमित्यर्थः ५०३ एतावच्छ्रुत्वा देवाः प्रकारान्तरेण गुरोः प्रतिकर्तुमशक्तानमस्कारेण

प्रभवामोनमस्तेस्तु गुरो लोकि पितामह ॥ परीक्षार्थं त्वमस्माकं पृच्छसीति सुनिश्चितम् ॥ अस्मान् ज्ञसमो भूत्वा सर्वज्ञो जगदीश्वरः ४१६ परीक्षां कुरु माऽतस्त्वं क
 तार्था हि वयं कृताः ॥ त्वया तभ्यं नमस्तेस्तु चिदानंदात्मदायहि ४१७ प्रसीदास्माकमनिशं शिष्याणां भगवन् गुरो ॥ अस्माभिर्दुर्लभं लब्धं त्वत्प्रसादान्महेश्वर ॥
 ४१८ एवमुक्तोपि देवैः स पुनरेव पितामहः ॥ प्राहेतान्सुदृढज्ञानप्राप्त्यर्थं हि परीक्षयन् ४१९ प्रार्थनाचनमस्कारो भवद्विस्तु कृतो हियत् ॥ मां प्रतीहामरास्तेन न
 भेतव्यं कदाचन ५०० यूयं पृच्छतयश्चास्ति संशयो ह्यदिसंस्थितः ॥ भवतां तमहं प्रवृत्तेऽस्याम्येव न संशयः ५०१ एवमुक्तसुराः प्राहुस्तं गुरुं स्वात्मनस्तदा ॥
 आत्मनो व्यतिरिक्त्यमनुज्ञा काव्ये रिता ॥ अस्मान् प्रत्यनुजानीध्वमिति न संशयोस्ति हि ५०२ इत्युक्तस्त्वनुवाचायं ब्रह्मालोकि पितामहः ॥ यानुज्ञा भवतां प्रो
 क्तमयानैपात्मनः पृथक् ॥ अनुज्ञारूप आत्मायं भवत्योत्र प्रकीर्तितः ५०३ इत्युक्ताः पूर्ववद्देवाः कृतवन्तो न मरिष्याम् ॥ ब्रह्मणे गुरवे स्वेपां प्रसीदति वचो न्विताः
 ५०४ एवं पुनः सुगन् ब्रह्मादिष्टयान् परमेश्वरः ॥ कौतूहलं हियत्राभूद्वतः स्वात्मवेदिनः ५०५ संसारश्च लमूलस्य नाशनं ज्ञानमीरितम् ॥ इदं यत्पृष्टवानादौ भवा
 न्मां श्रद्धयान्वितः ५०६ यदुक्तं विस्तरग्रंथात् संक्षेपात्तद्वदाम्यहम् ॥ अहमज्ञ इति प्रोक्ता माया दृश्यात् दुत्थितम् ५०७ दृश्यं सूक्ष्मं तथा स्थूलं देहद्वयमुदीरितम् ॥
 भूतभौतिकरूपं तदधिदेवादिभेदवत् ५०८ स्थूलं जागरणं प्रोक्तं सूक्ष्मं स्वप्न इति रितम् ॥ अविद्यासुप्तिरित्युक्ता त्रयं हेयमिदं सदा ५०९

स्वात्मा मभेवापितवन्त इत्याह इत्युक्ताः पूर्ववदिति । स्वेपां सर्वदेवानां गुरवे ब्रह्मणेन तैचक्रुः प्रसीद भगवन्निचितोचुरित्यर्थः ५०४ देवैर्महतापत्नेन ब्रह्मणो लब्धेयं विवेति दुर्लभत्वं सूचयन् प्रसंहरति
 एवं पुरेति । आदिश्वानुपदिदेश यत्रार्थे भवतो मदेनेवासिनः पूर्वग्रंथेन विज्ञाता तत्तत्स्वस्यापि कौतूहलमुत्कटजिज्ञासारूपमभूदित्यर्थः ५०५ एतद्व्यायोक्तविज्ञानस्य मुमुक्षुणा मवश्यं संपादनी
 यत्वं दर्शयन्नाह संतरेति । संसाररूपश्च लमूलभूतपदज्ञानं तस्य नाशकमेतज्ज्ञानमुक्तं पश्य वाग्रंथादौ पृष्ठमित्यर्थः ५०६ ओतमित्यादेश्वरमश्लोकस्यार्थमुपवृत्तयति यदुक्तमिति त्रयोदशभिः ।
 विस्तरशालिनाग्रंथेन यदुक्तं तत्संक्षेपेण श्रवतां अहमज्ञ इति दृश्यानुभूयमाना माया कारणशरीरमित्युक्ता तस्याः समुत्थितं जातं दृश्यं तु स्थूलसूक्ष्मदेहभूतं द्विविधं यद्भूतभौतिकरूपमधिदेवादिभेदशालिचेति
 द्वयोरर्थः ५०७ । ५०८ तानि च स्थूलसूक्ष्मकारणानि यथाक्रमं जागरणं विस्मरणं हि वेपानीत्याह स्थूलमिति ५०९

एतन्नयादिति । उक्तावस्थात्रयाद्विमुक्ततत्त्वं तुरीयमित्युक्तं तद्व्योतादिभेदेऽनुविधिमित्यर्थः ५१० तत्रौनेलस्यपति देहाभिमान इति । अधिदेवसासिणोद्योताभोताया अवस्थाः तदाभेदशरीरत्रयाभिमानः प्रतिबंधकस्य तत्तदेहाभिमाने गलिते इति तथा च यदा पुमान्विद्वान्नेत्रययाभिमानं निवृत्त्युत्तरं पुत्थानं दशायां वर्तमानो वा यातरूपं यथास्थितं विभक्त्येव नुभवति तद्विधासं केचेत्यमोतमिति विदुः कीदृशमोतं तुरीयभेदानां मध्ये प्रथममित्यर्थः ५११ अस्मिन्मिथ्यात्वेन सविकल्पकसमाधोभासयच्चैतन्यमनुज्ञातेति पुद्गलान्मोच्यते स्वसत्तादानरूपानुग्रहेण गौरवशालित्वात् तत्तुरीयस्यादितोयोभेद इत्याह अहं ब्रह्मेति चेति । भवविवाजितं बाधितभेदं विश्वं ब्रह्मरूपं पश्यते भासयति कीदृशः ध्यातृध्यानादिभेदशालिसविकल्पसमाधिस्थः एवं सर्वानुग्राहकत्वे सति तत्रे तत्पमनुज्ञात इति याच्यं तदेतत्तुरीयरूपे पुद्गलितमिति गीयते इत्यर्थः ५१२ यदा स्वसत्ताकर्षणेनासत्तामापन्नस्य द्वे तस्याभावं निर्विकल्पकसमाधिस्थः प्रपद्यते तदा तच्चैतत्पमनुज्ञेति दाशतं पुत्पत्तिरेन नाम्नाभिधीयते तत्तुरीयस्तुरीयभेद इत्याह यदा वेदति । तत्त्वं परमाश्रुतमाकृष्टविश्वसत्ताकमिति यावत् एतादृशमाप्तानमधिगच्छति किंकृत्वा ध्यात्रादिभेदतिरस्कृत्याप्येव सोपमनुज्ञारूप

एतन्नयात्परं यत्तु गीयमिति कीर्तितम् ॥ चतुर्थी तदपि प्रोक्तमत्र वेदां तवादिभिः ५१० देहाभिमाने गलिते बहिरंतर्यदा पुमान् ॥ विश्वं ब्रह्मेति जानीयादो तंतत्प्रथमं विदुः ५११ अहं ब्रह्मेति च यदा विश्वं भेदविवाजितम् ॥ ध्यातृध्यानादिभेदेन समाधिस्थः प्रपद्यते ॥ अनुज्ञाता तदैवं तद्वितीयमिति गीयते ५१२ यदा वै तत्त्वमात्मानं स्वप्रकाशस्वयंपुमान् ॥ ध्यातृध्यानादिभेदं ततिरस्कृत्याधिगच्छति ॥ तदानुज्ञेति भेदोयं तृतीयः परिकीर्तितः ५१३ ब्रह्मज्ञानाग्निना दुःखशूलमूलविनाशने ॥ यदा वाङ्मनसातीतं पश्यन्नपि न पश्यति ५१४ आनंदात्मानमद्वैतं स्वप्रभं परमेश्वरम् ॥ आत्मानं वा परं वापि भेदं वाऽभेदमेव च ५१५ जीवन्वापि मृतो वापि कदाचिन्नाधिगच्छति ॥ अविकल्प इति प्रोक्तं तु र्यतुर्यमिदं तदा ५१६ त्यजेज्जागरणादीनियथाभेदात्मकानि हि ॥ ओतादीन्यपि तद्गत्य जेज्जीव्यपि सर्वदा १७ अविकल्पमिमं देवमवाह्य न सगोचरम् ॥ आनंदात्मानमद्वैतं सदा द्वास्वती स्थितम् ५१८ सर्वाश्रयविहीनं तं सर्वभेदविवाजितम् ॥ अमायं स्वप्रभं नित्यं भासमानं हृदं बुजे ॥ पश्येदपश्यन्नेवमिति ज्ञानमिदं स्मृतम् ५१९ गंधर्वनगरं यद्ब्रह्म गने परिकल्पितम् ॥ आनंदात्मनि मायादितथैव हापि कल्पितम् ५२० गगनस्य यथा भागे गंधर्वनगरस्थितिः ॥ अज्ञानादात्मनस्तद्वन्माया युत्थितिरिति रीतिः ५२१

स्वतुरीयोभेद इत्यर्थः ५१३ तुरीयस्य तुरीयभेदमविकल्पात्पश्यन्पश्यति ब्रह्मज्ञानाग्निनेति त्रिभिः । ब्रह्मज्ञानरूपेणाग्निना दुःखशूलमूलभूतस्याज्ञानस्य दहिसति यदा वा मायातीतं भासमाना नंदरूपमात्मानं पश्यन्नपि न पश्यति अविषयत्वेन पश्यतीति यावत् स्वापरइत्याविरूपं भेदं तदभावं वा जीवन्नस्मिन्मृतोस्मीत्यादिविशेषवानाधिगच्छति इदं चेत्पश्यन्नपि विकल्पात्पश्यन्तु र्यस्य तुरीयस्य तु र्यरूपमिति त्रयाणामर्थः ५१४ । ५१५ । ५१६ यथा च भेदशालितारूपेण जागरणादिविशेषं तथा तुरीयभेदे पुत्रोतादित्रयमपि तेनैव दोषेण हेयमित्याह त्यजेति ५१७ चरमरूपमेव चालं वनीयमित्याह अविकल्पमिममिति । द्वारवत्पातं नूरुपायां स्थितं स दारजमानं पश्येत् किंकुर्वन् इदमित्याकारेण पराभावेनापश्यन् इदं परमफलभूतज्ञानस्वरूपं मतमिति स्फुटमप्यहोः ५१८ । ५१९ इदमेव च ज्ञानमस्य शास्त्रस्य प्रवीजनमिति वक्तुमश्रवज्ञानेऽसंभावनां दृष्टांतैर्वारयति गंधर्वनगरं यद्ब्रह्म गने परिकल्पितम् । कल्पितमारोपितं मायादिमायाप्रभृतिद्वैतं इह वर्जितं आनंदात्मनि ५२० यथा च गगनं स्पृकल्पितं एकदेशं गंधर्वनगररूपं नागगनस्वरूपाज्ञानप्रयुक्ता तथा भात्मनः कल्पितं एकदेशं मायादिदृश्यस्येत्याह गगनस्येति ५२१

आ. पु.

॥ २४ ॥

यथाचमगनेतत्त्वज्ञानाद्गंधर्वनगरस्थलपोवाधस्तथेहाप्यात्मज्ञानाद्दृश्यजातस्येत्याह गगनेनेति । लयं प्रजेदिति सर्वत्र ५२२ तत्त्वज्ञानान्न केवलं विहाराणामेव लयः किंतु तन्मूलाज्ञानस्यापीत्याह गगनेति । अथापरोक्षभ्रमबाधायापरोक्षज्ञानमेवापेक्षितमित्यत्र दृष्टांतमाह परोक्षेति । दिग्मोहोदिग्भ्रमः ५२४ एकैवात्मा माया लयेन स्वरूपा ज्ञानेनानेकया भातीत्यत्र दृष्टांतमाह यथेति । शयानः स्वप्नावस्थयात्मनः स्वरूपस्याज्ञानान्महेश्वरोप्यनेको जात इत्यर्थः ५२५ ननु भासमानात्मनिकथमज्ञानस्थितिरिति चेदप्युक्तं तस्मात्तत्त्वभावादेवेत्याह माययेति । एषाऽज्ञानरूपा बलं सामर्थ्यम् ५२६ एवं विधाया अपि निवृत्त्युपायमाह आनंददात्मनीति । आनंदरूपे देवानां च सुरादीनां सन्निधिमप्रेण ईशे निषंतं रिरपतिभेदविवर्जिते प्रत्यग्रूपेण भेदवर्जिते आत्मनि पदे दांतवा कथं नृणां ज्ञानमस्वप्नाकारवृत्तिरूपं तस्माद्गंधर्वभूता देवामाया वृत्तिश्च कीदृश इत्यतीत्यर्थः ५२७ पूर्वसाक्षित्वेनास्याः साधकोप्यात्मा वृत्त्यारूढरूपेण बाधको भवति यथा काष्ठस्य भासकोप्यग्निराहो भेदकत्वेन दृष्टत्वादेव यन्नाह आत्मन इति । एषा माया आत्मनः साधकात्त्रिभेदितत्वात्प्रतिबिंबात् श्रोतविज्ञाननिष्ठा तु बिभेतीत्यर्थः ५२८ एतदेव स्फुटयति अनाद्यनंतं । अनादेरनन्ताया ब्रह्मबोधं

गगनेत्रयथाज्ञाते गंधर्वनगरं लयम् ॥ ब्रजेदात्मनि विज्ञाते तथा मायादिव लयम् ५२२ गगनज्ञानतोयद्वद्गगनाज्ञानसंक्षयः ॥ आत्मज्ञानात्तथैवात्माज्ञाननाशोऽपि निश्चितः ५२३ परोक्षज्ञानतोयद्वद्दिग्भोहोत्रानुवर्तते ॥ परोक्षज्ञानतस्तद्वन्मायादिरनुवर्तते ५२४ यथा शयानः पुरुष एक एव व्यवस्थितः ॥ आत्माज्ञानादनेकः स्यादेवमेव महेश्वरः ५२५ मायैषा दुर्घटा तद्वद्दुस्तराचातिदुःखदा ॥ संसारशूलजननी स्वबलेनैव सिद्धयति ५२६ आनंदात्मनि देवेशे प्रतिभेदविवर्जिते ॥ सर्वज्ञश्रुतिविज्ञानाद्विनश्यति न चान्यथा ५२७ आत्मनोऽपि भयं नैषा कदाचिदधिगच्छति ॥ आत्मजाच्छ्रुतिविज्ञानाद्रीतिस्तिष्ठति सर्वदा ५२८ अनाद्यनन्तरूपायामायाः पंडितैः सदा ॥ उपायस्त्वेक एवायं दृष्टो नाशायनापरः ५२९ मायापिशाचीभूतानां भवभीतिकरी सदा ॥ आत्मज्ञानाभिधं मंत्रं दृष्ट्वा नाशं प्रयातिसा ५३० शांत्यादिगुणसंपन्नो मुमुक्षुः सर्वदा ततः ॥ मायापिशाचीभीतः सन् भावनादिसमन्वितः ॥ संपादयेद्विदं ज्ञानमिति शास्त्रार्थ ईरितः ५३१ एतावदेव कर्तव्यं पुरुषेण मुमुक्षुणा ॥ नातः परं परं कुर्वन्पतत्येव न संशयः ५३२ इति ते विद्यमानानां विदां तानां मये रितम् ॥ उपासनाविरहितमात्मज्ञानं सदा घनम् ५३३

विनाशं तद्दीनायाश्च मायायाः प्रसयाय श्रोतविज्ञानरूप एवोपायः पंडितैर्दृष्ट इति ५२९ अमुमर्थं रूपेण द्रष्टव्यं मायापिशाचीति । भूतानां प्राणिनां जनिमृतिप्रवाहरूपस्य भयं स्पष्टं कर्त्रा माया रूपं पिशाचीवर्त्तते सा च ब्रह्मज्ञानात्मकरहस्यमंत्रेणैव नश्यतीत्यर्थः ५३० फलितमाह शांत्यादीति । ततः शांत्यादिगुणशाली मुमुक्षुर्मायापिशाचीभीतो भावनयाचितैकाग्र्येण आदिपदप्रायगुरुपस्य आदिना च युक्तः सन्निरुक्तरूपं ज्ञानं संपादयेत् एतदस्य वेदांतशास्त्रस्य प्रयोजनमित्यर्थः ५३१ एतावदेवेति । मुमुक्षोः पुरुषस्य कर्त्तव्यं तन्मोहोदृश्यमेतावदुक्तं ज्ञानसिद्धिर्पर्यंतमेवातो ज्ञानाभ्यासात्परमं न्यत्तुन कर्त्तव्यं ततो न्यकरणे पुनः संसारापात इत्यर्थः ५३२ गुरुः शिष्यायोपदेशपरिपूर्तिमाह इति ते इति । विद्यमानानामुपलभ्यमानं ग्रंथानां वेदांतानामुपनिषदां प्रतिपाद्यभूतमात्मज्ञानमिति नृभ्यमुक्तं कथं उपासनाप्रतिपादकवेदांतभामार्थप्रदर्शनरहितं यथा भवति तथेति वचनरूपं क्रियाविशेषणं कीदृशमात्मज्ञानं सदा घनं सर्वकालेषु घनोदात्तं सत्यं तत्तथा 'घनः सांद्रो दृढो दार्ढ्यं' इति विश्वप्रकाशः । ज्ञानांतरहितसोऽपि विषयकत्वादिपदोपपत्तौ शीघ्रं लयमपमात्वरूपमवश्यं पाति प्रकृतं ज्ञानं तु शुद्धात्मगोचरत्वात्सदा दृढमेवेति भावः ५३३

एवंज्ञानपरिपूर्तौ सत्त्वाकिमन्यच्छेत्तुमिच्छसि तत्पूर्ववत्प्रश्नो न युक्त इत्याह अतः परमिति । एतदुत्तरमात्मविज्ञानार्थप्रष्टव्यं कथं वदानीति ५३४ एवमुपदेशेन कृतकृत्यतां नीतः शिष्यः परान-
पिकृतकृत्यतां निनायेत्याह श्रुत्वेतदिति । उपासनकर्मविचाररहितनिर्गुणात्मविज्ञानं सर्ववेदांतप्रतिपादितं श्रुत्वा कृतकृत्यः सन्नतिस्तुतिभ्यां गुरुं प्रपूज्य निजशिष्येभ्य उक्तवान् येः शिष्यैर्बहुलीकृत-
मिदं ज्ञानमस्मिन्कलिकाले पिलम्पते इति द्वयोरर्थः ३५ । ३६ तस्य बहुलीकृतत्वे हेतुतया आत्मपुराणरूपेण तस्य परिणमनमाह संसारेति । हिपत इदं पूर्वोक्तं विज्ञानमात्मपुराणं सत्प्रवृत्तपरिणतं
कीदृशमात्मपुराणं वेदार्थपटितत्वात्मीमांसाया येन वेदतुल्यं तदुक्तं 'मीमांसासंज्ञकस्तर्कः सर्ववेदसमुद्भवः । सर्ववेदो तोरुमांसाप्रकांष्टांशुलवर्णपथा' इति पथारुमांलवणाकरमांसाप्रकांष्टादिलव-
णमेव भवति तथा सर्ववेदोत्थिता मीमांसावेदएवेति तदर्थः एतेन श्रीशूद्रादेरश्रानधिकार इति सूचितं ५३७ अस्मिन्प्रसिद्धपुराणलक्षणं समन्वितं करोति सृष्टिरिति । सर्गपदोक्ता विश्वस्यासृष्टिस्तदुप-
लक्षिता स्थितिश्च तथा प्रतिसर्गः संहारोऽस्मिन्प्रत्येतिष्ठतिप्रतिपाद्यते तथा भूतानामाकाशादीनां भौतिकानां विराडादीनां च वंशोत्पत्तिप्रतीत्यर्थः ५३८ मन्वंतरसत्त्वमप्यत्र दर्शयति स्वायंभुवस्येति ।

अतः परं किंचिद्विप्रष्टव्यमवशिष्यते ॥ चिदानंदात्मविज्ञाने वक्तव्यं वाक्यं च न ५३४ श्रुत्वेतत्सकलं शिष्यः सर्ववेदांतसंस्थितम् ॥ निर्गुणस्वात्मविज्ञानमुपासा-
दिविवर्जितम् ५३५ कृतकृत्यो गुरुं स्वस्य नत्वा स्तुत्वा प्रहृष्टधीः ॥ उक्तवान्निजशिष्येभ्यो यैरिदं बहुलीकृतम् ॥ लभ्यते कलिकाले स्मिन्बहुदुःखप्रदेष्टुणाम् ५३६
संसारशूलमूलानां मायादीनां विनाशनम् ॥ इदमात्मपुराणं हि प्रवृत्तवेदसंमितम् ५३७ सृष्टिः स्थितिश्च संहारो विश्वस्यास्मिन् इति प्रकृतिः ॥ भूतानां भौतिकानां च
वंशोपि च महानयम् ५३८ स्वायंभुवस्य च मनोः कीर्तनं चात्र विद्यते ॥ यस्मिन्मन्वंतरं सर्वमंतर्भवति सर्वदा ५३९ व्यापारा अपि वंशानां भूतादीनां महात्मनाम् ॥
राज्ञां यशांसि कीर्त्यते पुराणे स्मिन्ननेकधा ५४० अस्मिन्नल्पोपि नैवार्थो वेदमूलविवर्जितः ॥ विद्यते ब्रह्मसूत्रादौ कीर्तितो योत्र स स्मृतः ५४१ इदं गुरुः स्वशिष्याय
कावेरीतीरवासिने ॥ उक्तवान् श्रद्धधानाय स्नेहादेव च केवलात् ५४२ राजादीनां कथाश्चित्रा अनात्मप्रतिपादिकाः ॥ पुराणादौ पुराणादौ श्रुत्वा शिष्यो गुरुं निजम्
५४३ संसारशूलसंतत इदमेवोत्र पृष्टवान् ॥ अतोऽनात्मकथाः काश्चित्पुराणेन प्रकीर्तिताः ५४४

स्वायंभुवमनोः कीर्तनमुपस्थादिवर्णनमत्र चतुर्थाध्याये त्रयोदशाधिकत्रिंशत्तमः लोकोत्तराभ्यवियते येन तद्विभूतिभूतानां सर्वेषां मनुनां कीर्तनं कृतमाप्यभवति तदेतदुक्तं यस्मिन्मन्वंतरमिदं प्रादिना ५३९
वंशानुचरितं वंशभवानां व्यापारः सोऽप्यत्र विद्यते आकाशादीनां भूतानां तद्विकाराणामिन्द्रियादीनां तथा मनुवंशानां तथा मनुवंशानां प्रतदेनादीनां राज्ञां च वेद्यापारास्तेषामत्र कीर्तनादित्याह व्यापारा-
अपीति ५४० तथा वेदार्थोपबृंहकत्वं पुराणयमोत्र स्फुट इत्याह अस्मिन्निति । वेदोऽत्र मूलत्वेन संबद्धस्तद्विशोर्धोऽत्र स्वल्पोपि न कीर्तितो यत उपनिषदर्थवाक्यः स एवार्थः स्मृतो यो ब्रह्मसूत्रतद्वाप्य-
स्मृत्यादिपुकीर्तित इत्यर्थः ब्रह्मसूत्रादीनां वेदमूलकत्वं तु प्रसिद्धमेवेति भावः ५४१ अस्य ग्रंथस्योत्पत्तिदेशमाह इदं गुरुरिति । स्नेहो नुग्रहः ५४२ एतद्वंशनाम्ना आत्मपदघटितत्वे प्रयोजक-
माह राजादीनामिति । पुराणादौ पुराणेति हासादौ राजादिसंबंधिनीरात्मन्यतिरिक्तार्थप्रतिपादिकाः कथाः श्रुत्वा ताभ्यो विरक्तएव शिष्यः संसारशूलेन संतप्तः पुराणादौ अस्य पुराणस्य पारंभेयत इदं
संसारशूलमूलोच्छेदकमात्मज्ञानमेव पृष्टवानतः श्रोतुरजिज्ञासितत्वात् आत्मसंबंधिनीकाचिदपि कथानमकीर्तिता ततोऽस्याऽप्यपुराणेति नाम युक्तमिति द्वयोरर्थः ५४३ । ५४४

अस्यमुख्याधिकार्यपितादशशिष्यसमएवेत्याह अत्रेति । अनात्मकथाविषयकेनारामेणवर्जितः ५४५ तनुतादशोधि कारीवेदांतेभ्य एवात्मज्ञानं संपादयेदित्यस्यवेद्यमित्याशंकापरिहरनि
वेदार्थ इति । यत्रावेदार्थो गहनोऽसंभावनादिशालिभिर्दुष्प्रवेशइत्यतोऽधिगंतुमवधारयितुं न शक्यस्ततस्तदधिगमप्रतिबंधकापाकरणार्थेन गुरुणाददं पुराणं कृतमित्यर्थः ५४६ तच्च फलमस्मिन् दृश्य
तेहत्याह आत्मावबोधकमिति । अस्मादधिकमात्मावबोधकं किंचित्नास्ति यत इदं पुराणं सर्ववेदांतानां सारार्थस्य प्रतिपादकमित्यर्थः ५४७ एवं मुख्याधिकार्युद्देशेन जातं प्रवृत्तमेतदप्योपिशृण्व
नैराग्यलाभादिद्वारात्मज्ञानं लभेत्त्याह जातमिति ५४८ अस्य ग्रंथस्य कर्त्ता पि गुरोः शंकरमात्मत्वेन साक्षात्कुर्वतः शरीरे स्थितः शंकर एव समर्थत्वादिः पाह अस्येति । गुरोः हावरोतीरवासि शि
ष्योपदेशं न्याजिनतच्छरीरज्जगति कास्थितत्वेन त्रिलोचनो देव एवाव्यवक्ता कर्त्ता तत्रैतंतस्यैव सत्वमाह यस्येति । यस्य त्रिलोचनदेवस्य वाचि सरस्वती वसति सरस्वती संबंधेन पुनरिति परिहर्तुं य
त्रोत्पत्त्याद्युक्तम् तत्रापि हेतुः सर्वदेवमयत्वमिति ५४९ तत इति । ततोऽस्य कर्त्ता दिगोरबादिदं पुराणं शृण्वन् जनो मेधावी धारणाशालिमतिकः प्राज्ञ आत्मविषयायते अत्र न संशयः कार्यः फल
स्य दृष्टत्वात्स योजायमानत्वात् ५५० अस्य विषयसंबन्धवो निरूपणमिषेण समाप्तो मंगलं कुर्वन्ती शावास्पोपनिषदर्थप्रदर्शनमारभते प्रतिपाद्य इति । अत्र ग्रंथे शावास्वर्णितो भगवान् प्रतिपाद्यः

अत्राधिकारीयोऽनात्मकथागमविवर्जितः ॥ संसारशूलसंतप्तो विरक्तः परिकीर्तितः ५४५ वेदार्थो गहनो यस्मात्सर्वैरेव न शक्यते ॥ अधिगंतं ततस्तेन पुराणं परि
कीर्तितम् ५४६ आत्मावबोधकं नास्मादधिकं विद्यते भुवि ॥ पुराणं सर्ववेदांतसारार्थपरिकीर्तनम् ५४७ जातं यः शृणुयादेतदपि गीवाहिर्मुखः ॥ विरक्तो तर्मु
खो भूत्वा सोपि ज्ञानं समाप्नुयात् ५४८ अस्य यत्ता गुरुव्याजो देवः साक्षात् त्रिलोचनः ॥ यस्य वाचि सरस्वती पानित्यमेव सरस्वती ॥ सर्वदेवमयो यश्च ब्रह्मा विष्णुश्च शीय
ते ५४९ ततः पुमानिदं शृण्वन् मेधावी च प्रजायते ॥ प्राज्ञश्च संशयो नात्र प्रत्यक्षं हि यतः फलम् ५५० प्रतिपाद्योत्र भगवानीशावास्यसमीरितः ॥ यदात्मकमिदं वि
श्वं जगदेन जडाजडम् ५५१ इदं दृष्ट्वा त्रविद्वांसः स्वशिष्यान् प्रवदंति हि ॥ ईश्वरेण जगत्सर्वं वासितं स चराचरम् ५५२ घटादिकं यथा सर्वमृदाहेतुस्वरूपया ॥ ग
ज्ञाचवासितं यद्वत्स्वकीयं नगरादिकम् ५५३ पटेन वासितं वापि नृणां यद्वत्कलेवरम् ॥ पुष्पैर्वा वासितं यद्वन्नीरमत्र सुशीतलम् ॥ वासनाभिर्वा यथास्याद्वासितं
हि मनो नृणाम् ५५४

यन्मयं सकलं जगदित्यर्थः ५५१ तत्र प्रथममंत्रस्यार्थमुपबृंहयति इदं दृष्टेति सप्तभिः । इदं विश्वस्य ईश्वरात्मत्वं स्वयं दृष्ट्वा विज्ञाय विद्वांस इत्यर्थं शिष्यान् प्रवृत्तयुपदिशति इत्थं कथम् सर्वजगदीश्वरेणा
भिन्नमिदं तपोदानभूतेन वासितमाच्छादितं न्यासमिति यावत् ५५२ व्याप्तो दृष्टांतमाह घटादिकमिति । यथा मृदा उपादानभूतया घटादयो विकारा व्याप्तास्तथेश्वरेणापि जगदित्यर्थः निमित्त
तया व्याप्तो दृष्टांतमह राज्ञेति । यथा लोचनद्वारा राजकीयं नगरं राजा व्याप्नोति तथैश्वरेण जगदित्यर्थः ५५३ बहिर्वाप्तो दृष्टांतमाह पटेनेति । यथा पटो बहिःस्थितः शरीरमाच्छादनेन व्या
प्तो तितथा विभुरीश्वरो जगदिति अंतर्व्याप्तो दृष्टांतमाह पुष्पैरिति । यथा पुष्पाणि सौख्यधारस्वांशैर्न रं विष्णुं प्रति प्रतिमं तद्वत्प्रणीयतां न वंति तथेशोपि तां मानादि रूपेण प्रवृत्तजगद्वत्प्रणीयतां न
तीत्यर्थः प्रवृत्तिहेतुरूपेण व्याप्तो दृष्टांतमाह वासनाभिरिति । वाऽथवा यथानृणां मनीषां वासनाभिः प्रवृत्तिहेतुभिर्न्यासं स्यात्तथा तर्कमिषेण श्वरेण सर्वजगदित्यर्थः यथा स्यादित्यत्र सितास्यदि
ति पाठे तन्मनोविशेषणं सितं मनेन बद्धमास्यं मृत्खं यस्य स्य सितस्यास्यो मनीषां च भेष्यतीति प्रसिद्धा हि मीनानां संकल्पतयाऽनर्थततिरतिभावः ५५४

ईशात्मकमिति । स्वकीयत्वादिनाभिमतं सर्वं योषिद्व्यादिपदार्थजातं तत्र उक्तं पुनर्यथा यत ईशात्मकमीश्वरात्पुनस्तत्तद्विना तत ईशस्यैव न जीवस्येति विदुषां मतमित्यर्थः ५५५ यद्विद्ययात्मकं तत्तदीयमेव यद्यपि ५५६ यत्तथागगनमप्यगंधर्वनगरं गगनस्यैवोच्यते तद्वदित्याह गंधर्वेति ५५६ तथा च यथा लोकास्वामिनिराजादौ तदीयधनादौ वाप्येष्टविनियोगार्हत्वरूपस्त्वदृष्टिः कुशलैर्नैकियते तथाप्यर्थजातं तमीश्वरमीशो यमित्याकारेण विज्ञायाथैश्वरस्येत्याकारेणैश्वरसंबन्धित्वेन विज्ञायोपि दादिकामनां त्यजेदित्याह ईशो यमिति । तत्र त्रयागस्वरूपमुक्तं स्वविवर्जित इति विशेषेण ५५७ तत्राद्यदृष्टोपपन्नं स्ववायान्न त्रस्वत्वपरित्यागे परिशेषे गन्धिगुणप्रविज्ञानं फलितं भवति द्वितीयदृष्ट्या तु सगुणब्रह्मविज्ञानमिति सूचयन् दृष्टांतद्वयमाह गंधर्वेति । यथा गंधर्वनगरं गगनदृष्ट्या चाप्यमाने स्वत्वाद्दुःखदशमभावत्वात् यथा वाराजकीये योपि दादौ स्वत्वाद्दुःखदशमभावत्वात् तथा स्वकीयत्वादिनाभिमतं तस्य योपि दादिरदार्थजातस्याप्याशादुःखदशमभावत्वात् कलकामनाः परित्यज्य सर्वविज्ञानभृते ईश्वर आत्मनया वा दृष्टव्यः सर्वांश्च सतया वा आराधयति भावः अत्रार्थे श्रुतिसमन्वयस्तु न्यक्तेन त्यागेनात्मारजितव्यः त्यागस्वरूपं पुराजकीयधनादाविवकामनावर्जनमित्यर्थः तन्माध्यकारोक्तः संन्यासविधिस्तु मुल्यार्थोपयोगित्वेनार्थाक्षिप्त इति बोध्यम् ५५८ द्वितीयमर्थं दर्शयति यद्विद्वदिति पंचभिः । भोक्षिष्याः यदि पुष्पाकंचित्तु द्रव्यभावेन ब्रह्मविज्ञाने सगुणानि

ईशात्मकं ततः सर्वं योपि पुत्रधनादिकम् ॥ स्वकीयं परकीयं सर्वमीशस्य तत्स्मृतम् ५५९ गंधर्वनगरं यद्वद्दृश्यते गगनात्मकम् ॥ गगनस्यैव तद्रत्स्यादीश्वरस्याखिलं जगत् ५६ ईशो यमिति तं ज्ञात्वा स्वयं स्वत्वाविवर्जितः ॥ ईश्वरस्येति वाधीमांस्त्यजेद्योषिद्धनादिकम् ५७ गंधर्वनगरं यद्वद्दशानैव सुखप्रदा ॥ योपि द्धनादौ वाराजस्तद्वदस्यापि कीर्तिता ५८ यद्विद्वद्ब्रह्मविज्ञानेनाधिकारो ब्रवीत्येते ॥ त्यजथाथापि लोकांश्च सर्वं योपि द्धनादिकम् ५९ ईश्वरस्येति विज्ञाय मनसा कर्मणा गिरा ॥ कुतुस्वाश्रमप्राप्तं यावज्जीवं महाधियः ५६० कर्म तत्कुर्वतां पापं भवतां न भविष्यति ॥ ततः शुद्धधियो ब्रह्मज्ञानादुःखविवर्जिताः ॥ भविष्यति भवन्तोऽस्ते जन्म न्यत्र पात्र च ६१ त्रेधा यं विहितो मार्गः स्वर्गमोक्षकरो नृणाम् ॥ दक्षिणश्चोत्तरस्तद्वद्वृत्तीयो ब्रह्मवेदनम् ॥ इतो न्यथानकोप्यस्ति नृणामार्गः सुखप्रदः ६२ इतो न्यथाभिगच्छंतः पापकर्मप्रचोदिताः ॥ दुःखमेव प्रयाग्येते सर्व एवाल्पमेधसः ६३ ब्रह्मज्ञानविहीनानां स्वर्गिणामपि देहिनाम् ॥ ब्रह्मलोकस्थितानां च सुखं नैवास्ति किंचन ५६४

गुणविषयत्वेन द्विविधेति हारो नास्ति अथापि तथापि योपि द्धनादिकमीश्वरस्यैव न ममेति विज्ञाय लोकाः कर्मफलभृतांस्त्यजतयतश्च मनः प्रभृतिसाध्वं कर्मपथाश्रमं भवन्तः कुर्वन्ति तद्विद्वदर्थः श्रुतायेव कारेण फलकामनात्याज्येति भावः ५५९ । ५६० एवं निष्कामकर्मचरणेन यदा युष्माकमत्र पश्येत्तदा जन्मनिश्चितं शुद्धिः तत्स्मृतं तदा भवन्तो ब्रह्मज्ञानद्वारादुःखविवर्जिता भविष्यन्तीत्याह कर्म तदिति । तन्निष्कामं विहितं च कर्म कुर्वन्तः पापक्षयचित्तशुद्धिब्रह्मज्ञानदुःखाभावांतं फलावस्थायां भविष्यन्तीत्यर्थः ५६१ श्रावितः पदेन प्रथमं त्रसचितो ज्ञानोपासनरूपी मार्गो द्वितीयं श्रोतः व्रतमार्गश्च परावृत्त्येते इत्याह त्रेधा यमिति । अथ भूयः पुनः श्रेयस्योः स्वर्गादिरूपयोः साधकीमार्गो विविक्तत्रयमोदक्षिणः दादिशालिनां पितृयाणां लोको द्वितीयं तत्रोदेव यानां लोप उपरसकानां तृतीयो ब्रह्मज्ञानां लोपः शुद्धिश्चामिति । एतेभ्यो न्यः सुखदः पन्थानास्तीत्यर्थः ५६२ ये तूक्तं मार्गं त्रयं विहाय चरन्ति ते रादुःखकर्मलपोदुःखमोक्षरूपः सदा देवत्याह इतो न्यथेति ५६३ तेष्वपि तृतीय एव मार्गः श्रेष्ठ इति प्रतिपादयंतं तृतीयं प्रथमं च तत्रापि ब्रह्मज्ञानेति । ब्रह्मज्ञानं हीनं ज्ञानं देवानामपि वस्तुतः किंचित् सुखं नास्तीत्यर्थः ५६४

कुतश्चाकांक्षायामाह आत्मेति । महतांहितिरस्कारएवहननंपसिद्धं तथाचयेयेआत्मज्ञानहीनास्तेसर्वेआत्मानमवजानंतआत्महनइत्युच्यते तेषामात्महंतूनामेतत्संसारआत्मकंदुःखफलंभव
तिथतःश्रुतंश्रुत्यानुतीयमंत्ररूपयाप्रोक्तमित्यर्थः ५६५ तमंत्रंपठति असुर्याइति । तेषुभाशुभकर्मजन्यालोकाअसुर्याइत्युच्यते सुष्टुरमंतेइतिमुराआत्मारामाविद्यासंस्तंभइतरेअमुरास्तेपांयो
र्याइतिव्युत्पत्तेः यतोधिनावरणेणतमसास्वरूपाज्ञानेन्यामास्तानुक्तान् लोकानात्महनोमच्छेदीत्यर्थः ५६६ यद्विज्ञानाचासुर्यलोकगतिर्नभवतितस्यात्मनःस्वरूपंप्रदर्शयतोश्रुतुधेपंचममंत्रयोरर्थ
माह आत्मरूपमित्तिचतुर्भिः । हेशिष्याइदमसुरैरज्ञातमात्मनःस्वरूपमद्रुतंयतःस्वयंक्रियाहीनमपिमनसोऽपेक्षयाजवीयःअतिवेगवत् मनोगम्येपुप्रथममेवपूर्णत्वादितिभावः तथाइंद्रियेग
म्यमपिब्रह्मज्ञानेनगम्यंभवतीत्यर्थः ५६७ तिष्ठतीति । तथातदात्मरूपंस्वयंगिरिवन्निश्चलमप्यन्याननिश्चलान्शीघ्रगमनशालित्वेनधावतोधावनकर्तृतयाप्रसिद्धान्वाय्वादीनपरिहायोहंयथा
तीत्यर्थः ५६८ तस्यांतर्धामितांसकलकर्मदानुतांचाह तस्मिन्निति । तस्मिन्वाणितात्मतत्त्वेआलंबनेसत्त्वेवायुःसुवात्मसंज्ञोऽपःजलप्रचुरक्षीरदध्यादिसाध्याप्यग्निहोत्रादीनिकर्माणिदधा
तिधारयति तत्प्रेरितएवसुवात्मासकलसंघातेपुर्कर्मक्षमइतिपाचत् याभिरग्निहोत्राद्याहुतिपरिणामात्मिकाभिःपर्जन्यादिभावापन्नाभिरिदंनानाकर्मफलरूपंविश्वंभवतीत्यर्थः तथाचतदेवसकल

आत्मज्ञानविहीनत्वादात्महंतारईरिताः ॥ तेसर्वेह्यात्महंतूणांदुःखमेतच्छ्रुतंयतः ५६५ असुर्यानामतेलोकाअधेनतमसावृताः ॥ मृत्वातेतान्प्रयात्येयकेचा
त्महनोजनाः ५६६ आत्मरूपमिदंशिष्याआश्चर्यमिवसंस्थितम् ॥ क्रियाहीनंचमनसोजवीयोनेंद्रियैःकचित् ॥ गम्यतेगम्यतेचापिब्रह्मज्ञानान्मर्नापिभिः ५७
तिष्ठतिगिरिवत्तुयात्यन्यान्परिहायहि ॥ धावतःशीघ्रगमनान्वाय्वादीनपिसर्वदा ५६८ तस्मिन्दधातिभगवानपोवायुःसनातनः ॥ पर्जन्यादिस्वरूपाभिर्या
भिर्विश्वमिदंभवेत् ५९ कंपतेतदकंपंसत्सुदूरेचांतिकेचतत् ॥ अंतर्वहिश्वतत्प्रोक्तमस्यसर्वस्यसर्वदा ७० यस्तुसर्वाणिभूतानिस्वात्मन्येवात्रपश्यति ॥ सर्वभू
तेपुचात्मानंसदुःखंनाधिगच्छति ७१ यस्यसर्वाणिभूतानिस्वात्मैवाभूद्विजानतः ॥ तस्यमोहश्चशोकःकएकत्वमनुपश्यतः ७२ आनंदात्मानमीशंयएकमेवा
नुपश्यति ॥ स्वयंज्योतिपमात्मानंसर्वतःसोधिगच्छति ७३ स्थूलसूक्ष्मशरीराभ्यामज्ञानेनचवर्जितम् ॥ निर्गुणंनिष्कलंप्रार्थ्यःसईशोपिचजायते ५७४

कर्मफलव्यवस्थाएकमितिभावः ५६९ कंपतेइति । तदात्मतत्त्वमेवकंपतेसकलक्रियाशालिरूपंवस्तुतस्त्वकंपंनिष्क्रियंसदधीति तथातदविदुषांदूरेपिविदुषामन्तिकेभवति तथास्पष्टइत्यज्ञातस्यव
हिरन्तश्चभवतीत्यर्थः ५७० वाणितात्मानंप्रत्यक्षेनजानतांफलप्रदर्शनपरत्वेनपष्टादिमंत्रत्रयप्रत्यर्थमाह यस्त्वितिपंचभिः । योविवेकीअत्रजीवनावस्थायामेवसर्वाणिआत्रग्रन्थवर्णयितानि
भूतानिशरीराणिस्वात्मनिवर्णितेस्वरूपेअध्यस्तानीतिपश्यतितथातेपुभूतेषुआत्मानमेवानुगतंपश्यतिसदुःखंलानिप्रयोजकंकिंचिदपिनपश्यतीत्यर्थः ५७१ तत्रहेतुतयावियावस्थापांदुःखप
योजकयोरावरणविक्षेपोरभावमाह यस्पेति । यस्यपुरुषस्यविज्ञानतोविद्यावतःसर्वाणिभूतानिनिबोधिनात्मभावमेवगतानिस्तुस्तस्याधिष्ठानस्वभावमेकत्वंशाखाचार्योपदेशानुसारेणपश्यतःसा
क्षात्कुर्वतोमोहआवरणरूपःकःतथाशोकोविक्षेपरूपश्चकः किंशब्दाश्लेषे एतौनसंभवतइत्यर्थः ५७२ तत्रापिहेतुनयाविशुद्धेशनस्वस्यसर्वतःपरिस्फूर्तिमाह आनंदात्मानमिति । यःस्वयं
प्रकाशानंदरूपमीशमेकत्वेनाभेदेनसाक्षात्कुरुतेससर्वतोव्यापमात्मानमेवपश्यति कीदृशमात्मानंस्थूलसूक्ष्मकारणारूपेस्त्रिभिःशरीरेर्वर्जितंनिर्गुणंनिष्कलं तथासोपाधिकदृष्ट्यासविद्वानेवमा
र्ष्यआराध्यशरोपिभवतीतिद्वयोरर्थः ५७३ । ५७४

क्रांतेति । कीदृशश्चः क्रांतदर्शिक्रांतमसंकुचितं द्रष्टुं शीलं पश्यंस्तथा सर्वज्ञः सर्वमनोवृत्तवेत्ता परितः सर्वतोर्जयः अज्ञानाविज्ञानाभिभावकइति यावत् तथा कारणहीनत्वात्स्वयं भूतित्युक्तः सर्वेषां लोकवस्थाहेतुनां कारणभूतश्चेत्यर्थः ५७५ अथ भित्तिपादेर्मंत्रपदं स्वपणितात्मज्ञानलाभाय कर्मोपासनसमुच्चयविधायकस्वार्थवद्विर्ज्ञापति अस्वेति । अस्वपणितात्मनोपदनुविज्ञानं शास्त्राचार्योपदेशानुसारि साक्षात्करणं तदुत्पत्त्यर्थो यत्तु पायश्चित्तशुद्धिद्वारकं साधनं तदुपासनसहितकर्मरूपबोध्यमित्यर्थः ५७६ असंभूतिरिति । प्रकृतमंत्रेष्वसंभूतिपदमविद्यापदं च कर्मवाचकं संभूतिपदं विद्यापदं तस्य तत्तदुपाधिकस्येश्वरस्य यदुपासनं तस्य वाचकमित्यर्थः न चैवमर्थकरणे मंत्रेषु पुनरुक्तिप्रसंगः मंत्राणां जामितानां स्तीति भाष्यकारेरेवोक्तत्वादविद्यापदेन कारतोपकर्षः कर्मणोऽप्युच्यते अपकृष्टासंभूतिः फलसिद्धिर्यत इति न्युत्पत्त्या चासंभूतिपदेन फलतोऽपकर्षः कर्मणोऽप्युच्यते एवं सम्प्रभूतिरेवैतद्विद्युत्पत्त्या चासंभूतिपदेन फलत उपासनोत्कर्षो विद्यापदेन तु देवताविज्ञानरूपकारणतस्तस्योत्कर्ष इति विशेषसंभवाच्च भाष्यस्याख्यानविरोधस्तु उपासनवाक्यार्थप्रदर्शनं प्रथमकर्तुं न त्पादरात् वृत्तिकारादिप्राचीनानुरोधेन यथाश्रुतार्थनिरूपणे पिनापातितं त्रपुर्वपसतयास्योपयोगसंभवादिति बोध्यम् ५७७ तत्र समुच्चयविधानुबेवलं कर्मनिर्दिशति कर्मणेति । केवलेन कर्मणा सांसारिकफले सत्ताजनिमृत्युप्रवाहं पांतीति भावः ५७८ केवलोपासनं निर्दिशति उपासनेति दा

क्रांतदर्शी च सर्वज्ञः परितोर्जयः पुमान् ॥ स्वयंभूः कारणैः शून्यः सर्वकारणकारणम् ५७५ अस्यात्मनोऽनुविज्ञानउपायः परिकीर्तितः ॥ विद्वितं कर्म निखिलमुपासनसमन्वितम् ५७६ असंभूतिरविद्याचकर्मप्रोक्तं मनीषिभिः ॥ संभूतिश्च तथा विद्याप्रोक्ता तस्याप्युपासनम् ५७७ कर्मणा पुत्रदारादिसक्ताः स्वर्गादिगामिनः ॥ रागद्वेषादिसंयुक्ता जनिमृत्युवशंगताः ५७८ उपासनरता ये स्युस्तेभ्योऽप्यधिकमेव ते ॥ ऐश्वर्यासक्तहृदयास्तमोऽप्यपि दारुणम् ५७९ विहितं कर्मसंयज्य उपासनतत्पराः ॥ कर्मत्यागस्य दोषेण ह्यैश्वर्यासक्तितस्तथा ॥ कर्मिणोऽप्यधिकं दुःखं तत एव प्रयांति ते ५८० ततः कर्मसमेतं यद्भवेत्किंचिदुपासनम् ॥ उक्तमेतत्परं क्लेशकारकं परिकीर्तितम् ५८१ कर्मोपासनसंयुक्तो ज्ञानार्थी पुरुषः सदा ॥ प्रार्थयेत्तमादित्यं मुक्तिद्वारप्रदं नृणाम् ५८२ हिरण्यमेन पात्रेणेत्यादिना बहुधा च हि ॥ पश्यामीत्यनतोधीमानादित्यगतमानसः ५८३ एवं प्रार्थयमानस्य बुद्धिरस्य महात्मनः ॥ आदित्येयः पुमान्सोऽयं भवाम्येव न संशयः ५८४ न देहं द्विजसंघातः पंचभूतात्मकोऽयतः ॥ भस्मांतः स कथं नाम स्यामहं स्वात्मवित्सदा ५८५

भ्यां । ये च केवलोपासन एव रतास्ते ऐश्वर्यरूपोपासनफलासक्तहृदयाः संतस्तोभ्यः कर्मिणोऽप्यधिकं दारुणं च तमोऽप्यंतीति ५७९ अत्रोपपत्तिमाह विहितमिति । केवलोपासके पुदावनर्थहेतुविहितकमेत्यागेश्वर्यासक्तिश्रतद्वालात्केवलोपासकाः कर्मोपास्याधिकं दुःखं पांतीति युक्तमुक्तमित्यर्थः ५८० तस्मात्समुच्चितमेव कर्मोपासनं कार्यमित्याह तत इति । यत्किंचिदुपासनमुक्तमेतत्कर्मसमेतमेव भवेन्नृष्टेयं स्यात् परं कर्मात्मनो नित्यं दुःखं इत्यर्थः ५८१ अथात्पमंत्रचतुष्टयस्य सप्रयोजनमर्थदर्शयति कर्मोपासनेत्येकादशभिः । कर्मोपासनाभ्यां संभूतिपात्राणां युक्तः पुरुषस्तत्त्वज्ञानकाम आदित्यगतमानसः सत्त्वादि त्र्यंशुनामधिकारिणो मुक्तेः क्रममोक्षस्य प्राप्तयेद्वारस्य स्वमंडलच्छिद्ररूपस्वदातारंबहुधा पुनः पुनः प्रार्थयेत् केन हिरण्यमेनेत्यारभ्य पश्यामीत्येतेनेति द्वयोः संबन्धः अस्यामंत्रस्वार्थस्त्वप्रेवक्ष्यते ५८२ । ५८३ यो साधित्यादेः प्रणवपर्यंतस्यार्थमाह एवं प्रार्थयमानस्येति । अस्यासमुच्चयानुष्ठायिनो महात्मनः कार्यं तस्य जत उक्तमंत्रेणादित्यं प्रार्थयमानस्य चेवं विधानुद्दिभं भवति एवं विधा कीदृशी य आदित्यमंडलांतस्याः पुरुषः स एवाहं भवामि स एव मम पारमाथिकरूपमिति यावत् देहादिसंघातरूपस्त्वहं न भवामि यतः स देहादिसंघातः पंचभूतात्मको भस्मांतो भस्मादिरूपपरिणाभी च भवति ततः स मम प्रणववाच्यमात्मानं ज्ञानतः स्वरूपं कथं स्यादिति द्वयोरर्थः ५८४ । ५८५

ईशावास्यमिति श्रुतेर्भगवतः सर्वकिमेवोर्षेदित्येतां मनसोऽप्यथाऽल्लथपने जातेदृशीशेमुषी ॥ किंचेशादपरसमर्पणमितः सम्मंगलत्वः पदेगौरश्यामरुचेसम्मंगलानुष्टोकाऽऽहितैषाऽन्यवे ॥ १ ॥
सुनोः श्रोत्राकुरीदेव्याः कृतिर्विश्वेश्वरेपिता ॥ सतामन्वीक्षमाणानां प्रमोदजनयेत्सदा ॥ २ ॥ सर्वे भवन्तु सुखिनः सर्वे संतु निरामयाः ॥ शमातनोतु सर्वे पांविद्यादानेन शङ्करः ॥ ३ ॥ न
मस्तस्मै हनुमते यस्य वारिधिलघनम् ॥ संसारसंकटोच्चारतरणिः स्मरतां भवेत् ४ एषां चतुर्णामप्यर्थः । ईदृ ईश्वरस्तेन ईशा सर्वविश्वे वास्यं माच्छाद्येन्याप्यमितियावत् इत्याद्यर्थक्याख्याख्यात
श्रुत्या सर्वपदार्थां जातं भगवत एव सर्वं चित्त्वेन निश्चितं एवं सति किंचिदस्तु एव जनः समर्पयेत् भगवते दातुं शकुपात्र किमपि स्वत्वाभावादिति भावः इत्येवमाकारां व्याख्यां चिंतां मनसः समर्पणोद्यतस्य चर्मभृतां
तत्पार्श्ववर्तिनी ईदृशीशेमुषीमतिः शिथिलीकरोति ईदृशीकीदृशी किंसमर्पणव्यापारो यमीश्वरादपरः पृथक् सत्ताकः अपितु न तथा च भगवद्भाष्ये गोतामुब्रह्मार्पणं ब्रह्म हविरित्यादि अतएतदालोच्यते
भगवन्हेगौरश्यामरुचे हरिहराख्यलीलाविग्रहरूपेण येता इयामरुचिः कांतिर्यस्य तत्संबोधनं तथा हे सम्मंगलसंतिवर्त्तमानानि मंगलानि यतः सतथा मङ्गलविशिष्टेति वा तत्संबोधनं तथा त्वत्पदे भवतः पा

॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यानंदात्मपूज्यपादशिष्येण शंकरानंदभगवता विरचित उपनिषद्भूत आत्मपुराणे
अष्टादशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १८ ॥ ॥ समाप्तं चात्मपुराणम् ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

देव्यासत्त्वसवाख्याः श्रीका आदिता समर्पिता यतः सामं गलननुः नाना मंगलाश्लित्वेन भवतो योग्ये त्वर्थः एतेन ज्योतिर्विस्तृतं मंगलवत्पाविष्णुमूर्त्यर्पणं मंगलित्वेन वरापवाऽर्पणमित्युभयमनुष्ठितिं
पेण व्यस्यते हरिहरात्मकविश्वेश्वरस्य विष्णुगुणित्वात्सम्मंगलत्वाच्च न च न दार्पितायाः काचित्कानि शंकाविश्वेश्वरस्यान्यपत्वादिति भावः तदुक्तं ज्योतिःसारसंग्रहे 'कर्त्तव्यं गुणवाहृत्यै कुजे वातादृशे
दयोः । गुणाधिके भोमदोपो नैव चित्पो विचक्ष्मैः' इति । समर्पणमिति शेषः । द्वितीये मातृनाम निर्देशेन उक्तार्थे वेश्यं । तृतीये सदाशीः पार्थनं च स्फुटं चतुर्थे हनुमतो वारिधिलघनरूपो
व्यापारो विचित्रो यः स्मरतां संसारतरणा यतरणीभूत इत्युक्तमिति शिवम् । बाणनागादिविभ्रुभिर्मितेव पंक्तविक्रमात् । नभसः स्तितपंचम्यां काश्यां पृथितिमिष्यता ॥ ॥ इति श्रीदत्तकुलतिलक
कृष्णचंदात्मजदिलारामसुरितनूजरायकृष्णस्वश्रीविश्वेश्वराश्रमपूज्यपादानुगृहीतस्य कृतावात्मपुराणश्रीकापां सत्त्वसवाख्यायामष्टादशोऽध्यायः समाप्तः ॥ १८ ॥ ॥ समाप्तश्चायं प्रथः ॥ ३ ॥

इदं सटीकमात्मपुराणं केळकरोपाहसंकरशास्त्रिसहायेन आयुर्वेदमहो-
पाध्यायैः ऐनापुरेइत्युपाहवाळाचार्यात्मजवासुदेवाचार्यः कानि-
चिल्लिखितपुस्तकानि मिलित्वा संशोध्य गोपाळनारायणा-
ख्यजनतायाः मुद्रायंत्रे पिमेउपनामकरुणात्मज-
रामचंद्रेण मुद्रायंत्राधिपतये मुद्रितम् ।
चैत्र शुद्ध १५ शके १८२७.
विश्वामसुसंवत्सरे

गोपाळ नारायण कंपनी, बुक्ससेलर्स
काभिकदेवी रोड
मुंबई.

॥ इति सटीकमात्मपुण्यं समाप्तम् ॥

